Czech Bible
Bible Kralicka 1613 BKR

Gen 1:1 Na poèátku stvoøil Bùh nebe a zemi.
Gen 1:2 Zemì pak byla nesliènà a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.
Gen 1:3 I øekl Bùh: Buï svìtlo! I bylo svìtlo.
Gen 1:4 A vidìl Bùh svìtlo, že bylo dobré; i oddìlil Bùh svìtlo od tmy.
Gen 1:5 A nazval Bùh svìtlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl veèer a bylo jitro, den první.
Gen 1:6 Øekl také Bùh: Buï obloha u prostøed vod, a dìl vody od vod!
Gen 1:7 I uèinil Bùh tu oblohu, a oddìlil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak.
Gen 1:8 I nazval Bùh oblohu nebem. I byl veèer a bylo jitro, den druhý.
Gen 1:9 Øekl také Bùh: Shromažïte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak.
Gen 1:10 I nazval Bùh místo suché zemí, shromáždìní pak vod nazval moøem. A vidìl Bùh, že to bylo dobré.
Gen 1:11 Potom øekl Bùh: Zploï zemì trávu, a bylinu vydávající símì, a strom plodný, nesoucí ovoce podlé pokolení svého, v nìmž by bylo símì jeho na zemi. A stalo se tak.
Gen 1:12 Nebo zemì vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podlé pokolení svého, i strom pøinášející ovoce, v nìmž bylo símì jeho, podlé pokolení jeho. A vidìl Bùh, že to bylo dobré.
Gen 1:13 I byl veèer a bylo jitro, den tøetí.
Gen 1:14 Opìt øekl Bùh: Buïte svìtla na obloze nebeské, aby oddìlovala den od noci, a byla na znamení a rozmìøení èasù, dnù a let.
Gen 1:15 A aby svítila na obloze nebeské, a osvìcovala zemi. A stalo se tak.
Gen 1:16 I uèinil Bùh dvì svìtla veliká, svìtlo vìtší, aby správu drželo nade dnem, a svìtlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvìzdy.
Gen 1:17 A postavil je Bùh na obloze nebeské, aby osvìcovala zemi;
Gen 1:18 A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddìlovala svìtlo od tmy. A vidìl Bùh, že to bylo dobré.
Gen 1:19 I byl veèer a bylo jitro, den èvrtý.
Gen 1:20 Øekl ještì Bùh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a
Gen 1:21 I stvoøil Bùh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo køídla mající, podlé pokolení jeho. A vidìl Bùh, že to bylo dobré.
Gen 1:22 I požehnal jim Bùh, øka: Ploïtež se a množte se, a naplòte vody moøské; též ptactvo a□ se rozmnožuje na zemi!
Gen 1:23 I byl veèer a bylo jitro, den pátý.
Gen 1:24 Øekl též Bùh: Vydej zemì duši živou, jednu každou podlé pokolení jejího, hovada a zemìplazy, i zvìø zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo se tak.
Gen 1:25 I uèinil Bùh zvìø zemskou podlé pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všelikỳ zemìplaz podlé pokolení jeho. A vidìl Bùh, že bylo dobré.
Gen 1:26 Øekl opìt Bùh: Uèiòme èlovìka k obrazu našemu, podlé podobenství našeho, a a□ panují nad rybami moøskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zemìplazem hýbajícím se na zemi.
Gen 1:27 I stvoøil Bùh èlovìka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvoøil jej, muže a ženu stvoøil je.
Gen 1:28 A požehnal jim Bùh, a øekl jim Bùh: Ploïtež se a rozmnožujte se, a naplòte zemi, a podmaòte ji, a panujte nad rybami moøskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živoèichem hýbajícím se na zemi.
Gen 1:29 Øekl ještì Bùh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símì, kteráž jest na tváøi vší zemì, a všeliké stromoví, (na nìmž jest ovoce stromu), nesoucí símì; to bude vám za pokrm.
Gen 1:30 Všechnìm pak živoèichùm zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v èemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak.
Gen 1:31 A vidìl Bùh vše, což uèinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl veèer a bylo jitro, den šestý.
Gen 2:1 A tak dokonána jsou nebesa a zemì, i všecko vojsko jejich.
Gen 2:2 A dokonal Bùh dne sedmého dílo své, kteréž dìlal; a odpoèinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dìlal.
Gen 2:3 I požehnal Bùh dni sedmému a posvìtil ho; nebo v nìm odpoèinul Bùh ode všeho díla svého, kteréž byl stvoøil, aby uèinìno bylo.
Gen 2:4 Ti□ jsou rodové nebes a zemì, (když stvoøena jsou v den, v nìmž uèinil Hospodin Bùh zemi i nebe),

Gen 2:5 I každé chrastiny polní, døíve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještì byl nedštil Hospodin Bùh na zemi, aniž byl který èlovìk, ješto by dìlal zemi.
Gen 2:6 A aniž pára vystupovala z zemì, aby svlažovala všecken svrchek zemì.
Gen 2:7 I uèinil Hospodin Bùh èlovìka z prachu zemì, a vdechl v chøípì jeho dchnutí života, i byl èlovìk v duši živou.
Gen 2:8 Štípil pak byl Hospodin Bùh ráj v Eden na východ, a postavil tam èlovìka, jehož byl uèinil.
Gen 2:9 A vyvedl Hospodin Bùh z zemì všelikı strom na pohledìní libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostøed ráje, i strom vìdìní dobrého a zlého.
Gen 2:10 (A øeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dìlila se, a byla ve ètyøi hlavní øeky.
Gen 2:11 Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato.
Gen 2:12 A zlato zemì té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin.
Gen 2:13 Jméno pak druhé øeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus.
Gen 2:14 A jméno øeky tøetí Hiddekel, kteráž teèe k východní stranì Assyrské zemì. A øeka ètvrtá jest Eufrates).
Gen 2:15 Pojav tedy Hospodin Bùh èlovìka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dìlal a ostøíhal ho.
Gen 2:16 I zapovìdìl Hospodin Bùh èlovìku, øka: Z každého stromu rajského svobodnì jísti budeš;
Gen 2:17 Ale z stromu vìdìní dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z nìho jedl, smrtí umøeš.
Gen 2:18 Øekl byl také Hospodin Bùh: Není dobré èlovìku býti samotnému; uèiním jemu pomoc, kteráž by pøi nìm byla.
Gen 2:19 (Nebo když byl uèinil Hospodin Bùh z zemì všelikou zvìø polní, i všecko ptactvo nebeské, pøivedl je k Adamovi, aby pohledìl na nì, jaké by jméno kterému dáti mìl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla.
Gen 2:20 I dal Adam jména všechnìm hovadùm, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvìøi polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by pøi nìm byla.)
Gen 2:21 Protož uvedl Hospodin Bùh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyòal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tìlem.
Gen 2:22 A z toho žebra, kteréž vyòal z Adama, vzdìlal Hospodin Bùh ženu, a pøivedl ji k Adamovi.
Gen 2:23 I øekl Adam: Teï tato jest kost z kostí mých a tìlo z tìla mého; tato slouti bude mužatka, nebo z muže vzata jest.
Gen 2:24 Z té pøíèiny opustí muž otce svého i matku svou, a pøídržeti se bude manželky své, i budou v jedno tìlo.
Gen 2:25 Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestydìli se.
Gen 3:1 Had pak byl nejchytøejší ze všech živoèichù polních, kteréž byl uèinil Hospodin Bùh. A ten øekl ženì: Tak-liž jest, že vám Bùh øekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?
Gen 3:2 I øekla žena hadu: Ovoce stromù rajských jíme;
Gen 3:3 Ale o ovoci stromu, kterıž jest u prostøed ráje, øekl Bùh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemøeli.
Gen 3:4 I øekl had ženì: Nikoli nezemøete smrtí!
Gen 3:5 Ale ví Bùh, že v kterıkoli den z nìho jísti budete, otevrou se oèi vaše; a budete jako bohové, vìdouce dobré i zlé.
Gen 3:6 Viduci tedy žena, že dobrı jest strom k jídlu i pøíjemnı oèima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivı, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.
Gen 3:7 Tedy otevøíny jsou oèi obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadìlali sobì vìníkù.
Gen 3:8 A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k vìtru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho pøed tváøí Hospodina Boha, u prostøed stromoví rajského.
Gen 3:9 I povolal Hospodin Bùh Adama, a øekl jemu: Kdež jsi?
Gen 3:10 Kterıžto øekl: Hlas tvùj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.
Gen 3:11 I øekl Bùh: Kdož oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z nìhož jsem jísti zapovìdìl?
Gen 3:12 I øekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.
Gen 3:13 I øekl Hospodin Bùh ženì: Což jsi to uèinila? I øekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem.
Gen 3:14 Tedy øekl Hospodin Bùh hadu: Že jsi to uèinil, zloøeèenı budeš nade všecka hovada a nade všecky živoèichy polní; po bøiše svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všecky dny života svého.
Gen 3:15 Nad to, nepøátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potøe tobì hlavu, a ty potøeš jemu patu.
Gen 3:16 Ženì pak øekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a poèínání tvá, s bolestí roditi budeš dìti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.
Gen 3:17 Adamovi také øekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterıž jsem zapovìdìl, øka: Nebudeš jísti z nìho; zloøeèená zemì pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všecky dny života svého.
Gen 3:18 Trní a bodláèí tobì ploditi bude, i budeš jísti byliny polní.

Gen 3:19 V potu tváøi své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátíš do zemì, ponìvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátíš.
Gen 3:20 Dal pak byl Adam jméno ženì své Eva, proto že ona byla mátì všech živých.
Gen 3:21 I zdìlal Hospodin Bùh Adamovi a ženì jeho odìv kožený, a pøiodìl je.
Gen 3:22 Tedy øekl Hospodin Bùh: Aj, èlovìk uèinìn jest jako jeden z nás, vìda dobré i zlé; proèež nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na vìky, vyžeòme jej.
Gen 3:23 I vypustil jej Hospodin Bùh z zahrady Eden, aby dìlal zemi, z níž vzat byl.
Gen 3:24 A tak vyhnal èlovìka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní stranì s meèem plamenným blýskajícím se, aby ostøíhali cesty k stromu života.
Gen 4:1 Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto poèavši, porodila Kaina a øekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.
Gen 4:2 A opìt porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýø ovcí, a Kain byl oráè.
Gen 4:3 Po mnohých pak dnech stalo se, že obìtoval Kain z úrody zemské obìt Hospodinu.
Gen 4:4 Ano i Abel také obìtoval z prvorozených vìcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obìt jeho.
Gen 4:5 Na Kaina pak a na obìt jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain náramnì, a opadla tváø jeho.
Gen 4:6 I øekl Hospodin Kainovi: Proè jsi se tak rozpálil hnìvem? A proè jest opadla tváø tvá?
Gen 4:7 Zdaliž nebudeš pøíjemný, budeš-li dobøe èiniti? Pakli nebudeš dobøe èiniti, høích ve dveøích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním.
Gen 4:8 I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej.
Gen 4:9 I øekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvùj? Kterýž odpovìdìl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého?
Gen 4:10 I øekl Bùh: Co jsi uèinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mnì z zemì.
Gen 4:11 Protož nyní zloøeèený budeš i od té zemì, kteráž otevøela ústa svá, aby pøijala krev bratra tvého z ruky své.
Gen 4:12 Když budeš dìlati zemi, nebude více vydávati moci své tobì; tulákem a bìhounem budeš na zemi.
Gen 4:13 I øekl Kain Hospodinu: Vìtší jest nepravost má, než aby mi odpuštìna býti mohla.
Gen 4:14 Aj, vyháníš mne dnes z zemì této, a pøed tváøí tvou skrývati se budu, a budu tulákem a bìhounem na zemi. I pøijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne.
Gen 4:15 I øekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobnì mštìno bude. Proèež vložil Hospodin znamení naKaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli nalezl.
Gen 4:16 Tedy odšed Kain od tváøi Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní stranì naproti Eden.
Gen 4:17 Poznal pak Kain ženu svou, kterážto poèala a porodila Enocha. I stavìl mìsto, a nazval jméno mìsta toho jménem syna svého Enoch.
Gen 4:18 I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha.
Gen 4:19 Vzal sobì pak Lámech dvì ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla.
Gen 4:20 I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec pøebývajících v staních a stádo pasoucích.
Gen 4:21 A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné.
Gen 4:22 A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl øemeslník všelikého díla od mìdi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma.
Gen 4:23 I øekl Lámech ženám svým, Adì a Zille: Slyšte hlas mùj, ženy Lámechovy, poslouchejte øeèi mé, že jsem zabil muže k ránì své a mládence k zsinalosti své.
Gen 4:24 Jestliže sedmnásobnì pomštìno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát.
Gen 4:25 Poznal pak ještì Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo øekla: Dal mi Bùh jiné símì místo Abele, kteréhož zabil Kain.
Gen 4:26 Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž zaèalo se vzývání jména Hospodinova.
Gen 5:1 Tato jest kniha rodù Adamových. V ten den, v kterémž stvoøil Bùh èlovìka, ku podobenství Božímu uèinil ho.
Gen 5:2 Muže a ženu stvoøil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvoøeni jsou.
Gen 5:3 Byl pak Adam ve stu a tøidcíti letech, když zplodil syna ku podobenství svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set.
Gen 5:4 I bylo dnù Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:5 A tak bylo všech dnù Adamových, v kterýchž byl živ, devìt set a tøidceti let, i umøel.
Gen 5:6 Set pak byl ve stu a pìti letech, když zplodil Enosa.
Gen 5:7 A po zplození Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:8 I bylo všech dnù Setových devìt set a dvanácte let, i umøel.

Gen 5:9 Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana.
Gen 5:10 A po zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:11 I bylo všech dnù Enosových devìt set a pìt let, i umøel.
Gen 5:12 Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele.
Gen 5:13 A po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a ètyøidceti let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:14 I bylo všech dnù Kainanových devìt set a deset let, i umøel.
Gen 5:15 Mahalaleel pak byl v šedesáti a pìti letech, když zplodil Járeda.
Gen 5:16 A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm set a tøidceti let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:17 I bylo všech dnù Mahalaleelových osm set devadesáte a pìt let, i umøel.
Gen 5:18 Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha.
Gen 5:19 A po zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:20 I bylo všech dnù Járedových devìt set šedesáte a dvì létì, i umøel.
Gen 5:21 Enoch pak byl v šedesáti a pìti letech, když zplodil Matuzaléma.
Gen 5:22 A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tøi sta let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:23 I bylo všech dnù Enochových tøi sta šedesáte a pìt let.
Gen 5:24 A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bùh.
Gen 5:25 Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha.
Gen 5:26 A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a dvì létì, a plodil syny a dcery.
Gen 5:27 I bylo všech dnù Matuzalémových devìt set šedesáte a devìt let, i umøel.
Gen 5:28 Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna,
Gen 5:29 Jehož jméno nazval Noé, øka: Tento nám odpoèinutí zpùsobí od díla našeho,od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jížto zloøeèil Hospodin.
Gen 5:30 A živ byl Lámech potom, když zplodil Noé, pìt set devadesáte a pìt let, a plodil syny a dcery.
Gen 5:31 I bylo všech dnù Lámechových sedm set sedmdesáte a sedm let, i umøel.
Gen 5:32 A když byl Noé v pìti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.
Gen 6:1 Stalo se pak, když se poèali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily,
Gen 6:2 Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobì ženy ze všech, kteréž oblibovali.
Gen 6:3 Proèež øekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch mùj s èlovìkem na vìky, proto že také tìlo jest, a bude dnù jeho sto a dvadceti let.
Gen 6:4 Obrové pak byli na zemi v tìch dnech; ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteøíž zdávna byli, muži na slovo vzatí.
Gen 6:5 Ale když vidìl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken èas,
Gen 6:6 Litoval Hospodin, že uèinil èlovìka na zemi, a bolest mìl v srdci svém.
Gen 6:7 Tedy øekl Hospodin: Vyhladím z zemì èlovìka, kteréhož jsem stvoøil, od èlovìka až do hovada, až do zemìplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je uèinil.
Gen 6:8 Ale Noé našel milost pøed Hospodinem.
Gen 6:9 Tito jsou pøíbìhové Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého vìku, s Bohem ustavièní chodil Noé.
Gen 6:10 (Zplodil pak Noé tøi syny: Sema, Chama a Jáfeta.)
Gen 6:11 Ale zemì byla porušena pøed Bohem, a naplnìna byla zemì nepravostí.
Gen 6:12 Vidìl tedy Bùh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tìlo cestu svou na zemi.
Gen 6:13 Protož øekl Bùh k Noé: Konec všelikého tìla pøichází pøede mne, nebo naplnìna jest zemì nepravostí od nich; z té pøíèiny, hle, již zkazím je s zemí.
Gen 6:14 Uèiò sobì koráb z døíví gofer; pøíhrady zdìláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitø i zevnitø klím.
Gen 6:15 A na tento zpùsob udìláš jej: Tøí set loktù bude dlouhost toho korábu, padesáti loktù širokost jeho a tøidceti loktù vysokost jeho.
Gen 6:16 Okno udìláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavøeš jej; dvéøe také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i tøetí zdìláš v nìm.
Gen 6:17 Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tìlo, v nìmž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umøe.
Gen 6:18 S tebou však uèiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synù tvých s tebou.
Gen 6:19 A ze všech živoèichù všelikého tìla, po dvém z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou.
Gen 6:20 Z ptactva podlé pokolení jeho, a z hovad podlé pokolení jejich, ze všelikého také zemìplazu podlé pokolení jeho, po dvém z každého vejdou k tobì, aby živi zùstali.
Gen 6:21 Ty pak nabeø s sebou všeliké potravy, kteráž se jísti mùže, a shromažï sobì, aby byla tobì i jim ku pokrmu.

Gen 6:22 I uèinil Noé podlé všeho, jakž mu rozkázal Bùh, tak uèinil.
Gen 7:1 Potom øekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všecka èeled tvá do korábu; nebo jsem tì vidìl spravedlivého pøed sebou v národu tomto.
Gen 7:2 Ze všech hovad èistých vezmeš sobì sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hovad neèistých dvé a dvé, samce a samici jeho.
Gen 7:3 Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno bylo símì na vší zemi.
Gen 7:4 Nebo po dnech ještì sedmi já dštíti budu na zemi za ètyøidceti dnù a ètyøidceti nocí; a vyhladím se svrchku zemì všelikou podstatu, kterouž jsem uèinil.
Gen 7:5 Tedy uèinil Noé všecko tak, jakž mu pøikázal Hospodin.
Gen 7:6 (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa pøišla na zemi.)
Gen 7:7 A protož pøišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synù jeho s ním k korábu, pro vody potopy.
Gen 7:8 Z hovad také èistých i z hovad neèistých, i z ptactva a ze všeho, což se hýbe na zemi,
Gen 7:9 Po dvém vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bùh Noé.
Gen 7:10 Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy pøišly na zemi.
Gen 7:11 Léta šestistého vìku Noé, druhého mìsíce, sedmnáctého dne téhož mìsíce, v ten den protrženy jsou všecky studnice propasti veliké, a prùduchové nebeští otevøíni jsou.
Gen 7:12 I byl pøíval na zemi ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí.
Gen 7:13 Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tøi ženy synù jeho s ním do korábu.
Gen 7:14 Oni i všeliký živoèich podlé pokolení svého, i všeliké hovado podlé pokolení svého, a všeliký zemìplaz, kterýž se hýbe na zemi, podlé pokolení svého, i všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci, všecko, což køídla má,
Gen 7:15 Vešli k Noé do korábu, po dvém ze všelikého tìla, v nìmž byl duch života.
Gen 7:16 A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého tìla vešli, tak jakž byl pøikázal jemu Bùh, a zavøel Hospodin po nìm.
Gen 7:17 A když byla potopa za ètyøidceti dnù na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od zemì.
Gen 7:18 Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb na vodách.
Gen 7:19 A tak náramnì rozmohly se vody nad zemí, že pøikryty jsou všecky hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem.
Gen 7:20 Patnácte loktù zvýší rozmohly se vody, když pøikryty jsou hory.
Gen 7:21 I umøelo všeliké tìlo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hovad a živoèichù, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého èlovìka.
Gen 7:22 Všecko, což mìlo dýchání ducha života v chøípích svých, ze všeho, což bylo na suše, pomøelo.
Gen 7:23 A tak vyhladil Bùh všelikou podstatu, kteráž byla na tváøi zemì, od èlovìka až do hovada, až do zemìplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z zemì; a zùstal toliko Noé, a kteøíž s ním byli v korábu.
Gen 7:24 I trvaly vody nad zemí za sto a padesáte dnù.
Gen 8:1 Rozpomenul se pak Bùh na Noé, i všecky živoèichy a všecka hovada, kteráž byla s ním v korábu; proèež uvedl Bùh vítr na zemi, i zastavily se vody.
Gen 8:2 A zavøíny jsou studnice propasti i prùduchové nebeští, a zastaven jest pøíval s nebe.
Gen 8:3 I navrátily se vody se svrchku zemì, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech,
Gen 8:4 Tak že odpoèinul koráb sedmého mìsíce, v sedmnáctý den toho mìsíce na horách Ararat.
Gen 8:5 Když pak vody odcházely a opadaly až do desátého mìsíce, prvního dne téhož desátého mìsíce ukázali se vrchové hor.
Gen 8:6 I stalo se po ètyøidcíti dnech, otevøev Noé okno v korábu, kteréž byl udìlal,
Gen 8:7 Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi.
Gen 8:8 Potom vypustil holubici od sebe, aby vìdìl, již-li by opadly vody se svrchku zemì.
Gen 8:9 Kterážto když nenašla, kde by odpoèinula noha její, navrátila se k nìmu do korábu; nebo vody byly po vší zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobì do korábu.
Gen 8:10 A poèekal ještì sedm dní jiných, a opìt vypustil holubici z korábu.
Gen 8:11 I pøiletìla k nìmu holubice k veèerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku zemì.
Gen 8:12 I èekal ještì sedm dní jiných, a opìt vypustil holubici, kterážto nevrátila se k nìmu více.
Gen 8:13 I stalo se šestistého prvního léta, v první den mìsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé pøikrytí korábu a uzøel, ano již oschl svrchek zemì.
Gen 8:14 Druhého pak mìsíce, v dvadcátý sedmý den téhož mìsíce oschla zemì.
Gen 8:15 I mluvil Bùh k Noé, øka:

Gen 8:16 Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synù tvých s tebou.
Gen 8:17 Všecky živoèichy, kteøíž jsou s tebou ze všelikého tìla, tak z ptactva jako z hovad a všelikého zemìplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveï s sebou; a se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi.
Gen 8:18 I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synù jeho s ním;
Gen 8:19 Každý živoèich, každý zemìplaza všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu.
Gen 8:20 Tedy vzdìlal Noé oltáø Hospodinu, a vzav ze všech hovad èistých i ze všeho ptactva èistého, obìtoval zápaly na tom oltáøi.
Gen 8:21 I zachutnal Hospodin vùni tu pøíjemnou, a øekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zloøeèiti zemi pro èlovìka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bíti všeho, což živo jest, jako jsem uèinil.
Gen 8:22 Nýbrž dokavadž zemì trvati bude, setí a žeò, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepøestanou.
Gen 9:1 Tedy požehnal Bùh Noé i synùm jeho a øekl jim: Ploïtež se a rozmnožujte se, a naplòte zemi.
Gen 9:2 Strach váš a hrùza vaše buï na všeliký živoèich zemì, a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všecky ryby moøské v ruce vaše dány jsou.
Gen 9:3 Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko.
Gen 9:4 A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti.
Gen 9:5 A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávati budu; z rukou každého hovada vyhledávati jí budu, i z ruky èlovìka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávati duše èlovìka.
Gen 9:6 Kdo by koli vylil krev èlovìka, skrze èlovìka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému uèinil Bùh èlovìka.
Gen 9:7 Vy pak ploïte a množte se; v hojnosti se rozploïte na zemi, a rozmnoženi buïte na ní.
Gen 9:8 I mluvil Bùh k Noé a synùm jeho s ním, øka:
Gen 9:9 Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás,
Gen 9:10 A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hovad a ze všech živoèichù zemských, kteøíž jsou s vámi, ode všech, kteøíž vyšli z korábu, až do všelikého živoèicha zemského.
Gen 9:11 Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tìlo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení zemì.
Gen 9:12 I øekl Bùh: Toto bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všecky vìky.
Gen 9:13 Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.
Gen 9:14 A bude, když uvedu mraèný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku,
Gen 9:15 Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém tìle; a nebudou více vody ku potopì, aby zahladily všeliké tìlo.
Gen 9:16 Nebo když bude duha ta na oblaku, popatøím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu vìènou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém tìle, kteréž jest na zemi.
Gen 9:17 I øekl Bùh k Noé: To jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tìlem, kteréž jest na zemi.
Gen 9:18 Byli pak synové Noé, kteøíž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánùv.
Gen 9:19 Ti tøi jsou synové Noé, a ti se rozprostøeli po vší zemi.
Gen 9:20 Noé pak obíraje se s zemí, zaèal dìlati vinice.
Gen 9:21 A pije víno, opil se, a obnažil se u prostøed stanu svého.
Gen 9:22 Vidìl pak Cham, otec Kanánùv, hanbu otce svého, a povìdìl obìma bratøím svým vnì.
Gen 9:23 Tedy vzali Sem a Jáfet odìv, kterýžto oba položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváøi pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého nevidìli.
Gen 9:24 Procítiv pak Noé po svém vínì, zvìdìl, co mu uèinil syn jeho mladší.
Gen 9:25 I øekl: Zloøeèený Kanán, služebník služebníkù bude bratøím svým.
Gen 9:26 Øekl také: Požehnaný Hospodin, Bùh Semùv, a buï Kanán služebníkem jejich.
Gen 9:27 Rozšiøiž Bùh milostivì Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buï Kanán služebníkem jejich.
Gen 9:28 Živ pak byl Noé po potopì tøi sta a padesáte let.
Gen 9:29 A tak bylo všech dnù Noé devìt set a padesáte let; i umøel jest.
Gen 10:1 Tito jsou pak rodové synù Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopì.
Gen 10:2 Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a Tiras.
Gen 10:3 Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma.
Gen 10:4 Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim.
Gen 10:5 Od tìch rozdìleni jsou ostrovové národù po krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé èeledi své, v národech svých.

Gen 10:6 Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán.
Gen 10:7 A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan.
Gen 10:8 Zplodil také Chus Nimroda; on jest poèal býti mocným na zemi.
Gen 10:9 To byl silný lovec pøed Hospodinem; protož se øíká: Jako Nimrod silný lovec pøed Hospodinem.
Gen 10:10 Poèátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear.
Gen 10:11 Z zemì té vyšel do Assur, kdežto vystavìl Ninive, a Rohobot mìsto, a Chále,
Gen 10:12 A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; to jest mìsto veliké.
Gen 10:13 Mizraim pak zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim,
Gen 10:14 A Fetruzim, a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští) a Kafturim.
Gen 10:15 Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het,
Gen 10:16 A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea,
Gen 10:17 A Hevea, a Aracea, a Sinea,
Gen 10:18 A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostøely se èeledi Kananejských.
Gen 10:19 A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš k Sodomì a Gomoøe, a Adama a Seboim až do Lázy.
Gen 10:20 Ti jsou synové Chamovi po èeledech svých, vedlé jazykù svých, po krajinách svých, v národech svých.
Gen 10:21 Semovi také, otci všech synù Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové.
Gen 10:22 A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a Arfaxad, a Lud, a Aram.
Gen 10:23 Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas.
Gen 10:24 Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera.
Gen 10:25 Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnù jeho rozdìlena byla zemì, a jméno bratra jeho Jektan.
Gen 10:26 Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe,
Gen 10:27 A Adoráma, a Uzala, a Dikla,
Gen 10:28 A Obale, a Abimahele, a Sebai,
Gen 10:29 A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi.
Gen 10:30 A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoøe na východ slunce.
Gen 10:31 Ti jsou synové Semovi po èeledech svých, vedlé jazykù svých, po krajinách svých, v národech svých.
Gen 10:32 Ty jsou èeledi synù Noé po rodech svých, v národech svých; a od tìch rozdìlili se národové na zemi po potopì.
Gen 11:1 Byla pak všecka zemì jazyku jednoho a øeèi jedné.
Gen 11:2 I stalo se, když se brali od východu, nalezli pole v zemi Sinear, a bydlili tam.
Gen 11:3 A øekli jeden druhému: Nuže, nadìlejme cihel, a vypalme je ohnìm. I mìli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna.
Gen 11:4 Nebo øekli: Nuže, vystavìjme sobì mìsto a vìži, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak uèiòme sobì jméno, abychom nebyli rozptýleni po vší zemi.
Gen 11:5 Sstoupil pak Hospodin, aby vidìl to mìsto a vìži, kterouž stavìli synové lidští.
Gen 11:6 A øekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechnìch tìchto, a to jest zaèátek díla jejich; nyní pak nedadí sobì v tom pøekaziti, což umínili dìlati.
Gen 11:7 Protož sstupme a zmìme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozumìl.
Gen 11:8 A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vší zemi; i pøestali stavìti mìsta toho.
Gen 11:9 Protož nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vší zemì; a odtud rozptýlil je Hospodin po vší zemi.
Gen 11:10 Tito jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopì.
Gen 11:11 A byl živ Sem po zplození Arfaxada pìt set let; a plodil syny a dcery.
Gen 11:12 Arfaxad pak živ byl pìt a tøidceti let, a zplodil Sále.
Gen 11:13 A po zplození Sále živ byl Arfaxad èтyøi sta a tøi léta; a plodil syny a dcery.
Gen 11:14 Sále také živ byl tøidceti let, a zplodil Hebera.
Gen 11:15 A živ byl Sále po zplození Hebera èтyøi sta a tøi léta; a plodil syny a dcery.
Gen 11:16 Živ pak byl Heber èтyøi a tøidceti let, a zplodil Pelega.
Gen 11:17 A živ byl Heber po zplození Pelega èтyøi sta a tøidceti let; a plodil syny a dcery.
Gen 11:18 Peleg pak živ byl tøidceti let, a zplodil Réhu.
Gen 11:19 A živ byl Peleg po zplození Réhu dvì stì a devìt let; a plodil syny a dcery.
Gen 11:20 Réhu také živ byl tøidceti a dvì létì, a zplodil Sáruga.
Gen 11:21 A po zplození Sáruga živ byl Réhu dvì stì a sedm let; a plodil syny a dcery.
Gen 11:22 Živ pak byl Sárug tøidceti let, a zplodil Náchora.

Gen 11:23 A byl živ Sárug po zplození Náchora dvì stì let; a plodil syny a dcery.
Gen 11:24 Náchor pak živ byl dvadceti a devìt let, a zplodil Táre.
Gen 11:25 A živ byl Náchor po zplození Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery.
Gen 11:26 Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana.
Gen 11:27 Tito jsou pak rodové Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak zplodil Lota.
Gen 11:28 Umøel pak Háran prvé než Táre otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských.
Gen 11:29 I zpojímali sobì ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy.
Gen 11:30 Byla pak Sarai neplodná, a nemìla dìtí.
Gen 11:31 I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevìstu svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do zemì Kananejské, a pøišli až do Cháran, a bydlili tam.
Gen 11:32 A byli dnové Táre dvì stì a pìt let; i umøel Táre v Cháran.
Gen 12:1 Nebo byl øekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z zemì své a z pøíbuznosti své, i z domu otce svého do zemì, kterouž ukáži tobì.
Gen 12:2 A uèiním tì v národ veliký, a požehnám tobì, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání.
Gen 12:3 Požehnám také dobroøeèícím tobì, a zloøeèícím tobì zloøeèiti budu; ano požehnány budou v tobì všecky èeledi zemì.
Gen 12:4 I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pìti letech, když vyšel z Cháran.)
Gen 12:5 A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všecko zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do zemì Kananejské, až i pøišli do ní.
Gen 12:6 I prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až k rovinì More. A tehdáž Kananejští byli v zemi.
Gen 12:7 I ukázal se Hospodin Abramovi a øekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdìlal tu oltáø Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu.
Gen 12:8 A odtud podal se k hoøe, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svùj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdìlal tam oltáø Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo.
Gen 12:9 Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni.
Gen 12:10 Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi.
Gen 12:11 I stalo se, že když pøicházel blízko k Egyptu, øekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváøi.
Gen 12:12 A stane se, že když tì uzøí Egyptští, øeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají.
Gen 12:13 Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobøe bylo pøíèinou tvou, a živa zùstala duše má pro tebe.
Gen 12:14 I stalo se, když všel Abram do Egypta, vidìli Egyptští ženu, že krásná byla náramnì.
Gen 12:15 A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji pøed ním; i vzata jest žena do domu Faraonova.
Gen 12:16 Kterýžto i Abramovi dobøe uèinil pro ni; a mìl ovce a voly a osly, i služebníky a dìvky, též oslice a velbloudy.
Gen 12:17 Ale Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dùm jeho, pro Sarai manželku Abramovu.
Gen 12:18 Protož povolal Farao Abrama a øekl: Cos mi to uèinil? Proèežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest?
Gen 12:19 Proè jsi øekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobì za ženu. Protož nyní, teï máš manželku svou, vezmi a jdi.
Gen 12:20 I poruèil o nìm Farao mužùm, a propustili ho, i manželku jeho i všecko, což mìl.
Gen 13:1 Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko, což mìl, a Lot s ním, ku poledni.
Gen 13:2 (Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na støíbro i na zlato.)
Gen 13:3 A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai,
Gen 13:4 K místu oltáøe, kterýž tam byl prvé vzdìlal, kdežto vzýval Abram jméno Hospodinovo.
Gen 13:5 Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, mìl ovce a voly i stany.
Gen 13:6 A nemohla jim zemì postaèovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliti.
Gen 13:7 Odkudž vznikla nesnáz mezi pastýøi stáda Abramova a mezi pastýøi stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdáž bydlili v zemi té.
Gen 13:8 Øekl tedy Abram k Lotovi: Nechž□, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýøi mými a pastýøi tvými, ponìvadž muži bratøí jsme.
Gen 13:9 Zdaliž není pøed tebou všecka zemì? Oddìl se, prosím, ode mne. Pùjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli pùjdeš na pravo, na levo se držeti budu.

Gen 13:10 Pozdvih tedy Lot oèí svých, spatøil všecku rovinu vùkol Jordánu, kteráž pøed tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všecka až k Ségor svlažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako zemì Egyptská.
Gen 13:11 I zvolil sobì Lot všecku rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddìlili se jeden od druhého.
Gen 13:12 Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot pøebýval v mìstech té roviny, podav stanù až k Sodomì.
Gen 13:13 Lidé pak Sodomští byli zlí, a høíšníci pøed Hospodinem velicí.
Gen 13:14 I øekl Hospodin Abramovi, když se oddìlil od nìho Lot: Pozdvihni nyní oèí svých, a pohleï z místa, na nìmž jsi, na pùlnoci a na poledne, i na východ a na západ.
Gen 13:15 Nebo všecku zemi, kterouž vidíš, tobì dám a semeni tvému až na vìky.
Gen 13:16 A rozmnožím símì tvé jako prach zemì; nebo jestliže kdo bude moci sèísti prach zemì, tedy i símì tvé seèteno bude.
Gen 13:17 Vstaò, projdi tu zemi na dýl i na šíø její; nebo tobì ji dám.
Gen 13:18 Tedy Abram hnuv se s stanem, pøišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou pøi Hebronu, kdežto vzdìlal oltáø Hospodinu.
Gen 14:1 Stalo se pak ve dnech tìch, že Amrafel král Sinearský, Arioch král Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádal král Goimský,
Gen 14:2 Vyzdvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému, to jest Ségorskému.
Gen 14:3 Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moøe solné.
Gen 14:4 Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, tøináctého pak léta zprotivili se.
Gen 14:5 Protož léta ètrnáctého pøitáhl Chedorlaomer a králové, kteøíž byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Eminské na rovinách Kariataimských,
Gen 14:6 A Horejské na hoøe jich Seir, až k rovinì Fáran, kteráž leží nad pouští.
Gen 14:7 A vracejíce se, pøitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar.
Gen 14:8 Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král Seboimský, a král Bélamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvì v údolí Siddim,
Gen 14:9 Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, ètyøi králové proti pìti.
Gen 14:10 (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a Gomorský, padli tam; a kteøí pozùstali, utekli na hory.
Gen 14:11 A pobravše všecko zboží Sodomských a Gomorských, a všecky potravy jich, odtáhli.
Gen 14:12 Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomì.
Gen 14:13 Pøišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvìstoval Abramovi Hebrejskému, kterýž tehdáž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti mìli smlouvu s Abramem.
Gen 14:14 Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil zpùsobných k boji a v domì svém zrozených služebníkù tøi sta a osmnácte, a honil je až k Dan.
Gen 14:15 A oddìliv se, pøipadl na nì v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stihal je až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku.
Gen 14:16 I odjal zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase pøivedl, ano i ženy a lid.
Gen 14:17 Tedy vyšel král Sodomský proti nìmu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králù, kteøíž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské.
Gen 14:18 Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl knìz Boha silného nejvyššího.
Gen 14:19 I požehnal mu a øekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí;
Gen 14:20 A požehnaný Bùh silný nejvyšší, kterýž dal nepøátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech vìcí.
Gen 14:21 Král pak Sodomský øekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobì.
Gen 14:22 I øekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí,
Gen 14:23 Že nevezmu od niti až do øeménka obuvi ze všech vìcí, kteréž jsou tvé, abys neøekl: Já jsem obohatil Abrama,
Gen 14:24 Kromì toliko toho, což snìdli bojovníci, a dílu mužù, kteøíž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni necha vezmou díl svùj.
Gen 15:1 Když pak ty vìci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidìní, økoucí: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká.
Gen 15:2 Jemužto øekl Abram: Panovníèe Hospodine, což mi dáš, ponìvadž já scházím bez dìtí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer?
Gen 15:3 Øekl ještì Abram: Aj, mnì jsi nedal semene; a aj, schovanec mùj bude mým dìdicem.
Gen 15:4 A aj, slovo Hospodinovo k nìmu, økuci: Nebude ten dìdicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého,

ten dìdicem tvým bude.
Gen 15:5 I vyvedl jej ven a øekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a seèti hvìzdy, budeš-li je však moci sèísti? Øekl mu ještì: Tak bude símì tvé.
Gen 15:6 I uvìøil Hospodinu, a poèteno mu to za spravedlnost.
Gen 15:7 (Nebo byl øekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tì vyvedl z Ur Kaldejských, a bych dal zemi tuto k dìdiènému vládaøství.
Gen 15:8 I øekl: Panovníèe Hospodine, po èem poznám, že ji dìdiènì obdržím?
Gen 15:9 I odpovìdìl jemu: Vezmi mnì jalovici tøíletou, a kozu tøíletou, a skopce tøíletého, hrdlièku také a holoubátko.
Gen 15:10 Kterýžto vzav ty všecky vìci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvì stranì, jednu polovici proti druhé; ptákù pak nezroztínal.
Gen 15:11 Ptáci pak sedali na ta mrtvá tìla, a Abram je shánìl.
Gen 15:12 I stalo se, když slunce zapadalo, že døímota tìžká pøipadla na Abrama; a aj, hrùza a tma veliká obklíèila jej).
Gen 15:13 Øekl tedy Bùh Abramovi: To zajisté vìz, že pohostinu bude símì tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápiti je budou za ètyøi sta let.
Gen 15:14 Však národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím.
Gen 15:15 Ty pak pùjdeš k otcùm svým v pokoji; a pohøben budeš v starosti dobré.
Gen 15:16 A ètvrté pokolení sem se navrátí; neb ještì není doplnìna nepravost Amorejských.
Gen 15:17 I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouøící se, a pochodnì ohnivá, kteráž šla mezi díly tìmi.
Gen 15:18 V ten den uèinil Hospodin smlouvu s Abramem, øka: Semeni tvému dám zemi tuto, od øeky Egyptské až do øeky té veliké, øeky Eufraten:
Gen 15:19 Cinejské, Cenezejské, Cethmonské,
Gen 15:20 A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské,
Gen 15:21 Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.
Gen 16:1 Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a mìla dìvku Egyptskou, jménem Agar.
Gen 16:2 I øekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavøel život mùj, abych nerodila; vejdi, prosím, k dìvce mé, zda bych aspoò z ní mohla míti syny. I povolil Abram øeèi Sarai.
Gen 16:3 Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou dìvku svou, po desíti letech, jakž bydliti poèal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi muži svému za ženu.
Gen 16:4 I všel k Agar, kterážto poèala. Viduci pak ona, že poèala, zlehèila sobì paní svou.
Gen 16:5 I øekla Sarai Abramovi: Køivdou mou tys vinen; já jsem dala dìvku svou v lùno tvé, kterážto viduci, že poèala, zlehèila mne sobì. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou.
Gen 16:6 I øekl Abram k Sarai: Aj, dìvka tvá v moci tvé; uèiò s ní, což se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní.
Gen 16:7 Našel ji pak andìl Hospodinùv u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest pøi cestì Sur.
Gen 16:8 A øekl: Agar, dìvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béøeš? I øekla: Od tváøi Sarai paní své já utíkám.
Gen 16:9 Tedy øekl jí andìl Hospodinùv: Navra se ku paní své, a pokoø se pod ruku její.
Gen 16:10 Opìt øekl andìl Hospodinùv: Velice rozmnožím símì tvé, aniž bude moci seèteno býti pro množství.
Gen 16:11 Potom také øekl andìl Hospodinùv: Aj, ty jsi tìhotná, a tudíž porodíš syna, a nazùveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé.
Gen 16:12 Bude pak lítý èlovìk; ruce jeho proti všechnìm, a ruce všech proti nìmu; a pøed tváøí všech bratøí svých bydliti bude.
Gen 16:13 I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bùh vidìní; nebo øekla: Zdaliž teï také nevidím po tom, kterýž mne vidìl?
Gen 16:14 Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad.
Gen 16:15 Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael.
Gen 16:16 Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.
Gen 17:1 Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a øekl jemu: Já jsem Bùh silný všemohoucí; chodiž ustavièní pøede mnou a budiž dokonalým.
Gen 17:2 A uèiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tì náramnì velmi.
Gen 17:3 Padl pak Abram na tváø svou; i mluvil Bùh s ním, øka:
Gen 17:4 Já jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národù mnohých.
Gen 17:5 Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národù uèinil jsem tì.
Gen 17:6 A uèiním, abys se rozplodil náramnì velmi, a rozšíøím tì v národy; i králové z tebe vyjdou.
Gen 17:7 Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobì, po rodech jejich, za

smlouvu vìènou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobì.
Gen 17:8 Nadto dám tobì i semeni tvému po tobì zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vládaøství vìènému; a budu jejich Bohem.
Gen 17:9 Øekl ještì Bùh Abrahamovi: Ty pak ostøíhati budeš smlouvy mé, ty i símì tvé po tobì, po rodech svých.
Gen 17:10 Tato jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobì, kteréž ostøíhati budete: Aby obøezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského.
Gen 17:11 Obøežete pak tìlo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi.
Gen 17:12 Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obøezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za støíbro, z kterých by koli cizozemcù byl, jenž není z semene tvého.
Gen 17:13 Koneènì a jest obøezán narozený v domì tvém, i koupený za peníze tvé; a bude smlouva má na tìle vašem za smlouvu vìènou.
Gen 17:14 Neobøezaný pak pacholík, kterýž by neobøezal tìla neobøízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil.
Gen 17:15 Øekl také Bùh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš øíkati Sarai, ale Sára bude jméno její.
Gen 17:16 Nebo požehnám jí a dám z ní syna; požehnám jí, a bude v národy; králové národù z ní vyjdou.
Gen 17:17 Tedy padl Abraham na tváø svou, a zasmáv se, øekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí?
Gen 17:18 I øekl Abraham Bohu: Ó by jen Izmael živ byl pøed tebou!
Gen 17:19 Jemužto øekl Bùh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobì syna, a nazùveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu vìènou, i s semenem jeho po nìm.
Gen 17:20 Také o Izmaele uslyšel jsem tì; a aj, požehnám jemu, a uèiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramnì velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšíøím jej v národ veliký.
Gen 17:21 Ale smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhož porodí Sára po roce, pøi tomto èasu.
Gen 17:22 A když dokonal Bùh øeè svou s ním, vstoupil od Abrahama.
Gen 17:23 Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všecky zrozené v domì svém, i všecky koupené za støíbro své, každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obøezal tìlo neobøízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bùh mluvil.
Gen 17:24 A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obøezáno bylo tìlo neobøízky jeho.
Gen 17:25 Izmael pak syn jeho byl v tøinácti letech, když obøezáno bylo tìlo neobøízky jeho.
Gen 17:26 Jednoho a téhož dne obøezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho.
Gen 17:27 I všickni domácí jeho, doma zrození i za støíbro od cizozemce koupení, obøezáni jsou s ním.
Gen 18:1 Ukázal se pak jemu Hospodin v rovinì Mamre; a on sedìl u dveøí stanu, když veliké horko na den bylo.
Gen 18:2 A když pozdvihl oèí svých, vidìl, a aj, tøi muži stáli naproti nìmu. Kteréžto jakž uzøel, bìžel jim vstøíc ode dveøí stanu, a sklonil se až k zemi.
Gen 18:3 A øekl: Pane mùj, jestliže jsem nyní nalezl milost pøed oèima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého.
Gen 18:4 Pøineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpoèinete pod stromem.
Gen 18:5 Zatím pøinesu kus chleba, a posilníte srdce svého; potom pùjdete, ponìvadž mimo služebníka svého jdete. I øekli: Tak uèiò, jakž jsi mluvil.
Gen 18:6 Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáøe, a øekl: Spìšnì tøi míry mouky bìlné zadìlej, a napec podpopelných chlebù.
Gen 18:7 Abraham pak bìžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto pospíšil pøipraviti je.
Gen 18:8 Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréž pøipravil, položil pøed nì; sám pak stál pøi nich pod stromem, i jedli.
Gen 18:9 Øekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpovìdìl: Teï v stanu.
Gen 18:10 A øekl: Jistotnì se navrátím k tobì vedlé èasu života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala u dveøí stanu, kteréž byly za ním.
Gen 18:11 Abraham pak i Sára byli staøí a sešlého vìku, a pøestal byl Sáøe bìh ženský.
Gen 18:12 I smála se Sára sama v sobì, økuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještì i pán mùj se sstaral.
Gen 18:13 Tedy øekl Hospodin Abrahamovi: Proè jest se smála Sára, økuci: Zdaliž opravdu ještì roditi budu, a já se sstarala?
Gen 18:14 Zdaliž co skrytého bude pøed Hospodinem? K èasu urèitému navrátím se k tobì vedlé èasu života, a Sára bude míti syna.
Gen 18:15 Zapøela pak Sára a øekla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I øekl Hospodin: Není tak, ale smála jsi se.
Gen 18:16 Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomì; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil.
Gen 18:17 A øekl Hospodin: Zdali já zatajím pøed Abrahamem, což dìlati budu?

Gen 18:18 Ponìvadž Abraham jistotnì bude v národ veliký a silný, a požehnáni budou v nìm všickni národové zemì.
Gen 18:19 Nebo znám jej; protož pøikáže synùm svým a domu svému po sobì, aby ostøíhali cesty Hospodinovy, a èinili spravedlnost a soud, a by naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil.
Gen 18:20 I øekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest køik Sodomských a Gomorských, a høích jejich že obtížen jest náramnì:
Gen 18:21 Sstoupím již a pohledím, jestliže podle køiku jejich, kterýž pøišel ke mnì, èinili, dùjde na nì setøení; a pakli toho není, zvím.
Gen 18:22 A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještì stál pøed Hospodinem.
Gen 18:23 V tom pøistoupiv Abraham, øekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným?
Gen 18:24 Bude-li padesáte spravedlivých v tom mìstì, zdali pøedce zahubíš, a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteøíž jsou v nìm?
Gen 18:25 Odstup to od tebe, abys takovou vìc uèiniti mìl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; tak by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce vší zemì neuèiní soudu?
Gen 18:26 I øekl Hospodin: Jestliže naleznu v Sodomì, v mìstì tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro nì.
Gen 18:27 A odpovídaje Abraham, øekl: Aj, nyní chtìl bych mluviti ku Pánu svému, aèkoli jsem prach a popel.
Gen 18:28 Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pìti, zdali zkazíš pro tìch pìt všecko mìsto? I øekl: Nezahladím, jestliže najdu tam èty øidceti pìt.
Gen 18:29 Opìt mluvil Abraham a øekl: Snad nalezeno bude tam èty øidceti? A odpovìdìl: Neuèiním pro tìch èty øidceti.
Gen 18:30 I øekl Abraham: Prosím, nech se nehnìvá Pán mùj, že mluviti budu: Snad se jich nalezne tam tøidceti? Odpovìdìl: Neuèiním, jestliže naleznu tam tøidceti.
Gen 18:31 A opìt øekl: Aj, nyní poèal jsem mluviti ku Pánu svému: Snad se nalezne tam dvadceti? Odpovìdìl: Nezahladím i pro tìch dvadceti.
Gen 18:32 Øekl ještì: Prosím, a se nehnìvá Pán mùj, jestliže jednou ještì mluviti budu: Snad se jich najde tam deset? Odpovìdìl: Nezahladím i pro tìch deset.
Gen 18:33 I odšel Hospodin, když dokonal øeè k Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.
Gen 19:1 Pøišli pak dva andìlé do Sodomy u veèer, a Lot sedìl v bránì Sodomské. Kteréžto když uzøel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváøí až k zemi.
Gen 19:2 A øekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zùstaòte pøes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, pùjdete cestou svou. Oni pak odpovìdìli: Nikoli, ale pøenocujeme na ulici.
Gen 19:3 Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k nìmu, vešli do domu jeho. I udìlal jim hody, a napekl chlebù pøesných, i jedli.
Gen 19:4 Prvé pak než lehli, muži mìsta toho, muži Sodomští, osuli se vùkol domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad.
Gen 19:5 I volali na Lota, a øekli jemu: Kde jsou ti muži, kteøíž pøišli k tobì v noci? Vyveï je k nám, a je poznáme.
Gen 19:6 I vyšel k nim Lot ven, a zavøel po sobì dvéøe.
Gen 19:7 A øekl: Prosím, bratøí moji, neèiòte zlého.
Gen 19:8 Aj, mám teï dvì dcery, kterézto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, èiòte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužùm tìmto nic neèiòte, ponìvadž vešli pod stín støechy mé.
Gen 19:9 I øekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobì hùø udìláme, než jim. I oboøili se násilnì na muže toho, totiž na Lota, a pøistoupili, aby vylomili dvéøe.
Gen 19:10 Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobì do domu, a dvéøe zavøeli.
Gen 19:11 A ty muže, kteøíž byli pøede dveømi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do nejvìtšího, tak že ustali, hledajíce dveøí.
Gen 19:12 I øekli muži k Lotovi: Máš-li ještì zde koho, buï zetì neb syny své, neb dcery své, i všecko, což máš v mìstì, vyveï z místa tohoto.
Gen 19:13 Nebo zkazíme místo toto, proto že se velmi rozmohl køik jejich pøed Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je.
Gen 19:14 Vyšed tedy Lot, mluvil k ze ùm svým, kteøíž již mìli pojímati dcery jeho, a øekl: Vstaòte, vyjdìte z místa tohoto, nebo zkazí Hospodin mìsto toto. Ale zdálo se ze ùm jeho, jako by žertoval.
Gen 19:15 A když zasvitávalo, nutili andìlé Lota, økouce: Vstaò, vezmi ženu svou a dvì dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahynul v pomstì mìsta.
Gen 19:16 A když prodléval, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za mìstem.
Gen 19:17 A stalo se, když je vedli ven, øekl jeden: Zachovejž život svùj, neohlédej se zpìt, ani se zastavuj na vší této rovinì; ujdi na horu, abys nezahynul.

Gen 19:18 I øekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni moji.
Gen 19:19 Aj, nyní nalezl služebník tvùj milost pøed oèima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi uèinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale já nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umøel bych.
Gen 19:20 Hle, teï jest toto mìsto blízko, do nìhož bych utekl, a to jest malé; prosím, nech tam ujdu; však pak neveliké jest, a živa bude duše má.
Gen 19:21 I øekl k nìmu: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této vìci, abych nepodvrátil mìsta toho, o nìmž jsi mluvil.
Gen 19:22 Pospìšiž, ujdi tam; nebo nebudu moci uèiniti nièehož, dokudž tam nedojdeš. A z té pøíèiny nazváno jest jméno mìsta toho Ségor.
Gen 19:23 Slunce vzcházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor.
Gen 19:24 A Hospodin dštil na Sodomu a naGomoru sirou a ohnìm od Hospodina s nebe.
Gen 19:25 A podvrátil ta mìsta i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele tìch mìst, i všecko, což roste z zemì.
Gen 19:26 I ohlédla se žena jeho, jduc za ním, a obrácena jest v sloup solný.
Gen 19:27 Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál pøed Hospodinem.
Gen 19:28 A pohledìv k Sodomì a Gomoøe,i na všecku zemi té roviny, uzøel, a aj, vystupoval dým z zemì té, jako dým z vápenice.
Gen 19:29 Stalo se tedy, když kazil Bùh mìsta té roviny, že se rozpomenul Bùh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostøedku podvrácení, když podvracel mìsta, v nichž bydlil Lot.
Gen 19:30 Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoøe té, a obì dvì dcery jeho s ním; nebo nesmìl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s obìma dcerami svými.
Gen 19:31 I øekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podlé obyèeje vší zemì.
Gen 19:32 Poï, dejme píti otci našemu vína, a spìme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símì.
Gen 19:33 I daly píti otci svému vína té noci; a všedši prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala.
Gen 19:34 Nazejtøí pak øekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem vèerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještì této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símì z otce našeho.
Gen 19:35 I daly píti ještì té noci otci svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala.
Gen 19:36 A tak poèaly obì dcery Lotovy z otce svého.
Gen 19:37 I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; on jest otec Moábských až do dnešního dne.
Gen 19:38 I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; on jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.
Gen 20:1 Odtud bral se Abraham do zemì polední, aby bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar;
Gen 20:2 Kdežto pravil Abraham o Sáøe manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru.
Gen 20:3 Ale pøišed Bùh k Abimelechovi ve snách v noci, øekl jemu: Aj, ty již umøeš pro ženu, kterouž jsi vzal, ponìvadž jest vdaná za muže.
Gen 20:4 Abimelech pak nepøiblížil se k ní; protož øekl: Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ?
Gen 20:5 Zdaliž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr mùj jest. V upøímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých uèinil jsem to.
Gen 20:6 I øekl jemu Bùh ve snách: Já také vím, že v upøímnosti srdce svého uèinil jsi to, a já také zdržel jsem tì, abys nezhøešil proti mnì; protož nedal jsem se jí dotknouti.
Gen 20:7 Nyní tedy, navra ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátíš, vìz, že smrtí umøeš ty i všecko, což tvého jest.
Gen 20:8 A vstav Abimelech ráno, svolal všecky služebníky své, a vypravoval všecka slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi.
Gen 20:9 Potom povolav Abimelech Abrahama, øekl jemu: Co jsi nám to uèinil? A co jsem zhøešil proti tobì, že jsi uvedl na mne a na království mé høích veliký? Uèinils mi, èehož jsi uèiniti nemìl.
Gen 20:10 A øekl opìt Abimelech Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou vìc uèinil?
Gen 20:11 Odpovìdìl Abraham: Øekl jsem: Jistì že není báznì Boží na místì tomto, a zabijí mne pro ženu mou.
Gen 20:12 A také v pravdì jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobì za manželku.
Gen 20:13 Když pak vyvedl mne Bùh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy øekl jsem jí: Toto mi dobrodiní uèiníš: Na každém místì, kamž pùjdeme, prav o mnì: Bratr mùj jest.
Gen 20:14 Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a dìvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho.

Gen 20:15 A øekl Abimelech: Aj, zemì má pøed tebou; kdež se koli pøíhodné býti vidí, tu pøebývej.
Gen 20:16 Sáøe pak øekl: Aj, dal jsem tisíc støíbrných bratru tvému, hle, on jest tobì zástìrou oèí u všech, kteøíž jsou s tebou. A všemi tìmito vìcmi Sára pouèena byla.
Gen 20:17 I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bùh Abimelecha, a ženu jeho, a dìvky jeho; i rodily.
Gen 20:18 Nebo byl zavøel Hospodin každý život ženský v domì Abimelechovì, pro Sáru manželku Abrahamovu.
Gen 21:1 Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl øekl; a uèinil Hospodin Sáøe, jakož byl mluvil.
Gen 21:2 Nebo poèala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten èas, kterýž pøedpovìdìl Bùh.
Gen 21:3 A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák.
Gen 21:4 A obøezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl pøikázal Bùh.
Gen 21:5 Byl pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho.
Gen 21:6 I øekla Sára: Radost mi uèinil Bùh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou.
Gen 21:7 A pøidala: Kdo by byl øekl Abrahamovi, že bude Sára dìti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho.
Gen 21:8 I rostlo dítì a ostaveno jest. Tedy uèinil Abraham veliké hody v ten den, v nìmž ostaven byl Izák.
Gen 21:9 Vidìla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posmìvaè.
Gen 21:10 I øekla Abrahamovi: Vyvrz dìvku tuto i syna jejího; nebo nebude dìdicem syn dìvky té s synem mým Izákem.
Gen 21:11 Ale Abraham velmi tìžce nesl tu øeè, pro syna svého.
Gen 21:12 I øekl Bùh Abrahamovi: Nestìžuj sobì o dítìti a o dìvce své; cožkoli øekla tobì Sára, povol øeèi její, nebo v Izákovi nazváno bude tobì símì.
Gen 21:13 A však i syna dìvky uèiním v národ; nebo tvé símì jest.
Gen 21:14 Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvici vody, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítìtem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé.
Gen 21:15 A když nebylo vody v láhvici, povrhla dítì pod jedním stromem.
Gen 21:16 A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z luèištì dostøeliti; nebo pravila: Nebudu se dívati na smrt dítìte. Sedìla tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala.
Gen 21:17 I uslyšel Bùh hlas dítìte; a andìl Boží s nebe zavolal na Agar, a øekl jí: Co jest, Agar? Neboj se; nebo Bùh uslyšel hlas dítìte z místa, na kterémž jest.
Gen 21:18 Vstaò, vezmi dítì, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký uèiním je.
Gen 21:19 A otevøel Bùh oèi její, aby uzøela studnici vody. I šla a naplnila láhvici vodou, a napojila dítì.
Gen 21:20 A Bùh byl s dítìtem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z nìho støelec.
Gen 21:21 Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z zemì Egyptské.
Gen 21:22 Stalo se pak toho èasu, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi tìmito slovy: Bùh s tebou jest ve všech vìcech, kteréž ty èiníš.
Gen 21:23 Protož nyní, pøisáhni mi teï skrze Boha: Toto a se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já uèinil s tebou, i ty že uèiníš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu.
Gen 21:24 I øekl Abraham: A já pøisáhnu.
Gen 21:25 (A pøitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi.
Gen 21:26 I øekl Abimelech: Nevím, kdo by uèinil takovou vìc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.)
Gen 21:27 Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu.
Gen 21:28 A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvláš.
Gen 21:29 I øekl Abimelech Abrahamovi: K èemu jest tìchto sedm jehnic, kteréž jsi postavil obzvláš?
Gen 21:30 Odpovìdìl: Že sedm tìch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svìdectví, že jsem kopal studnici tuto.
Gen 21:31 Proèež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva pøisáhli.
Gen 21:32 A tak uèinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do zemì Filistinské.
Gen 21:33 I nasázel stromoví v Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného, vìèného.
Gen 21:34 A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.
Gen 22:1 Když pakty vìci pominuly, zkusil Bùh Abrahama, a øekl k nìmu: Abrahame! Kterýžto odpovìdìl: Teï jsem.
Gen 22:2 I øekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do zemì Moria; a obìtuj ho tam v obìt zápalnou na jedné hoøe, o níž povím tobì.
Gen 22:3 Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav døíví k obìti zápalné, vstal a bral se k místu, o nìmž povìdìl mu Bùh.

Gen 22:4 Tøetího pak dne pozdvihl Abraham oèí svých, a uzøel to místo zdaleka.
Gen 22:5 A øekl Abraham služebníkùm svým: Pozùstaòte vy tuto s oslem, já pak a dítì pùjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám.
Gen 22:6 Tedy vzal Abraham døíví k zápalné obìti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheò a meè. I šli oba spolu.
Gen 22:7 Mluvì pak Izák Abrahamovi otci svému, øekl: Otèe mùj! Kterýž odpovìdìl: Co chceš, synu mùj? A øekl: Aj, teï oheò a døíví, a kdež hovádko k zápalné obìti?
Gen 22:8 Odpovìdìl Abraham: Bùh opatøí sobì hovádko k obìti zápalné,synu mùj. A šli pøedce oba spolu.
Gen 22:9 A když pøišli k místu, o nìmž mu byl mluvil Bùh, udìlal tu Abraham oltáø, a srovnal døíví; a svázav syna svého, vložil ho na oltáø na døíví.
Gen 22:10 I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meè, aby zabil syna svého.
Gen 22:11 Tedy zavolal na nìho andìl Hospodinùv s nebe a øekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpovìdìl: Aj, já.
Gen 22:12 I øekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítì, aniž mu co èiò; nebo jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.
Gen 22:13 A pozdvih Abraham oèí svých, vidìl, a hle, skopec za ním vìzel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obìtoval jej v obìt zápalnou místo syna svého.
Gen 22:14 A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatøí. Odkudž øíká se do dnes: Na hoøe Hospodinovì opatøí se.
Gen 22:15 Zvolal pak andìl Hospodinùv na Abrahama podruhé s nebe,
Gen 22:16 A øekl: Skrze sebe samého pøisáhl jsem, praví Hospodin, ponìvadž jsi uèinil tu vìc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému:
Gen 22:17 Požehnám velmi tobì, a velice rozmnožím símì tvé jako hvìzdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na bøehu moøském; nadto dìdiènì vládnouti bude símì tvé branami nepøátel svých.
Gen 22:18 Ano požehnáni budou v semeni tvém všickni národové zemì, proto že jsi uposlechl hlasu mého.
Gen 22:19 Tedy navrátil se Abraham k služebníkùm svým; a vstavše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé.
Gen 22:20 A když se tyto vìci staly, zvìstováno jest Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému:
Gen 22:21 Husa prvorozeného svého, a Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova;
Gen 22:22 A Kazeda a Azana, a Feldasa, a Jidlafa i Bathuele.
Gen 22:23 Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm tìchto porodila Melcha Náchorovi, bratru Abrahamovu.
Gen 22:24 Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a Gahama, Thása a Máchu.
Gen 23:1 Živa pak byla Sára sto a sedmmecítma let; ta jsou léta života Sáry.
Gen 23:2 A umøela v mìstì Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I pøišel Abraham, aby kvílil nad Sárou, a plakal jí.
Gen 23:3 Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synùm Het, øka:
Gen 23:4 Hostem a pøíchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohøbu u vás, abych pochoval mrtvého svého od tváøi své.
Gen 23:5 A odpovídajíce synové Het Abrahamovi, øekli jemu:
Gen 23:6 Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostøed nás, v nejpøednìjších hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraòovati tobì, abys nemìl pochovati v nìm mrtvého svého.
Gen 23:7 Abraham pak vstav, poklonil se lidu zemì té, totiž synùm Het.
Gen 23:8 A mluvil s nimi, øka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváøi své, slyšte mne, a pøimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar,
Gen 23:9 A mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze a mi ji dá u prostøed vás, k dìdiènému pohøbu.
Gen 23:10 (Ten pak Efron sedìl u prostøed synù Het.) Tedy odpovìdìl Efron Hetejský Abrahamovi pøi pøítomnosti synù Het, pøede všemi, kteøíž vcházejí do brány mìsta jeho, øka:
Gen 23:11 Nikoli, pane mùj, ale slyš mne: Pole to dávám tobì, dávám také i jeskyni, kteráž na nìm jest; pøed oèima synù lidu svého dávám ji tobì; pochovejž mrtvého svého.
Gen 23:12 Tedy poklonil se Abraham pøed lidem zemì té,
Gen 23:13 A mluvil k Efronovi v pøítomnosti lidu zemì, øka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dám støíbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam.
Gen 23:14 A odpovídaje Efron Abrahamovi, øekl jemu:
Gen 23:15 Mùj pane, poslechni mne: Zemì ta za ètyøi sta lotù støíbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej.
Gen 23:16 I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu støíbra, jakž oznámil pøi pøítomnosti synù Het, ètyøi sta lotù støíbrných, bìžných mezi kupci.

Gen 23:17 A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskynì na nìm, a všecko stromoví, což ho na tom poli i na všech mezech jeho vùkol,
Gen 23:18 Abrahamovi v držení, pøed oèima synù Het, a všech, kteøíž vcházejí do brány mìsta toho.
Gen 23:19 A potom pochoval Abraham Sáru,manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské.
Gen 23:20 Protož odevzdáno jest pole to i jeskynì, kteráž byla na nìm, Abrahamovi k dìdièném pohøbu od synù Het.
Gen 24:1 Abraham pak již byl starý a sešlého vìku; a Hospodin požehnal mu ve všech vìcech.
Gen 24:2 Tedy øekl Abraham služebníku svému staršímu v domì svém, kterýž spravoval všecky vìci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé,
Gen 24:3 Abych tì zavázal pøísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha zemì, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím.
Gen 24:4 Ale pùjdeš do zemì mé a pøíbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi.
Gen 24:5 I øekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtìla žena ta se mnou jíti do zemì této, mám-li zase uvésti syna tvého do zemì, z níž jsi vyšel?
Gen 24:6 Kterýžto odpovìdìl: Hleï, abys zase neuvodil syna mého tam.
Gen 24:7 Hospodin Bùh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi pøisáhl, øka: Semeni tvému dám zemi tuto, on pošle andìla svého pøed tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud.
Gen 24:8 Jestliže by pak žena ta nechtìla jíti s tebou, svoboden budeš od této pøísahy mé; toliko syna mého neuvoï tam zase.
Gen 24:9 Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a pøisáhl jemu na tu øeè.
Gen 24:10 A vzal služebník ten deset velbloudù z velbloudù pána svého, aby se bral; (nebo mìl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do mìsta Náchor.
Gen 24:11 A zastavil se s velbloudy pøed mìstem, u studnice vody k veèerou, èasu toho, když vycházejí vážiti vody.
Gen 24:12 A øekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, a se potká se mnou dnes to, èehož hledám; a uèiò milosrdenství se pánem mým Abrahamem.
Gen 24:13 Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužù mìsta tohoto vycházejí, aby vážily vodu.
Gen 24:14 Dìveèka tedy, kteréž bych øekl: Nachyl medle vìderce svého, a se napiji, a ona by øekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi zpùsobil služebníku svému Izákovi; a po tom poznám, že jsi milosrdenství uèinil se pánem mým.
Gen 24:15 I stalo se prvé, než on pøestal mluviti, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a vìderce její bylo na rameni jejím.
Gen 24:16 A byla dìveèka na pohledìní velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši vìderce své, šla vzhùru.
Gen 24:17 Tedy bìžel služebník ten proti ní, a øekl: Dej mi píti, prosím, malièko vody z vìderce svého.
Gen 24:18 I øekla: Napí se, pane mùj. A rychle složila vìderce své na ruku svou a dala mu píti.
Gen 24:19 A davši mu píti, øekla: Také velbloudùm tvým navážím, dokudž se nenapijí.
Gen 24:20 Tedy rychle vylila z vìderce svého do koryta, a bìžela ještì k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechnìm velbloudùm jeho.
Gen 24:21 Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlèe, rozjímaje, aby zvìdìl, zdaøil-li Hospodin cestu jeho, èili nic.
Gen 24:22 I stalo se, když pøestali píti velbloudové, vyòav muž náušnici zlatou, ztíží pùl lotu, a dvì náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotù zlata.
Gen 24:23 A øekl: Èí jsi dcera? Povìz mi, prosím, jest-li v domì otce tvého nám místo, kdež bychom pøes noc zùstali?
Gen 24:24 Jemužto odpovìdìla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi.
Gen 24:25 Øekla ještì k nìmu: Slámy také a potravy hojnì u nás jest, ano i místo, kdež byste pøes noc zùstali.
Gen 24:26 Tedy skloniv hlavu, poklonu uèinil Hospodinu.
Gen 24:27 A øekl: Požehnaný Hospodin, Bùh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestì vedl Hospodin k domu bratøí pána mého.
Gen 24:28 I bìžela dìveèka, a oznámila v domì matky své tak, jakž se stalo.
Gen 24:29 A mìla Rebeka bratra, jménem Lábana; ten bìžel k muži tomu ven k studnici.
Gen 24:30 Nebo uzøev náušnici a náramnice na rukou sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ana praví: Tak mluvil ke mnì èlovìk ten, pøišel k muži, a on stál pøi velbloudích u studnice.
Gen 24:31 Jemuž øekl: Vejdi, požehnaný Hospodinùv. Proè bys stál vnì, když jsem pøipravil dùm a místo velbloudùm?
Gen 24:32 Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravy velbloudùm, i vody k umytí noh jeho a noh mužù tìch, kteøí s ním byli.
Gen 24:33 A položil pøedeò chléb, aby jedl. Ale on øekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím øeèí svých. I øekl

Lában: Mluv.
Gen 24:34 Tedy øekl: Služebník Abrahamùv jsem já.
Gen 24:35 A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký uèinìn jest; nebo dal mu ovce a voly, støíbro a zlato, služebníky a dìvky, velbloudy a osly.
Gen 24:36 A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má.
Gen 24:37 I zavázal mne pøísahou pán mùj, øka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím.
Gen 24:38 Ale k domu otce mého pùjdeš, a k rodinì mé, a odtud vezmeš manželku synu mému.
Gen 24:39 A když jsem øekl pánu svému: Snad nepùjde žena ta se mnou?
Gen 24:40 Odpovìdìl mi: Hospodin, pøed jehož oblíèejem ustavièní jsem chodil, pošle andìla svého s tebou, a š□astnou zpùsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé, a z domu otce mého.
Gen 24:41 A budeš svoboden od pøísahy mé, když bys pøišel k rodinì mé; a jestliže by nedali tobì, budeš prost od pøísahy mé.
Gen 24:42 Protož dnes pøišed k studnici, øekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže ty nyní š□astnì spravuješ cestu mou, po níž já jdu,
Gen 24:43 Aj, já stojím u studnice vody; protož,nechž□ panna, kteráž vyjde vážiti vody, když bych jí øekl: Dej mi píti nyní malièko vody z vìderce svého,
Gen 24:44 A ona by mi odpovìdìla: I ty pí, i velbloudùm tvým také navážím, ta a□ jest manželka, kterouž zpùsobil Hospodin synu pána mého.
Gen 24:45 Prvé pak než jsem já pøestal mluviti v srdci svém, aj, Rebeka vycházela mající vìderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I øekl jsem jí: Prosím, dej mi píti.
Gen 24:46 Ona pak rychle složila vìderce své s sebe, a øekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy.
Gen 24:47 I ptal jsem se jí, a øekl jsem: Èí jsi dcera? Ona odpovìdìla: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tváø její, a náramnice na ruce její.
Gen 24:48 A skloniv hlavu, poklonu jsem uèinil Hospodinu, a dobroøeèil jsem Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestì pøímé, abych dceru bratra pána svého vzal synu jeho.
Gen 24:49 Protož nyní, èiníte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo.
Gen 24:50 Tedy odpovìdìli Lában a Bathuel, økouce: Od Hospodina vyšla jest vìc tato; nemùžeme□ odepøíti v nièemž.
Gen 24:51 Aj, Rebeka pøed tebou, vezmiž ji a jeï; a nech□ jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin.
Gen 24:52 I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamùv slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi.
Gen 24:53 A vyòav služebník ten nádoby støíbrné a nádoby zlaté a odìv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její.
Gen 24:54 Tedy jedli a pili, on i muži, kteøíž byli s ním, a zùstali tu pøes noc. Ráno pak když vstali, øekl: Propus□te mne ku pánu mému.
Gen 24:55 I odpovìdìl bratr její a matka: Necha□ pozùstane dìveèka s námi za nìkterý den, aspoò za deset; potom pùjdeš.
Gen 24:56 On pak øekl jim: Nezdržujte mne, ponìvadž Hospodin š□astnou zpùsobil cestu mou; propus□tež mne, a□ jdu ku pánu svému.
Gen 24:57 I øekli: Zavolejme dìveèky a zeptejme se, co dí k tomu.
Gen 24:58 Tedy zavolali Rebeky, a øekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I øekla: Pùjdu.
Gen 24:59 A propouštìjíce Rebeku sestru svou a chovaèku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho,
Gen 24:60 Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buï v tisíce tisícù, a símì tvé dìdiènì obdrž brány nepøátel svých.
Gen 24:61 Tedy vstala Rebeka a dìveèky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel.
Gen 24:62 Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední.
Gen 24:63 A vyšel Izák k pøemyšlování na pole, když se chýlilo k veèerou; a pozdvih oèí svých, uzøel, an velbloudové jdou.
Gen 24:64 Pozdvihla také Rebeka oèí svých, a uzøevši Izáka, ssedla s velblouda.
Gen 24:65 (Nebo øekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpovìdìl služebník: To jest pán mùj.) I vzala rouchu, a pøistøela se.
Gen 24:66 Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což pùsobil.
Gen 24:67 I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a mìl ji za manželku, a miloval ji. I potìšil se Izák po smrti matky své.
Gen 25:1 Abraham pak opìt pojal ženu jménem Ceturu.

Gen 25:2 Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha.
Gen 25:3 Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a Latuzim, a Laomim.
Gen 25:4 Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury.
Gen 25:5 I dal Abraham Izákovi všecko, což mìl.
Gen 25:6 Synùm pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještì živ jsa, k východu do zemì východní.
Gen 25:7 Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a pìt let.
Gen 25:8 I skonal a umøel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnù; a pøipojen jest k lidu svému.
Gen 25:9 Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre,
Gen 25:10 Na tom poli, kteréž byl koupil Abraham od synù Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho.
Gen 25:11 Po smrti pak Abrahamovì požehnal Bùh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice Živého vidoucího mne.
Gen 25:12 Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, dìvka Sáøina, Abrahamovi.
Gen 25:13 A tato jsou jména synù Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelùv Nabajot, po nìm Cedar, a Adbeel a Mabsan,
Gen 25:14 A Masma, a Dumah a Massa,
Gen 25:15 Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma.
Gen 25:16 Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po vsech jejich, a po mìstech jejich, dvanáctero knížat po èeledech jejich.
Gen 25:17 (Bylo pak života Izmaelova sto tøidceti a sedm let, i skonal; a umøev, pøipojen jest k lidu svému.)
Gen 25:18 A bydlili od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; pøed tváøí všech bratøí svých položil se.
Gen 25:19 Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka.
Gen 25:20 Byl pak Izák ve èty øidcíti letech, když sobì vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lábana Syrského.
Gen 25:21 I modlil se Izák pokornì Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak poèala Rebeka manželka jeho.
Gen 25:22 A když se dìti potiskali v životì jejím, øekla: Má-li tak býti, proè jsem já poèala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina.
Gen 25:23 I øekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životì tvém, a dvùj lid z života tvého se rozdìlí; lid pak jeden nad druhý bude silnìjší, a vìtší sloužiti bude menšímu.
Gen 25:24 A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životì jejím.
Gen 25:25 I vyšel první ryšavý všecken, a jako odìv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau.
Gen 25:26 Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; proèež nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila.
Gen 25:27 A když dorostli ti dìti, byl Ezau lovec umìlý, chodì po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil.
Gen 25:28 I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba.
Gen 25:29 Uvaøil pak Jákob krmièku. Tedy Ezau pøišel z pole zemdlený,
Gen 25:30 A øekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmì té èervené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.)
Gen 25:31 Odpovìdìl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své.
Gen 25:32 I øekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k èemuž mi tedy to prvorozenství?
Gen 25:33 Dí Jákob: Pøisáhni mi dnes hned. I pøisáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi.
Gen 25:34 Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmì z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.
Gen 26:1 Byl pak opìt hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnù Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar.
Gen 26:2 Nebo ukázal se jemu Hospodin a øekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydli v zemi, kterouž oznámím tobì.
Gen 26:3 Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobì; nebo tobì a semeni tvému dám všecky zemì tyto, a utvrdím pøísahu, kterouž jsem pøisáhl Abrahamovi, otci tvému.
Gen 26:4 Rozmnožím také símì tvé jako hvìzdy nebeské, a dám semeni tvému všecky zemì tyto, a požehnáni budou v semeni tvém všickni národové zemì;
Gen 26:5 Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostøíhal naøízení mých, pøikázaní mých, ustanovení mých a zákonù mých.
Gen 26:6 Bydlil tedy Izák v Gerar.

Gen 26:7 Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpovìdìl: Sestra má jest; nebo nesmìl øíci: Manželka má jest, mysle sobì: Aby mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledìní.
Gen 26:8 I pøihodilo se, když již èas nìjaký tam bydlil, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a uzøel Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou.
Gen 26:9 Protož povolav Abimelech Izáka, øekl: Aj, v pravdì manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpovìdìl jemu Izák: Nebo jsem øekl sám u sebe: Abych snad neumøel pro ni.
Gen 26:10 I øekl Abimelech: Což jsi to uèinil nám? O málo, že by byl spal nìkdo z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás vinu.
Gen 26:11 I pøikázal Abimelech všemu lidu, øka: Kdo by se dotkl èlovìka toho, aneb manželky jeho, smrtí umøe.
Gen 26:12 Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto mìr; nebo požehnal mu Hospodin.
Gen 26:13 I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi.
Gen 26:14 Nebo mìl stáda ovcí i stáda volù, a èeledi mnoho; proèež závidìli mu Filistinští.
Gen 26:15 A všecky studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnù Abrahama otce jeho, zaøítili Filistinští, zasypavše je prstí.
Gen 26:16 I øekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnìjší jsi než my.
Gen 26:17 Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu.
Gen 26:18 A kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnù Abrahama otce jeho, a kteréž zaøítili Filistinští po smrti Abrahamovì; a nazval je tìmi jmény, kterýmiž je jmenoval otec jeho.
Gen 26:19 I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a nalezli tam studnici vody živé.
Gen 26:20 Vadili se pak pastýøi Gerarští s pastýøi Izákovými, pravíce: Naše jest voda. Proèež nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním.
Gen 26:21 Vykopali také jinou studnici, a nesnáz byla i o tu; proèež dal jí jméno Sitnah.
Gen 26:22 I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo øekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi.
Gen 26:23 Vstoupil pak odtud do Bersabé.
Gen 26:24 A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a øekl: Já jsem Bùh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobì, a rozmnožím símì tvé pro Abrahama služebníka svého.
Gen 26:25 I vzdìlal tu oltáø, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan svùj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici.
Gen 26:26 Abimelech pak pøijel k nìmu z Gerar, a Ochozat, pøítel jeho, a Fikol, kníže vojska jeho.
Gen 26:27 I øekl jim Izák: Z jaké pøíèiny pøišli jste ke mnì? Ponìvadž vy nenávidìli jste mne, a vybyli jste mne od sebe.
Gen 26:28 Kteøížto odpovìdìli: Patrnì jsme to shledali, že jest Hospodin s tebou, i øekli jsme: Uèiòme nyní pøísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a uèiníme smlouvu s tebou:
Gen 26:29 Že neuèiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobøe èinili tobì, a propustili jsme tì v pokoji; ty nyní tedy povol tomu, požehnaný Hospodinùv.
Gen 26:30 Tedy uèinil jim hody, i jedli a pili.
Gen 26:31 A vstavše velmi ráno, pøisáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od nìho v pokoji.
Gen 26:32 Toho dne pøišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, økouce: Nalezli jsme vodu.
Gen 26:33 I nazval ji Seba. Protož jméno mìsta toho jest Bersabé až do dnešního dne.
Gen 26:34 Ezau pak jsa v letech ètyøidcíti, pojal ženu Judit, dceru Béry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského.
Gen 26:35 A kormoutily Izáka a Rebeku.
Gen 27:1 Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oèi jeho, tak že nevidìl, povolal Ezau syna svého staršího, a øekl jemu: Synu mùj. Kterýžto odpovìdìl: Aj, teï jsem.
Gen 27:2 I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své.
Gen 27:3 Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svùj a luèištì své, a vyjda do pole, ulov mi zvìøinu.
Gen 27:4 A pøistroj mi krmi chutnou, jakž já rád jídám, a pøines mi, a budu jísti, a□by požehnala duše má, prvé než umru.
Gen 27:5 (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvìøinu a pøinesl.
Gen 27:6 Tedy øekla Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvùj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil:
Gen 27:7 Pøines mi nìco z lovu, a pøistroj mi krmì chutné, abych jedl, a požehnám□ pøed Hospodinem, prvé než umru.
Gen 27:8 Nyní tedy, synu mùj, poslechni hlasu mého v tom, což já pøikazuji tobì.
Gen 27:9 Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych pøistrojila z nich krmì chutné otci

tvému, jakž on rád jídá.
Gen 27:10 A pøineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobì, prvé než umøe.
Gen 27:11 I øekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr mùj jest èlovìk chlupatý, a já jsem èlovìk hladký.
Gen 27:12 Jestliže omaká mne otec mùj, tedy zùstanu u nìho za podvodného; a tak uvedu na sebe zloøeèenství, a ne požehnání.
Gen 27:13 Jemužto odpovìdìla matka: Nech jest na mne zloøeèenství tvé, synu mùj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, pøines mi.
Gen 27:14 Tedy odšed, vzal, a pøinesl matce své. I pøipravila matka jeho krmì chutné, jakž otec jeho rád jídal.
Gen 27:15 A vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž mìla u sebe v domì, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího.
Gen 27:16 A kožkami kozelèími obvinula ruce jeho, a díl hladký hrdla jeho.
Gen 27:17 I dala chléb a krmì chutné, kteréž pøipravila, v ruce Jákoba syna svého.
Gen 27:18 A on pøišed k otci svému, øekl: Otèe mùj! Kterýžto odpovìdìl: Aj, teï jsem. Kdož jsi ty, synu mùj?
Gen 27:19 I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau,prvorozený tvùj. Uèinil jsem, jakž jsi mi poruèil. Vstaò, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi požehnala duše tvá.
Gen 27:20 Tedy øekl Izák synu svému: Což to? Brzys to nalezl, synu mùj. A on dí: Nebo Hospodin Bùh tvùj zpùsobil to, aby mi se pojednou nahodilo.
Gen 27:21 I øekl Izák Jákobovi: Pøistupiž, a omakám tì, synu mùj, ty-li jsi syn mùj Ezau, èi nejsi.
Gen 27:22 Tedy pøistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i øekl: Hlas jest hlas Jákobùv, ale ruce tyto ruce Ezau.
Gen 27:23 A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu.
Gen 27:24 A øekl: Ty-liž jsi pak syn mùj Ezau? Odpovìdìl: Já.
Gen 27:25 I øekl: Podejž mi, a jím z lovu syna svého, aby tobì požehnala duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Pøinesl mu také vína, a on pil.
Gen 27:26 I øekl jemu Izák otec jeho: Pøistupiž nyní, a polib mne, synu mùj.
Gen 27:27 I pøistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vùni roucha jeho, požehnal mu, øka: Pohleï, vùnì syna mého jest jako vùnì pole, jemuž požehnal Hospodin.
Gen 27:28 Dejž tobì Bùh z rosy nebeské, a z tuènosti zemské, i hojnost obilé a vína.
Gen 27:29 Nechaž slouží tobì lidé, a sklánìjí se pøed tebou národové. Budiž pánem bratøí svých, a a se sklánìjí pøed tebou synové matky tvé. Kdož by zloøeèili tobì, nech jsou zloøeèení, a kdo by dobroøeèili tobì, požehnaní.
Gen 27:30 A když pøestal Izák požehnání dávati Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho pøišel z lovu svého.
Gen 27:31 A pøipraviv i on krmì chutné, pøinesl otci svému a øekl mu: Nechž vstane otec mùj, a jí z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá.
Gen 27:32 I øekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvùj, prvorozený tvùj Ezau.
Gen 27:33 Tedy zhrozil se Izák hrùzou velikou náramnì, a øekl: Kdo pak a kde jest ten, ješto uloviv zvìøinu, pøinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty pøišel, a požehnal jsem mu, a bude požehnaným.
Gen 27:34 Uslyšev Ezau slova otce svého, zkøikl hlasem velikým, a hoøkostí naplnìn jest náramnì, a øekl otci svému: Požehnejž mnì, i mnì také, mùj otèe!
Gen 27:35 Kterýžto øekl: Pøišel bratr tvùj podvodnì a uchvátil požehnání tvé.
Gen 27:36 Tedy øekl: Právìtì nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teï nyní uchvátil požehnání mé. Øekl ještì: Zdali jsi nezachoval i mnì požehnání?
Gen 27:37 Odpovìdìl Izák a øekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všecky bratøí jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a vínem opatøil jsem ho. Což tedy již tobì uèiniti mohu, synu mùj?
Gen 27:38 I øekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otèe mùj? Požehnejž mnì, i mnì také, mùj otèe! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal.
Gen 27:39 Tedy odpovìdìl Izák otec jeho, a øekl k nìmu: Aj, v tuènostech zemì bude bydlení tvé a v rose nebeské s hùry;
Gen 27:40 A v meèi svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale pøijde èas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své.
Gen 27:41 Protož v nenávisti mìl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a øekl v srdci svém: Pøiblíží se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého.
Gen 27:42 I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Proèež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a øekla jemu: Hle, Ezau bratr tvùj tìší se tím, že tì zabije.
Gen 27:43 Protož nyní, synu mùj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran.
Gen 27:44 A pobuï s ním za nìkterý èas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého,
Gen 27:45 A pøestalo rozhnìvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu uèinil. Potom já pošli a vezmu tì odtud. Proè mám zbavena býti obou synù jednoho dne?

Gen 27:46 I øekla Rebeka Izákovi: Stýštì mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer zemì této, k èemu mi život?
Gen 28:1 Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a pøikázal mu, øka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských.
Gen 28:2 Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobì odtud manželku ze dcer Lábana ujce svého.
Gen 28:3 A Bùh silný všemohoucí požehnejž tobì, a dejž zrùst, a rozmnožiž tì, abys byl v zástup mnohého lidu.
Gen 28:4 A dejž tobì požehnání Abrahamovo, tobì i semeni tvému s tebou, abys dìdiènì obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bùh Abrahamovi.
Gen 28:5 I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jákobovy a Ezau.
Gen 28:6 Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jákobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobì odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, pøikázal mu, øka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských;
Gen 28:7 A že by uposlechl Jákob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské;
Gen 28:8 Vida také Ezau, že dcery Kananejské tìžké byly v oèích Izákovi otci jeho:
Gen 28:9 Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnìjší ženy své, pojal sobì za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu.
Gen 28:10 Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran.
Gen 28:11 I trefil na jedno místo, na kterémžto zùstal pøes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místì tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místì.
Gen 28:12 I vidìl ve snách, a aj, žebøík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andìlé Boží vstupovali a sstupovali po nìm.
Gen 28:13 A aj, Hospodin stál nad ním, a øekl: Já jsem Hospodin, Bùh Abrahama otce tvého, a Bùh Izákùv; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobì dám a semeni tvému.
Gen 28:14 A bude símì tvé jako prach zemì; nebo rozmùžeš se k západu, i k východu, na pùlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v tobì všecky èeledi zemì, a v semeni tvém.
Gen 28:15 A aj, já jsem s tebou, a ostøíhati tì budu, kamžkoli pùjdeš, a pøivedu tì zase do zemì této; nebo neopustím tebe, až i uèiním, což jsem mluvil tobì.
Gen 28:16 Procítiv pak Jákob ze sna svého, øekl: V pravdì Hospodin jest na místì tomto, a já jsem nevìdìl.
Gen 28:17 (Nebo zhroziv se, øekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného,jediné dùm Boží, a tu jest brána nebeská.)
Gen 28:18 Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamìtné, a polil jej svrchu olejem.
Gen 28:19 Protož nazval jméno místa toho Bethel, ješto prvé to mìsto sloulo Lùza.
Gen 28:20 Zavázal se také Jákob slibem, øka: Jestliže Bùh bude se mnou, a ostøíhati mne bude na cestì této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k odìvu,
Gen 28:21 A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha:
Gen 28:22 Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech vìcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivì tobì dám.
Gen 29:1 Tedy Jákob vstav, odšel do zemì východní.
Gen 29:2 A pohledìv, uzøel studnici v poli a tøi stáda ovcí, ana se složila pøi ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice.
Gen 29:3 Shánívána pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas pøivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho.
Gen 29:4 Tedy øekl jim Jákob: Bratøí moji, odkud jste? Kteøížto odpovìdìli: Jsme z Cháran.
Gen 29:5 I øekl jim: Znáte-li Lábana, syna Náchorova? A oni øekli: Známe.
Gen 29:6 I dí opìt k nim: Dobøe-li se má? Odpovìdìli: Dobøe, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobytkem.
Gen 29:7 Tedy øekl: Však ještì daleko do veèera, aniž ještì èas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jdìte, paste.
Gen 29:8 A oni odpovìdìli: Nemùžeme, než až se všecka stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce.
Gen 29:9 Když on ještì mluvil s nimi, pøišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásla stádo.
Gen 29:10 Tedy Jákob uzøev Ráchel, dceru Lábana ujce svého, a stádo jeho, pøistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábana ujce svého.
Gen 29:11 A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal.
Gen 29:12 Oznámil jí pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona pøibìhši, oznámila to otci svému.
Gen 29:13 I stalo se, když Lában uslyšel povìst o Jákobovi, synu sestry své, že vybìhl proti nìmu, a objav ho,

políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech tìch vìcech.
Gen 29:14 Jemužto odpovìdìl Lában: Jistì kost má a tìlo mé jsi. I zùstal s ním pøes celý mìsíc.
Gen 29:15 Tedy øekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že jsi bratr mùj, darmo mi sloužiti budeš? Povìz mi, jaká má býti mzda tvá?
Gen 29:16 (Mìl pak Lában dvì dcery; jméno starší Lía, a jméno mladší Ráchel.
Gen 29:17 Než Lía mìla oèi mdlé, ale Ráchel byla pìkné postavy a krásné tváøi.
Gen 29:18 I miloval Jákob Ráchel.) Øekl tedy: Budu sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší.
Gen 29:19 Odpovìdìl Lában: Lépe jest, abych ji tobì dal, nežli bych ji dal muži jinému; zùstaniž se mnou.
Gen 29:20 Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo pøed oèima jeho jako nìco málo dnù, proto že laskav byl na ni.
Gen 29:21 Potom øekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnìni jsou dnové moji, abych všel k ní.
Gen 29:22 Tedy sezval Lában všecky muže místa toho, a uèinil hody.
Gen 29:23 U veèer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl ji k nìmu; a on všel k ní.
Gen 29:24 Dal také Lában Zelfu dìvku svou Líe, dceøi své, za služebnici.
Gen 29:25 A když bylo ráno, poznal, že jest Lía. I øekl k Lábanovi: Což jsi mi to uèinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Proèežs mne tedy oklamal?
Gen 29:26 Odpovìdìl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší døíve, než prvorozená.
Gen 29:27 Vyplò týden této; dáme potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš u mne ještì sedm let jiných.
Gen 29:28 I udìlal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku.
Gen 29:29 Dal také Lában Ráchel, dceøi své, Bálu, dìvku svou za služebnici.
Gen 29:30 Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Líu; i sloužil u nìho ještì sedm let jiných.
Gen 29:31 Vida pak Hospodin, že Lía nemá lásky, otevøel život její; a Ráchel nechal neplodné.
Gen 29:32 Tedy poèala Lía a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo øekla: Jistì vidìl Hospodin trápení mé; již nyní milovati mne bude muž mùj.
Gen 29:33 I poèala opìt a porodila syna, a øekla: Jistì uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon.
Gen 29:34 A opìt poèala a porodila syna, a øekla: Již nyní pøipojí se ke mnì muž mùj, nebo jsem mu porodila tøi syny. Z té pøíèiny nazváno jest jméno jeho Léví.
Gen 29:35 I poèala ještì a porodila syna, a øekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Proèež nazvala jméno jeho Juda; i pøestala roditi.
Gen 30:1 Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, závidìla sestøe své, a øekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru.
Gen 30:2 Proèež rozhnìval se velmi Jákob na Ráchel, a øekl: Zdali já jsem za Boha, kterýž nedal plodu života?
Gen 30:3 Øekla ona: Hle, dìvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu míti já také syny z ní.
Gen 30:4 I dala mu Bálu dìvku svou za ženu; a všel k ní Jákob.
Gen 30:5 Tedy poèavši Bála, porodila Jákobovi syna.
Gen 30:6 I øekla Ráchel: Soudil Bùh pøi mou, a uslyšel také hlas mùj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan.
Gen 30:7 Opìt poèavši Bála, dìvka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi.
Gen 30:8 I øekla Ráchel: Tuhé jsem odpory mìla s sestrou svou, a však jsem pøemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím.
Gen 30:9 Viduci pak Lía, že by pøestala roditi, vzala Zelfu dìvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu.
Gen 30:10 A porodila Zelfa, dìvka Líe, Jákobovi syna.
Gen 30:11 Protož øekla Lía: Již pøišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád.
Gen 30:12 Porodila také Zelfa dìvka Líe syna druhého Jákobovi.
Gen 30:13 A øekla Lía: To na mé štìstí; nebo šastnou mne nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser.
Gen 30:14 Vyšel pak Ruben v èas žnì pšeniènè, a nalezl pìkná jableèka na poli, a pøinesl je Líe matce své. I øekla Ráchel Líe: Dej mi, prosím, tìch jableèek syna svého.
Gen 30:15 Jížto ona odpovìdìla: Málo se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívati jableèek syna mého? I øekla Ráchel: Nechaž tedy spí s tebou této noci za jableèka syna tvého.
Gen 30:16 Když pak navracoval se Jákob s pole veèer, vyšla Lía proti nìmu, a øekla: Ke mnì vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tì za jableèka syna svého. I spal s ní té noci.
Gen 30:17 A uslyšel Bùh Líu; kterážto poèala a porodila Jákobovi syna pátého.
Gen 30:18 I øekla Lía: Dal mi Bùh mzdu mou, i potom, když jsem dala dìvku svou muži svému. Proèež nazvala jméno jeho Izachar.
Gen 30:19 A poèala opìt Lía, a porodila šestého syna Jákobovi.
Gen 30:20 I øekla Lía: Obdaøil mne Bùh darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž mùj, nebo porodila jsem mu šest synù. A nazvala jméno jeho Zabulon.

Gen 30:21 Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína.
Gen 30:22 A rozpomenuv se Bùh na Ráchel,uslyšel jí, a otevøel život její.
Gen 30:23 Tedy poèala a porodila syna, a øekla: Odjal Bùh pohanìní mé.
Gen 30:24 A nazvala jméno jeho Jozef, økuci: Pøidejž mi Hospodin syna jiného.
Gen 30:25 Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, øekl Jákob Lábanovi: Propus mne, a odejdu na místo své a do zemì své.
Gen 30:26 Dej mi ženy mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobì, a odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobì.
Gen 30:27 I øekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost pøed oèima tvýma, zùstaò se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe.
Gen 30:28 Øekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dám ji.
Gen 30:29 Jemužto odpovìdìl: Ty víš, jak jsem sloužil tobì, a jaký byl dobytek tvùj pøi mnì.
Gen 30:30 Nebo to málo, kteréž jsi mìl pøede mnou, zrostlo velmi, a požehnal Hospodin, jakž jsem k tobì nohou vkroèil. A nyní, kdy pak já své hospodáøství opatrovati budu?
Gen 30:31 A øekl: Co mám dáti? Odpovìdìl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi uèiníš toto, zase pásti budu a ostøíhati dobytka tvého:
Gen 30:32 Projdu skrze všecka stáda tvá dnes, vymìšuje z nich každé dobytèe peøesté a strakaté, a každé dobytèe naèernalé mezi ovcemi, a strakaté a peøesté mezi kozami; a takové budou mzda má.
Gen 30:33 A osvìdèena potom bude spravedlnost má pøed tebou, když pøijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peøestého, neb strakatého mezi kozami, a naèernalého mezi ovcemi, za krádež bude mi to poèteno.
Gen 30:34 I øekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil.
Gen 30:35 A odlouèil toho dne kozly pøepásané na nohách a strakaté, a všecky kozy peøesté a strakaté, všecko, na èemž byla místa bílá, všecko také naèernalé mezi dobytkem, a dal v ruce synù svých.
Gen 30:36 Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tøí dní cesty; a Jákob pásl ostatek dobytka Lábanova.
Gen 30:37 Nabral pak sobì Jákob prutù topolových zelených, a lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech kùru až do bìlosti, kteráž byla na prutech.
Gen 30:38 A nakladl tìch prutù tak obloupených do žlábkù a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž pøicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby poèínaly, když by pøicházely píti.
Gen 30:39 I poèínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehòata pøepásaná na nohách, a peøestá i strakatá.
Gen 30:40 Potom ta jehòata odlouèil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tváøí k tìm pøepásaným na nohách, a ke všemu naèernalému; a své stádo postavil obzvláš, a neobrátil ho k stádu Lábanovu.
Gen 30:41 A bylo, že kdyžkoli silnìjší pøipouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty pøed oèi ovcem do koryt, aby poèínaly, hledíce na pruty.
Gen 30:42 Když pak pozdní dobytek pøipouštín býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanùv a ranný Jákobùv.
Gen 30:43 Vzrostl tedy muž ten náramnì velmi, a mìl dobytka mnoho, dìvek i služebníkù, velbloudù i oslù.
Gen 31:1 Když pak uslyšel Jákob slova synù Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všecko, co mìl otec náš, a z tìch vìcí, kteréž byly otce našeho, zpùsobil sobì tu všecku slávu;
Gen 31:2 A vidìl tváø Lábanovu, a aj, nebyla k nìmu tak jako prvé:
Gen 31:3 I øekl mu Hospodin: Navra se do zemì otcù svých, a k pøíbuznosti své, a budu s tebou.
Gen 31:4 Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Líe na pole k stádu svému.
Gen 31:5 A øekl jim: Vidím tváø otce vašeho, že není ke mnì tak jako prvé, ješto Bùh otce mého byl se mnou.
Gen 31:6 A vy samy víte, že vší svou silou sloužil jsem otci vašemu.
Gen 31:7 Ale otec váš oklamal mne, a na desetkráte zmìnil mzdu mou; však nedopustil mu Bùh, aby mi zle uèinil.
Gen 31:8 Když takto øekl: Co bude peøestého,to nech jest mzda tvá, tedy všecky ovce rodily peøestý plod. Když pak takto øekl: Co pøepásaného na nohách, to bude mzda tvá, tedy všecky ovce rodily pøepásané na nohách.
Gen 31:9 A tak odjal Bùh stádo otce vašeho a dal mnì.
Gen 31:10 Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek bìžel, já jsem pozdvihl oèí svých, a vidìl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovcemi byli pøepásaní na nohách, peøestí a skropení.
Gen 31:11 Tedy øekl mi andìl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpovìdìl: Teï jsem.
Gen 31:12 I øekl: Pozdvihni nyní oèí svých a pohleï, že všickni berani scházející se s ovcemi jsou pøepásaní na nohách, peøestí a skropení; nebo jsem vidìl všecko, co tobì Lában dìlá.
Gen 31:13 Já jsem ten silný Bùh, kterýž jsem se ukázal tobì v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z zemì této, a navra se do zemì pøíbuznosti své.
Gen 31:14 Tedy odpovìdìly mu Ráchel a Lía, økouce: Zdaž ještì máme díl jaký a dìdictví v domì otce našeho?
Gen 31:15 Zdaliž nejsme poèteny pøed ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do èista utratil.
Gen 31:16 Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bùh otci našemu, naše jest a synù našich; protož nyní uèiò

vše, což mluvil tobì Bùh.
Gen 31:17 Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy.
Gen 31:18 A pobral všecken dobytek svùj, a všecko jmìní své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož nabyl v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému do zemì Kananejské.
Gen 31:19 (Lában pak byl odšel, aby støihl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž mìl otec její.
Gen 31:20 I ušel Jákob tajnì od Lábana Syrského, neoznámiv mu, že jde pryè.)
Gen 31:21 Takž ušel se vším, což mìl; a vstav, pøepravil se pøes øeku, a bral se pøímo k hoøe Galádské.
Gen 31:22 I povìdíno jest Lábanovi dne tøetího, že utekl Jákob.
Gen 31:23 Tedy on vzav bratøí své s sebou, honil ho za dnù sedm; a postihl ho na hoøe Galádské.
Gen 31:24 (Pøišed pak Bùh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, øekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináè než pøátelsky.)
Gen 31:25 Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svùj na té hoøe; Lában také položil se s bratøími svými na též hoøe Galádské.
Gen 31:26 I øekl Lában k Jákobovi: Cos to uèinil? Nebo jsi ušel tajnì, a odvedls dcery mé jako zjímané meèem.
Gen 31:27 Proè jsi tajnì utekl, a vykradl se ode mne, a nepovìdìls mi, ješto bych tì byl vesele sprovodil s zpìvy, s bubnem a s harfou?
Gen 31:28 A nedopustils mi, abych políbil synù svých a dcer svých? Nemoudøes jistì udìlal, èinì tak.
Gen 31:29 Mìl bych dosti s to moci, abych vám zle uèinil, ale Bùh otce vašeho mluvil mi noci pominulé, øka: Hleï, abys nemluvil s Jákobem nic jináè, než pøátelsky.
Gen 31:30 Ale již to tam, ponìvadž jsi pøedce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proè jsi ukradl bohy mé?
Gen 31:31 Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, øekl: Ušel jsem tajnì; nebo jsem se bál a øekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své.
Gen 31:32 Nalezneš-li pak u koho bohy své,necha ten umøe; pøed bratøími našimi ohledej sobì, jest-li co u mne tvého, a vezmi sobì. Ale nevìdìl Jákob, že Ráchel je ukradla.
Gen 31:33 Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Líe, a do stanu obou dìvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Líe, všel do stanu Ráchel.
Gen 31:34 Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na nì. I pøemetal Lában všecken stan, ale nic nenalezl.
Gen 31:35 A ona øekla otci svému: Nech to není proti mysli, pane mùj, že nemohu povstati proti tobì; nebo vedlé bìhu ženského nyní mi se pøihodilo. A všecko pøehledav, nenalezl modl.
Gen 31:36 Protož rozhnìvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábana. I odpovìdìl Jákob, a øekl Lábanovi: Jaké jest pøestoupení mé? Jaký høích mùj, že rozpáliv se, honíš mne?
Gen 31:37 Nu již jsi pøemetal všecky mé vìci, a cos nalezl ze všech vìcí domu svého? Polož teï pøed bratøími mými a bratøími svými, nech rozeznají mezi námi dvìma.
Gen 31:38 Byl jsem již dvadceti let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopcù stáda tvého nejedl jsem.
Gen 31:39 Co od zvìøi roztrháno, toho jsem neodvodil tobì; sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci.
Gen 31:40 Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházel i sen mùj od oèí mých.
Gen 31:41 Již dvadceti let, jakž jsem v domì tvém; sloužil jsem tobì ètrnácte let za dvì dcery tvé, a šest let za dobytek tvùj, a zmìnils mzdu mou na desetkrát.
Gen 31:42 A kdyby Bùh otce mého, Bùh Abrahamùv, a strach Izákùv nebyl se mnou, jistì bys ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé, a práci rukou mých vidìl Bùh, protož tì pominulé noci trestal.
Gen 31:43 Odpovídaje pak Lában, dí Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové tito jsou synové moji, i dobytek tento mùj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což mám již uèiniti dcerám tìmto svým aneb synùm jich, kteréž zrodily?
Gen 31:44 Protož poï, vejdìme v smlouvu já a ty, aby byla na svìdectví mezi mnou a tebou.
Gen 31:45 Tedy Jákob vzal kámen, a postavil jej vzhùru na znamení.
Gen 31:46 A øekl bratøím svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udìlali hromadu, a jedli tu na té hromadì.
Gen 31:47 I nazval ji Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed.
Gen 31:48 Nebo øekl Lában: Tato hromada nechž jest svìdkem od dnešku mezi mnou a tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed,
Gen 31:49 A Mispah; nebo øekl Lában: Necha Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme od sebe.
Gen 31:50 Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného èlovìka není s námi; hlediž, Bùh jest svìdek mezi mnou a tebou.
Gen 31:51 A øekl ještì Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou,
Gen 31:52 Svìdkem a jest hromada tato, svìdkem také sloup tento, já že nepùjdu dále k tobì za hromadu tuto,

a ty tolikéž že nepùjdeš dále ke mnì za hromadu tuto a sloup tento, k èinìní zlého.
Gen 31:53 Bùh Abrahamùv, a Bùh Náchorùv, Bùh otce jejich nech soudí mezi námi. Pøisáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka.
Gen 31:54 Nabil také Jákob hovad na té hoøe, a pozval bratøí svých, aby hodovali; i hodovali a zùstali pøes noc na též hoøe.
Gen 31:55 I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synù svých a dcer svých, požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.
Gen 32:1 Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andìlé Boží.
Gen 32:2 I øekl Jákob, když je vidìl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim.
Gen 32:3 Poslal pak Jákob posly pøed sebou k bratru svému Ezau, do zemì Seir, do kraje Idumejského.
Gen 32:4 A pøikázal jim, øka: Takto povìzte pánu mému Ezau: Toto vzkazuje služebník tvùj Jákob: U Lábana jsem byl pohostinu, a zùstával až do tohoto èasu.
Gen 32:5 A mám voly a osly, ovce, a služebníky i dìvky; a poslal jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost pøed oèima tvýma.
Gen 32:6 I navrátili se poslové k Jákobovi, økouce: Pøišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobì, a èetyøi sta mužù s ním.
Gen 32:7 Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se náramnì. Tedy rozdìlil lid, kterýž s sebou mìl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy.
Gen 32:8 Nebo øekl: Jestliže by pøišel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoò zadní houf zachován.
Gen 32:9 I øekl Jákob: Bože otce mého Abrahama, a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi øekl: Navra se do zemì své, a k pøíbuznosti své, a dobøe uèiním tobì,
Gen 32:10 Menší jsem všech milosrdenství a vší pravdy, kterouž jsi uèinil s služebníkem svým; nebo s holí svou pøešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám.
Gen 32:11 Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; neb se ho bojím, aby pøijda, nepohubil mne i matky s dìtmi.
Gen 32:12 Však jsi ty øekl: Dobøe uèiním tobì, a rozmnožím símì tvé jako písek moøský, kterýžto pro množství seèten býti nemùže.
Gen 32:13 I zùstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo pøed rukama, poctu bratru svému Ezau:
Gen 32:14 Totiž dvì stì koz, a kozlù dvadceti, ovec dvì stì, a beranù dvadceti,
Gen 32:15 Velbloudù s mladými jich tøidceti, krav èetyøidceti, volù deset, oslic dvadceti, a oslátek deset.
Gen 32:16 A poruèil je služebníkùm svým, každé stádo obzvláštnì, a øekl služebníkùm svým: Jdìte pøede mnou, a stádo od stáda a jde opodál.
Gen 32:17 I poruèil pøednímu, øka: Když se potká s tebou Ezau bratr mùj, a optá se tebe, øka Èí jsi? a kam jdeš? a èí jest to stádo pøed tebou?
Gen 32:18 Øekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a teï i sám jde za námi.
Gen 32:19 Poruèil také druhému i tøetímu, a všechnìm jdoucím za tìmi stády, øka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naò trefili.
Gen 32:20 A díte také: Aj, služebník tvùj Jákob za námi; nebo øekl: Ukrotím tváø jeho darem, kterýž jde pøede mnou, a potom uzøím tváø jeho; snad pøijme tváø mou.
Gen 32:21 A tak pøedšel dar pøed ním; on pak zùstal tu noc pøi houfu.
Gen 32:22 A vstav ještì v noci, vzal obì ženy své, a dvì dìvky své, a jedenácte synù svých, a pøešel pøes brod Jabok.
Gen 32:23 Vzav tedy je, pøepravil je pøes tu øeku; pøepravil také i vše, což mìl.
Gen 32:24 A zùstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svitání.
Gen 32:25 A vida, že ho nepøemùže, obrazil jej v pøíhbí vrchní stehna jeho; i vyvinulo se pøíhbí stehna Jákobova, když zápasil s ním.
Gen 32:26 A øekl: Pus mne, neb zasvitává. I øekl: Nepustím tì, leè mi požehnáš.
Gen 32:27 I øekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpovìdìl: Jákob.
Gen 32:28 I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi stateènì zacházel s Bohem i lidmi, a pøemohls.
Gen 32:29 I otázal se Jákob, øka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpovìdìl: Proè se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání.
Gen 32:30 Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý vidìl Boha tváøí v tváø, a zachována jest duše má.
Gen 32:31 I vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou.
Gen 32:32 Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním pøíhbí stehna, proto že obrazil pøíhbí stehna Jákobova na žile krátké.
Gen 33:1 Pozdvih pak oèí svých Jákob, uzøel, an Ezau jde, a èetyøi sta mužù s ním; i rozdìlil syny Líe zvláš a

Ráchele zvláš□, a obou dìvek zvláš□.
Gen 33:2 Postavil, pravím, dìvky s syny jejich napøed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze.
Gen 33:3 A sám šel pøed nimi, a poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právì pøišel k bratru svému.
Gen 33:4 I bìžel Ezau proti nìmu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali.
Gen 33:5 Pozdvih pak oèí svých, a spatøiv ženy s dìtmi, øekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpovìdìl: Jsou dítky, kteréž Bùh dal z milosti služebníku tvému.
Gen 33:6 Mezi tím pøiblížily se dìvky s syny svými, i poklonili se.
Gen 33:7 Pøiblížila se také Lía s syny svými, a poklonili se; a potom pøiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili.
Gen 33:8 I øekl Ezau: K èemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpovìdìl: Abych nalezl milost pøed oèima pána mého.
Gen 33:9 Tedy øekl Ezau: Mám hojnì, bratøe mùj; nech sobì, což tvého jest.
Gen 33:10 I øekl Jákob: Nezbraòuj se, prosím; jestliže jsem nyní nalezl milost pøed oèima tvýma, pøijmi dar mùj z ruky mé, ponìvadž jsem vidìl tváø tvou, jako bych vidìl tváø Boží, a laskavì jsi mne pøijal.
Gen 33:11 Pøijmi, prosím, dar mùj obìtovaný tobì, ponìvadž štìdøe obdaøil mne Bùh, a mám všeho dosti. Takž ho pøinutil, a on vzal.
Gen 33:12 I dí: Poï, a jdìme; já pùjdu s tebou.
Gen 33:13 I øekl k nìmu Jákob: Ví pán mùj, že dìti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy bøezí; kterézto budou-li hnány pøes moc jeden den, pomøe mi všecken dobytek.
Gen 33:14 Nechž□ medle jde pán mùj pøed služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž pøed sebou mám, a jakž postaèiti budou moci dìti, až tak dojdu ku pánu svému do Seir.
Gen 33:15 I øekl Ezau: Nech□ ale pozùstavím nìco lidu, kterýž mám s sebou. I odpovìdìl: K èemu to? Nech□ toliko naleznu milost pøed oèima pána svého.
Gen 33:16 Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir.
Gen 33:17 Jákob pak bral se do Sochot, a ustavìl sobì dùm, a dobytku svému zdìlal stáje; protož nazval jméno místa toho Sochot.
Gen 33:18 A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, pøišel ve zdraví k mìstu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se pøed mìstem.
Gen 33:19 I koupil díl pole toho, na nìmž byl rozbil stan svùj, od synù Emora, otce Sichemova, za sto ovec.
Gen 33:20 A postavil tu oltáø, kterémužto dal jméno Bùh silný, Bùh Izraelský.
Gen 34:1 Vyšla pak Dína, dcera Líe, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té zemì.
Gen 34:2 Kteroužto uzøev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajinì té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí.
Gen 34:3 I pøipojila se duše jeho k Dínì, dceøi Jákobovì; a zamilovav dìveèku, mluvil k srdci jejímu.
Gen 34:4 Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, tìmito slovy: Vezmi mi dìveèku tuto za manželku.
Gen 34:5 Uslyšev pak Jákob, že poškvrnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na poli), mlèel, až oni pøišli.
Gen 34:6 Tedy vyšel Emor, otec Sichemùv, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to.
Gen 34:7 A v tom synové Jákobovi pøišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplnìni jsou muži ti, a rozhnìvali se velmi, proto že hanebnou vìc uèinil v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, èehož èiniti nenáleželo.
Gen 34:8 I mluvil Emor s nimi na tento zpùsob: Sichem, syn mùj, hoøí milostí k vaší dceøi; prosím, dejte mu ji za manželku.
Gen 34:9 A spøíznìte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobì.
Gen 34:10 A bydlete s námi, nebo všecka zemì bude pøed vámi; osaïte se a obchod veïte v ní, a vládnìte jí.
Gen 34:11 Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratøím jejím: Nech□ naleznu milost pøed oèima vašima, dám, co mi koli díte.
Gen 34:12 Jmenujte mi vìno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli øeknete; jen mi tu dìveèku dejte za manželku.
Gen 34:13 Odpovídajíce pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lstivì mluvili, proto že poškvrnil Díny sestry jich.
Gen 34:14 A øekli jim: Nemùžeme uèiniti toho, abychom dali sestru svou za muže neobøezaného; nebo to ohavnost jest u nás.
Gen 34:15 Než na tento zpùsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi, aby obøezán byl každý z vás pohlaví mužského:
Gen 34:16 Tedy budeme dávati dcery své vám, a dcery vaše bráti sobì; a budeme bydliti s vámi, a budeme lid jeden.
Gen 34:17 Pakli neuposlechnete nás, abyste se obøezali, vezmeme zase dceru svou a odejdeme.
Gen 34:18 Tedy líbila se øeè jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu.
Gen 34:19 A nemeškal mládenec uèiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A on byl nejvzácnìjší ze

všech v domì otce svého.
Gen 34:20 I pøišel Emor a Sichem, syn jeho, k bránì mìsta svého; a mluvili mužùm mìsta svého, økouce:
Gen 34:21 Muži tito pokojnì se mají k nám, nech tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo zemì jest dosti široká a prostranná pøed nimi;) dcery jejich budeme sobì bráti za manželky, a dcery své budeme dávati jim.
Gen 34:22 Než na tento zpùsob pøivolí nám ti muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid: Jestliže obøezán bude každý pohlaví mužského mezi námi, tak jako oni jsou obøezáni.
Gen 34:23 Dobytek jejich a statek jejich, i všecka hovada jejich, zdaliž nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi.
Gen 34:24 I uposlechli Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou mìsta jeho; a obøezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány mìsta jeho.
Gen 34:25 A to dne tøetího, když oni nejvìtší bolest mìli, dva synové Jákobovi, Simeon a Léví, bratøí Díny, vzav každý z nich meè svùj, vpadli do mìsta smìle, a pomordovali všecky pohlaví mužského.
Gen 34:26 Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali meèem, a vzavše Dínu z domu Sichemova, odešli.
Gen 34:27 Potom synové Jákobovi pøišedše na zbité, vzebrali mìsto, proto že poškvrnili sestry jejich.
Gen 34:28 Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v mìstì i po poli, pobrali.
Gen 34:29 K tomu i všecko jmìní jejich, a všecky malé dítky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo.
Gen 34:30 Øekl pak Jákob Simeonovi a Léví: Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelù krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým poètem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dùm mùj.
Gen 34:31 A oni odpovìdìli: A což mìli jako nevìstky zle užívati sestry naší?
Gen 35:1 Potom mluvil Bùh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydli tam; a udìlej tam oltáø Bohu silnému, kterýž se ukázal tobì, kdyžs utíkal pøed Ezau bratrem svým.
Gen 35:2 Tedy øekl Jákob èeládce své, a všechnìm, kteøíž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a oèis te se, a zmìòte roucha svá.
Gen 35:3 A vstanouce, vstupme do Bethel, a udìlám tam oltáø silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestì, kterouž jsem šel.
Gen 35:4 Tedy dali Jákobovi všecky bohy cizí, kteréž mìli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem.
Gen 35:5 I brali se odtud. (A byl strach Boží na mìstech, kteráž byla vùkol nich, a nehonili synù Jákobových.)
Gen 35:6 Tedy pøišel Jákob do Lùz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním.
Gen 35:7 I vzdìlal tu oltáø, a nazval to místo Bùh silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bùh, když utíkal pøed bratrem svým.
Gen 35:8 Tehdy umøela Debora, chovaèka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth.
Gen 35:9 Ukázal se pak opìt Bùh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu.
Gen 35:10 I øekl jemu Bùh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazývano jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael.
Gen 35:11 Øekl ještì Bùh jemu: Já jsem Bùh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národù bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou.
Gen 35:12 A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobì ji dám; semeni také tvému po tobì dám tu zemi.
Gen 35:13 I vstoupil od nìho Bùh z místa, na kterémž mluvil s ním.
Gen 35:14 Jákob pak vyzdvihl znamení pamìtné na místì tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem.
Gen 35:15 A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bùh, Bethel.
Gen 35:16 I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a tìžkosti trpìla rodìci.
Gen 35:17 A když s tìžkostí rodila, øekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna míti budeš.
Gen 35:18 I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo umøela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beniaminem.
Gen 35:19 I umøela Ráchel, a pochována jest na cestì k Efratì, jenž jest Betlém.
Gen 35:20 A postavil Jákob znamení pamìtné nad hrobem jejím; to jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne.
Gen 35:21 I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svùj za vìží Eder.
Gen 35:22 Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajinì, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o èemž uslyšel Izrael. Bylo pak synù Jákobových dvanácte.
Gen 35:23 Synové pak Líe: Prvorozený Jákobùv Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda, a Izachar, a Zabulon.

Gen 35:24 Synové Ráchel: Jozef a Beniamin.
Gen 35:25 A synové Bály, dìvky Ráchel: Dan a Neftalím.
Gen 35:26 A synové Zelfy, dìvky Líe: Gád a Asser. Ti jsou synové Jákobovi, kteøíž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské.
Gen 35:27 Tedy pøišel Jákob k Izákovi otci svému do Mamre, do mìsta Arbe, jenž jest Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák.
Gen 35:28 A bylo dnù Izákových sto osmdesáte let.
Gen 35:29 I dokonal Izák, a umøel, a pøipojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnù; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.
Gen 36:1 Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž mìl pøijmí Edom.
Gen 36:2 Ezau pojal sobì ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského,
Gen 36:3 A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu.
Gen 36:4 I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele.
Gen 36:5 Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteøíž se mu zrodili v zemi Kananejské.
Gen 36:6 I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku èeleï svou, i dobytek svùj, a všecka hovada svá, i všecko jmìní své, kteréhož nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do zemì Seir, pøed pøíchodem Jákoba bratra svého.
Gen 36:7 Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta zemì, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snésti, pro dobytky jejich.
Gen 36:8 Protož bydlil Ezau na hoøe Seir; Ezau pak ten jest Edom.
Gen 36:9 A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoøe Seir.
Gen 36:10 Tato byla jména synù Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau.
Gen 36:11 Synové pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz.
Gen 36:12 Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau.
Gen 36:13 Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau.
Gen 36:14 A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré.
Gen 36:15 Tito všickni byli knížata synù Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz,
Gen 36:16 Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata pošlá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady.
Gen 36:17 Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta knížata pošla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau.
Gen 36:18 A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau.
Gen 36:19 Ti jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; on jest Edom.
Gen 36:20 Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejští, obyvatelé zemì té: Lotan, Sobal, Sebeon a Ana,
Gen 36:21 A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské.
Gen 36:22 Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna.
Gen 36:23 Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam.
Gen 36:24 A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž nalezl mezky na poušti, když pásl osly Sebeona otce svého.
Gen 36:25 Tito pak dìti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova.
Gen 36:26 A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan.
Gen 36:27 Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan.
Gen 36:28 Tito synové Dízanovi: Hus a Aran.
Gen 36:29 Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana,
Gen 36:30 Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir.
Gen 36:31 Tito pak byli králové, kteøíž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad syny Izraelskými.
Gen 36:32 Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorùv, a jméno mìsta jeho Denaba.
Gen 36:33 I umøel Béla, a kraloval místo nìho Jobab, syn Záre z Bozra.
Gen 36:34 I umøel Jobab, a kraloval na místì jeho Husam z zemì Temanské.
Gen 36:35 Umøel i Husam, a kraloval místo nìho Adad, syn Badadùv, kterýž porazil Madianské v krajinì Moábské; a jméno mìsta jeho Avith.
Gen 36:36 Když pak umøel Adad, kraloval místo nìho Semla z Masreka.
Gen 36:37 A po smrti Semlovì kraloval na místì jeho Saul z Rohobot od øeky.

Gen 36:38 Umøel i Saul, a kraloval místo nìho Bálanan, syn Achoborùv.
Gen 36:39 A když i Bálanan umøel, syn Achoborùv, kraloval na místì jeho Adar; a jméno mìsta jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy.
Gen 36:40 Ta jsou jména knížat pošlých z Ezau, po èeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet,
Gen 36:41 Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon.
Gen 36:42 Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar.
Gen 36:43 Kníže Magdiel, kníže Híram. Ta jsou knížata Idumejská, tak jakž kteøí bydlili v zemi dìdictví svého. To jest ten Ezau, otec Idumejských.
Gen 37:1 Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské.
Gen 37:2 Tito jsou pøíbìhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásl s bratøími svými dobytek, (a byl mládeneèek), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef zlou povìst o nich otci svému.
Gen 37:3 Izrael pak miloval Jozefa nad všecky syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udìlal mu sukni promìnných barev.
Gen 37:4 A když spatøili bratøí jeho, že ho miluje otec jejich nad všecky bratøí jeho, nenávidìli ho, aniž mohli pokojnì k nìmu promluviti.
Gen 37:5 Mìl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratøím svým; proèež v vìtší nenávisti ho mìli.
Gen 37:6 Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem mìl.
Gen 37:7 Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop mùj, a stál. Vùkol také stáli snopové vaši, a klanìli se snopu mému.
Gen 37:8 Jemužto odpovìdìli bratøí jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té pøíèiny ještì více nenávidìli ho pro sny jeho, a pro slova jeho.
Gen 37:9 Potom ještì mìl jiný sen, a vypravoval jej bratøím svým, øka: Hle, opìt jsem mìl sen, a aj, slunce a mìsíc, a jedenácte hvìzd klanìlo mi se.
Gen 37:10 I vypravoval otci svému a bratøím svým. A domlouval mu otec jeho, a øekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi mìl? Zdaliž pøijdeme, já a matka tvá i bratøí tvoji, abychom se klanìli pøed tebou až k zemi?
Gen 37:11 Tedy závidìli mu bratøí jeho; ale otec jeho mìl pozor na tu vìc.
Gen 37:12 Odešli pak bratøí jeho, aby pásli dobytek otce svého v Sichem.
Gen 37:13 A øekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratøí tvoji v Sichem: Poï, a pošli tì k nim. Kterýžto odpovìdìl: Aj, teï jsem.
Gen 37:14 I øekl jemu: Jdi nyní, zvìz, jak se mají bratøí tvoji, a co se dìje s dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on pøišel do Sichem.
Gen 37:15 Našel ho pak muž nìjaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, øka: Èeho hledáš?
Gen 37:16 Odpovìdìl: Bratøí svých hledám; povìz mi, prosím, kde oni pasou?
Gen 37:17 I øekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Poïme do Dothain. Tedy šel Jozef za bratøími svými, a našel je v Dothain.
Gen 37:18 Kteøížto, jakž ho uzøeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o nìm, aby jej zahubili.
Gen 37:19 Nebo øekli jeden druhému: Ej, mistr snù teï jde.
Gen 37:20 Nyní tedy poïte, a zabíme jej, a uvržeme ho do nìkteré èisterny, a díme: Zvìø lítá sežrala jej. I uzøíme, naè jemu vyjdou snové jeho.
Gen 37:21 A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky jejich, (nebo øekl: Neodjímejme mu hrdla,)
Gen 37:22 Øekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této èisterny, kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky na nìj. Ale on chtìl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otci svému.
Gen 37:23 A když pøišel Jozef k bratøím svým, strhli s nìho sukni jeho, sukni promìnných barev, kterouž mìl na sobì.
Gen 37:24 A pochopivše, uvrhli jej do èisterny. Èisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody.
Gen 37:25 I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše oèí svých, uzøeli, a aj, množství Izmaelitských pøicházejících z Galád, kteøížto na velbloudích svých nesli vonné vìci a kadidlo a mirru do Egypta.
Gen 37:26 I øekl Juda bratøím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li krve jeho?
Gen 37:27 Poïte, prodejme ho Izmaelitským, a nevztahujme na nìj rukou svých, nebo bratr náš, tìlo naše jest. I uposlechli ho bratøí jeho.
Gen 37:28 Když pak mimo nì jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té èisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadceti støíbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta.
Gen 37:29 A navrátil se Ruben k èisternì, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá.
Gen 37:30 A navrátiv se k bratøím svým, øekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti?
Gen 37:31 Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smoèili sukni tu ve krvi.
Gen 37:32 A poslali sukni tu promìnných barev, a dali ji donésti k otci svému, aby øekli: Tuto jsme nalezli; pohleï nyní, jest-li suknì syna tvého, èi není?
Gen 37:33 A on poznav ji, øekl: Suknì syna mého jest; zvìø lítá sežrala jej, koneènì roztrhán jest Jozef.

Gen 37:34 I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní.
Gen 37:35 Sešli se pak všickni synové jeho, a všecky dcery jeho, aby ho tìšili. Ale on nedal se potìšiti, a øekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho otec jeho.
Gen 37:36 Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvoøeninu Faraonovu, hejtmanu žoldnéøù.
Gen 38:1 Stalo se pak v ten èas, že sstupuje Juda od bratøí svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra.
Gen 38:2 I uzøel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní.
Gen 38:3 Kterážto poèala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her.
Gen 38:4 A poèavši opìt, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan.
Gen 38:5 Porodila pak ještì syna, jehož jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila.
Gen 38:6 I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar.
Gen 38:7 A byl Her, prvorozený Judùv, zlý pøed oèima Hospodina; i zabil jej Hospodin.
Gen 38:8 Tedy øekl Juda Onanovi: Vejdi k ženì bratra svého, a podlé pøíbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símì bratru svému.
Gen 38:9 Vìdìl pak Onan, že to símì nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženì bratra svého, vypouštìl símì na zem, aby nezplodil synù bratru svému.
Gen 38:10 I nelíbilo se Hospodinu to, co dìlal Onan; protož ho také zabil.
Gen 38:11 Tedy øekl Juda k Támar nevìstì své: Pobuï v domì otce svého vdovou, dokudž nedoroste Séla, syn mùj. (Nebo øekl: Aby on také neumøel, jako i bratøí jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domì otce svého.
Gen 38:12 A po mnohých dnech umøela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potìšiv se zas, šel do Tamnas k tìm, kteøíž støihli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, pøítel jeho.
Gen 38:13 I oznámeno jest Támar tìmito slovy: Aj, tchán tvùj vstupuje do Tamnas, aby støihl ovce své.
Gen 38:14 Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a odìla se a sedìla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo vidìla, že Séla dorostl, a že není dána jemu za manželku.
Gen 38:15 Kteroužto uzøev Juda, za to mìl, že jest nevìstka; nebo zakryla tváø svou.
Gen 38:16 Protož uchýliv se k ní s cesty, øekl: Dopus□ medle, a□ vejdu k tobì. (Nebo nevìdìl, aby nevìsta jeho byla.) I øekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mnì?
Gen 38:17 Odpovìdìl: Pošli□ kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys nìco zastavil, dokavadž nepošleš.
Gen 38:18 I øekl: Což□ mám dáti v zástavì? Odpovìdìla ona: Peèetní prsten svùj, a halži svou, a hùl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a poèala z nìho.
Gen 38:19 Tedy vstavši, odešla, a sòavši rouchu svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské.
Gen 38:20 I poslal Juda kozelce po pøíteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí.
Gen 38:21 I ptal se mužù toho místa, øka: Kde jest ta nevìstka, kteráž sedìla na rozcestí této cesty? Øekli oni: Nebylotì zde nevìstky.
Gen 38:22 Tedy navrátiv se k Judovi, øekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevìstky.
Gen 38:23 I øekl Juda: Nech□ sobì to má, abychom neuvedli se v lehkost. Já□ jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl.
Gen 38:24 I stalo se okolo tøí mìsícù, že oznámili Judovi, økouce: Dopustila se smilství Támar nevìsta tvá, a jest již i tìhotná z smilství. I øekl Juda: Vyveïte ji, aby byla upálena.
Gen 38:25 Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, økuci: Z muže, jehož tyto vìci jsou, tìhotná jsem. A pøi tom øekla: Pohleï, prosím, èí jsou tyto vìci, peèetní prsten, halže a hùl tato?
Gen 38:26 Tedy pohledìv na to Juda, øekl: Spravedlivìjší□ jest než já, ponìvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více jí nepoznával.
Gen 38:27 Stalo se pak, že když pøišel èas porodu jejího, aj, bližení v životì jejím.
Gen 38:28 A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši baba, uvázala na ni èervenou nitku, økuci: Ten vyjde prvé.
Gen 38:29 Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I øekla: Jak jsi protrhl? Tvé□ jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres.
Gen 38:30 A potom vyšel bratr jeho, kterýž mìl na ruce nitku èervenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.
Gen 39:1 Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvoøenin Faraonùv, nejvyšší nad drabanty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteøíž ho tam dovedli.
Gen 39:2 Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu š□astnì vedlo, a bydlil v domì pána svého toho Egyptského.
Gen 39:3 A vidìl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což èinil, Hospodin k prospìchu pøivedl v rukou jeho.
Gen 39:4 Tedy nalezl Jozef milost pøed oèima jeho, a sloužil mu. I pøedstavil ho domu svému, a všecko, což mìl, dal v ruku jeho.
Gen 39:5 A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což mìl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech vìcech, kteréž mìl doma i na poli.

Gen 39:6 Všech tedy vìcí, kteréž mìl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o èem, tak jako on, vìdìl, jediné o chlebì, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezøení.
Gen 39:7 I stalo se potom, že vzhlédala žena pána jeho oèima svýma na Jozefa, a øekla: Spi se mnou.
Gen 39:8 Kterýžto odpíraje, øekl ženì pána svého: Aj, pán mùj neví tak jako já, co jest v domì, a všecko, což má, dal v ruce mé.
Gen 39:9 Není žádného pøednìjšího nade mne v domì tomto, aniž co vyòal z správy mé, kromì tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy uèinil takovou nešlechetnost, a høešil i proti Bohu?
Gen 39:10 A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní.
Gen 39:11 Tedy dne jednoho, když pøišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domì,
Gen 39:12 Chytila jej ona za roucho jeho, økuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven.
Gen 39:13 A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vybìhl ven,
Gen 39:14 Svolala domácí své, a øekla k nim takto: Pohleïte, pøivedl nám muže Hebrejského, kterýž by mìl posmìch z nás; nebo pøišel ke mnì, aby ležel se mnou; i køièela jsem hlasem velikým.
Gen 39:15 A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a køièela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven.
Gen 39:16 Tedy schovala roucho jeho u sebe, až pøišel pán jeho do domu svého.
Gen 39:17 K nìmuž mluvila v tato slova, økuci: Pøišel ke mnì služebník ten Hebrejský, kteréhožs pøivedl nám, aby mi lehkost uèinil.
Gen 39:18 A když jsem hlasu svého pozdvihla a køièela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven.
Gen 39:19 I stalo se, že, když uslyšel pán jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravìci: Tak mi uèinil služebník tvùj, rozhnìval se velmi.
Gen 39:20 Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do vìže žaláøné, v to místo, kdež vìzòové královští sedìli; i byl tam v žaláøi.
Gen 39:21 Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k nìmu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vládaøe nad žaláøem.
Gen 39:22 I dal vládaø žaláøe v moc Jozefovi všecky vìznì, kteøíž byli v vìži žaláøné; a cožkoli tam èiniti mìli, on to spravoval.
Gen 39:23 Aniž vládaø žaláøe k èemu dohlídal,což jemu svìøil; proto že Hospodin byl s ním, a což on èinil, Hospodin tomu prospìch dával.
Gen 40:1 Stalo se potom, že šeòkýø krále Egyptského a pekaø provinili proti pánu svému, králi Egyptskému.
Gen 40:2 I rozhnìval se Farao na oba úøedníky své, na vládaøe nad šeòkýøi, a na vládaøe nad pekaøi.
Gen 40:3 A dal je do vìzení v domì nejvyššího nad drabanty, do vìže žaláøné, v místo, v nìmž Jozef vìznìm byl.
Gen 40:4 I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službì; a byli drahnì dní u vìzení.
Gen 40:5 I mìli sen oba dva, každý z nich sen svùj noci jedné, každý podlé vyložení sna svého, šeòkýø i pekaø krále Egyptského, kteøíž sedìli v vìži.
Gen 40:6 Tedy pøišel k nim Jozef ráno, a hledìl na nì; a aj, byli smutní.
Gen 40:7 I optal se tìch úøedníkù Faraonových, kteøíž s ním byli v vìzení v domì pána jeho, øka: Proè jsou dnes tváøi vaše smutnìjší?
Gen 40:8 Kteøížto odpovìdìli jemu: Mìli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I øekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle.
Gen 40:9 Tedy správce nad šeòkýøi vypravoval sen svùj Jozefovi, a øekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem vidìl pøed sebou vinný kmen,
Gen 40:10 A na tom kmenu tøi ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštìl, a vycházel kvìt jeho, až k sezrání pøišli hroznové jeho.
Gen 40:11 A já maje koflík Faraonùv v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlaèoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do rukou.
Gen 40:12 I øekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tøi révové jsou tøi dnové.
Gen 40:13 Po tøech dnech povýší Farao hlavy tvé, a k úøadu tvému tì navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyèeje prvního, když jsi byl šeòkýøem jeho.
Gen 40:14 Ale mìjž mne v své pamìti, když se dobøe povede; a uèiò, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku uèinil o mnì pøed Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto.
Gen 40:15 Nebo kradmo jsem vzat z zemì Židovské; a zde jsem nièeho neuèinil, proèež by mne do tohoto vìzení dali.
Gen 40:16 Vida pak správce nad pekaøi, že dobøe vyložil, øekl Jozefovi: Mnì také zdálo se ve snách, ano tøi košové pletení na hlavì mé.
Gen 40:17 A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekaøským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou.
Gen 40:18 I odpovìdìl Jozef a øekl: Toto jest vyložení jeho: Tøi košové jsou tøi dnové.

Gen 40:19 Po tøech dnech odejme tobì Farao hlavu tvou, a obìsí tì na døevì; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe.
Gen 40:20 Tedy stalo se v den tøetí, v den pamatný narození Faraonova, že uèinil hody všechnìm služebníkùm svým; i poèítal hlavu vládaøe nad šeòky, i hlavu vládaøe nad pekaøi, mezi služebníky svými.
Gen 40:21 A navrátil nejvyššího nad šeòky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky.
Gen 40:22 Vládaøe pak nad pekaøi obìsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef.
Gen 40:23 A nezpomenul správce nad šeòky na Jozefa, ale zapomenul na nìj.
Gen 41:1 Stalo se pak po dvou letech, mìl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem.
Gen 41:2 A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pìkných na pohledìní a tlustých, kteréžto pásly se na mokøinách.
Gen 41:3 A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledìní a hubených, kteréžto stály podlé onìch krav pøi bøehu potoka.
Gen 41:4 A ty krávy na pohledìní šeredné a hubené sežraly onìch sedm krav na pohledìní pìkných a tlustých. I procítil Farao.
Gen 41:5 A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasù vyrostlo z stébla jednoho, plných a pìkných.
Gen 41:6 A aj, sedm klasù tenkých a východním vìtrem usvadlých vzcházelo za nimi.
Gen 41:7 A ti klasové tencí pohltili sedm onìch klasù zdaøilých a plných. I procítiv Farao, a aj, byl sen.
Gen 41:8 Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všecky hadaèe Egyptské, a všecky mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi.
Gen 41:9 Tedy mluvil nejvyšší šeòk Faraonovi takto: Na provinìní své rozpomínám se dnes.
Gen 41:10 Farao rozhnìvav se na služebníky své, dal mne byl do vìzení v domì nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaøi.
Gen 41:11 Mìli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého.
Gen 41:12 A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal.
Gen 41:13 A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úøadu svému, a on obìšen.
Gen 41:14 Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláøe. Kterýžto oholiv se, a zmìniv roucho své, pøišel k Faraonovi.
Gen 41:15 I øekl Farao Jozefovi: Mìl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobì pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti.
Gen 41:16 Odpovìdìl Jozef Faraonovi, øka: Není to má vìc; Bùh oznámí š□astné vìci Faraonovi.
Gen 41:17 Tedy øekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na bøehu potoka.
Gen 41:18 A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pìkných, kteréžto pásly se na mokøinách.
Gen 41:19 A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; nevidìl jsem tak šeredných ve vší zemi Egyptské.
Gen 41:20 A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvnìjších tlustých.
Gen 41:21 A aè dostaly se do bøicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v støeva jejich; nebo na pohledìní byly mrzké, jako i pøed tím. I procítil jsem.
Gen 41:22 Vidìl jsem také ve snách, ano sedm klasù vyrostlo z stébla jednoho plných a pìkných.
Gen 41:23 A aj, sedm klasù drobných, tenkých a východním vìtrem usvadlých vycházelo za nimi.
Gen 41:24 I pohltili klasové ti drobní sedm klasù pìkných. Což když jsem vypravoval hadaèùm, nebyl, kdo by mi vyložil.
Gen 41:25 Odpovìdìl Jozef Faraonovi: Sen Faraonùv jednostejný jest. Což Bùh èiniti bude, to ukázal Faraonovi.
Gen 41:26 Sedm krav pìkných jest sedm let, a sedm klasù pìkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednostejný.
Gen 41:27 Sedm pak hubených krav a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let jest; a sedm klasù drobných a vìtrem východním usvadlých bude sedm let hladu.
Gen 41:28 To□ jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bùh èiniti bude, ukazuje Faraonovi.
Gen 41:29 Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vší zemi Egyptské.
Gen 41:30 A po nich nastane sedm let hladu,v nichž v zapomenutí pøijde všecka ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi.
Gen 41:31 Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž pøijde potom; nebo velmi veliký bude.
Gen 41:32 Že pak opìtován jest sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá vìc jest od Boha, a že tím spíše Bùh vykoná to.
Gen 41:33 Protož nyní a□ vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou.
Gen 41:34 To a□ uèiní Farao, a postaví úøedníky nad zemí, a béøe pátý díl z úrod zemì Egyptské, po sedm let hojných.
Gen 41:35 A□ shromáždí všeliké potravy tìch úrodných let nastávajících, a sklidí obilí k ruce Faraonovi; a potravy v mìstech a□ se chovají pilnì.

Gen 41:36 A budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letùm hladu, kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena zemì tato hladem.
Gen 41:37 I líbila se øeè ta Faraonovi i všechnìm služebníkùm jeho.
Gen 41:38 Tedy øekl Farao služebníkùm svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v nìmž by byl Duch Boží?
Gen 41:39 Jozefovi pak øekl: Ponìvadž Bùh dal znáti tobì všecko toto, není žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi.
Gen 41:40 Ty budeš nad domem mým, a líbati bude tváø tvou všecken lid mùj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu.
Gen 41:41 Øekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tì nade vší zemi Egyptskou.
Gen 41:42 A sòav Farao prsten svùj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý øetìz na hrdlo jeho.
Gen 41:43 A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali pøed ním: Klanìjte se! I ustanovil ho nade vší zemi Egyptskou.
Gen 41:44 A øekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a bez dopuštìní tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve vší zemi Egyptské.
Gen 41:45 A dal Farao jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi Egyptskou.
Gen 41:46 (Jozef pak byl ve tøidcíti letech, když stál pøed Faraonem králem Egyptským.) A vyšed od tváøi Faraonovy, projel všecku zemi Egyptskou.
Gen 41:47 A vydala zemì po sedm let úrodných obilí hojnost.
Gen 41:48 I nahromáždil všelijakých potrav v tìch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v mìstech; úrody polní jednoho každého mìsta, kteréž byly okolo nìho, složil v nìm.
Gen 41:49 A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku moøského, tak že pøestali poèítati; nebo mu nebylo poètu.
Gen 41:50 Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než pøišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat, dcera Putifera, knížete On.
Gen 41:51 A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, øka: Nebo zpùsobil to Bùh, abych zapomenul na všecky práce své, a na všecken dùm otce svého.
Gen 41:52 Jméno pak druhého nazval Efraim, øka: Nebo dal mi Bùh zrùst v zemi trápení mého.
Gen 41:53 Tedy pominulo sedm let hojných v zemi Egyptské;
Gen 41:54 A poèalo sedm let hladu pøicházeti, jakž byl pøedpovìdìl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po vší zemi Egyptské byl chléb.
Gen 41:55 Potom také nedostatek trpìla všecka zemì Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I øekl Farao všechnìm Egyptským: Jdìte k Jozefovi, což vám rozkáže, uèiníte.
Gen 41:56 A byl hlad na tváøi vší zemì. Tedy otevøel Jozef všecky obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi Egyptské.
Gen 41:57 A všickni obyvatelé zemì pøicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vší zemi.
Gen 42:1 Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptì, øekl synùm svým: Co hledíte jeden na druhého?
Gen 42:2 I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptì; jdìte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemøeli.
Gen 42:3 Tedy šlo deset bratrù Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptì.
Gen 42:4 Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratøími jeho, nebo øekl: Aby se mu tam nìco zlého nepøihodilo.
Gen 42:5 I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemi Kananejské.
Gen 42:6 Jozef pak byl nejvyšší správce v zemi té; on prodával obilí všemu lidu zemì. Tedy pøišli bratøí Jozefovi, a sklánìli se pøed ním tváøí až k zemi.
Gen 42:7 A uzøev Jozef bratøí své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdì mluvil k nim,øka jim: Odkud jste pøišli? I odpovìdìli: Z zemì Kananejské, abychom nakoupili potrav.
Gen 42:8 Poznal, pravím, Jozef bratøí své, ale oni nepoznali ho.
Gen 42:9 Tedy zpomenul Jozef na sny, kteréž mìl o nich, a øekl jim: Špehéøi jste, a pøišli jste, abyste shlédli nepevná místa zemì.
Gen 42:10 Kteøížto odpovìdìli jemu: Nikoli, pane mùj, ale služebníci tvoji pøišli, aby nakoupili pokrmù.
Gen 42:11 Všickni my synové jednoho muže jsme, upøímí jsme; nikdy jsou nebyli služebníci tvoji špehéøi.
Gen 42:12 Jimž zase øekl: Není tak, ale pøišli jste, abyste shlédli nepevná místa zemì.
Gen 42:13 Odpovìdìli oni: Dvanácte nás bratøí služebníkù tvých bylo, synù muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není.
Gen 42:14 I øekl jim Jozef: To jest, což jsem mluvil vám, když jsem øekl: Špehéøi jste.
Gen 42:15 Touto vìcí zkušeni budete: Živ jest Farao, že nevyjdete odsud, až pøijde sem bratr váš mladší.

Gen 42:16 Vyšlete z sebe jednoho, a vezma, pøivede bratra vašeho; vy pak u vìzení zùstaòte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živ jest Farao, že jste špehéøi.
Gen 42:17 Tedy dal je všecky spolu do vìzení za tøi dni.
Gen 42:18 Tøetího pak dne øekl jim Jozef: Toto uèiòte, abyste živi byli; nebo já se bojím Boha.
Gen 42:19 Jste-li šlechetní muži, jeden bratr váš a jest ukován v žaláøi, v nìmž jste byli; vy pak jdìte, a odneste obilí k zapuzení hladu domù vašich.
Gen 42:20 Bratra pak svého mladšího pøivedete ke mnì; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemøete. Tedy uèinili tak.
Gen 42:21 I mluvil jeden k druhému: Jistì provinili jsme proti bratru svému. Nebo vidìli jsme ssoužení duše jeho, když nás pokornì prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož pøišlo na nás ssoužení toto.
Gen 42:22 Odpovìdìl pak jim Ruben, øka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil tìmito slovy: Nehøešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; proèež také krve jeho, hle, vyhledává se.
Gen 42:23 A nevìdìli oni, že by rozumìl Jozef; nebo skrze tlumaèe mluvil jim.
Gen 42:24 A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho pøed oèima jejich.
Gen 42:25 Pøikázal pak Jozef, aby naplnìni byli pytlové jejich obilím, a navráceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak.
Gen 42:26 A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud.
Gen 42:27 A rozvázav jeden z nich pytel svùj, aby dal obrok oslu svému v hospodì, uzøel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho.
Gen 42:28 I øekl bratøím svým: Navráceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a pøedìšeni jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to uèinil Bùh?
Gen 42:29 Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému do zemì Kananejské, vypravovali jemu všecko, co se jim pøihodilo, pravíce:
Gen 42:30 Muž ten, pán zemì, mluvil k nám tvrdì, a dal nás do vìzení, jako špehéøe zemì.
Gen 42:31 A øekli jsme jemu: Upøímí jsme, nikdy jsme nebyli špehéøi.
Gen 42:32 Dvanácte bylo nás bratøí, synù otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské.
Gen 42:33 I øekl nám muž ten, pán zemì té: Po tomto poznám, že upøímí jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domù vašich vezmouce, odejdìte.
Gen 42:34 A pøiveïte bratra svého mladšího ke mnì, abych poznal, že nejste špehéøi, ale upøímí; tehdy bratra vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti.
Gen 42:35 I stalo se, že, když vyprazdòovali pytle své, a aj, jeden každý mìl uzlík penìz svých v pytli svém. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky penìz svých, báli se.
Gen 42:36 I øekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synù: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina vezmete. Na mne jsou se tyto všecky vìci svalily.
Gen 42:37 Tedy øekl Ruben otci svému tìmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepøivedu zase k tobì; poruè ho v ruce mé, a já zase pøivedu ho k tobì.
Gen 42:38 I øekl: Nesstoupí syn mùj s vámi. Nebo bratr jeho umøel, a on sám pozùstal; a pøihodilo-li by se mu co zlého na té cestì, kterouž pùjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.
Gen 43:1 Byl pak hlad veliký v krajinì té.
Gen 43:2 I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž pøinesli z Egypta, že øekl k nim otec jejich: Jdìte zase, a nakupte nám nìco potravy.
Gen 43:3 I mluvil k nìmu Juda tìmito slovy: Velice se zaøekl muž ten, øka: Neuzøíte tváøi mé, nebude-li bratr váš s vámi.
Gen 43:4 Jestliže pošleš bratra našeho s námi, pùjdeme a nakoupíme tobì potravy;
Gen 43:5 Pakli nepošleš, nepùjdeme. Nebo povìdìl nám muž ten: Neuzøíte tváøi mé, nebude-li bratr váš s vámi.
Gen 43:6 I øekl Izrael: Proè jste mi tak zle uèinili, oznámivše muži tomu, že máte ještì bratra?
Gen 43:7 Odpovìdìli: Pilnì vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluvì: Jest-li živ ještì otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak vìdìti mohli, že dí: Pøiveïte bratra svého?
Gen 43:8 I øekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, pùjdeme, abychom živi byli, a nezemøeli, i my, i ty, i maliècí naši.
Gen 43:9 Já slibuji za nìj; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepøivedu ho k tobì, a nepostavím ho pøed tebou, vinen budu høíchem tobì po všecky dny.
Gen 43:10 A kdybychom byli neprodlévali, jistì již bychom se byli dvakrát vrátili.
Gen 43:11 I øekl jim Izrael otec jejich: Jestliže tak býti musí, uèiòtež toto: Nabeøte nejvzácnìjších užitkù zemì do nádob svých, a doneste muži tomu dar, nìco kadidla, a trochu strdi, a vonných vìcí a mirry, daktylù a mandlù.
Gen 43:12 Peníze také dvoje vezmìte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlù vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to pøišlo.

Gen 43:13 Bratra svého také vezmìte, a vstanouce, jdìte zase k muži tomu.
Gen 43:14 A Bùh silný všemohoucí dejž vám najíti milost pøed mužem tím, a propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Já pak zbaven jsa synù, jako osiøelý budu.
Gen 43:15 Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se pøed Jozefem.
Gen 43:16 Vida pak Jozef Beniamina s nimi, øekl tomu, kterýž spravoval dùm jeho: Uveï tyto muže do domu, a zabí hovado a pøiprav; nebo se mnou jísti budou muži ti o poledni.
Gen 43:17 I uèinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova.
Gen 43:18 Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do domu Jozefova, a øekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vloženy byly do pytlù našich, sem uvedeni jsme, aby obvinì, oboøil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše.
Gen 43:19 A pøistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval v domì Jozefovì, mluvili k nìmu ve dveøích domu,
Gen 43:20 A øekli: Slyš mne, pane mùj. Pøišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav.
Gen 43:21 I pøihodilo se, když jsme do hospody pøišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a pøinesli jsme je zase v rukou svých.
Gen 43:22 Jiné také peníze pøinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potravy; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlù našich.
Gen 43:23 A on odpovìdìl: Mìjte o to pokoj, nebojte se. Bùh váš, a Bùh otce vašeho dal vám poklad do pytlù vašich; peníze jsem vaše já pøijal. I vyvedl k nim Simeona.
Gen 43:24 Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslùm jejich.
Gen 43:25 Mezi tím pøipravili dar ten, dokudž nepøišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu mìli jísti chléb.
Gen 43:26 Tedy pøišel Jozef domù. I pøinesli mu dar, kterýž mìli v rukou svých, a klanìli se jemu až k zemi.
Gen 43:27 I ptal se jich, jak se mají, a øekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o nìmž jste pravili? Živ-li jest ještì?
Gen 43:28 Kteøížto odpovìdìli: Zdráv jest služebník tvùj otec náš, a ještì živ jest. A sklánìjíce hlavy, poklonu mu èinili.
Gen 43:29 Pozdvih pak oèí svých, vidìl Beniamina bratra svého, syna matky své, a øekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o nìmž jste mi pravili? I øekl: Uèiniž Bùh milost s tebou, synu mùj!
Gen 43:30 Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se støeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam.
Gen 43:31 Potom umyv tváø svou, vyšel zase, a zdržoval se, a øekl: Klaïte chléb.
Gen 43:32 I kladli jemu zvláštì, a jim obzvláštì, Egyptským také, kteøíž s ním jídali, obzvláštnì; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským.
Gen 43:33 Tedy sedìli proti nìmu, prvorozený podlé prvorozenství svého, a mladší podlé mladšího vìku svého. I divili se muži ti vespolek.
Gen 43:34 A bera jídlo pøed sebou, podával jim; Beniaminovi pak dostalo se pìtkrát více než jiným. I hodovali a hojnì se s ním napili.
Gen 44:1 Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dùm jeho, øka: Naplò pytle mužù tìch potravou, co by jen unésti mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch.
Gen 44:2 A koflík mùj, koflík støíbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penìzi jeho za obilí. I uèinil podlé øeèi Jozefovy, kterouž mluvil.
Gen 44:3 Ráno pak propuštìni jsou ti muži, oni i oslové jejich.
Gen 44:4 A když vyšli z mìsta, a nedaleko ještì byli, øekl Jozef správci domu svého: Vstaò, hoò muže ty, a dohonì se jich, mluv k nim: Proèež jste se odplatili zlým za dobré?
Gen 44:5 Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož píjí pán mùj? A z toho on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste uèinili, co jste uèinili.
Gen 44:6 Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta.
Gen 44:7 Kteøížto odpovìdìli jemu: Proè mluví pán mùj taková slova? Odstup od služebníkù tvých, aby co takového uèinili.
Gen 44:8 A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, pøinesli jsme tobì zase z zemì Kananejské; jakž bychom tedy krásti mìli z domu pána tvého støíbro neb zlato?
Gen 44:9 U koho z služebníkù tvých nalezeno bude, nechž umøe ten; a my také budeme pána tvého služebníci.
Gen 44:10 I øekl: Nu dobøe, nech jest podlé øeèi vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny.
Gen 44:11 Protož rychle každý složil pytel svùj na zem, a rozvázal každý pytel svùj.
Gen 44:12 I pøehledával, od staršího poèal, a na mladším pøestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu.
Gen 44:13 Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý bøímì na osla svého, a vrátili se do mìsta.
Gen 44:14 I pøišel Juda s bratøími svými do domu Jozefova, (on pak ještì tam byl,) a padli pøed ním na zemi.
Gen 44:15 I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste uèinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí

poznati?
Gen 44:16 Tedy øekl Juda: Což díme pánu svému? co mluviti budeme? a èím se ospravedlníme? Bùh jest našel nepravost služebníkù tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u nìhož nalezen jest koflík.
Gen 44:17 Odpovìdìl Jozef: Odstup ode mne, abych to uèinil. Muž, u nìhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jdìte u pokoji k otci svému.
Gen 44:18 I pøistoupil k nìmu Juda a øekl: Slyš mne, pane mùj. Prosím, nechaž promluví služebník tvùj slovo v uši pána svého, a nehnìvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao.
Gen 44:19 Pán mùj ptal se služebníkù svých, øka: Máte-li otce, neb bratra?
Gen 44:20 A odpovìdìli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umøel, a on sám pozùstal po mateøi své, a otec jeho miluje jej.
Gen 44:21 I øekl jsi služebníkùm svým: Pøiveïte ho ke mnì, a pohledím na nìj.
Gen 44:22 A øekli jsme pánu mému: Nemùže pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umøe.
Gen 44:23 Ty pak øekl jsi služebníkùm svým: Nepøijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více vidìti tváøi mé.
Gen 44:24 I stalo se, když jsme se vrátili k služebníku tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého,
Gen 44:25 Že øekl otec náš: Jdìte zase, nakupte nám nìco potravy.
Gen 44:26 Odpovìdìli jsme: Nemùžeme jíti,než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy pùjdeme; nebo bychom nemohli vidìti tváøi toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi.
Gen 44:27 I øekl nám služebník tvùj, otec mùj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má.
Gen 44:28 A vyšel jeden ode mne, o nìmž jsem pravil: Jistì roztrhán jest, a nevidìl jsem ho dosavad.
Gen 44:29 Vezmete-li i tohoto ode mne, a pøišlo by na nìj nìco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu.
Gen 44:30 Tak tedy, když pøijdu k služebníku tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto):
Gen 44:31 Pøijde na to, když uzøí, že pacholete není, umøe; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu.
Gen 44:32 Nebo služebník tvùj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, øka: Jestliže ho nepøivedu zase k tobì, tedy vinen budu høíchem otci mému po všecky dny.
Gen 44:33 Protož nyní nech zùstane, prosím, služebník tvùj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole a vstoupí s bratry svými.
Gen 44:34 Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leè bych chtìl vidìti trápení, kteréž by pøišlo na otce mého.
Gen 45:1 Jozef pak nemoha se déle zdržeti, pøede všemi pøístojícími zvolal: Kažte všechnìm ven! I nezùstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratøími svými.
Gen 45:2 Potom pozdvihl hlasu svého s pláèem; a slyšeli to Egyptští, slyšel také dùm Faraonùv.
Gen 45:3 I øekl Jozef bratøím svým: Já jsem Jozef. Ještì-li jest živ otec mùj? A nemohli mu odpovìdíti bratøí jeho; nebo se ho velmi ulekli.
Gen 45:4 Tedy øekl Jozef bratøím svým: Pøistuptež medle ke mnì. I pøistoupili. A øekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta.
Gen 45:5 Protož nyní nermute se, a neztìžujte sobì toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bùh pøed vámi.
Gen 45:6 Nebo dvì létì již hlad jest v zemi, a ještì pìt let pøijde, v nichž nebudou orati, ani žíti.
Gen 45:7 Poslal mne, pravím, Bùh pøed vámi, pro zachování vás ostatkù na zemi, a pro zachování životù vašich vysvobozením velikým.
Gen 45:8 Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bùh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vší zemi Egyptské.
Gen 45:9 Pospìšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn tvùj Jozef: Uèinil mne Bùh pánem všeho Egypta; pøijdiž ke mnì, neprodlévej.
Gen 45:10 A bydliti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš.
Gen 45:11 A budu tì chovati tam, (nebo ještì pìt let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dùm tvùj, a cožkoli máš.
Gen 45:12 A aj, oèi vaše vidí, i oèi bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám.
Gen 45:13 Povíte také otci mému o vší slávì mé v Egyptì, a což jste koli vidìli; pospìštež tedy, a pøiveïte otce mého sem.
Gen 45:14 Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho.
Gen 45:15 A políbiv všech bratøí svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratøí jeho s ním.
Gen 45:16 Slyšána pak jest v domì Faraonovì povìst tato: Pøišli bratøí Jozefovi. I bylo to velmi vdìèné

Faraonovi i všechnìm služebníkùm jeho.
Gen 45:17 A øekl Farao Jozefovi: Rci bratøím svým: Toto uèiòte: Naložíce na hovada svá, jdìte, a navra□te se do zemì Kananejské.
Gen 45:18 A vezmouce otce svého a èeládky své, pøiïïte ke mnì, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk zemì této.
Gen 45:19 Ty pak rozkaž jim: Toto uèiòte: Vezmìte sobì z zemì Egyptské vozy pro dìti a ženy své, a vezmìte otce svého, a pøiïïte.
Gen 45:20 Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude.
Gen 45:21 I uèinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podlé rozkázaní Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu.
Gen 45:22 Všechnìm jim dal, každému dvoje šaty; ale Beniaminovi dal tøi sta støíbrných, a patery šaty jiné a jiné.
Gen 45:23 Otci pak svému poslal tyto vìci: Deset oslù, kteøíž nesli z nejlepších vìcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otci jeho na cestu.
Gen 45:24 A propouštìje bratøí své, aby odešli, øekl jim: Nevaïtež se na cestì.
Gen 45:25 Tedy brali se z Egypta, a pøišli do zemì Kananejské k Jákobovi otci svému.
Gen 45:26 A zvìstovali jemu, økouce: Jozef ještì živ jest, ano i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevìøil jim.
Gen 45:27 Tedy vypravovali jemu všecka slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro nìho, okøál duch Jákoba otce jejich.
Gen 45:28 I øekl Izrael: Dosti□ jest, když ještì syn mùj živ jest; pùjdu a uzøím ho, prvé než umru.
Gen 46:1 Tedy bral se Izrael se vším, což mìl; a pøišed do Bersabé, obìtoval obìti Bohu otce svého Izáka.
Gen 46:2 I mluvil Bùh Izraelovi u vidìní noèním, øka: Jákobe, Jákobe! Kterýžto odpovìdìl: Aj, teï jsem.
Gen 46:3 I øekl: Já jsem ten Bùh silný, Bùh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe uèiním.
Gen 46:4 Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tì také i zase pøivedu; a Jozef položí ruku svou na oèi tvé.
Gen 46:5 Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jákoba otce svého, a dìti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro nìho Farao.
Gen 46:6 Pobrali také dobytek svùj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a pøišli do Egypta, Jákob i všecko símì jeho s ním.
Gen 46:7 Syny i vnuky, dcery i vnuèky své, a všecku rodinu svou uvedl s sebou do Egypta.
Gen 46:8 A tato jsou jména synù Izraelových, kteøíž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobùv Ruben.
Gen 46:9 A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.
Gen 46:10 Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské.
Gen 46:11 Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari.
Gen 46:12 Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umøel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak mìl syny: Ezrona a Hamule.
Gen 46:13 Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron.
Gen 46:14 A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jahelel.
Gen 46:15 Ti□ jsou synové Líe, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech duší synù i dcer jeho bylo tøidceti a tøi.
Gen 46:16 Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli.
Gen 46:17 Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel.
Gen 46:18 To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Líe dceøi své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší.
Gen 46:19 Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Beniamin.
Gen 46:20 A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim.
Gen 46:21 Ale synové Beniaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chuppim a Ared.
Gen 46:22 Ti□ jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší èternáct.
Gen 46:23 A syn Danùv: Chusim.
Gen 46:24 Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem.
Gen 46:25 Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceøi své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm.
Gen 46:26 Všech duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z bedr jeho, kromì žen synù Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest.
Gen 46:27 K tomu synové Jozefovi, kteøíž se jemu narodili v Egyptì, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte.
Gen 46:28 Poslal pak Judu napøed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než pøišel do Gesen. A tak pøišli do zemì Gesen.

Gen 46:29 Jozef pak zapøáh do svého vozu, vyjel vstøíc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzøel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho.
Gen 46:30 I øekl Izrael Jozefovi: Nech já již umru, když jsem vidìl tváø tvou; nebo ty ještì jsi živ.
Gen 46:31 Jozef pak øekl bratøím svým a domu otce svého: Pojedu a zvìstuji Faraonovi, a dím jemu: Bratøí moji a dùm otce mého, kteøíž bydlili v zemi Kananejské, pøišli ke mnì.
Gen 46:32 Ale jsou pastýøi stáda, nebo s dobytkem se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají, pøihnali.
Gen 46:33 A když by povolal vás Farao, a øekl:Jaký jest obchod váš?
Gen 46:34 Odpovíte: Dobytkem se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všecky pastýøe stáda.
Gen 47:1 A protož pøišed Jozef, oznámil Faraonovi, a øekl: Otec mùj a bratøí moji, s drobným i vìtším dobytkem svým i se vším, což mají, pøišli z zemì Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen.
Gen 47:2 A vzav z poètu bratøí svých pìt mužù, postavil je pøed Faraonem.
Gen 47:3 I øekl Farao bratøím jeho: Jaký jest obchod váš? Kteøížto odpovìdìli Faraonovi: Pastýøi ovcí jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši.
Gen 47:4 Øekli ještì Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, pøišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, necha bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen.
Gen 47:5 I mluvil Farao Jozefovi, øka: Otec tvùj a bratøí tvoji pøišli k tobì.
Gen 47:6 Zemì Egyptská pøed tebou jest; v nejlepším kraji zemì této osaï otce svého a bratøí své, nech bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úøedníky nad dobytkem, kterýž mám.
Gen 47:7 Uvedl také Jozef Jákoba otce svého, a postavil ho pøed Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona.
Gen 47:8 Tedy øekl Farao k Jákobovi: Kolik jest let života tvého?
Gen 47:9 Odpovìdìl Jákob Faraonovi: Dnù let putování mého sto a tøidceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnù let života otcù mých, v nichž živi byli.
Gen 47:10 A požehnav Jákob Faraona, vyšel od nìho.
Gen 47:11 I osadil Jozef otce svého a bratøí své, a dal jim vládaøství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Farao.
Gen 47:12 A opatroval Jozef otce svého, a bratøí své, a všecken dùm jeho chlebem, až do nejmenších.
Gen 47:13 A chleba nebylo ve vší zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu.
Gen 47:14 Shromáždil pak Jozef všecky peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potravy, kteréž kupovali; a vnesl Jozef peníze do domu Faraonova.
Gen 47:15 A když utratili peníze z zemì Egyptské a z zemì Kananejské, pøicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, økouce: Dej nám chleba; nebo proè møíti máme pøed tebou pro nedostatek penìz?
Gen 47:16 I øekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, ponìvadž se vám penìz nedostává.
Gen 47:17 Tedy pøivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za konì a za stáda ovcí, a za stáda volù i za osly; a pøechoval je chlebem, za všecky dobytky jejich, toho roku.
Gen 47:18 A po roce tom pøišli k nìmu léta druhého, a øekli mu: Nebudeme tajiti pøed pánem svým, že jsme všecky peníze utratili, i stáda dobytkù jsou u pána našeho; nezùstávají nám pøed pánem naším kromì tìla naše a dìdiny naše.
Gen 47:19 I proè máme møíti pøed oèima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službì Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemøeli, a rolí aby nespustla.
Gen 47:20 Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se zemì Faraonovi.
Gen 47:21 Lid pak pøevedl do mìst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého.
Gen 47:22 Rolí toliko knìžských nekoupil. Nebo knìží uloženou potravu mìli od Faraona, a jedli z uložených pokrmù svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých.
Gen 47:23 I øekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; teï máte semeno, osívejtež tedy ji.
Gen 47:24 A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a ètyøi díly zùstavíte sobì k semenu a ku pokrmu svému a tìm, kteøíž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým.
Gen 47:25 Tedy øekli: Zachoval jsi životy naše. Necha nalezneme milost v oèích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi.
Gen 47:26 I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vší zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí knìžské nebyly Faraonovy.
Gen 47:27 A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajinì Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnoženi jsou velmi.
Gen 47:28 Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnù Jákobových, a let života jeho, sto ètyøidceti sedm let.

Gen 47:29 I pøiblížili se dnové Izraelovi, aby umøel. A povolav syna svého Jozefa, øekl jemu: Jestliže jsem nalezl milost v oèích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a uèiò se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egyptì.
Gen 47:30 Když spáti budu s otci svými, vyneseš mne z Egypta, a pochováš mne v hrobì jejich. Tedy øekl jemu: Já uèiním podlé slova tvého.
Gen 47:31 I øekl Jákob: Pøisáhni mi. Tedy pøisáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lùže.
Gen 48:1 Stalo se pak potom, že povìdíno jest Jozefovi: Aj, otec tvùj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima.
Gen 48:2 Tedy oznámeno jest Jákobovi a povìdíno: Aj, syn tvùj Jozef pøišel k tobì.
Gen 48:3 A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a øekl Jozefovi: Bùh silný všemohoucí ukázav mi se v Lùza v zemi Kananejské, požehnal mi.
Gen 48:4 A øekl ke mnì: Aj, já rozplodím tì a rozmnožím tebe, a uèiním tì v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobì za dìdictví vìèné.
Gen 48:5 Protož nyní, dva synové tvoji, kteøíž jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem pøišel k tobì do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon.
Gen 48:6 Ale dìti, kteréž po tìchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratøí svých jmenováni budou v dìdictvích svých.
Gen 48:7 Nebo když jsem se vracel z Pádan, umøela mi Ráchel v zemi Kananejské na cestì, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratì, jenž jest Betlém.
Gen 48:8 Uzøev potom Izrael syny Jozefovy, øekl: Kdo jsou onino?
Gen 48:9 Odpovìdìl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bùh zde. I øekl:Pøiveï je medle ke mnì, a požehnám jim
Gen 48:10 (Oèi pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobøe vidìti.) I pøivedl je k nìmu, a on líbal a objímal je.
Gen 48:11 I øekl Izrael Jozefovi: Nemyslil jsem já, abych mìl kdy vidìti tváø tvou, a aj, dal mi Bùh, abych vidìl i símì tvé.
Gen 48:12 Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváøí až k zemi.
Gen 48:13 A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobì, Izraelovi pak na levou, a Manassesa na levou sobì, Izraelovi pak na pravou, postavil je pøed ním.
Gen 48:14 Tedy vztáh Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál pøeloživ ruce, aèkoli Manasses byl prvorozený.
Gen 48:15 I požehnal Jozefovi, øka: Bùh, pøed jehož oblíèejem ustavièní chodili otcové moji Abraham a Izák, Bùh, kterýž mne spravoval po všecken život mùj až do dne tohoto;
Gen 48:16 Andìl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek tìchto; a a slovou synové moji a synové otcù mých Abrahama a Izáka; a a se jako hmyz rozmnoží u prostøed zemì.
Gen 48:17 Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji pøenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu.
Gen 48:18 A øekl jemu: Ne tak, otèe mùj; nebo toto jest prvorozený, vlož pravici svou na hlavu jeho.
Gen 48:19 Ale nepovolil otec jeho, a øekl: Vím, synu mùj, vím; také i on bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a símì jeho bude u veliké množství národù.
Gen 48:20 I požehnal jim v ten den, øka: Skrze tebe požehnání bude dávati Izrael takto: Uèiniž tobì Bùh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I pøedstavil Efraima Manassesovi.
Gen 48:21 Øekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a bude Bùh s vámi, a zase vás pøivede do zemì otcù vašich.
Gen 48:22 Já pak dal jsem tobì jeden díl výš nad bratøí tvé, kteréhož jsem meèem svým a luèištìm svým dosáhl z ruky Amorejského.
Gen 49:1 Povolal pak Jákob synù svých, a øekl: Sejdìte se, a oznámím vám, co se s vámi díti bude potomních dnù.
Gen 49:2 Shromažïte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého.
Gen 49:3 Ruben, prvorozený mùj jsi ty, síla má, a poèátek moci mé, vyvýšenost dùstojenství a vyvýšenost síly.
Gen 49:4 Prudce sbìhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi vstoupil na lùže otce svého; a jakž jsi poškvrnil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé.
Gen 49:5 Simeon a Léví bratøí, nástrojové nepravosti jsou v pøíbytcích jejich.
Gen 49:6 Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždìní jejich nepøipojuj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolnì vyvrátili zed.
Gen 49:7 Zloøeèená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hnìv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdìlím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli.
Gen 49:8 Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratøí tvoji; ruka tvá bude na šíji nepøátel tvých; klanìti se budou tobì synové otce tvého.

Gen 49:9 Lvíèe Juda, z loupeže, synu mùj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvice; kdo zbudí ho?
Gen 49:10 Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepøijde Sílo; a k nìmu se shromáždí národové.
Gen 49:11 Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátko oslice své. Práti bude u vínì roucho své, a v èerveném vínì odìv svùj.
Gen 49:12 Èervenìjších oèí bude nad víno, a zubù bìlejších nad mléko.
Gen 49:13 Zabulon bydliti bude na bøehu moøském, a na pøístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu.
Gen 49:14 Izachar osel silný, ležící mezi dvìma bøemeny.
Gen 49:15 A vida odpoèinutí, že jest dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávati bude danì.
Gen 49:16 Dan souditi bude lid svùj, jako jedno z pokolení Izraelských.
Gen 49:17 Bude Dan jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky, štípaje kopyta konì, aby spadl jezdec jeho zpìt.
Gen 49:18 Spasení tvého oèekávám, ó Hospodine!
Gen 49:19 Gád, vojsko pøemùže jej, však on svítìzí potom.
Gen 49:20 Asser, tuèný bude pokrm jeho, a on vydávati bude rozkoše královské.
Gen 49:21 Neftalím jako laò vypuštìná, vydávaje výmluvnosti krásné.
Gen 49:22 Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed.
Gen 49:23 Aèkoli hoøkostí naplnili jej, a støíleli na nìj, a v tajné nenávisti mìli ho støelci:
Gen 49:24 Však zùstalo v síle luèištì jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýø a kámen Izraelùv;
Gen 49:25 Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvùj, kterýž spomáhá tobì, a od všemohoucího, kterýž požehná tobì požehnáními nebeskými s hùry, požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním prsù a života.
Gen 49:26 Požehnání otce tvého silnìjší budou nad požehnání pøedkù mých, až k konèinám pahrbkù vièných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratøími jeho.
Gen 49:27 Beniamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a veèer rozdìlí koøisti.
Gen 49:28 Všech tìchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomu každému vedlé požehnání jeho požehnal.
Gen 49:29 A porouèeje jim, øekl: Já pøipojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otci mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského,
Gen 49:30 V jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dìdièném pohøbu.
Gen 49:31 Tam pochovali Abrahama a Sáru ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu jeho; tam také pochovali Líu.
Gen 49:32 Koupeno pak bylo pole a jeskynì, kteráž na nìm, od synù Het.
Gen 49:33 A když pøestal Jákob pøikazovati synùm svým, složil nohy své na ložci a umøel; a pøipojen jest k lidu svému.
Gen 50:1 Tedy padl Jozef na tváø otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho.
Gen 50:2 A poruèil služebníkùm svým lékaøùm, aby vonnými vìcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaøi vonnými vìcmi Izraele.
Gen 50:3 A vyplnilo se pøi nìm ètyøidceti dní; (nebo tak vyplòují se dnové tìch, kteøíž mazáni bývají vonnými vìcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní.
Gen 50:4 Když pak dnové pláèe toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, øka: Jestliže jsem nyní nalezl milost pøed oèima vašima, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a rcete:
Gen 50:5 Otec mùj pøísahou mne zavázal, øka: Aj, já umírám; v hrobì mém, kterýž jsem sobì vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, nech vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase.
Gen 50:6 I øekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž tì pøísahou zavázal.
Gen 50:7 Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší zemì Egyptské,
Gen 50:8 Všecken také dùm Jozefùv, a všickni bratøí jeho i dùm otce jeho; toliko dìtí svých, ovec a volù nechali v zemi Gesen.
Gen 50:9 Vstoupili s ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko to veliké velmi.
Gen 50:10 I pøišli až k místu Atád, kteréž jest pøi brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za dnù sedm.
Gen 50:11 Vidouce pak obyvatelé zemì té, totiž Kananejští, zámutek na místì tom Atád, øekli: Tìžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest pøi brodu Jordánském.
Gen 50:12 Uèinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poruèil.
Gen 50:13 A donesše ho do zemì Kananejské, pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil

Abraham s tím polem k dìdiènému pohøbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre.
Gen 50:14 A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratøími svými a se všemi, kteøíž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho.
Gen 50:15 Vidouce pak bratøí Jozefovi, že umøel otec jejich, øekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatì nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme jemu èinili.
Gen 50:16 Protož vzkázali Jozefovi, økouce: Otec tvùj ještì pøed smrtí svou pøikázal, øka:
Gen 50:17 Takto díte Jozefovi: Prosím, odpus již bratøím svým pøestoupení a høích jejich; nebo zle uèinili tobì. Protož již odpus, prosím, pøestoupení služebníkùm Boha, jehož ctil otec tvùj. I rozplakal se Jozef, když k nìmu mluvili.
Gen 50:18 Pøistoupili potom také bratøí jeho, a padše pøed ním, øekli: Aj, my jsme služebníci tvoji.
Gen 50:19 Jimž odpovìdìl Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha?
Gen 50:20 Vy zajisté skládali jste proti mnì zlé; ale Bùh obrátil to v dobré, aby uèinil to, což vidíte nyní, a pøi životu zachoval lid mnohý.
Gen 50:21 Protož nebojte se již; já chovati vás budu i dìti vaše. A tak tìšil je, a mluvil k srdci jejich.
Gen 50:22 Bydlil pak Jozef v Egyptì, on i dùm otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let.
Gen 50:23 A vidìl Jozef syny Efraimovy až do tøetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa.
Gen 50:24 Mluvil potom Jozef bratøím svým: Já tudíž umru; Bùh pak jistotnì navštíví vás, a vyvede vás z zemì této do zemì, kterouž pøisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.
Gen 50:25 Protož pøísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, øka: Když navštíví vás Bùh, vynestež kosti mé odsud.
Gen 50:26 I umøel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými vìcmi, vložen jest do truhly v Egyptì.
Exo 1:1 Tato jsou pak jména synù Izraelských, kteøíž vešli do Egypta s Jákobem; každý s èeledí svou pøišel:
Exo 1:2 Ruben, Simeon, Léví a Juda;
Exo 1:3 Izachar, Zabulon a Beniamin;
Exo 1:4 Dan a Neftalím, Gád a Asser.
Exo 1:5 A bylo všech osob pošlých z bedr Jákobových sedmdesáte duší; Jozef pak byl v Egyptì.
Exo 1:6 I umøel Jozef a všickni bratøí jeho, a všecken ten rod.
Exo 1:7 Synové pak Izraelští rozmnožili se a rodili se v hojnosti; a rozhojòovali se, i zsilili se náramnì velmi, a naplnìna jest jimi zemì.
Exo 1:8 V tom povstal král nový v Egyptì, kterýž neznal Jozefa.
Exo 1:9 Ten øekl lidu svému: Aj, lid synù Izraelských jest mnohý a silnìjší nad nás.
Exo 1:10 Nuže, opatrnì sobì poèínejme pøed ním, aby se nerozmohl; a když by pøišla válka, aby se nepøipojil i on k nepøátelùm našim, a nebojoval proti nám, a nevyšel z zemì.
Exo 1:11 Protož ustanovili nad ním úøedníky, kteøíž by plat vybírali, aby je trápili bøemeny svými. I vystavìl lid Izraelský Faraonovi mìsta skladù, Fiton a Ramesses.
Exo 1:12 Ale èím více trápili jej, tím více rostl a tím se více rozmáhal. I vzali sobì syny Izraelské v ošklivost.
Exo 1:13 A tak podrobovali Egyptští syny Izraelské v službu tìžkou.
Exo 1:14 A k hoøkosti pøivodili život jejich robotami tìžkými, v hlinì a cihlách a ve všelijakém díle na poli, mimo všelikou potøebu svou, k níž práce jejich užívali nenáležitì a bez lítosti.
Exo 1:15 I poruèil král Egyptský babám Hebrejským, z nichž jedna sloula Sefora a druhá Fua,
Exo 1:16 A øekl: Když budete pomáhati ženám Hebrejským pøi porodu, a uzøíte, že již rodí, byl-li by syn, zabíte ho, pakli dcera, tedy a jest živa.
Exo 1:17 Báły se pak ty baby Boha, a neèinily tak, jakž jim poruèil král Egyptský, ale živých nechávaly pacholíkù.
Exo 1:18 Povolav tedy bab král Egyptský, mluvil jim: Proè jste to uèinily, že jste živé zachovaly pacholíky?
Exo 1:19 I odpovìdìły baby Faraonovi: Nejsou ženy Hebrejské jako ženy Egyptské; nebo ony jsou silnìjšího pøirození. Døíve než pøijde k nim baba, ony porodí.
Exo 1:20 I uèinil dobøe Bùh tìm babám. A rozmnožen jest lid, a zsilili se velmi.
Exo 1:21 Stalo se pak proto, že se báły baby ty Boha, vzdìlal jim domy.
Exo 1:22 I pøikázal Farao všemu lidu svému, øka: Každého syna, kterýž se narodí, do øeky uvrzte; každé pak dcery nechte živé.
Exo 2:1 Odšed pak muž jeden z domu Léví, vzal dceru z pokolení Léví.
Exo 2:2 I poèala žena ta, a porodila syna; a viduci, že jest krásný, kryla ho za tøi mìsíce.
Exo 2:3 A když ho nemohla déle tajiti, vzala mu ošitku z sítí, a omazala ji klím a smolou; a vložila do ní to dítì, a vyložila do rákosí u bøehu øeky.
Exo 2:4 A postavila sestru jeho zdaleka, aby zvìdìla, co se s ním díti bude.
Exo 2:5 A v tom sešla dcera Faraonova, aby se myla v øece; a dìveèky její procházely se po bøehu øeky. A

uzøevši ošitku mezi rákosím, poslala dìveèku svou, a vzala ji.
Exo 2:6 A když otevøela, uzøela dítì; a aj, plakalo pacholátko. A slitovavši se nad ním, øekla: Z dìtí Hebrejských jest toto.
Exo 2:7 I øekla sestra jeho k dceøi Faraonovì: Mám-li jíti a zavolati tobì chùvy z žen Hebrejských, kteráž by odchovala tobì dítì?
Exo 2:8 Odpovìdìla dcera Faraonova: Jdi. Tedy šla dìveèka a zavolala matky toho dítìte.
Exo 2:9 I øekla jí dcera Faraonova: Vezmi toto dítì, a odchovej mi je; a já dám mzdu tvou. I vzala žena dítì, a chovala je.
Exo 2:10 A když odrostlo pachole, dovedla je k dceøi Faraonovì, kteráž jej mìla za syna; a nazvala jméno jeho Mojžíš, økuci: Nebo jsem ho z vody vytáhla.
Exo 2:11 I stalo se ve dnech tìch, když vyrostl Mojžíš, že vyšel k bratøím svým, a hledìl na trápení jejich. Uzøel také muže Egyptského, an tepe muže Hebrejského, jednoho z bratøí jeho. A sem i tam se ohlédna, vida, že žádného tu není, zabil Egyptského, a zahrabal jej v písku.
Exo 2:12 Vyšed potom druhého dne, a aj, dva muži Hebrejští vadili se. I øekl tomu, kterýž køivdu èinil: Proè tepeš bližního svého?
Exo 2:13 Kterýžto odpovìdìl: Kdo tì ustanovil knížetem a soudcí nad námi? Zdali zabiti mne myslíš, jako jsi zabil Egyptského? Protož ulekl se Mojžíš a øekl: Jistì známá jest ta vìc.
Exo 2:14 A uslyšav Farao tu vìc, hledal zabiti Mojžíše. Ale Mojžíš utekl od tváøi Faraonovy, a bydlil v zemi Madianské; i usadil se podlé studnice.
Exo 2:15 Kníže pak Madianské mìlo sedm dcer. Kterézto pøišedše, vážily vodu, a nalívaly do koryt, aby napájely dobytek otce svého.
Exo 2:16 I pøišli pastýøi, a odehnali je. Tedy Mojžíš vstav, pomohl jim a napojil dobytek jejich.
Exo 2:17 A když se navrátily k Raguelovi, otci svému, øekl on: Jakž jste to dnes tak brzo pøišly?
Exo 2:18 Odpovìdíly: Muž Egyptský vysvobodil nás z ruky pastýøù; ano také ochotnì navážil nám vody, a napojil dobytek.
Exo 2:19 I øekl dcerám svým: Kdež pak jest? Proèež jste pustily muže toho? Povolejte ho, a pojí chleba.
Exo 2:20 A svolil Mojžíš k tomu, aby bydlil s mužem tím. Kterýžto dal Zeforu, dceru svou, Mojžíšovi.
Exo 2:21 I porodila syna, a nazval jméno jeho Gerson; nebo øekl: Pøíchozí jsem byl v zemi cizí.
Exo 2:22 Stalo se pak po mnohých èasích, že umøel král Egyptský; a synové Izraelští úpìli pro roboty, a køièeli. I vstoupil k Bohu køik jejich pro roboty.
Exo 2:23 A uslyšel Bùh naøíkání jejich, a rozpomenul se Bùh na smlouvu svou s Abrahamem, Izákem a Jákobem.
Exo 2:24 I vzhlédl Bùh na syny Izraelské, a poznal Bùh.
Exo 3:1 Mojžíš pak pásl dobytek Jetry tchána svého, knìze Madianského, a hnav stádo po poušti, pøišel až k hoøe Boží Oréb.
Exo 3:2 Tedy ukázal se mu andìl Hospodinùv v plameni ohnì z prostøedku køe. I vidìl, a aj, keø hoøel ohnìm, a však neshoøel.
Exo 3:3 Protož øekl Mojžíš: Pùjdu nyní, a spatøím vidìní toto veliké, proè neshoøí keø.
Exo 3:4 Vida pak Hospodin, že jde, aby pohledìl, zavolal naò Bùh z prostøedku køe, a øekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpovìdìl: Aj, teï jsem.
Exo 3:5 I øekl: Nepøistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, zemì svatá jest.
Exo 3:6 A øekl: Já jsem Bùh otce tvého, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv, a Bùh Jákobùv. I zakryl Mojžíš tváø svou, (nebo se bál), aby nepatøil na Boha.
Exo 3:7 Jemužto øekl Hospodin: Zøetelnì vidìl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptì; a køik jejich pro pøísnost úøedníkù jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti jeho.
Exo 3:8 Protož jsem sstoupil, abych vysvobodil jej z ruky Egyptských, a vyvedl jej z zemì té do zemì dobré a prostranné, do zemì oplývající mlékem a strdí, na místa Kananejského a Hetejského, a Amorejského a Ferezejského, a Hevejského a Jebuzejského.
Exo 3:9 Nebo nyní, aj, køik synù Izraelských pøišel ke mnì; vidìl jsem také i ssoužení, jímž je ssužují Egyptští.
Exo 3:10 Protož, nyní poï a pošli tì k Faraonovi; a vyvedeš lid mùj, syny Izraelské z Egypta.
Exo 3:11 I øekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z Egypta?
Exo 3:12 I odpovìdìl: Však budu s tebou; a toto budeš míti znamení, že jsem já tì poslal: Když vyvedeš lid ten z Egypta, sloužiti budete Bohu na hoøe této.
Exo 3:13 I øekl Mojžíš Bohu: Aj, já pùjdu k synùm Izraelským a dím jim: Bùh otcù vašich poslal mne k vám. Øeknou-li mi: Které jest jméno jeho? co jim odpovím?
Exo 3:14 I øekl Bùh Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Øekl dále: Takto díš synùm Izraelským: JSEM poslal mne k vám.
Exo 3:15 Øekl ještì Bùh Mojžíšovi: Takto díš synùm Izraelským: Hospodin, Bùh otcù vašich, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv, a Bùh Jákobùv poslal mne k vám; to jest jméno mé na vìnost, a ta jest památka má po všecky

vìky.
Exo 3:16 Jdi, a shromáždì starší Izraelské, mluv jim: Hospodin Bùh otcù vašich ukázal mi se, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv, a Bùh Jákobùv, øka: Rozpomínaje, rozpomenul jsem se na vás, a na to, co se vám dálo v Egyptì.
Exo 3:17 Protož jsem øekl: Vyvedu vás z trápení Egyptského do zemì Kananejského, a Hetejského, a Amorejského, a Ferezejského, a Hevejského, a Jebuzejského, do zemì oplývající mlékem a strdí.
Exo 3:18 I poslechnou hlasu tvého. Pùjdeš pak ty a starší Izraelští k králi Egyptskému, a díte jemu: Hospodin Bùh Hebrejský potkal se s námi; protož nyní, nech medle jdeme cestou tøí dnù na pouš, abychom obìtovali Hospodinu Bohu našemu.
Exo 3:19 Ale já vím, že vám nedopustí král Egyptský jíti; leè v ruce silné.
Exo 3:20 Protož vztáhnu ruku svou, a bíti budu Egypt divnými vìcmi svými, kteréž èiniti budu u prostøed nìho; a potom propustí vás.
Exo 3:21 A dám milost lidu tomuto pøed oèima Egyptských. I stane se, že když pùjdete, neodejdete prázdní.
Exo 3:22 Ale vypùjèí žena od sousedy své, a od hospodynì domu svého klínotù støíbrných, a klínotù zlatých a roucha; i vložíte to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.
Exo 4:1 Odpovìdìl pak Mojžíš, a øekl: Aj, neuvìøí mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo øeknou: Neukázal se tobì Hospodin.
Exo 4:2 Tedy øekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpovìdìl: Hùl.
Exo 4:3 I øekl: Vrz ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš pøed ním.
Exo 4:4 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chyť ho za ocas. Kterýžto vztáh ruku svou, chytil jej, a obrácen jest v hùl v rukou jeho.
Exo 4:5 Aby vìøili, že se ukázal tobì Hospodin, Bùh otcù jejich, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv.
Exo 4:6 Potom zase øekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za òadra svá. I vložil ruku svou za òadra svá; a vyòal ji, a aj, ruka jeho byla malomocná, bílá jako sníh.
Exo 4:7 Øekl opìt: Vlož ruku svou zase v òadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v òadra svá; a vyòal ji z òader svých, a aj, uèinìna jest zase jako jiné tìlo jeho.
Exo 4:8 I bude, jestliže neuvìøí tobì, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvìøí hlasu a znamení druhému.
Exo 4:9 A pakli neuvìøí ani tìm dvìma znamením, a neuposlechnou hlasu tvého, tedy nabereš vody z øeky, a vyliješ ji na zem; a promìní se vody, kteréž vezmeš z øeky, a obrátí se v krev na zemi.
Exo 4:10 I øekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdilých úst a neohbitého jazyku jsem.
Exo 4:11 Jemuž odpovìdìl Hospodin: Kdo dal ústa èlovìku? Aneb kdo mùže uèiniti nìmého, neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já Hospodin?
Exo 4:12 Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a nauèím tì, co bys mluviti mìl.
Exo 4:13 I øekl: Slyš mne, Pane, pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš.
Exo 4:14 A rozhnìvav se velmi Hospodin na Mojžíše, øekl: Zdaliž nemáš Arona bratra svého z pokolení Léví? Vím, že on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu tobì, a vida tebe, radovati se bude v srdci svém.
Exo 4:15 Ty mluviti budeš k nìmu, a vložíš slova v ústa jeho; a já budu v ústech tvých a v ústech jeho, a nauèím vás, co byste mìli èiniti.
Exo 4:16 A on mluviti bude za tebe k lidu; a bude tobì on za ústa, a ty budeš jemu za Boha.
Exo 4:17 Hùl pak tuto vezmeš v ruku svou, kterouž èiniti budeš ta znamení.
Exo 4:18 Tedy odšed Mojžíš, navrátil se k Jetrovi tchánu svému, a øekl jemu: Nech jdu nyní, a navrátím se k bratøím svým, kteøíž jsou v Egyptì, a pohledím, jsou-li ještì živi. I øekl Jetro Mojžíšovi: Jdi v pokoji.
Exo 4:19 Nebo øekl byl Hospodin Mojžíšovi v zemi Madianské: Jdi, navra se do Egypta; nebo zemøeli jsou všickni muži, kteøíž hledali bezživotí tvého.
Exo 4:20 A vzav Mojžíš ženu svou, a syny své, vsadil je na osla, aby se navrátil do zemì Egyptské; vzal také Mojžíš hùl Boží v ruku svou.
Exo 4:21 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Když pùjdeš a navrátíš se do Egypta, hleï, abys všecky zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, èinil pøed Faraonem. Já pak zatvrdím srdce jeho, aby nepropustil lidu.
Exo 4:22 Protož díš Faraonovi: Toto praví Hospodin: Syn mùj, prvorozený mùj jest Izrael.
Exo 4:23 I øekl jsem tobì: Propus syna mého, a slouží mi; a nechtìl jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého.
Exo 4:24 I stalo se, když byl Mojžíš na cestì v hospodì, že se oboøil na nìj Hospodin, a hledal ho usmrtiti.
Exo 4:25 Tedy vzala Zefora nùž ostrý, a obøezala neobøízku syna svého, kteroužto vrhla k nohám jeho, økuci: Zajisté ženich krví jsi mi.
Exo 4:26 I nechal ho. Ona pak nazvala ho tehdáž ženichem krví pro obøezání.
Exo 4:27 Øekl také Hospodin Aronovi: Jdi vstøíc Mojžíšovi na pouš. I šel a potkal se s ním na hoøe Boží, a políbil ho.
Exo 4:28 A vypravoval Mojžíš Aronovi všecka slova Hospodinova, kterýž ho poslal, i o všech znameních, kteráž

pøikázal jemu.
Exo 4:29 Tedy šel Mojžíš s Aronem, a shromáždili všecky starší synù Izraelských.
Exo 4:30 I mluvil Aron všecka slova, kteráž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a èinil znamení pøed oèima lidu.
Exo 4:31 A uvìøil lid, když uslyšeli, že navštívil Hospodin syny Izraelské, a že vidìl soužení jejich. A sklonivše se, poklonu uèinili.
Exo 5:1 Potom pak pøišli Mojžíš s Aronem, a øekli Faraonovi: Takto praví Hospodin, Bùh Izraelský: Propus lid mùj, a mi slaví svátky na poušti.
Exo 5:2 Odpovìdìl Farao: Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropustím.
Exo 5:3 I øekli: Bùh Hebrejský potkal se s námi. Nech medle jdeme cestou tøí dní na pouš, a obìtujeme Hospodinu Bohu našemu, aby nedopustil na nás moru neb meèe.
Exo 5:4 I øekl jim král Egyptský: Proè ty Mojžíši a Arone, odtrhujete lid od prací jejich? Jdìte k robotám svým.
Exo 5:5 Øekl také Farao: Hle, již nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a vy odvozujete je od robot jejich.
Exo 5:6 I pøikázal Farao v ten den úøedníkùm nad lidem a šafáøùm jeho, øka:
Exo 5:7 Nedávejte již více slámy lidu k dìlání cihel jako prvé; necha jdou sami a sbírají sobì slámu.
Exo 5:8 Však touž summu cihel, kterouž udìlávali prvé, uložte na nì, nic neujímejte z ní; nebo zahálejí, a protož volají, økouce: Poïme, obìtujme Bohu našemu.
Exo 5:9 Nech se pøitíží robot mužùm tìm; a nech pracují v nich, aby se neohlédali na slova lživá.
Exo 5:10 Vyšedše tedy úøedníci nad lidem a šafáøi jeho, mluvili k lidu, økouce: Takto praví Farao: Já nebudu vám dávati slámy.
Exo 5:11 Sami jdìte, beøte sobì slámu, kdekoli naleznete; ale nic nebude ujato díla vašeho.
Exo 5:12 I rozbìhl se lid po vší zemi Egyptské, aby trhal strništì místo slámy.
Exo 5:13 A úøedníci nutili je, økouce: Vyplòte díla svá, úkol denní v den jeho, jako když sláma byla.
Exo 5:14 I biti jsou šafáøi synù Izraelských, kteréž ustanovili nad nimi úøedníci Faraonovi, a mluveno k nim: Proè jste nevyplnili úkolu svého v díle cihel, jako prvé, ani vèera ani dnes?
Exo 5:15 I pøišli šafáøi synù Izraelských, a volali k Faraonovi, økouce: Proè tak dìláš služebníkùm svým?
Exo 5:16 Slámy se nedává služebníkùm tvým, a øíkají nám: Dìlejte cihly; a hle, služebníci tvoji biti bývají, a høeší lid tvùj.
Exo 5:17 I øekl: Zahálíte, zahálíte, a protož mluvíte: Poïme, obìtujme Hospodinu.
Exo 5:18 Protož nyní jdìte, dìlejte; slámy se vám dávati nebude, ale vy summu cihel vyplòujte.
Exo 5:19 Vidouce šafáøi synù Izraelských, že zle s nimi, ponìvadž øeèeno: Neujmete poètu cihel vašich z úkolu denního v den jeho,
Exo 5:20 Potkali se s Mojžíšem a Aronem, kteøíž stáli, aby jim vstøíc vyšli, když by se vraceli od Faraona.
Exo 5:21 A mluvili jim: Pohlediž Hospodin na vás, a suï; nebo zošklivili jste nás pøed Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meè v ruku jejich, aby nás zamordovali.
Exo 5:22 I navrátil se Mojžíš k Hospodinu a øekl: Pane, proè jsi tyto zlé vìci uvedl na lid tento? Proè jsi mne sem poslal?
Exo 5:23 Nebo od té chvíle, jakž jsem všel k Faraonovi, abych mluvil jménem tvým, hùøe nakládá s lidem tímto, a ty jsi vždy nevysvobodil lidu svého.
Exo 6:1 Odpovìdìl Hospodin Mojžíšovi: Nyní uzøíš, co uèiním Faraonovi; nebo v ruce silné propustí je, a v ruce mocné vyžene je z zemì své.
Exo 6:2 Mluvil ještì Bùh k Mojžíšovi a øekl jemu: Já jsem Hospodin.
Exo 6:3 Ukázal jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bùh silný všemohoucí; ale v jménu svém, Hospodin, nejsem poznán od nich.
Exo 6:4 K tomu utvrdil jsem smlouvu svou s nimi, že jim dám zemi Kananejskou, zemi putování jejich, v níž pohostinu byli.
Exo 6:5 Nad to, já slyšel jsem køik synù Izraelských, kteréž Egyptští v službu podrobují, a rozpomenul jsem se na smlouvu svou.
Exo 6:6 Protož povìz synùm Izraelským: Já jsem Hospodin, a vyvedu vás z robot Egyptských, a vytrhnu vás z služby jejich, a vysvobodím vás v ruce vztažené a skrze soudy veliké.
Exo 6:7 A vezmu vás sobì za lid, a budu vám za Boha; a zvíte, že jsem Hospodin Bùh váš, vysvobozující vás z robot Egyptských.
Exo 6:8 Uvedu vás také do zemì, o níž jsem, zdvihna ruku svou, pøisáhl, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a dám ji vám v dìdictví; Já Hospodin.
Exo 6:9 I mluvil tak Mojžíš synùm Izraelským; ale neslyšeli Mojžíše pro úzkost ducha a službu pøetìžkou.
Exo 6:10 Protož mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka:
Exo 6:11 Vejdi, mluv Faraonovi králi Egyptskému, a propustí syny Izraelské z zemì své.
Exo 6:12 I mluvil Mojžíš pøed Hospodinem, øka: Hle, synové Izraelští neposlechli mne, kterakž tedy poslechne mne Farao, a já jsem zpozdilý v øeèi?

Exo 6:13 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, a pøikázaní dal jim k synùm Izraelským a k Faraonovi králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z zemì Egyptské.
Exo 6:14 Tito jsou pøední v èeledech otcù svých. Synové Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. Ty jsou èeledi Rubenovy.
Exo 6:15 Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn Kananejské. Ty jsou èeledi Simeonovy.
Exo 6:16 A tato jsou jména synù Léví v rodech jejich: Gerson, Kahat a Merari. Let pak života Léví bylo sto tøidceti a sedm let.
Exo 6:17 Synové Gerson: Lebni a Semei po èeledech svých.
Exo 6:18 A synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. Let pak života Kahat bylo sto tøidceti a tøi léta.
Exo 6:19 A synové Merari: Moholi a Musi. Ty jsou èeledi Léví v rodech svých.
Exo 6:20 Pojal pak Amram ženu Jochebed, tetu svou, sobì za manželku, kterážto porodila mu Arona a Mojžíše. A let života Amramova bylo sto tøidceti a sedm let.
Exo 6:21 Synové také Izarovi: Chore, Nefega Zechri.
Exo 6:22 A synové Uzielovi: Mizael, Elzafan a Sethri.
Exo 6:23 Pojal pak Aron Alžbìtu, dceru Aminadabovu, sestru Názonovu, sobì za manželku; kterážto porodila jemu Nádaba, Abiu, Eleazara a Itamara.
Exo 6:24 Synové pak Chore: Asser, Elkana a Abiazaf. Ty jsou èeledi Choritských.
Exo 6:25 Eleazar pak syn Aronùv vzal jednu ze dcer Putielových sobì za manželku; kteráž mu porodila Fínesa. Ti jsou pøední z otcù Levítských po èeledech svých.
Exo 6:26 To jest ten Aron a Mojžíš, jimž øekl Hospodin: Vyveïte syny Izraelské z zemì Egyptské po houfích jejich.
Exo 6:27 Tito jsou, kteøíž mluvili Faraonovi, králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z Egypta; to jest ten Mojžíš a Aron.
Exo 6:28 Stalo se pak, když mluvil Hospodin k Mojžíšovi v zemi Egyptské,
Exo 6:29 Že mu øekl takto: Já Hospodin; mluv k Faraonovi, králi Egyptskému, všecko, což já mluvím tobì.
Exo 6:30 A øekl Mojžíš pøed Hospodinem: Aj, já jsem zpozdilý v øeèi, kterakž tedy poslouchati mne bude Farao?
Exo 7:1 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem tì za Boha Faraonovi; Aron pak bratr tvùj bude prorokem tvým.
Exo 7:2 Ty mluviti budeš všecko, což tobì pøikáži; Aron pak bratr tvùj mluviti bude k Faraonovi, aby propustil syny Izraelské z zemì své.
Exo 7:3 Ale já zatvrdím srdce Faraonovo, a množiti budu znamení svá a zázraky své v zemi Egyptské.
Exo 7:4 Aniž poslechne vás Farao. I vzložím ruku svou na Egypt, a vyvedu vojska svá, lid svùj, syny Izraelské, z zemì Egyptské skrze soudy veliké.
Exo 7:5 I zvìdí Egyptští, že já jsem Hospodin, když vztáhnu ruku svou na Egypt; a vyvedu syny Izraelské z prostøedku jich.
Exo 7:6 Tedy uèinil Mojžíš a Aron tak; jakž pøikázal jim Hospodin, tak uèinili.
Exo 7:7 A byl Mojžíš v osmdesáti, Aron pak v osmdesáti a tøech letech, když mluvili s Faraonem.
Exo 7:8 I øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi takto:
Exo 7:9 Když mluviti k vám bude Farao, øka: Ukažte od sebe zázrak, tedy díš Aronovi: Vezmi hùl svou, a povrz pøed Faraonem, i obrátí se v hada.
Exo 7:10 Tedy všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a uèinili tak, jakž pøikázal Hospodin; a povrhl Aron hùl svou pøed Faraonem i pøed služebníky jeho, a obrácena jest v hada.
Exo 7:11 Povolal pak také Farao mudrcù a èarodìjníkù; a uèinili i ti èarodìjníci Egyptští skrze èáry své tolikéž.
Exo 7:12 Nebo povrhl každý z nich hùl svou, a obráceny jsou v hady; ale požøela hùl Aronova hole jejich.
Exo 7:13 I posililo se srdce Faraonovo, a neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin.
Exo 7:14 Protož øekl Hospodin Mojžíšovi: Obtížilo se srdce Faraonovo; nechce propustiti lidu toho.
Exo 7:15 Jdi k Faraonovi ráno, aj, pùjde ven k vodì, a stùj naproti nìmu pøi bøehu øeky; a hùl, kteráž obrácena byla v hada, vezmeš do ruky své.
Exo 7:16 A díš mu: Hospodin Bùh Hebrejský poslal mne k tobì, a bych øekl: Propus lid mùj, aby sloužili mi na poušti; a aj, neuposlechls až dosavad.
Exo 7:17 Protož takto praví Hospodin: Po tomto poznáš, že já jsem Hospodin: Aj, já udeøím holí, kteráž jest v ruce mé, na vody, kteréž jsou v øece, a obráceny budou v krev.
Exo 7:18 A ryby, kteréž jsou v øece, pomrou; i nasmradí se øeka, a ustávati budou Egyptští, hledajíce vody, kterouž by pili z øeky.
Exo 7:19 Protož øekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vezmi hùl svou, a vztáhni ruku svou na vody Egyptské, na øeky jejich, na potoky jejich, i na jezera jejich, a na všecka shromáždìní vod jejich, aby se obrátily v krev; i bude krev po vší zemi Egyptské, tak v nádobách døevìných, jako kamenných.

Exo 7:20 Tedy uèinili tak Mojžíš a Aron, jakž byl pøikázal Hospodin; a zdvihna hùl, udeøil v vodu, kteráž byla v øece, pøed oèima Faraonovýma a pøed oèima služebníkù jeho; i obráceny jsou všecky vody, kteréž byly v øece, v krev.
Exo 7:21 Ryby pak, kteréž byly v øece, pomøely, a nasmradila se øeka, tak že nemohli Egyptští píti vody z øeky; a byla krev po vší zemi Egyptské.
Exo 7:22 To též uèinili i èarodìjníci Egyptští skrze èáry své. I zsililo se srdce Faraonovo, aby neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin.
Exo 7:23 A odvrátiv se Farao, pøišel do domu svého; a ani k tomu nepøiložil srdce svého.
Exo 7:24 Kopali pak všickni Egyptští vùkol øeky, hledajíce vody ku pití; nebo nemohli píti vody z øeky.
Exo 7:25 A vyplnilo se dní sedm, jakž ranil Hospodin øeku.
Exo 8:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi a rci jemu: Takto praví Hospodin: Propus lid mùj, a mi slouží.
Exo 8:2 Pakli nebudeš chtíti propustiti, aj, já raním všecky krajiny tvé žabami.
Exo 8:3 A vydá øeka množství žab, kteréž vystoupí a polezou do domu tvého a do pokoje, v nìmž líháš, a na ložce své, a do domù služebníkù tvých i lidu tvého, a do pecí tvých a do tìsta tvého.
Exo 8:4 I na tebe a na lid tvùj, i na všecky služebníky tvé polezou žáby.
Exo 8:5 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vztáhni ruku svou s holí svou na øeky, na potoky a na jezera, a vyveï žáby na zemi Egyptskou.
Exo 8:6 I vztáhl Aron ruku svou na vody Egyptské; a vystoupily žáby a pøikryly zemi Egyptskou.
Exo 8:7 A uèinili tolikéž èarodìjníci skrze své èáry; a udìlali, že vyšly žáby na zemi Egyptskou.
Exo 8:8 Tedy Farao povolav Mojžíše a Arona, øekl: Modlte se Hospodinu, a odejme žáby ode mne a od lidu mého; a propustím ten lid, aby obìtovali Hospodinu.
Exo 8:9 I øekl Mojžíš Faraonovi: Poctím tì tím, a povìz, kdy bych se mìl modliti za tì a za služebníky tvé, a za lid tvùj, aby vyplénìny byly žáby od tebe, i z domù tvých; toliko v øece zùstanou.
Exo 8:10 Kterýžto odpovìdìl: Zítra. A Mojžíš øekl: Podlé slova tvého nech jest, abys vìdìl, že žádného takového není, jako Hospodin Bùh náš.
Exo 8:11 I odejdou žáby od tebe a od domù tvých, i od služebníkù tvých a od lidu tvého; toliko v øece zùstanou.
Exo 8:12 Tedy vyšel Mojžíš s Aronem od Faraona. I volal Mojžíš k Hospodinu, aby odjaty byly žáby, kteréž byl dopustil na Faraona.
Exo 8:13 I uèinil Hospodin podlé slova Mojžíšova; a vymøely žáby z domù, ze vsí i z polí.
Exo 8:14 I shrnuli je na hromady; a nasmradila se zemì.
Exo 8:15 Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí, více zatvrdil se v srdci svém, a neuposlechl jich, jakož byl mluvil Hospodin.
Exo 8:16 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Rci k Aronovi: Vztáhni hùl svou, a udeø v prach zemì, aby obrátil se v stìnice na vší zemi Egyptské.
Exo 8:17 Kteøíž uèinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s holí svou, a udeøil prach zemì. I byly stìnice na lidech i hovadech; všecken prach zemì obrátil se v stìnice ve vší zemi Egyptské.
Exo 8:18 Dìlali také tak èarodìjníci skrze èáry své, aby vyvedli stìnice, ale nemohli. A byly stìnice na lidech i hovadech.
Exo 8:19 Tedy øekli èarodìjníci Faraonovi: Prst Boží toto jest. A posililo se srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož mluvil Hospodin.
Exo 8:20 Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaò ráno a stùj pøed Faraonem. Hle vyjde k vodì, a díš k nìmu: Takto praví Hospodin: Propus lid mùj, a mi slouží.
Exo 8:21 Pakli nepropustíš lidu mého, hle, já pošli na tì a na služebníky tvé, a na lid tvùj, a na domy tvé smìsici všelikých škodlivých žížal; a naplnìni budou domové Egyptští tìmi žížalami, nad to i zemì ta, na níž oni jsou.
Exo 8:22 A oddìlím v ten den zemi Gesen, v níž lid mùj zùstává, aby tam nebylo smìsice té; abys vìdìl, že jsem já Hospodin u prostøed zemì.
Exo 8:23 A vysvobozením rozdíl uèiním mezi lidem svým a lidem tvým. Zítra bude znamení toto.
Exo 8:24 I uèinil Hospodin tak. Nebo pøišla tìžká smìsice škodlivých žížal na dùm Faraonùv,a do domù služebníkù jeho i na všecku zemi Egyptskou; a nakazila se zemì od té smìsice.
Exo 8:25 Povolal pak Farao Mojžíše a Arona, a øekl: Jdìte, obìtujte Bohu svému tu v zemi.
Exo 8:26 I øekl Mojžíš: Nenáleží nám tak èiniti; nebo ohavnost Egyptských obìtovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obìtovali to, což jest ohavnost pøed oèima Egyptských, zdaž by nás neukamenovali?
Exo 8:27 Cestou tøí dnù pùjdeme na pouš, a obìtovati budeme Hospodinu Bohu našemu, jakž nám rozkázal.
Exo 8:28 I øekl Farao: Já propustím vás, abyste obìtovali Hospodinu Bohu svému na poušti, však dále abyste nikoli neodcházeli. Modltež se za mne.
Exo 8:29 Odpovìdìl Mojžíš: Aj, já vycházím od tebe, a modliti se budu Hospodinu, aby odešla ta smìsice od tebe, od služebníkù tvých i od lidu tvého zítra; avšak a Farao více nezklamává, nepropouštìje lidu, aby obìtovali Hospodinu.

Exo 8:30 A vyšed Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu.
Exo 8:31 I uèinil Hospodin podlé slova Mojžíšova, a odjal tu smìsici od Faraona, od služebníkù jeho i od lidu jeho, tak že ani jedné žížaly nezùstalo.
Exo 8:32 Ale Farao ztížil srdce své také i tehdáž, a nepropustil lidu.
Exo 9:1 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, a mluv k nìmu: Takto praví Hospodin, Bùh Hebrejský: Propus lid mùj, a mi slouží.
Exo 9:2 Pakli nebudeš chtíti propustiti, než pøedce držeti je budeš:
Exo 9:3 Aj, ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž jest na poli, na koních, na oslích, na velbloudích, na volích a na ovcech, mor tìžký velmi.
Exo 9:4 A uèiní Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi dobytky Egyptských, aby nic neumøelo ze všeho, což jest synù Izraelských.
Exo 9:5 A uložil Hospodin èas jistý, øka: Zítra uèiní Hospodin vìc takovou na zemi.
Exo 9:6 I uèinil Hospodin tu vìc na zejtøí, a pomøel všecken dobytek Egyptským; z dobytku pak synù Izraelských ani jedno neumøelo.
Exo 9:7 I poslal Farao, a aj, neumøelo z dobytkù Izraelských ani jedno. Ale obtíženo jest srdce Faraonovo, a nepropustil lidu.
Exo 9:8 I øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Vezmìte sobì plné hrsti své popela z peci, a a jej sype Mojžíš k nebi pøed oèima Faraonovýma.
Exo 9:9 I obrátí se v prach po vší zemi Egyptské, a budou z nìho na lidech i na hovadech vøedové prýštící se neštovicemi po vší zemi Egyptské.
Exo 9:10 Nabravše tedy popela z peci, stáli pøed Faraonem, a sypal jej Mojžíš k nebi. I byli vøedové plní neštovic, prýštící se na lidech i na hovadech.
Exo 9:11 Aniž mohli èarodìjníci státi pøed Mojžíšem pro vøedy; nebo byli vøedové na èarodìjnících i na všech Egyptských.
Exo 9:12 I zsilil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi.
Exo 9:13 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vstana ráno, postav se pøed Faraonem, a rci k nìmu: Takto praví Hospodin, Bùh Hebrejský: Propus lid mùj, a mi slouží.
Exo 9:14 Nebo já teï již pošli všecky rány své na srdce tvé, i na služebníky tvé a na lid tvùj, abys vìdìl, že není podobného mnì na vší zemi.
Exo 9:15 Nebo nyní, když jsem vztáhl ruku svou, byl bych tebe také ranil i lid tvùj morem tím; a tak bys byl vyhlazen z zemì.
Exo 9:16 Ale však proto jsem tì zachoval, abych ukázal na tobì moc svou, a aby vypravovali jméno mé na vší zemi.
Exo 9:17 Ještì ty pozdvihuješ se proti lidu mému, nechtìje ho propustiti?
Exo 9:18 Aj, já dštíti budu zítra v tentýž èas krupobitím tìžkým náramnì, jakéhož nebylo v Egyptì od toho dne, jakž založen jest, až do tohoto èasu.
Exo 9:19 Protož nyní pošli, shromaždi dobytek svùj a cokoli máš na poli. Na všecky lidi i hovada, kteráž by nalezena byla na poli, a nebyla by shromáždìna do domu, spadne krupobití, a pomrou.
Exo 9:20 Kdo tedy z služebníkù Faraonových ulekl se slova Hospodinova, svolal hbitì služebníky své i dobytek svùj do domu.
Exo 9:21 Ale kdož nepøiložil srdce svého k slovu Hospodinovu, nechal služebníkù svých a dobytka svého na poli.
Exo 9:22 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, a jest krupobití po vší zemi Egyptské, na lidi i na hovada i na všelikou bylinu polní v zemi Egyptské.
Exo 9:23 Tedy vztáhl Mojžíš hùl svou k nebi, a Hospodin vydal høímání a krupobití. I sstoupil oheò na zem, a dštil Hospodin krupobitím na zemi Egyptskou.
Exo 9:24 I bylo krupobití a oheò smíšený s krupobitím tìžký velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vší zemi Egyptské, jakž v ní bydliti lidé zaèali.
Exo 9:25 I ztloukly kroupy po vší zemi Egyptské, cožkoli bylo na poli od èlovìka až do hovada; všecku také bylinu polní potloukly kroupy, i všecko stromoví na poli zpøerážely.
Exo 9:26 Toliko v zemi Gesen, v níž byli synové Izraelští, nebylo krupobití.
Exo 9:27 Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a øekl jim: Zhøešil jsem i nyní. Hospodin jest spravedlivý, ale já a lid mùj bezbožní jsme.
Exo 9:28 Modlte se Hospodinu, (nebo dosti jest), a není høímání Božího a krupobití. Tedy propustím vás, aniž déle zùstávati budete.
Exo 9:29 I øekl jemu Mojžíš: Když vyjdu ven z mìsta, rozprostru ruce své k Hospodinu, a høímání pøestane, i krupobití více nebude, abys poznal, že Hospodinova jest zemì.
Exo 9:30 Ale vím, že ani ty, ani služebníci tvoji ještì se nebudete báti tváøi Hospodina Boha.
Exo 9:31 I potluèen jest len a jeèmen; nebo jeèmen se byl vymetal, len také byl v hlávkách.

Exo 9:32 Ale pšenice a špalda nebyla ztluèena, nebo pozdní byla.
Exo 9:33 Tedy Mojžíš vyšed od Faraona z mìsta, rozprostøel ruce své k Hospodinu. I pøestalo høímání a krupobití, a ani déš nelil se na zemi.
Exo 9:34 Uzøev pak Farao, že pøestal déš a krupobití a høímání, opìt høešil; a více obtížil srdce své, on i služebníci jeho.
Exo 9:35 I zsililo se srdce Faraonovo, a nepropustil synù Izraelských, tak jakž byl mluvil Hospodin skrze Mojžíše.
Exo 10:1 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, aèkoli jsem já obtížil srdce jeho, a srdce služebníkù jeho, abych uèinil divy tyto své u prostøed nich;
Exo 10:2 A abys ty vypravoval v uši synù svých i vnukù svých, co jsem uèinil v Egyptì, a znamení má, kteráž jsem prokázal na nich; abyste vìdìli, že já jsem Hospodin.
Exo 10:3 I všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a øekli jemu: Takto praví Hospodin Bùh Hebrejský: Dokavadž nechceš se ponížiti pøede mnou? Propus lid mùj, a mi slouží.
Exo 10:4 Pakli nechceš propustiti lidu mého, aj, já uvedu zítra kobylky na krajinu tvou.
Exo 10:5 A pøikryjí svrchek zemì, aby jí nebylo vidìti, a snìdí ostatky pozùstalé, kteøíž vám zanecháni jsou po krupobití; zhryzou vám také každý strom puèící se na poli.
Exo 10:6 A naplní domy tvé, i domy všech služebníkù tvých, a domy všech Egyptských; èehož nevidìli otcové tvoji a otcové otcù tvých, od poèátku bytu svého na zemi až do dne tohoto. A odvrátiv se, vyšel od Faraona.
Exo 10:7 Øekli pak služebníci Faraonovi k nìmu: Dokavadž tento bude nám osídlem? Propus ty muže, a slouží Hospodinu Bohu svému. Zdaž ještì nevíš, že zkažen jest Egypt?
Exo 10:8 I zavolán jest Mojžíš s Aronem pøed Faraona. Jimž øekl: Jdìte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteøíž jíti mají?
Exo 10:9 A odpovìdìl Mojžíš: S dítkami i s starými našimi pùjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovcemi a s vìtším dobytkem naším odejdeme; nebo slavnost Hospodinovu držeti máme.
Exo 10:10 Tedy øekl jim: Necha jest tak Hospodin s vámi, jako já propustím vás i dítky vaše. Hleïte, nebo zlé jest pøed tváøi vaší.
Exo 10:11 Nebude tak. Jdìte vy sami muži, a služte Hospodinu, nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnáni jsou od tváøi Faraonovy.
Exo 10:12 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na zemi Egyptskou pro kobylky, a vystoupí na zemi Egyptskou, a sežerou všelikou bylinu zemì té, cožkoli zùstalo po krupobití.
Exo 10:13 I vztáhl Mojžíš hùl svou na zemi Egyptskou; a Hospodin uvedl vítr východní na zemi, aby vál celého toho dne a celou noc. A když bylo ráno, vítr východní pøinesl kobylky.
Exo 10:14 A vystoupily kobylky na všecku zemi Egyptskou, a pøipadly na všecky konèiny Egyptské nesèíslnì. Pøed tìmi nebylo takových kobylek, aniž po tìch takové budou.
Exo 10:15 I pøikryly veškeren svrchek zemì, tak že pro nì nebylo lze znáti zemì; a sežraly všelikou bylinu zemì, a všeliké ovoce na stromích, kteréž zùstalo po krupobití; a nepozùstalo nic zeleného na stromích a bylinách polních ve vší zemi Egyptské.
Exo 10:16 Tedy Farao spìšnì povolav Mojžíše s Aronem, øekl: Zhøešil jsem proti Hospodinu Bohu vašemu, i proti vám.
Exo 10:17 Ale nyní, odpus, prosím, høích mùj aspoò tento, a modlte se Hospodinu Bohu vašemu, a jen tuto smrt odejme ode mne.
Exo 10:18 Protož vyšed Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu.
Exo 10:19 I obrátil Hospodin vítr západní tuhý velmi, kterýžto zachvátiv kobylky, uvrhl je do moøe Rudého, tak že nezùstalo žádné kobylky ve vší krajinì Egyptské.
Exo 10:20 Ale obtížil Hospodin srdce Faraonovo, a nepropustil synù Izraelských.
Exo 10:21 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, a bude tma na zemi Egyptské, a makati ji budou.
Exo 10:22 I vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma pøehustá po vší zemi Egyptské za tøi dni.
Exo 10:23 Aniž vidìl jeden druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tøi dni; ale synové Izraelští všickni mìli svìtlo v pøíbytcích svých.
Exo 10:24 Potom povolav Farao Mojžíše, øekl: Jdìte, služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a vìtší dobytek váš necha zùstane, také dítky vaše pùjdou s vámi.
Exo 10:25 Odpovìdìl Mojžíš: Dáš také v ruce naše obìti a zápaly, kteréž bychom obìtovali Hospodinu Bohu našemu.
Exo 10:26 A protož také dobytek náš pùjde s námi, a nezùstane ani kopyta; nebo z nich vezmeme ku poctì Hospodinu Bohu našemu. My pak nevíme, èím sloužiti máme Hospodinu, dokudž nepøijdeme tam.
Exo 10:27 Zatvrdil pak Hospodin srdce Faraonovo, tak že nechtìl propustiti jich.
Exo 10:28 I øekl mu Farao: Odejdi ode mne, a varuj se, abys více nevidìl tváøi mé; nebo v který den uzøíš tváø mou, umøeš.

Exo 10:29 Odpovìdìl Mojžíš: Dobøe jsi øekl; neuzøím více tváøi tvé.
Exo 11:1 Øekl pak byl Hospodin Mojžíšovi: Ještì ránu jednu uvedu na Faraona a na Egypt, potom propustí vás odsud; propustí docela, anobrž vypudí vás odsud.
Exo 11:2 Mluv nyní v uši lidu, a vypùjèí jeden každý od bližního svého, a každá od bližní své klínotù støíbrných a klínotù zlatých.
Exo 11:3 A dal Hospodin milost lidu pøed oèima Egyptských. (Sám také Mojžíš veliký byl velmi v zemi Egyptské, pøed oèima služebníkù Faraonových i pøed oèima lidu.)
Exo 11:4 I øekl Mojžíš: Takto praví Hospodin: O pùlnoci já pùjdu prostøedkem Egypta.
Exo 11:5 A pomøe všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jenž sedìti mìl na stolici jeho, až do prvorozeného dìvky, kteráž jest pøi žernovu, i všecko prvorozené hovad.
Exo 11:6 I bude køik veliký po vší zemi Egyptské, jakéhož nebylo prvé, a jakéhož nikdy nebude více.
Exo 11:7 U synù pak Izraelských nikdež nehne pes jazykem svým, ovšem pak ani èlovìk ani hovado, abyste vìdìli, že rozdíl uèinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými.
Exo 11:8 I sstoupí všickni tito služebníci tvoji ke mnì, a sklánìti mi se budou, økouce: Vyjdi, ty i všecken lid, kterýž jest pod správou tvou; a potom vyjdu. A vyšel od Faraona s velikým hnìvem.
Exo 11:9 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Neposlechne vás Farao, abych rozmnožil zázraky své v zemi Egyptské.
Exo 11:10 Ale Mojžíš a Aron èinili všecky ty zázraky pøed Faraonem; Hospodin pak zatvrdil srdce Faraonovo, tak že nepropustil synù Izraelských z zemì své.
Exo 12:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi v zemi Egyptské, øka:
Exo 12:2 Tento mìsíc poèátek mìsícù vám bude; první vám bude mezi mìsíci roèními.
Exo 12:3 Mluvte ke všemu shromáždìní Izraelskému, økouce: Desátého dne mìsíce tohoto vezmete sobì jeden každý beránka po èeledech, beránka na každý dùm.
Exo 12:4 Byl-li by pak dùm tak malý, že by s beránka býti nemohl, pøivezme souseda svého, kterýž jest blízký domu jeho, podlé poètu duší; jeden každý poète tolik osob, kolikž by jich sníti mohlo beránka.
Exo 12:5 Beránka bez vady, samce roèního míti budete, kteréhož z ovcí aneb z koz vezmete.
Exo 12:6 A chovati ho budete až do èternáctého dne mìsíce tohoto; a zabije ho všecko množství shromáždìní Izraelského k veèerou.
Exo 12:7 A vezmouce krve, pomaží obou veøejí a nade dveømi u domù, v nichž jej jísti budou.
Exo 12:8 I budou jísti noci té maso peèené ohnìm, s chleby pøesnými; s bylinami hoøkými jísti jej budou.
Exo 12:9 Nebudete jísti z nìho nic surového ani v vodì vaøeného, ale peèené ohnìm, s hlavou jeho i s nohami a droby.
Exo 12:10 Nezanecháte z nìho nièehož do jitra; pakli by co pozùstalo z nìho až do jitra, ohnìm spálíte.
Exo 12:11 Takto jej pak jísti budete: Bedra svá pøepásaná míti budete, obuv svou na nohách svých a hùl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo.
Exo 12:12 V tu noc zajisté pùjdu po zemi Egyptské, a budu bíti všecko prvorozené v zemi Egyptské, od èlovìka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými uèiním soud: Já Hospodin.
Exo 12:13 Krev pak ta na domích, v nichž budete, bude vám na znamení; a když uzøím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bíti budu prvorozené v zemi Egyptské.
Exo 12:14 A bude vám den ten na památku, a slaviti jej budete slavný Hospodinu po rodech svých; právem vìèným slaviti jej budete.
Exo 12:15 Za sedm dní pøesné chleby jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domù vašich; nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele.
Exo 12:16 A v den první bude shromáždìní svaté; dne také sedmého shromáždìní svaté míti budete. Žádného díla nebude dìláno v nich; toliko èehož se užívá k jídlu od každého, to samo pøipraveno bude od vás.
Exo 12:17 A ostøíhati budete pøesnic, nebo v ten den vyvedl jsem vojska vaše z zemì Egyptské; protož zachovávati budete den ten po rodech svých právem vìèným.
Exo 12:18 Prvního mìsíce, èternáctého dne téhož mìsíce, u veèer jísti budete chleby pøesné, až do dne jedenmecítmého téhož mìsíce k veèerou.
Exo 12:19 Za sedm dní nebude nalezeno kvasu v domích vašich; nebo kdo by koli jedl nìco kvašeného, vyhlazena bude duše ta z shromáždìní Izraelského, tak pøíchozí jako zrozený v zemi.
Exo 12:20 Nic kvašeného jísti nebudete, ale ve všech pøíbytcích vašich jísti budete chleby pøesné.
Exo 12:21 Tedy svolal Mojžíš všecky starší Izraelské, a øekl jim: Vybeøte a vezmìte sobì beránka po èeledech svých, a zabíte Fáze.
Exo 12:22 Vezmete také svazèek yzopu, a omoèíte v krvi, kteráž bude v medenici, a pomažete nade dveømi a na obou veøejích tou krví, kteráž bude v nádobì; z vás pak žádný nevycházej ze dveøí domu svého až do jitra.
Exo 12:23 Nebo pùjde Hospodin, aby bil Egypt, a kde uzøí krev nade dveømi a na obou veøejích, pøeskoèí Hospodin ty dvéøe, aniž dopustí zhoubci vjíti do domù vašich k hubení.
Exo 12:24 Protož ostøíhati budete vìci této za ustanovení tobì i synùm tvým až na vìky.
Exo 12:25 A když vejdete do zemì, kterouž dá Hospodin vám, jakž zaslíbil, zachovávati budete službu tuto.

Exo 12:26 Když by pak øekli vám synové vaši: Jaká jest to služba vaše?
Exo 12:27 Tedy díte: Obìt Fáze toto jest Hospodinu, kterýž pominul domù synù Izraelských v Egyptì, když bil Egypt, domy pak naše vysvobodil. A lid sklonivše hlavy, poklonu uèinili.
Exo 12:28 A rozšedše se synové Izraelští, uèinili, jakž byl Hospodin pøikázal Mojžíšovi a Aronovi; tak a nejinak uèinili.
Exo 12:29 Stalo se pak o pùlnoci, pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, kterýž sedìti mìl na stolici jeho, až do prvorozeného vìznì, kterýž byl v žaláøi, i všecko prvorozené hovad.
Exo 12:30 Tedy vstal Farao noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel køik veliký v Egyptì; nebo žádného nebylo domu, v nìmž by nebylo nìèeho mrtvého.
Exo 12:31 A povolav Mojžíše a Arona v noci, øekl: Vstaòte, vyjdìte z prostøedku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili.
Exo 12:32 Ovce také vaše i voly vaše vezmìte, jakž jste žádali, a jdìte; a dejte mi také požehnání.
Exo 12:33 I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji vyšli z zemì; nebo pravili: Všickni již teï zemøeme.
Exo 12:34 Protož vzal lid tìsto své, prvé než zkysalo, obaliv je v šaty své, na ramena svá.
Exo 12:35 Uèinili pak synové Izraelští podlé rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli od Egyptských klínotù støíbrných a zlatých, i šatù.
Exo 12:36 A Hospodin dal milost lidu pøed oèima Egyptských, tak že pùjèovali jim. I obloupili Egyptské.
Exo 12:37 Tedy táhli synové Izraelští z Ramesses k Sochot, okolo šestkrát sto tisíc pìších, mužù toliko kromì dìtí.
Exo 12:38 Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovec také a volù, dobytka velmi mnoho.
Exo 12:39 I napekli z tìsta, kteréž vynesli z Egypta, koláèù nekvašených; nebo ještì bylo nezkynulo, proto že vypuzeni byli z Egypta, a nemohli prodlévati, a ani pokrmù na cestu nepøipravili sobì.
Exo 12:40 Èas pak bydlení synù Izraelských, kteøíž byli v Egyptì, byl èetyøi sta a tøidceti let.
Exo 12:41 A když se vyplnilo èetyøi sta a tøidceti let, právì toho dne vyšla všecka vojska Hospodinova z zemì Egyptské.
Exo 12:42 Noc tato pilnì ostøíhána býti má Hospodinu, v níž vyvedl je z zemì Egyptské; ta tedy noc Hospodinova ostøíhána bude ode všech synù Izraelských po národech jejich.
Exo 12:43 I øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Tento bude øád pøi slavnosti Fáze: Žádný cizozemec nebude jísti z nìho.
Exo 12:44 Každý pak služebník váš za støíbro koupený, když by obøezán byl, teprv jísti bude z nìho.
Exo 12:45 Pøíchozí a nájemník nebude jísti z nìho.
Exo 12:46 V témž domì jísti jej budeš, nevyneseš z domu ven masa jeho; a kostí v nìm nezlámete.
Exo 12:47 Všecko shromáždìní Izraelské tak s ním uèiní.
Exo 12:48 Jestliže by pak cizozemec bydlil s tebou pohostinu, a slaviti by chtìl Fáze Hospodinu, prvé obøezán bude každý pohlaví mužského; a tehdy pøistoupí k slavení jeho, a bude jako tu v zemi zrozený; žádný pak neobøezaný nebude jísti z nìho.
Exo 12:49 Jednostejné právo bude tu zrodilému a pøíchozímu, kterýž jest pohostinu u prostøed vás.
Exo 12:50 Tedy uèinili všickni synové Izraelští, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi a Aronovi; tak uèinili.
Exo 12:51 A tak stalo se právì toho dne, že vyvedl Hospodin syny Izraelské z zemì Egyptské s vojsky jejich.
Exo 13:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 13:2 Posvì mi všeho prvorozeného, cožkoli otvírá každý život mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hovad, nebo mé jest.
Exo 13:3 Protož øekl Mojžíš lidu: Pamatujte na den tento, v kterémž jste vyšli z Egypta, z domu služby; nebo v silné ruce vyvedl vás odsud Hospodin, aniž kdo jez co kvašeného.
Exo 13:4 Dnes vycházíte vy, mìsíce Abib.
Exo 13:5 Když tedy uvede tì Hospodin do zemì Kananejských, Hetejských, Amorejských, Hevejských a Jebuzejských, tak jakž pøisáhl otcùm tvým, a dá tobì zemi oplývající mlékem a strdí: tedy vykonávati budeš službu tuto v tento mìsíc.
Exo 13:6 Za sedm dní jísti budeš chleby pøesné, dne pak sedmého slavnost bude Hospodinova.
Exo 13:7 Pøesní chlebové jedeni budou za dnù sedm, aniž spatøíno bude u tebe co kvašeného, aniž se uhlédá u tebe kvas ve všech konèinách tvých.
Exo 13:8 A vypravovati budeš synu svému v ten den, øka: Proto, což mi uèinil Hospodin, když jsem vycházel z Egypta.
Exo 13:9 A bude tobì to jako nìjaké znamení na ruce tvé, a jako památka pøed oèima tvýma, aby zákon Hospodinùv byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl tì Hospodin z Egypta.
Exo 13:10 Protož zachovávati budeš ustanovení toto v èas jistý, rok po roce.
Exo 13:11 A když by tì uvedl Hospodin do zemì Kananejských, tak jakž pøisáhl tobì a otcùm tvým, a dal by ji tobì:

Exo 13:12 Tedy všecko, což otvírá život, oddìlíš Hospodinu, i každý plod hovada tvého otvírající život, což by koli bylo samcù, Hospodinovo jest.
Exo 13:13 Každé pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem; pakli bys nevyplatil, zlom jemu šíji; každého také prvorozeného èlovìka mezi syny svými vyplatíš.
Exo 13:14 A když by se tebe vzeptal syn tvùj potom, a øekl: Co jest to? tedy povíš jemu: V ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta, z domu služebnosti.
Exo 13:15 Nebo když se byl zatvrdil Farao, a nechtìl nás propustiti, pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného z lidí, až do prvorozeného z hovad; i tou pøíèinou já obìtuji Hospodinu všecky samce otvírající život, ale všecko prvorozené z synù svých vyplacuji.
Exo 13:16 Mìjž to tedy jako znamení na ruce své, a jako náèelník mezi oèima svýma, že v ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta.
Exo 13:17 Stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl jich Bùh cestou zemì Filistinské, aèkoli bližší byla; nebo øekl Bùh: Aby nepykal lid, když by uzøel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta.
Exo 13:18 Ale obvedl Bùh lid cestou pøes pouš□, kteráž jest pøi moøi Rudém. A vojensky zpoøádaní vyšli synové Izraelští z zemì Egyptské.
Exo 13:19 Vzal také Mojžíš kosti Jozefovy s sebou; nebo byl pøísahou zavázal syny Izraelské, øka: Jistotnì navštíví vás Bùh, protož vyneste odsud kosti mé s sebou.
Exo 13:20 Vytáhše tedy z Sochot, položili se v Etam pøi kraji pouštì.
Exo 13:21 Hospodin pak pøedcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli.
Exo 13:22 Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváøi toho lidu.
Exo 14:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 14:2 Mluv k synùm Izraelským, a□ navrátíce se, rozbijí stany pøed Fiarot, mezi Magdalem a moøem, proti Belsefon; naproti nìmu rozbijete stany pøi moøi.
Exo 14:3 A dí Farao o synech Izraelských: Ssouženi jsou na zemi, sevøela je pouš□.
Exo 14:4 I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu v Faraonovi a ve všem vojsku jeho; a zvìdí Egyptští, že já jsem Hospodin. I uèinili tak.
Exo 14:5 Povìdíno pak bylo králi Egyptskému, že by lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníkù jeho proti lidu, a øekli: Co jsme to uèinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužil nám?
Exo 14:6 Protož zapøáhl do svého vozu, a lid svùj vzal s sebou.
Exo 14:7 A vzal šest set vozù vybraných, i všecky vozy Egyptské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané.
Exo 14:8 I zatvrdil Hospodin srdce Faraona krále Egyptského, tak že honil syny Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce vyvýšené.
Exo 14:9 I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili pøi moøi, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i vojsko jeho podlé Fiarot, pøed Belsefon.
Exo 14:10 A když se pøiblížil Farao, pozdvihli synové Izraelští oèí svých, a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu.
Exo 14:11 A øekli Mojžíšovi: Zdali proto, že nebylo hrobù v Egyptì, vyvedl jsi nás, abychom zemøeli na poušti? Co jsi nám to uèinil, že jsi vyvedl nás z Egypta?
Exo 14:12 Zdali jsme toho nemluvili tobì ještì v Egyptì, økouce: Nech nás, a□ sloužíme Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským, než zemøíti na poušti.
Exo 14:13 I øekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stùjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám zpùsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste vidìli dnes, neuzøíte nikdy více až na vìky.
Exo 14:14 Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlèeti budete.
Exo 14:15 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mnì? Mluv synùm Izraelským, a□ jdou pøedce.
Exo 14:16 Ty pak zdvihni hùl svou, a vztáhni ruku svou na moøe, a rozdìl je; a necha□ jdou synové Izraelští prostøedkem moøe po suše.
Exo 14:17 Já□ pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských, a vejdou za nimi; i budu oslaven v Faraonovi, a ve všem vojsku jeho, v vozích jeho i v jezdcích jeho.
Exo 14:18 A zvìdí Egyptští, že já jsem Hospodin, když oslaven budu v Faraonovi, v vozích jeho a v jezdcích jeho.
Exo 14:19 I bral se andìl Boží, kterýž byl prvé pøedcházel vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl pøed nimi, a stál z zadu za nimi.
Exo 14:20 A pøišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvìcoval noc, tak aby nepøiblížili se jedni k druhým pøes celou noc.
Exo 14:21 I vztáhl Mojžíš ruku svou na moøe, a Hospodin rozdìlil moøe vìtrem východním prudce vìjícím pøes celou noc; a uèinil moøe v suchost, když se rozstoupily vody.
Exo 14:22 Tedy šli synové Izraelští prostøedkem moøe po suše, a vody jim byly jako zed po pravé i po levé stranì.

Exo 14:23 A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostøed moøe, všecka jízda Faraonova, vozové i jízdní jeho.
Exo 14:24 Stalo se pak v bdìní jitøním, že pohledìl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohnì a oblaku, a zmátl vojsko Egyptské.
Exo 14:25 A odjal kola vozù jejich, aby je tìžce táhli. I øekli Egyptští: Utecme pøed Izraelem, nebo Hospodin bojuje za nì proti Egyptským.
Exo 14:26 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na moøe, a se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na jezdce jejich.
Exo 14:27 I vztáhl Mojžíš ruku svou na moøe, a navrátilo se moøe ráno k moci své, a Egyptští utíkali proti nìmu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostøed moøe.
Exo 14:28 A navrátivše se vody, zatopily vozy i jezdce se vším vojskem Faraonovým, což jich koli vešlo za nimi do moøe, tak že nezùstal z nich ani jeden.
Exo 14:29 Ale synové Izraelští šli po suchu prostøedkem moøe, a vody jim byly místo zdi po pravé i po levé stranì.
Exo 14:30 A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských; a vidìl Izrael Egyptské mrtvé na bøehu moøském.
Exo 14:31 Vidìl také Izrael moc velikou, kterouž prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid Hospodina, a vìøili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníku jeho.
Exo 15:1 Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseò tuto Hospodinu, a øekli takto: Zpívati budu Hospodinu, nebo jest slavnì zveleben; konì i s jezdcem uvrhl do moøe.
Exo 15:2 Síla má a píseò jest Hospodin, nebo vysvobodil mne. On jest Bùh mùj silný, protož stánek vzdìlám jemu; on jest Bùh otce mého, protož vyvyšovati ho budu.
Exo 15:3 Hospodin jest udatný bojovník, Hospodin jméno jeho.
Exo 15:4 Vozy Faraonovy i vojsko jeho uvrhl do moøe; a nejpøednìjší hejtmané jeho ztopeni jsou v moøi Rudém.
Exo 15:5 Propasti pøikryly je; vpadli do hlubiny jako kámen.
Exo 15:6 Pravice tvá, Hospodine, zvelebena jest v síle, pravice tvá, ó Hospodine, potøela nepøítele.
Exo 15:7 A ve mnohé vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti tobì; pustils hnìv svùj, kterýžto sežral je jako strništì.
Exo 15:8 A duchem chøípí tvých shromáždìny jsou vody, stály tekuté vody jako hromada, ssedly se propasti u prostøed moøe.
Exo 15:9 Øekl nepøítel: Honiti budu, dohoním se, budu dìliti loupeže, nasytí se jimi duše má, vytrhnu meè svùj, zahladí je ruka má.
Exo 15:10 Povanul jsi vìtrem svým, i pøikrylo je moøe; pohlceni jsou jako olovo v prudkých vodách.
Exo 15:11 Kdo podobný tobì mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako ty, velebný v svatosti, hrozný v chvalách, èinící divy?
Exo 15:12 Vztáhls pravici svou, i požøela je zemì.
Exo 15:13 Zprovodíš v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavì povedeš jej v síle své k pøíbytku svatosti své.
Exo 15:14 Uslyší lidé, bouøiti se budou; bolest zachvátí obyvatele Filistinské.
Exo 15:15 Tedy zkormoucena budou knížata Idumejská, silné Moábské podejme strach, rozplynou se všickni obyvatelé Kananejští.
Exo 15:16 Pøipadne na nì strach a lekání, pro velikost ramene tvého; mlèeti budou jako kámen, dokudž nepøejde lid tvùj, ó Hospodine, dokudž nepøejde lid ten, kteréhožs sobì dobyl.
Exo 15:17 Uvedeš je, a štípíš je na hoøe dìdictví svého, na místì, kteréž jsi k pøíbytku svému pøipravil, Hospodine, v svatyni, kterouž utvrdí ruce tvé, Pane.
Exo 15:18 Hospodin kralovati bude na vìky vìkù.
Exo 15:19 Nebo vešli koni Faraonovi s vozy jeho i s jezdci jeho do moøe, a obrátil na nì Hospodin vody moøské, synové pak Izraelští šli po suše u prostøed moøe.
Exo 15:20 I vzala Maria prorokynì, sestra Aronova, buben v ruku svou, a vyšly za ní všecky ženy s bubny a s píš alami.
Exo 15:21 I odpovídala jim Maria: Zpívejte Hospodinu, ponìvadž slavnì zveleben jest; konì i s jezdcem uvrhl do moøe.
Exo 15:22 Hnul pak Mojžíš lidem Izraelským od moøe Rudého, a táhli na pouš Sur. I šli tøi dni po poušti, a nenalezli vod.
Exo 15:23 A pøišedše do Marah, nemohli píti vod z Marah, nebo byly hoøké; protož nazváno jest jméno jeho Marah.
Exo 15:24 Z té pøíèiny reptal lid na Mojžíše, øka: Co budeme píti?
Exo 15:25 I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin døevo, kteréž jakž uvrhl do vod, uèinìny jsou sladké vody. Tu vydal jemu práva a soudy, a tu ho zkusil.

Exo 15:26 A øekl: Jestliže skuteènì poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a èiniti budeš, což spravedlivého jest pøed oèima jeho, a nakloníš uší k pøikázaním jeho, a ostøíhati budeš všech ustavení jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž tì uzdravuji.
Exo 15:27 I pøišli do Elim, kdež bylo dvanácte studnic vod a sedmdesáte palm; i rozbili tu stany pøi vodách.
Exo 16:1 Když se pak hnuli z Elim, pøišlo všecko množství synù Izraelských na pouš Sin, kteráž jest mezi Elim a Sinai, v patnáctý den druhého mìsíce po vyjití z zemì Egyptské.
Exo 16:2 I reptalo všecko shromáždìní synù Izraelských proti Mojžíšovi a proti Aronovi na poušti.
Exo 16:3 A mluvili jim synové Izraelští: Ó bychom byli zemøeli od ruky Hospodinovy v zemi Egyptské, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najídali chleba do sytosti! A teï vyvedli jste nás na tuto pouš, abyste zmoøili všecko shromáždìní toto hladem.
Exo 16:4 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déš, a vycházeti bude lid a sbírati, což by postaèilo na každý den, abych ho zkusil, bude-li choditi v zákonì mém, èi nebude.
Exo 16:5 V den pak šestý pøistrojí sobì to, co pøinesou; a bude toho dvakrát více, než toho, což sbírati mají na každý den.
Exo 16:6 Tedy mluvil Mojžíš a Aron všechnìm synùm Izraelským: U veèer poznáte, že Hospodin vyvedl vás z zemì Egyptské.
Exo 16:7 A ráno uzøíte slávu Hospodinovu; nebo jest slyšel reptání vaše proti Hospodinu. My zajisté co jsme, že repcete proti nám?
Exo 16:8 Mluvil dále Mojžíš: Z toho, pravím, poznáte, když vám dá Hospodin u veèer masa, abyste se najedli, a chleba ráno do sytosti, ponìvadž slyšel Hospodin reptání vaše, jimiž jste na nìj reptali. Nebo my co jsme? Ne proti nám jsou reptání vaše, ale proti Hospodinu.
Exo 16:9 I øekl Mojžíš Aronovi: Mluv ke všemu shromáždìní synù Izraelských: Pøistuptež pøed oblíèej Hospodinùv; nebo jest slyšel reptání vaše.
Exo 16:10 Stalo se pak, když mluvil Aron ke všemu shromáždìní synù Izraelských, že se obrátili tváøí k poušti, a aj, sláva Hospodinova ukázala se v oblaku.
Exo 16:11 (A již byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 16:12 Slyšel jsem reptání synù Izraelských. Mluviž jim a povìz: K veèerou jísti budete maso, a ráno chlebem nasyceni budete, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bùh váš.)
Exo 16:13 Tedy stalo se u veèer, že pøiletìly køepelky a pøikryly tábor; ráno pak spadla rosa okolo táboru.
Exo 16:14 A když pøestalo padání rosy, aj, ukázalo se po vrchu pouštì drobného cosi a okrouhlého, drobného jako jíní na zemi.
Exo 16:15 Což vidouce synové Izraelští, øekli jeden druhému: Man jest toto. Nebo nevìdìli, co by bylo. Tedy øekl jim Mojžíš: To jest ten chléb, kterýž vám dal Hospodin ku pokrmu.
Exo 16:16 To jest, o èemž pøikázal Hospodin: Nasbírejte sobì toho každý k svému pokrmu; gomer na jednoho èlovìka vedlé poètu osob vašich, každý na ty, kteøíž jsou v stanu jeho, vezmete.
Exo 16:17 I uèinili tak synové Izraelští, a nasbírali jiní více, jiní ménì.
Exo 16:18 Potom mìøili na gomer. A nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a ten, kdo nasbíral málo, nemìl nedostatku; ale každý, což mohl sníti, nasbíral.
Exo 16:19 I øekl jim Mojžíš: Žádný a nic z toho nepozùstavuje k jitru.
Exo 16:20 Ale neuposlechli Mojžíše. Nebo nìkteøí zanechali díl z toho až do jitra; i zèervivìlo a zsmradilo se. Proèež rozhnìval se na nì Mojžíš.
Exo 16:21 Tak tedy sbírali to každého jitra, každý což sníti mohl. A když horké bylo slunce, tedy se ta manna rozpouštìla.
Exo 16:22 Když pak bylo v den šestý, nasbírali toho chleba dvojnásobnì, po dvou gomer na každého; protož pøišla všecka knížata toho shromáždìní, a povìdìli Mojžíšovi.
Exo 16:23 Kterýžto øekl jim: To jest, což mluvil Hospodin: Odpoèinutí soboty svaté Hospodinu bude zítra. Což byste mìli péci, pecte, a což byste vaøiti mìli, vaøte dnes; což pak koli zbude, nechte sobì a schovejte to k jitru.
Exo 16:24 Protož schovali to do rána, jakž pøikázal Mojžíš; a nezsmradilo se, ani v nìm èervù nebylo.
Exo 16:25 I øekl Mojžíš: Jeztež to dnes, ponìvadž sobota jest dnes Hospodinu; dnes toho nenaleznete na poli.
Exo 16:26 Po šest dní budete to sbírávati, den pak sedmý sobota jest; nebude bývati manny v ní.
Exo 16:27 Stalo se pak dne sedmého, že vyšli nìkteøí z lidu sbírat, a nenašli.
Exo 16:28 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: I dokudž zpìèovati se budete pøikázaní mých ostøíhati a zákonù mých?
Exo 16:29 Viztež, že Hospodin vám dal sobotu, a proto on vám dává v den šestý chleba na dva dni. Zùstaòte každý v svém, aniž kdo vycházej z místa svého v den sedmý.
Exo 16:30 I odpoèinul lid v den sedmý.
Exo 16:31 Nazval pak lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako símì koliandrové, a bílý, a chut jeho jako koláèe s medem.
Exo 16:32 Øekl také Mojžíš: To jest, což pøikázal Hospodin: Naplò gomer tou mannou, aby chována byla na

budoucí vìky vaše, aby vidìli pokrm, kterýž jsem vám dával jísti na poušti, když jsem vás vyvedl z zemì Egyptské.
Exo 16:33 I øekl Mojžíš Aronovi: Vezmi jedno vìderce, a vsyp do nìho plné gomer manny; a nech jí pøed tváøí Hospodinovou, aby chována byla na budoucí vìky vaše.
Exo 16:34 A protož jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, nechal jí Aron pøed svìdectvím, aby tu chována byla.
Exo 16:35 Jedli pak synové Izraelští mannu za èstyøidceti let, dokudž nevešli do zemì, v níž bydliti mìli; mannu jedli, dokudž nepøišli k konèinám zemì Kananejské.
Exo 16:36 Gomer pak jest desátý díl efi.
Exo 17:1 Tedy když se odebralo všecko shromáždìní synù Izraelských z pouštì Sin, po stanovištích svých vedlé rozkazu Hospodinova, položili se v Rafidim, kdež nebylo vod, kteréž by lid píti mohl.
Exo 17:2 Protož domlouval se lid na Mojžíše, pravì: Dejte nám vody, abychom pili. Jimž odpovìdìl Mojžíš: Proè se na mne domlouváte? Proè pokoušíte Hospodina?
Exo 17:3 I žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil: Proè jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne s syny i dobytky mými žízní zmoøil?
Exo 17:4 Tedy volal Mojžíš k Hospodinu, øka: Což mám èiniti s tím lidem? Však již tudíž ukamenují mne.
Exo 17:5 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Jdiž pøed lidem, pojma s sebou nìkteré z starších Izraelských; hùl také svou kterouž jsi udeøil v vodu, vezmi do ruky své a jdi.
Exo 17:6 Aj, já státi budu pøed tebou tam na skále, na Orébì; i udeøíš v skálu, a vyjdou z ní vody, kteréž bude píti lid. I uèinil tak Mojžíš pøed oèima starších Izraelských.
Exo 17:7 A dal jméno místu tomu Massah a Meribah, pro reptání synù Izraelských, a že pokoušeli Hospodina, økouce: Jest-li Hospodin u prostøed nás, èi není?
Exo 17:8 Pøitáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim.
Exo 17:9 I øekl Mojžíš k Jozue: Vybeø nám nìkteré muže, a vytáhna, bojuj s Amalechem; já zítra státi budu na vrchu hory, a hùl Boží v ruce své míti budu.
Exo 17:10 Tedy Jozue udìlal tak, jakž mu poruèil Mojžíš, a bojoval s Amalechem; Mojžíš pak, Aron a Hur vstoupili na vrch hory.
Exo 17:11 A dokudž Mojžíš vzhùru držel ruce své, vítìzil Izrael; ale jakž opouštìl ruku svou, pøemáhal Amalech.
Exo 17:12 Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy, protož vzavše kámen, podložili pod nìho, a on sedl na nìm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné, druhý z druhé strany. I byly obì ruce jeho vztažené až do západu slunce.
Exo 17:13 A tak porazil Jozue Amalecha i lid jeho meèem.
Exo 17:14 Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do knih na památku, a pilnì to vkládej v uši Jozue, že do konce vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem.
Exo 17:15 Tedy vzdìlal Mojžíš oltáø a nazval jméno jeho: Hospodin korouhev má.
Exo 17:16 Nebo øekl: Tak má jmenován býti, proto že ruka nad trùnem Hospodinovým osvìdèuje boj Hospodinùv proti Amalechovi od národu až do národu.
Exo 18:1 Uslyšel pak Jetro, kníže Madianské, test Mojžíšùv, o všech vìcech, kteréž uèinil Bùh Mojžíšovi a Izraelovi, lidu svému, že vyvedl Hospodin Izraele z Egypta.
Exo 18:2 A vzal Jetro, test Mojžíšùv, Zeforu manželku Mojžíšovu, kterouž byl odeslal,
Exo 18:3 A dva syny její, z nichž jméno jednoho Gerson; nebo øekl: Pøíchozí jsem byl v zemi cizí;
Exo 18:4 Jméno pak druhého Eliezer; nebo øekl: Bùh otce mého spomocník mùj byl, a vytrhl mne od meèe Faraonova.
Exo 18:5 I pøišel Jetro, test Mojžíšùv, s syny jeho i s ženou jeho k Mojžíšovi na pouš□, kdež se byl položil pøi hoøe Boží.
Exo 18:6 A vzkázal Mojžíšovi: Já, test tvùj Jetro, jdu k tobì, i žena tvá a oba synové její s ní.
Exo 18:7 I vyšel Mojžíš proti testi svému, a pokloniv se, políbil ho. I ptal se jeden druhého, jak se má; potom vešli do stanu.
Exo 18:8 A vypravoval Mojžíš testi svému všecko, což uèinil Hospodin Faraonovi a Egyptským pro Izraele, a o všech nevolech, kteréž pøicházely na nì na cestì, a jak je vysvobodil Hospodin.
Exo 18:9 I radoval se Jetro ze všeho dobrého, což uèinil Hospodin Izraelovi, a že vytrhl jej z ruky Egyptských.
Exo 18:10 A øekl Jetro: Požehnaný Hospodin, kterýž vytrhl vás z ruky Egyptských a z ruky Faraonovy, kterýž vytrhl ten lid z poroby Egyptské.
Exo 18:11 Nyní jsem poznal, že vìtší jest Hospodin nade všecky bohy; nebo touž vìcí, kterouž se vyvyšovali, on je pøevýšil.
Exo 18:12 A vzal Jetro, test Mojžíšùv, zápal a obìti, kteréž obìtoval Bohu. Potom pøišel Aron a všickni starší Izraelští, aby jedli chléb s tchánem Mojžíšovým pøed Bohem.
Exo 18:13 Nazejtøí pak posadil se Mojžíš, aby soudil lid; a stál lid pøed Mojžíšem od jitra až do veèera.
Exo 18:14 Vida pak test Mojžíšùv všecku práci jeho pøi lidu, øekl: Co jest to, což dìláš s lidem? Proè ty sám sedíš, a všecken lid stojí pøed tebou od jitra až do veèera?

Exo 18:15 Odpovìdìl Mojžíš tchánu svému: Pøichází ke mnì lid raditi se s Bohem.
Exo 18:16 Když mají o nìjakou vìc èiniti, pøicházejí ke mnì, a soud èiním mezi stranami, a oznamuji rady Boží a ustanovení jeho.
Exo 18:17 I øekl jemu test Mojžíšùv: Nedobøe dìláš.
Exo 18:18 Tudíž tak ustaneš i ty i lid, kterýž s tebou jest. Nad možnost tvou tìžká jest tato vìc, nebudeš jí moci sám dosti uèiniti.
Exo 18:19 Protož nyní uposlechni øeèi mé; poradím tobì, a bude Bùh s tebou. Stùj ty za lid pøed Bohem, a donášej vìci nesnadné k Bohu.
Exo 18:20 A vysvìtluj jim øády a zákony, a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by dìlati mìli.
Exo 18:21 Vyhledej také ze všeho lidu muže stateèné, bohabojné, muže pravdomluvné, kteøíž v nenávisti mají lakomství, a ustanov z nich knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky.
Exo 18:22 Oni a soudí lid každého èasu. Což bude vìtšího, vznesou na tebe, a menší pøe sami nech soudí; a tak lehèeji bude tobì, když jiní ponesou bøímì s tebou.
Exo 18:23 Jestliže to uèiníš a rozkáže Bùh, budeš moci trvati; také i všecken lid tento navracovati se bude k místùm svým pokojnì.
Exo 18:24 Tedy uposlechl Mojžíš øeèi tchána svého, a uèinil všecko, což on øekl.
Exo 18:25 A vybral Mojžíš muže stateèné ze všeho Izraele, a ustanovil je hejtmany nad lidem, knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky,
Exo 18:26 Kteøíž soudili lid každého èasu. Nesnadnìjší vìci vznášeli na Mojžíše, všecky pak menší pøe sami soudili.
Exo 18:27 Potom propustil Mojžíš tchána svého; i odšel do zemì své.
Exo 19:1 Mìsíce tøetího po vyjití synù Izraelských z zemì Egyptské, v ten den pøišli na pouš Sinai.
Exo 19:2 Nebo hnuvše se z Rafidim, pøišli až na pouš Sinai a položili se na té poušti; a tu rozbili Izraelští stany naproti hoøe.
Exo 19:3 Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k nìmu Hospodin s té hory, øka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synùm Izraelským:
Exo 19:4 Sami jste vidìli, co jsem uèinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na køídlách orlièích, a pøivedl jsem vás k sobì.
Exo 19:5 Protož nyní, jestliže skuteènì poslouchati budete hlasu mého, a ostøíhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všecky lidi, aèkoli má jest všecka zemì.
Exo 19:6 A vy budete mi království knìžské a národ svatý. Ta jsou slova, kteráž mluviti budeš synùm Izraelským.
Exo 19:7 Protož pøišel Mojžíš a svolav starší lidu, pøedložil jim všecka slova ta, kteráž mu pøikázal Hospodin.
Exo 19:8 Odpovìdìl pak všecken lid spoleènì, a øekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme èiniti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu.
Exo 19:9 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já pùjdu k tobì v hustém oblaku, aby slyšel lid, když mluviti budu s tebou, ano také, aby tobì vìøil na vìky. Nebo byl oznámil Mojžíš Hospodinu slova lidu.
Exo 19:10 Øekl dále Hospodin Mojžíšovi: Jdi k lidu, a posvì jich dnes a zítra; a nech svá roucha zeperou.
Exo 19:11 A a jsou hotovi ke dni tøetímu, nebo v den tøetí sstoupí Hospodin pøed oèima všeho lidu na horu Sinai.
Exo 19:12 Uložíš pak lidu meze všudy vùkol a povíš: Varujte se, abyste nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajù jejích. Kdož by se koli dotkl hory, smrtí umøe.
Exo 19:13 Nedotkne se ho ruka, ale ukamenován neb zastøelen bude; buï že by hovado bylo, buï èlovìk, nebude živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu.
Exo 19:14 Sstoupiv tedy Mojžíš s hùry k lidu, posvìtil ho; a oni zeprali roucha svá.
Exo 19:15 I mluvil k lidu: Buïtež hotovi ke dni tøetímu; nepøistupujte k manželkám svým.
Exo 19:16 I stalo se dne tøetího, když bylo ráno, že bylo høímání s blýskáním a oblak hustý na té hoøe, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž byl v ležení.
Exo 19:17 Tedy Mojžíš vyvedl lid z ležení vstøíc Bohu; a lid stál dole pod horou.
Exo 19:18 Hora pak Sinai všecka se kouøila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a tøásla se všecka hora velmi hrubì.
Exo 19:19 Zvuk také trouby více se rozmáhal, a silil se náramnì. Mojžíš mluvil, a Bùh mu odpovídal hlasem.
Exo 19:20 Sstoupil pak Hospodin na horu Sinai, na vrch hory; a když povolal Hospodin Mojžíše na vrch hory, vstoupil Mojžíš.
Exo 19:21 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Sstup, osvìdè lidu, a se nevytrhují k Hospodinu, chtìjíce ho vidìti, aby nepadlo jich množství;
Exo 19:22 Nýbrž ani sami knìží, kteøíž, majíce pøistupovati k Hospodinu, posvìcují se, aby se neoboøil na nì Hospodin.
Exo 19:23 Mojžíš pak øekl Hospodinu: Nebude moci lid vstoupiti na horu Sinai, ponìvadž jsi ty osvìdèil nám,

øka: Obmez horu a posvì ji.
Exo 19:24 I øekl jemu Hospodin: Jdi, sstup, a potom vstup ty a Aron s tebou. Knìží pak a lid a se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na nì neoboøil.
Exo 19:25 I sešel Mojžíš k lidu, a to jim oznámil.
Exo 20:1 I mluvil Bùh všecka slova tato, øka:
Exo 20:2 Já jsem Hospodin Bùh tvùj, kterýž jsem tì vyvedl z zemì Egyptské, z domu služby.
Exo 20:3 Nebudeš míti bohù jiných pøede mnou.
Exo 20:4 Neuèiníš sobì rytiny, ani jakého podobenství tìch vìcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani tìch, kteréž na zemi dole, ani tìch, kteréž u vodách pod zemí.
Exo 20:5 Nebudeš se jim klanìti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bùh tvùj, Bùh silný, horlivý, navštìvující nepravost otcù na synech do tøetího i ètvrtého pokolení tìch, kteøíž nenávidí mne,
Exo 20:6 A èinící milosrdenství nad tisíci tìmi, kteøíž mne milují, a ostøíhají pøikázaní mých.
Exo 20:7 Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; nebo nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.
Exo 20:8 Pomni na den sobotní, abys jej svìtil.
Exo 20:9 Šest dní pracovati budeš, a dìlati všeliké dílo své;
Exo 20:10 Ale dne sedmého odpoèinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dìlati žádného díla, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj i dìvka tvá, hovado tvé i pøíchozí, kterýž jest v branách tvých.
Exo 20:11 Nebo v šesti dnech uèinil Hospodin nebe a zemi, moøe a všecko, což v nich jest, a odpoèinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvìtil ho.
Exo 20:12 Cti otce svého i matku svou, a se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì.
Exo 20:13 Nezabiješ.
Exo 20:14 Nesesmilníš.
Exo 20:15 Nepokradeš.
Exo 20:16 Nepromluvíš proti bližnímu svému køivého svìdectví.
Exo 20:17 Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani dìvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.
Exo 20:18 Veškeren pak lid vidìl høímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouøící se. To když vidìl lid, pohnuli se a stáli zdaleka.
Exo 20:19 A øekli Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a nech nemluví s námi Bùh, abychom nezemøeli.
Exo 20:20 Odpovìdìl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušení vás sám Bùh pøišel, aby bázeò jeho byla mezi vámi, abyste nehøešili.
Exo 20:21 Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak pøistoupil k mrákotì, kdež byl Bùh.
Exo 20:22 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Tak povíš synùm Izraelským: Vy jste sami vidìli, že s nebe mluvil jsem s vámi.
Exo 20:23 Protož nevyzdvihujte nièehož ku poctì se mnou; bohù støíbrných a bohù zlatých neuèiníte sobì.
Exo 20:24 Oltáø z zemì udìláš mi a obìtovati budeš na nìm zápaly své, a pokojné obìti své, ovce své a voly své. Na kterémkoli místì rozkáži slaviti památku jména svého, pøijdu k tobì a požehnám tobì.
Exo 20:25 Jestliže mi pak vzdìláš oltáø kamenný, nedìlej ho z kamene tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na nìj, poškvrníš ho.
Exo 20:26 Aniž po stupních vstupovati budeš k oltáøi mému, aby hanba tvá u nìho odkryta nebyla.
Exo 21:1 Tito jsou pak soudové, kteréž jim pøedložíš:
Exo 21:2 Jestliže koupíš k službì Žida, šest let sloužiti bude, a sedmého odejde svobodný darmo.
Exo 21:3 Pøišel-li by sám toliko, sám také odejde; pakli mìl ženu, vyjde s ním i žena jeho.
Exo 21:4 Jestliže pán jeho dá mu ženu, a ona zrodí jemu syny neb dcery: žena ta i dìti její budou pána jeho, on pak sám toliko odejde.
Exo 21:5 Pakli by øekl služebník: Miluji pána svého, manželku svou a syny své, nevyjdu svobodný:
Exo 21:6 Tedy postaví ho pán jeho pøed soudci, a pøivede ho ke dveøím neb k veøeji,a probodne pán jeho ucho jemu špicí; i zùstane služebníkem jeho na vìky.
Exo 21:7 Když by pak prodal nìkdo dceru svou, aby byla dìvkou, nevyjde tak, jako vycházejí služebníci.
Exo 21:8 Nelíbila-li by se pánu svému, kterýž jí sobì ještì nezasnoubil, dopustí ji vyplatiti. Lidu cizímu nebude míti práva prodati ji, ponìvadž zhøešil proti ní.
Exo 21:9 Pakli by synu svému ji zasnoubil, uèiní jí tak, jakž obyèej jest èiniti dcerám.
Exo 21:10 A dal-li by mu jinou, z stravy její, odìvu jejího, a pøívìtivosti manželské nic této neujme.
Exo 21:11 Neudìlal-li by nic z toho trojího, vyjde darmo bez støíbra.
Exo 21:12 Kdo by ubil èlovìka, až by od toho umøel, smrtí umøe.
Exo 21:13 Když by pak neukládal o bezživotí jeho, než Bùh dal by jej v ruce jeho: tedy uložím tobì místo, do nìhož by takový mohl uteci.

Exo 21:14 Pakli by kdo tak pyšnì sobì poèínal proti bližnímu svému, že by ho lstivì zabil, i od oltáøe mého odtrhneš jej, aby umøel.
Exo 21:15 Kdo by otce svého neb matku svou bil, smrtí a umøe.
Exo 21:16 Kdo by pak, ukradna nìkoho, prodal jej, a nalezen by byl v ruce jeho, smrtí a umøe.
Exo 21:17 I ten, kdož by zloøeèil otci svému neb mateøi své, smrtí a umøe.
Exo 21:18 Když by se svadili muži, a urazil by který bližního svého kamenem neb pìstí, a ten by neumøel, než složil se na lùži;
Exo 21:19 A potom by povstal a chodil vnì o holi své: již nebude vinen ten, kdož urazil; toliko co zatím obmeškal, to jemu nahradí, a na vyhojení jeho naloží.
Exo 21:20 Když by pak ubil kdo služebníka svého neb dìvku svou kyjem, tak že by umøel mu v ruce jeho: pomstou pomštìno bude nad takovým.
Exo 21:21 A však jestliže by den neb dva pøeèkal, neponese pomsty, nebo jej zaplatil.
Exo 21:22 Když by se svadili muži, a urazili ženu tìhotnou, tak že by vyšel z ní plod její, však by se zhouba nestala: pokutován bude, jakž by uložil naò muž té ženy, a dá vedlé uznání soudcù.
Exo 21:23 Pakli by smrt pøišla, tedy dáš život za život,
Exo 21:24 Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu,
Exo 21:25 Spáleninu za spáleninu, ránu za ránu, modøinu za modøinu.
Exo 21:26 Jestliže by kdo urazil služebníka svého v oko, aneb dìvku svou v oko, tak že by jej o nì pøipravil: svobodného jej propustí za oko jeho.
Exo 21:27 Pakli by zub služebníku svému neb zub dìvce své vyrazil, svobodného jej propustí za zub jeho.
Exo 21:28 Jestliže by vùl utrkl muže neb ženu, tak že by umøel èlovìk: ukamenován bude ten vùl, aniž jedeno bude maso jeho, však pán vola toho bez viny bude.
Exo 21:29 Než byl-li by vùl trkavý prvé, a bylo by to osvìdèeno pánu jeho, on pak nezavøel by ho, a v tom zabil by muže neb ženu: vùl ten ukamenován bude, a pán jeho také umøe.
Exo 21:30 Pakli mu bude uloženo, aby se vyplatil: tedy dá výplatu za život svùj, jakážkoli na nìj uložena bude.
Exo 21:31 Buï že by syna utrkl, buï dceru, podlé soudu toho stane se jemu.
Exo 21:32 Jestliže by služebníka vùl ztrkal neb dìvku, tøidceti lotù støíbra dá pánu jeho, a vùl ten bude ukamenován.
Exo 21:33 Kdyby kdo odhradil studnici, a neb vykopal nìkdo studnici, a zase jí nepøikryl, a vpadl by tam vùl neb osel:
Exo 21:34 Pán té studnice nahradí to, a peníze položí pánu jeho, a což se zabilo, to sobì míti bude.
Exo 21:35 A ustrèil-li by vùl nìèí vola sousedova, že byl umøel: tedy prodadí vola toho živého, a podìlí se penìzi jeho; i s zabitým volem také se rozdìlí.
Exo 21:36 Pakli vìdíno bylo, že vùl byl trkavý prvé, a nezavøel ho pán jeho: bez výmluvy a dá vola za vola, a zabitý a mu zùstane.
Exo 22:1 Jestliže by kdo ukradl vola aneb dobytèe, a zabil by je neb prodal: pìt volù navrátí za toho vola, a ètvero dobytèat za to dobytèe.
Exo 22:2 (Jestliže by zlodìj zastižen byl pøi podkopávání a ubit jsa, umøel by: ten, kdo ho ranil, nebude vinen smrtí.
Exo 22:3 Pakli by to ve dne uèinil, smrtí vinen bude.) Bez prodlévání a navrátí; pakli nemá co, prodán bude pro zlodìjství své.
Exo 22:4 Jestliže nalezena bude v rukou jeho krádež, buï vùl, neb osel, buï dobytèe ještì živé, dvénásobnì navrátí.
Exo 22:5 Jestliže by kdo spásl pole neb vinici, a vpustil hovado své, aby se páslo na cizím poli: což nejlepšího má na poli svém neb vinici své, tím tu škodu nahradí.
Exo 22:6 Vyšel-li by oheò, a chytilo by se trní, a shoøel by stoh neb stojaté obilí neb pole: nahradí ten, kdož zapálil, to, což shoøelo.
Exo 22:7 Kdyby nìkdo dal schovati bližnímu svému peníze neb nádoby, a bylo by ukradeno z domu muže toho, jestliže nalezen bude zlodìj, dvojnásobnì navrátí.
Exo 22:8 Pakli nebude zlodìj nalezen, tedy postaven bude pán domu toho pøed soudce, a pøisáhne, že nevztáhl ruky své na vìc bližního svého.
Exo 22:9 O všelijakou vìc, o niž by byla nesnáz, buï o vola neb osla, dobytèe neb roucho, pro všelikou vìc ztracenou, když by kdo pravil, že to jest: pøed soudce pøijde pøe obou dvou; ten, kohož oni vinného usoudí, dvojnásobnì navrátí bližnímu svému.
Exo 22:10 Jestliže by kdo dal bližnímu svému k chování osla neb vola, neb dobytèe a jakékoli hovado, a umøelo by neb ochromìlo, neb zajato bylo, že žádný nevidìl:
Exo 22:11 Pøísaha Hospodinova vkroèí mezi oba, že nevztáhl ruky své k vìci bližního svého; a pøijme jej v tom pán vìci té, a onen nebude povinen navraceti.
Exo 22:12 Pakli by krádeží vzato bylo od nìho, navrátiti zase má pánu jeho.

Exo 22:13 Pakli by udáveno bylo, postaví svìdka a nebude povinen upláceti toho, což udáveno jest.
Exo 22:14 Kdyby pak nìkdo vypùjèil nìèeho od bližního svého, a ochromìlo by aneb umøelo v nepøítomnosti pána jeho, bez výmluvy navrátí zase.
Exo 22:15 Pakli by pán jeho byl s ním, není povinen platiti, ponìvadž bylo za peníze najaté, a pøišlo za mzdu svou.
Exo 22:16 Jestliže by kdo namluvil pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s ní: dá jí vìno, a vezme ji sobì za manželku.
Exo 22:17 Pakli by otec její nikoli nechtìl jí dáti jemu, odváží støíbra podlé obyèeje vìna panenského.
Exo 22:18 Èarodìjnici nedáš živu býti.
Exo 22:19 Kdo by koli scházel se s hovadem, smrtí a umøe.
Exo 22:20 Kdo by obìtoval bohùm, kromì samému Hospodinu, jako proklatý vyhlazen bude.
Exo 22:21 Pøíchozímu neuèiníš køivdy, aniž utiskneš ho; nebo pøíchozí byli jste v zemi Egyptské.
Exo 22:22 Žádné vdovy neb sirotka trápiti nebudete.
Exo 22:23 Pakli bez lítosti trápiti je budete, a oni by volali ke mnì, vìzte, že vyslyším køik jejich.
Exo 22:24 A rozhnìvá se prchlivost má, i zbiji vás meèem; a budou ženy vaše vdovy a dìti vaši sirotci.
Exo 22:25 Pùjèíš-li penìz lidu mému chudému, kterýž jest s tebou: nebudeš jemu jako lichevník, aniž ho lichvou obtížíš.
Exo 22:26 Pakli v základu vezmeš roucho bližního svého, do západu slunce jemu je navrátíš.
Exo 22:27 Nebo ten jediný má odìv, to jest roucho, jímž pøikrývá tìlo své, a na nìmž spí. Když bude volati ke mnì, tedy uslyším, nebo jsem milosrdný.
Exo 22:28 Soudcùm nebudeš utrhati, a knížeti lidu svého zloøeèiti nebudeš.
Exo 22:29 Z hojnosti obilí, a tekutých vìcí svých neobmeškáš prvotin obìtovati. Prvorozeného z synù svých mnì dáš.
Exo 22:30 Tak uèiníš s volem svým a s dobytkem svým: Sedm dní bude s matkou svou, dne pak osmého mnì je dáš.
Exo 22:31 Lid svatý budete mi, a nebudete jísti masa z udáveného na poli; psu je vržete.
Exo 23:1 Nebudeš vynášeti povìsti lživé. Neklaï s bezbožným ruky své, abys mìl býti s ním svìdek nepravý.
Exo 23:2 Nepostoupíš po množství ke zlému,a nebudeš se pøimlouvati k rozepøi, tak abys se uchýlil po vìtším poètu k pøevrácení soudu.
Exo 23:3 Ani chudého šanovati nebudeš v pøi jeho.
Exo 23:4 Trefil-li bys na vola nepøítele svého neb osla jeho, an bloudí, obrátíš a dovedeš ho k nìmu.
Exo 23:5 Uzøel-li bys an osel toho, jenž tì má v nenávisti, leží pod bøemenem svým, zdaž se zdržíš, abys mu nemìl pomoci? Nýbrž opravdovì pomùžeš jemu, spolu s tím, kdož tì v nenávisti má.
Exo 23:6 Nepøevrátíš soudu chudého svého v jeho pøi.
Exo 23:7 Od slova lživého vzdálíš se. Nevinného a spravedlivého nezabiješ, nebo já neospravedlním bezbožného.
Exo 23:8 Aniž bráti budeš darù, nebo dar oslepuje i prozøetelné, a pøevrací slova spravedlivých.
Exo 23:9 Pøíchozího nebudeš ssužovati; nebo sami znáte, jaký jest život pøíchozích, ponìvadž pohostinu jste byli v zemi Egyptské.
Exo 23:10 Po šest let osívati budeš zemi svou, a shromažïovati úrodu její;
Exo 23:11 Sedmého pak léta ponecháš jí, a odpoèine, aby jedli chudí lidu tvého. Co pak zùstane po nich, pojí zvìø polní. Tak udìláš s vinicí svou i s olivovím svým.
Exo 23:12 Šest dní budeš dìlati díla svá, dne pak sedmého pøestaneš, aby odpoèinul vùl tvùj i osel tvùj, a oddechl syn dìvky tvé i pøíchozí.
Exo 23:13 Ve všech tìch vìcech, kteréž mluvil jsem vám, ostøíhati se budete. Jména bohù cizích ani pøipomínati nebudete, aniž bude slyšáno z úst tvých.
Exo 23:14 Tøikrát slaviti mi budeš svátek na každý rok.
Exo 23:15 Slavnosti pøesnic ostøíhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby pøesné, jakž jsem pøikázal tobì, v èas vymìøený mìsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi z Egypta. Aniž se ukážete pøede mnou prázdní.
Exo 23:16 A držeti budeš slavnost žní, když mi obìtovati budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost také sklizení držeti budeš pøi vyjití roku, když sklidíš práce své z pole.
Exo 23:17 Tøikrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví mužského pøed tváøí Panovníka Hospodina.
Exo 23:18 Nebudeš obìtovati krve z obìti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zùstane tuk slavnosti mé do jitra.
Exo 23:19 Prvotiny prvních úrod zemì své pøinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vaøiti kozelce v mléku mateøe jeho.
Exo 23:20 Aj, já pošli andìla pøed tebou, aby ostøíhal tebe na cestì, a pøivedl tì na místo, kteréž jsem pøipravil.
Exo 23:21 Šetrnì se mìj pøed ním, a poslouchej hlasu jeho. Nepopouzej ho, nebo nepromine pøestoupení vašeho, ponìvadž jméno mé jest u prostøed nìho.
Exo 23:22 Nebo budeš-li vìrnì poslouchati hlasu jeho, a èiniti, což bych koli øekl: tedy nepøítelem budu

nepøátel tvých, a trápiti budu ty, jenž tebe trápí.
Exo 23:23 Nebo pùjde andìl mùj pøed tebou, a uvede tì do zemì Amorejského a Hetejského, Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž vyhladím.
Exo 23:24 Nebudeš se klaniti bohùm jejich, ani jim sloužiti, aniž dìlati budeš tak, jako oni dìlají; ale z gruntu vyvrátíš je, a obrazy jejich na kusy stroskoceš.
Exo 23:25 Sloužiti pak budete Hospodinu Bohu svému, a požehná chlebu tvému i vodám tvým; a odejmu nemoc z prostøedku tvého.
Exo 23:26 Nebude, která by potratila, ani neplodná v zemi své; poèet dnù tvých doplním.
Exo 23:27 Strach svùj pustím pøed tebou, a pøedìsím všeliký lid, proti kterémuž vyjdeš, a zpùsobím to, aby všickni nepøátelé tvoji utíkali pøed tebou.
Exo 23:28 Pošli i sršnì pøed tebou, aby vyhnali Hevea, a Kananea a Hetea pøed tváøí tvou.
Exo 23:29 Nevyženu ho od tváøi své v jednom roce, aby se zemì neobrátila v pouš, a nerozmnožily se proti tobì šelmy divoké.
Exo 23:30 Pomalu vyhánìti jej budu od tváøi své, až bys ty se rozplodil, a dìdiènì mohl ujíti zemi.
Exo 23:31 Položím pak meze své od moøe Rudého až k moøi Filistinskému, a od pouštì až k øece; nebo v ruce vaše dám obyvatele zemì, a vyženeš je od tváøi své.
Exo 23:32 Neuèiníš s nimi a bohy jejich smlouvy.
Exo 23:33 Nebudou bydliti v zemi své, aby nepøipravili tì k høíchu proti mnì, když bys ctil bohy jejich; nebo by to bylo tobì osídlem.
Exo 24:1 Mojžíšovi pak øekl: Vstup k Hospodinu ty a Aron, Nádab a Abiu, a sedmdesáte z starších Izraelských, a klaniti se budete zdaleka.
Exo 24:2 Sám pak toliko Mojžíš vstoupí k Hospodinu, ale oni se nepøiblíží; aniž lid vstoupí s ním.
Exo 24:3 Tedy pøišel Mojžíš, a vypravoval lidu všecka slova Hospodinova a všecky soudy. I odpovìdìl všecken lid jedním hlasem, a øekli: Všecka slova, kteráž mluvil Hospodin, uèiníme.
Exo 24:4 Napsal pak Mojžíš všecka slova Hospodinova, a vstav ráno, vzdìlal oltáø pod horou, a dvanácte sloupù podlé poètu dvanáctera pokolení Izraelského.
Exo 24:5 A poslal mládence z synù Izraelských, kteøíž obìtovali zápaly; a obìtovali obìti pokojné Hospodinu, totiž voly.
Exo 24:6 I vzav Mojžíš polovici krve, vlil do medenic, a polovici druhou vylil na oltáø.
Exo 24:7 Vzav také knihu smlouvy, èetl v uších lidu. Kteøíž øekli: Cožkoli mluvil Hospodin, èiniti a poslouchati budeme.
Exo 24:8 Vzal také Mojžíš krev a pokropil lidu a øekl: Aj, krev smlouvy, kterouž uèinil s vámi Hospodin pøi všech tìchto vìcech.
Exo 24:9 Potom vstoupili Mojžíš a Aron, Nádab a Abiu a sedmdesáte z starších Izraelských,
Exo 24:10 A vidìli Boha Izraelského. A pod nohami jeho bylo jako dílo z kamene zafirového, a jako nebe, když jest jasné.
Exo 24:11 Na knížata pak synù Izraelských nevztáhl ruky své, aèkoli vidìli Boha, a potom jedli i pili.
Exo 24:12 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vstup ke mnì na horu a buï tam; a dám tobì tabule kamenné, zákon i pøikázaní, kteráž jsem napsal, abys je uèil.
Exo 24:13 Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník jeho; i vstoupil Mojžíš na horu Boží.
Exo 24:14 Starším pak øekl: Zùstaòte tuto, dokudž se nenavrátíme k vám. A teï Aron a Hur jsou s vámi, kdož by mìl rozepøi, k nim a jde.
Exo 24:15 Tedy vstoupil Mojžíš na horu, a pøikryl oblak horu.
Exo 24:16 I pøebývala sláva Hospodinova na hoøe Sinai, a pøikryl ji oblak za šest dní; a dne sedmého zavolal na Mojžíše z prostøed oblaku.
Exo 24:17 A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheò na vrchu hory, pøed oèima synù Izraelských.
Exo 24:18 I všel Mojžíš do prostøed oblaku a vstoupil na horu. A byl Mojžíš na hoøe èty¡idceti dní a èty¡idceti nocí.
Exo 25:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 25:2 Mluv k synùm Izraelským, a mi vybírají obìt vzhùru pozdvižení. Od každého èlovìka, kterýž by ji z srdce dobrovolnì dal, pøijmìte takovou obìt mou.
Exo 25:3 Tato pak jest obìt pozdvižení, kterouž budete bráti od nich: Zlato, a støíbro, a mìï,
Exo 25:4 Postavec modrý, šarlat, a èervec dvakrát barvený, bílé hedbáví a srsti kozí;
Exo 25:5 Též kùže skopcové na èerveno barvené, a kùže jezevèí, a døíví setim,
Exo 25:6 Olej k svícení, vonné vìci na olej ku pomazování, a pro kadìní vonné vìci;
Exo 25:7 Kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramníku a náprsníku.
Exo 25:8 I udìlají mi svatyni, abych bydlil uprostøed nich.
Exo 25:9 Vedlé všeho, jakž já ukazuji tobì podobenství stánku a podobenství všech nádob jeho, tak udìláte.
Exo 25:10 Udìlají také truhlu z døíví setim. Pùl tøetího lokte bude dlouhost její, pùl druhého lokte širokost její,

pùl druhého také lokte vysokost její.
Exo 25:11 A obložíš ji zlatem èistým, vnitø i zevnitø obložíš ji; a udìláš nad ní vùkol korunu zlatou.
Exo 25:12 Sliješ k ní také ètyøi kruhy zlaté, kteréž pøidìláš ke ètyøem úhlùm jejím, dva totiž kruhy po jedné stranì její, a dva kruhy po druhé stranì její.
Exo 25:13 Udìláš k tomu i sochory z døíví setim, a obložíš je zlatem.
Exo 25:14 I uvleèeš sochory do kruhù po stranách té truhly, aby na nich nošena byla truhla.
Exo 25:15 V kruzích té truhly budou bývati sochorové; nebudou vytahováni z nich.
Exo 25:16 A dáš do truhly svìdectví, kteréž dám tobì.
Exo 25:17 Udìláš i slitovnici z zlata èistého. Pùl tøetího lokte bude dlouhost její, pùl druhého pak lokte širokost její.
Exo 25:18 Udìláš také dva cherubíny zlaté, z taženého zlata udìláš je na dvou koncích slitovnice.
Exo 25:19 Udìláš pak cherubína jednoho na jednom konci, a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici udìláte cherubíny na obou koncích jejích.
Exo 25:20 A budou míti cherubínové køídla vztažená svrchu, zastírajíce køídly svými slitovnici, a tváøi jejich obráceny budou jednoho k druhému; k slitovnici budou tváøi cherubínù.
Exo 25:21 Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svìdectví, kteréž dám tobì.
Exo 25:22 A tam budu pøicházeti k tobì, a s tebou z té slitovnice, z prostøedku dvou cherubínù, kteøíž jsou nad truhlou svìdectví, mluviti o všecko, což bych porouèeti chtìl k synùm Izraelským.
Exo 25:23 Udìláš také stùl z døíví setim. Dvou loket bude dlouhost jeho, a na loket širokost jeho, pùl druhého pak lokte vysokost jeho.
Exo 25:24 A obložíš jej zlatem èistým, a udìláš mu okolek zlatý vùkol.
Exo 25:25 Udìláš také okolo nìho lištu ètyø prstù zšíøí; a okolek zlatý udìláš okolo té lišty.
Exo 25:26 Udìláš u nìho i ètyøi kruhy zlaté, kteréž vpustíš do ètyø úhlù, kteøíž jsou ve ètyøech nohách jeho.
Exo 25:27 Pod tou lištou budou kruhové, skrze nìž provlaèováni budou sochorové k nošení stolu.
Exo 25:28 Ty pak sochory udìláš z døíví setim, a obložíš je zlatem; i bude stùl nošen na nich.
Exo 25:29 Udìláš také misy jeho, a lžice jeho, a pøikryvadla jeho, a koflíky jeho, k pøikrývání; z èistého zlata nadìláš toho.
Exo 25:30 A klásti budeš na ten stùl chleby pøedložení pøed tváø mou ustavienì.
Exo 25:31 Udìláš také svícen z zlata èistého, z taženého zlata a jest ten svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho a koule jeho, i kvìtové jeho z nìho budou.
Exo 25:32 A šest prutù vycházeti bude z bokù jeho, tøi prutové svícnu s jedné strany jeho,a tøi prutové s druhé strany jeho.
Exo 25:33 Tøi misky udìlané na zpùsob pecky mandlové a jsou na prutu jednom, a koule a kvìt, a tøi misky udìlané na zpùsob pecky mandlové na prutu druhém, a koule a kvìt; takž i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících.
Exo 25:34 Na svícnu také budou ètyøi misky udìlané na zpùsob mandlové pecky, a koule jeho, i kvìtové jeho.
Exo 25:35 A bude koule pode dvìma pruty z nìho, koule též pod druhými dvìma pruty z nìho, koule opìt pod jinými dvìma pruty z nìho; a tak pod šesti pruty vycházejícími z svícna.
Exo 25:36 Koule jejich i prutové jejich z nìho budou; všecko to z cela kované z zlata èistého.
Exo 25:37 Udìláš i sedm lamp na nìj; a bude je rozsvìcovati knìz, aby svítily po stranách jeho.
Exo 25:38 I utìradla jeho, i nádoby k oharkùm jeho z zlata èistého.
Exo 25:39 Z centnéøe zlata èistého udìláno bude to se vším tím nádobím.
Exo 25:40 Hlediž pak, abys udìlal podlé podobenství toho, kteréž tobì ukázáno jest na hoøe.
Exo 26:1 Pøíbytek pak udìláš z desíti èalounù, kteøíž budou z bílého hedbáví soukaného, a z postavce modrého, a z šarlatu, a z èervce dvakrát barveného; a cherubíny dílem øemeslným udìláš.
Exo 26:2 Dlouhost èalounu jednoho osm a dvadceti loket, a širokost èalounu jednoho ètyøi lokty; míra jedna bude všech èalounù.
Exo 26:3 Pìt èalounù spolu spojeno bude jeden s druhým, a pìt druhých èalounù též spolu spojeno bude jeden s druhým.
Exo 26:4 A nadìláš i ok z hedbáví modrého po kraji èalounu jednoho na konci, kde se má spojovati s druhým; a tolikéž udìláš na kraji èalounu druhého na konci v spojení druhém.
Exo 26:5 Padesáte ok udìláš na èalounu jednom, a padesáte ok udìláš po kraji èalounu, kterýmž má pøipojen býti k druhému; oko jedno proti druhému aby bylo.
Exo 26:6 Udìláš také padesáte haklíkù zlatých a spojíš èalouny jeden s druhým haklíky tìmi; a tak bude pøíbytek jeden.
Exo 26:7 Nadto udìláš houní z srstí kozích na stánek k pøistírání pøíbytku po vrchu; jedenácte takových houní udìláš.
Exo 26:8 Dlouhost hounì jedné tøidceti loktù, a širokost hounì jedné ètyø loktù; jednostejná míra tìch jedenácti houní bude.

Exo 26:9 A spojíš pìt houní obzvláštnì, a šest houní opìt obzvláštnì, a pøehneš na dvé houni šestou napøed v èele stánku.
Exo 26:10 Udìláš pak padesáte ok po kraji hounì jedné na konci, kdež se spojovati má, a padesáte ok po kraji hounì k spojení druhému.
Exo 26:11 Udìláš také haklíkù mìdìných padesát, kteréž vepneš do ok, a spojíš stánek, aby byl jedno.
Exo 26:12 Co pak zbývá houní po pøikrytí stánku, totiž pùl hounì pøesahující, pøevisne pøi zadní stranì pøíbytku.
Exo 26:13 A loket s jedné a loket s druhé strany, zbývající na dýl z houní stánku, pøevisne po stranách pøíbytku sem i tam, aby jej pøikrýval.
Exo 26:14 Udìláš také pøikrytí na stánek z koží skopových na èerveno barvených, pøikrytí také z koží jezevèích svrchu.
Exo 26:15 Nadìláš k pøíbytku i desk stojatých z døíví setim.
Exo 26:16 Desíti loktù dlouhost dsky, a pùl druhého lokte širokost dsky jedné.
Exo 26:17 Dva èepy dska jedna míti bude, podobnì jako stupnì u schodu zpoøádané, jeden proti druhému; tak udìláš u všech desk pøíbytku.
Exo 26:18 Zdìláš pak desky k pøíbytku, dvadceti desk k stranì polední, k vìtru polednímu.
Exo 26:19 (A èetyøidceti podstavkù støíbrných udìláš pod dvadceti desk; dva podstavky pod jednu dsku ke dvìma èepùm jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva èepy její.)
Exo 26:20 Na druhé pak stranì pøíbytku k stranì pùlnoèní dvadceti desk,
Exo 26:21 A èetyøidceti podstavkù jejich støíbrných; dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou.
Exo 26:22 Na stranì také pøíbytku k západu šest udìláš desk.
Exo 26:23 A dvì dsky udìláš v obou dvou úhlech pøíbytku;
Exo 26:24 Kteréž budou spojené pozpodu, a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak bude pøi dvou tìch, ve dvou úhlech budou.
Exo 26:25 A tak bude osm desk, a podstavkové jejich støíbrní, šestnácte podstavkù; dva podstavkové pod dskou jednou a dva podstavkové pod dskou druhou.
Exo 26:26 Nadìláš také svlakù z døíví setim. Pìt jich bude dskám k stranì pøíbytku jedné,
Exo 26:27 A pìt svlakù dskám pøi stranì pøíbytku druhé, a pìt svlakù dskám k stranì západní pøíbytku dosahující k obìma úhlùm.
Exo 26:28 Ale prostøední svlak u prostøed desk provleèe se od jednoho konce k druhému.
Exo 26:29 Ty pak dsky obložíš zlatem, a kruhy k nim udìláš zlaté, do nichž by svlakové byli uvlaèováni; a obložíš i svlaky zlatem.
Exo 26:30 A tak vyzdvihneš pøíbytek podlé zpùsobu toho, kterýž tobì ukázán na hoøe.
Exo 26:31 Udìláš i oponu z postavce modrého, a z šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví soukaného; dílem øemeslným udìláš ji s cherubíny.
Exo 26:32 A zavìsíš ji na èetyøech sloupích z døíví setim, obložených zlatem, (hákové jejich zlatí), na èetyøech podstavcích støíbrných.
Exo 26:33 A dáš oponu na háky, a vneseš vnitø za oponu truhlu svìdectví; a oddìlovati vám bude ta opona svatyni od svatynì svatých.
Exo 26:34 Položíš také slitovnici na truhlu svìdectví v svatyni svatých.
Exo 26:35 A postavíš stùl vnì pøed oponou, svícen pak naproti stolu v stranì pøíbytku polední, a stùl dáš na stranu pùlnoèní.
Exo 26:36 A udìláš zastøení dveøí stánku z postavce modrého a z šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví pøesukovaného, dílem vyšívaným.
Exo 26:37 K zastøení pak tomu udìláš pìt sloupù z døíví setim, kteréž obložíš zlatem, a hákové jejich zlatí; a sleješ k nim pìt podstavkù mìdìných.
Exo 27:1 Udìláš také oltáø z døíví setim pìti loket zdýlí a pìti loket zšíøí; ètverhranatý bude oltáø, a tøí loket zvýší bude.
Exo 27:2 A zdìláš mu rohy na èetyøech úhlech jeho; z nìho budou rohové jeho; a obložíš jej mìdí.
Exo 27:3 Nadìláš také k nìmu hrncù, do kterýchž by popel bral, a lopat a kotlíku, a vidlièek a nádob k uhlí. Všecka nádobí jeho z mìdi udìláš.
Exo 27:4 Udìláš mu i rošt møežovaný mìdìný, a u té møíže èetyøi kruhy mìdìné na èetyøech rozích jejích.
Exo 27:5 A dáš ji pod okolek oltáøe do vnitøku; a bude ta møíže až do polu oltáøe.
Exo 27:6 Udìláš k tomu oltáøi i sochory z døíví setim, a mìdí je okuješ.
Exo 27:7 A ti sochorové provleèeni budou skrze ty kruhy; a budou sochorové ti na obou stranách oltáøe, když nošen bude.
Exo 27:8 Udìláš jej z desk, aby byl vnitø prázdný; jakž ukázáno tobì na hoøe, tak udìlají.
Exo 27:9 Udìláš také síò pøíbytku k stranì polední; koltry sínì té oèkovaté budou z bílého hedbáví soukaného;

sto loket zdélí a má kraj jeden.
Exo 27:10 Sloupù pak bude k nim dvadcet, a podstavkù k nim mìdìných dvadcet; háky na sloupích a pøepásaní jich støíbrné.
Exo 27:11 A tak i strana pùlnoèní na dýl a má koltry oèkovaté sto loket zdýlí, a sloupù svých dvadceti, a podstavkù k nim mìdìných dvadceti; háky na sloupích a pøepásaní jich støíbrné.
Exo 27:12 Na šíø pak té sínì k stranì západní budou koltry oèkovaté padesáti loktù zdýlí, a sloupù k nim deset, a podstavkù jejich deset.
Exo 27:13 A širokost sínì v stranì pøední na východ bude padesáti loktù.
Exo 27:14 Patnácti loktù budou koltry oèkovaté k stranì jedné, sloupové k nim tøi, a podstavkové jejich tøi.
Exo 27:15 A k stranì druhé patnácti loktù zdýlí budou koltry oèkovaté, sloupové jejich tøi, a podstavkové jejich tøi.
Exo 27:16 K bránì pak té sínì udìláno bude zastøení dvadcíti loktù z postavce modrého a šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví soukaného, dílem krumpéøským, sloupové k nìmu ètyøi, a podstavkové jejich ètyøi.
Exo 27:17 Všickni sloupové sínì vùkol pøepásani budou støíbrem; hákové pak jejich budou støíbrní, a podstavkové jejich mìdìní.
Exo 27:18 Dlouhost sínì bude sto loket, a širokost padesáte, všudy jednostejná, vysokost pak pìti loktù, z bílého hedbáví soukaného, a podstavkové budou mìdìní.
Exo 27:19 Všecka nádobí pøíbytku, ke vší službì jeho, a všickni kolíkové jeho, i všickni kolíkové sínì z mìdi budou.
Exo 27:20 Ty také pøikaž synùm Izraelským, a nanesou oleje olivového èistého, vytlaèeného k svícení, aby lampy vždycky rozsvìcovány byly.
Exo 27:21 V stánku úmluvy pøed oponou, kteráž zastírati bude svìdectví, spravovati je budou Aron a synové jeho od veèera až do jitra pøed Hospodinem. To bude øád vìný, kterýž zachovávati budou potomci jejich mezi syny Izraelskými.
Exo 28:1 Ty pak pøijmi k sobì Arona bratra svého s syny jeho z prostøedku synù Izraelských, aby úøad knìžský konali pøede mnou: Aron, Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar, synové Aronovi.
Exo 28:2 A udìláš roucha svatá Aronovi bratru svému k slávì a k ozdobì.
Exo 28:3 Ty také mluviti budeš se všechnìmi umìlými øemeslníky, kteréž jsem naplnil duchem moudrosti, aby dìlali roucha Aronovi ku posvìcení jeho, v nichž by úøad knìžský konal pøede mnou.
Exo 28:4 Tato pak jsou roucha, kteráž udìlají, náprsník, náramenník, pláš a sukni s oky, èepici a pás. Takové šaty svaté udìlají Aronovi bratru tvému a synùm jeho, aby úøad knìžský konali pøede mnou.
Exo 28:5 A vezmou øemeslníci zlato a modrý postavec, a šarlat a èervec dvakrát barvený a kment.
Exo 28:6 Udìlají pak náramenník z zlata, z postavce modrého a šarlatu, z èervce dvakrát barveného a hedbáví bílého, pøesukovaného dílem øemeslným.
Exo 28:7 Dva vrchní kraje spojená míti bude na dvou koncích svých, a tak se spolu držeti bude.
Exo 28:8 Pøepásaní pak pøes ten náramenník, kteréž na nìm bude, podobné bude dílu jeho; z týchž vìcí bude, totiž z zlata, z postavce modrého a z šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a z hedbáví bílého pøesukovaného.
Exo 28:9 Vezmeš také dva kameny onychinové, a vyryješ na nich jména synù Izraelských.
Exo 28:10 Šest jmen jejich na kameni jednom, a jmen šest ostatních na kameni druhém, podlé poøádku narození jejich.
Exo 28:11 Dílem øemeslníka, kterýž øeže na kameni, a kterýž vyrývá peèeti, vyryješ na tìch dvou kameních jména synù Izraelských; do zlata je vsadíš.
Exo 28:12 A položíš dva kameny ty na vrchních krajích náramenníku, kameny pro pamìt na syny Izraelské; a nositi bude Aron jména jejich pøed Hospodinem na obou ramenách svých na památku.
Exo 28:13 Udìláš i haklíky zlaté.
Exo 28:14 A dva øetízky z zlata èistého jednostejnì udìláš dílem toèeným, a zavìsíš øetízky ty stoèené na ty haklíky.
Exo 28:15 Udìláš také náprsník soudu dílem øemeslným, takovým dílem, jako náramenník udìláš jej z zlata, z postavce modrého, z šarlatu, z èervce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví pøesukovaného.
Exo 28:16 Ètverhraný bude a dvojnásobní; pídi dlouhost, a pídi širokost jeho bude.
Exo 28:17 A vysadíš jej všudy kamením drahým. Ètyømi øady a jest kamení, poøádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus v prvním øadu;
Exo 28:18 V druhém pak zpoøádaní karbunkulus, zafir a jaspis;
Exo 28:19 A v øadu tøetím linkurius, achates a ametyst;
Exo 28:20 V ètvrtém øadu chryzolit, onychin a beryl. Vsazeni budou do zlata v svém poøádku.
Exo 28:21 Tìch pak kamenù s jmény synù Izraelských bude dvanácte, podlé jmen jejich, dílem øežících peèeti; jeden každý podlé jména svého, pro dvanáctero pokolení budou.
Exo 28:22 Udìláš i k náprsníku øetízky jednostejné dílem toèeným z zlata èistého.

Exo 28:23 Udìláš také k náprsníku dva kroužky zlaté, a dáš je na dva kraje náprsníka.
Exo 28:24 A prostrèíš dva øetízky zlaté skrze dva kroužky po krajích náprsníka.
Exo 28:25 A druhé konce tìch dvou øetízkù pøipneš k haklíkùm, a dáš na vrchní kraje náramenníka po pøedu.
Exo 28:26 Udìláš i dva kroužky zlaté, kteréž dáš na dva kraje náprsníka, na tu obrubu jeho, kteráž jest po té straně k náramenníku do vnitøku.
Exo 28:27 Udìláš ještì dva jiné kroužky zlaté, kteréž dáš na dvì strany náramenníka zespod po pøedu naproti spojení jeho, svrchu nad pøepásaním náramenníka.
Exo 28:28 Tak svíží náprsník ten, kroužky jeho s kroužky náramenníka, tkanicí z postavce modrého, aby byl nad pøepásaním náramenníka, a neodevstával náprsník od náramenníka.
Exo 28:29 I bude nositi Aron jména synù Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeti bude do svatynì, na památku pøed Hospodinem ustavièní.
Exo 28:30 Položíš pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na srdci Aronovì, když vcházeti bude pøed Hospodina; a nositi bude Aron soud synù Izraelských na srdci svém pøed Hospodinem vždycky.
Exo 28:31 Udìláš také plášť pod náramenník, všecken z postavce modrého.
Exo 28:32 A bude na vrchu v prostøed nìho díra; okolek její všudy vùkol dílem tkaným, jako obojek u pancíøe bude, aby se neroztrhl.
Exo 28:33 Udìláš i na podolku jeho jablka zrnatá z hedbáví modrého, z šarlatu a z èervce dvakrát barveného, na podolku jeho vùkol, a zvoneèky zlaté mezi nimi vùkol.
Exo 28:34 Zvonèek zlatý a jablko zrnaté, opìt za tím zvonèek zlatý a jablko zrnaté na podolku pláštì vùkol.
Exo 28:35 A bude to míti na sobì Aron pøi službách, aby slyšán byl zvuk jeho, když vcházeti bude do svatynì pøed Hospodina, i když vycházeti bude, aby neumøel.
Exo 28:36 Udìláš také plech z zlata èistého, a vyryješ na nìm dílem vyrývajících peèeti: Svatost Hospodinu.
Exo 28:37 Kterýž dáš na tkanici z modrého postavce, a bude na èepici; napøed na èepici bude.
Exo 28:38 I bude nad èelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvìcených vìcí, kterýchž by posvìtili synové Izraelští pøi všech daøích posvìcených vìcí svých; a bude nad èelem jeho vždycky, aby pøíjemné je èinil pøed Hospodinem.
Exo 28:39 Udìláš také sukni z hedbáví bílého vázanou s oky; udìláš i èepici z hedbáví bílého; pás také udìláš dílem krumpéøským.
Exo 28:40 Synùm také Aronovým zdìláš suknì; pasy také jim udìláš a klobouky k slávì a k ozdobì.
Exo 28:41 A obleèeš v nì Arona bratra svého a syny jeho s ním, a pomažeš jich, a naplníš ruce jejich, a posvìtíš mi jich, aby úøad knìžský konali pøede mnou.
Exo 28:42 Nadìlej jim i košilek lnìných k zakrytí nahoty tìla; od bedr až do stehen budou.
Exo 28:43 A a je na sobì mají Aron i synové, když vcházeti budou do stánku úmluvy, aneb když pøistupovati budou k oltáøi, aby sloužili v svatyni; a neponesou nepravosti, aniž zemrou. Øád tento bude vìèný jemu i potomkùm jeho po nìm.
Exo 29:1 Toto také uèiníš jim ku posvìcení jich, aby úøad knìžský konali pøede mnou: Vezmi volka jednoho ještì mladého a skopce dva bez vady.
Exo 29:2 Chleby též pøesné a koláèe pøesné s olejem smíšené, a oplatky pøesné polité olejem; z bìli pšenièné nadìláš toho.
Exo 29:3 A vklada to do koše jednoho, obìtovati to budeš v koši, spolu s tím volkem a dvìma skopci.
Exo 29:4 Potom Aronovi a synùm jeho pøistoupiti kážeš ke dveøím stánku úmluvy, a umyješ je vodou.
Exo 29:5 A vezma roucha, obleèeš Arona v sukni, a v plášť náležící pod náramenník, a v náramenník, a v náprsník, a pøepášeš ho pasem náramenníka.
Exo 29:6 Vstavíš i èepici na hlavu jeho, a korunu svatosti vstavíš na èepici.
Exo 29:7 Naposledy vezmeš olej pomazání, a vyleje na hlavu jeho, pomažeš ho.
Exo 29:8 Potom synùm jeho pøistoupiti kážeš, a zobláèíš je v suknì.
Exo 29:9 A zopasuješ je pasy, Arona i syny jeho, a vstavíš jim èepièky na hlavu. I budou míti knìžství øádem vìèným; a posvìtíš ruky Aronovy a ruky synù jeho.
Exo 29:10 Pøivedeš také volka pøed stánek úmluvy, i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka.
Exo 29:11 A zabiješ volka pøed Hospodinem u dveøí stánku úmluvy.
Exo 29:12 A nabera krve z volka, pomažeš na rozích oltáøe prstem svým, a všecku krev vyleješ k spodku oltáøe.
Exo 29:13 Vezmeš pak všecken tuk pøikrývající droby a branici s jater, a dvì ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a zapálíš to na oltáøi.
Exo 29:14 Maso pak z toho volka, a kùži s lejny jeho spálíš ohnìm vnì za stany; nebo obìt za høíchy jest.
Exo 29:15 Skopce také jednoho vezmeš, a vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu toho skopce.
Exo 29:16 A zabiješ toho skopce, a nabera krve jeho, pokropíš oltáøe na vrchu vùkol.
Exo 29:17 Skopce pak rozsekáš na kusy, a vymyje droby jeho i nohy, vkladeš je na ty kusy z nìho a na hlavu jeho.

Exo 29:18 A potom všeho skopce zapálíš na oltáøi; nebo zápal ten jest Hospodinu vùnì pøíjemná, obìt ohnivá jest Hospodinu.
Exo 29:19 Vezmeš také skopce druhého; i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu téhož skopce.
Exo 29:20 A zabiješ skopce toho, a vezma krev jeho, pomažeš jí konce ucha Aronova, a konce pravého ucha synù jeho, i palce na pravé ruce jejich, a palce na pravé noze jejich; a vykropíš tu krev na oltáø vùkol.
Exo 29:21 A vezma krve, kteráž bude na oltáøi, a oleje pomazání, pokropíš Arona a roucha jeho i synù jeho a roucha jejich s ním; a bude posvìcen on i roucho jeho, i synové jeho, a roucho synù jeho s ním.
Exo 29:22 Potom vezmeš z skopce tuk a ocas, a tuk pøikrývající droby, a branici s jater, a dvì ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a plece pravé, (nebo skopec naplnìní jest),
Exo 29:23 A jeden pecník chleba, a jeden koláè chleba s olejem, a oplatek jeden z koše chlebù pøesných, kterýž jest pøed Hospodinem.
Exo 29:24 A dáš to vše v ruce Aronovy a v ruce synù jeho, a obraceti to budeš sem i tam, aby byla obìt obracení pøed Hospodinem.
Exo 29:25 Potom vezma to z rukou jejich, zapálíš na oltáøi v zápal, k vùni pøíjemné pøed Hospodinem. To jest obìt ohnivá Hospodinu.
Exo 29:26 Vezmeš také hrudí z skopce posvìcení, kterýž bude Aronùv, a obraceti je budeš sem i tam, aby byla obìt obracení pøed Hospodinem; a bude na tvùj díl.
Exo 29:27 Posvìtíš tedy hrudí obracení, a plece pozdvižení, kteréž obracíno a kteréž pozdvihováno bylo z skopce posvìcení, z toho, kterýž bude Aronùv, a z toho, kterýž bude synù jeho.
Exo 29:28 A bude to Aronovi a synùm jeho právem vìèným od synù Izraelských, když obìt pozdvižení bude. Nebo pozdvižení bude od synù Izraelských, z obìtí jejich pokojných; pozdvižení jejich náleží Hospodinu.
Exo 29:29 Roucha pak svatá, kteráž jsou Aronova, zùstanou synùm jeho po nìm, aby pomazováni byli v nich, a aby posvìcovány byly v nich ruce jejich.
Exo 29:30 Sedm dní bude v nich choditi knìz, kterýž bude na jeho místì z synù jeho, kterýž vcházeti bude do stánku úmluvy, aby sloužil v svatyni.
Exo 29:31 Skopce pak posvìcení vezma, uvaøíš maso jeho na místì svatém.
Exo 29:32 A bude jísti Aron s syny svými maso toho skopce a chléb, kterýž jest v koši u dveøí stánku úmluvy.
Exo 29:33 Jísti budou to ti, za nìž oèištìní se stalo ku posvìcení rukou jejich, aby posvìceni byli. Cizí pak nebude jísti, nebo svatá vìc jest.
Exo 29:34 Zùstalo-li by co masa posvìcení a chleba až do jitra, spálíš ostatky ohnìm; nebude jedeno, nebo svatá vìc jest.
Exo 29:35 Tak tedy udìláš s Aronem a syny jeho vedlé všeho, což jsem pøikázal tobì; za sedm dní posvìcovati budeš rukou jejich.
Exo 29:36 A volka za høích obìtovati budeš na každý den na oèištìní, a krví za høích pokropíš oltáøe, èinì oèištìní na nìm, a pomažeš ho ku posvìcení jeho.
Exo 29:37 Za sedm dní oèišování konati budeš na oltáøi, a posvìtíš ho, a ten oltáø bude nejsvìtìjší. Cokoli dotkne se oltáøe, posvìceno bude.
Exo 29:38 A toto jest, což obìtovati budeš na oltáøi, beránky roèní dva, na každý den ustavièní.
Exo 29:39 Jednoho beránka obìtovati budeš ráno, a beránka druhého obìtovati budeš k veèerou.
Exo 29:40 A desátý díl efi bìli smíšené s olejem vytlaèeným, jehož by bylo s èvrtý díl hin, a k obìti mokré èvrtý díl hin vína na jednoho beránka.
Exo 29:41 Tolikéž beránka druhého obìtovati budeš k veèerou. Jako pøi obìti suché ranní, a jako pøi mokré obìti její, tak pøi této uèiníš, aby byla vùní pøíjemná, obìt ohnivá Hospodinu.
Exo 29:42 Zápalná obìt tato ustavièná a jest po všecky vìky vaše u dveøí stánku úmluvy pøed Hospodinem, kdež pøicházeti budu k vám, abych tam s tebou mluvil.
Exo 29:43 A tam pøicházeti budu k synùm Izraelským, a posvìceno bude místo slávou mou.
Exo 29:44 Nebo posvìtím stánku úmluvy i oltáøe; Arona také a synù jeho posvìtím, aby mi úøad knìžský konali.
Exo 29:45 A bydliti budu u prostøed synù Izraelských, a budu jim za Boha.
Exo 29:46 A zvìdí, že já jsem Hospodin Bùh jejich, kterýž jsem je vyvedl z zemì Egyptské, abych pøebýval u prostøed nich, já Hospodin Bùh jejich.
Exo 30:1 Udìláš i oltáø, na nìmž by se kadilo; z døíví setim udìláš jej.
Exo 30:2 Lokte zdélí, a lokte zšíøí, èтverhraný bude, a dvou loket zvýší; z nìho budou rohy jeho.
Exo 30:3 Obložíš pak jej zlatem èistým, svrchek jeho i po stranách vùkol i rohy jeho; a udìláš mu korunu zlatou vùkol.
Exo 30:4 Po dvou také kruzích zlatých udìláš u nìho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po obou stranách jeho; a skrze nì provleèeš sochory, aby nošen byl na nich.
Exo 30:5 Ty pak sochory udìláš z døíví setim, a obložíš je zlatem.
Exo 30:6 A postavíš jej pøed oponou, za kterouž jest truhla svìdectví, pøed slitovnicí, kteráž jest nad svìdectvím, kdež pøicházeti budu k tobì.

Exo 30:7 I kaditi bude na nìm Aron kadidlem z vonných vìcí; každého jitra, když spraví svìtla, kaditi bude.
Exo 30:8 Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k veèerou, kaditi bude kadìním vonných vìcí ustavièní pøed Hospodinem po rodech vašich.
Exo 30:9 Nevložíte na nìj kadidla cizího, ani zápalu, ani obìti suché, ani obìti mokré obìtovati budete na nìm.
Exo 30:10 Toliko oèištìní vykoná nad rohy jeho Aron jednou v roce, krví obìti za høích v den oèiš□ování; jednou v roce oèištìní vykoná na nìm po rodech vašich; svatosvaté jest Hospodinu.
Exo 30:11 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 30:12 Když vyzdvihneš hlavní summu synù Izraelských náležejících ku poètu, dá jeden každý výplatu duše své Hospodinu, když je poèítati budeš, aby nebyla na nich rána, když seèteni budou.
Exo 30:13 Toto pak dají: Každý z tìch, kteøí jdou v poèet, pùl lotu dá, podlé lotu svatynì. (Dvadceti penìz platí ten lot.) Pùl lotu obìt pozdvižení bude Hospodinu.
Exo 30:14 Kdožkoli jde v poèet od dvadcíti let a výše, tu obìt pozdvižení a□ dá Hospodinu.
Exo 30:15 Bohatý nedá více, a chudý nedá ménì, než pùl lotu, když dávati budou obìt pozdvižení Hospodinu k oèištìní duší vašich.
Exo 30:16 A vezma støíbro oèištìní od synù Izraelských, dáš je na potøeby k službì stánku úmluvy; a bude to synùm Izraelským na památku pøed Hospodinem k oèištìní duší vašich.
Exo 30:17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 30:18 Udìláš i umyvadlo mìdìné k umývání a podstavek jeho mìdìný, a postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltáøem, a naleješ do nìho vody.
Exo 30:19 Umývati budou z nìho Aron i synové jeho ruce své i nohy své.
Exo 30:20 Když vcházeti budou do stánku úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemøeli, aneb když by mìli pøistupovati k oltáøi, aby sloužili, a zapalovali obìt ohnivou Hospodinu.
Exo 30:21 I budou umývati ruce i nohy své, aby nezemøeli. A bude jim ustanovení toto vìèné, Aronovi i semeni jeho po rodech jejich.
Exo 30:22 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 30:23 Ty pak vezmi sobì vonných vìcí pøedních: Mirry nejèistší pìt set lotù, a skoøice vonné polovici toho, totiž dvì stì a padesát, a prustvorce vonného dvì stì a padesát;
Exo 30:24 Kasie pak pìt set lotù na váhu svatynì, oleje olivového míru hin.
Exo 30:25 A udìláš z toho olej pomazání svatého, mast nejvýbornìjší dílem apatykáøským. Olej pomazání svatého bude.
Exo 30:26 Pomažeš jím stánku úmluvy i truhly svìdectví,
Exo 30:27 A stolu i všech nádob k nìmu, svícnu i všech nádob jeho, i oltáøe, na nìmž se kadí;
Exo 30:28 Oltáøe také, na nìmž se pálí obìti, a všech nádob jeho, i umyvadla s podstavkem jeho.
Exo 30:29 Tak posvìtíš jich, aby byly nejsvìtìjší. Cožkoli dotkne se jich, posvìceno bude.
Exo 30:30 Arona také a synù jeho pomažeš, a posvìtíš jich, aby úøad knìžský konali pøede mnou.
Exo 30:31 K synùm pak Izraelským mluviti budeš, øka: Tento olej pomazání svatého bude mi v národech vašich.
Exo 30:32 Tìlo èlovìka nebude mazáno jím, a podlé složení jeho neudìláte podobného. Svatý□ jest, svatý vám bude.
Exo 30:33 Kdo by koli udìlal mast podobnou, a neb mazal by jí cizího, vyhlazen bude z lidu svého.
Exo 30:34 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi sobì vonných vìcí, balsamu, onychi, galbanu vonného, a kadidla èistého; jednostejná váha toho bude.
Exo 30:35 A udìláš z toho kadidlo, složení dílem apatykáøským smíšené, èisté a svaté.
Exo 30:36 A ztluka to drobnì, klásti budeš z nìho pøed svìdectvím v stánku úmluvy, kdež pøicházeti budu k tobì. Nejsvìtìjší to vám bude.
Exo 30:37 Neudìláte sobì kadidla podlé složení tohoto, kteréž pøipravíš; za svatou vìc tobì bude pro Hospodina.
Exo 30:38 Kdo by koli dìlal co podobného k vùni sobì, vyhlazen bude z lidu svého.
Exo 31:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 31:2 Hle, povolal jsem ze jména Bezeleele, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova.
Exo 31:3 A naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a rozumností, i umìním všelijakého øemesla,
Exo 31:4 Aby vtipnì smysliti umìl, což by koli øemeslnì udìláno býti mohlo z zlata a z støíbra i z mìdi.
Exo 31:5 I v øezání kamení drahého k vsazování, i v umìlém vysazování na døevì aby dìlal všelijaké dílo.
Exo 31:6 A aj, já pøidal jsem jemu Aholiaba, syna Achisamechova, z pokolení Dan. A v srdci každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem pøikázal tobì:
Exo 31:7 Stánek úmluvy a truhlu svìdectví, a slitovnici, kteráž má býti na ní, i všelijaké nádobí stánku;
Exo 31:8 Stùl také a nádoby k nìmu, i svícen èistý se všemi nádobami jeho, a oltáø pro kadìní;
Exo 31:9 Též oltáø k zápalùm se všemi nádobami jeho, a umyvadlo s podstavkem jeho;
Exo 31:10 I roucha k službì, i roucha svatá Aronovi knìzi, i roucha synù jeho, aby mi úøad knìžský konali;
Exo 31:11 I olej pomazání a kadidlo vonné do svatynì. Všecko tak, jakž jsem pøikázal tobì, udìlají.

Exo 31:12 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 31:13 Ty pak mluv k synùm Izraelským a rci: A však sobot mých ostøíhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvìcuji.
Exo 31:14 Protož ostøíhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož by ji poškvrnil, smrtí umøe; a kdo by koli dìlal v ní dílo, vyhlazena bude ta duše z prostøedku lidu svého.
Exo 31:15 Šest dní dìláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpoèinutí jest, svatost Hospodinu. Každý, kdož by dìlal dílo v den sobotní, smrtí umøe.
Exo 31:16 Protož ostøíhati budou synové Izraelští soboty, tak aby svìtili sobotu po rodech svých smlouvou vìènou.
Exo 31:17 Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na vìènost; nebo šest dní èinil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý pøestal a odpoèinul.
Exo 31:18 I dal Pán Mojžíšovi po dokonání tìchto øeèí s ním na hoøe Sinai dvì dsky svìdectví, dsky kamenné, psané prstem Božím.
Exo 32:1 Vida pak lid, že by prodléval Mojžíš sstoupiti s hùry, sebrali se proti Aronovi a øekli jemu: Vstaò, udìlej nám bohy, kteøíž by šli pøed námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z zemì Egyptské, nevíme, co se pøihodilo.
Exo 32:2 I øekl jim Aron: Odejmìte náušnice zlaté, kteréž jsou na uších žen vašich, synù vašich i dcer vašich, a pøineste ke mnì.
Exo 32:3 Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na uších jejich, a pøinesli k Aronovi.
Exo 32:4 Kterézto vzav z rukou jejich, dal je do formy, a udìlal z nich tele slité. I øekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteøíž tì vyvedli z zemì Egyptské.
Exo 32:5 Což vida Aron, vzdìlal oltáø pøed ním. I volal Aron, a øekl: Slavnost Hospodinova zítra bude.
Exo 32:6 A nazejtøí vstavše velmi ráno, obìtovali zápaly, a pøivedli obìti pokojné. I sedl lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hrali.
Exo 32:7 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvùj, kterýž jsi vyvedl z zemì Egyptské.
Exo 32:8 Sešli brzo s cesty, kterouž jsem pøikázal jim. Udìlali sobì tele slité, a klanìli se mu, a obìtovali jemu, økouce: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteøíž tì vyvedli z zemì Egyptské.
Exo 32:9 Øekl také Hospodin Mojžíšovi: Vidìl jsem lid tento, a aj, lid jest tvrdé šíje.
Exo 32:10 Protož nyní nech mne, abych v hnìvì prchlivosti své vyhladil je, tebe pak uèiním v národ veliký.
Exo 32:11 I modlil se Mojžíš Hospodinu Bohu svému, a øekl: Proèež, ó Hospodine, roznìcuje se prchlivost tvá na lid tvùj, kterýž jsi vyvedl z zemì Egyptské v síle veliké a v ruce mocné?
Exo 32:12 A proè mají mluviti Egyptští, økouce: Lstivì je vyvedl, aby zmordoval je na horách, a aby vyhladil je se svrchku zemì? Odvra se od hnìvu prchlivosti své, a lituj zlého, kteréžs uložil uvésti na lid svùj.
Exo 32:13 Rozpomeò se na Abrahama, Izáka a Izraele, služebníky své, jimž jsi zapøisáhl skrze sebe samého a mluvil jsi jim: Rozmnožím símì vaše jako hvìzdy nebeské, a všecku zemi tuto, o kteréž jsem mluvil, dám semeni vašemu, a dìdìnì obdržíte ji na vìky.
Exo 32:14 I litoval Hospodin zlého, kteréž øekl, že uèiní lidu svému.
Exo 32:15 A obrátiv se Mojžíš, sstoupil s hùry, dvì dsky svìdectví maje v rukou svých, dsky po obou stranách psané; s jedné i s druhé strany byly popsané.
Exo 32:16 A dsky ty dílo Boží byly; písmo také písmo Boží bylo vyryté na dskách.
Exo 32:17 Uslyšev pak Jozue hlas lidu køièícího, øekl Mojžíšovi: Hømot boje v táboru jest.
Exo 32:18 Kterýžto odpovìdìl: Není to køik vítìzících, ani køik poražených, hlas zpívajících já slyším.
Exo 32:19 I stalo se, když se pøiblížil k stanùm, že uzøel tele a tance. A rozhnìvav se Mojžíš velmi, povrhl z rukou svých dsky, a rozrazil je pod Horou.
Exo 32:20 Vzal také tele, kteréž byli udìlali, a spálil je v ohni, a setøel je až na prach, a vsypav na vodu, dal píti synùm Izraelským.
Exo 32:21 A øekl Mojžíš Aronovi: Co uèinil lid tento, že jsi uvedl na nìj høích veliký?
Exo 32:22 Odpovìdìl Aron: Nehnìvej se, pane mùj. Ty víš, že lid tento k zlému naklonìn jest.
Exo 32:23 Nebo øekli mi: Udìlej nám bohy, kteøíž by šli pøed námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z zemì Egyptské, nevíme, co se stalo.
Exo 32:24 Jimž jsem odpovìdìl: Kdo má zlato, strhnìte je s sebe. I dali mi, a uvrhl jsem je do ohnì, a udìlalo se to tele.
Exo 32:25 A vida Mojžíš lid obnažený, že obnažil jej Aron ku potupì pøed nepøátely, kteøíž povstati mìli proti nim,
Exo 32:26 Stoje v bránì táboru, øekl: Kdo jest Hospodinùv, pøistup ke mnì. I shromáždili se k nìmu všickni synové Léví.
Exo 32:27 Jimž øekl: Tak praví Hospodin Bùh Izraelský: Pøipaš jeden každý meè svùj k boku svému; pøejdìte sem i tam od brány táboru k bránì, a zabí jeden každý bratra svého, a každý pøítele svého i bližního svého.
Exo 32:28 I uèinili synové Léví podlé øeèi Mojžíšovy, a padlo jich v ten den z lidu na tøi tisíce mužù.

Exo 32:29 Nebo øekl byl Mojžíš: Posvì tež dnes rukou svých Hospodinu, jeden každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání.
Exo 32:30 A když bylo nazejtøí, øekl Mojžíš lidu: Vy jste zhøešili høíchem velikým. Protož nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych ho ukrotil pro høích váš.
Exo 32:31 Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, øekl: Prosím, zhøešil jest lid ten høíchem velikým; nebo udìlali sobì bohy zlaté.
Exo 32:32 Nyní pak neb odpus høích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kteroužs psal.
Exo 32:33 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhøešil proti mnì, toho vymaži z knihy své.
Exo 32:34 Protož nyní jdi, veï lid tento, kamž jsem rozkázal tobì. Aj, andìl mùj pùjde pøed tebou; v den pak navštívení mého navštívím i na nich høích jejich.
Exo 32:35 I bil Hospodin lid, proto že uèinili tele, kteréž byl udìlal Aron.
Exo 33:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, vstup odsud, ty i lid, kterýž jsi vyvedl z zemì Egyptské do zemì, kterouž jsem pøisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, øka: Semeni tvému dám ji,
Exo 33:2 (A pošli pøed tebou andìla, a vyženu Kananea, Amorea, Hetea, Ferezea, Hevea a Jebuzea,)
Exo 33:3 Do zemì oplývající mlékem a strdí. Nebo sám nevstoupím s tebou, proto že lid tvrdé šíje jsi, abych nezahubil tebe na cestì.
Exo 33:4 A uslyšav lid øeè tuto pøezlou, zámutek nesli, aniž vzal kdo okrasy své na sebe.
Exo 33:5 Nebo byl øekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv synùm Izraelským: Vy jste lid tvrdé šíje; jakž jen jedinou vstoupím mezi vás, zahladím vás. Protož již, slož okrasu svou s sebe, a zvím, co uèiniti mám s tebou.
Exo 33:6 I svlékli s sebe synové Izraelští okrasy své u hory Oréb.
Exo 33:7 Mojžíš pak vzav stánek, rozbil jej sobì vnì za stany, vzdáliv se od táboru, a nazval jej stánkem úmluvy. Tedy kdokoli hledal Hospodina, ven choditi musil k stánku úmluvy, kterýž byl vnì za stany.
Exo 33:8 K tomu také, když vycházel Mojžíš k stánku, povstával všecken lid a stál každý u dveøí stanu svého, a hledìli za Mojžíšem, dokudž nevšel do stánku.
Exo 33:9 Bývalo pak toto, že když vcházíval Mojžíš do stánku, sstupoval sloup oblakový, a stával u dveøí stánku, a mluvil s Mojžíšem.
Exo 33:10 A všecken lid vida sloup oblakový, an stojí u dveøí stánku, povstávali všickni, a klanìli se každý u dveøí stanu svého.
Exo 33:11 A mluvíval Hospodin k Mojžíšovi tváøí v tváø, tak jako mluví èlovìk s pøítelem svým. Potom navracel se do táboru, ale služebník jeho Jozue, syn Nun, mládenec, neodcházel z stánku.
Exo 33:12 I øekl Mojžíš Hospodinu: Pohleï, ty velíš mi, abych vedl lid tento, a neoznámils mi, koho pošleš se mnou, ještos pravil: Znám tì ze jména, k tomu také nalezl jsi milost pøede mnou.
Exo 33:13 Již tedy, jestliže jsem jen nalezl milost pøed tebou, oznam mi, prosím, cestu svou, abych tì poznal, a abych nalezl milost pøed tebou; a pohleï, že národ tento jest lid tvùj.
Exo 33:14 I odpovìdìl: Tváø má pøedcházeti vás bude, a dám odpoèinutí.
Exo 33:15 I øekl: Nemá-li pøedcházeti nás tváø tvá, nevyvozuj nás odsud.
Exo 33:16 Nebo po èem poznáno bude zde, že jsem nalezl milost pøed tebou, já i lid tvùj? Zdali ne po tom, když pùjdeš s námi, a když oddìleni budeme, já a lid tvùj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváøi zemì?
Exo 33:17 I øekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také vìc, kterouž jsi pravil, uèiním; nebo jsi nalezl milost pøede mnou, a znám tì ze jména.
Exo 33:18 Øekl opìt: Okažiž mi, prosím, slávu svou.
Exo 33:19 Kterýž odpovìdìl: Já zpùsobím to, aby šlo mimo tebe pøed tváøí tvou všecko dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin pøed tváøí tvou. Smiluji se, nad kýmž se smiluji, a slituji se, nad kýmž se slituji.
Exo 33:20 Øekl také: Nebudeš moci vidìti tváøi mé; nebo neuzøí mne èlovìk, aby živ zùstal.
Exo 33:21 I to øekl Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále.
Exo 33:22 A když tudy pùjde sláva má, postavím tì v rozsedlinì skály, a pøikryji tì rukou svou, dokudž nepøejdu.
Exo 33:23 Potom odejmu ruku svou, i uzøíš høbet mùj, ale tváø má nebude spatøína.
Exo 34:1 I øekl Hospodin k Mojžíšovi: Vyteš sobì dvì dsky kamenné podobné prvním, a napíši na dskách tìch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil.
Exo 34:2 Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš v jitøe na horu Sinai, a staneš pøede mnou na vrchu hory té.
Exo 34:3 Žádný a nevstupuje s tebou, aniž také kdo vidín bude na vší hoøe; ani ovce neb volové pásti se budou naproti hoøe této.
Exo 34:4 Tedy Mojžíš vytesal dvì dsky kamenné podobné prvním, a vstav ráno, vstoupil na horu Sinai, jakž mu pøikázal Hospodin, a vzal v ruku svou dvì dsky kamenné.
Exo 34:5 I sstoupil Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN.
Exo 34:6 Nebo pomíjeje Hospodin tváø jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bùh silný, lítostivý a milostivý, dlouhoèekající a hojný v milosrdenství a pravdì,
Exo 34:7 Milosrdenství èinì tisícùm, odpouštìje nepravost a pøestoupení i høích, a kterýž nikoli neospravedlòuje vinného, navštìvuje nepravost otcù na synech, a na synech synù do tøetího i èvrtého pokolení.

Exo 34:8 Mojžíš pak rychle sklonil hlavu k zemi, a poklonu uèinil.
Exo 34:9 A øekl: Prosím, našel-li jsem milost v oèích tvých, Pane, nech jde, prosím, Pán u prostøed nás, nebo lid jest tvrdé šíje, a milostiv buï nepravosti naší a høíchu našemu, a mìj nás za dìdictví.
Exo 34:10 Kterýžto øekl: Aj, já uèiním smlouvu pøede vším lidem tvým. Uèiním divné vìci, kteréž nejsou uèinìny na vší zemi a ve všech národech, a vidìti bude všecken lid, (mezi nimiž jsi,) skutky Hospodinovy; nebo hrozné bude to, což já uèiním s tebou.
Exo 34:11 Zachovej to, což já dnes tobì pøikazuji. Aj, já vyženu pøed tváøí tvou Amorea a Kananea, Hetea a Ferezea, Hevea a Jebuzea.
Exo 34:12 Varuj se pak, abys neèinil smlouvy s obyvateli zemì té, do kteréž vejdeš, a by nebyli osídlem u prostøed tebe.
Exo 34:13 Ale zboøíte oltáøe jejich, a modly jejich polámete, a jejich háje posekáte.
Exo 34:14 Nebo nebudeš se klanìti Bohu jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bùh silný, horlivý jest.
Exo 34:15 Nevcházej v smlouvu s obyvateli zemì té, aby když by smilnili, jdouce po bozích svých, a obìtovali bohùm svým, nepovolali tì, a jedl bys z obìti jejich.
Exo 34:16 A abys nebral ze dcer jeho synùm svým, i smilnily by dcery jejich, jdouce po bozích svých, a nauèily by smilniti syny tvé, jdouce po bozích svých.
Exo 34:17 Bohù slitých neudìláš sobì.
Exo 34:18 Slavnost pøesnic zachovávati budeš. Za sedm dní jísti budeš chleby nekvašené, jakž jsem pøikázal tobì, v èas vymìøený mìsíce Abib; nebo mìsíce toho vyšel jsi z Egypta.
Exo 34:19 Všecko což otvírá život, mé jest, i všeliký samec v dobytku tvém, prvorozený z volù a ovcí.
Exo 34:20 Ale prvorozené osle vyplatíš dobytèetem; pakli bys nevyplatil, šíji zlomíš jemu. Každého prvorozeného z synù svých vyplatíš, aniž ukáží se pøede mnou prázdní.
Exo 34:21 Šest dní pracovati budeš, dne pak sedmého pøestaneš; v èas orání i žnì pøestaneš.
Exo 34:22 A uèiníš sobì slavnost téhodnù, svátek prvotin žnì pšenièné a slavnost klizení po vyjití každého roku.
Exo 34:23 Tøikrát v roce ukáže se každý z vás pohlaví mužského pøed oblíèejem Panovníka Hospodina, Boha Izraelského.
Exo 34:24 Nebo vyvrhu národy od tváøi tvé a rozšíøím meze tvé, aniž kdo sáhne na zemi tvou, když vstoupíš, abys se ukázal pøed Hospodinem Bohem svým tøikrát v roce.
Exo 34:25 Nebudeš obìtovati krve obìti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zùstane do jitra obìt slavnosti Fáze.
Exo 34:26 Prvotiny prvních úrod zemì své pøinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vaøiti kozelce v mléce matky jeho.
Exo 34:27 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Napiš sobì slova tato; nebo podlé slov tìch uèinil jsem smlouvu s tebou a s Izraelem.
Exo 34:28 Byl pak tam s Hospodinem èтyøidceti dní a èтyøidceti nocí, chleba nejedl a vody nepil; a napsal na dskách slova té smlouvy, totiž deset slov.
Exo 34:29 I stalo se, když sstupoval Mojžíš s hory Sinai, (a mìl dvì dsky svìdectví v rukou svých, když sstupoval s hory), nevìdìl, že by se stkvìla kùže tváøi jeho, když mluvil s ním.
Exo 34:30 A vidìl Aron i všickni synové Izraelští Mojžíše, a aj, stkvìla se kùže tváøi jeho, a nesmìli pøistoupiti k nìmu.
Exo 34:31 Ale Mojžíš zavolal jich, a navrátili se k nìmu Aron i všecka knížata shromáždìní toho, a mluvil Mojžíš s nimi.
Exo 34:32 Potom pøišli také k nìmu všickni synové Izraelští, jimžto pøikázal všecko, což s ním mluvil Hospodin na hoøe Sinai.
Exo 34:33 Dokudž pak mluvil Mojžíš s nimi, mìl zástìru na tváøi své.
Exo 34:34 Ale když vcházel Mojžíš pøed tváø Hospodina, aby mluvil s ním, odjímal zástìru, dokudž nevyšel. Vyšed pak, mluvil synùm Izraelským, což mu bylo rozkázáno.
Exo 34:35 Tedy vidìli synové Izraelští tváø Mojžíšovu, že se stkvìla kùže tváøi jeho. A kladl zase Mojžíš zástìru na tváø svou, dokudž nevcházel, aby mluvil s ním.
Exo 35:1 Tedy svolal Mojžíš všecko shromáždìní synù Izraelských, a øekl jim: Tato jsou slova, kteráž pøikázal vám Hospodin, abyste je èinili.
Exo 35:2 Šest dní dìláno bude dílo, ale v sedmý den mìjte svátek, sobotu odpoèinutí Hospodinova. Kdo by dìlal v nìm dílo, umøe.
Exo 35:3 Nezanítíte ohnì nikdež v pøíbytcích svých v den sobotní.
Exo 35:4 Mluvil také Mojžíš ke všemu shromáždìní synù Izraelských takto: Toto jest slovo, kteréž pøikázal Hospodin, øka:
Exo 35:5 Sebeøte z sebe obìt pozdvižení Hospodinu. Každý, kdož jest ochotný v srdci svém, pøinese tu obìt Hospodinu: Zlato, støíbro a mìï,
Exo 35:6 A postavec modrý, a šarlat, a èervec dvakrát barvený, a bílé hedbáví, a kozí srsti;

Exo 35:7 Též kùže skopcù na èerveno barvené, a kùže jezevèí, a døíví setim,
Exo 35:8 A olej k svícení a vonné vìci na olej ku pomazání a pro kadìní vonné,
Exo 35:9 A kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku.
Exo 35:10 A všickni, kdož jsou vtipní mezi vámi, døijdou a dìlati budou, cožkoli døikázal Hospodin:
Exo 35:11 Døíbytek, stánek jeho i døikrytí jeho a háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, sloupy jeho i podstavky jeho;
Exo 35:12 Truhlu s sochory jejími, slitovnici a oponu zastøení;
Exo 35:13 Stùl i sochory k nìmu se všemi nádobami jeho, i chléb døedložení;
Exo 35:14 A svícen k svícení s nádobami jeho i lampy jeho, a olej k svícení;
Exo 35:15 Též oltáø pro kadìní a sochory jeho, i olej pomazání a kadidlo z vonných vìcí, i zastøení dveøí v døíbytku;
Exo 35:16 Oltáø k zápalu a rošt jeho mìdìný a sochory jeho, i všecka nádobí jeho, i umyvadlo s podstavkem jeho;
Exo 35:17 Koltry oèkovaté k síni, sloupy její a podstavky její, i zastøení brány do sínì;
Exo 35:18 Kolíky k døíbytku, a kolíky sínì s provázky jejich;
Exo 35:19 Roucha k službì, k døisluhování v svatyni, i roucho svaté Arona knìze, i roucho synù jeho k konání úøadu knìžského.
Exo 35:20 Vyšlo tedy všecko shromáždìní synù Izraelských od tváøi Mojžíšovy,
Exo 35:21 A døišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v nìmž duch jeho byl dobrovolný, a døinesli obìt pozdvižení Hospodinu, k dílu stánku úmluvy a ke vší službì jeho, i k rouchu svatému.
Exo 35:22 Døicházeli muži i ženy, každý, kdož byl ochotný v srdci, a døinášeli spinadla, a náušnice, a prsteny, a záponky z pravých rukou, všelijaké nádobí zlaté, a kdožkoli obìtoval obìt zlata Hospodinu.
Exo 35:23 Každý, kdož mìl postavec modrý a šarlat, a èervec dvakrát barvený, a bílé hedbáví a kozí srsti, a kùže skopcù na èerveno barvené, a kùže jezevèí, døinesl to.
Exo 35:24 Kdokoli obìtoval obìt støíbra a mìdi, døinášeli to za obìt pozdvižení Hospodinu; každý také, kdo mìl døíví setim, ke všelikému dílu služebnosti, døinášeli je.
Exo 35:25 Ano i všecky ženy vtipné rukama svýma døedly, a døinesly, co napøedly, postavec modrý a šarlat, a èervec dvakrát barvený a bílé hedbáví.
Exo 35:26 Všecky pak ženy, kterýchž ponuklo srdce jejich, aby døedly umìle, døedly srsti kozí.
Exo 35:27 Knížata pak døinášeli kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku,
Exo 35:28 Též vonné vìci a olej k svícení, a k oleji pomazání, a k vonnému kadidlu.
Exo 35:29 Každý muž i žena, v nichž ochotné srdce jejich bylo k tomu, aby døinášeli potøeby ke všelikému dílu, kteréž byl døikázal dìlati Hospodin skrze Mojžíše, døinášeli synové Izraelští obìt dobrovolnou Hospodinu.
Exo 35:30 Tedy øekl Mojžíš synùm Izraelským: Pohleïte, povolal ze jména Hospodin Bezeleele, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova.
Exo 35:31 A naplnil ho duchem Božím, moudrostí, rozumností i umìním všelijakého øemesla,
Exo 35:32 Aby vtipnì smysliti umìl, jak by se co dìlati mìlo na zlatu a støíbru a mìdi,
Exo 35:33 I v øemeslném strojení kamenù k vsazování, i v díle od døeva, aby dìlal všelijakým øemeslem vtipným.
Exo 35:34 Dal nadto v srdce jeho i to, aby uèiti mohl on i Aholiab, syn Achisamechùv z pokolení Dan.
Exo 35:35 Naplnil je moudrostí srdce, aby dìlali všelijaké dílo tesaøské a øemeslné, i krumpéøské a vytkávané z postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví, a aby dìlali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné vìci.
Exo 36:1 Tedy dìlal Bezeleel a Aholiab i všeliký muž vtipný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost, aby umìli dìlati všeliké dílo k službì svatynì, všecko, což døikázal Hospodin.
Exo 36:2 Povolal pak Mojžíš Bezeleele a Aholiaba i každého muže vtipného, v jehož srdce dal Hospodin moudrost, každého také, kohož ponoukalo srdce jeho, aby døistoupil ku práci díla toho.
Exo 36:3 A vzali od Mojžíše všecky dary, kteréž døinesli synové Izraelští k dílu služebnému svatynì, aby dìlali je. Ale oni vždy døedce døinášeli k nìmu každého jitra dary dobrovolné.
Exo 36:4 Tedy døišli všickni vtipní dìlníci díla svatynì, každý od díla svého, kteréž dìlali,
Exo 36:5 A mluvili k Mojžíšovi tìmi slovy: Mnohem více døináší lid, nežli potøebí jest k dìlání díla, kteréž døikázal Hospodin dìlati.
Exo 36:6 I rozkázal Mojžíš, aby provoláno bylo v vojštì takto: Muž ani žena, žádný nepøinášej více obìti k svatyni. I zbránìno jest lidu, aby nenosili.
Exo 36:7 Nebo mìli potøeb hojnì dosti k dìlání všelikého díla, tak že zbývalo.
Exo 36:8 I dìlal každý vtipný z dìlníkù tìch dílo to, døíbytek z desíti èalounù, kteøíž byli z bílého hedbáví døesukovaného, a z postavce modrého a šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, cherubíny dílem øemeslným udìlal na nich.
Exo 36:9 Dlouhost èalounu jednoho osm a dvadceti loktù, a ètyø loktù širokost èalounu jednoho; všickni

èalounové byli jednostejné míry.
Exo 36:10 Potom spojil pìt èalounù jeden s druhým, a pìt jiných èalounù spojil jeden s druhým.
Exo 36:11 Nadìlal i ok z hedbáví modrého po kraji èalounu jednoho na konci, kde se spojovati má s druhým, a tolikéž udìlal na kraji èalounu druhého na konci v spojení druhém.
Exo 36:12 Padesáte ok udìlal na èalounu jednom, a padesáte ok udìlal po kraji èalounu, kterýmž pøipojen byl k druhému; oko jedno proti druhému bylo.
Exo 36:13 Udìlal i padesáte haklíkù zlatých a spojil èalouny jeden s druhým haklíky tìmi; a tak udìlán jest pøíbytek jeden.
Exo 36:14 Nadto nadìlal houní z srstí kozích na stánek, k pøistírání pøíbytku po vrchu; jedenácte houní udìlal.
Exo 36:15 Dlouhost hounì jedné tøidceti loktù, a širokost hounì jedné ètyø loktù; jednostejná míra byla tìch jedenácti houní.
Exo 36:16 A spojil pìt houní obzvláštnì, a šest houní obzvláštnì.
Exo 36:17 Udìlal také padesáte ok po kraji hounì na konci, kdež se spojovati má, a padesáte ok udìlal po kraji hounì v spojení druhém.
Exo 36:18 Udìlal k tomu haklíkù mìdìných padesáte k spojení stánku, aby byl jedno.
Exo 36:19 Nadto udìlal pøikrytí stánku z koží skopcových na èerveno barvených, a pøikrytí z koží jezevèích svrchu.
Exo 36:20 Nadìlal k pøíbytku i desk z døíví setim stojatých.
Exo 36:21 Desíti loktù dlouhost dsky, a pùl druhého širokost dsky každé.
Exo 36:22 Dva èepy mìla dska jedna, podobnì jako stupnì u schodu spoøádané, jeden proti druhému; tak udìlal u všech desk pøíbytku.
Exo 36:23 Zdìlal i dsky k pøíbytku, dvadceti desk k stranì polední, k vìtru polednímu.
Exo 36:24 A ètyøidceti podstavkù støíbrných udìlal pode dvadceti desk, dva podstavky pod jednu dsku ke dvìma èepùm jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva èepy její.
Exo 36:25 Na druhé pak stranì pøíbytku k stranì pùlnoèní udìlal dvadceti desk,
Exo 36:26 A ètyøidceti podstavkù jejich støíbrných, dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou.
Exo 36:27 Na stranì pak pøíbytku k západu udìlal šest desk.
Exo 36:28 Dvì dsky udìlal v úhlech po obou stranách pøíbytku.
Exo 36:29 A byly spojené po spodu a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak udìlal po obou stranách ve dvou úhlech.
Exo 36:30 A tak bylo osm desk a podstavkù jejich støíbrných šestnácte, dva podstavkové pod každou dskou.
Exo 36:31 Nadìlal i svlakù z døívi setim, pìt ke dskám stranì pøíbytku jedné,
Exo 36:32 A pìt svlakù ke dskám druhé strany pøíbytku, a pìt svlakù ke dskám strany pøíbytku západní, dosahujících k obìma úhlùm.
Exo 36:33 A svlak prostøední udìlal, aby šel po prostøedku desk od jednoho kraje k druhému.
Exo 36:34 Dsky pak obložil zlatem a kruhy jejich udìlal z zlata, aby v nich svlaky byly; a obložil svlaky zlatem.
Exo 36:35 Udìlal také oponu z postavce modrého a šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví pøesukovaného; dílem øemeslným udìlal ji s figurami cherubínù.
Exo 36:36 A udìlal pro ni ètyøi sloupy z døíví setim, a obložil je zlatem; hákové pak jejich byli zlatí, a slil k nim ètyøi podstavky støíbrné.
Exo 36:37 Udìlal také zastøení ke dveøùm stánku z postavce modrého, z šarlatu a z èervce dvakrát barveného a z bílého hedbáví pøesukovaného, dílem krumpéøským,
Exo 36:38 A sloupù k tomu zastøení pìt s háky jejich, (obložil pak makovice a pøepásaní jich zlatem), a podstavkù pìt mìdìných.
Exo 37:1 Udìlal také Bezeleel truhlu z døíví setim, jejíž dlouhost byla pùl tøetího lokte, a pùl druhého lokte širokost, vysokost také pùl druhého lokte.
Exo 37:2 A obložil ji zlatem èistým vnitø i zevnitø, a udìlal jí korunu zlatou vùkol.
Exo 37:3 Slil jí také ètyøi kruhy zlaté ke ètyøem úhlùm jejím, dva totiž kruhy po jedné stranì její, a dva kruhy po druhé stranì její.
Exo 37:4 Zdìlal i sochory z døíví setim a obložil je zlatem.
Exo 37:5 A uvlékl sochory do kruhù po stranách truhly; aby na nich nošena byla truhla.
Exo 37:6 Udìlal také slitovnici z zlata èistého. Pùl tøetího lokte byla dlouhost její, a pùl druhého lokte širokost její.
Exo 37:7 Udìlal i dva cherubíny z zlata, z taženého zlata udìlal je na dvou koncích slitovnice,
Exo 37:8 Cherubína jednoho na jednom konci a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici udìlal cherubíny, na obou koncích jejích.
Exo 37:9 Ti pak cherubínové mìli køídla vztažená svrchu nad ní, zastírajíce køídly svými slitovnici; a tváøi jejich byly obráceny jedna k druhé, k slitovnici byly obráceny tváøi cherubínù.

Exo 37:10 Udìlal i stùl z døíví setim. Dvou loket byla dlouhost jeho a na loket širokost jeho, pùl druhého pak lokte vysokost.
Exo 37:11 A obložil jej zlatem èistým, i korunu zlatou udìlal mu vùkol.
Exo 37:12 Udìlal mu i lištu dlani zšíøí vùkol, a udìlal korunu zlatou okolo té lišty.
Exo 37:13 Slil také k nìmu èty øi kruhy zlaté a vpustil je do èty ø úhlù, kteøíž byli na èty øech nohách jeho.
Exo 37:14 Proti té lištì byli kruhové, skrze nìž by provlaèováni byli sochorové k nošení stolu.
Exo 37:15 Udìlal i sochory z døíví setim, kteréžto obložil zlatem k nošení stolu.
Exo 37:16 A zdìlal nádoby, kteréž byly na stole, misy jeho a lžice jeho, a koflíky jeho, a pøikryvadla k pøikrývání z èistého zlata.
Exo 37:17 Udìlal také svícen z zlata èistého, z taženého zlata udìlal svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho, koule jeho i kvìtové jeho z nìho byli.
Exo 37:18 Šest pak prutù bylo po stranách jeho, tøi prutové s jedné strany jeho, a tøi prutové s druhé strany jeho.
Exo 37:19 Tøi misky na zpùsob pecky mandlové udìlány byly na prutu jednom, a koule a kvìt, a tøi misky na zpùsob pecky mandlové udìlány na prutu druhém, a koule a kvìt; tak i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících.
Exo 37:20 Na svícnu také byly èty øi misky, udìlané na zpùsob mandlové pecky, a koule jeho i kvìtové jeho.
Exo 37:21 A byla koule pode dvìma pruty z nìho, a koule druhá pode dvìma pruty z nìho, a koule tøetí pode dvìma pruty z nìho, a tak pod šesti pruty vycházejícími z nìho.
Exo 37:22 Koule jejich i prutové jejich z nìho byli, všecko hned jedním tažením z zlata èistého.
Exo 37:23 Udìlal i lamp jeho sedm, i utìradla jeho, i nádoby k oharkùm jeho z zlata èistého.
Exo 37:24 Z centnéøe zlata èistého udìlal jej se vším tím nádobím.
Exo 37:25 Udìlal také oltáø pro kadìní z døíví setim, lokte zdélí a lokte zšíøí, èty verhraný, dvou pak loket zvýší; z nìho byli rohové jeho.
Exo 37:26 A obložil jej zlatem èistým, svrchek jeho i po stranách vùkol, i rohy jeho; a udìlal mu korunu zlatou vùkol.
Exo 37:27 Po dvou podobnì kruzích zlatých udìlal u nìho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po dvou stranách jeho, skrze nìž by provlaèováni byli sochorové, aby nošen byl na nich.
Exo 37:28 A zdìlal ty sochory z døíví setim, a obložil je zlatem.
Exo 37:29 Nadìlal také oleje pomazání svatého, a kadidla z vonných vìcí, èistého, dílem apatykáøským.
Exo 38:1 Udìlal také oltáø k zápalu z døíví setim, pìti loket zdélí a pìti loket zšíøí, èty verhraný, a tøí loket zvýší.
Exo 38:2 A zdìlal mu rohy na èty øech úhlech jeho; z nìho byli rohové jeho, a obložil jej mìdí.
Exo 38:3 Nadìlal také všelijakých nádob k oltáøi, hrncù a lopat, a kotlíkù a vidlièek, a nádob jeho k uhlí; všecka nádobí jeho udìlal mìdìná.
Exo 38:4 Udìlal k oltáøi i rošt møežovaný, mìdìný, pod okolkem oltáøe dole, až do prostøed nìho.
Exo 38:5 A slil èty øi kruhy na èty øech krajích k roštu mìdìnému, v nichž by sochorové bývali.
Exo 38:6 Sochory pak udìlal z døíví setim a obložil je mìdí.
Exo 38:7 A uvlékl ty sochory do tìch kruhù po obou stranách oltáøe k nošení jeho na nich; prázdný z prken udìlal jej.
Exo 38:8 Udìlal též umyvadlo mìdìné, a podstavek jeho mìdìný z zrcadel houfnì pøicházejících žen, kteréž pøicházely ke dveøím stánku úmluvy.
Exo 38:9 Udìlal také síò k stranì polední; koltry oèkovaté sínì té z bílého hedbáví pøesukovaného na sto loket,
Exo 38:10 Sloupù jejich dvadceti, a k nim podstavkù dvadceti z mìdi, háky na sloupích, a pøepásaní jejich z støíbra.
Exo 38:11 Tolikéž k stranì pùlnoèní koltry na sto loket, sloupù k nim dvadceti a podstavkù jejich dvadceti z mìdi, háky na sloupích a pøepásaní jejich z støíbra.
Exo 38:12 K stranì pak západní koltry oèkovaté na padesáte loket, sloupù k nim deset a podstavkù jejich deset, háky na sloupích a pøepásaní jejich z støíbra.
Exo 38:13 A v stranì pøední na východ padesáti loktù,
Exo 38:14 Koltry oèkovaté patnácti loktù byly pøi stranì jedné, sloupové k nim tøi, a podstavkové jejich tøi.
Exo 38:15 A k stranì druhé, u brány sínì té, jakž tam, tak tuto, koltry oèkovaté patnácti loktù, sloupové k nim tøi a podstavkové jejich tøi.
Exo 38:16 Všecky koltry sínì vùkol oèkovaté z bílého hedbáví pøesukovaného.
Exo 38:17 Podstavkové pak sloupù z mìdi, hákové na sloupích a pøepásaní jich z støíbra, a obložení makovic jejich z støíbra; všickni také sloupové sínì pøepásáni byli støíbrem.
Exo 38:18 Zastøení pak brány síòce dílem krumpéøským z postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného a hedbáví bílého pøesukovaného; dlouhost jeho dvadceti loktù, výsost pak šíøky pìti loktù, jako i jiných koltr sínì oèkovatých.
Exo 38:19 A sloupové k ní èty øi a podstavkové jejich èty øi z mìdi, hákové jejich støíbrní, a obložení makovic

jejich a pøepásaní jejich z støíbra.
Exo 38:20 Všickni pak kolíkové pøíbytku a sínì vùkol byli z mìdi.
Exo 38:21 Tyto jsou vìci vyètené k pøíbytku, pøíbytku svìdectví, kteréž jsou vyèteny podlé rozkázaní Mojžíšova, skrze Itamara, syna Arona knìze, k službì Levítù.
Exo 38:22 A Bezeleel, syn Uri, syna Hur, z pokolení Juda, udìlal všecky tyto vìci, kteréž pøikázal Hospodin Mojžíšovi;
Exo 38:23 A s ním Aholiab, syn Achisamechùv z pokolení Dan, tesaø a vtipný øemeslník, a krumpéø na modrém postavci a šarlatu, a èervci dvakrát barveném a kmentu.
Exo 38:24 Všeho zlata vynaloženého na samo dílo, na všecko dílo svatynì, (bylo pak zlato obìtované), devìt a dvadceti centnéøù, a sedm set tøidceti lotù podlé váhy svatynì.
Exo 38:25 Støíbra pak od tìch, jenž náležejí ku poètu shromáždìní, sto centnéøù, a tisíc sedm set sedmdesáte pìt lotù podlé váhy svatynì.
Exo 38:26 Pùl lotu z každé hlavy podlé váhy svatynì, ode všech jdoucích v poèet od dvadcíti let a výše, jichž bylo šestkrát sto tisíc, tøi tisíce pìt set a padesáte.
Exo 38:27 A bylo sto centnéøù støíbra k slévání podstavkù svatynì a podstavkù opony; sto podstavkù ze sta centnéøù, centnéø do podstavku.
Exo 38:28 A z tisíce sedmi set sedmdesáti pìti lotù udìlal háky na sloupy, a obložil makovice jejich a pøepásal je.
Exo 38:29 Mìdi pak obìtované bylo sedmdesáte centnéøù a dva tisíce a ètyøi sta lotù.
Exo 38:30 A udìlal z ní podstavky ke dveøùm stánku svìdectví a oltáø mìdìný, a rošt mìdìný k nìmu, a všecky nádoby oltáøe,
Exo 38:31 A podstavky sínì vùkol a podstavky brány sínì, všecky také kolíky pøíbytku a všecky kolíky síòce vùkol.
Exo 39:1 Z modrého pak postavce a šarlatu a èervce dvakrát barveného udìlali roucha k službì, k pøisluhování v svatyni. Udìlali i roucho svaté, kteréž by bylo Aronovi, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 39:2 A udìlal náramenník z zlata, postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného.
Exo 39:3 I nadìlali plíšků zlatých, a nastøíhali z nich nití, aby jimi províjeli skrze modrý postavec a šarlat, a èervec dvakrát barvený a bílé hedbáví, dílem øemeslným.
Exo 39:4 Náramky u nìho udìlali tak, aby se jeden s druhým spojiti mohl; na dvou krajích svých spojoval se.
Exo 39:5 Pøepásaní také náramenníka, kteréž bylo na nìm, z týchž vìcí bylo a týmž dílem, z zlata, postavce modrého a šarlatu a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 39:6 Pøisadili i kamení onychinové, vložené a vsazené do zlata, øezané tak, jako ryty bývají peèeti, s jmény synù Izraelských.
Exo 39:7 A vložil je na vrchní kraje náramenníku, aby byli kamenové pro pamìt na syny Izraelské, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 39:8 Udìlal i náprsník dílem øemeslným, takovým dílem jako náramenník, z zlata, postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného.
Exo 39:9 Èтverhranatý byl; dvojnásobní udìlali náprsník, na píd zdélí, a na píd zšíøí, dvojnásobní.
Exo 39:10 A vysadili jej ètyømi øady kamení drahého poøádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus v øadu prvním;
Exo 39:11 V øadu pak druhém karbunkulus, zafir a jaspis;
Exo 39:12 A v øadu tøetím linkurius, achates a ametyst;
Exo 39:13 A v ètvrtém øadu chrysolit, onychin a beryl, vložení a vsazení do zlata v svém poøádku.
Exo 39:14 Tìch pak kamenù s jmény synù Izraelských bylo dvanácte vedlé jmen jejich, vyrytých, jako peèet ryta bývá, každý vedlé jména svého pro dvanáctero pokolení.
Exo 39:15 Udìlali i k náprsníku øetízky jednostejné, dílem toèeným z zlata èistého.
Exo 39:16 Udìlali také dva haklíky zlaté, a dva kroužky zlaté, a pøipjali ty dva kroužky na dvou krajích náprsníku.
Exo 39:17 A prostrèili dva øetízky zlaté skrze dva kroužky na krajích náprsníku.
Exo 39:18 Druhé pak dva konce dvou øetízkù vpjali do dvou tìch haklíkù, a dali je na vrchní kraje náramenníku po pøedu.
Exo 39:19 Udìlali též dva kroužky zlaté, kteréž dali na dva kraje náprsníku, na té obrubì jeho, kteráž byla po stranì náramenníka po spodu.
Exo 39:20 Udìlali ještì dva jiné kroužky zlaté, kteréž dali na dvì strany náramenníka zespod po pøedu, proti spojení jeho, kteréž jest nad pøepásaním náramenníka.
Exo 39:21 I pøivázali náprsník od kroužkù jeho k kroužkùm toho náramenníka tkanicí hedbáví modrého, aby byl nad pøepásaním náramenníka, a aby neodevstával náprsník od náramenníka, jakž byl pøikázal Hospodin

Mojžíšovi.
Exo 39:22 Udìlal také pláš náležející k náramenníku, dílem vytkávaným, všecken z postavce modrého,
Exo 39:23 A díru u prostøed pláštì, jako díra v pancíøi; okolek byl po kraji jejím vùkol, aby se neroztrhl.
Exo 39:24 Udìlali také na podolku pláštì jablka zrnatá z postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného.
Exo 39:25 Nadìlali i zvoneèkù z zlata èistého, a zzavìšovali zvoneèky ty mezi jablky zrnatými u podolku pláštì vùkol, u prostøed mezi jablky zrnatými;
Exo 39:26 Zvonèek a jablko zrnaté, opìt za tím zvonèek a jablko zrnaté u podolku pláštì vùkol, k užívání toho pøi službì, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 39:27 Potom udìlali sukni z bílého hedbáví dílem vytkávaným, Aronovi a synùm jeho.
Exo 39:28 I èepici z bílého hedbáví, a klobouky ozdobné z bílého hedbáví, a košilky tenké z bílého hedbáví pøesukovaného,
Exo 39:29 Pás také z bílého hedbáví pøesukovaného, a postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, dílem krumpéøským, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi,
Exo 39:30 Udìlali i plech koruny svaté z zlata èistého, a napsali na nìm písmo dílem vyrývajících peèeti: Svatost Hospodinu.
Exo 39:31 A dali do nìho tkanici z hedbáví modrého, aby pøivázán byl k èepici na hoøe, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 39:32 A tak dokonáno jest všecko dílo pøíbytku stánku úmluvy; a uèinili synové Izraelští všecko, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinili,
Exo 39:33 A pøinesli pøíbytek ten k Mojžíšovi, stánek i všecka nádobí jeho, háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, i sloupy jeho a podstavky jeho,
Exo 39:34 Pøikrytí také z koží skopových na èerveno barvených, a pøikrytí z koží jezevèích i oponu zastøení,
Exo 39:35 Truhlu svìdectví s sochory jejími i slitovnici,
Exo 39:36 Stùl, všecka nádobí jeho i chléb pøedložení,
Exo 39:37 Svícen èistý, lampy jeho, lampy zpoøádané, i všecka nádobí jeho, i olej k svícení,
Exo 39:38 Též oltáø zlatý a olej pomazání a kadidlo z vonných vìcí a zastøení ke dveøùm stánku,
Exo 39:39 Oltáø mìdìný a rošt jeho mìdìný, sochory jeho a všecka nádobí jeho, i umyvadlo a podstavek jeho,
Exo 39:40 Oèkovaté koltry sínì a sloupy k nim s podstavky jejich, i zastøení k bránì té sínì, provazy také její a kolíky i všecka nádobí k službì pøíbytku, k stánku úmluvy,
Exo 39:41 Roucha k službì, k pøisluhování v svatyni, roucho svaté Arona knìze i roucho synù jeho k konání úøadu knìžského.
Exo 39:42 Vedlé všeho, což pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak udìlali synové Izraelští všecko to dílo.
Exo 39:43 A vidìl Mojžíš všecko to dílo, a aj, udìlali je, jakž byl pøikázal Hospodin, tak udìlali. I požehnal jim Mojžíš.
Exo 40:1 Potom mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Exo 40:2 V den mìsíce prvního, prvního dne téhož mìsíce vyzdvihneš pøíbytek, stánek úmluvy.
Exo 40:3 A postavíš tam truhlu svìdectví a zastøeš ji oponou.
Exo 40:4 Vneseš i stùl a zøídíš øád jeho, vneseš také svícen a rozsvítíš lampy jeho.
Exo 40:5 Postavíš též oltáø zlatý pro kadìní naproti truhle svìdectví, a zavìsíš zastøení ve dveøích pøíbytku.
Exo 40:6 Potom postavíš oltáø k zápalùm pøede dveømi pøíbytku stánku úmluvy.
Exo 40:7 Postavíš také umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltáøem, do nìhož naleješ vody.
Exo 40:8 Naposledy vyzdvihneš síò vùkol a zavìsíš zastøení brány sínì.
Exo 40:9 Tedy vezmeš olej pomazání a pomažeš pøíbytku a všech vìcí, kteréž v nìm jsou, a posvìtíš ho i všech nádob jeho, a bude svatý.
Exo 40:10 Pomažeš i oltáøe zápalu a všech nádob jeho a posvìtíš oltáøe, a bude oltáø svatý.
Exo 40:11 Pomažeš také umyvadla a podstavku jeho, a posvìtíš ho.
Exo 40:12 A pøistoupiti kážeš Aronovi i synùm jeho ke dveøím stánku svìdectví, a umyješ je vodou.
Exo 40:13 A obleèeš Arona v roucha svatá a pomažeš ho a posvìtíš ho, aby úøad knìžský konal pøede mnou.
Exo 40:14 Synùm také jeho pøistoupiti kážeš, a zobláèíš je v suknì.
Exo 40:15 A pomažeš jich, tak jako jsi pomazal otce jejich, aby úøad knìžský konali pøede mnou, aby jim bylo pomazání jejich toto k knìžství vìènému po rodech jejich.
Exo 40:16 I uèinil Mojžíš tak. Všecko, jakž mu rozkázal Hospodin, tak uèinil.
Exo 40:17 I stalo se mìsíce prvního léta druhého, prvního dne mìsíce, že vyzdvižen jest pøíbytek.
Exo 40:18 Mojžíš tedy vyzdvihl pøíbytek a podložil podstavky jeho a postavil dsky jeho, a provlékl svlaky jeho, a vyzdvihl sloupy jeho.
Exo 40:19 Potom postavil stánek v pøíbytku a dal pøikrytí stánku svrchu na nìj, jakož mu byl pøikázal Hospodin.
Exo 40:20 A vzav svìdectví, vložil je do truhly, uvlékl také sochory k truhle a dal slitovnici svrchu na truhlu.
Exo 40:21 I vnesl truhlu do pøíbytku a zavìsil oponu zastøení, a zastøel truhlu svìdectví, jakož byl pøikázal

Hospodin Mojžíšovi.
Exo 40:22 Postavil i stùl v stánku úmluvy k stranì pøíbytku pùlnoèní, vnì pøed oponou.
Exo 40:23 A zøídil na nìm zpoøádaní chlebù pøed Hospodinem, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 40:24 A postavil svícen v stánku úmluvy naproti stolu, v stranì pøíbytku ku poledni.
Exo 40:25 A rozsvítil lampy pøed Hospodinem, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 40:26 Postavil také oltáø zlatý v stánku úmluvy pøed oponou,
Exo 40:27 A kadil na nìm kadidlem vonným, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 40:28 Zavìsil také zastøení dveøí pøíbytku.
Exo 40:29 A oltáø zápalu postavil ke dveøùm pøíbytku stánku úmluvy, a obìtoval na nìm obìti zápalné a suché, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 40:30 A postavil umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltáøem, do nìhož nalil vody k umývání.
Exo 40:31 A umýval z nìho Mojžíš, Aron a synové jeho ruce své i nohy své.
Exo 40:32 Když vcházeli do stánku úmluvy, a když pøistupovali k oltáøi, umývali se, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Exo 40:33 Naposledy vyzdvihl síò vùkol pøíbytku a oltáøe, a zavìsil zastøení brány sínì. A tak dokonal Mojžíš dílo to.
Exo 40:34 Tedy pøikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodinova naplnila pøíbytek.
Exo 40:35 A nemohl Mojžíš vjíti do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a sláva Hospodinova naplnila pøíbytek.
Exo 40:36 Když pak odnášel se oblak s pøíbytku, brali se synové Izraelští po všech taženích svých.
Exo 40:37 Pakli se neodnášel oblak, nehýbali se až do dne, v nìmž se zdvihl.
Exo 40:38 A byl oblak Hospodinùv nad pøíbytkem ve dne, a oheò býval v noci na nìm, pøed oèima všeho domu Izraelského ve všech taženích jejich.
Lev 1:1 Povolal pak Hospodin Mojžíše, a mluvil k nìmu z stánku úmluvy, øka:
Lev 1:2 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když by kdo z vás obìtoval obìt Hospodinu, z hovad, totiž z volù aneb z drobného dobytka obìtovati budete obìt svou.
Lev 1:3 Jestliže zápalná obìt jeho byla by z skotù, samce bez vady obìtovati bude. U dveøí stánku úmluvy obìtovati jej bude dobrovolnì, pøed oblíèejem Hospodinovým.
Lev 1:4 A vloží ruku svou na hlavu obìti zápalné, i bude pøíjemná jemu k oèištìní jeho.
Lev 1:5 Tedy zabije volka toho pøed tváøí Hospodinovou, a obìtovati budou knìží, synové Aronovi, krev, a pokropí tou krví oltáøe svrchu vùkol, kterýž jest u dveøí stánku úmluvy.
Lev 1:6 I stáhne kùži s obìti zápalné, a rozseká ji na díly své.
Lev 1:7 A dají synové Arona knìze oheò na oltáø, a narovnají døíví na tom ohni.
Lev 1:8 Potom zpoøádají knìží, synové Aronovi, díly ty, hlavu i tuk, na døíví vložené na oheò, kterýž jest na oltáøi.
Lev 1:9 A droby jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I páliti bude knìz všecko to na oltáøi; zápal jest v obìt ohnivou, vùnì spokojující Hospodina.
Lev 1:10 Jestliže pak z drobného dobytka bude obìt jeho, z ovcí aneb z koz k obìti zápalné, samce bez poškvrny obìtovati bude.
Lev 1:11 A zabije ho pøi stranì oltáøe pùlnoèní pøed tváøí Hospodinovou, a pokropí knìží, synové Aronovi, krví oltáøe vùkol.
Lev 1:12 I rozseká ho na díly jeho s hlavou jeho i tukem jeho, a zpoøádá je knìz na døíví vložené na oheò, kterýž jest na oltáøi.
Lev 1:13 A støeva jeho i nohy jeho vymyje vodou. Tedy obìtovati bude knìz všecko to, a páliti bude to na oltáøi; zápal jest v obìt ohnivou, vùnì spokojující Hospodina.
Lev 1:14 Jestliže pak z ptactva obìt zápalnou obìtovati bude Hospodinu, tedy a obìtuje z hrdlièek aneb z holoubat obìt svou.
Lev 1:15 I vloží je knìz na oltáø a nehtem natrhne hlavy jeho, a zapálí na oltáøi, vytlaèe krev jeho na stranu oltáøe.
Lev 1:16 Odejme také vole jeho s neèistotami jeho, a povrže je blízko oltáøe k stranì východní na místo, kdež jest popel.
Lev 1:17 A natrhne ho za køídla jeho, kterýchž však neodtrhne. I páliti bude je knìz na oltáøi na døíví, kteréž jest na ohni; zápal jest v obìt ohnivou, vùnì spokojující Hospodina.
Lev 2:1 Když by pak který èlovìk obìtoval dar obìti suché Hospodinu, mouka bìlná bude obìt jeho. I poleje ji olejem a vloží na ni kadidlo.
Lev 2:2 Pøinese ji pak k synùm Aronovým knìžím, a vezme odtud plnou hrst svou té mouky bìlné a toho oleje se vším kadidlem jejím; i páliti to bude knìz na památku její na oltáøi v obìt ohnivou, vùnì spokojující Hospodina.
Lev 2:3 Ostatek pak té obìti suché bude Aronovi i synùm jeho, svaté svatých, z ohnivých obìtí Hospodinových.
Lev 2:4 Když bys pak obìtoval dar obìti suché, peèené v peci, a jsou z mouky bìlné koláèové nekvašení,

zadìlaní olejem, aneb oplatkové pøesní olejem pomazaní.
Lev 2:5 Jestliže pak obìt suchou na pánvici smaženou obìtovati budeš, bude z mouky bìlné olejem zadìlané a nenakvašené.
Lev 2:6 Rozlámeš ji na kusy a naleješ na ni oleje, obìt suchá jest.
Lev 2:7 Pakli obìt suchou v kotlíku pøipravenou obìtovati budeš, z mouky bìlné s olejem bude.
Lev 2:8 I pøineseš obìt suchou, kteráž z tìch vìcí bude Hospodinu, a dáš ji knìzi, kterýžto donese ji k oltáøi.
Lev 2:9 A vezma knìz z obìti té pamìtné její, páliti je bude na oltáøi, v obìt ohnivou, vùnì spokojující Hospodina.
Lev 2:10 Což pak zùstane z obìti té suché, bude Aronovi i synùm jeho, svaté svatých, z ohnivých obìtí Hospodinových.
Lev 2:11 Žádná obìt suchá, kterouž obìtovati budete Hospodinu, nebude kvašena; nebo nižádného kvasu, ani medu nebudete obìtovati v obìt ohnivou Hospodinu.
Lev 2:12 V obìti prvotin toliko obìtovati budete je Hospodinu, ale na tento oltáø neobìtujte jich u vùni spokojující.
Lev 2:13 Také všeliký dar suché obìti své solí osolíš, a neodejmeš soli smlouvy Boha svého od suché obìti své. Pøi každé obìti své sùl obìtovati budeš.
Lev 2:14 Jestliže bys pak obìtoval obìt suchou z prvotin Hospodinu, klasy nové ohnìm upražíš, a což vymneš z tìch klasù nových, to obìtovati budeš, suchou obìt prvotin svých.
Lev 2:15 A poleješ ji svrchu olejem, kadidlo také vložíš na ni; obìt suchá jest.
Lev 2:16 I páliti bude knìz pamìtné její z obilí zetøeného, a z oleje toho, se vším tím kadidlem jejím; v obìt ohnivou bude Hospodinu.
Lev 3:1 Jestliže pak obìt pokojná bude obìt jeho, když by z skotù obìtoval, buï vola neb krávu, bez vady bude obìtovati je pøed tváøí Hospodinovou.
Lev 3:2 Tedy položí ruku svou na hlavu obìti své, i zabije ji u dveøí stánku úmluvy; a kropiti budou knìží synové Aronovi krví na oltáø vùkol.
Lev 3:3 Potom obìtovati bude z obìti pokojné ohnivou obìt Hospodinu, tuk støeva kryjící, i všeliký tuk, kterýž jest na nich,
Lev 3:4 Též obì ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji.
Lev 3:5 I páliti to budou synové Aronovi na oltáøi spolu s obìtí zápalnou, kteráž bude na døíví vloženém na oheò; obìt zajisté ohnivá jest, vùnì spokojující Hospodina.
Lev 3:6 Jestliže pak z drobného dobytka bude obìt jeho v obìt pokojnou Hospodinu, samce aneb samici, bez poškvrny obìtovati bude ji.
Lev 3:7 Jestliže by obìtoval beránka, obìt svou, tedy obìtovati jej bude pøed tváøí Hospodinovou.
Lev 3:8 A vloží ruku svou na hlavu obìti své, a zabije ji pøed stánkem úmluvy, a kropiti budou synové Aronovi krví její na oltáø vùkol.
Lev 3:9 Potom obìtovati bude z obìti pokojné obìt ohnivou Hospodinu, tuk její i ocas celý, kterýž od høbetu odejme, též i tuk støeva kryjící se vším tím tukem, kterýž jest na nich,
Lev 3:10 Též obì dvì ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji.
Lev 3:11 I páliti to bude knìz na oltáøi; pokrm jest obìti ohnivé Hospodinovy.
Lev 3:12 Jestliže pak koza byla by obìt jeho, tedy bude ji obìtovati pøed oblíèejem Hospodinovým.
Lev 3:13 A vloží ruku svou na hlavu její, a zabije ji pøed stánkem úmluvy; i kropiti budou synové Aronovi krví její na oltáøi vùkol.
Lev 3:14 Potom obìtovati bude z ní obìt svou v obìt ohnivou Hospodinu, tuk støeva kryjící, i všecken tuk, kterýž jest na nich,
Lev 3:15 Též obì dvì ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji.
Lev 3:16 I páliti to bude knìz na oltáøi, pokrm obìti ohnivé u vùni pøíjemnou. Všecken tuk Hospodinu bude.
Lev 3:17 Právem vìèným po rodech vašich, ve všech pøíbytcích vašich žádného tuku a žádné krve nebudete jísti.
Lev 4:1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 4:2 Mluv synùm Izraelským a rci: Když by kdo zhøešil z poblouzení proti nìkterému ze všech pøikázaní Hospodinových, èinì, èehož býti nemá, a pøestoupil by jedno z nich;
Lev 4:3 Jestliže by knìz pomazaný zhøešil høíchem jiných lidí: tedy obìtovati bude za høích svùj, kterýmž zhøešil, volka mladého bez poškvrny Hospodinu v obìt za høích.
Lev 4:4 I pøivede volka toho ke dveøím stánku úmluvy pøed oblíèej Hospodinùv, a položí ruku svou na hlavu volka toho, a zabije ho pøed oblíèejem Hospodinovým.
Lev 4:5 Tedy vezme knìz pomazaný krve z toho volka, a vnese ji do stánku úmluvy.
Lev 4:6 Potom omoèí knìz prst svùj v té krvi, a kropiti jí bude sedmkráte pøed Hospodinem, pøed oponou svatynì.

Lev 4:7 Pomaže také knìz tou krví rohù oltáøe, na nìmž se kadí vonnými vìcmi pøed Hospodinem, kterýž jest v stánku úmluvy, a ostatek krve volka toho vyleje k spodku oltáøe zápalu, kterýž jest u dveøí stánku úmluvy.
Lev 4:8 Všecken pak tuk volka toho za høích vyjme z nìho, totiž tuk pøikrývající støeva a všecken tuk, kterýž jest na nich,
Lev 4:9 Též obì dvì ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme ji,
Lev 4:10 Tak jako se odjímá od volka obìti pokojné, a páliti to bude knìz na oltáøi zápalu.
Lev 4:11 Kùži pak volka toho, i všecko maso jeho s hlavou i s nohami jeho, støeva jeho i s lejny jeho,
Lev 4:12 A tak celého volka vynese ven za stany na místo èisté, tam kdež se popel vysýpá, a spálí jej na døíví ohnìm; na místì, kdež se popel vysýpá, spálen bude.
Lev 4:13 Jestliže by pak všecko množství Izraelské pobloudilo, a byla by ta vìc skrytá pøed oèima shromáždìní toho, a uèinili by proti nìkterému ze všech pøikázaní Hospodinových, èehož by býti nemìlo, tak že by vinni byli,
Lev 4:14 A byl by poznán høích, kterýmž zhøešili: tedy obìtovati bude shromáždìní volka mladého v obìt za høích, a pøivedou ho pøed stánek úmluvy.
Lev 4:15 I položí starší shromáždìní toho ruce své na hlavu volka pøed Hospodinem, a zabije volka pøed Hospodinem.
Lev 4:16 I vnese knìz pomazaný z krve volka toho do stánku úmluvy,
Lev 4:17 A omoèe knìz prst svùj v té krvi, kropiti jí bude sedmkráte pøed Hospodinem, pøed oponou.
Lev 4:18 Pomaže také knìz tou krví rohù oltáøe, kterýž jest pøed Hospodinem v stánku úmluvy; potom všecku krev pozùstávající vyleje k spodku oltáøe zápalu, kterýž jest u dveøí stánku úmluvy.
Lev 4:19 Všecken také tuk jeho vyjme z nìho, a páliti bude na oltáøi.
Lev 4:20 S tím pak volkem tak uèiní, jako uèinil s volkem za høích obìtovaným, rovnì tak uèiní s ním. A tak oèistí je knìz, i bude jim odpuštìno.
Lev 4:21 Volka pak vynese ven z táboru a spálí jej, jako spálil volka prvního; nebo obìt za høích shromáždìní jest.
Lev 4:22 Jestliže pak kníže zhøeší, a uèiní proti nìkterému ze všech pøikázaní Hospodina Boha svého, èehož býti nemìlo, a to z poblouzení, tak že vinen bude,
Lev 4:23 A byl by znám høích jeho, jímž zhøešil: tedy pøivede obìt svou z koz, samce bez poškvrny.
Lev 4:24 I položí ruku svou na hlavu toho kozla a zabije ho na místì, kdež se bijí obìti zápalné pøed Hospodinem; obìt za høích jest.
Lev 4:25 A vezma knìz z krve obìti za høích na prst svùj, pomaže rohù oltáøe zápalu, ostatek pak krve jeho vyleje k spodku oltáøe zápalu.
Lev 4:26 Všecken také tuk jeho páliti bude na oltáøi, jako i tuk obìtí pokojných. A tak oèistí jej knìz od høíchu jeho, a odpuštìn bude jemu.
Lev 4:27 Jestliže pak zhøeší èlovìk z lidu obecného z poblouzení, uèinì proti nìkterému pøikázaní Hospodinovu, èehož by nemìlo býti, tak že vinen bude,
Lev 4:28 A byl by znám høích jeho, kterýmž zhøešil: tedy pøivede obìt svou z koz, samici bez poškvrny, za høích svùj, jímž zhøešil.
Lev 4:29 I položí ruku svou na hlavu obìti té za høích a zabije tu obìt za høích na místì obìtí zápalných.
Lev 4:30 A vezma knìz z krve její na prst svùj, pomaže rohù oltáøe zápalu, a ostatek krve její vyleje u spodku oltáøe.
Lev 4:31 Všecken také tuk její odejme, jako se odjímá tuk od obìtí pokojných, a páliti jej bude knìz na oltáøi u vùni pøíjemnou Hospodinu. A tak oèistí jej knìz, a bude mu odpuštìno.
Lev 4:32 Pakli by z ovcí pøinesl obìt svou za høích, samici bez poškvrny pøinese.
Lev 4:33 A vloží ruku svou na hlavu té obìti za høích a zabije ji v obìt za høích na místì, kdež se bijí obìti zápalné.
Lev 4:34 Potom vezma knìz krve z obìti té za høích na prst svùj, pomaže rohù oltáøe zápalu, ostatek pak krve její vyleje k spodku oltáøe.
Lev 4:35 Všecken také tuk její odejme, jakž se odjímá tuk beránka z obìtí pokojných, a páliti jej bude knìz na oltáøi v obìt ohnivou Hospodinu. A tak oèistí jej knìz od høíchu jeho, kterýmž zhøešil, a odpuštìn bude jemu.
Lev 5:1 Zhøešil-li by èlovìk, tak že slyše hlas zakletí a jsa svìdkem toho, což vidìl neb slyšel, a neoznámil by, ponese pokutu za nepravost svou.
Lev 5:2 Aneb jestliže by se dotkl èlovìk nìkteré vìci neèisté, buïto tìla zvìøi neèisté, buïto tìla hovada neèistého, aneb tìla žížaly neèisté, a bylo by to skryto pøed ním, tedy neèistý bude a vinen jest.
Lev 5:3 Aneb jestliže by se dotkl neèistoty èlovìka, jaká by koli byla neèistota jeho, kterouž se poškvròuje, a bylo by to skryto pøed ním, a potom poznal by to, vinen jest.
Lev 5:4 Aneb jestliže by se kdo zapøisáhl, vynášeje to rty svými, že uèiní nìco zlého aneb dobrého, a to o jakékoli vìci, o níž èlovìk s pøísahou obyèej má mluviti, a bylo by to skryto pøed ním, a potom by poznal, že vinen jest jednou vící z tìch,

Lev 5:5 Když tedy vinen bude jednou vìcí z tìch: vyzná høích svùj,
Lev 5:6 A pøivede obìt za vinu svou Hospodinu, za høích svùj, kterýmž zhøešil, samici z dobytku drobného, ovci aneb kozu za høích, a oèistí jej knìz od høíchù jeho.
Lev 5:7 A pakli by s to býti nemohl, aby dobytèe obìtoval, tedy pøinese obìt za vinu svou, kterouž zhøešil, dvì hrdlièky aneb dvé holoubátek Hospodinu, jedno v obìt za høích a druhé v obìt zápalnou.
Lev 5:8 I pøinese je k knìzi, a on obìtovati bude nejprvé to, kteréž má býti v obìt za høích, a nehtem natrhne hlavy jeho naproti tylu jeho, však nerozdìlí jí.
Lev 5:9 I pokropí krví z obìti za høích strany oltáøe, a což zùstane krve, vytlaèí ji k spodku oltáøe; nebo obìt za høích jest.
Lev 5:10 Z druhého pak uèiní obìt zápalnou vedlé obyèeje. A tak oèistí jej knìz od høíchu jeho, kterýmž zhøešil, a bude mu odpuštìn.
Lev 5:11 A pakli nemùže s to býti, aby pøinesl dvì hrdlièky aneb dvé holoubátek, tedy pøinese obìt svou ten, kterýž zhøešil, desátý díl míry efi mouky bìlné v obìt za høích. Nenaleje na ni oleje, aniž položí na ni kadidla, nebo obìt za høích jest.
Lev 5:12 Kterouž když pøinese k knìzi, tedy knìz vezma z ní plnou hrst svou, pamìtné její, páliti to bude na oltáøi mimo obìt ohnivou Hospodinu, obìt za høích jest.
Lev 5:13 I oèistí jej knìz od høíchu jeho, kterýmž zhøešil v kterékoli vìci z tìch, a bude mu odpuštìn; ostatek pak bude knìzi jako pøi obìti suché.
Lev 5:14 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 5:15 Kdyby èlovìk pøestoupil pøestoupením, a zhøešil by z poblouzení, ujímaje vìcí posvìcených Hospodinu: tedy pøinese obìt za vinu svou Hospodinu, skopce bez poškvrny z drobného dobytka, podlé ceny tvé, nejníž za dva loty støíbra, vedlé lotu svatynì, za vinu.
Lev 5:16 A tak, což zhøešil, ujímaje posvìcených vìcí, nahradí, a pátý díl nad to pøidá, dada to knìzi; knìz pak oèistí jej skrze skopce obìti za vinu, a bude jemu odpuštìna.
Lev 5:17 Jestliže by pak èlovìk zhøešil, a uèinil by proti nìkterému ze všech pøikázaní Hospodinových, èehož by nemìlo býti, neznaje toho, a byl by vinen, rovnì též ponese nepravost svou.
Lev 5:18 A pøivede skopce bez poškvrny z drobného dobytka vedlé ceny tvé v obìt za vinu k knìzi. I oèistí jej knìz od poblouzení jeho, kterýmž pobloudil a o nìmž nevìdìl, a bude mu odpuštìno.
Lev 5:19 Obìt za provinìní jest, nebo zavinil Hospodinu.
Lev 6:1 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 6:2 Kdyby èlovìk zhøešil a pøestoupením pøestoupil proti Hospodinu, buï že by oklamal bližního svého v vìci sobì svìøené, aneb v spolku nìjakém, aneb mocí by vzal nìco, aneb lstivì podvedl bližního svého,
Lev 6:3 Buï že nalezna ztracenou vìc, za pøelby mu ji, buï že by pøisáhl falešnì, kteroukoli vìcí z tìch, kterouž pøihází se èlovìku uèiniti a zhøešiti jí,
Lev 6:4 Když by tedy zhøešil a vinen byl: navrátí zase tu vìc, kterouž mocí sobì vzal, aneb tu, kteréž lstivì s útiskem dosáhl, aneb tu, kteráž mu svìøena byla, aneb ztracenou vìc, kterouž nalezl,
Lev 6:5 Aneb o kterékoli vìci falešnì pøisáhl: tedy navrátí to z cela, a nad to pátý díl toho pøidá tomu, èíž bylo; to navrátí v den obìti za høích svùj.
Lev 6:6 Obìt pak za høích svùj pøivede Hospodinu z drobného dobytku, skopce bez poškvrny, vedlé ceny tvé, v obìt za vinu knìzi.
Lev 6:7 I oèistí jej knìz pøed Hospodinem, a odpuštìno mu bude, jedna každá z tìch vìcí, kterouž by uèinil a jí vinen byl.
Lev 6:8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 6:9 Pøikaž Aronovi i synùm jeho a rci: Tento bude øád pøi obìti zápalné: (slove pak obìt zápalná od pálení na oltáøi celou noc až do jitra, nebo oheò na oltáøi vždycky hoøeti bude),
Lev 6:10 Obleèe se knìz v roucho své lnìné, a košilku lnìnou vezme na tìlo své, a vyhrabe popel, když oheò spálí obìt zápalnou na oltáøi, a vysype jej u oltáøe.
Lev 6:11 Potom svleèe šaty své a obleèe se v roucho jiné, a vynese popel ven z stanù na místo èisté.
Lev 6:12 Oheò pak, kterýž jest na oltáøi, bude hoøeti na nìm, nebude uhašován. A bude zapalovati jím knìz døíví každého jitra, a zpoøádá na nìm obìt zápalnou, a páliti bude na nìm tuk pokojných obìtí.
Lev 6:13 Oheò ustavièní hoøeti bude na oltáøi, a nebude uhašen.
Lev 6:14 Tento pak bude øád pøi obìti suché, kterouž obìtovati budou synové Aronovi Hospodinu u oltáøe:
Lev 6:15 Vezme hrst bìlné mouky z obìti té a z oleje jejího, se vším tím kadidlem, kteréž bude na obìti suché, a páliti to bude na oltáøi u vùni líbeznou, pamìtné její Hospodinu.
Lev 6:16 Což pak zùstane z ní, to jísti budou Aron i synové jeho; pøesné jísti se bude na místì svatém, v síni stánku úmluvy jísti to budou.
Lev 6:17 Nebude vaøeno s kvasem, nebo jsem jim to dal za díl z obìtí mých ohnivých; svaté svatých to jest, jako i obìt za høích a jako obìt za vinu.
Lev 6:18 Každý mužského pohlaví z synù Aronových jísti bude to právem vìèným po rodech vašich, z ohnivých

obìtí Hospodinových. Což by se koli dotklo toho, svaté bude.
Lev 6:19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 6:20 Tato jest obìt Aronova a synù jeho, kterouž obìtovati budou Hospodinu v den pomazání jeho: Desátý díl míry efi mouky bìlné za obìt suchou ustaviènou, polovici toho ráno a polovici u veèer.
Lev 6:21 Na pánvici s olejem strojena bude; smaženou pøineseš ji, a peèené kusy obìti suché obìtovati budeš u vùni spokojující Hospodina.
Lev 6:22 A knìz, kterýž z synù jeho po nìm pomazán bude, a ji obìtuje právem vièným. Hospodinu všecko to páleno bude.
Lev 6:23 A všeliká suchá obìt knìžská celá spálena bude; nebude jedena.
Lev 6:24 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 6:25 Mluv Aronovi a synùm jeho a rci: Tento bude øád obìti za høích: Na místì, kdež se zabijí obìt zápalná, zabita bude obìt za høích pøed Hospodinem; svatá svatých jest.
Lev 6:26 Knìz obìtující tu obìt za høích bude jísti ji; na místì svatém jedena bude v síni stánku úmluvy.
Lev 6:27 Což by se koli dotklo masa jejího, svaté bude; a jestliže by krví její šaty skropeny byly, to, což skropeno jest, obmyješ na místì svatém.
Lev 6:28 A nádoba hlinìná, v níž by vaøeno bylo, rozražena bude; pakli by v nádobì mìdìné vaøeno bylo, vytøena a vymyta bude vodou.
Lev 6:29 Všeliký pohlaví mužského mezi knìžími jísti to bude; svaté svatých jest.
Lev 6:30 Ale žádná obìt za høích, (z jejížto krve nìco vneseno bylo by do stánku úmluvy k oèištìní v svatyni), nebude jedena; ohnìm spálena bude.
Lev 7:1 Tento pak bude øád obìti za provinìní; svatá svatých jest.
Lev 7:2 Na kterémž místì zabijí se obìt zápalná, na témž zabijí i obìt za vinu, a pokropí krví její oltáøe svrchu vùkol.
Lev 7:3 Všecken pak tuk její obìtovati bude z ní, ocas i tuk støeva pøikrývající.
Lev 7:4 Též obì dvì ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách; a branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme.
Lev 7:5 I bude páliti to knìz na oltáøi v obìt ohnivou Hospodinu; obìt za provinìní jest.
Lev 7:6 Všeliký pohlaví mužského mezi knìžími jísti bude ji, na místì svatém jedena bude; svatá svatých jest.
Lev 7:7 Jakož obìt za høích, tak obìt za vinu, jednostejné právo míti budou; knìzi, kterýž by ho oèišoval, pøináležeti bude.
Lev 7:8 Knìzi pak, kterýž by nìèí obìt zápalnou obìtoval, kùže té obìti zápalné, kterouž obìtoval, pøináležeti bude.
Lev 7:9 Nadto všeliká obìt suchá, kteráž v peci peèena bude, a všecko, což na pánvici aneb v kotlíku strojeno bude, knìzi, kterýž to obìtuje, pøináležeti bude.
Lev 7:10 Tolikéž všeliká obìt suchá olejem zadìlaná aneb upražená, všechnìm synùm Aronovým pøináležeti bude, a to jednomu jako druhému.
Lev 7:11 Tento pak bude øád obìti pokojné, kterouž by obìtoval Hospodinu:
Lev 7:12 Jestliže by ji obìtoval v obìti chvály, tedy obìtovati bude v obìt chvály koláèe nekvašené, olejem zadìlané a oplatky nekvašené, olejem pomazané a mouku bìlnou smaženou, s tìmi koláèi olejem zadìlanými.
Lev 7:13 Mimo ty koláèe také chléb kvašený obìtovati bude obìt svou, v obìt chvály pokojných obìtí svých.
Lev 7:14 A bude obìtovati z nìho jeden pecník, ze vší té obìti Hospodinu obìt ku pozdvižení, a ten pøináležeti bude tomu knìzi, kterýž kropil krví té obìti pokojné.
Lev 7:15 Maso pak obìt, z té obìti chvály, jenž jest obìt pokojná, v den obìtování jejího jedeno bude, aniž co zùstane z nìho do jitra.
Lev 7:16 Jestliže by pak z slibu aneb z dobré vùle obìtoval obìt svou, tolikéž v den obìtování jejího jedena bude; a jestliže by co zùstalo z toho, tedy na druhý den jísti se bude.
Lev 7:17 Jestliže by pak co masa z té obìti zùstalo do tøetího dne, ohnìm spáleno bude.
Lev 7:18 Pakli by kdo pøedce jedl maso obìti pokojné dne tøetího, nebude pøíjemný ten, kterýž ji obìtoval, aniž pøijata bude, ale ohavnost bude, a kdož by koli jedl je, ponese nepravost svou.
Lev 7:19 Též maso, kteréž by se dotklo nìèeho neèistého, nebude jedeno, ale ohnìm spáleno bude; maso pak jiné, kdož by koli èistý byl, bude moci jísti.
Lev 7:20 Nebo èlovìk, kterýž by jedl maso z obìti pokojné, kteráž jest Hospodinu obìtována, a byl by poškvrnìný: tedy vyhlazen bude èlovìk ten z lidu svého.
Lev 7:21 A kdož by se dotkl nìèeho neèistého, buïto neèistoty èlovìka, buï hovada neèistého aneb všeliké ohavnosti neèisté, a jedl by maso z obìti pokojné, kteráž jest Hospodinu posvìcena: tedy vyhlazen bude èlovìk ten z lidu svého.
Lev 7:22 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 7:23 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Žádného tuku z vola, aneb z ovce, aneb z kozy nebudete jísti.
Lev 7:24 Aèkoli tuk mrtvého a tuk udáveného hovada mùže užíván býti k všeliké potøebì, ale jísti ho nikoli

nebudete.
Lev 7:25 Nebo kdož by koli jedl tuk z hovada, kteréž obìtovati bude èlovìk v obìt ohnivou Hospodinu, vyhlazen bude èlovìk ten, kterýž jedl, z lidu svého.
Lev 7:26 Tolikéž krve žádné jísti nebudete ve všech pøíbytcích svých, buï z ptactva, buï z hovada.
Lev 7:27 Všeliký èlovìk, kterýž by jedl jakou krev, vyhlazen bude z lidu svého.
Lev 7:28 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 7:29 Mluv k synùm Izraelským a rci: Kdož by obìtoval obìt svou pokojnou Hospodinu, on sám pøinese obìt svou Hospodinu z obìtí pokojných svých.
Lev 7:30 Ruce jeho obìtovati budou obìt ohnivou Hospodinu. Tuk s hrudím pøinese, a hrudí aby bylo v obìt sem i tam obracení pøed Hospodinem.
Lev 7:31 Páliti pak bude knìz tuk na oltáøi, ale hrudí to zùstane Aronovi i synùm jeho.
Lev 7:32 A plece pravé dáte knìzi ku pozdvižení z obìtí pokojných vašich.
Lev 7:33 Kdožkoli z synù Aronových obìtovati bude krev obìtí pokojných a tuk, tomu se dostane plece pravé na díl jeho.
Lev 7:34 Nebo hrudí sem i tam obracení a plece vzhùru pozdvižení vzal jsem od synù Izraelských z obìtí pokojných jejich, a dal jsem je Aronovi knìzi i synùm jeho právem vìèným od synù Izraelských.
Lev 7:35 To jest díl pomazání Aronova, a pomazání synù jeho z ohnivých obìtí Hospodinových, ode dne toho, v kterémž jim pøistoupiti rozkázal k vykonávání knìžství Hospodinu,
Lev 7:36 Kterýž pøikázal Hospodin, aby jim ode dne, v kterémž jich pomazal, dáván byl od synù Izraelských právem vìèným po rodech jejich.
Lev 7:37 Ten jest øád obìti zápalné, obìti suché, obìti za høích, obìti za vinu, a posvìcování i obìtí pokojných,
Lev 7:38 Kteréž pøikázal Hospodin Mojžíšovi na hoøe Sinai toho dne, když pøikázal synùm Izraelským, aby obìtovali obìti své Hospodinu na poušti Sinai.
Lev 8:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 8:2 Vezmi Arona a syny jeho s ním, i roucha jejich a olej pomazání, též volka k obìti za høích, a dva skopce, a koš s pøesnými chleby,
Lev 8:3 A shromažï všecko množství ke dveøím stánku úmluvy.
Lev 8:4 I uèinil Mojžíš, jakž pøikázal jemu Hospodin, a shromáždilo se všecko množství ke dveøím stánku úmluvy.
Lev 8:5 Tedy øekl Mojžíš tomu množství: Toto jest to slovo, kteréž pøikázal vykonati Hospodin.
Lev 8:6 A rozkázav pøistoupiti Mojžíš Aronovi a synùm jeho, umyl je vodou.
Lev 8:7 A oblékl jej v sukni a pøepásal ho pasem, a odìv ho pláštìm, dal náramenník svrchu na nìj, a pøipásal jej pasem náramenníka a otáhl ho jím.
Lev 8:8 A vložil na nìj náprsník, do nìhožto dal urim a thumim.
Lev 8:9 Potom vstavil èepici na hlavu jeho; a dal na èepici jeho po pøedu plech zlatý, korunu svatou, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Lev 8:10 Vzal také Mojžíš olej pomazání a pomazal pøíbytku i všech vìcí, kteréž byly v nìm, a posvìtil jich.
Lev 8:11 A pokropil jím oltáøe sedmkrát, a pomazal oltáøe i všeho nádobí jeho, též umyvadla i s podstavkem jeho, aby to všecko posvìceno bylo.
Lev 8:12 Vlil také oleje pomazání na hlavu Aronovu, a pomazal ho ku posvìcení jeho.
Lev 8:13 Rozkázal také Mojžíš pøistoupiti synùm Aronovým, a zobláèel je v suknì, a opásal je pasem, a vstavil na nì klobouky, jakož byl pøikázal Hospodin jemu.
Lev 8:14 A pøivedl volka k obìti za høích, i položil Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka obìti za høích.
Lev 8:15 I zabil jej a vzal krev jeho, a pomazal rohù oltáøe vùkol prstem svým, a tak oèistil oltáø. Ostatek pak krve vylil k spodku oltáøe a posvìtil ho k oèišování na nìm.
Lev 8:16 Vzal také všecken tuk, kterýž byl na støevách, a branici s jater a obì ledvinky i tuk jejich, a pálil to Mojžíš na oltáøi.
Lev 8:17 Volka pak toho i kùži jeho, i maso jeho, i lejna jeho spálil ohnìm vnì za stany, jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Lev 8:18 Potom pøivedl skopce obìti zápalné, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu toho skopce.
Lev 8:19 I zabil jej, a pokropil Mojžíš krví oltáøe po vrchu vùkol.
Lev 8:20 Skopce také rozsekal na kusy jeho, a pálil Mojžíš hlavu, kusy i tuk.
Lev 8:21 Støeva pak a nohy vymyl vodou, a tak spálil Mojžíš všeho skopce na oltáøi. I byl zápal u vùni líbeznou, obìt ohnivá Hospodinu, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Lev 8:22 Rozkázal také pøivésti skopce druhého, skopce posvìcení, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu skopce.
Lev 8:23 I zabil jej, a vzav Mojžíš krve jeho, pomazal jí konce pravého ucha Aronova a palce ruky jeho pravé, i palce nohy jeho pravé.
Lev 8:24 Tolikéž synùm Aronovým rozkázav pøistoupiti, pomazal kraje ucha jejich pravého a palce ruky jejich

pravé, též palce nohy jejich pravé, a vykropil krev na oltáø svrchu vùkol.
Lev 8:25 Potom vzal tuk a ocas i všecken tuk pøikrývající droby a branici s jater, též obì dvì ledvinky i tuk jejich i plece pravé.
Lev 8:26 Také z koše pøesných chlebù, kteøíž byli pøed Hospodinem, vzal jeden koláè pøesný a jeden pecník chleba s olejem a jeden oplatek, a položil to s tukem a s plecem pravým.
Lev 8:27 A dal to všecko v ruce Aronovy a v ruce synù jeho, rozkázav obraceti sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem.
Lev 8:28 Potom vzav z rukou jejich, pálil to na oltáøi v zápal. Posvìcení toto jest u vùni rozkošnou, obìt ohnivá Hospodinu.
Lev 8:29 Vzal také Mojžíš hrudí a obracel je sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem;a z skopce posvìcení dostal se Mojžíšovi díl, jakož mu byl pøikázal Hospodin.
Lev 8:30 Vzal také Mojžíš oleje pomazání a krve, kteráž byla na oltáøi, a pokropil Arona i roucha jeho, též synù Aronových a roucha jejich s ním. A tak posvìtil Arona i roucha jeho, též synù jeho i roucha jejich s ním.
Lev 8:31 I øekl Mojžíš Aronovi a synùm jeho: Vaøte to maso u dveøí stánku úmluvy, a jezte je tu, i chléb, kterýž jest v koši posvìcení, jakož jsem pøikázal, øka: Aron a synové jeho jísti budou je.
Lev 8:32 Což by pak zùstalo masa i chleba toho, ohnìm to spálíte.
Lev 8:33 A ze dveøí stánku úmluvy za sedm dní nevycházejte až do dne, v kterémž by se vyplnili dnové svìcení vašeho; nebo za sedm dní posvìcovány budou ruce vaše.
Lev 8:34 Jakož se stalo dnešní den, tak pøikázal Hospodin èiniti k oèištìní vašemu.
Lev 8:35 Protož u dveøí stánku úmluvy zùstanete ve dne i v noci za sedm dní, a ostøíhati budete naøízení Hospodinova, abyste nezemøeli; nebo tak mi jest pøikázáno.
Lev 8:36 Uèinil tedy Aron i synové jeho všecky vìci, kteréž pøikázal Hospodin skrze Mojžíše.
Lev 9:1 Stalo se pak dne osmého, povolal Mojžíš Arona a synù jeho i starších Izraelských.
Lev 9:2 I øekl Aronovi: Vezmi sobì tele k obìti za høích, a skopce k obìti zápalné, obé bez poškvrny, a obìtuj pøed Hospodinem.
Lev 9:3 K synùm pak Izraelským mluviti budeš, øka: Vezmìte kozla k obìti za høích, a tele a beránka, roèní, bez vady, k obìti zápalné,
Lev 9:4 Vola také a skopce k obìti pokojné, abyste obìtovali pøed Hospodinem, a obìt suchou zadìlanou olejem; nebo dnes se vám ukáže Hospodin.
Lev 9:5 Tedy vzali ty vìci, kteréž pøikázal Mojžíš pøed stánkem úmluvy, a pøistoupivši všecko shromáždìní, stáli pøed Hospodinem.
Lev 9:6 I øekl Mojžíš: Toto jest ta vìc, kterouž pøikázal Hospodin. Vykonejtež ji, a ukáže se vám sláva Hospodinova.
Lev 9:7 Aronovi pak øekl Mojžíš: Pøistup k oltáøi a obìtuj obìt za høích svùj, a obìt zápalnou svou k vykonání oèištìní za sebe i za lid tento; obìtuj také obìt lidu všeho, a uèiò oèištìní za nì, jakož pøikázal Hospodin.
Lev 9:8 Pøistoupiv tedy Aron k oltáøi, zabil tele své k obìti za høích.
Lev 9:9 I dali mu synové Aronovi krev. Kterýžto omoèiv prst svùj ve krvi, pomazal rohù oltáøe, ostatek pak krve vylil k spodku oltáøe.
Lev 9:10 Ale tuk a ledvinky, i branici s jater té obìti za høích pálil na oltáøi, jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Lev 9:11 Maso pak s kùží spálil vnì za stany.
Lev 9:12 Zabil také obìt zápalnou. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil po vrchu oltáøe vùkol.
Lev 9:13 Podali jemu také i obìti zápalné s kusy jejími i hlavy její, a pálil ji na oltáøi.
Lev 9:14 A vymyv støeva i nohy její, pálil je s obìtí zápalnou na oltáøi.
Lev 9:15 Obìtoval také obìt všeho lidu. A vzav kozla obìti za høích, kterýž byl všeho lidu, zabil jej a obìtoval ho za høích jako i prvního.
Lev 9:16 Obìtoval též obìt zápalnou a uèinil ji vedlé obyèeje.
Lev 9:17 Tolikéž i obìt suchou obìtoval, a vzav plnou hrst z ní, pálil to na oltáøi, mimo obìt zápalnou jitøní.
Lev 9:18 Zabil ještì i vola a skopce k obìti pokojné, kteráž byla za lid. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil oltáøe po vrchu vùkol.
Lev 9:19 Dali jemu také tuk z vola a z skopce ocas, a tuk pøikrývající støeva i ledvinky a branici s jater.
Lev 9:20 A položili vèecken tuk na hrudí; i pálil ten tuk na oltáøi.
Lev 9:21 Hrudí pak a plece pravé obracel sem i tam Aron v obìt obracení pøed Hospodinem, jakož byl pøikázal Mojžíšovi.
Lev 9:22 Potom Aron pozdvihna rukou svých k lidu, dal jim požehnání, a sstoupil od obìtování obìti za høích a obìti zápalné i obìti pokojné.
Lev 9:23 Tedy všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z nìho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu.
Lev 9:24 Nebo sstoupil oheò od tváøi Hospodina, a spálil na oltáøi obìt zápalnou i všecken tuk. Což když uzøel

veškeren lid, zkøikli a padli na tváøi své.
Lev 10:1 Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidlnici svou, dali do nich oheò a položili na nìj kadidlo, a obìtovali pøed Hospodinem oheò cizí, èehož jim byl nepøikázal.
Lev 10:2 Protož sstoupiv oheò od Hospodina, spálil je; a zemøeli tu pøed Hospodinem.
Lev 10:3 I øekl Mojžíš Aronovi: To jest, což mluvil Hospodin, øka: V tìch, kteøíž pøistupují ke mnì, posvìcen budu, a pøed oblíèejem všeho lidu oslaven budu. I mlèel Aron.
Lev 10:4 Tedy povolal Mojžíš Mizaele a Elizafana, synù Uziele, strýce Aronova, a øekl jim: Poïte a vyneste bratøí své od svatynì ven za stany.
Lev 10:5 I pøišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl rozkázal Mojžíš.
Lev 10:6 Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synùm jeho: Hlav svých neodkrývejte a roucha svého neroztrhujte, abyste nezemøeli, a aby se Bùh na všecko množství nerozhnìval; ale bratøí vaši, všecka rodina Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl Hospodin.
Lev 10:7 Vy pak ze dveøí stánku úmluvy nevycházejte, abyste nezemøeli; nebo olej pomazání Hospodinova jest na vás. I uèinili vedlé rozkázaní Mojžíšova.
Lev 10:8 Mluvil také Hospodin Aronovi, øka:
Lev 10:9 Vína a nápoje opojného nebudeš píti,ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházeti do stánku úmluvy, abyste nezemøeli, (ustanovení vìèné to bude po rodech vašich);
Lev 10:10 Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvìceným, a mezi èistým a neèistým;
Lev 10:11 Též abyste uèili syny Izraelské všechnìm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše.
Lev 10:12 Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synùm jeho, kteøíž živi zùstali: Vezmìte obìt suchou, kteráž zùstala z ohnivých obìtí Hospodinových, a jezte ji s pøesnicemi u oltáøe; nebo svatá svatých jest.
Lev 10:13 Protož jísti budete ji na místì svatém, nebo to jest právo tvé a právo synù tvých z ohnivých obìtí Hospodinových; tak zajisté jest mi pøikázáno.
Lev 10:14 Hrudí pak sem i tam obracení, a plece vznášení jísti budete na místì èistém, ty i synové tvoji, i dcery tvé s tebou; nebo to právem tobì a synùm tvým dáno jest z pokojných obìtí synù Izraelských.
Lev 10:15 Plece vzhùru vznášení a hrudí sem i tam obracení s obìtmi ohnivými tukù, kteréž pøinesou, aby sem i tam obracíno bylo, tak jako obìt obracení pøed Hospodinem, bude tobì i synùm tvým s tebou právem vìèným, jakož pøikázal Hospodin.
Lev 10:16 Mojžíš pak hledal pilnì kozla k obìti za høích, a hle, již spálen byl. Tedy rozhnìval se na Eleazara a Itamara, syny Aronovy pozùstalé, a øekl:
Lev 10:17 Proèež jste nejedli obìti za høích na místì svatém? Nebo svatá svatých byla, ponìvadž ji dal vám, abyste nesli nepravost všeho množství k oèištìní jejich pøed Hospodinem.
Lev 10:18 A hle, ani krev její není vnesena do vnitøku svatynì. Jísti jste mìli ji v svatyni, jakož jsem byl pøikázal.
Lev 10:19 Tedy odpovìdìl Aron Mojžíšovi: Aj, dnes obìtovali obìt svou za høích a obìt svou zápalnou pøed Hospodinem, ale pøihodila se mnì taková vìc, že, kdybych byl jedl obìt za høích dnes, zdali by se to líbilo Hospodinu?
Lev 10:20 Což když uslyšel Mojžíš, pøestal na tom.
Lev 11:1 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka jim:
Lev 11:2 Mluvte k synùm Izraelským, økouce: Tito jsou živoèichové, kteréž jísti budete ze všech hovad, kteráž jsou na zemi:
Lev 11:3 Všeliké hovado, kteréž má kopyta rozdìlená, tak aby rozdvojená byla, a pøežívá, jísti budete.
Lev 11:4 A však z tìch, kteráž pøežívají, a z tìch, kteráž kopyta rozdìlená mají, nebudete jísti, jako velblouda; nebo aè pøežívá, ale kopyta rozdìleného nemá, neèistý vám bude.
Lev 11:5 Ani králíka, kterýž aè pøežívá, ale kopyta rozdìleného nemá, neèistý vám bude.
Lev 11:6 Ani zajíce; nebo aè pøežívá, ale kopyta rozdìleného nemá, neèistý vám bude.
Lev 11:7 Tolikéž ani svinì; nebo aè má rozdìlené kopyto, tak že se rozdvojuje, ale nepøežívá, neèistá bude vám.
Lev 11:8 Masa jejich nebudete jísti, ani tìla jejich mrtvého se dotýkati, neèistá budou vám.
Lev 11:9 Ze všech pak živoèichù, kteøíž u vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, což má plejtvy a šupiny u vodách moøských i v øekách, jísti budete.
Lev 11:10 Všecko pak, což nemá plejtví a šupin v moøi i v øekách, buï jakýkoli hmyz vodný, aneb jakákoli duše živá u vodách, ohavností bude vám.
Lev 11:11 A tak v ohavnosti vám budou, abyste masa jejich nejedli a tìla jejich v ohyzdnosti mìli.
Lev 11:12 Což tedy nemá plejtví a šupin u vodách, to v ohavnosti míti budete.
Lev 11:13 Z ptactva pak tyto v ohavnosti míti budete, jichžto nebudete jísti, nebo ohavnost jsou, jako jest orel, noh a orlice moøská,
Lev 11:14 Též sup, káni a luòák vedlé pokolení svého,
Lev 11:15 A všeliký krkavec vedlé pokolení svého,
Lev 11:16 Také pstros, sova, vodní káni, a jestøáb vedlé pokolení svého,

Lev 11:17 A bukaè, køehaø a kalous,
Lev 11:18 A porfirián, pelikán a labut,
Lev 11:19 Též èáp a kalandra vedlé pokolení svého, dedek a netopýø.
Lev 11:20 Všeliký zemìplaz køídla mající, kterýž na èty¤ech nohách chodí, v ohavnosti míti budete.
Lev 11:21 A však ze všelikého zemìplazu køídla majícího, kterýž na èty¤ech nohách chodí, jísti budete ty, kteøíž mají stehénka na nohách svých, aby skákali na nich po zemi.
Lev 11:22 Tito pak jsou, kteréž jísti budete: Arbes vedlé pokolení svého, sálem vedlé pokolení svého, chargol vedlé pokolení svého, a chagab vedlé pokolení svého.
Lev 11:23 Jiný pak zemìplaz všeliký køídla mající, kterýž na èty¤ech nohách chodí, v ohavnosti míti budete.
Lev 11:24 Nebo tìmi byste se poškvròovali. Protož kdož by se koli dotkl tìla jich, neèistý bude až do veèera.
Lev 11:25 A kdož by koli nesl tìla jich, zpéøe roucho své a neèistý bude až do veèera.
Lev 11:26 Všeliké hovado, kteréž má rozdìlené kopyto, ale není rozdvojené, a nepøežívá, neèisté vám bude. Kdož by koli jeho se dotekl, neèistý bude.
Lev 11:27 A cožkoli chodí na tlapách svých ze všech hovad èty¤vernohých, neèisté bude vám. Kdož by koli dotkl se tìl jejich, neèistý bude až do veèera.
Lev 11:28 A kdož by koli nesl tìla jejich, zpéøe roucha svá a neèistý bude až do veèera; nebo neèistá jsou vám.
Lev 11:29 Také i toto vám neèisté bude mezi zemìplazy, kteøíž lezou po zemi: Kolèava a myš a žába, každé vedlé pokolení svého;
Lev 11:30 Též ježek a ještìrka, hlemejžï, štír a krtice.
Lev 11:31 Tyto vìci neèisté vám budou ze všelijakého zemìplazu. Kdož by se koli dotkl jich mrtvých, neèistý bude až do veèera.
Lev 11:32 A všeliká vìc, na kterouž by padlo nìco z tìch již mrtvých tìl, neèistá bude, buï nádoba døevìná, neb roucho, neb kùže, aneb pytel. A všeliká nádoba, kteréž se k dílu nìjakému užívá, do vody vložena bude a neèistá zùstane až do veèera, potom èistá bude.
Lev 11:33 Všeliká pak nádoba hlinìná, do níž by nìco toho upadlo, i což by koli v ní bylo, neèisté bude, ona pak rozražena bude.
Lev 11:34 Všeliký také pokrm, jehož se užívá, jestliže by na nìj voda vylita byla, neèistý bude; a všeliký nápoj ku pití pøíhodný v každé nádobì neèisté bude neèistý.
Lev 11:35 A všecko, na èež by nìco z tìla jejich upadlo, neèisté bude. Pec a kotlištì zboøeno bude, nebo neèisté jest; protož za neèisté je míti budete.
Lev 11:36 Ale studnice a èisterna, i všeliké shromáždìní vod, èistá budou; však což by se dotklo umrliny jejich, neèisté bude.
Lev 11:37 Jestliže by pak nìco z mrchy jejich upadlo na nìkteré semeno, kteréž síti obyèej jest, èisté bude.
Lev 11:38 Ale když by polito bylo vodou semeno, a potom padlo by nìco z umrliny jejich na nì, neèisté bude vám.
Lev 11:39 Jestliže by umøelo hovado z tìch, kteráž vám jsou ku pokrmu, kdož by se koli mrchy jeho dotkl, neèistý bude až do veèera.
Lev 11:40 Kdo by jedl z tìla toho, zpéøe roucha svá a neèistý bude až do veèera. Také i ten, kterýž by vynesl tu mrchu, zpéøe roucha svá, a neèistý bude až do veèera.
Lev 11:41 Tolikéž všeliký zemìplaz, kterýž se plazí po zemi, v ohavnosti bude vám; nebudete ho jísti.
Lev 11:42 Nièeho, což se plazí na prsech, aneb cožkoli èty¤vermo leze, aneb více má noh, ze všeho zemìplazu, kterýž se plazí po zemi, nebudete jísti nebo jsou ohavnost.
Lev 11:43 Nezohavujtež duší svých žádným zemìplazem, kterýž se plazí, a nepoškvròujte se jimi, abyste neèistí nebyli uèinìni skrze nì.
Lev 11:44 Nebo já jsem Hospodin Bùh váš; protož posvì tež se, a svatí buïte, nebo já svatý jsem, a nepošvròujte duší svých žádným zemìplazem, kterýž se plazí po zemi.
Lev 11:45 Nebo já jsem Hospodin, kterýž jsem vás vyvedl z zemì Egyptské, abych vám byl za Boha; protož svatí buïte, nebo já jsem svatý.
Lev 11:46 To jest právo strany hovada, ptactva a všeliké duše živé, kteráž se hýbe u vodách, a každé duše živé, kteráž se plazí na zemi,
Lev 11:47 Aby rozdíl èinìn byl mezi neèistým a èistým, a mezi živoèichy, kteøíž se mají jísti, a mezi živoèichy, kteøíž se nemají jísti.
Lev 12:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 12:2 Mluv synùm Izraelským a rci: Žena poènuc, porodí-li pacholíka, neèistá bude za sedm dní; podlé poètu dnù, v nichž oddìluje se pro nemoc svou, neèistá bude.
Lev 12:3 Potom dne osmého obøezáno bude tìlo neobøízky jeho.
Lev 12:4 Ona pak ještì za tøidceti a tøi dni zùstávati bude v oèišování se od krve. Nižádné vìci svaté se nedotkne a k svatyni nepùjde, dokudž se nevyplní dnové oèištìní jejího.
Lev 12:5 Pakli dìveèku porodí, neèistá bude za dvì nedìle vedlé neèistoty oddìlení svého, a šedesáte šest dní

zùstávati bude v oèištìní od krve.
Lev 12:6 Když pak vyplní se dnové oèištìní jejího po synu aneb po dceøi, pøinese beránka roèního na obìt zápalnou, a holoubátko aneb hrdlièku na obìt za høích, ke dveøím stánku úmluvy, knìzi.
Lev 12:7 Kterýž obìtovati ji bude pøed Hospodinem, a oèistí ji, a tak oèištìna bude od toku krve své. Ten jest zákon té, kteráž porodila pacholíka aneb dìveèku.
Lev 12:8 Pakli nebude moci býti s beránka, tedy vezme dvé hrdlièátek, aneb dvé holoubátek, jedno v obìt zápalnou a druhé v obìt za høích. I oèistí ji knìz, a tak èistá bude.
Lev 13:1 Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka:
Lev 13:2 Èlovìk ještо by na kùži tìla jeho byla nìjaká oteklina aneb prašivina, aneb poškvrna pobìlavá, a bylo by na kùži tìla jeho nìco podobného k ránì malomocenství: tedy pøiveden bude k Aronovi knìzi, aneb k nìkterému z synù jeho knìží.
Lev 13:3 I pohledí knìz na ránu, kteráž jest na kùži tìla jeho. Jestliže chlupové na té ránì zbìlejí, a ta rána bude-li na pohledìní hlubší nežli jiná kùže tìla jeho, rána malomocenství jest. Když tedy spatøí ji knìz, za neèistého vyhlásí jej.
Lev 13:4 Pakli by poškvrna pobìlavá byla na kùži tìla jeho, a rána ta nebyla by hlubší nežli jiná kùže, a chlupové její nezbìleli by: tedy rozkáže zavøíti knìz majícího takovou ránu za sedm dní.
Lev 13:5 Potom pohledí na nìj knìz v den sedmý, a jestli rána ta zùstává tak pøed oèima jeho a nerozmáhá se po kùži: tedy rozkáže ho zavøíti knìz po druhé za sedm dní.
Lev 13:6 I pohledí na ni knìz v den sedmý po druhé, a jestliže ta rána pozèernalá bude, a nerozmohla by se po kùži: tedy za èistého vyhlásí ho knìz, nebo prašivina jest. I zpéøe roucha svá a èistý bude.
Lev 13:7 Pakli by se dále rozmohla ta prašivina po kùži jeho, již po ukázání se knìzi k oèištìní svému, tedy ukáže se znovu knìzi.
Lev 13:8 I pohledí na nìj knìz, a jestliže se rozmohla ta prašivina po kùži jeho, za neèistého vyhlásí jej knìz, nebo malomocenství jest.
Lev 13:9 Rána malomocenství když bude na èlovìku, pøiveden bude k knìzi.
Lev 13:10 I pohledí na nìj knìz, a bude-li oteklina bílá na kùži, až by uèinila chlupy bílé, by pak i zdravé maso bylo na té oteklinì:
Lev 13:11 Malomocenství zastaralé jest na kùži tìla jeho. Protož za neèistého vyhlásí jej knìz, a nedá ho zavøíti, nebo zjevnì neèistý jest.
Lev 13:12 Jestliže by se pak vylilo malomocenství po kùži, a pøikrylo by malomocenství všecku kùži nemocného, od hlavy jeho až do noh jeho, všudy kdež by knìz oèima vidìti mohl:
Lev 13:13 I pohledí na nìj knìz, a pøikrylo-li by malomocenství všecko tìlo jeho, tedy za èistého vyhlásí nemocného. Nebo všecka ta rána v bìlost se zmìnila, protož èistý jest.
Lev 13:14 Ale kdykoli ukáže se na ní živé maso, neèistý bude.
Lev 13:15 I pohledí knìz na to živé maso a vyhlásí jej za neèistého, nebo to maso živé neèisté jest, malomocenství jest.
Lev 13:16 Když by pak odešlo zase maso živé a zmìnilo by se v bìlost, tedy pøijde k knìzi.
Lev 13:17 A vida knìz, že obrátila se rána ta v bìlost, za èistou vyhlásí ji; èistá jest.
Lev 13:18 Když by pak byl na kùži tìla vøed, a byl by zhojen,
Lev 13:19 Byla-li by na místì vøedu toho oteklina bílá, aneb poškvrna pobìlavá a náryšavá, tedy ukázána bude knìzi.
Lev 13:20 A vida knìz, že na pohledìní to místo jest nižší nežli jiná kùže, a chlupové na nìm by zbìleli, za neèistého vyhlásí jej knìz. Rána malomocenství jest, kteráž na vøedu vyrostla.
Lev 13:21 Pakli, když pohledí na ni knìz, uzøí, že chlupové nezbìleli na nìm, a není nižší nežli jiná kùže, ale že jest pozèernalé místo, tedy zavøe ho knìz za sedm dní.
Lev 13:22 Pakli by šíøe se rozmáhala po kùži, za neèistého vyhlásí jej knìz; rána malomocenství jest.
Lev 13:23 Pakli by ta poškvrna pobìlavá zùstávala na místì svém, a nerozmáhala by se, znamení toho vøedu jest; protož za èistého vyhlásí jej knìz.
Lev 13:24 Tìlo, na jehož kùži byla by spálenina od ohnì, a po zhojení té spáleniny zùstala by poškvrna pobìlavá a náryšavá, anebo bílá toliko:
Lev 13:25 Pohledí na ni knìz, a jestliže chlupové na ní zbìleli, a lsknou se, zpùsob také její jest hlubší nežli jiné kùže vùkol: malomocenství jest, kteréž zrostlo na spáleninì; protož za neèistého vyhlásí jej knìz, nebo rána malomocenství jest.
Lev 13:26 Pakli uzøí knìz, an na poškvrnì pobìlavé není žádného chlupu bílého, a že nižší není nežli jiná kùže, ale že jest pozèernalá, poruèí ho zavøíti knìz za sedm dní.
Lev 13:27 I pohledí na ni knìz dne sedmého. Jestliže se více rozmohla po kùži, tedy za neèistého vyhlásí jej; nebo rána malomocenství jest.
Lev 13:28 Pakli bìlost lsknutá na svém místì zùstávati bude, a nerozmùže se po kùži, ale bude pozèernalá: zprýštìní od spáleniny jest; za èistého vyhlásí jej knìz, nebo šrám spáleniny jest.

Lev 13:29 Byla-li by pak rána na hlavì aneb na bradì muže neb ženy,
Lev 13:30 Tedy pohledí knìz na tu ránu, a jestliže zpùsob její bude hlubší nežli jiná kùže, a bude na ní vlas prožlutlý a tenký: tedy za neèistého vyhlásí jej knìz, nebo poškvrna èerná jest; malomocenství na hlavì aneb na bradì jest.
Lev 13:31 Když pak pohledí knìz na ránu poškvrny èerné a uzøí, že zpùsob její není hlubší nežli jiná kùže, a že není vlasu èerného na ní: zavøíti dá knìz majícího ránu poškvrny èerné za sedm dní.
Lev 13:32 I pohledí knìz na tu ránu dne sedmého, a aj, nerozmohla se ta poškvrna èerná, a není vlasu žlutého na ní, a zpùsob té poškvrny èerné není hlubší nežli kùže:
Lev 13:33 Tedy oholen bude èlovìk ten, ale poškvrny té èerné nedá holiti. I dá zavøíti knìz majícího tu poškvrnu za sedm dní po druhé.
Lev 13:34 I pohledí knìz na poškvrnu èernou dne sedmého, a jestliže se nerozmohla poškvrna èerná dále po kùži, a místo její není-li hlubší nežli jiná kùže: za èistého vyhlásí ho knìz, i zpéøe roucha svá a èistý bude.
Lev 13:35 Pakli by se dále rozmohla poškvrna ta èerná po kùži, již po oèištìní jeho,
Lev 13:36 Tedy pohledí na ni knìz, a uzøí-li, že se dále rozmohla ta poškvrna èerná po kùži, nebude více šetøiti vlasu žlutého; neèistý jest.
Lev 13:37 Pakli poškvrna èerná tak zùstává pøed oèima jeho, a èerný vlas vzrostl by na ní, tedy zhojena jest ta poškvrna èerná; èistý jest, a za èistého vyhlásí jej knìz.
Lev 13:38 Když by na kùži tìla muže aneb ženy byly poškvrny, totiž poškvrny pobìlavé,
Lev 13:39 I pohledí knìz, a jestliže budou na kùži tìla jejich poškvrny bílé, pozèernalé, tedy poškvrna bílá jest, kteráž na kùži zrostla; èistý jest.
Lev 13:40 Muž, z jehož by hlavy vlasové slezli, lysý jest a èistý jest.
Lev 13:41 Jestliže pak po jedné stranì obleze hlava jeho, nálysý jest a èistý jest.
Lev 13:42 Pakli na té lysinì, aneb na tom oblysení byla by rána bílá a ryšavá, tedy malomocenství zrostlo na lysinì jeho, aneb na oblysení jeho.
Lev 13:43 I pohledí na nìj knìz, a uzøí-li oteklinu rány bílou a ryšavou na lysinì jeho, aneb na oblysení jeho, jako zpùsob malomocenství na kùži tìla:
Lev 13:44 Èlovìk malomocný jest a neèistý jest. Bez meškání za neèistého vyhlásí jej knìz, nebo na hlavì jeho jest malomocenství jeho.
Lev 13:45 Malomocný pak, na nìmž by ta rána byla, bude míti roucho roztržené a hlavu odkrytou a ústa zastøená, a Neèistý, neèistý jsem! volati bude.
Lev 13:46 Po všecky dny, v nichž ta rána bude na nìm, za neèistého jmín bude; nebo neèistý jest. Sám bydliti bude, vnì za stany bude pøebývání jeho.
Lev 13:47 Když by pak na rouchu byla rána malomocenství, buï na rouchu soukenném aneb na rouchu lnìném,
Lev 13:48 Buï na osnovì aneb na outku ze lnu aneb z vlny, buï na kùži aneb na každé vìci kožené,
Lev 13:49 A byla by ta rána zelená neb náryšavá na rouchu aneb na kùži, aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené: rána malomocenství jest, ukázána bude knìzi.
Lev 13:50 I pohledí knìz na tu ránu, a dá zavøíti tu vìc mající ránu za sedm dní.
Lev 13:51 A pohledì na tu ránu dne sedmého, uzøí-li, že se dále rozmohla ta rána na rouchu, neb po osnovì anebo po outku, aneb na kùži, k èemuž by jí koli užíváno bylo: rána ta malomocenství rozjídavá jest, vìc neèistá jest.
Lev 13:52 I spálí to roucho aneb osnovu, aneb outek z vlny neb ze lnu, aneb jakoukoli nádobu koženou, na níž by byla rána ta; nebo malomocenství škodlivé jest, protož ohnìm spáleno bude.
Lev 13:53 Pakli pohledì knìz, uzøel by, že se nerozmohla rána ta na rouchu, aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené:
Lev 13:54 Rozkáže knìz, aby zeprali tu vìc, na níž byla by rána, i káže ji zavøíti za sedm dní po druhé.
Lev 13:55 I pohledí knìz po zeprání té vìci na ránu. Jestliže nezmìnila rána barvy své, by se pak nerozmohla dále, pøedce neèistá jest. Ohnìm spáliš ji; nebo rozjídavá vìc jest na vrchní neb spodní stranì její.
Lev 13:56 Pakli pohledì knìz, uzøel by, an pozèernala rána po zeprání svém, odtrhne ji od roucha aneb od kùže, aneb od osnovy, aneb od outku.
Lev 13:57 Jestliže se pak ukáže ještì na rouchu aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené, malomocenství rozjídající se jest. Ohnìm spáliš vìc tu, na kteréž by ta rána byla.
Lev 13:58 Roucho pak aneb osnovu, aneb outek, aneb kteroukoli nádobu koženou, když bys zepral, a odešla by od ní ta rána, ještì po druhé zpéøeš, a èisté bude.
Lev 13:59 Ten jest zákon o ránì malomocenství na rouchu soukenném aneb lnìném, aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené, kterak má za èistou aneb za neèistou uznána býti.
Lev 14:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 14:2 Tento bude øád pøi malomocném v den oèišování jeho: K knìzi pøiveden bude.
Lev 14:3 I vyjde knìz ven z stanù a pohledí na nìj, a uzøí-li, že uzdravena jest rána malomocenství malomocného:

Lev 14:4 Rozkáže knìz tomu, kterýž se oèiš□uje, vzíti dva vrabce živé a èisté, a døevo cedrové, a èervec dvakrát barvený, a yzop.
Lev 14:5 I rozkáže knìz zabiti vrabce jednoho, a vycediti krev z nìho do nádoby hlinìné nad vodou živou.
Lev 14:6 A vezme vrabce živého a døevo cedrové, též èervec dvakrát barvený, a yzop, a omoèí to všecko i s vrabcem živým ve krvi vrabce zabitého nad vodou živou.
Lev 14:7 Tedy pokropí toho, kterýž se oèiš□uje od malomocenství, sedmkrát, a za èistého jej vyhlásí, i pustí vrabce živého na pole.
Lev 14:8 Ten pak, kterýž se oèiš□uje, zpéøe roucho své a oholí všecky vlasy své, umyje se vodou, a èistý bude. Potom vejde do táboru, a bydliti bude vnì, nevcházeje do stanu svého za sedm dní.
Lev 14:9 Dne pak sedmého sholí všecky vlasy své, hlavu i bradu svou, i oboèí své, a tak všecky vlasy své sholí; zpéøe také roucha svá a tìlo své umyje vodou, a tak oèistí se.
Lev 14:10 Dne pak osmého vezme dva beránky bez poškvrny, a ovci jednu roèní bez poškvrny, a tøi desetiny efi mouky bìlné k obìti suché, olejem zadìlané, a oleje jednu mírku.
Lev 14:11 Knìz pak, kterýž oèiš□uje, postaví toho èlovìka oèiš□ujícího se s tìmi vìcmi pøed Hospodinem u dveøí stánku úmluvy.
Lev 14:12 I vezme knìz beránka jednoho, kteréhožto obìtovati bude v obìt za høích, a mírku oleje, a obraceti bude tím sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem.
Lev 14:13 A zabije beránka toho na místì, kdež se zabíjí obìt za høích a obìt zápalná, totiž na místì svatém; nebo jakož obìt za høích, tak obìt za vinu knìzi pøináleží, svatá svatých jest.
Lev 14:14 I vezme knìz krve z obìti za høích, a pomaže jí kraje ucha pravého èlovìka toho, kterýž se oèiš□uje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé.
Lev 14:15 Vezme také knìz z té mírky oleje, a naleje na ruku svou levou.
Lev 14:16 A omoèe prst svùj pravý v tom oleji, kterýž má na ruce své levé, pokropí z nìho prstem svým sedmkrát pøed Hospodinem.
Lev 14:17 Z ostatku pak oleje toho, kterýž má na ruce své, pomaže knìz kraje ucha pravého èlovìka toho, kterýž se oèiš□uje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na krev obìti za vinu.
Lev 14:18 Což pak zùstane oleje, kterýž jest v ruce knìze, pomaže tím hlavy toho, kterýž se oèiš□uje; a tak oèistí jej knìz pøed Hospodinem.
Lev 14:19 Uèiní také knìz obìt za høích, a oèistí oèiš□ujícího se od neèistoty jeho. A potom zabije obìt zápalnou.
Lev 14:20 I bude obìtovati knìz tu obìt zápalnou, i obìt suchou na oltáøi; a tak oèistí jej, i bude èistý.
Lev 14:21 Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl, tedy vezme jednoho beránka v obìt za provinìní, k obracení jí sem i tam pro oèištìní své, a desátý díl mouky bìlné olejem zadìlané k obìti suché, a mírku oleje,
Lev 14:22 Též dvì hrdlièky aneb dvé holoubátek, kteréž by mohl míti, a bude jedno v obìt za høích, a druhé v obìt zápalnou.
Lev 14:23 I pøinese je v osmý den oèiš□ování svého knìzi, ke dveøùm stánku úmluvy pøed Hospodina.
Lev 14:24 Tedy knìz vezma beránka obìti za vinu a mírku oleje, obraceti je bude sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem.
Lev 14:25 I zabije beránka obìti za provinìní, a vezma krve z obìti za provinìní, pomaže jí kraje ucha pravého èlovìka toho, kterýž se oèiš□uje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé.
Lev 14:26 Oleje také naleje knìz na ruku svou levou.
Lev 14:27 A omoèe prst svùj pravý v oleji, kterýž bude na ruce jeho levé, pokropí jím sedmkrát pøed Hospodinem.
Lev 14:28 Pomaže také knìz olejem, kterýž má na ruce své, kraje ucha pravého toho, kdož se èistí, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na místì krve z obìti za vinu.
Lev 14:29 Což pak zùstává oleje, kterýž jest v ruce knìze, pomaže jím hlavy toho, kterýž se oèiš□uje; a tak oèistí jej pøed Hospodinem.
Lev 14:30 Tolikéž uèiní i s hrdlièkou jednou aneb s holoubátkem z tìch, kteréž zjednati mohl.
Lev 14:31 Z tìch, kterýchž dostati mohl, obìtovati bude jedno za høích a druhé v obìt zápalnou s obìtí suchou; a tak oèistí knìz oèiš□ujícího se pøed Hospodinem.
Lev 14:32 Ten jest zákon toho, na komž by se ukázala rána malomocenství, a kterýž by nemohl býti s ty vìci k oèištìní svému pøináležité.
Lev 14:33 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka:
Lev 14:34 Když vejdete do zemì Kananejské, kterouž já vám za dìdictví dávám, a dopustil bych ránu malomocenství na nìkterý dùm zemì, kterouž vládnouti budete,
Lev 14:35 Tedy pøijde hospodáø domu a oznámí knìzi øka: Zdá mi se, jako by byla rána malomocenství na domì.
Lev 14:36 I rozkáže knìz vyprázdniti dùm, døíve než by všel do nìho hledìti na tu ránu, aby nebylo poškvrnìno nìco z tìch vìcí, kteréž v domì jsou. Potom pak vejde, aby pohledìl na ten dùm.

Lev 14:37 Tedy vida ránu tu, uzøí-li, že rána jest na stìnách domu, totiž dùlkové názelení aneb náèervení, a na pohledìní jsou nižší než stìna jinde:
Lev 14:38 Vyjde knìz z domu toho ke dveøím jeho, a dá zavøíti dùm ten za sedm dní.
Lev 14:39 A v den sedmý navrátí se knìz, a uzøí-li, ano se rozmohla rána na stìnách domu toho:
Lev 14:40 Rozkáže vyníti kamení, na nìmž by rána taková byla, a vyvrci je ven za mìsto na místo neèisté.
Lev 14:41 Dùm pak rozkáže vystrouhati vnitø všudy vùkol; a vysypou prach ten, kterýž sstrouhali, vnì za mìstem na místo neèisté.
Lev 14:42 A vezmouce jiné kamení, vyplní jím místo onoho kamení; tolikéž hliny jiné vezmouce, vymaží dùm.
Lev 14:43 Pakli by se navrátila rána, a vzrostla by v tom domì po vyvržení kamení a vystrouhání domu, i po vymazání jeho,
Lev 14:44 Tedy vejda knìz, uzøí-li, an se rozmohla rána v domì, malomocenství rozjídající se jest v tom domì, neèistý jest.
Lev 14:45 I rozboøí ten dùm a kamení jeho, i døíví jeho, a všecko mazání domu toho, a vynosí ven za mìsto na místo neèisté.
Lev 14:46 Jestliže by pak kdo všel do domu toho v ten èas, když zavøín byl, neèistý bude až do veèera.
Lev 14:47 A jestliže by kdo spal v tom domì, zpéøe roucha svá; tolikéž jestliže by kdo jedl v tom domì, zpéøe roucha svá.
Lev 14:48 Jestliže by pak knìz vejda tam, uzøel, že se nerozmohla rána v domì po obnovení jeho, tedy za èistý vyhlásí dùm ten; nebo uzdravena jest rána jeho.
Lev 14:49 A vezma k oèištìní domu toho dva vrabce a døevo cedrové, a èervec dvakrát barvený a yzop,
Lev 14:50 I zabije vrabce jednoho, a vycedí krev do nádoby hlinìné nad vodou živou.
Lev 14:51 A vezme døevo cedrové a yzop, a èervec dvakrát barvený, a vrabce živého, omoèí to všecko ve krvi vrabce zabitého a u vodì živé, a pokropí domu toho sedmkrát.
Lev 14:52 A tak když oèistí dùm ten krví vrabce a vodou živou a ptákem živým, døevem cedrovým, yzopem a èervcem dvakrát barveným:
Lev 14:53 Vypustí ven vrabce živého z mìsta na pole, a oèistí dùm ten, i bude èistý.
Lev 14:54 Ten jest zákon o všeliké ránì malomocenství a poškvrny èerné,
Lev 14:55 A malomocenství roucha i domu,
Lev 14:56 I otekliny, prašiviny a poškvrny pobìlavé,
Lev 14:57 K ukázání, kdy jest kdo èistý, aneb kdy jest kdo neèistý. Ten jest zákon malomocenství.
Lev 15:1 Mluvil pak Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka:
Lev 15:2 Mluvte synùm Izraelským a rcete jim: Když by který muž trpìl tok semene z tìla svého, neèistý bude.
Lev 15:3 Tato pak bude neèistota jeho v toku jeho: Jestliže vypìòuje tìlo jeho tok svùj, aneb že by se zastavil tok v tìle jeho, neèistota jeho jest.
Lev 15:4 Každé lùže, na nìmž by ležel, kdož má tok semene, neèisté bude; a všecko, na èemž by sedìl, neèisté bude.
Lev 15:5 A kdož by se dotekl lùže jeho, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, a bude neèistý až do veèera.
Lev 15:6 A kdo by sedl na to, na èemž sedìl ten, kdož má tok semene, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:7 Jestliže by se kdo dotekl tìla trpícího tok semene, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:8 A jestliže by ten, kdož trpí tok semene, plinul na èistého, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:9 Každé sedlo, na nìmž by sedìl ten, kdož má tok semene, neèisté bude.
Lev 15:10 A kdož by koli dotekl se nìèeho, což bylo pod ním, neèistý bude až do veèera; a kdož by co z toho nesl, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, a bude neèistý až do veèera.
Lev 15:11 Kohož by se pak dotekl ten, kdož má tok semene, a neumyl rukou svých vodou, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:12 Nádoba hlinìná, kteréž by se dotekl ten, kdo má tok semene, bude rozbita, a každá nádoba døevìná vodou vymyta bude.
Lev 15:13 Když by pak oèištìn byl ten, kdož tok semene trpìl, od toku svého, seète sedm dní po svém oèištìní, a zpéøe roucha svá, a vodou živou zmyje tìlo své, i bude èist.
Lev 15:14 Potom dne osmého vezme sobì dvì hrdlièky aneb dvé holoubátek, a pøijda pøed Hospodina ke dveøím stánku úmluvy, dá je knìzi.
Lev 15:15 Kterýž obìtovati je bude, jedno za høích a druhé v obìt zápalnou; a oèistí jej knìz pøed Hospodinem od toku jeho.
Lev 15:16 Muž, z nìhož by vyšlo símì scházení, zmyje vodou všecko tìlo své, a bude neèistý až do veèera.
Lev 15:17 Každé roucho i každá kùže, na níž by bylo símì scházení, zeprána bude vodou, a neèistá bude až do veèera.

Lev 15:18 Žena také, s kterouž by obýval muž scházením semene, oba zmyjí se vodou, a neèistí budou až do veèera.
Lev 15:19 Žena pak, když by trpìla nemoc svou, a tok krve byl by z tìla jejího, za sedm dní oddìlena bude; každý, kdož by se jí dotekl, neèistý bude až do veèera.
Lev 15:20 Na èemž by koli ležela v èas oddìlení svého, neèisté bude; tolikéž, na èem by koli sedìla, neèisté bude.
Lev 15:21 Také kdož by se dotekl lùže jejího, zpéøe roucho své, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:22 Kdož by se koli dotekl toho, na èemž sedìla, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:23 Což by koli bylo na lùži tom, neb na jaké by koli vìci sedìla, a dotekl by se toho nìkdo, neèistý bude až do veèera.
Lev 15:24 Jestliže by kdo spal s ní, a byla by neèistota její na nìm, neèistý bude za sedm dní; i každé lùže, na nìmž by spal, neèisté bude.
Lev 15:25 Žena pak trpìla-li by krvotok po mnohé dny, kromì èasu nemoci své, totiž krvotok by trpìla pøes èas pøirozené nemoci: po všecky dny toku neèistoty své, jako i v èas nemoci své pøirozené, neèistá bude.
Lev 15:26 Každé lùže, na nìmž by spala po všecky dny toku svého, bude jí jako lùže v pøirozené nemoci její; a každá vìc, na kteréž by sedìla, neèistá bude, podlé neèistoty pøirozené nemoci její.
Lev 15:27 Kdož by koli dotekl se tìch vìcí, neèistý bude. Protož zpéøe roucho své, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera.
Lev 15:28 Když pak oèištìna bude od toku svého, seète sobì sedm dní, a potom oèišovati se bude.
Lev 15:29 A v den osmý vezme sobì dvì hrdlièky aneb dvé holoubátek, a pøinese je knìzi ke dveøím stánku úmluvy.
Lev 15:30 Z nichž jedno obìtovati bude knìz v obìt za høích, a druhé v obìt zápalnou, a oèistí ji knìz pøed Hospodinem od toku neèistoty její.
Lev 15:31 I budete oddìlovati syny Izraelské od neèistot jejich, aby nezemøeli pro neèistoty své, když by poškvrnili pøíbytku mého, kterýž jest u prostøed nich.
Lev 15:32 To jest právo trpícího tok semene, i toho, z nìhož vychází símì scházení, jímž poškvrnìn bývá,
Lev 15:33 Též nemocné ženy v oddìlení jejím, i všelikého trpícího tok svùj, buï mužského pohlaví neb ženského, a muže, kterýž by spal s neèistou.
Lev 16:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou synù Aronových, kteøížto, když pøedstoupili pøed Hospodina, zemøeli,
Lev 16:2 A øekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv Aronovi bratru svému, a nevchází každého èasu do svatynì za oponu pøed slitovnici, kteráž jest na truhle, aby neumøel; nebo já v oblace ukáži se nad slitovnicí.
Lev 16:3 S tímto vcházeti bude Aron do svatynì: S volkem mladým, kterýž bude v obìt za høích, a s beranem k obìti zápalné.
Lev 16:4 V sukni lnìnou svatou obleèe se, a košilku lnìnou bude míti na tìle hanby své, pasem také lnìným opáše se, a èepici lnìnou vstaví na hlavu, roucha zajisté svatá jsou tato; i umyje vodou tìlo své a obleèe se v nì.
Lev 16:5 Od shromáždìní pak synù Izraelských vezme dva kozly k obìti za høích, a jednoho berana k zápalné obìti.
Lev 16:6 I bude obìtovati Aron volka svého v obìt za høích, a oèistí sebe i dùm svùj.
Lev 16:7 Potom vezme ty dva kozly a postaví je pøed Hospodinem u dveøí stánku úmluvy.
Lev 16:8 I dá Aron na ty dva kozly losy, los jeden Hospodinu, a los druhý Azazel.
Lev 16:9 A obìtovati bude Aron kozla toho, na nìhož by los padl Hospodinu, obìtovati jej bude za høích.
Lev 16:10 Kozla pak toho, na nìhož pøišel los Azazel, postaví živého pøed Hospodinem, aby skrze nìho uèinil oèištìní, a pustí ho na poušk Azazel.
Lev 16:11 I bude obìtovati Aron volka svého v obìt za høích, a oèistí sebe i dùm svùj, a zabije volka svého v obìt za høích.
Lev 16:12 Vezme také plnou kadidlnici uhlí øeøavého s oltáøe, kterýž jest pøed tváøí Hospodinovou, a plné obì hrsti své vonných vìcí stluèených, a vnese za oponu.
Lev 16:13 A vloží kadidlo to na oheò pøed Hospodinem, a dým kadìní toho pøikryje slitovnici, kteráž jest nad svìdectvím, a neumøe.
Lev 16:14 Potom vezma krve volka toho, pokropí prstem svým na slitovnicí k východu; tolikéž pøed slitovnicí kropiti bude sedmkrát krví tou prstem svým.
Lev 16:15 Zabije také v obìt za høích kozla toho, kterýž jest lidu, a vnese krev jeho do vnitøku za oponu, a uèiní se krví jeho, jakož uèinil se krví volka, totiž pokropí jí na slitovnici a pøed slitovnicí.
Lev 16:16 A oèistí svatyni od neèistot synù Izraelských a od pøestoupení jejich i všech høíchù jejich. Totéž uèiní i stánku úmluvy, kterýž jest mezi nimi u prostøed neèistot jejich.
Lev 16:17 (Žádný pak èlovìk a není v stánku úmluvy, když on vchází k oèišování do svatynì, dokudž by on

zase nevyšel a oèištìní za sebe, za dùm svùj i za všecko množství Izraelské nevykonal.)
Lev 16:18 Vyjde pak k oltáøi, kterýž jest pøed Hospodinem, a oèistí jej. A vezma krve volka toho, a ze krve kozla, dá na rohy oltáøe vùkol.
Lev 16:19 A pokropí ho svrchu krví tou prstem svým sedmkrát, a oèistí jej i posvìtí ho od neèistot synù Izraelských.
Lev 16:20 A když by dokonal oèištìní svatynì a stánku úmluvy a oltáøe, obìtovati bude kozla živého.
Lev 16:21 A vlože Aron obì ruce své na hlavu kozla živého, vyznávati bude nad ním všecky nepravosti synù Izraelských, a všecka pøestoupení jejich se všemi høíchy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyžene ho èlovìk k tomu zøízený na pouš.
Lev 16:22 (Kozel ten zajisté ponese na sobì všecky nepravosti jejich do zemì pusté.) A pustí kozla toho na poušti.
Lev 16:23 Potom pak pøijda Aron do stánku úmluvy, svleèe s sebe roucha lnìná, v nìž se byl oblékl, když vjíti mìl do svatynì, a nechá jich tu.
Lev 16:24 A umyje tìlo své vodou na místì svatém, a obleèe se zase v roucha svá, a vyjda, obìtovati bude obìt zápalnou svou a obìt zápalnou lidu, a oèistí sebe i lid.
Lev 16:25 A tuk obìti za høích páliti bude na oltáøi.
Lev 16:26 Ten pak, kterýž vyvedl kozla na Azazel, zpéøe roucha svá, a zmyje tìlo své vodou, a potom vejde do stanù.
Lev 16:27 Volka pak za høích a kozla za høích, jejichž krev vnesena byla k vykonání oèištìní v svatyni, vynese ven z táboru, a spálí ohnìm kùže jejich, i maso jejich, i lejna jejich.
Lev 16:28 Kdož by pak spálil je, zpéøe roucha svá, a umyje tìlo své vodou, a potom vejde do táboru.
Lev 16:29 Bude vám i toto za vìèné ustanovení: Sedmého mìsíce, desátého dne téhož mìsíce ponižovati budete duší svých, a žádného díla nebudete dìlati, ani doma zrozený, ani pøíchozí, kterýž jest pohostinu mezi vámi.
Lev 16:30 Nebo v ten den oèistí vás, abyste oèištìni byli; ode všech høíchù svých pøed Hospodinem oèištìni budete.
Lev 16:31 Sobota odpoèinutí bude vám, a ponižovati budete duší svých ustanovením vìèným.
Lev 16:32 Oèišovati pak bude knìz, kterýž jest pomazaný, a jehož ruce posvìceny jsou k vykonávání úøadu knìžského místo otce svého, a obleèe se v roucha lnìná, roucha svatá.
Lev 16:33 A oèistí svatyni svatou a stánek úmluvy, oèistí také i oltáø, i knìží, i všecken lid shromáždìný oèistí.
Lev 16:34 A bude vám to ustanovením vìèným k oèišování synù Izraelských ode všech høíchù jejich, každého roku jednou. I uèinil Mojžíš tak, jakž jemu byl pøikázal Hospodin.
Lev 17:1 I mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka:
Lev 17:2 Mluv k Aronovi a synùm jeho i ke všechnìm synùm Izraelským, a rci jim: Tato jest vìc, kterouž pøikázal Hospodin, øka:
Lev 17:3 Kdož by koli z domu Izraelského zabil vola aneb beránka, neb kozu, buï mezi stany, aneb kdož by zabil vnì za stany,
Lev 17:4 A ke dveøím stánku úmluvy nepøivedl by ho, aby obìtoval obìt Hospodinu pøed pøíbytkem Hospodinovým: vinen bude krví, nebo krev vylil; protož vyhlazen bude muž ten z prostøedku lidu svého.
Lev 17:5 Pøivedou tedy synové Izraelští obìti své, kteréž by na poli zabíjeti chtìli, pøivedou je, pravím, k Hospodinu ke dveøím stánku úmluvy, k knìzi, a obìtovati budou obìti pokojné Hospodinu.
Lev 17:6 A pokropí knìz krví na oltáøi Hospodinovu u dveøí stánku úmluvy, a páliti bude tuk u vùni líbeznou Hospodinu.
Lev 17:7 A nikoli více nebudou obìtovati obìtí svých ïáblùm, po nichžto odcházejíce, oni smilní. Zákon tento bude jim vìèný i všechnìm potomkùm jejich.
Lev 17:8 Protož povíš jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z pøíchozích, kteøíž by pohostinu byli mezi vámi, obìtoval zápal aneb jinou obìt,
Lev 17:9 A ke dveøím stánku úmluvy nepøivedl by jí, aby ji obìtoval Hospodinu; tedy vyhlazen bude èlovìk ten z lidu svého.
Lev 17:10 A kdož by koli z domu Izraelského aneb z pøíchozích, kteøíž jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou krev: postavím tváø svou proti èlovìku tomu, a vyhladím jej z prostøedku lidu jeho.
Lev 17:11 Nebo duše všelikého tìla ve krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáøi, k oèišování duší vašich. Nebo sama krev na duši oèišuje.
Lev 17:12 Protož øekl jsem synùm Izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve; ani pøíchozí, kterýž pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti.
Lev 17:13 A kdož by koli z synù Izraelských aneb z pøíchozích, kteøíž jsou pohostinu mezi vámi, honì, ulovil zvíøe aneb ptáka, což se jísti mùže, tedy vycedí krev jeho a zasype ji prstí.
Lev 17:14 Nebo duše všelikého tìla jest krev jeho, kteráž jest v duši jeho. Protož jsem povìdìl synùm Izraelským: Krve žádného tìla jísti nebudete, nebo duše všelikého tìla jest krev jeho; kdož by koli jedl ji, vyhlazen bude.
Lev 17:15 Kdož by pak koli jedl tìlo mrtvé aneb udávené, buï on doma zrozený aneb pøíchozí: zpéøe roucha

svá, a umyje se vodou, a neèistý bude až do veèera, potom pak èistý bude.
Lev 17:16 A pakli nezpéøe roucha svého, a tìla svého neumyje, tedy ponese nepravost svou.
Lev 18:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 18:2 Mluv synùm Izraelským a rci jim: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 18:3 Vedlé skutkù zemì Egyptské, v níž jste bydlili, neèiòte, ani podlé skutkù zemì Kananejské, do kteréž já vás uvozuji, èiniti budete, a v ustanoveních jejich nechoïte.
Lev 18:4 Soudy mé èiòte a ustanovení mých ostøíhejte, abyste chodili v nich: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 18:5 Ostøíhejte ustanovení mých a soudù mých. Èlovìk ten, kterýž by je èinil, živ bude v nich: Já jsem Hospodin.
Lev 18:6 Nižádný èlovìk k žádné pøítelkyni krevní nepøistupuj k obnažení hanby její: Já jsem Hospodin.
Lev 18:7 Hanby otce svého a matky své neodkryješ; matka tvá jest, neodkryješ hanby její.
Lev 18:8 Hanby ženy otce svého neodkryješ; nebo hanba otce tvého jest.
Lev 18:9 Hanby sestry své, dcery otce svého aneb dcery matky své, kteráž doma zplozena aneb vnì zplozena jest, neodkryješ hanby jejich.
Lev 18:10 Hanby vnuèky své, buï po synu neb dceøi své, neodkryješ; nebo hanba tvá jsou.
Lev 18:11 Hanby dcery manželky otce svého, kteráž jest zplozena od otce tvého, tvá sestra jest, neodkryješ hanby její.
Lev 18:12 Hanby sestry otce svého neodkryješ; nebo krevní pøítelkynì otce tvého jest.
Lev 18:13 Hanby sestry matky své neodkryješ; nebo krevní pøítelkynì matky tvé jest.
Lev 18:14 Hanby bratra otce svého neodkryješ; k manželce jeho nevejdeš, stryna tvá jest.
Lev 18:15 Hanby nevìsty své neodkryješ; manželka jest syna tvého, neodkryješ hanby její.
Lev 18:16 Hanby manželky bratra svého neodkryješ; nebo hanba bratra tvého jest.
Lev 18:17 Hanby ženy a dcery její neodkryješ. Vnuèky její po synu neb po dceøi její nepojmeš, abys odkryl hanbu její; nebo krevní jsou, a nešlechetnost jest.
Lev 18:18 Nevezmeš sobì ženy k ženì první, abys ssoužil ji, odkrývaje hanbu její za života jejího.
Lev 18:19 Také k ženì, když jest v své nemoci neèisté, nepøistoupíš, odkrývaje hanbu její.
Lev 18:20 S manželkou bližního svého nebudeš obcovati, poškvròuje se s ní.
Lev 18:21 Nedopustíš, aby kdo z semene tvého proveden byl skrze oheò modly Moloch, abys nepoškvrnil jména Boha svého: Já jsem Hospodin.
Lev 18:22 Nebudeš obcovati s mužským pohlavím, scházeje se s ním jako s ženou; nebo ohavnost jest.
Lev 18:23 A s žádným hovadem nebudeš obcovati, poškvròuje se s ním; ani žena nepoddá se hovadu, aby s ním obývala; nebo mrzkost jest.
Lev 18:24 A protož nepoškvròujtež se žádnou touto vìcí; nebo tìmito všemi vìcmi poškvrnili se pohané, kteréž já vyvrhu od tváøi vaší.
Lev 18:25 Nebo poškvrnila se zemì, a navštívím nepravost její na ní, a vyvrátí zemì obyvatele své.
Lev 18:26 Ale vy ostøíhejte ustanovení mých a soudù mých, a neèiòte nižádných ohavností tìchto, tak domácí jako pøíchozí, kterýž jest pohostinu u prostøed vás.
Lev 18:27 (Nebo všecky ty ohavnosti èinili lidé zemì té, kteøíž byli pøed vámi, èímž poškvrnìna jest zemì.)
Lev 18:28 Aby nevyvrátila vás zemì, proto že byste jí poškvrnili, jako vyvrátila národ, kterýž byl pøed vámi.
Lev 18:29 Nebo kdož by koli dopustil se nìkteré ze všech ohavností tìch: duše zajisté, kteréž by èinily to, vyhlazeny budou z prostøedku lidu svého.
Lev 18:30 Protož ostøíhejte pøikázání mých, abyste neèinili nièeho z obyèejù ohavných,kteøíž èinìni jsou pøed vámi, aniž sebe jimi poškvròujte: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 19:2 Mluv ke všemu množství synù Izraelských a rci jim: Svatí buïte, nebo svatý jsem, já Hospodin Bùh váš.
Lev 19:3 Jeden každý matky své a otce svého báti se budete. A sobot mých ostøíhejte, nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:4 Neobracejte se k modlám, a bohù litých nedìlejte sobì: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:5 A když obìtovati budete obìti pokojné Hospodinu, z dobré vùle své obìtovati budete je.
Lev 19:6 Kterého dne obìtovati budete, jísti budete je, i nazejtøí; což by pak zùstalo až do tøetího dne, ohnìm spáleno bude.
Lev 19:7 Pakli pøedce jísti budete dne tøetího, vìc ohavná bude, a nebude oblíbena.
Lev 19:8 Kdož by to jedl, pokutu nepravosti své ponese; nebo svatosti Hospodinovy poškvrnil, protož vyhlazena bude duše ta z lidu svého.
Lev 19:9 Když budete žíti obilé zemì vaší, nesežneš naskrze všeho pole svého, a nebudeš sbírati pozùstalých klasù žnì své.
Lev 19:10 Tolikéž ostatkù vinice své nebudeš bráti, a zrní vinice své nebudeš sbírati; chudému a pøíchozímu zanecháš toho: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:11 Nekraïte a nelžete, a nižádný neoklamávej bližního svého.

Lev 19:12 Nepøisahejte køivì ve jméno mé, aniž kdo poškvròuj jména Boha svého: Já jsem Hospodin.
Lev 19:13 Neutiskneš mocí bližního svého, aniž obloupíš ho. Nezùstane mzda dìlníka u tebe až do jitra.
Lev 19:14 Hluchému nebudeš zloøeèiti, a pøed slepým nepoložíš úrazu, ale báti se budeš Boha svého, nebo já jsem Hospodin.
Lev 19:15 Neuèiníš neprávì v soudu. Nepøijmeš osoby chudého, aniž šanovati budeš osoby bohatého; spravedlivì souditi budeš bližního svého.
Lev 19:16 Nebudeš choditi jako utrhaè v lidu svém, aniž státi budeš na hrdlo bližnímu svému: Já jsem Hospodin.
Lev 19:17 Nebudeš nenávidìti bratra svého v srdci svém; svobodnì potresceš bližního svého, a nesneseš na nìm høíchu.
Lev 19:18 Nebudeš se mstíti, aniž držeti budeš hnìvu proti synùm lidu svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého: Já jsem Hospodin.
Lev 19:19 Ustanovení mých ostøíhejte. Hovadu svému nedáš se scházeti s hovadem jiného pokolení. Pole svého neposeješ rozdílným semenem, a rouchem z rozdílných vìcí, jako z vlny a ze lnu, setkaným nebudeš se odívati.
Lev 19:20 Jestliže by muž spal s ženou, a obcoval s ní, kteráž dìvkou jsuc, byla by zasnoubená jinému muži, a nebyla by žádnou mzdou vykoupena, ani propuštìna: oba dva zmrskáni budou, a neumrou□; nebo nebyla svobodná uèinìna.
Lev 19:21 On pak pøivede obìt za vinu svou Hospodinu ke dveøím stánku úmluvy, skopce za vinu.
Lev 19:22 I oèistí jej knìz skopcem, kterýž se obìtuje za vinu pøed Hospodinem, od høíchù jeho, kterýmž zhøešil, a bude mu odpuštìn høích jeho.
Lev 19:23 Když pak vejdete do zemì, a nasázíte všelikého stromoví ovoce nesoucího, tedy obøežete neobøezání jeho, totiž ovoce jeho. Po tøi léta budete míti je za neobøezané, protož nebude jedeno.
Lev 19:24 Èvrtého pak léta bude všeliké ovoce jeho posvìcené k chválení Hospodina,
Lev 19:25 (Pátého teprv léta jísti budete ovoce jeho), aby rozmnožil vám úrody jeho; nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:26 Nic nebudete jísti se krví. Nebudete hádati, aniž na èasích zakládati budete.
Lev 19:27 Nebudeš støihati vlasù hlavy své okrouhle, aniž zohaví kdo brady své.
Lev 19:28 Nad mrtvým pak nebudete øezati tìla svého, a žádného znamení vyrytého na sobì neuèiníte: Já jsem Hospodin.
Lev 19:29 Nepoškvròuj dcery své, dopouštìje smilniti jí, aby zemì nesmilnila a nebyla naplnìna nešlechetností.
Lev 19:30 Sobot mých ostøíhati budete, a svatynì mé báti se budete: Já jsem Hospodin.
Lev 19:31 Neobracejte se k hadaèùm a vìš□cùm, ani od nich rady beøte, poškvròujíce se s nimi: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:32 Pøed èlovìkem šedivým povstaò, a cti osobu starého, a boj se Boha svého, nebo já jsem Hospodin.
Lev 19:33 Jestliže bude pohostinu u tebe pøíchozí v zemi vaší, neèiòte jemu køivdy.
Lev 19:34 Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám pøíchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; nebo i vy pohostinu jste byli v zemi Egyptské: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 19:35 Neèiòte neprávì v soudu, v rozmìøování, v váze a v míøe.
Lev 19:36 Závaží spravedlivé, kámen spravedlivý, korec spravedlivý, pintu spravedlivou míti budete: Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vás vyvedl z zemì Egyptské.
Lev 19:37 Protož ostøíhejte všech ustanovení mých a všech soudù mých, a èiòte je, nebo já jsem Hospodin.
Lev 20:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 20:2 Synùm také Izraelským díš: Kdo by koli z synù Izraelských a z pøíchozích, kteøíž by byli pohostinu v Izraeli, dal z semene svého modle Moloch, smrtí umøe. Lid zemì té kamením jej uhází.
Lev 20:3 Nebo já postavím tváø svou proti takovému, a vyhladím ho z prostøedku lidu jeho, proto že z semene svého dal modle Moloch, a tak zprznil svatyni mou, a poškvrnil jména svatosti mé.
Lev 20:4 Jestliže by pak lid zemì té všelijak pøehlídal to na èlovìku tom, kterýž by dal z semene svého modle Moloch, a nezahubil by ho:
Lev 20:5 Tedy já postavím tváø svou proti muži tomu a proti èeledi jeho, a vyhladím ho i všecky, kteøíž smilníce, odcházeli po nìm, aby smilnili, následujíce Molocha, z prostøedku lidu jeho.
Lev 20:6 Duše, kteráž by se obrátila k hadaèùm a vìš□cùm, aby smilnila, postupujíc po nich: postavím tváø svou proti duši té, a vyhladím ji z prostøedku lidu jejího.
Lev 20:7 A protož posvì□te se a buïte svatí, nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 20:8 A ostøíhejte ustanovení mých, a èiòte je: Já jsem Hospodin posvìtitel váš.
Lev 20:9 Kdož by koli zloøeèil otci svému neb matce své, smrtí umøe. Otci svému a matce své zloøeèil, krev jeho bude na nìm.
Lev 20:10 Muž, pak, kterýž by se cizoložství dopustil s ženou nìèí, že zcizoložil s ženou bližního svého, smrtí umøe cizoložník ten i cizoložnice.

Lev 20:11 A kdož by koli obcoval s ženou otce svého, hanbu otce svého odkryl. Smrtí umrou oba dva, krev jejich bude na nì.
Lev 20:12 Kdož by pak obcoval s nevìstou svou, smrtí umrou oba dva. Mrzkosti se dopustili, krev jejich bude na nì.
Lev 20:13 A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost uèinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na nì.
Lev 20:14 A kdož by vzal ženu a matku její nešlechetnost jest. Ohnìm spálí i jej i je, aby nebylo nešlechetností u prostøed vás.
Lev 20:15 Kdož by pak obcoval s hovadem, smrtí umøe, a hovado zabijete.
Lev 20:16 Tolikéž žena, kteráž by pøistoupila k nìkterému hovadu, aby obcovala s ním, zabiješ ji i to hovado. Smrtí umrou, krev jejich bude na nì.
Lev 20:17 Kdož by koli vezma sestru svou, dceru otce svého, aneb dceru matky své, vidìl by hanbu její, a ona také vidìla by hanbu jeho, mrzkost jest. Protož vyhlazeni budou pøed oèima synù lidu svého; nebo hanbu sestry své odkryl, nepravost svou ponese.
Lev 20:18 A kdož by koli spal s ženou v její nemoci a obnažil by hanbu její, a tok její by odkryl, i ona ukázala by krvotok svùj: vyhlazeni budou oba z prostøedku lidu svého.
Lev 20:19 Hanby sestry matky své a sestry otce svého neodkryješ. Nebo kdož by to uèinil, krevní pøítelkyni svou by obnažil; protož nepravost svou ponesou.
Lev 20:20 Kdož by pak spal s ženou strýce svého, hanbu strýce svého odkryl. Ponesou høích svùj, bez dìtí zemrou.
Lev 20:21 Tolikéž kdož by vzal manželku bratra svého, mrzkost jest. Hanbu bratra svého obnažil, protož bez dìtí budou.
Lev 20:22 Ostøíhejtež tedy všech ustanovení mých a všech soudù mých, a èiòte je, aby nevyvrátila vás zemì, do níž já uvozuji vás, abyste v ní bydlili.
Lev 20:23 Aniž choïte v ustanoveních národu toho, kterýž já vyvrhu od tváøi vaší; nebo všecky ty vìci èinili, a mìl jsem je v ošklivosti.
Lev 20:24 Vám jsem pak øekl: Vládnouti budete zemí jejich, a já dám ji vám, abyste ji dìdiènì obdrželi, zemi tekoucí mlékem a strdí. Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vás oddìlil od jiných národù.
Lev 20:25 Protož vy mìjte rozdíl mezi hovadem èistým a neèistým, a mezi ptákem èistým a neèistým, a nepoškvròujte duší svých hovady a ptactvem, a tím vším, což se plazí po zemi, kteréž jsem já vám oddìlil, abyste je mìli za neèisté.
Lev 20:26 Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddìlil jsem vás od jiných národù, abyste byli moji.
Lev 20:27 Muž pak neb žena, kteøíž by mìli ducha èarodìjného a vìštího, smrtí umrou. Kamením uházejí je, krev jejich bude na nì.
Lev 21:1 Øekl také Hospodin Mojžíšovi: Mluv knìžím synùm Aronovým a rci jim: Pøi mrtvém nepoškvrní se žádný z vás v lidu svém.
Lev 21:2 Toliko pøi krevním pøíteli svém, mateøi neb otci svém, synu neb dceøi své a bratru svém,
Lev 21:3 Též pøi sestøe své, pannì sobì nejbližší, kteráž nemìla muže, pøi té poškvrní se.
Lev 21:4 Nepoškvrní se pøi knížeti lidu svého, tak aby neèistý byl.
Lev 21:5 Nebudou dìlati sobì lysiny na hlavì své, vytrhávajíce sobì vlasy. A brady své nebudou holiti, ani tìla svého øezati.
Lev 21:6 Budou svatí Bohu svému, aniž poškvrní jména Boha svého; nebo obìti ohnivé Hospodinovy, chléb Boha svého obìtují, protož svatí budou.
Lev 21:7 Ženy nevìstky aneb poškvrnìné nevezmou sobì, a ženy zahnané od muže jejího nepojmou; nebo svatý jest jeden každý z nich Bohu svému.
Lev 21:8 Ty také, lide, za svatého budeš jej míti, nebo chléb Boha tvého obìtuje. Protož svatý bude tobì, nebo já svatý jsem Hospodin, kterýž posvìcuji vás.
Lev 21:9 Dcera pak nìkterého knìze, když by se smilství dopustila, otce svého poškvrnila. Ohnìm spálena buï.
Lev 21:10 Knìz pak nejvyšší mezi bratøími svými, na jehožto hlavu vylit jest olej pomazání, a posvìtil rukou svých, aby obláèel se v roucho svaté, hlavy své neodkryje a roucha svého neroztrhne.
Lev 21:11 Aniž k kterému tìlu mrtvému pøistoupí, a aniž pøi otci aneb mateøi své poškvrní se.
Lev 21:12 Nevyjde z svatynì a nepoškvrní svatynì Boha svého; nebo koruna oleje pomazání Boha jeho jest na nìm: Já jsem Hospodin.
Lev 21:13 On také ženu v panenstvím jejím za manželku sobì pojme.
Lev 21:14 Vdovy, aneb zahnané, aneb poškvrnìné, nevìstky, žádné z tìch nebude sobì bráti, ale pannu z lidu svého vezme sobì za manželku.
Lev 21:15 A nepoškvrní semene svého v rodu svém, nebo já jsem Hospodin posvìtitel jeho.
Lev 21:16 Mluvil opìt Hospodin Mojžíšovi, øka:

Lev 21:17 Mluv k Aronovi a rci: Kdožkoli z semene tvého po všech rodech svých bude míti na sobì vadu, nech nepøistupuje, aby obìtoval chléb Boha svého.
Lev 21:18 Nebo žádný muž, kterýž by mìl na sobì vadu, nemá pøistupovati: Muž slepý, aneb kulhavý, aneb mající oud nìkterý pøíliš malý, aneb pøíliš veliký,
Lev 21:19 Aneb muž, kterýž by mìl zlámanou nohu, aneb zlámanou ruku,
Lev 21:20 Aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má bìlmo na oku svém, aneb prašivost ustaviènou, neb lišeje, aneb stlaèené lùno.
Lev 21:21 Nižádný muž, kterýž by mìl na sobì nìjakou vadu, z semene Arona knìze, nepøistoupí, aby obìtoval obìti ohnivé Hospodinu; nebo vada na nìm jest. Nepøistoupí, aby obìtoval chléb Boha svého.
Lev 21:22 Chléb však Boha svého z vìcí svatosvatých a z vìcí svatých jísti bude.
Lev 21:23 Ale za oponu nebude vcházeti a k oltáøi nebude pøistupovati, nebo vada jest na nìm, aby nepoškvrnil svatynì mé; nebo já jsem Hospodin posvìtitel jejich.
Lev 21:24 Ta slova mluvil Mojžíš k Aronovi a k synùm jeho, i ke všechnìm synùm Izraelským.
Lev 22:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 22:2 Mluv Aronovi a synùm jeho, a se zdržují od vìcí tìch, kteréž jsou posvìceny od synù Izraelských, a a nepoškvròují jména svatého mého v tom, což mi oni posvìcují: Já jsem Hospodin.
Lev 22:3 Rci jim: Kdo by koli ze všeho semene vašeho v pronárodech vašich pøistoupil ku posvìceným vìcem, kterýchž by posvìtili synové Izraelští Hospodinu, když neèistota jeho na nìm jest, vyhlazena bude duše ta od tváøi mé: Já jsem Hospodin.
Lev 22:4 Kdo by koli z semene Aronova byl malomocný, aneb tok semene trpící, nebude jísti z vìcí posvìcených, dokavadž by se neoèistil. A kdož by se koli dotekl neèistoty tìla mrtvého, aneb toho, z nìhož by vyšlo símì scházení,
Lev 22:5 Aneb kdo by se dotkl kterého zemìplazu, jímž by se poškvrnil, aneb èlovìka, pro nìhož by byl neèistý vedlé všelijaké neèistoty jeho:
Lev 22:6 Èlovìk, kterýž by se èehokoli toho dotekl, neèistý bude až do veèera, a nebude jísti z vìcí posvìcených, leè by umyl tìlo své vodou.
Lev 22:7 A po západu slunce èistý bude, a potom bude moci jísti z vìcí posvìcených, nebo pokrm jeho jest.
Lev 22:8 Mrchy a udáveného jísti nebude, aby se tím nepoškvrnil: Já jsem, Hospodin.
Lev 22:9 Protož ostøíhati budou pøisluhování mých, aby høíchù na se neuvedli, a nezemøeli v nìm, proto že je zprznili: Já jsem Hospodin posvìtitel jejich.
Lev 22:10 Žádný cizí nebude jísti z vìcí posvìcených, ani podruh knìžský, ani nájemník nebude jísti vìcí posvìcených.
Lev 22:11 Koupil-li by knìz èlovìka za své peníze, ten jísti bude z vìcí tìch, též v domì jeho zplozený; ti budou jísti z pokrmu jeho.
Lev 22:12 Ale dcera knìzova, kteráž by se vdala za muže z jiného pokolení, ta z obìtí vzhùru pozdvižených, totiž vìcí svatých, nebude jísti.
Lev 22:13 Kdyby pak dcera knìzova ovdovìla, aneb zahnána byla od muže, nemající plodu, a navrátila by se do domu otce svého: tak jako v dìtinství svém chléb otce svého jísti bude, cizí pak žádný nebude jísti z nìho.
Lev 22:14 Jedl-li by pak kdo z nedopatøení vìci posvìcené, pátý díl nad to pøidá knìzi, a nahradí jemu tu vìc posvìcenou,
Lev 22:15 Aby nepoškvròovali vìcí svatých, kteréž by synové Izraelští obìtovali Hospodinu,
Lev 22:16 A neuvozovali na nì pokuty za provinìní, že jedli vìci posvìcené jejich; nebo já jsem Hospodin, kterýž jich posvìcuji.
Lev 22:17 Dále mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka:
Lev 22:18 Mluv k Aronovi a k synùm jeho i ke všechnìm synùm Izraelským, a rci jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z pohostinných, kteøíž jsou v Izraeli, obìtovali obìt svou vedlé všech slibù svých, vedlé všech darù dobrovolných svých, kteréž by obìtovali Hospodinu v obìt zápalnou:
Lev 22:19 Z dobré vùle své obìtovati budete samce bez poškvrny, z skotù, z ovcí a z koz.
Lev 22:20 Což by koli mìlo na sobì vadu, nebudete toho obìtovati; nebo nebude pøíjemné od vás.
Lev 22:21 Pakli by kdo obìtoval obìt pokojnou Hospodinu, vykonávaje slib svùj, aneb dobrovolný dar, buï z skotù, aneb z bravù; a jest bez vady, aby bylo pøíjemné; nebude žádné poškvrny na nìm.
Lev 22:22 Slepého aneb polámaného, osekaného aneb uhøivého, prašivého aneb s lišeji, takového neobìtujte Hospodinu a nedávejte jich k ohnivé obìti na oltáø Hospodinùv.
Lev 22:23 Vola neb dobytèe s nedorostlými neb pøerostlými oudy, v dobrovolný zajisté dar obìtovati je budeš, ale za slib nebude pøíjemný.
Lev 22:24 Ztlaèeného aneb ztluèeného, odtrženého, vykleštìného nebudete obìtovati Hospodinu; neuèiníte toho v zemi vaší.
Lev 22:25 A z ruky cizozemce nebudete obìtovati chleba Bohu svému ze všech tìch vìcí, nebo porušení jejich jest na nich; vadu mají, nebudou pøíjemné od vás.

Lev 22:26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 22:27 Vùl neb beran, aneb koza, když se urodí, za sedm dní pøi matce své zanecháno bude, osmého pak dne i potom bude pøijemné k obìti ohnivé Hospodinu.
Lev 22:28 Krávy pak a dobytèete s mladým jeho nezabijete jednoho dne.
Lev 22:29 A když byste obìtovali obìt chvály Hospodinu, dobrovolnì ji obìtovati budete.
Lev 22:30 V tentýž den snìdena bude a nepozùstavíte z ní nièeho až do jitra: Já jsem Hospodin.
Lev 22:31 Protož ostøíhejte pøikázaní mých a èiòte je: Já jsem Hospodin.
Lev 22:32 A nepoškvròujte jména svatého mého, i budu posvìcen u prostøed synù Izraelských: Já jsem Hospodin posvìtitel váš,
Lev 22:33 Kterýž jsem vás vyvedl z zemì Egyptské, abych vám byl za Boha: Já jsem Hospodin.
Lev 23:1 Mluvil opìt Hospodin Mojžíšovi, øka:
Lev 23:2 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Slavnosti Hospodinovy, kteréž nazývati budete shromáždìní svatá, tyto jsou slavnosti mé:
Lev 23:3 Šest dní dìlati budete, dne pak sedmého sobota odpoèinutí jest, shromáždìní svaté bude. Žádného díla nedìlejte, nebo jest sobota Hospodinova, ve všech pøíbytcích vašich.
Lev 23:4 Protož tyto jsou slavnosti Hospodinovy, shromáždìní svatá, kteréž slaviti budete v èasy jich urèité:
Lev 23:5 Mìsíce prvního, ètrnáctého dne téhož mìsíce u veèer bude Fáze Hospodinovo.
Lev 23:6 A patnáctého dne téhož mìsíce svátek pøesnic bude Hospodinu; za sedm dní pøesné chleby jísti budete.
Lev 23:7 Dne prvního sbor svatý míti budete; žádného díla robotného nebudete dìlati.
Lev 23:8 Ale obìtovati budete obìt ohnivou Hospodinu za sedm dní. Dne také sedmého sbor svatý bude; žádného díla robotného nebudete dìlati.
Lev 23:9 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 23:10 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì, kterouž já dávám vám, a žíti budete obilí její, tedy pøinesete snopek prvotiny žní vaší k knìzi.
Lev 23:11 Kterýž obraceti bude sem i tam snopek ten pøed Hospodinem, aby byl pøíjemnou obìtí za vás; nazejtøí po sobotì obraceti jej bude knìz.
Lev 23:12 Kterého dne obraceti budete snopek ten, téhož zabijete beránka roèního bez poškvrny v obìt zápalnou Hospodinu.
Lev 23:13 Též i obìt suchou jeho, dvì desetiny mouky bìlné olejem zadìlané, v obìt ohnivou Hospodinu u vùni pøíjemnou, a mokrou obìt jeho, vína èvrtý díl míry hin.
Lev 23:14 Chleba pak, ani pražmy, ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právì do toho dne, když obìtovati budete obìt Bohu svému. Ustanovení to vìèné bude v pronárodech vašich, ve všech pøíbytcích vašich.
Lev 23:15 Poètete sobì také od prvního dne po sobotì, ode dne, v nìmž jste obìtovali snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnù a jest),
Lev 23:16 Až do prvního dne po sedmém téhodni, seètete padesáte dní, a tehdy obìtovati budete novou obìt suchou Hospodinu.
Lev 23:17 Z pøíbytkù svých pøinesete chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou desetin mouky bìlné budou; kvašené je upeèete, prvotiny jsou Hospodinu.
Lev 23:18 A s tím chlebem obìtovati budete sedm beránkù roèních bez vady, a volka mladého jednoho, a skopce dva; obìt zápalná budou Hospodinu, s obìtmi svými suchými i mokrými, obìt ohnivá vùnì spokojující Hospodina.
Lev 23:19 Zabijete také kozla jednoho za høích, a dva beránky roèní k obìti pokojné.
Lev 23:20 I bude je knìz sem i tam obraceti s chleby prvotin v obìt sem i tam obracení pøed Hospodinem, i s tìmi dvìma beránky; a budou svaté vìci Hospodinu, a dostanou se knìzi.
Lev 23:21 I vyhlásíte v ten den slavnost, shromáždìní svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dìlati. Ustanovení to bude vìèné ve všech pøíbytcích vašich, v pronárodech vašich.
Lev 23:22 A když budete žíti obilé krajiny vaší, nesežneš všeho až do konce pole svého, a pozùstalých klasù po žni své nebudeš sbírati; chudému a pøíchozímu zanecháš jich: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 23:23 Mluvil ještì Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 23:24 Mluv synùm Izraelským takto: Mìsíce sedmého, v první den téhož mìsíce, budete míti odpoèinutí, památku troubení, shromáždìní svaté držíce.
Lev 23:25 Žádného díla robotného nebudete dìlati, a budete obìtovati obìt ohnivou Hospodinu.
Lev 23:26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 23:27 Desátý pak den každého mìsíce sedmého den oèišování jest. Shromáždìní svaté míti budete, a ponižovati budete životù svých, a obìtovati obìt ohnivou Hospodinu.
Lev 23:28 Žádného díla nebudete dìlati v ten den; nebo den oèišování jest, k oèišování vás pøed Hospodinem Bohem vaším.
Lev 23:29 A všeliká duše, kteráž by neponižovala se toho dne, vyhlazena bude z lidu svého.

Lev 23:30 Kdož by koli dílo nìjaké dìlal toho dne, zatratím èlovìka toho z lidu jeho.
Lev 23:31 Žádného díla nedìlejte. Ustanovení to bude vìèné v pronárodech vašich, ve všech pøíbytcích vašich.
Lev 23:32 Sobotu odpoèinutí míti budete, když ponižovati budete duší svých, devátého dne téhož mìsíce u veèer; od veèera až do druhého veèera držeti budete sobotu svou.
Lev 23:33 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 23:34 Mluv synùm Izraelským a rci: Každého patnáctého dne mìsíce sedmého slavnost stánkù za sedm dní bude Hospodinu.
Lev 23:35 Dne prvního shromáždìní svaté bude; žádného díla robotného nebudete dìlati.
Lev 23:36 Za sedm dní obìtovati budete obìt ohnivou Hospodinu. Dne osmého shromáždìní svaté míti budete, a obìtovati budete obìt ohnivou Hospodinu; svátek jest, žádného díla robotného nebudete dìlati.
Lev 23:37 To jsou slavnosti Hospodinovy, kteréž slaviti budete, mívajíce shromáždìní svatá, abyste v nich obìtovali obìt ohnivou Hospodinu, zápal, obìt suchou, obìt pokojnou, a obìti mokré, jedno každé ve dni svém,
Lev 23:38 Kromì sobot Hospodinových, a kromì darù vašich, i všech slibù vašich a kromì všech dobrovolných obìtí vašich, kteréž dávati budete Hospodinu.
Lev 23:39 A však dne patnáctého toho mìsíce sedmého, když byste shromáždili úrody zemì, svìtiti budete svátek Hospodinùv za sedm dní. Dne prvního odpoèinutí bude, tolikéž dne osmého bude odpoèinutí.
Lev 23:40 A naberouce sobì dne prvního ovoce z stromù krásných, a ratolestí palmových, a vìtvoví z stromù hustých, a vrbí od potoku, veseliti se budete pøed Hospodinem Bohem svým za sedm dní.
Lev 23:41 A tak držeti budete ten svátek Hospodinùv za sedm dní každého roku. Ustanovení to bude vìèné v pronárodech vašich; každého mìsíce sedmého slaviti jej budete.
Lev 23:42 V staních zùstanete za sedm dní. Kdožkoli doma zrozený jest v Izraeli, v staních zùstávati budete,
Lev 23:43 Aby vìdìli potomci vaši, že jsem choval v staních syny Izraelské, když jsem je vyvedl z zemì Egyptské: Já Hospodin Bùh váš.
Lev 23:44 I oznámil Mojžíš slavnosti Hospodinovy synùm Izraelským.
Lev 24:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 24:2 Pøikaž synùm Izraelským, a pøinesou tobì oleje olivového, èistého, vytlaèeného, k svícení, aby lampy ustavièní rozsvìcovány byly.
Lev 24:3 Pøed oponou svìdectví v stánku úmluvy zpoøádá je Aron, aby hoøely od veèera až do jitra pøed Hospodinem vždycky. To bude ustanovení vìèné v národech vašich.
Lev 24:4 Na svícen èistý rozstavovati bude lampy pøed Hospodinem vždycky.
Lev 24:5 A vezma mouky bìlné, upeèeš z ní dvanácte koláèù; jeden každý koláè bude ze dvou desetin efi.
Lev 24:6 A rozkladeš je dvìma øady, šest v øadu jednom, na stole èistém pøed Hospodinem.
Lev 24:7 Dáš také na každý øad kadidla èistého, aby bylo za každý chléb ten kouøení pamìtné v obìt ohnivou Hospodinu.
Lev 24:8 Každého dne sobotního klásti budete je øadem pøed Hospodinem vždycky, berouce je od synù Izraelských smlouvou vìènou.
Lev 24:9 I budou Aronovi a synùm jeho, kteøížto jísti budou je na místì svatém; nebo nejsvìtìjší vìc jest jim z obìtí ohnivých Hospodinových právem vìèným.
Lev 24:10 Vyšel pak syn ženy Izraelské, kteréhož mìla s mužem Egyptským, mezi syny Izraelskými, a vadili se v staních syn ženy té Izraelské s mužem Izraelským.
Lev 24:11 I zloøeèil syn ženy té Izraelské a rouhal se jménu Božímu. Tedy pøivedli ho k Mojžíšovi. (Jméno pak matky jeho bylo Salumit, dcera Dabri, z pokolení Dan.)
Lev 24:12 A dali jej do vìzení, až by jim bylo oznámeno, co s ním Bùh káže uèiniti.
Lev 24:13 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 24:14 Vyveï toho ruhaèe ven z stanù, a necha všickni ti, kteøíž slyšeli, vloží ruce na hlavu jeho, a všecken lid a ho ukamenuje.
Lev 24:15 Mluvì pak k synùm Izraelským, díš jim: Kdož by koli zloøeèil Bohu svému, ponese høích svùj.
Lev 24:16 Kdož by zloøeèil jménu Hospodinovu, smrtí umøe, a všecko shromáždìní bez milosti ukamenuje jej. Tak cizí, jako doma zchovaný, když by zloøeèil jménu Hospodinovu, smrtí umøe.
Lev 24:17 Zabil-li by kdo kterého èlovìka, smrtí umøe.
Lev 24:18 Jestliže by pak zabil hovado, navrátí jiné, hovado za hovado.
Lev 24:19 Kdož by pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on uèinil, tak se staò jemu:
Lev 24:20 Zlámaní za zlámaní, oko za oko, zub za zub. Jakouž by ohavu uèinil na tìle èlovìka, taková zase uèinìna bude jemu.
Lev 24:21 Kdož by zabil hovado, navrátí jiné, ale kdož by zabil èlovìka, umøe.
Lev 24:22 Jednostejné právo míti budete. Jakož pøíchozímu, tak domácímu stane se; nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 24:23 Tedy mluvil Mojžíš k synùm Izraelským ty vìci. I vyvedli toho ruhaèe ven za stany, a kamením ho zametali. Uèinili, pravím, synové Izraelští vedlé toho, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.

Lev 25:1 Mluvil ještì Hospodin k Mojžíšovi na hoøe Sinai, øka:
Lev 25:2 Mluv synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì, kterouž já dávám vám, odpoèívati bude zemì, nebo sobota jest Hospodinova.
Lev 25:3 Šest let osívati budeš rolí svou, a šest let obøezovati budeš vinici svou a sbírati úrody její.
Lev 25:4 Sedmého pak léta sobotu odpoèinutí bude míti zemì, sobotu Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své øezati.
Lev 25:5 Což se samo od sebe zrodí obilí tvého, nebudeš toho žíti, a hroznù vinice zanechané od tebe nebudeš sbírati. Rok odpoèinutí bude míti zemì.
Lev 25:6 Ale ovoce zemì toho odpoèinutí budete míti ku pokrmu, ty i služebník tvùj, i dìvka tvá, i nájemník tvùj, i pøíchozí tvùj, kterýž bydlí u tebe,
Lev 25:7 I hovado tvé, i všeliký živoèich, kterýž jest v zemi tvé, všecky úrody její budou míti ku pokrmu.
Lev 25:8 Seèteš také sobì sedm téhodnù let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby èas sedmi téhodnù let uèinil tobì èтyøidceti devìt let.
Lev 25:9 Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy sedmého mìsíce v desátý den; v den oèišování dáš troubiti trubou po vší zemi vaší.
Lev 25:10 I posvìtíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechnìm obyvatelùm jejím. Léto milostivé toto míti budete, abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k èeledi své zase pøijde.
Lev 25:11 Ten rok milostivý padesátého léta míti budete; nebudete síti, ani žíti toho, což by samo od sebe vzrostlo, ani sbírati vína opuštìných vinic léta toho.
Lev 25:12 Nebo milostivé léto jest, protož za svaté je míti budete; ze všelikého pole jísti budete úrody jeho.
Lev 25:13 Toho léta milostivého navrátí se jeden každý k statku svému.
Lev 25:14 Když nìjakou vìc prodáš bližnímu svému, aneb koupíš nìco od bližního svého, nikoli neutiskujte jeden druhého.
Lev 25:15 Vedlé poètu let po létu milostivém koupíš od bližního svého, a vedlé poètu let, v kterýchž úrody bráti máš, prodá tobì.
Lev 25:16 Èím více bude let, tím vìtší placení bude, a èím ménì let, tím, menší placení bude; nebo poèet úrod prodá tobì.
Lev 25:17 Protož nikoli neoklamávejte jeden druhého, ale boj se každý Boha svého; nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 25:18 Ostøíhejte ustanovení mých, a soudy mé zachovávejte a èiòte je, a bydliti budete v zemi té bezpeènì.
Lev 25:19 A pøinese vám zemì úrody své; i budete jísti až do sytosti, bydlíce bezpeènì v ní.
Lev 25:20 Pakli díte: Co budeme jísti léta sedmého, jestliže nebudeme síti, ani shromažïovati užitkù svých?
Lev 25:21 Dám požehnání své vám léta šestého, tak že pøinese úrody na tøi léta.
Lev 25:22 I budete síti léta osmého, a jísti úrody staré až do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho, jísti budete staré.
Lev 25:23 Zemì pak nebude prodávána v manství; nebo má jest zemì, a vy jste pøíchozí a podruzi u mne.
Lev 25:24 A po vší zemi vládaøství svého dopustíte dávati výplatu zemì.
Lev 25:25 Jestliže by ochudl bratr tvùj, tak že by prodal nìco z statku svého, tedy pøijde pøíbuzný jeho, nejbližší jeho, a vyplatí prodanou vìc od bratra svého.
Lev 25:26 Pakli kdo nemaje výplatce, mohl by tomu sám dosti uèiniti, tak že shledal by, což potøebí k vyplacení:
Lev 25:27 Tedy poète léta prodaje svého, a navrátí, což zùstane, tomu, jemuž prodal; tak zase pøijde k statku svému.
Lev 25:28 Pakli by nemohl shledati toho, což by navrátiti mìl, tedy zùstane vìc prodaná v rukou toho, kterýž ji koupil, až do léta milostivého. I postoupí mu ji v èas léta milostivého, a on navrátí se zase k dìdictví svému.
Lev 25:29 Když by kdo prodal dùm k bydlení v mìstì hrazeném, bude míti právo k vyplacení jeho, dokudž nevyplní se rok prodaje jeho. Za celý rok bude míti právo k vyplacení jeho.
Lev 25:30 Pakli ho nevyplatí døíve, než vyjde ten celý rok, tedy zùstane dùm ten v mìstì hrazeném tomu, kterýž jej koupil, dìdiènì v pronárodech jeho, aniž ho postoupí v létì milostivém.
Lev 25:31 Domové pak ve vsech, kteréž nejsou zdí ohrazené, tak jako pole zemì poèítati se budou. Budou moci býti vyplacováni, a léta milostivého navráceni budou.
Lev 25:32 Ale mìsta Levítská, a domové v mìstech dìdictví jejich, ti vždycky vyplaceni mohou býti od Levítù.
Lev 25:33 Ten pak, kdož vyplacuje, a jest z Levítù. Aneb a vyjde kupec z koupeného domu a mìsta dìdictví jeho v èas léta milostivého; nebo domové mìst Levítských jsou dìdictví jejich mezi syny Izraelskými.
Lev 25:34 Pole pak na pøedmìstí mìst jejich nebude prodáváno, nebo dìdictví jejich vìné jest.
Lev 25:35 Jestliže by schudl bratr tvùj, a ustaly by ruce jeho u tebe, posilníš ho; též pøíchozí aneb podruh živiti se bude pøi tobì.
Lev 25:36 Nevezmeš od nìho lichvy aneb úroku, ale báti se budeš Boha svého, aby se mohl bratr tvùj živiti u tebe.
Lev 25:37 Penìz svých nedáš jemu na lichvu, aniž pro zisk pùjèovati budeš obilí svého.

Lev 25:38 Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vyvedl vás z zemì Egyptské, abych vám dal zemi Kananejskou, a byl vám za Boha.
Lev 25:39 Jestliže by pak schudl bratr tvùj u tebe, tak že by se prodal tobì, nebudeš ho podrobovati v dílo otrocké.
Lev 25:40 Jakožto nájemník a jako podruh bude pøi tobì; až do léta milostivého sloužiti bude u tebe.
Lev 25:41 Potom vyjde od tebe s dìtmi svými, a navrátí se k èeledi své, a v dìdictví otcù svých navrátí se.
Lev 25:42 Nebo jsou služebníci moji, kteréž jsem vyvedl z zemì Egyptské; nebudou prodáváni tak jako jiní služebníci.
Lev 25:43 Nebudeš panovati nad ním tvrdì, ale báti se budeš Boha svého.
Lev 25:44 Služebník pak tvùj aneb dìvka tvá, kteréž míti budeš, budou z národù tìch, kteøíž jsou vùkol vás; z nich kupovati budete služebníky a dìvky.
Lev 25:45 I od synù bydlitelù, kteøíž jsou u vás pohostinu, od tìch kupovati budete, a z èeledí tìch, kteøíž jsou s vámi, kteréž zplodili v zemi vaší, a budou vám v dìdictví.
Lev 25:46 A vládnouti budete jimi právem dìdièným, i synové vaší po vás, abyste je dìdiènì obdrželi. Na vièwhat služby jejich užívati budete, ale nad bratøími svými, syny Izraelskými, nižádný nad bratrem svým nebude tvrdì panovati.
Lev 25:47 Jestliže by pak zbohatl pøíchozí aneb host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvùj pøišel by na chudobu pøi nìm, tak že by se prodal pøíchozímu aneb hosti tvému, aneb obyvateli, kterýž jest z èeledi cizí,
Lev 25:48 Když by se tedy prodal, mùže zase vyplacen býti. Nìkdo z bratøí jeho vyplatí ho.
Lev 25:49 Buïto strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej, aneb nìkdo z pøátel krevních jeho, z rodiny jeho, vyplatí ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti, vyplatí se.
Lev 25:50 I poète se s tím, kterýž ho koupil, od léta, v kterémž se jemu prodal, až do léta milostivého, aby peníze, za nìž jest prodán, byly vedlé poètu let; a jakožto s nájemníkem, tak se s ním stane.
Lev 25:51 Jestliže ještì mnoho let zùstává k létu milostivému, vedlé nich navrátí výplatu svou z penìz, za nìž koupen jest.
Lev 25:52 Pakli málo zùstává let do léta milostivého, tedy poète se s ním, a vedlé poètu let jeho navrátí výplatu svou.
Lev 25:53 Tak jako s èeledínem roèním nakládáno bude s ním; nebude nad ním tvrdì panovati pøed oèima tvýma.
Lev 25:54 Pakli by se nevyplatil v tìch letech, tedy vyjde léta milostivého on, i synové jeho s ním.
Lev 25:55 Nebo synové Izraelští jsou moji služebníci, služebníci moji jsou, kteréž jsem vyvedl z zemì Egyptské: Já Hospodin Bùh váš.
Lev 26:1 Nedìlejte sobì modl, ani obrazu rytého, aneb sloupu nevyzdvihnete sobì, ani kamene malovaného v zemi vaší nestavìjte, abyste se jemu klanìli; nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Lev 26:2 Sobot mých ostøíhejte, a svatynì mé se bojte: Já jsem Hospodin.
Lev 26:3 Jestliže v ustanoveních mých choditi budete, a pøikázaní mých ostøíhajíce, budete je èiniti:
Lev 26:4 Tedy dám vám deštì vaše èasy svými, a zemì vydá úrody své, a stromoví polní vydá ovoce své,
Lev 26:5 Tak že mlácení postihne vinobraní, a vinobraní postihne setí. I budete jísti chléb svùj do sytosti, a pøebývati budete bezpeènì v zemi své.
Lev 26:6 Nebo dám pokoj v zemi, i budete spáti, a nebude, kdo by vás pøedìsil; vypléním i zvìø zlou z zemì, a meè nebude procházeti zemì vaší.
Lev 26:7 Nýbrž honiti budete nepøátely své, a padnou pøed vámi od meèe.
Lev 26:8 Pìt vašich honiti jich bude sto, a sto vašich honiti bude deset tisícù, i padnou nepøátelé vaši pøed vámi od meèe.
Lev 26:9 Nebo obrátím tváø svou k vám, a dám vám zrùst, a rozmnožím vás, a utvrdím smlouvu svou s vámi.
Lev 26:10 A jísti budete úrody nìkolikaleté, a když nové pøijdou, staré vyprázdníte.
Lev 26:11 Vzdìlám pøíbytek svùj u prostøed vás, a duše má nebude vás nenávidìti.
Lev 26:12 A procházeti se budu mezi vámi, a budu Bohem vaším, a vy budete lidem mým.
Lev 26:13 Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vyvedl vás z zemì Egyptských, abyste jim nesloužili, a polámal jsem závory jha vašeho, abyste chodili prosti.
Lev 26:14 Pakli nebudete mne poslouchati, a nebudete èiniti všech pøikázaní tìchto,
Lev 26:15 A jestli ustanovení má zavržete, a soudy mé zoškliví-li sobì duše vaše, tak abyste neèinili všech pøikázaní mých, a zrušili byste smlouvu mou:
Lev 26:16 Já také toto uèiním vám: Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici pálèivou, což zkazí oèi vaše, a bolestí naplní duši. Semeno své nadarmo síti budete, nebo nepøátelé vaši snìdí je.
Lev 26:17 Postavím zùøivou tváø svou proti vám, tak že poraženi budete od nepøátel svých, a panovati budou nad vámi ti, kteøíž vás nenávidí. Utíkati budete, ano vás žádný nehoní.
Lev 26:18 Jestliže ani tak poslouchati mne nebudete, tedy ještì sedmkrát více trestati vás budu pro høíchy vaše.
Lev 26:19 A potru vyvýšenost síly vaší, a uèiním nebe nad vámi jako železo, a zemi vaši jako mìï.

Lev 26:20 Nadarmo bude vynaložena síla vaše, nebo zemì vaše nevydá vám úrody své, a stromoví zemì nevydá ovoce svého.
Lev 26:21 Jestliže pak se mnou maní zacházeti budete, a nebudete mne chtíti poslouchati, tedy pøidám na vás sedmkrát více ran vedlé høíchù vašich.
Lev 26:22 A pustím na vás zvìø polní, kteráž uvede na vás sirobu, a vyhubí hovada vaše a umenší vás; i zpustnou cesty vaše.
Lev 26:23 Pakli ani potom nenapravíte se, ale vždy se mnou maní zacházeti budete,
Lev 26:24 I já s vámi maní zacházeti budu, a bíti vás budu sedmkrát více pro høíchy vaše.
Lev 26:25 A uvedu na vás meè, kterýž vrchovatì pomstí zrušení smlouvy. I shrnete se do mìst svých; tam pošli mor mezi vás, a dáni budete v ruce nepøátelùm.
Lev 26:26 A když polámi vám hùl chleba, tedy deset žen péci bude chléb váš v peci jedné, a zase chléb váš odvažovati vám budou. Budete pak jísti, a nenasytíte se.
Lev 26:27 Pakli i s tím nebudete mne poslouchati, ale pøedce maní se mnou zacházeti budete:
Lev 26:28 I já také v hnìvì maní s vámi zacházeti budu, a trestati vás budu i já sedmkrát více pro høíchy vaše.
Lev 26:29 A budete jísti tìla synù svých, a tìla dcer svých.
Lev 26:30 A zkazím výsosti vaše, a vypléním sluneèné obrazy vaše, a skladu tìla vaše na špalky ukydaných bohù vašich, a duše má bude vás nenávidìti.
Lev 26:31 Mìsta vaše dám v zpuštìní, a uèiním, aby zpustly svatynì vaše, aniž více zachutnám obìti vùní pøíjemné vaší.
Lev 26:32 Já zpustím zemi, tak že ztrnou nad ní nepøátelé vaši, kteøíž bydliti budou v ní.
Lev 26:33 Vás pak rozptýlím mezi národy, a uèiním, aby s dobytým meèem vás honili. I bude zemì vaše vyhubena, a mìsta vaše zpustnou.
Lev 26:34 A tehdy zemì užive sobot svých po všecky dny, v nichž pustá bude, vy pak budete v zemi nepøátel svých. Tehdáž, pravím, odpoèine zemì, a užive sobot svých.
Lev 26:35 Po všecky dny, v nichž pustá bude, odpoèívati bude; nebo neodpoèívala v soboty vaše, když jste vy bydlili v ní.
Lev 26:36 Kteøíž pak ještì pozùstanou z vás, uvedu strach na srdce jejich v krajinách nepøátel jejich, tak že zažene je chøest listu vìtrem chøestícího. I budou utíkati, rovnì jako pøed meèem, a padnou, an jich žádný honiti nebude.
Lev 26:37 A budou padati jeden pøes druhého jakožto od meèe, aè jich žádný honiti nebude; aniž kdo z vás bude moci ostáti pøed nepøátely svými.
Lev 26:38 I zahynete mezi národy, a zžíøe vás zemì nepøátel vašich.
Lev 26:39 Kteøíž pak pozùstanou z vás, svadnouti budou pro nepravost svou v zemi nepøátel vašich, ano i pro nepravosti otcù vašich s nimi usvadnou.
Lev 26:40 Ale jestliže budou vyznávati nepravost svou, a nepravost otcù svých vedlé pøestoupení svého, kterýmž pøestoupili proti mnì, a maní se mnou zacházeli,
Lev 26:41 I já také že jsem maní s nimi zacházel, a uvedl je do zemì nepøátel jejich; jestliže, pravím, tehdáž poníží se srdce jejich neobøezané, a schválí pokutu nepravosti své:
Lev 26:42 Tedy rozpomenu se na smlouvu svou s Jákobem, a na smlouvu svou s Izákem, i na smlouvu svou s Abrahamem rozpomenu se; také i na tu zemi pamìtliv budu.
Lev 26:43 Mezi tím zemì jsuc jich zbavena, užive sobot svých, když zpuštìna bude pro nì. Tehdáž oni schválí pokutu nepravosti své proto, že všelijak soudy mými pohrdali, a ustanovení má zošklivila sobì duše jejich.
Lev 26:44 A však i tak, když by v zemi nepøátel svých byli, nezavrhl bych jich, a nezošklivil jich sobì, abych je mìl do konce zkaziti, a zrušiti smlouvu svou s nimi; nebo já jsem Hospodin Bùh jejich.
Lev 26:45 Ale rozpomenu se na nì pro smlouvu uèinìnou s pøedky jejich, kteréž jsem vyvedl z zemì Egyptské pøed oèima pohanù, abych jim byl za Boha: Já Hospodin.
Lev 26:46 Ta jsou ustanovení a soudové, i zákonové, kteréž vydal Hospodin na hoøe Sinai skrze Mojžíše, aby byli mezi ním a mezi syny Izraelskými.
Lev 27:1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Lev 27:2 Mluv synùm Izraelským a rci jim: Když by kdo slibem oddal duše Hospodinu, vedlé ceny tvé dá výplatu.
Lev 27:3 Tato pak bude cena tvá: Osobì mužského pohlaví, poèna od toho, kterýž jest ve dvadcíti letech, až do šedesátiletého, uložíš výplatu padesáte lotù støíbra vedlé lotu svatynì.
Lev 27:4 Pakli ženského pohlaví bude, uložíš výplatu tøidceti lotù.
Lev 27:5 A od pìtiletých až do dvadcítiletých uložíš výplatu, za osobu mužského pohlaví dvadceti lotù, ženského pak deset lotù.
Lev 27:6 A od dítìte jednoho mìsíce zstáøí až do pìtiletých, uložíš za pachole pìt lotù støíbra, a za dìvèe tøi loty støíbra.
Lev 27:7 Od šedesáti pak let a výše, bude-li muž, uložíš výplatu patnácte lotù, a ženì deset lotù.

Lev 27:8 Pakli bude tak chudý, že by nemohl uložené výplaty dáti, tedy postaven bude pøed knìzem, aby mu knìz uložil výplatu. Podlé toho, seè bude moci býti ten, kdož slib uèinil, uloží mu výplatu.
Lev 27:9 Jestliže by pak kdo hovado z tìch, kteréž se obìtují Hospodinu, slíbil, každé, kteréž dá z nich Hospodinu, svaté bude.
Lev 27:10 Nesmìní ho, aniž dá jiného za nì, lepšího za horší, aneb horšího za lepší. Jestliže by pak jakýmkoli zpùsobem je smìnil, hovado za hovado, tedy ono i toto, kteréž za nì dáno, svaté bude.
Lev 27:11 Pakli by které neèisté hovado slíbil, z jehož pokolení neobìtují obìti Hospodinu, tedy postaví to hovado pøed knìzem.
Lev 27:12 A bude je šacovati knìz, buï ono dobré aneb zlé. Jakž je knìz cení, tak buï.
Lev 27:13 Pakli bude chtíti vyplatiti je, pøidá pátý díl nad cenu tvou.
Lev 27:14 Když by pak nìkdo posvìtil domu svého, aby byl svatý Hospodinu, bude jej knìz ceniti, buïto že by dobrý byl aneb zlý. Jakž jej procení knìz, tak zùstane.
Lev 27:15 Pakli ten, kterýž posvìtil domu svého, chtìl by jej vyplatiti, pøidá pátý díl penìz nad cenu tvou, i bude jeho.
Lev 27:16 Jestliže by kdo díl pole dìdictví svého posvìtil Hospodinu, tedy budeš je ceniti vedlé toho, jakž se osívá. Chomer jeèmene kde se vseje, za padesáte lotù støíbra cenìno bude.
Lev 27:17 Jestliže by hned od léta milostivého posvìtil pole svého, tedy vedlé ceny tvé zùstane.
Lev 27:18 Pakli by po létì milostivém posvìtil pole svého, tedy seète mu knìz peníze vedlé poètu let zùstávajících ještì do léta milostivého, i odejme to z ceny tvé.
Lev 27:19 Chtìl-li by pak vyplatiti pole ten, kterýž ho posvìtil, pøidá pátý díl penìz nad cenu tvou, a zùstane jemu.
Lev 27:20 Nevyplatil-li by pak pole toho, a prodáno by bylo nìkomu jinému, nemùže víc vyplaceno býti.
Lev 27:21 I bude pole to, když svobodné vyjde léta milostivého, svaté Hospodinovo, jakožto pole posvìcené; knìzi bude v dìdictví jeho.
Lev 27:22 Jestliže pak pole koupené, kteréž by nebylo z pole dìdictví jeho, posvìtil Hospodinu,
Lev 27:23 Tedy seète mu knìz summu ceny jeho až do léta milostivého, i dá cenu jeho v ten den, jako posvìcenou Hospodinu.
Lev 27:24 V létì milostivém navrátí se pole k tomu, od kohož bylo koupeno, jehož dìdictví jest pole to.
Lev 27:25 Všeliká pak cena tvá bude vedlé lotu svatynì. Lot pak váží dvadceti haléøù.
Lev 27:26 Ale prvorozeného, což právem prvorozenství dává se Hospodinu z hovad, nižádný neposvìtí, buïto z skotù aneb z bravù; Hospodinovo jest prvé.
Lev 27:27 A jestliže by z hovad neèistých bylo, vyplatí je vedlé ceny tvé, a pøidá pátý díl nad ní. Pakli nebude vyplaceno, tedy nech jest prodáno vedlé ceny tvé.
Lev 27:28 Všeliká pak vìc posvìcená, kterouž by nìkdo slibem posvìtil Hospodinu ze všech vìcí, kteréž má, buï z lidí aneb z hovad, aneb z pole dìdictví svého, nebude prodávána, ani vyplacována; nebo všecko, což takovým slibem posvìceno jest, vìc nejsvìtìjší bude Hospodinu.
Lev 27:29 Všeliké hovado tak oddané, kteréž slibem tím se oddává od èlovìka, nebude vyplacováno, ale smrtí umøe.
Lev 27:30 Všickni také desátkové zemì, buï z semene zemì, aneb z ovoce stromù, Hospodinovi budou; nebo posvìceni jsou Hospodinu.
Lev 27:31 Bude-li kdo chtíti vyplatiti desátky své, pátý díl jejich pøidá nad nì.
Lev 27:32 A všelikým desátek z volù aneb drobného dobytka, jakž pøichází pod hùl pastýøe, každý ten desátek svatý bude Hospodinu.
Lev 27:33 Nebude vyhledávati, dobré-li by bylo èili zlé, aniž ho smìní. Pakli je pøedce smìní, bude to i ono odmìnìné svaté, a nebude vyplaceno.
Lev 27:34 Ta jsou pøikázaní, kteráž pøikázal Hospodin Mojžíšovi na hoøe Sinai, aby je oznámil synùm Izraelským.
Num 1:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, v stánku úmluvy, prvního dne mìsíce druhého, léta druhého po vyjití jejich z zemì Egyptské, øka:
Num 1:2 Seètìte summu všeho množství synù Izraelských po èeledech jejich, a po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen každého pohlaví mužského po hlavách jejich,
Num 1:3 Od dvadcítiletých a výše všecky, kteøíž by mohli jíti k boji v Izraeli, seètìte je po houfích jejich, ty a Aron.
Num 1:4 A bude s vámi z každého pokolení jeden muž, kterýž by pøední byl v domì otcù svých.
Num 1:5 Tato pak jsou jména mužù, kteøíž stanou s vámi: Z pokolení Rubenova Elisur, syn Sedeurùv;
Num 1:6 Z Simeonova Salamiel, syn Surisaddai;
Num 1:7 Z Judova Názon, syn Aminadabùv;
Num 1:8 Z Izacharova Natanael, syn Suar;
Num 1:9 Z Zabulonova Eliab, syn Helonùv;

Num 1:10 Z synù Jozefových, z pokolení Efraimova Elisama, syn Amiudùv; z Manassesova Gamaliel, syn Fadasurùv;
Num 1:11 Z Beniaminova Abidan, syn Gedeonùv;
Num 1:12 Z pokolení Dan Ahiezer, syn Amisaddai;
Num 1:13 Z Asser Fegiel, syn Ochranùv;
Num 1:14 Z pokolení Gád Eliazaf, syn Duelùv;
Num 1:15 Z Neftalímova Ahira, syn Enanùv.
Num 1:16 Ti jsou slovoutní z lidu, knížata pokolení otcù svých, ti jako hlavy tisícù Izraelských budou.
Num 1:17 Vzal tedy Mojžíš a Aron muže ty, kteøíž jmenováni byli,
Num 1:18 A shromáždili všecko množství prvního dne mìsíce druhého, kteøíž pøiznávali se k rodùm svým po èeledech svých, po domích otcù svých, a vedlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše po osobách svých.
Num 1:19 Jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak sèetl je na poušti Sinai.
Num 1:20 I bylo synù Rubena prvorozeného Izraelova, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, a podlé poètu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:21 A naèteno jich z pokolení Rubenova èty øidceti šest tisícù a pìt set.
Num 1:22 Z synù Simeonových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, seètených jeho vedlé poètu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:23 Naèteno jich z pokolení Simeonova padesáte devìt tisícù a tøi sta.
Num 1:24 Z synù Gádových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, podlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli bojovati,
Num 1:25 Naèteno jich z pokolení Gádova èty øidceti pìt tisícù, šest set a padesát.
Num 1:26 Z synù Judových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen, od dvadcíti let a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:27 Naèteno jich z pokolení Judova sedmdesáte èty øi tisíce a šest set.
Num 1:28 Z synù Izacharových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, podlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:29 Naèteno jich z pokolení Izacharova padesáte èty øi tisíce a èty øi sta.
Num 1:30 Z synù Zabulonových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, podlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:31 Naèteno jich z pokolení Zabulonova padesáte sedm tisícù a èty øi sta.
Num 1:32 Z synù Jozefových, a nejprv, synù Efraimových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, podlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:33 Naèteno jich z pokolení Efraimova èty øidceti tisíc a pìt set.
Num 1:34 Potom z synù Manassesových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž vycházeli k boji,
Num 1:35 Naèteno jich z pokolení Manassesova tøidceti dva tisíce a dvì stì.
Num 1:36 Z synù Beniaminových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti do boje,
Num 1:37 Naèteno jich z pokolení Beniaminova tøidceti pìt tisícù a èty øi sta.
Num 1:38 Z synù Dan, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž vycházeli k boji,
Num 1:39 Naèteno jich z pokolení Dan šedesáte dva tisíce a sedm set.
Num 1:40 Z synù Asser, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti na vojnu,
Num 1:41 Naèteno jich z pokolení Asser èty øidceti jeden tisícù a pìt set.
Num 1:42 Z synù Neftalímových, rodiny jejich, po èeledech jejich, po domích otcù jejich, vedlé poètu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli jíti k boji,
Num 1:43 Naèteno jich z pokolení Neftalímova padesáte tøi tisíce a èty øi sta.
Num 1:44 Ten jest poèet tìch, kteréž seètl Mojžíš a Aron a knížata Izraelská, dvanácte mužù, kteøíž byli vybráni po jednom z domù otcù svých.
Num 1:45 I bylo všech seètených synù Izraelských po domích otcù jejich, od dvadcítiletých a výše, všech, kteøíž mohli vycházeti k boji v Izraeli,
Num 1:46 Všech seètených bylo šestkrát sto tisíc, a tøi tisíce, pìt set a padesáte.
Num 1:47 Levítové pak vedlé pokolení otcù svých nejsou poèítáni mezi nì.
Num 1:48 Nebo byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 1:49 Pokolení Levítského nebudeš poèítati, a nepøièteš jich k synùm Izraelským,
Num 1:50 Ale ustanovíš Levíty nad pøíbytkem svìdectví, a nade vším nádobím jeho, a nade všemi vìcmi, kteréž pøináležejí k nìmu. Oni nositi budou pøíbytek i všecka nádobí jeho, oni pøisluhovati budou jemu, a vùkol

pøíbytku klásti se budou.
Num 1:51 Když se pak s místa bude míti hýbati pøíbytek, složí jej Levítové; a když se bude klásti pøíbytek, vyzdvihnou jej Levítové. Kdož by koli cizí pøistoupil, umøe.
Num 1:52 I budou se klásti synové Izraelští, jeden každý v ležení svém, a jeden každý pod praporcem svým, a po houfích svých.
Num 1:53 Levítové pak klásti se budou vùkol pøíbytku svìdectví, aby nepøišlo rozhnìvání mé na shromáždìní synù Izraelských; i budou Levítové držeti stráž u pøíbytku svìdectví.
Num 1:54 Uèinili tedy to synové Izraelští; všecko, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinili.
Num 2:1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, øka:
Num 2:2 Synové Izraelští klásti se budou jeden každý pod korouhví svou, pøi praporci domu otcù svých; vùkol stánku úmluvy opodál klásti se budou.
Num 2:3 Tito pak rozbijí stany k východní stranì: Korouhev vojska Judova po houfích svých, a kníže synù Juda Názon, syn Aminadabùv,
Num 2:4 A u vojštì jeho lidu seèteného sedmdesáte ètyøi tisíce a šest set.
Num 2:5 Podlé nìho pak položí se pokolení Izachar, a kníže synù Izachar Natanael, syn Suar,
Num 2:6 A u vojštì jeho lidu seèteného padesáte ètyøi tisíce a ètyøi sta.
Num 2:7 Pokolení Zabulon podlé nich, a kníže synù Zabulon Eliab, syn Helonùv,
Num 2:8 A u vojštì jeho lidu seèteného padesáte sedm tisícù a ètyøi sta.
Num 2:9 Summa všech seètených u vojštì Judovì sto osmdesáte šest tisícù a ètyøi sta, po houfích jejich. Ti napøed potáhnou.
Num 2:10 Korouhev vojska Rubenova klásti se bude ku poledni po houfích svých, a kníže synù Ruben Elisur, syn Sedeurùv,
Num 2:11 A u vojštì jeho lidu seèteného ètyøidceti šest tisícù a pìt set.
Num 2:12 Podlé nìho pak položí se pokolení Simeonovo, a kníže synù Simeon Salamiel, syn Surisaddai,
Num 2:13 A u vojštì jeho lidu seèteného padesáte devìt tisícù a tøi sta.
Num 2:14 Potom pokolení Gád, a kníže synù Gád Eliazaf, syn Ruelùv,
Num 2:15 A u vojštì jeho lidu seèteného ètyøidceti pìt tisícù, šest set a padesáte.
Num 2:16 Summa všech seètených u vojštì Rubenovì sto padesáte a jeden tisícù, ètyøi sta a padesáte, po houfích svých. A ti za prvními potáhnou.
Num 2:17 Potom pùjde stánek úmluvy s vojskem Levítù u prostøed všeho vojska. Jakýmž poøádkem klásti se budou, takovým potáhnou, každý v svém šiku pod korouhví svou.
Num 2:18 Korouhev vojska Efraimova po houfích svých bude k západu, a kníže synù Efraimových Elisama, syn Amiudùv,
Num 2:19 A u vojštì jeho lidu seèteného ètyøidceti tisíc a pìt set.
Num 2:20 Podlé nìho pak položí se pokolení Manassesovo, a kníže synù Manassesových Gamaliel, syn Fadasurùv,
Num 2:21 A u vojštì jeho lidu seèteného tøidceti dva tisíce a dvì stì.
Num 2:22 Potom položí se pokolení Beniaminovo, a kníže synù Beniamin Abidan, syn Gedeonùv,
Num 2:23 A u vojštì jeho lidu seèteného tøidceti pìt tisícù a ètyøi sta.
Num 2:24 Summa všech seètených u vojštì Efraimovì sto osm tisícù a sto osob, po houfích jejich. A tito za druhými potáhnou.
Num 2:25 Korouhev vojska Dan bude k stranì pùlnoèní, po houfích svých, a kníže synù Dan Ahiezer, syn Amisaddai,
Num 2:26 A u vojštì jeho lidu seèteného šedesáte dva tisíce a sedm set.
Num 2:27 Podlé nìho položí se pokolení Asser, a kniže Asser Fegiel, syn Ochranùv,
Num 2:28 A u vojštì jeho lidu seèteného ètyøidceti jeden tisíc a pìt set.
Num 2:29 Za nimi pokolení Neftalímovo, a kníže synù Neftalímových Ahira, syn Enanùv,
Num 2:30 A u vojštì jeho lidu seèteného padesáte tøi tisíce a ètyøi sta.
Num 2:31 Summa všech seètených u vojštì Dan sto padesáte sedm tisícù a šest set. Oni nazad potáhnou pøi praporcích svých.
Num 2:32 Ta jest summa synù Izraelských po domích otcù jejich, všech seètených v celém vojštì po houfích jejich, šestkrát sto tisícù, tøi tisíce, pìt set a padesáte.
Num 2:33 Levítové pak nejsou poèítáni mezi syny Izraelské, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 2:34 I uèinili synové Izraelští všecko; jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak rozbijeli stany pøi korouhvech svých, a tak táhli jeden každý po èeledech svých a po domích otcù svých.
Num 3:1 Tito jsou pøíbìhové Aronovi a Mojžíšovi od toho dne, když mluvil Hospodin s Mojžíšem na hoøe Sinai.
Num 3:2 A tato jsou jména synù Aronových: Prvorozený Nádab, potom Abiu, Eleazar a Itamar.
Num 3:3 Ta jsou jména synù Aronových, knìží pomazaných, jejichžto ruce naplnìny, aby úøad knìžství konali.
Num 3:4 Umøel pak Nádab a Abiu pøed Hospodinem, když obìtovali cizí oheò pøed Hospodinem na poušti

Sinai, a nemìli synù. Protož konal úøad knìžský Eleazar a Itamar pøed tváøí Arona otce svého.
Num 3:5 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 3:6 Rozkaž pøistoupiti pokolení Léví, a postav je pøed Aronem knìzem, aby mu pøisluhovali,
Num 3:7 A drželi stráž jeho, i stráž všeho množství pøed stánkem úmluvy k vykonávání služby pøíbytku,
Num 3:8 Též aby ostøíhali všeho nádobí stánku úmluvy, a drželi stráž synù Izraelských a konali služby pøíbytku.
Num 3:9 Dáš tedy Levíty Aronovi i synùm jeho; vlastnì dáni jsou mu oni z synù Izraelských.
Num 3:10 Arona pak a syny jeho pøedstavíš, aby ostøíhali knìžství svého; nebo pøistoupil-li by kdo cizí, umøe.
Num 3:11 I mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka:
Num 3:12 Aj, já vzal jsem Levíty z prostøedku synù Izraelských na místo všelikého prvorozeného, kteréž otvírá život mezi syny Izraelskými. Protož moji budou Levítové.
Num 3:13 Nebo mnì pøináleží všecko prvorozené. Od toho dne, když jsem pobil všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvìtil jsem sobì všeho prvorozeného v Izraeli od èlovìka až do hovada. Mnì bude: Já Hospodin.
Num 3:14 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, øka:
Num 3:15 Seèti syny Léví vedlé domù otcù jejich, po èeledech jejich, každého pohlaví mužského; zstáøí jednoho mìsíce a výše poèítati budeš je.
Num 3:16 I sèetl je Mojžíš podlé øeèi Hospodinovy, jakž rozkázáno mu bylo.
Num 3:17 I byli synové Léví ze jména tito: Gerson, Kahat a Merari.
Num 3:18 Tato pak jsou jména synù Gersonových po èeledech jejich: Lebni a Semei.
Num 3:19 A synové Kahat po èeledech svých: Amram a Izar, Hebron a Uziel.
Num 3:20 Synové pak Merari po èeledech svých: Moholi a Musi. Ty jsou èeledi Léví vedlé domù otcù svých.
Num 3:21 Od Gersona èeled Lebnitská a èeled Semejská. Ty jsou èeledi Gersonovy.
Num 3:22 A naèteno jich v poètu všech pohlaví mužského zstáøí jednoho mìsíce a výše sedm tisícù a pìt set.
Num 3:23 Èeledi Gersonovy za pøíbytkem klásti se budou k stranì západní.
Num 3:24 Kníže pak domu otce Gersonitských bude Eliazaf, syn Laelùv.
Num 3:25 A k opatrování synùm Gersonovým pøi stánku úmluvy náležeti bude pøíbytek i stánek, pøikrytí jeho i zastøení dveøí stánku úmluvy,
Num 3:26 A oèkovaté koltry k síni, i zavìšení dveøí sínì, kteráž jest pøed pøíbytkem a pøi oltáøi vùkol, i provazové jeho ke všeliké potøebì jeho.
Num 3:27 Od Kahat pak pošla èeled Amramitská a èeled Izaritská, a èeled Hebronitská, a èeled Uzielitská. Ty jsou èeledi Kahat.
Num 3:28 V poètu všech pohlaví mužského zstáøí jednoho mìsíce a výše bylo osm tisícù a šest set, držících stráž pøi svatyni.
Num 3:29 Èeledi synù Kahat klásti se budou k stranì pøíbytku polední,
Num 3:30 A kníže domu otcovského v èeledech Kahat Elizafan, syn Uzielùv.
Num 3:31 V jejich pak opatrování bude truhla, stùl, svícen, oltáøové a nádobí svatynì, jímž pøisluhovati budou, a opona i všecko, což pøináleží k ní.
Num 3:32 Kníže pak nad knížaty Levítskými Eleazar, syn Arona knìze, ustavený nad tìmi, kteøíž drží stráž pøi svatyni.
Num 3:33 Od Merari pak èeled Moholitská a èeled Musitská. Ty jsou èeledi Merari.
Num 3:34 A naèteno jich v poètu všech mužského pohlaví zstáøí jednoho mìsíce a výše šest tisícù a dvì stì.
Num 3:35 A kníže domu otcovského v èeledech Merari Suriel, syn Abichailùv. A ti klásti se budou k stranì pøíbytku pùlnoèní.
Num 3:36 Toto pak poruèeno k opatrování synùm Merari: Dsky pøíbytku a svlakové jeho, sloupové a podstavkové a všecka nádobí jeho i všecka práce pøi nich,
Num 3:37 Tolikéž sloupové sínì vùkol i podstavkové jejich, kolíkové i provazové jejich.
Num 3:38 Položí se pak pøed pøíbytkem po pøední stranì pøed stánkem úmluvy od východu slunce Mojžíš a Aron i synové jeho, držíce stráž pøi svatyni, stráž za syny Izraelské. Jiný pøistoupil-li by kdo, umøe.
Num 3:39 Všech seètených Levítù, kteréž seètl Mojžíš s Aronem vedlé poruèení Hospodinova, po èeledech jejich, všech pohlaví mužského jednoho mìsíce zstáøí a výše dvamecítma tisícù.
Num 3:40 I øekl Hospodin k Mojžíšovi: Seèti všecky prvorozené mužského pohlaví mezi syny Izraelskými jednoho mìsíce zstáøí a výše, a seèti summu jmen jejich.
Num 3:41 A vezmeš mi Levíty, (já jsem Hospodin), místo všech prvorozených mezi syny Izraelskými, i hovada Levítù místo všeho prvorozeného mezi hovady synù Izraelských.
Num 3:42 Když pak sèetl Mojžíš, jakož mu pøikázal Hospodin, všecky prvorozené mezi syny Izraelskými,
Num 3:43 Bylo všech prvorozených pohlaví mužského vedlé poètu jmen, jednoho mìsíce zstáøí a výše seètených jich, dvamecítma tisícù, dvì stì, sedmdesáte a tøi.
Num 3:44 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 3:45 Vezmi Levíty místo všech prvorozených z synù Izraelských, i hovada Levítù za hovada jejich; i budou

moji Levítové: Já jsem Hospodin.
Num 3:46 K vyplacení pak tìch dvou set, sedmdesáti a tøí, kteøíž zbývají nad poèet Levítù z prvorozených synù Izraelských,
Num 3:47 Vezmeš pìt lotù z každé hlavy, (vedlé lotu svatynì bráti budeš, lot pak dvadceti haléøù váží),
Num 3:48 A dáš ty peníze Aronovi a synùm jeho, výplatu tìch, kteøíž zbývají nad poèet jejich.
Num 3:49 Vzal tedy Mojžíš peníze výplaty od tìch, kteøíž zbývali, kromì tìch, kteréž vykoupili sebou Levítové,
Num 3:50 Od prvorozených synù Izraelských vzal penìz tisíc, tøi sta, šedesáte pìt lotù, vedlé lotu svatynì.
Num 3:51 I dal ty peníze výplaty Aronovi a synùm jeho, podlé øeèi Hospodinovy, jakož byl pøikázal jemu Hospodin.
Num 4:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, øka:
Num 4:2 Seèti summu synù Kahat z prostøedku synù Léví po èeledech jejich a po domích otcù jejich,
Num 4:3 Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli práci vésti pøi stánku úmluvy.
Num 4:4 Tato pak bude práce synù Kahat pøi stánku úmluvy svatynì svatých:
Num 4:5 Když by se mìla vojska hnouti s místa, pøijde Aron s syny svými a sejmou oponu zastøení, a pøikryjí ní truhlu svìdectví.
Num 4:6 A na to dají pøikrytí z koží jezevèích, a pøistrou svrchu rouchem z samého postavce modrého, a provlekou sochory její.
Num 4:7 Na stùl pak chlebù pøedložení prostrou roucho z postavce modrého, a dají na nìj misy a kadidlnice a koflíky a pøikryvadla k pøikrývání; a chléb ustavièní na nìm bude.
Num 4:8 A prostrou na to roucho z èervce dvakrát barveného, a pøikryjí to pøistøením z koží jezevèích, a provlekou sochory jeho.
Num 4:9 Vezmou také roucho z postavce modrého, a pøikryjí svícen svìtla a lampy jeho, i utìradla jeho, i nádoby k oharkùm jeho, a všecky nádoby k oleji jeho, jichž pøi nìm užívají.
Num 4:10 A obvinou jej se všechnìmi nádobami jeho pøikrytím z koží jezevèích, a vloží na sochory.
Num 4:11 Na oltáø pak zlatý prostrou roucho z postavce modrého, a pøikryjí jej pøikrytím z koží jezevèích, a provlekou sochory.
Num 4:12 Vezmou i všecky nádoby k službì, jimiž pøisluhovali v svatyni, a zavinouce do roucha z postavce modrého, pøikryjí je pøikrytím z koží jezevèích, a vloží na sochory.
Num 4:13 Vyprázdní i popel z oltáøe, a prostrou na nìj roucho šarlatové.
Num 4:14 A vloží svrchu všecko nádobí jeho, jímž pøisluhují na nìm, nádoby k uhlí, vidlièky, pometla, kotlíky a všecko nádobí oltáøe, a pøistrouce jej pøikrytím z koží jezevèích, uvlekou sochory jeho.
Num 4:15 A když to vykoná Aron s syny svými, a pøikryje svatyni i všecka nádobí její, a již by se mìla hýbati vojska, tedy pøijdou synové Kahat, aby nesli; ale nedotknou se svatynì, aby nezemøeli. Ta jest práce synù Kahat pøi stánku úmluvy.
Num 4:16 Eleazar pak, syn Arona knìze, peèovati bude o olej k svícení a kadìní vonnými vìcmi a obìt ustaviènou i o olej pomazání, svìøený sobì maje všecken pøíbytek a všecky vìci, kteréž v nìm jsou, svatyni a nádoby její.
Num 4:17 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, øka:
Num 4:18 Hleïtež, abyste nevyhladili pokolení èeledi Kahat z prostøedku Levítù.
Num 4:19 Ale toto uèiníte jim, aby zachováni byli a nezemøeli, když by pøistupovali k svatyni svatých: Aron a synové jeho pøijdouce, zøídí je, jednoho každého ku práci a bøemenu jeho.
Num 4:20 A onino nepøicházejte hledìti na vìci svaté, když zavinovány bývají, aby nezemøeli.
Num 4:21 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 4:22 Seèti také syny Gersonovy po domích otcù jich a po èeledech jejich.
Num 4:23 Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých seèteš je, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy.
Num 4:24 Tato pak bude práce èeledí Gersonových v službì a nošení:
Num 4:25 Nositi budou kortýny pøíbytku a stánek úmluvy s pøikrytím jeho, a pøikrytí z koží jezevèích, kteréž svrchu na nìm jest, a zastøení dveøí stánku úmluvy,
Num 4:26 A oèkovaté koltry sínì, a zastøení brány sínì, kteráž jest pøi stanu a pøi oltáøi vùkol, a provazy její, a všecky nádoby pøisluhování jejich, a èehožkoli užívají pøi službì své.
Num 4:27 Vedlé rozkazu Aronova a synù jeho konati budou všecky služby své synové Gersonovi pøi všech pracech svých, a pøi všech službách svých, a svìøíte jim k ostøíhání všecka bøemena jejich.
Num 4:28 Ta jest práce èeledí synù Gersonových v stánku úmluvy, a Itamar, syn Arona knìze, stráž nad nimi držeti bude.
Num 4:29 Syny také Merari po èeledech jejich a domích otcù jejich seèteš.
Num 4:30 Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých seèteš všecky, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy.

Num 4:31 Tato pak bude povinnost práce jejich, nad všecku službu jejich pøi stánku úmluvy: Dsky pøíbytku a svlaky jeho, i sloupy s podstavky jeho nositi,
Num 4:32 Sloupy také vùkol sínì s podstavky jejich, kolíky a provazy jejich, se všechnìmi potøebami, i se vším pøisluhováním jejich. A ze jména vyètete nádoby svìøené jim k ostøíhání.
Num 4:33 Ta bude práce èeledí synù Merari pøi všech službách jejich pøi stánku úmluvy, pod spravou Itamara, syna Arona knìze.
Num 4:34 I seètl Mojžíš s Aronem a s knížaty lidu syny Kahat po èeledech jejich, a po domích otcù jejich,
Num 4:35 Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy.
Num 4:36 A bylo jich seètených po èeledech jejich dva tisíce, sedm set, padesáte.
Num 4:37 Ti jsou seèteni z èeledi Kahat, všickni služebníci pøi stánku úmluvy, kteréž sèetl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše.
Num 4:38 Seètených také synù Gersonových po èeledech jejich, a po domích otcù jejich,
Num 4:39 Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy,
Num 4:40 Seètených jich po èeledech jejich, po domích otcù jejich, dva tisíce, šest set, tøidceti.
Num 4:41 Ti jsou seèteni z èeledí synù Gersonových, všickni pøisluhující v stánku úmluvy, kteréž seètli Mojžíš s Aronem k rozkazu Hospodinovu.
Num 4:42 Seètených pak z èeledí synù Merari po èeledech jejich, po domích otcù jejich,
Num 4:43 Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy,
Num 4:44 Naèteno jich po èeledech jejich tøi tisíce a dvì stì.
Num 4:45 Ti jsou seèteni z èeledí synù Merari, kteréž sèetl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše.
Num 4:46 Všech seètených, kteréž sèetl Mojžíš s Aronem a s knížaty Izraelskými z Levítù po èeledech jejich a po domích otcù jejich,
Num 4:47 Od tìch, kteøíž byli ve tøidcíti letech a výše, až do padesátiletých, kteøížkoli pøináležejí k vykonávání služby pøisluhování a práce bøemena pøi stánku úmluvy,
Num 4:48 Seètených tìch bylo osm tisícù, pìt set a osmdesáte.
Num 4:49 Vedlé rozkazu Hospodinova seètl je Mojžíš, jednoho každého vedlé pøisluhování jeho, a vedlé bøemene jeho. Seèteni pak jsou ti, kteréž rozkázal èísti Hospodin Mojžíšovi.
Num 5:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 5:2 Pøikaž synùm Izraelským, a vyženou z stanù každého malomocného a každého trpícího tok semene, i každého nad mrtvým poškvrnìného.
Num 5:3 I muže i ženu vyženete, ven za stany vyženete je, aby nepoškvròovali vojska tìch, mezi nimiž já pøebývám.
Num 5:4 I uèinili tak synové Izraelští, a vyhnali je ven za stany. Jakož byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, tak uèinili synové Izraelští.
Num 5:5 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 5:6 Mluv k synùm Izraelským: Muž aneb žena, když uèiní nìjaký høích lidský, dopouštìje se výstupku proti Hospodinu, a byla by vinna duše ta:
Num 5:7 Tedy vyzná høích svùj, kterýž uèinil, navrátí pak to, èímž vinen byl, v cele, a pátý díl pøidá nad to, a dá tomu, proti komuž zavinil.
Num 5:8 A nemìl-li by muž ten pøítele, jemuž by nahradil tu škodu, pokuta dána buï Hospodinu a knìzi, mimo skopce oèištìní, jímž oèištìn býti má.
Num 5:9 Též všeliká obìt všech vìcí posvìcených od synù Izraelských, kterouž pøinesou knìzi, jemu se dostane.
Num 5:10 Tak i vìci posvìcené od kohokoli jemu se dostanou; a dal-li kdo co knìzi, také jeho bude.
Num 5:11 Mluvil ještì Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 5:12 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Kdyby od nìkterého muže uchýlila se žena, a dopustila by se výstupku proti nìmu,
Num 5:13 Tak že by obýval nìkdo jiný s ní, a bylo by to skryto pøed oèima muže jejího, a tajila by se, jsuci poškvrnìna, a svìdka by nebylo proti ní, a ona nebyla by postižena;
Num 5:14 Pohnul-li by se duch muže horlivostí velikou, tak že by horlil proti ženì své, kteráž by poškvrnìna byla; aneb pohnul-li by se duch muže velikou horlivostí, tak že by horlil proti ženì své, kteráž by poškvrnìna nebyla:
Num 5:15 Tedy pøivede muž ženu svou k knìzi, a pøinese obìt její pøi ní, desátý díl efi mouky jeèné. Nenaleje na ni oleje, aniž dá na ni kadidla; nebo obìt veliké horlivosti jest, obìt suchá pamìtná, uvozující v pamìt nepravost.
Num 5:16 I bude ji knìz obìtovati, a postaví ji pøed Hospodinem.
Num 5:17 A nabere vody svaté do nádoby hlinìné, a vezma prachu, kterýž jest na zemi v pøíbytku, dá jej do té

vody.
Num 5:18 Potom postaví knìz ženu tu pøed Hospodinem, a odkryje hlavu její, a dá jí do rukou obìt suchou pamìtnou, kteráž jest obìt veliké horlivosti; v ruce pak knìze bude voda hoøká zloøeèená.
Num 5:19 I zaklínati bude ji knìz a øekne k ní: Jestliže neobcoval s tebou žádný, a jestliže jsi neuchýlila se k neèistotì od muže svého, budiž èistá od vody této hoøké zloøeèené.
Num 5:20 Paklis se uchýlila od muže svého a neèistá jsi, a obcoval-li nìkdo jiný s tebou kromì manžela tvého,
Num 5:21 (Zaklínati pak bude knìz tu ženu, èinì klatbu zloøeèenství, a øekne jí:) Dejž tebe Hospodin v zloøeèení a v prokletí u prostøed lidu tvého, dopustì, aby lùno tvé hnilo a bøicho tvé oteklo.
Num 5:22 Vejdiž voda zloøeèená tato do života tvého, aby oteklo bøicho tvé, a lùno tvé shnilo. I odpoví žena ta: Amen, amen.
Num 5:23 Napíše pak všecko zloøeèenství toto do knihy, a smyje je tou vodou hoøkou.
Num 5:24 I dá ženì, aby pila vodu hoøkou a zloøeèenou; a vejde do ní voda zloøeèená, a obrátí se v hoøkosti.
Num 5:25 Potom vezme knìz z ruky ženy obìt veliké horlivosti, a obraceti ji bude sem i tam pøed Hospodinem, a bude ji obìtovati na oltáøi.
Num 5:26 A vezma plnou hrst pamìtného jejíhoz obìti suché, páliti to bude na oltáøi; a potom dá vypíti ženì tu vodu.
Num 5:27 A když jí dá píti tu vodu, stane se, jestliže neèistá byla, a dopustila se výstupku proti muži svému, že vejde do ní voda zloøeèená,a obrátí se v hoøkost, i odme se bøicho její, a vyhnije lùno její; i bude žena ta v zloøeèení u prostøed lidu svého.
Num 5:28 Pakli není poškvrnìna žena ta, ale èistá jest, tedy bez viny bude, a roditi bude dìti.
Num 5:29 Ten jest zákon veliké horlivosti, když by se uchýlila žena od muže svého, a byla by poškvrnìna,
Num 5:30 Aneb když by se pohnul duch veliké horlivosti v manželu, tak že by horlil velmi proti ženì své, aby postavil ji pøed Hospodinem, a aby vykonal pøi ní knìz všecko vedlé zákona tohoto.
Num 5:31 I bude ten muž oèištìn od høíchu, žena pak ponese nepravost svou.
Num 6:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 6:2 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Muž neb žena, když se oddìlí, èiníce slib nazareùv, aby se oddali Hospodinu,
Num 6:3 Od vína i nápoje opojného zdrží se, octa vinného a octa z nápoje opojného nebude píti, ani co vytlaèeného z hroznù, zelených hroznù ani suchých nebude jísti.
Num 6:4 Po všecky dny nazarejství svého nebude jísti žádné vìci pocházející z vinného kmene, od zrnka až do šupiny.
Num 6:5 Po všecky dny slibu nazarejství svého bøitva nevejde na hlavu jeho, dokavadž by se nevyplnili dnové, v nichž se oddìlil Hospodinu. Svatý bude, a nechá rùsti vlasù hlavy své.
Num 6:6 Po všecky dny, v nichž se oddìlí Hospodinu, k tìlu mrtvému nevejde.
Num 6:7 Nad otcem svým aneb nad matkou svou, nad bratrem svým aneb nad sestrou svou, kdyby zemøeli, nebude se poškvròovati; nebo posvìcení Boha jeho jest na hlavì jeho.
Num 6:8 Po všecky dny nazarejství svého svatý bude Hospodinu.
Num 6:9 Umøel-li by pak kdo blízko nìho náhlou smrtí, a poškvrnil-li by hlavy v nazarejství jeho, oholí hlavu svou v den oèišování svého; dne sedmého oholí ji.
Num 6:10 A dne osmého pøinese dvì hrdlièky, aneb dvé holoubátek knìzi, ke dveøím stánku úmluvy.
Num 6:11 I bude knìz obìtovati jedno za høích,a druhé v zápalnou obìt, a oèistí jej od toho, èímž zhøešil nad mrtvým, a posvìtí hlavy jeho v ten den.
Num 6:12 A oddìlí Hospodinu dny nazarejství svého, a pøinese beránka roèního za provinìní, a dnové první pøijdou v nic; nebo poškvrnìno jest nazarejství jeho.
Num 6:13 Tento pak jest zákon nazareùv: V ten den, když se vyplní èas nazarejství jeho, pøijde ke dveøím stánku úmluvy.
Num 6:14 A bude obìtovati obìt svou Hospodinu, beránka roèního bez poškvrny, jednoho v obìt zápalnou, a ovci jednu roèní bez poškvrny v obìt za høích, a skopce jednoho bez poškvrny v obìt pokojnou,
Num 6:15 A koš chlebù pøesných, koláèe z mouky bìlné olejem zadìlané, a pokruty nekvašené, olejem pomazané, s obìtmi jejími suchými i mokrými.
Num 6:16 Kterézto vìci obìtovati bude knìz pøed Hospodinem, a uèiní obìt za høích jeho, i zápalnou obìt jeho.
Num 6:17 Skopce také obìtovati bude v obìt pokojnou Hospodinu, spolu s košem chlebù pøesných; tolikéž obìtovati bude knìz i obìt suchou i mokrou jeho.
Num 6:18 Tedy oholí nazareus u dveøí stánku úmluvy hlavu nazarejství svého, a vezma vlasy z hlavy nazarejství svého, vloží je na oheò, kterýž jest pod obìtí pokojnou.
Num 6:19 Potom vezme knìz plece vaøené z skopce toho, a jeden koláè pøesný z koše, a pokrutu nekvašenou jednu, a dá v ruce nazarejského, když by oholeno bylo nazarejství jeho.
Num 6:20 I bude obraceti knìz ty vìci sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem; a ta vìc svatá pøináležeti

bude knìzi mimo hrudí obracení, i plece pozdvižení. A již potom nazareus bude moci víno píti.
Num 6:21 Ten jest zákon nazarea, kterýž slib uèinil, a jeho obìt Hospodinu za oddìlení jeho, kromì toho, což by více uèiniti mohl. Vedlé slibu svého, kterýž uèinil, tak uèiní podlé zákona oddìlení svého.
Num 6:22 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 6:23 Mluv k Aronovi a synùm jeho a rci: Takto budete požehnání dávati synùm Izraelským, mluvíce k nim:
Num 6:24 Požehnejž tobì Hospodin, a ostøíhejž tebe.
Num 6:25 Osvì Hospodin tváø svou nad tebou, a buï milostiv tobì.
Num 6:26 Obratiž Hospodin tváø svou k tobì,a dejž tobì pokoj.
Num 6:27 I budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými, a já jim žehnati budu.
Num 7:1 I stalo se toho dne, když dokonal Mojžíš a vyzdvihl pøíbytek, a pomazal i posvìtil ho se všechnìmi nádobami jeho, také oltáøe a všeho nádobí jeho pomazal a posvìtil,
Num 7:2 Že pøistupujíce knížata Izraelská, pøední v domích otcù svých, (ti byli knížata pokolení, postavení nad seètenými),
Num 7:3 Obìtovali dar svùj pøed Hospodinem, šest vozù pøikrytých a dvanácte volù. Dvé knížat dalo jeden vùz, a jeden každý jednoho vola, i obìtovali to pøed pøíbytkem.
Num 7:4 I øekl Hospodin Mojžíšovi, øka:
Num 7:5 Vezmi ty vìci od nich, a jsou ku potøebì pøi službì stánku úmluvy, a dej je Levítùm, každé èeledi podlé pøisluhování jejího.
Num 7:6 Vzav tedy Mojžíš ty vozy i voly, dal je Levítùm.
Num 7:7 Dva vozy a ètyøi voly dal synùm Gersonovým vedlé pøisluhování jejich.
Num 7:8 Ètyøi pak vozy a osm volù dal synùm Merari vedlé pøisluhování jejich, kteøíž byli pod spravou Itamara, syna Aronova, knìze.
Num 7:9 Synùm pak Kahat nic nedal; nebo pøisluhování svatynì k nim pøináleželo, a na ramenou nositi mìli.
Num 7:10 Obìtovali tedy knížata ku posvìcování oltáøe v ten den, když pomazán byl; obìtovali, pravím, dar svùj pøed oltáøem.
Num 7:11 Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Jedno kníže v jeden den, druhé kníže v druhý den, poøád obìtovati budou dar svùj ku posvìcení oltáøe.
Num 7:12 Protož obìtoval prvního dne dar svùj Názon, syn Aminadabùv, z pokolení Judova.
Num 7:13 Dar pak jeho byl misa støíbrná jedna, sto tøidceti lotù ztíží; též bání jedna støíbrná, sedmdesáti lotù ztíží, jakž jest lot svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:14 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:15 Volek jeden mladý, skopec jeden, a beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:16 Kozel jeden za høích;
Num 7:17 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roèních pìt. Ta byla obìt Názona, syna Aminadabova.
Num 7:18 Druhého dne obìtoval Natanael, syn Suar, kníže z pokolení Izachar.
Num 7:19 Obìtoval dar svùj misu støíbrnou jednu, sto tøidceti lotù ztíží; báni støíbrnou jednu, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:20 Kadidlnici jednu z desíti lotù zlata, plnou kadidla;
Num 7:21 Volka mladého jednoho, skopce jednoho, a beránka roèního jednoho k obìti zápalné;
Num 7:22 Kozla jednoho za høích;
Num 7:23 A k obìti pokojné voly dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roèních pìt. Ten byl dar Natanaele, syna Suar.
Num 7:24 Dne tøetího kníže synù Zabulonových Eliab, syn Helonùv.
Num 7:25 Dar pak jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:26 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:27 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:28 Kozel jeden za høích;
Num 7:29 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roèních pìt. Ta byla obìt Eliaba, syna Helonova.
Num 7:30 Ètvrtého dne kníže synù Rubenových Elisur, syn Sedeurùv.
Num 7:31 Dar jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané v obìt suchou;
Num 7:32 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:33 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:34 Kozel jeden za høích;
Num 7:35 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ten byl dar Elisura, syna Sedeurova.

Num 7:36 Dne pátého kníže synù Simeonových, Salamiel, syn Surisaddai;
Num 7:37 Obìt jeho byla misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:38 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:39 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:40 Kozel jeden za høích;
Num 7:41 A na obìt pokojnou volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ta byla obìt Salamiele, syna Surisaddai.
Num 7:42 Dne šestého kníže synù Gád, Eliazaf, syn Duelùv.
Num 7:43 Dar jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:44 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:45 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:46 Kozel jeden za høích;
Num 7:47 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roèních pìt. Ten byl dar Eliazafa, syna Duelova.
Num 7:48 Dne sedmého kníže synù Efraimových, Elisama, syn Amiudùv.
Num 7:49 Dar jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané na obìt suchou;
Num 7:50 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:51 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:52 Kozel jeden za høích;
Num 7:53 A na obìt pokojnou volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ten byl dar Elisamùv, syna Amiudova.
Num 7:54 Dne osmého kníže synù Manasse, Gamaliel, syn Fadasurùv.
Num 7:55 Dar jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:56 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:57 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:58 Kozel jeden za høích;
Num 7:59 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ta byla obìt Gamaliele, syna Fadasurova.
Num 7:60 Dne devátého kníže synù Beniaminových, Abidan, syn Gedeonùv.
Num 7:61 Obìt jeho misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:62 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:63 Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:64 Kozel jeden za høích;
Num 7:65 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ten byl dar Abidanùv, syna Gedeonova.
Num 7:66 Desátého dne kníže synù Dan, Ahiezer, syn Amisaddai.
Num 7:67 Obìt jeho misa støíbrná jedna, jejížto váha byla sto tøidceti lotù; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:68 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:69 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:70 Kozel jeden za høích;
Num 7:71 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roèních pìt. Ten byl dar Ahiezera, syna Amisaddai.
Num 7:72 Jedenáctého dne kníže synù Asser, Fegiel, syn Ochranùv.
Num 7:73 Obìt jeho misa støíbrná jedna, jejížto váha byla sto tøidceti lotù; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;
Num 7:74 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:75 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:76 Kozel jeden za høích;
Num 7:77 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ten byl dar Fegiele, syna Ochranova.
Num 7:78 Dvanáctého dne kníže synù Neftalím, Ahira, syn Enanùv.
Num 7:79 Obìt jeho byla misa støíbrná jedna, jejížto váha byla sto tøidceti lotù; bání støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvì nádoby plné mouky bìlné, olejem zadìlané k obìti suché;

Num 7:80 Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla;
Num 7:81 Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roèní jeden k obìti zápalné;
Num 7:82 Kozel jeden za høích;
Num 7:83 A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roèních pìt. Ta byla obìt Ahiry, syna Enanova.
Num 7:84 To jest posvìcení oltáøe (toho dne, když pomazán jest), od knížat Izraelských: Mis støíbrných dvanácte, bání støíbrných dvanácte, kadidlnic zlatých dvanácte.
Num 7:85 Sto tøidceti lotù vážila jedna misa støíbrná, a sedmdesáte bání jedna; všecko nádobí støíbrné vážilo dva tisíce a èstyøi sta lotù na lot svatynì.
Num 7:86 Kadidlnic zlatých dvanácte, plných kadidla; deset lotù vážila každá kadidlnice na váhu svatynì. Všecky kadidlnice zlaté sto a dvadceti lotù vážily.
Num 7:87 Všeho dobytka k obìti zápalné dvanácte volkù, skopcù dvanácte, beránkù roèních dvanácte s obìtí jejich suchou, a kozlù dvanácte za høích.
Num 7:88 Všeho pak dobytka k obìti pokojné èstyømecítma volù, skopcù šedesáte, kozlù šedesáte, beránkù roèních šedesáte. To bylo posvìcení oltáøe, když pomazán byl.
Num 7:89 Potom když vcházel Mojžíš do stánku úmluvy, aby mluvil s Bohem, tedy slýchal hlas mluvícího k sobì z slitovnice, kteráž byla nad truhlou svìdectví mezi dvìma cherubíny,a mluvíval k nìmu.
Num 8:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 8:2 Mluv k Aronovi a rci jemu: Když rozsvìcovati budeš lampy, ven z svícnu sedm lamp svítiti má.
Num 8:3 I uèinil Aron tak; ven z svícnu svìtlo od sebe dávající rozsvítil lampy jeho, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 8:4 Bylo pak dílo svícnu takové: Z taženého zlata byl všecken, až i sloupec jeho i kvìtové jeho z taženého zlata byli; podlé podobenství toho, kteréž ukázal Hospodin Mojžíšovi, tak udìlal svícen.
Num 8:5 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 8:6 Vezmi Levíty z prostøedku synù Izraelských, a oèis je.
Num 8:7 Tímto pak zpùsobem oèiš ovati je budeš: Pokropíš jich vodou oèištìní; oholí všecko tìlo své, a zperou roucha svá, a oèištìni budou.
Num 8:8 Potom vezmou volka mladého a obìt suchou z mouky bìlné, olejem skropené; a druhého volka mladého vezmeš k obìti za høích.
Num 8:9 Tedy pøistoupiti rozkážeš Levítùm pøed stánek úmluvy, a shromáždíš všecko množství synù Izraelských.
Num 8:10 Postavíš Levíty pøed Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své na Levíty.
Num 8:11 A obìtovati bude Aron Levíty v obìt pøed Hospodinem od synù Izraelských, aby vykonávali službu Hospodinu.
Num 8:12 Levítové pak vloží ruce své na hlavy tìch volkù; a obìtovati budeš jednoho za høích, a druhého v obìt zápalnou Hospodinu k oèištìní Levítù.
Num 8:13 A postavíš Levíty pøed Aronem a pøed syny jeho, a obìtovati je budeš v obìt Hospodinu.
Num 8:14 I oddìlíš Levíty z prostøedku synù Izraelských, aby moji byli Levítové.
Num 8:15 Potom pak pøijdou Levítové, aby pøisluhovali pøi stánku úmluvy, když bys oèistil je a obìtoval v obìt.
Num 8:16 Nebo vlastnì dáni jsou mi z prostøedku synù Izraelských za všecky otvírající život, za prvorozené ze všech synù Izraelských vzal jsem je sobì.
Num 8:17 Nebo mé jest všecko prvorozené mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hovad; od toho dne, jakž jsem pobil všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvìtil jsem jich sobì.
Num 8:18 Vzal jsem pak Levíty za všecky prvorozené synù Izraelských.
Num 8:19 A dal jsem Levíty darem Aronovi i synùm jeho z prostøedku synù Izraelských, aby konali službu místo synù Izraelských pøi stánku úmluvy, a oèiš ovali od høíchù syny Izraelské; a tak nepøijde na syny Izraelské rána,kteráž by pøišla, kdyby pøistupovali synové Izraelští k svatyni.
Num 8:20 I uèinili Mojžíš a Aron i všecko množství synù Izraelských pøi Levítích všecko to, což pøikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích; tak s nimi uèinili synové Izraelští.
Num 8:21 A oèistili se Levítové a zeprali roucha svá; a obìtoval je Aron v obìt pøed Hospodinem, a oèistil je Aron, aby byli èisti.
Num 8:22 Potom teprv pøistoupili Levítové k vykonávání služby své pøi stánku úmluvy, pøed Aronem i pøed syny jeho; jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích, tak s nimi uèinili.
Num 8:23 I mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 8:24 I toto k Levítùm pøináleží: V pìtmecítma letech zstáøí a výše jeden každý z nich pøistoupí, a postaví se k ochotnému práce konání v službì pøi stánku úmluvy.
Num 8:25 V padesáti pak letech pøestane od práce služby té, a více pøisluhovati nebude.
Num 8:26 Ale pøisluhovati bude bratøím svým pøi stánku úmluvy stráž držícím, sám pak služeb konati nebude. Tak uèiníš s Levíty pøi pracech jejich.

Num 9:1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, léta druhého po vyjití z zemì Egyptské, mìsíce prvního, øka:
Num 9:2 Slaviti budou synové Izraelští velikunoc v èas svùj vymìøený.
Num 9:3 Èternáctého dne mìsíce toho u veèer budete ji slaviti jistým èasem svým, vedlé všech ustanovení jejích, a podlé všech øádù jejích slaviti ji budete.
Num 9:4 I mluvil Mojžíš k synùm Izraelským, aby slavili Fáze.
Num 9:5 Tedy slavili Fáze v mìsíci prvním, èternáctého dne u veèer na poušti Sinai; vedlé všeho toho, což pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinili synové Izraelští.
Num 9:6 I byli nìkteøí muži, ješto se poškvrnili pøi mrtvém, kteøíž nemohli slaviti Fáze toho dne. I pøistoupili pøed Mojžíše a Arona v ten den,
Num 9:7 A promluvili muži ti k nìmu: My jsme se poškvrnili nad mrtvým. Nebude-liž nám zbránìno obìtovati obìti Hospodinu v jistý èas spolu s syny Izraelskými?
Num 9:8 I øekl jim Mojžíš: Poèekejte, až uslyším, co vám uèiniti rozkáže Hospodin.
Num 9:9 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 9:10 Mluv k synùm Izraelským a rci: Kdož by koli byl poškvrnìný nad mrtvým, aneb byl by na cestì daleké, buï z vás aneb z potomkù vašich, bude slaviti Fáze Hospodinu.
Num 9:11 Mìsíce druhého, èternáctého dne u veèer slaviti budou je, s chleby nekvašenými, a s øeøichami jísti je budou.
Num 9:12 Nezanechají ho nic až do jitra, a kosti v nìm nezlámí; vedlé všelikého ustanovení Fáze budou je slaviti.
Num 9:13 Ale èlovìk ten, kterýž by byl èistý, a nebyl na cestì, a však by zanedbal slaviti Fáze, vyhlazena bude duše ta z lidu svého; nebo obìti Hospodinu neobìtoval v jistý èas její; høích svùj ponese èlovìk ten.
Num 9:14 Jestliže by s vámi bydlil pøíchozí, a slavil by Fáze Hospodinu, vedlé ustanovení Fáze, a vedlé øádu jeho bude je slaviti. Ustanovení jednostejné bude vám, tak pøíchozímu, jako obyvateli v zemi.
Num 9:15 Toho pak dne, v kterémž vyzdvižen jest pøíbytek, pøikryl oblak pøíbytek, a stál nad stánkem svìdectví; u veèer pak bývalo nad pøíbytkem na pohledìní jako oheò až do jitra.
Num 9:16 Tak bývalo ustavièní, oblak pøikrýval jej ve dne, záøe pak ohnivá v noci.
Num 9:17 A když se zdvihl oblak od stánku, hned také hýbali se synové Izraelští; a na kterém místì pozùstal oblak, tu také kladli se synové Izraelští.
Num 9:18 K rozkazu Hospodinovu hýbali se synové Izraelští, a k rozkazu Hospodinovu kladli se; po všecky dny, dokudž zùstával oblak nad pøíbytkem, i oni leželi.
Num 9:19 Když pak trval oblak nad pøíbytkem po mnohé dny, tedy drželi synové Izraelští stráž Hospodinovu, a netáhli odtud.
Num 9:20 A když oblak byl nad pøíbytkem po nemnohé dny, k rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se.
Num 9:21 Kdyžkoli byl oblak od veèera až do jitra, a v jitøe se vznesl, hned i oni šli; buï že trval pøes den a noc, (jakž kdy vznášel se oblak, tak oni táhli,)
Num 9:22 Buï že za dva dni, aneb za mìsíc, aneb za rok prodléval oblak nad pøíbytkem, zùstávaje nad ním, synové Izraelští také leželi,a nehnuli se; když pak on vznášel se, též i oni táhli.
Num 9:23 K rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se, stráž Hospodinovu držíce podlé rozkazu jeho skrze Mojžíše.
Num 10:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 10:2 Udìlej sobì dvì trouby støíbrné. Dílem taženým udìláš je, kterýchž užívati budeš k svolání všeho množství, a když by se mìlo hnouti vojsko.
Num 10:3 Protož kdyžkoli zatroubí na nì, shromáždí se k tobì všecko množství ke dveøím stánku úmluvy.
Num 10:4 Jestliže v jednu toliko zatroubí, tedy shromáždí se k tobì knížata, pøední lidu Izraelského.
Num 10:5 Pakli by s nìjakým pøetrubováním troubili, hnou se s místa, kteøíž leželi k východní stranì.
Num 10:6 Když by pak troubili s pøetrubováním po druhé, tedy hnou se ti, kteøíž leželi ku poledni. S pøetrubováním troubiti budou k tažení svému.
Num 10:7 Ale když byste mìli svolati všecko množství, prostì bez pøetrubování troubiti budete.
Num 10:8 Synové Aronovi knìží trubami tìmi budou troubiti, a bude vám to ustanovení vìèné v pronárodech vašich.
Num 10:9 Když vyjdete na vojnu v zemi vaší proti nepøíteli ssužujícímu vás, s pøetrubováním troubiti budete v trouby ty, a budete v pamìti pøed Hospodinem Bohem svým, a zachováni budete od nepøátel svých.
Num 10:10 V den také veselí vašeho, a pøi slavnostech svých, a pøi zaèátcích mìsícù vašich troubiti budete v trouby ty k obìtem svým zápalným a pokojným, i budou vám na památku pøed Bohem vaším: Já Hospodin Bùh váš.
Num 10:11 I stalo se léta druhého, dvadcátý den mìsíce druhého, že se vyzdvihl oblak z pøíbytku svìdectví.
Num 10:12 I táhli synové Izraelští po svých taženích z pouští Sinai; a zastavil se oblak na poušti Fáran.

Num 10:13 Takto nejprvé brali se z rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše:
Num 10:14 Šla napøed korouhev vojska synù Juda po houfích svých, a nad nimi byl Názon, syn Aminadabùv.
Num 10:15 Nad vojskem pak pokolení synù Izachar byl Natanael, syn Suar.
Num 10:16 A nad vojskem pokolení synù Zabulon Eliab, syn Helonùv.
Num 10:17 Složen jest také i pøíbytek, a šli synové Gersonovi a synové Merari nesouce pøíbytek.
Num 10:18 Potom šla korouhev vojska Rubenova po houfích svých, a nad nimi byl Elisur, syn Sedeurùv.
Num 10:19 Nad vojskem pak pokolení synù Simeon Salamiel, syn Surisaddai.
Num 10:20 A nad vojskem pokolení synù Gád Eliazaf, syn Duelùv.
Num 10:21 Šli také i Kahatští, nesouce svatyni; onino pak vyzdvihovali pøíbytek, až i tito pøišli.
Num 10:22 Potom šla korouhev vojska synù Efraim po houfích svých, a nad nimi byl Elisama, syn Amiudùv.
Num 10:23 Nad vojskem pak pokolení synù Manasse Gamaliel, syn Fadasurùv.
Num 10:24 A nad vojskem pokolení synù Beniamin Abidan, syn Gedeonùv.
Num 10:25 Šla potom i korouhev vojska synù Dan, obsahující ostatek vojska po houfích svých, a nad vojskem jeho Ahiezer, syn Amisaddai.
Num 10:26 Nad vojskem pak pokolení synù Asser Fegiel, syn Ochranùv.
Num 10:27 A nad vojskem pokolení synù Neftalím Ahira, syn Enanùv.
Num 10:28 Ta jsou tažení synù Izraelských po houfích jejich, a tím poøádkem táhli.
Num 10:29 Øekl pak Mojžíš Chobabovi, synu Raguelovu Madianskému, tchánu svému: My se béøeme k místu, o kterémž øekl Hospodin: Dám je vám. Protož poï s námi, a dobøe uèiníme tobì; nebo Hospodin mnoho dobrého zaslíbil Izraelovi.
Num 10:30 Kterýž odpovìdìl jemu: Nepùjdu, ale k zemi své a k pøíbuznosti své se navrátím.
Num 10:31 I øekl Mojžíš: Neopouštìj medle nás; nebo ty jsi svìdom na poušti, kde bychom se mìli klásti, a budeš nám za vùdce.
Num 10:32 Když pak pùjdeš s námi, a pøijde to dobré, jímž dobøe uèiní nám Hospodin, tedy i tobì dobøe uèiníme.
Num 10:33 A tak brali se od hory Hospodinovy cestou tøí dnù, (a truhla smlouvy Hospodinovy pøedcházela je,) cestou tøí dnù, pro vyhlédání sobì místa k odpoèinutí.
Num 10:34 A oblak Hospodinùv byl nad nimi ve dne, když se hýbali z ležení.
Num 10:35 Když pak poèínali jíti s truhlou, øíkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a rozptýleni buïte nepøátelé tvoji, a a utíkají pøed tváøí tvou, kteøíž tì v nenávisti mají.
Num 10:36 Když pak stavína byla, øíkával: Navratiž se, Hospodine, k desíti tisícùm tisícù Izraelských.
Num 11:1 I stalo se, že lid ztìžoval a stýskal sobì, cožse nelíbilo Hospodinu. Protož, slyše to Hospodin, rozhnìval se náramnì, a roznítil se proti nim oheò Hospodinùv, a spálil zadní díl vojska.
Num 11:2 Tedy volal lid k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš Hospodinu, a uhasl oheò.
Num 11:3 I nazval jméno místa toho Tabbera; nebo rozpálil se proti nim oheò Hospodinùv.
Num 11:4 Lid pak k nim pøimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše se, plakali i synové Izraelští a øekli: Kdo nám to dá, abychom se masa najedli?
Num 11:5 Rozpomínáme se na ryby, jichž jsme dosti v Egyptì darmo jídali, na okurky a melouny, též na por, cibuli a èesnek.
Num 11:6 A nyní duše naše vyprahlá, nic jiného nemá, kromì tu mannu pøed oèima svýma.
Num 11:7 (Manna pak byla jako semeno koliandrové, a barva její jako barva bdelium.
Num 11:8 I vycházíval lid, a sbírali a mleli žernovy, neb tloukli v moždíøích, a smažili na pánvici, aneb koláèe podpopelné dìlali z ní; chut pak její byla jako chut nového oleje.
Num 11:9 Když pak sstupovala rosa na vojsko v noci, tedy sstupovala také i manna).
Num 11:10 Tedy uslyšel Mojžíš, an lid pláèe po èeledech svých, každý u dveøí stanu svého. Proèež roznítila se prchlivost Hospodinova náramnì; Mojžíšovi to také tìžké bylo.
Num 11:11 I øekl Mojžíš Hospodinu: Proè jsi tak zle uèinil služebníku svému? Proè jsem nenalezl milosti pøed oèima tvýma, že jsi vložil bøímì všeho lidu tohoto na mne?
Num 11:12 Zdaliž jsem já poèal všecken lid tento? Zdali jsem já zplodil jej, že mi díš: Nes jej na rukou svých, jako nosí chùva dì átko, do zemì té, kterouž jsi s pøísahou zaslíbil otcùm jejich?
Num 11:13 Kde mám nabrati masa, abych dal všemu lidu tomuto? Nebo plaèí na mne, økouce: Dej nám masa, a jíme.
Num 11:14 Nemohu já sám nésti všeho lidu tohoto, nebo jest to nad možnost mou.
Num 11:15 Pakli mi tak dìlati chceš, prosím, zabí mne radìji, jestliže jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, abych více nehledìl na trápení své.
Num 11:16 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Shromažï mi sedmdesáte mužù z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; i pøivedeš je ke dveøím stánku úmluvy, a státi budou tam s tebou.
Num 11:17 A já sstoupím a mluviti budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobì, a dám jim. I ponesou s tebou bøímì lidu, a tak ty ho sám neponeseš.

Num 11:18 Lidu pak díš: Posvì tež se k zítøku,a budete jísti maso; nebo jste plakali v uších Hospodinových, økouce: Kdo nám dá najísti se masa? Jistì že lépe nám bylo v Egyptì. I dá vám Hospodin masa, a budete jísti.
Num 11:19 Nebudete toliko jeden den jísti, ani dva, ani pìt, ani deset, ani dvadcet,
Num 11:20 Ale za celý mìsíc, až vám chøípìmi poleze, a zoškliví se, proto že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u prostøed vás, a plakali jste pøed ním, øíkajíce: Proè jsme vyšli z Egypta?
Num 11:21 I øekl Mojžíš: Šestkrát sto tisícù pìších jest tohoto lidu, mezi nimiž já jsem, a ty pravíš: Dám jim masa, aby jedli za celý mìsíc.
Num 11:22 Zdali ovcí a volù nabije se jim, aby jim postaèilo? Aneb zdali všecky ryby moøské shromáždí se jim, aby jim dosti bylo?
Num 11:23 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Zdali ruka Hospodinova ukrácena jest? Již nyní uzøíš, pøijde-li na to, což jsem mluvil, èili nic.
Num 11:24 Vyšed tedy Mojžíš, mluvil lidu slova Hospodinova, a shromáždiv sedmdesáte mužù z starších lidu, postavil je vùkol stánku.
Num 11:25 I sstoupil Hospodin v oblaku a mluvil k nìmu, a vzav z ducha, kterýž byl na nìm, dal sedmdesáti mužùm starším. I stalo se, když odpoèinul na nich ten duch, že prorokovali, ale potom nikdy více.
Num 11:26 Byli pak zùstali v staních dva muži, jméno jednoho Eldad, a druhého Medad, na nichž také odpoèinul duch ten, nebo i oni napsani byli, aèkoli nevyšli k stánku. I ti také prorokovali v staních.
Num 11:27 Tedy pøibìh služebník, oznámil to Mojžíšovi, øka: Eldad a Medad prorokují v staních.
Num 11:28 Jozue pak, syn Nun, služebník Mojžíšùv, jeden z mládencù jeho, dí k tomu: Pane mùj, Mojžíši, zabraò jim.
Num 11:29 Jemuž odpovìdìl Mojžíš: Proè ty horlíš pro mne? Nýbrž ó kdyby všecken lid Hospodinùv proroci byli, a aby dal Hospodin ducha svého na nì!
Num 11:30 I navrátil se Mojžíš do stanù s staršími Izraelskými.
Num 11:31 Tedy strhl se vítr od Hospodina, a zachvátiv køepelky od moøe, spustil je na stany tak široce a dlouze, co by mohl za jeden den cesty ujíti všudy vùkol táboru, takmìø na dva lokty zvýší nad zemí.
Num 11:32 Protož vstav lid, celý ten den a celou noc, i celý druhý den shromažïovali sobì ty køepelky; a kdož nejménì nashromáždil, mìl jich s deset mìr. I rozvìšeli je sobì pøád okolo stanù.
Num 11:33 Ještì maso vìzelo v zubích jejich, a nebylo právì sžvýkáno, když hnìv Hospodinùv vzbudil se na lid. I ranil Hospodin lid ranou velikou náramnì.
Num 11:34 Protož nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo tu pochovali lid, kterýž žádal masa.
Num 11:35 I bral se lid z Kibrot Hattáve na pouš Hazerot, a pozùstali v Hazerot.
Num 12:1 A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi pøíèinou manželky Madianky, kterouž sobì vzal; nebo byl pojal manželku Madianku.
Num 12:2 A øekli: Zdališ jen toliko skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás? I slyšel to Hospodin.
Num 12:3 (Byl pak Mojžíš èlovìk nejtišší ze všech lidí, kteøíž byli na tváøi zemì).
Num 12:4 A ihned øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi i Marii: Vyjdìte vy tøi k stánku úmluvy. I vyšli toliko oni tøi.
Num 12:5 Tedy sstoupil Hospodin v sloupu oblakovém, a stál u dveøí stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva.
Num 12:6 Jimž øekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi, já Hospodin u vidìní ukáži se jemu, ve snách mluviti budu s ním.
Num 12:7 Ale není takový služebník mùj Mojžíš, kterýž ve všem domì mém vìrný jest.
Num 12:8 Ústy k ústùm mluvím s ním, ne u vidìní, ani v zavinutí, a podobnost Hospodinovu spatøuje. Proèež jste tedy neostýchali se mluviti proti služebníku mému Mojžíšovi?
Num 12:9 I roznícena jest prchlivost Hospodinova na nì, a odšel.
Num 12:10 Oblak také zdvihl se s stánku. A aj, Maria byla malomocná, bílá jako sníh. A pohledìl Aron na Marii, ana malomocná.
Num 12:11 Tedy øekl Aron Mojžíšovi: Poslyš mne, pane mùj, prosím, nevzkládej na nás té pokuty za høích ten, jehož jsme se bláznivì dopustili, a jímž jsme zhøešili.
Num 12:12 Prosím, a není tato jako mrtvý plod, kterýž když vychází z života matky své, polovici tìla jeho zkaženého bývá.
Num 12:13 I volal Mojžíš k Hospodinu, øka: Ó Bože silný, prosím, uzdraviž ji.
Num 12:14 Odpovìdìl Hospodin Mojžíšovi: Kdyby otec její plinul jí na tváø, zdaž by se nemusila stydìti za sedm dní? Protož a jest vyobcována ven z stanù za sedm dní, a potom zase uvedena bude.
Num 12:15 Tedy vylouèena jest Maria ven z stanù za sedm dní; a lid nehnul se odtud, až zase uvedena jest Maria.
Num 13:1 Potom pak bral se lid z Hazerot, a položil se na poušti Fáran.
Num 13:2 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 13:3 Pošli sobì muže, kteøíž by spatøili zemi Kananejskou, kterouž já dám synùm Izraelským; jednoho

muže z každého pokolení otcù jejich vyšlete, ty, kteøíž by byli pøednìjší mezi nimi.
Num 13:4 Poslal je tedy Mojžíš z pouštì Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a všickni ti muži byli knížata mezi syny Izraelskými.
Num 13:5 Tato jsou pak jména jejich: Z pokolení Ruben Sammua, syn Zakurùv;
Num 13:6 Z pokolení Simeon Safat, syn Huri;
Num 13:7 Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonùv;
Num 13:8 Z pokolení Izachar Igal, syn Jozefùv;
Num 13:9 Z pokolení Efraim Ozeáš, syn Nun;
Num 13:10 Z pokolení Beniamin Falti, syn Rafùv;
Num 13:11 Z pokolení Zabulon Gaddehel, syn Sodi;
Num 13:12 Z pokolení Jozef a z pokolení Manasses Gaddi, syn Susi;
Num 13:13 Z pokolení Dan Amiel, syn Gemalùv;
Num 13:14 Z pokolení Asser Setur, syn Michaelùv;
Num 13:15 Z pokolení Neftalím Nahabi, syn Vafsi;
Num 13:16 Z pokolení Gád Guhel, syn Máchùv;
Num 13:17 Ta jsou jména mužù, kteréž poslal Mojžíš, aby shlédli zemi. I pøezdìl Mojžíš Ozeovi, synu Nun, Jozue.
Num 13:18 Tedy poslal je Mojžíš, aby prohlédli zemi Kananejskou, a øekl jim: Jdìte tudyto pøi stranì polední a vejdìte na hory.
Num 13:19 A shlédnìte, jaká jest zemì ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest èi mdlý? málo-li jich, èi mnoho?
Num 13:20 A jaká jest též zemì ta, v níž on bydlí, dobrá-li jest, èi zlá? a jaká jsou mìsta, v nichž pøebývají, v staních-li, èi v hrazených místech?
Num 13:21 Tolikéž jaká jest zemì, úrodná-li, èi neúrodná, jest-li na ní stromoví, èi není? A buïte udatné mysli, a pøineste nám z ovoce té zemì. A byl tehdáž èas, v nìmžto hroznové zamìkali.
Num 13:22 Odšedše tedy, prohlédli tu zemi od pouštì Tsin až do Rohob, kudy se jde do Emat.
Num 13:23 I šli stranou polední, a pøišli až do Hebronu, kdežto byli Achiman a Sesai a Tolmai, synové Enakovi. Hebron pak o sedm let prvé ustaveno jest, nežli Soan, mìsto Egyptské.
Num 13:24 Potom pøišli až do údolí Eškol, a tu uøezali ratolest s hroznem jedním jahodek plným, a nesli jej na sochoøe dva; též i jablka zrnatá i fíky té zemì.
Num 13:25 I nazváno jest to místo Nehel Eškol, od hroznu, kterýž tu uøezali synové Izraelští.
Num 13:26 Navrátili se pak zase, prošedše zemi, po ètyøidcíti dnech.
Num 13:27 A jdouce, pøišli k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství synù Izraelských, na poušti Fáran v Kádes, a oznámili jim i všemu množství to, co spravili, a ukázali jim ovoce zemì té.
Num 13:28 A vypravujíce jim, øekli: Pøišli jsme do zemì, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v pravdì oplývá mlékem a strdí, a toto jest ovoce její.
Num 13:29 Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, mìsta také pevná jsou a veliká velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme vidìli.
Num 13:30 Amalech bydlí v kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský a Amorejský bydlejí na horách, Kananejský pak bydlí pøi moøi a pøi bøehu Jordánském.
Num 13:31 I krotil Kálef lid bouøící se proti Mojžíšovi, a mluvil: Jdìme pøedce, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí.
Num 13:32 Ale muži ti, kteøíž chodili s ním, pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnìjší jest nežli my.
Num 13:33 I zhanìli a zošklivili zemi shlédnutou synùm Izraelským, mluvíce: Zemì, již jsme prošli a spatøili, jest zemì taková, ješto hubí obyvatele své; a všecken lid, kterýž jsme vidìli u prostøed ní, jsou muži postavy vysoké velmi.
Num 13:34 Také jsme tam vidìli obry, syny Enakovy, kteøíž jsou vìtší než jiní obrové, ješto se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobylky,a takoví jsme se i jim zdáli.
Num 14:1 Tehdy pozdvihše se všecko množství, køièeli, a plakal lid v tu noc.
Num 14:2 A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a øeklo k nim všecko množství: Ó bychom byli zemøeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemøeli!
Num 14:3 A proè Hospodin vede nás do zemì té, abychom padli od meèe, ženy naše i dítky naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta?
Num 14:4 I øekli jeden druhému: Ustanovme sobì vùdci, a navra□me se do Egypta.
Num 14:5 Tedy padli Mojžíš a Aron na tváøi své pøede vším množstvím shromáždìní synù Izraelských.
Num 14:6 Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonùv, z tìch, kteøíž byli shlédli zemi, roztrhli roucha svá,
Num 14:7 A mluvili ke všemu množství synù Izraelských, økouce: Zemì, kterouž jsme prošli a vyšetøili, jest zemì velmi velice dobrá.
Num 14:8 Bude-li Hospodin laskav na nás, uvede□ nás do zemì té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž

oplývá mlékem a strdí.
Num 14:9 Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu zemì té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlatì od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich.
Num 14:10 Tedy mluvilo všecko množství, aby je kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se nad stánkem úmluvy všechnìm synùm Izraelským.
Num 14:11 I øekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti mne bude lid ten? A dokud nebudou mi vìøiti pro tak mnohá znamení, kteráž jsem èinil u prostøed nich?
Num 14:12 Raním jej morem a rozženu jej, tebe pak uèiním v národ veliký a silnìjší, nežli jest tento.
Num 14:13 I øekl Mojžíš Hospodinu: Ale uslyší to Egyptští, z jejichž prostøedku vyvedl jsi lid tento v síle své,
Num 14:14 A øeknou s obyvateli zemì té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u prostøed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatøován byl, ó Hospodine, a oblak tvùj stál nad nimi, a v sloupì oblakovém pøedcházel jsi je ve dne, a v sloupì ohnivém v noci),
Num 14:15 Když tedy zmoøíš lid ten, všecky až do jednoho, mluviti budou národové, kteøíž slyšeli povìst o tobì, øíkajíce:
Num 14:16 Proto že nemohl Hospodin uvésti lidu toho do zemì, kterouž jim s pøísahou zaslíbil, zmordoval je na poušti.
Num 14:17 Nyní tedy, prosím, necha jest zvelebena moc Pánì, jakož jsi mluvil, øka:
Num 14:18 Hospodin dlouhoèekající a hojný v milosrdenství, odpouštìjící nepravost a pøestoupení, kterýž však z vinného neèiní nevinného, ale navštìvuje nepravost otcù na synech do tøetího i ètvrtého pokolení.
Num 14:19 Odpus, prosím, nepravost lidu tohoto podlé velikého milosrdenství svého, tak jako jsi odpouštìl lidu tomuto, jakž vyšel z Egypta až dosavad.
Num 14:20 I øekl Hospodin: Odpustil jsem vedlé slova tvého.
Num 14:21 A však živ jsem já, a sláva má naplòuje všecku zemi,
Num 14:22 Že všickni ti, kteøíž vidìli slávu mou a znamení má, kteráž jsem èinil v Egyptì a na poušti této, a kteøíž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého,
Num 14:23 Neuzøí zemì té, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm jejich, aniž jí kdo z tìch, kteøíž mne popouzeli, uhlédá.
Num 14:24 Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v nìm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu jej do zemì, do kteréž chodil, a símì jeho dìdiènì obdrží ji.
Num 14:25 Ale ponìvadž Amalechitský a Kananejský bydlí v tom údolí, obra te se zase zítra, a beøte se na pouš cestou k moøi Rudému.
Num 14:26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, øka:
Num 14:27 Až dokud snášeti budu množství toto zlé, kteréž repce proti mnì? Až dokud reptání synù Izraelských, kteøíž repcí proti mnì, slyšeti budu?
Num 14:28 Rci jim: Živ jsem já, praví Hospodin, že vám uèiním tak, jakž jste mluvili v uši mé:
Num 14:29 Na poušti této padnou mrtvá tìla vaše, a všickni, kteøíž jste seèteni, podlé všeho poètu vašeho od majících let dvadceti a výše, kteøíž jste reptali proti mnì,
Num 14:30 Nevejdete, pravím, vy do zemì, o kteréž, zdvihna ruku svou, pøisáhl jsem, že vás osadím v ní, jediné Kálef, syn Jefonùv, a Jozue, syn Nun.
Num 14:31 Ale dítky vaše malé, o nichž jste øekli, že v loupež budou, ty uvedu, aby užívali zemì té, kterouž jste vy pohrdli.
Num 14:32 Tìla pak vaše mrtvá padnou na poušti této.
Num 14:33 A synové vaši budou tuláci na poušti této ètyøidceti let, a ponesou pokutu smilství vašeho, až do konce vyhynou tìla vaše na poušti.
Num 14:34 Podlé poètu dnù, v nichž jste procházeli zemi tu, totiž ètyøidceti dnù, jeden každý den za rok poèítaje, ponesete nepravosti své ètyøidceti let, a poznáte pomstu svého odtržení se ode mne.
Num 14:35 Já Hospodin mluvil jsem, že to uèiním všemu tomuto množství zlému, kteréž se zrotilo proti mnì; na poušti této do konce zhynou, a tu zemrou.
Num 14:36 Muži pak ti, kteréž poslal byl Mojžíš k shlédnutí zemì té, a kteøíž, navrátivše se, uvedli v reptání proti nìmu všecko množství to, hanìním ošklivíce zemi,
Num 14:37 Ti, øku, muži, kteøíž hanìli zemi, ranou tìžkou zemøeli pøed Hospodinem.
Num 14:38 Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonùv, živi zùstali z mužù tìch, kteøíž chodili k vyšetøení zemì.
Num 14:39 Tedy mluvil Mojžíš slova ta ke všechnìm synùm Izraelským; i plakal lid velmi.
Num 14:40 A vstavše ráno, vstoupili na vrch hory, a øekli: Aj, my hotovi jsme, abychom šli k místu, o nìmž mluvil Hospodin; nebo jsme zhøešili.
Num 14:41 Jimž øekl Mojžíš: Proè jest to, že vy pøestupujete pøikázaní Hospodinovo? ješto vám to na dobré nevyjde.
Num 14:42 Nevstupujte, nebo Hospodin není u prostøed vás, abyste nebyli poraženi od nepøátel vašich.
Num 14:43 Amalechitský zajisté a Kananejský jest tu pøed vámi, a padnete od meèe, proto že jste se odvrátili

od následování Hospodina, aniž také Hospodin bude s vámi.
Num 14:44 Oni pak pøedce usilovali vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy Hospodinovy a Mojžíš nevycházeli z stanù.
Num 14:45 Tedy sstoupili Amalechitský a Kananejský, kteøíž bydlili na tìch horách, a porazili je, a potírali je až do Horma.
Num 15:1 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 15:2 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì pøebývání vašich, kterouž já dám vám,
Num 15:3 A budete chtíti obìtovati obìt ohnivou Hospodinu v zápal, aneb obìt buï slíbenou, buï dobrovolnou, aneb pøi slavnostech vašich, abyste uèinili vùni spokojující Hospodina, buïto z skotù, aneb z drobného dobytku:
Num 15:4 Tedy kdož by koli obìtoval dar svùj Hospodinu, obìtuj obìt suchou, desátý díl efi mouky bìlné, zadìlané olejem, jehož bude èvrtý díl míry hin.
Num 15:5 A vína v obìt mokrou èvrtinku hin obìtovati budeš pøi zápalu, aneb pøi obìti vítìzné k jednomu každému beránku.
Num 15:6 Pøi beranu pak obìtovati budeš obìt suchou, mouky bìlné dvì desetiny, zadìlané olejem, tøetinkou míry hin.
Num 15:7 Vína také k obìti mokré tøetí díl míry hin obìtovati budeš u vùni spokojující Hospodina.
Num 15:8 Jestliže pak obìtovati budeš volka v obìt zápalnou, aneb v obìt k splnìní slibu, aneb v obìt pokojnou Hospodinu:
Num 15:9 Tedy budeš obìtovati spolu s volkem obìt suchou, tøi desetiny mouky bìlné, zadìlané olejem, jehož by byla pùlka hin.
Num 15:10 A vína k obìti mokré obìtovati budeš pùlku hin. Ta jest obìt ohnivá vùnì spokojující Hospodina.
Num 15:11 Tak udìláte s každým volem i s každým skopcem, i s dobytèetem buï ono z ovec neb z koz.
Num 15:12 Podlé toho, jakž mnoho jich obìtovati budete, tak se zachováte pøi jednom každém z nich.
Num 15:13 Všeliký obyvatel tak bude to vykonávati, aby obìtoval obìt ohnivou vùnì spokojující Hospodina.
Num 15:14 Takž bude-li u vás i pøíchozí, aneb kdokoli mezi vámi v pronárodech vašich, a bude obìtovati obìt ohnivou vùnì spokojující Hospodina, jakž vy se pøi tom chováte, tak i on chovati se bude.
Num 15:15 V shromáždìní tomto ustanovení jednostejné buï vám i pøíchozímu, kterýž by u vás byl, ustanovení vìèné v pronárodech vašich; jakož vy, tak pøíchozí bude pøed Hospodinem.
Num 15:16 Zákon jednostejný a poøádek jednostejný bude vám i pøichozímu kterýž by u vás byl.
Num 15:17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 15:18 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když pøijdete do zemì, do kteréž já uvedu vás,
Num 15:19 Tedy, když poènete jísti chléb zemì, obìtovati budete obìt vzhùru pozdvižení Hospodinu.
Num 15:20 Z prvotin tìsta vašeho koláè obìtovati budete v obìt vzhùru pozdvižení; tak jako obìt z humna, obìtovati budete ji.
Num 15:21 Z prvotin tìsta vašeho dávati budete Hospodinu obìt vzhùru pozdvižení, vy i potomci vaši.
Num 15:22 A když byste pozbloudili, a neuèinili všech pøikázaní tìch, kteráž mluvil Hospodin k Mojžíšovi,
Num 15:23 Totiž všech vìcí, kteréž pøikázal Hospodin vám skrze Mojžíše, od toho dne, v kterémž pøikázaní vydal Hospodin, i potom v pronárodech vašich:
Num 15:24 Tedy jestliže z nedopatøení všeho shromáždìní to stalo se, obìtovati bude všecko množství volka mladého jednoho v obìt zápalnou, k vùni spokojující Hospodina, též obìt suchou, a obìt mokrou pøi nìm podlé poøádku, a kozla jednoho v obìt za høích.
Num 15:25 I oèistí knìz všecko množství synù Izraelských, a odpuštìno jim bude; nebo poblouzení jest. A oni také obìtovati budou obìt svou, obìt ohnivou Hospodinu, a obìt za høích svùj pøed Hospodinem za poblouzení své.
Num 15:26 I bude odpuštìno všemu shromáždìní synù Izraelských i pøíchozímu, kterýž jest pohostinu u prostøed nich; nebo všeho lidu poblouzení jest.
Num 15:27 Jestliže by pak èlovìk jeden zhøešil z poblouzení, bude obìtovati kozu roèní v obìt za høích.
Num 15:28 I oèistí knìz duši pobloudilou, kteráž zhøešila poblouzením pøed Hospodinem; oèistí ji, a bude jí odpuštìno.
Num 15:29 Domácímu mezi syny Izraelskými i pøíchozímu, kterýž pohostinu mezi nimi jest, zákon tento jednostejný bude vám, když by kdo zhøešil z poblouzení.
Num 15:30 Èlovìk pak, kterýž by z pychu svévolnì zhøešil, tak doma zrozený jako pøíchozí, takový potupil velice Hospodina; protož vyhlazen bude z prostøedku lidu svého.
Num 15:31 Nebo slovem Hospodinovým pohrdl, a pøikázaní jeho za nic sobì položil; protož koneènì vyhlazen bude èlovìk ten, a nepravost jeho zùstane na nìm.
Num 15:32 Stalo se pak, když synové Izraelští byli na poušti, že nalezli jednoho, an sbírá døíví v den sobotní.
Num 15:33 A ti, kteøíž ho nalezli sbírajícího døíví, pøivedli jej k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství.
Num 15:34 I dali jej do vìzení; nebo ještì nebylo jim oznámeno, co by s ním mìlo èinìno býti.
Num 15:35 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Smrtí a umøe èlovìk ten; necha ho bez milosti ukamenuje všecko

množství vnì za stany.
Num 15:36 A protož vyvedli jej všecko množství ven za stany, a uházeli ho kamením, až umøel, jakož rozkázal Hospodin.
Num 15:37 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 15:38 Mluv k synùm Izraelským a rci jim, a sobì dìlají tøepení široké na podolcích odìvù svých všickni rodové jejich, a a dávají nad tøepením šòùrku modrou.
Num 15:39 A to budete míti za premování, na nìžto hledíce, rozpomínati se budete na všecka pøikázaní Hospodinova, abyste je èinili, a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po oèích svých, jichžto následujíce, smilnili byste,
Num 15:40 Ale abyste pamatovali a èinili všecka pøikázaní má, a byli svatí Bohu svému.
Num 15:41 Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vyvedl vás z zemì Egyptské, abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bùh váš.
Num 16:1 Chóre pak syn Izarùv, syna Kahat z pokolení Léví, vytrhl se z jiných, tolikéž Dátan a Abiron, synové Eliabovi, také Hon, syn Feletùv, z synù Rubenových,
Num 16:2 A povstali proti Mojžíšovi, i jiných mužù z synù Izraelských dvì stì a padesáte, knížata shromáždìní, kteøíž svoláváni byli do rady, muži slovoutní.
Num 16:3 A sebravše se proti Mojžíšovi a proti Aronovi, øekli jim: Pøílištì to již na vás; všecko zajisté množství toto, všickni tito svatí jsou, a u prostøed nich jest Hospodin. Proèež se tedy vyzdvihujete nad shromáždìním Hospodinovým?
Num 16:4 To když uslyšel Mojžíš, padl na tváø svou,
Num 16:5 A mluvil k Chóre a ke vší rotì jeho, øka: Ráno ukáže Hospodin, kdo jsou jeho, a kdo jest svatý, i kdo pøed nìj pøedstupovati má; nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže pøistoupiti k sobì.
Num 16:6 Toto uèiòte: Vezmìte sobì kadidlnice, ty Chóre i všecko shromáždìní tvé,
Num 16:7 A naklaïte do nich uhlí, a vložte na nì kadidla pøed Hospodinem zítra; i stane se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Pøílištì to již na vás, synové Léví.
Num 16:8 I øekl Mojžíš k Chóre: Slyšte, prosím, synové Léví.
Num 16:9 Zdaliž málo vám to jest, že vás oddìlil Bùh Izraelský ode všeho množství Izraelského, a rozkázal vám pøistupovati k sobì, abyste vykonávali službu pøíbytku Hospodinova, a abyste stáli pøed shromáždìním, a sloužili jim,
Num 16:10 A vzal tì sobì, a všecky bratøí tvé syny Léví s tebou, a že ještì pøes to i knìžství hledáte?
Num 16:11 Protož vìz, že ty a všickni tvoji jste ti, kteøíž se rotíte proti Hospodinu; nebo Aron co jest, že jste reptali proti nìmu?
Num 16:12 Tedy poslal Mojžíš, aby zavolali Dátana a Abirona, synù Eliabových. Kteøíž odpovìdìli: Nepùjdem.
Num 16:13 Což se ještì málo zdá, že jsi vyvedl nás z zemì oplývající mlékem a strdí, abys nás zmoøil na poušti, že také chceš i panovati nad námi, a rozkazovati nám?
Num 16:14 A ještì jsi nás neuvedl do zemì oplývající mlékem a strdí, aniž jsi nám dal v dìdictví rolí a vinic. Zdali oèi mužùm tìmto vyloupiti chceš? Nepùjdeme.
Num 16:15 I rozhnìval se Mojžíš velmi, a øekl k Hospodinu: Nepatøiž na obìti jejich. Ani jednoho osla od nich jsem nevzal, aniž jsem komu z nich co zlého uèinil.
Num 16:16 Potom øekl Mojžíš k Chóre: Ty a všickni tvoji, postavte se zítra pøed Hospodinem, ty i oni, též i Aron.
Num 16:17 A vezmouce jeden každý kadidlnici svou, dáte do nich kadidla, a postavíte se pøed Hospodinem, jeden každý s kadidlnicí svou; dvì stì a padesáte kadidlnic bude, ty také i Aron, každý s kadidlnicí svou.
Num 16:18 Tedy vzal jeden každý kadidlnici svou, a nabravše do nich uhlí, vložili na nì i kadidla, a stáli u dveøí stánku úmluvy, i Mojžíši Aron.
Num 16:19 Chóre pak již byl sebral proti nim všecko množství ke dveøím stánku úmluvy; i ukázala se sláva Hospodinova všemu množství.
Num 16:20 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, øka:
Num 16:21 Oddìlte se z prostøedku množství tohoto, a je v okamžení zahladím.
Num 16:22 Kteøížto padše na tváøi své, øekli: Bože silný, Bože duchù i všelikého tìla, jediný tento èlovìk zhøešil, a což na všecko shromáždìní hnìvati se budeš?
Num 16:23 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 16:24 Mluv k množství a rci: Odstupte od pøíbytku Chóre, Dátana a Abirona.
Num 16:25 A vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovi; i šli za ním starší Izraelští.
Num 16:26 A mluvil k množství, øka: Odstupte, prosím, od stanù bezbožných mužù tìchto, aniž se èeho dotýkejte, což jejich jest, abyste nebyli zachváceni ve všech høíších jejich.
Num 16:27 I odstoupili se všech stran od pøíbytku Chóre, Dátana a Abirona; ale Dátan a Abiron vyšedše, stáli u dveøí stanù svých, i ženy jejich a synové jejich, i maliècí jejich.
Num 16:28 Tedy øekl Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne, abych èinil všecky skutky tyto, a že

nic o své ujmì neèiním:
Num 16:29 Jestliže tak jako jiní lidé mrou, zemrou i tito, a navštívením obecným všechnìm lidem jestliže navštíveni budou, neposlal mne Hospodin.
Num 16:30 Pakli nìco nového uèiní Hospodin, a zemì, otevra ústa svá, požøe je se vším, což mají, a sstoupí-li za živa do pekla, tedy poznáte, že jsou popouzeli muži ti Hospodina.
Num 16:31 I stalo se, když pøestal mluviti slov tìch, že rozstoupila se zemì pod nimi.
Num 16:32 A otevøevši zemì ústa svá, požøela je i domy jejich i všecky lidi, kteøíž byli s Chóre, i všecken statek jejich.
Num 16:33 A tak sstoupili oni se vším, což mìli, za živa do pekla, a pøikryla je zemì; i zahynuli z prostøedku shromáždìní.
Num 16:34 Všickni pak Izraelští, kteøíž byli vùkol nich, utíkali, slyšíce køik jejich; nebo øekli: Utecme, aby i nás nesehltila zemì.
Num 16:35 Vyšel také oheò od Hospodina, a spálil tìch dvì stì a padesáte mužù, kteøíž kadili.
Num 16:36 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 16:37 Rci Eleazarovi, synu Arona knìze, a sbéøe kadidlnice z toho spáleništì, a uhlí z nich pryè rozmece, nebo posvìceny jsou,
Num 16:38 Kadidlnice totiž tìch, kteøíž proti svým dušem høešili, a a je rozkuje na plechy k obložení oltáøe; nebo kadili jimi pøed Hospodinem, protož posvìceny jsou, a budou na znamení synùm Izraelským.
Num 16:39 I sebral Eleazar knìz kadidlnice mìdìné, jimiž kadili ti, kteøíž spáleni jsou, a rozkovali je k obložení oltáøe,
Num 16:40 Pro budoucí pamìt synùm Izraelským, aby nepøistupoval žádný jiný, kdož by nebyl z rodu Aronova, k kadìní pøed Hospodinem, aby se mu nestalo jako Chóre a jako rotì jeho, jakož byl mluvil jemu Hospodin skrze Mojžíše.
Num 16:41 Nazejtøí pak reptalo všecko množství synù Izraelských na Mojžíše a na Arona, økouce: Vy jste pøíèinou smrti lidu Hospodinova.
Num 16:42 I stalo se, když se opìt sbíral lid proti Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku úmluvy, a aj, pøikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova.
Num 16:43 Pøišel také Mojžíš s Aronem pøed stánek úmluvy.
Num 16:44 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 16:45 Vyjdìte z prostøedku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváøi své.
Num 16:46 Tedy øekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáøe, a vlož kadidla, a bìž rychle k množství a oèis je; nebo vyšla prchlivost od tváøi Hospodinovy, a již rána se zaèala.
Num 16:47 I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal Mojžíš, bìžel do prostøed shromáždìní, (a aj, rána již se byla zaèala v lidu,) a zakadiv, oèistil lid.
Num 16:48 A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána.
Num 16:49 Bylo pak tìch, kteøíž od té rány zemøeli, èrnácte tisícù a sedm set, kromì tìch, jenž zemøeli pøíèinou Chóre.
Num 16:50 I navrátil se Aron k Mojžíšovi, ke dveøím stánku úmluvy, když ta rána pøetržena byla.
Num 17:1 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 17:2 Mluv k synùm Izraelským, a vezmi od nich po jednom prutu z každého domu otcù, totiž ode všech knížat jejich, vedlé domù otcù jich dvanácte prutù, a jednoho každého jméno napíšeš na prutu jeho.
Num 17:3 Jméno pak Aronovo napíšeš na prutu Léví; nebo jeden každý prut bude místo jednoho pøedního z domu otcù jejich.
Num 17:4 I necháš jich v stánku úmluvy pøed svìdectvím, kdež pøicházím k vám.
Num 17:5 I stane se, že kohož vyvolím, toho prut zkvetne; a tak spokojím a svedu s sebe reptání synù Izraelských, kterýmž repcí na vás.
Num 17:6 Ty vìci když mluvil Mojžíš k synùm Izraelským, dali jemu všecka jejich knížata pruty své, jedno každé kníže prut z domu otce svého, totiž prutù dvanácte, prut pak Aronùv byl též mezi pruty jejich.
Num 17:7 I zanechal Mojžíš prutù pøed Hospodinem v stánku svìdectví.
Num 17:8 Nazejtøí pak pøišel Mojžíš do stánku svìdectví, a aj, vyrostl prut Aronùv z domu Léví, a vypustiv z sebe pupence, zkvetl a vydal mandly zralé.
Num 17:9 I vynesl Mojžíš všecky ty pruty od tváøi Hospodinovy ke všechnìm synùm Izraelským; a uzøevše je, vzali jeden každý prut svùj.
Num 17:10 Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Dones zase prut Aronùv pøed svìdectví, aby chován byl na znamení proti buøièùm zpurným, a tak pøítrž uèiníš reptání jejich na mne, aby nezemøeli.
Num 17:11 I uèinil tak Mojžíš; jakž byl pøikázal jemu Hospodin, tak uèinil.
Num 17:12 Tedy mluvili synové Izraelští k Mojžíšovi, økouce: Hle, již møeme, mizíme a všickni my hyneme.
Num 17:13 Kdožkoli blízko pøistoupá k pøíbytku Hospodinovu, umírá. Všickni-liž smrtí zhyneme?
Num 18:1 A protož øekl Hospodin Aronovi: Ty a synové tvoji i dùm otce tvého s tebou ponesete nepravost

svatynì; ty také i synové tvoji s tebou ponesete nepravost knìžství svého.
Num 18:2 Bratøí také své, pokolení Léví, èeled otce svého pøipoj k sobì, a jsou pøi tobì a posluhují tobì; ty pak a synové tvoji s tebou pøed stánkem svìdectví sloužiti budete.
Num 18:3 A pilnì ostøíhati budou rozkázaní tvého, bedlivi jsouce pøi všem stánku; a však a k nádobám svatynì a k oltáøi nepøistupují, aby nezemøeli i oni i vy.
Num 18:4 A pøídržeti se budou tebe, pilnì ostøíhajíce stánku úmluvy pøi všech službách jeho; a cizí žádný nepøistupuj k vám.
Num 18:5 Protož pilnì ostøíhejte svatynì i služby oltáøe, a nepøichází více zùøivá prchlivost na syny Izraelské,
Num 18:6 Ponìvadž jsem já vybral bratøí vaše Levíty z synù Izraelských vám, za dar dané Hospodinu, aby konali službu pøi stánku úmluvy.
Num 18:7 Ty pak a synové tvoji s tebou ostøíhati budete knìžství svého pøi všech vìcech pøináležejících k oltáøi, a kteréž jsou za oponou, a sloužiti budete. Úøad knìžství vašeho darem jsem vám dal, protož, pøistoupil-li by kdo cizí, umøe.
Num 18:8 Mluvil také Hospodin k Aronovi: Aj, já dal jsem tobì k ostøíhání obìti své, kteréž se vzhùru pozdvihují; všecko také, což se posvìcuje od synù Izraelských, tobì jsem dal pro pomazání i synùm tvým ustanovením vìèným.
Num 18:9 Toto bude tvé z vìcí posvìcených, kteréž nepøicházejí na oheò: Všeliká obìt jejich, buï suchá obìt jejich, neb obìt za høích jejich, aneb obìt za provinìní jejich, kteréž mi dávati budou, svatosvaté tobì bude to i synùm tvým.
Num 18:10 V svatyni budeš je jísti, každý pohlaví mužského bude je jísti; svaté bude tobì.
Num 18:11 Tvá tedy bude obìt darù jejich, kteráž vzhùru pozdvižena bývá; každou také obìt synù Izraelských, kteráž sem i tam obracína bývá, tobì jsem dal a synùm tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením vìèným. Každý, kdož jest èistý v domì tvém, bude je jísti.
Num 18:12 Všecko, což pøedního jest z oleje, a což nejlepšího jest vína a obilé, prvotiny tìch vìcí, kteréž dají Hospodinu, dal jsem tobì.
Num 18:13 Prvotiny všech vìcí, kteréž rostly v zemi jejich, ty pøinesou Hospodinu, a tvé budou. Každý, kdož jest èistý v domì tvém, jísti je bude.
Num 18:14 Všecko oddané Bohu v Izraeli tvé bude.
Num 18:15 Cožkoli otvírá život všelikého tìla, kteréž obìtováno bývá Hospodinu, tak z lidí jako z hovad, tvé bude; prvorozené však z lidí, vyplaceno bude, prvorozené také z neèistých hovad vyplatiti kážeš.
Num 18:16 Výplata pak jeho, když mu již jeden mìsíc bude, vedlé ceny tvé bude pìti loty støíbra podlé lotu svatynì; dvadceti penìz váží lot.
Num 18:17 Ale prvorozeného z volù, neb z ovcí, neb z koz, nedáš vyplatiti; nebo posvìceny jsou. Krev jejich vykropíš na oltáø, a tuk jejich zapálíš, aby byl obìtí ohnivou vùnì spokojující Hospodina.
Num 18:18 Maso pak jejich tvé bude; jako hrudí z obìti sem i tam obracení, a jako plece pravé tvé bude.
Num 18:19 Každou obìt vzhùru pozdvižení z vìcí posvìcených, kteréž pøinášejí synové Izraelští Hospodinu, dal jsem tobì, a synùm tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením vìèným, smlouvou trvánlivou a vìènou pøed Hospodinem, tobì i semeni tvému s tebou.
Num 18:20 Mluvil také Hospodin k Aronovi: V zemi jejich, dìdictví ani dílu svého mezi nimi nebudeš míti; já jsem díl tvùj, a dìdictví tvé u prostøed synù Izraelských.
Num 18:21 Synùm pak Léví, aj, dal jsem všecky desátky v Izraeli za dìdictví, za službu jejich, kterouž vykonávají, sloužíce pøi stánku úmluvy.
Num 18:22 A synové Izraelští necha nepøistupují k stánku úmluvy, aby nenesli høíchu a nezemøeli.
Num 18:23 Ale sami Levítové konati budou službu pøi stánku úmluvy, a sami ponesou nepravost svou. Ustanovení vìèné v pronárodech vašich to bude, aby dìdictví nemívali mezi syny Izraelskými.
Num 18:24 Nebo desátky synù Izraelských, kteréž pøinášeti budou Hospodinu v obìt vzhùru pozdvižení, dal jsem Levítùm za dìdictví; protož jsem o nich øekl: U prostøed synù Izraelských nebudou míti dìdictví.
Num 18:25 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 18:26 Mluv k Levítùm a rci jim: Když vezmete desátky od synù Izraelských, kteréž jsem vám dal od nich za dìdictví vaše, tedy pøinesete z nich obìt vzhùru pozdvižení Hospodinu, desátky z desátkù.
Num 18:27 A poètena vám bude ta obìt vaše jako obilí z humna, a jako víno od presu.
Num 18:28 Tak vy také pøinesete obìt vzhùru pozdvižení Hospodinu ze všech desátkù svých, kteréž vezmete od synù Izraelských, a dáte z nich obìt Hospodinovu Aronovi knìzi.
Num 18:29 Ze všech darù svých pøinesete každou obìt vzhùru pozdvižení Hospodinu, díl posvìcený všeho, což nejlepšího jest.
Num 18:30 Díš jim také: Když obìtovati budete z toho, což nejlepšího jest, poèteno bude Levítùm jako úrody z humna, a jako úrody od presu.
Num 18:31 Jísti pak budete ty desátky na všelikém místì vy i èeled vaše; nebo mzda vaše jest za službu vaši pøi stánku úmluvy.

Num 18:32 A neponesete pro to høíchu, když obìtovati budete to, což nejlepšího jest; a tak nepoškvrníte vìcí posvìcených od synù Izraelských, a nezemøete.
Num 19:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, øka:
Num 19:2 Toto jest ustanovení zákona, kteréž pøikázal Hospodin, øka: Mluv k synùm Izraelským, a vezmouce, pøivedou k tobì jalovici èervenou bez vady, na níž by nebylo poškvrny, a na kterouž by ještì jho nebylo kladeno.
Num 19:3 A dáte ji Eleazarovi knìzi, kterýž vyvede ji ven z stanù, a rozkáže ji zabiti pøed sebou.
Num 19:4 A vezma Eleazar knìz krve její na prst svùj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát.
Num 19:5 Potom káže tu jalovici spáliti pøed oèima svýma; kùži její, i maso její, i krev její s lejny jejími dá spáliti.
Num 19:6 A vezma knìz døeva cedrového, yzopu a èervce dvakrát barveného, uvrže to vše do ohnì, v kterémž ta jalovice hoøí.
Num 19:7 I zpéøe knìz roucha svá, a tìlo své umyje vodou; potom vejde do stanù, a bude neèistý až do veèera.
Num 19:8 Takž také i ten, kterýž ji pálil, zpéøe roucha svá u vodì, a tìlo své obmyje vodou, a neèistý bude až do veèera.
Num 19:9 Popel pak té jalovice spálené smete muž èistý, a vysype jej vnì za stany na místì èistém, aby byl všechnìm synùm Izraelským chován k vodì oèištìní, kteráž bude k oèištìní za høích.
Num 19:10 A ten, kdož by smetl popel té jalovice, zpéøe roucha svá a neèistý bude až do veèera. A budou to míti synové Izraelští i pøíchozí, kterýž jest pohostinu u prostøed nich, za ustanovení vìné.
Num 19:11 Kdo by se dotkl tìla kteréhokoli mrtvého èlovìka, neèistý bude za sedm dní.
Num 19:12 Takový oèišovati se bude tou vodou dne tøetího a dne sedmého, i bude èistý; neoèistí-li se pak dne tøetího a dne sedmého, nebude èistý.
Num 19:13 Kdo by koli, dotkna se tìla mrtvého èlovìka, kterýž umøel, neoèistil se, pøíbytku Hospodinova poškvrnil. Protož vyhlazena bude duše ta z Izraele, nebo vodou oèišování není pokropen; neèistý bude, a neèistota jeho zùstává na nìm.
Num 19:14 Tento jest také zákon, kdyby èlovìk umøel v stanu: Kdo by koli všel do toho stanu, a kdo by koli byl v stanu, neèistý bude za sedm dní.
Num 19:15 Tolikéž všeliká nádoba odkrytá, kteráž by nemìla svrchu pøikryvadla na sobì, neèistá bude.
Num 19:16 Tak kdož by se koli dotkl na poli buï meèem zabitého, aneb mrtvého, buïto kosti èlovìka, aneb hrobu, neèistý bude za sedm dní.
Num 19:17 A vezmou pro neèistého popela z spálené za høích, a nalejí na nìj vody živé do nádoby.
Num 19:18 Potom vezme èlovìk èistý yzopu, a omoèí jej v té vodì, a pokropí stanu, i všeho nádobí i lidí, kteøíž by tu byli, tolikéž toho, kterýž dotkl se kosti, aneb zabitého, aneb mrtvého, aneb hrobu.
Num 19:19 Pokropí tedy èistý neèistého v den tøetí a v den sedmý; a když jej oèistí dne sedmého, zpéøe šaty své, a umyje se vodou, a èistý bude u veèer.
Num 19:20 Jestliže by pak kdo neèistý jsa, neoèistil se, vyhlazena bude duše ta z prostøedku shromáždìní; nebo svatynì Hospodinovy poškvrnil, vodou oèišování nejsa pokropen; neèistý jest.
Num 19:21 I bude jim to za ustanovení vìné. Kdož by pak tou vodou oèišování kropil, zpéøe roucha svá, a kdož by se dotkl vody oèišování, neèistý bude až do veèera.
Num 19:22 Èehokoli dotkl by se neèistý, neèisté bude; èlovìk také, kterýž by se dotkl toho, neèistý bude až do veèera.
Num 20:1 I pøitáhlo všecko množství synù Izraelských na poušTsin, mìsíce prvního; i pozùstal lid v Kádes, kdež umøela Maria, a tu jest pochována.
Num 20:2 A když množství to nemìlo vody, sešli se proti Mojžíšovi, a proti Aronovi.
Num 20:3 I domlouval se lid na Mojžíše, a mluvili, økouce: Ó kdybychom i my byli zemøeli, když zemøeli bratøí naši pøed Hospodinem!
Num 20:4 Proè jste jen uvedli shromáždìní Hospodinovo na pouštuto, abychom zde pomøeli i my i dobytek náš?
Num 20:5 A proè jste nás vyvedli z Egypta, abyste uvedli nás na toto zlé místo, na nìmž se nerodí ani obilí, ani fíkù, ani hroznù, ani jablek zrnatých, na kterémž ani vody ku pití není?
Num 20:6 Tedy odšel Mojžíš s Aronem od tváøi shromáždìní ke dveøím stánku úmluvy, a padli na tváøi své; i ukázala se sláva Hospodinova nad nimi.
Num 20:7 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 20:8 Vezmi hùl, a shromáždíce všecko množství, ty i Aron bratr tvùj, mluvte k skále této pøed oèima jejich, a vydá vodu svou. I vyvedeš jim vodu z skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku jejich.
Num 20:9 Tedy vzal Mojžíš hùl pøed tváøí Hospodinovou, jakž rozkázal jemu.
Num 20:10 I svolali Mojžíš s Aronem všecko množství pøed skálu, a øekl jim: Slyštež nyní, ó reptáci: Zdali z skály této vyvedeme vám vodu?
Num 20:11 I pozdvihl Mojžíš ruky své, a udeøil v skálu holí svou po dvakrát; i vyšly vody hojné, a pilo všecko množství i dobytek jejich.

Num 20:12 Potom øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Že jste mi nevìøili, abyste posvìtili mne pøed oèima synù Izraelských, proto neuvedete shromáždìní tohoto do zemì, kterouž jsem jim dal.
Num 20:13 To jsou ty vody sváru, o kteréž svaøili se synové Izraelští s Hospodinem, a posvìcen jest v nich.
Num 20:14 I poslal Mojžíš posly z Kádes k králi Edom, aby øekli: Toto vzkazuje bratr tvùj Izrael: Ty víš o všech tìžkostech, kteréž pøišly na nás,
Num 20:15 Že sstoupili otcové naši do Egypta, a bydlili jsme tam za mnoho let. Egyptští pak ssužovali nás i otce naše.
Num 20:16 A volali jsme k Hospodinu, kterýž uslyšel hlas náš, a poslav andìla, vyvedl nás z Egypta, a aj, již jsme v Kádes mìstì, pøi pomezí tvém.
Num 20:17 Nech, prosím, projdeme skrze zemi tvou. Nepùjdeme pøes rolí, ani pøes vinice, aniž píti budeme vody z èí studnice; cestou královskou pùjdeme a neuchýlíme se na pravo ani na levo, dokavadž nepøejdeme mezí tvých.
Num 20:18 Jemužto odpovìdìl Edom: Nechoï skrze mou zemi, abych s meèem nevyšel v cestu tobì.
Num 20:19 I øekli mu synové Izraelští: Obecnou silnicí pùjdeme, a jestliže vody tvé napili bychom se, buï my neb dobytek náš, zaplatíme ji; nic jiného nežádáme, toliko pìší abychom prošli.
Num 20:20 Odpovìdìl: Neprojdeš. A vytáhl proti nim Edom s množstvím lidu a s silou velikou.
Num 20:21 Když tedy nedopustil Edom Izraelovi, aby pøešel meze jeho, uchýlil se Izrael od nìho.
Num 20:22 A hnuvše se synové Izraelští i všecko množství jejich z Kádes, pøišli na horu øeèenou Hor.
Num 20:23 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi na hoøe Hor, pøi pomezí zemì Edom, øka:
Num 20:24 Pøipojen bude Aron k lidu svému; nebo nevejde do zemì, kterouž jsem dal synùm Izraelským, proto že jste odporni byli øeèi mé pøi vodách sváru.
Num 20:25 Pojmi Arona a Eleazara syna jeho, a uvedeš je na horu Hor.
Num 20:26 A svleèeš Arona z roucha jeho, a obleèeš v nì Eleazara syna jeho; nebo Aron pøipojen bude k lidu svému, a tam umøe.
Num 20:27 I uèinil Mojžíš, jakž rozkázal Hospodin, a vstoupili na horu Hor pøed oèima všeho množství.
Num 20:28 A svlékl Mojžíš Arona z roucha jeho, a oblékl v nì Eleazara syna jeho. I umøel tam Aron na pahrbku hory, Mojžíš pak a Eleazar sstoupili s hory.
Num 20:29 Vidouce pak všecko množství, že umøel Aron, plakali ho za tøidceti dní všecken dùm Izraelský.
Num 21:1 To když uslyšel Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne, že by táhl Izrael tou cestou, kterouž byli špehéøi šli, bojoval s ním, a zajal jich množství.
Num 21:2 Tedy Izrael uèinil slib Hospodinu, øka: Jestliže dáš lid tento v ruce mé, do gruntu zkazím mìsta jejich.
Num 21:3 I uslyšel Hospodin hlas Izraele a dal mu Kananejské, kterýžto do gruntu zkazil je i mìsta jejich, a nazval jméno toho místa Horma.
Num 21:4 Potom hnuli se s hory Hor cestou k moøi Rudému, aby obešli zemi Idumejskou; i ustával lid velice na cestì.
Num 21:5 A mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proè jste vyvedli nás z Egypta, abychom zemøeli na poušti? Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb tento nièemný sobì již zošklivila.
Num 21:6 Protož dopustil Hospodin na lid hady ohnivé, kteøíž jej štípali, tak že množství lidu zemøelo z Izraele.
Num 21:7 Tedy pøišel lid k Mojžíšovi a øekli: Zhøešili jsme nebo jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobì; modl se Hospodinu, a odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid.
Num 21:8 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Udìlej sobì hada podobného tìm ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý ušknutý, když pohledí na nìj, živ bude.
Num 21:9 I udìlal Mojžíš hada mìdìného, a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uškl had nìkoho, a on vzhlédl na hada mìdìného, že zùstal živ.
Num 21:10 Tedy hnuli se odtud synové Izraelští, a položili se v Obot.
Num 21:11 Potom pak hnuvše se z Obot, položili se pøi pahrbcích hor Abarim na poušti, kteráž jest naproti zemi Moábské k východu slunce.
Num 21:12 Odtud brali se, a položili se v údolí Záred.
Num 21:13 Opìt hnuvše se odtud, položili se u brodu potoka Arnon, kterýž jest na poušti, a vychází z konèin Amorejských. Nebo Arnon jest pomezí Moábské mezi Moábskými a Amorejskými.
Num 21:14 Protož praví se v knize bojù Hospodinových, že proti Vahebovi u vichøici bojoval, a proti potokùm Arnon.
Num 21:15 Nebo tok tìch potokù, kterýž se nachyluje ku položení Ar, ten jde vedlé pomezí Moábského.
Num 21:16 A odtud táhli do Beer; a to jest to Beer, o nìmž byl øekl Hospodin k Mojžíšovi: Shromažï lid, a dám jim vodu.
Num 21:17 Tedy zpíval lid Izraelský písnièku tuto: Vystupiž studnice, prozpìvujte o ní;
Num 21:18 Studnice, kterouž kopala knížata, kterouž vykopali pøední z lidu s vydavatelem zákona holemi svými. Z pouštì pak brali se do Matana,
Num 21:19 A z Matana do Nahaliel, z Nahaliel do Bamot,

Num 21:20 A z Bamot do údolí, kteréž jest na poli Moábském, až k vrchu hory, kteráž leží na proti poušti.
Num 21:21 Tedy poslal lid Izraelský posly k Seonovi králi Amorejskému, øka:
Num 21:22 Nech jdeme skrze zemi tvou. Neuchýlíme se ani do pole, ani do vinic, ani z studnic vody píti nebudeme, ale cestou královskou pùjdeme, dokavadž nepøejdeme pomezí tvého.
Num 21:23 I nedopustil Seon jíti lidu Izraelskému skrze krajinu svou, nýbrž sebrav Seon všecken lid svùj, vytáhl proti lidu Izraelskému na pouš, a pøitáh do Jasa, bojoval proti Izraelovi.
Num 21:24 I porazil jej lid Izraelský meèem, a vzal v dìdictví zemi jeho, od Arnon až do Jabok, a až do zemì synù Ammon; nebo pevné bylo pomezí Ammonitských.
Num 21:25 Tedy vzal Izrael všecka ta mìsta, a pøebýval ve všech mìstech Amorejských, v Ezebon a ve všech mìsteèkách jeho.
Num 21:26 Nebo Ezebon bylo mìsto Seona krále Amorejského, kterýž když bojoval proti králi Moábskému prvnímu, vzal mu všecku zemi jeho z rukou jeho až do Arnon.
Num 21:27 Protož øíkávali v pøísloví: Poïte do Ezebon, aby vystaveno bylo a vzdìláno mìsto Seonovo.
Num 21:28 Nebo oheò vyšel z Ezebon, a plamen z mìsta Seon, i spálil Ar Moábských a obyvatele výsosti Arnon.
Num 21:29 Bìda tobì Moáb, zahynuls lide Chámos; dal syny své v utíkání, a dcery své v zajetí králi Amorejskému Seonovi.
Num 21:30 A království jejich zahynulo od Ezebon až do Dibon, a vyhladili jsme je až do Nofe, kteréž jest až k Medaba.
Num 21:31 A tak bydlil Izrael v zemi Amorejské.
Num 21:32 Potom poslal Mojžíš, aby shlédli Jazer, kteréž vzali i s mìsteèky jeho; a tak vyhnal Amorejské, kteøíž tam bydlili.
Num 21:33 Obrátivše se pak, táhli cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nim, on i všecken lid jeho, aby bojoval v Edrei.
Num 21:34 Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Neboj se ho; nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho, i zemi jeho, a uèiníš jemu tak, jakož jsi uèinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon.
Num 21:35 I porazili jej i syny jeho, i všecken lid jeho, tak že žádný živý po nìm nezùstal, a uvázali se dìdiènì v zemi jeho.
Num 22:1 I táhli synové Izraelští a položili se na polích Moábských, nedocházeje k Jordánu, naproti Jerichu.
Num 22:2 A vidìl Balák, syn Seforùv, všecko, co uèinil Izrael Amorejskému.
Num 22:3 I bál se Moáb toho lidu velmi, proto že ho bylo mnoho, a svíral se pro pøítomnost synù Izraelských.
Num 22:4 Protož øekl Moáb k starším Madianským: Tudíž toto množství požere všecko, což jest vùkol nás, jako sžírá vùl trávu polní. Byl pak Balák, syn Seforùv, toho èasu králem Moábským.
Num 22:5 I poslal posly k Balámovi, synu Beorovu, do mìsta Petor, kteréž jest pøi øece v zemi vlasti jeho, aby povolal ho, øka: Aj, lid vyšel z Egypta, aj, pøikryl svrchek zemì, a usazuje se proti mnì.
Num 22:6 Protož nyní poï medle, zloøeè mnì k vùli lidu tomuto,nebo silnìjší mne jest; snad svítìzím nad ním, a porazím jej, aneb vyženu z zemì této. Vím zajisté, že komuž ty žehnáš, požehnaný bude, a komuž ty zloøeèíš, bude zloøeèený.
Num 22:7 Tedy šli starší Moábští a starší Madianští, nesouce v rukou svých peníze za zloøeèení; i pøišli k Balámovi, a vypravovali mu slova Balákova.
Num 22:8 On pak øekl jim: Pobuïte zde pøes tuto noc, a dám vám odpovìd, jakž mi mluviti bude Hospodin. I zùstala knížata Moábská s Balámem.
Num 22:9 Pøišel pak Bùh k Balámovi a øekl: Kdo jsou ti muži u tebe?
Num 22:10 Odpovìdìl Balám Bohu: Balák, syn Seforùv, král Moábský, poslal ke mnì, øka:
Num 22:11 Aj, lid ten, kterýž vyšel z Egypta, pøikryl svrchek zemì; protož nyní poï, proklò mi jej, snad svítìzím, bojuje s ním, a vyženu jej.
Num 22:12 I øekl Bùh k Balámovi: Nechoï s nimi, aniž zloøeè lidu tomu, nebo požehnaný jest.
Num 22:13 Tedy Balám vstav ráno, øekl knížatùm Balákovým: Navra te se do zemì své, nebo nechce mi dopustiti Hospodin, abych šel s vámi.
Num 22:14 A vstavše knížata Moábská, pøišli k Balákovi a øekli: Nechtìl Balám jíti s námi.
Num 22:15 Tedy opìt poslal Balák více knížat a znamenitìjších, nežli první.
Num 22:16 Kteøíž pøišedše k Balámovi, øekli jemu: Toto praví Balák, syn Seforùv: Nezpìèuj se, prosím, pøijíti ke mnì.
Num 22:17 Nebo velikou ctí tì ctíti chci, a což mi koli rozkážeš, uèiním; protož pøiï, prosím, proklò mi lid tento.
Num 22:18 Odpovídaje pak Balám, øekl služebníkùm Balákovým: By mi pak dal Balák plný dùm svùj støíbra a zlata, nemohl bych pøestoupiti slova Hospodina Boha svého, a uèiniti proti nìmu malé neb veliké vìci.
Num 22:19 Nyní však zùstaòte, prosím, zde i vy také této noci, abych zvìdìl, co dále mluviti bude Hospodin se mnou.
Num 22:20 Pøišed pak Bùh k Balámovi v noci, øekl jemu: Ponìvadž proto, aby povolali tì, pøišli muži tito,

vstana, jdi s nimi, a však což pøikáži tobì, to èiò.
Num 22:21 Tedy Balám vstav ráno, osedlal oslici svou, a bral se s knížaty Moábskými.
Num 22:22 Ale rozpálil se hnìv Boží, proto že jel s nimi, a postavil se andìl Hospodinùv na cestì, aby mu pøekazil; on pak sedìl na oslici své, maje s sebou dva služebníky své.
Num 22:23 A když uzøela oslice andìla Hospodinova, an stojí na cestì, a meè jeho vytržený v ruce jeho, uhnula se s cesty, a šla polem. I bil ji Balám, aby ji navedl zase na cestu.
Num 22:24 A andìl Hospodinùv stál na stezce u vinice mezi dvìma zídkami.
Num 22:25 Viduci pak oslice andìla Hospodinova, pøitiskla se ke zdi, pøitøela také nohu Balámovi ke zdi; proèež opìt bil ji.
Num 22:26 Potom andìl Hospodinùv šel dále, a stál v úzkém místì, kdež nebylo žádné cesty k uchýlení se na pravo neb na levo.
Num 22:27 A viduci oslice andìla Hospodinova, padla pod Balámem; proèež rozhnìval se velmi Balám, a bil oslici kyjem.
Num 22:28 I otevøel Hospodin ústa oslice, a øekla Balámovi: Což jsem uèinila, že již po tøetí mne biješ?
Num 22:29 Øekl Balám k oslici: To, že jsi mne v posmìch uvedla. Ó bych mìl meè v rukou, jistì bych tì již zabil.
Num 22:30 Odpovìdìla oslice Balámovi: Zdaliž nejsem oslice tvá? Jezdíval jsi na mnì, jak jsi mne dostal, až do dnes; zdaliž jsem kdy obyèej mìla tak èiniti tobì? Kterýž odpovìdìl: Nikdy.
Num 22:31 V tom otevøel Hospodin oèi Balámovy, i uzøel andìla Hospodinova, an stojí na cestì, maje meè dobytý v ruce své; a nakloniv hlavy, poklonu uèinil na tváø svou.
Num 22:32 I mluvil k nìmu andìl Hospodinùv: Proè jsi bil oslici svou po tøikrát? Aj, já vyšel jsem, abych se protivil tobì; nebo uchýlil jsi se s cesty pøede mnou.
Num 22:33 Když vidìla mne oslice, vyhnula mi již po tøikrát; a by mi se byla nevyhnula, již bych byl také tebe zabil, a jí živé nechal.
Num 22:34 Odpovìdìl Balám andìlu Hospodinovu: Zhøešil jsem, nebo jsem nevìdìl, že ty stojíš proti mnì na cestì; protož nyní, jestliže se nelíbí tobì, radìji navrátím se domù.
Num 22:35 Øekl andìl Hospodinùv k Balámovi: Jdi s muži tìmi, avšak slovo, kteréž mluviti budu tobì, to mluviti budeš. Tedy šel Balám s knížaty Balákovými.
Num 22:36 Uslyšev pak Balák o pøíchodu Balámovu, vyšel proti nìmu do mìsta Moábského, kteréž bylo pøi øece Arnon, jenž jest pøi konci pomezí.
Num 22:37 I øekl Balák Balámovi: Zdaliž jsem víc než jednou neposílal pro tì? Proèež jsi tedy nepøišel ke mnì? Proto-li, že bych tì náležitì uctiti nemohl?
Num 22:38 Odpovìdìl Balám Balákovi: Aj, již jsem pøišel k tobì; nyní pak zdaliž všelijak budu co moci mluviti? Slovo, kteréž vložil Bùh v ústa má, to mluviti budu.
Num 22:39 I bral se Balám s Balákem, a pøijeli do mìsta Husot.
Num 22:40 Kdežto nabiv Balák volù a ovec, poslal k Balámovi a k knížatùm, kteøíž s ním byli.
Num 22:41 Nazejtøí pak ráno, pojav Balák Baláma, uvedl ho na výsosti modly Bál, odkudž shlédl i nejdalší díl lidu Izraelského.
Num 23:1 A øekl Balám Balákovi: Udìlej mi tuto sedm oltáøù, a pøiprav mi také sedm volkù a sedm skopcù.
Num 23:2 I udìlal Balák, jakž mluvil Balám. Tedy obìtoval Balák a Balám volka a na každém oltáøi.
Num 23:3 Øekl pak Balám Balákovi: Postùj pøi obìti své zápalné, a pùjdu, zdali by se potkal se mnou Hospodin, a což by koli mnì ukázal, povím tobì. I odšel sám.
Num 23:4 I potkal se Bùh s Balámem, a øekl jemu Balám: Sedm oltáøù zpoøádal jsem, a obìtoval jsem volka a skopce na každém oltáøi.
Num 23:5 Vložil pak Hospodin slovo v ústa Balámova a øekl: Navra se k Balákovi a tak mluv.
Num 23:6 I navrátil se k nìmu, a nalezl jej, an stojí pøi obìti své zápalné, i všecka knížata Moábská.
Num 23:7 Tedy vzav pøed sebe pøísloví své, øekl: Z Aram pøivedl mne Balák král Moábský, z hor východních, øka: Poï, zloøeè mi k vùli Jákoba, a poï, vydej klatbu na Izraele.
Num 23:8 Proè bych zloøeèil, komuž Bùh silný nezloøeèí? A proè bych klel, kohož Hospodin neproklíná?
Num 23:9 Když s vrchu skal hledím na nìj, a s pahrbkù spatøuji jej, aj, lid ten sám bydlí, a k jiným národùm se nepøimìšuje.
Num 23:10 Kdo seète prach Jákobùv? a kdo poèet? Kdo seète èvrtý díl Izraelského lidu? Ó bych já umøel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!
Num 23:11 I øekl Balák Balámovi: Což mi to dìláš? Abys zloøeèil nepøátelùm mým, povolal jsem tì, a ty pak ustavièní dobroøeèíš jim.
Num 23:12 Kterýž odpovídaje, øekl: Zdali toho, což Hospodin vložil v ústa má, nemám šetøiti, abych tak mluvil?
Num 23:13 I øekl jemu Balák: Poï, prosím, se mnou na jiné místo, odkudž bys vidìl jej, (toliko zadní díl jeho vidìti budeš, a všeho nebudeš vidìti), a proklò mi jej odtud.
Num 23:14 I pojav jej, vyvedl ho na rovinu Zofim, na vrch jednoho pahrbku, a udìlav sedm oltáøù, obìtoval volka a skopce na každém oltáøi.

Num 23:15 Øekl pak Balákovi: Postùj tuto pøi zápalné obìti své, a já pùjdu tamto vstøíc Hospodinu.
Num 23:16 I potkal se Hospodin s Balámem, a vloživ slovo v ústa jeho, øekl: Navra se k Balákovi a mluv tak.
Num 23:17 Pøišel tedy k nìmu, a hle, on stál pøi zápalné obìti své, a knížata Moábská s ním. Jemužto øekl Balák: Co mluvil Hospodin?
Num 23:18 A on vzav pøísloví své, øekl: Povstaò Baláku a slyš, pozoruj mne, synu Seforùv.
Num 23:19 Bùh silný není jako èlovìk, aby klamal, a jako syn èlovìka, aby se mìnil. Což by øekl, zdaliž neuèiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho?
Num 23:20 Hle, abych dobroøeèil, pøijal jsem to na sebe; nebo dobroøeèil jest, a já toho neodvolám.
Num 23:21 Nepatøí na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na pøestoupení v Izraeli; Hospodin Bùh jeho jest s ním, a zvuk krále vítìzícího v nìm.
Num 23:22 Bùh silný vyvedl je z Egypta, jako silou jednorožcovou byv jim.
Num 23:23 Nebo není kouzlù proti Jákobovi, ani zaklínání proti Izraelovi; již od toho èasu vypravováno bude o Jákobovi a Izraelovi, co uèinil s ním Bùh silný.
Num 23:24 Aj, lid jakožto silný lev povstane, a jakožto lvíèe vzchopí se; nepoloží se, dokudž by nejedl loupeže, a dokudž by nevypil krve zbitých.
Num 23:25 I øekl Balák Balámovi: Aniž mu již zloøeè více, ani dobroøeè.
Num 23:26 Jemuž odpovìdìl Balám, øka: Zdaliž jsem nepravil, že, což by mi koli mluvil Hospodin, to uèiním?
Num 23:27 I øekl Balák Balámovi: Poï, prosím, povedu tì na jiné místo, odkudž snad líbiti se bude Bohu, abys mi je proklel.
Num 23:28 A pojav Balák Baláma, uvedl jej na vrch hory Fegor, kteráž leží naproti poušti.
Num 23:29 Tedy øekl Balám Balákovi: Udìlej mi tuto sedm oltáøù, a pøiprav mi také sedm volkù a sedm skopcù.
Num 23:30 I uèinil Balák, jakž øekl Balám, a obìtoval volka a skopce na každém oltáøi.
Num 24:1 Vida pak Balám, že by se líbilo Hospodinu, aby dobroøeèil Izraelovi, již více nešel jako prvé, jednou i po druhé, k èárùm svým, ale obrátil tváø svou proti poušti.
Num 24:2 A pozdvih oèí svých, vidìl Izraele bydlícího v staních po svých pokoleních, a byl nad ním duch Boží.
Num 24:3 I vzav podobenství své, dí: Øekl Balám, syn Beorùv, øekl muž mající otevøené oèi,
Num 24:4 Øekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidìní všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevøené má oèi:
Num 24:5 Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jákobe, pøíbytkové tvoji, Izraeli!
Num 24:6 Tak jako se potokové rozšiøují, jako zahrady vedlé øeky, jako stromoví aloes, kteréž štípil Hospodin, jako cedrové podlé vod.
Num 24:7 Poteèe voda z okovu jeho, a símì jeho u vodách mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než Agag, a vyzdvihne se království jeho.
Num 24:8 Bùh silný vyvedl jej z Egypta, jako udatnost jednorožcova jest jemu; sžere národy protivné sobì, a kosti jich potøe a støelami svými prostøílí.
Num 24:9 Složil se a ležel jako lvíèe, a jako lev zùøivý; kdo jej zbudí? Kdo by požehnání dával tobì, požehnaný bude, a kdož by zloøeèil, bude zloøeèený.
Num 24:10 Tedy zapáliv se hnìvem Balák proti Balámovi, tleskl rukama svýma a øekl Balámovi: Abys zloøeèil nepøátelùm mým, povolal jsem tebe, a aj, ustavièní dobroøeèil jsi jim již po tøikrát.
Num 24:11 Protož nyní navra se radìji k místu svému. Byl jsem øekl: Velikou ctí tì ctíti chci, a hle, Hospodin zbavil tì cti.
Num 24:12 Jemuž odpovìdìl Balám: Však hned poslùm tvým, kteréž jsi poslal ke mnì, mluvil jsem, øka:
Num 24:13 By mi dal Balák plný dùm svùj støíbra a zlata, nebudu moci pøestoupiti øeèi Hospodinovy, abych èinil dobré neb zlé sám od sebe; což mi Hospodin oznámí, to mluviti budu,
Num 24:14 (Ale však ještì já, již odcházeje k lidu svému, poèkej, poradím tobì,) co uèiní lid ten lidu tvému v posledních dnech.
Num 24:15 Tedy vzav podobenství své, dí: Øekl Balám, syn Beorùv, øekl muž mající oèi otevøené,
Num 24:16 Øekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž zná nauèení nejvyššího, a vidìní všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevøené má oèi:
Num 24:17 Uzøím jej, ale ne nyní, pohledím na nìj, ale ne z blízka. Vyjde hvìzda z Jákoba, a povstane berla z Izraele, kteráž poláme knížata Moábská, a zkazí všecky syny Set.
Num 24:18 I bude Edom podmanìn, a Seir v vládaøství pøijde nepøátelùm svým; nebo Izrael zmužile sobì poèínati bude.
Num 24:19 Panovati bude pošlý z Jákoba, a zahladí ostatky z každého mìsta.
Num 24:20 A když uzøel Amalecha, vzav podobenství své, øekl: Jakož poèátek národù Amalech, tak konec jeho do gruntu zahyne.
Num 24:21 Uzøev pak Cinea, vzav podobenství své, øekl: Pevný jest pøíbytek tvùj, a na skále založils hnízdo své;

Num 24:22 Ale však vyhnán bude Cineus, Assur zajatého jej povede.
Num 24:23 Opìt vzav podobenství své, øekl: Ach, kdo bude živ, když toto uèiní Bùh silný?
Num 24:24 A bárky z zemì Citim pøiplynou a ssouží Assyrské, ssouží také Židy, ale i ten lid do konce zahyne.
Num 24:25 Potom vstav Balám, odšel a navrátil se na místo své; Balák také odšel cestou svou.
Num 25:1 V tom, když pobyl Izrael v Setim, poèal lid smilniti s dcerami Moábskými.
Num 25:2 Kteréž pozvaly lidu k obìtem bohù svých; i jedl lid, a klanìli se bohùm jejich.
Num 25:3 I pøipojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi.
Num 25:4 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všecka knížata lidu, a zvìšej ty nešlechetníky Hospodinu pøed sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodinova od Izraele.
Num 25:5 I øekl Mojžíš soudcùm Izraelským: Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se pøipojil k modle Belfegor.
Num 25:6 A aj, jeden z synù Izraelských pøišel, a pøivedl k bratøím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství synù Izraelských; oni pak plakali u dveøí stánku úmluvy.
Num 25:7 To když uzøel Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, knìze, vyvstal z prostøedku množství toho, a vzal kopí do ruky své.
Num 25:8 A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze bøicho její; i odvrácena jest rána od synù Izraelských.
Num 25:9 Zhynulo jich pak od té rány dvadceti ètyøi tisíce.
Num 25:10 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 25:11 Fínes, syn Eleazara knìze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od synù Izraelských, když to horlil horlivostí mou u prostøed nich, tak abych neshladil synù Izraelských v horlivosti své.
Num 25:12 Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje.
Num 25:13 I bude míti on i símì jeho po nìm smlouvu knìžství vìèného, proto že horlil pro Boha svého, a oèistil syny Izraelské.
Num 25:14 A bylo jméno muže Izraelského zabitého, kterýž byl zabit s Madiankou, Zamri, syn Sálùv, kníže domu otce svého z pokolení Simeonova.
Num 25:15 Jméno pak ženy Madianky zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl pøední v národu svém, v domì otce svého mezi Madianskými.
Num 25:16 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 25:17 Nepøátelsky zacházejte s tìmi Madianskými, a zbíte je.
Num 25:18 Nebo i oni nepøátelsky a lstivì chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor, a skrze Kozbu, dceru knížete Madianského, sestru svou, kteráž zabita jest v den pomsty pøišlé z pøíèiny Fegor.
Num 26:1 I stalo se po té ránì, že mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Eleazarovi, synu Arona knìze, øka:
Num 26:2 Seètìte všecko množství synù Izraelských, od dvadcítiletých a výše po domích otcù jejich, všecky, kteøíž by mohli jíti k boji v Izraeli.
Num 26:3 Tedy mluvil Mojžíš a Eleazar knìz k nim na polích Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu, øka:
Num 26:4 Seètìte lid od dvadceti let majících a výše, jakž rozkázal Hospodin Mojžíšovi a synùm Izraelským, kteøíž byli vyšli z zemì Egyptské.
Num 26:5 Ruben prvorozený byl Izraelùv. Synové Rubenovi: Enoch, z nìhož pošla èeled Enochitská; Fallu, z nìhož èeled Fallutská;
Num 26:6 Ezron, z nìhož èeled Ezronitská; Charmi, z nìhož èeled Charmitská.
Num 26:7 Ty jsou èeledi Rubenovy. A bylo jich seètených ètyøidceti tøi tisíce, sedm set a tøidceti.
Num 26:8 A syn Fallùv Eliab.
Num 26:9 Synové pak Eliabovi: Nemuel, a Dátan, a Abiron. To jsou ti, Dátan a Abiron, pøední z shromáždìní, kteøíž se vadili s Mojžíšem a s Aronem v spiknutí Chóre, když odporni byli Hospodinu.
Num 26:10 Proèež otevøela zemì ústa svá, a požøela je i Chóre, tehdáž když zemøela ta rota, a oheò spálil tìch dvì stì a padesáte mužù, kteøíž byli za pøíklad jiným.
Num 26:11 Synové pak Chóre nezemøeli.
Num 26:12 Synové Simeonovi po èeledech svých: Namuel, z nìhož èeled Namuelitská; Jamin, z nìhož èeled Jaminská; Jachin, z nìhož èeled Jachinská;
Num 26:13 Sohar, z nìhož èeled Soharská; Saul, z nìhož èeled Saulitská.
Num 26:14 Ty jsou èeledi Simeonovy, jichž bylo dvamecítma tisícù a dvì stì.
Num 26:15 Synové Gád po èeledech svých: Sefon, z nìhož èeled Sefonitská; Aggi, z nìhož èeled Aggitská; Suni, z nìhož èeled Sunitská;
Num 26:16 Ozni, z nìhož èeled Oznitská; Heri, z nìhož èeled Heritská;
Num 26:17 Arodi, z nìhož èeled Aroditská; Areli, z nìhož èeled Arelitská.
Num 26:18 Ty jsou èeledi synù Gád, podlé toho, jakž seèteni jsou, ètyøidceti tisícù a pìt set.
Num 26:19 Synové Judovi: Her a Onan; ale zemøeli Her i Onan v zemi Kanánské.
Num 26:20 Byli pak synové Judovi po èeledech svých: Séla, z nìhož èeled Sélanitská; Fáres, z nìhož èeled

Fáresská; Zára, z nìhož èeled Záretská.
Num 26:21 Byli pak synové Fáresovi: Ezron, z nìhož èeled Ezronitská; Hamul, z nìhož èeled Hamulská.
Num 26:22 Ty jsou èeledi Judovy, podlé toho, jakž seèteni jsou, sedmdesáte šest tisícù a pìt set.
Num 26:23 Synové Izacharovi po èeledech svých: Tola, z nìhož èeled Tolatská; Fua, z nìhož èeled Fuatská;
Num 26:24 Jasub, z nìhož èeled Jasubská; Simron, z nìhož èeled Simronská.
Num 26:25 Ty jsou èeledi Izacharovy, podlé toho, jakž seèteni jsou, šedesáte ètyøi tisíce a tøi sta.
Num 26:26 Synové Zabulonovi po èeledech svých: Sared, z nìhož èeled Saredská; Elon, z nìhož èeled Elonská; Jahelel, z nìhož èeled Jahelelská.
Num 26:27 Ty jsou èeledi Zabulonovy, podlé toho jakž seèteni jsou, šedesáte tisíc a pìt set.
Num 26:28 Synové Jozefovi po èeledech svých: Manasses a Efraim.
Num 26:29 Synové Manassesovi: Machir, z nìhož èeled Machirská. A Machir zplodil Galáda, z nìhož èeled Galádská.
Num 26:30 Ti jsou synové Galád: Jezer, z nìhož èeled Jezerská; Helek, z nìhož èeled Helekitská;
Num 26:31 Asriel, z nìhož èeled Asrielská; Sechem, z nìhož èeled Sechemská;
Num 26:32 Semida, z nìhož èeled Semidatská; Hefer, z nìhož èeled Heferská.
Num 26:33 A Salfad, syn Heferùv, nemìl synù, než toliko dcery, jichž jsou tato jména: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa.
Num 26:34 Ty jsou èeledi Manassesovy, a naèteno jich padesáte dva tisíce a sedm set.
Num 26:35 Ale synové Efraimovi po èeledech svých: Sutala, z nìhož èeled Sutalitská; Becher, z nìhož èeled Becherská; Tehen, z nìhož èeled Tehenská.
Num 26:36 A ti jsou synové Sutalovi: Heran, z nìhož èeled Heranská.
Num 26:37 Ty jsou èeledi synù Efraimových, podlé toho, jakž seèteni jsou, tøidceti dva tisíce a pìt set. Ti jsou synové Jozefovi po èeledech svých.
Num 26:38 Synové pak Beniaminovi po èeledech svých: Béla, z nìhož èeled Bélitská; Asbel, z nìhož èeled Asbelská; Ahiram, z nìhož èeled Ahiramská;
Num 26:39 Sufam, z nìhož èeled Sufamská; Hufam, z nìhož èeled Hufamská.
Num 26:40 Byli pak synové Béla: Ared a Náman; z Ared èeled Aredská, z Náman èeled Námanská.
Num 26:41 Ti jsou synové Beniaminovi po èeledech svých, podlé toho, jakž seèteni jsou, ètyøidceti pìt tisícù a šest set.
Num 26:42 Tito pak synové Danovi po èeledech svých: Suham, z nìhož èeled Suhamská. Ta jest rodina Danova po èeledech svých.
Num 26:43 Všech èeledí Suhamských, jakž seèteni jsou, šedesáte ètyøi tisíce a ètyøi sta.
Num 26:44 Synové Asser po èeledech svých: Jemna, z nìhož èeled Jemnitská; Jesui, z nìhož èeled Jesuitská;
Num 26:45 Beria, z nìhož èeled Berietská. Synové Beriovi: Heber, z nìhož èeled Heberská; Melchiel, z nìhož èeled Melchielská.
Num 26:46 Jméno pak dcery Asser bylo Serach.
Num 26:47 Ty jsou èeledi synù Asser, tak jakž seèteni jsou, padesáte tøi tisíce a ètyøi sta.
Num 26:48 Synové Neftalímovi po èeledech svých: Jasiel, z nìhož èeled Jasielská; Guni, z nìhož èeled Gunitská;
Num 26:49 Jezer, z nìhož èeled Jezerská; Sallem, z nìhož èeled Sallemská.
Num 26:50 Ta jest rodina Neftalímova po èeledech svých, tak jakž seèteni jsou, ètyøidceti pìt tisícù a ètyøi sta.
Num 26:51 Ten jest poèet synù Izraelských, šestkrát sto tisícù a jeden tisíc, sedm set a tøidceti.
Num 26:52 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 26:53 Tìmto rozdìlena bude zemì k dìdictví podlé poètu jmen.
Num 26:54 Vìtšímu poètu vìtší dìdictví dáš, a menšímu menší; jednomu každému vedlé poètu seètených jeho dáno bude dìdictví jeho.
Num 26:55 A však losem a jest rozdìlena zemì; vedlé jmen pokolení otcù svých dìdictví vezmou.
Num 26:56 Losem dìleno bude dìdictví její, buï jich mnoho neb málo.
Num 26:57 Tito pak jsou seèteni z Levítù po èeledech svých: Gerson, z nìhož èeled Gersonitská; Kahat, z nìhož èeled Kahatská; Merari, z nìhož èeled Meraritská.
Num 26:58 Ty jsou èeledi Léví: Èeled Lebnitská, èeled Hebronitská, èeled Moholitská, èeled Musitská, èeled Choritská. Kahat pak zplodil Amrama.
Num 26:59 A jméno manželky Amramovy Jochebed, dcera Léví, kteráž se mu narodila v Egyptì; ona pak porodila Amramovi Arona a Mojžíše, a Marii sestru jejich.
Num 26:60 Aronovi pak zrozeni jsou: Nádab a Abiu, Eleazar a Itamar.
Num 26:61 Ale Nádab a Abiu zemøeli, když obìtovali oheò cizí pøed Hospodinem.
Num 26:62 I bylo jich naèteno tøimecítma tisícù, všech pohlaví mužského zstáøí mìsíce jednoho a výše; nebo nebyli poèteni mezi syny Izraelskými, proto že jim nebylo dáno dìdictví mezi syny Izraelskými.
Num 26:63 Tito seèteni jsou od Mojžíše a Eleazara knìze; oni seètli syny Izraelské na polích Moábských pøi

Jordánu, naproti Jerichu.
Num 26:64 Mezi tìmito pak nebyl žádný z onìch seètených od Mojžíše a Arona knìze, když poèítali syny Izraelské na poušti Sinai;
Num 26:65 (Nebo øekl byl Hospodin o nich: Smrtí zemrou na poušti;) a žádný z nich nepozùstal, jediné Kálef, syn Jefonùv, a Jozue, syn Nun.
Num 27:1 Tehdy pøistoupily dcery Salfada, syna Heferova, syna Galád, syna Machir, syna Manasse, z pokolení Manasse, syna Jozefova. Tato pak jsou jména dcer jeho: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa.
Num 27:2 A postavily se pøed Mojžíšem a pøed Eleazarem knìzem, i pøed knížaty a vším množstvím, u dveøí stánku úmluvy, a øekly:
Num 27:3 Otec náš umøel na poušti, kterýž však nebyl z spolku tìch, kteøíž se zrotili proti Hospodinu v rotì Chóre; nebo pro høích svùj umøel, synù žádných nemaje.
Num 27:4 Což vyhlazeno býti má jméno otce našeho z èeledi jeho, proto že nemìl syna? Dej nám dìdictví mezi bratøími otce našeho.
Num 27:5 I vznesl tu vìc Mojžíš na Hospodina.
Num 27:6 Kterýž odpovìdìl Mojžíšovi, øka:
Num 27:7 Dobøe mluví dcery Salfad. Dejž jim bez odporu právo dìdictví mezi bratøími otce jejich, a pøenes dìdictví otce jejich na nì.
Num 27:8 K synùm pak Izraelským toto mluviti budeš: Když by kdo umøel, nemaje syna, tedy pøenesete dìdictví jeho na dceru jeho.
Num 27:9 Pakli by ani dcery nemìl, tedy dáte dìdictví jeho bratøím jeho.
Num 27:10 Pakli by ani bratøí nemìl, tedy dáte dìdictví jeho bratøím otce jeho.
Num 27:11 Pakli by ani strýcù nemìl, tedy dáte dìdictví jeho pøíteli jeho, kterýž jest nejbližší jemu v rodu jeho, aby dìdiènì obdržel je. A bude to synùm Izraelským za ustanovení soudné, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 27:12 Øekl také Hospodin Mojžíšovi: Vstup na horu tuto Abarim, a spatø zemi, kterouž jsem dal synùm Izraelským.
Num 27:13 A když spatøíš ji, pøipojen budeš k lidu svému i ty, jako pøipojen jest Aron bratr tvùj,
Num 27:14 Ponìvadž jste odporovali øeèi mé na poušti Tsin, pøi odporování všeho množství, kdež jste mne mìli posvìtiti pøi vodách pøed oèima jejich. To jsou ty vody sváru v Kádes, na poušti Tsin.
Num 27:15 I øekl Mojžíš Hospodinu, øka:
Num 27:16 Opatøíš Hospodin Bùh duchù, Bùh všelikého tìla, shromáždìní toto mužem hodným,
Num 27:17 Kterýž by vycházel pøed nimi, a kterýž by vcházel pøed nimi, kterýž by vyvodil a zase uvodil je, aby nebylo shromáždìní Hospodinovo jako ovce, kteréž nemají pastýøe.
Num 27:18 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobì Jozue, syna Nun, muže, v kterémž jest duch mùj, a vlož ruku svou na nìj.
Num 27:19 A postavì jej pøed Eleazarem knìzem a pøede vším shromáždìním, dáš jemu nauèení pøed oèima jejich,
Num 27:20 A udìlíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo všecko množství synù Izraelských.
Num 27:21 Kterýž pøed Eleazarem knìzem postavì se, ptáti se ho bude na soud urim pøed Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou, a k rozkazu jeho vejdou, on i všickni synové Izraelští s ním, a všecko shromáždìní.
Num 27:22 I uèinil Mojžíš tak, jakž mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue, postavil jej pøed Eleazarem knìzem a pøede vším shromáždìním.
Num 27:23 A vloživ ruce své na nìj, dal jemu nauèení, jakž mluvil Hospodin skrze Mojžíše.
Num 28:1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 28:2 Pøikaž synùm Izraelským a rci jim: Obìtí mých, chleba mého, v obìtech mých ohnivých u vùni spokojující mne, nezanedbávejte mi pøinášeti v èas k tomu vymìøený.
Num 28:3 Díš tedy jim: Tato jest obìt ohnivá, kterouž obìtovati budete Hospodinu: Beránky roèní bez poškvrny dva, každého dne v obìt zápalnou ustavièní.
Num 28:4 Beránka jednoho obìtovati budeš ráno, a beránka druhého obìtovati budeš k veèerou.
Num 28:5 Desátý také díl míry efi mouky bìlné, v obìt suchou, zadìlané olejem nejèistším, ètvrtou èástkou míry hin.
Num 28:6 Ta jest obìt zápalná ustavièná, kteráž obìtována jest na hoøe Sinai u vùni pøíjemnou, v obìt ohnivou Hospodinu.
Num 28:7 A obìt mokrá její, ètvrtý díl míry hin na každého beránka; v svatyni obìtuj obìt mokrou silného nápoje Hospodinu.
Num 28:8 Beránka pak druhého obìtovati budeš k veèerou, tak jako obìt suchou jitøní, a jako obìt mokrou její obìtovati budeš v obìt ohnivou, u vùni spokojující Hospodina.
Num 28:9 Dne také sobotního dva beránky roèní bez poškvrny, a dvì desetiny mouky bìlné, olejem zadìlané v obìt suchou s obìtí její mokrou.
Num 28:10 Ta bude obìt zápalná sobotní každého dne sobotního, mimo zápalnou obìt ustavièenou a mokrou obìt

její.
Num 28:11 Také na nov mìsícù vašich obìtovati budete obìt zápalnou Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, beránkù roèních bez poškvrny sedm;
Num 28:12 A tøi desetiny mouky bìlné, olejem zadìlané v obìt suchou pøi každém volku, a dvì desetiny mouky bìlné, olejem zadìlané v obìt suchou pøi každém skopci;
Num 28:13 A jednu desetinu mouky bìlné olejem zadìlané v obìt suchou pøi každém beránku, k obìti zápalné u vùni pøíjemnou, v obìt ohnivou Hospodinu.
Num 28:14 Tyto pak obìti mokré jejich z vína: Pùl míry hin bude pøi každém volku, a tøetí èástka hin pøi skopci, a ètvrtá èástka hin pøi každém beránku. Ta jest obìt zápalná k nov mìsíci, každého mìsíce pøes celý rok.
Num 28:15 Kozla také jednoho v obìt za høích, mimo obìt ustaviènou, obìtovati budete Hospodinu s mokrou obìtí jeho.
Num 28:16 Mìsíce pak prvního, ètrnáctý den téhož mìsíce velikanoc bude Hospodinu,
Num 28:17 A v patnáctý den téhož mìsíce slavnost; za sedm dní chleby nekvašené jísti budete.
Num 28:18 Prvního dne shromáždìní svaté bude, žádného díla robotného nebudete dìlati v nìm.
Num 28:19 Obìtovati pak budete obìt ohnivou v zápal Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, a sedm beránkù roèních; bez poškvrny budou.
Num 28:20 A suchou obìt pøi nich, totiž mouku bìlnou, olejem zadìlanou, tøi desetiny pøi každém volku, a dvì desetiny pøi každém skopci obìtovati budete.
Num 28:21 A jednu desetinu obìtovati budeš pøi každém beránku z tìch sedmi beránkù,
Num 28:22 A kozla v obìt za høích jednoho k oèištìní vás.
Num 28:23 Mimo obìt zápalnou jitøní, kteráž jest obìt ustavièná, obìtovati budete to.
Num 28:24 Tak obìtovati budete každého dne za tìch sedm dní pokrm obìti ohnivé, u vùni spokojující Hospodina, mimo zápalnou obìt ustaviènou, a obìt mokrou její.
Num 28:25 Sedmého pak dne shromáždìní svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dìlati.
Num 28:26 V den také prvotin, když obìtovati budete novou obìt suchou Hospodinu, vyplníc téhodny vaše, shromáždìní svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dìlati.
Num 28:27 A obìtovati budete obìt zápalnou, u vùni spokojující Hospodina, volky mladé dva, skopce jednoho, beránkù roèních sedm,
Num 28:28 A obìt suchou jejich, mouky bìlné olejem zadìlané tøi desetiny pøi každém volku, dvì desetiny pøi každém skopci,
Num 28:29 Jednu desetinu pøi každém beránku z tìch sedmi beránkù,
Num 28:30 Kozla jednoho k oèištìní vašemu.
Num 28:31 To mimo obìt zápalnou ustaviènou, a obìt suchou její obìtovati budete; bez poškvrny a jsou s obìtmi svými mokrými.
Num 29:1 Mìsíce pak sedmého v první den jeho shromáždìní svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dìlati; to jest den troubení vašeho.
Num 29:2 A obìtovati budete zápal u vùni pøíjemnou Hospodinu, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránkù roèních bez poškvrny sedm;
Num 29:3 A obìt suchou pøi nich z mouky bìlné olejem zadìlané, tøi desetiny na každého volka, a dvì desetiny na každého skopce;
Num 29:4 A desetina jedna na každého beránka z sedmi beránkù;
Num 29:5 A kozla jednoho v obìt za høích k oèištìní vás.
Num 29:6 Mimo zápalnou obìt novomìsíènou s obìtí její suchou, a mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou, a s obìtmi jejich mokrými vedlé poøádku jejich, u vùni pøíjemnou, v obìt ohnivou Hospodinu.
Num 29:7 V desátý pak den téhož mìsíce sedmého shromáždìní svaté míti budete, a ponižovati budete životù svých; žádného díla nebudete dìlati.
Num 29:8 A obìtovati budete obìt zápalnou Hospodinu u vùni pøíjemnou, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránkù roèních sedm, a ti a jsou bez poškvrny;
Num 29:9 A obìt suchou jejich z mouky bìlné olejem zadìlané, tøi desetiny na každého volka, a dvì desetiny na každého skopce;
Num 29:10 A desetina jedna na každého beránka z tìch sedmi beránkù;
Num 29:11 Kozla jednoho v obìt za høích, mimo obìt za høích k oèištìní, a mimo zápal ustavièný s obìtí suchou jeho, a s obìtmi mokrými jejich.
Num 29:12 V patnáctý také den mìsíce sedmého shromáždìní svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dìlati, ale slaviti budete svátek Hospodinu za sedm dní.
Num 29:13 A obìtovati budete zápal v obìt ohnivou u vùni spokojující Hospodina, volkù mladých tøinácte, skopce dva, beránkù roèních ètrnácte, a ti a jsou bez poškvrny;
Num 29:14 Též obìt suchou jejich z mouky bìlné olejem zadìlané, tøi desetiny na každého volka z tøinácti volkù, dvì desetiny na každého skopce z tìch dvou skopcù,

Num 29:15 A jednu desetinu na každého beránka z tìch ètrnácti beránkù;
Num 29:16 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo zápal ustavièný s obìtí jeho suchou i mokrou.
Num 29:17 Potom dne druhého volkù mladých dvanácte, skopce dva, beránkù roèních bez poškvrny ètrnácte,
Num 29:18 S obìtí suchou pøi nich, a s obìtmi mokrými jejich pøi každém volku, skopci i beránku vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:19 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo zápal ustavièný s obìtí suchou jeho a s obìtmi mokrými jeho.
Num 29:20 Dne pak tøetího volkù jedenácte, skopce dva, a beránkù roèních bez poškvrny ètrnácte,
Num 29:21 S obìtí suchou a s obìtmi mokrými jejich pøi každém volku, skopci i beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:22 A kozla v obìt za høích jednoho, mimo obìt zápalnou ustavièenou s obìtí její suchou i mokrou.
Num 29:23 Dne pak ètvrtého volkù deset, skopce dva, beránkù roèních bez poškvrny ètrnácte,
Num 29:24 S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich pøi každém volku, skopci a beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:25 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo obìt zápalnou ustavièenou s obìtí její suchou i mokrou.
Num 29:26 Dne také pátého volkù devìt, skopce dva, beránkù roèních bez poškvrny ètrnácte,
Num 29:27 S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich pøi každém volku, skopci i beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:28 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo obìt zápalnou ustavièenou s obìtí její suchou i mokrou.
Num 29:29 A dne šestého volkù osm, skopce dva, beránkù roèních bez poškvrny ètrnácte,
Num 29:30 S obìtí suchou a s obìtmi mokrými jejich pøi každém volku, skopci i beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:31 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo obìt zápalnou ustavièenou s obìtí její suchou i s obìtmi mokrými.
Num 29:32 Tolikéž dne sedmého volkù sedm, skopce dva, beránkù roèních bez poškvrny ètrnácte,
Num 29:33 S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich na volky, skopce i beránky, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:34 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo obìt zápalnou ustavièenou s obìtí její suchou i mokrou.
Num 29:35 Dne pak osmého slavnost míti budete; žádného díla robotného nebudete dìlati.
Num 29:36 A obìtovati budete obìt zápalnou, v obìt ohnivou vùnì spokojující Hospodina, volka jednoho, skopce jednoho, a beránkù roèních sedm bez poškvrny,
Num 29:37 S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich pøi volku, skopci i beráncích, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej;
Num 29:38 A kozla jednoho v obìt za høích, mimo obìt zápalnou ustavièenou s obìtí její suchou i mokrou.
Num 29:39 Ty vìci vykonávati budete Hospodinu pøi slavnostech vašich, kromì toho, což byste z slibu aneb z dobré vùle své obìtovali, buï zápalné, aneb suché, aneb mokré, aneb pokojné obìti vaše.
Num 30:1 I oznámil Mojžíš synùm Izraelským všecky ty vìci, kteréž pøikázal jemu Hospodin.
Num 30:2 Mluvil také Mojžíš knížatùm pokolení synù Izraelských, øka: Toto jest, což pøikázal Hospodin:
Num 30:3 Jestliže by muž slib aneb pøísahu uèinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podlé všeho, což vyšlo z úst jeho, uèiní.
Num 30:4 Když by pak osoba ženského pohlaví uèinila slib Hospodinu, a závazkem zavázala se v domì otce svého v mladosti své,
Num 30:5 A slyše otec její slib a závazek její, jímž zavázala duši svou, mlèel by k tomu: tedy stálí budou všickni slibové její, i každý závazek, jímž zavázala se, stálý bude.
Num 30:6 Jestliže by pak to zrušil otec její toho dne, když slyšel všecky ty sliby a závazky její, jimiž zavázala duši svou, nebudou stálí; a Hospodin odpustí jí, nebo otec její to zrušil.
Num 30:7 Pakli by vdaná byla za muže, a mìla by slib na sobì, aneb pronesla by ústy svými nìco, èímž by se zavázala,
Num 30:8 A slyše muž její, nic by jí neøekl toho dne, kteréhož slyšel: stálí budou slibové její, i závazkové, jimiž zavázala duši svou, stálí budou.
Num 30:9 Jestliže by pak muž její toho dne, jakž uslyšel, odepøel tomu, a zrušil slib, kterýž na sobì mìla, aneb nìco rty svými pronesla, èímž by se zavázala, také odpustí jí Hospodin.
Num 30:10 Všeliký pak slib vdovy aneb ženy zahnané, jímž by se zavázala, stálý bude.
Num 30:11 Ale jestliže v domì muže svého slíbila, a závazkem zavázala se s pøísahou,
Num 30:12 A slyše to muž její, mlèel k tomu a neodepøel: tedy stálí budou všickni slibové její, a všickni závazkové, jimiž se zavázala, stálí budou.
Num 30:13 Pakli docela odepøel muž její toho dne, jakž uslyšel, všeliký slib, kterýž vyšel z úst jejích, a závazek, jímž zavázala se, nebude stálý; muž její zrušil to, a Hospodin jí odpustí.
Num 30:14 Všelikého slibu a každého závazku s pøísahou uèinìného o trápení života jejího, muž její potvrdí jeho, a muž její zruší jej.

Num 30:15 Pakli by muž její den po dni mlèel, tedy potvrdí všech slibù jejích, a všech závazkù jejích, kteréž na sobì má; potvrdil jest jich, nebo neodepøel jí v den ten, když to uslyšel.
Num 30:16 Jestliže by pak slyše, potom teprv zrušiti to chtìl, tedy on ponese nepravost její.
Num 30:17 Ta jsou ustanovení, kteráž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, mezi mužem a ženou jeho, mezi otcem a dcerou jeho v mladosti její, dokudž jest v domì otce svého.
Num 31:1 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 31:2 Pomsti prvé synù Izraelských nad Madianskými, a potom pøipojen budeš k lidu svému.
Num 31:3 Mluvil tedy Mojžíš k lidu, øka: Vypravte nìkteré z sebe k boji, aby šli proti Madianským a vykonali pomstu Hospodinovu nad nimi.
Num 31:4 Po tisíci z pokolení, ze všech pokolení Izraelských vyšlete k boji.
Num 31:5 I vydáno jest z mnohých tisícù Izraelských po tisíci z každého pokolení, totiž dvanácte tisícù zpùsobných k boji.
Num 31:6 I poslal je Mojžíš po tisíci z každého pokolení k boji, a Fínesa syna Eleazara knìze s nimi; a nádoby svaté i trouby k troubení byly v ruce jeho.
Num 31:7 Tedy bojovali proti Madianským, jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, a zbili všecky pohlaví mužského.
Num 31:8 Pobili také krále Madianské mezi jinými, kteréž porazili, totiž Evi, Rekem, Sur, Hur a Rebe, pìt králù Madianských; Baláma také, syna Beorova, zabili meèem.
Num 31:9 A zajali synové Izraelští ženy Madianské i dìti jejich; všecka hovada jejich, i všechny dobytky jejich, a všecka zboží jejich pobrali.
Num 31:10 Všecka také mìsta jejich, v kterýchž svá obydlí mìli, i všecky hrady jejich vypálili ohnìm.
Num 31:11 A všecku loupež i všecky koøisti pobravše, lidi i hovada,
Num 31:12 Vedli je k Mojžíšovi a k Eleazarovi knìzi, a ke všemu množství synù Izraelských,i zajaté i koøisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské, kteréž jsou pøi Jordánu naproti Jerichu.
Num 31:13 I vyšli Mojžíš a Eleazar knìz a všecka knížata shromáždìní proti nim ven za stany.
Num 31:14 Tedy rozhnìval se Mojžíš na vùdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteøíž se navraceli z boje,
Num 31:15 A øekl jim Mojžíš: A což jste zachovali všecky ženy?
Num 31:16 Ej, ony jsou hle synùm Izraelským, podlé rady Balámovy, daly pøíèinu k pøestoupení proti Hospodinu, pøi modláøství Fegor, proèež ona rána pøišla byla na lid Hospodinùv.
Num 31:17 Protož nyní zmordujte všecky dìti pohlaví mužského, a všecky ženy, kteréž poznaly muže.
Num 31:18 Všecky pak panny, kteréž nepoznaly muže, zachovejte sobì živé.
Num 31:19 Vy pak zùstaòte vnì za stany za sedm dní; všickni, kteøížkoli jste nìkoho zabili, aneb kteøíž jste se zabitého dotkli, oèištovati se budete dne tøetího a dne sedmého, sebe i zajaté své.
Num 31:20 Všeliké také roucho a všecky vìci kožené, i všelijaké dílo z í kozích, i všelikou nádobu døevìnou oèistíte.
Num 31:21 I øekl Eleazar knìz vojákùm, kteøíž byli šli k boji: Toto jest ustanovení zákona, kteréž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 31:22 Zlato však, støíbro, mìï, železo, cín a olovo,
Num 31:23 A cožkoli trpí oheò, ohnìm pøepálíte, a pøeèištìno bude, však tak, když vodou oèišování obmyto bude; což pak nemùže ohnì strpìti, to skrze vodu protáhnete.
Num 31:24 Zpéøete také roucha svá v den sedmý, a èistí budete; a potom vejdete do stanù.
Num 31:25 Mluvil i to Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 31:26 Seèti summu koøistí zajatých, tak z lidí jako z hovad, ty a Eleazar knìz, a pøední z èeledi otcù v lidu;
Num 31:27 A rozdìlíš ty koøisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteøíž byli vytáhli na vojnu, a druhý mezi všecko shromáždìní.
Num 31:28 A vezmeš díl na Hospodina od mužù bojovných, kteøíž byli vyšli na vojnu, jednu duši z pìti set, buïto z lidí neb z hovad, neb z oslù, neb z ovcí.
Num 31:29 Z jejich polovice to vezmete, a dáte Eleazarovi knìzi obìt vzhùru pozdvižení Hospodinu.
Num 31:30 Z polovice pak té, kteráž jest synù Izraelských, vezmeš jedno z padesáti, buïto z lidí neb z volù, neb z oslù, neb z ovcí, a tak ze všelijakých hovad, a dáš to Levítùm, držícím stráž pøíbytku Hospodinova.
Num 31:31 I uèinil Mojžíš a Eleazar knìz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 31:32 A bylo té koøisti z pozùstalé ještì loupeže, kteréž nabral lid váleèný, ovec šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pìt tisícù;
Num 31:33 A volù sedmdesáte a dva tisíce;
Num 31:34 Oslù šedesáte a jeden tisícù;
Num 31:35 A panen, kteréž mužù nepoznaly, všech dva a tøidceti tisícù.
Num 31:36 Dostala se pak polovice jedna na díl tìm, kteøíž byli vytáhli na vojnu, dobytka drobného v poètu tøikrát sto tisíc, tøidceti a sedm tisícù a pìt set,
Num 31:37 A na díl vzatý Hospodinu dobytka drobného šest set, sedmdesáte pìt.

Num 31:38 A z volù šest a tøidceti tisícù, z nichž pøišlo na díl Hospodinu sedmdesáte a dva.
Num 31:39 Oslù také tøidceti tisíc a pìt set, z nichž pøišlo na díl Hospodinu šedesáte a jeden.
Num 31:40 A lidí šestnácte tisícù, z nichž pøišlo na díl Hospodinu tøidceti a dvì duše.
Num 31:41 Dal tedy Mojžíš díl oddìlený Hospodinu Eleazarovi knìzi, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 31:42 Z druhé pak polovice synù Izraelských, kterouž vzal Mojžíš od tìch mužù, jenž bojovali,
Num 31:43 (A bylo té polovice k shromáždìní pøináležející z ovec tøikrát sto tisíc, tøidceti a sedm tisícù a pìt set;
Num 31:44 Volù tøidceti šest tisícù;
Num 31:45 Oslù tøidceti tisícù a pìt set;
Num 31:46 A lidí šestnácte tisícù;)
Num 31:47 Z té tedy polovice synù Izraelských vzal Mojžíš po jednom zajatém z padesáti, tak z lidí jako z hovad, a dal to Levítùm, držícím stráž pøíbytku Hospodinova, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Num 31:48 Tedy pøistoupili k Mojžíšovi vývodové vojska, hejtmané nad tisíci a setníci,
Num 31:49 A øekli jemu: My služebníci tvoji seètli jsme poèet bojovníkù, kteréž jsme mìli pod spravou naší, a neubyl ani jeden z nás.
Num 31:50 A protož obìtujeme obìt Hospodinu, každý z toho, èehož jest dostal, nádobí zlaté, zápony, náramky, prsteny, náušnice a øetízky, aby oèištìny byly duše naše pøed Hospodinem.
Num 31:51 Vzal tedy Mojžíš a Eleazar knìz od nich to zlato všelikého díla øemeslného.
Num 31:52 Bylo pak všeho zlata oddìleného, kteréž obìtováno Hospodinu, šestnácte tisícù, sedm set a padesáte lotù, od hejtmanù nad tisíci a od setníkù.
Num 31:53 (Muži zajisté bojovní, což loupeží vzali, to sobì mìli.)
Num 31:54 A vzavše Mojžíš a Eleazar knìz od hejtmanù nad tisíci a setníkù to zlato, vnesli je do stánku úmluvy, na památku synù Izraelských pøed Hospodinem.
Num 32:1 Mìli pak synové Ruben a synové Gád dobytka velmi mnoho, a uzøeli zemi Jazer a zemi Galád, ano místo to místo pøíhodné pro dobytek.
Num 32:2 Protož pøistoupivše synové Gád a synové Ruben, mluvili k Mojžíšovi a k Eleazarovi knìzi a knížatùm shromáždìní, økouce:
Num 32:3 Atarot a Dibon, a Jazer a Nemra, Ezebon a Eleale, a Saban a Nébo a Beon,
Num 32:4 Zemì, kterouž zbil Hospodin pøed shromážděním Izraelským, jest zemì pøíhodná ku pastvì dobytku, a my služebníci tvoji máme drahnì dobytka.
Num 32:5 (Protož øekli:) Jestliže jsme nalezli milost pøed oèima tvýma, nech jest dána krajina ta služebníkùm tvým k vládaøství, a nechodíme za Jordán.
Num 32:6 I odpovìdìl Mojžíš synùm Gád a synùm Ruben: Což bratøí vaši pùjdou sami k boji, a vy zde zùstanete?
Num 32:7 I proè roztrhujete mysli synù Izraelských, aby nesmìli jíti do zemì, kterouž jim dal Hospodin?
Num 32:8 Tak jsou uèinili otcové vaši, když jsem je poslal z Kádesbarne, aby prohlédli zemi tu.
Num 32:9 Kteøížto, když pøišli až k údolí Eškol a shlédli zemi, potom vrátivše se, odvrátili mysl synù Izraelských, aby nešli do zemì, kterouž dal jim Hospodin.
Num 32:10 Èímž popuzen jsa k hnìvu Hospodin v den ten, pøisáhl, øka:
Num 32:11 Zajisté že lidé ti, kteøíž vyšli z Egypta, od dvadcítiletých a výše, neuzøí zemì té, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, nebo ne cele následovali mne,
Num 32:12 Kromì Kálefa, syna Jefonova Cenezejského, a Jozue, syna Nun, nebo cele následovali Hospodina.
Num 32:13 I popudila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a uèinil, aby byli tuláci na poušti za ètyøidceti let, dokudž nezahynul všecken ten vìk, kterýž èinil zlé pøed oèima Hospodinovýma.
Num 32:14 A hle, vy nastoupili jste na místo otcù svých, plémì lidí høíšných, abyste vždy pøidávali k hnìvu prchlivosti Hospodinovy na Izraele.
Num 32:15 Jestliže se odvrátíte od následování jeho, i on také opustí jej na poušti této, a tak budete pøíèina zahynutí všeho lidu tohoto.
Num 32:16 Pøistoupivše pak znovu, øekli jemu: Stáje dobytkùm a stádùm svým zde vzdìláme, a mìsta dítkám svým,
Num 32:17 Sami pak v odìní pohotovì budeme, stateènì sobì poèínajíce pøed syny Izraelskými, dokavadž jich neuvedeme na místo jejich; mezi tím zùstanou dítky naše v mìstech hrazených, pro bezpeènost pøed obyvateli zemì.
Num 32:18 Nenavrátíme se do domù svých, až prvé vládnouti budou synové Izraelští jeden každý dìdictvím svým;
Num 32:19 Aniž vezmeme jakého dìdictví s nimi za Jordánem neb dále, když dosáhneme dìdictví svého z této strany Jordánu, k východu slunce.
Num 32:20 I odpovìdìl jim Mojžíš: Jestliže uèiníte tak, jakž jste mluvili, a jestliže pùjdete v odìní pøed Hospodinem k boji,

Num 32:21 A šli byste za Jordán vy všickni v odìní pøed Hospodinem, dokavadž by nevyhnal nepøátel svých od tváøi své,
Num 32:22 A nebyla podmanìna všecka zemì pøed Hospodinem: potom navrátíte se, a budete bez viny pøed Hospodinem i pøed Izraelem; tak pøijde zemì tato vám v dìdictví pøed Hospodinem.
Num 32:23 Pakli neuèiníte toho, hle, zhøešíte proti Hospodinu, a vìzte, že pomsta vaše pøijde na vás.
Num 32:24 Stavìjte sobì tedy mìsta pro dítky, a stáje pro dobytky své, a což vyšlo z úst vašich, uèiòte.
Num 32:25 I odpovìdìlo pokolení synù Gád a synù Ruben Mojžíšovi, øka: Služebníci tvoji uèiní, jakž pán náš rozkazuje.
Num 32:26 Dítky naše a ženy naše, dobytek náš a všecka hovada naše, tu zùstanou v mìstech Galád,
Num 32:27 Služebníci pak tvoji pøejdou jeden každý v odìní zpùsobný pøed Hospodinem k boji, jakož mluví pán mùj.
Num 32:28 I poruèil o nich Mojžíš Eleazarovi knìzi a Jozue, synu Nun, a pøedním v èeledech pokolení synù Izraelských,
Num 32:29 A øekl jim: Jestliže pøejdou synové Gád a synové Ruben s vámi za Jordán všickni hotovi k boji pøed Hospodinem, a byla by již podmanìna zemì pøed vámi, dáte jim zemi Galád k vládaøství.
Num 32:30 Pakli by nešli v odìní s vámi, tedy dìdictví míti budou u prostøed vás v zemi Kanán.
Num 32:31 I odpovìdìli synové Gád a synové Ruben, økouce: Jakž mluvil Hospodin služebníkùm tvým, tak uèiníme:
Num 32:32 My pùjdeme v odìní pøed Hospodinem do zemì Kanán, a zùstane nám v dìdictví vládaøství naše z této strany Jordánu.
Num 32:33 Tedy dal jim Mojžíš, synùm totiž Gád a synùm Ruben a polovici pokolení Manasses, syna Jozefova, království Seona, krále Amorejského, a království Oga, krále Bázanského, zemi s mìsty jejími pøi pomezích, i mìsta zemì té všudy vùkol.
Num 32:34 A vzdìlali synové Gád, Dibon, Atarot a Aroer,
Num 32:35 A Atrot, Sofan, Jazer a Jegbaa,
Num 32:36 A Betnemra a Betaran, mìsta hrazená, a stáje pro dobytky.
Num 32:37 Synové pak Ruben vystavìli Ezebon, Eleale a Kariataim,
Num 32:38 A Nébo a Balmeon, zmìnivše jim jména; také Sabma, a dali jiná jména mìstùm, kteráž vzdìlali.
Num 32:39 Táhli pak synové Machir, syna Manassesova, do Galád, a vzavše tu krajinku, vyhnali Amorejského, kterýž tam bydlil.
Num 32:40 I dal Mojžíš zemi Galád Machirovi, synu Manassesovu, a bydlil v ní.
Num 32:41 Jair také syn Manassesùv táhl a vzal vsi jejich, a nazval je vsi Jairovy.
Num 32:42 Nobe také táhl, a vzal Kanat a mìsteèka jeho, a nazval je Nobe od jména svého.
Num 33:1 Tato jsou tažení synù Izraelských, kteøíž vyšli z zemì Egyptské po houfích svých, pod spravou Mojžíše a Arona.
Num 33:2 Sepsal pak Mojžíš vycházení jejich podlé toho, jakž táhli k rozkazu Hospodinovu. Tato jsou tedy vycházení jejich podlé toho, jakž táhli.
Num 33:3 Nejprv z Ramesses jdouce prvního mìsíce, v patnáctý den téhož prvního mìsíce, nazejtøí po slavnosti Fáze vyšli synové Izraelští v ruce silné pøed oèima všech Egyptských,
Num 33:4 Když to Egyptští pochovávali všecky prvorozené, kteréž zbil Hospodin mezi nimi, a pøi bozích jejich vykonal Hospodin soudy své.
Num 33:5 Hnuvše se tedy synové Izraelští z Ramesses, položili se v Sochot.
Num 33:6 Potom hnuvše se z Sochot, položili se v Etam, jenž jest pøi kraji pouštì.
Num 33:7 A hnuvše se z Etam, navrátili se zase k Fiarot, jenž jest pøed Belsefon, a položili se pøed Magdalem.
Num 33:8 A hnuvše se z Fiarot, šli prostøedkem moøe na pouš□, a ušedše tøí dnù cesty po poušti Etam, položili se v Marah.
Num 33:9 Jdouce pak z Marah, pøišli do Elim, kdežto bylo dvanácte studnic vod, a sedmdesáte palm. I položili se tu.
Num 33:10 A hnuvše se z Elim, položili se u moøe Rudého.
Num 33:11 Potom hnuvše se od moøe Rudého, položili se na poušti Sin.
Num 33:12 A když se hnuli z pouštì Sin, položili se v Dafka.
Num 33:13 A hnuvše se z Dafka, položili se v Halus.
Num 33:14 Hnuvše se pak z Halus, rozbili stany v Rafidim, kdežto lid nemìl vody ku pití.
Num 33:15 A hnuvše se z Rafidim, položili se na poušti Sinai.
Num 33:16 Hnuvše se pak z pouštì Sinai, položili se v Kibrot Hattáve.
Num 33:17 A když se hnuli z Kibrot Hattáve, položili se v Hazerot.
Num 33:18 Hnuvše se pak z Hazerot, položili se v Retma.
Num 33:19 A z Retma hnuvše se, položili se v Remmon Fáres.
Num 33:20 Potom hnuvše se z Remmon Fáres, položili se v Lebna.

Num 33:21 A hnuvše se z Lebna, položili se v Ressa.
Num 33:22 A hnuvše se z Ressa, položili se v Cehelot.
Num 33:23 Z Cehelot pak hnuvše se, položili se na hoøe Sefer.
Num 33:24 A když se hnuli s hory Sefer, položili se v Arad.
Num 33:25 A hnuvše se z Arad, položili se v Machelot.
Num 33:26 Potom hnuvše se z Machelot, položili se v Tahat.
Num 33:27 A hnuvše se z Tahat, položili se v Tár.
Num 33:28 A když se hnuli z Tár, položili se v Metka.
Num 33:29 A hnuvše se z Metka, položili se v Esmona.
Num 33:30 Z Esmona pak hnuvše se, položili se v Moserot.
Num 33:31 A když se hnuli z Moserot, položili se v Benejakan.
Num 33:32 A hnuvše se z Benejakan, položili se v Chor Gidgad.
Num 33:33 A hnuvše se z Chor Gidgad, položili se v Jotbata.
Num 33:34 Když se pak hnuli z Jotbata, položili se v Habrona.
Num 33:35 A z Habrona hnuvše se, položili se v Aziongaber.
Num 33:36 A odtud hnuvše se, položili se na poušti Tsin, jenž jest Kádes.
Num 33:37 A hnuvše se z Kádes, položili se na hoøe øeèené Hor, pøi konèinách zemì Edomské.
Num 33:38 Tu vstoupil Aron knìz na horu, jenž slove Hor, k rozkazu Hospodinovu, a umøel tam, léta ètyøidcátého po vyjití synù Izraelských z zemì Egyptské, v první den mìsíce pátého.
Num 33:39 A byl Aron ve stu ve dvadcíti a tøech letech, když umøel na hoøe Hor.
Num 33:40 Uslyšel také Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne v zemi Kananejské, že by táhli synové Izraelští.
Num 33:41 Tedy hnuvše se s hory Hor, položili se v Salmona.
Num 33:42 A hnuvše se z Salmona, položili se v Funon.
Num 33:43 Z Funon pak hnuvše se, položili se v Obot.
Num 33:44 A když se hnuli z Obot, rozbili stany pøi pahrbcích hor Abarim, na pomezí Moábském.
Num 33:45 Potom hnuvše se od tìch pahrbkù, položili se v Dibongad.
Num 33:46 Z Dibongad hnuvše se, položili se v Helmondeblataim.
Num 33:47 A když se hnuli z Helmondeblataim, položili se na horách Abarim proti Nébo.
Num 33:48 Odšedše pak z hor Abarim, položili se na rovinách Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu.
Num 33:49 A rozbili stany pøi Jordánu, od Betsimot až do Abelsetim, na rovinách Moábských.
Num 33:50 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, pøi Jordánu naproti Jerichu, øka:
Num 33:51 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když pøejdete Jordán, a vejdete do zemì Kananejské,
Num 33:52 Vyžeòte všecky obyvatele zemì té od tváøi vaší, a zkazte všecky rytiny jejich; i všecky obrazy slité jejich zkazte, všecky také výsosti jejich zboøte.
Num 33:53 A když vyženete obyvatele zemì, bydliti budete v ní; nebo vám jsem dal tu zemi, abyste jí dìdiènì vládli.
Num 33:54 Kteroužto rozdìlíte sobì k dìdictví losem, vedlé èeledí svých. Kterých jest více, tìm vìtší dìdictví dáte, kterých pak jest ménì, tìm menší dìdictví dáte. Na kterém místì komu los padne, to jemu bude; podlé pokolení otcù svých dìdictví dosáhnete.
Num 33:55 Pakli nevyženete obyvatelù zemì od tváøi své, tedy ti, kterýchž zanecháte, budou vám jako trní v oèích vašich, a jako ostnové po bocích vašich, a budou vás ssužovati na zemi, na kteréž vy bydliti budete.
Num 33:56 A na to pøijde, abych to, což jsem jim umínil uèiniti, vám uèinil.
Num 34:1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 34:2 Pøikaž synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì Kanán, (ta jest zemì, kteráž se dostane vám v dìdictví, zemì Kananejská s pomezími svými),
Num 34:3 Strana polední vaše bude pouš Tsin vedlé pomezí Edomských; a bude vaše pomezí polední od bøehu moøe slaného k východu.
Num 34:4 A zatoèí se to pomezí polední k Maleakrabim, a pùjde až k Tsin, a potáhne se od poledne pøes Kádesbarne; a odtud vyjde ke vsi Addar, a vztáhne se až k Asmon.
Num 34:5 Od Asmon zatoèí se pomezí to vùkol až ku potoku Egyptskému, a tu se skonávati bude k západu.
Num 34:6 Pomezí pak západní budete míti moøe veliké; to bude vaše pomezí západní.
Num 34:7 A pomezí pùlnoèní toto míti budete:Od moøe velikého vymìøíte sobì k hoøe øeèené Hor.
Num 34:8 Od hory Hor vymìøíte sobì, až kde se vchází do Emat, a skonávati se bude pomezí to u Sedad.
Num 34:9 A odtud pùjde pomezí to k Zefronu, a konec jeho u vsi Enan; to bude pomezí vaše k stranì pùlnoèní.
Num 34:10 Vymìøíte sobì také pomezí k východu od vsi Enan až do Sefama.
Num 34:11 A od Sefama schýlí se to pomezí až k Reblata, od východu maje Ain; a schýlí se pomezí to, a pøijde k stranì moøe Ceneret k východu.
Num 34:12 A vztáhne se to pomezí k Jordánu, a bude konec jeho u slaného moøe. Ta zemì vaše bude po

svých pomezích vùkol.
Num 34:13 Tedy oznámil to Mojžíš synùm Izraelským, øka: Ta jest zemì, kterouž dìdìnì obdržíte losem, jakož pøikázal Hospodin, abych ji dal devateru pokolení a polovici pokolení Manassesova.
Num 34:14 Nebo vzalo pokolení synù Ruben po domích otcù svých, a pokolení synù Gád po domích otcù svých, a polovice pokolení Manassesova vzali dìdictví své.
Num 34:15 Pùl tøetího pokolení vzali dìdictví své pøed Jordánem proti Jerichu, k stranì na východ slunce.
Num 34:16 Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 34:17 Tato jsou jména mužù, kteøíž v dìdictví rozdìlí vám zemi: Eleazar knìz, a Jozue, syn Nun.
Num 34:18 Kníže také jedno z každého pokolení vezmete k rozdìlování dìdictví zemì.
Num 34:19 A tato jsou jména mužù: Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonùv;
Num 34:20 Z pokolení synù Simeon Samuel, syn Amiudùv;
Num 34:21 Z pokolení Beniaminova Helidad, syn Chaselonùv;
Num 34:22 Z pokolení synù Dan kníže Bukci, syn Jogli;
Num 34:23 Z synù Jozefových z pokolení synù Manasses kníže Haniel, syn Efodùv;
Num 34:24 Z pokolení synù Efraim kníže Kamuel, syn Seftanùv;
Num 34:25 A z pokolení synù Zabulon kníže Elizafan, syn Farnachùv;
Num 34:26 Z pokolení synù Izachar kníže Faltiel, syn Ozanùv;
Num 34:27 A z pokolení synù Asser kníže Ahiud, syn Salonùv;
Num 34:28 A z pokolení synù Neftalím kníže Fedael, syn Amiudùv.
Num 34:29 Ti jsou, jimž pøikázal Hospodin, aby rozdìlili zemì k dìdictví synùm Izraelským v zemi Kananejské.
Num 35:1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu, øka:
Num 35:2 Pøikaž synùm Izraelským, a dadí Levítùm z dìdictví, kterýmž vládnouti budou, mìsta k bydlení, i podmìstí mìst vùkol nich,
Num 35:3 Aby mìli mìsta k bydlení, podmìstí pak jejich pro dobytky jejich, i pro statky jejich, a pro všecka hovada jejich.
Num 35:4 Podmìstí pak mìst, kteráž dáte Levítùm, vzdálí budou ode zdi mìstské na tisíc loktù zevnitø vùkol.
Num 35:5 Protož vymìøíte vnì za každým mìstem na východ slunce dva tisíce loktù, na poledne též dva tisíce loktù, také na západ dva tisíce loktù, i na pùlnoci dva tisíce loktù, tak aby bylo mìsto v prostøedku. Ta bude míra podmìstí mìst jejich.
Num 35:6 Z tìch pak mìst, kteráž dáte Levítùm, oddìlíte šest mìst k útoèišti, aby tam utekl, kdož by nìkoho zabil; a k tìm pøidáte jim ještì èty øidceti dvì mìsta.
Num 35:7 I bude všech mìst, kteráž dáte Levítùm, èty øidceti osm mìst i s podmìstími jejich.
Num 35:8 Tìch pak mìst, kteráž dáte z vládaøství synù Izraelských, od tìch, kteøíž více mají, více vezmete, a od tìch, kteøíž ménì mají, ménì vezmete; jedno každé pokolení vedlé velikosti dìdictví, jímž vládnouti budou, dá z mìst svých Levítùm.
Num 35:9 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Num 35:10 Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když pøejdete Jordán, a vejdete do zemì Kananejské,
Num 35:11 Vybéøete sobì mìsta, a ta mìsta budete míti k utíkání, aby tam utekl ten, kterýž by nìkoho zabil z nedopatøení.
Num 35:12 A budou vám ta mìsta k útoèišti pøed pøítelem, aby neumøel ten, kdož zabil, dokudž by se nepostavil pøed shromáždìním k soudu.
Num 35:13 Z tìch tedy mìst, kteráž dáte, šest mìst k útoèišti míti budete.
Num 35:14 Tøi mìsta dáte pøed Jordánem, též tøi mìsta dáte v zemi Kananejské; i budou mìsta útoèištì.
Num 35:15 Synùm Izraelským i pøíchozímu, i podruhu mezi nimi bude tìch šest mìst k útoèišti, aby tam utekl, kdož by koli ranil nìkoho z nedopatøení.
Num 35:16 Jestliže by pak železem ranil nìkoho, tak až by umøel, vražedlník jest; smrtí umøe vražedlník takový.
Num 35:17 Pakli by hodì kamenem, jímž by mohl zabiti, udeøil nìkoho, tak že by umøel, vražedlník jest; smrtí umøe vražedlník takový.
Num 35:18 Pakli by hodì døevem, kterýmž by mohl zabiti, udeøil nìkoho, tak že by umøel, vražedlník jest; smrtí umøe vražedlník takový.
Num 35:19 Pøítel zabitého zabije vražedlníka toho; kdyžkoli ho dostane, on sám zabije ho.
Num 35:20 Aneb jestliže by z nenávisti strèil nìkým, aneb shodil by nìco na nìho z úkladu, tak že by od toho umøel;
Num 35:21 Aneb jestliže by z nepøátelství rukou udeøil nìkoho, tak že by umøel: smrtí umøe bitec ten, vražedlník jest; pøítel zabitého zabije vražedlníka toho, jakž ho nejprv dostane.
Num 35:22 Jestliže by pak náhodou a ne z nepøátelství strèil nìkým, aneb shodil by na nìho nìjakou vìc bez úkladu;
Num 35:23 Aneb jaký koli kámen, od nìhož by umøíti mohl, shodil by na nìj z nedopatøení, tak že by umøel,

nebyv s ním v nepøátelství, ani nehledaje zlého jeho:
Num 35:24 Tedy souditi bude shromáždìní mezi bitcem a mezi pøítelem zabitého vedlé soudù tìchto.
Num 35:25 A vysvobodí shromáždìní vražedlníka toho z rukou pøítele zabitého, a káže se jemu navrátiti shromáždìní k mìstu útoèištì jeho, do nìhož utekl; i bude bydliti v nìm, dokudž neumøe knìz nejvyšší, kterýž pomazán jest olejem svatým.
Num 35:26 Jestliže by pak ten, kterýž zabil èlovìka, vyšel z mezí mìsta útoèištì svého, do nìhož utekl,
Num 35:27 A pøítel zabitého našel by jej vnì, an pøešel meze mìsta útoèištì svého, a zabil by pøítel zabitého vražedlníka toho, nebude vinen krví.
Num 35:28 Nebo v mìstì útoèištì svého bydliti má, dokudž by neumøel knìz nejvyšší. Když by pak umøel knìz nejvyšší, navrátí se vražedlník do zemì vládaøství svého.
Num 35:29 A bude vám toto za ustanovení soudné v pronárodech vašich, ve všech pøíbytcích vašich.
Num 35:30 Kdož by koli mìl na smrt vydati nìkoho, podlé vyznání svìdkù sáhne na vražedlníka; ale jeden svìdek nebude moci svìdèiti proti nìkomu na smrt.
Num 35:31 Nevezmete pak výplaty za èlovìka vražedlníka, kterýž, jsa nešlechetný, jest smrti hoden, než smrtí a umøe.
Num 35:32 Aniž také vezmete výplaty od toho, kterýž utekl do mìsta útoèištì svého, aby se navrátil k bydlení do zemì své, prvé než by umøel knìz,
Num 35:33 Abyste nepoškvrnili zemì, v níž jste. Nebo krev taková poškvrnila by zemì, aniž také zemì oèištìna býti mùže od krve, kteráž jest vylita na ní, jediné krví toho, kterýž vylil ji.
Num 35:34 Protož nepoškvròujte zemì, v kteréž bydlíte, kdežto já pøebývám; nebo já Hospodin pøebývám u prostøed synù Izraelských.
Num 36:1 Pøistoupili pak starší z èeledi synù Galád, syna Machir, syna Manassesova, z èeledi synù Jozefových, a mluvili pøed Mojžíšem a pøed knížaty pøedními z synù Izraelských,
Num 36:2 A øekli: Tobì pánu mému pøikázal Hospodin, abys losem dal zemi v dìdictví synùm Izraelským; pøikázáno jest také pánu mému od Hospodina, aby dal dìdictví Salfada, bratra našeho, dcerám jeho.
Num 36:3 Kteréž jestliže nìkomu z pokolení synù Izraelských, kromì z pokolení svého, dány budou za manželky, odejde dìdictví jejich od dìdictví otcù našich, a pøidáno bude k dìdictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak z losu dìdictví našeho ubude.
Num 36:4 A když budou míti synové Izraelští léto milostivé, pøipojeno bude dìdictví jejich k dìdictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak od dìdictví pokolení otcù našich odtrženo bude dìdictví jejich.
Num 36:5 Tedy pøikázal Mojžíš synùm Izraelským podlé øeèi Hospodinovy, øka: Dobøe pokolení synù Jozefových mluví.
Num 36:6 To jest, což pøikázal Hospodin o dcerách Salfadových, øka: Za kohož se jim líbiti bude, nech se vdadí, však v èeledi domu otce svého a se vdávají,
Num 36:7 Aby nebylo pøenášíno dìdictví synù Izraelských z pokolení na pokolení; nebo synové Izraelští jeden každý pøídržeti se bude dìdictví pokolení otcù svých.
Num 36:8 A každá dcera z pokolení synù Izraelských, kteráž by mìla dìdictví, za nìkoho z èeledi pokolení otce svého vdá se, aby vládli synové Izraelští jeden každý dìdictvím otcù svých,
Num 36:9 Aby nebylo pøenášíno vládaøství z jednoho pokolení na druhé pokolení, ale jeden každý z pokolení synù Izraelských dìdictví svého pøídržeti se bude.
Num 36:10 Jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinily dcery Salfadovy.
Num 36:11 Nebo Mahla, Tersa a Hegla, Melcha a Noa, dcery Salfad, vdaly se za syny strýcù svých.
Num 36:12 Do èeledi synù Manasse, syna Jozefova, vdaly se, a zùstalo dìdictví jejich pøi pokolení èeledi otce jejich.
Num 36:13 Tato jsou pøikázaní a soudové, kteréž pøikázal Hospodin skrze Mojžíše synùm Izraelským, na rovinách Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu.
Deu 1:1 Tato jsou slova, kteráž mluvil Mojžíš ke všemu lidu Izraelskému pøed Jordánem na poušti, na rovinách proti moøi Rudému, mezi Fáran a Tofel a Lában a Hazerot a Dizahab.
Deu 1:2 Jedenácte dní cesty jest od Oréb pøes hory Seir až do Kádesbarne.
Deu 1:3 Stalo se pak èetyøidcátého léta, jedenáctého mìsíce, v první den téhož mìsíce, že mluvil Mojžíš synùm Izraelským všecky vìci, kteréž jemu byl pøikázal Hospodin oznámiti jim,
Deu 1:4 Když již byl zabil Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, a Oga, krále Bázan, kterýž bydlil v Astarot, zabil v Edrei.
Deu 1:5 Pøed Jordánem, v zemi Moábské, poèal Mojžíš vysvìtlovati zákona tohoto, øka:
Deu 1:6 Hospodin Bùh náš mluvil k nám na Orébì, øka: Dosti jste již na hoøe této bydlili.
Deu 1:7 Obra te se, táhnìte a jdìte k hoøe Amorejských, na všecko vùkolí její, buï na roviny, na hory, na údolí, na poledne, i na bøehy moøské, k zemi Kananejské a k Libánu, až k øece veliké, k øece Eufrates.
Deu 1:8 Ej, ukázal jsem vám tu zemi; vejdìtež do ní, a dìdiènì vládnìte jí, kterouž s pøísahou zaslíbil dáti Hospodin otcùm vašim, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, i semeni jejich po nich.

Deu 1:9 A mluvil jsem k vám toho èasu, øka: Nemohu sám nésti vás.
Deu 1:10 Hospodin Bùh váš rozmnožil vás, a hle, rozmnoženi jste dnes jako hvìzdy nebeské.
Deu 1:11 (Hospodin Bùh otcù vašich rozmnožiž vás nad to, jakž jste nyní, tisíckrát více, a požehnej vám, jakož jest mluvil vám.)
Deu 1:12 Kterak bych nesl sám práci vaši, bøímì vaše a nesnáze vaše?
Deu 1:13 Vydejte z sebe muže moudré a opatrné, a zkušené z pokolení svých, abych je vám pøedstavil.
Deu 1:14 I odpovìdìli jste mi a øekli jste: Dobrá jest ta vìc, kterouž jsi uèiniti rozkázal.
Deu 1:15 Vzav tedy pøední z pokolení vašich, muže moudré a zkušené, ustanovil jsem je knížaty nad vámi, hejtmany nad tisíci, setníky, padesátníky, desátníky a správce v pokoleních vašich.
Deu 1:16 Pøikázal jsem také soudcùm vašim toho èasu, øka: Vyslýchejte pøe mezi bratøími svými, a suïte spravedlivì mezi mužem a bratrem jeho, i mezi pøíchozím jeho.
Deu 1:17 Nebudete pøijímati osoby v soudu; jakž malého tak i velikého slyšeti budete, nebudete se báti žádného, nebo Boží soud jest. Jestliže byste pak mìli jakou vìc nesnadnou, vznesete na mne, a vyslyším ji.
Deu 1:18 Pøikázal jsem vám, pravím, toho èasu všecko, co byste èiniti mìli.
Deu 1:19 Potom pak hnuvše se z Oréb, pøešli jsme všecku pouš tuto velikou a hroznou, kterouž jste vidìli, jdouce cestou k hoøe Amorejských, jakož nám byl pøikázal Hospodin Bùh náš, a pøišli jsme až do Kádesbarne.
Deu 1:20 I øekl jsem vám: Pøišli jste až k hoøe Amorejské, kterouž Hospodin Bùh náš dává nám.
Deu 1:21 Ej, dal Hospodin Bùh tvùj tu zemi tobì; vstupiž a vládni jí, jakož øekl Hospodin Bùh otcù tvých tobì; neboj se, aniž se strachuj.
Deu 1:22 Vy pak všickni pøistoupili jste ke mnì a øekli jste: Pošleme muže pøed sebou, kteøíž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám nìco o cestì, kterouž bychom vstoupiti mìli, i mìsta, do nichž bychom pøijíti mìli.
Deu 1:23 Kterážto øeè líbila se mnì, a vzal jsem z vás dvanácte mužù, jednoho muže z každého pokolení.
Deu 1:24 A oni obrátivše se a vstoupivše na horu, pøišli až k údolí Eškol a shlédli zemi.
Deu 1:25 Nabrali také s sebou ovoce zemì té, a pøinesli nám, a oznámili nám o tìch vìcech, økouce: Dobrá jest zemì, kterouž Hospodin Bùh náš dává nám.
Deu 1:26 A však jste nechtìli jíti, ale odpírali jste øeèi Hospodina Boha svého.
Deu 1:27 A reptali jste v staních svých, økouce: Proto že nás v nenávisti mìl Hospodin, vyvedl nás z zemì Egyptské, aby nás vydal v ruce Amorejského, a zahladil nás.
Deu 1:28 Kam bychom šli? Bratøí naši zstrašili srdce naše, pravíce: Lid ten jest vìtší a vyšší nežli my, mìsta veliká a hrazená až k nebi, ano i syny Enakovy tam jsme vidìli.
Deu 1:29 I øekl jsem vám: Nebojte se, ani se strachujte jich.
Deu 1:30 Hospodin Bùh váš, kterýž jde pøed vámi, on bojovati bude za vás rovnì tak, jakž uèinil s vámi v Egyptì, pøed oèima vašima.
Deu 1:31 Ano i na poušti vidìl jsi, kterak nesl tebe Hospodin Bùh tvùj, jako nosí èlovìk syna svého, a to po vší cestì, kterouž jste šli, až jste pøišli na toto místo.
Deu 1:32 A ani tak uvìøili jste Hospodinu Bohu svému,
Deu 1:33 Kterýž k vyhledání vám místa, na kterémž byste se klásti mìli, v noci pøedcházel vás cestou v ohni, aby vám ukázal cestu, kterouž byste mìli jíti, a v oblace ve dne.
Deu 1:34 Uslyšel pak Hospodin hlas øeèí vašich, a rozhnìval se, a pøisáhl, øka:
Deu 1:35 Jistì že nižádný z lidí tìchto pokolení zlého neuzøí zemì té dobré, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil dáti otcùm vašim,
Deu 1:36 Kromì Kálefa, syna Jefonova; ten ji uzøí, a jemu dám zemi, po níž chodil, i synùm jeho, proto že cele následoval Hospodina.
Deu 1:37 Ano i na mne rozhnìval se Hospodin pøíèinou vaší, øka: Také ani ty nevejdeš tam.
Deu 1:38 Jozue, syn Nun, kterýž stojí pøed tebou, on vejde tam, jeho posilò, nebo on rozdìlí ji losem Izraelovi.
Deu 1:39 A dítky vaše, o kterýchž jste pravili, že v loupež budou, a synové vaši, kteøíž ještì neznají dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim dám ji; oni dìdiènì ji obdrží.
Deu 1:40 Vy pak obrátíce se, jdìte na pouš cestou k moøi Rudému.
Deu 1:41 A odpovìdìvše, øekli jste ke mnì: Zhøešili jsme Hospodinu. My vstoupíme a budeme bojovati podlé toho všeho, jakž rozkázal nám Hospodin Bùh náš. A vzavše všickni odìní svá váleèná na sebe, hotovi jste byli vstoupiti na horu.
Deu 1:42 Hospodin pak øekl mi: Rci jim: Nevstupujte a nebojujte, nebo nejsem u prostøed vás, abyste nebyli poraženi pøed nepøátely svými.
Deu 1:43 A když jsem vám to mluvil, neuposlechli jste, nýbrž odporni jste byli øeèi Hospodinovì, a všeteènì vstoupili jste na horu.
Deu 1:44 Tedy vytáhl Amorejský, kterýž bydlil na té hoøe, proti vám, a honili vás, jako èinívají vèely, a potøeli vás na hoøe Seir až do Horma.
Deu 1:45 A navrátivše se, plakali jste pøed Hospodinem, ale neuslyšel Hospodin hlasu vašeho, a uší svých nenaklonil k vám.

Deu 1:46 I zùstali jste v Kádes za mnohé dny, podlé poètu dnù, v nichž jste tam byli.
Deu 2:1 Potom obrátivše se, táhli jsme na tu pouš cestou k moøi Rudému, jakož mluvil Hospodin ke mnì, a obcházeli jsme horu Seir za dlouhý èas,
Deu 2:2 Až mi øekl Hospodin takto:
Deu 2:3 Dosti jste již obcházeli horu tuto, obra tež se k stranì pùlnoèní.
Deu 2:4 A lidu pøikaž, øka: Pùjdete pøes pomezí bratøí svých synù Ezau, kteøíž bydlí v Seir. Aèkoli budou se vás báti, hleïte však pilnì,
Deu 2:5 Abyste jich nedráždili; nebo nedám vám z zemì jejich ani šlepìje nožné, proto že v dìdictví Ezau dal jsem horu Seir.
Deu 2:6 Pokrmù koupíte od nich za peníze, a jísti budete, i vody také ku pití za peníze od nich jednati budete.
Deu 2:7 Nebo Hospodin Bùh tvùj požehnal tobì pøi všeliké práci rukou tvých, a zná, že jdeš pøes pouš velikou tuto; již èty øidceti let Hospodin Bùh tvùj byl s tebou, aniž jsi mìl v èem nedostatku.
Deu 2:8 A šli jsme od bratøí našich, synù Ezau, kteøíž bydlí v Seir, s cesty polní od Elat a od Aziongaber, a uchýlili jsme se, abychom šli cestou po poušti Moábské.
Deu 2:9 I øekl mi Hospodin: Neškoï Moábským, ani jich popouzej k boji, nebo nedám tobì v zemi jejich dìdictví, ponìvadž synùm Lot dal jsem Ar v dìdictví.
Deu 2:10 (Emim prvé bydlili v ní, lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim.
Deu 2:11 Oni také za obry držáni byli jako Enakim, ale Moábští øíkali jim Emim.
Deu 2:12 V Seir pak bydlili prvé Horejští, kteréž synové Ezau vyhnali, a zahladili je pøed tváøí svou, a bydlili tu místo nich, jako uèinil Izrael v zemi vládaøství svého, kterouž jim dal Hospodin.)
Deu 2:13 Nyní vstanouce, pøejdìte potok Záred. I pøešli jsme potok Záred.
Deu 2:14 Èasu pak, v nìmž jsme šli z Kádesbarne, až jsme pøešli potok Záred, bylo let tøidceti osm, dokavadž nebyl vyhlazen všecken vìk mužù bojovných z prostøed stanù, jakož jim pøisáhl Hospodin.
Deu 2:15 Nebo ruka Hospodinova byla proti nim k setøení jich z prostøedku stanù, dokudž nevyhladil jich.
Deu 2:16 I stalo se, když všickni muži ti bojovní vyhynuli z prostøedku lidu,
Deu 2:17 Že mluvil Hospodin ke mnì, øka:
Deu 2:18 Ty pøejdeš dnes pomezí Moábské k mìstu Ar,
Deu 2:19 A pøiblížíš se k synùm Ammon. Nessužuj jich a nepopouzej jich k boji, nebo nedám tobì v zemi synù Ammon dìdictví, ponìvadž synùm Lotovým dal jsem ji k vládaøství.
Deu 2:20 (I ona také držána byla za zemi obrù; nebo obrové pøed tím bydlili v ní, kterýmž Ammoninští øíkali Zamzomim,
Deu 2:21 Lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. Ale zahladil je Hospodin pøed tváøí jejich, a vešli v dìdictví jejich, a bydlili na místì jejich,
Deu 2:22 Jakož uèinil synùm Ezau bydlícím v Seir, pro nìž vyhladil Horejské pøed tváøí jejich, i vešli v dìdictví jejich, a bydlili na místì jejich až do dnešního dne.
Deu 2:23 Hevejské také, kteøíž bydlili v Azerim až do Gáza, Kaftorejští, kteøíž vyšli z Kaftor, zahladili je, a bydlili na místì jejich.)
Deu 2:24 Vstanouce, beøte se a pøejdìte potok Arnon. Hle, dal jsem v ruce tvé Seona, krále Ezebon Amorejského, a zemi jeho; zaèniž jí vládnouti, a bojuj váleènì proti nìmu.
Deu 2:25 Dnes poènu pouštìti strach a lekání se tebe na lidi, kteøíž jsou pode vším nebem, tak že kteøížkoli uslyší povìst o tobì, tøásti a lekati se budou tváøi tvé.
Deu 2:26 I poslal jsem posly z pouští Kedemot k Seonovi, králi Ezebon, s slovy pokojnými, øka:
Deu 2:27 Nech projdu skrze zemi tvou, pøímo cestou pùjdu, neuchýlím se ani na pravo ani na levo.
Deu 2:28 Pokrmù za peníze prodáš mi, abych jedl, vody také za peníze dáš mi, a píti budu; toliko pìšky projdu,
Deu 2:29 Jakož mi uèinili synové Ezau, kteøíž bydlí v Seir, a Moábští, kteøíž bydlí v Ar, dokudž nepøejdu Jordánu, jda k zemi, kterouž Hospodin Bùh náš dává nám.
Deu 2:30 Ale nechtìl dopustiti Seon, král Ezebon, abychom prošli zemi jeho; nebo byl zatvrdil Hospodin Bùh tvùj ducha jeho, a ztužil srdce jeho, aby dal jej v ruce tvé, jakož se vidí podnes.
Deu 2:31 (Nebo øekl mi byl Hospodin: Aj, již jsem poèal v moc dávati tobì Seona i zemi jeho; zaèniž jí vládnouti, abys dìdiènì obdržel zemi jeho.)
Deu 2:32 A vytáhl byl Seon proti nám, on i všecken lid jeho k boji do Jasa.
Deu 2:33 I dal jej nám Hospodin Bùh náš, a porazili jsme ho s syny jeho i se vším lidem jeho.
Deu 2:34 Vzali jsme také toho èasu všecka mìsta jeho, a dali jsme v prokletí lid tìch všech mìst, i ženy i dìti, žádného nepozùstavivše.
Deu 2:35 Toliko hovada rozebrali jsme sobì, a koøisti z mìst, kterýchž jsme dobyli.
Deu 2:36 Od Aroer jenž jest na bøehu potoka Arnon, a od mìsta, kteréž jest v údolí, až do Galád nebylo mìsta, kteréž by ostáti mohlo pøed námi; všecka nám dal Hospodin Bùh náš.
Deu 2:37 Toliko k zemi synù Ammon nepøiblížils se, ani k žádné krajinì ležící pøi potoku Jabok, ani k mìstùm na horách, a k žádnému místu, kteréž zapovìdìl Hospodin Bùh náš.

Deu 3:1 Potom obrátivše se, táhli jsme cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid jeho k bitvì do Edrei.
Deu 3:2 I øekl mi Hospodin: Neboj se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho, a uèiníš jemu tak, jako jsi uèinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon.
Deu 3:3 Dal tedy Hospodin Bùh náš v ruce naše i Oga, krále Bázan, a všecken lid jeho, i porazili jsme jej, tak že jsme nepozùstavili po nìm žádného živého.
Deu 3:4 Dobyli jsme také téhož èasu všech mìst jeho; nebylo mìsta, kteréhož bychom jim neodjali, šedesáte mìst, všecku krajinu Argob, království Oga v Bázan.
Deu 3:5 Všecka ta mìsta byla ohražená zdmi vysokými, branami a závorami, kromì mìst otevøených, jichž bylo velmi mnoho.
Deu 3:6 A vyplénili jsme je, jako jsme uèinili Seonovi, králi Ezebon, vyhladivše všecka mìsta, muže, ženy i dítky.
Deu 3:7 Všecka pak hovada a koøisti mìst rozebrali jsme sobì.
Deu 3:8 Vzali jsme také téhož èasu zemi z ruky dvou králù Amorejských, kteráž byla pøed Jordánem, od potoku Arnon až k hoøe Hermon,
Deu 3:9 (Sidonští øíkají Hermonu Sarion, a Amorejští øíkají jemu Sanir),
Deu 3:10 Všecka mìsta v kraji, a všecken Galád, a všecken Bázan až do Sálecha a Edrei, kteráž byla mìsta království Og v Bázan.
Deu 3:11 Sám toliko Og, král v Bázan, z jiných obrù byl pozùstal. Aj, lùže jeho, lùže železné, ještì zùstává v Rabbat synù Ammon, devíti loktù zdýlí, a èetyø loket zšíøí, jakž jest loket muže.
Deu 3:12 Když tedy zemi tu obdrželi jsme dìdiènì toho èasu, krajinu od Aroer, jenž jest pøi potoku Arnon, a polovici hory Galád i mìsta její, dal jsem pokolení Ruben a Gád.
Deu 3:13 Ostatek pak Galád a všecku zemi Bázan, království Oga, dal jsem polovici pokolení Manassesova, totiž všecku krajinu Argob, všecku Bázan, kteráž sloula zemì obrù.
Deu 3:14 Jair, syn Manasse, vzal všecku krajinu Argob, až ku pomezí Gessuri a Machati; proèež nazval zemi Bázan od jména svého Havot Jair až do dnešního dne.
Deu 3:15 Machirovi pak dal jsem Galád.
Deu 3:16 A Rubenovu a Gádovu pokolení dal jsem krajinu od Galád až ku potoku Arnon, polovici potoka s pomezím až ku potoku Jabok, kdež jsou hranice synù Ammonitských,
Deu 3:17 A roviny tyto i Jordán s pomezím od Ceneret až k moøi pustému, jenž jest moøe slané, ležící pod horou Fazga k východu.
Deu 3:18 A pøikázal jsem vám toho èasu, øka: Hospodin Bùh váš dal vám zemi tuto, abyste ji dìdiènì obdrželi; vezmouce odìní na sebe, pùjdete pøed bratøími vašimi, syny Izraelskými, kteøížkoli silní jste.
Deu 3:19 Toliko ženy vaše a dítky vaše, a dobytek váš, (nebo vím, že mnoho dobytka máte,) zùstanou v mìstech vašich, kteráž jsem dal vám,
Deu 3:20 Dokudž by nedal odpoèinutí Hospodin bratøím vašim jako i vám, aby i oni dìdiènì obdrželi zemi, kterouž Hospodin Bùh váš dává jim za Jordánem; tedy navrátíte se jeden každý k dìdictví svému, kteréž jsem dal vám.
Deu 3:21 Také i Jozue pøikázal jsem toho èasu, øka: Oèi tvé vidí všecko, co uèinil Hospodin Bùh váš tìm dvìma králùm; tak uèiní Hospodin všechnìm královstvím, do kterýchž ty pùjdeš.
Deu 3:22 Nebojtež se jich, nebo Hospodin Bùh váš, on jest, kterýž bojuje za vás.
Deu 3:23 A tehdáž prosil jsem Hospodina, øka:
Deu 3:24 Panovníèe Hospodine, ty jsi poèal ukazovati služebníku svému velikost svou a ruku svou pøesilnou; nebo kdo jest Bùh silný na nebi aneb na zemi, ještо by èiniti mohl skutky podobné tvým, a moci podobné tobì?
Deu 3:25 Prosím, nech vejdu a uzøím zemi tu výbornou, kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán.
Deu 3:26 Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale øekl mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou.
Deu 3:27 Vstup na vrch hory Fazga, a pozdvihna oèí svých k západu a k pùlnoci, ku poledni i k východu, hleï oèima svýma; nebo nepøejdeš Jordánu tohoto.
Deu 3:28 Ale pøikaž Jozue, a posilò ho, i potvrï ho; nebo pùjde pøed lidem tímto, a on uvede jim v dìdictví zemi, kterouž uzøíš.
Deu 3:29 I zùstali jsme v údolí naproti Betfegor.
Deu 4:1 Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž já uèím vás èiniti, abyste živi byli, a vejdouce, dìdiènì vládli zemí, kterouž Hospodin Bùh otcù vašich vám dává.
Deu 4:2 Nepøidáte nic k slovu, kteréž já pøikazuji vám, aniž co ujmete od nìho, abyste tak pøikázaní Hospodina Boha svého, kteréž já pøikazuji vám, zachovali.
Deu 4:3 Oèi vaše vidìly, co uèinil Hospodin pro Belfegor, jak všecky lidi, kteøíž odešli po Belfegor, vyhladil Hospodin Bùh tvùj z prostøedku tvého.
Deu 4:4 Vy pak, pøídržející se Hospodina Boha vašeho, živi jste do dnešního dne všickni.
Deu 4:5 Viztež, uèil jsem vás ustanovením a soudùm, jakž mi pøikázal Hospodin Bùh mùj, abyste tak èinili v

zemi, do kteréž vejdete k dìdièném držení jí.
Deu 4:6 Ostøíhejtež tedy a èiòte je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše pøed oèima národù, kteøíž, slyšíce všecka ustanovení tato, øeknou: Jistì lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest.
Deu 4:7 Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by mìl bohy sobì tak blízké, jako jest Hospodin Bùh váš ve všem volání našem k nìmu?
Deu 4:8 A který jest národ tak veliký, kterýž by mìl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všecken zákon tento, kterýž já vám dnes pøedkládám?
Deu 4:9 A však hleï se a bedlivì ostøíhej duše své, abys nezapomenul na ty vìci, kteréž vidìly oèi tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všecky dny života tvého; a v známost je uvedeš synùm i vnukùm svým.
Deu 4:10 A nezapomínej, že jsi onoho dne stál pøed Hospodinem Bohem svým na Orébì, když mi byl øekl Hospodin: Shromažï mi lid, a jim pøedložím slova má, z nichž by se uèili mne báti po všecky dny, dokudž živi budou na zemi, a témuž aby syny své uèili.
Deu 4:11 Tedy pøistoupili jste, a stáli jste pod horou; (hora pak ta hoøela ohnìm až do samého nebe, a byly na ní tmy, oblak a mrákota.)
Deu 4:12 I mluvil k vám Hospodin z prostøedku ohnì. Hlas slov slyšeli jste, ale obrazu žádného jste nevidìli kromì hlasu,
Deu 4:13 Jímž vyhlásil vám smlouvu svou, kterézto pøikázal vám ostøíhati, totiž desíti slov, a napsal je na dvou dskách kamenných.
Deu 4:14 Mnì také pøikázal Hospodin toho èasu, abych uèil vás ustanovením a soudùm, abyste èinili je v zemi, do kteréž jdete k dìdièném držení jí.
Deu 4:15 Protož pilnì peèujte o duše své, (nebo nevidìli jste žádného obrazu toho dne, když k vám mluvil Hospodin na Orébì z prostøedku ohnì),
Deu 4:16 Abyste neporušili cesty své, a neuèinili sobì rytiny aneb podobenství nìjakého obrazu, tvárnosti muže neb ženy,
Deu 4:17 Podobenství nìjakého hovada, kteréž jest na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ptáka køídla majícího, kterýž létá v povìtøí,
Deu 4:18 Podobenství jakéhokoli zemìplazu na zemi, aneb podobenství jakékoli ryby, kteráž jest u vodì pod zemí.
Deu 4:19 Ani pozdvihuj oèí svých k nebi, abys, vida slunce a mìsíc, i hvìzdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klanìl bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty vìci oddal Hospodin Bùh tvùj všechnìm lidem pode vším nebem,
Deu 4:20 Vás pak vzal Hospodin, a vyvedl vás jako z peci železné z Egypta, abyste byli jeho lid dìdièný, jako jste dne tohoto.
Deu 4:21 Ale na mne rozhnìval se Hospodin pøíèinou vaší, a pøisáhl, že nepøejdu Jordánu, ani nevejdu do zemì té výborné, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví.
Deu 4:22 Nebo já umru v zemi této, a nepøejdu Jordánu, vy pak pøejdete, a dìdièní obdržíte zemi tu výbornou.
Deu 4:23 Hleïtež, abyste se nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž uèinil s vámi, a neèinili sobì rytiny, aneb obrazu jakékoli vìci, jakož pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj.
Deu 4:24 Nebo Hospodin Bùh tvùj jest oheò sžírající, Bùh silný, horlivý.
Deu 4:25 Když zplodíš syny a vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu svou, a udìláte rytinu ku podobenství jakékoli vìci, aneb uèiníte nìco zlého pøed oèima Hospodina Boha svého, popouzejíce ho:
Deu 4:26 Osvìdèuji proti vám dnes pøed nebem i zemí, že hroznì a rychle vyhlazeni budete z zemì, do kteréž pùjdete pøes Jordán, abyste vládli jí. Nedlouho bydliti budete v ní, ale do konce vyhlazeni budete.
Deu 4:27 A rozptýlí vás Hospodin mezi národy, a malièký poèet vás zùstane mezi pohany, do kterýchž zavede vás Hospodin,
Deu 4:28 A sloužiti tam budete bohùm, dílu rukou lidských, døevu a kameni, ješto nevidí ani slyší, ani jedí, ani èijí.
Deu 4:29 Jestliže pak i tam hledati budeš Hospodina Boha svého, tedy nalezneš, budeš-li ho hledati z celého srdce svého a z celé duše své.
Deu 4:30 Když úzko bude, a pøijdou na tì všecky ty vìci, naposledy však, jestliže bys se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal bys hlasu jeho,
Deu 4:31 (Ponìvadž Hospodin Bùh tvùj jest Bùh silný, milosrdný,) neopustí tebe, ani tì nezkazí, ani zapomene se na smlouvu otcù tvých, kterouž s pøísahou utvrdil jim.
Deu 4:32 Nebo ptej se nyní na dni staré, kteøíž byli pøed tebou, od toho dne, v kterémž stvoøil Bùh èlovìka na zemi, a od jednoho kraje nebe až do druhého, stala-li se kdy vìc podobná této tak veliké, aneb slýcháno-li kdy co takového?
Deu 4:33 Zdali kdy slyšel který lid hlas Boha mluvícího z prostøedku ohnì, jako jsi ty slyšel a živ zùstal?
Deu 4:34 Aneb zdali se kdy který Bùh pokusil, aby pøijda, vzal sobì národ nìkterý z jiného národu s zkušováním, znameními a s zázraky, skrze boje a ruku silnou, v rameni vztaženém a v hrùzi veliké, jako uèinil

všecko toto pro vás Hospodin Bùh váš v Egyptì pøed oèima vašima?
Deu 4:35 Tobì jest to ukázáno, abys vìdìl, že Hospodin jest Bùh, a že není jiného kromì nìho.
Deu 4:36 Dal s nebe slyšeti hlas svùj, aby vyuèil tebe, a na zemi ukázal tobì oheò svùj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostøedku ohnì.
Deu 4:37 Proto že miloval otce tvé, vyvolil símì jejich po nich, a vyvedl tì pøed sebou mocí svou velikou z Egypta,
Deu 4:38 Aby vyžena národy veliké a silnìjší, než jsi ty, pøed tváøí tvou, uvedl tebe a dal tobì zemi jejich v dìdictví, jakož dnes vidíš.
Deu 4:39 Vìziž tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Hospodin jest Bùh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného.
Deu 4:40 Protož ostøíhej po všecky dny ustanovení a pøikázaní jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, aby dobøe bylo tobì i synùm tvým po tobì, a abys prodlil dnù v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì.
Deu 4:41 Tehdy oddìlil Mojžíš tøi mìsta pøed Jordánem k východu slunce.
Deu 4:42 Aby utekl do nich vražedlník, kterýž by zabil bližního svého nechtì, a nemìl by ho pøed tím v nenávisti; když by utekl do jednoho z tìch mìst, aby živ zùstal:
Deu 4:43 Bozor na poušti, na rovinách v kraji Rubenitských, a Rámot v Galád, v pokolení Gád, a Golan v Bázan, v pokolení Manasse.
Deu 4:44 Ten jest zákon, kterýž pøedložil Mojžíš synùm Izraelským,
Deu 4:45 A tato jsou svìdectví a ustanovení i soudové, kteréž pøedložil Mojžíš synùm Izraelským, když vyšli z Egypta,
Deu 4:46 Pøed Jordánem v údolí naproti Betfegor, v zemi Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, jejž porazil Mojžíš a synové Izraelští, když vyšli z Egypta,
Deu 4:47 A uvázali se dìdiènì v zemi jeho, a v zemi Oga, krále Bázan, dvou králù Amorejských, v zemi, kteráž jest pøed Jordánem k východu slunce,
Deu 4:48 Od Aroer, (jenž leží pøi bøehu potoka Arnon), až k hoøe Sion, kteráž jest Hermon.
Deu 4:49 I ve všecku rovinu pøed Jordánem k východu až k moøi pustému, ležící pod horou Fazga.
Deu 5:1 I svolal Mojžíš všecken lid Izraelský, a øekl jim: Slyš, Izraeli, ustanovení a soudy, kteréž já dnes mluvím v uši vaše; nauète se jim, a v skutku jich ostøíhejte.
Deu 5:2 Hospodin Bùh náš uèinil s námi smlouvu na Orébì.
Deu 5:3 Ne s otci našimi uèinil Hospodin tu smlouvu, ale s námi, kteøíž zde jsme nyní my všickni živí.
Deu 5:4 Tváøí v tváø mluvil Hospodin s vámi na té hoøe z prostøedku ohnì,
Deu 5:5 (Já jsem pak stál mezi Hospodinem a mezi vámi toho èasu, abych oznámil vám øeè Hospodinovu; nebo jste se báli ohnì, a nevstoupili jste na horu), øka:
Deu 5:6 Já jsem Hospodin Bùh tvùj, kterýž jsem tì vyvedl z zemì Egyptské z domu služby.
Deu 5:7 Nebudeš míti bohù jiných pøede mnou.
Deu 5:8 Neuèiníš sobì rytiny , ani jakého podobenství tìch vìcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani tìch, kteréž na zemi dole, ani tìch, kteréž jsou u vodách pod zemí.
Deu 5:9 Nebudeš se jim klaniti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bùh tvùj, Bùh silný, horlivý, navštìvující nepravost otcù na synech do tøetího i ètvrtého pokolení tìch, kteøíž nenávidí mne,
Deu 5:10 A èinící milosrdenství nad tisíci tìch, kteøíž mne milují, a ostøíhají pøikázaní mých.
Deu 5:11 Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo, nebo nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.
Deu 5:12 Ostøíhej dne sobotního, abys jej svìtil, jakož pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj.
Deu 5:13 Šest dní pracovati budeš, a dìlati všeliké dílo své;
Deu 5:14 Ale dne sedmého odpoèinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dìlati žádného díla, ty i syn tvùj i dcera tvá, i služebník tvùj i dìvka tvá, vùl i osel tvùj i všeliké hovado tvé, i pøíchozí tvùj, kterýž jest v branách tvých, aby odpoèinul služebník tvùj a dìvka tvá jako i ty.
Deu 5:15 A pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské, a vyvedl tì Hospodin Bùh tvùj odtud v ruce silné, a v rameni vztaženém. Protož pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj, abys svìtil den sváteèní.
Deu 5:16 Cti otce svého i matku svou, jakož pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj, aby se prodleli dnové tvoji, a aby tobì dobøe bylo na zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì.
Deu 5:17 Nezabiješ.
Deu 5:18 Nesesmilníš.
Deu 5:19 Nepokradeš.
Deu 5:20 Nepromluvíš proti bližnímu svému køivého svìdectví.
Deu 5:21 Nepožádáš manželky bližního svého, aniž požádáš domu bližního svého, pole jeho, neb služebníka jeho, aneb dìvky jeho, vola jeho neb osla jeho, aneb èehokoli z tìch vìcí, kteréž jsou bližního tvého.
Deu 5:22 Ta slova mluvil Hospodin ke všemu shromáždìní vašemu na hoøe z prostøedku ohnì, oblaku a mrákoty, hlasem velikým, a nepøidal nic více, a napsal je na dvou dskách kamenných, kteréž mnì dal.

Deu 5:23 Vy pak když jste uslyšeli hlas z prostøedku tmy, (nebo hora ohnìm hoøela), pøistoupili jste ke mnì všickni vùdcové pokolení vašich a starší vaši,
Deu 5:24 A øekli jste: Ej, ukázal nám Hospodin Bùh náš slávu svou a velikost svou, a slyšeli jsme hlas jeho z prostøedku ohnì; dnešního dne vidìli jsme, že Bùh mluvil s èlovìkem, a on živ zùstal.
Deu 5:25 Protož nyní proè máme zemøíti? Nebo sežral by nás oheò veliký tento; jestli více slyšeti budeme hlas Hospodina Boha našeho, zemøeme.
Deu 5:26 Nebo co jest všeliké tìlo, aby slyše hlas Boha živého mluvícího z prostøedku ohnì, jako my, mìlo živo býti?
Deu 5:27 Pøistup ty a slyš všecky vìci, kteréž mluviti bude Hospodin Bùh náš; potom ty mluviti budeš nám, což by koli øekl tobì Hospodin Bùh náš, a my slyšeti i èiniti budeme.
Deu 5:28 Uslyšev pak Hospodin hlas øeèí vašich, když jste mluvili ke mnì, øekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas øeèi lidu tohoto, kterouž mluvili tobì. Cožkoli mluvili, dobøe jsou mluvili.
Deu 5:29 Ó kdyby bylo jejich srdce takové, aby se báli mne a ostøíhali pøikázaní mých po všeliký èas, aby jim dobøe bylo i synùm jejich na vìky!
Deu 5:30 Jdi, rci jim: Navra te se k stanùm vašim.
Deu 5:31 Ty pak stùj tuto pøi mnì, a oznámím tobì všecka pøikázaní, ustanovení i soudy, kterýmž je uèiti budeš, aby je èinili v zemi, kterouž já dávám jim, aby jí dìdiènì vládli.
Deu 5:32 Hleïtež tedy, abyste èinili, jakž pøikázal vám Hospodin Bùh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo.
Deu 5:33 Po vší té cestì, kterouž vám pøikázal Hospodin Bùh váš, choditi budete, abyste živi byli, a dobøe bylo vám, a abyste prodlili dnù na zemi, kterouž dìdiènì obdržíte.
Deu 6:1 Toto pak jest pøikázaní, ustanovení a soudové, kteréž pøikázal Hospodin Bùh váš, abych uèil vás, abyste èinili je v zemi, do kteréž jdete k dìdiènému držení jí,
Deu 6:2 Abys se bál Hospodina Boha svého, ostøíhaje všech ustanovení jeho a pøikázaní jeho, kteráž já pøikazuji tobì, ty i syn tvùj i vnuk tvùj, po všecky dny života svého, aby se prodlili dnové tvoji.
Deu 6:3 Slyšiž tedy, Izraeli, a hleï tak skuteènì èiniti, aby tobì dobøe bylo, a abyste se velmi rozmnožili, (jakož mluvil Hospodin Bùh otcù tvých tobì,) v zemi oplývající mlékem a strdí.
Deu 6:4 Slyš, Izraeli, Hospodin Bùh náš, Hospodin jeden jest.
Deu 6:5 Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své.
Deu 6:6 A budou slova tato, kteráž já pøikazuji tobì dnes, v srdci tvém.
Deu 6:7 A budeš je èasto opìtovati synùm svým, a mluviti o nich, když sedneš v domì svém, když pùjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.
Deu 6:8 Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náèelník mezi oèima svýma.
Deu 6:9 Napíšeš je také na veøejích domu svého a na branách svých.
Deu 6:10 A když tì uvede Hospodin Bùh tvùj do zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že ji tobì dá, i mìsta veliká a výborná, kterýchžs nestavìl,
Deu 6:11 A domy plné všech dobrých vìcí, kterýchž jsi nenaplnil, a studnice vykopané, kterýchž jsi nekopal, a vinice i olivoví, jichž jsi neštípil, a jedl bys a nasytil se:
Deu 6:12 Varuj se, abys nezapomenul na Hospodina, kterýž tì vyvedl z zemì Egyptské, z poroby tìžké.
Deu 6:13 Hospodina Boha svého báti se budeš, a jemu sloužiti, a ve jméno jeho pøisahati.
Deu 6:14 Neodejdeš po bozích cizích, z bohù jiných národù, kteøíž vùkol vás jsou,
Deu 6:15 (Nebo Bùh silný, horlivý, Hospodin tvùj u prostøed tebe jest,) aby se neroznítila prchlivost Hospodina Boha tvého na tebe, a shladil by tì se svrchku zemì.
Deu 6:16 Nebudete pokoušeti Hospodina Boha svého, jako jste pokoušeli v Massah.
Deu 6:17 Pilnì ostøíhejte pøikázaní Hospodina Boha svého, a svìdectví jeho, i ustanovení jeho, kteráž pøikázal tobì,
Deu 6:18 A èiò to, což pravého a dobrého jest pøed oèima Hospodinovýma, aby tobì dobøe bylo, a vejda, abys dìdiènì obdržel zemi výbornou, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm tvým,
Deu 6:19 Aby vypudil všecky nepøátely tvé od tváøi tvé, jakož mluvil Hospodin.
Deu 6:20 Když by se potom syn tvùj otázal tebe, øka: Co jsou to za svìdectví a ustanovení i soudy, kteréž pøikázal Hospodin Bùh náš vám?
Deu 6:21 Tedy díš synu svému: Služebníci jsme byli Faraonovi v Egyptì, i vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné.
Deu 6:22 A èinil Hospodin znamení a zázraky veliké a škodlivé v Egyptì proti Faraonovi, a proti všemu domu jeho pøed oèima našima,
Deu 6:23 Nás pak vyvedl odtud, aby uvedl nás, a dal nám zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm našim.
Deu 6:24 Protož pøikázal nám Hospodin, abychom ostøíhali všech ustanovení tìchto, bojíce se Hospodina Boha svého, aby nám dobøe bylo po všecky dny, a aby zachoval nás pøi životu, jakž to èiní i v dnešní den.
Deu 6:25 A spravedlnost míti budeme, když ostøíhati budeme a èiniti všecka pøikázaní tato pøed Hospodinem

Bohem svým, jakož pøikázal nám.
Deu 7:1 Když pak tebe uvede Hospodin Bùh tvùj do zemì, do kteréž ty již vcházíš, abys vládl jí, a vyplení národy mnohé od tváøi tvé, Hetea, Gergezea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, sedm národù vìtších a silnìjších, nežli jsi ty,
Deu 7:2 A dá je Hospodin Bùh tvùj tobì, abys je pobil: jako proklaté vypléníš je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi.
Deu 7:3 Nikoli nespøízníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému.
Deu 7:4 Nebo by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili by bohùm cizím, proèež popudila by se prchlivost Hospodinova na vás, a zahladila by tì rychle.
Deu 7:5 Ale radìji toto jim uèiòte: Oltáøe jejich zboøte, modly jejich stroskotejte, háje také posekejte, a rytiny jejich ohnìm spalte.
Deu 7:6 Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bùh tvùj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všecky národy, kteøíž jsou na zemi.
Deu 7:7 Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, pøipojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás poèet byl nežli jiných národù,)
Deu 7:8 Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splniti chtìl pøísahu, kterouž pøisáhl otcùm vašim, vyvedl vás v ruce silné, a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona, krále Egyptského.
Deu 7:9 I zvíš, že Hospodin Bùh tvùj jest Bùh, Bùh silný a pravdomluvný, ostøíhající smlouvy a milosrdenství tìm, kteøíž ho milují a ostøíhají pøikázaní jeho, až do tisícího kolena,
Deu 7:10 Odplacující tomu, kterýž ho nenávidí, v tváø jeho, tak aby zahladil jej. Nebude prodlévati; kdož ho nenávidí, v tváø jeho odplatí jemu.
Deu 7:11 Protož ostøíhej pøikázaní a ustanovení i soudù, kteréž já tobì dnes pøikazuji, abys je èinil.
Deu 7:12 I bude to, že když poslouchati budete soudù tìchto a ostøíhati i èiniti je, také Hospodin Bùh tvùj ostøíhati bude tobì smlouvy a milosrdenství, kteréž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým.
Deu 7:13 A bude tì milovati, i požehná tobì a rozmnoží tebe. Nebo požehná plodu života tvého a úrodám zemì tvé, obilí tvému, vínu tvému a oleji tvému, plodu skotù tvých i stádùm bravù tvých v zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, že ji tobì dá.
Deu 7:14 Požehnaný budeš nad všecky národy; nebude u tebe neplodný aneb neplodná, ani mezi hovady tvými.
Deu 7:15 Vzdálí také od tebe Hospodin všeliký neduh, a všecky zlé nemoci Egyptské, kteréž znáš; nevzloží jich na tebe, ale vzloží je na všecky, kteøíž tì nenávidí.
Deu 7:16 A shladíš všecky národy, kteréž Hospodin Bùh tvùj dá tobì. Neslituje se nad nimi oko tvé, aniž sloužiti budeš bohùm jejich, nebo to bylo by tobì osídlem.
Deu 7:17 Øekl-li bys v srdci svém: Vìtší jsou národové tito nežli já, kterak budu moci vyhnati je?
Deu 7:18 Neboj se jich, ale pilnì pamatuj na to, co uèinil Hospodin Bùh tvùj Faraonovi a všechnìm Egyptským,
Deu 7:19 Na pokušení veliká, kteráž vidìly oèi tvé, i znamení a zázraky, a ruku silnou a rámì vztažené, v kterémž vyvedl tì Hospodin Bùh tvùj. Tak uèiní Hospodin Bùh tvùj všechnìm národùm, kterýchž bys se obával.
Deu 7:20 Nadto sršnì pošle Hospodin Bùh tvùj na nì, dokudž by nezhynuli, kteøíž by pozùstali, a kteøíž by se skryli pøed tebou.
Deu 7:21 Nelekejž se strachu jejich, nebo Hospodin Bùh tvùj jest u prostøed tebe, Bùh silný, veliký a hrozný.
Deu 7:22 I vyplení Hospodin Bùh tvùj národy ty od tváøi tvé pomalu; nebudeš moci pojednou jich shladiti, aby se nerozmnožila proti tobì zvìø polní.
Deu 7:23 A však dá je Hospodin Bùh tvùj tobì, a setøe je setøením velikým, dokudž nebudou vyhlazeni.
Deu 7:24 Vydá i krále jejich v ruce tvé, a vyhladíš jméno jejich pod nebem; neostojí žádný pøed tebou, až je i vyhladíš.
Deu 7:25 Ryté bohy jejich ohnìm popálíš; nepožádáš støíbra a zlata, kteréž jest na nich, aniž ho sobì vezmeš, aby nebylo tobì osídlem, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému.
Deu 7:26 Aniž vneseš ohavnosti do domu svého, abys nebyl proklatý, jako i ona; všelijak v ohyzdnosti a v ohavnosti budeš míti ji, nebo proklatá jest.
Deu 8:1 Všelikého pøikázaní, kteréž já pøikazuji tobì dnes, skuteènì ostøíhejte, abyste živi byli a rozmnožili se, a vešli k dìdiènému obdržení zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm vašim.
Deu 8:2 A rozpomínati se budeš na všecku cestu, kterouž tì vedl Hospodin Bùh tvùj již teï ètyøidceti let po poušti, aby ponížil tebe a zkusil tì, aby známé bylo, co jest v srdci tvém, budeš-li ostøíhati pøikázaní jeho, èili nic.
Deu 8:3 I ponížil tì a dopustil na tebe hlad, potom tì krmil mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé uèinil tobì, že ne samým chlebem živ bude èlovìk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových, živ bude èlovìk.
Deu 8:4 Roucho tvé nevetšelo na tobì, a noha tvá se neodhnetla, již od ètyøidceti let.
Deu 8:5 Znejž tedy v srdci svém, že jakož cvièí èlovìk syna svého, tak Hospodin Bùh tvùj cvièí tebe.
Deu 8:6 A ostøíhej pøikázaní Hospodina Boha svého, chodì po cestách jeho, a boje se jeho.

Deu 8:7 Nebo Hospodin Bùh tvùj uvozuje tì do zemì výborné, zemì, v níž jsou potokové vod, studnice a propasti prýštící se po údolích i po horách,
Deu 8:8 Do zemì hojné na pšenici a jeèmen, na vinice a fíky a jablka zrnatá, do zemì, v níž jest hojnost olivoví olej pøinášejícího a medu.
Deu 8:9 Zemì, v níž bez nedostatku chléb jísti budeš, a v nièemž nouze trpìti nebudeš, zemì, jejíž kamení jest železo, a z hor jejích mìï sekati budeš.
Deu 8:10 Když žkoli jísti budeš a nasytíš se, dobroøeèiti budeš Hospodina Boha svého za zemi výbornou, kterouž dal tobì.
Deu 8:11 Aniž se kdy toho dopouštìj, abys se mìl zapomenouti na Hospodina Boha svého, a neostøíhati pøikázaní a soudù jeho i ustanovení jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì,
Deu 8:12 Aby, když bys jedl a nasycen byl, a domù krásných nastavìje, v nich bys bydlil,
Deu 8:13 A volové i ovce tvé rozmnoženy byly by, støíbra také a zlata mìl bys mnoho, a hojnost ve všech vìcech svých,
Deu 8:14 Nepozdvihlo se srdce tvé, a zapomenul bys na Hospodina Boha svého, kterýž tì vyvedl z zemì Egyptské, z domu služby,
Deu 8:15 A vedl tì pøes pouš velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a štírové, pouš žíznivou, na níž nebylo žádné vody, a vyvedl tobì vodu z pøetvrdé skály,
Deu 8:16 Kterýž tì krmil na poušti mannou, o kteréž nevìdìli otcové tvoji, aby tì potrápil a zkusil tebe, naposledy však aby dobøe uèinil tobì.
Deu 8:17 Aniž øíkej v srdci svém: Moc má a síla ruky mé zpùsobila mi tato zboží,
Deu 8:18 Ale pamatuj na Hospodina Boha svého, nebo on dává tobì moc k dobývání zboží, aby utvrdil smlouvu svou, kterouž s pøísahou uèinil s otci tvými, jakož to ukazuje dnešní den.
Deu 8:19 Pakli zapomena se na Hospodina Boha svého, postoupil bys po bozích cizích, a sloužil bys jim a klanìl bys se jim: osvìdèuji proti vám dnes, že koneènì zahynete.
Deu 8:20 Jako pohané, kteréž Hospodin zahladil pøed tváøí vaší, tak zahynete, proto že jste neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého.
Deu 9:1 Slyš, Izraeli, ty pøejdeš dnes pøes Jordán, abys vejda, dìdiènì vládl národy vìtšími a silnìjšími, než jsi ty, mìsty velikými a ohrazenými až k nebi,
Deu 9:2 Lidem velikým a vysokým, syny Enakovými, o kterýchž víš, a o kterýchž jsi slyšel praviti: Kdo se postaví proti synùm Enakovým?
Deu 9:3 Protož vìziž dnes, že Hospodin Bùh tvùj, kterýž jde pøed tebou, jest jako oheò spalující. On vyhladí je, a on sníží je pøed tebou; i vyženeš je a vyhladíš je rychle, jakož mluvil tobì Hospodin.
Deu 9:4 Neøíkejž v srdci svém, když by je zapudil Hospodin Bùh tvùj od tváøi tvé, øka: Pro spravedlnost mou uvedl mne Hospodin, abych dìdiènì obdržel zemi tuto, tak jako pro bezbožnost národù tìch Hospodin vyhnal je od tváøi tvé.
Deu 9:5 Ne pro spravedlnost svou a pravost srdce svého ty jdeš, abys dìdiènì obdržel zemi jejich, ale pro bezbožnost národù tìch Hospodin Bùh tvùj vyhání je od tváøi tvé, a aby splnil slovo, kteréž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.
Deu 9:6 Protož vìziž, že ne pro spravedlnost tvou Hospodin Bùh tvùj dává tobì zemi tu výbornou, abys dìdiènì držel ji, ponìvadž jsi lid tvrdé šíje.
Deu 9:7 Pamatujž a nezapomínej, že jsi k hnìvu popouzel Hospodina Boha svého na poušti; hned od toho dne, když jsi vyšel z zemì Egyptské, až jste pøišli na místo toto, odporni jste byli Hospodinu.
Deu 9:8 Také i na Orébì popudili jste k hnìvu Hospodina, a rozhnìval se na vás Hospodin, aby vás shladil.
Deu 9:9 Když jsem vstoupil na horu, abych vzal dsky kamenné, dsky smlouvy, kterouž uèinil s vámi Hospodin, tehdáž jsem trval na hoøe èty øidceti dní a èty øidceti nocí, chleba nejeda a vody nepije.
Deu 9:10 I dal mi Hospodin dvì dsky kamenné, psané prstem Božím, na nichž byla všecka ta slova, kteráž mluvil vám Hospodin na hoøe z prostøedku ohnì v den shromáždìní.
Deu 9:11 Po skonání pak èty øidceti dnù a èty øidceti nocí dal mi Hospodin dvì dsky kamenné, dsky smlouvy.
Deu 9:12 I øekl mi Hospodin: Vstana, sstup rychle odsud, nebo poškvrnil se lid tvùj, kterýž jsi vyvedl z Egypta; sešli brzy s cesty, kterouž jsem jim pøikázal, a uèinili sobì slitinu.
Deu 9:13 Mluvil také Hospodin ke mnì, øka: Vidìl jsem lid ten, a jistì lid tvrdošijný jest.
Deu 9:14 Pus mne, a je setru, a zahladím jméno jejich pod nebem, tebe pak uèiním v národ vìtší a silnìjší, nežli jest tento.
Deu 9:15 Tedy obrátiv se, sstoupil jsem s hory, (hora pak hoøela ohnìm), dvì dsky smlouvy maje v obou rukou svých.
Deu 9:16 Když jsem pak pohledìl a uzøel jsem, že jste zhøešili Hospodinu Bohu vašemu, udìlavše sobì tele lité, (brzy jste byli sešli s cesty, kterouž pøikázal vám Hospodin):
Deu 9:17 Pochytiv ty dvì dsky, povrhl jsem je z obou rukou svých, a polámal jsem je pøed oèima vašima.
Deu 9:18 A padna, ležel jsem pøed Hospodinem jako i prvé, èty øidceti dní a èty øidceti nocí, chleba nejeda a

vody nepije, pro všecky høíchy vaše, kterýmiž jste byli zhøešili, èiníce to, což zlého jest pøed oèima Hospodinovýma, a popouzejíce jeho.
Deu 9:19 Nebo bál jsem se prchlivosti a hnìvu, kterýmž se byl popudil Hospodin proti vám, aby zahladil vás, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž.
Deu 9:20 Na Arona též rozhnìval se byl Hospodin náramnì, tak že ho zahladiti chtìl; tedy modlil jsem se také za Arona téhož èasu.
Deu 9:21 Høích pak váš, kterýž jste byli uèinili, totiž tele, vzav, spálil jsem je ohnìm a zdrobil jsem je, tluka je dobøe, dokudž nebylo setøíno na prach. Potom vsypal jsem prach jeho do potoka, kterýž tekl s té hory.
Deu 9:22 Ano i v Tabbera a v Massah a v Kibrot Hattáve popouzeli jste Hospodina k hnìvu.
Deu 9:23 A když vás poslal Hospodin z Kádesbarne, øka: Vstupte a opanujte zemi tu, kterouž jsem vám dal, odporni jste byli øeèi Hospodina Boha svého, a nevìøili jste jemu, aniž jste uposlechli hlasu jeho.
Deu 9:24 Odporni jste byli Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal.
Deu 9:25 A padna, ležel jsem pøed Hospodinem èтyøidceti dní a èтyøidceti nocí, v nichž jsem rozprostíral se; nebo øekl Hospodin, že vás chce zahladiti.
Deu 9:26 I modlil jsem se Hospodinu, øka: Panovníèe Hospodine, nezatracuj lidu svého, a to dìdictví svého, kteréž jsi vykoupil velikomocností svou, kteréž jsi vyvedl z Egypta v ruce silné.
Deu 9:27 Rozpomeniž se na služebníky své, Abrahama, Izáka a Jákoba; nepatøiž na tvrdost lidu tohoto, na bezbožnost jeho a na høíchy jeho,
Deu 9:28 Aby neøekli obyvatelé zemì té, z níž jsi nás vyvedl: Proto že nemohl Hospodin uvésti jich do zemì, kterouž zaslíbil jim, aneb že je mìl v nenávisti, vyvedl je, aby je pobil na poušti.
Deu 9:29 Však oni jsou lid tvùj a dìdictví tvé, kteréž jsi vyvedl v síle své veliké a v rameni svém vztaženém.
Deu 10:1 Toho èasu øekl mi Hospodin: Vyhlaï sobì dvì dsky kamenné, podobné prvním, a vstup ke mnì na horu, a udìlej sobì truhlu døevìnou.
Deu 10:2 I napíši na dskách tìch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil, a vložíš je do té truhly.
Deu 10:3 Tedy udìlal jsem truhlu z døíví setim, a vyhladiv dvì dsky kamenné, podobné prvním, vstoupil jsem na horu, nesa ty dvì dsky v rukou svých.
Deu 10:4 I napsal na tìch dskách, tak jakž prvé byl napsal, deset slov, kteráž mluvil k vám Hospodin na hoøe z prostøedku ohnì v den shromáždìní onoho, a dal je Hospodin mnì.
Deu 10:5 A obrátiv se, sstoupil jsem s hory té, a vložil jsem ty dsky do truhly, kterouž jsem byl udìlal, a byly tam, jakož mi pøikázal Hospodin.
Deu 10:6 Synové pak Izraelští hnuli se z Beerot synù Jakan do Moserah. Tam umøel Aron, a tu jest pochován; i konal úøad knìžský na místì jeho Eleazar, syn jeho.
Deu 10:7 Odtud táhli do Gadgad, a z Gadgad do Jotbata, do zemì vod tekutých.
Deu 10:8 Toho èasu oddìlil Hospodin pokolení Léví, aby nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a aby stáli pøed Hospodinem k službì jemu, a k dobroøeèení ve jménu jeho až do dnešního dne.
Deu 10:9 Proèež nemìlo pokolení Léví dílu a dìdictví s bratøími svými, nebo Hospodin jest dìdictví jeho, jakož mluvil k nìmu Hospodin Bùh tvùj.
Deu 10:10 Já pak zùstal jsem na té hoøe jako dnù prvních, èтyøidceti dní a èтyøidceti nocí, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž, a nechtìl shladiti tebe.
Deu 10:11 Potom øekl mi Hospodin: Vstaò, jdi, pøedcházeje lid, aby vešli a vládli zemí, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm jejich, že jim ji dám.
Deu 10:12 Nyní tedy, Izraeli, èeho žádá Hospodin Bùh tvùj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém srdci svém, a ve vší duši své,
Deu 10:13 Ostøíhaje pøikázaní Hospodinových a ustanovení jeho, kteráž já pøikazuji tobì dnes k tvému dobrému.
Deu 10:14 Aj, Hospodina Boha tvého jest nebe i nebesa nebes, zemì a všecky vìci, kteréž jsou na ní.
Deu 10:15 Však toliko v otcích tvých zalíbilo se Hospodinu, aby je zamiloval, a vyvolil símì jejich po nich, vás totiž ze všech národù, jakož dnes vidíš.
Deu 10:16 Protož obøežtež neobøízku srdce svého, a šíje své nezatvrzujte více.
Deu 10:17 Nebo Hospodin Bùh váš, on jest Bùh bohù, a Pán pánù, Bùh silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž nepøijímá osoby, ani béøe darù,
Deu 10:18 Èinì soud sirotku a vdovì, miluje také pøíchozího, dávaje mu chléb a odìv.
Deu 10:19 Protož milujte hostì, nebo jste byli hosté v zemi Egyptské.
Deu 10:20 Hospodina Boha svého báti se budeš, jemu sloužiti, a jeho se pøídržeti, a ve jménu jeho pøisahati budeš.
Deu 10:21 On jest chvála tvá, a on jest Bùh tvùj, kterýž uèinil s tebou tyto veliké a hrozné vìci, kteréž vidìly oèi tvé.
Deu 10:22 V sedmdesáti dušech sstoupili otcové tvoji do Egypta, nyní pak rozmnožil tì Hospodin Bùh tvùj, abys

byl v množství jako hvìzdy nebeské.
Deu 11:1 Milujž tedy Hospodina Boha svého a ostøíhej naøízení jeho, ustanovení a soudù jeho, i pøikázaní jeho po všecky dny.
Deu 11:2 A znejtež dnes (nebo ne k samým synùm vašim mluvím, kteøíž neznali toho, ani nevidìli), trestání Hospodina Boha svého, dùstojnost jeho, ruku jeho silnou a rámì jeho vztažené,
Deu 11:3 A znamení i skutky jeho, kteréž èinil u prostøed Egypta Faraonovi, králi Egyptskému, i vší zemi jeho,
Deu 11:4 A co uèinil vojsku Egyptskému, koòùm i vozùm jeho, kterýž uvedl vody moøe Rudého na nì, když vás honili, a shladil je Hospodin až do dnešního dne;
Deu 11:5 Také co uèinil vám na poušti, dokudž jste nepøišli až k místu tomuto,
Deu 11:6 A co uèinil Dátanovi a Abironovi, synùm Eliaba, syna Rubenova, když zemì otevøela ústa svá, a požøela je i èeledi jejich, stany jejich se vším statkem jejich, kterýž pøi sobì mìli, u prostøed všeho Izraele.
Deu 11:7 Ale oèi vaše vidìly všecky skutky Hospodinovy veliké, kteréž èinil.
Deu 11:8 Protož ostøíhejte všech pøikázaní, kteráž já dnes pøikazuji vám, abyste zmocnìni byli, a vejdouce, dìdiènì obdrželi zemi, do kteréž vy jdete k dìdiènému jí obdržení,
Deu 11:9 A aby se prodlili dnové vaši na zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil dáti Hospodin otcùm vašim i semeni jejich, zemi mlékem a strdí oplývající.
Deu 11:10 Nebo zemì, do kteréž ty již vcházíš, abys ji dìdiènì obdržel, není jako zemì Egyptská, z níž jsi vyšel, v kteréž jsi rozsíval símì své, a svlažoval ji do ustání noh svých jako zahradu bylinnou:
Deu 11:11 Ale zemì, do kteréž vy jdete, abyste jí dìdiènì vládli, jest zemì hornatá, mající i údolí, kteráž z deštì nebeského svlažována bývá vodou,
Deu 11:12 Zemì, o kterouž Hospodin Bùh tvùj peèuje, a vždycky oèi Hospodina Boha tvého obráceny jsou na ni, od poèátku roku až do konce jeho.
Deu 11:13 Protož jestliže opravdovì poslouchati budete pøikázaní mých, kteráž já vám dnes pøikazuji, milujíce Hospodina Boha svého a sloužíce jemu z celého srdce svého a ze vší duše své,
Deu 11:14 Dám déš zemi vaší èasem svým, ranní i pozdní, a sklízeti budeš obilé své, víno své i olej svùj.
Deu 11:15 Dám i pastvu na poli tvém pro hovada tvá, a budeš jísti až do sytosti.
Deu 11:16 Vystøíhejtež se tedy, aby nebylo svedeno srdce vaše, abyste odstupujíce, nesloužili bohùm cizím, a neklanìli se jim.
Deu 11:17 Proèež Hospodin velice by se na vás rozhnìval, a zavøel by nebe, aby deštì nedávalo, a zemì aby nedávala úrody své; i zahynuli byste rychle z zemì výborné, kterouž Hospodin vám dává.
Deu 11:18 Ale složte tato slova má v srdci svém a v mysli své, a uvažte je sobì za znamení na rukou svých, a budou jako náèelník mezi oèima vašima.
Deu 11:19 A vyuèujte jim syny své, rozmlouvajíce o nich, když sedneš v domì svém, aneb když pùjdeš cestou, když lehneš i když vstaneš.
Deu 11:20 Napíšeš je také na veøejích domu svého i na branách svých,
Deu 11:21 Aby byli rozmnoženi dnové vaši a dnové synù vašich na zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm vašim, že ji dá jim, dokudž nebe trvá nad zemí.
Deu 11:22 Nebo jestliže bedlivì ostøíhati budete všech pøikázaní tìchto, kteráž já pøikazuji vám, abyste je èinili, milujíce Hospodina Boha svého, a chodíce po všech cestách jeho, a pøidržejíce se jeho:
Deu 11:23 Tedy vyžene Hospodin všecky ty národy od tváøi vaší, a vládnouti budete dìdiènì národy vìtšími i silnìjšími, nežli jste vy.
Deu 11:24 Všeliké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše, vaše bude; od pouštì a od Libánu, a od øeky Eufraten až k moøi nejdalšímu bude pomezí vaše.
Deu 11:25 Nepostaví se žádný proti vám; strach a bázeò vás pustí Hospodin Bùh váš na tváø vší zemì, po kteréž choditi budete, jakož jest mluvil vám.
Deu 11:26 Hle, já pøedkládám vám dnes požehnání i zloøeèení,
Deu 11:27 Požehnání, budete-li poslouchati pøikázaní Hospodina Boha svého, kteráž já dnes pøikazuji vám,
Deu 11:28 Zloøeèení pak, jestliže byste neposlouchali pøikázaní Hospodina Boha svého, ale sešli byste s cesty, o kteréž já dnes pøikazuji vám, následujíce bohù cizích, kterýchž neznáte.
Deu 11:29 A když by tì uvedl Hospodin Bùh tvùj do zemì, do kteréž ty jdeš, abys dìdiènì vládl jí, tedy dáš požehnání toto na hoøe Garizim, a zloøeèení na hoøe Hébal,
Deu 11:30 Kteréž jsou za Jordánem, za cestou chýlící se k západu slunce, v zemi Kananejského, jenž bydlí na rovinách naproti Galgala, blízko rovin More.
Deu 11:31 Nebo vy pùjdete pøes Jordán, abyste vešli a dìdiènì vládli zemí, kterouž Hospodin Bùh váš dá vám; i obdržíte ji dìdiènì, a budete v ní bydliti.
Deu 11:32 Hleïtež tedy, abyste èinili všecka ustanovení a soudy, kteréž já dnes vám pøedkládám.
Deu 12:1 Tato jsou ustanovení a soudové, kterýchž ostøíhati budete, èiníce je v zemi, kterouž Hospodin Bùh otcù tvých dá tobì, abys dìdiènì vládl jí po všecky dny, v nichž živi budete na zemi.
Deu 12:2 Zkazíte do gruntu všecka místa, na nichž sloužili národové, (kteréž vy dìdiènì opanujete), bohùm

svým, na vrších vysokých a na pahrbcích, a pod každým stromem ratolestným.
Deu 12:3 Oltáøe jejich zboøte, a obrazy jejich ztlucte, háje také jejich ohnìm spalte a rytiny bohù jejich stroskotejte, a vyhlaïte jméno jejich z místa toho.
Deu 12:4 Neuèiníte tak Hospodinu Bohu svému,
Deu 12:5 Ale kteréž by místo vyvolil Hospodin Bùh váš ze všech pokolení vašich, aby položil jméno své tu, a bydlil na nìm, hledati ho, a tam choditi budete.
Deu 12:6 Tam také pøinášeti budete zápaly své a obìti i desátky své, obìti rukou svých i sliby své, dobrovolné obìti své, i prvorozené z skotù a bravù svých,
Deu 12:7 A jísti budete tam pøed Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budete v každé vìci, k níž pøièiníte ruky své, vy i domové vaši,v nichž požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj.
Deu 12:8 Nebudete dìlati tak, jakž my nyní zde èiníme, jeden každý což se mu dobrého vidí.
Deu 12:9 Nebo až dosavad nepøišli jste k odpoèinutí a dìdictví, kteréž Hospodin Bùh tvùj dává tobì.
Deu 12:10 Ale když pøejdouce Jordán, bydliti budete v zemi, kterouž Hospodin Bùh váš dá vám, abys jí vládl právem dìdièným, a odpoèinutí dá vám ode všech vùkol nepøátel vašich, a bydliti budete bezpeènì:
Deu 12:11 Tedy k místu tomu, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh váš, aby tam pøebývalo jméno jeho, pøinášeti budete všecky vìci, kteréž já pøikazuji vám, zápaly své, obìti své a desátky své, a obìti rukou svých a všecko, což pøedního jest v slibích vašich, kteréž byste èinili Hospodinu.
Deu 12:12 A veseliti se budete pøed Hospodinem Bohem svým, vy i synové vaši i dcery vaše, služebníci vaši i dìvky vaše, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, nebo nemají dílu a dìdictví s vámi.
Deu 12:13 Vystøíhej se, abys neobìtoval zápalných obìtí svých na žádném místì, kteréž bys sobì obhlédl.
Deu 12:14 Ale na tom místì, kteréž by vyvolil Hospodin v jednom z pokolení tvých, tam obìtovati budeš zápaly své, a tam uèiníš všecko, což já pøikazuji tobì.
Deu 12:15 A však jestliže by se kdy zalíbilo duši tvé, zabiješ sobì, a jísti budeš maso vedlé požehnání Hospodina Boha svého, kteréž by dal tobì ve všech mìstech tvých; neèistý i èistý jísti je bude, jako srnu i jelena.
Deu 12:16 Krve toliko jísti nebudete, na zemi vycedíte ji jako vodu.
Deu 12:17 Nebudeš moci jísti v mìstì svém desátkù obilí svého, vína a oleje svého, i prvorozených skotù a bravù svých, i všeho, k èemuž se slibem zavážeš, dobrovolných obìtí svých a obìtí rukou svých.
Deu 12:18 Ale pøed Hospodinem Bohem svým jísti je budeš na místì, kteréž vyvolil Hospodin Bùh tvùj, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj a dìvka tvá, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, a veseliti se budeš pøed Hospodinem Bohem svým ve všech vìcech, k nimž bys pøièinil ruky své.
Deu 12:19 Vystøíhejž se, abys neopouštìl Levítù v zemi své po všecky dny své.
Deu 12:20 Když rozšíøí Hospodin Bùh tvùj pomezí tvé, jakož mluvil tobì, a øekl bys sám v sobì: Budu jísti maso, proto že žádá duše tvá jísti maso, vedlé vší líbosti své jísti budeš maso.
Deu 12:21 Jestliže by daleko bylo od tebe místo, kteréž vyvolí Hospodin Bùh tvùj, aby pøebývalo tam jméno jeho, zabiješ hovado z skotù neb bravù svých, kteréž by dal Hospodin tobì, jakž jsem pøikázal tobì, a jísti budeš v mìstì svém, vedlé vší líbosti duše své.
Deu 12:22 Jakž se jídá srna a jelen, tak je jísti budeš; neèistý i èistý bude je jísti.
Deu 12:23 Toliko buï stálý, abys krve nejedl; nebo krev jest duše, protož nebudeš jísti duše s masem jejím.
Deu 12:24 Nejeziž jí, ale na zem ji vyceï jako vodu.
Deu 12:25 Nebudeš jísti jí, aby tobì dobøe bylo i synùm tvým po tobì, když bys èinil, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýma.
Deu 12:26 Ale posvìcené vìci své, kteréž bys mìl, a což bys slíbil, vezmeš, a doneseš na místo, kteréž vyvolí Hospodin,
Deu 12:27 A obìtovati budeš obìti své zápalné, maso a krev, na oltáø Hospodina Boha svého; ale krev jiných obìtí tvých vylita bude na oltáø Hospodina Boha tvého, maso pak jísti budeš.
Deu 12:28 Ostøíhej a poslouchej všech slov tìchto, kteráž já pøikazuji tobì, aby tobì dobøe bylo i synùm tvým po tobì až na vìky, když bys èinil, což dobrého a pravého jest, pøed oèima Hospodina Boha svého.
Deu 12:29 Když by pak vyplénil Hospodin Bùh tvùj od tváøi tvé národy ty, k nimž ty tudíž vejdeš, abys dìdiènì vládl jimi, a dìdiènì je opanoval, a bydlil v zemi jejich,
Deu 12:30 Vystøíhej se, abys neuvázl v osídle, jda za nimi, když by již vyhlazeni byli od tváøi tvé. Nevyptávej se na bohy jejich, øíkaje: Jak jsou sloužili národové ti bohùm svým, tak i já uèiním.
Deu 12:31 Neuèiníš tak Hospodinu Bohu svému, nebo všecko, což v ohavnosti má Hospodin, a èehož nenávidí, èinili bohùm svým; také i syny své a dcery své ohnìm pálili ke cti bohùm svým.
Deu 12:32 Cožkoli já pøikazuji vám, ostøíhati budete, èiníce to; nepøidáte k tomu, aniž co z toho ujmete.
Deu 13:1 Povstal-li by u prostøed tebe prorok, aneb nìkdo, ješto by míval sny, a ukázal by tobì znamení aneb zázrak,
Deu 13:2 By se pak i stalo to znamení aneb zázrak, a mluvil by tobì, øka: Poïme, následujme bohù cizích, (kterýchž neznáš,) a služme jim:
Deu 13:3 Neuposlechneš slov proroka toho, ani snáøe, nebo zkušuje vás Hospodin Bùh váš, aby známé bylo,

milujete-li Hospodina Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své.
Deu 13:4 Hospodina Boha svého následujte, a jeho se bojte, pøikázaní jeho ostøíhejte, hlasu jeho poslouchejte, jemu služte a jeho se pøidržte.
Deu 13:5 Prorok pak ten aneb snáø zamordován bude, nebo mluvil to, èímž by odvrátil vás od Hospodina Boha vašeho, (kterýž vyvedl vás z zemì Egyptské, a vykoupil tì z domu služby,) aby tì srazil s cesty, kterouž pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj, abys chodil po ní; a tak odejmeš zlé z prostøedku svého.
Deu 13:6 Jestliže by tì tajnì nabádal bratr tvùj, syn matky tvé, aneb syn tvùj, aneb dcera tvá, aneb manželka, kteráž jest v lùnì tvém, aneb pøítel tvùj, kterýž by milý byl jako duše tvá, øka: Poïme a služme bohùm cizím, (kterýchž jsi neznal ty ani otcové tvoji),
Deu 13:7 Z bohù pohanských, kteøíž vùkol vás jsou, buï blízko aneb daleko od tebe, od jednoho konce zemì až do druhého konce jejího,
Deu 13:8 Nepovoluj jemu, aniž ho poslouchej;neodpustí mu oko tvé, aniž se slituješ, aniž zatajíš ho,
Deu 13:9 Ale bez milosti zabiješ jej; ruka tvá nejprv na nìj bude vztažena, abys ho zabil, a potom ruce všeho lidu.
Deu 13:10 A ukamenuješ jej až do smrti, nebo chtìl odvésti tebe od Hospodina Boha tvého, kterýž tì vyvedl z zemì Egyptské, z domu služby,
Deu 13:11 Aby všecken lid Izraelský, uslyšíce to, báli se, a neèinili více nìco podobného vìci této nejhorší u prostøed tebe.
Deu 13:12 Uslyšel-li bys o nìkterém mìstì svém, kteréž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, abys tam bydlil, ani praví:
Deu 13:13 Vyšli muži, lidé nešlechetní z prostøedku tvého, kteøíž svedli spoluobyvatele své, økouce: Poïme, služme bohùm cizím, kterýchž neznáte:
Deu 13:14 Tedy vyhledej a vyzvìz a dobøe se na to vyptej, a jestliže jest pravda a jistá vìc, že ohavnost se stala u prostøed tebe,
Deu 13:15 Zbiješ obyvatele mìsta toho meèem, a jako vìc proklatou zkazíš je i všecko, což by v nìm bylo, hovada také jeho meèem pobiješ.
Deu 13:16 A všecky koøisti jeho shromáždíš u prostøed ulice jeho, a spálíš ohnìm to mìsto i všecky koøisti jeho docela Hospodinu Bohu svému, aby byla hromada rumu vìná; a nebude více staveno.
Deu 13:17 A nevezmeš nièehož z vìcí proklatých, aby Hospodin odvrátil se od hnìvu prchlivosti své, a uèinil tobì milosrdenství svá, a smiloval se nad tebou, i rozmnožil tì, jakož s pøísahou zaslíbil otcùm tvým.
Deu 13:18 Protož poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostøíhaje všech pøikázaní jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, abys èinil, což pravého jest, pøed oèima Hospodina Boha svého.
Deu 14:1 Synové jste Hospodina Boha vašeho, protož nebudete se øezati, aniž sobì udìláte lysiny mezi oèima vašima nad mrtvým.
Deu 14:2 Nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému, a tebe vyvolil Hospodin, abys jemu byl za lid zvláštní ze všech národù, kteøíž jsou na tváøi zemì.
Deu 14:3 Nebudeš jísti žádné vìci ohavné.
Deu 14:4 Tato jsou hovada, kteráž jísti budete: Voly, ovce a kozy,
Deu 14:5 Jelena, dannele, srnu, kamsíka, jezevce, bùvola a losa.
Deu 14:6 Každé hovado, kteréž má kopyta rozdìlená, tak aby rozdvojená byla, a pøežívá mezi hovady, jísti je budete.
Deu 14:7 A však ne všech pøežívajících, aneb tìch, kteráž kopyta rozdìlená mají, budete jísti, jako velblouda, zajíce a králíka; nebo aè pøežívají, však kopyta rozdìleného nemají, neèistá jsou vám.
Deu 14:8 Též svinì, nebo rozdìlené majíc kopyto, nepøežívá, neèistá vám bude; masa jejího jísti nebudete, a mrchy její se nedotknete.
Deu 14:9 Ze všech pak živoèichù, kteøíž u vodách jsou, tyto jísti budete: Cožkoli má plejtvy a šupiny, jísti budete.
Deu 14:10 Což pak nemá plejtví a šupin, toho jísti nebudete; neèisté vám bude.
Deu 14:11 Všecko ptactvo èisté jísti budete.
Deu 14:12 Tìchto pak jísti nebudete: Orla, noha, orlice moøské,
Deu 14:13 A sokola, supa a luòáka vedlé pokolení jeho,
Deu 14:14 A žádného krkavce vedlé pokolení jeho,
Deu 14:15 Pstrosa, sovy, vodní kánì a krahulce vedlé pokolení jeho,
Deu 14:16 Raroha, kalousa a labuti,
Deu 14:17 Pelikána, porfiriána a køehaøe,
Deu 14:18 Èápa, volavky vedlé pokolení jejího, dedka a netopýøe.
Deu 14:19 A všeliký zemìplaz létající neèistý bude vám, nebudete ho jísti.
Deu 14:20 Každého ptáka èistého jísti budete.
Deu 14:21 Žádné umrliny jísti nebudete; pøíchozímu, kterýž jest v branách tvých, dáš ji, a jísti ji bude, aneb prodáš cizozemci, nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému. Nebudeš vaøiti kozelce v mléce matky jeho.

Deu 14:22 Ochotnì dávati budeš desátky ze všech užitkù semene svého, kteøíž by pøišli s pole každého roku.
Deu 14:23 A jísti budeš pøed Hospodinem Bohem svým, (na místì, kteréž by vyvolil, aby tam pøebývalo jméno jeho,) desátky z obilí, vína i oleje svého, a prvorozené z volù svých a drobného dobytka svého, abys se uèil báti Hospodina Boha svého po všecky dny.
Deu 14:24 Jestliže by pak daleká byla cesta, a nemohl bys donésti toho, proto že daleko jest od tebe to místo, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj k pøebývání tam jména svého, když požehná tobì Hospodin Bùh tvùj:
Deu 14:25 Tedy zpenìžíš je, a svázané peníze vezma v ruku svou, pùjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj,
Deu 14:26 A vynaložíš ty peníze na všecko, èehož žádá duše tvá, na voly, na ovce, na víno, aneb jiný nápoj silný, a na všecko, èehož by sobì žádala duše tvá, a jísti budeš tam pøed Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budeš ty i dùm tvùj.
Deu 14:27 Levíty pak, kterýž by v branách tvých bydlil, neopustíš, nebo nemá dílu a dìdictví s tebou.
Deu 14:28 Každého léta tøetího oddìlíš všecky desátky z užitkù svých toho léta, a složíš je v branách svých.
Deu 14:29 I pøijde Levíta, (nebo nemá dílu a dìdictví s tebou), a host a sirotek i vdova, kteøíž jsou v branách tvých, i budou jísti a nasytí se, aby požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj pøi všelikém díle rukou tvých, kteréž bys dìlal.
Deu 15:1 Každého léta sedmého odpouštìti budeš.
Deu 15:2 Tento pak bude zpùsob odpuštìní, aby odpustil každý vìøitel, kterýž rukou svou pùjèil to, èehož pùjèil bližnímu svému; nebude upomínati bližního svého aneb bratra svého, nebo vyhlášeno jest odpuštìní Hospodinovo.
Deu 15:3 Cizozemce upomínati budeš, ale to, což bys mìl u bratra svého, propustí ruka tvá.
Deu 15:4 Toliko aby nuzným nìkdo nebyl pøíèinou tvou, ponìvadž hojnì požehná tobì Hospodin v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì v dìdictví, abys jí dìdiènì vládl:
Deu 15:5 Jestliže však pilnì poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, tak abys hledìl èiniti každé pøikázaní toto, kteréž já tobì dnes pøikazuji.
Deu 15:6 Hospodin zajisté Bùh tvùj požehná tobì, jakož mluvil tobì, tak že budeš moci pùjèovati národùm mnohým, tobì pak nebude potøeba vypùjèovati; i budeš panovati nad národy mnohými, ale oni nad tebou nebudou panovati.
Deu 15:7 Byl-li by u tebe nuzný nìkdo z bratøí tvých, v nìkterém mìstì tvém, v zemi tvé, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, nezatvrdíš srdce svého, a nezavøeš ruky své pøed nuzným bratrem svým:
Deu 15:8 Ale štìdøe otevøeš jemu ruku svou, a ochotnì pùjèíš jemu, jakž by mnoho potøeboval toho, v èemž by nouzi mìl.
Deu 15:9 Vystøíhej se, aby nebylo nìco nepravého v srdci tvém, a øekl bys: Blíží se rok sedmý, jenž jest rok odpuštìní, a bylo by nešlechetné oko tvé k bratru tvému nuznému, tak že bys neudìlil jemu, proèež by volal proti tobì k Hospodinu, a byl by na tobì høích:
Deu 15:10 Ale ochotnì dáš jemu, a nebude srdce tvé neupøímé, když bys dával jemu; nebo tou pøíèinou požehná tobì Hospodin Bùh tvùj ve všech skutcích tvých a ve všem díle, k kterémuž bys vztáhl ruku svou.
Deu 15:11 Nebo nebudete bez chudých v zemi vaší; protož pøikazuji tobì, øka: Abys ochotnì otvíral ruku svou bratru svému, chudému svému a nuznému svému v zemi své.
Deu 15:12 Jestliže by prodán byl tobì bratr tvùj Žid aneb Židovka, a sloužil by tobì za šest let, sedmého léta propustíš jej od sebe svobodného.
Deu 15:13 A když jej propustíš svobodného od sebe, nepustíš ho prázdného.
Deu 15:14 Štìdøe darovati jej budeš dary z dobytka svého, z stodoly a z vinice své; v èemž požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj, z toho dáš jemu.
Deu 15:15 A pamatuj, že jsi služebníkem byl v zemi Egyptské, a že tì vykoupil Hospodin Bùh tvùj, protož já to dnes tobì pøikazuji.
Deu 15:16 Pakli by øekl: Nepùjdu od tebe, proto že by tì miloval i dùm tvùj, a že mu dobøe u tebe,
Deu 15:17 Tedy vezma špici, probodneš ucho jeho na dveøích, a bude u tebe služebníkem na vìky. Takž podobnì i dìvce své uèiníš.
Deu 15:18 Nech není za tìžké pøed oèima tvýma, když bys ho svobodného propustil od sebe, nebo dvojnásob více, než ze mzdy nájemník, sloužil tobì šest let; i požehná tobì Hospodin ve všech vìcech, kteréž èiniti budeš.
Deu 15:19 Všeho prvorozeného, což se narodí z skotù tvých neb z bravù tvých, samce posvìtíš Hospodinu Bohu svému. Nebudeš dìlati prvorozeným volkem svým, a nebudeš holiti prvorozených ovec svých.
Deu 15:20 Pøed Hospodinem Bohem svým budeš je jísti na každý rok na místì, kteréž by vyvolil Hospodin, ty i èeled tvá.
Deu 15:21 Pakli by na nìm byla vada, že by kulhavé aneb slepé bylo, aneb mìlo by jakoukoli škodlivou vadu, nebudeš ho obìtovati Hospodinu Bohu svému.
Deu 15:22 V branách svých budeš je jísti, buïto èistý neb neèistý, rovnì jako srnu aneb jelena;
Deu 15:23 Toliko krve jeho nebudeš jísti, ale na zem vycedíš ji jako vodu.

Deu 16:1 Ostøíhej mìsíce Abib, abys slavil Fáze Hospodinu Bohu svému, nebo toho mìsíce Abib vyvedl tì Hospodin Bùh tvùj z Egypta v noci.
Deu 16:2 A obìtovati budeš Fáze Hospodinu Bohu svému z bravù i skotù na místì, kteréž by vyvolil Hospodin, aby tam pøebývalo jméno jeho.
Deu 16:3 Nebudeš v nìm jísti nic kvašeného. Za sedm dní jísti budeš pøesnice, chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z zemì Egyptské), abys pamatoval na den, v kterémž jsi vyšel z zemì Egyptské, po všecky dny života svého.
Deu 16:4 Aniž spatøín bude u tebe kvas ve všech konèinách tvých za sedm dní, a nezùstane nic pøes noc masa toho, kteréž bys obìtoval u veèer toho dne prvního, až do jitra.
Deu 16:5 Nebudeš moci obìtovati Fáze v každém mìstì svém, kteréž Hospodin Bùh tvùj dává tobì,
Deu 16:6 Ale na místì, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj, aby pøebývalo tam jméno jeho, tu obìtovati budeš Fáze, a to u veèer, pøi západu slunce v jistý èas vyjití tvého z Egypta.
Deu 16:7 Péci pak budeš a jísti na místì, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj, a ráno navracuje se, pùjdeš do stanù svých.
Deu 16:8 Šest dní jísti budeš pøesnice, dne pak sedmého bude slavnost Hospodinu Bohu tvému; nièehož v ní dìlati nebudeš.
Deu 16:9 Sedm téhodnù seèteš sobì; od zaèátku žnì zaèneš poèítati sedm téhodnù.
Deu 16:10 Tehdy slaviti budeš slavnost téhodnù Hospodinu Bohu svému; seè budeš moci býti, to dáš dobrovolnì vedlé toho, jakž by požehnal Hospodin Bùh tvùj.
Deu 16:11 I veseliti se budeš pøed Hospodinem Bohem svým, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj a dìvka tvá, i Levíta, kterýž by byl v branách tvých, a pøíchozí, sirotek i vdova, kteøíž by byli u prostøed tebe, na místì, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj k pøebývání tam jména svého.
Deu 16:12 A tak rozpomínati se budeš, že jsi byl služebníkem v Egyptì, když ostøíhati a vykonávati budeš ustanovení tato.
Deu 16:13 Slavnost stanù svìtiti budeš za sedm dní, když shromáždíš s pole svého a z vinice své.
Deu 16:14 I budeš se veseliti v slavnosti své, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj a služebnice tvá, Levíta i pøíchozí, sirotek i vdova, kteøíž by byli v branách tvých.
Deu 16:15 Sedm dní svátek svìtiti budeš Hospodinu Bohu svému na místì, kteréž by vyvolil Hospodin, když požehná tobì Hospodin Bùh tvùj ve všech úrodách tvých, a ve všeliké práci rukou tvých, a tak budeš vesel.
Deu 16:16 Tøikrát v roce postaví se každý pohlaví mužského pøed Hospodinem Bohem tvým na místì, kteréž by vyvolil, na slavnost pøesnic, na slavnost téhodnù a na slavnost stanù, a neukáže se pøed Hospodinem prázdný;
Deu 16:17 Každý podlé daru sobì daného, vedlé požehnání Hospodina Boha tvého, jehož on udìlil tobì.
Deu 16:18 Soudce a správce ustanovíš sobì ve všech mìstech svých, kteráž Hospodin Bùh tvùj dá tobì v každém pokolení tvém, kteøíž souditi budou lid soudem spravedlivým.
Deu 16:19 Neuchýlíš soudu, a nebudeš šetøiti osoby, aniž pøijmeš daru; nebo dar oslepuje oèi moudrých, a pøevrací slova spravedlivých.
Deu 16:20 Spravedlivì spravedlnosti následovati budeš, abys živ byl, a dìdiènì vládl zemí,kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì.
Deu 16:21 Nevysadíš sobì háje jakýmkoli døívím u oltáøe Hospodina Boha svého, kterýž udìláš sobì,
Deu 16:22 Ani vyzdvihneš sobì modly, což v ohavnosti má Hospodin Bùh tvùj.
Deu 17:1 Nebudeš obìtovati Hospodinu Bohu svému vola aneb dobytèete, na nìmž by vada byla, aneb jakákoli vìc zlá, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému.
Deu 17:2 Bude-li nalezen u prostøed tebe v nìkterém mìstì tvém, kteráž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, muž aneb žena, ješto by se dopouštìl zlého pøed oèima Hospodina Boha tvého, pøestupuje smlouvu jeho,
Deu 17:3 A odejda, sloužil by bohùm cizím, a klanìl by se jim, buï slunci neb mìsíci, aneb kterému rytíøstvu nebeskému, èehož jsem nepøikázal,
Deu 17:4 A bylo by povìdíno tobì, a slyšel bys o tom, tedy vyptáš se pilnì na to, a jestliže bude pravda a vìc jistá, že by se stala taková ohavnost v Izraeli:
Deu 17:5 Bez lítosti vyvedeš muže toho aneb ženu tu, kteøíž to zlé páchali, k branám svým, muže toho aneb ženu, a kamením je uházíš, a zemrou.
Deu 17:6 V ústech dvou aneb tøí svìdkù zabit bude ten, kdož umøíti má, nebude pak zabit podlé vyznání svìdka jednoho.
Deu 17:7 Ruka svìdkù nejprv bude proti nìmu k zabití jeho, a potom ruce všeho lidu, a tak odejmeš zlé z prostøedku svého.
Deu 17:8 Bylo-li by pøi soudu nìco nesnadného, mezi krví a krví, mezi pøí a pøí, mezi ranou a ranou, v jakékoli rozepøi v branách tvých, tedy vstana, pùjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj,
Deu 17:9 A pøijdeš k knìžím Levítského pokolení aneb k soudci, kterýž by tehdáž byl, i budeš se jich ptáti, a oznámí výpovìd soudu.

Deu 17:10 Uèiníš tedy vedlé nauèení, kteréž by vynesli z místa toho, kteréž by vyvolil Hospodin, a hleï, abys všecko, èemuž by tì uèili, tak vykonal.
Deu 17:11 Podlé vyrèení zákona, kterémuž by tì nauèili, a podlé rozsudku, kterýž by vypovìdìli, uèiníš; neuchýlíš se od slova sobì oznámeného ani na pravo ani na levo.
Deu 17:12 Jestliže by pak kdo v zpouru se vydal, tak že by neposlechl knìze postaveného tam k službì pøed Hospodinem Bohem tvým, aneb soudce, tedy a umøe èlovìk ten, a odejmeš zlé z Izraele,
Deu 17:13 Aby všecken lid uslyšíce, báli se, a více v zpouru se nevydávali.
Deu 17:14 Když vejdeš do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, abys ji dìdiènì obdržel, a budeš v ní bydliti, a øekneš: Ustanovím nad sebou krále, jako i jiní národové mají, kteøíž jsou vùkol mne:
Deu 17:15 Toho toliko ustanovíš nad sebou krále, kteréhož by vyvolil Hospodin Bùh tvùj. Z prostøedku bratøí svých ustanovíš nad sebou krále; nebudeš moci ustanoviti nad sebou èlovìka cizozemce, kterýž by nebyl bratr tvùj.
Deu 17:16 A však a nemívá mnoho koòù, a a neobrací zase lidu do Egypta, z pøíèiny rozmnožení koòù, zvláštì ponìvadž Hospodin vám øekl: Nevracujte se zase cestou touto více.
Deu 17:17 Nebude také míti mnoho žen, aby se neodvrátilo srdce jeho; støíbra také aneb zlata a sobì pøíliš nerozmnožuje.
Deu 17:18 Když pak dosedne na stolici království svého, vypíše sobì pøipomenutý zákon tento do knihy z té, kteráž bude pøed oblíèejem knìží Levítských.
Deu 17:19 A bude jej míti pøi sobì, a èísti jej bude po všecky dny života svého, aby se nauèil báti Hospodina Boha svého, a aby ostøíhal všech slov zákona tohoto i ustanovení tìch, a èinil je,
Deu 17:20 Aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratøí jeho, a neuchýlilo se od pøikázaní na pravo aneb na levo, aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho u prostøed Izraele.
Deu 18:1 Nebudou míti knìží Levítští a všecko pokolení Levítské dílu a dìdictví s jiným lidem Izraelským, obìti ohnivé Hospodinovy a dìdictví jeho jísti budou.
Deu 18:2 Dìdictví nebudou míti u prostøed bratøí svých, Hospodin jest dìdictví jejich, jakož jim mluvil.
Deu 18:3 Toto pak náležeti bude knìžím od lidu, od obìtujících obìt, buï vola neb dobytèe: Dáno bude knìzi plece, a líce a žaludek.
Deu 18:4 Prvotiny obilé svého, vína a oleje svého, i prvotiny vlny z ovec svých dáš jemu.
Deu 18:5 Nebo jej vyvolil Hospodin Bùh tvùj ze všech pokolení tvých, aby stál k službì ve jménu Hospodina, on i synové jeho po všecky dny.
Deu 18:6 Když by pak pøišel který Levíta z nìkterého mìsta tvého, ze všeho Izraele, kdež bydlil, a pøišel by s velikou žádostí duše své na místo, kteréž by vyvolil Hospodin:
Deu 18:7 Sloužiti bude ve jménu Hospodina Boha svého, jako i jiní bratøí jeho Levítové, kteøíž tu stojí pøed Hospodinem.
Deu 18:8 Díl rovný jísti budou, (bez škody toho, což by každý z nich prodal,) vedlé èeledi otcù.
Deu 18:9 Když vejdeš do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, neuè se èiniti podlé ohavností národù tìch.
Deu 18:10 Nebude nalezen v tobì, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrz oheò, ani vištìc, ani planétník, ani èarodìjník, ani kouzedlník.
Deu 18:11 Ani losník, ani zaklinaè, ani hadaè, ani èernoknìžník.
Deu 18:12 Nebo ohavnost jest Hospodinu, kdožkoli èiní to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bùh tvùj vymítá je od tváøi tvé.
Deu 18:13 Dokonalý budeš pøed Hospodinem Bohem svým.
Deu 18:14 Nebo národové ti, kterýmiž vládnouti budeš, planetáøù a vìšcù poslouchají, tobì pak toho nedopouští Hospodin Bùh tvùj.
Deu 18:15 Proroka z prostøedku tvého, z bratøí tvých, jako já jsem, vzbudí tobì Hospodin Bùh tvùj; jeho poslouchati budete,
Deu 18:16 Podlé všeho toho, jakž jsi žádal od Hospodina Boha svého, na Orébì, v den shromáždìní, øka: A více neslyším hlasu Hospodina Boha svého, ani více vidím ohnì toho velikého, abych neumøel.
Deu 18:17 Proèež mi øekl Hospodin: Dobøe mluvili, což jsou mluvili.
Deu 18:18 Proroka vzbudím jim z prostøedku bratøí jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluviti všecko, což mu pøikáži.
Deu 18:19 I bude, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluviti bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na nìm.
Deu 18:20 Prorok pak, kterýž by pyšnì se vystavoval, mluvì slovo ve jménu mém, kteréhož jsem mluviti jemu nepøikázal, a kterýž by mluvil ve jménu bohù cizích, takový prorok a umøe.
Deu 18:21 Jestliže pak díš v srdci svém: Kterak poznáme slovo to, jehož by nemluvil Hospodin?
Deu 18:22 Když by mluvil nìco prorok ve jménu Hospodinovu, a však by se toho nestalo, aniž by pøišlo, to jest to slovo, jehož nemluvil Hospodin; z pychu jest to mluvil prorok ten, nebojž se ho.
Deu 19:1 Když by vyhladil Hospodin Bùh tvùj národy, jejichžto zemi Hospodin Bùh tvùj dává tobì, a opanoval

bys je dìdiènì, a bydlil bys v mìstech jejich i v domích jejich:
Deu 19:2 Oddìlíš sobì tøi mìsta u prostøed zemì své, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, abys ji dìdiènì obdržel.
Deu 19:3 Spravíš sobì cesty, a rozdìlíš na tøi díly všecku krajinu zemì své, kterouž v dìdictví dá tobì Hospodin Bùh tvùj, i bude utíkati tam každý vražedlník:
Deu 19:4 (Toto pak bude právo vražedlníka, kterýž by tam utekl, aby živ byl: Kdož by zabil bližního svého nechtì, aniž by ho nenávidìl prvé.
Deu 19:5 Jako vejda nìkdo s bližním svým do lesa sekati døíví, rozvedl by rukou svou sekeru, aby ual døevo, a ona by spadla s topoøištì, a trefila by bližního jeho, tak že by umøel, ten uteèe do nìkterého z mìst tìchto, a živ bude.)
Deu 19:6 Aby pøítel zabitého, stihaje vražedlníka toho, když by se rozpálilo srdce jeho, nedohonil ho na daleké cestì, a ranil smrtedlnì, ješto by nebyl hoden smrti, ponìvadž ho prvé nemìl v nenávisti.
Deu 19:7 Protož já pøikazuji tobì, øka: Tøi mìsta oddìlíš sobì.
Deu 19:8 Pakli by rozšíøil Hospodin Bùh tvùj konèiny své, jakož s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, a dal by tobì všecku tu zemi, kterouž øekl dáti otcùm tvým:
Deu 19:9 (Když bys ostøíhal všech pøikázaní tìchto, èinì je, kteráž já dnes pøikazuji tobì, abys miloval Hospodina Boha svého, a chodil po cestách jeho po všecky dny), tedy pøidáš sobì ještì tøi mìsta mimo tøi onano,
Deu 19:10 Aby nebyla vylita krev nevinná u prostøed zemì své, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì v dìdictví, a aby nebyla na tobì krev.
Deu 19:11 Ale byl-li by kdo, maje v nenávisti bližního svého, a èinil by úklady jemu, a povstana proti nìmu, ranil by ho smrtedlnì, tak že by umøel, a utekl by do nìkterého z tìch mìst:
Deu 19:12 Tedy pošlí starší mìsta toho, a vezmou jej odtud, a dají v ruce pøítele toho zabitého, aby umøel.
Deu 19:13 Neodpustí jemu oko tvé, ale svedeš krev nevinnou z Izraele, i bude dobøe tobì.
Deu 19:14 Nepøeneseš meze bližního svého, kterouž vymezili pøedkové v dìdictví tvém, kteréž obdržíš v zemi, jižto Hospodin Bùh tvùj dává tobì, abys ji dìdiènì obdržel.
Deu 19:15 Nepovstane svìdek jeden proti nìkomu z pøíèiny jakékoli nepravosti, a jakéhokoli høíchu ze všech høíchù, kterýmiž by kdo høešil; v ústech dvou svìdkù aneb v ústech tøí svìdkù stane slovo.
Deu 19:16 Povstal-li by svìdek falešný proti nìkomu, aby svìdèil proti nìmu, že odstoupil od Boha,
Deu 19:17 Tedy postaví se ti dva muži, kteøíž tu rozepøi mají pøed Hospodinem, pøed knìžími aneb pøed soudci, kteøíž by za dnù tìch byli.
Deu 19:18 A když se pilnì vyptají soudcové, poznají-li, že svìdek ten jest svìdek lživý, mluvì falešné svìdectví proti bližnímu svému,
Deu 19:19 Tak jemu uèiòte, jakž on myslil uèiniti bratru svému. I odejmeš zlé z prostøedku svého.
Deu 19:20 A kteøíž zùstanou, slyšíce to, báti se budou, a nikoli více nedopustí se takových zlých vìcí u prostøed tebe.
Deu 19:21 A neslituje se oko tvé; život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noha za nohu bude.
Deu 20:1 Když bys vytáhl na vojnu proti nepøátelùm svým, a uzøel bys konì a vozy, a lid vìtší, nežli ty máš, neboj se jich, nebo Hospodin Bùh tvùj s tebou jest, kterýž tì vyvedl z zemì Egyptské.
Deu 20:2 A když byste se již potýkati mìli, pøistoupí knìz, a mluviti bude k lidu,
Deu 20:3 A dí jim: Slyš, Izraeli, vy jdete dnes k boji proti nepøátelùm svým, nebudiž strašlivé srdce vaše, nebojte se a nestrachujte, ani se jich lekejte.
Deu 20:4 Nebo Hospodin Bùh váš, kterýž jde s vámi, bojovati bude za vás proti nepøátelùm vašim, aby zachoval vás.
Deu 20:5 Potom mluviti budou hejtmané k lidu, økouce: Jest-li kdo z vás, ješto vystavìl dùm nový, a ještì nepoèal bydliti v nìm, odejdi a navra se do domu svého, aby nezahynul v bitvì, a nìkdo jiný aby nezaèal bydliti v nìm.
Deu 20:6 A kdo jest, ješto štípil vinici, a ještì nepøišla k obecnému užívání, odejdi a navra se k domu svému, aby snad nezahynul v bitvì, aby nìkdo jiný k obecnému užívání nepøivedl jí.
Deu 20:7 A kdo jest, ješto by mìl zasnoubenou manželku, a ještì by jí nepojal, odejdi a navra se do domu svého, aby neumøel v boji, a nìkdo jiný nevzal jí.
Deu 20:8 Pøidadí i toto hejtmané, mluvíce k lidu, a øeknou: Kdo jest bázlivý a lekavého srdce, odejdi a navra se do domu svého, aby nezemdlil srdce bratøí svých, jako jest srdce jeho.
Deu 20:9 A když pøestanou hejtmané mluviti k lidu, tedy pøedstaví lidu vùdce houfù.
Deu 20:10 Když pøitáhneš k nìkterému mìstu, abys ho dobýval, podáš jemu pokoje.
Deu 20:11 Jestliže pokoj sobì podaný pøijmou a otevrou tobì, všecken lid, kterýž by nalezen byl v nìm, pod plat uvedeni jsouce, tobì sloužiti budou.
Deu 20:12 Pakli by v pokoj s tebou nevešli, ale bojovali proti tobì, oblehneš je;
Deu 20:13 A když by je Hospodin Bùh tvùj dal v ruku tvou, tedy zbiješ v nìm ostrostí meèe všecky pohlaví

mužského.
Deu 20:14 Ženy pak, dítky a hovada, i cožkoli bylo by v mìstì, všecky koøisti jeho rozbituješ sobì, a užívati budeš koøistí nepøátel svých, kteréž by dal tobì Hospodin Bùh tvùj.
Deu 20:15 Tak uèiníš všechnìm mìstùm daleko vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z mìst národù tìchto.
Deu 20:16 Z mìst pak lidu toho, kterýž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví, žádné duše živiti nebudeš,
Deu 20:17 Ale dokonce vyhladíš je: Hetea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, jakož pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj,
Deu 20:18 Aby vás neuèili èiniti vedlé všech ohavností svých, kteréž èiní bohùm svým, i høešili byste proti Hospodinu Bohu svému.
Deu 20:19 Když oblehneš mìsto nìkteré, za dlouhý èas dobývaje ho, abys je vzal, nezkazíš stromù jeho, sekerou je vytínaje, nebo z nich ovoce jísti budeš; protož jich nevysekáš, (nebo potrava èlovìka jest strom polní), chtìje užívati jich k obranì své.
Deu 20:20 A však stromoví, kteréž znáš, že nenese ovoce ku pokrmu, pohubíš a posekáš, a vzdìláš ohrady proti mìstu tomu, kteréž s tebou bojuje, dokudž ho sobì nepodmaníš.
Deu 21:1 Když by nalezen byl zabitý (v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, abys dìdiènì vládl jí), ležící na poli, a nebylo by vìdíno, kdo by ho zabil,
Deu 21:2 Tedy vyjdou starší tvoji a soudcové tvoji, a mìøiti budou k mìstùm, kteráž jsou vùkol toho zabitého.
Deu 21:3 A když nalezeno bude mìsto nejbližší toho zabitého, tedy vezmou starší mìsta toho jalovici z stáda, kteréž ještì nebylo užíváno, a kteráž netáhla ve jhu.
Deu 21:4 I uvedou starší toho mìsta jalovici tu do údolí pustého, kteréž nikdy nebylo dìláno aneb oseto, a setnou šíji jalovice v tom údolí.
Deu 21:5 Potom pøistoupí knìží synové Léví; (nebo je Hospodin Bùh tvùj vyvolil, aby pøisluhovali jemu, a požehnání dávali ve jménu Hospodinovu, vedlé jejichž výpovìdi stane všeliká rozepøe a každá rána.)
Deu 21:6 Všickni také starší toho mìsta, kteøíž jsou nejbližší toho zabitého, umyjí ruce své nad jalovicí s□atou v tom údolí,
Deu 21:7 A osvìdèovati budou, økouce: Nevylily□ jsou ruce naše krve té, aniž oèi naše vidìly vražedlníka.
Deu 21:8 Oèis□ lid svùj Izraelský, kterýž jsi vykoupil, Hospodine, a nepøièítej krve nevinné lidu svého Izraelskému. I bude sòata s nich vina té krve.
Deu 21:9 Ty pak odejmeš krev nevinnou z prostøedku svého, když uèiníš, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýma.
Deu 21:10 Když bys vytáhl na vojnu proti nepøátelùm svým, a dal by je Hospodin Bùh tvùj v ruce tvé, a zajal bys z nich mnohé;
Deu 21:11 Uzøíš-li mezi zajatými ženu krásného oblíèeje, a zamiluješ ji, tak abys ji sobì vzal za manželku:
Deu 21:12 Uvedeš ji do domu svého, i oholí sobì hlavu, a obøeže nehty své;
Deu 21:13 A složíc roucho své s sebe, v kterémž jest jata, zùstane v domì tvém, a plakati bude otce svého i matky své za celý mìsíc; a potom vejdeš k ní, a budeš její manžel, a ona bude manželka tvá.
Deu 21:14 Pakli□ by se nelíbila, tedy propustíš ji svobodnou; ale nikoli neprodávej jí za peníze, ani nekupè jí, ponìvadž jsi jí ponížil.
Deu 21:15 Mìl-li by kdo dvì ženy, jednu v milosti a druhou v nenávisti, a zplodily by mu syny, milá i nemilá, a byl-li by syn prvorozený nemilé:
Deu 21:16 Tedy když dìdice ustavovati bude nad tím, což by mìl, nebude moci dáti práva prvorozenství synu milé pøed synem prvorozeným nemilé,
Deu 21:17 Ale prvorozeného syna nemilé pøi prvorozenství zùstaví, a dá jemu dva díly ze všeho, což by mìl; nebo on jest poèátek síly jeho, jeho jest právo prvorozenství.
Deu 21:18 Mìl-li by kdo syna zpurného a protivného, ješto by neposlouchal hlasu otce svého a hlasu matky své, a jsa trestán, neuposlechl by jich:
Deu 21:19 Tedy vezmouce ho otec i matka jeho, vyvedou jej k starším mìsta svého, k bránì místa pøebývání svého,
Deu 21:20 A øeknou starším mìsta svého: Syn náš tento, jsa zpurný a protivný, neposlouchá hlasu našeho, žráè a opilec jest.
Deu 21:21 Tehdy všickni lidé mìsta toho uházejí jej kamením a umøe□; a tak odejmeš zlé z prostøedku svého, a všecken Izrael uslyšíce, báti se budou.
Deu 21:22 Když by kdo zhøešil, že by hoden byl smrti, a byl by odsouzen k ní a povìsil bys ho na døevì:
Deu 21:23 Nezùstane pøes noc tìlo jeho na døevì, ale hned v ten den pochováš jej, nebo zloøeèený jest pøed Bohem povìšený; protož nepoškvròuj zemì své, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví.
Deu 22:1 Jestliže bys uzøel vola aneb dobytèe bratra svého, an bloudí, nepomineš jich, ale pøivedeš je až k bratru svému.
Deu 22:2 By□ pak nebyl blízký bratr tvùj a neznal bys ho, uvedeš je však do domu svého, a bude u tebe, dokudž by se po nìm neptal bratr tvùj, a navrátíš mu je.

Deu 22:3 Tolikéž uèiníš s oslem jeho, s odìvem jeho, také i se všelikou vìcí ztracenou bratra svého, kteráž by mu zhynula; když bys ji nalezl, nepomineš jí.
Deu 22:4 Vida osla bratra svého aneb vola jeho pod bøemenem ležící na cestì, nepomineš jich, ale i hned ho s ním pozdvihneš.
Deu 22:5 Žena nebude nositi odìvu mužského, aniž se obláèeti bude muž v roucho ženské, nebo ohavnost pøed Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli èiní to.
Deu 22:6 Když bys našel hnízdo ptaèí pøed sebou na cestì, na jakémkoli stromu aneb na zemi, s mladými neb vejci, a matka sedìla by na mladých aneb na vejcích: nevezmeš matky s mladými,
Deu 22:7 Ale hned pustíš matku a mladé vezmeš sobì, aby tobì dobøe bylo, a abys prodlil dnù svých.
Deu 22:8 Když bys stavìl dùm nový, udìlej zabradla vùkol støechy své, abys neuvedl viny krve na dùm svùj, když by kdo upadl s nìho.
Deu 22:9 Neposeješ vinice své smìsicí rozlièného semene, aby nebyl poškvrnìn užitek semene, kteréž jsi vsel, i ovoce vinice.
Deu 22:10 Nebudeš orati volem a oslem spolu.
Deu 22:11 Neobleèeš roucha z rozdílných vìcí, z vlny a lnu setkaného.
Deu 22:12 Prýmy zdìláš sobì na èetyøech rozích odìvu svého, jímž se odíváš.
Deu 22:13 Když by pojal nìkdo ženu, a všel by k ní, a potom mìl by ji v nenávisti,
Deu 22:14 A dal by pøíèinu k øeèem o ní, v zlou povìst ji obláèeje a mluvì: Ženu tuto vzal jsem, a všed k ní, nenalezl jsem jí pannou:
Deu 22:15 Tedy otec dìveèky a matka její vezmouce pøinesou znamení panenství dìveèky k starším mìsta svého k bránì.
Deu 22:16 A dí otec dìveèky k starším: Dceru svou dal jsem muži tomuto za manželku, kterýž ji v nenávisti má.
Deu 22:17 A hle, sám pøíèinu dal øeèem o ní, mluvì: Nenalezl jsem pøi dceøi své panenství, a teï hle, znamení panenství dcery mé. I roztáhnou roucho to pøed staršími mìsta.
Deu 22:18 Tedy starší mìsta toho jmou muže a trestati ho budou,
Deu 22:19 A uloží jemu pokutu sto lotù støíbra, kteréž dají otci dìveèky, proto že vynesl zlou povìst proti pannì Izraelské. I bude ji míti za manželku, kteréž nebude moci propustiti po všecky dny své.
Deu 22:20 Jináè byla-li by pravá žaloba ta, a nebylo by nalezeno panenství pøi dìveèce:
Deu 22:21 Tedy vyvedou dìveèku ke dveøím otce jejího, a uházejí ji lidé mìsta toho kamením, a umøe; nebo dopustila se nešlechetnosti v Izraeli, smilnivši v domì otce svého. Tak odejmeš zlé z prostøedku sebe.
Deu 22:22 Kdyby kdo postižen byl, že obýval s ženou manželkou cizí, tedy umrou oni oba dva, muž, kterýž obýval s tou ženou, i žena také; i odejmeš zlé z Izraele.
Deu 22:23 Byla-li by dìveèka panna zasnoubená muži, a nalezna ji nìkdo v mìstì, obýval by s ní:
Deu 22:24 Vyvedete oba dva k bránì mìsta toho, a uházíte je kamením, a umrou, dìveèka, proto že nekøièela, jsuci v mìstì, a muž proto, že ponížil ženy bližního svého; a odejmeš zlé z prostøedku svého.
Deu 22:25 Pakli na poli nalezl by muž dìveèku zasnoubenou, a násilí jí uèinì, obýval by s ní: smrtí umøe muž ten sám,
Deu 22:26 Dìveèce pak nic neuèiníš. Nedopustila se høíchu hodného smrti; nebo jakož povstává nìkdo proti bližnímu svému a morduje život jeho, tak i pøi této vìci.
Deu 22:27 Na poli zajisté nalezl ji; køièela dìveèka zasnoubená, a žádný tu nebyl, kdo by ji vysvobodil.
Deu 22:28 Jestliže by nalezl nìkdo dìveèku pannu, kteráž by zasnoubena nebyla, a vezma ji, obýval by s ní, a byli by postiženi:
Deu 22:29 Tedy dá muž ten, kterýž by obýval s ní, otci dìveèky padesáte støíbrných, a bude jeho manželka, protože ponížil jí; nebude moci jí propustiti po všecky dny své.
Deu 22:30 Nevezme žádný manželky otce svého, a neodkryje podolka otce svého.
Deu 23:1 Nevejde do shromáždìní Hospodinova, kdož by mìl stluèené aneb odòaté lùno.
Deu 23:2 Aniž vejde do shromáždìní Hospodinova syn postranní; také i desáté koleno jeho nevejde do shromáždìní Hospodinova.
Deu 23:3 Ammonitský tolikéž ani Moábský nevejde do shromáždìní Hospodinova, ani desáté koleno jejich nevejde do shromáždìní Hospodinova až na vìky.
Deu 23:4 Proto že proti vám nevyšli s chlebem a s vodou na cestì, když jste šli z Egypta, a že ze mzdy najal proti tobì Baláma, syna Beor, z Petor Mezopotamie Syrské, aby zloøeèil tobì:
Deu 23:5 (Aèkoli nechtìl Hospodin Bùh tvùj slyšeti Baláma, ale obrátil Hospodin Bùh tvùj tobì zloøeèení v požehnání, nebo miloval tebe Hospodin Bùh tvùj.)
Deu 23:6 Nebudeš hledati pokoje jejich ani dobrého jejich po všecky dny své na vìky.
Deu 23:7 Nebudeš míti v ohavnosti Idumejského, nebo bratr tvùj jest, aniž Egyptského v ohavnosti míti budeš, nebo jsi byl pohostinu v zemi jeho.
Deu 23:8 Synové, kteøíž se jim zrodí v tøetím kolenu, vejdou do shromáždìní Hospodinova.
Deu 23:9 Když bys vytáhl vojensky proti nepøátelùm svým, vystøíhej se od všeliké zlé vìci.

Deu 23:10 Bude-li mezi vámi kdo, ješto by poškvrnìn byl pøíhodou noèní, vyjde ven z stanù, a nevejde do nich;
Deu 23:11 Ale když bude k veèerou, umyje se vodou, a po západu slunce vejde do stanù.
Deu 23:12 Také místo budeš míti vnì za stany, abys tam chodíval ven;
Deu 23:13 A budeš míti kolík mezi jinými nástroji svými, a když bys chtìl sednouti vnì, vykopáš jím dùlek, a obrátì se, zahrabeš neèistotu svou.
Deu 23:14 Nebo Hospodin Bùh tvùj chodí u prostøed stanù tvých, aby tì vysvobodil, a dal tobì nepøátely tvé; protož a jest pøíbytek tvùj svatý, tak aby nespatøil pøi tobì mrzkosti nìjaké, proèež by se odvrátil od tebe.
Deu 23:15 Nevydáš služebníka pánu jeho, kterýž k tobì utekl od pána svého.
Deu 23:16 S tebou bydliti bude u prostøed tebe na místì, kteréž by vyvolil v nìkterém mìstì tvém, kdežkoli jemu se líbiti bude; nebudeš ho mocí utiskati.
Deu 23:17 Nebude nevìstka žádná z dcer Izraelských, ani neèistý smilník z synù Izraelských.
Deu 23:18 Nepøineseš mzdy nevìstky, a mzdy psa do domu Hospodina Boha svého z jakéhokoli slibu, nebo to obé ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému.
Deu 23:19 Nedáš na lichvu bratru svému ani penìz, ani pokrmu, ani jakékoli vìci, kteráž se dává na lichvu.
Deu 23:20 Cizímu pùjèíš na lichvu, ale bratru svému nedáš na lichvu, aby požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj pøi všech vìcech, k kterýmž bys vztáhl ruku svou v zemi, do níž vejdeš, abys dìdiènì obdržel ji.
Deu 23:21 Když bys uèinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej splniti ho; nebo koneènì toho vyhledávati bude Hospodin Bùh tvùj od tebe, a byl by na tobì høích.
Deu 23:22 Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobì høíchu.
Deu 23:23 Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš, a uèiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolnì, což jsi vynesl ústy svými.
Deu 23:24 Všel-li bys do vinice bližního svého, jísti budeš hrozny podlé žádosti své do sytosti své, ale do nádoby své nevložíš.
Deu 23:25 Všel-li bys do obilí bližního svého, natrháš sobì klasù rukou svou, ale srpem nebudeš žíti obilí bližního svého.
Deu 24:1 Pojal-li by muž ženu a byl by manželem jejím, pøihodilo by se pak, že by nenašla milosti pøed oèima jeho pro nìjakou mrzkost, kterouž by nalezl na ní, i napsal by jí lístek zapuzení a dal v ruku její, a vyhnal by ji z domu svého;
Deu 24:2 A vyjduci z domu jeho, odešla by a vdala se za druhého muže;
Deu 24:3 A ten také muž poslední v nenávisti maje ji, napsal by lístek zapuzení a dal v ruce její, a vyhnal by ji z domu svého; aneb umøel by muž její poslední, kterýž vzal ji sobì za manželku:
Deu 24:4 Nebude moci manžel její první, kterýž ji vyhnal, zase ji vzíti sobì za manželku, když již pøíèinou jeho poškvrnìna jest; nebo ohavnost jest pøed Hospodinem. Protož nedopouštìj høešiti lidu zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví.
Deu 24:5 Když by nìkdo v novì pojal ženu, nevyjde k boji, aniž na nìj vzkládána bude jaká obecní práce; svoboden bude v domì svém za jeden rok, a veseliti se bude s manželkou svou, kterouž pojal.
Deu 24:6 Žádný nevezme v zástavì svrchního i spodního žernovu, nebo takový bral by duši v základu.
Deu 24:7 Byl-li by postižen nìkdo, že ukradl èlovìka z bratøí svých synù Izraelských, a k zisku by sobì jej pøivedl aneb prodal jej: umøe zlodìj ten, a odejmeš zlé z prostøedku svého.
Deu 24:8 Šetø se pøi ránì malomocenství, abys ostøíhal pilnì a èinil všecko, jakž uèiti budou vás knìží Levítové; jakož pøikázal jsem jim, ostøíhati toho budete a tak èiniti.
Deu 24:9 Pomni na ty vìci, které uèinil Hospodin Bùh tvùj Marii na cestì, když jste vyšli z Egypta.
Deu 24:10 Pùjèil-li bys bližnímu svému nìèeho, nevejdeš do domu jeho, abys vzal nìco v zástavì od nìho.
Deu 24:11 Ale vnì staneš, a èlovìk, jemuž jsi pùjèil, vynese tobì základ svùj ven.
Deu 24:12 Jestliže by pak byl èlovìk chudý, nebudeš spáti s základem jeho.
Deu 24:13 Bez prodlévání navrátíš jemu zastavenou vìc jeho pøi západu slunce, aby leže v šatech svých, dobroøeèil tobì, a bude to za spravedlnost tobì pøed Hospodinem Bohem tvým.
Deu 24:14 Neutiskneš nájemníka chudého a nuzného, tak z bratøí svých jako z pøíchozích, kteøíž jsou v zemi tvé v branách tvých.
Deu 24:15 Na každý den dáš jemu mzdu jeho, prvé nežli by slunce zapadlo; nebo chudý jest, a tím se živí, aby neúpìl proti tobì k Hospodinu, a byl by na tobì høích.
Deu 24:16 Nebudou na hrdle trestáni otcové za syny, ani synové trestáni budou na hrdle za otce, jeden každý za svùj høích umøe.
Deu 24:17 Nepøevrátíš soudu pøíchozímu neb sirotku, ani vezmeš v základu roucha vdovy,
Deu 24:18 Ale pamatuj, že jsi byl služebníkem v Egyptì, a že tì vykoupil Hospodin Bùh tvùj odtud; protož pøikazuji, abys èinil toto.
Deu 24:19 Když bys žal obilí své na poli svém, a zapomenul bys tam nìkterého snopu, nenavrátíš se, abys jej vzal; pøíchozímu, sirotku a vdovì to bude, aby požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj pøi všelikém díle rukou tvých.
Deu 24:20 Když bys tøásl olivy své, nebudeš shledávati po každé ratolesti za sebou; pøíchozímu, sirotku a

vdovì to zùstane.
Deu 24:21 Když bys sbíral víno na vinici své, nebudeš pabìrovati jahodek za sebou; pøíchozímu, sirotku a vdovì to bude.
Deu 24:22 Pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské; protož pøikazuji, abys to èinil.
Deu 25:1 Vznikla-li by jaká nesnáz mezi nìkterými, a pøistoupili by k soudu, aby je rozsoudili, tedy spravedlivého ospravedlní, a nepravého odsoudí.
Deu 25:2 Bude-li pak hoden mrskání nepravý, tedy káže ho položiti soudce a mrskati pøed sebou, vedlé nepravosti jeho v jistý poèet ran.
Deu 25:3 Ètyøidcetikrát káže ho mrštiti, aniž pøidá více, aby, jestliže by jej nadto mrskal ranami mnohými, nebyl pøíliš zlehèen bratr tvùj pøed oèima tvýma.
Deu 25:4 Nezavížeš úst vola mlátícího.
Deu 25:5 Když by bratøí spolu bydlili, a umøel by jeden z nich, nemaje syna, nevdá se ven žena toho mrtvého za jiného muže; bratr jeho vejde k ní, a vezme ji sobì za manželku, a právem švagrovství pøižení se k ní.
Deu 25:6 Prvorozený pak, kteréhož by porodila, nazván bude jménem bratra jeho mrtvého, aby nebylo vyhlazeno jméno jeho z Izraele.
Deu 25:7 Nechtìl-li by pak muž ten pojíti pøíbuzné své, tedy pøijde pøíbuzná jeho k bránì pøed starší a øekne: Nechce pøíbuzný mùj vzbuditi bratru svému jména v Izraeli, a nechce podlé práva švagrovství pojíti mne.
Deu 25:8 Tedy povolají ho starší mìsta toho, a mluviti budou s ním; a stoje, øekl-li by: Nechci jí pojíti,
Deu 25:9 Pøistoupí pøíbuzná jeho k nìmu pøed staršími, a szuje støevíc jeho s nohy jeho, a pline mu na tváø a odpoví, økuci: Tak se má státi muži tomu, kterýž by nechtìl vzdìlati domu bratra svého.
Deu 25:10 I bude nazváno jméno jeho v Izraeli: Dùm bosého.
Deu 25:11 Když by se svadili nìkteøí spolu jeden s druhým, a pøistoupila by žena jednoho, aby vysvobodila muže svého z ruky bijícího jej, i vztáhla by ruku svou a uchopila by ho za lùno:
Deu 25:12 Tedy utneš ruku její, neslituje se nad ní oko tvé.
Deu 25:13 Nebudeš míti v pytlíku svém nejednostejného kamene, vìtšího a menšího.
Deu 25:14 Aniž budeš míti v domì svém nejednostejného korce, vìtšího a menšího.
Deu 25:15 Váhu celou a spravedlivou míti budeš, též míru celou a spravedlivou budeš míti, aby se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì.
Deu 25:16 Nebo v ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli èiní ty vìci, všeliký èinící nepravost.
Deu 25:17 Pamatuj na to, co uèinil Amalech na cestì, když jste šli z Egypta:
Deu 25:18 Kterak vyšed tobì v cestu, zadní houf tvùj všech mdlých, kteøíž šli za tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlený a ustalý, a nebál se Boha.
Deu 25:19 Protož když byl Hospodin Bùh tvùj dal tobì odpoèinutí ode všech nepøátel tvých vùkol v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví, abys dìdiènì obdržel ji, vyhladíš památku Amalecha pod nebem; nezapomínejž na to.
Deu 26:1 Když pak vejdeš do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví, a opanuje ji, bydliti v ní budeš:
Deu 26:2 Vezmeš prvotin všeho ovoce zemì té, kteréž obìtovati budeš z zemì své, již Hospodin Bùh tvùj dává tobì, a vlože do koše, pùjdeš k místu, kteréž by Hospodin Bùh tvùj k pøebývání tam jménu svému vyvolil.
Deu 26:3 A pøijda k knìzi, kterýž tìch dnù bude, díš jemu: Vyznávám dnes Hospodinu Bohu svému, že jsem všel do zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm našim, že ji nám dá.
Deu 26:4 I vezma knìz z ruky tvé koš, postaví jej pøed oltáøem Hospodina Boha tvého.
Deu 26:5 A mluviti budeš pøed Hospodinem Bohem svým, øka: Syrský chudý otec mùj sstoupil do Egypta s nemnohými osobami, a byv tam pohostinu, vzrostl v národ veliký, silný a mnohý.
Deu 26:6 A když zle nakládali s námi Egyptští, trápíce nás, a vzkládajíce na nás službu tìžkou,
Deu 26:7 Volali jsme k Hospodinu Bohu otcù našich, a vyslyšev Hospodin hlas náš, popatøil na trápení naše, práci naši a ssoužení naše.
Deu 26:8 I vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné a v rameni vztaženém, v strachu velikém, a znameních i zázracích.
Deu 26:9 A uvedl nás na toto místo, a dal nám zemi tuto oplývající mlékem a strdí.
Deu 26:10 Protož nyní, hle, pøinesl jsem prvotiny úrod zemì, kterouž jsi mi dal, ó Hospodine. I necháš toho pøed Hospodinem Bohem svým, a pokloníš se pøed ním.
Deu 26:11 I veseliti se budeš ve všech dobrých vìcech, kteréž by tobì dal Hospodin Bùh tvùj, i domu tvému, ty i Levíta i pøíchozí, kterýž jest u prostøed tebe.
Deu 26:12 Když bys pak vyplnil všecky desátky ze všech úrod svých léta tøetího, jenž rok desátkù jest, a dal bys Levítovi, pøíchozímu, sirotku i vdovì, a jedli by v branách tvých a nasyceni byli:
Deu 26:13 Tedy díš pøed Hospodinem Bohem svým: Vynesl jsem, což posvìceného bylo, z domu svého, a dal jsem také Levítovi, pøíchozímu, sirotku a vdovì vedlé všelikého pøikázaní tvého, kteréž jsi mi pøikázal; nepøestoupil jsem žádného z pøikázaní tvých, aniž jsem zapomenul na nì.

Deu 26:14 Nejedl jsem v zámutku svém z toho, a neujal jsem z toho k vìci obecné, aniž jsem dal nìco odtud ku pohøbu; poslechl jsem hlasu Hospodina Boha svého, uèinil jsem podlé všeho, což jsi mi pøikázal.
Deu 26:15 Popatøiž z pøíbytku svatého svého s nebe, a požehnej lidu svému Izraelskému a zemi, kterouž jsi dal nám, jakož jsi s pøísahou zaslíbil otcùm našim, zemi oplývající mlékem a strdí.
Deu 26:16 Dnes Hospodin Bùh tvùj pøikazuje tobì, abys ostøíhal ustanovení tìchto a soudù; ostøíhejž tedy a èiò je z celého srdce svého a ze vší duše své.
Deu 26:17 Dnes i ty pøipovìdìls se k Hospodinu, že jej budeš míti za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a ostøíhati ustanovení jeho, a pøikázaní i soudù jeho, a poslouchati hlasu jeho.
Deu 26:18 Hospodin také pøipovìdìl se k tobì dnes, že tì bude míti za lid zvláštní, jakož mluvil tobì, abys ostøíhal všech pøíkázaní jeho,
Deu 26:19 A že tì vyvýší nade všecky národy, kteréž uèinil, abys byl vzácnìjší, slovoutnìjší a slavnìjší nad nì, a tak lid svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.
Deu 27:1 I pøikázal Mojžíš a starší Izraelští lidu, økouce: Ostøíhejž každého pøikázaní, kteréž já pøikazuji vám dnes.
Deu 27:2 A když pøejdeš pøes Jordán do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, vyzdvihneš sobì kameny veliké, a obvržeš je vápnem.
Deu 27:3 A napíšeš na nich všecka slova zákona tohoto, když pøejdeš, abys všel do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, do zemì oplývající mlékem a strdí, jakož jest mluvil Hospodin Bùh otcù tvých tobì.
Deu 27:4 Když tedy pøejdeš Jordán a vyzdvihneš ty kameny, kteréž já pøikazuji vám dnes, na hoøe Hébal, a obvržeš je vápnem,
Deu 27:5 A vzdìláš tam oltáø Hospodinu Bohu svému: oltáø z kamenù, jichž nebudeš tesati železem,
Deu 27:6 Z kamení celého vzdìláš oltáø Hospodinu Bohu svému, abys na nìm obìtoval obìti zápalné Hospodinu Bohu svému.
Deu 27:7 Obìtovati budeš i obìti pokojné, a jísti tu a veseliti se pøed Hospodinem Bohem svým.
Deu 27:8 Napíšeš pak na tìch kameních všecka slova zákona toho dobøe a zøetelnì.
Deu 27:9 I mluvil Mojžíš a knìží Levítští ke všemu Izraelovi, økouce: Pozoruj a slyš, Izraeli, dnes uèinìn jsi lidem Hospodina Boha svého.
Deu 27:10 Protož poslouchej hlasu Hospodina Boha svého, a zachovávej pøikázaní jeho i ustanovení jeho, kteráž já tobì dnes pøikazuji.
Deu 27:11 I pøikázal Mojžíš v ten den lidu, øka:
Deu 27:12 Tito stanou, aby dobroøeèili lidu na hoøe Garizim, když byste pøešli Jordán: Simeon, Lévi, Juda, Izachar, Jozef a Beniamin.
Deu 27:13 Tito pak stanou, aby zloøeèili na hoøe Hébal: Ruben, Gád, Asser, Zabulon, Dan a Neftalím.
Deu 27:14 I budou osvìdèovati Levítové, a øeknou ke všechnìm mužùm Izraelským vysokým hlasem:
Deu 27:15 Zloøeèený èlovìk, kterýž by udìlal rytinu aneb vìc slitou, ohavnost Hospodinu, dílo rukou øemeslníka, by ji pak i do skrýše odložil. I odpoví všecken lid a øekne: Amen.
Deu 27:16 Zloøeèený, kdož sobì zlehèuje otce svého a matku svou; i øekne všecken lid: Amen.
Deu 27:17 Zloøeèený, kdož pøenáší mezník bližního svého; i øekne všecken lid: Amen.
Deu 27:18 Zloøeèený, kdož zavodí slepého, aby bloudil po cestì; i øekne všecken lid: Amen.
Deu 27:19 Zloøeèený, kdož pøevrací spravedlnost pøíchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken lid: Amen.
Deu 27:20 Zloøeèený, kdož by obýval s manželkou otce svého, nebo odkryl podolek otce svého; i øekne všecken lid: Amen.
Deu 27:21 Zloøeèený, kdož by obýval s kterýmkoli hovadem; i dí všecken lid: Amen.
Deu 27:22 Zloøeèený, kdož by obýval s sestrou svou, dcerou otce svého, aneb dcerou matky své; i øekne všecken lid: Amen.
Deu 27:23 Zloøeèený, kdož by obýval s svegruší svou; i odpoví všecken lid: Amen.
Deu 27:24 Zloøeèený, kdož by zbil bližního svého tajnì; i øekne všecken lid: Amen.
Deu 27:25 Zloøeèený, kdož by vzal dary, aby zabil èlovìka nevinného; i dí všecken lid: Amen.
Deu 27:26 Zloøeèený, kdož by nezùstal v øeèech zákona tohoto a neèinil jich; a øekne všecken lid: Amen.
Deu 28:1 Jestliže pak opravdovì poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostøíhaje a èinì všecka pøikázaní jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, vyvýší tì Hospodin Bùh tvùj nade všecky národy zemì.
Deu 28:2 A pøijdou na tì všecka požehnání tato, a vyplní se pøi tobì, když jen poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého.
Deu 28:3 Požehnaný budeš v mìstì, požehnaný i na poli.
Deu 28:4 Požehnaný plod života tvého, úrody zemì tvé, i plod dobytka tvého, prvorozené skotù tvých i stáda bravù tvých.
Deu 28:5 Požehnaný koš tvùj i díže tvá.
Deu 28:6 Požehnaný budeš vcházeje, požehnaný i vycházeje.
Deu 28:7 A uèiní Hospodin, že nepøátelé tvoji, kteøíž by povstali proti tobì, poraženi budou pøed tebou; jednou

cestou vytáhnou proti tobì, a sedmi cestami pøed tebou utíkati budou.
Deu 28:8 Pøikáže Hospodin požehnání svému, aby s tebou bylo v špižírnách tvých a pøi všem, k èemu bys koli pøièinil ruku svou, a požehná tobì v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì.
Deu 28:9 Vystaví tì sobì Hospodin za lid svatý, jakož zapøisáhl tobì, když ostøíhati budeš pøikázaní Hospodina Boha svého, a choditi po cestách jeho.
Deu 28:10 I uzøí všickni národové zemì, že jméno Hospodinovo vzýváno jest nad tebou, a budou se báti tebe.
Deu 28:11 Uèiní také Hospodin, že hojnost míti budeš všeho dobrého, plodu života svého, i plodu dobytkù svých, i úrod zemských v zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, že ji tobì dá.
Deu 28:12 Otevøe Hospodin tobì poklad svùj výborný, nebe, aby vydalo déš zemi tvé èasem svým, a požehná všelikému dílu ruky tvé, tak že mnohým národùm pùjèovati budeš, sám pak nic nevypùjèíš.
Deu 28:13 I ustanoví tì Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš vždycky vyšší, a nikdy nižší, když poslouchati budeš pøikázaní Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobì pøikazuji, abys ostøíhal a èinil je.
Deu 28:14 A neuchýlíš se od žádného slova, kteráž já dnes pøikazuji tobì, ani na pravo ani na levo, odcházeje po bozích cizích, abys jim sloužil.
Deu 28:15 Jestliže pak hlasu Hospodina Boha svého poslouchati, a všech pøikázaní a ustanovení jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, ostøíhati a èiniti nebudeš, pøijdou na tì všecka zloøeèenství tato a postihnou tì.
Deu 28:16 Zloøeèený budeš v mìstì, zloøeèený i na poli.
Deu 28:17 Zloøeèený koš tvùj, a zloøeèená díže tvá.
Deu 28:18 Zloøeèený plod života tvého i úrody zemì tvé, prvorozené skotù tvých i stáda bravù tvých.
Deu 28:19 Zloøeèený budeš vcházeje, zloøeèený i vycházeje.
Deu 28:20 Pošle Hospodin na tì zloøeèení, zkormoucení a bídu pøi všem, k èemuž bys koli pøièinil ruky své a což bys koli dìlal, dokudž nebudeš vyhlazen, a nezahyneš v náhle pro zlé skutky tvé, skrze nìž jsi opustil mne.
Deu 28:21 Dopustí Hospodin, aby se pøidržely tebe morní bolesti, až tì i vyplení z zemì, do níž se béøeš, abys ji dìdiènì opanoval.
Deu 28:22 Bíti tì bude Hospodin souchotinami, zimnicí, pálivostí, horkem, meèem, suchem a rudou, a budou tì stíhati, až tì i zkazí.
Deu 28:23 I to nebe, kteréž jest nad hlavou tvou, bude mìdìné, a zemì, kteráž jest pod tebou, železná.
Deu 28:24 Dá Hospodin zemi tvé místo deštì prach a popel, a to s nebe sstoupí na tì, dokudž bys nebyl vyhlazen.
Deu 28:25 Uèiní i to Hospodin, že poražen budeš od nepøátel svých; jednou cestou vytáhneš proti nim, a sedmi cestami utíkati budeš od tváøi jejich, a musíš se smýkati po všech královstvích zemì.
Deu 28:26 I budou tìla vaše mrtvá za pokrm všemu ptactvu nebeskému, a šelmám zemským, a nebude, kdo by je odehnal.
Deu 28:27 Raní tì Hospodin vøedem Egyptským, neduhy na zadku, prašivinami a svrabem nezhojitelným.
Deu 28:28 Raní tì Hospodin pominutím smyslu, slepotou a tupostí srdce,
Deu 28:29 Tak že o poledni makati budeš, jako maká slepý ve tmì, a nebudeš míti prospìchu na cestách svých; k tomu také utiskán budeš, a loupen po všecky dny, a nebude, kdo by tì vysvobodil.
Deu 28:30 Manželku sobì zasnoubíš, a jiný s ní obývati bude; dùm vystavíš, a nebudeš bydliti v nìm; vinici štípíš, a sbírati na ní nebudeš.
Deu 28:31 Vùl tvùj pøed tvýma oèima zabit bude, a ty jeho jísti nebudeš; osel tvùj uchvácen bude pøed tváøí tvou, anižto se zase navrátí; dobytek tvùj vydán bude nepøátelùm tvým, a žádný ho nevysvobodí.
Deu 28:32 Synové tvoji a dcery tvé cizímu národu vydáni budou, a oèi tvé na to hledíce, umdlívati budou pro nì celého dne, a nebude síly v ruce tvé.
Deu 28:33 Úrody zemì tvé i všecko úsilí tvé sžíøe národ, kteréhož ty neznáš, a nebudeš než potlaèený a potøený po všecky dny.
Deu 28:34 A omámený budeš nad tìmi vìcmi, kteréž vidìti budou oèi tvé.
Deu 28:35 Raní tì Hospodin vøedem nejhorším na kolenou i na lýtkách, tak že se nebudeš moci zhojiti, od spodku nohy tvé až do vrchu hlavy.
Deu 28:36 Zavede tì Hospodin i krále tvého, kteréhož ustanovíš nad sebou, do národu, kteréhož jsi ty neznal, ani pøedkové tvoji, a sloužiti tam budeš bohùm cizím, døevu a kameni.
Deu 28:37 A budeš k užasnutí a pøísloví i v rozprávku všechnìm národùm, mezi kteréž zavede tì Hospodin.
Deu 28:38 Mnoho semene vyneseš na pole k rozsívání, a málo shromáždíš, nebo sžerou to kobylky.
Deu 28:39 Vinice štípíš a dìlati je budeš, ale vína píti ani sbírati nebudeš, nebo èerv sžíøe je.
Deu 28:40 Olivoví hojnost míti budeš ve všech konèinách svých, a však olejem se pomazovati nebudeš, nebo sprchne ovoce s olivy tvé.
Deu 28:41 Synù a dcer naplodíš, a nebudeš jich míti, nebo zajati budou.
Deu 28:42 Všecko stromoví tvé i úrody zemì tvé kobylky zkazí.
Deu 28:43 Cizozemec, kterýž s tebou pøebývá, vzroste nad tebe, ty pak velice ponižovati se musíš.
Deu 28:44 On pùjèovati bude tobì, a ty nebudeš míti, co bys pùjèil jemu; on bude pøednìjší, a ty poslednìjší.

Deu 28:45 A pøijdou na tebe všecka zloøeèenství tato a stíhati tì budou, a obklíèí tì, až i zahyneš, jestliže bys neuposlechl hlasu Hospodina Boha svého, a neostøíhal pøikázaní a ustanovení jeho, kteráž pøikázal tobì.
Deu 28:46 A budou rány tyto znamením a zázrakem na tobì i semeni tvém až na vìky,
Deu 28:47 Proto že jsi nesloužil Hospodinu Bohu svému s potìšením a veselím srdce, maje hojnost všech vìcí.
Deu 28:48 A protož nepøíteli svému, kteréhož poslal na tebe Hospodin, sloužiti musíš v hladu, žízni, v nahotì a v nedostatku všech vìcí; a vloží na šíji tvou jho železné, dokudž tì nesetøe.
Deu 28:49 Pøivede Hospodin na tebe národ z daleka, od nejdalších konèin zemì, jako letí orlice, národ, jehož jazyku nerozumíš,
Deu 28:50 Národ nestydatý, kterýž ani starce nebude šanovati, a nad dítìtem se neslituje.
Deu 28:51 A sžíøe plod dobytkù tvých i úrody zemì tvé, dokudž nebudeš vyhlazen; a nezanechá tobì obilí, vína mladého a oleje, prvorozeného z skotù tvých, ani stáda bravù tvých, až tì i vyhladí.
Deu 28:52 A oblehne tì ve všech mìstech tvých, dokudž by nepadly zdi tvé vysoké a pevné, v nichž ty doufáš po vší zemi své; obležen, pravím, budeš ve všech mìstech svých, po vší zemi své, kterouž Hospodin Bùh tvùj dal tobì,
Deu 28:53 Tak že v obležení a ssoužení, jímž ssouží tì nepøítel tvùj, jísti budeš plod života svého, maso synù svých a dcer svých, kteréž by dal tobì Hospodin Bùh tvùj.
Deu 28:54 Èlovìk mezi vámi rozmazaný a v rozkoši schovaný závidìti bude bratru svému, i vlastní ženì své, i ostatním synùm svým, kterýchž ještì zanechal,
Deu 28:55 Tak že neudìlí žádnému z nich masa synù svých, kteréž jísti bude, proto že nezùstalo jemu nic jiného v obležení a v ssoužení, jímž ssouží tì nepøítel tvùj ve všech mìstech tvých.
Deu 28:56 Rozmazaná mezi vámi a v rozkoši schovaná žena, kteráž rozmazaností a rozkoší velikou ledva nohou zemì se dotkla, vlastnímu muži svému a synu svému i dceøi své,
Deu 28:57 Také i lùžka svého, kteréž z ní vychází pøi porodu, ano i synù svých, kteréž zplodí, závidìti bude; nebo jísti je bude tajnì pro nedostatek všech vìcí v obležení a ssoužení, jímž ssouží tì nepøítel tvùj v mìstech tvých.
Deu 28:58 Nebudeš-li ostøíhati a èiniti všech slov zákona tohoto, kteráž psána jsou v knize této, abys se bál toho veleslavného a hrozného jména Hospodina Boha svého:
Deu 28:59 Rozmnoží ku podivení Hospodin rány tvé, a rány semene tvého, rány veliké a trvánlivé, i nemoci tìžké a dlouhé.
Deu 28:60 A obrátí na tebe všecky neduhy Egyptské, jichžs se strašil, a pøichytí se tebe.
Deu 28:61 Všelijaký také neduh a všelikou ránu, kteráž není psána v knize zákona tohoto, uvede Hospodin na tebe, dokudž nebudeš vyhlazen.
Deu 28:62 A zùstane vás malièko, ješto vás prvé bylo mnoho, jako hvìzd nebeských, proto že jsi neposlouchal hlasu Hospodina Boha svého.
Deu 28:63 I stane se, že jakož se veselil Hospodin nad vámi, dobøe vám èinì a rozmnožuje vás, tak veseliti se bude Hospodin nad vámi, když vás zkazí a vyhladí, a vyplénìni budete z zemì, do kteréž jdete, abyste dìdiènì vládli jí.
Deu 28:64 A rozptýlí tì Hospodin mezi všecky národy, od jednoho konce zemì až do druhého, a budeš tam sloužiti bohùm cizím, kterýchž ty neznáš, ani otcové tvoji, døevu a kameni.
Deu 28:65 A mezi národy tìmi neoddechneš, aniž bude míti odpoèinutí spodek nohy tvé; tam také dá Hospodin tobì srdce lekavé, a oèi blíkavé, a truchlost mysli.
Deu 28:66 I bude život tvùj nejistý pøed tebou, a strašiti se budeš v noci i ve dne, a nikdež nebudeš jist svým životem.
Deu 28:67 Ráno díš: Ó by již byl veèer! a veèer díš: Ó by již bylo jitro! pro strach srdce svého, jímž se lekáš, a pro ty vìci, na nìž oèima svýma hledìti musíš.
Deu 28:68 A zavede tì Hospodin do Egypta na lodech, cestou, o níž jsem øekl tobì: Nebudeš jí vidìti více; a tam prodávati se budete nepøátelùm svým za služebníky a dìvky, a nebude, kdo by koupil.
Deu 29:1 Tato jsou slova smlouvy, kteráž pøikázal Hospodin Mojžíšovi uèiniti s syny Izraelskými v zemi Moábské, mimo onu smlouvu, kterouž uèinil s nimi na Orébì.
Deu 29:2 I svolav Mojžíš všecken lid Izraelský, øekl jim: Vy sami vidìli jste všecky vìci, kteréž uèinil Hospodin pøed oèima vašima v zemi Egyptské, Faraonovi, i všechnìm služebníkùm jeho, i vší zemi jeho,
Deu 29:3 Zkušování veliká, kteráž vidìly oèi tvé, znamení i zázraky ty veliké.
Deu 29:4 A však nedal vám Hospodin srdce k srozumìní, a oèí k vidìní, a uší k slyšení až do tohoto dne.
Deu 29:5 A vedl jsem vás èty øidceti let po poušti, nezvetšela roucha vaše na vás, a obuv vaše neztrhala se na nohách vašich.
Deu 29:6 Chleba jste nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bùh váš.
Deu 29:7 A když jste pøišli na toto místo, vytáhl Seon, král Ezebon, a Og, král Bázan, proti nám k boji, a porazili jsme je,
Deu 29:8 A vzali jsme zemi jejich, i dali jsme ji v dìdictví pokolení Rubenovu a Gádovu, a polovici pokolení

Manassesova.
Deu 29:9 Ostøíhejtež tedy slov smlouvy této a èiòte je, aby se vám š□astnì vedlo všecko, což byste èinili.
Deu 29:10 Vy všickni dnes stojíte pøed Hospodinem Bohem svým, knížata vaše v pokoleních vašich, starší vaši a úøedníci vaši, všickni muži Izraelští,
Deu 29:11 Dítky vaše i ženy vaše, i pøíchozí vaši, kteøíž bydlejí u prostøed stanù vašich, i ten, kterýž døíví seká, i ten, kterýž váží vodu,
Deu 29:12 Abyste vešli v smlouvu Hospodina Boha svého, a v pøísahu jeho, v kteroužto smlouvu Hospodin Bùh tvùj dnes vchází s tebou,
Deu 29:13 Aby tì sobì dnes postavil za lid, a on byl tobì za Boha, jakož mluvil tobì, a jakož s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.
Deu 29:14 A ne s vámi samými èiním smlouvu tuto a pøísahu tuto,
Deu 29:15 Ale i s každým tím, jenž tuto dnes s námi stojí pøed Hospodinem Bohem naším, i s tím, jehož není tuto dnes s námi.
Deu 29:16 Nebo vy víte, kterak jsme bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostøedkem tìch národù, až jsme naskrze prošli.
Deu 29:17 A vidìli jste ohavnosti jejich i modly jejich, døevo i kámen, støíbro i zlato, kteréž jest pøi nich.
Deu 29:18 Hleïtež, a□ nebývá mezi vámi muže, aneb ženy, aneb èeledi, aneb pokolení, jehož by srdce odvrátilo se dnes od Hospodina Boha našeho, a šel by sloužiti bohùm tìch národù; a□ nebývá mezi vámi koøene plodícího jed a hoøkost.
Deu 29:19 I stalo by se, že uslyše takový slova zloøeèení tohoto, dobroøeèil by sobì v srdci svém, øka: Pokoj míti budu, bych□ pak i chodil podlé žádosti srdce svého; i pøidal by opilou žíznivé.
Deu 29:20 Nechce□ Hospodin odpustiti takovému, nebo tehdáž rozpálí se prchlivost Hospodinova a zùøivost jeho proti takovému èlovìku, tak že pøipadne na nìj všeliké zloøeèení, o kterémž psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno jeho pod nebem.
Deu 29:21 A odlouèí jej Hospodin s jeho zlým ode všech pokolení Izraelských, vedlé všech zloøeèení smlouvy zapsané v této knize zákona,
Deu 29:22 Tak že øekne vìk potomní, synové vaši, kteøíž povstanou po vás, i cizozemec, kterýž pøijde z zemì daleké, (když uzøí rány zemì této, i neduhy její, kteréž uvedl na ni Hospodin,
Deu 29:23 Sirou a solí vypálenou všecku tu zemi, a že se nemùž síti, ani co vzcházeti, ani jaké byliny rùsti na ní, rovnì jako na místì, kdež jest podvrácena Sodoma a Gomora, Adama a Seboim, kteréž podvrátil Hospodin v hnìvì svém a v prchlivosti své),
Deu 29:24 Øeknou všickni národové: Proè jest tak uèinil Hospodin zemi této? Kteraký jest to hnìv prchlivosti jeho náramné?
Deu 29:25 A bude odpovìdíno: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha otcù svých, kterouž uèinil s nimi, když je vyvedl z zemì Egyptské.
Deu 29:26 Nebo odcházejíce, sloužili bohùm cizím a klanìli se jim, bohùm, kterýchž neznali, kteøíž se s nimi také nièímž dobrým nezdìlili.
Deu 29:27 I rozhnìvala se prchlivost Hospodinova na tu zemi, tak že uvedl na ni všecko zloøeèení zapsané v knize této.
Deu 29:28 Protož vyplénil je Hospodin z zemì jejich v hnìvì, v rozpálení a v prchlivosti veliké, a vyvrhl je do zemì jiné, jakž to ukazuje dnešní den.
Deu 29:29 Vìci skryté jsou Hospodina Boha našeho, vìci pak zjevené ty jsou naše a synù našich, abychom plnili všecka slova zákona tohoto.
Deu 30:1 Když pak pøijdou na tì všecka slova tato, požehnání i zloøeèenství, kteráž□ jsem pøedložil, a rozpomeneš se v srdci svém, kdež bys koli byl mezi národy, do kterýchž by tì rozehnal Hospodin Bùh tvùj,
Deu 30:2 A obrátì se k Hospodinu Bohu svému, poslouchal bys hlasu jeho ve všem, jakž já pøikazuji tobì dnes, ty i synové tvoji, z celého srdce svého a ze vší duše své:
Deu 30:3 Tehdy pøivede zase Hospodin Bùh tvùj zajaté tvé a smiluje se nad tebou, a obrátì se, shromáždí tì ze všech národù, mezi nìž rozptýlil tì Hospodin Bùh tvùj.
Deu 30:4 By□ pak nìkdo z tvých i na konec svìta zahnán byl, odtud zase shromáždí tì Hospodin Bùh tvùj, a odtud pùjme tì,
Deu 30:5 A uvede tì zase Hospodin Bùh tvùj do zemì, kterouž dìdìnì vládli otcové tvoji, a opanuješ ji, a dobøe□ uèiní a rozmnoží tì více nežli otce tvé.
Deu 30:6 A obøeže Hospodin Bùh tvùj srdce tvé a srdce semene tvého, abys miloval Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vší duše své, abys živ byl.
Deu 30:7 Všecka pak zloøeèenství tato obrátí Hospodin Bùh tvùj na nepøátely tvé a na ty, jenž v nenávisti mìli tebe, a protivili se tobì.
Deu 30:8 Ty tedy obrátì se, když poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a èiniti všecka pøikázaní jeho, kteráž já tobì dnes pøikazuji:

Deu 30:9 Dá Hospodin Bùh tvùj prospìch pøi všem díle rukou tvých, v plodu života tvého i v plodu dobytka tvého, a v úrodách zemì tvé, tobì k dobrému. Nebo zase veseliti se bude Hospodin z tebe, dobøe èinì tobì, jakož veselil se z otcù tvých,
Deu 30:10 Jestliže bys však poslouchal hlasu Hospodina Boha svého, a ostøíhal pøikázaní jeho a ustanovení jeho, napsaných v knize zákona tohoto, když bys se obrátil k Hospodinu Bohu svému celým srdcem svým a celou duší svou.
Deu 30:11 Nebo pøikázaní toto, kteréž pøikazuji tobì dnes, není skryté pøed tebou, ani vzdálené od tebe.
Deu 30:12 Není na nebi, abys øekl: Kdo nám vstoupí do nebe, aby vezma, pøinesl a oznámil je nám, abychom je plnili?
Deu 30:13 Ani za moøem jest, abys øekl: Kdo se nám pøeplaví za moøe, aby je pøinesl a oznámil nám, abychom plnili je?
Deu 30:14 Ale velmi blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci tvém, abys èinil to:
Deu 30:15 (Hle, pøedložil jsem tobì dnes život a dobré, smrt i zlé),
Deu 30:16 Což já pøikazuji tobì dnes, abys miloval Hospodina Boha svého, chodì po cestách jeho a ostøíhaje pøikázaní jeho, ustanovení a soudù jeho, abys živ jsa, rozmnožen byl, a požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj v zemi, do kteréž jdeš, abys ji dìdiènì obdržel.
Deu 30:17 Pakli se odvrátí srdce tvé, a nebudeš poslouchati, ale pøiveden jsa k tomu, klanìti se budeš bohùm cizím a jim sloužiti:
Deu 30:18 Ohlašuji vám dnes, že jistotnì zahynete, aniž prodlíte dnù svých v zemi, do kteréž se pøes Jordán béøeš, abys ji dìdiènì obdržel.
Deu 30:19 Osvìdèuji proti tobì dnes nebem a zemí, že jsem život i smrt pøedložil, požehnání i zloøeèenství; vyvoliž sobì tedy život, abys živ byl ty i símì tvé,
Deu 30:20 A miloval Hospodina Boha svého, poslouchaje hlasu jeho a pøídrže se jeho, (nebo on jest život tvùj, a dlouhost dnù tvých), abys bydlil v zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm tvým Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.
Deu 31:1 Pøišed tedy Mojžíš, mluvil slova ta ke všemu Izraelovi,
Deu 31:2 A øekl jim: Ve stu a ve dvadcíti letech jsem dnes, nemohu již více vycházeti a vcházeti; a také øekl Hospodin ke mnì: Nepøejdeš Jordánu tohoto.
Deu 31:3 Hospodin Bùh tvùj pøedcházející tebe vyhladí ty národy od tváøi tvé, a ty dìdiènì je opanuješ, a Jozue tento pùjde pøed tebou,jakož øekl Hospodin.
Deu 31:4 I uèiní Hospodin jim, jakož uèinil Seonovi a Ogovi králùm Amorejským a zemi jejich, kteréž vyhladil.
Deu 31:5 Protož když je dá Hospodin vám, tedy uèiníte jim vedlé každého pøikázaní, kteréž jsem pøikázal vám.
Deu 31:6 Buïte silní a zmužile se mìjte, nebojte se, ani se lekejte tváøi jejich, nebo Hospodin Bùh tvùj, on jde s tebou, neopustí a nezanechá tebe.
Deu 31:7 Tedy povolal Mojžíš Jozue a øekl jemu pøed oèima všeho Izraele: Budiž silný a zmužile se mìj, nebo ty vejdeš s lidem tímto do zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm jejich, že ji dá jim, a ty ji rozdìlíš jim v dìdictví.
Deu 31:8 Hospodin pak pøedcházející tì, on bude s tebou, neopustí tì, aniž tì zanechá; neboj se, ani se strachuj.
Deu 31:9 I napsal Mojžíš zákon tento a dal jej knìžím, synùm Léví, kteøíž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a všechnìm starším Izraelským,
Deu 31:10 A pøikázal jim Mojžíš, øka: Každého léta sedmého, v jistý èas léta odpuštìní, v svátek stanù,
Deu 31:11 Když pøijde všecken Izrael a postaví se pøed Hospodinem Bohem tvým na místì, kteréž by vyvolil, èísti budeš zákon tento pøede vším Izraelem v uších jejich,
Deu 31:12 Shromáždì lid, muže i ženy, i dìti, i pøíchozí své, kteøíž jsou v branách tvých, aby slyšíce, uèili se a báli se Hospodina Boha vašeho, a hledìli èiniti všecka slova zákona tohoto.
Deu 31:13 Synové také jejich, kteøíž ještì toho nepoznali, a slyší a uèí se báti Hospodina Boha vašeho po všecky dny, v nichž živi budete na zemi, do níž, pøejdouce Jordán, vejdete, abyste ji dìdiènì obdrželi.
Deu 31:14 I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, již se pøiblížili dnové tvoji, abys umøel. Povolej Jozue, a postavte se oba v stánku úmluvy, a pøikáži jemu. Šel tedy Mojžíš a Jozue, a postavili se v stánku úmluvy.
Deu 31:15 I ukázal se Hospodin v stánku v sloupì oblakovém, a postavil se sloup oblakový nade dveømi stánku.
Deu 31:16 Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Aj, ty již usneš s otci svými, potom lid tento vstana, smilniti bude, následuje bohù cizozemcù zemì této, do níž vchází, aby bydlil u prostøed ní; tu mne opustí a zruší smlouvu mou, kterouž jsem uèinil s ním.
Deu 31:17 Protož rozhnìvá se na nìj prchlivost má v ten den, a opustím je, i skryji tváø svou od nich, a bude sežrán, i pøijdou na nìj mnohé vìci zlé a úzkosti. I øekne v ten den: Zdaliž ne proto pøišly na mne tyto zlé vìci, že Bùh mùj není u prostøed mne?
Deu 31:18 Já pak daleko skryji tváø svou v ten den pro všecko to zlé, kteréž páchal, jakž se obrátil k bohùm cizím.

Deu 31:19 Protož nyní napište sobì píseò tuto, a uè jí syny Izraelské; vlož ji v ústa jejich, aby ta píseò byla mi za svìdka proti synùm Izraelským.
Deu 31:20 Nebo uvedu jej do zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm jeho, oplývající mlékem a strdí, kdežto bude jísti a nasytí se a ztuèní. Tehdy obrátí se k bohùm cizím a sloužiti bude jim, i popudí mne a zruší smlouvu mou.
Deu 31:21 A když pøijdou na nìj mnohé zlé vìci a úzkosti, tehdy bude jemu tato píseò na svìdectví, (nebo nepøijde v zapomenutí, aniž odejde od úst semene jeho). Znám zajisté myšlení jeho, a co on ještì dnes èiniti bude, prvé nežli jej uvedu do zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil.
Deu 31:22 Tedy napsal Mojžíš tu píseò v ten den a uèil jí syny Izraelské.
Deu 31:23 Potom dal pøikázaní Jozue, synu Nun, øka: Budiž silný, a mìj se zmužile, nebo ty uvedeš syny Izraelské do zemì, kterouž jsem jim s pøísahou zaslíbil, a já budu s tebou.
Deu 31:24 Stalo se pak, když napsal Mojžíš slova zákona tohoto v knize, a dokonal je,
Deu 31:25 Že pøikázal Levítùm, kteøíž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, øka:
Deu 31:26 Vezmìte tu knihu zákona a vložte ji v stranì truhly smlouvy Hospodina Boha vašeho, a jest tam proti vám na svìdectví.
Deu 31:27 Nebo já znám zpouru tvou a zatvrdilost šíje tvé. Aj, ponìvadž, když jsem já ještì živ nyní s vámi, zpurní jste bývali Hospodinu, èím tedy více, když já umru?
Deu 31:28 Shromažïte ke mnì všecky starší pokolení svých a správce vaše, abych mluvil v uši jejich slova tato, a osvìdèil proti nim nebem i zemí.
Deu 31:29 Nebo vím, že po mé smrti velmi porušíte se a vystoupíte z cesty, kterouž jsem pøikázal vám; proèež pøijde na vás toto zlé v posledních dnech, když byste èinili to, což se nelíbí Hospodinu, popouzejíce ho dílem rukou svých.
Deu 31:30 Mluvil tedy Mojžíš v uši všeho shromáždìní Izraelského slova písnì této, až je i dokonal.
Deu 32:1 Pozorujte nebesa a mluviti budu, poslyš i zemì výmluvností úst mých.
Deu 32:2 Sstupiž jako déš nauèení mé, spadniž jako rosa výmluvnost má, jako tichý déš na mladistvou trávu, a jako pøíval na odrostlou bylinu,
Deu 32:3 Nebo jméno Hospodinovo slaviti budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu,
Deu 32:4 Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všecky cesty jeho jsou spravedlivé. Bùh silný, pravdomluvný, a není nepravosti v nìm, spravedlivý a pøímý jest.
Deu 32:5 Ale pokolení pøevrácené a zavilé zpronevìøilo se jemu mrzkostí vlastní svou,jakáž vzdálena jest od synù jeho.
Deu 32:6 Tím-liž jste se odplacovati mìli Hospodinu, lide bláznivý a nemoudrý? Zdaliž on není otec tvùj, kterýž tì sobì dobyl? On uèinil tebe a utvrdil tì.
Deu 32:7 Rozpomeò se na dny staré, považte let každého vìku; vzeptej se otce svého, a oznámí tobì, starcù svých, a povìdí tobì.
Deu 32:8 Když dìdictví rozdìloval Nejvyšší národùm, když rozsadil syny Adamovy, rozmìøil meze národùm vedlé poètu synù Izraelských.
Deu 32:9 Nebo díl Hospodinùv jest lid jeho, Jákob provazec dìdictví jeho.
Deu 32:10 Nalezl jej v zemi pusté, a na poušti veliké a hrozné; vùkol vedl jej, vyuèil jej, a ostøíhal ho, jako zøítedlnice oka svého.
Deu 32:11 Jako orlice ponouká orlièátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje køídla svá, béøe je, a nosí je na køídlách svých:
Deu 32:12 Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s ním boha cizozemcù.
Deu 32:13 Zprovodil jej na vysoká místa zemì, aby jedl úrody polní, a uèinil, aby ssál med z skály, a olej z kamene pøetvrdého,
Deu 32:14 Máslo od krav a mléko od ovcí, s nejtuènìjšími beránky a skopci z Bázan a kozly s jádrem zrn pšenièných, a èervené víno výborné aby pil.
Deu 32:15 Takž Izrael ztuènìv, zpíèil se; vytyl jsi a ztlustl, tukem jsi obrostl; i opustil Boha stvoøitele svého, a zlehèil sobì Boha spasení svého.
Deu 32:16 K horlení popudili ho cizími bohy, ohavnostmi zdráždili jej.
Deu 32:17 Obìtovali ïáblùm, ne Bohu, bohùm, jichž neznali, novým, kteøíž z blízka pøišli, jichžto se nic nestrašili otcové vaši.
Deu 32:18 Na skálu, kteráž zplodila tì, zapomenul jsi; zapomnìl jsi na Boha silného, stvoøitele svého.
Deu 32:19 To když vidìl Hospodin, popudil se hnìvem proti synùm a dcerám svým,
Deu 32:20 A øekl: Skryji pøed nimi tváø svou, podívám se posledním vìcem jejich; nebo národ pøevrácený jest, synové, v nichž není žádné víry.
Deu 32:21 Oni jsou mne popudili k horlení skrze to, což není Bùh silný, rozhnìvali mne svými marnostmi. I já popudím jich k závisti skrze ty, kteøíž nejsou lid, skrze národ bláznivý k hnìvu jich popudím.
Deu 32:22 Nebo oheò zápalen jest v prchlivosti mé, a hoøeti bude až do nejhlubšího pekla, a sžíøe zemi i úrody

její, a zapálí základy hor.
Deu 32:23 Shromáždím na nì zlé vìci, støely své vystøílím na nì.
Deu 32:24 Hladem usvadnou, a neduhy pálèivými a nakažením morním pøehoøkým žráni budou; také zuby šelm pošli na nì s jedem hadù zemských.
Deu 32:25 Meè uvede sirobu vnì, a v pokojích bude strach, tak na mládenci jako pannì, dítìti prsí požívajícím i muži šedivém.
Deu 32:26 Ano, øekl bych:Rozptýlím je po koutech, rozkáži pøestati mezi lidmi pamìti jejich,
Deu 32:27 Bych se pýchy nepøítele neobával, aby spatøíce to nepøátelé jejich, neøekli: Ruka naše nepøemožená byla, neuèinil jest Hospodin nièeho z tìch vìcí.
Deu 32:28 Nebo národ ten nesmyslný jest a nemající rozumnosti.
Deu 32:29 Ó by moudøí byli, rozumìli by tomu, prohlédali by na poslední vìci své.
Deu 32:30 Jak by jich jeden honiti mohl tisíc, a dva pryè zahnati deset tisícù? Jediné že Bùh skála jejich prodal je, a Hospodin vydal je.
Deu 32:31 Nebo Bùh skála naše není jako skála jejich, což nepøátelé naši sami souditi mohou.
Deu 32:32 Nebo z kmene Sodomského kmen jejich, a z réví Gomorských hroznové jejich, hroznové jedovatí, zrní hoøkosti plné.
Deu 32:33 Jed drakù víno jejich, a jed lítý nejjedovatìjšího hada.
Deu 32:34 Zdaliž to není schováno u mne? zapeèetìno v pokladnicích mých?
Deu 32:35 Má jest pomsta a odplata, èasem svým klesne noha jejich; nebo blízko jest den zahynutí jejich, a budoucí vìci zlé rychle pøipadnou na nì.
Deu 32:36 Souditi zajisté bude Hospodin lid svùj, a nad služebníky svými lítost míti bude, když uzøí, že odešla síla, a že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemùže.
Deu 32:37 I dí: Kde jsou bohové jejich? skála, v níž nadìji mìli?
Deu 32:38 Z jejichžto obìtí tuk jídali, a víno z obìtí jejich mokrých píjeli? Necha vstanou a spomohou vám, nech vám skrejší jest skála ta.
Deu 32:39 Pohleïtež již aspoò, že já jsem, já jsem sám, a že není Boha kromì mne. Já mohu usmrtiti i obživiti, já raniti i uzdraviti, a není žádného, kdo by vytrhl z ruky mé.
Deu 32:40 Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím: Živ jsem já na vìky.
Deu 32:41 Jakž nabrousím ostøí meèe svého, a uchopí soud ruka má, uèiním pomstu nad nepøátely svými, a tìm, jenž v nenávisti mne mìli, odplatím.
Deu 32:42 Opojím støely své krví, a meè mùj sžere maso, a to krví ranìných a zajatých, jakž jen zaènu pomsty uvoditi na nepøátely.
Deu 32:43 Veselte se pohané s lidem jeho, nebo pomstí krve služebníkù svých, a uvede pomstu na nepøátely své, a oèistí zemi svou a lid svùj.
Deu 32:44 I pøišel Mojžíš, a mluvil všecka slova písnì této v uši lidu, on a Jozue, syn Nun.
Deu 32:45 A když dokonal Mojžíš mluvení všech slov tìch ke všemu množství Izraelskému,
Deu 32:46 Øekl jim: Pøiložtež srdce svá ke všechnìm slovùm, kteráž já dnes osvìdèuji vám,a pøikažte to synùm svým, aby ostøíhali všech slov zákona tohoto, a èinili je.
Deu 32:47 Nebo není daremné slovo, abyste jím pohrdnouti mìli, ale jest život váš; a v slovu tom prodlíte dnù svých na zemi, kterouž abyste dìdiènì obdrželi, pùjdete pøes Jordán.
Deu 32:48 Téhož dne mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:
Deu 32:49 Vstup na horu tuto Abarim, na vrch Nébo, kteráž jest v zemi Moábské naproti Jerichu, a spatø zemi Kananejskou, kterouž já dávám synùm Izraelským právem dìdièným.
Deu 32:50 A umøeš na vrchu, na kterýž vejdeš, a pøipojen budeš k lidu svému, jako umøel Aron, bratr tvùj, na hoøe øeèené Hor, a pøipojen jest k lidu svému.
Deu 32:51 Nebo jste zhøešili proti mnì u prostøed synù Izraelských, pøi vodách odpírání v Kádes, na poušti Tsin, proto že jste neposvìtili mne u prostøed synù Izraelských.
Deu 32:52 Pøed sebou zajisté uzøíš zemi tu, ale tam nevejdeš do zemì té, kterouž dávám synùm Izraelským.
Deu 33:1 Toto pak jest požehnání, kterýmž požehnal Mojžíš, muž Boží, synù Izraelských pøed svou smrtí,
Deu 33:2 A øekl: Hospodin z Sinai pøišel, a vzešel jim z Seir, zastkvìl se s hory Fáran, a pøišel s desíti tisíci svatých, z jehožto pravice oheò zákona svítil jim.
Deu 33:3 Jak velice miluješ lidi! Všickni svatí jeho jsou v ruce své, oni také pøivinuli se k nohám tvým, vezmou prospìch z výmluvností tvých.
Deu 33:4 Zákon vydal nám Mojžíš, dìdièný shromáždìní Jákobovu,
Deu 33:5 (Nebo byl v Izraeli jako král), když pøední z lidu shromáždili se, i všecka pokolení Izraelská.
Deu 33:6 Buï živ Ruben a neumírej, a muži jeho a jsou bez poètu.
Deu 33:7 Tolikéž požehnal i Judovi a øekl: Vyslyš, Hospodine, hlas Judùv, a k lidu svému jej sprovozuj; ruce jeho budou bojovati za nìj, a ty jemu spomáhati budeš proti nepøátelùm jeho.
Deu 33:8 O Léví také øekl: Thumim své a urim své bylo, Pane, pøi muži svatém tvém, kteréhož jsi zkusil v

pokušení, a kterýž podlé tebe mìl nesnáz pøi vodách Meribah,
Deu 33:9 Kterýž øekl otci svému a matce své: Neohlédám se na vás; a bratøí svých neznal, a o synech svých nevìdìl; nebo ostøíhají výmluvností tvých, a smlouvu tvou zachovávají.
Deu 33:10 Vyuèovati budou soudùm tvým Jákoba, a zákonu tvému Izraele, a klásti budou kadidlo pøed tváøí tvou, a obìt zápalnou na oltáøi tvém.
Deu 33:11 Požehnejž, Hospodine, rytìøování jeho, a v práci rukou jeho zalib se tobì. Zlomuj ledví nepøátel jeho a tìch, kteøíž ho nenávidí, aby nepovstali.
Deu 33:12 A o Beniaminovi øekl: Milý jest Hospodinu, bezpeènì s ním bydliti bude; ochraòovati jej bude každého dne, a mezi rameny jeho pøebývati.
Deu 33:13 O Jozefovi pak øekl: Požehnaná zemì jeho od Hospodina pro nejlepší vìci nebeské, pro rosu a vrchovištì zespod se prýštící,
Deu 33:14 A pro nejlepší úrody sluncem vyzralé, a pro nejlepší vìci èasem mìsícù došlé,
Deu 33:15 I pro rozkoše hor nejstarších, a pro rozkoše pahrbkù vìèných,
Deu 33:16 Pro nejlepší vìci zemì i plnost její, vyplývající z milosti ve køi pøebývajícího. Pøijdiž to požehnání na hlavu Jozefovu, a na vrch hlavy oddìleného z jiných bratøí jeho.
Deu 33:17 Prvorozeného, vola toho krása veliká bude, a rohové jednorožce rohové jeho, jimiž on trkati bude národy napoøád až do konèin zemì. A to jsou mnozí tisícové Efraimovi a tisícové Manassesovi.
Deu 33:18 O Zabulonovi také øekl: Vesel se Zabulon u vycházení svém, a Izachar v staních svých.
Deu 33:19 Lidi na horu Boží svolají, a budou obìtovati obìti spravedlnosti; nebo hojnost moøskou ssáti budou, a skryté poklady v písku.
Deu 33:20 Gádovi pak øekl: Požehnaný, kterýž rozšiøuje Gáda. On jakožto lev bydliti bude, a uchvátí rameno i s hlavou.
Deu 33:21 Kterýž opatøil ho prvotinami; nebo tam podílem skrze vydavatele zákona ubezpeèen jest. Protož pobéøe se s knížaty lidu, a spravedlnost Hospodinovu i soudy jeho s Izraelem vykonávati bude.
Deu 33:22 O Danovi pak øekl: Dan jako lvíèe lvové vyskakovati bude z Bázan.
Deu 33:23 A Neftalímovi øekl: Ó Neftalíme, sytý pøízní Pánì, plný požehnání Hospodinova, západní a polední stranu pøijmi za dìdictví.
Deu 33:24 O Asserovi také øekl: Asser požehnaný nad jiné syny, bude milý bratøím svým, omoèí v oleji nohu svou.
Deu 33:25 Železo a mìï pod šlepìjemi tvými; pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.
Deu 33:26 Není žádného, jako Bùh silný, ó Izraeli, kterýž se vznáší na nebesích ku pomoci tobì, a u velebnosti své na oblacích nejvyšších.
Deu 33:27 Ochrana tvá buï Bùh vìèný, a zespod ramena vìènosti, kterýž vyžene nepøátely pøed tebou, aneb øekne: Vyhlaï je,
Deu 33:28 Aby sám bezpeènì bydlil Izrael, rodina Jákobova, a to v zemi obilím a vínem oplývající, jehož nebesa také i rosu vydávati budou.
Deu 33:29 Blahoslavený jsi, Izraeli. Kdo jest podobný tobì, lide vysvobozený skrze Hospodina, jenž jest pavéza spomožení tvého a meè dùstojnosti tvé? Tvoji zajisté nepøátelé poníženi budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejich šlapati budeš.
Deu 34:1 Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu Nébo, na vrch hory, kteráž jest proti Jerichu, a ukázal jemu Hospodin všecku zemi Galád až do Dan,
Deu 34:2 I všecku Neftalím, a zemi Efraim a Manasse, a všecku zemi Juda až k moøi nejdalšímu,
Deu 34:3 Polední také stranu a roviny údolí Jericha, mìsta palmovím osazeného, až do Segor.
Deu 34:4 A øekl jemu Hospodin: Tato jest zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil jsem Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, øka: Semeni tvému dám ji. Zpùsobil jsem to, abys ji vidìl oèima svýma, však do ní nevejdeš.
Deu 34:5 I umøel tam Mojžíš, služebník Hospodinùv, v zemi Moábské, vedlé øeèi Hospodinovy.
Deu 34:6 A pochoval jej v Gai, v zemi Moábské naproti Betfegor, a žádný nezvìdìl o jeho hrobu až do tohoto dne.
Deu 34:7 Byl pak Mojžíš ve stu a dvadcíti letech, když umøel, a nepošly oèi jeho, aniž síla odešla od nìho.
Deu 34:8 I plakali synové Izraelští Mojžíše na rovinách Moábských tøidceti dní, a vyplnìni jsou dnové pláèe a kvílení nad Mojžíšem.
Deu 34:9 Jozue pak, syn Nun, naplnìn jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na nìj. I poslouchali ho synové Izraelští, a èinili, jakož pøikázal Hospodin skrze Mojžíše.
Deu 34:10 Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, (kteréhož by tak znal Hospodin tváøí v tváø),
Deu 34:11 Ve všech znameních a zázracích, pro nìž poslal jej Hospodin, aby èinil je v zemi Egyptské, pøed Faraonem a pøede všechnìmi služebníky jeho, a vší zemí jeho,
Deu 34:12 Také i ve všech skutcích ruky silné, a ve všeliké hrùzi veliké, kteréžto vìci èinil Mojžíš pøed oèima všeho Izraele.
Jos 1:1 Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova, že mluvil Hospodin k Jozue, synu Nun,

služebníku Mojžíšovu, øka:
Jos 1:2 Mojžíš, služebník mùj, umøel; protož nyní vstaò, pøejdi Jordán tento, ty i všecken lid tento, a jdi do zemì, kterouž já dávám synùm Izraelským.
Jos 1:3 Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi.
Jos 1:4 Od pouštì a Libánu toho až k øece veliké, øece Eufrates, všecka zemì Hetejská až do moøe velikého na západ slunce bude pomezí vaše.
Jos 1:5 Neostojí žádný pøed tebou po všecky dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe samého, aniž tì opustím.
Jos 1:6 Posilniž se a zmužile se mìj, nebo ty uvedeš v dìdictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm jejich, že ji dám jim.
Jos 1:7 Toliko posilò se a udatnì sobì poèínej, abys ostøíhal a èinil všecko podlé zákona, kterýž pøikázal tobì Mojžíš, služebník mùj; neuchyluj se od nìho na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve všem, k èemuž se obrátíš.
Jos 1:8 Neodejde kniha zákona tohoto od úst tvých, ale pøemyšlovati budeš o nìm dnem i nocí, abys ostøíhal a èinil všecko podlé toho, což psáno jest v nìm; nebo tehdáž š astný budeš na cestách svých, a tehdáž opatrný budeš.
Jos 1:9 Zdaliž jsem nepøikázal tobì, øka: Posilni se a zmužile se mìj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bùh tvùj, kamž se koli obrátíš.
Jos 1:10 Tedy pøikázal Jozue správcùm lidu, øka:
Jos 1:11 Projdìte skrze tábor a pøikažte lidu, økouce: Nachystejte sobì potravy, nebo po tøech dnech pùjdete pøes Jordán tento, abyste vejdouce, opanovali zemi, kterouž Hospodin Bùh váš dává vám k dìdièném vládaøství.
Jos 1:12 Rubenovu pak pokolení a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova mluvil Jozue, øka:
Jos 1:13 Pomnìte na to, co vám pøikázal Mojžíš služebník Hospodinùv, když øekl: Hospodin Bùh váš zpùsobil vám odpoèinutí, že vám dal zemi tuto.
Jos 1:14 Ženy vaše, dítky vaše i dobytek váš nech zùstanou v zemi, kterouž dal vám Mojžíš s této strany Jordánu, vy pak jdìte vojensky zpoøádaní pøed bratøími svými, kteøíkoli jste muži silní, a pomáhejte jim,
Jos 1:15 Dokudž nedá odpoèinutí Hospodin bratøím vašim jako i vám, a neobdrží dìdièní také i oni zemì, kterouž Hospodin Bùh váš dává jim. Potom navrátíte se do zemì dìdictví svého, kterouž dal vám Mojžíš, služebník Hospodinùv, s této strany Jordánu, k východu slunce, a dìdièní vlásti jí budete.
Jos 1:16 I odpovìdìli k Jozue, økouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, uèiníme, a kamžkoli pošleš nás, pùjdeme.
Jos 1:17 Rovnì jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe; jediné nech jest Hospodin Bùh tvùj s tebou, jako byl s Mojžíšem.
Jos 1:18 Kdo by koli odporný byl rozkázaní tvému, a neposlouchal by øeèí tvých ve všech vìcech, kteréž bys pøikázal jemu, umøe; toliko posilò se a zmužile se mìj.
Jos 2:1 Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setim dva muže špehéøe tajnì, øka: Jdìte, shlédnìte zemi, zvláš Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevìstky, jejíž jméno bylo Raab, a odpoèinuli tu.
Jos 2:2 Ale jakž oznámeno bylo králi Jericha a povìdíno: Aj, muži pøišli sem této noci z synù Izraelských, aby shlédli zemi,
Jos 2:3 Tedy poslal král Jericha k Raab, øka: Vyveï muže, kteøíž pøišli k tobì, a vešli do domu tvého, nebo k vyšpehování vší zemì pøišli.
Jos 2:4 (Pojavši pak žena ty dva muže, skryla je.) Kteráž odpovìdìla: Pravda jest, pøišli jsou ke mnì muži, ale nevìdìla jsem, odkud jsou.
Jos 2:5 A když bránu zavírati mìli v soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli; hoòte je rychle, nebo dostihnete jich.
Jos 2:6 Ale ona rozkázala jim vstoupiti na støechu, a skryla je v pazdeøí lnìném, kteréž byla skladla na støeše.
Jos 2:7 Muži pak vyslaní honili je cestou Jordánskou až k brodùm; a zavøína jest brána, jakž vyšli ti, kteøíž je honili.
Jos 2:8 Prvé pak, než usnuli špehéøi, vstoupila k nim ona na støechu,
Jos 2:9 A øekla mužùm tìm: Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto, nebo pøipadl na nás strach váš, tak že oslábli všickni obyvatelé zemì pøed tváøí vaší.
Jos 2:10 Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moøe Rudého pøed tváøí vaší, když jste vyšli z Egypta, a co jste uèinili dvìma králùm Amorejským, kteøíž byli za Jordánem, Seonovi a Ogovi, kteréž jste zahladili jako prokleté.
Jos 2:11 Což když jsme uslyšeli, oslábło srdce naše, aniž zùstává více v kom duše pøed tváøí vaší, nebo Hospodin Bùh váš jest Bùh na nebi svrchu, i na zemi dole.
Jos 2:12 Nyní tedy, prosím, pøisáhnìte mi skrze Hospodina, ponìvadž jsem uèinila vám milosrdenství, že i vy uèiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté,
Jos 2:13 Že budete živiti otce mého i matku mou, bratøí mé i sestry mé a všecko, cožkoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti.

Jos 2:14 I øekli jí muži ti: Duše naše za vás nech jsou na smrt; jestliže však nepronesete øeèi naší této, tak se jistì stane, že když nám dá Hospodin zemi tuto, tehdy uèiníme s tebou milosrdenství a pravdu.
Jos 2:15 Protož spustila je oknem po provazu; nebo dùm její byl pøi zdi mìstské, a na zdi ona bydlila.
Jos 2:16 I øekla jim: Jdìte k této hoøe, aby se nepotkali s vámi, kteøíž vás honí, a krejte se tam za tøi dni, až se oni zase navrátí, a potom pùjdete cestou svou.
Jos 2:17 Tedy øekli muži k ní: Prosti budeme od této pøísahy tvé, kterouž jsi zavázala nás,
Jos 2:18 Jestliže, když vejdeme do zemì, neuvážeš provázku tohoto z nití hedbáví èerveného dvakrát barveného v tomto oknì, jímž jsi nás spustila, také otce svého a matky své, i bratøí svých, a všeho domu otce svého neshromáždíš-li k sobì do domu.
Jos 2:19 Také kdo by vyšel ven ze dveøí domu tvého, krev jeho bude na hlavu jeho, ale my budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s tebou v domì, jestliže by se kdo rukou dotekl, krev jeho na hlavy naše pøipadni.
Jos 2:20 Jestliže pak proneseš tuto øeè naši, budeme prosti od pøísahy tvé, kterouž jsi nás zavázala.
Jos 2:21 Odpovìdìla ona: Nech jest tak, jakž jste øekli. I propustila je a odešli; i uvázala provázek z hedbáví èerveného dvakrát barveného v tom oknì.
Jos 2:22 Odšedše pak, pøišli na horu, a pobyli tam za tøi dni, dokudž se nenavrátili, kteøíž je honili; nebo jich hledali ti, kteøíž je honili po všech cestách, ale nic nenalezli.
Jos 2:23 Ti pak dva muži sšedše s hory, navrátili se a pøeplavili se pøes Jordán; i pøišli k Jozue, synu Nun, a vypravovali jemu všecko, co se s nimi dálo.
Jos 2:24 A øekli k Jozue: Dal jest Hospodin v ruce naše všecku zemi, nebo se zdìsili všickni obyvatelé zemì tváøi naší.
Jos 3:1 Vstal pak Jozue velmi ráno, a hnuvše se z Setim, pøišli až k Jordánu, on i všickni synové Izraelští, a pøenocovali tu, prvé nežli šli pøes nìj.
Jos 3:2 I stalo se, že tøetího dne správcové šli prostøedkem stanù,
Jos 3:3 A pøikazovali lidu, økouce: Když uzøíte truhlu smlouvy Hospodina Boha svého a knìží Levítské, ani ji nesou, vy také hnete se s místa svého a pùjdete za ní,
Jos 3:4 (A však místo mezi vámi a mezi ní bude okolo dvou tisíc loket míry obecné, nepøibližujte se k ní), abyste vidìli cestu, kterouž byste jíti mìli; nebo nešli jste tou cestou prvé.
Jos 3:5 Øekl pak byl Jozue lidu: Posvìtež se, zítra zajisté uèiní Hospodin divné vìci mezi vámi.
Jos 3:6 Potom øekl Jozue knìžím tìmi slovy: Vezmìte truhlu smlouvy, a jdìte pøed lidem. I vzali truhlu smlouvy a brali se pøed lidem.
Jos 3:7 Nebo øekl byl Hospodin k Jozue: V tento den zaènu tebe zvelebovati pøed oèima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.
Jos 3:8 Protož ty pøikaž knìžím, kteøíž nosí truhlu smlouvy, a rci: Když vejdete na kraj vody Jordánské, zastavte se v Jordání.
Jos 3:9 Øekl také Jozue synùm Izraelským: Pøistupte sem, a slyšte slova Hospodina Boha vašeho.
Jos 3:10 I øekl Jozue: Po tomto poznáte, že Bùh silný živý jest u prostøed vás, a že koneènì vyžene od tváøi vaší Kananejského, Hetejského, Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a Jebuzejského:
Jos 3:11 Aj, truhla smlouvy Panovníka vší zemì pùjde pøed vámi pøes Jordán.
Jos 3:12 Protož nyní vezmìte sobì dvanácte mužù z pokolení Izraelských, po jednom muži z každého pokolení.
Jos 3:13 I bude, že hned jakž se zastaví knìží, nesoucí truhlu Hospodina Panovníka vší zemì, u vodì Jordánské, vody Jordánu rozdìlí se, a vody tekoucí s vrchu zùstanou v jedné hromadì.
Jos 3:14 Stalo se tedy, když se bral lid z stanù svých, aby šli pøes Jordán, a knìží, kteøíž nesli truhlu smlouvy, pøed nimi,
Jos 3:15 A když ti, kteøíž nesli truhlu, pøišli až k Jordánu, a knìží, nesoucí truhlu, omoèili nohy v kraji vod: (Jordán pak rozvodòuje se a vystupuje ze všech bøehù svých v každý èas žnì),
Jos 3:16 Že se zastavily vody, kteréž s hùry pøicházely, a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od Adam mìsta, kteréž leží k stranì Sartan, kteréž pak odcházely k moøi dolù, k moøi slanému sešly a sbìhly, a lid pøešel naproti Jerichu.
Jos 3:17 Stáli pak knìží, kteøíž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy na suše u prostøed Jordánu, nehýbajíce se, (a všecken Izrael šel po suše), až se lid všecken pøepravil pøes Jordán.
Jos 4:1 I stalo se, když již všecken národ pøešel Jordán, (nebo byl øekl Hospodin k Jozue, øka:
Jos 4:2 Vezmìte sobì z lidu dvanácte mužù, po jednom muži z každého pokolení,
Jos 4:3 A pøikažte jim, økouce: Vezmìte sobì odsud z prostøed Jordánu, s místa, na nìmž stály nohy knìžské nepohnutì, dvanácte kamenù, a vyneste je s sebou, a sklaïte v ležení, v kterémž pøes tuto noc pozùstanete),
Jos 4:4 Že povolav Jozue dvanácti mužù, kteréž k tomu zøídil z synù Izraelských, po jednom muži z každého pokolení,
Jos 4:5 I øekl jim Jozue: Jdìte pøed truhlou Hospodina Boha svého do prostøed Jordánu a vezmìte sobì každý kámen jeden na rameno své, vedlé poètu pokolení synù Izraelských,
Jos 4:6 Aby to bylo na znamení mezi vámi. Když by potom tázali se synové otcù svých, økouce: K èemu jsou

vám ti kamenové?
Jos 4:7 Odpovíte jim, že se rozdìlily vody Jordánské pøed truhlou smlouvy Hospodinovy, (když, pravím, šla pøes Jordán, rozdìlily se vody Jordánské), i zùstávají kamenové tito na památku synùm Izraelským až na vìky.
Jos 4:8 I uèinili synové Izraelští tak, jakž pøikázal Jozue, a vzali dvanácte kamenù z prostøedku Jordánu, jakož mluvil Hospodin k Jozue, vedlé poètu pokolení synù Izraelských, a pøinesli je s sebou na první stanovištì, a tu je složili.
Jos 4:9 Jozue také vyzdvihl dvanácte kamenù u prostøed Jordánu na místì, kdež stály nohy knìží nesoucích truhlu smlouvy, a byli tam až do tohoto dne.
Jos 4:10 Knìží pak, jenž nesli truhlu, stáli u prostøed Jordánu, dokudž se nevyplnilo všeliké slovo, kteréž pøikázal Hospodin Jozue, aby oznámil lidu podlé všeho, jakž byl pøikázal Mojžíš Jozue. I pospíšil lid a pøešli.
Jos 4:11 Když pak již pøešel všecken lid, pøešla také truhla Hospodinova i knìží, an lid na to hledí.
Jos 4:12 Pøešli i synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova, vojensky zpoøádaní pøed syny Izraelskými, jakož byl mluvil k nim Mojžíš.
Jos 4:13 Okolo èтyøidcíti tisícù odìných bojovníkù šlo pøed Hospodinem k boji na roviny Jericha.
Jos 4:14 V ten den zvelebil Hospodin Jozue pøed oèima všeho Izraele. I báli se ho, jako se báli Mojžíše po všecky dny života jeho.
Jos 4:15 Mluvil pak Hospodin k Jozue, øka:
Jos 4:16 Pøikaž knìžím, kteøíž nesou truhlu svìdectví, a vystoupí z Jordánu.
Jos 4:17 I pøikázal Jozue knìžím, øka: Vystupte z Jordánu.
Jos 4:18 Když pak vystupovali knìží, jenž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy, z prostøed Jordánu, jakž jen vytrhli knìží nohy na sucho, navrátily se vody Jordánské k místu svému, a tekly pøedce jako i prvé ve všech bøezích svých.
Jos 4:19 Vyšed pak lid z Jordánu desátého dne mìsíce prvního, položili se v Galgala k stranì východní Jericha;
Jos 4:20 A dvanácte kamenù tìch, kteréž vynesli z Jordánu, postavil Jozue v Galgala.
Jos 4:21 A mluvil k synùm Izraelským takto: Když by se otázali potom synové vaši otcù svých, økouce: Co ti kamenové znamenají?
Jos 4:22 Oznámíte synùm svým a díte: Po suše pøešel Izrael Jordán tento.
Jos 4:23 Nebo vysušil Hospodin Bùh váš vody Jordánské pøed tváøí vaší, až jste pøešli, jakož uèinil Hospodin Bùh váš moøi Rudému, kteréž vysušil pøed tváøí naší, až jsme pøešli,
Jos 4:24 Aby poznali všickni národové zemì ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se báli Hospodina Boha vašeho po všecky dny.
Jos 5:1 Stalo se pak, když uslyšeli všickni králové Amorejští, kteøíž bydlili za Jordánem k západu, a všickni králové Kananejští, kteøíž bydlili pøi moøi, že vysušil Hospodin vody Jordánské pøed syny Izraelskými, dokudž ho nepøešli: zemdlelo srdce jejich, aniž zùstalo více v nich duše pøed tváøí synù Izraelských.
Jos 5:2 Toho èasu øekl Hospodin k Jozue: Udìlej sobì nože ostré, a obøež opìt syny Izraelské po druhé.
Jos 5:3 I udìlal sobì Jozue nože ostré, a obøezal syny Izraelské na pahrbku Aralot.
Jos 5:4 Tato pak jest pøíèina, pro kterouž je obøezal Jozue, že všecken lid, kterýž byl vyšel z Egypta, pohlaví mužského, všickni muži bojovní zemøeli byli na poušti na cestì po vyjití z Egypta.
Jos 5:5 Nebo obøezán byl všecken lid, kterýž byl vyšel, ale žádného z toho lidu, kterýž se zrodil na poušti, na cestì po vyjití z Egypta, neobøezali.
Jos 5:6 (Nebo èтyøidceti let chodili synové Izraelští po poušti, dokudž nezahynul všecken národ mužù bojovných, kteøíž byli vyšli z Egypta, ješto neposlouchali hlasu Hospodinova, jimžto zapøisáhl Hospodin, že neukáže jim zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil dáti otcùm jejich, že ji nám dá, zemi oplývající mlékem a strdí.)
Jos 5:7 Ale syny jejich, kteréž postavil na místo jejich, ty obøezal Jozue, že byli neobøezaní; nebo žádný jich neobøezoval na cestì.
Jos 5:8 Když pak byl všecken lid obøezán, zùstali na místì svém v ležení, dokudž se nezhojili.
Jos 5:9 I øekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohanìní Egyptské od vás. A nazval jméno místa toho Galgal až do tohoto dne.
Jos 5:10 Když pak ležení mìli synové Izraelští v Galgala, slavili velikunoc èтrnáctého dne toho mìsíce u veèer, na rovinách Jericha.
Jos 5:11 I jedli z úrod té zemì na zejtøí po velikonoci chleby nekvašené, a pražmu téhož dne.
Jos 5:12 I pøestala manna na zejtøí, když jedli z obilé té zemì, a již více nemìli synové Izraelští manny, ale jedli z úrod zemì Kananejské toho roku.
Jos 5:13 Stalo se pak, když byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl oèí svých a vidìl, an muž stojí naproti nìmu, maje v ruce meè dobytý. I šel Jozue k nìmu, a øekl jemu: Jsi-li náš, èili nepøátel našich?
Jos 5:14 I odpovìdìl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem pøišel. I padl Jozue tváøí svou na zem, a pokloniv se, øekl jemu: Co pán mùj chce mluviti služebníku svému?
Jos 5:15 Tedy odpovìdìl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na nìmž stojíš, svaté jest. I uèinil tak Jozue.

Jos 6:1 Jericho pak velmi pilnì zavøíno bylo pro strach synù Izraelských, a žádný nevycházel ven, ani tam nevcházel.
Jos 6:2 I øekl Hospodin k Jozue: Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho, a krále jeho s silnými muži jeho.
Jos 6:3 Protož obcházeti budete mìsto všickni muži bojovní, okolo mìsta chodíce, jednou za den; tak uèiníš po šest dní.
Jos 6:4 Knìží pak sedm a nesou sedm trub z rohù beraních pøed truhlou; dne pak sedmého obejdete mìsto sedmkrát, a knìží troubiti budou v trouby.
Jos 6:5 A když zdlouha troubiti budou na roh beraní, jakž nejprvé uslyšíte hlas trouby, zkøikne všecken lid køikem velikým, i oboøí se zed mìstská na místì svém, a vejde lid do mìsta, jeden každý proti místu, kdež stál.
Jos 6:6 Tedy povolav Jozue, syn Nun, knìží, øekl jim: Vezmìte truhlu smlouvy, a sedm knìží a vezmou sedm trub beraních pøed truhlou Hospodinovou.
Jos 6:7 Øekl také lidu: Jdìte a obejdìte mìsto, a zbrojní a jdou pøed truhlou Hospodinovou.
Jos 6:8 A když to oznámil Jozue lidu, sedm knìží, nesouce sedm trub beraních, šli pøed truhlou Hospodinovou, a troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy brala se za nimi.
Jos 6:9 Zbrojní pak šli pøed knìžími, kteøíž troubili na trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a v trouby troubíce.
Jos 6:10 (Lidu pak byl pøikázal Jozue, øka: Nebudete køièeti, ani slyšán bude hlas váš, ani vyjde slovo z úst vašich až do dne toho, v nìmž øeknu vám: Køiète, i budete køièeti.)
Jos 6:11 Tedy obešla truhla Hospodinova mìsto vùkol jednou, a navrátili se do stanù a zùstali v nich.
Jos 6:12 Opìt povstal Jozue ráno a knìží nesli truhlu Hospodinovu.
Jos 6:13 Sedm pak knìží, nesouce sedm trub beraních, pøedcházeli truhlu Hospodinovu, jdouce, a troubili v trouby; a zbrojní šli pøed nimi, a ostatní šli za truhlou Hospodinovou, když knìží šli, v trouby troubíce.
Jos 6:14 I obešli mìsto druhého dne opìt, a navrátili se do stanù. Tak èinili po šest dní.
Jos 6:15 V den pak sedmý vstali, jakž zasvitávalo, a obešli mìsto týmž zpùsobem sedmkrát; toliko toho dne obešli mìsto sedmkrát.
Jos 6:16 Stalo se pak, když po sedmé obcházeli, a knìží v trouby troubili, øekl Jozue lidu: Køièetež již, dal jest Hospodin vám mìsto.
Jos 6:17 A budiž to mìsto proklaté, ono i všecky vìci, kteréž v nìm jsou, Hospodinu; toliko Raab nevìstka a jest živa, ona i všickni, kteøíž by s ní byli v domì, nebo skryla posly, kteréž jsme byli poslali.
Jos 6:18 Avšak vystøíhejte se od proklatého, abyste i vy nebyli uèinìni proklatí, berouce z proklatých vìcí, a uvedli byste stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je.
Jos 6:19 Všecko pak støíbro a zlato, a nádoby mìdìné a železné, svaté bude Hospodinu; na poklad Hospodinu složeno bude.
Jos 6:20 Tedy køièel lid, když zatroubili v trouby. Nebo když slyšel lid hlas trub, køièeli i oni køikem velikým, i oboøila se zed na místì svém. Tedy všel lid do mìsta, jeden každý proti místu, kdež stál. I vzali je.
Jos 6:21 A pohubili ostrostí meèe jako proklaté všecko, což bylo v mìstì, od muže až do ženy, od dítìte až do starce, a až do vola, dobytèete i osla.
Jos 6:22 Dvìma pak mužùm, kteøíž shlédli zemi, øekl Jozue: Vejdìte do domu ženy nevìstky, a vyveïte ji odtud, i všecky vìci, kteréž má, jakož jste jí pøisáhli.
Jos 6:23 I všedše mládenci špehéøi, vyvedli Raab a otce jejího, i matku její a bratøí její i všecko, což mìla, a všecku rodinu její vyvedli, a nechali jich vnì za stany Izraelskými.
Jos 6:24 Mìsto pak spálili ohnìm, i všecko, což v nìm bylo, støíbro však a zlato a nádoby mìdìné a železné složili na poklad v domì Hospodinovì.
Jos 6:25 Raab také nevìstku, a dùm otce jejího i všecko, což mìla, živé zùstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne, nebo skryla posly, kteréž poslal Jozue k shlédnutí Jericha.
Jos 6:26 Toho èasu vydal klatbu Jozue, øka: Zloøeèený buï pøed Hospodinem muž ten, kterýž by povstal, aby stavìl mìsto Jericho. V prvorozeném svém založí je, a v nejmenším postaví brány jeho.
Jos 6:27 Byl pak Hospodin s Jozue, a rozhlásila se povìst o nìm po vší zemi.
Jos 7:1 Zhøešili pak synové Izraelští pøestoupením pøi vìcech proklatých; nebo Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre, z pokolení Juda, vzal nìco z vìcí proklatých. Proèež rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské.
Jos 7:2 Nebo když poslal Jozue muže nìkteré od Jericha do Hai, kteréž bylo blízko Betaven, k východní stranì Bethel, a mluvil k nim, øka: Vstupte a shlédnìte zemi, vstoupili tedy muži ti, a shlédli Hai.
Jos 7:3 Kteøížto navrátivše se k Jozue, øekli jemu: Nech nevstupuje všecken lid tento, okolo dvou tisíc mužù neb okolo tøí tisícù mužù nech vstoupí, a dobudou Hai; neobtìžuj všeho lidu, vysílaje jej tam, nebo málo jest onìchno.
Jos 7:4 Tedy vytáhlo jich z lidu tam okolo tøí tisíc mužù, a utekli pøed muži mìsta Hai.
Jos 7:5 I zabili z nich obyvatelé Hai okolo tøidcíti a šesti mužù, a honili je od brány až k Sabarim, a porazili je, když s vrchu utíkali. I rozpustilo se srdce lidu, a bylo jako voda.
Jos 7:6 Tedy Jozue roztrhl roucho své, a padl tváøí svou na zem pøed truhlou Hospodinovou, a ležel až do

veèera, ano i starší Izraelští, a sypali prach na hlavy své.
Jos 7:7 I øekl Jozue: Ach, Panovníèe Hospodine, proè jsi kdy pøevedl lid tento pøes Jordán, abys nás vydal v ruku Amorejského, tak aby nás zahubil? Ó kdybychom byli radìji zùstali za Jordánem.
Jos 7:8 Ó Pane, což mám øíci, když již lid Izraelský utíká pøed nepøátely svými?
Jos 7:9 Nebo uslyšíce Kananejští a všickni obyvatelé zemì, obklíèí nás vùkol, a vyhladí jméno naše z zemì. I což to uèiníš jménu svému velikému?
Jos 7:10 I øekl Hospodin k Jozue: Vstaò. Proè jsi padl na tváø svou?
Jos 7:11 Zhøešil Izrael, tak že smlouvu mou pøestoupili, kterouž jsem jim pøikázal; nebo jsou i vzali z vìcí proklatých, k tomu i ukradli, také i sklamali, nad to i odložili mezi nádobí svá.
Jos 7:12 Protož nebudou moci synové Izraelští ostáti pøed nepøátely svými, utíkati budou pøed nepøátely svými, nebo poškvrnili se vìcí proklatou. Nebudu více s vámi, leè vyhladíte prokletí to z prostøedku svého.
Jos 7:13 Vstaò, posvì lidu a rci: Posvìte se k zítøku; nebo takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Vìc proklatá jest u prostøed tebe, Izraeli, nebudeš moci ostáti pøed nepøátely svými, dokudž neodejmeš prokletí toho z prostøedku svého.
Jos 7:14 Protož pøistupovati budete ráno po pokoleních svých, a pokolení, kteréž ukáže Hospodin, pøistupovati bude po rodech, takž rod, kterýž ukáže Hospodin, pøistupovati bude po domích, a dùm, kterýž ukáže Hospodin, pøistupovati bude po osobách.
Jos 7:15 Kdož pak postižen bude vinný vìcí proklatou, ohnìm spálen bude, on i všecko, což jeho jest, proto že pøestoupil smlouvu Hospodinovu, a že uèinil nešlechetnost v Izraeli.
Jos 7:16 Vstav tedy Jozue ráno, kázal pøistupovati Izraelovi po pokoleních jejich. I postiženo jest pokolení Judovo.
Jos 7:17 Tedy když kázal pøistupovati èeledem Juda, postižena jest èeled Záre. Potom kázal pøistupovati èeledi Záre po osobách, a postižen jest Zabdi.
Jos 7:18 I kázal pøistupovati domu jeho po osobách, i postižen jest Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre z pokolení Judova.
Jos 7:19 I øekl Jozue Achanovi: Synu mùj, dej, prosím, chválu Hospodinu Bohu Izraelskému, a vyznej se jemu, a oznam mi aspoò již, co jsi uèinil, netaj již toho pøede mnou.
Jos 7:20 Tedy odpovídaje Achan k Jozue, øekl: Pravda jest, já jsem zhøešil proti Hospodinu Bohu Izraelskému, tak že to a toto jsem uèinil.
Jos 7:21 Vidìl jsem mezi loupeží plášì jeden Babylonský pìkný, a dvì stì lotù støíbra, a prut zlatý jeden, padesáte lotù ztíží, èehož požádav, vzal jsem to, a aj, jsou ty vìci skryté v zemi prostøed stanu mého, a støíbro pod tím.
Jos 7:22 Tedy poslal Jozue posly, kteøíž bìželi do stanu, a aj, bylo to skryto v stanu jeho, a støíbro pod tím.
Jos 7:23 A vzavše to z stanu, pøinesli k Jozue a ke všechnìm synùm Izraelským, a položili ty vìci pøed Hospodinem.
Jos 7:24 Vzav tedy Jozue a všecken Izrael s ním Achana, syna Záre, a støíbro i pláš, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery jeho, voly a osly, dobytek i stan jeho i všecko, což mìl, vyvedli je do údolí Achor.
Jos 7:25 Kdež øekl Jozue: Proè jsi zkormoutil nás? Zkormutiž tebe Hospodin v tento den. I uházel jej všecken lid kamením, a spálili je ohnìm, ukamenovavše je kamením.
Jos 7:26 Potom nametali naò hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do tohoto dne; a tak odvrácen jest Hospodin od hnìvu prchlivosti své. Protož nazváno jest jméno místa toho údolí Achor, až do dnešního dne.
Jos 8:1 I øekl Hospodin k Jozue: Neboj se, ani se strachuj; pojmi s sebou všecken lid bojovný, a vstana, táhni k Hai. Aj, dal jsem v ruku tvou krále Hai a lid jeho, mìsto i zemi jeho.
Jos 8:2 A uèiníš Hai a králi jeho, jako jsi uèinil Jerichu a králi jeho, loupež však a dobytky jeho rozbitujete mezi sebe. Zdìlejž sobì zálohy k mìstu po zadu.
Jos 8:3 Tedy vstal Jozue a všecken lid bojovný, aby táhli k Hai. I vybral Jozue tøidcet tisícù mužù velmi silných, a pøedeslal je v noci.
Jos 8:4 A pøikázal jim, øka: Šetøtež vy, kteøíž udìláte zálohy mìstu po zadní straní mìsta, abyste nebyli pøíliš daleko od nìho, ale buïte všickni pohotovì.
Jos 8:5 Já pak i všecken lid, kterýž se mnou jest, pøitáhneme k mìstu. A když oni nám vyjdou vstøíc, jako prvé, utíkati budeme pøed nimi.
Jos 8:6 Tedy honiti budou nás, až bychom poodvedli jich od mìsta, (nebo øeknou: Utíkají pøed námi, jako prvé), utíkajíce pøed nimi.
Jos 8:7 Vy mezi tím vyskoèíte z záloh, a vyženete ostatní obyvatele mìsta, nebo dá je Hospodin Bùh váš v ruku vaši.
Jos 8:8 A když vezmete mìsto, zapálíte je ohnìm, podlé slova Hospodinova uèiníte; šetøtež toho, což jsem pøikázal vám.
Jos 8:9 I poslal Jozue, a oni šli k zálohám, a zùstali mezi Bethel a Hai, od západní strany Hai; Jozue pak zùstal té noci u prostøed lidu.

Jos 8:10 Potom vstav Jozue velmi ráno, seètl lid, i bral se napøed, on a starší Izraelští pøed lidem k Hai.
Jos 8:11 Všecken také lid bojovný, kterýž byl s ním, táhnouce, pøiblížili se, až pøišli naproti místu, a položili se po stranì pùlnoèní Hai; údolí pak bylo mezi nimi a mezi Hai.
Jos 8:12 Vzal pak byl okolo pìti tisíc mužù, kteréž postavil v zálohách mezi Bethel a Hai, od západní stany místa.
Jos 8:13 I pøiblížil se lid, totiž všecko vojsko, kteréž bylo od pùlnoèní strany místa, a kteøíž byli v zálohách jeho od západní strany místa; a tak vtáhl Jozue noci té do prostøed údolí.
Jos 8:14 I stalo se, že když je uzøel král Hai, pospíšili, a ráno vstavše, vyšli lidé místa vstøíc Izraelovi k boji, on i všecken lid jeho toho èasu pøed rovinu; nevìdìl pak, že zálohy udìlány byly jemu po zadu místa.
Jos 8:15 I postoupil Jozue a všecken Izrael pøed nimi, a utíkali cestou pouštì.
Jos 8:16 I svolán jest všecken lid v místì, aby je honili. I honili Jozue, a vzdálili se od místa svého,
Jos 8:17 Tak že nezùstal žádný z obyvatelù Hai a Bethel, kdo by nevyšel, aby honil Izraele; a nechali místa otevøeného, a honili Izraele.
Jos 8:18 Øekl pak Hospodin k Jozue: Zdvihni korouhev, kterouž máš v rukou svých, proti Hai, nebo v ruce tvé dám je. I zdvihl Jozue korouhev, kterouž mìl v ruce své, proti místu.
Jos 8:19 Tedy, kteøíž byli v zálohách, rychle vyskoèili z místa svého, a bìželi, když pozdvihl ruky své, a všedše do místa, vzali je, a spìšnì zapálili místo ohnìm.
Jos 8:20 Muži pak místa Hai ohlédše se nazpìt, uzøeli, a aj, vstupoval dým místa k nebi, a nemìli místa k utíkání sem ani tam; nebo lid, kterýž utíkati poèal k poušti, obrátil se na ty, kteøíž je honili.
Jos 8:21 Jozue zajisté a všecken Izrael, když vidìli, že z záloh vzali místo, a že se vznáší dým místa, obrátili se, a bili muže Hai.
Jos 8:22 Onino také vyšli z místa proti nim, a obklíèil Izrael nepøátely své, jedni odsud, druzí od onud; a zmordovali je, tak že žádný živ nezùstal ani neušel.
Jos 8:23 Ale krále Hai jali živého, a pøivedli ho k Jozue.
Jos 8:24 Když pak pomordoval Izrael všecky obyvatele Hai v poli, totiž na poušti, kamž je honili, a padli ti všickni od ostrosti meèe, až i zahlazeni jsou: navrátil se všecken Izrael do Hai, a zmordovali ostatky jeho meèem.
Jos 8:25 A bylo všech, kteøíž padli v ten den, od muže až do ženy, dvanácte tisícù; všickni ti byli z Hai.
Jos 8:26 Ale Jozue nespustil ruky své, kterouž vyzdvihl korouhev, dokudž nebyli zmordováni všickni obyvatelé Hai.
Jos 8:27 Toliko hovada a loupež místa toho rozbitovali mezi sebou synové Izraelští podlé slova Hospodinova, kteréž on pøikázal Jozue.
Jos 8:28 Tedy vypálil Jozue Hai, a položil je v hromadu vìènou a pustinu, až do tohoto dne.
Jos 8:29 Krále pak Hai obìsil na døevì, a nechal ho tam až do veèera. A když zapadlo slunce, rozkázal Jozue, aby složili tìlo jeho s døeva, a povrhli je u brány místa, a nametali na nì hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do dnešního dne.
Jos 8:30 Tedy vzdìlal Jozue oltáø Hospodinu Bohu Izraelskému na hoøe Hébal,
Jos 8:31 (Jakož pøikázal Mojžíš, služebník Hospodinùv, synùm Izraelským, jakož psáno jest v knize zákona Mojžíšova,) oltáø z kamení celého, nad nímž nebylo zdviženo železo, a obìtovali na nìm obìti zápalné Hospodinu, obìtovali i obìti pokojné.
Jos 8:32 Napsal také tam na kameních výpis zákona Mojžíšova, kterýž psal pøed syny Izraelskými.
Jos 8:33 Všecken pak Izrael a starší jeho, i správcové i soudcové jeho stáli po obou stranách truhly pøed knìžími Levítskými, kteøíž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, tak cizí jako doma zrozený, polovice jich proti hoøe Garizim, a polovice proti hoøe Hébal, jakož byl prvé pøikázal Mojžíš, služebník Hospodinùv, aby dobroøeèil lidu Izraelskému nejprvé.
Jos 8:34 A potom èetl všecka slova zákona, požehnání i zloøeèení, tak jakž psáno jest v knize zákona.
Jos 8:35 Nebylo ani slova ze všeho, což pøikázal Mojžíš, jehož by neèetl Jozue pøede vším shromáždìním Izraelským, i ženami i dìtmi i pøíchozími, kteøíž šli u prostøed nich.
Jos 9:1 To když uslyšeli všickni králové, kteøíž bydlili za Jordánem, na horách i na rovinách, a na všem bøehu moøe velikého naproti Libánu: Hetejský, Amorejský, Kananejský, Ferezejský, Hevejský a Jebuzejský,
Jos 9:2 Sebrali se spolu, aby bojovali proti Jozue a proti Izraeli jednomyslnì.
Jos 9:3 Ale obyvatelé Gabaon uslyšavše, co uèinil Jozue Jerichu a Hai,
Jos 9:4 Uèinili i oni chytøe. Nebo odšedše, ukázali se, jako by zdaleka poslové byli, a vzali pytle staré na osly své, a kožené láhvice vinné vetché, zedrané a zzašívané,
Jos 9:5 Obuv také starou a splácenou na nohy své, též šaty otøelé na sebe; a všecken chléb, kterýž sobì na cestu vzali, vyschlý byl a zdrobený.
Jos 9:6 I šli k Jozue do ležení v Galgala, a øekli jemu i mužùm Izraelským: Z zemì daleké jsme pøišli, protož nyní uèiòte s námi smlouvu.
Jos 9:7 Tedy odpovìdìli muži Izraelští k Hevejským: Snad u prostøed nás vy bydlíte, i kterakž bychom s vámi uèinili smlouvu?

Jos 9:8 Ale oni odpovìdìli Jozue: Služebníci tvoji jsme. Jimž øekl Jozue: Kdo pak jste, a odkud jste pøišli?
Jos 9:9 Odpovìdìli jemu: Z zemì velmi daleké pøišli služebníci tvoji ve jménu Hospodina Boha tvého; nebo jsme slyšeli povìst jeho a všecky vìci, kteréž èinil v Egyptì.
Jos 9:10 A všecko, což uèinil dvìma králùm Amorejským, kteøíž bydlili za Jordánem, Seonovi, králi Ezebon, a Ogovi, králi Bázan, kterýž byl v Astarot.
Jos 9:11 I øekli nám starší naši a všickni obyvatelé zemì naší tìmito slovy: Nabeøte sobì potravy na cestu, a jdìte jim vstøíc, a rcete jim: Služebníci vaši jsme, protož nyní uèiòte s námi smlouvu.
Jos 9:12 Toto jest chléb náš; horký jsme na cestu vzali z domù svých v ten den, když jsme vyšli, abychom k vám šli, a hle, nyní již vyschl a zdrobil se.
Jos 9:13 A tyto kožené láhvice vinné nové byly, když jsme je naplnili, a již hle, potrhané jsou; tolikéž tento odìv náš a obuv naše zvetšela, pro pøílišnou cesty dalekost.
Jos 9:14 I pøijali to muži ti z pokrmù jejich, a úst Hospodinových neotázali se.
Jos 9:15 A uèinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v smlouvu, aby jich pøi životu zanechal; také i knížata shromáždìní pøísahu jim uèinili.
Jos 9:16 Po tøech pak dnech, po té smlouvì s nimi uèinìné, uslyšeli, že by velmi blízko jich byli, a že by u prostøed nich bydlili.
Jos 9:17 Jdouce tedy synové Izraelští, pøitáhli k mìstùm jejich tøetího dne; mìsta pak jejich byla Gabaon a Kafira a Berot a Kariatjeharim.
Jos 9:18 Ale nezbili jich synové Izraelští, proto že pøísahu jim uèinili knížata shromáždìní skrze Hospodina Boha Izraelského. A reptalo všecko shromáždìní proti knížatùm.
Jos 9:19 Tedy øekla všecka knížata všemu shromáždìní: My jsme jim pøísahu uèinili skrze Hospodina Boha Izraelského, protož nyní nemùžeme se jich dotknouti.
Jos 9:20 Toto jim uèiníme: Zanecháme jich pøi životu, aby nebylo na nás rozhnìvání pro pøísahu, kterouž jsme jim uèinili.
Jos 9:21 Øekli jim knížata i to: Nech jsou živi a drva sekají, a vodu nosí všemu shromáždìní. I pøestali na tom, jakož jim mluvila knížata.
Jos 9:22 Povolal jich pak Jozue a mluvil k nim, øka: Proè jste nás podvedli, økouce: Velmi jsme dalecí od vás? A vy u prostøed nás bydlíte.
Jos 9:23 Protož nyní zloøeèení jste, a nepøestanou z vás služebníci, a kteøíž by døíví sekali a vodu nosili do domu Boha mého.
Jos 9:24 Kteøíž odpovídajíce Jozue, øekli: Za vìc jistou oznámeno bylo služebníkùm tvým, kterak pøikázal Hospodin Bùh tvùj Mojžíšovi služebníku svému, dáti vám zemi tuto, a vyhladiti všecky obyvatele zemì této pøed tváøí vaší; protož strachovali jsme se vás, bojíce se za životy své pøed vámi, a uèinili jsme to.
Jos 9:25 A hle, nyní v ruce tvé jsme; což se dobrého a spravedlivého vidí uèiniti s námi, to uèiò.
Jos 9:26 I uèinil jim tak, a vysvobodil je z rukou synù Izraelských, aby jich nepobili.
Jos 9:27 A ustanovil je Jozue v ten den, aby døíví sekali a vodu nosili všemu shromáždìní, i k oltáøi Hospodinovu, až do tohoto dne, na místì, kteréž by vyvolil.
Jos 10:1 Uslyšev pak Adonisedech, král Jeruzalémský, že Jozue vzal mìsto Hai, a jako proklaté zkazil je, (nebo jakž uèinil Jerichu a králi jeho, tak uèinil Hai a králi jeho,) a že pokoj uèinili obyvatelé Gabaon s Izraelem, a bydlí u prostøed nìho,
Jos 10:2 I bál se velmi, proto že mìsto veliké bylo Gabaon, jako jedno z mìst královských, a že bylo vìtší než Hai, a všickni muži jeho udatní.
Jos 10:3 Protož poslal Adonisedech, král Jeruzalémský, k Ohamovi, králi Hebron, a k Faramovi, králi Jarmut, a k Jafiovi, králi Lachis, a k Dabirovi, králi Eglon, øka:
Jos 10:4 Sjeïte se ke mnì, a pomozte mi, abychom dobyli Gabaon, proto že pokoj uèinili s Jozue a s syny Izraelskými.
Jos 10:5 I shromáždilo se a vytáhlo pìt králù Amorejských, král Jeruzalémský, král Hebron, král Jarmut, král Lachis, král Eglon, oni i všecka vojska jejich, a položivše se u Gabaon, dobývali ho.
Jos 10:6 Tedy poslali muži Gabaon k Jozue do ležení v Galgala, økouce: Neodjímejž ruky své od služebníkù svých; pøitáhni rychle k nám, zachovej nás a spomoz nám; nebo sebrali se proti nám všickni králové Amorejští bydlící na horách.
Jos 10:7 I táhl Jozue z Galgala, on i všecken lid bojovný s ním, všickni muži udatní.
Jos 10:8 (Nebo byl øekl Hospodin k Jozue: Neboj se jich, v ruce tvé zajisté dal jsem je, neostojí žádný z nich pøed oblíèejem tvým.)
Jos 10:9 I pøipadl na nì Jozue v náhle, nebo celou noc táhl z Galgala.
Jos 10:10 A potøel je Hospodin pøed Izraelem, kterýžto pobil je ranou velikou u Gabaon, a honil je cestou, kudy se jde k Betoron, a bil je až do Azeka a až do Maceda.
Jos 10:11 I stalo se, když utíkali pøed tváøí Izraele, sstupujíce do Betoron, že Hospodin metal na nì kamení veliké s nebe, až k Azeku, a møeli. Více jich zemøelo od krupobití kamenného, než jich pobili synové Izraelští

meèem.
Jos 10:12 Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v kterýž dal Hospodin Amorejského v moc synùm Izraelským, a øekl pøed syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a mìsíc v údolí Aialon.
Jos 10:13 I zastavilo se slunce, a stál mìsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepøátely svými. Zdali není toho napsáno v knize Upøímého? Tedy stálo slunce u prostøed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za jeden celý den.
Jos 10:14 Nebylo dne takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Hospodin hlas èlovìka; nebo Hospodin bojoval za Izraele.
Jos 10:15 I navracel se Jozue i všecken Izrael s ním do táboru v Galgala.
Jos 10:16 Uteklo pak bylo tìch králù pìt, a skryli se v jeskyni pøi Maceda.
Jos 10:17 I oznámeno bylo Jozue tìmi slovy: Nalezeno jest pìt králù, kteøíž se skryli v jeskyni pøi Maceda.
Jos 10:18 I øekl Jozue: Pøivalte kamení veliké k díøe té jeskynì, a osaïte ji muži, aby ostøíhali jich.
Jos 10:19 Vy pak nezastavujte se, hoòte nepøátely své, a bíte je po zadu, a nedejte jim vjíti do mìst jejich, nebo dal je Hospodin Bùh váš v ruku vaši.
Jos 10:20 Když pak pøestali Jozue a synové Izraelští bíti jich porážkou velikou velmi, až i zahlazeni byli; a kteøíž živi pozùstali z nich, utekli do mìst hrazených:
Jos 10:21 Navrátil se všecken lid do ležení k Jozue do Maceda ve zdraví; nepohnul proti synùm Izraelským žádný jazykem svým.
Jos 10:22 Potom øekl Jozue: Odhraïte díru u jeskynì, a vyveïte ke mnì pìt králù tìch z jeskynì.
Jos 10:23 I uèinili tak, a vyvedli k nìmu pìt králù tìch z jeskynì, krále Jeruzalémského, krále Hebron, krále Jarmut, krále Lachis, krále Eglon.
Jos 10:24 A když vyvedli ty krále k Jozue, svolav všecky muže Izraelské, øekl vývodám mužù bojovných, kteøíž s ním v tažení tom byli: Pøistupte sem, a šlapejte nohama svýma na hrdla tìch králù. Kteøížto pøistoupivše, šlapali nohama svýma na hrdla jejich.
Jos 10:25 I øekl jim Jozue: Nebojte se ani strachujte, posilòte se a buïte zmužilí, nebo tak uèiní Hospodin všechnìm nepøátelùm vašim, proti nimž bojujete.
Jos 10:26 Potom bil je Jozue a zmordoval, a povìsil je na pìti døevích; a viseli na døevích až do veèera.
Jos 10:27 Když pak zapadlo slunce, k rozkazu Jozue složili je s døev, a uvrhli je do jeskynì, v kteréž se byli skryli, a pøivalili kamení veliké k díøe jeskynì, kteréž jest tu až do tohoto dne.
Jos 10:28 Téhož dne také dobyl Jozue Maceda, a pohubil je meèem, i krále jejich pobil spolu s nimi, a všecky lidi, kteøíž byli v nìm. Neživil žádného, ale uèinil králi Maceda, jako uèinil králi Jericha.
Jos 10:29 Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Maceda k Lebnu, a dobýval Lebna.
Jos 10:30 I vydal je také Hospodin v ruku Izraelovi i krále jeho, a pobil je meèem, a všecky duše, kteréž byly v nìm; nenechal tam žádného živého, a uèinil králi jeho, jako uèinil králi Jericha.
Jos 10:31 Táhl také Jozue a všecken Izrael s ním z Lebna do Lachis, a položivše se u nìho, dobývali ho.
Jos 10:32 I dal Hospodin Lachis v ruku Izraele, a dobyl ho druhého dne, a pohubil je meèem i všecky lidi, kteøíž byli v nìm, rovnì tak, jakž uèinil Lebnu.
Jos 10:33 Tehdy pøitáhl Horam, král Gázer, aby pomoc dal Lachis. I porazil jej Jozue i lid jeho, tak že nepozùstavil žádného živého.
Jos 10:34 Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Lachis do Eglon, a položivše se naproti, bojovali proti nìmu.
Jos 10:35 A vzali je toho dne, a pobili je meèem, a všecky duše, kteréž byly v nìm, dne toho pomordovali, rovnì tak, jakž uèinili Lachis.
Jos 10:36 Vstoupil pak Jozue a všecken Izrael s ním z Eglon do Hebron, a dobývali ho.
Jos 10:37 I vzali je a zhubili meèem i krále jeho, i všecka mìsta jeho, i každého èlovìka, kterýž byl v nìm; nepozùstavil žádného živého, podobnì tak, jakož uèinil Eglon. I zahladil je i všelikou duši, kteráž byla v nìm.
Jos 10:38 Potom navracuje se Jozue a všecken Izrael s ním, pøišli do Dabir, a dobýval ho.
Jos 10:39 I vzal je a krále jeho i všecka mìsta jeho, a pohubili je meèem, a všelikou duši, kteráž byla v nìm, jako proklaté vyhladili. Nepozùstavili žádného živého; jakož uèinil Hebron, tak uèinil Dabir i králi jeho, a jakož uèinil Lebnu a králi jeho.
Jos 10:40 A tak pohubil Jozue všecku zemi po horách, i polední stranu, i roviny a údolí, i všecky krále jejich. Nepozùstavil žádného živého, ale všelikou duši vyhladil, jakož pøikázal Hospodin Bùh Izraelský.
Jos 10:41 Pohubil tedy Jozue všecko od Kádesbarne až do Gázy, a všecku zemi Gosen až do Gabaon.
Jos 10:42 A všecky krále ty a zemi jejich vzal Jozue pojednou, nebo Hospodin Bùh Izraelský bojoval za Izraele.
Jos 10:43 Potom navrátil se Jozue a všecken Izrael s ním do ležení, kteréž bylo v Galgala.
Jos 11:1 To když uslyšel Jabín, král Azor, poslal k Jobábovi, králi Mádon, a k králi Simron, a k králi Achzaf,
Jos 11:2 I k królùm, kteøíž bydlili k stranì pùlnoèní na horách i na rovinách ku polední Ceneret, i na rovinách a v krajinách Dor na západ,
Jos 11:3 K Kananejskému na východ i na západ, a k Amorejskému, Hetejskému, Ferezejskému a

Jebuzejskému na horách, a k Hevejskému pod horou Hermon v zemi Masfa.
Jos 11:4 I vytáhli všickni ti a všecka vojska jejich s nimi, lid mnohý jako písek, kterýž jest na bøehu moøském nesèíslný, i koòù i vozù velmi mnoho.
Jos 11:5 A smluvivše se všickni králové ti, pøitáhli a položili se spolu pøi vodách Merom, aby bojovali proti Izraelovi.
Jos 11:6 Øekl pak Hospodin k Jozue: Neboj se jich, nebo zítra o této chvíli vydám všecky tyto k zabití Izraelovi; koòùm jejich žily podøežeš, a vozy jejich ohnìm spálíš.
Jos 11:7 Tedy vytáhl Jozue a s ním všecken lid váleèný proti nim k vodám Merom rychle, a udeøili na nì.
Jos 11:8 I dal je Hospodin v ruku Izraelovi, a porazili je. I honili je až k Sidonu velikému, a až k vodám Maserefot, a k údolí Masfe na východ, a pobili je, tak že nepozùstavili žádného živého.
Jos 11:9 A uèinil jim Jozue, jakož byl rozkázal jemu Hospodin, koòùm jejich žily zpodøezoval, a vozy jejich ohnìm popálil.
Jos 11:10 Potom navrátiv se Jozue téhož èasu, dobyl Azor, a krále jeho zabil meèem. Azor pak bylo prvé nejznamenitìjší mezi všemi království tìmi.
Jos 11:11 Pobili také všecko, cožkoli v nìm živo bylo, mordujíce je meèem, tak že nezùstalo žádného živého; Azor pak spálil ohnìm.
Jos 11:12 Takž podobnì uèinil všechnìm mìstùm králù tìch, a všecky krále jejich zjímal Jozue, a zbiv je meèem, vyhladil je, jakož pøikázal Mojžíš, služebník Hospodinùv.
Jos 11:13 A však žádného mìsta z tìch, kteráž ještì zùstala v ohradì své, nespálil Izrael, kromì samého Azor, kteréž spálil Jozue.
Jos 11:14 A všecky loupeže mìst tìch i hovada rozdìlili mezi sebou synové Izraelští; toliko všecky lidi zbili meèem, dokudž nevyhladili jich, nenechavše žádného živého.
Jos 11:15 Jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, služebníku svému, tak pøikázal Mojžíš Jozue, a Jozue tak èinil; nepominul nièeho toho, což byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Jos 11:16 A tak vzal Jozue všecku tu zemi, hory i všecku stranu polední, i všecku zemi Gosen, i roviny, i pole, totiž hory Izraelské i roviny jejich,
Jos 11:17 Od hory Halak, kteráž se táhne do Seir, až k Balgad na rovinì Libánské, pod horou Hermon; všecky také krále jejich zjímal, a zbil je i zmordoval.
Jos 11:18 Po mnohé dny Jozue vedl válku se všechnìmi tìmi králi.
Jos 11:19 A nebylo mìsta, ješto by v pokoj vešlo s syny Izraelskými, kromì Hevejských obyvatelù v Gabaon; jiná všecka válkou vzali.
Jos 11:20 Nebo od Hospodina to bylo, že jsou zatvrdili byli srdce své, tak aby vyšli váleènì proti Izraelovi, a aby je v prokletí vydal, a neuèinil jim milosti, ale aby je zahubil, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
Jos 11:21 Toho pak èasu pøitáhl Jozue a vyplénil Enaky z tìch hor, totiž z Hebronu, z Dabir a z Anab, i ze všeliké hory Judské, a ze všeliké hory Izraelské; spolu s mìsty jejich vyhladil je Jozue.
Jos 11:22 Nezùstal žádný z Enakù v zemi synù Izraelských; toliko v Gáze, v Gát a v Azotu zùstali.
Jos 11:23 Tak tedy vzal Jozue všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi, a dal ji Jozue v dìdictví Izraelovi vedlé dílù jejich, po pokoleních jejich. I odpoèinula zemì od válek.
Jos 12:1 Tito pak jsou králové té zemì, kteréž pobili synové Izraelští, a opanovali zemi jejich, za Jordánem k východu slunce, od potoku Arnon až k hoøe Hermon i všecky roviny k východu:
Jos 12:2 Seon, král Amorejský, kterýž bydlil v Ezebon, a panoval od Aroer, kteréž leží pøi bøehu potoka Arnon, a u prostøed potoka toho, a polovici Galád, až do potoka Jabok, kterýž jest na pomezí synù Ammon,
Jos 12:3 A od rovin až k moøi Ceneret k východu, a až k moøi pouštì, jenž jest moøe slané k východu, kudyž se jde k Betsimot, a od polední strany ležící pod horou Fazga.
Jos 12:4 Pomezí také Oga, krále Bázan, z ostatkù Refaimských, kterýž bydlil v Astarot a v Edrei,
Jos 12:5 A kterýž panoval na hoøe Hermon a v Sálecha, i ve vší krajinì Bázan až ku pomezí Gessuri a Machati, a nad polovicí Galád, ku pomezí Seona, krále Ezebon.
Jos 12:6 Mojžíš, služebník Hospodinùv, a synové Izraelští pobili je; a dal ji Mojžíš služebník Hospodinùv k vládaøství pokolení Rubenovu, Gádovu a polovici pokolení Manassesova.
Jos 12:7 Tito pak jsou králové zemì té, kteréž pobil Jozue a synové Izraelští za Jordánem k západu, od Balgad, kteréž jest na poli Libánském, až k hoøe lysé, kteráž se táhne až do Seir, a dal ji Jozue pokolením Izraelským k vládaøství po dílích jejich,
Jos 12:8 Na horách i na rovinách, i po polích, i v údolích, i na poušti a na poledne, zemi Hetejského, Amorejského, Kananejského, Ferezejského, Hevejského a Jebuzejského:
Jos 12:9 Král Jericha jeden, král Hai, kteréž bylo na stranì Bethel, jeden;
Jos 12:10 Král Jeruzalémský jeden, král Hebron jeden;
Jos 12:11 Král Jarmut jeden, král Lachis jeden;
Jos 12:12 Král Eglon jeden, král Gázer jeden;
Jos 12:13 Král Dabir jeden, král Gader jeden;

Jos 12:14 Král Horma jeden, král Arad jeden;
Jos 12:15 Král Lebna jeden, král Adulam jeden;
Jos 12:16 Král Maceda jeden, král Bethel jeden;
Jos 12:17 Král Tafua jeden, král Chefer jeden;
Jos 12:18 Král Afek jeden, král Sáron jeden;
Jos 12:19 Král Mádon jeden, král Azor jeden;
Jos 12:20 Král Simron Meron jeden, král Achzaf jeden;
Jos 12:21 Král Tanach jeden, král Mageddo jeden;
Jos 12:22 Král Kedes jeden, král Jekonam z Karmelu jeden;
Jos 12:23 Král Dor z krajiny Dor jeden, král z Goim v Galgal jeden;
Jos 12:24 Král Tersa jeden. Všech králù tøidceti a jeden.
Jos 13:1 Jozue pak již byl starý a sešlý vìkem. I øekl jemu Hospodin: Tys se již sstaral, a jsi sešlého vìku, zemì pak zùstává velmi mnoho k opanování.
Jos 13:2 Tato jest zemì, kteráž zùstává: Všecky konèiny Filistinské a všecka Gessuri,
Jos 13:3 Od Níle, kterýž jest naproti Egyptu, až ku pomezí Akaron na pùlnoci, kterážto krajina Kananejským se pøièítá, v níž jest patero knížetství Filistinských: Gazejské, Azotské, Aškalonitské, Getejské a Akaronitské, a to bylo Hevejské;
Jos 13:4 Na poledne pak všecka zemì Kananejská a Mára, kteréž jest Sidonských až do Afeka, a až ku pomezí Amorejského;
Jos 13:5 Též zemì Giblická, a všecken Libán k východu slunce, od Balgad pod horou Hermon, až kde se vchází do Emat.
Jos 13:6 Všecky obyvatele té hory, od Libánu až k vodám Maserefot, všecky Sidonské já vyženu od tváøi synù Izraelských; toliko ty rozdìl ji losem lidu Izraelskému v dìdictví, jakož jsem pøikázal.
Jos 13:7 Protož nyní rozdìl zemi tu v dìdictví devateru pokolení, a polovici pokolení Manassesova,
Jos 13:8 Ponìvadž druhá polovice a pokolení Rubenovo a Gádovo vzali díl svùj, kterýž jim dal Mojžíš pøed Jordánem k východu, jakož dal jim Mojžíš služebník Hospodinùv,
Jos 13:9 Od Aroer, kteréž jest pøi bøehu potoka Arnon, i mìsta u prostøed potoka, i všecky roviny Medaba až do Dibon,
Jos 13:10 I všecka mìsta Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, až ku pomezí synù Ammon,
Jos 13:11 A Galád, i pomezí Gessuri a Machati, všecku horu Hermon, i všecken Bázan až do Sálecha,
Jos 13:12 Všecko království Oga v Bázan, kterýž kraloval v Astarot a v Edrei, kterýž byl pozùstal z ostatkù Refaim, když je pobil Mojžíš, a zahladil je.
Jos 13:13 Nevyhnali pak synové Izraelští Gessuri a Machati, protož bydlil Gessura a Machata u prostøed Izraele až do dnešního dne.
Jos 13:14 Toliko pokolení Léví nedal dìdictví; obìti ohnivé Hospodina Boha Izraelského jsou dìdictví jeho, jakož mluvil jemu.
Jos 13:15 Dal pak Mojžíš pokolení synù Ruben po èeledech jejich dìdictví.
Jos 13:16 A bylo jejich pomezí od Aroer, kteréž jest pøi bøehu potoka Arnon, i mìsto, kteréž jest u prostøed potoka, i všecky roviny, kteréž jsou pøi Medaba,
Jos 13:17 Ezebon i všecka mìsta jeho, kteráž byla na rovinách, Dibon a Bamotbal a Betbalmeon,
Jos 13:18 Jasa a Kedemot a Mefat,
Jos 13:19 A Kariataim a Sabma, a Saratazar na hoøe údolí,
Jos 13:20 A Betfegor i Assedot, Fazga a Betsimot.
Jos 13:21 Všecka také mìsta v kraji, i všecko království Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, jehožto zabil Mojžíš i s knížaty Madianskými, Evi i Rekem, Sur, Hur a Rebe, vývodami Seonovými, obyvateli té zemì.
Jos 13:22 Ano i Baláma, syna Beorova, vìš ce, zabili synové Izraelští meèem, s jinými, kteøíž zbiti od nich.
Jos 13:23 I bylo pomezí synù Rubenových Jordán s mezemi svými. To jest dìdictví synù Rubenových po èeledech jejich, mìsta i vsi jejich.
Jos 13:24 Dal také Mojžíš pokolení Gád, synùm Gádovým, po èeledech jejich dìdictví.
Jos 13:25 A bylo jejich pomezí Jazer i všecka mìsta Galád, a polovice zemì synù Ammon až do Aroer, kteréž jest naproti Rabba,
Jos 13:26 A od Ezebon až do Rámot, Masfe a Betonim, a od Mahanaim až ku pomezí Dabir;
Jos 13:27 V údolí také Betaram a Betnemra, a Sochot, a Sefon, ostatek království Seona, krále Ezebon, i Jordán s pomezím svým až k kraji moøe Ceneret za Jordánem na východ.
Jos 13:28 To jest dìdictví synù Gád po èeledech jejich, mìsta i vsi jejich.
Jos 13:29 Dal také Mojžíš polovici pokolení Manassesova dìdictví, i bylo polovice pokolení synù Manassesových, po èeledech jejich.
Jos 13:30 Pomezí jejich od Mahanaim, všecken Bázan, všecko království Oga, krále Bázan, i všecky vesnice

Jair, kteréž jsou v Bázan, šedesáte mìst,
Jos 13:31 A polovice Galád, a Astarot, a Edrei, mìsta království Oga v Bázan. To dal synùm Machirovým, syna Manassesova, polovici synù Machirových, po èeledech jejich.
Jos 13:32 Ta jsou dìdictví, kteráž rozdìlil Mojžíš na rovinách Moábských pøed Jordánem proti Jerichu k východu.
Jos 13:33 Pokolení pak Léví nedal Mojžíš dìdictví; Hospodin Bùh Izraelský jest dìdictví jejich, jakož mluvil jim.
Jos 14:1 Toto pak jest, což dìdiènì obdrželi synové Izraelští v zemi Kanán, což uvedli jim právem dìdièným k vládaøství Eleazar knìz, a Jozue, syn Nun, a pøední z otcù, v pokolení synù Izraelských,
Jos 14:2 Losem dìlíce dìdictví jejich, jakož pøikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby dal devateru pokolení a polovici pokolení.
Jos 14:3 Nebo byl dal Mojžíš dìdictví pùltøetímu pokolení pøed Jordánem, Levítùm pak nedal dìdictví u prostøed nich.
Jos 14:4 Nebo synù Jozefových bylo dvoje pokolení, Manassesovo a Efraimovo; a nedali dílu Levítùm v zemi, kromì mìst k bydlení, a podmìstí jejich pro dobytek a stáda jejich.
Jos 14:5 Jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinili synové Izraelští, a rozdìlili zemi.
Jos 14:6 Pøistoupili pak synové Juda k Jozue v Galgala, i promluvil k nìmu Kálef, syn Jefonùv, Cenezejský: Ty víš, co jest mluvil Hospodin k Mojžíšovi, muži Božímu, z pøíèiny mé a tvé v Kádesbarne.
Jos 14:7 Ve èty¬idceti letech byl jsem, když mne poslal Mojžíš, služebník Hospodinùv, z Kádesbarne k spatøení zemì, a oznámil jsem jemu tu vìc, jakž bylo v srdci mém.
Jos 14:8 Ale bratøí moji, kteøíž šli se mnou, zkormoutili srdce lidu, já pak cele kráèel jsem za Hospodinem Bohem svým.
Jos 14:9 I pøisáhl Mojžíš toho dne, øka: Jistì že zemì, po kteréž jsi chodil nohama svýma, bude v dìdictví tobì i synùm tvým až na vìky, proto že jsi cele následoval Hospodina Boha mého.
Jos 14:10 A nyní, aj, propùjèil mi Hospodin života, jakož zaslíbil. Již èty¬idceti a pìt let jest od toho èasu, jakž toto mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a jakž chodil Izrael po poušti, a aj, již dnes jsem v osmdesáti pìti letech,
Jos 14:11 A ještì nyní jsem pøi síle jako tehdáž, když poslal mne Mojžíš. Jaká byla síla má tehdáž, taková i nyní síla má jest k boji, a k vycházení i k vcházení.
Jos 14:12 Protož nyní dej mi horu tuto, o níž mluvil Hospodin onoho dne, nebo ty slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a mìsta veliká a pevnì hrazená. Bude-li Hospodin se mnou, vyhladím je, jakož mluvil Hospodin.
Jos 14:13 I požehnal mu Jozue, a dal Hebron Kálefovi, synu Jefone, v dìdictví.
Jos 14:14 Protož dostal se Hebron Kálefovi, synu Jefona Cenezejského, v dìdictví až do tohoto dne, proto že cele kráèel za Hospodinem Bohem Izraelským.
Jos 14:15 Sloulo pak Hebron prvé mìsto Arbe, kterýžto Arbe byl èlovìk veliký mezi Enakim. I odpoèinula zemì od bojù.
Jos 15:1 Tento pak byl los pokolení synù Juda po èeledech jejich, pøi pomezí Edomském a poušti Tsin ku poledni, k stranì polední.
Jos 15:2 I byla jejich meze polední kraj moøe slaného od zátoky, kteráž se chýlí ku poledni.
Jos 15:3 Odkudž jda na poledne k vrchu Akrabim, pøechází Tsin, a táhne se od poledne k Kádesbarne, i pøichází až do Ezron, a odtud toèí se k Addar, a obchází Karkaha.
Jos 15:4 Odtud jde do Asmona, a vychází ku potoku Egyptskému, a pøichází meze ta až k západu. To budete míti pomezí na poledne.
Jos 15:5 Meze pak na východ jest moøe slané, až k kraji Jordánu, a meze strany pùlnoèní jest od zátoky moøe a od kraje Jordánu.
Jos 15:6 Odkudž jde meze ta do Betogla, a táhne se od pùlnoci do Betaraba; a odtud pøichází k kameni Bohana syna Rubenova.
Jos 15:7 A vstupuje ta meze do Dabir od údolí Achor, a na pùlnoci chýlí se k Galgala, kteréž jest naproti vcházení do Adomim, jenž jest údolí tomu ku poledni, a pøechází k vodám Ensemes, a skonává se u studnice Rogel.
Jos 15:8 Odtud jde ta meze pøes údolí synù Hinnom k stranì Jebus od poledne, jenž jest Jeruzalém, odkudž vstupuje táž meze k vrchu hory, kteráž jest naproti údolí Hinnom na západ, a kteráž jest na konci údolí Refaim na pùlnoci.
Jos 15:9 Obchází pak ta meze od vrchu té hory k studnici vody Neftoa, a vychází k mìstùm hory Efron; a odtud jde ta meze do Bála, jenž jest Kariatjeharim.
Jos 15:10 Potom toèí se ta meze od Bála na západ k hoøe Seir, a odtud jde k stranì hory Jeharimských od pùlnoci, jenž jest Cheslon, a sstupuje do Betsemes, a pøichází do Tamna.
Jos 15:11 A vychází ta meze v stranu Akaron na pùlnoci, a toèí se vùkol k Sechronu, a pøechází až k hoøe Bála, a odtud táhne se do Jebnael, i dochází ta meze k moøi.
Jos 15:12 Potom západní pomezí jest pøi moøi velikém a mezech jeho. To jest pomezí synù Juda vùkol, po èeledech jejich.

Jos 15:13 Kálefovi pak, synu Jefone, dal díl u prostøed synù Juda, podlé øeèi Hospodinovy k Jozue, mìsto Arbe, otce Enakova, jenž jest Hebron.
Jos 15:14 I vyhnal odtud Kálef tøi syny Enakovy: Sesai a Achimana a Tolmai, rodinu Enakovu.
Jos 15:15 A odtud vstoupil k obyvatelùm Dabir, kteréž prvé sloulo Kariatsefer.
Jos 15:16 I øekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal je, dám jemu Axu dceru svou za manželku.
Jos 15:17 Dobyl ho pak Otoniel syn Cenezùv, pøíbuzný Kálefùv, i dal jemu Axu dceru svou za manželku.
Jos 15:18 I stalo se, že když pøišla k nìmu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; protož ssedla s osla. I øekl jí Kálef: Což tì?
Jos 15:19 A ona odpovìdìla: Dej mi dar, ponìvadž jsi mi dal zemi suchou, dejž mi také studnice vod. I dal jí studnice horní a studnice dolní.
Jos 15:20 To jest dìdictví pokolení synù Juda po èeledech jejich.
Jos 15:21 Tato pak jsou mìsta v konèinách pokolení synù Juda, podlé pomezí Edom na poledne: Kabsael, Eder a Jagur;
Jos 15:22 A Cina, a Dimona, a Adada;
Jos 15:23 A Kedes, a Azor, a Jetnan;
Jos 15:24 Zif a Telem, a Balot;
Jos 15:25 Též Azor, Chadat a Kariot, Ezron, jenž jest Azor;
Jos 15:26 Amam a Sama, a Molada;
Jos 15:27 A Azar Gadda, a Esmon, a Betfelet;
Jos 15:28 Též Azarsual, a Bersabé, a Baziothia;
Jos 15:29 Bála a Im, a Esem;
Jos 15:30 A Eltolad, a Chesil, a Horma;
Jos 15:31 A Sicelech, a Medemena, a Sensenna;
Jos 15:32 A Lebaot, a Selim, též Ain a Remmon; všech mìst dvadceti a devìt i vsi jejich.
Jos 15:33 Na rovinách pak: Estaol a Zaraha, a Asna;
Jos 15:34 A Zanoe, a Engannim, Tafua a Enaim;
Jos 15:35 Jarmut, Adulam, Socho a Azeka;
Jos 15:36 A Saraim, Aditaim, a Gedera, a Gederotaim, mìst ètrnácte i vsi jejich;
Jos 15:37 Senan a Adassa, a Magdalgad;
Jos 15:38 Delean a Masfa, a Jektehel;
Jos 15:39 Lachis, Baskat a Eglon;
Jos 15:40 Chebon, Lemam a Cetlis;
Jos 15:41 Gederot, Betdagon, a Naama, i Maceda, mìst šestnáct a vsi jejich;
Jos 15:42 Lebna, Eter a Asan;
Jos 15:43 Jefta, Asna a Nesib;
Jos 15:44 Ceila, Achzib a Maresa, mìst devìt i vsi jejich;
Jos 15:45 Akaron a mìsteèka, i vsi jeho;
Jos 15:46 Od Akaron až k moøi všecka mìsta, kteráž se chýlí k Azotu, i vsi jejich;
Jos 15:47 Azot, mìsteèka jeho i vsi jeho; Gáza, mìsteèka jeho i vsi jeho až ku potoku Egyptskému, i moøe veliké s pomezím svým.
Jos 15:48 A na horách: Samir, Jeter a Socho;
Jos 15:49 Danna a mìsto Sanna, jenž jest Dabir;
Jos 15:50 Anab, Estemo a Anim;
Jos 15:51 Gosen, Holon a Gilo, mìst jedenácte i vsi jejich;
Jos 15:52 Arab, Duma a Esan;
Jos 15:53 Janum, Bettafua a Afeka;
Jos 15:54 Též Atmata a Kariatarbe, jenž jest Hebron, a Sior, mìst devìt a vsi jejich.
Jos 15:55 Maon, Karmel a Zif, a Juta;
Jos 15:56 Jezreel a Jukadam, a Zanoe;
Jos 15:57 Kain, Gabaa a Tamna, mìst deset i vsi jejich;
Jos 15:58 Alul, Betsur a Gedor;
Jos 15:59 Maret, Betanot a Eltekon, mìst šest i vsi jejich;
Jos 15:60 Kariatbaal, kteréž jest Kariatjeharim, a Rebba, mìsta dvì i vsi jejich;
Jos 15:61 Na poušti: Betaraba, Middin a Sechacha;
Jos 15:62 A Nibsam, a mìsto solné, a Engadi, mìst šest i vsi jejich.
Jos 15:63 Jebuzejských pak obyvatelù Jeruzaléma nemohli synové Juda vypléniti, protož bydlil Jebuzejský s syny Judskými v Jeruzalémì až do tohoto dne.
Jos 16:1 Potom padl los synùm Jozefovým, od Jordánu proti Jerichu pøi vodách Jerišských k východu, pouš□, kteráž se zaèíná od Jericha pøes hory Bethel.

Jos 16:2 A od Bethel vychází do Lùza, a pøichází ku pomezí Archi do Atarot.
Jos 16:3 Potom jde k moøi ku pomezí Jefleti, až ku pomezí Betoron dolního, a až k Gázer, a skonává se pøi moøi.
Jos 16:4 I vzali dìdictví své synové Jozefovi, Manasses a Efraim.
Jos 16:5 Byla pak meze synù Efraimových po èeledech jejich, ta byla meze dìdictví jejich na východ, od Atarot Addar až do Betoron vrchního.
Jos 16:6 A vychází meze ta k moøi pøi Michmetat od pùlnoèní strany, a obchází meze k východu Tanatsilo, a pøechází ji od východu k Janoe.
Jos 16:7 A sstupuje z Janoe do Atarot a Nárat, a pøichází do Jericha, a vychází k Jordánu.
Jos 16:8 Od Tafue meze jde k moøi ku potoku Kána, a skonává se pøi moøi. To jest dìdictví pokolení synù Efraim po èeledech jejich.
Jos 16:9 Mìsta pak oddìlená synùm Efraimovým byla u prostøed dìdictví synù Manassesových, všecka mìsta s vesnicemi svými.
Jos 16:10 A nevyplénili Kananea bydlícího v Gázer. I bydlil Kananejský u prostøed Efraima až do dnes, dávaje plat.
Jos 17:1 A tento byl los Manassesùv (nebo on jest prvorozený Jozefùv): Machirovi prvorozenému Manassesovu, otci Gálad, proto že byl muž bojovný, dostal se Galád a Bázan.
Jos 17:2 Dostalo se také jiným synùm Manassesovým po èeledech jejich, synùm Abiezer, a synùm Helek, a synùm Asriel, i synùm Sechem, a synùm Hefer, a synùm Semida. (Nebo ti jsou synové Manassesovi, syna Jozefova, muži po rodech svých.
Jos 17:3 Ale Salfad, syn Hefer, syna Galád, syna Machir, syna Manasse, nemìl synù, než dcery toliko, jejichž jsou tato jména: Mahla a Noa, Hegla, Melcha a Tersa.
Jos 17:4 Kteréžto pøistoupivše pøed Eleazara knìze, a pøed Jozue, syna Nun, i pøed knížata, øekly: Hospodin pøikázal Mojžíšovi, aby nám dal dìdictví u prostøed bratøí našich. I dal jim Jozue podlé rozkázaní Hospodinova dìdictví u prostøed bratøí otce jejich.)
Jos 17:5 Dostalo se provazcù Manassesovi deset, krom zemì Galád a Bázan, kteráž byla pøed Jordánem.
Jos 17:6 Nebo dcery Manassesovy obdržely dìdictví mezi syny jeho, zemì pak Galád pøišla jiným synùm Manassesovým.
Jos 17:7 A byla meze Manassesova od Asser, Michmetat, jenž jest pøed Sichem, a táhne se na pravou stranu k obyvatelùm Entafue.
Jos 17:8 (Manassesova zajisté byla zemì Tafue, ale Tafue podlé pomezí Manassesova jest synù Efraimových.)
Jos 17:9 Odkudž sstupuje pomezí ku potoku Kána, na poledne tomu potoku, a tu jsou mìsta Efraimova u prostøed mìst Manassesových; pomezí pak Manassesovo jest na pùlnoci toho potoka, a skonává se pøi moøi.
Jos 17:10 Na poledne jest díl Efraimùv, a na pùlnoci Manassesùv, moøe pak jest pomezí jejich; a v pokolení Asser sbíhají se na pùlnoci, v pokolení pak Izachar na východ.
Jos 17:11 Nebo dìdictví Manassesovo jest mezi Izacharovým a Asserovým, Betsan i mìsteèka jeho, a Jibleam a mìsteèka jeho; též obyvatelé Dor a mìsteèka jeho, a obyvatelé Endor a mìsteèka jeho; také obyvatelé Tanach a mìsteèka jeho, i obyvatelé Mageddo a mìsteèka jeho; tøi ty krajiny.
Jos 17:12 Ale synové Manassesovi nemohli vypléniti obyvatelù tìch mìst; protož smìleji poèal Kananejský bydliti v zemi té.
Jos 17:13 Když se pak zsilili synové Izraelští, uvedli sobì Kananejské pod plat, a nevyhladili jich do konce.
Jos 17:14 Tedy mluvili synové Jozefovi k Jozue, økouce: Proè jsi nám dal dìdictví toliko los jeden a provazec jeden, ponìvadž jsme lid mnohý; nebo až dosavad žehnal nám Hospodin.
Jos 17:15 I øekl jim Jozue: Ponìvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa, a vyplaò sobì tam v zemi Ferezejské a Refaimské, jestliže jest malá hora Efraim.
Jos 17:16 Jemuž odpovìdìli synové Jozefovi: I tak nám nepostaèí ta hora; pøes to vozy železné mají všickni Kananejští, kteøíž bydlejí v luzích tìch, i ti, kteøíž jsou v Betsan a v mìsteèkách jeho, i ti, kteøíž jsou v údolí Jezreel.
Jos 17:17 I øekl Jozue domu Jozefovu, Efraimovu a Manassesovu, øka: Lid mnohý a silný jsi, nebudeš míti toliko dílu jednoho,
Jos 17:18 Ale horu budeš míti. Jestliže pøekáží les, tedy vysekáš jej, a obdržíš konèiny její; nebo vyhladíš Kananejského, aèkoli má vozy železné a jest silný.
Jos 18:1 Shromáždilo se pak všecko množství synù Izraelských do Sílo, a tu postavili stánek úmluvy, když již zemì od nich podmanìna byla.
Jos 18:2 Pozùstalo pak z synù Izraelských, jimž ještì nebylo rozdìleno dìdictví jejich, sedmero pokolení.
Jos 18:3 I øekl Jozue synùm Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti, abyste se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bùh otcù vašich?
Jos 18:4 Vydejte z sebe z každého pokolení tøi muže, a je pošli, aby vstanouce, zchodili zemi, a popsali ji vedlé dìdictví svých; potom navrátí se ke mnì.

Jos 18:5 I rozdìlí ji na sedm dílù. Juda zùstane v konèinách svých od poledne, a èeledi Jozefovy zùstanou v konèinách svých od pùlnoci.
Jos 18:6 Vy pak, když popíšete zemi na sedm dílù, pøinesete sem ke mnì; tedy uvrhu vám losy zde pøed Hospodinem Bohem naším.
Jos 18:7 Nebo nemají dílu Levítové u prostøed vás, proto že knìžství Hospodinovo jest dìdictví jejich; Gád pak a Ruben, a polovice pokolení Manassesova, vzali dìdictví své pøed Jordánem na východ, kteréž dal jim Mojžíš, služebník Hospodinùv.
Jos 18:8 Protož vstavše muži ti, odešli. A pøikázal Jozue tìm, kteøíž šli, aby popsali zemi, øka: Jdìte a projdìte zemi, a popište ji; potom navra□te se ke mnì, a uvrhu zde losy pøed Hospodinem v Sílo.
Jos 18:9 Tedy odešli muži, a prošedše zemi, popsali ji po mìstech na sedm dílù na knize, a navrátili se k Jozue do stanù v Sílo.
Jos 18:10 I uvrhl jim losy Jozue v Sílo pøed Hospodinem, a rozdìlil tu Jozue zemi synùm Izraelským vedlé dílù jejich.
Jos 18:11 Padl pak los pokolení synù Beniaminových po èeledech jejich, a pøišla meze dílu jejich mezi syny Juda a syny Jozefovy.
Jos 18:12 A byla meze jejich k stranì pùlnoèní od Jordánu, a šla pøi stranì pùlnoèní Jericha, a táhla se na hory k moøi, a skonávala se pøi poušti Betaven.
Jos 18:13 A odtud pøechází ta meze do Lùz, pøi stranì Lùz polední, (jenž jest Bethel,) a chýlí se ta meze do Atarot Addar vedlé hory, kteráž jest od poledne Betoron dolního.
Jos 18:14 Odkudž obchází vùkol k stranì moøe na poledne od hory, kteráž jest proti Betoron ku polední, a konec její jest Kariatbaal, (jenž jest Kariatjeharim), mìsto synù Juda. Ta jest strana západní.
Jos 18:15 Strana pak ku poledni od konce Kariatjeharim, a vychází ta meze k moøi, a pøichází až k studnici vod Neftoa.
Jos 18:16 A táhne se táž meze k konci hory, kteráž jest naproti údolí synù Hinnom, a jest v údolí Refaim na pùlnoci, a bìží skrze údolí Hinnom po stranì Jebuzea na poledne, a pøichází k studnici Rogel.
Jos 18:17 Potom toèí se od pùlnoci, a dochází k Ensemes, a vychází do Gelilot, kteréž jest naproti místu, kudy se jde do Adomim, a sstupuje k kameni Bohana, syna Rubenova.
Jos 18:18 Odtud pøechází k stranì, kteráž jest naproti rovinám strany pùlnoèní, a táhne se do Araba.
Jos 18:19 Odtud jde k stranì Betogla na pùlnoci, a skonává se meze ta pøi zátoce moøe slaného od pùlnoèní strany, tu kdež vpadá Jordán do moøe na polední stranì. To jest pomezí ku poledni.
Jos 18:20 Jordán také je oddìluje k stranì východní. To jest dìdictví synù Beniaminových s mezemi svými vùkol a vùkol po èeledech jejich.
Jos 18:21 A byla mìsta tato pokolení synù Beniaminových po èeledech jejich: Jericho, Betogla a údolí Kasis;
Jos 18:22 A Betaraba, Semaraim a Bethel;
Jos 18:23 A Avim, též Afara a Ofra;
Jos 18:24 A Cefer, Hamona, Ofni a Gaba, mìst dvanácta vsi jejich;
Jos 18:25 Gabaon, Ráma a Berot;
Jos 18:26 Masfa, Kafira a Mosa;
Jos 18:27 Rekem, Jarefel a Tarela;
Jos 18:28 A Sela, Elef a Jebus, (jenž jest Jeruzalém,) Gibat, Kariat, mìst ètrnácte i vsi jejich. To jest dìdictví synù Beniaminových po èeledech jejich.
Jos 19:1 Potom padl los druhý Simeonovi, pokolení synù Simeonových, po èeledech jejich, a bylo dìdictví jejich u prostøed dìdictví synù Juda.
Jos 19:2 A pøišlo jim v dìdictví jejich Bersabé, Seba a Molada;
Jos 19:3 Azarsual a Bala, též Esem;
Jos 19:4 Eltolad a Betul, a Horma;
Jos 19:5 Sicelech a Betmarchabot, a Azarsusa;
Jos 19:6 Betlebaot a Sarohem, mìst tøinácte i vsi jejich;
Jos 19:7 Ain, Remmon, též Eter a Asan, mìsta ètyøi i vsi jejich;
Jos 19:8 I všecky vsi, kteréž byly vùkolí mìst tìch, až do Balatber a Rámat poledního. To jest dìdictví pokolení synù Simeonových po èeledech jejich.
Jos 19:9 Z podílu synù Judových bylo dìdictví synù Simeonových; nebo díl synù Judových byl jim pøíliš veliký, protož u prostøed dìdictví jejich vzali dìdictví synové Simeonovi.
Jos 19:10 Potom pøišel tøetí los synùm Zabulon po èeledech jejich, a jest meze dìdictví jejich až do Sarid.
Jos 19:11 Odkudž vstupuje meze jejich podlé moøe k Merala, a pøichází až do Debaset, a bìží až ku potoku, kterýž jest proti Jekonam.
Jos 19:12 Obrací se pak od Sarid nazpátek k východu slunce, ku pomezí Chazelet Tábor, a odtud táhne se k Daberet, a vstupuje do Jafie.
Jos 19:13 Odtud pøechází zase k východu, do Gethefer a do Itakasin, odkudž vychází do Remmon, a toèí se k

Nea.
Jos 19:14 Toèí se také táž meze od pùlnoci do Anaton, a dochází až k údolí Jeftael;
Jos 19:15 A Katet, Naalol, Simron, Idala a Betlém, mìst dvanácte i vsi jejich.
Jos 19:16 To jest dìdictví synù Zabulonových po èeledech jejich, ta mìsta i vsi jejich.
Jos 19:17 Izacharovi také padl los ètvrtý, totiž synùm Izacharovým po èeledech jejich.
Jos 19:18 A meze jejich: Jezreel, Kasalat a Sunem;
Jos 19:19 Hafaraim, Sion, též Anaharat;
Jos 19:20 Rabbot, Kesion a Abez,
Jos 19:21 Ramet, Engannim a Enhada, i Betfeses.
Jos 19:22 Odkudž pøibíhá meze k Táboru a k Sehesima a k Betsemes, a dochází až k Jordánu, mìst šestnácte i vsi jejich.
Jos 19:23 To jest dìdictví pokolení synù Izacharových po èeledech jejich, ta mìsta i vsi jejich.
Jos 19:24 Padl také los pátý pokolení synù Asser po èeledech jejich.
Jos 19:25 A byla meze jejich: Helkat a Chali, a Beten, a Achzaf;
Jos 19:26 Elmelech, též Amaad a Mesal, a pøibíhá až na Karmel k moøi, a do Sichor Libnat;
Jos 19:27 A obrací se k východu slunce do Betdagon, a dosahá k losu Zabulonovu, a do údolí Jeftael k pùlnoci, a do Betemek a Nehiel, a táhne se do Kábul na levou stranu,
Jos 19:28 A do Ebron a Rohob, a Hamon a Kána až do Sidonu velikého.
Jos 19:29 Odtud se navrací ta meze do Ráma až k mìstu hrazenému Zor; tu se obrací do Chosa, a skonává se pøi moøi podlé vymìøení v Achziba.
Jos 19:30 K tomu pøísluší Afek a Rohob, mìst dvamecítma i vsi jejich.
Jos 19:31 To jest dìdictví pokolení synù Asser po èeledech jejich, ta mìsta i vsi jejich.
Jos 19:32 Synùm Neftalímovým padl los šestý, po èeledech jejich.
Jos 19:33 A byla meze jejich od Helef a od Elon do Sananim, a Adami, Nekeb a Jebnael, až do Lekum, a skonává se u Jordánu.
Jos 19:34 Potom navracuje se meze na západ k Azanot Tábor, a odtud jde do Hukuka, a vpadá k Zabulonovu od poledne, a k Asserovu pøibíhá od západu, a k Judovu pøi Jordánu na východ slunce.
Jos 19:35 Mìsta pak hrazená jsou: Assedim, Ser a Emat, Rechat a Ceneret;
Jos 19:36 Adama, Ráma a Azor;
Jos 19:37 Kedes, Edrei a Enazor;
Jos 19:38 Jeron, Magdalel, Horem, Betanat a Betsemes, mìst devatenácte i vsi jejich.
Jos 19:39 To jest dìdictví pokolení synù Neftalím po èeledech jejich, ta mìsta s vesnicemi svými.
Jos 19:40 Na pokolení synù Dan po èeledech jejich padl los sedmý.
Jos 19:41 A byla meze dìdictví jejich: Zaraha a Estaol, a Hirsemes;
Jos 19:42 Salbin, Aialon a Jetela;
Jos 19:43 Elon, Tamna a Ekron;
Jos 19:44 Elteke, Gebbeton a Baalat;
Jos 19:45 Jehud, Beneberak a Getremmon;
Jos 19:46 Mehaiarkon a Rakon s pomezím, kteréž jest naproti Joppe.
Jos 19:47 Pøišlo pak pomezí synùm Dan pøíliš malé. Protož vstoupili synové Dan, a bojovali proti Lesen, a dobyvše ho, pobili obyvatele ostrostí meèe, a vzavše je v dìdictví, bydlili tam, a pøezdìli Lesenu Dan, vedlé jména Dan otce svého.
Jos 19:48 To jest dìdictví pokolení synù Dan po èeledech jejich, ta mìsta i vsi jejich.
Jos 19:49 Když pak pøestali dìliti se zemí po mezech jejích, dali synové Izraelští dìdictví Jozue, synu Nun, mezi sebou.
Jos 19:50 Podlé rozkázaní Hospodinova dali jemu mìsto, kteréhož žádal, Tamnatsára, na hoøe Efraim. I vystavìl mìsto, a pøebýval v nìm.
Jos 19:51 Ta jsou dìdictví, kteráž dali k vládaøství Eleazar knìz a Jozue syn Nun, i pøední z otcù pokolení synù Izraelských, losem v Sílo pøed Hospodinem, u dveøí stánku úmluvy, a tak dokonali rozdìlování zemì.
Jos 20:1 I mluvil Hospodin k Jozue, øka:
Jos 20:2 Mluv k synùm Izraelským, a rci jim:Oddejte z tìch mìst vašich mìsta útoèišná, o nichž jsem mluvil vám skrze Mojžíše,
Jos 20:3 Aby tam utekl vražedlník, kterýž by zabil èlovìka nechtì a z nevìdomí. I budou vám útoèištì pøed pøítelem zabitého.
Jos 20:4 A když by utekl do jednoho z tìch mìst, stane u vrat v bránì mìsta, a oznámí starším mìsta toho pøi svou; i pøijmou ho do mìsta k sobì, a dají mu místo, i bydliti bude u nich.
Jos 20:5 Když by jej pak honil pøítel toho zabitého, nevydají vražedlníka v ruce jeho; nebo nechtì udeøil bližního svého, nemìv ho prvé v nenávisti.
Jos 20:6 A bydliti bude v mìstì tom, dokudž nestane pøed shromáždìním k soudu, až do smrti knìze velikého,

kterýž by byl toho èasu; nebo tehdáž navrátí se vražedlník, a pøijde do mìsta svého a do domu svého, do mìsta, odkudž utekl.
Jos 20:7 I oddìlili Kádes v Galilei na hoøe Neftalím, a Sichem na hoøe Efraim, a mìsto Arbe, (jenž jest Hebron,) na hoøe Juda.
Jos 20:8 Pøed Jordánem pak proti Jerichu k východu oddìlili Bozor, kteréž leží na poušti v rovinì pokolení Rubenova, a Rámot v Galád z pokolení Gádova, a Golan v Bázan z pokolení Manassesova.
Jos 20:9 Ta mìsta byla útoèišná všechnìm synùm Izraelským, i pøíchozímu, kterýž pohostinu jest mezi nimi, aby utekl tam, kdo by koli zabil nìkoho nechtì, a nesešel od ruky pøítele toho zabitého prvé, než by stál pøed shromáždìním.
Jos 21:1 Pøistoupili pak pøední z otcù Levítského pokolení k Eleazarovi knìzi, a k Jozue, synu Nun, a k pøedním z otcù pokolení synù Izraelských,
Jos 21:2 A mluvili k nim v Sílo, v zemi Kananejské, økouce: Hospodin pøikázal skrze Mojžíše, abyste nám dali mìsta k pøebývání, i podmìstí jejich pro dobytky naše.
Jos 21:3 Dali tedy synové Izraelští Levítùm z dìdictví svého, vedlé rozkázaní Hospodinova, mìsta tato i podmìstí jejich.
Jos 21:4 Padl pak los èeledem Kahat, i dáno losem synùm Arona knìze, Levítùm, z pokolení Juda, a z pokolení Simeon, i z pokolení Beniaminova mìst tøinácte.
Jos 21:5 A jiným synùm Kahat, z èeledí pokolení Efraimova, a z pokolení Danova, a z polovice pokolení Manassesova losem dáno mìst deset.
Jos 21:6 Synùm pak Gerson, z èeledí pokolení Izacharova, a z pokolení Asserova, též z pokolení Neftalímova, a z polovice pokolení Manassesova v Bázan losem dáno mìst tøinácte.
Jos 21:7 Synùm Merari po èeledech jejich, z pokolení Rubenova a z pokolení Gádova, též z pokolení Zabulonova mìst dvanácte.
Jos 21:8 Dali tedy synové Izraelští Levítùm ta mìsta i pøedmìstí jejich, (jakož pøikázal Hospodin skrze Mojžíše,) losem.
Jos 21:9 A tak z pokolení synù Judových, a z pokolení synù Simeonových dána jsou mìsta, kterýchž tuto jména jsou položena.
Jos 21:10 A dostal se první díl synùm Aronovým, z èeledí Kahat, z synù Léví; nebo jim padl los první.
Jos 21:11 Dáno jest tedy jim mìsto Arbe, otce Enakova, (jenž jest Hebron,) na hoøe Juda, a pøedmìstí jeho vùkol nìho.
Jos 21:12 Ale pole mìsta toho i vsi jeho dali Kálefovi synu Jefone k vládaøství jeho.
Jos 21:13 Synùm tedy Arona knìze dali mìsto útoèišné vražedlníku, Hebron i pøedmìstí jeho, a Lebno i pøedmìstí jeho;
Jos 21:14 A Jeter s pøedmìstím jeho, též Estemo a pøedmìstí jeho;
Jos 21:15 Holon i pøedmìstí jeho, a Dabir s podmìstím jeho;
Jos 21:16 Také Ain s pøedmìstím jeho, a Juta s podmìstím jeho, i Betsemes a pøedmìstí jeho, mìst devìt z toho dvojího pokolení.
Jos 21:17 Z pokolení pak Beniaminova dali Gabaon a pøedmìstí jeho, a Gaba s pøedmìstím jeho;
Jos 21:18 Též Anatot a podmìstí jeho, i Almon s pøedmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:19 Všech mìst synù Aronových knìží tøinácte mìst s pøedmìstími jejich.
Jos 21:20 Èeledem pak synù Kahat, Levítùm, kteøíž pozùstali z synù Kahat, (byla pak mìsta losu jejich z pokolení Efraim,)
Jos 21:21 Dali jim mìsto útoèišné vražedlníku, Sichem i pøedmìstí jeho, na hoøe Efraim, a Gázer s pøedmìstím jeho.
Jos 21:22 Též Kibsaim a pøedmìstí jeho, a Betoron s pøedmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:23 Z pokolení pak Dan: Elteke a pøedmìstí jeho, a Gebbeton s pøedmìstím jeho;
Jos 21:24 Též Aialon a pøedmìstí jeho, a Getremmon s podmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:25 Z polovice pak pokolení Manassesova: Tanach a podmìstí jeho, a Getremmon s pøedmìstím jeho, mìsta dvì.
Jos 21:26 Všech mìst deset s pøedmìstími jejich èeledem synùm Kahat ostatním.
Jos 21:27 Synùm také Gersonovým, z èeledí Levítských, z polovice pokolení Manassesova dali mìsto útoèišné vražedlníku, Golan v Bázan a pøedmìstí jeho, a Bozran s pøedmìstím jeho, mìsta dvì.
Jos 21:28 Z pokolení Izacharova: Kesion a podmìstí jeho, a Daberet s pøedmìstím jeho;
Jos 21:29 Jarmut a pøedmìstí jeho, a Engannim s pøedmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:30 Z pokolení pak Asserova: Mesal a pøedmìstí jeho, též Abdon a podmìstí jeho;
Jos 21:31 Helkat s pøedmìstím jeho, a Rohob s podmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:32 Z pokolení také Neftalímova: Mìsto útoèišné vražedlníku, Kedes v Galilei a pøedmìstí jeho, a Hamotdor s pøedmìstím jeho, a Kartam s pøedmìstím jeho, mìsta tøi.
Jos 21:33 Všech mìst Gersonitských po èeledech jejich, tøinácte mìst s pøedmìstími jejich.

Jos 21:34 Èeledem pak synù Merari, Levítùm ostatním, dali z pokolení Zabulonova Jekonam a pøedmìstí jeho, Karta a pøedmìstí jeho;
Jos 21:35 Damna a pøedmìstí jeho, Naalol a pøedmìstí jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:36 Z pokolení pak Rubenova: Bozor a pøedmìstí jeho, a Jasa a pøedmìstí jeho;
Jos 21:37 Kedemot a pøedmìstí jeho, a Mefat s podmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:38 A z pokolení Gádova: Mìsto útoèišné vražedlníku, Rámot v Galád a pøedmìstí jeho, a Mahanaim s pøedmìstím jeho;
Jos 21:39 Ezebon a podmìstí jeho, Jazer s podmìstím jeho, mìsta ètyøi.
Jos 21:40 Všech mìst synù Merari po èeledech jejich, kteøíž ostatní byli z èeledí Levítských, bylo podlé losu jejich mìst dvanácte.
Jos 21:41 A tak všech mìst Levítských u prostøed vládaøství synù Izraelských mìst ètyøidceti osm s pøedmìstími svými.
Jos 21:42 Mìlo pak to mìsto jedno každé obzvláštnì svá pøedmìstí vùkol sebe, a taková byla všecka ta mìsta.
Jos 21:43 Dal tedy Hospodin Izraelovi všecku tu zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil dáti otcùm jejich; i opanovali ji dìdiènì, a bydlili v ní.
Jos 21:44 Dal také Hospodin jim odpoèinutí se všech stran podlé všeho, jakž byl s pøísahou zaslíbil otcùm jejich, aniž kdo byl, ještо by ostál proti nim ze všech nepøátel jejich; všecky nepøátely jejich dal Hospodin v ruku jejich.
Jos 21:45 Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého slova dobrého, kteréž mluvil Hospodin k domu Izraelskému, ale všecko se tak stalo.
Jos 22:1 Toho èasu povolav Jozue Rubenitských, Gáditských a polovice pokolení Manassesova,
Jos 22:2 Øekl jim: Vy jste ostøíhali všeho, což pøikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinùv, a poslouchali jste hlasu mého ve všem, což jsem pøikázal vám.
Jos 22:3 Neopustili jste bratøí svých již za dlouhý èas až do dne tohoto, ale bedlivì jste ostøíhali pøikázaní Hospodina Boha vašeho.
Jos 22:4 Nyní pak již odpoèinutí dal Hospodin Bùh váš bratøím vašim, jakož mluvil jim; již tedy navraťte se a beøte se do stanù svých, do zemì vládaøství svého, kteréž vám dal Mojžíš, služebník Hospodinùv, pøed Jordánem.
Jos 22:5 Toliko hleïte pilnì zachovávati a plniti pøikázaní a zákon, kterýž pøikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinùv, a milovati Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách jeho, a zachovávajíce pøikázaní jeho, pøídržeti se ho, a sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou.
Jos 22:6 A požehnav jim Jozue, propustil je; i odešli do stanù svých.
Jos 22:7 (Polovici pak pokolení Manassesova dal byl Mojžíš dìdictví v Bázan, a druhé polovici jeho dal Jozue s bratøími jejich za Jordánem k západu.) A když je propouštìl Jozue do stanù jejich, požehnal jim,
Jos 22:8 A mluvil k nim, øka: S bohatstvím velikým navracujete se do stanù svých a s dobytky velmi mnohými, s støíbrem a zlatem, s mìdí a železem a rouchem velmi mnohým; rozdìltež se loupeží nepøátel svých s bratøími svými.
Jos 22:9 Tedy navracujíce se, odešli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova od synù Izraelských z Sílo, jenž jest v zemi Kananejské, aby šli do zemì Galád, do zemì vládaøství svého, v kteréž dìdictví obdrželi, vedlé øeèi Hospodinovy skrze Mojžíše.
Jos 22:10 A pøišedše ku pomezí pøi Jordánu, kteréž jest v zemi Kananejské, i vzdìlali tu synové Rubenovi, a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltáø nad Jordánem, oltáø veliký ku podivení.
Jos 22:11 Uslyšeli pak synové Izraelští, že praveno bylo: Aj, vystavili synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltáø naproti zemi Kananejské, pøi pomezi u Jordánu, kdež pøešli synové Izraelští.
Jos 22:12 Uslyševše, pravím, synové Izraelští, sešlo se všecko množství jejich do Sílo, aby táhli proti nim k boji.
Jos 22:13 I poslali synové Izraelští k synùm Rubenovým a k synùm Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do zemì Galád Fínesa, syna Eleazara knìze,
Jos 22:14 A deset knížat s ním, po jednom knížeti z každého domu otcovského, ze všech pokolení Izraelských. (Každý pak z nich byl pøední v domì otcù svých v tisících Izraele.)
Jos 22:15 Ti pøišli k synùm Rubenovým a k synùm Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do zemì Galád, a mluvili s nimi, økouce:
Jos 22:16 Toto praví všecko shromáždìní Hospodinovo: Jaké jest to pøestoupení, jímž jste pøestoupili proti Bohu Izraelskému, odvrátivše se dnes, abyste nešli za Hospodinem, vzdìlavše sobì oltáø, abyste se protivili dnes Hospodinu?
Jos 22:17 Ještì-liž se nám malá zdá nepravost modly Fegor, od níž nejsme oèištìni až do dnes, proèež byla rána v shromáždìní Hospodinovu,
Jos 22:18 Že vy pøes to odvracujete se dnes, abyste nešli za Hospodinem? I stane se, ponìvadž vy dnes odporujete Hospodinu, že on zítra na všecko shromáždìní Izraelské rozhìvá se.

Jos 22:19 Jestliže jest neèistá zemì vládaøství vašeho, pøejdìte do zemì vládaøství Hospodinova, v níž pøebývá stánek Hospodinùv, a dìdictví vezmìte mezi námi; toliko proti Hospodinu se nepostavujte, a nebuïte odporní nám, stavìjíce sobì oltáø mimo oltáø Hospodina Boha našeho.
Jos 22:20 Zdali Achan syn Záre nedopustil se pøestoupení pøi vìci proklaté? A pøišlo rozhnìvání na všecko shromáždìní Izraelské, a on sám jeden zhøešiv, nezahynul pro svou nepravost sám.
Jos 22:21 I odpovìdìli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova, a mluvili s knížaty tisícù Izraelských:
Jos 22:22 Silný Bùh Hospodin, silný Bùh Hospodin, on ví, ano sám Izrael pozná, že jsme ne z zpoury a všeteènosti proti Hospodinu to uèinili, jináè nezachovávejž nás ani dne tohoto.
Jos 22:23 Jistì že jsme nestavìli sobì oltáøe k tomu, abychom se odvrátiti mìli a nejíti za Hospodinem, ani k obìtování na nìm zápalù a obìtí suchých, a k obìtování na nìm obìtí pokojných, sic jináè Hospodin sám a to vyhledává.
Jos 22:24 Anobrž radìji obávajíce se té vìci, uèinili jsme to, myslíce: Potom mluviti budou synové vaši synùm našim, økouce: Co vám do Hospodina Boha Izraelského?
Jos 22:25 Ponìvadž meze položil Hospodin mezi námi a vámi, ó synové Rubenovi a synové Gádovi, Jordán tento, nemáte vy dílu v Hospodinu. I odvrátí synové vaši syny naše od báznì Hospodinovy.
Jos 22:26 Protož jsme øekli: Pøièiòme se a vzdìlejme oltáø, ne pro zápaly a obìti,
Jos 22:27 Ale aby byl svìdkem mezi námi a vámi, a mezi potomky našimi po nás, k vykonávání služby Hospodinu pøed ním zápaly našimi, a obìtmi našimi a pokojnými obìtmi našimi, a aby neøekli potom synové vaši synùm našim: Nemáte dílu v Hospodinu.
Jos 22:28 Protož jsme øekli: Jestliže by potom mluvili nám neb potomkùm našim, tedy odpovíme: Vizte podobenství oltáøe Hospodinova, kterýž uèinili otcové naši, ne pro zápaly ani obìti, ale aby byl na svìdectví mezi námi a vámi.
Jos 22:29 Odstup to od nás, abychom odporovati mìli Hospodinu, a odvraceti se dnes a nejíti za Hospodinem, stavìjíce oltáø k zápalùm, k obìtem suchým a jiným obìtem, mimo oltáø Hospodina Boha našeho, kterýž jest pøed stánkem jeho.
Jos 22:30 Uslyšev pak Fínes knìz a knížata shromáždìní a pøední z tisícù Izraelských, kteøíž s ním byli, slova, kteráž mluvili synové Rubenovi a synové Gádovi a synové Manassesovi, líbilo se jim.
Jos 22:31 I øekl Fínes, syn Eleazara knìze, synùm Rubenovým a synùm Gádovým, i synùm Manassesovým: Nyní jsme poznali, že u prostøed nás jest Hospodin, a že jste se nedopustili proti Hospodinu pøestoupení toho, a tak vysvobodili jste syny Izraelské z ruky Hospodinovy.
Jos 22:32 Tedy navrátil se Fínes, syn Eleazara knìze, i ta knížata od synù Rubenových a od synù Gádových z zemì Galád do zemì Kananejské k synùm Izraelským a oznámili jim tu vìc.
Jos 22:33 I líbilo se to synùm Izraelským, a dobroøeèili Boha synové Izraelští, a již více nemluvili o to, aby táhli proti nim k boji a zkazili zemi, v kteréž synové Rubenovi a synové Gádovi bydlili.
Jos 22:34 Nazvali pak synové Rubenovi a synové Gádovi oltáø ten Ed, økouce: Nebo svìdkem bude mezi námi, že Hospodin jest Bùh.
Jos 23:1 I stalo se po mnohých dnech, když dal Hospodin odpoèinutí Izraelovi ode všech nepøátel jejich vùkol, a Jozue se sstaral a sešel vìkem,
Jos 23:2 Že povolav Jozue všeho Izraele, starších jeho i pøedních jeho soudcù i správcù jeho, øekl jim: Já jsem se sstaral a sešel vìkem.
Jos 23:3 A vy jste vidìli všecko to, co jest uèinil Hospodin Bùh váš všechnìm národùm tìm pøed oblíèejem vaším; nebo Hospodin Bùh váš on bojoval za vás.
Jos 23:4 Pohleïte, losem rozdìlil jsem vám ty národy pozùstalé v dìdictví po pokoleních vašich od Jordánu, i všecky národy, kteréž jsem vyplénil až k moøi velikému na západ slunce.
Jos 23:5 Hospodin pak Bùh váš on je vyžene od tváøi vaší, a vypudí je pøed oblíèejem vaším, a vy dìdiènì obdržíte zemi jejich, jakož mluvil vám Hospodin Bùh váš.
Jos 23:6 Protož zmužile se mìjte, abyste ostøíhali a èinili všecko, což psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a neodstupovali od nìho na pravo ani na levo.
Jos 23:7 Nesmìšujte se s tìmi národy, kteøíž pozùstávají s vámi, a jména bohù jejich nepøipomínejte, ani skrze nì pøisahejte, aniž jim služte, ani se jim klanìjte.
Jos 23:8 Ale pøídržte se Hospodina Boha svého, jakož jste èinili až do tohoto dne.
Jos 23:9 I bude, že jakož jest vyhnal Hospodin od tváøi vaší národy veliké a silné, aniž ostál kdo pøed oblíèejem vaším až do tohoto dne:
Jos 23:10 Tak jeden z vás honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bùh váš on bojuje za vás, jakož mluvil vám.
Jos 23:11 Toho tedy nejpilnìjší buïte, abyste milovali Hospodina Boha svého.
Jos 23:12 Nebo jestliže pøedce se odvrátíte, a pøipojíte se k tìm pozùstalým národùm, k tìm, kteøíž zùstávají mezi vámi, a vejdete s nimi v pøíbuzenství a smísíte se s nimi a oni s vámi:
Jos 23:13 Tedy jistotnì vìzte, že Hospodin Bùh váš nebude více vyhánìti všech národù tìch od tváøi vaší, ale

budou vám osídlem a úrazem i bièem na bocích vašich, a trním v oèích vašich, dokudž nezahynete z zemì této výborné, kterouž vám dal Hospodin Bùh váš.
Jos 23:14 A hle, já nyní odcházím podlé zpùsobu všech lidí, poznejtež tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, kteráž mluvil Hospodin Bùh váš o vás; všecko se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo.
Jos 23:15 Jakož tedy naplnilo se vám dnes každé slovo dobré, kteréž mluvil k vám Hospodin Bùh váš, tak uvede na vás každé slovo zlé, dokudž nevyhladí vás z zemì této výborné, kterouž dal vám Hospodin Bùh váš,
Jos 23:16 Jestliže pøestoupíte smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž pøikázal vám, a jdouce, sloužiti budete bohùm cizím, a klanìti se jim. I rozhìvá se prchlivost Hospodinova na vás, a zahynete rychle z zemì této výborné, kterouž vám dal.
Jos 24:1 Shromáždil pak Jozue všecka pokolení Izraelská v Sichem a svolal starší Izraelské a pøední z nich, i soudce a správce jejich, i postavili se pøed oblíèejem Božím.
Jos 24:2 I øekl Jozue všemu lidu: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Za øekou bydlili otcové vaši za starodávna, jmenovitì Táre, otec Abrahamùv a otec Náchorùv, a sloužili bohùm cizím.
Jos 24:3 I vzal jsem otce vašeho Abrahama z místa, kteréž jest za øekou, a provedl jsem jej skrze všecku zemi Kananejskou, a rozmnožil jsem símì jeho, dav jemu Izáka.
Jos 24:4 A Izákovi dal jsem Jákoba a Ezau. I dal jsem Ezau horu Seir, aby vládl jí; Jákob pak a synové jeho sstoupili do Egypta.
Jos 24:5 I poslal jsem Mojžíše a Arona, a zbil jsem Egypt, a když jsem to uèinil u prostøed nìho, potom vyvedl jsem vás.
Jos 24:6 A vyvedl jsem otce vaše z Egypta, i pøišli jste k moøi, a honili Egyptští otce vaše s vozy a jezdci až k moøi Rudému.
Jos 24:7 Tedy volali k Hospodinu, kterýž postavil mrákotu mezi vámi a Egyptskými, a uvedl na nì moøe, i zatopilo je; anobrž vidìly oèi vaše i to, co jsem uèinil pøi Egyptu, a bydlili jste na poušti za dlouhý èas.
Jos 24:8 Potom uvedl jsem vás do zemì Amorejského, kterýž bydlil za Jordánem, a bojovali s vámi; i dal jsem je v ruku vaši, a opanovali jste zemi jejich, a zahladil jsem je pøed tváøí vaší.
Jos 24:9 Povstal pak Balák syn Seforùv, král Moábský, a bojoval s Izraelem; i poslav, povolal Baláma syna Beorova, aby zloøeèil vám.
Jos 24:10 Ale nechtìl jsem slyšeti Baláma, proèež stále dobroøeèil vám, a tak vysvobodil jsem vás z ruky jeho.
Jos 24:11 A když jste pøešli Jordán, pøišli jste k Jerichu; i bojovali proti vám muži Jericha, Amorejští, a Ferezejští, a Kananejští, a Hetejští, a Gergezejští, a Hevejští, a Jebuzejští, a dal jsem je v ruku vaši.
Jos 24:12 Poslal jsem pøed vámi i sršnì, kteøížto vyhnali je od tváøi vaší, dva krále Amorejské; ne meèem ani luèištìm svým tys je vyhnal.
Jos 24:13 A dal jsem vám zemi, v níž jste nepracovali, a mìsta, kterýchž jste nestavìli, v nichž bydlíte; vinic a olivoví, kteréhož jste neštípili, užíváte.
Jos 24:14 Protož nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdì, a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaši za øekou a v Egyptì, a služte Hospodinu.
Jos 24:15 Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobì dnes, komu byste sloužili, buï bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteøíž byli za øekou, buï bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; já pak a dùm mùj sloužiti budeme Hospodinu.
Jos 24:16 Jemuž odpovìdìl lid, øka: Odstup to od nás, abychom opustiti mìli Hospodina a sloužiti bohùm cizím.
Jos 24:17 Nebo Hospodin Bùh náš on jest, kterýž vyvedl nás i otce naše z zemì Egyptské, z domu služebnosti, a kterýž èinil pøed oèima našima znamení ta veliká, a choval nás na vší cestì, po níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze nìž jsme prošli.
Jos 24:18 A vypudil Hospodin všecky národy, zvláštì Amorejského, obyvatele zemì této, pøed tváøí naší; my také sloužiti budeme Hospodinu, nebo on jest Bùh náš.
Jos 24:19 I øekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužiti Hospodinu, nebo Bùh svatý jest, Bùh silný horlivý jest, nesnese nepravostí vašich a høíchù vašich.
Jos 24:20 Jestliže byste opustíce Hospodina, sloužili bohùm cizozemcù, obrátí se a zle uèiní vám, a zkazí vás, ponìvadž prvé dobøe uèinil vám.
Jos 24:21 Jemuž odpovìdìl lid: Nikoli, ale Hospodinu sloužiti budeme.
Jos 24:22 I øekl Jozue lidu: Svìdkové budete sami proti sobì, že jste sobì vyvolili Hospodina, abyste jemu sloužili. Tedy odpovìdìli: Svìdkové jsme.
Jos 24:23 Jimž on øekl: Odvrztež tedy nyní bohy cizozemcù, kteøíž jsou u prostøed vás, a nakloòte srdcí svých k Hospodinu Bohu Izraelskému.
Jos 24:24 Odpovìdìl lid Jozue: Hospodinu Bohu našemu sloužiti a hlasu jeho poslouchati budeme.
Jos 24:25 A tak uèinil Jozue toho dne smlouvu s lidem, a pøedložil jim ustanovení a soudy v Sichem.
Jos 24:26 A zapsal Jozue slova ta do knihy zákona Božího; vzav také kámen veliký, postavil jej tu pod dubem, kterýž byl u svatynì Hospodinovy.

Jos 24:27 I øekl Jozue všemu lidu: Aj, kámen tento bude mezi námi na svìdectví, nebo on slyšel všecka slova Hospodinova, kteráž mluvil s námi, a bude na svìdectví proti vám, abyste snad neklamali proti Bohu svému.
Jos 24:28 A rozpustil Jozue lid, jednoho každého do dìdictví jeho.
Jos 24:29 I stalo se po vykonání tìch vìcí, že umøel Jozue syn Nun, služebník Hospodinùv, jsa ve stu a desíti letech.
Jos 24:30 A pochovali ho v krajinì dìdictví jeho, v Tamnatsáre, kteréž jest na hoøe Efraim k stranì pùlnoèní hory Gás.
Jos 24:31 I sloužil Izrael Hospodinu po všecky dny Jozue, i po všecky dny starších, kteøíž dlouho živi byli po Jozue, a kteøíž povìdomi byli všech skutkù Hospodinových, kteréž uèinil Izraelovi.
Jos 24:32 Kosti pak Jozefovy, kteréž byli vynesli synové Izraelští z Egypta, pochovali v Sichem, v dílu pole, kteréž koupil Jákob od synù Emora otce Sichemova za sto penìz; i byly u synù Jozefových v dìdictví jejich.
Jos 24:33 Eleazar také, syn Aronùv, umøel, a pochovali jej na pahrbku Fínesa syna jeho, kterýž dán byl jemu na hoøe Efraim.
Jdg 1:1 Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové Izraelští Hospodina, økouce: Kdo z nás potáhne proti Kananejskému napøed, aby bojoval s ním?
Jdg 1:2 Jimž øekl Hospodin: Juda nech táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku jeho.
Jdg 1:3 (Øekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl s ním Simeon.
Jdg 1:4 Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich v Bezeku deset tisíc mužù.
Jdg 1:5 Nebo nalezše Adonibezeka v Bezeku, bojovali proti nìmu, a porazili Kananejského i Ferezejského.
Jdg 1:6 Když pak utíkal Adonibezek, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh.
Jdg 1:7 Tedy øekl Adonibezek: Sedmdesáte králù s uatými palci u rukou i noh svých sbírali drobty pod stolem mým; jakž jsem èinil, tak odplatil mi Bùh. I pøivedli jej do Jeruzaléma, a tam umøel.
Jdg 1:8 Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej, zbili obyvatele jeho ostrostí meèe a mìsto vypálili.
Jdg 1:9 Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému, bydlícímu na horách pøi stranì polední i na rovinách.
Jdg 1:10 Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a Achimana, a Tolmaie.
Jdg 1:11 A odtud byl táhl na obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer).
Jdg 1:12 Kdežto øekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku.
Jdg 1:13 Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezùv, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku.
Jdg 1:14 Stalo se pak, že když pøišla k nìmu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i ssedla s osla. A øekl jí Kálef: Což jest?
Jdg 1:15 A ona odpovìdìla: Dej mi dar; ponìvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních konèinách.
Jdg 1:16 Synové také Cinejského, tchána Mojžíšova, odebrali se z mìsta palmového s syny Juda na pouš Judovu, jenž jest k stranì polední mìstu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím.
Jdg 1:17 Potom táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili Kananejské pøebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno jest jméno mìsta toho Horma.
Jdg 1:18 Dobyl také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho, též Akaronu a pomezí jeho.
Jdg 1:19 Nebo byl Hospodin s Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelù údolí, proto že vozy železné mìli.
Jdg 1:20 I dali Kálefovi Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tøi syny Enakovy.
Jdg 1:21 Jebuzejského pak, bydlícího v Jeruzalémì, nevyhnali synové Beniamin; protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémì s syny Beniamin až do tohoto dne.
Jdg 1:22 Vytáhla také i èeled Jozefova do Bethel, a Hospodin byl s nimi.
Jdg 1:23 Nebo shlédla èeled Jozefova Bethel, kteréhožto mìsta jméno prvé bylo Lùza.
Jdg 1:24 Uzøevše pak ti špehéøi muže vycházejícího z mìsta, øekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do mìsta, a uèiníme milost.
Jdg 1:25 Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do mìsta; i vyhubili to mìsto meèem, muže pak toho se vší èeledí jeho propustili.
Jdg 1:26 I šel muž ten do zemì Hetejských, kdež vystavìl mìsto, a nazval jméno jeho Lùza; to jest jméno jeho až do tohoto dne.
Jdg 1:27 Manasses také nevyhnal obyvatelù Betsan a mìsteèek jeho, ani Tanach a mìsteèek jeho, ani obyvatelù Dor a Jibleam, a Mageddo a mìsteèek jejich; i poèal Kananejský svobodnì bydliti v zemi té.
Jdg 1:28 Když se pak zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati, nevyhnal.

Jdg 1:29 Efraim také nevyhnal Kananejského bydlícího v Gázer, protož bydlil Kananejský u prostøed nìho v Gázer.
Jdg 1:30 Zabulon též nevyhnal obyvatelù Cetron, a obyvatelù Naalol, protož bydlil Kananejský u prostøed nìho, a dával jemu plat.
Jdg 1:31 Asser také nevyhnal obyvatelù Acho a obyvatelù Sidonu, ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob.
Jdg 1:32 I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli zemì té, nebo nevyhnal jich.
Jdg 1:33 Též Neftalím nevyhnal obyvatelù Betsemes, ani obyvatelù Betanat, protož bydlil mezi Kananajeskými pøebývajícími v zemi té; a však obyvatelé Betsemes a Betanat dávali jim plat.
Jdg 1:34 Ssužovali pak Amorejští syny Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí.
Jdg 1:35 Nebo poèal Amorejský svobodnì bydliti na hoøe Heres, v Aialon a v Salbim, ale když se zsilila ruka èeledi Jozefovy, uvedeni jsou pod plat.
Jdg 1:36 Pomezí pak Amorejského bylo od zaèátku hor Akrabim, od skály jejich i výše.
Jdg 2:1 Vstoupil pak andìl Hospodinùv z Galgala do Bochim a øekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm vašim, a øekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na vìky.
Jdg 2:2 Vy také neèiòte smlouvy s obyvateli zemì této, oltáøe jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to uèinili?
Jdg 2:3 Proèež také jsem øekl: Nevyhladím jich pøed tváøí vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem.
Jdg 2:4 I stalo se, když mluvil andìl Hospodinùv slova tato všechnìm synùm Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal.
Jdg 2:5 I nazvali jméno místa toho Bochim, a obìtovali tu Hospodinu.
Jdg 2:6 Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozešli se synové Izraelští, jeden každý do dìdictví svého, aby vládli zemí.
Jdg 2:7 I sloužil lid Hospodinu po všecky dny Jozue, a po všecky dny starších, kteøíž dlouho živi byli po Jozue, jenž vidìli všecky skutky veliké Hospodinovy, kteréž uèinil Izraelovi.
Jdg 2:8 Ale když umøel Jozue syn Nun, služebník Hospodinùv, jsa ve stu a desíti letech,
Jdg 2:9 A pochovali ho v krajinì dìdictví jeho, v Tamnatheres, na hoøe Efraim, k stranì pùlnoèní hory Gás;
Jdg 2:10 Také když všecken vìk ten pøipojen jest k otcùm svým, a povstal jiný vìk po nich, kteøíž neznali Hospodina, ani skutkù, kteréž uèinil Izraelovi:
Jdg 2:11 Tedy èinili synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, a sloužili modlám,
Jdg 2:12 Opustivše Hospodina Boha otcù svých, kterýž je vyvedl z zemì Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy tìch národù, kteøíž byli vùkol nich, a klanìli se jim; proèež popudili Hospodina.
Jdg 2:13 Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotùm.
Jdg 2:14 I rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku loupežníkù, kteøíž je zloupili; vydal je, pravím, v ruku nepøátel jejich vùkol, tak že nemohli více ostáti pøed nepøátely svými.
Jdg 2:15 Kamžkoli vycházeli, ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil Hospodin, a jakož byl zapøisáhl jim Hospodin; i ssouženi byli náramnì.
Jdg 2:16 Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteøíž vysvobozovali je z rukou zhoubcù jejich.
Jdg 2:17 Ale ani soudcù svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy cizími, a klanìli se jim. Odcházeli rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce pøikázaní Hospodinových, neèinili toho.
Jdg 2:18 A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval je z ruky nepøátel jejich po všecky dny soudce; (nebo želel Hospodin naøíkání jejich, k nìmuž je pøivodili ti, kteøíž je ssužovali a utiskali).
Jdg 2:19 Po smrti pak soudce navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanìjíce se jim; nic neulevili z skutkù jejich zlých a cesty jejich pøevrácené.
Jdg 2:20 Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi, a øekl: Proto že pøestoupil národ tento smlouvu mou, kterouž jsem uèinil s otci jejich, a neposlouchali hlasu mého:
Jdg 2:21 Já také více nevyhladím žádného od tváøi jejich z národù, kterýchž zanechal Jozue, když umøel,
Jdg 2:22 Abych skrze nì zkušoval Izraele, budou-li ostøíhati cesty pøikázaní Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostøíhali otcové jejich, èili nic.
Jdg 2:23 I zanechal Hospodin národù tìch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.
Jdg 3:1 Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby skrze nì zkušoval Izraele,totiž všech, kteøíž nevìdìli o žádných válkách Kananejských,
Jdg 3:2 Aby aspoò zvìdìli vìkové synù Izraelských, a poznali, co jest to válka, èehož první nìvìdìli:
Jdg 3:3 Patero knížat Filistinských, a všickni Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoøe Libánské od hory Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat.
Jdg 3:4 Ti pozùstali, aby zkušován byl skrze nì Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati pøikázaní Hospodinových, kteráž pøikázal otcùm jejich skrze Mojžíše.

Jdg 3:5 Bydlili tedy synové Izraelští u prostøed Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských,
Jdg 3:6 A brali sobì dcery jejich za manželky, a dcery své dávali synùm jejich, a sloužili bohùm jejich.
Jdg 3:7 Èinili tedy synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, a zapomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Bálùm a Asserotùm.
Jdg 3:8 Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let.
Jdg 3:9 Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin vysvoboditele synùm Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladšího,
Jdg 3:10 Na nìmž byl duch Hospodinùv, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem Risataimským.
Jdg 3:11 A tak v pokoji byla zemì za èty¤idceti let; i umøel Otoniel, syn Cenezùv.
Jdg 3:12 Takž opìt èinili synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma. I zsilil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi, proto že èinili zlé vìci pøed oèima Hospodinovýma.
Jdg 3:13 Nebo shromáždil k sobì syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáh, porazil Izraele, a opanovali mìsto palmové.
Jdg 3:14 I sloužili synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let.
Jdg 3:15 Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského, muže rukou pravou nevládnoucího. I poslali synové Izraelští po nìm dar Eglonovi králi Moábskému.
Jdg 3:16 (Pøipravil pak sobì Ahod meè na obì stranì ostrý, lokte zdélí, a pøipásal jej sobì pod šaty svými po pravé stranì.)
Jdg 3:17 I pøinesl dar Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl èlovìk velmi tlustý.
Jdg 3:18 A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl pøinesl dar.
Jdg 3:19 Sám pak vrátiv se od lomù blízko Galgala, øekl: Tajnou vìc mám k tobì, ó králi. I øekl král: Mlè. A vyšli od nìho všickni, kteøíž stáli pøi nìm.
Jdg 3:20 Tehdy Ahod pøistoupil k nìmu, (on pak sedìl na paláci letním sám). I øekl mu Ahod: Øeè Boží mám k tobì. I vstal z stolice své.
Jdg 3:21 Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meè u pravého boku svého a vrazil jej do bøicha jeho,
Jdg 3:22 Tak že i jilce za ostøím vešly tam, a zavøel se tukem meè, (nebo nevytáhl meèe z bøicha jeho;) i vyšla lejna.
Jdg 3:23 Potom vyšel Ahod pøes síò, a zavøel dvéøe paláce po sobì, a zamkl.
Jdg 3:24 Když pak on odšel, služebníci jeho pøišedše, uzøeli, a hle, dvéøe palácu zamèíny. Tedy øekli: Jest na potøebì v pokoji letním.
Jdg 3:25 A když oèekávali dlouho, až se stydìli, a aj, neotvíral dveøí paláce, tedy vzali klíè a otevøeli, a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý.
Jdg 3:26 Ahod pak mezi tím, když oni prodlévali, ušel, a pøešed lomy, pøišel do Seirat.
Jdg 3:27 A pøišed k svým, troubil v troubu na hoøe Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a on napøed šel.
Jdg 3:28 Nebo øekl jim: Poïte za mnou, dal jest zajisté Hospodin Moábské, nepøátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše Moábským brody Jordánské, nedali žádnému pøejíti.
Jdg 3:29 I pobili tehdáž Moábských okolo desíti tisíc mužù, každého bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel.
Jdg 3:30 I snížen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj mìla zemì za osmdesáte let.
Jdg 3:31 Po nìm pak byl Samgar, syn Anatùv, a pobil Filistinských šest set mužù ostnem volù, a vysvobodil i on Izraele.
Jdg 4:1 Po smrti pak Ahoda èinili opìt synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma.
Jdg 4:2 I vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Azor; (a kníže vojska jeho byl Zizara), sám pak bydlil v Haroset pohanském.
Jdg 4:3 Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo devìt set vozù železných mìl, a on násilnì ssužoval Izraele za dvadceti let.
Jdg 4:4 Debora pak žena prorokynì, manželka Lapidotova, soudila lid Izraelský toho èasu.
Jdg 4:5 (A bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoøe Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu.
Jdg 4:6 Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a øekla jemu: Zdaliž nerozkázal Hospodin Bùh Izraelský: Jdi, a shromáždì lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužù z synù Neftalím a z synù Zabulon.
Jdg 4:7 Nebo pøitáhnu k tobì ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou.

Jdg 4:8 I øekl jí Barák: Pùjdeš-li se mnou, pùjdu; pakli nepùjdeš se mnou, nepùjdu.
Jdg 4:9 Kteráž odpovìdìla: Já zajisté pùjdu s tebou, ale nebude s slávou tvou cesta, kterouž pùjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes.
Jdg 4:10 Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužù; a šla s ním i Debora.
Jdg 4:11 Heber pak Cinejský oddìlil se od Kaina, od synù Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes.
Jdg 4:12 Oznámeno pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemùv na horu Tábor.
Jdg 4:13 Protož shromáždil Zizara všecky vozy své, devìt set vozù železných, a všecken lid, kterýž mìl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku Císon.
Jdg 4:14 I øekla Debora Barákovi: Vstaò, nebo tento jest den, v nìmž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou. Zdali Hospodin nevyšel pøed tebou? I sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužù za ním.
Jdg 4:15 A porazil Hospodin Zizaru a všecky ty vozy, i všecka ta vojska ostrostí meèe pøed Barákem; a sskoèiv Zizara s vozu, utíkal pìšky.
Jdg 4:16 Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset pohanského; i padlo všecko vojsko Zizarovo od ostrosti meèe, tak že nezùstalo ani jednoho.
Jdg 4:17 Zizara pak utíkal pìšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cinejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi èeledí Hebera Cinejského.
Jdg 4:18 I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, øekla jemu: Uchyl se, pane mùj, uchyl se ke mnì, neboj se. I uchýlil se k ní do stanu, a pøistøela jej huní.
Jdg 4:19 Kterýž øekl jí: Dej mi, prosím, píti malièko vody, nebo žízním. A otevøevši nádobu mléènou, dala mu píti a pøikryla ho.
Jdg 4:20 Øekl také jí: Stùj u dveøí stanu, a pøi-šel-li by kdo, a ptal se tebe, øka: Jest-li zde kdo? odpovíš: Není.
Jdg 4:21 Potom vzala Jáhel manželka Heberova høeb od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a všedši k nìmu tiše, vrazila høeb do židovin jeho, až uvázl v zemi; (nebo ustav, tvrdì byl usnul), a tak umøel.
Jdg 4:22 A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstøíc jemu, a øekla mu: Poï, a ukáži muže, kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizara ležel mrtvý na zemi, a høeb v židovinách jeho.
Jdg 4:23 A tak ponížil Bùh toho dne Jabína krále Kananejského pøed syny Izraelskými.
Jdg 4:24 I dotírala ruka synù Izraelských vždy více, a silila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož Jabína krále Kananejského.
Jdg 5:1 Zpívala pak písnièku Debora a Barák syn Abinoemùv v ten den, økouc:
Jdg 5:2 Pro pomstu uèinìnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolnì mìl, dobroøeète Hospodinu.
Jdg 5:3 Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izraelskému.
Jdg 5:4 Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole Edomského, tøásla se zemì, nebesa dštila, a oblakové déš vydali.
Jdg 5:5 Hory se rozplynuly od tváøi Hospodinovy, i ta hora Sinai tøásla se pøed tváøí Hospodina Boha Izraelského.
Jdg 5:6 Za dnù Samgara syna Anatova, a za dnù Jáhel spustly silnice, kteøíž pak šli stezkami, zacházeli cestami køivými.
Jdg 5:7 Spustly vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora, povstala jsem matka v Izraeli.
Jdg 5:8 Kterýžto když koli sobì zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavézy pak ani kopí nebylo vidíno mezi èty øidcíti tisíci v Izraeli.
Jdg 5:9 Srdce mé naklonìno jest k správcùm Izraelským a k tìm, kteøíž tak ochotní byli mezi jinými. Dobroøeètež Hospodinu.
Jdg 5:10 Kteøíž jezdíte na bílých oslicích, kteøíž bydlíte pøi Middin, a kteøíž chodíte po cestách, vypravujtež,
Jdg 5:11 Že vzdálen hluk støelcù na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou spravedlnost k obyvatelùm vsí jeho v Izraeli; tehdáž vstupovati bude k branám lid Hospodinùv.
Jdg 5:12 Povstaò, povstaò, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj píseò, povstaò, Baráku, a zajmi jaté své, synu Abinoemùv.
Jdg 5:13 Tehdážtì potlaèenému dopomoženo k opanování silných rekù z lidu; Hospodintì mi ku panování dopomohl nad silnými.
Jdg 5:14 Z Efraima koøen jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Beniamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona písaøi.
Jdg 5:15 Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všecko pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest pìšky, ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu.
Jdg 5:16 Jak jsi mohl mlèe sedìti mezi dvìma ohradami, poslouchaje øvání stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu.

Jdg 5:17 Zdali i Galád pøed Jordánem nebydlil? Ale Dan proè zùstal pøi lodech? Asser sedìl na bøehu moøském, a v lomích svých bydlil.
Jdg 5:18 Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech pole.
Jdg 5:19 Králové pøitáhše, bojovali, tehdáž bojovali králové Kananejští v Tanach pøi vodách Mageddo, a však koøisti støíbra nevzali.
Jdg 5:20 S nebe bojováno, hvìzdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi.
Jdg 5:21 Potok Císon smetl je, potok Kedumim, potok Císon; všecko to pošlapala jsi, duše má, udatnì.
Jdg 5:22 Tehdáž otloukla se kopyta koòù od dupání velikého pod jezdci silnými.
Jdg 5:23 Zloøeète Merozu, praví andìl Hospodinùv, zloøeète velice obyvatelùm jeho, nebo nepøišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.
Jdg 5:24 Požehnaná buï nad jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buï požehnaná.
Jdg 5:25 On vody žádal, ona mléka dala, v koflíku knížecím podala másla.
Jdg 5:26 Levou ruku svou k høebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dìlníkù, i udeøila Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny jeho.
Jdg 5:27 U noh jejích skrèil se, padl, ležel, u noh jejích skrèil se, padl; kdež se skrèil, tu padl zabitý.
Jdg 5:28 Vyhlídala z okna skrze møíži, a naøíkala matka Zizarova, økuci: Proè se tak dlouho vùz jeho nevrací? Proè prodlévají vraceti se domù vozové jeho?
Jdg 5:29 Moudøejší pak z pøedních služebnic jejích odpovídaly, i ona sama také sobì odpovídala:
Jdg 5:30 Zdali ale dosáhli nìèeho, a dìlí koøisti? Dìveèku jednu neb dvì na každého muže, loupeže rozdílných barev samému Zizarovi, koøisti rozdílných barev krumpovaným dílem, roucho rozdílných barev krumpovaným dílem na hrdlo loupežníkù.
Jdg 5:31 Tak a zahynou všickni nepøátelé tvoji, ó Hospodine, tebe pak milující a jsou jako slunce vzcházející v síle své. I byla v pokoji zemì za ètyøidceti let.
Jdg 6:1 Èinili pak synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, i vydal je Hospodin v ruku Madianským za sedm let.
Jdg 6:2 A zmocnila se velmi ruka Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští pøed Madianskými zdìlali sobì jámy, kteréž jsou na horách, a jeskynì a pevnosti.
Jdg 6:3 A bývalo, že jakž co oseli Izraelští, pøitáhl Madian a Amalech a národ východní, povstávaje proti nim.
Jdg 6:4 Kteøížto rozbijeli stany proti nim, a kazili úrody zemì, až kudy se vchází do Gázy, a nenechávali potravy v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani osla.
Jdg 6:5 Nebo i sami i s stády svými i s stany pøitáhli, a jako kobylky ve množství pøicházívali, aniž jich neb velbloudù jejich byl poèet; tak pøicházejíce do zemì, hubili ji.
Jdg 6:6 Tedy znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové Izraelští k Hospodinu.
Jdg 6:7 Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu pøíèinou Madianských,
Jdg 6:8 Poslal Hospodin muže proroka k synùm Izraelským, a øekl jim: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu služby,
Jdg 6:9 A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských a z rukou všech, jenž vás ssužovali, kteréž jsem vyhnal pøed tváøí vaší, a dal jsem vám zemi jejich.
Jdg 6:10 I øekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bùh váš, nebojte se bohù Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého.
Jdg 6:11 Tedy pøišel andìl Hospodinùv a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humnì, aby vezma, utekl s tím pøed Madianskými.
Jdg 6:12 I ukázal se jemu andìl Hospodinùv, a øekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný.
Jdg 6:13 Odpovìdìl jemu Gedeon: Ó Pane mùj, jestliže Hospodin s námi jest, proèež pak na nás pøišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, økouce: Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských.
Jdg 6:14 A pohledìv na nìj Hospodin, øekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem tì neposlal?
Jdg 6:15 Kterýž odpovìdìl jemu: Poslyš mne, Pane mùj, èím já vysvobodím Izraele? Hle, rod mùj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domì otce svého.
Jdg 6:16 Tedy øekl jemu Hospodin: Ponìvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské jako muže jednoho.
Jdg 6:17 Jemuž on øekl: Prosím, jestliže jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se mnou.
Jdg 6:18 Prosím, neodcházej odsud, až zase pøijdu k tobì, a vynesu obìt svou a položím pøed tebou. Odpovìdìl on: Já poseèkám, až se navrátíš.
Jdg 6:19 Tedy Gedeon všed do domu, pøipravil kozelce, a po mìøici mouky pøesných chlebù. I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k nìmu pod dub a obìtoval.
Jdg 6:20 I øekl jemu andìl Boží: Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej. I

uèinil tak.
Jdg 6:21 Potom zdvihl andìl Hospodinùv konec holi, kterouž mìl v rukou svých, a dotekl se masa a chlebù pøesných; i vystoupil oheò z skály té, a spálil to maso i chleby pøesné. A v tom andìl Hospodinùv odšel od oèí jeho.
Jdg 6:22 A vida Gedeon, že by andìl Hospodinùv byl, øekl: Ach, Panovníèe Hospodine, proto-liž jsem vidìl andìla Hospodinova tváøí v tváø, abych umøel?
Jdg 6:23 I øekl jemu Hospodin: Mìj pokoj, neboj se, neumøeš.
Jdg 6:24 Protož vzdìlal tu Gedeon oltáø Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ještì jest v Ofra Abiezeritského.
Jdg 6:25 Stalo se pak té noci, že øekl jemu Hospodin: Vezmi volka vyspìlého, kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a zboøíš oltáø Bálùv, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž jest vedlé nìho, posekáš.
Jdg 6:26 A vzdìláš oltáø Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovinì její, a vezma volka toho druhého, obìtovati budeš obìt zápalnou s døívím háje, kterýž posekáš.
Jdg 6:27 Tedy vzal Gedeon deset mužù z služebníkù svých, a uèinil, jakž mluvil jemu Hospodin; a boje se èeledi otce svého a mužù mìsta, neuèinil toho ve dne, ale v noci.
Jdg 6:28 Když pak vstali muži mìsta ráno, uzøeli zboøený oltáø Bálùv, a háj, kterýž byl vedlé nìho, že byl posekaný, a volka toho druhého obìtovaného v obìt zápalnou na oltáøi v novì vzdìlaném.
Jdg 6:29 I mluvili jeden k druhému: Kdo to udìlal? A vyhledávajíce, vyptávali se a pravili: Gedeon syn Joasùv to uèinil.
Jdg 6:30 Tedy øekli muži mìsta k Joasovi: Vyveï syna svého, a umøe, proto že zboøil oltáø Bálùv, a že posekal háj, kterýž byl vedlé nìho.
Jdg 6:31 Odpovìdìl Joas všechnìm stojícím pøed sebou: A což se vy nesnadniti chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval o nìj, a jest zabit hned jitra tohoto. Jestliže jest bohem, necha se sám zasazuje o to, že jest rozboøen oltáø jeho.
Jdg 6:32 I nazval jej toho dne Jerobálem, øka: Nech se zasadí Bál proti nìmu, že zboøil oltáø jeho.
Jdg 6:33 Tedy všickni Madianští a Amalechitští a národové východní shromáždili se spolu, a pøešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel.
Jdg 6:34 Duch pak Hospodinùv posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu, svolal Abiezeritské k sobì.
Jdg 6:35 A poslal posly ke všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k nìmu; poslal též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i pøitáhli jim na pomoc.
Jdg 6:36 Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil,
Jdg 6:37 Aj, já položím rouno toto na humnì. Jestliže rosa bude toliko na rounì, a na vší zemi vùkol sucho, tedy vìdìti budu, že vysvobodíš skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil.
Jdg 6:38 I stalo se tak. Nebo vstav nazejtøí, stlaèil rouno, a vyžïal rosu z nìho, i byl plný koflík vody.
Jdg 6:39 Øekl také Gedeon Bohu: Nerozpaluj se prchlivost tvá proti mnì, že promluvím ještì jednou. Prosím, nechaž zkusím ještì jednou na rounì. Nech jest, prosím, samo rouno suché, a na vší zemi rosa.
Jdg 6:40 I uèinil Bùh té noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vší zemi byla rosa.
Jdg 7:1 Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všecken lid, kterýž byl s ním, položili se pøi studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na pùlnoci pøed vrchem More v údolí.
Jdg 7:2 I øekl Hospodin Gedeonovi: Pøíliš mnoho jest lidu s tebou, protož nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mnì, øka: Ruka má spomohla mi.
Jdg 7:3 A protož provolej hned, a slyší lid, a øekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navra se zase, a odejdi ráno pryè k hoøe Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma tisícù, a deset tisíc zùstalo.
Jdg 7:4 Øekl opìt Hospodin Gedeonovi: Ještì jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobì zkusím. I bude, že o komžkoli øeknu: Tento pùjde s tebou, ten a s tebou jde, a o komžkoli øeknu tobì: Tento nepùjde s tebou, ten a nechodí.
Jdg 7:5 I kázal sstoupiti lidu k vodám, a øekl Hospodin k Gedeonovi: Každého, kdož chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlemce pes, postavíš obzvláštnì, tolikéž každého, kdož se pøisehne na kolena svá ku pití.
Jdg 7:6 I byl poèet tìch, kteøíž chlemtali, rukama svýma k ústùm svým vodu nosíce, tøi sta mužù, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody.
Jdg 7:7 I øekl Hospodin Gedeonovi: Ve tøech stech mužù, kteøíž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu nech se vrátí, jeden každý k místu svému.
Jdg 7:8 A protož nabral ten lid v ruce své potravy a trouby své; jiné pak muže Izraelské všecky propustil, jednoho každého do stanù jejich, toliko tøi sta tìch mužù zanechal pøi sobì. Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí.
Jdg 7:9 I stalo se, že noci té øekl jemu Hospodin: Vstana, sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou.
Jdg 7:10 Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Pùrou služebníkem svým do vojska,
Jdg 7:11 A uslyšíš, co mluviti budou; i posilní se z toho ruce tvé, tak že smìle pùjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Pùra služebník jeho k kraji odìncù, kteøíž byli v vojštì.

Jdg 7:12 Madian pak a Amalech i všecken lid východní leželi v údolí, jako kobylky u velikém množství, ani velbloudù jejich poètu nebylo, jako písek, kterýž jest na bøehu moøském v nesèíslném množství.
Jdg 7:13 A když pøišel Gedeon, aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a øekl: Hle, zdálo mi se, že pecen chleba jeèmenného valil se do vojska Madianského, a pøivaliv se na každý stan, udeøil na nìj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a tak ležel každý stan.
Jdg 7:14 Jemužto odpovídaje bližní jeho, øekl: Není to nic jiného, jediné meè Gedeona syna Joasova, muže Izraelského; dal jest Bùh v ruku jeho Madianské i všecka tato vojska.
Jdg 7:15 Stalo se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho, poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, øekl: Vstaòte, nebo dal Hospodin v ruku vaši vojska Madianská.
Jdg 7:16 Rozdìlil tedy tøi sta mužù na tøi houfy, a dal trouby v ruku každému z nich a bánì prázdné, a v prostøedku tìch bání byly pochodnì.
Jdg 7:17 I øekl jim: Jakž na mnì uzøíte, tak uèiníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já tehdáž budu dìlati, tak udìláte.
Jdg 7:18 Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy také troubiti budete v trouby vùkol všeho vojska, a øeknete: Meè Hospodinùv a Gedeonùv.
Jdg 7:19 Všel tedy Gedeon a sto mužù, kteøíž s ním byli, na kraj vojska pøi zaèátku bdìní prostøedního, jen že byli promìnili stráž; i troubili v trouby, a roztøískali bánì, kteréž mìli v rukou svých.
Jdg 7:20 Tedy ti tøi houfové troubili v trouby, rozstøískavše bánì, a drželi v ruce své levé pochodnì, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i køièeli: Meè Hospodinùv a Gedeonùv.
Jdg 7:21 A postavili se každý na místì svém vùkol ležení; i zdìšena jsou všecka vojska, a køièíce, utíkali.
Jdg 7:22 Když pak troubilo v trouby tìch tøi sta mužù, obrátil Hospodin meè jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat.
Jdg 7:23 Shromáždivše se pak muži Izraelští z Neftalím a z Asser a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské.
Jdg 7:24 I rozeslal Gedeon posly na všecky hory Efraimské, øka: Vyjdìte v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaøe a Jordánu. Tedy shromáždivše se všickni muži Efraim, zastoupili vody až k Betabaøe a Jordánu.
Jdg 7:25 A chytili dvé knížat Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb, a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu pøinesli k Gedeonovi za Jordán.
Jdg 8:1 Muži pak Efraim øekli jemu: Co jsi nám to uèinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A tuze se na nìj domlouvali.
Jdg 8:2 Jimž odpovìdìl: Zdaž jsem co takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší pabìrování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo?
Jdg 8:3 V ruce vaše dal Bùh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového uèiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k nìmu, když mluvil ta slova.
Jdg 8:4 Když pak pøišel Gedeon k Jordánu, pøešel jej, a tøi sta mužù, kteøíž byli s ním, ustalí, honíce nepøátely.
Jdg 8:5 Protož øekl mužùm Sochot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustali, a já honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské.
Jdg 8:6 I øekl jemu jeden z knížat Sochot: Což již moc Zebahova a Salmunova jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba?
Jdg 8:7 Jimž øekl Gedeon: Z té pøíèiny, když dá Hospodin Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám tìla vaše trním a bodláèím z pouštì té.
Jdg 8:8 I táhl odtud do Fanuel, a podobnì mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpovìdìli jemu tolikéž, jako muži Sochot.
Jdg 8:9 I øekl obyvatelùm Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zboøím vìži tuto.
Jdg 8:10 Zebah pak a Salmun byli v Karkara spolu s vojsky svými, takmìø patnácte tisícù, všickni, což jich bylo pozùstalo ze všeho vojska národù východních, zbitých pak bylo sto a dvadceti tisíc mužù bojovníkù.
Jdg 8:11 I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeøil na to vojsko, kteréžto vojsko sobì poèínalo bezpeènì.
Jdg 8:12 Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna, a všecko vojsko jejich pøedìsil.
Jdg 8:13 I navracel se Gedeon syn Joasùv z bitvy pøed východem slunce.
Jdg 8:14 I jav mládence z obyvatelù Sochotských, vyptával se ho; kterýž sepsal mu knížata Sochot a starší jeho, sedmdesáte sedm mužù.
Jdg 8:15 Pøišed pak k obyvatelùm Sochot, øekl: Aj, Zebah a Salmun, pro nìž jste mi utrhali, økouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali ustalým mužùm tvým chleba?
Jdg 8:16 Protož vzav starší mìsta a trní s bodláèím z pouštì té, dal na nich pøíklad jiným mužùm Sochot.
Jdg 8:17 I vìži Fanuel rozboøil, a pobil muže mìsta.

Jdg 8:18 Potom øekl Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na hoøe Tábor? Odpovìdìli oni: Takoví jako ty, jeden každý na pohledìní byl jako syn královský.
Jdg 8:19 I dí: Bratøí moji, synové matky mé byli. Živ jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás.
Jdg 8:20 Tedy øekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaò, pobí je. Ale mládenèek nevytáhl meèe svého, proto že se bál, nebo byl ještì mládenèek.
Jdg 8:21 I øekl Zebah a Salmun: Vstaò ty a oboø se na nás, nebo jaký jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudù jejich.
Jdg 8:22 Potom øekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvùj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky Madianských.
Jdg 8:23 I odpovìdìl jim Gedeon: Nebudu já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi syn mùj, Hospodin panovati bude nad vámi.
Jdg 8:24 Øekl jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté mìli, proto že Izmaelitští byli.)
Jdg 8:25 I odpovìdìli: Rádi dáme. A prostøevše roucho, metali na nì každý náušnici z loupeží svých.
Jdg 8:26 Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc a sedm set lotù zlata, kromì halží a zlatých jableèek, i roucha šarlatového, kteréž na sobì mìli králové Madianští, a kromì halží, kteréž byly na hrdlech velbloudù jejich.
Jdg 8:27 I udìlal z toho Gedeon efod, a složil jej v mìstì svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodì za ním, a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem.
Jdg 8:28 Madianští pak sníženi jsou pøed syny Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji zemì za èstyøidceti let ve dnech Gedeonových.
Jdg 8:29 A odšed Jerobál syn Joasùv, pøebýval v domì svém.
Jdg 8:30 Mìl pak Gedeon sedmdesáte synù, kteøíž pošli z bedr jeho; nebo mìl žen mnoho.
Jdg 8:31 Ženina také jeho, kterouž mìl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech.
Jdg 8:32 A když umøel Gedeon syn Joasùv v starosti dobré, pochován jest v hrobì Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského.
Jdg 8:33 Stalo se pak po smrti Gedeonovì, že se odvrátili synové Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobì Bále Berit za boha.
Jdg 8:34 A nerozpomenuli se synové Izraelští na Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepøátel jejich vùkol.
Jdg 8:35 A neuèinili milosrdenství s domem Jerobále Gedeona, jako on všecko dobré èinil Izraelovi.
Jdg 9:1 Nebo odšed Abimelech syn Jerobálùv do Sichem k bratøím matky své, mluvil k nim i ke vší èeledi domu otce matky své, øka:
Jdg 9:2 Mluvte, prosím, ke všechnìm mužùm Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi sedmdesáte mužù, totiž všickni synové Jerobálovi, èili aby panoval nad vámi muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já kost vaše a tìlo vaše.
Jdg 9:3 Tedy mluvili bratøí matky jeho o nìm ke všechnìm mužùm Sichemským všecka slova tato, a naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo øekli: Bratr náš jest.
Jdg 9:4 I dali jemu sedmdesáte lotù støíbra z domu Bále Berit, na nìž sobì najal Abimelech služebníky, povaleèe a tuláky, aby chodili za ním.
Jdg 9:5 A pøišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval bratøí své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužù, na jednom kameni; toliko zùstal Jotam syn Jerobálùv nejmladší, nebo se byl skryl.
Jdg 9:6 Tedy shromáždili se všickni muži Sichemští i všecken dùm Mello, i šli, a ustanovili sobì Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u Sichem.
Jdg 9:7 To když povìdìli Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim, a pozdvihna hlasu svého, volal, a øekl jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bùh.
Jdg 9:8 Sešlo se nìkterého èasu døíví, aby pomazalo nad sebou krále. I øekli olivì: Kraluj nad námi.
Jdg 9:9 Jimžto odpovìdìla oliva: Zdali já, opustì svou tuènost, kterouž ctìn bývá Bùh i lidé, pùjdu, abych byla postavena nad stromy?
Jdg 9:10 I øeklo døíví fíku: Poï ty a kraluj nad námi.
Jdg 9:11 Jimž odpovìdìl fík: Zdali já, opustì sladkost svou a ovoce své výborné, pùjdu, abych postaven byl nad stromy?
Jdg 9:12 Øeklo opìt døíví vinnému koøenu: Poï ty a kraluj nad námi.
Jdg 9:13 Jimž odpovìdìl vinný koøen: Zdali já, opustì své víno, kteréž obveseluje Boha i lidi, pùjdu, abych postaven byl nad stromy?
Jdg 9:14 Naposledy øeklo všecko døíví bodláku: Poï ale ty a kraluj nad námi.
Jdg 9:15 I odpovìdìl bodlák døíví: Jestliže v pravdì béøete vy mne sobì za krále, poïte, odpoèívejte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheò z bodláku a spal cedry Libánské.
Jdg 9:16 Tak i nyní, jestliže jste právì a upøímì uèinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže jste dobøe

uèinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu;
Jdg 9:17 (Nebo otec mùj bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil z ruky Madianských,
Jdg 9:18 Vy pak teï povstali jste proti domu otce mého, a zmordovali jste syny jeho, sedmdesáte mužù na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna dìvky jeho, nad muži Sichemskými, proto že bratr váš jest);
Jdg 9:19 Jestliže, øku, právì a upøímì udìlali jste Jerobálovi i domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nech se veselí z vás;
Jdg 9:20 Pakli nic, nech vyjde oheò z Abimelecha a sžíøe muže Sichemské i dùm Mello, nech vyjde také oheò od mužù Sichemských a z domu Mello a sžíøe Abimelecha.
Jdg 9:21 Tedy utekl Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zùstal tam, boje se Abimelecha bratra svého.
Jdg 9:22 I panoval Abimelech nad Izraelem tøi léta.
Jdg 9:23 Poslal pak Bùh ducha zlého mezi Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevìøili se muži Sichemští Abimelechovi,
Jdg 9:24 Aby pomštìna byla køivda sedmdesáti synù Jerobálových, a aby krev jejich pøišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž zmordoval je, a na muže Sichemské, kteøíž posilnili rukou jeho, aby zmordoval bratøí své.
Jdg 9:25 Nebo uèinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili všecky chodíci mimo nì tou cestou; kterážto vìc povìdína jest Abimelechovi.
Jdg 9:26 Syn pak Ebedùv Gál, jda s bratøími svými, pøišel do Sichem, i tìšili se z nìho muži Sichemští.
Jdg 9:27 A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlaèili i veselili se; a všedše do chrámu bohù svých, jedli a pili, a zloøeèili Abimelechovi.
Jdg 9:28 Øekl pak Gál syn Ebedùv: Kdo jest Abimelech? A jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu? Zdaliž není syn Jerobálùv, a Zebul úøedník jeho? Služte radìji mužùm Emora, otce Sichemova; nebo proè my máme sloužiti tomuto?
Jdg 9:29 Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych shladil Abimelecha! I øekl Abimelechovi: Sbeø sobì vojsko, a vyjdi.
Jdg 9:30 Uslyšav pak Zebul, úøedník mìsta toho, slova Gále syna Ebedova, rozhnìval se náramnì.
Jdg 9:31 I poslal posly k Abimelechovi tajnì, øka: Hle, Gál syn Ebedùv i bratøí jeho pøišli do Sichem, a hle, bojovati budou s mìstem proti tobì.
Jdg 9:32 Protož nyní vstana noènì, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdìlej zálohy v poli.
Jdg 9:33 A ráno, když bude slunce vycházeti, vstana, udeøíš na mìsto, a když on i lid, kterýž jest s ním, vyjde proti tobì, uèiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé.
Jdg 9:34 A protož vstal Abimelech i všecken lid, kterýž s ním byl v noci, a uèinili zálohy u Sichem na ètyøech místech.
Jdg 9:35 I vyšel Gál syn Ebedùv, a postavil se v bránì mìsta; vyvstal pak Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh.
Jdg 9:36 A uzøev Gál ten lid, øekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž odpovìdìl Zebul: Stín hor vidíš, jako nìjaké lidi.
Jdg 9:37 Tedy opìt promluvil Gál, øka:Hle, lid sstupuje s vrchu, nebo houf jeden táhne cestou rovin Monenim.
Jdg 9:38 Øekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest Abimelech, abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž nyní, a bojuj proti nìmu.
Jdg 9:39 I vytáhl Gál pøed lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi.
Jdg 9:40 Ale Abimelech honil ho utíkajícího pøed tváøí svou, a padlo ranìných mnoho až k bránì.
Jdg 9:41 Zùstal pak Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratøí jeho, aby nezùstávali v Sichem.
Jdg 9:42 Nazejtøí pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi.
Jdg 9:43 Tedy on pojal lid svùj, a rozdìlil jej na tøi houfy, zdìlav zálohy v polích, a vida, an lid vychází z mìsta, vyskoèil na nì a zbil je.
Jdg 9:44 Nebo Abimelech a houf, kterýž byl s ním, udeøili na nì a postavili se u brány mìsta, druzí pak dva houfové oboøili se na všecky ty, kteøíž byli v poli, a zbili je.
Jdg 9:45 Abimelech pak dobýval mìsta celý ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v nìm byl, pobil, a zboøiv mìsto, posál je solí.
Jdg 9:46 Uslyševše pak všickni muži vìže Sichemské, vešli do hradu svého, chrámu boha Berit.
Jdg 9:47 A oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni muži vìže Sichemské.
Jdg 9:48 Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i všecken lid, kterýž byl s ním, a nabrav seker s sebou, nasekal ratolestí s stromù, kterýchž nabral a vložil na rameno své. I øekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste vidìli, že jsem uèinil, spìšnì uèiòte tak jako já.
Jdg 9:49 I u al sobì jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemøeli tam všickni muži vìže Sichemské témìø tisíc mužù a žen.
Jdg 9:50 Odšel pak Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho.
Jdg 9:51 Byla pak vìže pevná u prostøed mìsta, a utekli tam všickni muži i ženy, i všickni pøední mìsta toho, a

zavøeli po sobì, vstoupivše na vrch vìže.
Jdg 9:52 Tehdy pøišed Abimelech až k vìži, dobýval jí, a pøistoupil až ke dveøím vìže, aby je zapálil ohnìm.
Jdg 9:53 V tom žena nìjaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a prorazila hlavu jeho.
Jdg 9:54 A on rychle zavolav mládence, kterýž nosil zbroj jeho, øekl jemu: Vytrhni meè svùj a zabí mne, aby potom nepravili o mnì: Žena zabila ho. I probodl jej služebník jeho, a umøel.
Jdg 9:55 Uzøevše pak synové Izraelští, že by umøel Abimelech, odešli jeden každý k místu svému.
Jdg 9:56 A tak odmìnil Bùh zlým Abimelechovi za nešlechetnost, kterouž páchal proti otci svému, zmordovav sedmdesáte bratøí svých.
Jdg 9:57 Tolikéž i všecku nešlechetnost mužù Sichemských vrátil Bùh na hlavu jejich, a pøišlo na nì zloøeèení Jotama syna Jerobálova.
Jdg 10:1 Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar, a ten bydlil v Samir na hoøe Efraim.
Jdg 10:2 I soudil Izraele za tøimecítma let, a umøev, pochován jest v Samir.
Jdg 10:3 Po nìm povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dvamecítma let.
Jdg 10:4 A mìl tøidceti synù, kteøíž jezdili na tøidcíti mezcích; a mìli tøidceti mìst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty jsou v zemi Galád.
Jdg 10:5 I umøel Jair, a pochován jest v Kamon.
Jdg 10:6 Opìt pak synové Izraelští èinili to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma; nebo sloužili Bálùm a Astarot, to jest, bohùm Syrským, bohùm Sidonským a bohùm Moábským, tolikéž i bohùm synù Ammon, i bohùm Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu.
Jdg 10:7 Protož roznítila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských,
Jdg 10:8 Kteøíž stírali a potlaèovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte let, všecky syny Izraelské, kteøíž byli pøed Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád.
Jdg 10:9 Pøešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali také proti Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramnì ssoužen.
Jdg 10:10 Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, økouce: Zhøešili jsme tobì, tak že jsme opustili tì Boha svého, a sloužili jsme Bálùm.
Jdg 10:11 Ale Hospodin øekl synùm Izraelským: Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských,
Jdg 10:12 Tolikéž od Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás ssužujících, když jste volali ke mnì, nevysvobodil vás z ruky jejich?
Jdg 10:13 A vy opustili jste mne a sloužili jste bohùm cizím, protož nevysvobodím vás více.
Jdg 10:14 Jdìte a volejte k bohùm, kteréž jste sobì zvolili; oni nech vás vysvobodí v èas ssoužení vašeho.
Jdg 10:15 I øekli synové Izraelští Hospodinu: Zhøešili jsme; uèiò s námi, což se dobøe líbí, a však vysvoboï nás, prosíme, v tento èas.
Jdg 10:16 Protož vyvrhše bohy cizí z prostøedku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se duši jeho nad trápením Izraele.
Jdg 10:17 Svolali se pak Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové Izraelští, a položili se v Masfa.
Jdg 10:18 I øekli lid s knížaty Galád jedni druhým: Kdokoli poène bojovati proti Ammonitským, bude vùdce všech obyvatelù Galád.
Jdg 11:1 Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevìstky, z níž zplodil Galád øeèeného Jefte.
Jdg 11:2 Ale i manželka Galádova naplodila mu synù, a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo øekli jemu: Nebudeš dìditi v domì otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn.
Jdg 11:3 Protož utekl Jefte od tváøi bratøí svých, a bydlil v zemi Tob; a sbìhli se k Jefte lidé povaleèi, a vycházeli s ním.
Jdg 11:4 Stalo se pak po tìch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským.
Jdg 11:5 A když poèali bojovati Ammonitští proti nim, odešli starší Galádští, aby zase pøivedli Jefte z zemì Tob.
Jdg 11:6 I øekli k Jefte: Poï a buï vùdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským.
Jdg 11:7 Odpovìdìl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste vy mne nemìli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z domu otce mého? Proèež tedy nyní pøišli jste ke mnì, když ssouženi jste?
Jdg 11:8 I øekli starší Galádští k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobì, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám všechnìm obyvatelùm Galádským za vùdce.
Jdg 11:9 Tedy odpovìdìl Jefte starším Galádským: Ponìvadž mne zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za vùdce?
Jdg 11:10 I øekli starší Galádští k Jefte: Hospodin bude svìdkem mezi námi, jestliže neuèiníme vedlé slova tvého.
Jdg 11:11 A tak šel Jefte s staršími Galádskými, a pøedstavil jej sobì lid za vùdci a kníže, a mluvil Jefte všecka

slova svá pøed Hospodinem v Masfa.
Jdg 11:12 Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poruèením: Co máš ke mnì, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi mé?
Jdg 11:13 I odpovìdìl král Ammonitský poslùm Jefte: Že vzal Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku a až k Jordánu; protož nyní vra mi ji pokojnì.
Jdg 11:14 Opìt pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému,
Jdg 11:15 A øekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzal Izrael zemì Moábské, ani zemì synù Ammonových.
Jdg 11:16 Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael pøes pouš až k moøi Rudému, a pøišel do Kádes.
Jdg 11:17 Odkudž poslal Izrael posly k králi Edomskému, øka: Prosím, nech projdu skrze zemi tvou. A nechtìl ho slyšeti král Edomský. Poslal také k králi Moábskému, a nechtìl povoliti. A tak zùstal Izrael v Kádes.
Jdg 11:18 Potom když šel pøes pouš, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou, a pøišed od východu slunce zemi Moábské, položil se pøed Arnon, a nevešli na pomezí Moábské; nebo Arnon jest meze Moábských.
Jdg 11:19 Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi Ezebon, a øekl jemu Izrael: Prosím, nech projdu skrze zemi tvou až k místu svému.
Jdg 11:20 Ale Seon nedovìøoval Izraelovi, aby pøejíti mìl pomezí jeho. Protož shromáždil Seon všecken lid svùj, a položili se v Jasa, a bojoval proti Izraelovi.
Jdg 11:21 I dal Hospodin Bùh Izraelský Seona i všecken lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dìdiènì Izrael všecku zemi Amorejského, té zemì obyvatele.
Jdg 11:22 A tak opanovali všecko pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a od pouštì až k Jordánu.
Jdg 11:23 Když tedy Hospodin Bùh Izraelský vyhladil Amorejského od tváøi lidu svého Izraelského, proè ty chceš panovati nad ním?
Jdg 11:24 Zdaliž tím, což tobì dal Chámos bùh tvùj k vládaøství, vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhladil Hospodin Bùh náš od tváøi naší, jejich dìdictvím my vládneme.
Jdg 11:25 K tomu pak, zdali jsi ty èím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadil s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim?
Jdg 11:26 Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve vsech jeho, i v Aroer, a ve vsech jeho, i ve všech mìstech, kteráž jsou pøi pomezí Arnon, za tøi sta let. Proè jste jí neodjali v tak dlouhém èasu?
Jdg 11:27 Protož ne já provinil jsem proti tobì, ale ty mnì zle èiníš, bojuje proti mnì. Nech soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými.
Jdg 11:28 Král pak Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu.
Jdg 11:29 V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy v Galád táhl proti Ammonitským.
Jdg 11:30 (Uèinil pak Jefte slib Hospodinu, a øekl: Jestliže jistotnì dáš mi Ammonitské v ruku mou:
Jdg 11:31 I stane se, že což by koli vyšlo ze dveøí domu mého mnì vstøíc, když se vrátím v pokoji od Ammonitských, bude Hospodinovo, abych to obìtoval v obìt zápalnou.)
Jdg 11:32 Pøitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je Hospodin v ruku jeho.
Jdg 11:33 I pobil je od Aroer, až kudy se jde do Mennit, dvadceti mìst, a až do Abel vinic porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští pøed syny Izraelskými.
Jdg 11:34 Když se pak navracoval Jefte do Masfa k domu svému, aj, dcera jeho vyšla jemu vstøíc s bubny a s houfem plésajících; kterouž mìl toliko jedinou, aniž mìl kterého syna aneb jiné dcery.
Jdg 11:35 Stalo se pak, že když uzøel ji, roztrhl roucha svá a øekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila; nebo jsi z tìch, jenž mne kormoutí, ponìvadž jsem tak øekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho.
Jdg 11:36 Jemuž ona odpovìdìla: Mùj otèe, jestliže jsi tak øekl Hospodinu, uèiò mi podlé toho, jakžs mluvil; když jen dal Hospodin pomstu nad nepøátely tvými, Ammonitskými.
Jdg 11:37 Øekla také otci svému: Nech toliko toto obdržím: Odpus mne na dva mìsíce, a jdu a vejdu na hory a opláèi panenství svého, já i družièky mé.
Jdg 11:38 Kterýž øekl: Jdi. I propustil ji na dva mìsíce. Odešla tedy ona i družièky její, a plakala panenství svého na horách.
Jdg 11:39 A pøi dokonání dvou mìsícù navrátila se k otci svému, a vykonal pøi ní slib svùj, kterýž byl uèinil. Ona pak nepoznala muže. I byl ten obyèej v Izraeli,
Jdg 11:40 Že každého roku scházívaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte Galádského za ètyøi dni v roce.
Jdg 12:1 Shromáždili se pak muži Efraim, a pøešedše k straní pùlnoèní, øekli k Jefte: Proè jsi vyšel k boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou? Dùm tvùj i tebe ohnìm spálíme.
Jdg 12:2 K nimž øekl Jefte: Nesnáz jsem mìl já a lid mùj s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich.
Jdg 12:3 Protož vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v ruku mou. Ale proè jste dnes pøišli ke mnì? Zdali abyste bojovali proti mnì?
Jdg 12:4 Tedy shromáždil Jefte všecky muže Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské,

nebo pravili pobìhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostøed Efraima a u prostøed Manassesa.
Jdg 12:5 Odjali Galádští též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z utíkajících Efraimských øekl: Necha pøejdu, øekli jemu muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže øekl: Nejsem,
Jdg 12:6 Tedy øekli jemu: Rci hned Šibolet. I øekl: Sibolet, aniž dobøe mohl vyøknouti toho. Tedy pochytíce jej, zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho èasu z Efraima èty øidceti a dva tisíce.
Jdg 12:7 Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umøel Jefte Galádský, a pochován jest v jednom z mìst Galádských.
Jdg 12:8 Potom soudil po nìm Izraele Abesam z Betléma.
Jdg 12:9 A mìl tøidceti synù a tøidceti dcer, kteréž rozevdal od sebe, a tøidceti žen pøivedl od jinud synùm svým. I soudil Izraele sedm let.
Jdg 12:10 A umøev Abesam, pochován jest v Betlémì.
Jdg 12:11 Po nìm pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset let.
Jdg 12:12 I umøel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi Zabulon.
Jdg 12:13 Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelùv Faratonský.
Jdg 12:14 Ten mìl èty øidceti synù a tøidceti vnukù, kteøíž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let.
Jdg 12:15 Umøev pak Abdon syn Hellelùv Faratonský, pohøben jest v Faraton, v zemi Efraim na hoøe Amalechitské.
Jdg 13:1 Tedy opìt synové Izraelští èinili to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, i vydal je Hospodin v ruce Filistinských za èty øidceti let.
Jdg 13:2 Byl pak muž jeden z Zaraha, z èeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila.
Jdg 13:3 I ukázal se andìl Hospodinùv ženì té a øekl jí: Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; poèneš pak a porodíš syna.
Jdg 13:4 Protož nyní vystøíhej se, abys vína nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic neèistého.
Jdg 13:5 Nebo aj, poèneš a porodíš syna, a bøitva a nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítì od života Nazarejský Boží, a ten poène vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských.
Jdg 13:6 I pøišla žena a povìdìla to muži svému, økuci: Muž Boží pøišel ke mnì, jehož oblíèej byl jako oblíèej andìla Božího, hrozný velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého jména neoznámil.
Jdg 13:7 Ale øekl mi: Aj, poèneš a porodíš syna, protož nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co neèistého, nebo to dítì od života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své.
Jdg 13:8 Tedy Manue modlil se Hospodinu a øekl: Vyslyš mne, mùj Pane, prosím, nech muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase pøijde k nám, a nauèí nás, co máme dìlati s dítìtem, kteréž se má naroditi.
Jdg 13:9 I vyslyšel Bùh hlas Manue; nebo pøišel andìl Boží opìt k ženì té, když sedìla na poli. Manue pak muž její nebyl s ní.
Jdg 13:10 A protož s chvátáním bìžela žena ta, a oznámila muži svému, økuci jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mnì prvé pøišel.
Jdg 13:11 Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a pøišed k muži tomu, øekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k manželce mé? Odpovìdìl: Jsem.
Jdg 13:12 I øekl Manue: Nech se nyní stane slovo tvé, ale jaká péèe o to dítì a správa pøi nìm býti má?
Jdg 13:13 Odpovìdìl andìl Hospodinùv Manue: Ode všeho toho, o èemž jsem oznámil ženì, a se ona vystøíhá.
Jdg 13:14 Nièeho, což pochází z vinného kmene, a neužívá, to jest, vína aneb nápoje opojného a nepije, a nic neèistého a nejí; cožkoli jsem jí pøikázal, a ostøíhá.
Jdg 13:15 Tedy øekl Manue andìlu Hospodinovu: Medle, nech tì pozdržíme, a pøipravíme kozlíka.
Jdg 13:16 I odpovìdìl andìl Hospodinùv Manue: Bys mne i pozdržel, nebudu jísti pokrmu tvého, ale jestliže pøipravíš obìt zápalnou, Hospodinu ji obìtuj. Nebo nevìdìl Manue, že byl andìl Hospodinùv.
Jdg 13:17 Øekl opìt Manue andìlu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní øeè tvá, poctili tebe?
Jdg 13:18 Jemuž odpovìdìl andìl Hospodinùv: Proè se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné?
Jdg 13:19 Vzav tedy Manue kozlíka a obìt suchou, obìtoval to na skále Hospodinu, a on divnou vìc uèinil, an na to hledí Manue a manželka jeho.
Jdg 13:20 Nebo když vstupoval plamen s oltáøe k nebi, vznesl se andìl Hospodinùv v plameni s oltáøe, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tváø svou na zemi.
Jdg 13:21 A již se více neukázal andìl Hospodinùv Manue ani manželce jeho. Tedy porozumìl Manue, že byl andìl Hospodinùv.
Jdg 13:22 I øekl Manue manželce své: Jistì my zemøeme, nebo jsme Boha vidìli.
Jdg 13:23 Jemuž odpovìdìla manželka jeho: Kdyby nás chtìl Hospodin usmrtiti, nebyl by pøijal z rukou našich obìti zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal èeho toho, aniž by na tento èas byl nám ohlásil vìcí takových.
Jdg 13:24 A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho Samson. I rostlo dítì, a žehnal jemu Hospodin.
Jdg 13:25 I poèal ho Duch Hospodinùv ponoukati v Mahane Dan, mezi Zaraha a Estaol.

Jdg 14:1 Šel pak Samson do Tamnata, a uzøel tam ženu ze dcer Filistinských.
Jdg 14:2 A navrátiv se, oznámil otci svému a mateøi své, øka: Vidìl jsem ženu v Tamnata ze dcer Filistinských, protož nyní vezmìte mi ji za manželku.
Jdg 14:3 I øekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami bratøí tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobì vzíti chceš manželku z Filistinských neobøezaných? Odpovìdìl Samson otci svému: Tuto vezmìte mi, neb mi se líbí.
Jdg 14:4 Otec pak jeho a matka jeho nevìdìli, by to od Hospodina bylo, a že pøíèiny hledá od Filistinských; nebo toho èasu panovali Filistinští nad Izraelem.
Jdg 14:5 Tedy šel Samson a otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak pøišli k vinicím Tamnatským, a aj, lev mladý øvoucí potkal se s ním.
Jdg 14:6 I sstoupil na nìj Duch Hospodinùv, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce, aèkoli nic nemìl v rukou svých. A neoznámil otci ani mateøi své, co uèinil.
Jdg 14:7 Pøišed tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi.
Jdg 14:8 Navracuje se pak po nìkolika dnech, aby ji pojal, uchýlil se, aby pohledìl na mrtvého lva, a aj, v tìle jeho byl roj vèel a med.
Jdg 14:9 A vybrav jej na ruce své, šel cestou a jedl; a pøišed k otci svému a mateøi své, dal jim, i jedli. Ale nepovìdìl jim, že z mrtvého lva vyòal ten med.
Jdg 14:10 Tedy šel otec jeho k ženì té, a uèinil tam Samson hody, nebo tak èinívali mládenci.
Jdg 14:11 Když pak jej vidìli tam, vybrali z sebe tøidceti tovaryšù, aby byli pøi nìm.
Jdg 14:12 I øekl jim Samson: Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právì vysvìtlíte za sedm dní tìchto hodù a uhodnete, dám vám tøidceti èechlù a tøidcatero roucho promìnné.
Jdg 14:13 Jestliže mi pak nebudete moci uhodnouti, dáte vy mnì tøidceti èechlù a tøidcatero roucho promìnné. Kteøíž odpovìdìli jemu: Vydej pohádku svou, a ji slyšíme.
Jdg 14:14 I øekl jim: Z zžírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té za tøi dni.
Jdg 14:15 Stalo se pak dne sedmého, (nebo byli øekli ženì Samsonovì: Namluv muže svého, a nám vyloží tu pohádku, a nespálíme tì i domu otce tvého ohnìm. Proto-liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Èi co?
Jdg 14:16 I plakala žena Samsonova na nìj, økuci: Jistì nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synùm lidu mého, a mnì jí nechceš povìdíti. Kterýž øekl jí: Hle, otci mému a mateøi neoznámil jsem, a tobì mám povìdíti?
Jdg 14:17 I plakala na nìj do sedmého dne,v nichž mìli hody). Dne tedy sedmého povìdìl jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synùm lidu svého.
Jdg 14:18 Muži tedy mìsta toho dne sedmého, prvé než slunce zapadlo, øekli jemu: Co sladšího nad med, a co silnìjšího nad lva? Kterýž øekl jim: Byste byli neorali mou jalovièkou, neuhodli byste pohádky mé.
Jdg 14:19 I sstoupil na nìj Duch Hospodinùv, a šel do Aškalon, a pobil z nich tøidceti mužù. A vzav loupeže jejich, dal šaty promìnné tìm, jenž uhodli pohádku, a rozhnìvav se velmi, odšel do domu otce svého.
Jdg 14:20 Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšù jeho, kteréhož on byl k sobì pøipojil.
Jdg 15:1 Stalo se pak po nìkolika dnech, v èas žní pšenièné, že chtìje navštíviti Samson ženu svou, a pøinésti s sebou kozlíka, øekl: Vejdu k ženì své do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti.
Jdg 15:2 I øekl otec její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti, protož dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra její mladší pìknìjší než ona? Necha jest tedy tvá místo oné.
Jdg 15:3 I øekl jim Samson: Nebudu já potom vinen Filistinským, když jim zle uèiním.
Jdg 15:4 Odšed tedy Samson, nalapal tøi sta lišek, a vzav pochodnì, obrátil jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva ocasy do prostøedka.
Jdg 15:5 Potom zapálil ty pochodnì, a pustil do obilí Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivoví.
Jdg 15:6 I øekli Filistinští: Kdo je to uèinil? Jimž odpovìdíno: Samson ze Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji tovaryši jeho. Tedy pøišedše Filistinští, spálili ji ohnìm i otce jejího.
Jdg 15:7 Tedy øekl jim Samson: Aè jste uèinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi, teprv pøestanu.
Jdg 15:8 I zbil je na hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály Etam.
Jdg 15:9 Proèež vytáhli Filistinští, a rozbivše stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi.
Jdg 15:10 Muži pak Juda øekli: Proè jste vytáhli proti nám? I odpovìdìli: Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a uèinili jemu tak, jako on nám uèinil.
Jdg 15:11 Tedy vyšlo tøi tisíce mužù Juda k vrchu skály Etam, a øekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad námi Filistinští? Proèež jsi tedy nám to uèinil? I odpovìdìl jim: Jakž mi uèinili, tak jsem jim uèinil.
Jdg 15:12 Øekli také jemu: Pøišli jsme, abychom tì svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy odpovìdìl jim Samson: Pøisáhnìte mi , že vy se na mne neoboøíte.
Jdg 15:13 Tedy mluvili jemu, økouce: Nikoli, jediné tuze svížíce, vydáme tì v ruku jejich, ale nezabijeme tì. I

svázali ho dvìma provazy novými, a svedli jej s skály.
Jdg 15:14 Kterýž když pøišel až do Lechi, Filistinští radostí køièeli proti nìmu. Pøišel pak na nìj Duch Hospodinùv, a uèinìni jsou provazové, kteøíž byli na rukou jeho, jako niti lnìné, když v ohni hoøí, i spadli svazové s rukou jeho.
Jdg 15:15 Tedy našel èelist oslièí ještì vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužù.
Jdg 15:16 Protož øekl Samson: Èelistí oslièí hromadu jednu, nýbrž dvì hromady, èelistí oslièí zbil jsem tisíc mužù.
Jdg 15:17 A když pøestal mluviti, povrhl èelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi.
Jdg 15:18 Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a øekl: Ty jsi uèinil skrze ruce služebníka svého vysvobození toto veliké, nyní pak již žízní umru, aneb upadnu v ruku tìch neobøezaných.
Jdg 15:19 Tedy otevøel Bùh skálu v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okøál, a jako ožil. Protož nazval jméno její studnice vzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne.
Jdg 15:20 Soudil pak Izraele za èasu Filistinských dvadceti let.
Jdg 16:1 Odšel pak Samson do Gázy, a uzøev tam ženu nevìstku, všel k ní.
Jdg 16:2 I povìdíno obyvatelùm Gázy: Samson pøišel sem. Kteøíž obeslavše se, støáhli na nìj v bránì mìsta pøes celou noc, a stavìli se tiše té celé noci, økouce: Až ráno zabijeme jej.
Jdg 16:3 Spal pak Samson až do pùl noci, a o pùl noci vstal, a pochytiv vrata brány mìstské s obìma veøejemi a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu.
Jdg 16:4 Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila.
Jdg 16:5 I pøišli knížata Filistinská k ní a øekli jí: Oklamej ho a zvìz, v èem jest síla jeho tak veliká, a jak bychom pøemohli jej, abychom svížíce, skrotili jej; tobì pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotù støíbra.
Jdg 16:6 Tedy øekla Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v èem jest tak veliká síla tvá, a èím bys svázán a zemdlen býti mohl?
Jdg 16:7 Odpovìdìl jí Samson: Kdyby mne svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještì neuschly, tedy zemdlím, a budu jako jiný èlovìk.
Jdg 16:8 I pøinesli jí knížata Filistinská sedm houží surových, kteréž ještì neuschly, a svázala ho jimi.
Jdg 16:9 (V zálohách pak nastrojeni byli nìkteøí u ní v komoøe.) I øekla jemu: Filistinští na tì, Samsone. A on roztrhl houžve, jako by pøetrhl nit koudelnou, pøistrèe k ohni, a není poznána síla jeho.
Jdg 16:10 Tedy øekla Dalila Samsonovi: Aj, oklamals mne a lživì jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, èím bys mohl svázán býti?
Jdg 16:11 Kterýž odpovìdìl jí: Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještì nic dìláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí.
Jdg 16:12 I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a øekla jemu: Filistinští na tì, Samsone. (Zálohy pak nastrojeny byly v komoøe.) I roztrhl je na rukou svých jako nitku.
Jdg 16:13 Tedy øekla Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi lež. Povìziž mi, èím bys svázán býti mohl. Odpovìdìl jí: Kdybys pøivila sedm pramenù z vlasù hlavy mé k vratidlu tkadlcovskému.
Jdg 16:14 Což uèinivši, zarazila høebem, a øekla jemu: Filistinští na tì, Samsone. A procítiv ze sna svého, vytrhl høeb, osnovu i s vratidlem.
Jdg 16:15 Opìt øekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tì, ponìvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi mne potøikrát oklamal a neoznámils mi, v èem jest tak veliká síla tvá.
Jdg 16:16 Když tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtìžovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již mìl umøíti.
Jdg 16:17 I otevøel jí cele srdce své a øekl jí: Bøitva nevešla nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla má, a zemdlel bych a byl jako jiný èlovìk.
Jdg 16:18 Viduci pak Dalila, že by cele otevøel jí srdce své, poslala a zavolala knížat Filistinských tìmi slovy: Poïte ještì jednou, nebo otevøel mi cele srdce své. Tedy pøišli knížata Filistinská k ní, nesouce støíbro v rukou svých.
Jdg 16:19 I uspala ho na klínì svém a povolala holièe, i dala oholiti sedm pramenù vlasù hlavy jeho. I poèala jím strkati, když odešla od nìho síla jeho.
Jdg 16:20 A øekla: Filistinští na tì, Samsone. Procítiv pak ze sna svého, øekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze nì. Nevìdìl však, že Hospodin odstoupil od nìho.
Jdg 16:21 Tedy javše ho Filistinští, vyloupili mu oèi, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvìma øetìzy železnými. A mlel v domì vìzòù.
Jdg 16:22 Potom poèaly mu vlasy na hlavì odrostati po oholení.
Jdg 16:23 Knížata pak Filistinská shromáždili se, aby obìtovali obìt velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo øekli: Dal jest bùh náš v ruce naše Samsona nepøítele našeho.
Jdg 16:24 A když uzøel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dal jest bùh náš v ruce naše nepøítele našeho a zhoubce zemì naší, kterýž mnohé z našich zmordoval.
Jdg 16:25 I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že øekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil pøed námi.

Tedy povolali Samsona z domu vìzòù, aby hral pøed nimi; i postavili ho mezi sloupy.
Jdg 16:26 Nebo øekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Pøiveï mne, a mohu omakati sloupy, na nichž dùm stojí, a zpodepøíti se na nì.
Jdg 16:27 Dùm pak plný byl mužù a žen, a byla tam všecka knížata Filistinská, ano i na vrchu okolo tøí tisíc mužù a žen, kteøíž dívali se, když Samson hral.
Jdg 16:28 I volal Samson k Hospodinu, a øekl: Panovníèe Hospodine, prosím, rozpomeò se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoò jednou, ó Bože, abych se jednou pomstíti mohl za své obì oèi nad Filistinskými.
Jdg 16:29 Objav tedy Samson oba sloupy prostøední, na nichž dùm ten stál, zpolehl na nì, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou.
Jdg 16:30 Potom øekl Samson: Nech umøe život mùj s Filistinskými. A nalehl silnì, i padl dùm na knížata a na všecken lid, kterýž byl v nìm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než tìch, kteréž pobil, živ jsa.
Jdg 16:31 Tedy pøišli pøátelé jeho, a všecken dùm otce jeho, a vzavše jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobì Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský dvadceti let.
Jdg 17:1 Byl pak muž nìjaký s hory Efraim, jehož jméno bylo Mícha.
Jdg 17:2 Kterýž øekl matce své: Ten tisíc a sto støíbrných, kteøíž vzati byli tobì, pro nìž jsi zloøeèila a mluvilas pøede mnou, hle, støíbro to u mne jest, já jsem je vzal. I øekla matka jeho: Požehnaný jsi, synu mùj, od Hospodina.
Jdg 17:3 Navrátil tedy ten tisíc a sto støíbrných matce své. I øekla matka jeho: Již jsem zajisté posvìtila støíbro to Hospodinu z ruky své, a tobì synu svému, aby udìlán byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobì.
Jdg 17:4 On pak navrátil to støíbro matce své, z nìhož vzala matka jeho dvì stì støíbrných, a dala zlatníku. I udìlal z nich obraz rytý a slitý, kterýž byl v domì Míchovì.
Jdg 17:5 Mìl pak ten Mícha chrám bohù, i udìlal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synù svých, aby mu byl knìzem.
Jdg 17:6 Toho èasu nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidìlo, to èinil.
Jdg 17:7 Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z èeledi Judovy, kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu.
Jdg 17:8 Odšel tedy èlovìk ten z mìsta Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu koli nahodilo. I pøišel na horu Efraim, až k domu Míchovu, jda cestou svou.
Jdg 17:9 Jemuž øekl Mícha: Odkud jdeš? Odpovìdìl mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova beru se, abych byl pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo.
Jdg 17:10 I øekl jemu Mícha: Zùstaò u mne, a buï mi za otce a za knìze, a budu dávati deset støíbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I šel Levíta.
Jdg 17:11 Líbilo se pak Levítovi zùstati u muže toho, a byl u nìho mládenec ten, jako jeden z synù jeho.
Jdg 17:12 I posvìtil Mícha rukou Levíty, a byl mu mládenec ten za knìze; i bydlil v domì jeho.
Jdg 17:13 Øekl pak Mícha: Nyní vím, že mi dobøe uèiní Hospodin, proto že mám toho Levítu za knìze.
Jdg 18:1 V tìch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho èasu pokolení Dan hledalo sobì dìdièného místa k bydlení, nebo se mu ještì nebylo dostalo dílu u prostøed synù Izraelských až do dne toho.
Jdg 18:2 Tedy poslali synové Dan z èeledi své pìt mužù z konèin svých, mužù silných z Zaraha a Estaol, aby spatøili zemi a pilnì prohlédli ji, a øekli jim: Jdìte, shlédnìte zemi. Kteøížto když pøišli na horu Efraim až do domu Míchova, pøenocovali tam.
Jdg 18:3 Když pak byli blízko domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a uchýlivše se tam, øekli jemu: Kdo tì sem pøivedl? Co ty zde dìláš? A co ty zde máš?
Jdg 18:4 Odpovìdìl jim: Toto mi a toto uèinil Mícha, a ze mzdy najal mne, abych byl jeho knìzem.
Jdg 18:5 I øekli jemu: Poraï se, prosíme, s Bohem, abychom vìdìli, zdaøí-li se nám cesta naše, kterouž jdeme.
Jdg 18:6 Odpovìdìl jim knìz: Jdìte v pokoji, Hospodin spravuje cestu vaši, po níž jdete.
Jdg 18:7 Tedy odešlo pìt mužù tìch, a pøišli do Lais, a vidìli lid, kterýž tam byl, bezpeènì bydlící, vedlé obyèeje Sidonských v zahálce a bezpeènosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mìlo v té zemi, ani kdo by dìdiènì ujíti chtìl království. K tomu i od Sidonských vzdáleni byli, aniž spøíznìní jaké s kým mìli.
Jdg 18:8 Když se pak navrátili k bratøím svým do Zaraha a Estaol, øekli jim bratøí jejich: Což vy?
Jdg 18:9 I odpovìdìli: Vstaòte a táhnìme na nì, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi dobrá jest; a vy mlèíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování té zemì.
Jdg 18:10 (Když pøijdete, vejdete k lidu bezpeènému, a do zemì prostranné;) nebo dal ji Bùh v ruku vaši, místo, v nìmž není žádného nedostatku jakýchkoli vìcí, kteréž na zemi býti mohou.
Jdg 18:11 Tedy vyšlo z èeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužù odìných v odìní váleèné.
Jdg 18:12 A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova; proèež nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za Kariatjeharim.
Jdg 18:13 A odtud táhnouce na horu Efraim, pøišli až k domu Míchovu.
Jdg 18:14 I mluvilo tìch pìt mužù, kteøíž chodili k shlédnutí zemì Lais, a øekli bratøím svým: Víte-liž, že v domích tìchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vìzte, co máte èiniti.
Jdg 18:15 A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levíty v domì Míchovì, a pozdravili ho pokojnì.

Jdg 18:16 Ale šest set mužù odìných v zbroj svou váleènou, kteøíž byli z pokolení Dan, stáli pøede dveømi.
Jdg 18:17 A šedše pìt mužù, kteøíž chodili k shlédnutí zemì, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; knìz pak stál u vrat brány s šesti sty muži odìnými v zbroji.
Jdg 18:18 A ti, kteøíž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I øekl jim knìz: Což to dìláte?
Jdg 18:19 Kteøíž odpovìdìli: Mlè, vlož ruku svou na ústa svá a poï s námi, a budeš nám za otce a za knìze. Což jest lépe tobì, knìzem-li býti v domì jednoho èlovìka, èi býti knìzem pokolení a èeledi v Izraeli?
Jdg 18:20 I zradovalo se srdce knìze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel u prostøed lidu toho.
Jdg 18:21 A obrátivše se odešli, a pustili napøed dìti a dobytek, a což mìli dražšího.
Jdg 18:22 Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteøíž bydlili v domích blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan.
Jdg 18:23 I volali za syny Dan. Kteøíž ohlédše se, øekli Míchovi: Cožtì, že jsi jich tolik shromáždil?
Jdg 18:24 Odpovìdìl: Bohy mé, kteréž jsem udìlal, vzali jste, i knìze, a odcházíte. Což pak již budu míti? A ještì se ptáte: Co jest?
Jdg 18:25 Jemuž odpovìdìli synové Dan: Hledìž, a více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jináè oboøí se na vás muži hnìviví, a ztratíš duši svou i duše domu svého.
Jdg 18:26 I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že by silnìjší byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého.
Jdg 18:27 Oni pak vzavše, což byl udìlal Mícha, i knìze, kteréhož mìl, pøitáhli do Lais k lidu zahálivému a bezpeènému; i pobili je ostrostí meèe, a mìsto vypálili ohnìm.
Jdg 18:28 A nebylo žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž mìli spøíznìní s kterými lidmi. Mìsto pak bylo v údolí, kteréž jest v Betrohob. A vystavìvše zase mìsto, bydlili v nìm.
Jdg 18:29 A nazvali jméno mìsta toho Dan, od jména otce svého, kterýž narozen byl Izraelovi, ješto prvé jméno mìsta toho bylo Lais.
Jdg 18:30 Postavili pak sobì synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonùv, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli knìžími v pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelù zemì.
Jdg 18:31 Vystavili tedy sobì tu rytinu, kterouž udìlal Mícha, a byla tam po všecky dny,v nichž dùm Boží byl v Sílo.
Jdg 19:1 Stalo se také toho èasu, když krále nebylo v Izraeli, že muž nìjaký Levíta, jsa pohostinu pøi stranì hory Efraimské, pojal sobì ženu ženinu z Betléma Judova.
Jdg 19:2 Kterážto ženina smilnila u nìho. I odešla od nìho do domu otce svého do Betléma Judova, a byla tam plné ètyøi mìsíce.
Jdg 19:3 Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvì ji, zase ji pøivedl, maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzøel otec té dìvky, zradoval se z pøíchodu jeho.
Jdg 19:4 I zdržel jej tchán jeho, otec té dìvky, tak že pozùstal u nìho za tøi dni. Tu také jídali i píjeli i nocovali.
Jdg 19:5 Dne pak ètvrtého, když tím ranìji vstali, vstal i on, aby odšel. Tedy øekl otec té dìvky k zeti svému: Posilni se kouskem chleba, a potom pùjdete.
Jdg 19:6 Sedli tedy a pojedli oba spolu, a napili se. Potom øekl otec dìvky k muži: Posedìž medle, nýbrž pobuï pøes noc, a buï mysli veselé.
Jdg 19:7 Když pak vstal ten muž, chtìje pøedce jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zùstal tu pøes noc.
Jdg 19:8 Potom dne pátého vstal tím ranìji, aby se bral. I øekl otec té dìvky: Posilò se, prosím. I prodlili, až se den nachýlil, nebo jedli oba.
Jdg 19:9 Tedy vstal muž ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I øekl mu tchán jeho, otec dìvky: Aj, již se den nachýlil k veèerou, medle zùstaòte pøes noc; aj, dokonává se den, pobuï pøes noc zde, a buï mysli veselé, a zítra tím ranìji vypravíte se na cestu svou, a pùjdeš k pøíbytku svému.
Jdg 19:10 On pak nechtìl zùstati pøes noc, ale vstav, odšel, a pøišel proti Jebus, jenž jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s bøemeny i ženina jeho.
Jdg 19:11 Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, øekl mládenec pánu svému: Poï, prosím, obra me se do mìsta toho Jebuzejského, abychom v nìm pøenocovali.
Jdg 19:12 Jemuž odpovìdìl pán jeho: Neobrátíme se do mìsta cizozemcù, kteréž není synù Izraelských, ale pùjdeme až do Gabaa.
Jdg 19:13 Øekl ještì mládenci svému: Poï, abychom pøišli k nìkterému z tìch míst, a zùstali pøes noc v Gabaa aneb v Ráma.
Jdg 19:14 Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa, kteréž jest Beniaminských.
Jdg 19:15 I obrátili se tam, aby vejdouce, zùstali pøes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na ulici mìsta, proto že nebyl, kdo by je pøijal do domu a dal jim nocleh.
Jdg 19:16 A aj, muž starý vracoval se od práce své s pole u veèer, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v Gabaa; ale lidé místa toho byli synové Jemini.
Jdg 19:17 A když pozdvihl oèí svých, uzøel muže toho pocestného na ulici mìsta. I øekl jemu ten staøec: Kam se béøeš, a odkud jdeš?

Jdg 19:18 Jemuž odpovìdìl: Jdeme z Betléma Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jdu pak do domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne pøijal do domu;
Jdg 19:19 Ješto mám i slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro sebe a dìvku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým, tak že v nièemž nemáme nedostatku.
Jdg 19:20 I øekl muž ten starý: Mìj ty pokoj. Èeho se koli nedostává, nech já to opatøím, ty toliko na ulici nezùstávej pøes noc.
Jdg 19:21 Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslùm; potom umyvše nohy své, jedli a pili.
Jdg 19:22 A když oèerstvili srdce své, aj, muži mìsta toho, muži nešlechetní, obklíèivše dùm, tloukli na dvéøe a mluvili tomu muži starci, hospodáøi domu, økouce: Vyveï muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho poznali.
Jdg 19:23 K nimžto vyšed muž ten, hospodáø domu, øekl jim: Nikoli, bratøí moji, neèiòte, prosím, zlého, ponìvadž všel ten muž do domu mého, neprovoïte nešlechetnosti té.
Jdg 19:24 Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich, aneb uèiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži tomu neèiòte vìci té hanebné.
Jdg 19:25 Ale nechtìli ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali pøes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když poèínalo zasvitávati.
Jdg 19:26 V svitání pak pøišla žena ta, a padši, ležela u dveøí domu toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo.
Jdg 19:27 Když pak vstal pán její ráno, otevøev dvéøe domu, vycházel, aby se bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveøí domu, a ruce její byly na prahu.
Jdg 19:28 Jížto øekl: Vstaò, a poïme. A nic neodpovìdìla. Vzav tedy ji na osla, a vstav muž ten, odšel k místu svému.
Jdg 19:29 Když pak pøišel do domu svého, vzal meè, a pochytiv ženinu svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusù, a rozeslal ji po všech konèinách Izraelských.
Jdg 19:30 A bylo, že kdožkoli uzøel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho èasu, jakž vyšli synové Izraelští z zemì Egyptské, až do tohoto dne. Posuïte toho pilnì, poraïte se a promluvte o to.
Jdg 20:1 I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všecko množství jednomyslnì od Dan až do Bersabé, i zemì Galád, k Hospodinu do Masfa.
Jdg 20:2 Kdežto postavili se pøední všeho lidu, všecka pokolení Izraelská v shromáždìní lidu Božího, ètyøikrát sto tisíc lidu pìšího váleèného.
Jdg 20:3 (Uslyšeli pak synové Beniamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.) I øekli synové Izraelští: Povìzte, kterak se stala nešlechetnost ta?
Jdg 20:4 I odpovìdìv muž Levíta, manžel ženy zamordované, øekl: Do Gabaa kteréž jest Beniaminovo, pøišel jsem s ženinou svou, abych tam pøenocoval.
Jdg 20:5 Tedy povstavše proti mnì muži Gabaa, obklíèili mne v domì v noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umøela.
Jdg 20:6 Proèež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajin dìdictví Izraelského; nebo nešlechetnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli.
Jdg 20:7 Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a raïte se o to.
Jdg 20:8 A povstav všecken lid jednomyslnì, øekli: Nenavrátí se žádný z nás do pøíbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého.
Jdg 20:9 Ale nyní toto uèiníme Gabaa, losujíce proti nìmu.
Jdg 20:10 Vezmeme deset mužù ze sta po všech pokoleních Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisícù, aby dodávali potravy lidu, kterýž by pøitáhna do Gabaa Beniaminova, pomstil všech nešlechetností jeho, kterýchž se dopustilo v Izraeli.
Jdg 20:11 I sebrali se všickni muži Izraelští na to mìsto, snesše se za jednoho èlovìka.
Jdg 20:12 Poslala pak pokolení Izraelská muže do všech èeledí synù Beniamin, økouce: Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi?
Jdg 20:13 Nyní tedy vydejte ty muže bezbožné, kteøíž jsou v Gabaa, a je zbijeme a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtìli Beniaminští slyšeti hlasu bratøí svých, synù Izraelských.
Jdg 20:14 Nýbrž shromáždili se synové Beniamin z mìst svých do Gabaa, aby vytáhli k boji proti synùm Izraelským.
Jdg 20:15 Toho dne naèteno jest synù Beniamin z mìst jejich dvadceti šest tisíc mužù bojovných, kromì obyvatelù Gabaa, jichž naèteno bylo šest set mužù vybraných.
Jdg 20:16 Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm set mužù vybraných, neužívajících pravé ruky své, z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se.
Jdg 20:17 Mužù pak Izraelských naèteno jest kromì Beniaminských ètyøikrát sto tisíc mužù bojovných; všickni tito byli muži udatní.
Jdg 20:18 Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha, a øekli synové Izraelští: Kdo z nás

pùjde napøed k boji proti synùm Beniamin? I øekl Hospodin: Juda pùjde napøed.
Jdg 20:19 A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti Gabaa.
Jdg 20:20 I táhli muži Izraelští k boji proti synùm Beniamin, a sšikovali se muži Izraelští k bitvì proti Gabaa.
Jdg 20:21 Vyšedše pak synové Beniamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvamecítma tisíc mužù na zem.
Jdg 20:22 A posilnivše se muži lidu Izraelského, spoøádali se zase k boji na místì, na kterémž se prvního dne zøídili.
Jdg 20:23 Prvé pak šli synové Izraelští, a plakali pøed Hospodinem až do veèera. I tázali se Hospodina tìmi slovy: Pùjdeme-li ještì k boji proti synùm Beniamina bratra našeho? Odpovìdìl Hospodin: Jdìte proti nim.
Jdg 20:24 Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Beniamin druhého dne.
Jdg 20:25 A vyšedše synové Beniamin z Gabaa na nì druhého dne, porazili z synù Izraelských opìt osmnácte tisíc mužù na zem, vše mužù bojovných.
Jdg 20:26 Protož vstoupili všickni synové Izraelští a všecken lid, a pøišli do domu Boha silného. I plakali, usadivše se tam pøed Hospodinem, a postili se toho dne až do veèera; obìtovali též obìti zápalné a pokojné pøed Hospodinem.
Jdg 20:27 I tázali se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla smlouvy Boží v tìch dnech,
Jdg 20:28 A Fínes syn Eleazara, syna Aronova, stál pøed ní v ten èas), økouce: Pùjdeme-li ještì k boji proti synùm Beniamina bratra našeho, èili tak necháme? Odpovìdìl Hospodin: Jdìte, nebo zítra dám je v ruku vaši.
Jdg 20:29 Tedy Izraelští zdìlali zálohy proti Gabaa všudy vùkol.
Jdg 20:30 I šli synové Izraelští proti synùm Beniamin dne tøetího, a sšikovali se proti Gabaa, jako prvé jednou i podruhé.
Jdg 20:31 Vyšedše pak synové Beniamin proti lidu, odtrhli se od mìsta, a poèali bíti a mordovati lidu, jako prvé jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo tøidcíti mužù z Izraele.
Jdg 20:32 A øekli synové Beniamin: Padají pøed námi jako i prvé. Synové pak Izraelští øekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli od mìsta až k stezkám.
Jdg 20:33 A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také Izraelovy vyskoèily z místa svého z trávníkù Gabaa.
Jdg 20:34 Tedy vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužù vybraných ze všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevìdìli o tom, že je potkati mìlo zlé.
Jdg 20:35 I porazil Hospodin Beniamina pøed Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho pìtmecítma tisíc a sto mužù, vše bojovných.
Jdg 20:36 A vidouce synové Beniamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali z místa Beniaminským, ubezpeèivše se na zálohy, kteréž zdìlali proti Gabaa.
Jdg 20:37 Zálohy pak pospíšily a oboøily se na Gabaa, a rozvláènì troubivše zálohy, zbily všecko mìsto ostrostí meèe.
Jdg 20:38 Mìli pak muži Izraelští s zálohami jistý èas uložený, aby když by oni zapálili mìsto,
Jdg 20:39 Obrátili se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak poèali bíti a mordovati, a zbili z synù Izraelských okolo tøidcíti mužù; nebo øekli: Jistì že padají pøed námi jako v první bitvì.
Jdg 20:40 Oheò pak poèal vzhùru jíti z mìsta, a sloup dymový. A ohlédše se Beniaminští zpìt, uzøeli, an vstupuje oheò mìsta k nebi.)
Jdg 20:41 A že muži Izraelští obrátili se, i zdìšeni jsou muži Beniamin, nebo vidìli, že zahynutí jim nastává.
Jdg 20:42 I utíkali pøed muži Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci postihali je, a kteøí z mìst vyšli, mordovali je mezi sebou.
Jdg 20:43 A tak obklíèili Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu slunce.
Jdg 20:44 Tedy padlo Beniaminských osmnácte tisíc mužù; všickni ti byli muži silní.
Jdg 20:45 Tìch pak, kteøíž obrátivše se, utíkali na pouš□ k skále Remmon, zpabìrovali po cestách pìt tisíc mužù; potom honili je až k Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužù.
Jdg 20:46 A tak bylo všech, kteøíž padli v ten den z Beniaminských, pìtmecítma tisíc mužù bojovných, vše mužù silných.
Jdg 20:47 I obrátilo se na pouš□ a uteklo k skále Remmon šest set mužù, kteøíž zùstali v skále Remmon za èty øi mìsíce.
Jdg 20:48 Potom muži Izraelští navrátili se k synùm Beniamin, a zbili je ostrostí meèe, tak lidi v mìstech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také i všecka mìsta, kteráž ještì pozùstávala, ohnìm vypálili.
Jdg 21:1 Nadto každý z mužù Izraelských pøísahou se byli zavázali v Masfa, økouce: Žádný z nás nedá dcery své Beniaminským za manželku.
Jdg 21:2 Protož všel lid do domu Boha silného, a sedìli tam až do veèera pøed Bohem, a pozdvihše hlasu svého, plakali pláèem velikým.
Jdg 21:3 A øekli: Proè Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení z Izraele?

Jdg 21:4 Nazejtøí pak ráno vstal lid, a vzdìlali tam oltáø, a obìtovali obìti zápalné a pokojné.
Jdg 21:5 Øekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ješto nepøišel do shromáždìní tohoto ze všech pokolení Izraelských k Hospodinu? (Nebo se byli velice zapøisáhli proti tomu, kdož by nepøišel k Hospodinu do Masfa, økouce: Bez milosti a umøe.
Jdg 21:6 Nebo litujíce synové Izraelští Beniamina bratra svého, øekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele.
Jdg 21:7 Jakž tedy uèiníme s tìmi ostatky, aby ženy mìli, ponìvadž jsme se pøísahou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých za manželky?)
Jdg 21:8 Øekli tedy: Jest-li kdo z pokolení Izraelských, ješto nepøišel k Hospodinu do Masfa? A aj, nepøišel byl žádný do vojska z Jábes Galád do shromáždìní.
Jdg 21:9 Nebo když seèten byl lid, a aj, nebylo tam žadného z obyvatelù Jábes Galád.
Jdg 21:10 Protož poslalo tam shromáždìní to dvanácte tisíc mužù nejsilnìjších, a pøikázali jim, økouce: Jdìte a pobíte obyvatele Jábes Galád ostrostí meèe, ženy i dìti.
Jdg 21:11 Toto pak uèiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete.
Jdg 21:12 Nalezli tedy mezi obyvateli Jábes Galád èetyøi sta dìveèek panen, kteréž nepoznaly muže, a pøivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské.
Jdg 21:13 Tedy poslalo všecko to shromáždìní, a mluvili k synùm Beniamin, kteøíž byli v skále Remmon, a povolali jich v pokoji.
Jdg 21:14 Protož navrátili se Beniaminští toho èasu. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábes Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich.
Jdg 21:15 Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že uèinil Hospodin mezeru v pokoleních Izraelských.
Jdg 21:16 Øekli tedy starší shromáždìní toho: Jak uèiníme s tìmi pozùstalými, aby mìli ženy? Nebo vyhlazeny jsou ženy z pokolení Beniamin.
Jdg 21:17 Øekli také: Dìdictví Beniaminovo pozùstalým náleží, aby nezahynulo pokolení z Izraele.
Jdg 21:18 My pak nemùžeme jim dáti dcer svých za manželky; (nebo se byli pøísahou zavázali synové Izraelští, økouce: Zloøeèený buï, kdož by dal manželku synùm Beniamin.)
Jdg 21:19 Potom øekli: Aj, slavnost Hospodinova bývá v Sílo každého roku na místì, kteréž jest s pùlnoèní strany domu Boha silného, k východu slunce cestì, kterouž se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na poledne.
Jdg 21:20 Pøikázali tedy synùm Beniamin, økouce: Jdìte a skrejte se v vinicích.
Jdg 21:21 A šetøte, a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy vyskoèíte z vinic a pochytíte sobì každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do zemì Beniamin.
Jdg 21:22 Když pak pøijdou otcové jejich aneb bratøí jejich, aby se pøed námi soudili, tedy øekneme jim: Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali jich, a tak nebudete nic vinni.
Jdg 21:23 Tedy uèinili tak synové Beniamin, a pøivedli sobì manželky vedlé poètu svého z tìch plésajících, kteréž uchvátili; a odšedše, navrátili se k dìdictví svému, a vzdìlavše zase mìsta svá, bydlili v nich.
Jdg 21:24 A tak odešli odtud synové Izraelští toho èasu, jeden každý k svému pokolení a k èeledi své; a vrátili se odtud jeden každý k dìdictví svému.
Jdg 21:25 Tìch dnù nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidìlo, to èinil.
Rut 1:1 Stalo se pak za èasu soudcù, že byl hlad v zemi. I odšel èlovìk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu v krajinì Moábské s manželkou svou a se dvìma syny svými.
Rut 1:2 Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi, jméno také dvou synù jeho Mahalon a Chelion, Efratejští z Betléma Judova; a pøišedše do krajiny Moábské, bydlili tam.
Rut 1:3 Umøel pak Elimelech, muž Noémi; i pozùstala ona s obìma syny svými.
Rut 1:4 Kteøíž pojali sobì ženy Moábské; jméno jedné bylo Orfa a jméno druhé Rut. I bydlili tam témìø deset let.
Rut 1:5 Umøeli také oni oba dva, Mahalon i Chelion, a zùstala žena ta po dvou synech svých a manželu svém.
Rut 1:6 Tedy vstavši ona s nevìstami svými, navracela se z krajiny Moábské; nebo slyšela v krajinì Moábské, že Hospodin navštívil lid svùj, dav jemu chléb.
Rut 1:7 Vyšedši tedy z místa, na nìmž bydlila, a obì nevìsty její s ní, daly se na cestu, aby se navrátily do zemì Judské.
Rut 1:8 Øekla pak Noémi obìma nevìstám svým: Jdìte, navra te se jedna každá do domu matky své. Uèinìž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož jste i vy èinili s mrtvými syny mými i se mnou.
Rut 1:9 Dejž vám Hospodin, abyste nalezly odpoèinutí, jedna každá v domì muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihše hlasu svého, plakaly.
Rut 1:10 A øekly jí: Obrátíme se radìji s tebou k lidu tvému.
Rut 1:11 I øekla Noémi: Navra te se, dcerky mé. Proè chcete jíti se mnou? Zdaliž ještì budu míti syny, aby byli vaši muži?
Rut 1:12 Navra te se, dcerky mé, a odejdìte, nebo jsem již stará k vdání; nýbrž bych i øekla, že mám nadìji,

bych i noci této se vdala a syny zrodila,
Rut 1:13 Zdaž byste na nì èekaly, až by dorostli? Zdaliž tou pøíèinou meškati se budete, abyste se nemìly vdáti? Ne tak, mé dcerky, nebo mé trápení vìtší jest nežli vaše, proto že ruka Hospodinova jest proti mnì.
Rut 1:14 Ony pak pozdvihše hlasu, opìt plakaly. A Orfa políbivši svegruši svou, odešla, Rut pak pøídržela se jí.
Rut 1:15 Kterážto øekla Noémi: Aj, pøítelkynì tvá navrátila se k lidu svému a k bohùm svým, navratiž se také za ní.
Rut 1:16 Ale Rut øekla: Nenu mne, abych tì opustiti a od tebe odjíti mìla. Nebo kamž se koli obrátíš, pùjdu, a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu; lid tvùj lid mùj, a Bùh tvùj Bùh mùj.
Rut 1:17 Kdekoli umøeš, umru, a tu pochována budu. Toto mi uèiò Hospodin, a toto pøidej, že toliko smrt rozdìlí mne s tebou.
Rut 1:18 Tedy viduci, že se na tom ustavila, aby šla s ní, pøestala k ní mluviti.
Rut 1:19 I šly obì dvì spolu, až pøišly k Betlému. I stalo se, že když pøišly do Betléma, roznesla se povìst o nich po všem mìstì, a pravili: To-li jest ta Noémi?
Rut 1:20 Jimž ona øekla: Nenazývejte mne Noémi, øíkejte mi Mara; nebo hoøkostí velikou naplnil mne Všemohoucí.
Rut 1:21 Vyšla jsem plná, teï pak prázdnou mne zase Hospodin pøivedl. Proèež tedy nazýváte mne Noémi, ponìvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne znuzil?
Rut 1:22 A navrátila se Noémi s Rut Moábskou, nevìstou svou; navrátila se pak z krajiny Moábské. I pøišly do Betléma, když poèínali žíti jeèmene.
Rut 2:1 Mìla pak Noémi pøítele po manželu svém, muže mocného z èeledi Elimelechovy, jménem Bóza.
Rut 2:2 I øekla Rut Moábská Noémi: Nech medle jdu na pole sbírati klasù za tím, kdož by mi toho pøál. Jížto ona øekla: Jdi, dcero má.
Rut 2:3 Šla tedy, a pøišedši, sbírala klasy na poli za ženci. Pøihodilo se pak, že pøišla na díl pole toho, kteréž pøináleželo Bózovi, jenž byl z èeledi Elimelechovy.
Rut 2:4 A v tom pøišel Bóz z Betléma, a øekl žencùm: Hospodin s vámi. Kteøíž odpovìdìli jemu: Požehnejž tobì Hospodin.
Rut 2:5 I øekl Bóz služebníku svému, kterýž postaven byl nad ženci: Èí jest tato mladice?
Rut 2:6 Odpovìdìl služebník ten, kterýž postaven byl nad ženci, a øekl: Jest mladice Moábská, kteráž pøišla s Noémi z zemì Moábské.
Rut 2:7 A øekla mi: Prosím, nech sbírám a shromažïuji klasy mezi snopy za ženci. A pøišedši, trvá od jitra až dosavad, kromì že na chvilku doma pobyla.
Rut 2:8 Tedy øekl Bóz k Rut: Slyš, dcero má, nechoï sbírati na jiné pole, aniž odcházej odsud, ale pøídrž se teï dìvek mých.
Rut 2:9 Zùstávej na tom poli, na nìmž budou žíti, a choï za nimi, nebo jsem pøikázal služebníkùm svým, aby se tebe žádný nedotýkal. Bude-li se chtíti píti, jdi k nádobám, a napí se té vody, kteréž by naváželi služebníci moji.
Rut 2:10 Tedy ona padla na tváø svou, a schýlivši se k zemi, øekla jemu: Odkudž mi to, že jsem nalezla milost pøed tebou, abys se známil ke mnì, kteráž jsem cizozemka.
Rut 2:11 Odpovìdìl Bóz a øekl: O všem mi oznámeno jest, co jsi koli èinila svegruši své po smrti muže svého, a že opustivši otce svého a matku svou, i zemi, v kterézs se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs prvé neznala.
Rut 2:12 Odplatiž tobì Hospodin za skutek tvùj, a budiž mzda tvá dokonalá od Hospodina Boha Izraelského, ponìvadž jsi pøišla, abys pod køídly jeho doufala.
Rut 2:13 Kterážto øekla: Nalezla jsem milost pøed tebou, pane mùj, ponìvadž jsi mne potìšil, a mluvils k srdci dìvky své, ješto nejsem podobná jedné z dìvek tvých.
Rut 2:14 Tedy øekl jí Bóz: Když bude èas jísti, pøistup sem, a pojez chleba, a omoè skyvu svou v octì. I posadila se pøi žencích, a podal jí pražmy; ona pak jedla až do sytosti, a ještì jí zbylo.
Rut 2:15 I vstala, aby sbírala. Pøikázal pak Bóz služebníkùm svým, øka: By pak i mezi snopy sbírala, nezbraòujte jí.
Rut 2:16 Nýbrž naschvál jí upouštìjte z snopù a nechávejte, a sbírá, a nedomlouvejte jí.
Rut 2:17 Sbírala tedy na poli tom až do veèera, a což sebrala, to vymlátila; i byla témìø míra efi jeèmene.
Rut 2:18 Kterýž vzavši, pøišla do mìsta, a vidìla svegruše její to, což nasbírala. Vyòala také a dala jí to, což pozùstalo po nasycení jejím.
Rut 2:19 I øekla jí svegruše její: Kdes sbírala dnes, a kdes pracovala? Budiž požehnaný ten, kterýž tì pøijal. Tedy oznámila svegruši své, u koho pracovala, økuci: Jméno muže, u kteréhož jsem pracovala dnes, jest Bóz.
Rut 2:20 I øekla Noémi nevìstì své: Požehnaný jest od Hospodina, že nepøestal milosrdenství svého nad živými i mrtvými. I to ještì k ní øekla Noémi: Blízký pøítel náš a z pøíbuzných našich jest muž ten.
Rut 2:21 Øekla jí také Rut Moábská: I to mi ještì øekl: Èeládky mé pøídrž se, dokavadž by všeho, což mého jest, nedožali.
Rut 2:22 Tedy øekla Noémi Rut nevìstì své: Dobré jest tedy, dcero má, abys vycházela s dìveèkami jeho, a by na jiném poli nìco nepøekazili.

Rut 2:23 A tak se pøidržela Rut dìvek Bózových, a sbírala klasy, dokudž nesžali jeèmene a pšenice, a bydlela u svegruše své.
Rut 3:1 Øekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero, nemám-liž pohledati tobì odpoèinutí, aby tobì dobøe bylo?
Rut 3:2 Anobrž zdaliž Bóz ten pøíbuzný náš, s jehož jsi dìveèkami byla, nebude víti jeèmene na humnì noci této?
Rut 3:3 Protož umej se a pomaž, roucho své také oblec, a jdi na humno, však tak, aby nebylo známé muži tomu, prvé než by pøestal jísti a píti.
Rut 3:4 A když pùjde ležeti, znamenej místo, na kterémž lehne, a pøijduc, pozdvihneš pláštì u noh jeho, a tu se položíš; on pak oznámí tobì, co bys mìla èiniti.
Rut 3:5 Jížto Rut øekla: Cokoli mi rozkážeš, uèiním.
Rut 3:6 Šla tedy na to humno, a uèinila všecko, což jí rozkázala svegruše její.
Rut 3:7 Když pak pojedl Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spáti vedlé stohu; pøišla i ona tiše, a pozdvihši pláštì u noh jeho, položila se.
Rut 3:8 A když bylo o pùl noci, ulekl se muž ten a zchopil se, a aj, žena leží u noh jeho.
Rut 3:9 I øekl: Kdo jsi ty? A ona odpovìdìla: Já jsem Rut, dìvka tvá. Vztáhni køídlo pláštì svého na dìvku svou, nebo pøíbuzný jsi.
Rut 3:10 A on øekl: Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Vìtší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prvé, že jsi nehledala mládencù bohatých aneb chudých.
Rut 3:11 Protož nyní, dcero má, neboj se; vše, èehož žádáš, uèiním tobì, nebo ví všecko mìsto lidu mého, že jsi ty žena šlechetná.
Rut 3:12 A také jest to pravé, že jsem pøíbuzný tvùj, ale jesti pøíbuzný bližší nežli já.
Rut 3:13 Odpoèiniž tu pøes noc, a když bude ráno, jestliže on bude chtíti práva pøíbuznosti k tobì užiti, dobøe, nech užive. Pakli nebude chtíti práva užiti k tobì, já právem pøíbuznosti pojmu tebe, živ jest Hospodin. Spiž tu až do jitra.
Rut 3:14 A tak spala u noh jeho až do jitra. Potom vstala prvé, nežli by kdo poznati mohl bližního svého; nebo peèoval Bóz, aby nìkdo nezvìdìl, že pøišla žena ta na humno.
Rut 3:15 A øekl: Pøines loktušku, kterouž se odíváš, a drž ji. A když ji držela, namìøiv jí šest mìr jeèmene, vložil na ni. I vešla do mìsta.
Rut 3:16 A pøišla k svegruši své. Kteráž øekla: Kdo jsi ty, dcero má? I vypravovala jí všecko, což jí uèinil muž ten.
Rut 3:17 A øekla: Šest mìr tìchto jeèmene dal mi, nebo øekl ke mnì: Nenavrátíš se prázdná k svegruši své.
Rut 3:18 I øekla jí Noémi: Poèekej, dcero má, až porozumíš, jak to padne; nebo neobleví muž ten, až tu vìc dnes k místu pøivede.
Rut 4:1 Tedy Bóz všed do brány, posadil se tam. A aj, pøíbuzný ten, o nìmž on byl mluvil, šel tudy. I øekl jemu: Poï sem, a poseï tuto. Kterýž zastaviv se, sedl.
Rut 4:2 A vzav Bóz deset mužù z starších mìsta toho, øekl: Posaïte se tuto. I posadili se.
Rut 4:3 Tedy øekl pøíbuznému tomu: Díl pole, kteréž bylo bratra našeho Elimelecha, prodala Noémi, kteráž se navrátila z krajiny Moábské.
Rut 4:4 A já jsem umínil netajiti toho pøed tebou, a pravím: Ujmi pole to pøed pøísedícími tìmito a staršími lidu mého. Jestliže chceš koupiti, kup; pakli nekoupíš, oznam mi. Nebo vím, že kromì tebe není žádného, kterýž by mìl právo koupiti je, a já jsem po tobì. Tedy on øekl: Já koupím.
Rut 4:5 I øekl Bóz: Když ujmeš pole to od Noémi, tedy i Rut Moábskou, manželku mrtvého, sobì pojmeš, abys vzbudil jméno mrtvého v dìdictví jeho.
Rut 4:6 Odpovìdìl pøíbuzný ten: Nemohu koupiti, abych snad nezahladil dìdictví svého. Uživ ty práva pøíbuznosti mé, nebo já ho nemohu užiti.
Rut 4:7 (Byl pak ten obyèej od starodávna v Izraeli pøi koupi a smìnách, ku potvrzení všelijakého jednání, že szul jeden obuv svou, a dal ji druhému. A to bylo na svìdectví té vìci v Izraeli.)
Rut 4:8 Protož øekl pøíbuzný Bózovi: Ujmi ty. I szul obuv svou.
Rut 4:9 Tedy øekl Bóz starším tìm a všemu lidu: Vy svìdkové jste dnes, že jsem ujal všecko, což bylo Elimelechovo, i všecko to, což bylo Chelionovo a Mahalonovo, od Noémi.
Rut 4:10 Ano i Rut Moábskou, ženu Mahalonovu, vzal jsem sobì za manželku, abych vzbudil jméno mrtvého v dìdictví jeho, a aby nebylo zahlazeno jméno mrtvého z bratøí jeho, a z brány místa jeho. Vy svìdkové jste dnes toho.
Rut 4:11 I øekl všecken lid, kterýž byl v bránì mìsta, i starší: Svìdkové jsme. Dejž Hospodin, aby žena vcházející do domu tvého byla jako Ráchel a jako Lía, kteréžto dvì vzdìlaly dùm Izraelský. Poèínejž sobì zmužile v Efratì, a dosáhni jména v Betlémì.
Rut 4:12 A a jest dùm tvùj jako dùm Fáresa, (kteréhož porodila Támar Judovi,) z semene toho, kteréž by dal tobì Hospodin s mladicí touto.

Rut 4:13 A tak Bóz pojal sobì Rut, a byla manželkou jeho. A když všel k ní, dal jí to Hospodin, že poèala a porodila syna.
Rut 4:14 I øekly ženy Noémi: Požehnaný Hospodin, kterýž nedopustil toho, abys mìla zbavena býti pøíbuzného v tento èas, tak aby trvalo v Izraeli jméno jeho.
Rut 4:15 On oèerství duši tvou, a chovati tì bude v starosti své; nebo nevìsta tvá, kteráž tì miluje, porodila ho, kteráž tobì lepší jest, nežli sedm synù.
Rut 4:16 Tedy vzavši Noémi dítì, položila je na klín svùj, a byla pìstounkou jeho.
Rut 4:17 Daly mu pak jméno sousedy, kteréž pravily: Narodil se syn Noémi, a nazvaly ho jménem Obéd. On jest otec Izai, otce Davidova.
Rut 4:18 A tito jsou rodové Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona;
Rut 4:19 Ezron pak zplodil Rama, Ram pak zplodil Aminadaba;
Rut 4:20 Aminadab pak zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona;
Rut 4:21 Salmon pak zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda;
Rut 4:22 Obéd pak zplodil Izai, Izai pak zplodil Davida.
1Sa 1:1 Byl muž nìjaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského.
1Sa 1:2 A ten mìl dvì ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penenna. Mìla pak Penenna dìti, ale Anna nemìla dìtí.
1Sa 1:3 I chodíval muž ten z mìsta svého každého roku, aby se klanìl a obìtoval Hospodinu zástupù, do Sílo, kdež byli dva synové Elí, Ofni a Fínes, knìží Hospodinovi.
1Sa 1:4 Když pak pøišel den, v nìmž obìtoval Elkána, dal Penennì manželce své, a všechnìm synùm i dcerám jejím díly.
1Sa 1:5 Annì pak dal díl jeden výborný, nebo Annu miloval, ale Hospodin zavøel byl život její.
1Sa 1:6 Pøesto kormoutila ji také velmi protivnice její, toliko aby ji popouzela, proto že Hospodin zavøel byl život její.
1Sa 1:7 To když èiníval každého roku, a Anna též chodívala do domu Hospodinova, tak ji kormoutívala protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala.
1Sa 1:8 Tedy øekl jí Elkána muž její: Anna, proè pláèeš? A proè nejíš? Proè tak truchlí srdce tvé? Zdaliž já nejsem tobì lepší nežli deset synù?
1Sa 1:9 Vstala tedy Anna, když pojedli v Sílo a napili se; a Elí knìz sedìl na stolici u veøeje chrámu Hospodinova.
1Sa 1:10 Ona pak jsuci v hoøkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi.
1Sa 1:11 A uèinila slib, økuci: Hospodine zástupù, jestliže vzhlédneš na trápení dìvky své a rozpomeneš se na mne, a nezapomeneš na dìvku svou, ale dáš služebnici své plod pohlaví mužského: tedy dám jej tobì, Hospodine, po všecky dny života jeho, a bøitva nevejde na hlavu jeho.
1Sa 1:12 I stalo se, když se dlouho modlila pøed Hospodinem, že Elí pozor mìl na ústa její.
1Sa 1:13 Ale Anna mluvila v srdci svém; toliko rtové její se hýbali, hlasu pak jejího nebylo slyšeti. I domníval se Elí, že by opilá byla.
1Sa 1:14 Protož øekl jí Elí: Dlouho-liž budeš opilá? Vystøízvìj z vína svého.
1Sa 1:15 Odpovìdìla Anna, økuci: Nikoli, pane mùj, žena jsem ducha truchlivého, ani vína ani nápoje opojného jsem nepila, ale vylila jsem duši svou pøed Hospodinem.
1Sa 1:16 Nepøirovnávejž dìvky své k ženì bezbožné, nebo z velikého myšlení a hoøkosti své mluvila jsem až dosavad.
1Sa 1:17 Jíž odpovìdìl Elí, øka: Jdiž u pokoji, a Bùh Izraelský dejž tobì k prosbì tvé, zaè jsi ho prosila.
1Sa 1:18 I øekla: Ó by nalezla dìvka tvá milost pøed oèima tvýma! Tedy odšedši žena cestou svou, pojedla, a tváø její nebyla více smutná.
1Sa 1:19 I vstali velmi ráno, a poklonu uèinivše pøed Hospodinem, navrátili se, a pøišli do domu svého do Ramata. Poznal pak Elkána Annu manželku svou, a Hospodin rozpomenul se na ni.
1Sa 1:20 I stalo se po vyplnìní dnù, jakž poèala Anna, že porodila syna, a nazvala jméno jeho Samuel; nebo øekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu.
1Sa 1:21 Šel pak muž ten Elkána se vší èeledí svou, aby obìtoval Hospodinu obìt výroèní a slib svùj.
1Sa 1:22 Ale Anna nešla, nebo øekla muži svému: Až odchovám dítì, tehdy povedu je, aby ukáže se pøed Hospodinem, zùstalo tam na vìky.
1Sa 1:23 I øekl jí Elkána muž její: Uèiò, což se dobrého vidí, zùstaò, dokudž neodchováš jeho. Ó by toliko utvrdil Hospodin slovo své! A tak zùstala žena, a krmila syna svého, až jej i odchovala.
1Sa 1:24 Potom, když ho odchovala, vedla jej s sebou, se tømi volky a jednou efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do domu Hospodinova v Sílo; dítì pak ještì bylo malé.
1Sa 1:25 Tedy zabili volka a pøivedli dítì k Elí.
1Sa 1:26 Ona pak øekla: Poslyš mne, pane mùj. Jako jest živa duše tvá, pane mùj, já jsem žena ta, kteráž jsem

stála tuto s tebou, modleci se Hospodinu.
1Sa 1:27 Za toto dítì jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbì mé to, èehož jsem prosila od nìho.
1Sa 1:28 Protož já také oddávám jej Hospodinu; po všecky dny, v nichž živ bude, oddaný jest Hospodinu. A uèinil tu poklonu Hospodinu.
1Sa 2:1 I modlila se Anna a øekla: Zplésalo srdce mé v Hospodinu, a vyzdvižen jest roh mùj v Hospodinu; rozšíøila se ústa má proti nepøátelùm mým, nebo rozveselila jsem se v spasení tvém.
1Sa 2:2 Není žádný tak svatý jako Hospodin; nýbrž žádného není kromì tebe, není žádný tak silný jako Bùh náš.
1Sa 2:3 Nemluvtež již více hrdì, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo Bùh silný vševìdoucí jest Hospodin, a usilování jeho jemu nepochybují.
1Sa 2:4 Luèištì i silní potøíni jsou, a mdlí opásáni jsou silou.
1Sa 2:5 Sytí z chleba jednají se k dílu, a hladovití pøestali laènìti, tak že neplodná porodila sedmero, a kteráž mnoho dìtí mìla, zemdlena jest.
1Sa 2:6 Hospodin umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i vyvodí.
1Sa 2:7 Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje i povyšuje.
1Sa 2:8 Nuzného vyzdvihuje z prachu, a z hnoje vyvyšuje chudého, aby je posadil s knížaty, a stolici slávy dìdiènì jim dal; nebo Hospodinovy jsou stìžeje zemì, na nichž založil okršlek.
1Sa 2:9 On ostøíhá noh svatých svých, ale bezbožní ve tmì umlknou; nebo ne v síle záleží síla èlovìka.
1Sa 2:10 Kteøíž se protiví Hospodinu, setøíni budou, na takové s nebe høímati bude. Hospodin souditi bude konèiny zemì, a dá sílu králi svému, a vyvýší roh pomazaného svého.
1Sa 2:11 I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko pøisluhovalo Hospodinu pøi knìzi Elí.
1Sa 2:12 Synové pak Elí byli bezbožní, a neznali Hospodina.
1Sa 2:13 Nebo tìch knìží obyèej pøi lidu byl: Kdokoli obìtoval obìt, pøicházel knìžský mládenec, když se maso vaøilo, maje v ruce své hák tøízubý,
1Sa 2:14 A vrazil jej do nádoby neb do kotlíku, neb do pánve, aneb do hrnce, a cokoli zachytil hák, to sobì bral knìz. Tak èinívali všemu lidu Izraelskému, kteøíž tam pøicházeli do Sílo.
1Sa 2:15 Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, pøicházel mládenec knìžský a øíkal èlovìku, kterýž obìtoval: Dej masa, a upeku knìzi, nebo nevezme od tebe masa vaøeného, ale surové.
1Sa 2:16 Jemuž odpovìdìl-li èlovìk ten: Nech jest prvé zapálen tuk, a potom vezmeš sobì, èehož žádá duše tvá, on øíkal: Nikoli, ale dej hned; jestliže pak nedáš, mocí vezmu.
1Sa 2:17 I byl to høích mládencù tìch pøed Hospodinem velmi veliký; nebo pohrdali lidé obìtmi Hospodinovými.
1Sa 2:18 Samuel pak pøisluhoval pøed Hospodinem, mládenèek, odìný jsa efodem lnìným.
1Sa 2:19 A matka jeho dìlávala mu suknièku malou, a pøinášela jemu každého roku, když pøicházela s mužem svým k obìtování obìti výroèní.
1Sa 2:20 I požehnal Elí Elkánovi a manželce jeho, øka: Dejž tobì Hospodin símì z ženy této za oddaného, kteréhož jsi vyžádal na Hospodinu. I odešli na místo své.
1Sa 2:21 Tedy navštívil Hospodin Annu, kteráž poèala a porodila tøi syny a dvì dcery. Ale mládenèek Samuel rostl pøed Hospodinem.
1Sa 2:22 Elí pak byl starý velmi a slyšel všecky vìci, kteréž èinili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s ženami, kteréž pøisluhovaly u dveøí stánku úmluvy.
1Sa 2:23 I øekl jim: Proè èiníte takové vìci? Nebo já slyším zlé slovo o vás ode všeho lidu tohoto.
1Sa 2:24 Nikoli, synové moji, nebo není dobrá povìst, kterouž já slyším, že odvracíte lid Hospodinùv.
1Sa 2:25 Zhøeší-li èlovìk proti èlovìku, souditi ho bude soudce; pakli kdo zhøeší proti Hospodinu, kdo se zasadí o nìho? Ale neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtìl zbíti Hospodin.
1Sa 2:26 Ale mládenèek Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož pøed Hospodinem, tak i pøed lidmi.
1Sa 2:27 I pøišel muž Boží k Elí a øekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsem se patrnì nezjevil domu otce tvého, když byli v Egyptì, v domì Faraonovì?
1Sa 2:28 A vyvolil jsem ho sobì ze všech pokolení Izraelských za knìze, aby obìtoval na oltáøi mém, a aby kadil vonnými vìcmi a nosil efod pøede mnou; dal jsem také domu otce tvého všecky ohnivé obìti synù Izraelských.
1Sa 2:29 Proè pošlapáváte obìt mou, i suchou obìt mou, kterouž jsem pøikázal v pøíbytku tomto? A víces ctil syny své nežli mne, abyste tyli prvotinami všech obìtí suchých Izraele lidu mého.
1Sa 2:30 Protož praví Hospodin Bùh Izraelský: Øekl jsem byl zajisté, dùm tvùj a dùm otce tvého pøisluhovati mìl pøede mnou až na vìky, ale nyní praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo tìch, kteøíž mne ctí, poctím, kteøíž pak mnou pohrdají, v pohrdání pøijdou.
1Sa 2:31 Aj, dnové pøicházejí, že odetnu rámì tvé a rámì domu otce tvého, aby nebylo starce v domì tvém.
1Sa 2:32 A vidìti budeš protivníka v pøíbytku Pánì, ve všem, èehož Bùh štìdøe udíleti bude Izraelovi, aniž bude starce v domì tvém po všecky dny.
1Sa 2:33 A aèkoli nevyhladím do konce muže od oltáøe svého, abych trápil oèi tvé a bolestí ssužoval duši tvou, všecko však množství domu tvého zemrou v vìku vyspìlém.

1Sa 2:34 A to mìj za znamení, což pøijde na dva syny tvé, Ofni a Fínesa: oba jednoho dne umrou.
1Sa 2:35 Vzbudím pak sobì knìze vìrného, kterýž vedlé srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdìlám jemu dùm stálý, aby pøisluhoval pøed pomazaným mým po všecky dny.
1Sa 2:36 A bude, že kdožkoli pozùstane z domu tvého, pøijde, aby se poklonil jemu, pro peníz støíbrný a pro skyvu chleba, a øekne: Pøipus mne, prosím, k jedné tøídì knìžské, abych jedl chléb.
1Sa 3:1 Mládenèek pak Samuel pøisluhoval Hospodinu pøi Elí, a øeè Hospodinova byla vzácná v tìch dnech, aniž bývalo vidìní zjevného.
1Sa 3:2 Stalo se pak jednoho dne, když Elí ležel na místì svém, (a již byl poèal scházeti na oèi, a nemohl vidìti),
1Sa 3:3 Samuel také spal, a svìtlo Boží ještì zhašeno nebylo v chrámì Hospodinovì, v nìmž byla truhla Boží,
1Sa 3:4 Že zavolal Hospodin Samuele. Kterýž øekl: Teï jsem.
1Sa 3:5 I bìžel k Elí a øekl: Teï jsem, nebo jsi mne volal. I odpovìdìl: Nevolal jsem, jdi zase spáti. Kterýž odšed, spal.
1Sa 3:6 Opìt pak Hospodin zavolal Samuele. A vstav Samuel, šel k Elí a øekl: Teï jsem, nebo jsi mne volal. I odpovìdìl: Nevolal jsem, synu mùj; jdi zase, spi.
1Sa 3:7 Samuel pak ještì neznal Hospodina, a ještì nebyla mu zjevena øeè Hospodinova.
1Sa 3:8 Tedy opìt Hospodin zavolal Samuele po tøetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a øekl: Teï jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozumìl Elí, že byl Hospodin volal mládence.
1Sa 3:9 I øekl Elí k Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li tì volati, øekneš: Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvùj. Odšel tedy Samuel, a spal na místì svém.
1Sa 3:10 I pøišel Hospodin, a stál a zavolal, jako i prvé, a øekl: Samueli, Samueli! Odpovìdìl Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvùj.
1Sa 3:11 I øekl Hospodin Samuelovi: Aj, já uèiním vìc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho.
1Sa 3:12 V ten den uvedu na Elí všecko to, což jsem mluvil proti domu jeho; poènu i dokonám.
1Sa 3:13 A ukáži jemu, že já soudím dùm jeho až na vìky pro nepravost, o níž vìdìl; nebo znaje, že na se zloøeèenství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim.
1Sa 3:14 A protož jsem zapøisáhl domu Elí, že nebude vyèištìna nepravost domu Elí žádnou obìtí, ani obìtí suchou až na vìky.
1Sa 3:15 I spal Samuel až do jitra, a otevøel dvéøe domu Hospodinova; ostýchal se pak Samuel oznámiti Elí toho vidìní.
1Sa 3:16 Tedy povolal Elí Samuele a øekl: Samueli, synu mùj. Kterýž odpovìdìl: Teï jsem.
1Sa 3:17 I øekl: Jaká jest to øeè, kterouž mluvil tobì? Netaj medle pøede mnou. Toto uèiò tobì Bùh a toto pøidej, jestliže co zatajíš pøede mnou ze všech slov, kteráž mluvil tobì.
1Sa 3:18 A tak oznámil jemu Samuel všecka slova, a nièeho nezatajil pøed ním. A on øekl: Hospodin jest, nech uèiní, což ráèí.
1Sa 3:19 Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil padnouti žádnému slovu jeho na zem.
1Sa 3:20 Z èehož poznal všecken Izrael od Dan až do Bersabé, že Samuel jest vìrný prorok Hospodinùv.
1Sa 3:21 Nebo se jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze øeè Hospodinovu.
1Sa 4:1 I stalo se vedlé øeèi Samuelovy všemu lidu Izraelskému. Nebo když vytáhl Izrael proti Filistinským k boji, a položili se pøi Eben-Ezer, Filistinští pak položili se v Afeku;
1Sa 4:2 A když se sšikovali Filistinští proti Izraelovi, a již se potýkali: poražen jest Izrael od Filistinských, tak že jich zbito v té bitvì na poli takmìø èetyøi tisíce mužù.
1Sa 4:3 I navrátil se lid do stanù, a øekli starší Izraelští: Proè nás dnes Hospodin porazil pøed Filistinskými? Vezmìme k sobì z Sílo truhlu smlouvy Hospodinovy, a pøijde mezi nás, a vysvobodí nás z rukou nepøátel našich.
1Sa 4:4 Poslal tedy lid do Sílo, a vzali odtud truhlu smlouvy Hospodina zástupù, sedícího na cherubínech. Byli také tam dva synové Elí s truhlou smlouvy Boží, Ofni a Fínes.
1Sa 4:5 Když pak pøinesena byla truhla smlouvy Hospodinovy do vojska, zkøikl všecken Izrael s velikým plésáním, až zemì vznìla.
1Sa 4:6 Uslyševše pak Filistinští hluk plésání, øekli: Jaký jest to hlas výskání velikého tohoto v vojštì Hebrejském? I poznali, že truhla Hospodinova pøišla do vojska.
1Sa 4:7 Protož báli se Filistinští, když praveno bylo: Pøišel Bùh do vojska jejich; a øekli: Bìda nám, nebo nebylo prvé nic k tomu podobného.
1Sa 4:8 Bìda nám! Kdo nás vysvobodí z ruky tìch bohù silných? Ti jsou bohové, kteøíž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti.
1Sa 4:9 Posilòte se a buïte muži, ó Filistinští, abyste nesloužili tìm Hebrejským, jako oni sloužili vám; buïtež tedy muži a bojujte.
1Sa 4:10 Bojovali tedy Filistinští, a poražen jest Izrael, a utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta porážka

veliká velmi, nebo padlo z Izraele tøidceti tisíc pìších;
1Sa 4:11 Také truhla Boží vzata, a dva synové Elí zabiti, Ofni a Fínes.
1Sa 4:12 Biže pak jeden Beniaminský z bitvy, pøišel do Sílo téhož dne, maje roucho roztržené a hlavu prstí posypanou.
1Sa 4:13 Pøišel tedy, a aj, Elí sedìl na stolici pøi cestì, hledì, nebo srdce jeho lekalo se za truhlu Boží; a když všel muž ten, a oznámil v mìstì, kvílilo všecko mìsto.
1Sa 4:14 A uslyšev Elí hlas køiku toho, øekl: Jaký jest to hlas hømotu tohoto? Muž pak ten pospíchaje, pøibìhl, aby oznámil Elí.
1Sa 4:15 (A byl Elí v devadesáti a osmi letech; oèi také jeho byly již pošly, a nemohl vidìti.)
1Sa 4:16 I øekl muž ten k Elí: Já jdu z bitvy, z bitvy zajisté utekl jsem dnes. I dí jemu on: Co se tam stalo, mùj synu?
1Sa 4:17 Odpovìdìl ten posel a øekl: Utekl Izrael pøed Filistinskými, také i porážka veliká stala se v lidu, ano i oba synové tvoji zabiti jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata.
1Sa 4:18 I stalo se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice nazpìt pøi úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umøel; nebo byl muž starý a tìžký. On soudil Izraele èstyøidceti let.
1Sa 4:19 Nevìsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc tìhotná a blízká porodu, uslyševši také tu povìst, že by truhla Boží vzata byla, a že umøel tchán její i muž její, sklonila se a porodila; nebo se oboøily na ni úzkosti její.
1Sa 4:20 A v ten èas, když ona umírala, øekly, kteréž stály pøi ní: Neboj se, však jsi porodila syna. Kteráž nic neodpovìdìla, aniž toho pøipustila k srdci svému.
1Sa 4:21 I nazvala dítì Ichabod, økuci: Pøestìhovala se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a umøel tchán i muž její.
1Sa 4:22 Protož øekla: Pøestìhovala se sláva z Izraele, nebo vzata jest truhla Boží.
1Sa 5:1 Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z Eben-Ezer do Azotu.
1Sa 5:2 Vzali tedy Filistinští truhlu Boží, a vnesli ji do domu modly Dágon, a postavili ji vedlé Dágona.
1Sa 5:3 A když Azotští na zejtøí ráno vstali, aj, Dágon povalený ležel tváøí svou na zemi pøed truhlou Hospodinovou. I vzali Dágona a postavili jej na místo jeho.
1Sa 5:4 A když opìt ráno nazejtøí vstali, aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváøí svou na zemi pøed truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obì dlanì rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho špalek zùstal.
1Sa 5:5 Protož knìží Dágonovi a všickni, kteøíž vcházejí do domu Dágonova, nešlapají na prah Dágonùv v Azotu až do tohoto dne.
1Sa 5:6 Tedy ztížena jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a pohubila je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i konèiny jeho.
1Sa 5:7 Vidouce pak muži Azotští, co se dìje, øekli: Nech nezùstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo tìžká jest ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu našemu.
1Sa 5:8 I obeslali a shromáždili všecka knížata Filistinská k sobì, a øekli: Co uèiníme s truhlou Boha Izraelského? Odpovìdìli: Nech jest doprovozena do Gát truhla Boha Izraelského. I zprovodili tam truhlu Boha Izraelského.
1Sa 5:9 Stalo se pak, když ji vyprovázeli, že ruka Hospodinova pøikroèila k mìstu trápením velikým velmi, a ranila muže mìsta od malého až do velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno vøedù.
1Sa 5:10 Z té pøíèiny poslali truhlu Boží do Akaron. A když pøišla truhla Boží do Akaron, zkøikli Akaronští, økouce: Zprovodili k nám truhlu Boha Izraelského, aby nás pomoøili i náš lid.
1Sa 5:11 Protož poslavše, shromáždili všecka knížata Filistinská, a øekli: Odešlete truhlu Boha Izraelského, a se navrátí na místo své, a nezmoøí nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení smrtelné po všem tom mìstì, a velmi tìžká byla ruka Boží tam.
1Sa 5:12 Muži pak, kteøíž nezemøeli, ranìni byli neduhy na zadku, tak že køik mìsta vstupoval až k nebi.
1Sa 6:1 Byla pak truhla Hospodinova v krajinì Filistinské za sedm mìsícù.
1Sa 6:2 Tedy Filistinští povolavše knìží a hadaèù, øekli: Co uèiníme s truhlou Hospodinovou? Oznamte nám, kterak bychom ji odeslali na místo její?
1Sa 6:3 Kteøíž odpovìdìli: Jestliže odešlete truhlu Boha Izraelského, neodsílejte jí prázdné, ale všelijak dejte jí obìt za provinìní; tehdy uzdraveni budete, a poznáte, proè ruka jeho neodešla od vás.
1Sa 6:4 I øekli: Jakáž jest to obìt za høích, kterouž jí dáti máme? Odpovìdìli: Vedlé poètu knížat Filistinských pìt zadkù zlatých a pìt myší zlatých; nebo rána jednostejná jest na všechnìch, i na knížatech vašich.
1Sa 6:5 Udìláte tedy podobenství zadkù svých a podobenství myší svých, kteréž pokazily zemi, i dáte slávu Bohu Izraelskému; snad pozlehèí ruky své nad vámi, i nad bohy vašimi a nad zemí vaší.
1Sa 6:6 A proè obtìžujete srdce svá, jako jsou obtížili Egyptští a Farao srdce své? Zdaliž, když divné vìci prokázal pøi nich, nepropustili jich, a oni odešli?
1Sa 6:7 A protož udìlejte vùz nový jeden a vezmìte dvì krávy otelené, na kteréž jha nebylo vzkládáno, a zapøáhnìte ty krávy do vozu, a zavøete telata jejich doma, aby za nimi nešla.
1Sa 6:8 A vezmouce truhlu Hospodinovu, vstavte ji na vùz; nádoby pak zlaté, kteréž jste dali jí za provinìní,

položte v škøiòce po boku jejím, a propus□te ji, a□ odejde.
1Sa 6:9 A šetøte: Jestliže□ cestou k cíli svému pùjde do Betsemes, on□ jest nám zpùsobil všecko toto zlé pøenáramné; pakli nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás, ale náhodou nám to pøišlo.
1Sa 6:10 Uèinili tedy ti muži tak, a vzavše dvì krávy otelené, zapøáhli je do toho vozu, a telata jejich zavøeli doma.
1Sa 6:11 A vstavili truhlu Hospodinovu na vùz, i škøiòku i myši zlaté, a podobizny zadkù svých.
1Sa 6:12 I šly upøímo krávy cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou pøedce jdouce a øièíce, aniž se uchýlily na pravo aneb na levo. Knížata také Filistinská šla za nimi až ku pomezí Betsemes.
1Sa 6:13 Betsemští pak žali tehdáž pšenici v údolí, a pozdvihše oèí svých, uzøeli truhlu; i veselili se, vidouce ji.
1Sa 6:14 A když pøijel vùz na pole Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl tu kámen veliký. Tedy zsekavše døíví vozu toho i ty krávy, obìtovali je v obìt zápalnou Hospodinu.
1Sa 6:15 Levítové pak složili truhlu Hospodinovu i škøiòku, kteráž byla pøi ní, v níž byly nádoby zlaté, a postavili na ten kámen veliký. Muži pak Betsemští dodávali obìtí zápalných, a obìtovali obìti v ten den Hospodinu.
1Sa 6:16 Což vidìvše knížata Filistinská, navrátili se do Akaron téhož dne.
1Sa 6:17 Tito jsou pak zadkové zlatí, kteréž dali Filistinští za své provinìní Hospodinu, za Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát jeden, za Akaron jeden.
1Sa 6:18 Myši také zlaté, vedlé poètu všech mìst Filistinských, za patero knížetství, od mìsta hrazeného až do vsi nehrazené, a až k kameni tomu velikému, na nìmž postavili truhlu Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto dne na poli Jozue Betsemského.
1Sa 6:19 Pobil pak Hospodin z mužù Betsemských, kteøíž hledìli do truhly Hospodinovy, pobil, pravím, z lidu padesát tisícù a sedmdesáte mužù. I kvílil lid, proto že uèinil Hospodin v lidu porážku velikou.
1Sa 6:20 Protož øekli muži Betsemští: Kdož bude moci ostáti pøed Hospodinem Bohem svatým tímto? A k komu odejde od nás?
1Sa 6:21 I poslali posly k obyvatelùm Kariatjeharim, økouce: Vrátili zase Filistinští truhlu Hospodinovu; pøiïte, vezmìte ji k sobì.
1Sa 7:1 Tedy pøišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na pahrbek, a Eleazara syna jeho posvìtili, aby ostøíhal truhly Hospodinovy.
1Sa 7:2 Stalo se pak, že od toho èasu, jakž zùstala truhla v Kariatjeharim, když bylo pøebìhlo mnoho dní, a byl již rok dvadcátý, teprv se roztoužil všecken dùm Izraelský po Hospodinu.
1Sa 7:3 Nebo byl mluvil Samuel ke všemu domu Izraelskému, øka: Jestliže celým srdcem svým obracíte se k Hospodinu, odejmìte bohy cizí z prostøedku sebe i Astarota, a ustavte srdce své pøi Hospodinu, a služte jemu samému, a vysvobodí vás z ruky Filistinských.
1Sa 7:4 A tak zavrhli synové Izraelští Bálim i Astarota, a sloužili Hospodinu samému.
1Sa 7:5 Byl také øekl Samuel: Shromažïte všecken lid Izraelský do Masfa, a modliti se budu za vás Hospodinu.
1Sa 7:6 I shromáždili se do Masfa, a vážíce vodu, vylévali pøed Hospodinem, a postíce se v ten den, øekli tam: Zhøešili jsme proti Hospodinu. A soudil Samuel syny Izraelské v Masfa.
1Sa 7:7 Uslyšavše pak Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové Izraelští, báli se pøíchodu Filistinských.
1Sa 7:8 Proèež øekli synové Izraelští Samuelovi: Nepøestávej volati za nás k Hospodinu Bohu našemu, aby nás vysvobodil z ruky Filistinských.
1Sa 7:9 Vzav tedy Samuel beránka jednoho, kterýž ještì ssal, obìtoval ho celého v obìt zápalnou Hospodinu. I modlil se Samuel Hospodinu za Izraele, a uslyšel jej Hospodin.
1Sa 7:10 I bylo, že když Samuel obìtoval obìt zápalnou, Filistinští pøiblížili se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahømìl Hospodin høímáním náramným v ten den nad Filistinskými, a potøel je, i poraženi jsou pøed tváøí Izraele.
1Sa 7:11 Vytáhše pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské, a bili je až pod Betchar.
1Sa 7:12 Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo øekl: Až potud pomáhal nám Hospodin.
1Sa 7:13 A tak sníženi jsou Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské; a byla ruka Hospodinova proti Filistinským po všecky dny Samuelovy.
1Sa 7:14 Navrácena jsou také mìsta Izraelovi, kteráž byli Filistinští odtrhli od Izraele, poèna od Akaron až do Gát; i pomezí jejich vysvobodil Izrael z ruky Filistinských. A byl pokoj mezi Izraelem a Amorejskými.
1Sa 7:15 I soudil Samuel Izraele po všecky dny života svého.
1Sa 7:16 A chodì každého roku, obcházel Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na všech tìch místech.
1Sa 7:17 (Potom navracoval se do Ramata, nebo tam byl dùm jeho, a tam soudil Izraele.) Tam také vzdìlal oltáø Hospodinu.
1Sa 8:1 Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své za soudce v Izraeli.
1Sa 8:2 A bylo jméno syna jeho prvorozeného Joel, a jméno druhého Abia; ti byli soudcové v Bersabé.

1Sa 8:3 Nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce dary, pøevraceli soud.
1Sa 8:4 Shromáždili se tedy všickni starší Izraelští, a pøišli k Samuelovi do Ramata.
1Sa 8:5 A øekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národù.
1Sa 8:6 I nelíbila se ta øeè Samuelovi, že øekli: Dej nám krále, aby nás soudil. Protož modlil se Samuel Hospodinu.
1Sa 8:7 Tedy øekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, což mluví tobì; nebo ne tebou jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi.
1Sa 8:8 Podlé všech skutkù tìch, kteréž èinili od onoho dne, v nìmž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne, a sloužili bohùm cizím, tak oni èiní i tobì.
1Sa 8:9 Protož nyní uposlechni hlasu jejich, a však nejprv osvìdè pilnì pøed nimi, a oznam jim obyèej krále, kterýž nad nimi kralovati bude.
1Sa 8:10 I mluvil Samuel všecky øeèi Hospodinovy k lidu, kteøíž krále žádali od nìho.
1Sa 8:11 A øekl: Tento bude obyèej krále, kterýž kralovati bude nad vámi: Bráti bude syny vaše, a dá je k vozùm svým, a zdìlá sobì z nich jezdce, a bìhati budou pøed vozem jeho.
1Sa 8:12 Také ustanoví je sobì za hejtmany nad tisíci a za padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali obilé jeho, též aby jemu dìlali nástroje váleèné a pøípravy k vozùm jeho.
1Sa 8:13 Dcery také vaše bráti bude, aby dìlaly masti, a byly kuchaøky a pekaøky.
1Sa 8:14 Nadto pole vaše a vinice vaše, i olivoví vaše nejvýbornìjší pobéøe a rozdá služebníkùm svým.
1Sa 8:15 Také z toho, což vsejete, a z vinic vašich desátky bráti bude, a dá komorníkùm a služebníkùm svým.
1Sa 8:16 Též služebníky vaše a dìvky vaše, a mládence vaše nejzpùsobnìjší, i osly vaše vezme, aby jimi dìlal dílo své.
1Sa 8:17 Z stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za služebníky.
1Sa 8:18 I budete volati v ten den pøíèinou krále vašeho, kteréhož byste sobì vyvolili, a nevyslyší vás Hospodin dne toho.
1Sa 8:19 Nechtìl však lid uposlechnouti øeèi Samuelovy, a øekli: Nikoli, ale král bude nad námi,
1Sa 8:20 Abychom i my také byli, jako všickni jiní národové, a souditi nás bude král náš, a vycházeje pøed námi, bojovati bude za nás.
1Sa 8:21 Vyslyšev tedy Samuel všecka slova lidu, oznámil je Hospodinu.
1Sa 8:22 I øekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim krále. Protož øekl Samuel mužùm Izraelským: Jdìtež jeden každý do mìsta svého.
1Sa 9:1 Byl pak muž z pokolení Beniamin, jménem Cis, syn Abiele syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna muže Jemini, muž udatný.
1Sa 9:2 Ten mìl syna jménem Saule, mládence krásného, tak že žádného z synù Izraelských nebylo pìknìjšího nad nìj; od ramene svého vzhùru pøevyšoval všecken lid.
1Sa 9:3 Byly se pak ztratily oslice Cis, otce Saulova. I øekl Cis Saulovi synu svému: Vezmi i hned s sebou jednoho z služebníkù, a vstana, jdi, hledej oslic.
1Sa 9:4 A tak šel pøes horu Efraim, a prošel až do zemì Salisa, a nic nenalezli; prošli také zemi Sálim, a nic nenalezli. Ještì pøešli i zemi Jemini, a nenalezli.
1Sa 9:5 Když pak pøišli do zemì Zuf, øekl Saul služebníku svému, kterýž byl s ním: Poï, a navra me se, aby otec mùj nechaje tìch oslic, nemìl starosti o nás.
1Sa 9:6 Kterýž øekl jemu: Aj, nyní muž Boží jest v mìstì tomto, a muž ten jest znamenitý; cožkoli praví, všecko se tak stává. Medle, jdìme tam, zdali by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom jíti mìli.
1Sa 9:7 Odpovìdìl Saul služebníku svému: Aj, pùjdeme. Co pak pøineseme muži tomu? Nebo jsme chléb vytrávili z pytlíkù našich, ani daru nemáme, kterýž bychom pøinesli muži Božímu. Což máme?
1Sa 9:8 I doložil služebník, odpovídaje Saulovi, a øekl: Hle, nalezl jsem u sebe ètvrt lotu støíbra; to dám muži Božímu, aby nám oznámil cestu naši.
1Sa 9:9 (Za starodávna v Izraeli tak øíkával každý, kdož jíti mìl raditi se s Bohem: Poïte, a pùjdeme až k vidoucímu. Nebo ten, kterýž nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.)
1Sa 9:10 Øekl tedy Saul služebníku svému: Dobrá jest øeè tvá, nu, jdìmež. I šli do mìsta, v kterémž byl muž Boží.
1Sa 9:11 A když vcházeli na horu mìsta, potkali se s dìveèkami, vycházejícími vážit vody. I øekli jim: Jest-li zde vidoucí?
1Sa 9:12 Kteréž odpovìdìly jim a øekly: Jest. Hle, a on pøed tebou, pospìš tedy; nebo dnes pøišel do mìsta, proto že obìtuje dnes lid na té hoøe.
1Sa 9:13 Hned jakž vejdete do mìsta, tedy naleznete ho, prvé než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti, dokudž on nepøijde, nebo on požehná obìtí, a potom pozvaní jísti budou. A protož jdìte, nebo v tuto chvíli naleznete ho.

1Sa 9:14 I šli do mìsta. A když vcházeli do prostøed mìsta, aj, Samuel vycházel proti nim, aby vstoupil na tu horu.
1Sa 9:15 Hospodin pak zjevil Samuelovi o jeden den prvé, nežli pøišel Saul, øka:
1Sa 9:16 V tuto chvíli zítra pošli k tobì muže z zemì Beniamin, kteréhož pomažeš, aby byl vùdce lidu mého Izraelského, a vysvobodí lid mùj z ruky Filistinských; vzhlédl jsem zajisté na lid svùj, nebo pøišlo volání jeho ke mnì.
1Sa 9:17 A když Samuel uzøel Saule, øekl jemu Hospodin: Aj, teï ten muž, o kterémž pravil jsem tobì: ten spravovati bude lid mùj.
1Sa 9:18 Tedy pøistoupil Saul k Samuelovi v bránì, a øekl: Ukaž mi, prosím, kde jest tuto dùm vidoucího?
1Sa 9:19 I odpovìdìl Samuel Saulovi: Já jsem vidoucí. Vstupiž pøede mnou na horu, a budete dnes jísti se mnou; potom ráno propustím tì, a cožkoli jest v srdci tvém, oznámím tobì.
1Sa 9:20 O oslice pak, kteréž se ztratily dnes tøetí den, nic se nestarej, nebo nalezeny jsou. Ale na koho žádost všeho Izraele? Zdali ne na tebe a na všecken dùm otce tvého?
1Sa 9:21 I odpovìdìl Saul a øekl: Zdaliž já nejsem syn Jemini, z nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i èeled má jest nejchaternejší ze všech èeledí pokolení Beniaminova. Proèež jsi tedy ke mnì mluvil taková slova?
1Sa 9:22 A pojav Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do pokoje, a dal jim místo nejpøednìjší mezi pozvanými, jichž bylo okolo tøidcíti mužù.
1Sa 9:23 I øekl Samuel kuchaøi: Dej sem ten díl, který jsem dal tobì, o kterémž jsem øekl: Schovej jej obzvláštnì.
1Sa 9:24 Když tedy pøinesl kuchaø plece i s tím, což se ho pøidrželo, položil Samuel pøed Saule, a øekl: Teï, což pozùstalo, vezmi sobì, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro tebe, jakž jsem øekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s Samuelem v ten den.
1Sa 9:25 A když sešli s hory do mìsta, mluvil s Saulem na vrchní podlaze.
1Sa 9:26 Potom vstali velmi ráno. I stalo se, když záøe vzcházela, že zavolal Samuel Saule na hùru, øka: Vstaò, a propustím tì. Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven, on i Samuel.
1Sa 9:27 A když pøicházeli na konec mìsta, øekl Samuel Saulovi: Rci služebníku, a jde napøed, (i šel); ty pak pozastav se málo, až oznámím øeè Boží.
1Sa 10:1 Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na hlavu jeho, a políbil ho, i øekl: Aj, teï pomazal tì Hospodin nad dìdictvím svým za vùdce.
1Sa 10:2 Když pùjdeš dnes ode mne, nalezneš dva muže u hrobu Ráchel v konèinách Beniamin v Zelzachu. Kteøíž øeknou tobì: Nalezeny jsou oslice, jichž jsi chodil hledati. A aj, otec tvùj nechav péèe o oslice, stará se o vás, pravì: Kterak udìlám o syna svého?
1Sa 10:3 A odejda odtud dále, pøijdeš až k rovinì Tábor. I potkají se s tebou tam tøi muži vstupující k Bohu do Bethel, jeden nesa tøi kozelce, druhý nesa tøi pecníky chleba, a tøetí nesa láhvici vína.
1Sa 10:4 Kteøížto když tì pozdraví, dadí dva chleby, kteréž pøijmeš z rukou jejich.
1Sa 10:5 Potom pøijdeš na pahrbek Boží, na kterémž jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do mìsta, potká se s tebou zástup prorokù sstupujících s hory, a pøed nimi loutna, buben i píš alka a harfa, a oni prorokovati budou.
1Sa 10:6 I sstoupí na tì Duch Hospodinùv, a prorokovati budeš s nimi, a promìnìn budeš v muže jiného.
1Sa 10:7 Když tedy zbìhnou se tato znamení pøi tobì, uèiò, cožkoli najde ruka tvá, nebo Bùh s tebou jest.
1Sa 10:8 Potom sstoupíš pøede mnou do Galgala, a aj, já sstoupím k tobì, abych obìtoval obìti zápalné, též abych obìtoval obìti pokojné. Za sedm dní èekati budeš, až pøijdu k tobì, a ukáži, co bys mìl èiniti.
1Sa 10:9 A bylo, když se obrátil, aby šel od Samuele, že Bùh promìnil srdce jeho v jiné, a zbìhla se všecka ta znamení dne toho.
1Sa 10:10 I pøišli tam ku pahrbku, a aj, zástup prorokù proti nìmu, i sstoupil na nìj Duch Boží, a prorokoval u prostøed nich.
1Sa 10:11 Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali prvé, vidìli, an prorokuje s proroky. Proèež mluvil každý, jeden k druhému: Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul mezi proroky?
1Sa 10:12 I odpovìdìl jeden odtud a øekl: A kdo jest otec jejich? Protož pøišlo to v pøísloví: Zdali také Saul mezi proroky?
1Sa 10:13 A pøestav prorokovati, pøišel na horu.
1Sa 10:14 Øekl pak strýc Saulùv jemu a k služebníku jeho: Kam jste chodili? Odpovìdìl: Hledati oslic; když jsme pak poznali, že jich není, pøišli jsme k Samuelovi.
1Sa 10:15 I øekl strýc Saulùv: Povìz mi medle, co vám øekl Samuel?
1Sa 10:16 Odpovìdìl Saul strýci svému: Oznámil nám místnì, že by nalezeny byly oslice. Ale s strany království nic mu neoznámil, co mluvil Samuel.
1Sa 10:17 Svolal pak Samuel lid k Hospodinu do Masfa,
1Sa 10:18 A øekl synùm Izraelským: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z Egypta, a vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nýbrž z ruky všech království ssužujících vás.

1Sa 10:19 Ale vy dnes zavrhli jste Boha svého, kterýž sám vyprošuje vás ze všech zlých vìcí vašich a z úzkostí vašich, a øekli jste jemu: Krále ustanov nad námi. Protož nyní postavtež se pøed Hospodinem po pokoleních svých a po tisících svých.
1Sa 10:20 A když Samuel kázal pøistupovati všechnìm pokolením Izraelským, pøišlo na pokolení Beniamin.
1Sa 10:21 Potom kázal pøistupovati pokolení Beniamin po èeledech jich, i pøišlo na èeled Matri, a pøišlo na Saule, syna Cis. I hledali ho, a není nalezen.
1Sa 10:22 Protož ptali se opìt Hospodina: Pøijde-li ještì sem ten muž? I odpovìdìl Hospodin: Aj, skryl se mezi nádobím.
1Sa 10:23 Tedy bìželi a vzali ho odtud. I postavil se u prostøed lidu, a pøevyšoval všecken lid od ramene svého vzhùru.
1Sa 10:24 I øekl Samuel všemu lidu: Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, že mu není podobného ve všem lidu? Protož zkøikl všecken lid, a øekli: Živ buï král!
1Sa 10:25 I oznamoval Samuel lidu o správì království, a vepsal to do knihy, kterouž položil pøed Hospodinem. Potom propustil Samuel všecken lid, jednoho každého do domu jeho.
1Sa 10:26 Také i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s ním vojska, jichžto srdcí Bùh se dotekl.
1Sa 10:27 Ale lidé nešlechetní øekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali jím, ani mu pocty nepøinesli. On pak èinil se neslyše.
1Sa 11:1 Tedy pøitáhl Náhas Ammonitský, a položil se proti Jábes v Gálad. I øekli všickni muži Jábes k Náhasovi: Uèiò s námi smlouvu, a budeme sloužiti.
1Sa 11:2 Jimž odpovìdìl Náhas Ammonitský: Na ten zpùsob uèiním s vámi smlouvu, jestliže každému z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohanìní na všecken Izrael.
1Sa 11:3 I øekli jemu starší Jábes: Propùjè nám sedm dní, a rozešleme posly po všech konèinách Izraelských, a nebude-li žádného, kdo by nás vysvobodil, tedy vyjdeme k tobì.
1Sa 11:4 Když pak pøišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili ta slova v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali.
1Sa 11:5 A aj, Saul šel za voly s pole. I øekl Saul: Co je lidu, že pláèe? I vypravovali jemu slova mužù Jábes.
1Sa 11:6 Tedy sstoupil Duch Boží na Saule, když uslyšel slova ta, a rozhnìvala se prchlivost jeho náramnì.
1Sa 11:7 A vzav pár volù, rozsekal je na kusy, a rozeslal po všech krajinách Izraelských po týchž poslích, øka: Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem, tak se stane s voly jeho. I pøipadl strach Hospodinùv na lid, a vyšli jako muž jeden.
1Sa 11:8 I seètl je v Bezeku; a bylo synù Izraelských tøikrát sto tisíc, a mužù Juda tøidceti tisícù.
1Sa 11:9 I øekli tìm poslùm, kteøíž byli pøišli: Takto povíte mužùm Jábes v Galád: Zítra budete vysvobozeni, když slunce obejde. I pøišli poslové, a oznámili mužùm Jábes, kteøížto zradovali se.
1Sa 11:10 Tedy øekli muži Jábes Ammonitským: Ráno vyjdeme k vám, abyste nám uèinili, cožkoli se vám za dobré vidìti bude.
1Sa 11:11 Nazejtøí pak rozdìlil Saul lid na tøi houfy; i vskoèili do prostøed vojska v èas jitøního bdìní, a bili Ammonitské, až slunce dobøe vzešlo; kteøíž pak byli pozùstali, rozprchli se, tak že nezùstalo z nich ani dvou pospolu.
1Sa 11:12 I øekl lid Samuelovi: Kdo jest ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati bude nad námi? Vydejte ty muže, a je zbijeme.
1Sa 11:13 Ale Saul øekl: Nebude dnes žádný zabit, ponìvadž dnes uèinil Hospodin vysvobození v Izraeli.
1Sa 11:14 I øekl Samuel lidu: Pøiïte, a poïme do Galgala, obnovíme tam království.
1Sa 11:15 Šel tedy všecken lid do Galgala, a ustanovili tam Saule za krále pøed Hospodinem v Galgala, a obìtovali také tam obìti pokojné pøed Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni muži Izraelští velmi velice.
1Sa 12:1 Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj, uposlechl jsem hlasu vašeho ve všem, což jste mluvili ke mnì, a ustanovil jsem nad vámi krále.
1Sa 12:2 A nyní aj, král jde pøed vámi, já pak zstaral jsem se a ošedivìl, a synové moji, aj, mezi vámi jsou. Já také chodil jsem pøed vámi od své mladosti až do dnešního dne.
1Sa 12:3 A však aj, teï jsem. Vydejte svìdectví proti mnì pøed Hospodinem a pøed pomazaným jeho, vzal-li jsem èího vola, aneb vzal-li jsem èího osla, utiskl-li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem od koho úplatek, abych na nìm pøehlédl nìco, a navrátím vám.
1Sa 12:4 Odpovìdìli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi ublížil nám, aniž jsi co vzal z ruky kterého èlovìka.
1Sa 12:5 Øekl ještì jim: Svìdek jest Hospodin proti vám, svìdek jest i pomazaný jeho v tento den, že jste nenalezli pøi mnì nièehož. I øekl lid: Svìdek jest.
1Sa 12:6 Tedy øekl Samuel lidu: Hospodin jest svìdek, kterýž uèinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše z zemì Egyptské.
1Sa 12:7 Protož nyní postavte se, a s vámi v soud vejdu pøed Hospodinem o všecky spravedlivé skutky Hospodinovy, kteréž uèinil s vámi i s otci vašimi.
1Sa 12:8 Když byl všel Jákob do Egypta, volali otcové vaši k Hospodinu; i poslal Hospodin Mojžíše a Arona,

kteøíž vyvedli otce vaše z Egypta, a osadili je na tomto místì.
1Sa 12:9 A když se zapomenuli na Hospodina Boha svého, vydal je v ruku Zizary, knížete vojska Azor, a v ruku Filistinských, též v ruku krále Moábského, kteøíž bojovali proti nim.
1Sa 12:10 Ale když volali k Hospodinu a øekli: Zhøešili jsme, nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme Bálim a Astarot, protož nyní vysvoboï nás z ruky nepøátel našich, a sloužiti budeme tobì:
1Sa 12:11 I poslal Hospodin Jerobále a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z ruky nepøátel vašich okolních, a bydlili jste bezpeènì.
1Sa 12:12 Potom vidouce, že Náhas král synù Ammon pøitáhl proti vám, øekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ješto Hospodin Bùh váš jest králem vaším.
1Sa 12:13 Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste zvolili, za nìhož jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad vámi králem.
1Sa 12:14 Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpìèovati øeèi Hospodinovì, tak i vy i král, kterýž kraluje nad vámi, ostojíte, jdouce za Hospodinem Bohem vaším.
1Sa 12:15 Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete øeèi jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcùm vašim.
1Sa 12:16 Ještì se teï pozastavte, a vizte vìc tuto velikou, kterouž uèiní Hospodin pøed oèima vašima.
1Sa 12:17 Zdaliž není dnes žeò pšenièná? Volati budu k Hospodinu, i vydá høímání a déš□, tak že poznati a vidìti musíte, jak jest to velmi zlá vìc, kteréž jste se dopustili pøed oèima Hospodinovýma, žádavše sobì krále.
1Sa 12:18 Protož volal Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin høímání a déš□ v ten den. I bál se všecken lid Hospodina velmi i Samuele.
1Sa 12:19 A øekl všecken lid Samuelovi: Modl se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom nezemøeli; nebo jsme pøidali ke všem høíchùm našim i toto zlé, že jsme sobì žádali krále.
1Sa 12:20 I øekl Samuel lidu: Nebojte se. Uèinili□ jste sic všecko to zlé, však proto neodstupujte zpìt od Hospodina, ale služte Hospodinu celým srdcem svým.
1Sa 12:21 Neodstupujte, pravím, následujíce marnosti, totiž cizích bohù, kteøíž nic neprospívají, aniž vysvobozují, nebo jsou marnost.
1Sa 12:22 Neopustí□ zajisté Hospodin lidu svého pro jméno své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás sobì vzdìlal v lid.
1Sa 12:23 Ode mne také odstup to, abych mìl høešiti proti Hospodinu, a pøestávati modliti se za vás, nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a pøímou.
1Sa 12:24 A však bojte se Hospodina a služte jemu v pravdì celým srdcem svým; nebo vidíte, jak veliké vìci uèinil s vámi.
1Sa 12:25 Jestliže pak pøedce zle èiniti budete, i vy i král váš zahynete.
1Sa 13:1 Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval pak dvì létì nad Izraelem),
1Sa 13:2 Vybral sobì tøi tisíce z Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v Michmas a na hoøe Bethel, a tisíc bylo s Jonatou v Gabaa Beniaminovì; ostatek pak lidu rozpustil jednoho každého do pøíbytku jeho.
1Sa 13:3 I pobil Jonata stráž Filistinských, kterouž mìli na pahrbku, a uslyšeli to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po vší zemi, øka: A□ to slyší Hebrejští.
1Sa 13:4 A tak slyšel všecken Izrael, že bylo praveno: Pobil Saul stráž Filistinských, proèež také zošklivenbyl Izrael mezi Filistinskými. I svolán jest lid za Saulem do Galgala.
1Sa 13:5 Filistinští pak sebrali se k boji proti Izraelovi, tøidceti tisíc vozù, a šest tisíc jezdcù, a lidu ve množství, jako jest písku na bøehu moøském. I vytáhli a položili se v Michmas na východ Betaven.
1Sa 13:6 A protož muži Izraelští vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid), skryl se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v horách, i v jamách.
1Sa 13:7 Hebrejští také pøepravili se pøes Jordán do zemì Gád a Galád. Saul pak ještì byl v Galgala, a všecken lid zastrašil se, jda za ním.
1Sa 13:8 I oèekával tu za sedm dní vedlé èasu uloženého od Samuele; a když nepøicházel Samuel do Galgala, rozešel se lid od nìho.
1Sa 13:9 Tedy øekl Saul: Pøineste ke mnì obìt zápalnou a obìti pokojné. I obìtoval obìti zápalné.
1Sa 13:10 Když pak již dokonal obìtování obìti zápalné, aj, Samuel pøicházel, a Saul vyšel proti nìmu, aby ho pøivítal.
1Sa 13:11 I øekl Samuel: Co jsi uèinil? Odpovìdìl Saul: Když jsem vidìl, že se lid rozchází ode mne, a ty nepøicházíš k uloženému dni, a Filistinští byli shromáždìni v Michmas:
1Sa 13:12 I øekl jsem: Nyní pøipadnou Filistinští na mne v Galgala, a tváøi Hospodinovì nemodlil jsem se. Takž jsem se opovážil a obìtoval jsem obìti zápalné.
1Sa 13:13 Tedy øekl Samuel Saulovi: Bláznivì jsi uèinil, nezachovals pøikázaní Hospodina Boha svého, kteréž pøikázal tobì; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na vìky.
1Sa 13:14 Ale již nyní království tvé neostojí. Vyhledal□ jest Hospodin sobì muže vedlé srdce svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vùdce nad lidem jeho; nebo jsi nezachoval, což□ pøikázal Hospodin.

1Sa 13:15 Vstav pak Samuel, vstoupil z Galgala do Gabaa Beniaminova. A Saul naèetl lidu, kterýž zùstával pøi nìm, okolo šesti set mužù.
1Sa 13:16 Saul tedy a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zùstával s nimi, byli v Gabaa Beniaminovì, Filistinští pak leželi v Michmas.
1Sa 13:17 I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré rozdìlení. Houf jeden obrátil se k cestì Ofra, k zemi Sual;
1Sa 13:18 A houf druhý obrátil se na cestu Betoron; houf pak tøetí pustil se cestou krajiny, kteráž patøí k údolí Seboim na pouš.
1Sa 13:19 Kováøe pak žádného nenalézalo se ve vší zemi Izraelské; nebo byli øekli Filistinští: Aby sobì Hebrejští nenadìlali meèù a kopí.
1Sa 13:20 Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským, aby ostøil sobì jeden každý radlici svou, a motyku svou, sekeru svou i vidly své,
1Sa 13:21 Sic jinak byly štìrbiny na radlicích, motykách, vidlách tøírohých a sekerách; také i o zaostøení ostnu bývalo tìžko.
1Sa 13:22 I bylo, že v èas boje nenalézalo se meèe ani kopí u žádného z lidu toho, kterýž byl s Saulem a s Jonatou, toliko u Saule a u Jonaty syna jeho.
1Sa 13:23 Vyšla pak stráž Filistinských k cestám Michmas.
1Sa 14:1 Stalo se pak jednoho dne, že øekl Jonata syn Saulùv služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poï, pùjdeme k stráži Filistinských, kteráž jest na oné stranì. Ale otci svému toho nepovìdìl.
1Sa 14:2 Saul však zùstával na kraji pahrbku pod jabloní zrnatou, kteráž byla v Migron; a lidu, kterýž byl s ním, bylo okolo šesti set mužù,
1Sa 14:3 Tolikéž Achiáš syn Achitobùv, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, knìze Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevìdìl, že by odšel Jonata.
1Sa 14:4 Mezi tìmi pak prùchody, jimiž pokoušel se Jonata pøejíti k stráži Filistinských, byla skála pøíkrá k pøecházení s této strany, též skála pøíkrá k pøecházení s oné strany; jméno jedné Bóses, a jméno druhé Seneh.
1Sa 14:5 Jedna skála byla na pùlnoci proti Michmas, a druhá na poledne proti Gabaa.
1Sa 14:6 I øekl Jonata služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poï, pøejdìme k stráži tìch neobøezaných, snad bude Hospodin s námi; nebo není nesnadné Hospodinu zachovati ve mnoze aneb v mále.
1Sa 14:7 Odpovìdìl odìnec jeho: Uèiò, cožkoli jest v srdci tvém, obra se, kam chceš; aj, budu s tebou podlé vùle tvé.
1Sa 14:8 I øekl Jonata: Aj, my jdeme k mužùm tìm, a ukážeme se jim.
1Sa 14:9 Jestliže øeknou nám takto: Poèkejte, až pøijdeme k vám, stùjme na místì svém, a nechoïme k nim.
1Sa 14:10 Pakli by øekli takto: Vstupte k nám, jdìme, nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté nám bude za znamení.
1Sa 14:11 Ukázali se tedy oba dva stráži Filistinských. I øekli Filistinští: Hle, Hebrejští lezou z dìr, v nichž se byli skryli.
1Sa 14:12 I mluvili nìkteøí z stráže té k Jonatovi a k odìnci jeho, a øekli: Vstupte k nám, a povíme vám nìco. Proèež øekl Jonata k odìnci svému: Podiž za mnou, nebo je vydal Hospodin v ruku Izraele.
1Sa 14:13 A tak lezl èvermo Jonata a odìnec jeho za ním. I padali pøed Jonatou, a odìnec jeho mordoval je, jda za ním.
1Sa 14:14 A to byla porážka první, v níž zbil Jonata a odìnec jeho okolo dvadcíti mužù, jako v pùl honech rolí dvìma volùm s zápøež.
1Sa 14:15 Protož byl strach v tom ležení a na tom poli, i na všem tom lidu; strážní i oni loupežníci dìsili se též, až se zemì tøásla, nebo byla v strachu Božím.
1Sa 14:16 A vidouce strážní Saulovi v Gabaa Beniaminovì, oznámili, jak množství to narùzno prchá, a vždy více se potírá.
1Sa 14:17 Saul pak øekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhledejte i hned a zvìzte, kdo jest z našich odšel. A když vyhledávali, hle, Jonaty nebylo a odìnce jeho.
1Sa 14:18 I øekl Saul Achiášovi: Postav sem truhlu Boží. (Truhla pak Boží toho èasu byla s syny Izraelskými.)
1Sa 14:19 I stalo se, když ještì mluvil Saul k knìzi, že hømot, kterýž byl v vojštì Filistinských, více se rozcházel a rozmáhal. Protož øekl Saul knìzi: Spus ruku svou.
1Sa 14:20 Shromáždili se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a pøišli až k té bitvì; a aj, byl meè jednoho proti druhému s hømotem velmi velikým.
1Sa 14:21 Hebrejští pak nìkteøí byli s Filistinskými prvé, kteøíž táhli s nimi polem sem i tam; i ti také obrátili se a stáli pøi lidu Izraelském, kterýž byl s Saulem a s Jonatou.
1Sa 14:22 Všickni také muži Izraelští, kteøíž se skryli na hoøe Efraim, když uslyšeli, že by utíkali Filistinští, honili je i oni v té bitvì.
1Sa 14:23 I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak protáhl se až do Betaven.

1Sa 14:24 A aèkoli muži Izraelští utrápili se toho dne, však Saul zavázal lid s pøísahou, øka: Zloøeèený muž, kterýž by jedl chléb prvé, než bude veèer, a než se pomstím nad nepøátely svými. A tak neokusil všecken lid chleba.
1Sa 14:25 Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu po zemi.
1Sa 14:26 A když všel lid do lesa, vidìl tekoucí med; žádný však nepøièinil k ústùm svým ruky své, nebo se bál lid té pøísahy.
1Sa 14:27 Ale Jonata neslyšev, že otec jeho zavazoval lid pøísahou, vztáhl hùl, kterouž mìl v ruce své, a omoèil konec její v plástu medu, a obrátil ruku svou k ústùm svým; i osvítily se oèi jeho.
1Sa 14:28 Odpovídaje pak jeden z lidu, øekl: Velikou pøísahou zavázal otec tvùj lid, øka: Zloøeèený muž, kterýž by jedl chléb dnes, aèkoli zemdlel lid.
1Sa 14:29 Tedy øekl Jonata: Zkormoutil otec mùj lid zemì. Pohleïte, prosím, jak se osvítily oèi mé, hned jakž jsem okusil malièko medu toho.
1Sa 14:30 Èím více kdyby se byl smìle najedl dnes lid z loupeží nepøátel svých, kterýchž dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala vìtší porážka Filistinských?
1Sa 14:31 A tak bili toho dne Filistinské od Michmas až do Aialon; i ustal lid náramnì.
1Sa 14:32 Protož obrátil se lid k loupeži, a nabravše ovcí a volù i telat, zbili je na zemi; i jedl lid se krví.
1Sa 14:33 I povìdìli Saulovi, økouce: Aj, lid høeší proti Hospodinu, jeda se krví. Kterýž øekl: Pøestoupili jste pøikázaní. Pøivaltež i hned ke mnì kámen veliký.
1Sa 14:34 Opìt øekl Saul: Rozejdìte se mezi lid a rcete jim: Pøiveïte ke mnì jeden každý vola svého a jeden každý dobytèe své, a bíte tuto a jezte, i nebudete høešiti proti Hospodinu, jedouce se krví. Pøivedli tedy všecken lid jeden každý vola svého rukou svou té noci a zabíjeli tu.
1Sa 14:35 Vzdìlal také Saul oltáø Hospodinu; to nejprvnìjší oltáø udìlal Hospodinu.
1Sa 14:36 Potom øekl Saul: Pus□me se po Filistinských v noci, a budeme je loupiti až do jitra, aniž zùstavujme z nich koho. Kteøíž øekli: Což□ se koli vidí za dobré, uèiò. Ale knìz øekl: Pøistupme sem k Bohu.
1Sa 14:37 I tázal se Saul Boha: Pustím-li se za Filistinskými? Dáš-li je v ruku Izraelovu? I neodpovìdìl mu v ten den.
1Sa 14:38 Protož øekl Saul: Pøistupujte sem všecka knížata lidu, a vyzvìzte a vyhledejte, kdo se jest dopustil dnes høíchu nìjakého?
1Sa 14:39 Nebo živ□ jest Hospodin, kterýž vysvobozuje Izraele, že by□ pak i na Jonatovi synu mém to bylo, smrtí umøe. I neodpovìdìl jemu žádný ze všeho lidu.
1Sa 14:40 Øekl také všemu Izraelovi: Buïte vy na jedné stranì, já pak a Jonata syn mùj budeme na druhé stranì. Odpovìdìl lid Saulovi: Uèiò, což□ se za dobré vidí.
1Sa 14:41 Protož øekl Saul Hospodinu Bohu Izraelskému: Ukaž spravedlivì. I pøišlo na Jonatu a Saule, lid pak z toho vyšel.
1Sa 14:42 I øekl Saul: Vrzte los mezi mnou a mezi Jonatou synem mým. A postižen jest Jonata.
1Sa 14:43 Øekl tedy Saul Jonatovi: Povìz mi, co jsi uèinil? I povìdìl mu Jonata a øekl: Toliko jsem okusil malièko medu koncem holi, kterouž jsem mìl v ruce své, a aj, proto-liž mám umøíti?
1Sa 14:44 Odpovìdìl Saul: Toto uèiò mi Bùh a toto pøidej, že smrtí umøeš, Jonato.
1Sa 14:45 I øekl lid Saulovi: Což tedy umøíti má Jonata, kterýž uèinil vysvobození toto veliké v Izraeli? Odstup to, živ□ jest Hospodin, že nespadne vlas s hlavy jeho na zemi, ponìvadž s pomocí Boží uèinil to dnes. I vyprostil lid Jonatu, tak aby nebyl usmrcen.
1Sa 14:46 Tedy odtáhl Saul od Filistinských; Filistinští také navrátili se k místu svému.
1Sa 14:47 Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vùkol se všemi nepøátely svými, s Moábskými a s syny Ammon, a s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a kamž se koli obracel, ukrutnost provodil.
1Sa 14:48 Sebrav také vojska, porazil Amalecha, a vysvobodil Izraele z ruky zhoubcù jeho.
1Sa 14:49 Byli pak synové Saulovi: Jonata a Jesui a Melchisua; a jména dvou dcer jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak mladší Míkol.
1Sa 14:50 A jméno manželky Saulovy Achinoam, dcera Achimaasova; jméno pak hejtmana vojska jeho Abner, syn Ner, strýce Saulova.
1Sa 14:51 Nebo Cis byl otec Saulùv, a Ner otec Abnerùv, syn Abielùv.
1Sa 14:52 Byla pak válka veliká s Filistinskými po všecky dny Saulovy, protož kohožkoli Saul vidìl muže silného, a kohokoli udatného, bral ho k sobì.
1Sa 15:1 Øekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal mne, abych tì pomazal za krále nad lidem jeho, nad Izraelem, pozorujž tedy nyní hlasu slov Hospodinových.
1Sa 15:2 Takto praví Hospodin zástupù: Rozpomenul jsem se na to, co jest èinil Amalech Izraelovi, že se položil proti nìmu na cestì, když se bral z Egypta.
1Sa 15:3 Protož i hned táhni a zkaz Amalecha, a zahlaïte jako proklaté všecko, což má. Neslitovávejž se nad ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda až do osla.

1Sa 15:4 Sebral tedy Saul lid, a seètl je v Telaim, dvakrát sto tisíc pìších, a deset tisíc mužù Judských.
1Sa 15:5 A pøitáhl Saul až k mìstu Amalechovu, aby bojoval v údolí jeho.
1Sa 15:6 I øekl Saul Cinejským: Jdìte, oddìlte se, vyjdìte z prostøedku Amalechitských, abych vás s nimi nezahladil; nebo vy jste uèinili milosrdenství se všemi syny Izraelskými, když šli z Egypta. A tak odšel Cinejský z prostøedku Amalecha.
1Sa 15:7 I porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur, kteréž jest naproti Egyptu.
1Sa 15:8 Jal také Agaga krále Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí meèe.
1Sa 15:9 I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a skoty a krmný dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo, a nechtìli vyhubiti jich; což pak bylo nièemného a churavého, to zahubili.
1Sa 15:10 A protož stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi, økoucí:
1Sa 15:11 Žel mi, že jsem Saule ustanovil za krále, nebo odvrátil se ode mne, a slov mých nevyplnil. I rozhorlil se Samuel náramnì a volal k Hospodinu celou noc.
1Sa 15:12 Vstav pak Samuel, šel vstøíc Saulovi ráno. I oznámili Samuelovi, økouce: Saul pøišel na Karmel, a aj, pøipravil sobì místo, a odtud hnuv se, táhl a sstoupil do Galgala.
1Sa 15:13 A když pøišel Samuel k Saulovi, øekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo.
1Sa 15:14 Samuel pak øekl: Jaké pak jest to beèení ovcí tìch v uších mých, a øvání volù, kteréž já slyším?
1Sa 15:15 Odpovìdìl Saul: Od Amalechitských pøihnali je; nebo zachoval lid, což nejlepšího bylo z bravù a skotù, aby to obìtoval Hospodinu Bohu tvému, ostatek pak jsme zahladili jako prokleté.
1Sa 15:16 I øekl Samuel Saulovi: Dopus□, a□ oznámím tobì, co jest mi mluvil Hospodin noci této. Dí jemu: Oznam.
1Sa 15:17 Tedy øekl Samuel: Zdali jsi nebyl malièký sám u sebe? A pøedce uèinìn jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tì Hospodin za krále nad Izraelem.
1Sa 15:18 A poslal tì Hospodin na cestu a øekl tobì: Jdi, zahub jako proklaté høíšníky ty Amalechitské, a bojuj proti nim, dokudž byste nevyhladili jich.
1Sa 15:19 Proèež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova, ale obrátil jsi se k loupeži, a uèinils zlou vìc pøed oèima Hospodinovýma?
1Sa 15:20 Odpovìdìl Saul Samuelovi: Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a šel jsem cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a pøivedl jsem Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako proklaté vyhubil jsem.
1Sa 15:21 Ale lid vzal z loupeží bravy a skoty pøední z vìcí proklatých, k obìtování Hospodinu Bohu tvému v Galgala.
1Sa 15:22 I øekl Samuel: Zdaliž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obìtech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obìtovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopcù pøinášeti.
1Sa 15:23 Nebo zpoura jest takový høích jako èarodìjnictví, a pøestoupiti pøikázaní jako modláøství a obrazové. Ponìvadž jsi pak zavrhl øeè Hospodinovu, i on také zavrhl tì, abys nebyl králem.
1Sa 15:24 Tedy øekl Saul Samuelovi: Zhøešil jsem, že jsem pøestoupil rozkaz Hospodinùv a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich.
1Sa 15:25 Protož nyní odpus□, prosím, høích mùj, a navra□ se se mnou, a□ se pomodlím Hospodinu.
1Sa 15:26 I øekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou; nebo jsi zavrhl øeè Hospodinovu, tebe také zavrhl Hospodin, abys nebyl králem nad Izraelem.
1Sa 15:27 A když se obrátil Samuel, aby odšel, Saul uchytil køídlo pláštì jeho, i odtrhlo se.
1Sa 15:28 Tedy øekl jemu Samuel: Odtrhl□ jest Hospodin království Izraelské dnes od tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu, než jsi ty.
1Sa 15:29 Však proto vítìz Izraelský klamati nebude, ani želeti; nebo není èlovìkem, aby mìl èeho želeti.
1Sa 15:30 On pak øekl: Zhøešil□ jsem, ale vždy mne cti, prosím, pøed staršími lidu mého a pøed Izraelem, a navra□ se se mnou, abych se pomodlil Hospodinu Bohu tvému.
1Sa 15:31 I navrátiv se Samuel, šel za Saulem, a pomodlil se Saul Hospodinu.
1Sa 15:32 Øekl pak Samuel: Pøiveïte ke mnì Agaga, krále Amalechitského. I šel k nìmu Agag nádhernì; nebo øekl Agag: Jistì odešla hoøkost smrti.
1Sa 15:33 Ale Samuel øekl: Jakož uvedl sirobu na ženy meè tvùj, tak□ osiøí matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal Samuel Agaga na kusy pøed Hospodinem v Galgala.
1Sa 15:34 Potom odšel Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil do domu svého, do Gabaa Saulova.
1Sa 15:35 A již potom více Samuel nevidìl Saule až do dne smrti své; však plakal Samuel Saule. Hospodin pak želel toho, že uèinil Saule králem nad Izraelem.
1Sa 16:1 Øekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty budeš plakati Saule, ponìvadž jsem já ho zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem? Naplò roh svùj olejem a poï, pošli tì k Izai Betlémskému; nebo jsem vybral sobì z synù jeho krále.
1Sa 16:2 I øekl jemu Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije mne. Odpovìdìl Hospodin: Jalovici z

stáda vezmeš s sebou, a díš: Pøišel jsem, abych obìtoval Hospodinu.
1Sa 16:3 A pozveš Izai k obìti, já pak ukáži, co bys mìl èiniti; i pomažeš mi toho, o kterémž já tobì povím.
1Sa 16:4 A tak uèinil Samuel, jakž mu byl mluvil Hospodin, a pøišel do Betléma. A ulekše se starší mìsta, vyšli proti nìmu a øekli:Pokojný-li jest pøíchod tvùj?
1Sa 16:5 Odpovìdìl:Pokojný. Abych obìtoval Hospodinu, pøišel jsem. Posvìte se, a poïte k obìti se mnou. Posvìtil také Izai a synù jeho, a pozval jich k obìti.
1Sa 16:6 Když pak pøišli, vida Eliába, øekl:Jistì pøed Hospodinem jest pomazaný jeho.
1Sa 16:7 Ale Hospodin øekl Samuelovi:Nehleï na tvárnost jeho a na zrùst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; nebo nepatøím, naè patøí èlovìk. Èlovìk zajisté hledí na to, což jest pøed oèima, ale Hospodin hledí k srdci.
1Sa 16:8 I povolal Izai Abinadaba, a kázal mu jíti pøed Samuele. Kterýž øekl:Také ani toho nevyvolil Hospodin.
1Sa 16:9 Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I øekl:Ani toho nevyvolil Hospodin.
1Sa 16:10 Takž rozkázal Izai jíti sedmi synùm svým pøed Samuele. Ale Samuel øekl Izai:Ani tìch nevyvolil Hospodin.
1Sa 16:11 Potom øekl Samuel Izai:Jsou-li to již všickni synové? Odpovìdìl: Ještì zùstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy øekl Samuel Izai:Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za stùl, dokudž on sem nepøijde.
1Sa 16:12 I poslal a pøivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných oèí a libého vzezøení.) I øekl Hospodin:Vstana, pomaž ho, nebo to jest ten.
1Sa 16:13 Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u prostøed bratøí jeho. I odpoèinul Duch Hospodinùv na Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel do Ráma.
1Sa 16:14 Takž Duch Hospodinùv odšel od Saule, a nepokojil ho duch zlý od Hospodina.
1Sa 16:15 Služebníci pak Saulovi øekli jemu:Aj, teï duch Boží zlý nepokojí tì.
1Sa 16:16 Nech, medle, rozkáže pán náš služebníkùm svým, kteøíž stojí pøed tebou, a hledají muže, kterýž by umìl hráti na harfu, aby, když by pøišel na tì duch Boží zlý, hral rukou svou, a tobì aby lehèeji bylo.
1Sa 16:17 Tedy øekl Saul služebníkùm svým:Medle, vyhledejte mi muže, kterýž by umìl dobøe hráti, a pøiveïte ke mnì.
1Sa 16:18 I odpovìdìl jeden z služebníkù a øekl:Aj, vidìl jsem syna Izai Betlémského, kterýž umí hráti, muže udatného a bojovného, též správného a krásného, a jest s ním Hospodin.
1Sa 16:19 Protož poslal Saul posly k Izai, øka:Pošli mi Davida syna svého, kterýž jest pøi stádu.
1Sa 16:20 Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi synu svém Saulovi.
1Sa 16:21 Když pak pøišel David k Saulovi, stál pøed ním; i zamiloval ho velmi, a uèinìn jest jeho odìncem.
1Sa 16:22 Potom poslal opìt Saul k Izai, øka:Medle, nech David stojí pøede mnou, nebo jest našel milost pøed oèima mýma.
1Sa 16:23 I bývalo, že kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu, hrával rukou svou; i míval Saul polehèení, a lépe mu bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od nìho.
1Sa 17:1 I sebrali Filistinští vojska svá k boji, a shromáždili se u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se mezi Socho a Azeka na pomezí Dammim.
1Sa 17:2 Ale Saul a muži Izraelští sebravše se, položili se v údolí Elah, a sšikovali se k bitvì proti Filistinským.
1Sa 17:3 I stáli Filistinští na hoøe s strany jedné, a Izraelští stáli na hoøe s strany druhé, a údolí bylo mezi nimi.
1Sa 17:4 I vyšel muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš jménem, z Gát, zvýší šesti loket a dlani.
1Sa 17:5 Lebka pak ocelivá na hlavì jeho, a v pancíø brnìný byl obleèen, kterýžto pancíø vážil pìt tisíc lotù oceli.
1Sa 17:6 Též plechovice ocelivé byly na nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi rameny jeho.
1Sa 17:7 A døevo u kopí jeho jako vratidlo tkadlcovské, železo pak ostré kopí jeho vážilo šest set lotù železa; a ten, kterýž nosil braò jeho, šel pøed ním.
1Sa 17:8 I postavil se, a volal na vojska Izraelská, øka k nim: Naè jste to vyšli, vojensky se sšikovavše? Zdaliž já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi? Vybeøte z sebe muže, kterýž by sstoupil ke mnì.
1Sa 17:9 Jestliže mi bude moci odolati a zabije mne, tedy budeme služebníci vaši; pakli já pøemohu jej a zabiji ho, budete vy služebníci naši, a sloužiti budete nám.
1Sa 17:10 Pravil také ten Filistinský: Já jsem dnes zhanìl vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom se bili spolu.
1Sa 17:11 A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi.
1Sa 17:12 David pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova, (jehož jméno Izai, kterýž mìl osm synù, a již se byl sstaral za dnù Saule, pøiblíživ se k lidem sešlým.
1Sa 17:13 Tøi také synové Izai starší šedše, táhli na vojnu s Saulem. Jména tìch tøí synù jeho, kteøíž byli šli k boji: Eliáb prvorozený, a druhý po nìm Abinadab, tøetí pak Samma.
1Sa 17:14 Ale David byl nejmladší. A tak ti tøi synové starší odešli s Saulem).
1Sa 17:15 David tedy odšel od Saule a navrátil se, aby pásl stádo otce svého v Betlémì.
1Sa 17:16 I pøicházel ten Filistinský ráno a veèer, a stavìl se po ètyøidceti dní.
1Sa 17:17 Tedy øekl Izai Davidovi synu svému: Vezmi i hned pro bratøí své efi pražmy této a deset chlebù tìchto, a bìž do vojska k bratøím svým.

1Sa 17:18 A deset syøeèkù mladých tìchto doneseš hejtmanu, a navštívì bratøí své, pozdravíš jich, a základ jejich vyzdvihneš.
1Sa 17:19 Saul pak i oni, i všickni muži Izraelští byli v údolí Elah, bojujíce proti Filistinským.
1Sa 17:20 A tak vstav David tím ranìji a zanechav stáda pøi strážném, vzal to a šel, jakž mu byl pøikázal Izai. I pøišel až k šancùm, a aj, vojsko vycházelo do šiku a køièelo k bitvì.
1Sa 17:21 I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko proti vojsku.
1Sa 17:22 Protož David zanechav bøemene, kteréž s sebe složil u strážného pøi bøemeních, bìžel do vojska; a když pøišel, tázal se bratøí svých, jak se mají.
1Sa 17:23 A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel i David.
1Sa 17:24 Všickni pak muži Izraelští, jakž uzøeli toho muže, utíkali pøed tváøí jeho, a báli se náramnì.
1Sa 17:25 I mluvili Izraelští mezi sebou: Vidìli-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby pohanìní uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil, zbohatí ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dùm otce jeho osvobodí v Izraeli.
1Sa 17:26 I mluvil David mužùm, kteøíž stáli u nìho, a øekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho Filistinského a odjal pohanìní od Izraele? Nebo kdo jest Filistinský neobøezaný ten, že pohanìní uvodí na vojsko Boha živého?
1Sa 17:27 Odpovìdìl jemu lid v táž slova, øka: To bude dáno muži, kterýž by ho zabil.
1Sa 17:28 A uslyšev Eliáb, bratr jeho nejstarší, že mluví s tìmi muži, rozhnìval se Eliáb velmi na Davida, a øekl: Proè jsi sem pøišel? A komus nechal kolikasi tìch ovec na poušti? Znám já pýchu tvou a zlost srdce tvého, žes pøišel dívati se bitvì.
1Sa 17:29 I øekl David: Což jsem pak uèinil? Zdaž mi nebylo poruèeno?
1Sa 17:30 Tedy šel od nìho k jinému, jehož se tázal jako i prvé. I odpovìdìl jemu lid tak jako i prvé.
1Sa 17:31 A tak roznesla se slova, kteráž mluvil David, a oznámili je Saulovi. Kterýžto povolal ho.
1Sa 17:32 I øekl David Saulovi: Nech se neleká srdce èlovìka pro nìho; služebník tvùj pùjde a bude se bíti s Filistinským tímto.
1Sa 17:33 Ale Saul øekl Davidovi: Nebudeš moci jíti proti Filistinskému tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládenèek jsi, on pak jest muž bojovný od mladosti své.
1Sa 17:34 Odpovìdìl David Saulovi: Služebník tvùj pastýøem byl stáda otce svého, a když pøicházel lev aneb nedvìd, a bral dobytèe z stáda,
1Sa 17:35 Já dostihal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne oboøil, tedy ujma ho za èelist, bil jsem jej, až jsem ho i zabil.
1Sa 17:36 I lva i nedvìda zabil služebník tvùj; bude tedy Filistinský neobøezanec ten jako který z nich, nebo zhanìl vojska Boha živého.
1Sa 17:37 Øekl také David: Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z moci nedvìda, on mne vytrhne z ruky Filistinského tohoto. Tedy øekl Saul Davidovi: Jdi, a Hospodin budiž s tebou.
1Sa 17:38 I dal Saul obléci Davida v šaty své, a vstavil lebku ocelivou na hlavu jeho, a oblékl ho v pancíø.
1Sa 17:39 Pøipásal také David meè jeho na ty šaty jeho, a chtìl jíti, ale že tomu nezvykl, protož øekl David Saulovi: Nemohu v tom jíti, nebo jsem nepøivykl. I složil to David s sebe.
1Sa 17:40 A vzav hùl svou do ruky své, vybral sobì pìt kamenù hladkých z potoku, a vložil je do mošnièky pastýøské, kterouž mìl, totiž do pytlíku, a prak svùj v ruce nesl, a pøiblížil se k Filistinskému.
1Sa 17:41 Bral se také i Filistinský, jda a pøibližuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž nesl braò jeho, šel pøed ním.
1Sa 17:42 A když pohledìl Filistinský a uzøel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenèek, a ryšavý, a krásného vzezøení.
1Sa 17:43 I øekl Filistinský Davidovi: Což jsem pes, že jdeš proti mnì s holí? A zloøeèil Filistinský Davidovi skrze bohy své.
1Sa 17:44 Øekl také Filistinský Davidovi: Poï ke mnì, a dám tìlo tvé ptákùm nebeským a šelmám zemským.
1Sa 17:45 Odpovìdìl David Filistinskému: Ty jdeš ke mnì s meèem a s kopím a s pavézou, ale já k tobì jdu ve jménu Hospodina zástupù, Boha vojsk Izraelských, kterémuž jsi ty utrhal.
1Sa 17:46 Dnešního dne zavøe tì Hospodin v ruku mou, a zabiji tì, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám tìla vojska Filistinského dnes ptákùm nebeským a šelmám zemským, a pozná všecka zemì, že jest Bùh v Izraeli.
1Sa 17:47 A zví všecko shromáždìní toto, že ne meèem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo Hospodinùv jest boj), protož vydá vás v ruce naše.
1Sa 17:48 Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a šel, pøibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a bìžel proti Filistinskému, aby se s ním potýkal.
1Sa 17:49 V tom David vztáh ruku svou k mošnièce, vyòal z ní kámen, kterýmž hodil z praku, a udeøil Filistinského v èelo jeho tak, že kámen uvázl v èele jeho. I padl tváøí svou na zem.
1Sa 17:50 A tak pøemohl David Filistinského prakem a kamenem, a udeøiv Filistinského, zabil jej, aèkoli David

žádného meèe v ruce nemìl.
1Sa 17:51 A pøibìh David, stál nad Filistinským. Potom pochytiv meè jeho, dobyl ho z pošvy a zabil jej, a s□al jím hlavu jeho. To vidouce Filistinští, že umøel nejsilnìjší jejich, utíkali.
1Sa 17:52 A protož vstavše muži Izraelští a Judští, zkøikli a honili Filistinské, až kde se vchází do údolí, a až k branám Akaron. I padali, ranìni jsouce, Filistinští po cestì k Saraim, až do Gát a až do Akaron.
1Sa 17:53 A navrátivše se synové Izraelští od honìní Filistinských, vzebrali tábor jejich.
1Sa 17:54 Potom David vzav hlavu toho Filistinského, pøinesl ji do Jeruzaléma, a odìní jeho složil v stanu svém.
1Sa 17:55 Tehdáž pak, když vidìl Saul Davida jdoucího proti tomu Filistinskému, øekl Abnerovi hejtmanu vojska: Abner, èí jest syn ten mládenèek? Odpovìdìl Abner: Jako jest živa duše tvá, králi, že nevím.
1Sa 17:56 Ale král øekl: Zeptej ty se, èí jest syn mládenec ten.
1Sa 17:57 Když se pak vracoval David od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner, pøivedl jej pøed Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své.
1Sa 17:58 I øekl jemu Saul: Èí jsi syn, mládenèe? Odpovìdìl David: Syn služebníka tvého Izai Betlémského.
1Sa 18:1 I stalo se, že když pøestal mluviti k Saulovi, duše Jonatova spojila se s duší Davidovou, tak že ho zamiloval Jonata jako sebe samého.
1Sa 18:2 A tak Saul vzal jej k sobì toho dne, a nedopustil mu navrátiti se do domu otce jeho.
1Sa 18:3 I uèinil Jonata s Davidem smlouvu, proto že ho miloval jako duši svou.
1Sa 18:4 A složiv Jonata s sebe pláš□, kterýmž byl odín, dal jej Davidovi, i roucho své, až do meèe svého, a až do luèištì svého, i do pasu svého.
1Sa 18:5 Vycházel pak David, k èemuž ho koli posílal Saul, opatrnì sobì poèínaje. I ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se všemu lidu, též i služebníkùm Saulovým.
1Sa 18:6 Stalo se pak, když se oni domù brali, a David též se navracoval od zabití Filistinského, že vyšly ženy z každého mìsta Izraelského, zpívajíce a plésajíce, vstøíc Saulovi králi s bubny, s veselím a s husliènami.
1Sa 18:7 A prozpìvovaly jedny po druhých ženy ty, hrajíce, a øekly: Porazil□ jest Saul svùj tisíc, ale David svých deset tisícù.
1Sa 18:8 I rozhnìval se Saul náramnì, nebo nelíbila se mu ta øeè. Proèež øekl: Dali Davidovi deset tisíc, a mnì dali toliko tisíc. Co mu ještì pøes to pøivlastní, leè království?
1Sa 18:9 Protož Saul zlobivì hledìl na Davida od toho dne i vždycky.
1Sa 18:10 Stalo se pak druhého dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval u prostøed domu svého, a David hral rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak mìl kopí v ruce své.
1Sa 18:11 I vyhodil Saul kopí,øka: Prohodím Davida až do stìny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát.
1Sa 18:12 A bál se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním, a od Saule odstoupil.
1Sa 18:13 Protož vybyl ho Saul od sebe, a uèinil jej sobì hejtmanem nad tisíci; kterýžto vycházel i vcházel pøed lidem.
1Sa 18:14 David pak ve všech cestách svých opatrnì sobì poèínal, nebo Hospodin byl s ním.
1Sa 18:15 A když to vidìl Saul, že sobì velmi opatrnì poèíná, bál se ho.
1Sa 18:16 Ale všecken Izrael i Juda miloval Davida, nebo vycházel i vcházel pøed nimi.
1Sa 18:17 Tedy øekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší Merob dám□ za manželku, toliko mi buï muž silný, a veï boje Hospodinovy. (Saul pak myslil: Nech□ neschází od mé ruky, ale od ruky Filistinských.)
1Sa 18:18 I øekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž jest rod mùj a èeled otce mého v Izraeli, abych byl zetìm královým?
1Sa 18:19 I stalo se, že když již Merob dcera Saulova mìla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi Molatitskému za manželku.
1Sa 18:20 Milovala pak Míkol dcera Saulova Davida; což když oznámili Saulovi, líbilo se to jemu.
1Sa 18:21 (Nebo øekl Saul: Dám□ mu ji, aby mu byla osídlem, a aby proti nìmu byla ruka Filistinských.) A tak øekl Saul Davidovi: Po této druhé budeš mi již zetìm.
1Sa 18:22 I rozkázal Saul služebníkùm svým: Mluvte k Davidovi tajnì, økouce: Aj, libuje tì sobì král, a všickni služebníci jeho laskavi jsou na tebe; nyní tedy budiž zetìm královým.
1Sa 18:23 A když mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy slova ta, odpovìdìl David: Zdaliž se vám malá vìc zdá, býti zetìm královým? A já jsem èlovìk chudý a opovržený.
1Sa 18:24 Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, økouce: Taková slova mluvil David.
1Sa 18:25 I øekl Saul: Takto rcete Davidovi: Není žádostiv král vìna, toliko sto obøízek Filistinských, aby byla pomsta nad nepøátely královskými. (Saul pak to obmýšlel, aby David upadl v ruku Filistinských.)
1Sa 18:26 Protož oznámili služebníci jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby byl zetìm královým. Ještì se pak nebyli vyplnili dnové ti,
1Sa 18:27 Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbil z Filistinských dvì stì mužù, jejichž obøízky pøinesl David, a z úplna je dali králi, aby byl zetìm královým. I dal jemu Saul Míkol dceru svou za manželku.
1Sa 18:28 A vida Saul, nýbrž zkušené maje, že jest Hospodin s Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho,

1Sa 18:29 Ještì tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepøítelem Davidovým po všecky dny.
1Sa 18:30 Vtrhovali pak do zemì knížata Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli, opatrnìji sobì poèínal David proti nim nade všecky služebníky Saulovy, proèež i jméno jeho bylo velmi slavné.
1Sa 19:1 Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke všechnìm služebníkùm svým, aby zamordovali Davida, ale Jonata syn Saulùv liboval sobì Davida velmi.
1Sa 19:2 I oznámil to Jonata Davidovi, øka: Usiluje Saul otec mùj, aby tì zabil; protož nyní šetø se, prosím, až do jitra, a usadì se v skrytì, schovej se.
1Sa 19:3 Ale já vyjdu a státi budu pøi boku otci svému na poli, kdež ty budeš, a budu mluviti o tobì s otcem svým, a èemuž vyrozumím, oznámím tobì.
1Sa 19:4 I mluvil Jonata o Davidovi dobøe Saulovi otci svému, a øekl: Nech nehøeší král proti služebníku svému Davidovi, neb jest nic tobì neprovinil, nýbrž správa jeho jest tobì velmi užiteèná.
1Sa 19:5 Nebo se opovážil života svého a zabil Filistinského, a uèinil Hospodin vysvobození veliké všemu Izraeli. Vidìls to a radoval jsi se. Proèež bys tedy høešil proti krvi nevinné, chtìje zabiti Davida bez pøíèiny?
1Sa 19:6 I uposlechl Saul øeèi Jonatovy a pøisáhl Saul, øka: Živ jest Hospodin, že nebude zabit.
1Sa 19:7 Tedy Jonata povolal Davida, a oznámil jemu Jonata všecka slova tato. A pøivedl Jonata Davida k Saulovi, i byl pøed ním jako i prvé.
1Sa 19:8 Vznikla pak opìt válka; a vytáh David, bojoval proti Filistinským, a porazil je porážkou velikou, a utekli pøed ním.
1Sa 19:9 V tom duch Hospodinùv zlý napadl Saule, kterýž v domì svém sedìl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou pøed ním.
1Sa 19:10 Ale Saul chtìl prohoditi Davida kopím až do stìny; kterýž uhnul se mu, a udeøilo kopí v stìnu. A tak David utekl a vynikl z nebezpeèenství té noci.
1Sa 19:11 Potom poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho støáhli a zabili jej ráno. I oznámila to Davidovi Míkol manželka jeho, økuci: Jestliže se neopatøíš noci této, zítra zabit budeš.
1Sa 19:12 A protož spustila Míkol Davida oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z nebezpeèenství.
1Sa 19:13 Vzala pak Míkol obraz a vložila na lùže, a polštáø kozí položila v hlavách jeho a pøikryla šaty.
1Sa 19:14 Tedy Saul poslal posly, aby vzali Davida. I øekla: Jest nemocen.
1Sa 19:15 Opìt poslal Saul posly, aby pohledìli na Davida, øka: Pøineste ho na lùži ke mnì, a ho zabiji.
1Sa 19:16 A když pøišli poslové, a aj, obraz ležel na lùži a polštáø kozí v hlavách jeho.
1Sa 19:17 I øekl Saul k Míkol: Proè jsi mne tak podvedla a pustilas nepøítele mého, aby ušel? Odpovìdìla Míkol Saulovi: On mi øekl: Propus mne, sic jinak zabiji tì.
1Sa 19:18 David tedy utíkaje, vynikl z nebezpeèenství, a pøišed k Samuelovi do Ráma, oznámil jemu všecko, co mu Saul uèinil. I odšel on i Samuel, a bydlili v Náiot.
1Sa 19:19 Oznámeno pak bylo Saulovi, øka: Aj, David jest v Náiot v Ráma.
1Sa 19:20 I poslal Saul posly, aby jali Davida. Kteøíž když vidìli zástup prorokù prorokujících, a Samuele jim pøedstaveného, an stojí, sstoupil také na posly Saulovy Duch Boží, a prorokovali i oni.
1Sa 19:21 To když oznámili Saulovi, poslal jiné posly, a prorokovali také i oni; a opìt poslal Saul tøetí posly, a i ti prorokovali.
1Sa 19:22 Šel tedy již sám do Ráma a pøišel až k èisterni veliké, kteráž jest v Socho, a zeptal se, øka: Kde jest Samuel a David? I øekl nìkdo: Aj, jsou v Náiot v Ráma.
1Sa 19:23 I šel tam do Náiot v Ráma; a sstoupil i na nìj Duch Boží, a jda dále, prorokoval, až i pøišel do Náiot v Ráma.
1Sa 19:24 Kdežto svlékl také sám roucho své a prorokoval i on pøed Samuelem, a padna, ležel svleèený celý ten den a noc. Odkudž se øíká: Zdali také Saul mezi proroky?
1Sa 20:1 V tom utíkaje David z Náiot, kteréž jest v Ráma, pøišel a mluvil pøed Jonatou: Což jsem uèinil? Jaká jest nepravost má? A jaký jest høích mùj pøed otcem tvým, že hledá bezživotí mého?
1Sa 20:2 Kterýž øekl jemu: Odstup to, neumøeš. Aj, neèiní otec mùj nièeho ani velikého ani malého, èehož by se mi nesvìøil. Jak by tedy otec mùj tajil to pøede mnou! Není toho.
1Sa 20:3 Nadto pøisáhl také David, (to promluviv: Dobøe ví otec tvùj, že jsi laskav na mne, protož myslí: Nech neví o tom Jonata, aby nemìl zámutku). Nýbrž jistì, živ jest Hospodin, a živa jest duše tvá, že sotva jest kroèej mezi mnou a mezi smrtí.
1Sa 20:4 Odpovìdìl Jonata Davidovi: Povìz, èehokoli žádáš, a uèiním tobì.
1Sa 20:5 I øekl David Jonatovi: Aj, zítra bude novmìsíce, když to já mám obyèej sedati s králem k jídlu; protož propus mne, a skryji se na poli až do tøetího veèera.
1Sa 20:6 Jestliže by se zvláštnì na mne ptal otec tvùj, øekneš: Prosil mne velice David, aby sbìhl do Betléma mìsta svého; nebo obìt výroèní tam míti má všecka jeho rodina.
1Sa 20:7 Øekne-li: Dobøe, pokoj služebníku tvému; pakli se rozzlobí, vìz, že se doplnila zlost jeho.
1Sa 20:8 A tak uèiníš milosrdenství s služebníkem svým, ponìvadž jsi v smlouvu Hospodinovu uvedl služebníka svého s sebou. Pakli jest na mnì nepravost, zabí mne sám; nebo k otci svému proè bys mne vodil?

1Sa 20:9 I øekl Jonata: Odstup to od tebe; nebo zvím-li to jistotnì, že by se doplnila zlost otce mého, aby pøišla na tì, zdaliž neoznámím tobì toho?
1Sa 20:10 Øekl také David Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví tobì otec tvùj nìco tvrdì?
1Sa 20:11 Odpovìdìl Jonata Davidovi: Poï, vyjdìme na pole. I vyšli oba na pole.
1Sa 20:12 Opìt øekl Jonata Davidovi: Hospodin Bùh Izraelský, (hned jakž porozumím na otci svém, okolo tohoto èasu zítra neb pozejtøí, an bude dobøe s Davidem, jestliže nepošli tehdáž k tobì, a neoznámím-li),
1Sa 20:13 Toto uèiò Hospodin Jonatovi a toto pøidej. Pakli se bude líbiti otci mému uvésti zlé na tebe, také i to zjevím tobì a propustím tì; i pùjdeš v pokoji, a Hospodin budiž s tebou, jakož byl s otcem mým.
1Sa 20:14 A zdaliž i ty, dokud jsem živ, neuèiníš se mnou milosrdenství Hospodinova, ano bych i umøel,
1Sa 20:15 Tak že neodvrátíš milosrdenství svého od domu mého až na vìky, zvláštì tehdáž, když Hospodin vyplení nepøátely Davidovy, jednoho každého se svrchku zemì.
1Sa 20:16 A tak uèinil Jonata smlouvu s domem Davidovým, øka: Vyhledávejž Hospodin toho z ruky nepøátel Davidových.
1Sa 20:17 Ještì i pøísahou zavázal Jonata v lásce odmìnné k sobì Davida; nebo jakož miloval duši svou, tak jej miloval.
1Sa 20:18 I øekl mu Jonata: Zítra bude novmìsíce, a bude se ptáti na tebe, když prázdné bude místo tvé.
1Sa 20:19 Do tøetího tedy dne skrývaje se, sstoupíš rychle a pøijdeš k tomu místu, na kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš u kamene pocestných.
1Sa 20:20 A já tøi støely vystøelím po stranì k nìmu, smìøuje sobì k cíli.
1Sa 20:21 Potom hned pošli pachole a dím: Jdi, shledej støely. Jestliže prostì øeknu služebníku: Hle, støely za tebou blíže sem, pøines je, tedy pøiï, nebo jest pokoj tobì, a není žádného nebezpeèenství, živ jest Hospodin.
1Sa 20:22 Pakli takto øeknu pacholeti: Hle, støely jsou pøed tebou dále, tedy odejdi, nebo propustil tì Hospodin.
1Sa 20:23 Øeèi pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin svìdek bude mezi mnou a mezi tebou až na vìky.
1Sa 20:24 A tak skryl se David na poli. Byl pak novmìsíce, i sedl král za stùl k jídlu.
1Sa 20:25 A sedìl král na stolici své, jakž obyèej mìl, na stolici u stìny, ale Jonata povstal. Sedl také Abner podlé Saule, a místo Davidovo zùstalo prázdné.
1Sa 20:26 A však toho dne Saul nic neøíkal, nebo myslil: Nìco se mu pøihodilo, buï že èistý jest neb neèistý.
1Sa 20:27 Stalo se pak nazejtøí, druhého dne novmìsíce, že opìt prázdné bylo místo Davidovo. I øekl Saul Jonatovi synu svému: Proè nepøišel syn Izai ani vèera ani dnes k jídlu?
1Sa 20:28 Odpovìdìl Jonata Saulovi: Velice mne prosil David, aby šel do Betléma.
1Sa 20:29 A øekl: Odpus mne, prosím, nebo obìt má míti rodina naše v mìstì, a bratr mùj sám rozkázal mi pøijíti; nyní tedy, nalezl-li jsem milost pøed oèima tvýma, nech se odtrhnu, prosím, abych navštívil bratøí své. Tou pøíèinou nepøišel k stolu královskému.
1Sa 20:30 I rozhnìval se Saul náramnì na Jonatu, a øekl jemu: Synu pøevrácený a urputný, zdaliž nevím, že jsi zvolil sobì syna Izai k hanbì své, i k hanbì a lehkosti matky své?
1Sa 20:31 Nebo po všecky dny, v nichž bude živ syn Izai na zemi, nebudeš upevnìn ty, ani království tvé. Protož hned pošli a pøiveï jej ke mnì, neb jest hoden smrti.
1Sa 20:32 Odpovìdìl Jonata Saulovi otci svému, a øekl jemu: Proè má umøíti? Což jest uèinil?
1Sa 20:33 I hodil Saul kopím na nìj, aby ho zabil. Tedy seznav Jonata, že uložil otec jeho zabiti Davida,
1Sa 20:34 Vstal od stolu Jonata, rozpálen jsa hnìvem, a nejedl toho druhého dne novumìsíce pokrmu, nebo bolestil pro Davida, a že ho tak zlehèil otec jeho.
1Sa 20:35 Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k èasu uloženému Davidovi, a pachole malé s ním.
1Sa 20:36 Tedy øekl pacholeti svému: Bìž a shledej støely, kteréž já vystøelím. I bìželo pachole, a on støílel daleko pøed nìj.
1Sa 20:37 Když pak pøišlo pachole až k cíli, k nìmuž støílel Jonata, volal Jonata za pacholetem a øekl: Zdaliž není støely pøed tebou tam dále?
1Sa 20:38 Opìt volal Jonata za pacholetem: Rychle pospìš, nestùj. A tak sebravši pachole Jonatovo støely, vrátilo se k svému pánu.
1Sa 20:39 (Pachole pak nic nevìdìlo, toliko Jonata a David vìdìli, co se jedná.)
1Sa 20:40 I dal Jonata braò svou pacholeti, kteréž s ním bylo, a øekl jemu: Jdi, dones do mìsta.
1Sa 20:41 A když odešlo pachole, vstal David s strany polední, a padna na tváø svou k zemi, poklonil se tøikrát; a políbivše jeden druhého plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl.
1Sa 20:42 I øekl Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobì oba pøisáhli ve jménu Hospodinovu, økouce: Hospodin budiž svìdkem mezi mnou a tebou, i mezi semenem mým a mezi semenem tvým, nech trvá až na vìky.
1Sa 20:43 A tak vstav David, odšel, Jonata pak navrátil se do mìsta.
1Sa 21:1 Tedy pøišel David do Nobe k Achimelechovi knìzi. I ulek se Achimelech, vyšel vstøíc Davidovi a øekl

jemu: Cože to, že jsi sám, a není žádného s tebou?
1Sa 21:2 Odpovìdìl David Achimelechovi knìzi: Král mi poruèil nìjakou vìc, a øekl mi: A žádný nezvídá toho, proè tì posílám, a co jsem poruèil. Služebníkùm pak uložil jsem jisté místo.
1Sa 21:3 Protož nyní, co máš tu pøed rukama, dej v ruku mou, asi pìt chlebù, aneb což na hotovì máš.
1Sa 21:4 Odpovìdìl knìz Davidovi a øekl: Nemám chleba obecného pøed rukama, než toliko chléb svatý, však jestliže se toliko od žen zdrželi služebníci.
1Sa 21:5 Odpovìdìl David knìzi a øekl: Jistì ženy vzdáleny byly od nás, jakož vèera tak i pøed vèerejškem, když jsem vyšel; protož tìla služebníkù svatá jsou. Aè pak toto pøedsevzetí jest proti slušnosti, však i to dnes posvìceno bude pro tìlo.
1Sa 21:6 A tak dal jemu knìz chleby svaté; nebo nebylo tam chleba, jediné chlebové pøedložení, kteøíž odloženi byli od tváøi Hospodinovy, aby položeni byli chlebové teplí toho dne, když ti vzati byli.
1Sa 21:7 (Byl pak tu jeden z služebníkù Saulových v týž den, kterýž se tam pozadržel pøed Hospodinem, jehož jméno bylo Doeg Idumejský, nejpøednìjší mezi pastýøi Saulovými.)
1Sa 21:8 I øekl David Achimelechovi: Nemáš-liž zde kopí aneb meèe? Nebo ani meèe svého ani branì své nevzal jsem v ruku svou, proto že rozkaz královský dotíral.
1Sa 21:9 Jemuž øekl knìz: Meè Goliáše Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí Elah, aj, ten jest zde obvinutý v roucho za efodem. Jestliže jej chceš sobì vzíti, vezmi, nebo zde jiného není kromì toho. I øekl David: Není pøes ten, dejž mi jej.
1Sa 21:10 Tedy vstal David, a utekl toho dne pøed Saulem, a pøišel k Achisovi králi Gát.
1Sa 21:11 Služebníci pak Achisovi øekli jemu: Zdaliž tento není David, král zemì? Zdaliž neprozpìvovali tomuto po houfích, økouce: Porazil Saul svùj tisíc, David pak svých deset tisícù.
1Sa 21:12 I složil David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa krále Gát.
1Sa 21:13 Protož zmìnil zpùsob svùj pøed oèima jejich, a bláznem se dìlal, jsa v rukou jejich; psal také po vratech u brány, a pouštìl sliny po bradì své.
1Sa 21:14 Tedy øekl Achis služebníkùm svým: Hle, vidìvše èlovìka blázna, proèež jste ho ke mnì pøivedli?
1Sa 21:15 Nedostává-liž se mi bláznù, že jste uvedli tohoto, aby bláznil pøede mnou? Ten-liž má vjíti do mého domu?
1Sa 22:1 A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To když uslyšeli bratøí jeho i všecken dùm otce jeho, sešli se tam k nìmu.
1Sa 22:2 A shromáždili se k nìmu, kteøížkoli byli v ssoužení, a kteøížkoli byli zadlužilí, a kteøížkoli byli v hoøkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo èetyø set mužù.
1Sa 22:3 Potom odšel odtud David do Masfa Moábského a øekl králi Moábskému: Prosím, nech vcházejí k vám i vycházejí otec mùj a matka má, dokudž nezvím, co se mnou uèiní Bùh.
1Sa 22:4 I pøivedl je pøed krále Moábského, a bydlili s ním po všecky dny, v nichž zùstával David na tom hradì.
1Sa 22:5 Ale prorok Gád øekl Davidovi: Nebývejž déle na tom hradì, jdi, navra se do zemì Judské. I odšel David, a pøišel do lesa Haret.
1Sa 22:6 V tom uslyšel Saul, že by se zjevil David i muži, kteøíž byli s ním. Saul pak bydlil v Gabaa pod hájem v Ráma, maje kopí své v rukou svých, a všickni služebníci jeho stáli pøed ním.
1Sa 22:7 I øekl Saul služebníkùm svým, kteøíž stáli pøed ním: Slyšte medle, synové Jemini: Všechnìm-li vám dá syn Izai pole a vinice? Všecky-li vás postaví za správce nad tisíci a sty,
1Sa 22:8 Že jste se všickni spikli proti mnì, aniž jest, kdo by mi oznámil? Již i syn mùj uèinil smlouvu s synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne, aniž mi kdo oznámí, že pozdvihl syn mùj služebníka mého proti mnì, aby mi zálohy strojil, jakož se to již dìje.
1Sa 22:9 Odpovìdìl pak Doeg Idumejský, kterýž též stál s služebníky Saulovými, a øekl: Vidìl jsem syna Izai, an pøišel do Nobe k Achimelechovi synu Achitobovu.
1Sa 22:10 Kterýž radil se o nìho s Hospodinem a dal jemu potravy, také i meè Goliáše Filistinského dal jemu.
1Sa 22:11 I poslal král, aby zavolali Achimelecha syna Achitobova, knìze, i vší èeledi otce jeho, totiž knìží, kteøíž byli v Nobe. I pøišli všickni pøed krále.
1Sa 22:12 Tedy øekl Saul: Slyš nyní, synu Achitobùv. Kterýž odpovìdìl: Ej, pane mùj.
1Sa 22:13 I dí k nìmu Saul: Proè jste se spikli proti mnì, ty a syn Izai, když jsi jemu dal chléb a meè, a radils se s Bohem o nìj, aby povstal proti mnì k strojení mi záloh, jakož se to již dìje?
1Sa 22:14 Odpovídaje Achimelech králi, øekl: A kdo jest tak vìrný ze všech služebníkù tvých jako David, kterýž i zetìm královým jest, kterýž kráèí v poslušenství tvém, a vzácný jest v domì tvém?
1Sa 22:15 Zdaliž jsem se nyní poèal tázati Boha o nìj? Odstup to ode mne. Nesèítejž král takové vìci na služebníka svého, ani na koho z èeledi otce mého, nebo neví služebník tvùj o nièemž o tom ani nejmenší vìci.
1Sa 22:16 Ale král øekl: Smrtí umøeš Achimelechu, ty i všecken dùm otce tvého.
1Sa 22:17 I øekl král drabantùm, kteøíž stáli pøed ním: Obra te se a zbíte knìží Hospodinovy, nebo i jejich ruka jest s Davidem; pøes to vìdouce, že utíká, nedali mi znáti. Služebníci však královští nechtìli vztáhnouti rukou svých, ani se oboøiti na knìží Hospodinovy.

1Sa 22:18 A protož øekl král Doegovi: Obra ty se, a pobí ty knìží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, oboøil se na knìží, a zbil toho dne osmdesáte a pìt mužù, kteøíž nosili efod lnìný.
1Sa 22:19 Nobe také mìsto knìžské vyhubil ostrostí meèe, od muže až do ženy, od malého až do požívajícího prsí, voly i osly, i dobytky pobil ostrostí meèe.
1Sa 22:20 Jediný toliko syn Achimelechùv, syna Achitobova, jehož jméno bylo Abiatar, ušel a utekl k Davidovi.
1Sa 22:21 Tedy oznámil Abiatar Davidovi, že Saul zmordoval knìží Hospodinovy.
1Sa 22:22 I øekl David Abiatarovi: Vìdìl jsem toho dne, když tam byl Doeg Idumejský, že jistotnì oznámí Saulovi; já jsem pøièinu dal k zhubení všech duší domu otce tvého.
1Sa 22:23 Zùstaò u mne, neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí mého, hledati bude bezživotí tvého, ale ochránìn budeš u mne.
1Sa 23:1 Tedy oznámili Davidovi, økouce: Aj, Filistinští dobývají Cejly a loupí dvory.
1Sa 23:2 Protož tázal se David Hospodina, øka: Mám-li jíti a udeøiti na ty Filistinské? I odpovìdìl Hospodin Davidovi: Jdi a porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš.
1Sa 23:3 Muži pak Davidovi øekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme se, èím více, když pùjdeme k Cejle proti vojskùm Filistinských.
1Sa 23:4 A tak opìt David tázal se Hospodina. Jemuž odpovìdìl Hospodin a øekl: Vstana, vytáhni k Cejle, nebo dám Filistinské v ruce tvé.
1Sa 23:5 I táhl David a muži jeho k Cejle, a bojoval s Filistinskými, a zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou, a tak vysvobodil David obyvatele Cejly.
1Sa 23:6 Stalo se pak, že když utíkal Abiatar syn Achimelechùv k Davidovi do Cejly, dostal se efod v ruce jeho.
1Sa 23:7 Potom oznámeno bylo Saulovi, že pøitáhl David do Cejly. I øekl Saul: Dal ho Bùh v ruku mou, nebo zavøel se, všed do mìsta hrazeného a zavøitého.
1Sa 23:8 I svolal Saul všecken lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl Davida i muže jeho.
1Sa 23:9 A zvìdìv David, že Saul tajnì ukládá o nìm zle, øekl Abiatarovi knìzi: Vezmi na se efod.
1Sa 23:10 I øekl David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou vìc slyšel služebník tvùj, že strojí Saul pøitáhnouti k Cejle, aby zkazil mìsto pro mne.
1Sa 23:11 Vydali-li by mne muži Cejly v ruce jeho? A pøitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník tvùj? Hospodine, Bože Izraelský, oznam, prosím, služebníku svému. Odpovìdìl Hospodin: Pøitáhl by.
1Sa 23:12 Øekl ještì David: Vydali-li by mne obyvatelé Cejly i muže mé v ruce Saulovy? Odpovìdìl Hospodin: Vydali by.
1Sa 23:13 Vstav tedy David a muži jeho, témìø šest set mužù, vytáhli z Cejly a šli ustavièní, kamž jíti mohli. Saulovi pak povìdíno, že ušel David z Cejly; i nechal tažení.
1Sa 23:14 Byl pak David na poušti v místech bezpeèných, a bydlil na hoøe, na poušti Zif. A aèkoli hledal ho Saul po všecky ty dny, však nevydal ho Bùh v ruku jeho.
1Sa 23:15 Vida tedy David, že Saul vytáhl hledati bezživotí jeho, byl na poušti Zif v lese.
1Sa 23:16 Vstav pak Jonata syn Saulùv, pøišel k Davidovi do lesa, a posilnil ruky jeho v Bohu.
1Sa 23:17 A øekl jemu: Neboj se, nebo nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po tobì. Však i Saul otec mùj zná to.
1Sa 23:18 I uèinili smlouvu oba pøed Hospodinem; a David zùstal v lese, Jonata pak navrátil se do domu svého.
1Sa 23:19 Tedy pøišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, økouce: Zdaliž David nepokrývá se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile, kterýž jest na pravé stranì pouštì.
1Sa 23:20 Protož nyní podlé vší žádosti duše své, ó králi, pøitáhni stìží, my se pak pøièiníme, abychom jej vydali v ruce královy.
1Sa 23:21 I øekl Saul: Požehnaní vy od Hospodina, že mne litujete.
1Sa 23:22 Jdìtež medle, ujis te se tím ještì lépe, pøezvìzte a shlédnìte místo jeho, kam se obrátí, kdo ho tam vidìl; nebo mi praveno, že divných chytrostí užívá.
1Sa 23:23 Vyšpehujtež tedy a vyzvìzte všecky skrejše, v nichž se kryje, a navra te se ke mnì s vìcí jistou, i potáhnu s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho budu ve všech tisících Judských.
1Sa 23:24 Kteøížto vstavše, navrátili se do Zif pøed Saulem; David pak a muži jeho byli na poušti Maon, na rovinách po pravé stranì pouštì.
1Sa 23:25 Nebo jakž vytáhl Saul s lidem svým hledati ho, oznámeno bylo to Davidovi, kterýž sstoupil s skály a bydlil na poušti Maon. O èemž Saul uslyšav, honil Davida po poušti Maon.
1Sa 23:26 A tak Saul táhl s jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé stranì hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváøi Saulovy; nebo Saul s lidem svým obklièovali Davida i muže jeho, aby je zjímali.
1Sa 23:27 V tom pøišel posel k Saulovi, øka: Pospìš a pøiï, nebo Filistinští vtrhli do zemì.
1Sa 23:28 A protož navrátil se Saul od honìní Davida, táhl proti Filistinským. Proèež nazvali to místo: Skála rozdìlující.
1Sa 24:1 Odšed pak David odtud, bydlil v místech bezpeèných Engadi.

1Sa 24:2 I stalo se, že když se navrátil Saul od honìní Filistinských, oznámili jemu, økouce: Hle, David jest na poušti Engadi.
1Sa 24:3 Tedy vzav Saul tøi tisíce mužù vybraných ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a mužù jeho na skalách kamsíkù.
1Sa 24:4 I pøišel k stájím ovcí blízko cesty, kdež byla jeskynì, do níž všel Saul na potøebu; David pak a muži jeho sedìli po stranách v té jeskyni.
1Sa 24:5 Protož øekli muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o nìmž tobì mluvil Hospodin, øka: Aj, já dám nepøítele tvého v ruku tvou, abys mu uèinil, jak se koli líbiti bude. Tedy vstav David, uøezal tiše kus pláštì Saulova.
1Sa 24:6 Potom pak padlo to tìžce na srdce Davidovi, že uøezal køídlo pláštì Saulova.
1Sa 24:7 Proèež øekl mužùm svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to uèiniti mìl pánu mému, pomazanému Hospodinovu, abych vztáhnouti mìl ruku svou na nìj, ponìvadž jest pomazaný Hospodinùv.
1Sa 24:8 A tak zabránil David mužùm svým tìmi slovy, a nedal jim povstati proti Saulovi. Saul také vyšed z té jeskynì, bral se cestou svou.
1Sa 24:9 Potom vstal i David, a vyšed z jeskynì, volal za Saulem, øka: Pane mùj králi! I ohlédl se Saul zpìt, David pak sehnuv se tváøí k zemi, poklonil se jemu.
1Sa 24:10 A øekl David Saulovi: I proè posloucháš øeèí lidských, kteøíž praví: Hle, David hledá tvého zlého.
1Sa 24:11 Aj, dnešního dne vidìti mohly oèi tvé, že tì byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni. A bylo mi øeèeno, abych tì zabil, ale šanoval jsem tì; nebo øekl jsem: Nevztáhnu ruky své na pána svého, ponìvadž jest pomazaný Hospodinùv.
1Sa 24:12 Nýbrž, otèe mùj, pohleï a viz kus pláštì svého v ruce mé, a že jsem nechtìl, odøezuje køídlo pláštì tvého, zabiti tebe. Poznejž tedy a viz, že není v úmysle mém nic zlého, ani jaké pøevrácenosti, a že jsem nezhøešil proti tobì; ty pak èíháš na duši mou, abys mi ji odjal.
1Sa 24:13 Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstiž mne Hospodin nad tebou, ale ruka má nebude proti tobì.
1Sa 24:14 Jakož vzní ono pøísloví starých: Od bezbožných vychází bezbožnost; protož nebude ruka má proti tobì.
1Sa 24:15 Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu.
1Sa 24:16 Ale bude Hospodin soudce; on nech rozsoudí mezi mnou a tebou, a nech pohledí a vyvede pøi mou, a vysvobodí mne z ruky tvé.
1Sa 24:17 Když pak pøestal David mluviti slov tìch Saulovi, odpovìdìl Saul: Není-liž to hlas tvùj, synu mùj Davide? A pozdvih Saul hlasu svého, plakal.
1Sa 24:18 A øekl Davidovi: Spravedlivìjší jsi nežli já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým tobì jsem se odplatil.
1Sa 24:19 Ty zajisté ukázal jsi dnes, že mi èiníš dobøe; nebo aèkoli mne byl Hospodin zavøel v ruce tvé, však jsi mne nezabil.
1Sa 24:20 Zdali kdo nalezna nepøítele svého, propustí ho po cestì dobré? Ale Hospodin odplatiž tobì dobrým za to, co jsi mi dnešního dne uèinil.
1Sa 24:21 Protož nyní, (vím, že jistotnì kralovati budeš, a že stálé bude v ruce tvé království Izraelské),
1Sa 24:22 Nyní, pravím, pøisáhni mi skrze Hospodina, že nevypléníš semene mého po mnì, a nevyhladíš jména mého z domu otce mého.
1Sa 24:23 A tak pøisáhl David Saulovi. I odšel Saul do domu svého, David pak a muži jeho vstoupili na bezpeèné místo.
1Sa 25:1 Mezi tím umøel Samuel. A shromáždil se všecken Izrael, i plakali ho, a pochovali jej v domì jeho v Ráma. Ale David vstav, šel na pouš Fáran.
1Sa 25:2 Èlovìk pak nìjaký byl v Maon, kterýž statek svùj mìl na Karmeli. A byl èlovìk ten možný velmi, nebo mìl tøi tisíce ovec a tisíc koz, a tehdáž rovnì støihl ovce své na Karmeli.
1Sa 25:3 Muže pak toho jméno Nábal, a jméno ženy jeho Abigail. A byla žena ta opatrná a krásné tváøi, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl z rodu Kálefova.
1Sa 25:4 Protož uslyšav David na poušti, že by Nábal støihl ovce své,
1Sa 25:5 Poslal deset služebníkù, a øekl David tìm služebníkùm: Vstupte na Karmel, a jdìte k Nábalovi, a pozdravte ho slovem mým pøátelsky.
1Sa 25:6 A rcete jemu takto: Zdráv buï, a pokoj tobì, pokoj domu tvému, i všemu, což máš, pokoj.
1Sa 25:7 Slyšel jsem, že máš støižce, a pastýøi tvoji bývali s námi; neuèinili jsme jim žádné køivdy, aniž jim co zhynulo po všecky dny, v nichž byli na Karmeli.
1Sa 25:8 Ptej se služebníkù svých, a povìdí tobì. Nyní tedy nech naleznou mládenci milost pøed oèima tvýma, nebo v den veselý pøišli jsme; dej, prosím, což máš pøed rukama, služebníkùm svým a synu svému Davidovi.
1Sa 25:9 Pøišedše tedy mládenci ti Davidovi, mluvili Nábalovi podlé všech slov tìchto jménem Davidovým, a umlkli.

1Sa 25:10 Odpovìdìl pak Nábal služebníkùm Davidovým a øekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotì nyní služebníkù, kteøíž se odtrhují jeden každý od pána svého.
1Sa 25:11 Ano, vezmu já chléb svùj, a vodu svou a pokrmy své, kteréž jsem pøipravil støižcùm svým, a dám je tìm lidem, kterýchž neznám, ani vím, odkud jsou?
1Sa 25:12 A obrátivše se služebníci Davidovi na cestu svou, navrátili se, a pøišedše, oznámili jemu všecka slova ta.
1Sa 25:13 I øekl David mužùm svým: Pøipaš každý meè svùj. Kteøíž když pøipásali jeden každý meè svùj, pøipásal také David meè svùj, a šlo za Davidem okolo ètyø set mužù, dvì stì pak pozùstalo u bøemen.
1Sa 25:14 A v tom Abigail, ženì Nábalovì, oznámil mládenec jeden z služebníkù, øka: Aj, poslal David posly s pouštì, aby pozdravili pána našeho, ale on je ukøikal;
1Sa 25:15 Ješto muži ti prospìšní nám byli velice, ani nám neuèinili køivdy, anižnám co zhynulo, když jsme bývali s nimi na poli.
1Sa 25:16 Místo zdi byli nám v noci i ve dne po všecky dny, dokudž jsme s nimi byli, pasouce stáda.
1Sa 25:17 Protož nyní pomysl a viz, co bys mìla èiniti, nebo již zlé vìci hotové jsou na pána našeho i na všecken dùm jeho; on pak jest tak zlobivý, že s ním nelze ani mluviti.
1Sa 25:18 Tedy pospíšila Abigail, a vzala dvì stì chlebù, a dvì kožené láhvice vína, a pìt ovcí pøipravených, a pìt mìr pražmy, a sto sušených hroznù, a dvì stì hrud fíkù sušených, a vložila to na osly.
1Sa 25:19 I øekla služebníkùm svým: Jdìtež napøed, a já za vámi pùjdu. Ale muži svému Nábalovi neoznámila.
1Sa 25:20 I stalo se, že vsedši na osla, sjíždìla po stráni s hory, a aj, David a muži jeho sstupovali proti ní, a potkala se s nimi.
1Sa 25:21 (David pak byl øekl: Jistì nadarmo jsem ostøíhal všeho, což on mìl na poušti, tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo mi se odplatil zlým za dobré.
1Sa 25:22 Toto uèiò Bùh nepøátelùm Davidovým a toto pøidej, jestliže zanechám do jitra ze všeho, což má, až do toho, kterýž moèí na stìnu.)
1Sa 25:23 Tedy uzøevši Abigail Davida, rychle ssedla s osla, a padla pøed Davidem na tváø svou, a poklonila se až k zemi.
1Sa 25:24 A padši k nohám jeho, øekla: Na mnì, pane mùj, ta nepravost. Protož nech mluví, prosím, služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova dìvky své.
1Sa 25:25 Nech se neobrací, prosím, pán mùj myslí svou za mužem tím bezbožným Nábalem; nebo jakéž jest jméno jeho, takovýž jest. Nábal jméno jeho jest, a bláznovství jest pøi nìm. Já pak služebnice tvá nevidìla jsem služebníkù pána mého, kteréž jsi byl poslal.
1Sa 25:26 Protož nyní, pane mùj, živ jest Hospodin, a živa jest duše tvá, že tì tobì zbránil Hospodin vylíti krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní buïtež jako Nábal nepøátelé tvoji, a ti, kteøíž hledají zlého pánu mému.
1Sa 25:27 Teï pak dar tento, kterýž pøinesla dìvka tvá pánu svému, nech jest dán služebníkùm, kteøíž chodí za pánem mým.
1Sa 25:28 Odpus, prosím, provinìní dìvce své, nebo jistì vzdìlá Hospodin pánu mému dùm stálý, ponìvadž boje Hospodinovy pán mùj vede, a nic zlého se nenalézá pøi tobì až posavad.
1Sa 25:29 A by i povstal èlovìk, aby tì stihal a hledal bezhrdlí tvého, bude však duše pána mého svázána v svazku živých u Hospodina Boha tvého, duši pak nepøátel tvých jako z praku pryè zahodí.
1Sa 25:30 A když uèiní Hospodin pánu mému dobøe podlé toho všeho, jakž zaslíbil tobì, a pøikáže, abys byl vùdcím nad Izraelem:
1Sa 25:31 Tedy nebude to k zviklání ani k urážce srdce pánu mému, jako když by vylil krev bez pøíèiny, aneb když by se mstil pán mùj. Když tedy uèiní dobøe Hospodin pánu mému, rozpomìò se na dìvku svou.
1Sa 25:32 I øekl David k Abigail: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, že tì poslal dne tohoto mnì v cestu;
1Sa 25:33 A požehnaná øeè tvá, i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych nevylil krve a nemstil sám sebe.
1Sa 25:34 A jistì, jako živ jest Hospodin Bùh Izraelský, kterýž mi zbránil, a bych zle neèinil, že kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu, nebyl by zùstal Nábalovi do jitra ani moèící na stìnu.
1Sa 25:35 I pøijal David z ruky její, což byla pøinesla jemu, a øekl jí: Jdiž v pokoji do domu svého. Pohleï, uslyšel jsem prosbu tvou, a vážil jsem sobì osoby tvé.
1Sa 25:36 A tak navrátila se Abigail k Nábalovi, an mìl hody v domì svém jako hody královské; a srdce Nábalovo rozveselilo se bylo v nìm, a byl opilý velmi. Proèež ona neoznámila jemu nejmenšího slova až do jitra.
1Sa 25:37 Nazejtøí pak, když z vína vystøízlivìl Nábal, tedy oznámila jemu žena jeho ty vìci. I zmrtvìlo v nìm srdce jeho, a uèinìn jest jako kámen.
1Sa 25:38 A když pominulo takmìø deset dní, porazil Hospodin Nábale,i umøel.
1Sa 25:39 Uslyšev pak David, že by Nábal umøel, øekl: Požehnaný Hospodin, kterýž hodnì pomstil pohanìní mého nad Nábalem, a služebníka svého zdržel ode zlého, zlost pak Nábalovu shrnul Hospodin na hlavu jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby ji sobì vzal za manželku.

1Sa 25:40 I pøišli služebníci Davidovi k Abigail na Karmel, a mluvili s ní, økouce: David poslal nás k tobì, aby tì vzal sobì za manželku.
1Sa 25:41 Kterážto vstavši, poklonila se na tváø až k zemi, økuci: Aj, služebnice tvá za dìvku bude, aby umývala nohy služebníkùm pána svého.
1Sa 25:42 Protož rychle vstavši Abigail a vsedši na osla svého, (pìt pak dìveèek jejích šlo za ní), jela za posly Davidovými, a byla manželkou jeho.
1Sa 25:43 Též i Achinoam pojal David z Jezreel, a byly i tyto dvì manželky jeho.
1Sa 25:44 Nebo Saul Míkol dceru svou, manželku Davidovu, dal byl Faltiovi, synu Lais, kterýž byl z Gallim.
1Sa 26:1 Opìt pøišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, økouce: Nevíš-liž, že se David kryje na pahrbku Hachila proti poušti?
1Sa 26:2 Protož povstal Saul a táhl na pouš Zif, a s ním tøi tisíce mužù vybraných z Izraele, aby hledal Davida na poušti Zif.
1Sa 26:3 I položil se Saul na pahrbku Hachila, kterýž jest proti Jesimon pøi cestì. David pak trvaje na poušti, srozumìl, že Saul za ním pøitáhl na pouš.
1Sa 26:4 Nebo poslav David špehéøe, vyzvìdìl jistotnì, že Saul pøitáhl.
1Sa 26:5 Tedy vstav David, šel k místu, na nìmž se položil Saul s vojskem. I spatøil David místo, na kterémž ležel Saul a Abner syn Nerùv, hejtman vojska jeho. Saul pak spal, jsa vozy otoèen, lid také ležení svá mìl vùkol nìho.
1Sa 26:6 I mluvil David a øekl Achimelechovi Hetejskému a Abizai synu Sarvie, bratru Joábovu, øka: Kdo sstoupí se mnou k Saulovi do ležení? Odpovìdìl Abizai: Já sstoupím s tebou.
1Sa 26:7 A tak pøišel David a Abizai k lidu v noci, a aj, Saul leže, spal, jsa vozy otoèen, a kopí jeho vetknuté bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak i lid spali vùkol nìho.
1Sa 26:8 Tedy øekl Abizai Davidovi: Dal Bùh dnes nepøítele tvého v ruku tvou. Protož nyní, medle nech jej probodnu pojednou kopím až do zemì, tak že nebude potøebí podruhé.
1Sa 26:9 Ale David øekl k Abizai: Nezabíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku svou na pomazaného Hospodinova, byl by bez viny?
1Sa 26:10 Øekl také David: Živ jest Hospodin, leè Hospodin raní jej, aneb den jeho pøijde, aby umøel, aneb na vojnu vytáhna, zahyne:
1Sa 26:11 Mnì nedej Hospodin, abych vztáhnouti mìl ruku svou na pomazaného Hospodinova. Ale nyní vezmi medle to kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu èíši vodnou, a odejdìme.
1Sa 26:12 I vzal David kopí a èíši vodnou u hlavy Saulovy, a odešli, tak že žádný nevidìl, ani nezvìdìl, ani neprocítil, ale všickni spali; nebo sen tvrdý Hospodinùv pøipadl byl na nì.
1Sa 26:13 A pøešed David na druhou stranu, postavil se na vrchu hory zdaleka; nebo bylo mezi nimi nemalé místo.
1Sa 26:14 I zavolal David na lid a na Abnera syna Ner, øka: Což se neozveš, Abner? Odpovídaje pak Abner, øekl: Kdo jsi ty, kterýž voláš na krále?
1Sa 26:15 I øekl David Abnerovi: Zdaliž ty nejsi muž? A kdo jest tobì rovný v Izraeli? Proè jsi tedy neostøíhal krále, pána svého? Nebo pøišel jeden z lidu, aby zabil krále, pána tvého.
1Sa 26:16 Není to dobøe, co jsi uèinil. Živ jest Hospodin, že jste hodni smrti, proto že neostøíháte pána svého, pomazaného Hospodinova. Ale nyní pohleï, kde jest kopí královo a èíše vodná, kteráž byla u hlavy jeho.
1Sa 26:17 Tedy poznal Saul hlas Davidùv a øekl: Není-liž to hlas tvùj, synu mùj Davide? Odpovìdìl David: Jest mùj hlas, pane mùj králi.
1Sa 26:18 Øekl také: Proè je to, že pán mùj honí služebníka svého? Nebo co jsem uèinil? A co jest zlého v ruce mé?
1Sa 26:19 Protož nyní poslyš, prosím, pane mùj králi, slov služebníka svého: Jestliže tì Hospodin vzbudil proti mnì, nech zachutná obìt, pakli lidé, zloøeèení jsou pøed Hospodinem; nebo mne vyhnali dnes, abych nemohl obcovati dìdictví Hospodinovu, jako by øekli: Jdi, služ bohùm cizím.
1Sa 26:20 Ale již aspoò nech není vylita krev má na zemi bez rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král Izraelský hledati blechy jedné, rovnì jako by honil koroptvu na horách.
1Sa 26:21 I øekl Saul: Zhøešil jsem, navratiž se, synu mùj Davide. Nebo nebudu více zle èiniti tobì, proto že jsi draze sobì vážil života mého dnešní den. Aj, bláznivì jsem dìlal a bloudil pøenáramnì.
1Sa 26:22 A odpovídaje David, øekl: Teï hle kopí královo. Nech pøijde nìkdo z služebníkù, a vezme je.
1Sa 26:23 Hospodin pak navratiž jednomu každému za spravedlnost jeho a vìrnost jeho. Daltì byl zajisté Hospodin tebe dnes v ruku mou, ale nechtìl jsem vztáhnouti ruky své na pomazaného Hospodinova.
1Sa 26:24 A protož jakož jsem já dnes sobì draze vážil života tvého, tak budiž draze vážen život mùj pøed Hospodinem, aby mne vysvobodil ze vší úzkosti.
1Sa 26:25 Tedy øekl Saul Davidovi: Požehnaný jsi, synu mùj Davide. Tak èinì, dokážeš ctnosti, a v tom se zmocòuje, zkvetneš. V tom odšel David cestou svou, Saul také navrátil se k místu svému.
1Sa 27:1 Øekl pak David v srdci svém: Když tedyž sejdu od ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych

naprosto utekl do zemì Filistinské. I pustí o mnì Saul, a nebude mne více hledati v žádných konèinách Izraelských, a tak ujdu ruky jeho.
1Sa 27:2 Tedy vstav David, odebral se sám i tìch šest set mužù, kteøíž byli s ním, k Achisovi synu Maoch, králi Gát.
1Sa 27:3 I bydlil David s Achisem v Gát, on i muži jeho, jeden každý s èeledí svou, David i dvì ženy jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail Karmelská nìkdy žena Nábalova.
1Sa 27:4 A když bylo oznámeno Saulovi, že utekl David do Gát, pøestal ho hledati více.
1Sa 27:5 Øekl pak David Achisovi: Prosím, jestliže jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, a mi dají místo v nìkterém mìstì krajiny této, abych tam bydlil; nebo proè má bydliti služebník tvùj s tebou v mìstì královském?
1Sa 27:6 I dal mu Achis v ten den Sicelech, odkudž Sicelech bylo králù Judských až do dne tohoto.
1Sa 27:7 Byl pak poèet dnù, v nichž bydlil David v krajinì Filistinské, den a èetyøi mìsíce.
1Sa 27:8 I vycházel David s muži svými, vpády èiníce na Gessurské a Gerzitské a Amalechitské, (nebo ti bydlili v zemi té od starodávna), kudy se chodí pøes Sur až do zemì Egyptské.
1Sa 27:9 A hubil David krajinu tu, nenechávaje živého muže ani ženy; bral také ovce i voly, i osly i velbloudy, i šaty, a navracoval se a pøicházel k Achisovi.
1Sa 27:10 A když se ptal Achis: Kam jste dnes vpadli? odpovìdìl David: K stranì polední Judovì, a k stranì polední Jerachmeelovì, a k stranì polední Cinejského.
1Sa 27:11 Neživil pak David ani muže ani ženy, aby koho pøivoditi mìl do Gát; nebo myslil: Aby na nás nežalovali, økouce: Tak uèinil David. A ten obyèej jeho byl po všecky dny, dokudž zùstával v krajinì Filistinské.
1Sa 27:12 I vìøil Achis Davidovi, øka: Jižtì se velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož bude mi za služebníka na vìky.
1Sa 28:1 I stalo se za dnù tìch, že Filistinští sebrali vojska svá k boji, aby bojovali s Izraelem. I øekl Achis Davidovi: Vìz nepochybnì, že potáhneš se mnou na vojnu, ty i muži tvoji.
1Sa 28:2 Odpovìdìl David Achisovi: Teprv ty poznáš, co uèiní služebník tvùj. I øekl Achis Davidovi: Tou pøíèinou strážným života svého tì ustanovím po všecky dny.
1Sa 28:3 (Samuel pak již byl umøel; proèež plakal ho všecken Izrael, a pochovali jej v Ráma, totiž v mìstì jeho. A Saul byl vyplénil vìš ce a hadaèe z zemì.)
1Sa 28:4 Tedy shromáždivše se Filistinští, pøitáhli a položili se u Sunem. Shromáždil i Saul všeho Izraele, a položili se v Gelboe.
1Sa 28:5 Vida pak Saul vojsko Filistinské, bál se, a uleklo se srdce jeho velmi.
1Sa 28:6 I dotazoval se Saul Hospodina, ale Hospodin neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky.
1Sa 28:7 Protož øekl Saul služebníkùm svým: Pohledejte mi ženy mající ducha vìštího, i pùjdu k ní a poradím se skrze ni. Jemuž odpovìdìli služebníci jeho: Aj, žena mající ducha vìštího v Endor.
1Sa 28:8 Tedy zmìniv Saul odìv, oblékl se v roucho jiné, a šel sám a dva muži s ním, a pøišli k ženì té v noci. I øekl: Medle hádej mi skrze ducha vìštího, a zpùsob to, a ke mnì vyjde ten, kohož bych jmenoval tobì.
1Sa 28:9 Ale žena øekla jemu: Aj, ty víš, co uèinil Saul, kterak vyhladil vìš ce a hadaèe z zemì. Proèež tedy ty pokládáš osídlo duši mé, abys mne o hrdlo pøipravil?
1Sa 28:10 I pøisáhl jí Saul skrze Hospodina, øka: Živ jest Hospodin, že nepøijde na tì trestání pro tu vìc.
1Sa 28:11 Tedy øekla žena: Kohož mám vyvésti? Kterýž øekl: Samuele mi vyveï.
1Sa 28:12 A když uzøela žena Samuele, zkøikla hlasem velikým, a øekla žena Saulovi takto: Proèež jsi mne oklamal! Nebo ty jsi Saul.
1Sa 28:13 I øekl jí král: Neboj se. Což jsi pak vidìla? Odpovìdìla žena Saulovi: Bohy jsem vidìla vystupující z zemì.
1Sa 28:14 Øekl jí opìt: Jaký jest zpùsob jeho? Odpovìdìla jemu: Muž starý vystupuje a jest odìný pláštìm. Tedy srozumìl Saul, že by Samuel byl, a sehnuv se tváøí k zemi, poklonil se jemu.
1Sa 28:15 I øekl Samuel Saulovi: Proè mne nepokojíš, že jsi mne zavolati rozkázal? Odpovìdìl Saul: Úzkostmi sevøín jsem velice; nebo Filistinští bojují proti mnì, a Bùh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tì, abys mi oznámil, co bych mìl èiniti.
1Sa 28:16 I øekl Samuel: Proè tedy se mne dotazuješ, ponìvadž Hospodin odstoupil od tebe, a jest s nepøítelem tvým?
1Sa 28:17 Uèiniltì zajisté jemu Hospodin, jakož mluvil skrze mne, a odtrhl Hospodin království od ruky tvé, a dal je bližnímu tvému, Davidovi.
1Sa 28:18 Nebo že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, a nevykonals hnìvu prchlivosti jeho nad Amalechem, protož uèinil tobì to dnes Hospodin.
1Sa 28:19 Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filistinských, a zítra budeš ty i synové tvoji se mnou. I vojska Izraelská vydá Hospodin v ruku Filistinských.
1Sa 28:20 I padl Saul náhle tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo se byl ulekl náramnì slov Samuelových. K tomu ani síly v nìm nebylo, nebo nic nejedl celý ten den a celou tu noc.

1Sa 28:21 Pøistoupivši pak ta žena k Saulovi a uzøevši, že jest pøedìšen náramnì, øekla jemu: Aj, uposlechla dìvka tvá hlasu tvého, a opovážila jsem se života svého, že jsem uposlechla slov tvých, kteráž jsi mluvil ke mnì.
1Sa 28:22 Nyní tedy uposlechni i ty, prosím, hlasu dìvky své, a položím pøed tebe kousek chleba, abys jedl a posilil se, a tak jíti mohl cestou svou.
1Sa 28:23 Kterýž odepøel a øekl: Nebudu jísti. I pøinutili ho služebníci jeho, ano i ta žena, tak že uposlechl hlasu jejich, a vstav s zemì, sedl na lùžko.
1Sa 28:24 Mìla pak ta žena tele tuèné v domì, kteréž spìšnì zabila, a vzavši mouky, zadìlala, a napekla z ní chlebù pøesných.
1Sa 28:25 Potom pøinesla pøed Saule a služebníky jeho, kteøíž jedli, a vstavše v touž noc, odešli.
1Sa 29:1 A tak shromáždili Filistinští všecka vojska svá u Afeku, Izrael pak položil se u studnice, kteráž byla v Jezreel.
1Sa 29:2 I táhla knížata Filistinská po stu a po tisících, David pak a muži jeho táhli nazad s Achisem.
1Sa 29:3 Tedy øekla knížata Filistinská: K èemu jsou Židé tito? Odpovìdìl Achis knížatùm Filistinským: Zdaliž toto není David služebník Saule, krále Izraelského, kterýž byl pøi mnì dnù tìchto, nýbrž tìchto let, a neshledal jsem na nìm nièeho ode dne, jakž odpadl od Saule, až do tohoto dne?
1Sa 29:4 I rozhnìvala se na nìj knížata Filistinská, a øekli jemu ta knížata Filistinská: Odešli zase muže toho, a se navrátí k místu svému, kteréž jsi mu ukázal, a nech netáhne s námi k boji, aby se nám nepostavil za nepøítele v bitvì. Nebo èím se zalíbiti mùže pánu svému tento? Zdali ne hlavami mužù tìchto?
1Sa 29:5 Zdaliž tento není ten David, o kterémž zpívali v houfích plésajících, øíkajíce: Porazil Saul svùj tisíc, ale David svých deset tisícù?
1Sa 29:6 I povolal Achis Davida, a øekl jemu: Živ jest Hospodin, že jsi upøímý, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na tobì nic zlého ode dne, v kterýž jsi pøišel ke mnì, až do dne tohoto, ale pøed oèima knížat nejsi vzácný.
1Sa 29:7 Protož nyní navra se a jdi v pokoji, a nebudeš tìžký v oèích knížat Filistinských.
1Sa 29:8 I øekl David Achisovi: Co jsem pak uèinil, a co jsi shledal na služebníku svém ode dne, v kterýž jsem poèal býti u tebe, až do tohoto dne, abych nešel a nebojoval proti nepøátelùm pána svého krále?
1Sa 29:9 A odpovídaje Achis, øekl Davidovi: Vím, že jsi vzácný pøed oèima mýma jako andìl Boží, ale knížata Filistinská øekla: Nech netáhne s námi k boji.
1Sa 29:10 Nyní tedy vstaò tím ranìji a služebníci pána tvého, kteøíž pøišli s tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned jakž by zasvitávalo, odejdìte.
1Sa 29:11 I vstal David, on i muži jeho, aby odšel tím ranìji, a navrátil se do zemì Filistinské. Filistinští pak táhli do Jezreel.
1Sa 30:1 Byl pak, když se navrátil David a muži jeho do Sicelechu, den tøetí, jakž Amalechitští byli vpád uèinili k stranì polední i k Sicelechu, a vyhubili Sicelech, a vypálili jej.
1Sa 30:2 A zajali ženy, kteréž byly v nìm. Nezabili žadného, ani malého ani velikého, ale szajímali a odešli cestou svou.
1Sa 30:3 A když pøišel David a muži jeho k mìstu, aj, vypáleno bylo ohnìm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati byli.
1Sa 30:4 Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše hlasu svého, plakali, až již více plakati nemohli.
1Sa 30:5 Obì také manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena nìkdy Nábale Karmelského.
1Sa 30:6 I ssoužen jest David náramnì, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hoøkostí zajisté naplnìna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.
1Sa 30:7 I øekl David Abiatarovi knìzi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod. I vzal Abiatar efod pro Davida.
1Sa 30:8 Tázal se pak David Hospodina, øka: Mám-li honiti lotøíky ty? A dohoním-li se jich? I øekl jemu: Hoò, nebo se jich jistì dohoníš, a své mocnì vysvobodíš.
1Sa 30:9 A tak odšed David sám i tìch šest set mužù, kteøíž byli s ním, pøišli až ku potoku Bezor; nìkteøí pak tu pozùstali.
1Sa 30:10 I honil je David se èstyømi sty mužù; nebo bylo pozùstalo dvì stì mužù, kteøíž ustavše, nemohli pøejíti potoka Bezor.
1Sa 30:11 A nalezše muže Egyptského v poli, pøivedli jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i vody píti.
1Sa 30:12 Dali jemu též kus hrudy fíkù a dva hrozny suché. A tak pojedl a okøál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tøi dni a tøi noci).
1Sa 30:13 Zatím øekl jemu David: Èí jsi ty? A odkud jsi? Kterýž odpovìdìl: Rodem jsem z Egypta, služebník muže Amalechitského, a opustil mne pán mùj, proto že jsem stonal, dnes tøetí den.
1Sa 30:14 Byli jsme zajisté vpád uèinili k stranì polední Ceretejského, a v tu stranu, kteráž jest Judova, a ku

poledni, kteráž jest Kálefova, a Sicelech jsme vypálili ohnìm.
1Sa 30:15 Tedy øekl jemu David: Mohl-li bys dovésti mne k tìm lotøíkùm? Kterýž øekl: Pøisáhni mi skrze Boha, že mne nezabiješ, a že mne nevydáš v ruku pána mého, a pøivedu tì na ty lotøíky.
1Sa 30:16 I pøivedl ho. (A aj, byli se rozprostøeli po vší té zemi, jedouce a pijíce a provyskujíce nade všemi koøistmi tak velikými, kteréž pobrali z zemì Filistinské a z zemì Judovy.)
1Sa 30:17 Protož bil je David od veèera až do veèera druhého dne, anìž kdo z nich ušel, kromì èlyø set mládencù, kteøíž vsedše na velbloudy, utekli.
1Sa 30:18 A tak odjal David všecko, což byli pobrali Amalechitští; také obì ženy své vysvobodil David.
1Sa 30:19 A nezhynulo jim nic, ani malého ani velikého, i z synù i ze dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim vzato bylo; všecko zase David pøivedl.
1Sa 30:20 Nadto szajímal David všecka stáda bravù i skotù, kteráž hnali pøed dobytkem svým, a pravili: Toto jsou koøisti Davidovy.
1Sa 30:21 Pøišel pak David k tìm dvìma stùm mužù, kteøíž byli ustali, tak že nemohli jíti za Davidem, jimž byli kázali zùstati pøi potoku Bezor; tedy vyšli vstøíc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A pøistoupiv David k tomu lidu, pozdravil jich pøátelsky.
1Sa 30:22 Ale všickni, což jich koli bylo zlých a bezbožných mezi tìmi muži, kteøíž chodili s Davidem, mluvili, økouce: Ponìvadž nešli s námi, nedáme jim z koøistí, kteréž jsme odjali, toliko každému manželku jeho a syny jeho, aby vezmouce je, odešli.
1Sa 30:23 David pak øekl: Neèiòte tak, bratøí moji, s tím, což nám dal Hospodin, kterýž nás ostøíhal a dal vojsko, jenž vytáhlo proti nám, v ruku naši.
1Sa 30:24 A kdož vás uposlechne v té vìci? Nebo jakýž bude díl toho, kterýž vyšel k bitvì, takovýž bude díl i toho, kterýž hlídal bøemen; rovnì se dìliti budou.
1Sa 30:25 A tak bývalo od toho dne i potom, nebo to za právo a obyèej uložil v Izraeli až do tohoto dne.
1Sa 30:26 A když pøišel David do Sicelechu, poslal z tìch koøistí starším Juda, pøátelùm svým, øka: Teï máte dar z loupeží nepøátel Hospodinových.
1Sa 30:27 Tìm, kteøíž byli v Bethel, a kteøíž v Rámat ku poledni, a kteøíž byli v Jeter;
1Sa 30:28 Též kteøíž v Aroer, a kteøíž v Sefama, a kteøíž v Estemo;
1Sa 30:29 A kteøíž v Rachal, a kteøíž v mìstech Jerachmeelových, a kteøíž v mìstech Cinejského;
1Sa 30:30 I tìm, kteøíž v Horma, a kteøíž v Korasan, a kteøíž v Atach;
1Sa 30:31 A kteøíž byli v Hebronu, i po všech místech, na nichž býval David s lidem svým.
1Sa 31:1 A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak Izraelští utíkali pøed Filistinskými a padli, zbiti jsouce na hoøe Gelboe.
1Sa 31:2 I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu a Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy.
1Sa 31:3 Když se pak zsilila bitva proti Saulovi, trefili na nìj støelci, muži s luky; i postøelen jest velmi od tìch støelcù.
1Sa 31:4 I øekl Saul odìnci svému: Vytrhni meè svùj a probodni mne jím, aby pøijdouce ti neobøezanci, neprobodli mne, a neuèinili sobì ze mne posmìchu. Ale nechtìl odìnec jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meè, nalehl na nìj.
1Sa 31:5 Tedy vida odìnec jeho, že umøel Saul, nalehl i on na meè svùj a umøel s ním.
1Sa 31:6 A tak umøel Saul a tøi synové jeho, a odìnec jeho, ano i všickni muži jeho v ten den spolu.
1Sa 31:7 Když pak uzøeli synové Izraelští, kteøíž bydlili za tím údolím, a kteøíž bydlili za Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i synové jeho zahynuli, opustivše mìsta, také utíkali. I pøišli Filistinští a bydlili v nich.
1Sa 31:8 A když bylo nazejtøí, pøišli Filistinští, aby zloupili pobité; i nalezli Saule a tøi syny jeho ležící na hoøe Gelboe.
1Sa 31:9 I sali hlavu jeho a svlékli odìní jeho, a poslali po zemi Filistinské vùkol, aby to ohlášeno bylo v chrámì modl jejich i lidu.
1Sa 31:10 I složili odìní jeho v chrámì Astarot, tìlo pak jeho pøibili na zdi Betsan.
1Sa 31:11 Tedy uslyšavše o tom obyvatelé Jábes Galád, co uèinili Filistinští Saulovi,
1Sa 31:12 Zdvihli se všickni muži silní, a jdouce celou noc, sòali tìlo Saulovo i tìla synù jeho se zdi Betsanské; a když se navrátili do Jábes, spálili je tam.
1Sa 31:13 A vzavše kosti jejich, pochovali je pod stromem v Jábes, a postili se sedm dní.
2Sa 1:1 Stalo se pak po smrti Saulovì, když se navrátil David od porážky Amalechitských, že pobyl v Sicelechu za dva dni.
2Sa 1:2 A aj, dne tøetího pøišel jeden z vojska Saulova, maje roucho roztržené a prach na hlavì své. Kterýž když pøišel k Davidovi, padl na zemi a poklonil se.
2Sa 1:3 I øekl jemu David: Odkud jdeš? Jemuž odpovìdìl: Z vojska Izraelského utekl jsem.
2Sa 1:4 Opìt øekl jemu David: Cože se stalo? Medle, povìz mi. Kterýž odpovìdìl: To, že utekl lid z boje, a množství lidu padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata syn jeho zbiti jsou.
2Sa 1:5 Øekl ještì David mládenci, kterýž mu to oznámil: Kterak ty víš, že umøel Saul i Jonata syn jeho?

2Sa 1:6 Odpovìdìl mládenec, kterýž to oznamoval jemu: Náhodou pøišel jsem na horu Gelboe, a aj, Saul nalehl byl na kopí své, a vozové i jezdci postihali ho.
2Sa 1:7 Kterýžto ohlédna se zpátkem, uzøel mne a zavolal na mne. I øekl jsem: Aj, teï jsem.
2Sa 1:8 Tedy øekl mi: Kdo jsi ty? Odpovìdìl jsem jemu: Amalechitský jsem.
2Sa 1:9 I øekl mi: Pøistup medle sem a zabí mne, nebo mne obklíèila úzkost, a ještì všecka duše má jest ve mnì.
2Sa 1:10 Protož stoje nad ním, zabil jsem ho, nebo jsem vìdìl, že nebude živ po svém pádu. A vzal jsem korunu, kteráž byla na hlavì jeho, i záponu, kteráž byla na rameni jeho, a teï jsem to pøinesl ku pánu svému.
2Sa 1:11 Tedy David uchytiv roucho své, roztrhl je; tolikéž i všickni muži, kteøíž s ním byli.
2Sa 1:12 A nesouce smutek, plakali a postili se až do veèera pro Saule a pro Jonatu syna jeho, i pro lid Hospodinùv a pro dùm Izraelský, že padli od meèe.
2Sa 1:13 Øekl pak David mládenci, kterýž mu to oznámil: Odkud jsi ty? Odpovìdìl: Syn muže pøíchozího Amalechitského jsem.
2Sa 1:14 Opìt mu øekl David: Kterak jsi smìl vztáhnouti ruku svou, abys zahubil pomazaného Hospodinova?
2Sa 1:15 A zavolav David jednoho z mládencù, øekl jemu: Pøistoupì, oboø se na nìj. Kterýžto udeøil ho, tak že umøel.
2Sa 1:16 I øekl jemu David: Krev tvá budiž na hlavu tvou, nebo jsou ústa tvá svìdèila na tebe, økouce: Já jsem zabil pomazaného Hospodinova.
2Sa 1:17 Tedy naøíkal David naøíkáním tímto nad Saulem a nad Jonatou synem jeho,
2Sa 1:18 (Pøikázav však, aby synové Judovi uèeni byli støíleti z luku, jakož psáno v knize Upøímého.):
2Sa 1:19 Ó kráso Izraelská, na výsostech tvých zranìni, jak jsou padli udatní!
2Sa 1:20 Neoznamujtež v Gát, ani toho ohlašujte na ulicích Aškalon, aby se neveselily dcery Filistinských, a neplésaly dcery neobøezaných.
2Sa 1:21 Ó hory Gelboe, ani rosa, ani déš nespadej na vás, ani tu buï pole úrodné; nebo tam jest povržen štít udatných, štít Saulùv, jako by nebyl pomazán olejem.
2Sa 1:22 Od krve ranìných a od tuku udatných luèištì Jonatovo nikdy zpìt neodskoèilo, a meè Saulùv nenavracoval se prázdný.
2Sa 1:23 Saul a Jonata milí a utìšení v životì svém, také pøi smrti své nejsou rozlouèeni. Nad orlice bystøejší, nad lvy silnìjší byli.
2Sa 1:24 Dcery Izraelské, plaète Saule, kterýž vás odíval èervcem dvakrát barveným rozkošnì, kterýž dával ozdoby zlaté na roucha vaše.
2Sa 1:25 Ach, jak jsou padli udatní u prostøed boje? Jonata na výsostech tvých zabit jest.
2Sa 1:26 Velice jsem po tobì teskliv, bratøe mùj Jonato. Byl jsi mi pøíjemný náramnì; vzácnìjší u mne byla milost tvá nežli milost žen.
2Sa 1:27 Ach, jak jsou padli udatní, a zahynula odìní váleèná.
2Sa 2:1 I stalo se potom, že se David tázal Hospodina, øka: Mám-li jíti do nìkterého mìsta Judského? Jemuž odpovìdìl Hospodin: Jdi. I øekl David: Kam mám jíti? Odpovìdìl: Do Hebronu.
2Sa 2:2 A protož bral se tam David, ano i obì manželky jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail žena nìkdy Nábale Karmelského.
2Sa 2:3 Muže také své, kteøíž s ním byli, pojal David, jednoho každého s èeledí jeho, a bydlili v mìstech Hebronských.
2Sa 2:4 I pøišli muži Judští, a pomazali tam Davida za krále nad domem Judským. Oznámili také Davidovi, økouce: Muži Jábes Galád, oni pochovali Saule.
2Sa 2:5 Tedy poslav David posly k mužùm Jábes Galád, øekl jim: Požehnaní jste vy pøed Hospodinem, že jste uèinili to milosrdenství pánu svému Saulovi, pochovavše ho.
2Sa 2:6 Protož nyní uèiniž s vámi Hospodin milosrdenství a pravdu; ano i já s vámi uèiním milost, kteøíž jste to uèinili.
2Sa 2:7 A tak tedy posilòtež rukou svých a buïtež stateèní; nebo aè umøel pán váš Saul, však již mne pomazali dùm Judùv za krále nad sebou.
2Sa 2:8 Abner pak syn Nerùv, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta syna Saulova a uvedl ho do Mahanaim.
2Sa 2:9 A ustavil ho králem nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad Efraimem, a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem.
2Sa 2:10 Ve èty øidcíti letech byl Izbozet syn Saulùv, když poèal kralovati nad Izraelem, a kraloval dvì létì. (Toliko dùm Judùv pøidržel se Davida.
2Sa 2:11 A byl poèet dnù, v nichž byl David králem v Hebronu nad domem Judovým, sedm let a šest mìsícù.)
2Sa 2:12 Potom vytáhl Abner syn Nerùv, a služebníci Izbozeta syna Saulova z Mahanaim do Gabaon.
2Sa 2:13 Joáb také syn Sarvie a služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právì u rybníka Gabaon. I pozùstali tito u rybníka s strany jedné, oni pak u rybníka s druhé strany.
2Sa 2:14 Tedy øekl Abner Joábovi: Nech vystoupí nyní mládenci a pohrají pøed námi. I øekl Joáb: Nech

vystoupí.
2Sa 2:15 A tak vystoupili a vyšli v rovném poètu, dvanácte z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova, a dvanácte z služebníkù Davidových.
2Sa 2:16 Kteøížto ujavše jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meè svùj v bok tovaryše svého, i padli spolu. Protož nazváno jest místo to Helkat Hassurim, a jest v Gabaon.
2Sa 2:17 I byla bitva velmi veliká v ten den, a poražen jest Abner i muži Izraelští od služebníkù Davidových.
2Sa 2:18 Byli tu také tøi synové Sarvie: Joáb, Abizai a Azael. Azael pak byl èerstvý na nohy své jako srna v poli.
2Sa 2:19 I honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani na levo, bìže za Abnerem.
2Sa 2:20 Ohlédl se pak Abner zpátkem a øekl: Ty-li jsi Azael? Odpovìdìl: Jsem.
2Sa 2:21 Tedy øekl mu Abner: Uchyl se na pravo aneb na levo, a jmi sobì jednoho z mládencù tìch, a vezmi sobì koøisti jeho. Ale nechtìl Azael uchýliti se od nìho.
2Sa 2:22 Ještì znovu Abner øekl Azaelovi: Uchyl se ode mne, sic jináè pøirazím tì až k zemi, a jak bych smìl pohledìti na Joába bratra tvého?
2Sa 2:23 Když pak nechtìl ustoupiti, uhodil ho Abner kopím pod páté žebro, tak že vyniklo kopí høbetem jeho; a padl tu na tom místì, na kterémž i umøel. A kdožkoli pøicházeli k místu, na nìmž padl Azael a umøel, zastavovali se.
2Sa 2:24 Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak již bylo zapadlo, když oni pøišli ku pahrbku Amma, jenž jest naproti Giach, cestou k poušti Gabaon.
2Sa 2:25 Tedy sešli se synové Beniamin za Abnerem, a jsouce spolu v houfu, postavili se na vrchu pahrbku jednoho.
2Sa 2:26 Odkudž zavolal Abner na Joába, øka: Zdaliž bez pøestání sžírati bude meè tvùj? Nevíš-liž, že hoøkost bývá naposledy? Dokudž tedy nerozkážeš lidu navrátiti se od honìní bratøí svých?
2Sa 2:27 I øekl Joáb: Živ jest Bùh, že kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by odšel lid, jeden každý nechaje honìní bratra svého.
2Sa 2:28 Tedy zatroubil Joáb v troubu, a zastavil se všecken lid, a nehonili více Izraele, aniž více bojovali.
2Sa 2:29 A tak Abner i lid jeho šli pøes pole celou tu noc, a pøepravili se pøes Jordán, a prošedše všecku Betoron, pøišli do Mahanaim.
2Sa 2:30 Ale Joáb navrátiv se od honìní Abnera, shromáždil všecken lid, a nedostávalo se z služebníkù Davidových devatenácti mužù a Azaele.
2Sa 2:31 Služebníci pak Davidovi zbili z Beniaminských a z mužù Abnerových tøi sta a šedesáte mužù, kteøíž tu zahynuli.
2Sa 2:32 A vzavše Azaele, pohøbili jej v hrobì otce jeho, kterýž byl v Betlémì. Potom šli celou tu noc Joáb a muži jeho; i rozednilo se, když pøicházeli do Hebronu.
2Sa 3:1 I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem Davidovým. David pak èím dále tím více se silil, ale dùm Saulùv èím dále tím se více umenšoval.
2Sa 3:2 I zrodili se Davidovi synové v Hebronu, z nichž prvorozený jeho byl Amnon z Achinoam Jezreelské;
2Sa 3:3 A druhý po nìm Cheleab z Abigail, ženy nìkdy Nábale Karmelského; tøetí pak Absolon, syn z Maachy dcery Tolmai krále Gessur;
2Sa 3:4 A ètvrtý Adoniáš syn Haggit, a pátý Sefatiáš syn Abitál;
2Sa 3:5 Šestý pak Jetram z Egly manželky Davidovy. Ti se zrodili Davidovi v Hebronu.
2Sa 3:6 I stalo se, když byla válka mezi domem Saulovým a mezi domem Davidovým, a Abner stateènì zastával domu Saulova,
2Sa 3:7 (Mìl pak byl Saul ženinu, jejíž jméno bylo Rizpa, dcera Aja), že øekl Izbozet Abnerovi: I proè jsi všel k ženinì otce mého?
2Sa 3:8 Tedy rozhnìvav se Abner velmi pro slova Izbozetova, øekl: I zdali já jsem psí hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes uèinil milosrdenství s domem Saule otce tvého, s bratøími jeho i pøíbuznými jeho, a nevydal jsem tì v ruku Davidovu, a však vyhledáváš na mnì dnes nepravosti té ženy.
2Sa 3:9 Toto uèiò Bùh Abnerovi a toto mu pøidej, jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož jemu pøisáhl Hospodin,
2Sa 3:10 Aby pøeneseno bylo království od domu Saulova, a upevnìn byl trùn Davidùv nad Izraelem i nad Judou, od Dan až do Bersabé.
2Sa 3:11 A nemohl k tomu nic více odpovìdíti Abnerovi, proto že se ho bál.
2Sa 3:12 A tak poslal Abner posly k Davidovi na místì svém, øka: Èí jest zemì? A aby øekli: Uèiò smlouvu se mnou, a aj, ruka má bude s tebou, abych obrátil k tobì všecken Izrael.
2Sa 3:13 Jemuž odpovìdìl: Dobøe. Já uèiním s tebou smlouvu, a však jedné vìci od tebe žádám, totiž, abys nevidìl tváøi mé, leè prvé dáš pøivésti Míkol dceru Saulovu, když bys chtìl pøijíti, abys vidìl tváø mou.
2Sa 3:14 I poslal David posly k Izbozetovi synu Saulovu, aby øekli: Dej mi ženu mou Míkol, kterouž jsem sobì zasnoubil ve stu obøízek Filistinských.

2Sa 3:15 Poslav tedy Izbozet, vzal ji od muže Faltiele syna Lais.
2Sa 3:16 Šel pak s ní muž její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy øekl jemu Abner: Jdi, navra se zase. I navrátil se.
2Sa 3:17 Potom Abner uèinil øeè k starším Izraelským, øka: Pøedešle stáli jste o to, aby David byl králem nad vámi.
2Sa 3:18 Protož nyní vykonejtež to; nebo jest Hospodin mluvil o Davidovi, øka: Skrze ruku Davida služebníka svého vysvobodím lid svùj Izraelský z ruky Filistinských, a z ruky všech nepøátel jeho.
2Sa 3:19 To též mluvil Abner i k Beniaminským. Potom odšel Abner, aby mluvil k Davidovi v Hebronu všecko, což se za dobré vidìlo Izraelovi a všemu domu Beniamin.
2Sa 3:20 Když tedy pøišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvadceti mužù, uèinil David Abnerovi i mužùm, kteøíž s ním byli, hody.
2Sa 3:21 I øekl Abner Davidovi: Vstanu a pùjdu, abych shromáždil ku pánu svému krále všecken lid Izraelský, kteøíž vejdou s tebou v smlouvu, a budeš kralovati nade všemi, jakož toho žádá duše tvá. I propustil David Abnera, kterýž odšel v pokoji.
2Sa 3:22 A aj, služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z vojny, koøisti veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo s Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel v pokoji.
2Sa 3:23 Joáb tedy i všecko vojsko, kteréž bylo s ním, pøišli tam. I oznámili Joábovi, økouce: Byl zde Abner syn Nerùv u krále, ale propustil jej, a odšel v pokoji.
2Sa 3:24 Protož všed Joáb k králi, øekl: Co jsi uèinil? Aj, pøišel byl Abner k tobì; proè jsi ho pustil, aby zase odšel?
2Sa 3:25 Znáš Abnera syna Nerova. Proto, aby podvedl tebe, pøišel, a aby vyšpehoval vycházení tvé i vcházení tvé, a zvìdìl všecko, co ty èiníš.
2Sa 3:26 Tedy vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem, kteøíž ho pøivedli zase od èisterny Sírach, o èemž David nic nevìdìl.
2Sa 3:27 A když se navrátil Abner do Hebronu, uvedl ho Joáb do prostøed brány, aby s ním mluvil tiše. I udeøil ho v páté žebro, a umøel pro krev Azaele bratra jeho.
2Sa 3:28 To když potom David uslyšel, øekl: Èist jsem já i království mé pøed Hospodinem až na vìky od krve Abnera syna Nerova.
2Sa 3:29 Necha pøijde na hlavu Joábovu i na všecken dùm otce jeho, a nech není prázden dùm Joábùv toho, jenž by trpìl tok, aneb malomocného a na hùl se podpírajícího, aneb padajícího od meèe a nemajícího chleba.
2Sa 3:30 A tak Joáb a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera, proto že byl zabil Azaele bratra jejich v Gabaon v bitvì.
2Sa 3:31 I øekl David Joábovi a ke všemu lidu, kterýž byl s ním: Roztrhnìte roucha svá, a pøepašte se pytli, a plaète pøed Abnerem. Král pak David šel za márami.
2Sa 3:32 A když pochovávali Abnera v Hebronu, pozdvih král hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým, plakal také všecken lid.
2Sa 3:33 V tom naøíkaje král pro Abnera, øekl: Tak-liž jest mìl umøíti Abner, jako umírá nìjaký nièemný èlovìk?
2Sa 3:34 Ruce tvé nebyly svázány a nohy tvé mìdìnými poutami nebyly sevøíny, ale padl jsi jako ten, kdož padá od lidí nešlechetných. Tedy ještì více všecken lid plakal nad ním.
2Sa 3:35 Potom pøišel všecken lid, a mìli k tomu Davida, aby jedl chléb ještì záhy. Ale David pøisáhl, øka: Toto a mi uèiní Bùh a toto pøidá, jestliže prvé, než slunce zapadne, okusím chleba aneb èehokoli jiného.
2Sa 3:36 Což když poznal všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což èinil král, líbilo se všemu lidu.
2Sa 3:37 I poznal všecken lid a všecken Izrael v ten den, že nepošlo to od krále, aby zabili Abnera syna Nerova.
2Sa 3:38 Øekl pak král služebníkùm svým: Nevíte-liž, že kníže, a veliké, padlo dnes v Izraeli?
2Sa 3:39 A já ještì nyní mdlý jsem, jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie, jsou mi nepovolní. Odplatiž Hospodin tomu, kdož zle èiní, vedlé zlosti jeho.
2Sa 4:1 A když uslyšel Izbozet syn Saulùv, že umøel Abner v Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid Izrael byl pøedìšen.
2Sa 4:2 Mìl pak syn Saulùv dva muže hejtmany nad dráby, jméno jednoho Baana, a jméno druhého Rechab, synové Remmona Berotského z synù Beniamin; nebo i Berot poèítá se v Beniaminovi.
2Sa 4:3 Utekli pak byli Berotští do Gittaim, a byli tam pohostinu až do toho dne.
2Sa 4:4 Mìl také byl Jonata syn Saulùv syna chromého na nohy, (nebo když byl v pìti letech a pøišla povìst o Saulovi a Jonatovi z Jezreel, vzavši ho chùva jeho, utíkala, a když pospíchala utíkajici, on upadl a okulhavìl), jehož jméno Mifibozet.
2Sa 4:5 A odšedše synové Remmona Berotského, Rechab a Baana, vešli o poledni do domu Izbozetova. On pak spal na lùžku poledním.
2Sa 4:6 A aj, když vešli až do domu, jako by bráti mìli obilé, ranili ho v páté žebro, Rechab a Baana bratr jeho, a

utekli.
2Sa 4:7 Nebo když byli vešli do domu, a on spal na lùžku svém v pokojíku svém, kdež léhal, probodli jej a zabili, a s□avše hlavu jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc.
2Sa 4:8 I pøinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a øekli králi: Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepøítele tvého, kterýž hledal bezživotí tvého. Hle, pomstil dnes Hospodin pána mého krále nad Saulem i semenem jeho.
2Sa 4:9 Tedy odpovídaje David Rechabovi a Baanovi bratru jeho, synùm Remmona Berotského, øekl jim: Živ□ jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všech úzkostí,
2Sa 4:10 Když□ jsem toho, kterýž mi oznámil, øka: Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že veselé noviny zvìstuje), vzal a zabil jsem ho v Sicelechu, jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství:
2Sa 4:11 Èím pak více lidi bezbožné, kteøíž zamordovali muže spravedlivého v domì jeho na ložci jeho? A nyní, zdaliž nebudu vyhledávati krve jeho z ruky vaší, a nevyhladím vás z zemì?
2Sa 4:12 I rozkázal David služebníkùm, aby je zbili. I zutínali jim ruce i nohy jejich, a povìsili u rybníka pøi Hebronu. Hlavu pak Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobì Abnerovì v Hebronu.
2Sa 5:1 Tehdy pøišla všecka pokolení Izraelská k Davidovi do Hebronu, a mluvili, økouce: Aj, my kost tvá a tìlo tvé jsme.
2Sa 5:2 A pøedešlých èasù, když byl Saul králem nad námi, ty jsi vyvodil i zase pøivodil lid Izraelský. A nadto øekl Hospodin tobì: Ty pásti budeš lid mùj Izraelský, a ty budeš vývoda nad Izraelem.
2Sa 5:3 Pøišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a uèinil s nimi král David smlouvu v Hebronu pøed Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem.
2Sa 5:4 Ve tøidcíti letech byl David, když poèal kralovati, a kraloval èty̆oidceti let.
2Sa 5:5 V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest mìsícù, a v Jeruzalémì kraloval tøidceti a tøi léta nade vším Izraelem a Judou.
2Sa 5:6 Táhl pak král s lidem svým k Jeruzalému proti Jebuzejskému, obyvateli té zemì; kterýž mluvil Davidovi, øka: Nevejdeš sem, leè odejmeš slepé a kulhavé, pravíce: Nevejde□ sem David.
2Sa 5:7 A však vzal David hrad Sion, to□ jest mìsto Davidovo.
2Sa 5:8 Nebo øekl David v ten den: Kdož by koli porazil Jebuzea, a zlezl by žlaby jeho, a pobil by ty slepé i chromé, kteréž má v nenávisti duše Davidova, knížetem bude. Protož pravili: Slepý a kulhavý nevejde do toho domu.
2Sa 5:9 I bydlil David na tom hradì, a nazval jej mìstem Davidovým; nebo vystavìl je David vùkol od Mello až do vnitøku.
2Sa 5:10 A tak David èím dále tím více prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bùh zástupù, byl s ním.
2Sa 5:11 Poslal také Chíram král Tyrský posly k Davidovi a døíví cedrového, i tesaøe, kameníky a zedníky umìlé, kteøíž vystavìli dùm Davidovi.
2Sa 5:12 I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svùj Izraelský.
2Sa 5:13 Nabral pak sobì David ještì více ženin i žen z Jeruzaléma, když byl pøišel z Hebronu, a naplodilo se Davidovi ještì více synù a dcer.
2Sa 5:14 A tato jsou jména tìch, kteøíž se jemu zrodili v Jeruzalémì: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun;
2Sa 5:15 Též Ibchar a Elisua, a Nefeg a Jafia;
2Sa 5:16 A Elisama a Eliada a Elifelet.
2Sa 5:17 Uslyšavše pak Filistinští, že pomazali Davida za krále nad Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledati ho. Což když zvìdìl David, sstoupil na místo hrazené.
2Sa 5:18 Protož Filistinští pøitáhše, položili se v údolí Refaim.
2Sa 5:19 Tedy tázal se David Hospodina, øka: Potáhnu-li proti Filistinským? Vydáš-li je v ruku mou? Odpovìdìl Hospodin Davidovi: Táhni, nebo□ vydám jistotnì Filistinské v ruku tvou.
2Sa 5:20 I pøitáhl David do Balperazim, a porazil je tam, a øekl: Protrhl□ jest Hospodin nepøátely mé pøede mnou, jako vody protrhují bøehy. Protož nazval jméno místa toho Balperazim.
2Sa 5:21 Nebo zanechali tu rytin svých, kteréž pobral David i muži jeho.
2Sa 5:22 Opìt znovu vytáhli Filistinští, a rozprostøeli se v údolí Refaim.
2Sa 5:23 I tázal se David Hospodina. Kterýž odpovìdìl: Netáhni, ale obejda je po zadu, teprv dotøeš na nì naproti moruším.
2Sa 5:24 A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, hneš se také; nebo tehdáž vyjde Hospodin pøed tebou, aby zbil vojska Filistinských.
2Sa 5:25 I uèinil David tak, jakž mu pøikázal Hospodin, a porazil Filistinské od Gabaa, až kudy se jde do Gázer.
2Sa 6:1 Tedy sebral opìt David výborného lidu z Izraele tøidceti tisíc.
2Sa 6:2 A vstav, šel David i všecken lid, kterýž byl s ním, z Bála Judova, aby pøinesli odtud truhlu Boží, pøi kteréž se vzývá jméno, jméno Hospodina zástupù, sedícího nad cherubíny.
2Sa 6:3 I vstavili truhlu Boží na nový vùz, vzavše ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a

Achio, synové Abinadabovi, spravovali ten vùz nový.
2Sa 6:4 A tak vzali ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku, jdouce s truhlou Boží; Achio pak šel pøed truhlou.
2Sa 6:5 Ale David i všecken dùm Izraelský hrali pøed Hospodinem na všelijaké nástroje z døíví cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, huslièky, a na cymbály.
2Sa 6:6 A když pøišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volové.
2Sa 6:7 Protož rozhnìval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bùh pro neprozøetelnost; i umøel tu u truhly Boží.
2Sa 6:8 Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak pøísnì oboøil na Uzu. I nazváno to místo Peres Uza až do tohoto dne.
2Sa 6:9 A boje se David Hospodina v ten den, øekl: Kterakž má vjíti ke mnì truhla Hospodinova?
2Sa 6:10 Proèež David nechtìl pøenésti k sobì truhly Hospodinovy do mìsta svého, ale zpùsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma Gittejského.
2Sa 6:11 I pobyla truhla Hospodinova v domì Obededoma Gittejského za tøi mìsíce, a požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho.
2Sa 6:12 V tom povìdíno jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu Boží. Tedy odšed David, pøenesl truhlu Boží z domu Obededomova do mìsta Davidova s veselím.
2Sa 6:13 A když poodešli ti, kteøíž nesli truhlu Hospodinovu, na šest krokù, obìtoval voly a tuèný dobytek.
2Sa 6:14 David pak poskakoval ze vší síly pøed Hospodinem, a byl obleèen David v efod lnìný.
2Sa 6:15 A tak David i všecken dùm Izraelský provázeli truhlu Hospodinovu s plésáním a zvukem trouby.
2Sa 6:16 Stalo se pak, když truhla Hospodinova vcházela do mìsta Davidova, že Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a poskakujícího pøed Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém.
2Sa 6:17 A když pøinesli truhlu Hospodinovu, postavili ji na místì jejím u prostøed stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obìtoval David pøed Hospodinem obìti zápalné i pokojné.
2Sa 6:18 Zatím když pøestal David obìtovati obìtí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodina zástupù.
2Sa 6:19 Dal také všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a kus masa, a vína láhvici jednu. I odšel všecken lid, jeden každý do domu svého.
2Sa 6:20 Potom navracoval se David, aby dal požehnání domu svému. I vyšla Míkol dcera Saulova vstøíc Davidovi, a øekla: Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž se odkrýval dnes pøed dìvkami služebníkù svých, tak jako se odkrývá jeden z lehkomyslných!
2Sa 6:21 I øekl David k Míkol: Pøed Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce tvého a nad všecken dùm jeho, pøikázav mi, abych byl vývodou lidu Hospodinova, totiž Izraele), plésal jsem a plésati budu pøed Hospodinem.
2Sa 6:22 Anobrž èím se ještì více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u sebe sám, tím i u tìch dìvek, o nichž jsi mluvila, i u tìch, pravím, slavnìjší budu.
2Sa 6:23 Protož Míkol dcera Saulova nemìla žádného plodu až do dne smrti své.
2Sa 7:1 I stalo se, že když král sedìl v domì svém, a Hospodin jemu dal odpoèinutí vùkol pøede všemi nepøátely jeho,
2Sa 7:2 Øekl král Nátanovi proroku: Pohleï medle, já bydlím v domì cedrovém, truhla pak Boží pøebývá mezi kortýnami.
2Sa 7:3 I dí Nátan králi: Cožkoli jest v srdci tvém, jdi, uèiò, nebo Hospodin s tebou jest.
2Sa 7:4 Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k Nátanovi, økoucí:
2Sa 7:5 Jdi a povìz služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin: Zdaliž ty mi stavìti budeš dùm, v kterémž bych pøebýval?
2Sa 7:6 Ponìvadž jsem nebydlil v domì od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až do dne tohoto, ale pøecházel jsem s stánkem a pøíbytkem sem i tam.
2Sa 7:7 Nadto kudyž jsem koli chodil se všechnìmi syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo øekl kterému z soudcù Izraelských, kterémuž jsem pøikázal pásti lid svùj Izraelský, øka: Proè jste mi neustavìli domu cedrového?
2Sa 7:8 Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupù: Já jsem tì vzal z ovèince od stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského.
2Sa 7:9 A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obracel; všecky také nepøátely tvé vyhladil jsem pøed tváøí tvou, a uèinil jsem tobì jméno veliké, jako jméno vyvýšených na zemi.
2Sa 7:10 Zpùsobím tolikéž místo lidu svému Izraelskému, a vštípím jej, a bydliti bude v místì svém a nepohne se více, aniž ho budou více trápiti lidé nešlechetní jako prvé,
2Sa 7:11 Hned od toho dne, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem teï dal odpoèinutí tobì pøede všemi nepøátely tvými. Pøesto oznamuje Hospodin, že on sám tobì dùm vzdìlá.
2Sa 7:12 Když se vyplní dnové tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím símì tvé po tobì, kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království jeho.

2Sa 7:13 On ustaví dùm jménu mému, a já utvrdím trùn království jeho až na vìky.
2Sa 7:14 Já budu jemu otcem, a on mi bude synem. Kterýž když zhøeší, trestati ho budu metlou lidskou a ranami synù lidských.
2Sa 7:15 Ale milosrdenství mé nebude odjato od nìho, tak jako jsem je odjal od Saule, kteréhož jsem zahnal od tváøi tvé.
2Sa 7:16 A tak utvrzen bude dùm tvùj a království tvé až na vìky pøed tebou, a trùn tvùj bude stálý až na vìky.
2Sa 7:17 Vedlé všech slov tìchto, a podlé všeho vidìní tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi.
2Sa 7:18 Tedy všed král David, posadil se pøed Hospodinem a øekl: Kdo jsem já, Panovníèe Hospodine, a jaký jest dùm mùj, že jsi mne pøivedl v ta místa.
2Sa 7:19 Nýbrž ještì se to málo vidìlo, Panovníèe Hospodine, že jsi také mluvil i o domu služebníka svého na dlouhé èasy, ješto jest to povaha lidská, Panovníèe Hospodine.
2Sa 7:20 Ale což již více má mluviti David pøed tebou? Však ty znáš služebníka svého, Panovníèe Hospodine.
2Sa 7:21 Pro slovo své a podlé srdce svého èiníš všecky tyto vìci veliké, v známost je uvodì služebníku svému.
2Sa 7:22 (Protož zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobì rovného, anobrž není žádného Boha kromì tebe), podlé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma.
2Sa 7:23 Kdo tedy jest jako lid tvùj, jako Izrael, který národ na zemi, jehož by Bùh šel, aby jej sobì vykoupil za lid, a dobyl sobì jména, a uèinil tobì, ó Izraeli, tyto veliké vìci a hrozné v zemi tvé, pøed oblíèejem lidu svého, kterýž jsi sobì vysvobodil z Egypta, z pohanstva bohù jejich?
2Sa 7:24 A vzdìlal jsi sobì lid svùj Izraelský, sobì v lid až na vìky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem.
2Sa 7:25 Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se zamluvil služebníku svému a domu jeho, naplniž je až na vìky, a uèiò tak, jakž jsi mluvil,
2Sa 7:26 Tak aby zvelebováno bylo jméno tvé až na vìky, když se øíkati bude: Hospodin zástupù jest Bùh nad Izraelem, a dùm služebníka tvého Davida aby byl stálý pøed oblíèejem tvým.
2Sa 7:27 Nebo ty, Hospodine zástupù, Bože Izraelský, zjevil jsi mnì služebníku svému, øka: Dùm ustavím tobì. Protož usoudil služebník tvùj v srdci svém, aby se modlil tobì modlitbou touto.
2Sa 7:28 A tak již, Panovníèe Hospodine, ty sám jsi Bùh, a slova tvá jsou pravda, jimiž jsi zaslíbil služebníku svému dobré vìci tyto.
2Sa 7:29 Již tedy raè požehnati domu služebníka svého, aby trval na vìky pøed oblíèejem tvým. Nebo ty jsi, Hospodine Bože, mluvil, že požehnáním tvým požehnán bude dùm služebníka tvého na vìky.
2Sa 8:1 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je; i vzal David Meteg Amma z ruky Filistinských.
2Sa 8:2 Porazil také Moábské a zmìøil je provazcem, na zemi je rozprostíraje; a odmìøil jich dva provazce k zbití a celý provazec k živení. I uèinìni jsou Moábští Davidovi služebníci, a dávali jemu plat.
2Sa 8:3 Porazil též David Hadadezera syna Rohobova, krále Soba, když byl vytáhl, aby rozšíøil konèiny své až k øece Eufraten.
2Sa 8:4 A pobral mu David tisíc vozù a sedm set jezdcù, a dvadceti tisíc mužù pìších, a zpodøezoval David žily všechnìm koòùm vozníkùm; toliko zanechal z nich ke stu vozùm.
2Sa 8:5 Pøitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadadezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužù.
2Sa 8:6 Tedy osadil David stráží Syrii Damašskou, a byli Syrští služebníci Davidovi, dávajíce plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamžkoli se obrátil.
2Sa 8:7 Pobral také David štíty zlaté, kteréž mìli služebníci Hadadezerovi, a pøinesl je do Jeruzaléma.
2Sa 8:8 Z Betach též a z Berot, mìst Hadadezerových, nabral král David velmi mnoho mìdi.
2Sa 8:9 A když uslyšel Tohi král Emat, že porazil David všecko vojsko Hadadezerovo,
2Sa 8:10 Poslal Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil pøátelsky, a spolu s ním se radoval z toho, že šastnì bojoval s Hadadezerem, a porazil ho; (nebo Hadadezer vedl válku proti Tohi). Kterýžto pøinesl s sebou nádoby støíbrné, též nádoby zlaté a nádoby mìdìné.
2Sa 8:11 Ty také obìtoval král David Hospodinu s støíbrem a zlatem posvìceným ze všech národù, kteréž podmanil,
2Sa 8:12 Totiž z Syrských a Moábských, též z synù Ammon a z Filistinských, i z Amalechitských a z koøistí Hadadezera syna Rohobova, krále Soba.
2Sa 8:13 Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti tisícù Syrských v údolí solnatém.
2Sa 8:14 Protož i nad Idumejskými stráž postavil, všecku krajinu Idumejskou stráží osadiv. I uèinìni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil.
2Sa 8:15 I kraloval David nade vším Izraelem, a èinil David soud a spravedlnost všemu lidu svému.
2Sa 8:16 Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludùv kancléøem;
2Sa 8:17 Sádoch také syn Achitobùv a Achimelech syn Abiatarùv knìžími, a Saraiáš písaøem.
2Sa 8:18 Benaiáš pak syn Joiadùv byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.
2Sa 9:1 Tedy øekl David: Jest-li ještì kdo pozùstalý z domu Saulova, abych jemu uèinil milosrdenství pro

Jonatu?
2Sa 9:2 Byl pak služebník domu Saulova, jehož jméno bylo Síba. I zavolali ho k Davidovi. I øekl král jemu: Ty-li jsi Síba? Odpovìdìl: Jsem služebník tvùj.
2Sa 9:3 Øekl jemu král: Jest-liž ještì kdo z domu Saulova, abych jemu uèinil milosrdenství Boží? Odpovìdìl Síba králi: Ještì jest syn Jonatùv chromý na nohy.
2Sa 9:4 I øekl jemu král: Kdež jest? Odpovìdìl Síba králi: Tam jest v domì Machiry, syna Amielova v Lodebar.
2Sa 9:5 Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry, syna Amielova z Lodebar.
2Sa 9:6 A když pøišel Mifibozet syn Jonaty, syna Saulova, k Davidovi, padl na tváø svou a poklonil se. I øekl David: Mifibozete. Kterýž odpovìdìl: Aj, služebník tvùj.
2Sa 9:7 Øekl jemu David: Neboj se, nebo jistì uèiním s tebou milosrdenství pro Jonatu otce tvého, a navrátím tobì všecka pole Saule otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky.
2Sa 9:8 Kterýž pokloniv se, øekl: Co jest služebník tvùj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já?
2Sa 9:9 Zatím povolal král Síby, služebníka Saulova a øekl jemu: Cožkoli mìl Saul i všecka èeled jeho, to jsem dal synu pána tvého.
2Sa 9:10 Budeš tedy jemu spravovati rolí, ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a snášeti budeš, aby mìl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl, ale Mifibozet syn pána tvého jídati bude vždycky za stolem mým. (Mìl pak Síba patnácte synù a dvadceti služebníkù.)
2Sa 9:11 Odpovìdìl Síba králi: Vedlé všeho, jakž pøikázal pán mùj král služebníku svému, tak uèiní služebník tvùj, aèkoli i Mifibozet mohl by jídati za stolem mým jako jeden z synù královských.
2Sa 9:12 Mìl také Mifibozet syna malého, jemuž jméno bylo Mícha; a všickni, kteøíž bydlili v domì Síbovì, byli za služebníky Mifibozetovi.
2Sa 9:13 A tak Mifibozet zùstával v Jeruzalémì, proto že vždycky za stolem královským jídal; a byl kulhavý na obì noze.
2Sa 10:1 Stalo se také potom, že umøel král Ammonitský, a kraloval Chanun syn jeho po nìm.
2Sa 10:2 I øekl David: Uèiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, jakož otec jeho uèinil milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David, aby ho potìšil skrze služebníky své pro otce jeho. I pøišli služebníci Davidovi do zemì Ammonitských.
2Sa 10:3 I øekla knížata Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Což se zdá, že David èiní poctivost otci tvému, že poslal k tobì, kteøíž by tì potìšili? Zdaliž ne proto, aby shlédl mìsto a vyšpehoval je, a potom je podvrátil, poslal David služebníky své k tobì?
2Sa 10:4 A tak Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil každému pùl brady, a zustøihoval roucha jejich až do polovice, totiž až do zadkù jejich, a propustil je.
2Sa 10:5 To když oznámili Davidovi, poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni byli velice), a øekl jim král: Pobuïte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše, potom se navrátíte.
2Sa 10:6 Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu Rohob, a z Syrie Soba dvadcet tisícù pìších, a od krále Maacha tisíc mužù, a od Istoba dvanácte tisíc mužù.
2Sa 10:7 Což uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem udatných.
2Sa 10:8 A tak vytáhše Ammonitští, šikovali se k boji u brány, Syrští také, Soba a Rohob, a Istob i Maacha zvláštì byli na poli.
2Sa 10:9 A protož vida Joáb proti sobì sšikovaný boj s pøedu i s zadu, vybrav nìkteré ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským.
2Sa 10:10 Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai bratra svého, a sšikoval jej proti Ammonitským.
2Sa 10:11 A øekl: Jestliže Syrští budou silnìjší mne, pøispìješ mi na pomoc; jestliže pak Ammonitští silnìjší budou tebe, také pøispìji, abych pomohl tobì.
2Sa 10:12 Posilž se, a buïme udatní, bojujíce za lid náš a za mìsta Boha našeho, Hospodin pak uèiní, což se jemu dobøe líbiti bude.
2Sa 10:13 I pøistoupil Joáb s lidem svým k bitvì proti Syrským, a oni utekli pøed ním.
2Sa 10:14 Tedy Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli i oni pøed Abizai a vešli do mìsta. I navrátil se Joáb od Ammonitských a pøišel do Jeruzaléma.
2Sa 10:15 Ale Syrští vidouce, že by poraženi byli od Izraele, sebrali se vespolek.
2Sa 10:16 Poslal také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteøíž bydlejí za øekou, a pøišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska Hadarezerova, vedl je.
2Sa 10:17 I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv všecken lid Izraelský, pøepravil se pøes Jordán, a pøitáhli k Helam. I sšikovali se Syrští proti Davidovi, a bojovali proti nìmu.
2Sa 10:18 Tedy utekli Syrští pøed Izraelem, a porazil David z Syrských sedm set vozù a èatyøidceti tisíc jezdcù. Sobacha také hejtmana vojska toho ranil, i umøel tu.
2Sa 10:19 Když pak vidìli všickni králové, kteøíž byli pøi Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a sloužili jemu. A nesmìli již více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.
2Sa 11:1 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že poslal David Joába a služebníky své s ním, též

i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské; i oblehli Rabba. David pak zùstal v Jeruzalémì.
2Sa 11:2 Tedy stalo se k veèerou, když vstal David s ložce svého, procházeje se po paláci domu královského, že uzøel s paláce ženu, ana se myje; kterážto žena byla vzezøení velmi krásného.
2Sa 11:3 A poslav David, vyptal se o té ženì a øekl: Není-liž to Betsabé dcera Eliamova, manželka Uriáše Hetejského?
2Sa 11:4 Opìt poslal David posly a vzal ji. Kterážto když vešla k nìmu, obýval s ní; (nebo se byla oèistila od neèistoty své). Potom navrátila se do domu svého.
2Sa 11:5 I poèala žena ta. Protož poslavši, oznámila Davidovi, økuci: Tìhotná jsem.
2Sa 11:6 Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mnì Uriáše Hetejského. I poslal Joáb Uriáše k Davidovi.
2Sa 11:7 A když pøišel Uriáš k nìmu, otázal se ho, jak se má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v vojštì?
2Sa 11:8 Øekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a umyj sobì nohy. I vyšel Uriáš z domu králova, a poslán za ním dar královský.
2Sa 11:9 Ale Uriáš spal u vrat domu královského se všemi služebníky pána svého, a nešel do domu svého.
2Sa 11:10 Což když oznámili Davidovi, økouce: Nešel Uriáš do domu svého, øekl David Uriášovi: Však jsi z cesty pøišel. Proèež jsi nešel do domu svého?
2Sa 11:11 Odpovìdìl Uriáš Davidovi: Truhla Boží a Izrael i Juda zùstávají v staních, a pán mùj Joáb i služebníci pána mého na poli zùstávají, já pak mám vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest živa duše tvá, že toho neuèiním.
2Sa 11:12 Tedy øekl David Uriášovi: Pobuï zde ještì dnes, a zítra propustím tebe. I zùstal Uriáš v Jeruzalémì toho dne i nazejtøí.
2Sa 11:13 V tom pozval ho David, aby jedl pøed ním a pil, a opojil ho. A však on šel veèer spáti na ložce své s služebníky pána svého, a nešel do domu svého.
2Sa 11:14 A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž poslal po Uriášovi.
2Sa 11:15 Psal pak v listu tìmi slovy: Postavte Uriáše proti bojovníkùm nejsilnìjším; mezi tím odstupte nazpìt od nìho, aby ranìn jsa, umøel.
2Sa 11:16 I stalo se, když oblehl Joáb mìsto, že postavil Uriáše proti místu, kdež vìdìl, že jsou nejsilnìjší muži.
2Sa 11:17 A vyskoèivše muži z mìsta, bojovali proti Joábovi. I padli nìkteøí z lidu, z služebníkù Davidových, také i Uriáš Hetejský zabit.
2Sa 11:18 Tedy poslav Joáb, oznámil Davidovi všecko, což se zbìhlo v bitvì.
2Sa 11:19 A pøikázal tomu poslu, øka: Když vypravíš králi všecky vìci, které se zbìhly v bitvì,
2Sa 11:20 Pøi èemž jestliže se popudí prchlivost královská a øekne-li: Proè jste pøistoupili k mìstu, bojujíce? Zdaliž jste nevìdìli, že házejí se zdi?
2Sa 11:21 Kdo zabil Abimelecha syna Jerobosetova? Zdali ne žena, svrhši na nìj kus žernovu se zdi, tak že umøel v Tébes? Proè jste pøistupovali ke zdi? tedy díš: Také služebník tvùj Uriáš Hetejský umøel.
2Sa 11:22 A tak šel posel, a pøišed, oznámil Davidovi všecko to, proèež ho byl poslal Joáb.
2Sa 11:23 A øekl posel ten Davidovi: Zmocnili se nás muži ti, a vytrhli proti nám do pole, a honili jsem je až k bránì.
2Sa 11:24 V tom støíleli støelci na služebníky tvé se zdi, a zbiti jsou nìkteøí z služebníkù královských, také i služebník tvùj Uriáš Hetejský zabit.
2Sa 11:25 Tedy øekl David poslu: Tak povìz Joábovi: Nic tì to nerozpakuj, že tak i jinak sehlcuje meè. Ztuž boj svùj proti mìstu a zkaz je, a potìš drábù.
2Sa 11:26 Uslyševši pak manželka Uriášova, že umøel Uriáš muž její, plakala manžela svého.
2Sa 11:27 A když pominul pláè, poslav David, vzal ji do domu svého, a mìl ji za manželku; i porodila mu syna. Ale nelíbilo se to Hospodinu, co uèinil David.
2Sa 12:1 Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi. Kterýž pøišed k nìmu, øekl jemu: Dva muži byli v mìstì jednom, jeden bohatý a druhý chudý.
2Sa 12:2 Bohatý mìl ovec i volù velmi mnoho,
2Sa 12:3 Chudý pak nemìl nic, kromì jednu oveèku malou, kterouž byl koupil a choval, až i odrostla pøi nìm a pøi dìtech jeho tolikéž. Chléb jeho jedla a z èíše jeho pila, a v lùnu jeho spávala, a tak byla mu jako za dceru.
2Sa 12:4 Když pak pøišel pocestný k tomu bohatému èlovìku, líto mu bylo vzíti z ovcí aneb z volù svých, což by pøipravil pocestnému, kterýž k nìmu pøišel, ale vzav oveèku toho chudého èlovìka, pøipravil ji muži, kterýž byl pøišel k nìmu.
2Sa 12:5 Tedy rozhnìval se David na muže toho náramnì a øekl Nátanovi: Živ jest Hospodin, že hoden jest smrti muž, kterýž to uèinil.
2Sa 12:6 Oveèku také tu zaplatí ètvernásobnì, proto že uèinil vìc tu, a nelitoval ho.
2Sa 12:7 I øekl Nátan Davidovi: Ty jsi ten muž! Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem tì pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem tebe z ruky Saulovy.
2Sa 12:8 A dal jsem tobì dùm pána tvého, i ženy pána tvého v lùno tvé, dal jsem také dùm Izraelský a Judský, a bylo-li by to málo, byl bych pøidal mnohem více.

2Sa 12:9 Proèež jsi sobì zlehèil slovo Hospodinovo, èinì to, což se nelíbí jemu? Uriáše Hetejského zabil jsi meèem, a manželku jeho pojals sobì za ženu, samého pak zamordoval jsi meèem Ammonitských.
2Sa 12:10 Protož nyní neodejde meè z domu tvého až na vìky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi manželku Uriáše Hetejského, aby byla žena tvá.
2Sa 12:11 Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti tobì zlé z domu tvého, a vezma ženy tvé pøed oèima tvýma, dám je bližnímu tvému, kterýž spáti bude s ženami tvými, an na to každý hledí.
2Sa 12:12 A aèkoli ty uèinil jsi to tajnì, já však uèiním to zjevnì pøede vším Izraelem a všechnìm známì.
2Sa 12:13 Tedy øekl David Nátanovi: Zhøešil jsem Hospodinu. Zase øekl Nátan Davidovi: Tentýž Hospodin pøenesl høích tvùj, neumøeš.
2Sa 12:14 Ale však, ponìvadž jsi tou vìcí dal pøíèinu nepøátelùm Hospodinovým, aby se rouhali, protož ten syn, kterýž se narodil tobì, jistotnì umøe.
2Sa 12:15 Potom odšel Nátan do domu svého. V tom Hospodin ranil dítì, kteréž byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že pochybili o nìm.
2Sa 12:16 I modlil se David Bohu za to dítì a postil se, a všed, ležel pøes noc na zemi.
2Sa 12:17 A aèkoli starší domu jeho pøišli k nìmu, aby ho zdvihli z zemì, on však nechtìl, aniž s nimi co jedl.
2Sa 12:18 Stalo se pak dne sedmého, že umøelo dítì. I nesmìli služebníci Davidovi toho oznámiti jemu, že by umøelo dítì; nebo pravili: Aj, když ještì bylo dítì živo, mluvili jsme jemu, a nechtìl slyšeti hlasu našeho, což pak když jemu díme: Umøelo dítì. Ovšem to tíže ponese.
2Sa 12:19 Ale vida David, an služebníci jeho k sobì šepcí, srozumìl, že by umøelo dítì. I øekl David služebníkùm svým: Co již umøelo dítì? Kteøíž øekli: Umøelo.
2Sa 12:20 Tedy vstav David s zemì, umyl se a pomazal se, a zmìnil roucho své, a všed do domu Hospodinova, pomodlil se. Potom vrátiv se do domu svého, rozkázal sobì dáti jísti a jedl.
2Sa 12:21 Služebníci pak jeho øekli jemu: Co jsi to uèinil? Pro dítì, když živo bylo, postils se a plakal, ale jakž dítì umøelo, vstal jsi a pøijal jsi pokrm.
2Sa 12:22 Kterýžto øekl: Pokudž ještì dítì živo bylo, postil jsem se a plakal, nebo jsem øekl: Kdo ví? Mùže se smilovati nade mnou Hospodin, aby živo bylo dítì.
2Sa 12:23 Nyní pak, ponìvadž umøelo, proè se mám postiti? Zdaliž budu moci zase je vzkøísiti? Já pùjdu k nìmu, ale ono se nenavrátí ke mnì.
2Sa 12:24 Potom David potìšiv Betsabé manželky své, všel k ní a spal s ní. I porodila syna, a nazval jméno jeho Šalamoun, a Hospodin miloval jej.
2Sa 12:25 Protož poslal byl Nátana proroka, a nazval jméno jeho Jedidiah pro Hospodina.
2Sa 12:26 Bojoval pak Joáb proti Rabba Ammonitských, a vzal mìsto královské.
2Sa 12:27 A poslav posly k Davidovi, øekl: Dobýval jsem Rabba a vzal jsem mìsto vod.
2Sa 12:28 Protož nyní sebera ostatek lidu, polož se proti mìstu a vezmi je, abych já nevzal mìsta toho, a bylo by mnì pøipisováno vítìzství nad ním.
2Sa 12:29 Tedy sebrav David všecken lid, vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal je.
2Sa 12:30 A sòal korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila centnéø zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též koøisti mìsta velmi veliké.
2Sa 12:31 Lid pak, kterýž v nìm byl, vyvedl a dal jej pod pily a pod brány železné a pod sekery železné, a vehnal je do peci cihelné. A tak èinil všechnìm mìstùm Ammonitským. Potom navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.
2Sa 13:1 I stalo se potom, že Absolon syn Davidùv mìl sestru krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji Amnon syn Davidùv.
2Sa 13:2 A tak se o to trápil Amnon, že i v nemoc upadl pro Támar sestru svou; nebo panna byla, a vidìl Amnon, že nesnadnì bude jí moci co uèiniti.
2Sa 13:3 Mìl pak Amnon pøítele, jehož jméno bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, kterýžto Jonadab byl muž velmi chytrý.
2Sa 13:4 I øekl jemu: Proè tak chøadneš, synu králùv, den ode dne? Neoznámíš-liž mi? I øekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra svého miluji.
2Sa 13:5 Tedy øekl jemu Jonadab: Polož se na lùže své a udìlej se nemocným, a když pøijde otec tvùj, aby tì navštívil, díš jemu: Nech pøijde, prosím, Támar sestra má a dá mi jísti, pøipravíc pøed oèima mýma pokrm, abych vidìl a jedl z ruky její.
2Sa 13:6 A tak složil se Amnon, dìlaje se nemocným. A když pøišel král, aby ho navštívil, øekl Amnon králi: Nech pøijde, prosím, Támar sestra má a pøipraví pøed oèima mýma asi dvì krmièky, abych pojedl z ruky její.
2Sa 13:7 Protož poslal David k Támar do domu, øka: Jdi hned do domu Amnona bratra svého a pøiprav mu krmièku.
2Sa 13:8 I šla Támar do domu Amnona bratra svého; on pak ležel. A vzavši mouky, zadìlala ji, a pøipravivši krmièku pøed oèima jeho, uvaøila ji.
2Sa 13:9 Potom vzavši pánvici, vyložila pøed nìj, a on nechtìl jísti. (I øekl Amnon: Spravte to, a vyjdou všickni

ven. I vyšli od nìho všickni.
2Sa 13:10 Øekl pak Amnon k Támar: Pøines tu krmièku do pokojíka, abych pojedl z ruky tvé. A vzavši Támar krmièku, kterouž pøipravila, pøinesla ji pøed Amnona bratra svého do pokojíka.)
2Sa 13:11 Ale když mu podávala, aby jedl, uchopil ji a øekl jí: Poï, lež se mnou, sestro má.
2Sa 13:12 Kterážto øekla jemu: Nikoli, bratøe mùj, neèiò mi násilí, nebo ne tak se má díti v Izraeli. Neprovoï nešlechetnosti této.
2Sa 13:13 Nebo já na koho svedu pohanìní své? Ty pak budeš jako jeden z nejnešlechetnìjších v Izraeli. Radìji tedy mluv medle s králem, nebo neodepøe mne tobì.
2Sa 13:14 Ale nechtìl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv se jí, uèinil jí násilí a ležel s ní.
2Sa 13:15 Potom vzal ji Amnon v nenávist velikou velmi, tak že vìtší byla nenávist, kterouž nenávidìl jí, než milost, kterouž ji miloval. I øekl jí Amnon: Vstaò a jdi pryè.
2Sa 13:16 Kterážto odpovìdìla jemu: Za pøíèinou pøevelmi zlé vìci té, kterouž jsi pøi mnì spáchal, druhé horší se dopouštíš, že mne vyháníš. On pak nechtìl jí slyšeti.
2Sa 13:17 Ale zavolav mládence, kterýž mu pøisluhoval, øekl: Vyveï hned tuto ode mne ven, a zamkni dvéøe po ní.
2Sa 13:18 (Mìla pak na sobì sukni promìnných barev, nebo v takových sukních chodívaly dcery královské panny.) A tak vyvedl ji ven služebník jeho a zamkl dvéøe po ní.
2Sa 13:19 Tedy posypala Támar hlavu svou popelem, a sukni promìnných barev, kterouž mìla na sobì, roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou, a jduc, køièela s naøíkáním.
2Sa 13:20 I øekl jí Absolon bratr její: Nebyl-liž Amnon bratr tvùj s tebou? Ale nyní, sestro má mlè; bratr tvùj jest, nepøipouštìj toho k srdci. A tak zùstala Támar, jsuc opuštìná, v domì Absolona bratra svého.
2Sa 13:21 A uslyšev král David o tìch všech vìcech, rozhnìval se náramnì.
2Sa 13:22 Absolon pak nic nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani zlého; nebo nenávidìl Absolon Amnona, proto že uèinil násilí Támar sestøe jeho.
2Sa 13:23 I stalo se po celých dvou letech, když støihli ovce Absolonovi v Balazor, jenž jest podlé Efraim, že pozval Absolon všech synù královských.
2Sa 13:24 Nebo pøišel Absolon k králi a øekl: Aj, nyní služebník tvùj má støižce; nech, prosím, jde král a služebníci jeho s služebníkem tvým.
2Sa 13:25 I øekl král Absolonovi: Nech, synu mùj, nech nyní nechodíme všickni, abychom tì neobtìžovali. A aèkoli nutkal ho, však nechtìl jíti, ale požehnal mu.
2Sa 13:26 Øekl ještì Absolon: Nech aspoò s námi jde, prosím, Amnon bratr mùj. Odpovìdìl jemu král: Proè by s tebou šel?
2Sa 13:27 A když vždy dotíral Absolon, poslal s ním Amnona i všecky syny královské.
2Sa 13:28 Pøikázal pak byl Absolon služebníkùm svým, øka: Šetøte medle, když se rozveselí srdce Amnonovo vínem, a øeknu vám: Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic, nebo zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posilòte se a mìjte se zmužile.
2Sa 13:29 I uèinili Amnonovi služebníci Absolonovi, jakž jim byl pøikázal Absolon. Proèež vstavše všickni synové králové, vsedli jeden každý na mezka svého a utekli.
2Sa 13:30 V tom když ještì byli na cestì, pøišla taková povìst k Davidovi: Pobil Absolon všecky syny královské, tak že z nich ani jednoho nezùstalo.
2Sa 13:31 Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na zemi; všickni také služebníci jeho stáli, roztrhše roucha.
2Sa 13:32 Ozval se pak Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, a øekl: Nepravìž toho, pane mùj, jako by všecky mládence syny královy zbili, ale Amnon toliko zabit; nebo tak v úmysle Absolonovì složeno bylo od toho dne, jakž on byl uèinil násilí Támar sestøe jeho.
2Sa 13:33 Protož necha nepøipouští toho nyní pán mùj král k srdci svému, mysle, že by všickni synové králové zbiti byli; nebo Amnon toliko umøel.
2Sa 13:34 Absolon pak utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný oèí svých, uzøel, an mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k nìmu cestou pod horami.
2Sa 13:35 I øekl Jonadab králi: Aj, synové královští pøijíždìjí. Vedlé øeèi služebníka tvého tak se stalo.
2Sa 13:36 A když pøestal mluviti, aj, synové královští pøišli, a pozdvihše hlasu svého, plakali; též také král i všickni služebníci jeho plakali pláèem velmi velikým.
2Sa 13:37 Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu Amiudovu, králi Gessur. I plakal David syna svého po všecky ty dny.
2Sa 13:38 Absolon tedy utíkaje, pøišel do Gessur, a byl tam tøi léta.
2Sa 13:39 Potom žádal David vyjíti k Absolonovi, nebo již byl oželel smrti Amnonovy.
2Sa 14:1 Srozumìv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo se srdce královo k Absolonovi,
2Sa 14:2 Poslav do Tekoa, a povolav odtud ženy moudré, øekl jí: Medle, udìlej se, jako bys zámutek mìla, a oblec se, prosím, v roucho smutku, a nepomazuj se olejem, ale buï jako žena již za mnoho dní zámutek mající nad mrtvým.

2Sa 14:3 I pùjdeš k králi a mluviti mu budeš vedlé øeèi této. A nauèil ji Joáb, co by mìla mluviti.
2Sa 14:4 Protož mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tváø svou k zemi, a poklonu uèinivši, øekla: Spomoz, ó králi.
2Sa 14:5 I øekl jí král: Což jest tobì? Odpovìdìla ona: Zajisté žena vdova jsem, a umøel mi muž mùj.
2Sa 14:6 Mìla pak služebnice tvá dva syny, kteøíž svadili se spolu na poli, a když nebyl, kdo by je rozvadil, udeøil jeden druhého a zabil ho.
2Sa 14:7 Aj, teï povstala všecka rodina proti služebnici tvé, a øekli: Vydej toho, jenž zabil bratra svého, a ho zabijeme za život bratra jeho, kteréhož zamordoval, nýbrž zahubíme i dìdice. A tak uhasí jiskru mou, kteráž pozùstala, aby nezanechali muži mému jména a ostatku na zemi.
2Sa 14:8 Tedy øekl král ženì: Navra se do domu svého, a já poruèím o tobì.
2Sa 14:9 I odpovìdìla žena Tekoitská králi: Nech jest, pane mùj králi, na mne ta nepravost, a na dùm otce mého, král pak a stolice jeho a jest bez viny.
2Sa 14:10 Øekl také král: Bude-li kdo mluviti co proti tobì, pøiveï ho ke mnì, a nedotkne se tebe více.
2Sa 14:11 Tedy ona øekla: Rozpomiò se, prosím, králi, na Hospodina Boha svého, aby se nerozmnožili mstitelé krve k zhoubì a nezahladili syna mého. I odpovìdìl: Živ jest Hospodin, že nespadne vlas syna tvého na zemi.
2Sa 14:12 K tomu øekla žena: Nech promluví, prosím, služebnice tvá pánu svému králi slovo. Kterýžto odpovìdìl: Mluv.
2Sa 14:13 I øekla žena: Proè jsi tedy myslil podobnou vìc proti lidu Božímu? Nebo mluví král øeè tuto jako ten, kterýž sebe vinného èiní, ponìvadž nechce zase povolati vyhnaného svého.
2Sa 14:14 Všickni jsme zajisté nepochybnì smrtelní a jako vody, kteréž rozlity jsouce po zemi, zase sebrány býti nemohou, aniž se Bùh na nìèí osobu ohlédá; ovšem i myšlení svá vynesl, aby vyhnaného nevyhánìl od sebe.
2Sa 14:15 Nyní pak, že jsem pøišla ku pánu svému králi mluviti øeèi tyto, pøíèina jest, že mne strašil lid. Protož øekla služebnice tvá: Budu nyní mluviti králi, snad naplní král žádost služebnice své.
2Sa 14:16 Nebo vyslyší král a vysvobodí služebnici svou z ruky muže, chtìjícího vyhladiti mne i syna mého spolu z dìdictví Božího.
2Sa 14:17 Øekla také služebnice tvá: Vždy mi bude slovo pána mého krále k odtušení; (nebo jako andìl Boží, tak jest pán mùj král, když slyší dobré aneb zlé), a Hospodin Bùh tvùj bude s tebou.
2Sa 14:18 A odpovídaje král, øekl ženì: Medle, netaj pøede mnou toho, naè se já tebe vzeptám. I øekla žena: Mluv, prosím, pane mùj králi.
2Sa 14:19 Tedy øekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho tohoto? I odpovìdìla žena a øekla: Jako jest živa duše tvá, pane mùj králi, že se nelze uchýliti na pravo aneb na levo ode všeho toho, což mluvil pán mùj král; nebo služebník tvùj Joáb, on jest mi rozkázal, a on nauèil služebnici tvou všechnìm slovùm tìmto,
2Sa 14:20 A abych tak pøíkladnì vedla øeè tuto, zpùsobil to služebník tvùj Joáb. Ale pán mùj moudrý jest jako andìl Boží, vìda, což se koli dìje na zemi.
2Sa 14:21 A protož øekl král Joábovi: Aj, již jsem to uèinil. Jdiž tedy, pøiveï mládence Absolona.
2Sa 14:22 I padl Joáb na tváø svou k zemi, a pokloniv se, podìkoval králi, a øekl Joáb: Dnes jest poznal služebník tvùj, že jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, pane mùj králi, ponìvadž jest král naplnil žádost služebníka svého.
2Sa 14:23 Tedy vstav Joáb, odšel do Gessur, a pøivedl Absolona do Jeruzaléma.
2Sa 14:24 I øekl král: Nech se navrátí do domu svého, ale tváøi mé a nevidí. A tak navrátil se Absolon do domu svého, ale tváøi královské nevidìl.
2Sa 14:25 Nebylo pak žádného muže tak krásného jako Absolon ve všem Izraeli, aby takovou chválu mìl. Od paty nohy jeho až do vrchu hlavy jeho nebylo na nìm poškvrny.
2Sa 14:26 A když støihával vlasy hlavy své, (mìl pak obyèej každého roku je støihati, protože jej obtìžovaly, i støihával je), tedy vážíval vlasy hlavy své, a bývalo jich dvì stì lotù váhy obecné.
2Sa 14:27 Zrodili se pak Absolonovi tøi synové a jedna dcera, jejíž jméno bylo Támar, kteráž byla žena vzezøení krásného.
2Sa 14:28 I byl Absolon v Jeruzalémì dvì létì, a tváøi královské nevidìl.
2Sa 14:29 A protož poslal Absolon k Joábovi, chtìje ho poslati k králi. Kterýžto nechtìl pøijíti k nìmu. I poslal ještì podruhé, a nechtìl pøijíti.
2Sa 14:30 Tedy øekl služebníkùm svým: Shlédnìte dìdinu Joábovu vedlé pole mého, kdežto má jeèmen; jdìte a spalte jej. I zapálili služebníci Absolonovi dìdinu tu.
2Sa 14:31 A vstav Joáb, pøišel k Absolonovi do domu jeho, a øekl jemu: Proè jsou služebníci tvoji zapálili dìdinu mou?
2Sa 14:32 Odpovìdìl Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobì, øka: Pøiï sem, a pošli tì k králi, abys øekl jemu: I proè jsem pøišel z Gessur? Lépe mi bylo ještì tam zùstati. Protož nyní necha uzøím tváø královu. Pakli jest na mnì nepravost, nech mne rozkáže zabiti.
2Sa 14:33 Tedy pøišel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal Absolona. Kterýž pøišed k králi, poklonil se na

tváø svou až k zemi pøed ním. I políbil král Absolona.
2Sa 15:1 I stalo se potom, že sobì najednal Absolon vozù a koní a padesáte mužù, kteøíž by bìhali pøed ním.
2Sa 15:2 A vstávaje ráno Absolon, stával u cesty pøi bránì, a každého muže, kterýž, maje pøi, šel k králi pro rozsouzení, povolával Absolon, øíkaje: Z kterého jsi ty mìsta? A když mu odpovìdìl: Z toho a z toho pokolení Izraelského jest služebník tvùj,
2Sa 15:3 Øekl jemu Absolon: Hle, tvá pøe výborná jest a pravá, ale kdo by tì vyslyšel, není žádného u krále.
2Sa 15:4 Øíkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil soudcím v zemi této, aby ke mnì chodil každý, kdož by mìl nesnáz a pøi, a dopomáhal bych jemu k spravedlnosti.
2Sa 15:5 Ano i když nìkdo pøicházel, klanìje se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopì ho, políbil jej.
2Sa 15:6 Èiníval pak Absolon tím zpùsobem všemu Izraelovi, kterýž pro rozsudek pøicházel k králi; a tak obracel k sobì Absolon srdce mužù Izraelských.
2Sa 15:7 Stalo se také po èetyøidcíti letech, že øekl Absolon k králi: Nechť jdu, prosím, a splním slib svùj v Hebronu, který jsem uèinil Hospodinu.
2Sa 15:8 Nebo byl uèinil slib služebník tvùj, když jsem bydlil v Gessur v Syrii, øka: Jestliže mne zase kdy pøivede Hospodin do Jeruzaléma, tedy službu jemu uèiním.
2Sa 15:9 Jemuž øekl král: Jdi u pokoji. Kterýžto vstav, odšel do Hebronu.
2Sa 15:10 I poslal Absolon špehéøe do všech pokolení Izraelských, aby øekli: Když uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kraluje Absolon v Hebronu.
2Sa 15:11 S Absolonem pak šlo dvì stì mužù z Jeruzaléma pozvaných, ale šli v upøímnosti své, aniž co o tom vìdìli.
2Sa 15:12 Poslal také Absolon pro Achitofele Gilonského, rádce Davidova, aby pøišel z mìsta svého Gilo, když mìl obìtovati obìti. I stalo se spiknutí veliké, nebo lidu ustavièní pøibývalo Absolonovi.
2Sa 15:13 V tom pøišel posel k Davidovi, øka: Srdce Izraelských obrátilo se po Absolonovi.
2Sa 15:14 Tedy øekl David všechnìm služebníkùm svým, kteøíž byli s ním v Jeruzalémì: Vstaòte a utecme, sic jinak nemohli bychom ujíti tváøi Absolonovy. Pospìšte, ať odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a neuvalil na nás zlého a nepohubil mìsta ostrostí meèe.
2Sa 15:15 I øekli služebníci královští králi: Což by koli zvolil pán náš král, teï jsme služebníci tvoji.
2Sa 15:16 A tak vyšel král se vší svou èeledí pìšky; toliko zanechal král desíti ženin, aby doma hlídaly.
2Sa 15:17 Když pak vyšel král a všecken lid pìšky, postavili se na jednom místì zdaleka.
2Sa 15:18 I šli všickni služebníci pøi nìm; též všickni Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gittejští, šest set mužù, kteøíž pøišli pìšky z Gát, šli pøed králem.
2Sa 15:19 Tedy øekl král k Ittai Gittejskému: Proè ty také jdeš s námi? Navrať se a zùstaò pøi králi; nebo cizozemec jsi, kterýž se tudíž zase odbéøeš k místu svému.
2Sa 15:20 Nedávnos pøišel, a již bych dnes tebou pohnouti mìl, abys s námi chodil? Já zajisté pùjdu, kdež mi se nahodí. Navratiž se a zprovoï zase bratøí své, a budiž s tebou milosrdenství a pravda.
2Sa 15:21 Odpovídaje pak Ittai králi, øekl: Živ jest Hospodin a živ jest pán mùj král, že na kterémkoli místì bude pán mùj král, buï mrtev aneb živ, tu bude i služebník tvùj.
2Sa 15:22 I øekl David k Ittai: Podiž a pøejdi. I pøešel Ittai Gittejský a všickni muži jeho, i všecky dítky, kteréž byly s ním.
2Sa 15:23 Tedy plakala všecka zemì hlasem velikým, i všecken lid pøecházející. A tak pøešel král potok Cedron; i všecken lid pøešel proti cestì vedoucí na poušť.
2Sa 15:24 A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepøešel z mìsta.
2Sa 15:25 I øekl král Sádochovi: Dones zase truhlu Boží do mìsta. Jestliže najdu milost pøed oèima Hospodinovýma, pøivede mne zase, a ukáže mi ji i pøíbytek svùj.
2Sa 15:26 Pakli øekne takto: Nelíbíš mi se, aj, teï jsem, nech mi uèiní, což se mu dobrého vidí.
2Sa 15:27 Øekl ještì král Sádochovi knìzi: Zdaliž ty nejsi vidoucí? Navratiž se do mìsta u pokoji, Achimaas pak syn tvùj, a Jonata syn Abiatarùv, dva synové vaši, budou s vámi.
2Sa 15:28 Hle, já pobudu na rovinách pouštì, dokudž nepøijde poselství od vás, skrze nìž by mi oznámeno bylo.
2Sa 15:29 A tak donesl zase Sádoch a Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a zùstali tam.
2Sa 15:30 Ale David šel vzhùru k vrchu hory Olivetské, vstupuje a pláèe, maje pøikrytou hlavu svou; šel pak bos. Všecken také lid, kterýž byl s ním, pøikryl jeden každý hlavu svou, a šli, ustavièní plaèíce.
2Sa 15:31 Tedy povìdíno Davidovi, že Achitofel jest s tìmi, kteøíž se spikli s Absolonem. I øekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine, radu Achitofelovu.
2Sa 15:32 I stalo se, jakž pøišel David na vrch hory, aby se tam pomodlil Bohu, aj, potkal se s ním Chusai Architský, maje roztržené roucho své a hlavu prstí posypanou.
2Sa 15:33 I øekl jemu David: Pùjdeš-li se mnou, budeš mi bøemenem.
2Sa 15:34 Pakli se navrátíš do mìsta a díš k Absolonovi: Služebníkem tvým budu, ó králi, služebníkem zajisté

otce tvého byl jsem již zdávna, již pak budu služebníkem tvým, tedy zrušíš radu Achitofelovu.
2Sa 15:35 Však tam budou s tebou Sádoch a Abiatar knìží. Protož cožkoli uslyšíš z domu králova, oznámíš Sádochovi a Abaitarovi knìžím.
2Sa 15:36 Aj, tam s nimi jsou dva synové jejich, Achimaas Sádochùv a Jonata Abiatarùv, po nichž mi vzkážete, což byste koli uslyšeli.
2Sa 15:37 Šel tedy Chusai, pøítel Davidùv do mìsta; Absolon také pøijel do Jeruzaléma.
2Sa 16:1 A když David sešel malièko s vrchu, aj Síba služebník Mifibozetùv vyšel proti nìmu se dvìma osly osedlanými, na nichž nesl dvì stì chlebù, a sto hroznù suchých, a sto hrud fíkù, a nádobu vína.
2Sa 16:2 I øekl král Síbovi: K èemu jsou tyto vìci? Odpovìdìl Síba: Oslové pro èeled královskou k jízdì, chléb pak a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby se napil, kdož by ustal na poušti.
2Sa 16:3 Opìt král øekl: Kdež jest pak syn pána tvého? Odpovìdìl Síba králi: Aj, zùstal v Jeruzalémì, nebo øekl: Dnes navrátí mi dùm Izraelský království otce mého.
2Sa 16:4 Øekl ještì král Síbovi: Aj, tvé jsou všecky vìci, které má Mifibozet. Jemuž øekl Síba s poklonou: Necha vždycky tak nalézám milost pøed oèima tvýma, pane mùj králi.
2Sa 16:5 Tedy bral se král David do Bahurim, a aj, vyšel odtud muž z èeledi domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerùv, kterýžto vždy jda, zloøeèil.
2Sa 16:6 Ano i kamením házel na Davida, a na všecky služebníky krále Davida, aèkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po levici jeho.
2Sa 16:7 A takto mluvil Semei, když mu zloøeèil: Vyjdi, vyjdi, vražedlníèe a nešlechetníèe.
2Sa 16:8 Obrátil jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi místì kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštìstí, nebo jsi vražedlník.
2Sa 16:9 I øekl Abizai syn Sarvie králi: I proè zloøeèí tento mrtvý pes pánu mému králi? Nech jdu medle a setnu mu hlavu.
2Sa 16:10 Ale král øekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že zloøeèí? Ponìvadž Hospodin jemu rozkázal: Zloøeè Davidovi, i kdož by smìl øíci: Proè tak èiníš?
2Sa 16:11 Øekl ještì David k Abizai i ke všechnìm služebníkùm svým: Aj, syn mùj, kterýž pošel z života mého, hledá bezživotí mého, èím více nyní tento syn Jemini? Nechte ho, a zloøeèí, nebo jemu rozkázal Hospodin.
2Sa 16:12 Snad popatøí Hospodin na ssoužení mé, a odplatí mi Hospodin dobrým za zloøeèenství jeho dnes.
2Sa 16:13 A tak šel David a muži jeho cestou. Semei také šel po stráni hory naproti nìmu, a jda, zloøeèil a házel kamením proti nìmu a zmítal prachem.
2Sa 16:14 I pøišel král a všecken lid, kterýž byl s ním, ustalý, a odpoèinul tu.
2Sa 16:15 Absolon pak i všecken lid Izraelský pøišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním.
2Sa 16:16 A když pøišel Chusai Architský, pøítel Davidùv k Absolonovi, øekl Chusai Absolonovi: Živ buï král, živ buï král.
2Sa 16:17 Tedy øekl Absolon k Chusai: Toliž jest vdìènost tvá k pøíteli tvému? Proèež jsi nešel s pøítelem svým?
2Sa 16:18 Odpovìdìl Chusai Absolonovi: Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i všickni muži Izraelští, toho budu a s tím zùstanu.
2Sa 16:19 Pøesto komuž bych já sloužiti mìl? Zdali ne synu jeho? Jakož jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobì.
2Sa 16:20 Øekl pak Absolon Achitofelovi: Raïtež, co máme èiniti?
2Sa 16:21 Odpovìdìl Achitofel Absolonovi: Vejdi k ženinám otce svého, kterýchž zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší všecken Izrael, žes se zošklivil otci svému, a zsilí se ruce všech, kteøíž jsou s tebou.
2Sa 16:22 A protož rozbili Absolonovi stan na paláci. I všel Absolon k ženinám otce svého pøed oèima všeho Izraele.
2Sa 16:23 Rada pak Achitofelova, kterouž dával toho èasu, byla, jako by se kdo doptával na øeè Boží. Taková byla každá rada Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.
2Sa 17:1 Øekl ještì Achitofel Absolonovi: Nech medle vyberu dvanácte tisíc mužù, abych vstana, honil Davida noci této.
2Sa 17:2 A dostihna ho, dokudž jest ustalý a zemdlené má ruce, pøedìsím jej, a uteèe všecken lid, kterýž jest s ním, i zamorduji krále samého.
2Sa 17:3 A tak obrátím všecken lid k tobì; nebo jako bych je všecky obrátil, když zhyne ten muž, kteréhož ty hledáš. O lid ty se nic nestarej.
2Sa 17:4 I líbila se ta øeè Absolonovi i všechnìm starším Izraelským.
2Sa 17:5 A však øekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského, abychom slyšeli, co i on mluviti bude.
2Sa 17:6 Když pak pøišel Chusai k Absolonovi, mluvil k nìmu Absolon, øka: Takto mluvil Achitofel. Máme-li uèiniti vedlé øeèi jeho, èili nic? Povìz ty.
2Sa 17:7 Tedy øekl Chusai Absolonovi: Není dobrá rada, kterouž dal Achitofel nyní.
2Sa 17:8 Dále mluvil Chusai: Ty víš o otci svém i mužích jeho, že jsou udatní, k tomu zjitøení na mysli, jako

nedvìdice osiøelá v poli. Nadto otec tvùj jest muž váleèný, kterýž nebude nocovati s lidem.
2Sa 17:9 Nýbrž nyní spíše v záloze stojí v nìjaké jeskyni, aneb v nìkterém jiném místì. I stalo by se, jestliže by kteøí padli z tìch tvých pøi zaèátku, že každý, kdož by o tom uslyšel, øekl by: Stala se porážka v lidu, kterýž postoupil po Absolonovi.
2Sa 17:10 A tak by i silných rekù srdce, kteréž jest jako srdce lva, škodlivì oslábloø; nebo ví všecken Izrael, že jest zmužilý otec tvùj, a silní ti, kteøíž jsou s ním.
2Sa 17:11 Ale radím, abys, shromáždì k sobì všecken Izrael od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest jako písek pøi moøi, ty sám životnì vytáhl k boji.
2Sa 17:12 A tak potáhneme proti nìmu, na kterém by koli místì nalezen býti mohl, a pøipadneme na nìj, jako padá rosa na zemi; i nepozùstane z nìho, totiž ze všech mužù, kteøíž jsou pøi nìm, ani jednoho.
2Sa 17:13 Jestliže by se pak shrnul do mìsta, snesou všecken lid Izraelský k tomu mìstu provazy, a vtrhneme je až do potoka, tak aby tam ani kaménka nebylo lze najíti.
2Sa 17:14 I øekl Absolon a všickni muži Izraelští: Lepší jest rada Chusai Architského, než rada Achitofelova. Hospodin zajisté to zpùsobil, aby zrušena byla rada Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby tak uvedl Hospodin na Absolona zlé vìci.
2Sa 17:15 Oznámil pak to Chusai Sádochovi a Abiatarovi knìžím: Tak a tak radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a takto jsem radil.
2Sa 17:16 Nyní tedy pošlete rychle a oznamte Davidovi, økouce: Nezùstavej pøes noc na rovinách pouštì, ale pøeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s ním.
2Sa 17:17 Jonata pak a Achimaas stáli u studnice Rogel. I šla tam dìveèka a povìdìla jim, aby oni jdouce, oznámili to králi Davidovi; nebo nesmìli se ukázati aneb vjíti do mìsta.
2Sa 17:18 A však uzøel je služebník, a oznámil Absolonovi. Proèež odšedše oba rychle, vešli do domu muže v Bahurim, kterýž mìl studnici na dvoøe svém. I spustili se do ní.
2Sa 17:19 A žena vzavši plachtu, rozestøela ji na vrch studnice, a nasypala na ni krup. A tak nebyla ta vìc spatøína.
2Sa 17:20 Nebo když pøišli služebníci Absolonovi k ženì do domu a øekli: Kde jest Achimaas a Jonata? odpovìdìla jim žena: Pøešli jsou ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše, navrátili se do Jeruzaléma.
2Sa 17:21 A když oni odešli, tito vystoupivše z studnice, šli a oznámili králi Davidovi a øekli jemu: Vstaòte a pøepravte se rychle pøes vodu, nebo toto radil proti vám Achitofel.
2Sa 17:22 Protož vstav David a všecken lid, kterýž byl s ním, pøepravili se pøes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezùstal ani jeden, ješto by se nepøepravil pøes Jordán.
2Sa 17:23 Tedy Achitofel vida, že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal osla, a vstav, odjel do domu svého, do mìsta svého. A uèiniv poøízení v èeledi své, obìsil se a umøel; i pochován jest v hrobì otce svého.
2Sa 17:24 David pak byl již pøišel do Mahanaim, když se Absolon pøepravil pøes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním.
2Sa 17:25 A tu ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem. (Byl pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra Izraelský, kterýž všel k Abigail dceøi Náchas, sestøe Sarvie matky Joábovy.)
2Sa 17:26 I položil se Izrael a Absolon v zemi Galád.
2Sa 17:27 Stalo se pak, když pøišel David do Mahanaim, že Sobi syn Náchas z Rabbat synù Ammon, a Machir syn Amielùv z Lodebar, a Barzillai Galádský z Rogelim,
2Sa 17:28 Lùže, èíše a nádoby hlinìné, též pšenice, jeèmene, mouky, krup, bobu, šocovice a pražmy,
2Sa 17:29 Ano i medu, másla a ovcí i syrù kravských pøinesli Davidovi a lidu, kterýž s ním byl, aby jedli. Nebo øekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žíznivý na té poušti.
2Sa 18:1 Seètl pak David lid, kterýž mìl s sebou, a ustanovil nad nimi hejtmany a setníky.
2Sa 18:2 I uvedl David tøetinu lidu v správu Joábovu, a tøetinu v správu Abizai syna Sarvie, bratra Joábova, a tøetinu v správu Ittai Gittejského. A øekl král lidu: I já také potáhnu s vámi.
2Sa 18:3 Ale lid øekl: Nikoli nepotáhneš; nebo jestliže bychom i utíkali, nebudou na to velmi dbáti, aniž, by nás i polovici zbili, budou toho velmi vážiti. Ty sám zajisté jsi jako z nás deset tisícù, protož lépe bude, abys nám byl v mìstì ku pomoci.
2Sa 18:4 I øekl jim král: Což se vám za dobré vidí, uèiním. Tedy stál král u brány, a všecken lid vycházel po stu a po tisíci.
2Sa 18:5 Pøikázal pak král Joábovi a Abizai a Ittai, øka: Zacházejtež mi pìknì s synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když pøikazoval král všechnìm hejtmanùm o Absolonovi.
2Sa 18:6 A tak vytáhl lid do pole proti lidu Izraelskému, a byla bitva v lese Efraim.
2Sa 18:7 I poražen jest tu lid Izraelský od služebníkù Davidových, a stala se tu porážka veliká v ten den až do dvadceti tisícù.
2Sa 18:8 Nebo když ta bitva rozšíøila se po vší krajinì, více pohubil lidu les, nežli jich požral meè toho dne.
2Sa 18:9 Potkal se pak Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon jel na mezku, (i podšel mezek pod hustý dub veliký), a uvázl za hlavu v stromu tom, tak že visel mezi nebem a zemí. Ale mezek, kterýž pod ním

byl, odbìhl pryè.
2Sa 18:10 To uzøev jeden, oznámil Joábovi, øka: Hle, vidìl jsem Absolona, an visí na dubì.
2Sa 18:11 I øekl Joáb muži, kterýž mu to oznámil: Aj, vidìls. Proèež jsi ho tam nesrazil na zem? A já byl bych povinen dáti deset lotù støíbra a pás rytíøský jeden.
2Sa 18:12 Odpovìdìl muž ten Joábovi: A já, bych i odeètených mìl na ruce své tisíc lotù støíbra, nevztáhl bych ruky své na syna králova; nebo jsme slyšeli, kterak pøikazoval král tobì a Abizai a Ittai, øka: Šetøte všickni syna mého Absolona;
2Sa 18:13 Leè bych se dopustiti chtìl sám proti duši své nepravosti. Ale nebývá nic tajno pøed králem, a ty bys sám proti mnì stál.
2Sa 18:14 I øekl Joáb: Nebudu se tu meškati s tebou. Protož vzav tøi kopí do ruky své, vrazil je do Absolona, an ještì živ byl na dubì.
2Sa 18:15 A obskoèivše Absolona deset služebníkù, odìncù Joábových, bili jej a zabili.
2Sa 18:16 V tom zatroubil Joáb v troubu. I vrátil se lid od honìní Izraele; nebo zdržel Joáb lid.
2Sa 18:17 A vzavše Absolona, uvrhli jej v tom lese do jámy veliké, a nametali na nìj hromadu kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael zutíkali jeden každý do stanù svých.
2Sa 18:18 (Absolon pak vzal byl a vyzdvihl sobì za života svého sloup v údolí královském; nebo byl øekl: Nemám syna, aby zùstala pamìt jména mého. Protož nazval ten sloup jménem svým, kterýž slove místo Absolonovo až do dnešního dne.)
2Sa 18:19 Tedy Achimaas syn Sádochùv øekl: Medle, nech bìžím, abych zvìstoval králi, že ho vysvobodil Hospodin z ruky nepøátel jeho.
2Sa 18:20 I øekl jemu Joáb: Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš to jiného dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králùv umøel.
2Sa 18:21 Potom øekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvìstuj králi, co jsi vidìl. A pokloniv se Chuzi Joábovi, bìžel.
2Sa 18:22 Mluvil pak ještì Achimaas syn Sádochùv, a øekl Joábovi: Buï, jak buï, medle, nech já také bìžím za Chuzi. Odpovìdìl Joáb: Proè bys ty bìžel, synu mùj, když nemáš, co bys dobrého zvìstoval?
2Sa 18:23 I øekl: Buï, jak buï, pobìhnu. Odpovìdìl mu: Bìž. A tak bìžel Achimaas cestou pøímìjší a pøedbìhl Chuzi.
2Sa 18:24 David pak sedìl mezi dvìma branami. I vyšel strážný na vrch brány na zed, kterýž pozdvih oèí svých, uzøel, a hle, muž bìžel sám.
2Sa 18:25 Tedy volaje strážný, oznámil králi. I øekl král: Jest-li sám, dobré poselství nese. A když ten šel pøedce a pøibližoval se,
2Sa 18:26 Uzøel ještì strážný muže druhého bìžícího. I zavolal strážný na branného a øekl: Hle, opìt muž bìží sám.Tedy øekl král: I ten v poselství bìží.
2Sa 18:27 Øekl ještì strážný: Vidím bìh prvního, jako bìh Achimaasa syna Sádochova. I øekl král: Dobrýtì to muž, protož s dobrým poselstvím jde.
2Sa 18:28 Tedy volaje Achimaas, øekl králi: Pokoj tobì. A pokloniv se králi tváøí svou k zemi, øekl: Požehnaný Hospodin Bùh tvùj, kterýž podmanil muže ty, kteøíž pozdvihli rukou svých proti pánu mému králi.
2Sa 18:29 I øekl král: Dobøe-li se má syn mùj Absolon? Odpovìdìl Achimaas: Vidìl jsem hluk veliký, když posílal služebníka králova Joáb, a mne služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo.
2Sa 18:30 Jemuž øekl král: Odstup a stùj tamto. I odstoupil a stál.
2Sa 18:31 A v tom Chuzi pøišed, øekl: Zvìstuje se pánu mému králi, že vysvobodil tì dnes Hospodin z ruky všech povstávajících proti tobì.
2Sa 18:32 Ale král øekl k Chuzi: Jest-liž živ syn mùj Absolon? Odpovìdìl Chuzi: Nech jsou tak, jako syn králùv, nepøátelé pána mého krále, i všickni, kteøíž povstávají proti tobì ke zlému.
2Sa 18:33 I zarmoutil se král, a vstoupiv do horního pokoje na bránì, plakal a jda, mluvil takto: Synu mùj Absolone, synu mùj, synu mùj Absolone! Ó kdybych byl umøel za tebe, Absolone synu mùj, synu mùj!
2Sa 19:1 I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláèe a naøíká pro Absolona.
2Sa 19:2 Proèež obrátilo se to vysvobození toho dne v kvílení všemu lidu; nebo slyšel lid v ten den, že bylo praveno: Zámutek má král pro syna svého.
2Sa 19:3 A tak kradl se lid toho dne, vcházeje do mìsta, jako se krade lid, když se stydí, utíkaje z boje.
2Sa 19:4 Král pak zakryl tváø svou, a køièel král hlasem velikým: Synu mùj Absolone, Absolone synu mùj, synu mùj!
2Sa 19:5 Tedy všed Joáb k králi do domu, øekl: Zahanbil jsi dnes tváøi všech služebníkù svých, kteøíž vysvobodili život tvùj dnes, a život synù tvých i dcer tvých, a život žen tvých i život ženin tvých,
2Sa 19:6 Miluje ty, kteøíž tì mají v nenávisti, a v nenávisti maje ty, kteøíž tì milují; nebos dokázal dnes, že sobì nevážíš hejtmanù a služebníkù. Shledal jsem to zajisté dnes, že kdyby byl Absolon živ zùstal, bychom pak všickni dnes byli pobiti, tedy dobøe by se tobì to líbilo.
2Sa 19:7 Protož nyní vstana, vyjdi, a mluv ochotnì k služebníkùm svým; nebo pøisahám skrze Hospodina, jestliže nevyjdeš, že nezùstane žádný s tebou této noci, a to bude tobì horší, nežli všecky zlé vìci, kteréž na

tebe pøišly od mladosti tvé až dosavad.
2Sa 19:8 A tak vstav král, posadil se v bránì. I povìdíno bylo všemu lidu tìmito slovy: Aj, král sedí v bránì. I pøišel všecken lid pøed oblíèej krále, ale lid Izraelský byl zutíkal jeden každý do svých stanù.
2Sa 19:9 Tedy všecken lid hádal se vespolek ve všech pokoleních Izraelských, a pravili: Král vytrhl nás z ruky nepøátel našich, a tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a teï nyní utekl z zemì pøed Absolonem.
2Sa 19:10 Absolon pak, kteréhož jsme pomazali sobì, zahynul v boji. Nyní tedy, proè zanedbáváte pøivésti zase krále?
2Sa 19:11 Protož král David poslal k Sádochovi a Abiatarovi knìžím, s tìmito slovy: Mluvte k starším Judským, økouce: Proè máte býti poslední v uvedení zase krále do domu jeho? (Nebo øeè všeho lidu Izraelského donesla se krále o uvedení jeho do domu jeho.)
2Sa 19:12 Bratøí moji jste, kost má a tìlo mé jste; proè tedy máte býti poslední v uvedení zase krále?
2Sa 19:13 A Amazovi také rcete: Zdaliž ty nejsi kost má a tìlo mé? Toto a mi uèiní Bùh a toto pøidá, jestliže nebudeš hejtmanem vojska pøede mnou po všecky dny na místo Joába.
2Sa 19:14 I naklonil srdce všech mužù Judských, jako muže jednoho, aby poslali k králi, økouce: Navratiž se ty i všickni služebníci tvoji.
2Sa 19:15 Tedy navrátil se král, a pøišel až k Jordánu. Lid pak Judský byl pøišel do Galgala, aby se bral vstøíc králi, a pøevedl jej pøes Jordán.
2Sa 19:16 Pospíšil také Semei syn Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s lidem Judským vstøíc králi Davidovi.
2Sa 19:17 A tisíc mužù bylo s ním z Beniamin. Síba také služebník domu Saulova, s patnácti syny svými, a dvadceti služebníkù jeho s ním, pøepravili se pøes Jordán pøed krále.
2Sa 19:18 I pøeplavili lodí, aby pøevezli èeled královskou a uèinili, což by se jemu líbilo. Semei pak syn Gerùv padl pøed králem, když se pøepraviti mìl pøes Jordán.
2Sa 19:19 A øekl králi: Nepoèítej mi pán mùj nepravosti, a nezpomínej, co neprávì uèinil služebník tvùj toho dne, když vyšel pán mùj král z Jeruzaléma, aby to mìl skládati král v srdci svém.
2Sa 19:20 Nebo zná služebník tvùj, že zhøešil, a aj, pøišel jsem dnes prvé, než kdo ze vší èeledi Jozefovy, abych vyšel vstøíc pánu svému králi.
2Sa 19:21 I odpovìdìl Abizai syn Sarvie a øekl: A což nebude zabit Semei, proto že zloøeèil pomazanému Hospodinovu?
2Sa 19:22 Ale David øekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-liž má zabit býti nìkdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že dnes jsem králem nad Izraelem.
2Sa 19:23 Tedy øekl král k Semei: Neumøeš. I pøisáhl mu král.
2Sa 19:24 Mifibozet také vnuk Saulùv vyjel vstøíc králi. (Neošetøoval pak byl noh svých, ani brady nespravoval, ani šatù svých nepral od toho dne, jakž byl odšel král, až do dne, když se navrátil v pokoji.)
2Sa 19:25 A když pøišel do Jeruzaléma, vyšel vstøíc králi. I øekl jemu král: Proè jsi neodšel se mnou, Mifibozete?
2Sa 19:26 Kterýž odpovìdìl: Pane mùj králi, služebník mùj oklamal mne. Øekltì byl zajisté služebník tvùj: Osedlám sobì osla, abych vsedna na nìj, bral se s králem, proto že jest kulhavý služebník tvùj.
2Sa 19:27 I osoèil služebníka tvého u pána mého krále, ale pán mùj král jest jako andìl Boží, uèiniž tedy, což se dobrého vidí.
2Sa 19:28 Nebo všickni z domu otce mého byli jsme hodni smrti pøed pánem mým králem, a však jsi zasadil služebníka svého mezi ty, kteøíž jedí chléb stolu tvého. K èemuž bych více právo mìl, a oè se více na krále domlouval?
2Sa 19:29 Jemuž øekl král: Proè šíøíš øeè svou? Vyøkl jsem. Ty a Síba rozdìlte se statkem.
2Sa 19:30 Ještì øekl Mifibozet králi: Tøebas nech všecko vezme, když se jen navrátil pán mùj král v pokoji do domu svého.
2Sa 19:31 Ano i Barzillai Galádský vyšel z Rogelim, a pøepravil se s králem pøes Jordán, aby ho zprovodil za Jordán.
2Sa 19:32 Byl pak Barzillai velmi starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval krále stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl èlovìk bohatý velmi.
2Sa 19:33 I øekl král k Barzillai: Poï se mnou, a chovati tì budu pøi sobì v Jeruzalémì.
2Sa 19:34 Ale Barzillai odpovìdìl králi: Jacíž jsou dnové vìku mého, abych šel s králem do Jeruzaléma?
2Sa 19:35 V osmdesáti letech jsem dnes. Zdaliž mohu rozeznati mezi dobrým a zlým? Zdaliž okušením rozezná služebník tvùj, co bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati mohu již hlasu zpìvákù a zpìvakyní? Proè by tedy služebník tvùj déle býti mìl bøemenem pánu svému králi?
2Sa 19:36 Malièko ještì pùjde služebník tvùj za Jordán s králem; nebo proè by mi se takovou odplatou král odplacovati mìl?
2Sa 19:37 Nech se navrátí, prosím, služebník tvùj, a umru v mìstì svém, kdež jest hrob otce mého a matky mé. Aj, služebník tvùj Chimham pùjde se pánem mým králem, jemuž uèiníš, což se dobrého vidìti bude.

2Sa 19:38 I øekl král: Dobøe, nech jde se mnou Chimham, a uèiním jemu, což se tobì za dobré vidìti bude; nadto èehožkoli požádáš ode mne, to uèiním.
2Sa 19:39 A když se pøepravil všecken lid pøes Jordán, král také pøepravil se. I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se na místo své.
2Sa 19:40 A tak bral se král do Galgala a Chimham s ním; všecken také lid Judský provázeli krále, též i polovice lidu Izraelského.
2Sa 19:41 A aj, všickni muži Izraelští pøišedše k králi, øekli jemu: Proè jsou tì ukradli bratøí naši, muži Juda, a pøevedli krále a èeled jeho pøes Jordán, i všecky muže Davidovy s ním?
2Sa 19:42 I odpovìdìli všickni muži Judští mužùm Izraelským: Proto že král jest pøíbuzný náš. A proè se hnìváte o to? Zdaliž nás za to král pokrmy opatroval? Zdaliž nám jaké dary dal?
2Sa 19:43 Odpovídajíce pak muži Izraelští mužùm Judským, øekli: Deset dílù máme v králi, a protož i v Davidovi máme více nežli vy. Proèež tedy málo jste nás sobì vážili? Zdaliž jsme my prvé o to nemluvili, abychom zase pøivedli krále svého? Ale tvrdší byla øeè mužù Judských nad øeè mužù Izraelských.
2Sa 20:1 Pøišel pak tu náhodou èlovìk nešlechetný, jehož jméno bylo Seba, syn Bichri, muž Jemini. Ten zatroubil v troubu a øekl: Nemáme my dílu v Davidovi, ani dìdictví v synu Izai;obra se jeden každý k stanùm svým, ó Izraeli.
2Sa 20:2 A tak všickni muži Izraelští odstoupili od Davida za Sebou synem Bichri, ale muži Judští pøídrželi se krále svého od Jordánu až do Jeruzaléma.
2Sa 20:3 David pak pøišel do domu svého do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž byl nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a choval je, ale nevcházel k nim. A zùstaly zavøené až do dne smrti své v vdovství.
2Sa 20:4 Potom øekl král Amazovi: Svolej mi muže Judské do tøetího dne, ty také se tu postav.
2Sa 20:5 A tak odšel Amaza, aby svolal lid Judský, ale prodlil mimo urèitý èas, kterýž mu byl uložil.
2Sa 20:6 Protož øekl David Abizai: Již nyní hùøe nám èiniti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi služebníky pána svého, a hoò jej, aby sobì nenalezl mìst hrazených, a tak ušel by nám s oèí.
2Sa 20:7 Tedy táhli za ním muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a všickni udatní vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu syna Bichri.
2Sa 20:8 A když byli u kamene toho velikého, kterýž jest v Gabaon, Amaza potkal se s nimi. Joáb pak byl opásán po sukni, v kterouž byl obleèen, na níž také mìl pøipásaný meè k bedrám v pošvì své, kterýž snadnì vytrhnouti i zase vstrèiti mohl.
2Sa 20:9 I øekl Joáb Amazovi: Dobøe-li se máš, bratøe mùj? A ujal Joáb pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil.
2Sa 20:10 Ale Amaza nešetøil se meèe, kterýž byl v ruce Joábovì. I ranil ho jím pod páté žebro, a vykydl støeva jeho na zem jednou ranou, a umøel. I honili Joáb a Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri.
2Sa 20:11 Tedy stoje tu jeden podlé nìho z služebníkù Joábových, øekl: Kdokoli pøeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi za Joábem.
2Sa 20:12 Amaza pak válel se ve krvi prostøed cesty. A vida onen, že se zastavoval všecken lid, odvlékl Amazu s cesty do pole, a uvrhl na nìj roucho, vida, že každý, kdož šel mimo nìj, zastavoval se.
2Sa 20:13 A když byl odvleèen z cesty, šel jeden každý za Joábem, aby honili Sebu syna Bichri.
2Sa 20:14 (Kterýžto prošel všecka pokolení Izraelská do Abel Betmaacha se všechnìmi Berejskými, kteøíž se byli shromáždili a šli za ním.)
2Sa 20:15 A pøitáhše, oblehli jej v Abel Betmaacha, a udìlali násyp proti mìstu, kteréž se bránilo z bašt; všecken pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti zed.
2Sa 20:16 V tom zvolala jedna rozumná žena z mìsta: Slyšte, slyšte! Rcete medle Joábovi: Pøistup sem, a budu s tebou mluviti.
2Sa 20:17 Kterýž když k ní pøistoupil, øekla žena: Ty-li jsi Joáb? Odpovìdìl: Jsem. I øekla jemu: Poslyš slov služebnice své. Odpovìdìl: Slyším.
2Sa 20:18 Protož mluvila, økuci: Tak jsou rozmlouvali hned s poèátku, økouce: Bez pochyby že se ptáti budou Abelských, a tak se spraví.
2Sa 20:19 Já jsem jedno z pokojných a vìrných Izraelských, ty pak usiluješ zkaziti mìsto, a to ještì hlavní mìsto v Izraeli. I proèež usiluješ sehltiti dìdictví Hospodinovo?
2Sa 20:20 Tedy odpovìdìl Joáb a øekl: Odstup, odstup to ode mne, abych sehltiti a zkaziti chtìl.
2Sa 20:21 Není toho, ale muž z hory Efraim, jménem Seba, syn Bichri, pozdvihl ruky své proti králi Davidovi. Vydejte ho samého, a odtrhnem od mìsta. I øekla žena Joábovi: Hle, hlava jeho vyvržena bude tobì pøes zed.
2Sa 20:22 A tak zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že s avše hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi. Kterýžto když zatroubil v troubu, rozešli se od mìsta jeden každý do stanù svých. Joáb také vrátil se do Jeruzaléma k králi.
2Sa 20:23 Byl pak Joáb pøedstaven všemu vojsku Izraelskému, a Banaiáš syn Joiadùv nad Cheretejskými a Peletejskými.

2Sa 20:24 Též Aduram byl nad platy, a Jozafat syn Achiludùv byl kanclíøem,
2Sa 20:25 A Seiáš písaøem, Sádoch pak a Abiatar byli knìžími.
2Sa 20:26 Híra také Jairský byl knížetem Davidovým.
2Sa 21:1 Byl pak hlad za dnù Davidových tøi léta poøád. I hledal David tváøi Hospodinovy. Jemuž øekl Hospodin: Pro Saule a pro dùm jeho vražedlný, nebo zmordoval Gabaonitské.
2Sa 21:2 Tedy povolav král Gabaonitských, mluvil k nim. (Gabaonitští pak nebyli z synù Izraelských, ale z ostatkù Amorejských, jimž aèkoli byli synové Izraelští pøísahou se zavázali, však Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro syny Izraelské a Judské.)
2Sa 21:3 A øekl David Gabaonitským: Což vám uèiním a èím vás spokojím, abyste dobroøeèili dìdictví Hospodinovu?
2Sa 21:4 Odpovìdìli jemu Gabaonitští: Není nám o støíbro ani o zlato èiniti s Saulem a domem jeho, ani o bezživotí nìkoho z Izraele. I øekl: Cožkoli díte, uèiním vám.
2Sa 21:5 Kteøíž øekli králi: Muže toho, kterýž vyhubil nás, a kterýž ukládal o nás, vyhladíme, aby nezùstal v žádných konèinách Izraelských.
2Sa 21:6 Nech jest nám dáno sedm mužù z jeho synù, a zvìsíme je Hospodinu u Gabaa Saulova, kteréhož byl vyvolil Hospodin. I øekl král: Já dám.
2Sa 21:7 Odpustil pak král Mifibozetovi synu Jonaty, syna Saulova, pro pøísahu Hospodinovu, kteráž byla mezi nimi, mezi Davidem a Jonatou synem Saulovým.
2Sa 21:8 Ale vzal král dva syny Rizpy dcery Aja, kteréž porodila Saulovi, Armona a Mifibozeta, a pìt synù sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila Adrielovi synu Barzillai Molatitského.
2Sa 21:9 I vydal je v ruku Gabaonitských, kteréž zvìšeli na hoøe pøed Hospodinem. A tak kleslo tìch sedm spolu, a zbiti jsou pøi zaèátku žní, když poèínali žíti jeèmene.
2Sa 21:10 Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žíni, prostøela ji sobì na skále pøi zaèátku žní, dokudž nepršel na nì déš s nebe, a nedala ptákùm nebeským sedati na nì ve dne, ani pøicházeti zvìøi polní v noci.
2Sa 21:11 Tedy oznámeno jest Davidovi, co uèinila Rizpa dcera Aja, ženina Saulova.
2Sa 21:12 Protož odšed David, vzal kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho od starších Jábes Galád, kteøíž byli je ukradli na ulici Betsan, kdežto byli je zvìšeli Filistinští v ten den, když porazili Filistinští Saule v Gelboe.
2Sa 21:13 Vzal, pravím, odtud kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho; i kosti tìch, kteøíž zvìšeni byli, sebrali.
2Sa 21:14 A pochovali je s kostmi Saulovými a Jonaty syna jeho, v zemi Beniamin, v Sela, v hrobì Cis otce jeho; a uèinili všecko, což byl pøikázal král, a potom slitoval se Bùh nad zemí.
2Sa 21:15 Vznikla pak opìt válka Filistinských proti Izraelovi. I vytáhl David a služebníci jeho s ním, a bili se s Filistinskými, tak že ustal David.
2Sa 21:16 Tedy Izbibenob, kterýž byl z synù jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tøi sta lotù oceli, a mìl pøipásaný k sobì meè nový), myslil zabiti Davida.
2Sa 21:17 Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv toho Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi pøisáhli, økouce jemu: Nepùjdeš více s námi do boje, abys nezhasil svíce Izraelské.
2Sa 21:18 Opìt byla válka v Gob s Filistinskými. Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu, kterýž byl z synù téhož obra.
2Sa 21:19 Byla ještì i jiná válka s Filistinskými v Gob, kdež Elchánan syn Járe Oregim Betlémský zabil bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo døevo jako vratidlo tkadlcovské.
2Sa 21:20 Potom byla také válka v Gát. A byl tam muž veliké postavy, kterýž mìl u rukou a u noh po šesti prstech, všech èty̆omecítma, a byl také syn toho obra.
2Sa 21:21 Ten když hanìl Izraele, zabil ho Jonata, syn Semmaa bratra Davidova.
2Sa 21:22 Ti èty̆øi byli synové jednoho obra v Gát, kteøíž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníkù jeho.
2Sa 22:1 Mluvil pak David Hospodinu slova písnì této v ten den, když ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepøátel jeho, i z ruky Saulovy.
2Sa 22:2 A øekl: Hospodin skála má a hrad mùj, i vysvoboditel mùj se mnou.
2Sa 22:3 Bùh skála má, doufati budu v nìho; štít mùj a roh spasení mého, vyvýšení mé a útoèištì mé, spasitel mùj, kterýž od násilí vysvobozuje mne.
2Sa 22:4 Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepøátel svých vysvobozen jsem.
2Sa 22:5 Nebo obklíèily mne byly úzkosti smrti, a proudové bezbožných pøedìsili mne.
2Sa 22:6 Bolesti smrtelné obstoupily mne, a osídla smrti zachvátila mne.
2Sa 22:7 V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas mùj, a køik mùj pøišel v uši jeho.
2Sa 22:8 Tedy pohnula se a zatøásla zemì, základové nebes pohnuli se, a tøásli se pro rozhnìvání jeho.
2Sa 22:9 Dým vycházel z chøípí jeho, a oheò zžírající z úst jeho, od nìhož se uhlí roznítilo.
2Sa 22:10 Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohami jeho.
2Sa 22:11 I vsedl na cherubín a letìl, a spatøín jest na peøí vìtrovém.
2Sa 22:12 Položil temnosti vùkol sebe jako stany, shrnutí vod, oblaky husté.

2Sa 22:13 Od blesku oblíèeje jeho rozpálilo se uhlí øeøavé.
2Sa 22:14 Høímal s nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svùj.
2Sa 22:15 Vystøelil i støely, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání, jímž je porazil.
2Sa 22:16 I ukázaly se hlubiny moøské, a odkryti jsou základové okršlku, pro zùøivé kárání Hospodinovo, pro dmýchání vìtru chøípí jeho.
2Sa 22:17 Poslav s výsosti, pøijal mne, vytáhl mne z vod velikých.
2Sa 22:18 Vysvobodil mne od nepøítele mého silného, od tìch, kteøíž mne nenávidìli, aèkoli silnìjší mne byli.
2Sa 22:19 Pøedstihli mne v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora.
2Sa 22:20 Kterýž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil mne, nebo sobì oblíbil mne.
2Sa 22:21 Odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé èistoty rukou mých odplatil mi.
2Sa 22:22 Nebo jsem ostøíhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožnì strhl Boha svého.
2Sa 22:23 Všickni zajisté soudové jeho jsou pøed oblíèejem mým, aniž jsem od kterých ustanovení jeho odstoupil.
2Sa 22:24 A tak byv dokonalý pøed ním, šetøil jsem, abych se nedopustil nepravosti.
2Sa 22:25 Protož odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, vedlé èistoty mé pøed oèima jeho.
2Sa 22:26 Ty, Pane, s milosrdným milosrdnì nakládáš, a k upøímému upøímì se máš.
2Sa 22:27 K sprostnému sprostnì se ukazuješ, a s pøevráceným pøevrácenì zacházíš.
2Sa 22:28 Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale pøed vysokomyslnými oèi své sklopuješ.
2Sa 22:29 Ty zajisté jsi svíce má, ó Hospodine. Hospodin jistì osvìcuje temnosti mé.
2Sa 22:30 Nebo v tobì probìhl jsem vojska, v Bohu svém pøeskoèil jsem zed.
2Sa 22:31 Toho Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy pøeèištìné; on jest štít všech, kteøíž doufají v nìho.
2Sa 22:32 Nebo kdo jest Bohem kromì Hospodina? A kdo jest skalou kromì Boha našeho?
2Sa 22:33 Bùh jest síla má i vojska mého, on pùsobí volnou cestu mou.
2Sa 22:34 Èiní nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých postavuje mne.
2Sa 22:35 Cvièí ruce mé k boji, tak že lámi luèištì ocelivá rukama svýma.
2Sa 22:36 Nebo dal mi štít spasení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne.
2Sa 22:37 Rozšíøil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly nohy mé.
2Sa 22:38 Honil jsem nepøátely své a zahladil jsem je, aniž jsem se navrátil, dokudž jsem jich nevyplénil.
2Sa 22:39 Docela jsem je vyhubil a sprobodal jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod nohy mé.
2Sa 22:40 Ty zajisté, Bože, pøepásals mne udatností k boji, porazils pode mne ty, kteøíž povstávají proti mnì.
2Sa 22:41 Nýbrž dals mi šíji nepøátel mých, tìch, kteøíž v nenávisti mìli mne, a vyplénil jsem je.
2Sa 22:42 Ohlédali se, ale nebyl, kdo by vysvobodil, k Hospodinu, ale nevyslyšel jich.
2Sa 22:43 I potøel jsem je jako prach zemì, jako bláto na ulicích potlaèil a rozptýlil jsem je.
2Sa 22:44 Ty jsi mne vytrhl z rùznic lidu mého, zachovals mne, abych byl za hlavu národùm; lid neznámý mnì sloužil.
2Sa 22:45 Cizozemci lhali mi, a jakž zaslechli, uposlechli mne.
2Sa 22:46 Cizozemci svadli, a tøásli se i v ohradách svých.
2Sa 22:47 Živ jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož a jest vyvyšován Bùh, skála spasení mého,
2Sa 22:48 Bùh silný, kterýž dává mi pomsty a podmaòuje mi lidi.
2Sa 22:49 Vyvodíš mne z prostøed nepøátel mých, a nad povstávajícími proti mnì vyvyšuješ mne, èlovìka nepravého mne zbavuješ.
2Sa 22:50 Protož chváliti tì budu, Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati budu.
2Sa 22:51 On jest hrad jistého spasení krále svého, a ten, kterýž èiní milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na vìky.
2Sa 23:1 Tato jsou pak poslední slova Davidova: Øekl David syn Izai, øekl, pravím, muž, kterýž jest velice zvýšený, pomazaný Boha Jákobova, a libý v zpìvích Izraelských:
2Sa 23:2 Duch Hospodinùv mluvil skrze mne, a øeè jeho jazykem mým vynesena.
2Sa 23:3 Øekl mi Bùh Izraelský, mluvila skála Izraelská: Kdo panovati bude nad lidem, bude spravedlivý, panující v bázni Boží.
2Sa 23:4 Rovnì jako bývá svìtlo jitøní, když slunce vychází ráno bez oblakù, a jako mocí tepla a deštì roste bylina z zemì:
2Sa 23:5 Tak zajisté dùm mùj pøed Bohem; nebo smlouvu vìènou uèinil se mnou, kteráž všelijak upevnìna a ostøíhána bude. A to jest všecko mé spasení a všeliká útìcha, že nic tak vzdìlávati se nebude.
2Sa 23:6 Bezbožní pak všickni vyplénìni budou jako trní, kteréž rukou bráno nebývá.
2Sa 23:7 Ale kdož by se ho chtìl dotknouti, vezme železo a žerï, aneb ohnìm docela spálí je tu, kdež zrostlo.
2Sa 23:8 Tato jsou jména nejudatnìjších Davidových: Jošeb Bašebet Tachmonský, pøední z vùdcù, jehož rozkoš byla s kopím pojednou udeøiti na osm set ku pobití jich.
2Sa 23:9 A po nìm Eleazar syn Dodi, syna Achochi, mezi tømi silnými, kteøíž byli s Davidem, když se opovážili

proti Filistinským shromáždìným tam k boji, když již byli odtáhli muži Izraelští.
2Sa 23:10 Ten vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se pøi meèi. V ten den zajisté uèinil Hospodin vysvobození veliké, tak že se lid za ním navrátil, toliko aby koøisti vzebral.
2Sa 23:11 Po nìm pak byl Samma syn Age Hararský. Nebo když se byli shromáždili Filistinští v hromadu tu, kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a lid utekl pøed Filistinskými:
2Sa 23:12 Tedy postavil se u prostøed dílu toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I uèinil Hospodin vysvobození veliké.
2Sa 23:13 Sstoupili také ti tøi z tøidcíti pøedních, a pøišli ve žni k Davidovi do jeskynì Adulam, když vojsko Filistinské leželo v údolí Refaim.
2Sa 23:14 (Nebo David tehdáž byl v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma.)
2Sa 23:15 Zechtìlo se pak Davidovi vody, a øekl: Ó by mi nìkdo dal píti vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány!
2Sa 23:16 A protož probivše se ti tøi udatní skrze vojsko Filistinských, navážili vody z èisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak nechtìl jí píti, ale obìtoval ji Hospodinu,
2Sa 23:17 A øekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to uèiniti mìl. Zdaliž to není krev mužù tìch, kteøíž šli, opováživše se života svého? I nechtìl jí píti. To uèinili ti tøi silní.
2Sa 23:18 Potom Abizai bratr Joábùv, syn Sarvie, byl pøední mezi tømi, kterýž pozdvihl kopí svého proti tøem stùm, kteréž i pobil, a byl z tìch tøí nejslovoutnìjší.
2Sa 23:19 Z tìch tøí on jsa nejslavnìjší, byl knížetem jejich, a však onìm tøem nebyl rovný.
2Sa 23:20 Banaiáš také syn Joiadùv, syn muže udatného, velikých èinù, z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámì, když byl sníh.
2Sa 23:21 Ten také zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a mìl Egyptský v rukou kopí. I šel k nìmu s holí, a vytrh kopí z ruky toho Egyptského, zabil ho kopím jeho.
2Sa 23:22 To uèinil Banaiáš syn Joiadùv, kterýž také slovoutný byl mezi tìmi tømi silnými.
2Sa 23:23 A aè byl mezi tøidcíti nejslavnìjší, však onìm tøem se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými.
2Sa 23:24 Azael také bratr Joábùv byl mezi tøidcíti tìmito: Elchanan syn Dodùv Betlémský,
2Sa 23:25 Samma Charodský, Elika Charodský,
2Sa 23:26 Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitský,
2Sa 23:27 Abiezer Anatotský, Mebunnai Chusatský,
2Sa 23:28 Salmon Achochský, Maharai Netofatský,
2Sa 23:29 Cheleb syn Baany Netofatský, Ittai syn Ribai z Gabaa synù Beniamin,
2Sa 23:30 Banaiáš Faratonský, Haddai od potoku Gás,
2Sa 23:31 Abialbon Arbatský, Azmavet Barechumský,
2Sa 23:32 Eliachba Salbonský, z synù Jasen Jonata,
2Sa 23:33 Samma Hararský, Achiam syn Sárar Ararský,
2Sa 23:34 Elifelet syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelùv Gilonský,
2Sa 23:35 Chezrai Karmelský, Farai Arbitský,
2Sa 23:36 Igal syn Nátanùv z Soba, Báni Gádský,
2Sa 23:37 Zelek Ammonský, Nacharai Berotský, odìnec Joába syna Sarvie,
2Sa 23:38 Híra Itrejský, Gareb Itrejský,
2Sa 23:39 Uriáš Hetejský. Všech tøidceti a sedm.
2Sa 24:1 Tedy opìt prchlivost Hospodinova popudila se proti Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida na nì, øka: Jdi, seèti lid Izraelský a Judský.
2Sa 24:2 Protož øekl král Joábovi, hejtmanu vojska svého: Projdi i hned všecka pokolení Izraelská od Dan až k Bersabé, a seètìte lid, abych vìdìl poèet jeho.
2Sa 24:3 Ale Joáb øekl králi: Pøidejž Hospodin Bùh tvùj k lidu, jakž ho koli mnoho, stokrát více, a to aby oèi pána mého krále vidìly. Ale proè pán mùj král jest toho tak žádostiv?
2Sa 24:4 A však pøemohla øeè králova Joába i knížata vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od tváøi královy, aby seètli lid Izraelský.
2Sa 24:5 A pøepravivše se pøes Jordán, položili se pøi Aroer po pravé stranì mìsta, kteréž jest u prostøed potoka Gád, a pøi Jazer.
2Sa 24:6 Potom pøišli do Galád a do zemì dolejší nové, odkudž šli do Dan Jáhan a do okolí Sidonského.
2Sa 24:7 Pøišli také ku pevnosti Týru, a ke všem mìstùm Hevejských a Kananejských; odkudž šli na poledne zemì Judské do Bersabé.
2Sa 24:8 A když schodili všecku zemi, pøišli po pøebìhnutí devíti mìsícù a dvadcíti dní do Jeruzaléma.
2Sa 24:9 I dal Joáb poèet seèteného lidu králi. Bylo pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc mužù silných, kteøíž mohli vytrhnouti meè k bitvì. Mužù také Judských pìtkrát sto tisíc.
2Sa 24:10 Potom padlo to tìžce na srdce Davidovi, když již seètl lid. I øekl David Hospodinu: Zhøešil jsem

tìžce, že jsem to uèinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, neb jsem velmi bláznivì uèinil.
2Sa 24:11 Když pak vstal David ráno, stalo se slovo Hospodinovo k Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu, økoucí:
2Sa 24:12 Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojí vìci podávám, vyvol sobì jednu z nich, kterouž bych uèinil.
2Sa 24:13 Protož pøišed Gád k Davidovi, oznámil mu to, a øekl jemu: Chceš-li, aby pøišel na tebe hlad za sedm let v zemi tvé? èili abys za tøi mìsíce utíkal pøed nepøátely svými, a oni aby tì honili? èili aby za tøi dni byl mor v zemi tvé? Pomysliž spìšnì, a viz, jakou mám odpovìd dáti tomu, kterýž mne poslal.
2Sa 24:14 I øekl David k Gádovi: Úzkostmi sevøín jsem náramnì; necha, prosím, upadneme v ruku Hospodinovu, nebo jsou mnohá slitování jeho, jediné a v ruce lidské neupadám.
2Sa 24:15 A tak uvedl Hospodin mor na Izraele od jitra až do èasu uloženého, a zemøelo jich z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc mužù.
2Sa 24:16 A když vztáhl andìl ruku svou na Jeruzalém, aby hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a øekl andìlu, kterýž hubil lid: Dosti jest, již pøestaò. Andìl pak Hospodinùv byl u humna Aravny Jebuzejského.
2Sa 24:17 I mluvil David Hospodinu, když uzøel andìla, an bije lid, a øekl: Aj, já jsem zhøešil, a já jsem neprávì uèinil, ale tito, jsouce jako ovce, co uèinili? Nech jest, prosím, ruka tvá proti mnì a proti domu otce mého.
2Sa 24:18 Potom navrátiv se Gád k Davidovi v ten den, øekl jemu: Vstup a vzdìlej Hospodinu oltáø na humnì Aravny Jebuzejského.
2Sa 24:19 I šel David vedlé øeèi Gádovy, jakož byl pøikázal Hospodin.
2Sa 24:20 A vyhlédaje Aravna, uzøel krále s služebníky jeho, an jdou k nìmu; protož vyšed Aravna, poklonil se králi tváøí svou až k zemi.
2Sa 24:21 I øekl Aravna: Proè pøišel pán mùj král k služebníku svému? Odpovìdìl David: Abych koupil od tebe humno toto, na nìmž bych vzdìlal oltáø Hospodinu, aby pøestala rána tato v lidu.
2Sa 24:22 Opìt øekl Aravna Davidovi: Nech vezme a obìtuje pán mùj král, což se mu za dobré vidí. Aj, teï volové k obìti zápalné, a smyky vozové i pøípravy volù na drva.
2Sa 24:23 Všecky ty vìci dával králík Aravna králi. Øekl ještì Aravna králi: Hospodin Bùh tvùj zalibiž tì sobì.
2Sa 24:24 Øekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale radìji koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obìtovati Hospodinu Bohu svému obìti zápalné darem dané. A tak koupil David humno a voly za padesáte lotù støíbra.
2Sa 24:25 A vzdìlav tu David oltáø Hospodinu, obìtoval obìti zápalné a pokojné. I byl milostiv Hospodin zemi, a pøestala zhouba v Izraeli.
1Ki 1:1 Král pak David sstaral se a sešel vìkem, a aèkoli jej šaty pøikrývali, však nemohl se zahøívati.
1Ki 1:2 I øekli jemu služebníci jeho: Nech pohledají pánu našemu králi dìveèky panny, kteráž by byla pøi králi a opatrovala jej, a aby spala v lùnu jeho, a zahøívala pána našeho krále.
1Ki 1:3 A protož hledajíce dìveèky krásné ve všech konèinách Izraelských, nalezli Abizag Sunamitskou, a pøivedli ji k králi.
1Ki 1:4 Kterážto dìveèka byla velmi krásná. I opatrovala krále a pøisluhovala jemu, ale král jí nepoznal.
1Ki 1:5 Adoniáš pak syn Haggity pozdvihoval se, øíkaje: Já budu kralovati. I najednal sobì vozù a jezdcù, a padesáte mužù, kteøíž by bìhali pøed ním.
1Ki 1:6 A nikdy ho nezarmoutil otec jeho, aby øekl: Proè jsi to uèinil? Nebo byl i on velmi krásné postavy, kteréhož porodila po Absolonovi.
1Ki 1:7 I mluvíval s Joábem synem Sarvie a s Abiatarem knìzem, kteøíž napomáhali Adoniášovi.
1Ki 1:8 Ale Sádoch knìz a Banaiáš syn Joiadùv, též Nátan prorok a Simei i Rehi, a jiní pøednìjší, kteréž mìl David, nebyli s Adoniášem.
1Ki 1:9 Tedy nabil Adoniáš ovcí a volù a krmného dobytka u kamene Zohelet, kterýž byl u studnice Rogel, a pozval všech bratøí svých synù královských, i všech mužù Judských, služebníkù králových.
1Ki 1:10 Nátana však proroka a Banaiáše a jiných pøednìjších mužù, ani Šalomouna bratra svého nepozval.
1Ki 1:11 I mluvil Nátan k Betsabé matce Šalomounovì, øka: Neslyšela-lis, že kraluje Adoniáš syn Haggity, a pán náš David nic neví o tom?
1Ki 1:12 Protož nyní poï, prosím, a dám radu, kterouž vysvobodíš život svùj, i život syna svého Šalomouna.
1Ki 1:13 Jdiž, a vejda k králi Davidovi, rci jemu: Zdaliž jsi ty, pane mùj králi, nepøisáhl služebnici své, øka: Šalomoun syn tvùj kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé? Proèež tedy kraluje Adoniáš?
1Ki 1:14 A aj, když ty ještì tam mluviti budeš s králem, pøijdu za tebou a doplním øeè tvou.
1Ki 1:15 A tak vešla Betsabé k králi do pokoje. Král pak již byl velmi starý, a Abizag Sunamitská pøisluhovala králi.
1Ki 1:16 Tedy Betsabé naklonivši hlavy, poklonila se králi. Jížto øekl král: Což chceš?
1Ki 1:17 I odpovìdìla jemu: Pane mùj, ty jsi pøisáhl skrze Hospodina Boha svého služebnici své, øka: Šalomoun syn tvùj kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé.
1Ki 1:18 A nyní, hle, Adoniáš kraluje, ty pak nyní, pane mùj králi, nic nevíš o tom.

1Ki 1:19 Nebo nabiv volù a krmného dobytka a ovec množství, pozval všech synù královských, i Abiatara knìze a Joába hejtmana vojska, Šalomouna pak služebníka tvého nepozval.
1Ki 1:20 Ješto ty, pane mùj králi, víš, že oèi všeho Izraele na tebe jsou obráceny, abys jim oznámil, kdo by sedìti mìl na stolici pána mého krále po tobì.
1Ki 1:21 Sic jinak bude to, když usne pán mùj král s otci svými, že já a syn mùj Šalomoun budeme jako høíšníci.
1Ki 1:22 A aj, když ještì ona mluvila s králem, pøišel Nátan prorok.
1Ki 1:23 I oznámili králi, økouce: Aj, teï Nátan prorok. A tak všel pøed krále, a poklonil se jemu tváøí svou až k zemi.
1Ki 1:24 Zatím øekl Nátan: Pane mùj králi, ty-lis povìdìl: Adoniáš kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé?
1Ki 1:25 Nebo odšed dnes, nabil volù a krmného dobytka, i ovec množství, a sezval všecky syny královy a hejtmany vojska, i Abiatara knìze. A hle, oni jedí a pijí pøed ním, a praví: Živ buï král Adoniáš.
1Ki 1:26 Mne pak služebníka tvého, a Sádocha knìze, a Banaiáše syna Joiadova, a Šalomouna služebníka tvého nepozval.
1Ki 1:27 Tak-liž jest ode pána mého krále naøízeno? Mnì jsi zajisté neoznámil služebníku svému, kdo bude sedìti na stolici pána mého krále po tobì?
1Ki 1:28 A odpovídaje král David, øekl: Zavolejte mi Betsabé. Kteráž všedši pøed krále, stála pøed ním.
1Ki 1:29 I pøisáhl král, øka: Živ jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všelikých úzkostí,
1Ki 1:30 Že jakož jsem pøisáhl tobì skrze Hospodina Boha Izraelského, øka, že syn tvùj Šalomoun kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé místo mnì, tak uèiním dnes.
1Ki 1:31 A naklonivši hlavy Betsabé tváøí k zemi, poklonu uèinila králi a øekla: Živ buï pán mùj král David na vìky.
1Ki 1:32 Øekl ještì král David: Zavolejte ke mnì Sádocha knìze a Nátana proroka, a Banaiáše syna Joiadova. Kteøížto vešli pøed krále.
1Ki 1:33 I øekl jim král: Vezmìte s sebou služebníky pána svého, a vsaïte Šalomouna syna mého na mezkyni mou, a veïte ji k Gihonu.
1Ki 1:34 I pomaže ho tam Sádoch knìz a Nátan prorok za krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte: Živ buï král Šalomoun.
1Ki 1:35 Potom vstoupíte zase, jdouce za ním. Kterýž pøijda, sedìti bude na stolici mé, a on kralovati bude místo mne; neb jsem jemu pøikázal, aby byl vùdcí nad Izraelem i nad Judou.
1Ki 1:36 A odpovídaje Banaiáš syn Joiadùv králi, øekl: Amen. Zpùsobiž to Hospodin, Bùh pána mého krále.
1Ki 1:37 A jakož byl Hospodin se pánem mým králem, tak budiž i s Šalomounem, a zvelebiž stolici jeho více, než stolici pána mého krále Davida.
1Ki 1:38 A tak šli dolù Sádoch knìz a Nátan prorok, a Banaiáš syn Joiadùv, Cheretejští také i Peletejští, a vsadili Šalomouna na mezkyni krále Davida, a dovedli jej k Gihonu.
1Ki 1:39 Vzal také Sádoch knìz roh oleje z stánku, a pomazal Šalomouna. Potom troubili trubou, a øekl všecken lid: Živ buï král Šalomoun.
1Ki 1:40 I vstoupil všecken lid za ním; kterýžto lid prozpìvoval s plésáním, a veselil se radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku jejich.
1Ki 1:41 Což slyše Adoniáš i všickni pozvaní, kteøíž byli s ním, (byli pak již pojedli), slyše také i Joáb zvuk trouby, øekl: Jaký to zvuk v mìstì hluèících?
1Ki 1:42 A když on ještì mluvil, aj, Jonata syn Abiatara knìze pøišel, jemuž øekl Adoniáš: Pøistup sem, nebo jsi muž udatný a dobré poselství neseš.
1Ki 1:43 Tedy odpovídaje Jonata, øekl Adoniášovi: Právì jižtì pán náš král David ustanovil Šalomouna za krále.
1Ki 1:44 Nebo poslal s ním král Sádocha knìze a Nátana proroka a Banaiáše syna Joiadova, ano i Cheretejské a Peletejské, a vsadili jej na mezkyni královskou.
1Ki 1:45 I pomazali jej Sádoch knìz a Nátan prorok za krále u Gihonu, a vstupovali odtud s radostí, tak že hluèelo mìsto. To jest zvuk ten, kterýž jste slyšeli.
1Ki 1:46 Ano již i dosedl Šalomoun na stolici královskou.
1Ki 1:47 Nýbrž i služebníci královští pøišli, aby dobroøeèili pánu našemu, králi Davidovi, økouce: Uèiniž slavné Bùh tvùj jméno Šalomounovo nad jméno tvé, a zvelebiž stolici jeho nad stolici tvou. I poklonil se král na ložci svém.
1Ki 1:48 Ano i král takto øekl: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž dal dnes sedícího na trùnu mém, a abych na to oèima svýma hledìl.
1Ki 1:49 I pøedìšeni jsou, a vstavše všickni ti pozvaní, kteøíž byli pøi Adoniášovi, odešli jeden každý cestou svou.
1Ki 1:50 Adoniáš také boje se Šalomouna, vstav, odšel a chytil se rohù oltáøe.
1Ki 1:51 I povìdìli Šalomounovi, økouce: Aj, Adoniáš bojí se krále Šalomouna, a hle, drží se rohù oltáøe a praví: Nech mi pøisáhne dnes král Šalomoun, že nezabije mne služebníka svého meèem.

1Ki 1:52 I øekl Šalomoun: Bude-li muž stateèný, nespadne vlas s nìho na zem; pakli co zlého na nìm nalezeno bude, umøe.
1Ki 1:53 Poslal tedy král Šalomoun, aby jej odvedli od oltáøe. Kterýž pøišed, poklonil se králi Šalomounovi. Jemuž øekl Šalomoun: Jdiž do domu svého.
1Ki 2:1 Když se pak èas smrti Davidovy pøiblížil, dával pøikázaní Šalomounovi synu svému, øka:
1Ki 2:2 Já již odcházím podlé zpùsobu všech lidí. Proto posilniž se a mìj se zmužile,
1Ki 2:3 A ostøíhej pøikázaní Hospodina Boha svého, chodì po cestách jeho, a zachovávaje ustanovení jeho, rozkázaní jeho, i soudy jeho i svìdectví jeho, jakož psáno jest v zákonì Mojžíšovì, a by se šastnì vedlo, což bys koli èinil, i všecko, k èemuž bys se obrátil,
1Ki 2:4 A aby naplnil Hospodin slovo své, kteréž mi zaslíbil, mluvì: Budou-li ostøíhati synové tvoji cesty své, chodíce pøede mnou v pravdì z celého srdce svého a z celé duše své, tak mluvì: Že nebude vyplénìn po tobì muž z stolice Izraelské.
1Ki 2:5 Také i tom víš, co jest mi uèinil Joáb syn Sarvie, totiž, co uèinil dvìma hejtmanùm vojsk Izraelských, Abnerovi synu Ner, a Amazovi synu Jeter, že je zamordoval, dopustiv se vraždy lstivé v èas pokoje, a zmazal krví zrádnì vylitou pás svùj rytíøský, kterýž mìl na bedrách svých, a obuv svou, kterouž mìl na nohách svých.
1Ki 2:6 Protož zachováš se podlé moudrosti své, a nedáš sstoupiti šedinám jeho v pokoji do hrobu.
1Ki 2:7 S syny pak Barzillai Galádského uèiníš milosrdenství, tak aby jídali spolu s jinými pøi stole tvém; nebo tak podobnì ke mnì pøišli, když jsem utíkal pøed Absolonem bratrem tvým.
1Ki 2:8 Hle, máš také v moci své Semei syna Gery Beniaminského z Bahurim, kterýž mi zloøeèil zloøeèením velikým v ten den, když jsem šel do Mahanaim, aèkoli potom vyšel mi vstøíc k Jordánu, jemuž jsem pøisáhl skrze Hospodina, øka: Nezabiji tì meèem.
1Ki 2:9 Nyní však neodpouštìj jemu. A ponìvadž jsi muž opatrný, víš, jak bys k nìmu pøistoupiti mìl, abys uvedl šediny jeho se krví do hrobu.
1Ki 2:10 A tak usnul David s otci svými, a pohøben jest v mìstì Davidovì.
1Ki 2:11 Dnù pak, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo èatyøidceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémì kraloval tøidceti a tøi léta.
1Ki 2:12 I dosedl Šalomoun na stolici Davida otce svého, a utvrzeno jest království jeho velmi.
1Ki 2:13 Tedy pøišel Adoniáš syn Haggity k Betsabé matce Šalomounovì. Kterážto øekla: Pokojný-li jest pøíchod tvùj? I odpovìdìl: Pokojný.
1Ki 2:14 Øekl dále: Mám k tobì øeè. I øekla: Mluv.
1Ki 2:15 Tedy øekl: Ty víš, že mé bylo království, a na mne obrátili všickni Izraelští tváø svou, abych kraloval, ale pøeneseno jest království na bratra mého, nebo od Hospodina usouzeno mu bylo.
1Ki 2:16 Nyní pak jediné vìci žádám od tebe, nech nejsem oslyšán. Kteráž øekla jemu: Mluv.
1Ki 2:17 A on øekl: Rci, prosím, Šalomounovi králi, (nebo neoslyší tebe), a mi dá Abizag Sunamitskou za manželku.
1Ki 2:18 Odpovìdìla Betsabé: Dobøe, já budu mluviti o tebe s králem.
1Ki 2:19 Protož vešla Betsabé k králi Šalomounovi, aby mluvila s ním o Adoniáše. I povstal král proti ní, a pokloniv se jí, posadil se na stolici své; rozkázal také postaviti stolici matce své. I posadila se po pravici jeho,
1Ki 2:20 A øekla: Jediné vìci neveliké já žádám od tebe, nech nejsem oslyšána. I øekl jí král: Žádej, matko má, nebo neoslyším tebe.
1Ki 2:21 Kteráž øekla: Nech jest dána Abizag Sunamitská Adoniášovi bratru tvému za manželku.
1Ki 2:22 A odpovídaje král Šalomoun, øekl matce své: Proè ty jen žádáš za Abizag Sunamitskou Adoniášovi? Žádej jemu království, ponìvadž on jest bratr mùj starší nežli já, a má po sobì Abiatara knìze a Joába syna Sarvie.
1Ki 2:23 I pøisáhl král Šalomoun skrze Hospodina, øka: Toto a mi uèiní Bùh a toto pøidá, že sám proti sobì mluvil Adoniáš øeè tuto.
1Ki 2:24 Protož nyní, živ jest Hospodin, kterýž mne utvrdil, a posadil na stolici Davida otce mého, a kterýž mi vzdìlal dùm, jakož byl mluvil, že dnes umøíti musí Adoniáš.
1Ki 2:25 A tak poslal král Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, kterýž udeøil na nìj, tak že umøel.
1Ki 2:26 Abiatarovi knìzi také øekl král: Jdi do Anatot k rolí své, nebo jsi hoden smrti. Ale nyní nezabiji tebe, ponìvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu pøed Davidem otcem mým, a snášel jsi všecka ta ssoužení, kteráž snášel otec mùj.
1Ki 2:27 I svrhl Šalomoun Abiatara s knìžství Hospodinova, aby naplnil øeè Hospodinovu, kterouž byl mluvil proti domu Elí v Sílo.
1Ki 2:28 Donesla se pak povìst ta Joába, (nebo Joáb postoupil po Adoniášovi, aèkoli po Absolonovi byl nepostoupil). Protož utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a chytil se rohù oltáøe.
1Ki 2:29 I oznámeno králi Šalomounovi, že utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a že jest u oltáøe. Tedy poslal Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, øka: Jdi, oboø se na nìj.
1Ki 2:30 A když pøišel Banaiáš k stánku Hospodinovu a øekl jemu: Takto praví král: Vyjdi, odpovìdìl jemu:

Nikoli, ale tuto umru. V tom oznámil zase Banaiáš králi øeè tu, øka: Takto mluvil Joáb, a tak mi odpovìdìl.
1Ki 2:31 Na to øekl jemu král: Uèiò, jakž mluvil, a udeø na nìj, a pochovej jej, a odejmeš krev nevinnou, kterouž vylil Joáb, ode mne i od domu otce mého.
1Ki 2:32 A navrátí Hospodin krev jeho na hlavu jeho; nebo oboøiv se na dva muže spravedlivìjší a lepší, než jest sám, zamordoval je meèem bez vìdomí otce mého Davida, Abnera syna Ner, hejtmana vojska Izraelského, a Amazu syna Jeter, hejtmana vojska Judského.
1Ki 2:33 A tak navrátí se krev jejich na hlavu Joábovu, a na hlavu semene jeho na vìky, Davidovi pak a semeni jeho, domu jeho a stolici jeho buï pokoj až na vìky od Hospodina.
1Ki 2:34 A protož vyšed Banaiáš syn Joiadùv, oboøil se na nìj, a zabil jej. A pochován jest v domì svém na poušti.
1Ki 2:35 I ustanovil král Banaiáše syna Joiadova místo nìho nad vojskem, a Sádocha knìze ustanovil král místo Abiatara.
1Ki 2:36 Zatím poslav král, povolal Semei, a øekl jemu: Ustavìj sobì dùm v Jeruzalémì, a tu zùstávej a nevycházej odtud ani sem ani tam.
1Ki 2:37 Nebo v kterýkoli den vyjdeš, a pøejdeš pøes potok Cedron, vìz jistotnì, že umøeš; krev tvá bude na hlavu tvou.
1Ki 2:38 I dí Semei k králi: Dobrá jest ta øeè. Jakož mluvil pán mùj král, tak uèiní služebník tvùj. A tak bydlil Semei v Jeruzalémì po mnohé dny.
1Ki 2:39 Stalo se pak po tøech letech, že utekli dva služebníci Semei k Achisovi synu Maachy, králi Gát. I povìdìli to Semei, økouce: Hle, služebníci tvoji jsou v Gát.
1Ki 2:40 Proèež vstav Semei, osedlal osla svého, a jel do Gát k Achisovi, aby hledal služebníkù svých. I navrátil se Semei, a pøivedl zase služebníky své z Gát.
1Ki 2:41 Povìdíno pak Šalomounovi, že odšel Semei z Jeruzaléma do Gát, a že se navrátil.
1Ki 2:42 Tedy poslav král, povolal Semei a øekl jemu: Zdaliž jsem tì pøísahou nezavázal skrze Hospodina, a osvìdèil jsem proti tobì, øka: V kterýkoli den vyjdeš, a sem i tam choditi budeš, vìz jistotnì, že smrtí umøeš? A øekl jsi mi: Dobrá jest ta øeè, kterouž jsem slyšel.
1Ki 2:43 Proèež jsi tedy neostøíhal pøísahy Hospodinovy a pøikázaní, kteréž jsem pøikázal tobì?
1Ki 2:44 Øekl také král k Semei: Ty víš všecko zlé, kteréhož povìdomo jest srdce tvé, co jsi uèinil Davidovi otci mému, ale Hospodin uvedl zase to tvé zlé na hlavu tvou.
1Ki 2:45 Král pak Šalomoun bude požehnaný, a stolice Davidova stálá pøed Hospodinem až na vìky.
1Ki 2:46 I pøikázal král Banaiášovi synu Joiadovu, kterýž vyšed, oboøil se na nìj, tak že umøel. A tak utvrzeno jest království v ruce Šalomounovì.
1Ki 3:1 Spøíznil se pak Šalomoun s Faraonem králem Egyptským, nebo pojal dceru Faraonovu a uvedl ji do mìsta Davidova, dokudž nedostavìl domu svého, a domu Hospodinova i zdi Jeruzalémské vùkol.
1Ki 3:2 Toliko lid obìtoval na výsostech, proto že nebyl vystaven dùm jménu Hospodinovu až do tìch dnù.
1Ki 3:3 Nebo miloval Šalomoun Hospodina, chodì v pøikázaních Davida otce svého, a toliko na tìch výsostech obìtoval a kadil.
1Ki 3:4 Protož šel král do Gabaon, aby tam obìtoval; ta výsost zajisté byla nejvìtší. Tisíc obìtí zápalných obìtoval Šalomoun na tom oltáøi.
1Ki 3:5 Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a øekl Bùh: Žádej zaèkoli, a dám tobì.
1Ki 3:6 I øekl Šalomoun: Ty jsi uèinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodil pøed tebou v pravdì a v spravedlnosti, a v upøímnosti srdce stál pøi tobì. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství, že jsi dal jemu syna, kterýž by sedìl na stolici jeho, jakž se to dnes vidí.
1Ki 3:7 Aèkoli pak nyní, ó Hospodine Bože mùj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti.
1Ki 3:8 Služebník, pravím, tvùj jest u prostøed lidu tvého, kterýž jsi vyvolil, lidu velikého, kterýž nemùže ani seèten ani sepsán býti pro množství.
1Ki 3:9 Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvùj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvùj tak mnohý?
1Ki 3:10 I líbilo se to Hospodinu, že žádal Šalomoun za tu vìc.
1Ki 3:11 A øekl jemu Bùh: Proto že jsi žádal vìci takové, a neprosils sobì za dlouhý vìk, aniž jsi žádal sobì bohatství, aniž jsi žádal bezživotí nepøátel svých, ale žádal jsi sobì rozumnosti, abys slýchati umìl rozepøe,
1Ki 3:12 Aj, uèinil jsem vedlé øeèi tvé, aj, dal jsem srdce moudré a rozumné, tak že rovného tobì nebylo pøed tebou, ani po tobì aby nepovstal rovný tobì.
1Ki 3:13 K tomu i to, zaèež jsi nežádal, dal jsem tobì, totiž bohatství a slávu, tak aby nebylo rovného tobì žádného mezi králi po všecky dny tvé.
1Ki 3:14 Pøes to jestliže choditi budeš po cestách mých, ostøíhaje ustanovení mých a pøikázaní mých, jako chodil David otec tvùj, prodlím i dnù tvých.

1Ki 3:15 A když procítil Šalomoun, a aj, byl sen. I pøišel do Jeruzaléma a stál pøed truhlou smlouvy Hospodinovy, a obìtoval obìti zápalné a obìti pokojné; udìlal také hody všechnìm služebníkùm svým.
1Ki 3:16 Tedy pøišly dvì ženy hokynì k králi, a stály pøed ním.
1Ki 3:17 I øekla jedna z tìch žen: Prosím, pane mùj, já a žena tato bydlíme v jednom domì. I porodila jsem u ní v témž domì.
1Ki 3:18 Potom stalo se dne tøetího po porodu mém, že porodila také žena tato, a byly jsme spolu. Nebylo žádného cizího s námi v domì, kromì nás dvou v témž domì.
1Ki 3:19 Umøel pak syn ženy této v noci, nebo spìci, udávila ho.
1Ki 3:20 A vstavši o pùl noci, vzala syna mého ode mne, když spala služebnice tvá, a položila jej v lùnu svém, a syna svého mrtvého položila do lùna mého.
1Ki 3:21 Ale když jsem vstala ráno, abych pøikojila syna svého, a aj, mrtvý. Na kteréhož když jsem ráno pilnìji pohledìla, a aj, nebyl syn mùj, kteréhož jsem porodila.
1Ki 3:22 I øekla žena druhá: Není tak, ale syn mùj jest ten živý, a ten mrtvý jest syn tvùj. Ona pak øekla: Nikoli, ale syn tvùj jest ten mrtvý, a syn mùj jest ten živý. A tak se hádaly pøed králem.
1Ki 3:23 I øekl král: Tato praví: Ten živý jest syn mùj, a syn tvùj jest ten mrtvý. Tato zase praví: Není tak, ale syn tvùj jest ten mrtvý, a syn mùj jest ten živý.
1Ki 3:24 Protož øekl král: Pøineste mi meè. I pøinesli meè pøed krále.
1Ki 3:25 Tedy øekl král: Rozetnìte to dítì živé na dvé, a dejte jednu polovici jedné, a polovici druhou druhé.
1Ki 3:26 Ale žena, jejíž syn byl ten, kterýž živ zùstal, mluvila králi, (nebo pohnula se støeva její nad synem jejím), a øekla: Prosím, pane mùj, dejte jí nemluvòátko to živé, a nikoli nezabijejte ho. Druhá pak øekla: Nech není ani mnì ani tobì, rozetnìte.
1Ki 3:27 K èemuž odpovídaje král, øekl: Dejtež této dítì to živé, a nikoli nezabijejte ho, ona jest matka jeho.
1Ki 3:28 Tedy uslyšavše všickni Izraelští soud tento, kterýž vynesl král, báli se krále; nebo vidìli, že moudrost Boží jest v srdci jeho k vykonávání soudu.
1Ki 4:1 A tak král Šalomoun byl králem nade vším Izraelem.
1Ki 4:2 Tato pak byla knížata jeho: Azariáš syn Sádochùv knížetem,
1Ki 4:3 Elichoref a Achiáš synové Sísovi byli písaøi, Jozafat syn Achiludùv kancléøem,
1Ki 4:4 A Banaiáš syn Joiadùv nad vojskem, Sádoch pak a Abiatar knìžími,
1Ki 4:5 A Azariáš syn Nátanùv nad úøedníky, a Zábud syn Nátanùv nejvyšší rada královská,
1Ki 4:6 A Achisar vládaø domu, Adoniram pak syn Abdy nad vybraným lidem.
1Ki 4:7 Mìl také Šalomoun dvanácte vládaøù nade vším Izraelem, kteøíž opatrovali potravou krále i dùm jeho. Každého roku za mìsíc jeden každý mìl opatrovati krále.
1Ki 4:8 A tato jsou jména jejich: Syn Chur na hoøe Efraim;
1Ki 4:9 Syn Deker v Makaz a v Salbim, a v Betsemes a v Elon Betchanan;
1Ki 4:10 Syn Chesed v Arubot, jehož bylo Socho i všecka zemì Chefer;
1Ki 4:11 Syn Abinadabùv, jehož byly všecky konèiny Dor, a mìl Tafat dceru Šalomounovu za manželku;
1Ki 4:12 Baana syn Achiludùv, jehož byl Tanach a Mageddo, i všecken Betsan, kterýž jest vedlé Sartan pod Jezreelem, od Betsan až do Abelmehula a až za Jekmaam;
1Ki 4:13 Syn Geber v Rámot Galád, jehož byly vsi Jair, syna Manassesova, kteréž jsou v Galád, jehož byla krajina Argob, kteráž jest v Bázan, šedesáte mìst velikých hrazených a závøitých;
1Ki 4:14 Achinadab syn Iddo v Mahanaim;
1Ki 4:15 Achimaas v Neftalím, on také pojal Basemat dceru Šalomounovu za manželku;
1Ki 4:16 Baana syn Chusai v Asser a v Alot;
1Ki 4:17 Jozafat syn Paruach v Izachar;
1Ki 4:18 Semei syn Ela v Beniamin;
1Ki 4:19 Geber syn Uri v zemi Galád, v zemi Seona, krále Amorejského, a Oga krále Bázan; ten sám vládaøem jedním pøedstaven byl té zemi.
1Ki 4:20 Tehdáž Juda a Izrael rozmnoženi jsouce jako písek pøi moøi v množství, jedli a pili, a veselili se.
1Ki 4:21 Nebo Šalomoun panoval nade všemi královstvími od øeky až k zemi Filistinské, a až k konèinám Egyptským. I pøinášeli dary a sloužili Šalomounovi po všecky dny života jeho.
1Ki 4:22 Vycházelo pak ku potravì Šalomounovi na každý den tøidceti mìr bìli, a šedesáte mìr mouky obecné,
1Ki 4:23 Deset volù krmných a dvadceti volù pastevných, a sto ovec, kromì jelenù, srn, bùvolù a ptactva vykrmeného.
1Ki 4:24 On zajisté panoval všudy s této strany øeky od Tipsach až do Gázy nade všemi králi, kteøíž byli pøed øekou, a mìl pokoj se všech stran vùkol.
1Ki 4:25 I bydlil Juda a Izrael bezpeènì, jeden každý pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem, od Dan až do Bersabé, po všecky dny Šalomounovy.
1Ki 4:26 Mìl také Šalomoun èetyøidceti tisíc koní na stání k vozùm svým, a dvanácte tisíc jízdných.
1Ki 4:27 A tak opatrovali ti úøedníci krále Šalomouna i všecky, kteøíž pøicházeli k stolu krále Šalomouna, jeden

každý za mìsíc svùj, nedopouštìjíce, aby v èem nedostatek býti mìl.
1Ki 4:28 Jeèmene také a slámy pro konì a pro mezky dodávali k tomu místu, kdež byl král, jeden každý, jakž mu uloženo bylo.
1Ki 4:29 Nadto dal Bùh moudrost Šalomounovi a prozøetelnost velikou náramnì, a širokost mysli, jako jest písku na bøehu moøském.
1Ki 4:30 Nebo vìtší byla moudrost Šalomounova, než moudrost všech národù východních, a než všeliká moudrost Egyptských.
1Ki 4:31 Nýbrž moudøejší byl nad všecky lidi, až i nad Etana Ezrachitského, též nad Hémana, a Kalkole i Darda, syny Máchol, a rozneslo se jméno jeho po všech národech vùkol.
1Ki 4:32 Složil také tøi tisíce pøísloví, a písnièek jeho bylo tisíc a pìt.
1Ki 4:33 Vypsal též i o stromích, poèna od cedru, kterýž jest na Libánu, až do mchu, kterýž roste na zdi; psal i o hovadech a o ptácích, a zemìplazích a o rybách.
1Ki 4:34 Protož pøicházeli ze všech národù poslouchati moudrosti Šalomounovy, i ode všech králù zemì, kteøíž slyšeli o moudrosti jeho.
1Ki 5:1 Poslal pak Chíram král Tyrský služebníky své k Šalomounovi, uslyšav, že ho pomazali za krále na místo otce jeho; nebo miloval Chíram Davida po všecky dny.
1Ki 5:2 Zase poslal Šalomoun k Chíramovi, øka:
1Ki 5:3 Ty víš, že David otec mùj nemohl vystavìti domu jménu Hospodina Boha svého pro války, kteréž jej obklièovaly, dokudž Hospodin nepodložil nepøátel pod nohy jeho.
1Ki 5:4 Ale nyní Hospodin Bùh mùj dal mi odpoèinutí všudy vùkol, není žádného protivníka, ani outoku nebezpeèného.
1Ki 5:5 Z té pøíèiny, aj, úmysl mám stavìti dùm jménu Hospodina Boha svého, jakož mluvil Hospodin Davidovi otci mému, øka: Syn tvùj, kteréhož posadím místo tebe na stolici své, on vystaví dùm ten jménu mému.
1Ki 5:6 A protož nyní rozkaž, a mi nasekají cedrù na Libánu. Budou pak služebníci moji s služebníky tvými, a mzdu služebníkù tvých dám tobì, tak jakž díš. Nebo sám víš, že mezi námi není žádného, kdož by umìl sekati døíví, jako jsou Sidonští.
1Ki 5:7 Stalo se tedy, když uslyšel Chíram ta slova Šalomounova, že se zradoval náramnì, a øekl: Požehnaný Hospodin budiž nyní,kterýž dal Davidovi syna moudrého nad tím lidem tak mnohým.
1Ki 5:8 I poslal Chíram k Šalomounovi, øka: Vyrozumìl jsem, oè jsi poslal ke mnì; já uèiním všecku vùli tvou z strany døíví cedrového i jedlového.
1Ki 5:9 Služebníci moji svezou je s Libánu až k moøi, a dám je v voøích splaviti po moøi až k místu tomu, kteréž mi ukážeš, a tu je složím; ty pak pobéøeš je a naplníš také vùli mou, dodávaje potravy èeledi mé.
1Ki 5:10 A tak dával Chíram Šalomounovi døíví cedrového a døíví jedlového, jakkoli mnoho chtìl.
1Ki 5:11 Šalomoun také dával Chíramovi dvadceti tisíc mìr pšenice ku pokrmu èeledi jeho, a dvadceti tisíc mìr oleje vytlaèeného. To dával Šalomoun Chíramovi každého roku.
1Ki 5:12 Když tedy dal Hospodin moudrost Šalomounovi, jakož mu byl zaslíbil, a byl pokoj mezi Chíramem a mezi Šalomounem, tak že mezi sebou uèinili smlouvu:
1Ki 5:13 Rozkázal král Šalomoun vybírati osoby ze všeho Izraele, a bylo vybraných tøidceti tisíc mužù.
1Ki 5:14 Z nichž posílal na Libán deset tisícù na každý mìsíc, jedny po druhých. Jeden mìsíc bývali na Libánu, a dva mìsíce doma, Adoniram pak byl ustaven nad tìmi vybranými.
1Ki 5:15 Mìl také Šalomoun sedmdesáte tisíc nosièù, a osmdesáte tisíc tìch, kteøíž tesali na hoøe,
1Ki 5:16 Kromì pøedních vládaøù Šalomounových, kterýchž bylo nad dílem tøi tisíce a tøi sta. Ti pøedstaveni byli lidem, kteøíž dìlali.
1Ki 5:17 I pøikázal král, aby navozili kamení velikého, kamení nákladného k založení toho domu, a kamení tesaného,
1Ki 5:18 Kteréž tesali kameníci Šalomounovi a kameníci Chíramovi a Gibliètí. A tak pøipravovali døíví i kamení k stavení domu toho.
1Ki 6:1 I stalo se léta èetyøstého osmdesátého po vyjití synù Izraelských z zemì Egyptské, že Šalomoun mìsíce Ziv, (jenž jest mìsíc druhý), èvrtého léta kralování svého nad Izraelem, poèal stavìti domu Hospodinova.
1Ki 6:2 Dùm pak, kterýž stavìl král Šalomoun Hospodinu, byl zdélí šedesáti loktù, a zšíøí dvadcíti, a zvýší tøidcíti loktù.
1Ki 6:3 Síòce také byla pøed chrámem dvadcíti loktù zdélí vedlé širokosti domu, a desíti loktù zšíøí pøed domem.
1Ki 6:4 Udìlal také v domì okna porozšíøená vnitø, ale possoužená zevnitø.
1Ki 6:5 Vzdìlal též pøi zdi domu pavlaèe všudy vùkol vedlé zdi domu, okolo chrámu a svatynì svatých, a nadìlal pokojíkù všudy vùkol.
1Ki 6:6 Pavlaèe spodní širokost byla pìti loket, prostøední širokost šesti loket, a tøetí širokost sedmi loket; nebo byl zdìlal ústupky ve zdi domu zevnitø všudy vùkol, aby trámové nebyli vpouštíni do zdi domu.
1Ki 6:7 Když pak ten dùm staven byl, z kamení hotového, tak pøivezeného stavìli. Ani kladiva ani sekery, ani

jakého nástroje železného nebylo slyšeti v domì, když byl staven.
1Ki 6:8 Dvéøe k prostøedním pokojùm byly po pravé stranì domu, jimiž po šneku se chodilo k tìm prostøedním, a z prostøedních k tøetím.
1Ki 6:9 A tak vystavìl dùm ten, a dokonal jej, a pøikryl jej krokvemi ohnutými a prkny cedrovými.
1Ki 6:10 Vystavìl i pavlaèe ty vùkol všeho domu. Pìti loket zvýši byla každá z nich, a pøipojeny byly k domu trámy cedrovými.
1Ki 6:11 Stala se pak øeè Hospodinova k Šalomounovi, økoucí:
1Ki 6:12 To jest ten dùm, který ty stavíš. Jestliže budeš choditi v ustanoveních mých, a soudy mé vykonávati, a ostøíhati všech pøikázaní mých, chodì v nich, tedy upevním slovo své s tebou, kteréž jsem mluvil Davidovi otci tvému.
1Ki 6:13 A budu bydliti u prostøed synù Izraelských, a neopustím lidu svého Izraelského.
1Ki 6:14 A tak vystavìl Šalomoun ten dùm, a dokonal jej.
1Ki 6:15 A otafloval zdi domu vnitø prkny cedrovými, od podlahy domu až k stropu obložil døívím vnitø; položil také podlahu domu prkny jedlovými.
1Ki 6:16 Udìlal také pøehražení na dvadceti loket od jedné strany domu k druhé, z prken cedrových, od podlahy až do stropu. A tak udìlal u vnitøku pøíbytek, aby byl svatynì svatých.
1Ki 6:17 Proèež ètyøidcíti loktù byl dùm, jenž jest chrám pøední.
1Ki 6:18 A na tom cedrovém domu vnitø otaflování byly øezby, nápodobné tykvím planým a kvìtùm otevøeným. Všecko z cedru bylo, tak že ani kamene nebylo vidìti.
1Ki 6:19 Svatyni pak svatých v domì vnitø pøipravil, aby tam postavena byla truhla smlouvy Hospodinovy.
1Ki 6:20 Kterážto svatynì svatých vnitø byla dvadcíti loktù zdélí, a dvadcíti loktù zšíøí, též dvadcíti loktù zvýší, a obložil ji zlatem nejèistším. Oltáø také cedrový obložil.
1Ki 6:21 Tak obložil Šalomoun pøíbytek ten zlatem nejèistším, a uèinil rozdìlující stìnu a provazy zlaté pøed svatyní svatých, kterouž také obložil zlatem.
1Ki 6:22 Anobrž všecken dùm obložil zlatem, žádné strany nepomíjeje; též všecken oltáø, který byl pøed svatyní svatých, obložil zlatem.
1Ki 6:23 Udìlal také v svatyni svatých dva cherubíny z døíví olivového desíti loket zvýší.
1Ki 6:24 A bylo na pìt loket køídlo cherubína jedno, a na pìt loket køídlo cherubína druhé; deset loket bylo od konce køídla jednoho až k konci køídla druhého.
1Ki 6:25 Tak na deset loket byl i cherubín druhý; míru jednostejnou a øezbu jednostejnou mìli oba cherubínové.
1Ki 6:26 Vysokost cherubína jednoho byla desíti loket, a tolikéž cherubína druhého.
1Ki 6:27 I postavil ty cherubíny u prostøed domu vnitøního, tak že roztáhli køídla svá, a dotýkalo se køídlo jednoho jedné stìny, též køídlo cherubína druhého dotýkalo se druhé stìny; køídla pak jejich u prostøed domu spolu se dotýkala.
1Ki 6:28 Obložil také ty cherubíny zlatem.
1Ki 6:29 Pøesto i všecky stìny domu vùkol ozdobil øezbami cherubínù a palm a rozvitých kvìtù, vnitø i zevnitø.
1Ki 6:30 I podlahu domu položil zlatem vnitø i zevnitø.
1Ki 6:31 Udìlal též, kudy vcházeli do svatynì svatých, dvéøe z døíví olivového, a podvoje i s veøejemi byly pìtihrané.
1Ki 6:32 Oboje pak ty dvéøe byly z døíví olivového, kteréž ozdobil øezbami cherubínù a palm a rozvitých kvìtù, a obložil zlatem; potáhl také i cherubíny a palmy zlatem.
1Ki 6:33 Podobnì udìlal i u vrat chrámových dvéøe z døíví olivového ètverhrané.
1Ki 6:34 A oboje dvéøe byly z døíví jedlového. Na dvì strany jedny dvéøe otvíraly se, též na dvì strany druhé dvéøe se otvíraly.
1Ki 6:35 I vyøezal na nich cherubíny a palmy a rozvité kvìty, a obložil zlatem taženým to, což bylo vyøezáno.
1Ki 6:36 Potom vystavìl síò prostøední ze tøí øadù kamení tesaného, a jednoho øadu døíví cedrového hoblovaného.
1Ki 6:37 Léta ètvrtého založen byl dùm Hospodinùv, mìsíce Ziv,
1Ki 6:38 A léta jedenáctého, mìsíce Bul, (jenž jest mìsíc osmý), dokonán jest dùm se všemi pøípravami svými, a se vším tím, což k nìmu pøináleželo; který stavìl sedm let.
1Ki 7:1 Potom stavìl Šalomoun dùm svùj za tøinácte let, až jej všelijak dostavìl.
1Ki 7:2 Vystavìl též dùm z lesu Libánského, sto loket zdélí a padesáte loket zšíøí a tøidceti loket zvýší na ètyøech øadích sloupù cedrových, a trámové cedroví byli na tìch sloupích.
1Ki 7:3 A pøikryt byl cedrovím na hoøe na tìch trámích, kteøíž byli na ètyøidcíti pìti sloupích, po patnácti v každém øadu.
1Ki 7:4 Oken také byly tøi øady, okno proti oknu tømi øady.
1Ki 7:5 A všecky dvéøe i veøeje ètverhrané byly, i okna, a zpoøádaná byla okna proti oknùm tømi øady.
1Ki 7:6 Udìlal i síòci na sloupích. Padesáti loket byla dlouhost její a tøidcíti loket širokost její, a byla ta síòce napøed, i sloupové i trámové její pøed tím domem.

1Ki 7:7 Opìt vzdìlal jinou síòci, v níž byl trùn, kdež soudil, totiž síòci soudnou, kteráž pøikryta byla cedrovím od jedné podlahy až do druhé.
1Ki 7:8 Potom pøi domu svém, v kterémž bydlil, udìlal síò druhou za tou síní; dílo podobné onomu bylo. Udìlal také dùm dceøi Faraonovì, kterouž byl pojal Šalomoun, podobný té síòci.
1Ki 7:9 Všecko to bylo z kamení nákladného, vedlé míry tesaného a pilou øezaného, vnitø i zevnitø, a to od gruntu až k stropu, i zevnitø až k síni veliké.
1Ki 7:10 Základ také byl z kamení nákladného, z kamení velikého, z kamení na deset loket, a z kamení na osm loket.
1Ki 7:11 Tak i výš bylo kamení nákladné, pøíslušnì vedlé míry tesané, a cedrové dsky.
1Ki 7:12 Síò také veliká mìla všudy vùkol tømi øady kamení tesané, a jedním øadem døíví cedrové, podobnì jako síò vnitøní domu Hospodinova, i síòce téhož domu.
1Ki 7:13 Poslav pak král Šalomoun, povolal Chírama z Týru,
1Ki 7:14 (Ten byl syn ženy vdovy z pokolení Neftalímova, jehož otec byl obyvatel Tyrský, øemeslník díla z mìdi), proto že byl plný moudrosti a rozumnosti i umìní k dìlání všelikého díla z mìdi. Kterýžto když pøišel k králi Šalomounovi, dìlal všeliké dílo jeho.
1Ki 7:15 Nejprv sformoval dva sloupy mìdìné. Osmnácti loket byla výsost sloupu jednoho, kterýž okolek mìl dvanácti loktù. Tak i sloup druhý.
1Ki 7:16 Potom udìlal dvì makovice, kteréž by vstaveny byly na vrch tìch sloupù, slité z mìdi. Pìti loktù byla zvýší makovice jedna, a pìti loktù zvýší makovice druhá.
1Ki 7:17 Møežování také dílem pleteným, a šòùry jako øetízky udìlal k tìm makovicím, kteréž byly na vrchu sloupù, sedm na makovici jednu a sedm na makovici druhou.
1Ki 7:18 A udìlav sloupy, pøidal k møežování jednomu dva øady jablek zrnatých vùkol, aby makovice, kteréž byly na vrchu, pøikrývaly. A tak uèinil makovici druhé.
1Ki 7:19 Na tìch pak makovicích na vrchu sloupù, kteøíž v síòci státi mìli, bylo dílo kvìtem liliovým na èstyøi lokty.
1Ki 7:20 I mìly makovice ty na dvou tìch sloupích, jakož svrchu tak i proti vydutí pod zamøežováním jablka zrnatá, kterýchž bylo dvì stì, dvìma øady vùkol, na jedné i na druhé makovici.
1Ki 7:21 A tak postavil ty sloupy v síòci chrámové. A postaviv sloup na pravé stranì, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil sloup na levé stranì, nazval jméno jeho Boaz.
1Ki 7:22 A na vrchu sloupù tìch bylo dílo liliové. I dokonáno jest dílo sloupù.
1Ki 7:23 Udìlal také moøe slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vùkol, a pìt loket byla vysokost jeho, a okolek jeho tøidcíti loket vùkol.
1Ki 7:24 Pod jehožto krajem pukly tykvím polním podobné všudy vùkol, po desíti do lokte, obklièovaly moøe vùkol; dva øady tykví litých bylo s ním slito.
1Ki 7:25 A stálo na dvanácti volích. Tøi obráceni byli na pùlnoci, a tøi patøili k západu, tøi zase postaveni byli ku poledni, a tøi obráceni byli k východu, a moøe svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod moøem.
1Ki 7:26 A bylo ztlouští na dlaò. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb kvìtu liliového; dva tisíce tun v se bralo.
1Ki 7:27 Udìlal také deset podstavkù mìdìných. Èstyø loket zdélí byl podstavek jeden každý, a èstyø loket zšíøí, a tøí loket zvýší.
1Ki 7:28 Bylo pak takové dílo každého podstavku; lištování bylo vùkol na nich, kteréžto lištování bylo po krajích jeho.
1Ki 7:29 A na tom lištování, kteréž bylo po krajích, lvové, volové a cherubínové byli, a nad tìmi kraji byl sloupec svrchu, a pod lvy a voly obruba dílem taženým.
1Ki 7:30 Bylo také po èstyøech kolách mìdìných pod každým podstavkem, a dsky mìdìné, a na èstyøech úhlech svých mìli raménka;tolikéž i pod každou medenicí byla ta raménka slitá pøi každé obrubì.
1Ki 7:31 Zøídlo pak jeho mezi obrubou po vrchu bylo zhloubí lokte, a však okrouhlé, øemeslnì jako i podstavek udìlané, zšíøí pùl druhého lokte. Na kterémžto zøídle byly øezby, ale lištování jejich bylo èverhrané, neokrouhlé.
1Ki 7:32 A tak po èstyøech kolách bylo pod tím lištováním, a osy kol vycházely z podstavkù; vysokost kola každého byla pùl druhého lokte.
1Ki 7:33 Dílo tìch kol bylo jako dílo kol u vozu; osy jejich i písty jejich, loukoti jejich i špice jejich, všecko bylo slité.
1Ki 7:34 Tolikéž èstyøi raménka na èstyøech úhlech podstavku každého, z nìhož ta raménka vynikala.
1Ki 7:35 Na vrchu pak podstavku byl sloupek na pùl lokte zvýší, okrouhlý vùkol, a na vrchu sloupku toho byli krajové vypuštìní, a lištování na nich.
1Ki 7:36 I zdìlal øezby na dskách po krajích jejich, a po lištování jejich, cherubíny, lvy a palmoví, jedno podlé druhého po obrubì všudy vùkol.
1Ki 7:37 Na ten zpùsob udìlal deset podstavkù jednostejným slitím, na jednostejnou míru, a jednostejná øezba na všech byla.
1Ki 7:38 Udìlal také deset umyvadel mìdìných. Èstyøidceti mìr bralo v se jedno umyvadlo; èstyø loket bylo to každé umyvadlo, jedno umyvadlo na jednom podstavku, a tak na desíti podstavcích.

1Ki 7:39 I postavil podstavkù pìt po pravé stranì domu, a pìt po levé stranì domu, moøe pak postavil na pravé stranì domu, k východu na poledne.
1Ki 7:40 Nadìlav tedy Chíram umyvadel, a lopat a kotlíkù, dokonal všecko dílo, kteréž dìlal králi Šalomounovi k domu Hospodinovu:
1Ki 7:41 Dva sloupy a makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu dvou sloupù, a møežování dvoje, aby pøikrývalo ty dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù;
1Ki 7:42 A jablek zrnatých èтyøi sta na dvojím møežování; dva øady jablek zrnatých byly na møežování jednom, aby pøikrývaly dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù;
1Ki 7:43 Tolikéž podstavkù deset, a umyvadel deset na podstavcích;
1Ki 7:44 A moøe jedno a volù dvanácte pod moøem;
1Ki 7:45 Též hrnce a lopaty, a kotlíky. A všecko nádobí, kteréhož nadìlal Chíram králi Šalomounovi do domu Hospodinova, bylo z mìdi pulerované.
1Ki 7:46 Ty vìci na rovinách Jordánských slíval král v jilovaté zemi, mezi Sochot a Sartan.
1Ki 7:47 Zanechal pak Šalomoun vážení všeho nádobí, pro množství veliké není vyhledáváno váhy mìdi.
1Ki 7:48 Nadìlal také Šalomoun všeho jiného nádobí do domu Hospodinova: Oltáø zlatý a stùl zlatý, na nìmž byli chlebové pøedložení,
1Ki 7:49 A svícnù pìt na pravé a pìt na levé stranì pøed svatyní svatých z zlata nejèistšího, též kvìty a lampy i utìradla z zlata,
1Ki 7:50 I bánì a žaltáøe, kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkùm z zlata èistého, i panty zlaté ke dveøím domu vnitøního, totiž svatynì svatých, a ke dveøím chrámovým.
1Ki 7:51 A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dìlal král Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun vìci posvìcené od Davida otce svého, støíbro a zlato i nádobí, složiv je mezi poklady domu Hospodinova.
1Ki 8:1 Tedy shromáždil Šalomoun k sobì do Jeruzaléma starší lidu Izraelského, a všecky pøední z pokolení, totiž knížata èeledí otcovských s syny Izraelskými, aby pøenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z mìsta Davidova, jenž jest Sion.
1Ki 8:2 I sešli se k králi Šalomounovi všickni muži Izraelští mìsíce Etanim, v èas slavnosti; a ten mìsíc jest sedmý.
1Ki 8:3 A když pøišli všickni starší Izraelští, vzali knìží truhlu.
1Ki 8:4 I pøenesli truhlu Hospodinovu a stánek úmluvy, i všecka nádobí posvátná, kteráž byla v stánku; a tak pøenesli to knìží a Levítové.
1Ki 8:5 Král pak Šalomoun i všecko shromáždìní Izraelské, kteréž se k nìmu sešlo, obìtovali s ním pøed truhlou ovce i voly, kteøíž ani popisováni ani poèítáni nebyli pro množství.
1Ki 8:6 I vnesli knìží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitøního domu, totiž do svatynì svatých pod køídla cherubínù.
1Ki 8:7 Nebo cherubínové mìli roztažená køídla nad místem truhly, a pøikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu.
1Ki 8:8 A povytáhli sochorù, tak že vidíni byli koncové jejich v svatyni k pøedku svatynì svatých, avšak vnì nebylo jich vidìti; a byli tam až do tohoto dne.
1Ki 8:9 Nic nebylo v truhle kromì dvou tabulí kamenných, kteréž tam složil Mojžíš na Orébì, když všel Hospodin v smlouvu s syny Izraelskými, a oni šli z zemì Egyptské.
1Ki 8:10 I stalo se, když vycházeli knìží z svatynì, že oblak naplnil dùm Hospodinùv,
1Ki 8:11 Tak že nemohli knìží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova naplnila dùm Hospodinùv.
1Ki 8:12 Tedy øekl Šalomoun: Hospodin øekl, že bude pøebývati v mrákotì.
1Ki 8:13 Již jsem vystavìl dùm k pøebývání tvému, místo, v nìmž bys pøebýval na vìky.
1Ki 8:14 A obrátiv král tváø svou, požehnání dával všemu shromáždìní Izraelskému, všecko pak shromáždìní Izraelské stálo.
1Ki 8:15 A øekl: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a skuteènì naplnil to, øka:
1Ki 8:16 Od toho dne, kteréhož jsem vyvedl lid svùj Izraelský z Egypta, nevyvolil jsem mìsta z žádného pokolení Izraelského k vystavení v nìm domu, kdež by pøebývalo jméno mé, ale Davida jsem vyvolil, aby spravoval lid mùj Izraelský.
1Ki 8:17 Uložil tì byl zajisté v srdci svém David otec mùj stavìti dùm jménu Hospodina Boha Izraelského,
1Ki 8:18 Ale Hospodin øekl Davidovi otci mému: Aèkoli jsi uložil v srdci svém stavìti dùm jménu mému, a dobøe jsi uèinil, žes to myslil v srdci svém:
1Ki 8:19 A však ty nebudeš stavìti toho domu, ale syn tvùj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dùm ten jménu mému.
1Ki 8:20 A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolici Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavìl jsem dùm tento jménu Hospodina Boha

Izraelského,
1Ki 8:21 A pøipravil jsem tu místo truhle, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž uèinil s otci našimi, když je vyvedl z zemì Egyptské.
1Ki 8:22 Postavil se pak Šalomoun pøed oltáøem Hospodinovým, pøede vším shromáždìním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi,
1Ki 8:23 A øekl: Hospodine, Bože Izraelský, není podobného tobì Boha na nebi svrchu, ani na zemi dole, kterýž ostøíháš smlouvy a milosrdenství služebníkùm svým, chodícím pøed tebou v celém srdci svém,
1Ki 8:24 Kterýž jsi splnil služebníku svému, Davidovi otci mému, to, co jsi mluvil jemu; nebo jsi mluvil ústy svými, a skuteènì jsi to naplnil, jakož se dnes vidí.
1Ki 8:25 Nyní tedy, ó Hospodine, Bože Izraelský, naplniž služebníku svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, øka: Nebude vyhlazen muž z rodu tvého od tváøi mé, kterýž by sedìl na stolici Izraelské, jestliže toliko ostøíhati budou synové tvoji cesty své, aby chodili pøede mnou, jakž jsi ty chodil pøede mnou.
1Ki 8:26 Protož nyní, ó Bože Izraelský, prosím, nech jest upevnìno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníku svému, Davidovi otci mému.
1Ki 8:27 (Aè zdali v pravdì bydliti bude Bùh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes tì neobsahují, mnohem ménì dùm tento, kterýž jsem vystavìl.)
1Ki 8:28 A popatø k modlitbì služebníka svého a k úpìní jeho, Hospodine, Bože mùj, slyše volání a modlitbu, kterouž služebník tvùj modlí se dnes pøed tebou,
1Ki 8:29 Aby oèi tvé byly otevøené na dùm tento v noci i ve dne, na místo toto, o nìmž jsi øekl: Tu bude jméno mé, abys vyslýchal modlitbu, kterouž se modlívati bude služebník tvùj na místì tomto.
1Ki 8:30 Vyslýchejž tedy modlitbu služebníka svého i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na místì tomto; ty vždy vyslýchej v místì pøebývání svého na nebesích, a vyslýchaje, buï milostiv.
1Ki 8:31 Když by zhøešil èlovìk proti bližnímu svému, a nutil by ho k pøísaze, tak že by pøisahati musil, a pøišla by ta pøísaha pøed oltáø tvùj do domu tohoto:
1Ki 8:32 Ty vyslýchej na nebi a rozeznej, i rozsuï služebníky své, mstì nad bezbožným a obraceje skutky jeho na hlavu jeho, a ospravedlòuje spravedlivého, odplacuje mu vedlé spravedlnosti jeho.
1Ki 8:33 Když by poražen byl lid tvùj Izraelský od nepøátel, proto že zhøešili proti tobì, jestliže by obrátíce se k tobì, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženì prosili by tebe v domì tomto:
1Ki 8:34 Ty vyslýchej na nebi a odpus høích lidu svému Izraelskému, a uveï je zase do zemì, kterouž jsi dal otcùm jejich.
1Ki 8:35 Když by zavøíno bylo nebe, a nepršel déš, proto že zhøešili proti tobì, a modléce se na místì tomto, vyznávali by se jménu tvému, a od høíchù svých odvrátili by se po tvém trestání:
1Ki 8:36 Ty vyslýchej na nebi, a odpus høích služebníkù svých a lidu svého Izraelského, vyuèe je cestì výborné, po níž by chodili, a dej déš na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dìdictví.
1Ki 8:37 Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho, rez, kobylky, a brouci byli-li by; ssoužil-li by jej nepøítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána, jakákoli nemoc:
1Ki 8:38 Všelikou modlitbu a každé úpìní, kteréž by èinìno bylo od kteréhokoli èlovìka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen poznal ránu srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v domì tomto,
1Ki 8:39 Ty vyslýchej na nebesích v místì pøebývání svého, a slituj se i uèiò a odpla jednomu každému vedlé všech cest jeho, kteréž ty znáš v srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech lidí),
1Ki 8:40 Aby se báli tebe po všecky dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcùm našim.
1Ki 8:41 Nýbrž také cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, pøišel-li by z zemì daleké pro jméno tvé,
1Ki 8:42 (Nebo uslyší o jménu tvém velikém a ruce tvé pøesilné, a rameni tvém vztaženém), pøišel-li by tedy, a modlil by se v domì tomto:
1Ki 8:43 Ty vyslýchej na nebi v místì pøebývání svého, a uèiò všecko to, o èež volati bude k tobì cizozemec ten, aby poznali všickni národové zemì jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvùj Izraelský, a aby vìdìli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavìl.
1Ki 8:44 Když by vytáhl lid tvùj k boji proti nepøíteli svému, cestou, kterouž bys poslal je, jestliže by se modlili Hospodinu naproti mìstu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a naproti domu, kterýž jsem vystavìl jménu tvému:
1Ki 8:45 Tolikéž vyslýchej na nebi modlitbu jejich a úpìní jejich, a vyveï pøi jejich.
1Ki 8:46 Když by zhøešili proti tobì, (jakož není èlovìka, kterýž by nehøešil), a rozhnìvaje se na nì, vydal bys je v moc nepøíteli, tak že by je jaté vedli ti, kteøíž by je zjímali, do zemì nepøátelské, daleké neb blízké,
1Ki 8:47 A usmyslili by sobì v zemi té, do kteréž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se tobì v zemi tìch, kteøíž je zzajímali, økouce: Zhøešili jsme a neprávì jsme èinili, bezbožnì jsme èinili,
1Ki 8:48 A tak navrátili by se k tobì celým srdcem svým a celou duší svou v zemi nepøátel svých, kteøíž je zzajímali, a modlili by se tobì naproti zemi své, kterouž jsi dal otcùm jejich, naproti mìstu tomu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdìlal jménu tvému:
1Ki 8:49 Vyslýchejž tedy na nebesích, v místì pøebývání svého, modlitbu jejich a úpìní jejich, a vyveï pøi jejich,
1Ki 8:50 A odpus lidu svému, cožkoli zhøešil proti tobì, i všecka pøestoupení jejich, jimiž pøestoupili proti tobì,

a nakloò k nim lítostí ty, kteøíž je zjímali, aby se smilovali nad nimi.
1Ki 8:51 Nebo jsou lid tvùj a dìdictví tvé, kteréž jsi vyvedl z Egypta, z prostøed peci železné.
1Ki 8:52 Necha jsou tedy oèi tvé otevøené k modlitbì služebníka tvého a k modlitbì lidu tvého Izraelského, abys je vyslýchal vždycky, když by tì koli vzývali.
1Ki 8:53 Nebo jsi ty oddìlil je sobì za dìdictví ode všech národù zemì, jakož jsi mluvil skrze Mojžíše služebníka svého, když jsi vyvedl otce naše z Egypta, Panovníèe Hospodine.
1Ki 8:54 Stalo se pak, když se pøestal Šalomoun modliti Hospodinu vší modlitbou a prosbou touto, že vstal od oltáøe Hospodinova, a pøestal kleèeti a pozdvihovati rukou svých k nebi.
1Ki 8:55 A stoje, dobroøeèil všemu shromáždìní Izraelskému hlasem velikým, øka:
1Ki 8:56 Požehnaný Hospodin, kterýž dal odpoèinutí lidu svému Izraelskému vedlé všeho, což mluvil. Nepochybilo ani jedno slovo ze všelikého slova jeho dobrého, kteréž mluvil skrze služebníka svého Mojžíše.
1Ki 8:57 Budiž Hospodin Bùh náš s námi, jako byl s otci našimi; nezamítejž nás, ani opouštìj.
1Ki 8:58 Ale nakloniž srdce naše k sobì, abychom chodili po všech cestách jeho, a ostøíhali pøikázaní jeho, i ustanovení jeho, a soudù jeho, kteréž pøikázal otcùm našim.
1Ki 8:59 A a jsou má tato slova, kterýmiž jsem se modlil pøed Hospodinem, blízko Hospodina Boha našeho dnem i nocí, tak aby vyvodil pøi služebníka svého, a pøi lidu svého Izraelského každého èasu a dne,
1Ki 8:60 Aby poznali všickni národové zemì, že Hospodin sám jest Bùh, a že není kromì nìho žádný.
1Ki 8:61 Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních jeho, ostøíhajíce pøikázaní jeho, tak jako dnešního dne.
1Ki 8:62 Král pak a s ním všecken Izrael obìtovali obìti pøed Hospodinem.
1Ki 8:63 A obìtoval Šalomoun v obìt pokojnou, kterouž obìtoval Hospodinu, volù dvamecítma tisícù, a ovec sto dvadceti tisícù, a posvìcovali domu Hospodinova král i všickni synové Izraelští.
1Ki 8:64 Téhož dne posvìtil král prostøedku sínì, kteráž byla pøed domem Hospodinovým; nebo obìtoval tu obìti zápalné a obìti suché, a tuky pokojných obìtí, proto že oltáø mìdìný, kterýž byl pøed Hospodinem, byl malý, aniž mohly se na nìm smìstknati obìti zápalné a obìti suché, a tukové pokojných obìtí.
1Ki 8:65 A tak držel Šalomoun toho èasu slavnost, a všecken Izrael s ním, shromáždìní veliké odtud, kudyž se chodí do Emat, až ku potoku Egyptskému, pøed Hospodinem Bohem naším, za sedm dní a opìt za sedm dní, to jest za ètrnácte dní.
1Ki 8:66 Dne pak osmého propustil lid. Kteøíž požehnavše krále, odešli do obydlí svých, radujíce se a veselíce se v srdci ze všech dobrých vìcí, kteréž uèinil Hospodin Davidovi služebníku svému a Izraelovi lidu svému.
1Ki 9:1 Stalo se pak, když dokonal Šalomoun stavení domu Hospodinova a domu královského, podlé vší líbosti své, jakž vykonati umínil,
1Ki 9:2 Že se ukázal Hospodin Šalomounovi podruhé, jakož se mu byl ukázal v Gabaon.
1Ki 9:3 I øekl jemu Hospodin: Vyslyšel jsem modlitbu tvou a prosbu tvou, kterouž se modlil pøede mnou; posvìtil jsem domu toho, kterýž jsi vystavìl, aby pøebývalo tam jméno mé až na vìky, a byly tu oèi mé i srdce mé po všecky dny.
1Ki 9:4 A ty jestliže choditi budeš pøede mnou, jako chodil David otec tvùj, v dokonalosti srdce a v upøímnosti, èinì všecko to, což jsem pøikázal tobì, ustanovení mých i soudù mých ostøíhaje:
1Ki 9:5 Utvrdím zajisté stolici království tvého nad Izraelem na vìky, jakož jsem mluvil Davidovi otci tvému, øka: Nebude odjat muž z rodu tvého od trùnu Izraelského.
1Ki 9:6 Pakli se nazpìt odvrátíte vy i synové vaši ode mne, a nebudete ostøíhati pøikázaní mých a ustanovení mých, kteráž jsem vydal vám, ale odejdouce, sloužiti budete bohùm cizím a klanìti se jim:
1Ki 9:7 Vypléním docela Izraele se svrchku zemì, kterouž jsem jim dal, a dùm tento, kteréhož jsem posvìtil jménu svému, zavrhu od tváøi své, i bude Izrael za pøísloví a za rozprávku mezi všemi národy.
1Ki 9:8 Ano i dùm tento, jakkoli bude slavný, kdokoli mimo nìj pùjde, užasne se a ckáti bude, i øekne: Proè tak uèinil Hospodin zemi této a domu tomuto?
1Ki 9:9 Tedy odpovìdí: Proto že opustili Hospodina Boha svého, kterýž vyvedl otce jejich z zemì Egyptské, a chytili se bohù cizích, a klanìli se jim i sloužili jim, protož uvedl na nì Hospodin všecky tyto zlé vìci.
1Ki 9:10 Stalo se také po pøebìhnutí dvadcíti let, v nichž vzdìlal Šalomoun oba dva ty domy, dùm Hospodinùv a dùm královský,
1Ki 9:11 K èemuž byl Chíram král Tyrský daroval Šalomounovi hojnì døíví cedrového a jedlového, i zlata vedlé vší vùle jeho, že dal také král Šalomoun Chíramovi dvadceti mìst v zemi Galilejské.
1Ki 9:12 I vyjel Chíram z Týru, aby vidìl ta mìsta, kteráž mu daroval Šalomoun, ale nelíbila se jemu.
1Ki 9:13 Protož øekl: Jakáž jsou ta mìsta, kteráž mi dáváš, bratøe mùj? I nazval je zemí Kabul až do tohoto dne.
1Ki 9:14 Nebo byl poslal Chíram králi sto a dvadceti centnéøù zlata.
1Ki 9:15 Pøíèina pak platu, kterýž byl uložil král Šalomoun, byla, aby stavìl dùm Hospodinùv a dùm svùj, a Mello i zdi Jeruzalémské, též Azor a Mageddo i Gázer.
1Ki 9:16 (Farao zajisté král Egyptský vytáh, dobyl Gázeru a vypálil je, Kananejské pak, kteøíž byli v tom mìstì,

pobil a dal mìsto za vìno dceøi své, manželce Šalomounovì.)
1Ki 9:17 A tak vystavìl zase Šalomoun Gázer a Betoron dolní,
1Ki 9:18 Též Baalat a Tadmor na poušti v též zemi,
1Ki 9:19 I všecka mìsta, v nichž Šalomoun mìl své sklady, i mìsta vozù, i mìsta jezdcù, vše vedlé žádosti své, cožkoli chtìl stavìti v Jeruzalémì, a na Libánu i po vší zemi panování svého.
1Ki 9:20 Všecken také lid, kterýž byl pozùstal z Amorejských, Hetejských, Ferezejských, Hevejských a Jebuzejských, kteøíž nebyli z synù Izraelských,
1Ki 9:21 Totiž syny jejich, kteøíž byli pozùstali po nich v zemi, jichž nemohli synové Izraelští vyhladiti, uvedl Šalomoun pod plat a v službu až do tohoto dne.
1Ki 9:22 Z synù pak Izraelských žádného nepodrobil v službu Šalomoun, ale byli muži váleèní, a služebníci jeho, a knížata jeho, vùdcové jeho a úøedníci nad vozy a jezdci jeho.
1Ki 9:23 Bylo tìch pøedních vládaøù, kteøíž byli nad dílem Šalomounovým, pìt set a padesát. Ti spravovali lidi, kteøíž dìlali.
1Ki 9:24 Dcera pak Faraonova pøestìhovala se z mìsta Davidova do domu svého, kterýž jí byl vystavìl Šalomoun. Tehdáž také vystavìl Mello.
1Ki 9:25 I obìtoval Šalomoun každého roku tøikrát obìti zápalné a pokojné na oltáøi, kterýž byl vzdìlal Hospodinu, ale kadíval na tom, kterýž byl pøed Hospodinem, když dokonal dùm.
1Ki 9:26 Nadìlal také král Šalomoun lodí velikých v Aziongaber, kteréž jest podlé Elat, na bøehu moøe Rudého v zemi Idumejské.
1Ki 9:27 A poslal Chíram na tìch lodech služebníky své, plavce umìlé na moøi, s služebníky Šalomounovými.
1Ki 9:28 Kteøíž pøeplavivše se do Ofir, nabrali tam zlata ètyøi sta a dvadceti centnéøù, a pøivezli králi Šalomounovi.
1Ki 10:1 Uslyševši pak královna z Sáby povìst o Šalomounovi a jménu Hospodinovu, pøijela, aby zkusila jeho v pohádkách.
1Ki 10:2 A pøijevši do Jeruzaléma s poètem velmi velikým, s velbloudy nesoucími vonné vìci a zlata velmi mnoho i kamení drahého, pøišla k Šalomounovi, a mluvila s ním o všecko, což mìla v srdci svém.
1Ki 10:3 Jížto odpovìdìl Šalomoun na všecka slova její. Nebylo nic skrytého pøed králem, naè by jí neodpovìdìl.
1Ki 10:4 Protož uzøevši královna z Sáby všecku moudrost Šalomounovu i dùm, kterýž byl ustavìl,
1Ki 10:5 Též pokrmy stolu jeho, i sedání a stávání služebníkù pøisluhujících jemu, i roucha jejich, šeòkýøe také jeho, i stupnì, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu, zdìsila se náramnì.
1Ki 10:6 A øekla králi: Pravá jest øeè, kterouž jsem slyšela v zemi své, o vìcech tvých a o moudrosti tvé,
1Ki 10:7 Ješto jsem nechtìla vìøiti øeèem, až jsem pøijela a uzøela oèima svýma. Ale aj, není mi praveno ani polovice; pøevýšil jsi moudrostí a dobrotou povìst tu, kterouž jsem slyšela.
1Ki 10:8 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji, kteøíž stojí pøed tebou vždycky, a slyší moudrost tvou.
1Ki 10:9 Budiž Hospodin Bùh tvùj požehnaný, kterýž tì sobì oblíbil, aby tì posadil na stolici Izraelské, proto že miluje Hospodin Izraele na vìky, a ustanovil tì králem, abys èinil soud a spravedlnost.
1Ki 10:10 I dala králi sto a dvadceti centnéøù zlata, a vonných vìcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy více pøivezeno takových vonných vìcí tak mnoho, jako darovala královna z Sáby králi Šalomounovi.
1Ki 10:11 (Lodí také Chíramova, kteráž pøinášela zlato z Ofir, pøivezla z Ofir døíví almugim velmi mnoho i kamení drahého.
1Ki 10:12 I nadìlal král z toho døíví almugim zábradel k domu Hospodinovu, i k domu královu, též harf a louten zpìvákùm, aniž jest kdy pøivezeno takového døíví almugim, ani vidíno do dnešního dne.)
1Ki 10:13 Král také Šalomoun dal královnì z Sáby vedlé vší vùle její, èehož požádala, nad to, což jí Šalomoun daroval darem královským. Potom se navrátila do zemì své ona i služebníci její.
1Ki 10:14 Byla pak váha toho zlata, kteréž pøicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte šest centnéøù zlata,
1Ki 10:15 Kromì toho, co pøicházelo od kupcù a prodavaèù vonných vìcí, a ode všech králù Arabských i vývod zemì.
1Ki 10:16 A protož nadìlal král Šalomoun dvì stì štítù z zlata taženého, šest set zlatých dával na každý štít,
1Ki 10:17 A tøi sta pavéz z taženého zlata, tøi libry zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domì lesu Libánského.
1Ki 10:18 Udìlal také král stolici z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem ryzím.
1Ki 10:19 Šest stupòù bylo k té stolici, a vrch okrouhlý byl na stolici od zadní strany její, a zpolehadla rukám s obou stran té stolice, a dva lvové stáli u zpolehadel.
1Ki 10:20 A dvanácte lvù stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic takového uèinìno v žádných královstvích.
1Ki 10:21 Nadto všecky nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všecky nádoby v domì lesu Libánského byly z zlata nejèistšího. Nic nebylo od støíbra, aniž ho sobì co vážili ve dnech Šalomounových.

1Ki 10:22 Nebo mìl král lodí moøské s lodími krále Chírama. Jednou ve tøech letech vracely se ty lodí moøské, pøinášející zlato a støíbro, kosti slonové, a opice a pávy.
1Ki 10:23 I zveleben jest král Šalomoun nad všecky krále zemské v bohatství a v moudrosti.
1Ki 10:24 Proèež všickni obyvatelé zemì žádostivi byli vidìti tváø Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bùh v srdci jeho.
1Ki 10:25 A pøinášeli jeden každý dary své, nádoby støíbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné vìci, koní a mezky, a to každého roku,
1Ki 10:26 Tak že nashromáždil Šalomoun vozù a jezdcù, a mìl tisíc a ètyøi sta vozù a dvanácte tisíc jezdcù, kteréž rozsadil v mìstech vozù, a pøi králi v Jeruzalémì.
1Ki 10:27 I složil král støíbra v Jeruzalémì jako kamení, a cedrového døíví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství.
1Ki 10:28 Pøivodili také Šalomounovi koní z Egypta a koupì rozlièné; nebo kupci královští brávali koupì rozlièné za slušnou mzdu,
1Ki 10:29 A vodívali spøež vozníkù z Egypta za šest set lotù støíbra, koní pak jednoho za sto a padesáte, a tak všechnìm králùm Hetejským a králùm Syrským oni dodávali.
1Ki 11:1 V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé, i dceru Faraonovu, i Moábské, Ammonitské, Idumejské, Sidonské a Hetejské,
1Ki 11:2 Z národù tìch, kteréž zapovìdìl Hospodin synùm Izraelským, øka: Nebudete se smìšovati s nimi, aniž se oni budou smìšovati s vámi, nebo by naklonili srdce vaše k bohùm svým. K tìm pøilnul Šalomoun milostí,
1Ki 11:3 Tak že mìl žen královen sedm set a ženin tøi sta. I odvrátily ženy jeho srdce jeho.
1Ki 11:4 Stalo se tedy, že když se zstaral Šalomoun, ženy jeho naklonily srdce jeho k bohùm cizím, tak že nebylo srdce jeho celé pøi Hospodinu Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho.
1Ki 11:5 Ale obrátil se Šalomoun k Astarot, bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti Ammonské.
1Ki 11:6 I èinil Šalomoun to, což se nelíbilo Hospodinu, a nenásledoval cele Hospodina, jako David otec jeho.
1Ki 11:7 Tedy vystavìl Šalomoun výsost Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoøe, kteráž jest naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synù Ammon.
1Ki 11:8 A tak vzdìlal všechnìm ženám svým z cizího národu, kteréž kadily a obìtovaly bohùm svým.
1Ki 11:9 I rozhnìval se Hospodin na Šalamouna, proto že se uchýlilo srdce jeho od Hospodina Boha Izraelského, kterýž se jemu byl ukázal po dvakrát,
1Ki 11:10 A zapovìdìl jemu tu vìc, aby nechodil po bozích cizích. Ale neostøíhal toho, což byl pøikázal Hospodin.
1Ki 11:11 Protož øekl Hospodin Šalomounovi:Ponìvadž se to nalezlo pøi tobì, a neostøíhal jsi smlouvy mé ani ustanovení mých, kteráž jsem pøikázal, vìz, že odtrhnu království toto od tebe, a dám je služebníku tvému.
1Ki 11:12 A však za dnù tvých neuèiním toho pro Davida otce tvého, než z ruky syna tvého odtrhnu je.
1Ki 11:13 Všeho pak království neodtrhnu, ale pokolení jednoho zanechám synu tvému pro Davida služebníka svého a pro Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil.
1Ki 11:14 A tak vzbudil Hospodin protivníka Šalomounovi, Adada Idumejského z semene královského, kterýž byl v zemi Idumejské.
1Ki 11:15 Nebo stalo se, když bojoval David proti Idumejským, a Joáb kníže vojska vytáhl, aby pochoval zmordované, a pobil všecky pohlaví mužského v zemi Idumejské,
1Ki 11:16 (Za šest zajisté mìsícù byl tam Joáb se vším lidem Izraelským, dokudž nevyplénil všech pohlaví mužského v zemi Idumejské),
1Ki 11:17 Že tehdáž utekl Adad sám, a nìkteøí muži Idumejští z služebníkù otce jeho s ním, aby šli do Egypta. Adad pak byl pachole neveliké.
1Ki 11:18 Kteøíž jdouce z Madian, pøišli do Fáran, a vzavše s sebou nìkteré muže z Fáran, pøišli do Egypta k Faraonovi, králi Egyptskému, kterýž dal jemu dùm, i stravou opatøil ho, dal jemu také i zemi.
1Ki 11:19 A tak nalezl Adad milost velikou pøed Faraonem, tak že jemu dal za manželku sestru ženy své, sestru Tafnes královny.
1Ki 11:20 I porodila jemu sestra Tafnes syna Genubata, a odchovala ho Tafnes v domu Faraonovu. I byl Genubat v domì Faraonovì mezi syny Faraonovými.
1Ki 11:21 Když pak uslyšel Adad v Egyptì, že by usnul David s otci svými, a že umøel i Joáb kníže vojska, tedy øekl Adad Faraonovi: Propus mne, a jdu do zemì své.
1Ki 11:22 Jemuž øekl Farao: Èehož se nedostává u mne, že chceš odjíti do zemì své? I øekl: Nièeho, a však vždy mne propus.
1Ki 11:23 Vzbudil ještì Bùh proti nìmu protivníka, Rázona syna Eliadova, kterýž byl utekl od Hadarezera krále Soby, pána svého,
1Ki 11:24 A shromáždiv k sobì muže, byl knížetem roty, když je David hubil. Protož odšedše do Damašku, bydlili v nìm a kralovali v Damašku.
1Ki 11:25 I byl protivníkem Izraelovým po všecky dny Šalomounovy; a to bylo nad to zlé, kteréž mu èinil Adad. I

mìl v ošklivosti Izraele, když kraloval v Syrii.
1Ki 11:26 Jeroboám také syn Nebatùv Efratejský z Sareda, (a jméno matky jeho ženy vdovy bylo Serua), služebník Šalomounùv, pozdvihl ruky proti králi.
1Ki 11:27 A tato byla pøíèina, pro kterouž pozdvihl ruky proti králi Šalomounovi: Že vystavìv Šalomoun Mello, zavøel mezeru mìsta Davidova otce svého.
1Ki 11:28 Jeroboám pak byl muž silný a udatný. Protož vida Šalomoun mládence, že by pracovitý byl, ustanovil ho nade všemi platy z domu Jozefa.
1Ki 11:29 I stalo se téhož èasu, že když vyšel Jeroboám z Jeruzaléma, našel jej prorok Achiáš Silonský na cestì, jsa odín rouchem novým. A byli sami dva na poli.
1Ki 11:30 Tedy ujav Achiáš roucho nové, kteréž mìl na sobì, roztrhal je na dvanácte kusù.
1Ki 11:31 A øekl Jeroboámovi: Vezmi sobì deset kusù; nebo takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Aj, já roztrhnu království z ruky Šalomounovy, a dám tobì desatero pokolení.
1Ki 11:32 Jedno toliko pokolení zùstane jemu pro služebníka mého Davida, a pro mìsto Jeruzalém, kteréž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských,
1Ki 11:33 Proto že opustili mne, a klanìli se Astarot bohyni Sidonské, a Chámos bohu Moábskému, i Moloch bohu Ammonskému, a nechodili po cestách mých, aby èinili to, což mi se líbí, totiž ustanovení má a soudy mé, jako David otec jeho.
1Ki 11:34 A však neodejmu nièeho z království z rukou jemu; nebo vùdcím zanechám ho po všecky dny života jeho pro Davida služebníka svého, kteréhož jsem vyvolil, kterýž ostøíhal pøikázaní mých a ustanovení mých.
1Ki 11:35 Ale potom vezma království z ruky syna jeho, dám tobì z nìho desatero pokolení,
1Ki 11:36 Synu pak jeho dám jedno pokolení, aby zùstala svíce Davidovi služebníku mému po všecky dny pøede mnou v mìstì Jeruzalémì, kteréž jsem sobì vyvolil, aby tam jméno mé pøebývalo.
1Ki 11:37 A tak tebe vezmu, abys kraloval ve všech vìcech, kterýchž by žádala duše tvá, a budeš králem nad Izraelem.
1Ki 11:38 Protož jestliže uposlechneš všeho toho, což pøikáži tobì, a choditi budeš po cestách mých, a èiniti to, což mi se líbí, ostøíhaje ustanovení mých a pøikázaní mých, jako èinil David služebník mùj: budu s tebou a vzdìlám tobì dùm stálý, jako jsem vzdìlal Davidovi, a dám tobì lid Izraelský.
1Ki 11:39 Potrápím zajisté semene Davidova pro tu vìc, a však ne po všecky dny.
1Ki 11:40 Pro tu pøíèinu chtìl Šalomoun zabiti Jeroboáma. Kterýž vstav, utekl do Egypta k Sesákovi králi Egyptskému, a byl v Egyptì, dokudž neumøel Šalomoun.
1Ki 11:41 Jiné pak vìci Šalomounovy, kteréž èinil, i moudrost jeho vypsány jsou v knize èinù Šalomounových.
1Ki 11:42 Dnù pak, v nichž kraloval Šalomoun v Jeruzalémì nade vším Izraelem, bylo èetyøidceti let.
1Ki 11:43 I usnul Šalomoun s otci svými, a pochován jest v mìstì Davida otce svého. Kraloval pak Roboám syn jeho místo nìho.
1Ki 12:1 Tedy pøibral se Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále.
1Ki 12:2 Stalo se pak, když uslyšel Jeroboám syn Nebatùv, jsa ještì v Egyptì, kamž byl utekl pøed Šalomounem králem, (bydlel zajisté Jeroboám v Egyptì),
1Ki 12:3 Že poslali a povolali ho; protož pøišed Jeroboám i všecko shromáždìní Izraelské, mluvili k Roboámovi, økouce:
1Ki 12:4 Otec tvùj ztížil jho naše; protož nyní polehè služby otce svého tvrdé a bøemena jeho tìžkého, kteréž vzložil na nás, a budeme tobì sloužiti.
1Ki 12:5 Kterýž øekl jim: Odejdìte, a tøetího dne navra te se ke mnì. I odšel lid.
1Ki 12:6 Tedy radil se král Roboám s starci, kteøíž stávali pøed Šalomounem otcem jeho ještì za života jeho, øka: Kterak vy radíte, jakou odpovìd mám dáti lidu tomuto?
1Ki 12:7 I odpovìdìli jemu, økouce: Jestliže dnes povolný budeš lidu tomuto a ochotnì se jim ukážeš, a odpovìd dávaje, mluviti budeš pøívìtivì, budou služebníci tvoji po všecky dny.
1Ki 12:8 Ale on opustil radu starcù, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci, kteøíž s ním zrostli a stávali pøed ním.
1Ki 12:9 A øekl k nim: Co vy radíte, jakou bychom dali odpovìd lidu tomuto, kteøíž mluvili ke mnì, økouce: Polehè bøemene, kteréž vzložil otec tvùj na nás?
1Ki 12:10 I odpovìdìli jemu mládenci, kteøíž zrostli s ním, økouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteøíž mluvili k tobì a øekli: Otec tvùj ztížil jho naše, ty pak polehè nám. Takto díš jim: Nejmenší prst mùj tlustší jest nežli bedra otce mého.
1Ki 12:11 Nyní tedy otec mùj tìžké bøímì vložil na vás, já pak pøidám bøemene vašeho; otec mùj trestal vás bièíky, ale já trestati vás budu bièi uzlovatými.
1Ki 12:12 Pøišel tedy Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne tøetího, jakž byl rozkázal král, øka: Navra te se ke mnì dne tøetího.
1Ki 12:13 I odpovìdìl král lidu tvrdì, opustiv radu starcù, kterouž dali jemu.
1Ki 12:14 A mluvil k nim vedlé rady mládencù, øka: Otec mùj ztížil jho vaše, já pak pøidám bøemene vašeho;

otec mùj trestal vás bièíky, ale já trestati vás budu bièi uzlovatými.
1Ki 12:15 I neuposlechl král lidu. Nebo byla pøíèina od Hospodina, aby se naplnila øeè jeho, kterouž mluvil Hospodin skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu.
1Ki 12:16 Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpovìdìl lid králi v tato slova: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dìdictví nemáme v synu Izai. K stanùm svým, ó Izraeli! Nyní opatø dùm svùj, Davide. Odšel tedy Izrael k stanùm svým,
1Ki 12:17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteøíž bydlili v mìstech Judských, kraloval Roboám.
1Ki 12:18 I poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, a uházel ho všecken Izrael kamením až do smrti, èímž král Roboám pøinucen byl, aby vsedna na vùz, utekl do Jeruzaléma.
1Ki 12:19 A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.
1Ki 12:20 I stalo se, když uslyšeli všickni Izraelští, že by se navrátil Jeroboám, poslavše, povolali ho do shromáždìní, a ustanovili ho králem nade vším Izraelem. Nezùstávalo pøi domu Davidovu než samo pokolení Judovo.
1Ki 12:21 Když pak pøijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil všecken dùm Judský a pokolení Beniamin, totiž sto a osmdesáte tisícù výborných bojovníkù, aby bojovali proti domu Izraelskému, a aby zase pøivedeno bylo království k Roboámovi synu Šalomounovu.
1Ki 12:22 Tedy stala se øeè Boží k Semaiášovi muži Božímu, økoucí:
1Ki 12:23 Povìz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému a všemu domu Judovu i Beniaminovu, a ostatku lidu tìmito slovy:
1Ki 12:24 Takto praví Hospodin: Netáhnìte a nebojujte proti bratøím svým synùm Izraelským. Navra□te se jeden každý do domu svého, nebo ode mne stala se vìc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova a navrátili se, aby odešli vedlé øeèi Hospodinovy.
1Ki 12:25 Potom vystavìl Jeroboám Sichem na hoøe Efraim, a bydlil v nìm, a vyšed odtud, vystavìl Fanuel.
1Ki 12:26 Øekl pak Jeroboám v srdci svém: Tudíž by se navrátilo království toto k domu Davidovu,
1Ki 12:27 Když by chodíval lid tento k obìtování obìtí v domì Hospodinovì do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému, a tak zabijíce mne, navrátili by se k Roboámovi králi Judskému.
1Ki 12:28 Protož poradiv se král, udìlal dvé telat zlatých a øekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teï bohové tvoji, ó Izraeli, kteøíž tì vyvedli z zemì Egyptské.
1Ki 12:29 I postavil jedno v Bethel, a druhé postavil v Dan.
1Ki 12:30 Kterážto vìc byla pøíèinou k høešení, nebo chodíval lid k jednomu z tìch až do Dan.
1Ki 12:31 Vzdìlal zajisté dùm výsostí, a ustanovil knìží z lidu obecného, kteøíž nebyli z synù Léví.
1Ki 12:32 Ustanovil také Jeroboám svátek mìsíce osmého, v patnáctý den téhož mìsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a obìtoval na oltáøi. Takž uèinil i v Bethel, obìtuje telatùm, kteréž byl udìlal; také i v Bethel ustanovil knìží výsostí, kteréž byl zdìlal.
1Ki 12:33 A obìtoval na oltáøi, kterýž byl udìlal v Bethel, v patnáctý den mìsíce osmého, toho mìsíce, kterýž byl sobì smyslil v srdci svém, a slavil svátek s syny Izraelskými, a pøistoupil k oltáøi, aby kadil.
1Ki 13:1 A aj, muž Boží pøišel z Judstva s slovem Hospodinovým do Bethel, tehdáž když Jeroboám, stoje u oltáøe, kadil.
1Ki 13:2 I zvolal proti oltáøi slovem Hospodinovým, øka: Oltáøi, oltáøi, toto praví Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu, jménem Joziáš, kterýž obìtovati bude na tobì knìží výsostí, jenž zapalují kadidlo na tobì; i kosti lidské páliti budou na tobì.
1Ki 13:3 I dal téhož dne znamení, øka: Toto□ jest znamení, že mluvil Hospodin: Aj, oltáø roztrhne se a vysype se popel, kterýž jest na nìm.
1Ki 13:4 V tom uslyšev král Jeroboám slovo muže Božího, že zvolal proti oltáøi v Bethel, vztáhl ruku svou od oltáøe a øekl: Jmìte ho. I uschla ruka jeho, kterouž vztáhl proti nìmu, a nemohl ji zase pøitáhnouti k sobì.
1Ki 13:5 Oltáø také se roztrhl, a vysypal se popel z oltáøe podlé znamení, kteréž byl pøedpovìdìl muž Boží slovem Hospodinovým.
1Ki 13:6 Protož mluvil král a øekl tomu muži Božímu: Pomodl se medle Hospodinu Bohu svému a pros za mne, abych mohl pøitáhnouti ruku svou k sobì. I modlil se muž Boží Hospodinu, a pøitáhl král ruku zase k sobì, a byla jako prvé.
1Ki 13:7 Tedy øekl král muži Božímu: Poï se mnou domù a posilò se, a dám□ dar.
1Ki 13:8 I øekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici domu svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba, aniž bych pil vody na místì tomto.
1Ki 13:9 Nebo tak mi pøikázal slovem svým Hospodin, øka: Nebudeš jísti chleba, ani píti vody, aniž se navrátíš tou cestou, kterouž jsi pøišel.
1Ki 13:10 A tak odšel jinou cestou, a nenavrátil se tou cestou, kterouž byl pøišel do Bethel.
1Ki 13:11 Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel, jehož syn pøišed, vypravoval mu všecky vìci, kteréž uèinil muž Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi, vypravovali otci svému.

1Ki 13:12 Tedy øekl jim otec jejich: Kterou cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu, kterouž šel ten muž Boží, kterýž byl z Judstva pøišel.
1Ki 13:13 Zatím øekl synùm svým: Osedlejte mi osla. Kteøíž osedlali mu osla, a on vsedl na nìj.
1Ki 13:14 A jel za mužem Božím a nalezl jej, an sedí pod dubem. I øekl jemu: Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi pøišel z Judstva? A on odpovìdìl: Jsem.
1Ki 13:15 Kterýž øekl jemu: Poï se mnou domù, a pojíš chleba.
1Ki 13:16 Ale on odpovìdìl: Nemohu se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti chleba, ani píti vody s tebou na místì tomto.
1Ki 13:17 Nebo stala se ke mnì øeè slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jísti chleba, ani píti vody; nenavrátíš se, jda touž cestou, kterouž jsi šel.
1Ki 13:18 Jemuž odpovìdìl: Také já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mnì andìl slovem Hospodinovým, øka: Navra ho s sebou do domu svého, a pojí chleba a napije se vody. To pak sklamal jemu.
1Ki 13:19 Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domì jeho a pil vodu.
1Ki 13:20 Když pak oni sedìli za stolem, stalo se slovo Hospodinovo k proroku tomu, kterýž onoho byl zase navrátil.
1Ki 13:21 A zvolal na muže Božího, kterýž byl pøišel z Judstva, øka: Toto praví Hospodin: Proto že jsi na odpor uèinil øeèi Hospodinovì, a neostøíhal jsi pøikázaní, kteréž vydal Hospodin Bùh tvùj,
1Ki 13:22 Ale navrátils se a jedls chléb, a pils vodu na místì, o kterémž øekl: Nebudeš jísti chleba, ani píti vody: nebude pochováno tìlo tvé v hrobì otcù tvých.
1Ki 13:23 Tedy když pojedl chleba a napil se, osedlal mu osla, totiž tomu proroku, kteréhož byl navrátil.
1Ki 13:24 A když odšel, trefil na nìj lev na cestì a udávil jej. I leželo tìlo jeho na cestì, a osel stál podlé nìho; lev také stál vedlé tìla mrtvého.
1Ki 13:25 A aj, muži nìkteøí jdouce tudy, uzøeli tìlo mrtvé ležící na cestì, a lva, an stojí vedlé nìho. Kteøíž pøišedše, povìdìli v mìstì, v kterémž ten starý prorok bydlil.
1Ki 13:26 Což když uslyšel ten prorok, kterýž ho byl navrátil s cesty, øekl: Muž Boží jest, kterýž na odpor uèinil øeèi Hospodinovì; protož vydal jej Hospodin lvu, kterýž potøev ho, udávil jej vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil jemu.
1Ki 13:27 Zatím mluvì k synùm svým, øekl: Osedlejte mi osla. I osedlali.
1Ki 13:28 A odjev, nalezl mrtvé tìlo jeho ležící na cestì, a osla i lva, an stojí u toho tìla; a nejedl lev tìla toho, aniž co uškodil oslu.
1Ki 13:29 Protož vzav prorok tìlo muže Božího, vložil je na osla, a pøinesl je. I pøišel do mìsta svého, aby ho plakal a pochoval.
1Ki 13:30 Položil pak tìlo jeho v hrobì svém, a plakali ho: Ach, bratøe mùj.
1Ki 13:31 A pochovav ho, mluvil k synùm svým, øka: Když já umru, pochovejte mne v témž hrobì, v nìmž muž Boží jest pochován, vedlé kostí jeho položte kosti mé.
1Ki 13:32 Nebo se jistì stane to, což ohlásil slovem Hospodinovým proti oltáøi, kterýž jest v Bethel, a proti všechnìm domùm výsostí, kteréž jsou v mìstech Samaøských.
1Ki 13:33 Po tìchto pøíbìzích neodvrátil se Jeroboám od cesty své zlé, ale opìt nadìlal z lidu obecného knìží výsostí. Kdo jen chtìl, posvìtil ruky jeho, a ten byl knìzem výsostí.
1Ki 13:34 I byla ta vìc domu Jeroboámovu pøíèinou k høešení, aby vyplénìn a vyhlazen byl se svrchku zemì.
1Ki 14:1 Toho èasu roznemohl se Abiáš, syn Jeroboámùv.
1Ki 14:2 I øekl Jerobám ženì své: Vstaò medle a zmiò se, aby nepoznali, že jsi žena Jeroboámova, a jdi do Sílo. Hle, tam jest Achiáš prorok, kterýž mi byl pøedpovìdìl, že mám býti králem nad lidem tímto.
1Ki 14:3 A vezma v ruce své deset chlebù a koláèù, a láhvici medu, jdi k nìmu; on oznámí tobì, co se stane pacholeti tomuto.
1Ki 14:4 I uèinila tak žena Jeroboámova; nebo vstavši, šla do Sílo, a pøišla do domu Achiášova. Ale Achiáš nemohl již hledìti, nebo pošly mu byly oèi pro starost jeho.
1Ki 14:5 Hospodin pak øekl Achiášovi: Aj, žena Jeroboámova jde, aby se tebe nìco zeptala o synu svém, proto že jest nemocen. Toto a toto budeš jí mluviti. Bude pak, že když pøijde, èiniti se bude jinou.
1Ki 14:6 Protož uslyšev Achiáš šust noh jejích, když vcházela do dveøí, øekl: Poï, ženo Jeroboámova, proè se jinou èiníš? Já zajisté poslán jsem k tobì s øeèí tvrdou.
1Ki 14:7 Jdi, povìz Jeroboámovi: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Ponìvadž jsem tì vyvýšil z prostøedku lidu, a postavil jsem tì za vùdce nad lidem svým Izraelským,
1Ki 14:8 A odtrhl jsem království od domu Davidova, a dal jsem je tobì, ty však nebyl jsi jako služebník mùj David, kterýž ostøíhal pøikázaní mých, a následoval mne v celém srdci svém, èinì toliko to, což jest pravého pøede mnou,
1Ki 14:9 Ale zlost jsi páchal hojnìji nade všecky, kteøíž byli pøed tebou; nebo odšed, uèinils sobì bohy cizí a slité, abys mne dráždil, mne pak zavrhl jsi za høbet svùj:
1Ki 14:10 Protož aj, já uvedu zlé vìci na dùm Jeroboámùv, a vyhladím z Jeroboáma, i toho, jenž moèí na stìnu, i

zajatého i zanechaného v Izraeli, a vyvrhu ostatky domu Jeroboámova, jako hnùj vymítán bývá až doèista.
1Ki 14:11 Toho, kdož z domu Jeroboámova umøe v mìstì, psi žráti budou, a toho, kdož umøe na poli, ptáci nebeští jísti budou; nebo jest mluvil Hospodin.
1Ki 14:12 Ty pak vstana, jdi do domu svého, a když vcházeti budeš do mìsta, tehdy umøe pachole.
1Ki 14:13 I budou ho plakati všecken lid Izraelský, a pochovají jej; nebo ten sám z domu Jeroboámova dostane se do hrobu, proto že o nìm z domu Jeroboámova jest slovo dobré u Hospodina Boha Izraelského.
1Ki 14:14 Vyzdvihne však sobì Hospodin krále nad Izraelem, kterýž vyhladí dùm Jeroboámùv toho dne. Ale co? Nýbrž již vyzdvihl.
1Ki 14:15 A zaklátí Hospodin Izraelem tak, jako se klátí tøtina u vodách, a vykoøení Izraele z zemì výborné této, kterouž dal otcùm jejich, a rozptýlí je daleko za øeku, proto že sobì zdìlali háje, popouzejíce Hospodina.
1Ki 14:16 A tak vydá Izraele pro høíchy Jeroboámovy, kterýž i sám høešil, i v høích uvodil Izraele.
1Ki 14:17 Tedy vstavši žena Jeroboámova, odešla a pøišla do Tersa, a když vstupovala na prah domu, umøelo pachole.
1Ki 14:18 I pochovali je, a plakal ho všecken lid Izraelský vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil skrze služebníka svého, Achiáše proroka.
1Ki 14:19 Jiné pak vìci Jeroboámovy, jaké boje vedl a kterak kraloval, aj, sepsány jsou v knize o králích Izraelských.
1Ki 14:20 Všech dnù, v nichž kraloval Jeroboám, bylo dvamecítma let. I usnul s otci svými, a kraloval Nádab syn jeho místo nìho.
1Ki 14:21 Roboám také syn Šalomounùv kraloval nad Judou. V jednom a ve ètyøidcíti letech byl Roboám, když poèal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémì mìstì, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam pøebývalo jméno jeho. Bylo pak jméno matky jeho Naama Ammonitská.
1Ki 14:22 Èinil také lid Judský to, což zlého jest pøed Hospodinem, a k zùøivosti ho popudili høíchy svými, kterýmiž høešili, více nežli otcové jejich všemi vìcmi, kteréž èinili.
1Ki 14:23 Nebo i oni vystavìli sobì výsosti a sloupy, i háje na každém pahrbku vysokém a pod každým stromem zeleným.
1Ki 14:24 Pøesto byli ohyzdní sodomáøi v zemi té, èiníce vedlé všech ohavností pohanských, kteréž byl vyplénil Hospodin pøed tváøí synù Izraelských.
1Ki 14:25 I stalo se léta pátého království Roboámova, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému,
1Ki 14:26 A pobral poklady domu Hospodinova a poklady domu královského, všecko to pobral. Vzal také všecky pavézy zlaté, kterýchž byl nadìlal Šalomoun.
1Ki 14:27 Místo kterýchž nadìlal král Roboám pavéz mìdìných, a poruèil je úøedníkùm nad drabanty, kteøíž ostøíhali brány domu královského.
1Ki 14:28 A když král chodíval do domu Hospodinova, nosili je drabanti, a zase je pøinášeli do pokoje drabantù.
1Ki 14:29 Jiné pak vìci Roboámovy, a všecko, což èinil, zdaliž není zapsáno v knize o králích Judských.
1Ki 14:30 Ano i válka, kteráž byla mezi Roboámem a Jeroboámem po všecky dny.
1Ki 14:31 I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest s nimi v mìstì Davidovì. A jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská. I kraloval Abiam syn jeho místo nìho.
1Ki 15:1 Léta pak osmnáctého království Jeroboáma syna Nebatova, kraloval Abiam nad Judou.
1Ki 15:2 Tøi léta kraloval v Jeruzalémì. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova.
1Ki 15:3 Ten chodil ve všech høíších otce svého, kteréž páchal pøed oblíèejem jeho; a nebylo srdce jeho celé pøi Hospodinu Bohu jeho, jako srdce Davida otce jeho.
1Ki 15:4 A však pro Davida dal jemu Hospodin Bùh jeho svíci v Jeruzalémì, vzbudiv syna jeho po nìm, a utvrdiv Jeruzalém,
1Ki 15:5 Proto že David èinil to, což bylo dobrého pøed Hospodinem, a neuchýlil se od žádné vìci z tìch, kteréž jemu byl pøikázal, po všecky dny života svého, kromì skutku pøi Uriášovi Hetejském.
1Ki 15:6 A byl boj mezi Roboámem a Jeroboámem po všecky dny života jeho.
1Ki 15:7 Jiné pak vìci Abiamovy, a všecko což èinil, popsáno jest v knize o králích Judských, ano i o boji mezi Abiamem a Jeroboámem.
1Ki 15:8 A když usnul Abiam s otci svými, pochovali ho v mìstì Davidovì. I kraloval Aza syn jeho místo nìho.
1Ki 15:9 A tak léta dvadcátého Jeroboáma, krále Izraelského, kraloval Aza nad Judou.
1Ki 15:10 Jedno a ètyøidceti let kraloval v Jeruzalémì. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova.
1Ki 15:11 I èinil Aza, což dobrého bylo pøed Hospodinem, jako David otec jeho.
1Ki 15:12 Nebo ohyzdné sodomáøe vyplénil z zemì, a odjal všecky modly, kterýchž nadìlali otcové jeho.
1Ki 15:13 Nadto i Maachu matku svou ssadil, aby nebyla královnou; nebo byla udìlala hroznou modlu v háji. Protož pod al Aza modlu tu ohyzdnou, a spálil pøi potoku Cedron.
1Ki 15:14 A aèkoli výsosti nebyly zkaženy, a však srdce Azovo bylo celé pøi Bohu po všecky dny jeho.
1Ki 15:15 Vnesl také ty vìci, kteréž posvìceny byly od otce jeho, i ty vìci, kterýchž sám posvìtil, do domu Hospodinova, støíbro a zlato i nádoby.

1Ki 15:16 Proèež byla válka mezi Azou a Bázou, králem Izraelským, po všecky dny jejich.
1Ki 15:17 Nebo Báza král Izraelský vytáhl proti Judovi, a stavìl Ráma, aby nedal žádnému vyjíti ani jíti k Azovi králi Judskému.
1Ki 15:18 Ale vzav Aza všecko støíbro i zlato, kteréž pozùstalo v pokladích domu Hospodinova, a v pokladích domu královského, dal je v ruce služebníkù svých, a poslal je král Aza k Benadadovi synu Tabremmon, syna Hezion, králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, øka:
1Ki 15:19 Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Aj, teï posílám tobì dar, støíbro a zlato; jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, a odtrhne ode mne.
1Ki 15:20 I uposlechl Benadad krále Azy, a poslav knížata s vojsky svými proti mìstùm Izraelským, dobyl Jon a Dan, též Abelbetmaachy, i všeho Ceneretu, a vší zemì Neftalím.
1Ki 15:21 To když uslyšel Báza, pøestal stavìti Ráma, a zùstal v Tersa.
1Ki 15:22 Tedy král Aza provolal po všem Judstvu, žádného nevymìòuje. I pobrali to kamení z Ráma, i døíví jeho, z nìhož stavìl Báza, a vystavìl z toho král Aza Gabaa Beniaminovo a Masfa.
1Ki 15:23 Jiné pak všecky vìci Azovy, i všecka síla jeho a cokoli dìlal, i jaká mìsta vystavìl, zapsáno jest v knize o králích Judských. Jen že v vìku starosti své byl nemocný na nohy.
1Ki 15:24 I usnul Aza s otci svými, a pochován jest s nimi v mìstì Davida otce svého. A kraloval místo nìho Jozafat syn jeho.
1Ki 15:25 Nádab pak syn Jeroboámùv, poèal kralovati nad Izraelem léta druhého Azy, krále Judského, a kraloval nad Izraelem dvì létì.
1Ki 15:26 A èinil to, což zlého jest pøed oèima Hospodinovýma, chodì po cestì otce svého, v høíších jeho, jimiž k høešení pøivodil lid Izraelský.
1Ki 15:27 I èinil mu úklady Báza syn Achiášùv z domu Izachar, a porazil ho Báza u Gebbeton, kteréž bylo Filistinských. Nádab zajisté a všickni Izraelští oblehli byli Gebbeton.
1Ki 15:28 A tak zabil ho Báza léta tøetího Azy, krále Judského, a kraloval místo nìho.
1Ki 15:29 I stalo se, když poèal kralovati, že zahubil všecken dùm Jeroboámùv, a nepozùstavil žádné duše z Jeroboáma, až je i vyhladil vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Achiáše Silonského,
1Ki 15:30 Pro høíchy Jeroboámovy, jimiž høešil, a jimiž k høešení pøivodil lid Izraelský, pro dráždìní jeho, kterýmž dráždil Hospodina Boha Izraelského.
1Ki 15:31 Jiné pak vìci Nádabovy a všecko, což èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Ki 15:32 Byla tedy válka mezi Azou, a mezi Bázou králem Izraelským, po všecky dny jejich.
1Ki 15:33 Léta tøetího Azy, krále Judského, kraloval Báza syn Achiášùv nade vším Izraelem v Tersa za èetyømecítma let.
1Ki 15:34 A èinil to, což zlého jest pøed Hospodinem, chodì po cestì Jeroboámovì a v høíších jeho, jimiž k høešení pøivodil Izraele.
1Ki 16:1 Stala se pak øeè Hospodinova k Jéhu, synu Chanani, proti Bázovi, økoucí:
1Ki 16:2 Proto že jsem tì vyzdvihl z prachu, a postavil za vùdci lidu mého Izraelského, ty jsi pak chodil po cestì Jeroboámovì, a pøivedls k høešení lid mùj Izraelský, aby mne popouzeli høíchy svými:
1Ki 16:3 Aj, já vyhladím potomky Bázovy a potomky domu jeho, a uèiním domu tvému, jako domu Jeroboáma, syna Nebatova.
1Ki 16:4 Toho, kdož z rodiny Bázovy umøe v mìstì, psi žráti budou, a kdož z nich umøe na poli, ptáci nebeští jísti budou.
1Ki 16:5 Jiné pak vìci Bázovy a všecko, což èinil, i síla jeho, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Ki 16:6 Když pak usnul Báza s otci svými, pochován jest v Tersa, a Ela syn jeho kraloval místo nìho.
1Ki 16:7 A tak skrze Jéhu syna Chanani, proroka, stala se øeè Hospodinova proti Bázovi a proti domu jeho, i proti všemu zlému, kteréž èinil pøed oblíèejem Hospodinovým, popouzeje ho dílem rukou svých, že má býti podobný domu Jeroboámovu, a proto že jej zabil.
1Ki 16:8 Léta dvadcátého šestého Azy, krále Judského, kraloval Ela syn Bázùv nad Izraelem v Tersa dvì létì.
1Ki 16:9 I zprotivil se jemu služebník jeho Zamri, hejtman nad polovicí vozù, když on v Tersa kvasil a opilý byl v domì Arsy, vládaøe mìsta Tersa.
1Ki 16:10 V tom Zamri pøišed, ranil ho, a zabil jej léta dvadcátého sedmého Azy krále Judského, a kraloval místo nìho.
1Ki 16:11 Když pak kraloval a sedìl na stolici jeho, pobil všecken dùm Bázùv, i pøíbuzné jeho, i pøátely jeho, nepozùstaviv z nìho ani moèícího na stìnu.
1Ki 16:12 A tak vyhladil Zamri všecken dùm Bázùv vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil proti Bázovi skrze Jéhu proroka,
1Ki 16:13 Pro všecky høíchy Bázovy, i høíchy Ela syna jeho, kteøíž høešili, i v høíchy uvodili Izraele, popouzejíce Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými.
1Ki 16:14 Jiné pak vìci Ela a všecko, což èinil, vypsáno jest v knize o králích Izraelských.

1Ki 16:15 Léta dvadcátého sedmého Azy, krále Judského, kraloval Zamri v Tersa sedm dní, když lid vojenský ležel proti Gebbeton Filistinských.
1Ki 16:16 Nebo uslyšev lid, kterýž byl v ležení,takové vìci, že by se Zamri zprotivil a že krále zabil, tedy všecken Izrael ustanovili sobì krále Amri, hejtmana nad vojskem Izraelským toho èasu v vojštì.
1Ki 16:17 Protož táhl Amri a s ním všecken Izrael od Gebbeton, a oblehli Tersu.
1Ki 16:18 A když vidìl Zamri, že již mìsto jest vzato, všed na palác domu královského, zapálil nad sebou dùm královský, i umøel,
1Ki 16:19 Pro høíchy své, kterýmiž høešil, èinì, což zlého jest pøed oblíèejem Hospodinovým, a chodì po cestì Jeroboámovì a v høíších jeho, kteréž páchal, pøivozuje k høešení lid Izraelský.
1Ki 16:20 Jiné pak vìci Zamri i jeho úkladové, kteréž èinil, zapsáni jsou v knize o králích Izraelských.
1Ki 16:21 Tedy rozdìlil se lid Izraelský na dvé. Polovice lidu postoupilo po Tebni synu Ginet, aby ho uèinili králem, a druhá polovice postoupila po Amri.
1Ki 16:22 Ale pøemohl lid, kterýž postoupil po Amri, lid ten, kterýž postoupil po Tebni synu Ginet. I umøel Tebni, a kraloval Amri.
1Ki 16:23 Léta tøidcátého prvního Azy, krále Judského, kraloval Amri nad Izraelem dvanácte let. V Tersa kraloval šest let.
1Ki 16:24 I koupil horu Someron od Semera za dvì høivny støíbra, a když vystavìl tu horu, nazval jméno mìsta toho, kteréž vzdìlal, od jména Semery, pána té hory, totiž Samaøí.
1Ki 16:25 Èinil pak Amri to, což jest zlého pøed oblíèejem Hospodinovým; nýbrž horší vìci èinil, než kdo ze všech, kteøíž pøed ním byli.
1Ki 16:26 Nebo chodil po všeliké cestì Jeroboáma syna Nebatova, a ve všech høíších jeho, kterýmiž pøivodil k høešení Izraele, popouzeje Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými.
1Ki 16:27 Jiné pak vìci Amri i všecko, což èinil, i síla jeho, kterouž prokazoval, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Ki 16:28 I usnul Amri s otci svými, a pochován jest v Samaøí, a kraloval místo nìho Achab syn jeho.
1Ki 16:29 Achab tedy syn Amri kraloval nad Izraelem léta tøidcátého osmého Azy, krále Judského, a kraloval Achab syn Amri nad Izraelem v Samaøí dvamecítma let.
1Ki 16:30 I èinil Achab syn Amri pøed oblíèejem Hospodinovým horší vìci než kdo ze všech, kteøíž pøed ním byli.
1Ki 16:31 V tom stalo se, (nebo málo mu to bylo, že chodil v høíších Jeroboáma syna Nebatova), že sobì pojal ženu Jezábel dceru Etbál, krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálovi a klanìl se jemu.
1Ki 16:32 A vzdìlal oltáø Bálovi v chrámì Bálovì, kterýž byl ustavìl v Samaøí.
1Ki 16:33 Udìlal také Achab i háj, a tak pøièinil toho, èím by popouzel Hospodina Boha Izraelského, nade všecky jiné krále Izraelské, kteøíž byli pøed ním.
1Ki 16:34 Za dnù jeho Hiel Bethelský vystavìl Jericho. V Abiramovi prvorozeném svém založil je, a v Segubovi nejmladším svém postavil brány jeho, vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze Jozue syna Nun.
1Ki 17:1 Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil k Achabovi: Živ jest Hospodin Bùh Izraelský, pøed jehož oblíèejem stojím, že nebude tìchto let rosy ani deštì, jediné vedlé øeèi mé.
1Ki 17:2 I stalo se slovo Hospodinovo k nìmu, økoucí:
1Ki 17:3 Odejdi odsud a obra se k východu, a skrej se u potoka Karit, kterýž jest naproti Jordánu.
1Ki 17:4 A budeš z toho potoka píti, krkavcùm pak jsem pøikázal, aby tì tam krmili.
1Ki 17:5 Kterýž odšed, uèinil, jakž mu pøikázal Hospodin. Nebo odšed, usadil se pøi potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu.
1Ki 17:6 A krkavci pøinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého veèera, a z potoka pil.
1Ki 17:7 Tedy po pøebìhnutí dnù nìkterých vysechl ten potok, nebo nebylo žádného deštì v té zemi.
1Ki 17:8 I stalo se slovo Hospodinovo k nìmu, økoucí:
1Ki 17:9 Vstaò a jdi do Sarepty Sidonské, a buï tam. Aj, pøikázal jsem ženì vdovì, aby tì živila.
1Ki 17:10 Kterýž vstav, šel do Sarepty, a pøišel k bránì mìsta, a aj, žena vdova sbírala tu døíví. A zavolav jí, øekl: Medle, pøines mi trochu vody v nádobì, abych se napil.
1Ki 17:11 A když šla, aby pøinesla, zavolal jí zase a øekl: Medle, pøines mi také kousek chleba v ruce své.
1Ki 17:12 I odpovìdìla: Živ jest Hospodin Bùh tvùj, že nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromì hrsti mouky v kbelíku a malièko oleje v nádobce, a aj, sbírám dvì døevì, abych šla a pøipravila to sobì a synu svému, abychom snìdouce to, za tím zemøíti musili.
1Ki 17:13 I øekl jí Eliáš: Neboj se. Jdi a uèiò, jakž jsi øekla, a však udìlej mi prvé z toho malý chléb podpopelný a pøines mi; potom sobì a synu svému udìláš.
1Ki 17:14 Nebo toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déš na zemi.
1Ki 17:15 I šla a uèinila vedlé øeèi Eliášovy, a jedla ona i on i èeled její až do tìch dní.
1Ki 17:16 Z kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž

mluvil skrze Eliáše.
1Ki 17:17 A když to pøebìhlo, stalo se, že se roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc jeho velmi tìžká, tak že nezùstalo v nìm dýchání.
1Ki 17:18 Protož øekla Eliášovi: Co mnì a tobì, muži Boží? Pøišel jsi ke mnì, abys mi pøipomenul nepravost mou, a umoøil syna mého?
1Ki 17:19 Kterýž odpovìdìl jí: Dej sem syna svého. A vzav ho z lùna jejího, vnesl jej na síò, kdež sám pøebýval, a položil ho na lùžko své.
1Ki 17:20 Tedy volal k Hospodinu a øekl: Hospodine Bože mùj, také-liž s tou vdovou, u kteréž pohostinu jsem, tak zle nakládáš, že jsi umoøil syna jejího?
1Ki 17:21 A roztáh se nad dítìtem po tøikrát, zvolal k Hospodinu a øekl: Hospodine Bože mùj, prosím, nech se navrátí duše dítìte tohoto do vnitøností jeho.
1Ki 17:22 I vyslyšel Hospodin hlas Eliášùv, a navrátila se duše dítìte do vnitøností jeho, i ožilo.
1Ki 17:23 A vzav Eliáš dítì, snesl je z sínì do domu, a dal je matce jeho. I øekl Eliáš: Pohleï, syn tvùj živ jest.
1Ki 17:24 Tedy øekla žena Eliášovi: Již jsem nyní poznala, že jsi muž Boží, a že øeè Hospodinova v ústech tvých jest pravá.
1Ki 18:1 Potom po mnohých dnech, po tøetím tom létì, stalo se slovo Hospodinovo k Eliášovi, økoucí: Jdi, ukaž se Achabovi, nebo dám déš na zemi.
1Ki 18:2 Odšel tedy Eliáš, aby se ukázal Achabovi. Byl pak hlad veliký v Samaøí.
1Ki 18:3 I povolal Achab Abdiáše, kterýž byl pøedstaven domu jeho. (Abdiáš pak bál se Hospodina velmi.
1Ki 18:4 Nebo když Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, vzal Abdiáš sto prorokù a skryl je po padesáti v jeskyni, a krmil je chlebem a vodou.)
1Ki 18:5 A øekl Achab Abdiášovi: Jdi skrze tu zemi ke všechnìm studnicím vod, a ke všechnìm potokùm, zdali bychom kde nalezli trávu, abychom živé zachovali konì a mezky, a nezmoøili dobytka.
1Ki 18:6 I rozdìlili sobì zemi, kterouž by prošli. Achab šel jednou cestou sám, Abdiáš také šel cestou druhou sám.
1Ki 18:7 A když Abdiáš byl na cestì, aj, Eliáš potkal se s ním. Kterýž když ho poznal, padl na tváø svou a øekl: Nejsi-liž ty, pane mùj, Eliáš?
1Ki 18:8 Odpovìdìl jemu: Jsem. Jdi, povìz pánu svému: Aj, Eliáš pøišel.
1Ki 18:9 Jemuž øekl: Což jsem zhøešil, že služebníka svého vydati chceš v ruku Achabovu, aby mne zamordoval?
1Ki 18:10 Živ jest Hospodin Bùh tvùj, že není národu ani království, kamž by neposlal pán mùj hledati tì, a když øekli, že tebe není, pøísahy požádal od království a národu, že tì nemohou nalezti.
1Ki 18:11 A ty nyní pravíš: Jdi, povìz pánu svému: Aj, Eliáš pøišel.
1Ki 18:12 I stalo by se, že jakž bych odšel od tebe, tedy duch Hospodinùv zanesl by tì nevím kam, já pak jda, oznámil bych Achabovi, a když by tì nenalezl, zabil by mne. Služebník zajisté tvùj bojí se Hospodina od mladosti své.
1Ki 18:13 Zdaliž není oznámeno pánu mému, co jsem uèinil, když Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, že jsem skryl z prorokù Hospodinových sto mužù, po padesáti mužích v jeskyni, a krmil jsem je chlebem a vodou?
1Ki 18:14 Ty pak nyní pravíš: Jdi, povìz pánu svému: Aj, Eliáš pøišel. A zamorduje mne.
1Ki 18:15 Odpovìdìl Eliáš: Živ jest Hospodin zástupù, pøed jehož oblíèejem stojím, že se jemu dnes ukáži.
1Ki 18:16 A tak šel Abdiáš vstøíc Achabovi, a oznámil jemu. Proèež šel i Achab v cestu Eliášovi.
1Ki 18:17 A když uzøel Achab Eliáše, øekl Achab k nìmu: Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský?
1Ki 18:18 Kterýž odpovìdìl: Já nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dùm otce tvého, když opouštíte pøikázaní Hospodinova a následujete Bálù.
1Ki 18:19 Protož nyní pošli a shromažï ke mnì všecken lid Izraelský na horu Karmel, a prorokù Bálových èтyøi sta a padesáte, i prorokù toho háje èтyøi sta, kteøíž jedí z stolu Jezábel.
1Ki 18:20 Obeslal tedy Achab všecky syny Izraelské, a shromáždil ty proroky na horu Karmel.
1Ki 18:21 A pøistoupiv Eliáš ke všemu lidu, øekl: I dokudž kulhati budete na obì stranì? Jestliže jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdìtež za ním. A neodpovìdìl jemu lid žádného slova.
1Ki 18:22 Opìt øekl Eliáš lidu: Já sám toliko pozùstal jsem prorok Hospodinùv, prorokù pak Bálových jest èтyøi sta a padesáte mužù.
1Ki 18:23 Nech jsou nám dáni dva volkové, a a vyberou sobì volka jednoho, kteréhož nech rozsekají na kusy a vkladou na døíví, ale ohnì a nepodkládají. Já také pøipravím volka druhého, kteréhož vložím na døíví, a ohnì nepodložím.
1Ki 18:24 Tedy vzývejte jméno bohù vašich, já pak vzývati budu jméno Hospodinovo, a bude to, že Bùh, kterýž se ohlásí skrze oheò, ten jest Bùh. A odpovìdìl všecken lid, øka: Dobrá jest øeè tato.
1Ki 18:25 I øekl Eliáš prorokùm Bálovým: Vybeøte sobì volka jednoho a pøipravte ho nejprvé, ponìvadž jest vás více, a vzývejte jméno bohù vašich, ale ohnì nepodkládejte.
1Ki 18:26 A tak vzali volka, kteréhož jim dal, a pøipravili a vzývali jméno Bálovo od jitra až do poledne, øíkajíce:

Ó Báli, uslyš nás. Ale nebylo hlasu, ani kdo by odpovìdìl. I skákali u oltáøe, kterýž byli udìlali.
1Ki 18:27 Když pak bylo poledne, posmíval se jim Eliáš a øekl: Køièwhat vysokým hlasem, ponìvadž bùh jest. Neb snad rozmlouvání má, neb jinou práci, neb jest na cestì, aneb spí, a procítí.
1Ki 18:28 Takž køièeli hlasem velikým, a bodli se vedlé obyèeje svého nožíky a špicemi, tak až se krví polívali.
1Ki 18:29 I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali až dotud, když se obìtuje obìt suchá, ale nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpovìdìl, ani kdo by vyslyšel.
1Ki 18:30 Zatím øekl Eliáš všemu lidu: Pøistuptež ke mnì. I pøistoupil všecken lid k nìmu. Tedy opravil oltáø Hospodinùv, kterýž byl zboøený.
1Ki 18:31 Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenù, (vedlé poètu pokolení synù Jákobových, k nìmuž se byla stala øeè Hospodinova, že Izrael bude jméno jeho),
1Ki 18:32 A vzdìlal z tìch kamenù oltáø ve jménu Hospodinovu; udìlal také struhu vùkol oltáøe zšíøí, co by mohl dvì míry obilé vsíti.
1Ki 18:33 Narovnal i døíví, a rozsekav volka na kusy, vkladl na døíví.
1Ki 18:34 A øekl: Naplòte èty øi stoudve vodou, a vylíte na obìt zápalnou i na døíví. Øekl opìt: Uèiòtež to po druhé. I uèinili po druhé.Øekl ještì: Po tøetí uèiòte. I uèinili po tøetí,
1Ki 18:35 Tak že tekly vody okolo oltáøe; také i struhu naplnila voda.
1Ki 18:36 Stalo se pak, když se obìtuje obìt suchá, pøistoupil Eliáš prorok a øekl: Hospodine Bože Abrahamùv, Izákùv a Izraelùv, nech dnes poznají, že jsi ty Bùh v Izraeli, a já služebník tvùj, a že jsem vedlé slova tvého èinil všecky vìci tyto.
1Ki 18:37 Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase.
1Ki 18:38 V tom spadl oheò Hospodinùv, a spálil obìt zápalnou, døíví i kamení i prs; též vodu, kteráž byla v struze, vypil.
1Ki 18:39 Což když uzøel všecken ten lid, padli na tváøi své a øekli: Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem.
1Ki 18:40 I øekl jim Eliáš: Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný a z nich neujde. I zjímali je. Kteréž svedl Eliáš ku potoku Číson, a tam je zmordoval.
1Ki 18:41 Tedy øekl Eliáš Achabovi: Jdi, pojez a napí se, nebo aj, zvuk velikého deštì.
1Ki 18:42 I jel Achab, aby pojedl a napil se. Eliáš pak vstoupil na vrch Karmele, a rozprostøel se na zemi a sklonil tváø svou k kolenùm svým.
1Ki 18:43 Potom øekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohleï tam k moøi. Kterýž vystoupiv, pohledìl a øekl: Nic není. Øekl opìt: Vra se po sedmkrát.
1Ki 18:44 I stalo se po sedmé, øekl: Aj, oblak malièký jako dlaò èlovìèí vystupuje z moøe. Ještì øekl: Jdi, rci Achabovi: Zapøáhej a jeï, aby tì nezastihl déš.
1Ki 18:45 Stalo se mezi tím, když se nebesa zamraèila oblakem a vìtrem, odkudž byl déš veliký, že jel Achab a pøišel do Jezreel.
1Ki 18:46 Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem, tak že pøepásav bedra svá, bìžel pøed Achabem, až pøišel do Jezreel.
1Ki 19:1 Tedy oznámil Achab Jezábel všecko to, což uèinil Eliáš, a že naprosto všecky proroky její pobil meèem.
1Ki 19:2 A protož poslala Jezábel posla k Eliášovi, økuci: Toto a mi uèiní bohové a toto pøidadí, jestliže v tuto hodinu zítra neuèiním tobì, jako ty kterému z nich.
1Ki 19:3 Což když zvìdìl, vstana, odšel pro zachování života svého, a pøišel do Bersabé, jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého.
1Ki 19:4 Sám pak šel pøedce po poušti cestou dne jednoho, a pøišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobì smrti a øekl: Již jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, neb nejsem lepší otcù svých.
1Ki 19:5 I lehl a usnul pod tím jalovcem. A aj, v touž chvíli andìl dotekl se ho a øekl jemu: Vstaò, pojez.
1Ki 19:6 A když pohledìl vùkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí peèený a èíše vody. I pojedl a napil se, a lehl zase.
1Ki 19:7 Opìt vrátiv se andìl Hospodinùv po druhé, dotekl se ho a øekl: Vstaò, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu pøed sebou.
1Ki 19:8 A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho èty øidceti dní a èty øidceti nocí, až na horu Boží Oréb.
1Ki 19:9 Kdežto všed do jakési jeskynì, nocoval tam. A aj, øeè Hospodinova k nìmu, a øekl jemu: Co tu dìláš, Eliáši?
1Ki 19:10 Kterýž odpovìdìl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupù; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáøe tvé zboøili a proroky tvé zmordovali meèem. I zùstal jsem já sám, teï pak hledají života mého, aby mi jej odjali.
1Ki 19:11 Øekl Bùh: Vyjdi a stùj na hoøe pøed Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály pøed Hospodinem, ale nebyl v tom vìtru Hospodin. Za tím pak vìtrem zemì

tøesení, ale nebyl v tom tøesení Hospodin.
1Ki 19:12 A za tøesením oheò, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohnìm hlas tichý a temný.
1Ki 19:13 Což když uslyšel Eliáš, zavinul tváø svou pláštìm svým, a vyšed, stál u dveøí jeskynì, a aj, hlas k nìmu, økoucí: Co tu dìláš, Eliáši?
1Ki 19:14 Kterýž odpovìdìl: Náramnì horlil jsem pro Hospodina Boha zástupù; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáøe tvé zboøili, a proroky tvé pomordovali meèem. I zùstal jsem já sám, teï pak hledají života mého, aby mi jej odjali.
1Ki 19:15 Ale Hospodin øekl jemu: Jdi, navra se cestou svou k Damašské poušti, kdežto pøijda, pomažeš Hazaele za krále nad Syrií.
1Ki 19:16 Jéhu také syna Namsi pomažeš za krále nad Izraelem, a Elizea syna Safatova z Abelmehula pomažeš za proroka místo sebe.
1Ki 19:17 I stane se, že toho, kdož by ušel meèe Hazaelova, zamorduje Jéhu, a toho, kdož by ušel meèe Jéhu, zamorduje Elizeus.
1Ki 19:18 Zachoval jsem pak v Izraeli sedm tisícù, jichžto všech kolena nesklánìla se Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho.
1Ki 19:19 A tak odšed odtud, nalezl Elizea syna Safatova, an oøe, a dvanáctero spøežení pøed ním, sám také byl pøi dvanáctém. A jda mimo nìj Eliáš, uvrhl pláš svùj na nìj.
1Ki 19:20 Kterýž zanechav volù, bìžel za Eliášem a øekl: Prosím, nech políbím otce svého a matky své, i pùjdu za tebou. Jemuž øekl: Jdi, vra se zase, nebo vidíš, co jsem uèinil.
1Ki 19:21 Navrátil se tedy od nìho, a vzav pár volù, zabil je a døívím z pluhu uvaøil maso jejich, kteréž dal lidu, i jedli. A vstav, šel za Eliášem a pøisluhoval jemu.
1Ki 20:1 Tedy Benadad král Syrský, shromáždiv všecka vojska svá, a maje s sebou tøidceti a dva krále, též koní i vozy, vytáhl a oblehl Samaøí a dobýval ho.
1Ki 20:2 I poslal posly k Achabovi králi Izraelskému do mìsta,
1Ki 20:3 A vzkázal jemu: Takto praví Benadad: Støíbro tvé a zlato tvé mé jest, též ženy tvé i synové tvoji nejzdárnìjší moji jsou.
1Ki 20:4 I odpovìdìl král Izraelský a øekl: Vedlé øeèi tvé, pane mùj králi, tvùj jsem i všecko, což mám.
1Ki 20:5 Opìt navrátivše se poslové, øekli: Takto praví Benadad: Poslal jsem k tobì, aby øekli: Støíbro své a zlato své, ženy své i syny své dáš mi.
1Ki 20:6 Ale však o tomto èase zítra pošli služebníky své k tobì, aby pøehledali dùm tvùj i domy služebníkù tvých, a oni všecko, cožkoli máš nejlepšího, vezmouce v ruce své, poberou.
1Ki 20:7 A tak povolav král Izraelský všech starších zemì té, øekl: Posuïte medle,a vizte, jak ten zlého hledá; nebo poslal ke mnì pro ženy mé a pro syny mé, též pro støíbro mé i pro zlato mé, a neodepøel jsem jemu.
1Ki 20:8 I øekli jemu všickni starší a všecken lid: Neposlouchejž ho, ani mu povoluj.
1Ki 20:9 Protož odpovìdìl poslùm Benadadovým: Povìzte pánu mému králi: Všecko to, o èež jsi poslal k služebníku svému prvé, uèiním, ale této vìci uèiniti nemohu. Takž odešli poslové, a donesli mu tu odpovìd.
1Ki 20:10 Ještì poslal k nìmu Benadad a øekl: Toto a mi uèiní bohové a toto a pøidadí, dostane-li se prachu Samaøského do hrstí všeho lidu, kterýž jest se mnou.
1Ki 20:11 Zase odpovìdìl král Izraelský a øekl: Povìzte, a se nechlubí ten, kterýž se strojí do zbroje, jako ten, kterýž svláèí zbroj.
1Ki 20:12 I stalo se, když uslyšel tu øeè, (nebo pil on i králové v staních), že øekl služebníkùm svým: Pøitrhnìte. I pøitrhli k mìstu.
1Ki 20:13 A hle, prorok nìjaký pøišed k Achabovi králi Izraelskému, øekl: Toto praví Hospodin: Zdaliž jsi nevidìl všeho množství tohoto velikého? Hle, já dám je dnes v ruku tvou, abys poznal, že já jsem Hospodin.
1Ki 20:14 A když øekl Achab: Skrze koho? odpovìdìl on: Tak praví Hospodin: Skrze služebníky knížat krajù. Øekl ještì: Kdo svede tu bitvu? Odpovìdìl: Ty.
1Ki 20:15 A protož seètl služebníky knížat krajù, jichž bylo dvì stì tøidceti a dva; po nich seètl i všecken lid všech synù Izraelských, sedm tisícù.
1Ki 20:16 I vytáhli o poledni. Benadad pak pil a ožral se v staních, on i tøidceti a dva králové pomocníci jeho.
1Ki 20:17 A tak vytáhli služebníci knížat krajù nejprvé. I poslal Benadad, (když mu povìdìli, økouce: Muži vytáhli z Samaøí),
1Ki 20:18 A øekl: Buï že vytáhli o pokoj, zjímejte je živé, buï že k bitvì vytáhli, zjímejte je živé.
1Ki 20:19 Tak, pravím, vytáhli z mìsta ti služebníci knížat krajù, a vojsko za nimi táhlo.
1Ki 20:20 A porazili jeden každý muže svého, tak že utíkali Syrští, Izraelští pak honili je. Ale Benadad král Syrský utekl na koni s jízdnými.
1Ki 20:21 Potom vytáhl král Izraelský, a pobil koní i vozy zkazil, a tak porazil Syrské ranou velikou.
1Ki 20:22 Opìt pøišel prorok ten k králi Izraelskému, a øekl jemu: Jdiž, zmužile se mìj a vìz i viz, co bys mìl èiniti; nebo zase po roce král Syrský vytáhne proti tobì.
1Ki 20:23 Tedy služebníci krále Syrského øekli jemu: Bohové hor jsou bohové jejich, protož nás pøemohli; ale

bojujme proti nim na rovinách, zvíš, nepøemùžeme-li jich.
1Ki 20:24 Protož uèiò toto: Odbuï tìch králù, jednoho každého z místa jeho, a postav vývody místo nich.
1Ki 20:25 Ty pak seèti sobì vojsko z svých jako vojsko onìch, kteøíž padli, a konì jako ony konì, a vozy jako ony vozy; i budeme bojovati proti nim na rovinách, a zvíš, nepøemùžeme-li jich. I uposlechl hlasu jejich a uèinil tak.
1Ki 20:26 I stalo se po roce, že seètl Benadad Syrské a vytáhl do Afeku, aby bojoval proti Izraelovi.
1Ki 20:27 Izraelští také seèteni jsou, a opatøivše se stravou, vytáhli jim v cestu. I položili se Izraelští proti nim jako dvì malá stáda koz, Syrští pak pøikryli tu zemi.
1Ki 20:28 V tom pøišel týž muž Boží, a mluvil králi Izraelskému a øekl: Takto praví Hospodin: Proto že pravili Syrští: Bohem hor jest Hospodin a ne Bohem rovin, dám všecko množství toto veliké v ruce tvé, abyste vìdìli, že já jsem Hospodin.
1Ki 20:29 A tak leželi oni proti nim za sedm dní; i stalo se dne sedmého, že svedli bitvu. I porazili synové Izraelští z Syrských sto tisíc pìších dne jednoho.
1Ki 20:30 Jiní pak zutíkali do mìsta Afeku, kdež padla zed na dvadceti a sedm tisíc mužù, kteøíž byli pozùstali. Ale Benadad utíkaje, pøišel do mìsta, do nejtajnìjšího pokoje.
1Ki 20:31 I øekli jemu služebníci jeho: Aj, toto jsme slýchali, že králové domu Izraelského jsou králové milosrdní. Medle, nech vezmeme pytle na bedra svá a provazy na hlavy své, a vejdeme k králi Izraelskému; snad pøi životu zachová tebe.
1Ki 20:32 A protož pøepásali pytli bedra svá, a provazy vzali na hlavy své, a pøišli k králi Izraelskému a øekli: Služebník tvùj Benadad praví: Prosím, nech jsem zachován pøi životu. Kterýž øekl: Což jest ještì živ? Bratr tì mùj.
1Ki 20:33 Muži pak ti soudíc to za dobré znamení, rychle chytili ta slova od nìho a øekli: Bratr jest tvùj Benadad. I øekl: Jdìte, pøiveïte ho sem. Takž vyšel k nìmu Benadad, i kázal mu vstoupiti na svùj vùz.
1Ki 20:34 Tedy øekl jemu Benadad: Mìsta, kteráž otec mùj pobral otci tvému, navrátím, a ulice zdìláš sobì v Damašku, jako byl udìlal otec mùj v Samaøí. I odpovìdìl: Já vedlé smlouvy této propustím tì. A tak uèinil s ním smlouvu a propustil ho.
1Ki 20:35 Muž pak nìjaký z synù prorockých øekl bližnímu svému z rozkazu Božího: Ubí mne medle. Ale muž ten nechtìl ho bíti.
1Ki 20:36 Kterýž øekl jemu: Proto že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, aj teï, když pùjdeš ode mne, udáví tì lev. A když šel od nìho, trefil na nìj lev a udávil ho.
1Ki 20:37 Opìt nalezl muže druhého, jemuž øekl: Medle, ubí mne. Kterýž ubil ho velice a ranil.
1Ki 20:38 I odšed prorok ten, postavil se králi v cestì, a zmìnil se, zavìsiv sobì oèi.
1Ki 20:39 A když král pomíjel, zvolal na nìj a øekl: Služebník tvùj vyšel do bitvy, a hle, jeden odšed, pøivedl ke mnì muže a øekl: Ostøíhej toho muže, jestliže se pak ztratí, bude život tvùj za život jeho, aneb centnéø støíbra položíš.
1Ki 20:40 V tom když služebník tvùj toho i onoho hledìl, tož se ztratil. Proèež øekl jemu král Izraelský: Takový buï soud tvùj, jakýž jsi sám vypovìdìl.
1Ki 20:41 Tedy rychle odhradil tváø svou, a poznal ho král Izraelský, že by z prorokù byl.
1Ki 20:42 I øekl jemu: Takto praví Hospodin: Ponìvadž jsi z ruky pustil muže k smrti odsouzeného, bude život tvùj za život jeho, a lid tvùj za lid jeho.
1Ki 20:43 Protož odjel král Izraelský do domu svého, smutný jsa a hnìvaje se, a pøišel do Samaøí.
1Ki 21:1 Stalo se pak po tìch vìcech, mìl Nábot Jezreelský vinici, kteráž byla v Jezreel podlé paláce Achaba krále Samaøského.
1Ki 21:2 I mluvil Achab k Nábotovi, øka: Dej mi vinici svou, aji mám místo zahrady k zelinám, ponìvadž jest blízko podlé domu mého, a dám za ni vinici lepší, než ta jest, aneb jestliže se vidí, dám støíbra cenu její.
1Ki 21:3 Odpovìdìl Nábot Achabovi: Nedejž mi toho Hospodin, abych mìl dáti dìdictví otcù mých tobì.
1Ki 21:4 Tedy pøišel Achab do domu svého, smutný jsa a hnìvaje se pro øeè, kterouž mluvil jemu Nábot Jezreelský, øka: Nedám tobì dìdictví otcù svých. I lehl na lùžko své, a odvrátiv tváø svou, ani chleba nejedl.
1Ki 21:5 V tom pøišedši k nìmu Jezábel žena jeho, øekla jemu: Proè tak smutný jest duch tvùj, že ani nejíš chleba?
1Ki 21:6 Kterýž odpovìdìl jí: Proto že jsem mluvil s Nábotem Jezreelským, a øekl jsem jemu: Dej mi vinici svou za peníze, aneb jestliže radìji chceš, dám jinou vinici za ni. On pak odpovìdìl: Nedám tobì své vinice.
1Ki 21:7 I øekla mu Jezábel žena jeho: Takliž bys ty nyní spravoval království Izraelské? Vstaò, pojez chleba a buï dobré mysli, já tobì dám vinici Nábota Jezreelského.
1Ki 21:8 Zatím napsala list jménem Achabovým, kterýž zapeèetila jeho peèetí, a poslala ten list k starším a pøedním mìsta jeho, spoluobyvatelùm Nábotovým.
1Ki 21:9 Napsala pak v tom listu takto: Vyhlaste pùst, a posaïte Nábota mezi pøedními z lidu,
1Ki 21:10 A postavte dva muže nešlechetné proti nìmu, kteøíž by svìdèili na nìj, økouce: Zloøeèil jsi Bohu a králi. Potom vyveïte ho a ukamenujte jej, aumøe.
1Ki 21:11 Uèinili tedy muži mìsta toho, starší a pøední, kteøíž bydlili v mìstì jeho, jakž rozkázala jim Jezábel, tak

jakž psáno bylo v listu, kterýž jim byla poslala.
1Ki 21:12 Vyhlásili pùst, a posadili Nábota mezi pøedními z lidu.
1Ki 21:13 Potom pøišli ti dva muži nešlechetní, a posadivše se naproti nìmu, svìdèili proti nìmu muži ti nešlechetní, proti Nábotovi pøed lidem, økouce: Zloøeèil Nábot Bohu a králi. I vyvedli ho za mìsto a kamenovali jej, až umøel.
1Ki 21:14 A poslali k Jezábel, økouce: Ukamenován jest Nábot a umøel.
1Ki 21:15 I stalo se, jakž uslyšela Jezábel, že by ukamenován byl Nábot, a že by umøel, øekla Achabovi: Vstaò, vládni vinicí Nábota Jezreelského, kteréž nechtìl dáti za peníze; nebo není živ Nábot, ale umøel.
1Ki 21:16 A tak uslyšev Achab, že by umøel Nábot, vstal, aby šel do vinice Nábota Jezreelského, a aby ji ujal.
1Ki 21:17 Tedy stala se øeè Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, økoucí:
1Ki 21:18 Vstana, vyjdi vstøíc Achabovi králi Izraelskému, kterýž bydlí v Samaøí, a hle, jest na vinici Nábotovì, do níž všel, aby ji ujal.
1Ki 21:19 A mluviti budeš k nìmu tìmito slovy: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsi nezabil, ano sobì i nepøivlastnil? Mluv tedy k nìmu, øka: Takto praví Hospodin: Proto že lízali psi krev Nábotovu, i tvou krev také lízati budou.
1Ki 21:20 I øekl Achab Eliášovi: Což jsi mne našel, nepøíteli mùj? Kterýž odpovìdìl: Našel, nebo jsi prodal se, abys èinil to, což zlého jest pøed oblíèejem Hospodinovým.
1Ki 21:21 Aj, já uvedu na tebe zlé, a odejmu potomky tvé, a vypléním z domu Achabova moèícího na stìnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli.
1Ki 21:22 A uèiním s domem tvým jako s domem Jeroboáma syna Nebatova, a jako s domem Bázy syna Achiášova, pro zdráždìní, kterýmž jsi mne popudil, a že jsi k høešení pøivodil Izraele.
1Ki 21:23 Ano i proti Jezábel mluvil Hospodin, øka: Psi žráti budou Jezábel mezi zdmi Jezreelskými.
1Ki 21:24 Toho, kdož umøe z domu Achabova v mìstì, psi žráti budou, a kdož umøe na poli, ptáci nebeští jísti budou.
1Ki 21:25 Nebo nebylo podobného Achabovi, kterýž by se prodal, aby èinil to, což zlého jest pøed oblíèejem Hospodinovým, proto že ho ponoukala Jezábel žena jeho.
1Ki 21:26 Dopouštìl se zajisté vìcí velmi ohavných, následuje modl vedlé všeho toho, èehož se dopouštìli Amorejští, kteréž vyplénil Hospodin od tváøi synù Izraelských.
1Ki 21:27 I stalo se, když uslyšel Achab slova tato, že roztrhl roucho své, a vzav žíni na tìlo své, postil se a léhal na pytli, a chodil krotce.
1Ki 21:28 Tedy stala se øeè Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, økoucí:
1Ki 21:29 Vidìl-lis, jak se ponížil Achab pøed tváøí mou? Ponìvadž se tak ponížil pøed tváøí mou, neuvedu toho zlého za dnù jeho, ale za dnù syna jeho uvedu to zlé na dùm jeho.
1Ki 22:1 Nebylo pak za tøi léta války mezi Syrskými a Izraelskými.
1Ki 22:2 I stalo se léta tøetího, pøijel Jozafat král Judský k králi Izraelskému.
1Ki 22:3 Mluvil pak byl král Izraelský služebníkùm svým: Víte-li, že naše bylo Rámot Galád, a my zanedbáváme vzíti ho zase z moci krále Syrského?
1Ki 22:4 Proèež øekl Jozafatovi: Potáhneš-li se mnou na vojnu proti Rámot Galád? Odpovìdìl Jozafat králi Izraelskému: Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid mùj, tak lid tvùj, jako koni moji, tak koni tvoji.
1Ki 22:5 Øekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se dnes medle na slovo Hospodinovo.
1Ki 22:6 I shromáždil král Izraelský prorokù okolo èetyø set mužù a øekl jim: Mám-li táhnouti na vojnu proti Rámot Galád, èi tak nechati? I øekli: Táhni, nebo dá je Pán v ruku krále.
1Ki 22:7 Tedy øekl Jozafat: Což není zde již žádného proroka Hospodinova, abychom se ho zeptali?
1Ki 22:8 Na to øekl král Izraelský Jozafatovi: Ještì jest muž jeden, skrze nìhož bychom se mohli poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi dobrého neprorokuje, než zlé, Micheáš syn Jemlùv. Ale Jozafat øekl: Nech tak nemluví král.
1Ki 22:9 Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, øekl: Pøiveï sem rychle Micheáše syna Jemlova.
1Ki 22:10 (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský, jeden každý na stolici své, odìní jsouce rouchem, sedìli v placu u vrat brány Samaøské, a všickni proroci prorokovali pøed nimi.
1Ki 22:11 Sedechiáš pak syn Kenanùv udìlal sobì byl rohy železné a øekl: Takto praví Hospodin: Tìmito trkati budeš Syrské, dokudž nepohubíš jich.
1Ki 22:12 Takž podobnì i jiní všickni proroci prorokovali, økouce: Jeï do Rámot Galád, a šastnì se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.)
1Ki 22:13 V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, øka: Aj, nyní slova prorokù jednìmi ústy pøedpovídají dobré vìci králi. Medle, buï øeè tvá jako øeè kterého z nich, a mluv dobré vìci.
1Ki 22:14 Tedy øekl Micheáš: Živ jest Hospodin, že což mi koli øekne Hospodin, to mluviti budu.
1Ki 22:15 A když pøišel k králi, øekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti na vojnu proti Rámot Galád, èi tak nechati? Kterýž øekl jemu: Jeï a šastnì se povede, nebo dá je Hospodin v ruku krále.
1Ki 22:16 I øekl jemu král: I kolikrátž tì mám pøísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodinovu?

1Ki 22:17 Protož øekl: Vidìl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýøe; nebo øekl Hospodin: Nemají pána tito, navra se jeden každý do domu svého v pokoji.
1Ki 22:18 I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaliž jsem neøekl, že mi nebude prorokovati dobrého, ale zlé?
1Ki 22:19 Øekl dále: Z té pøíèiny slyš slovo Hospodinovo: Vidìl jsem Hospodina sedícího na stolici své, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.
1Ki 22:20 I øekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné,
1Ki 22:21 Tož vyšel jakýsi duch, a postaviv se pøed Hospodinem, øekl: Já ho oklamám. Hospodin pak øekl jemu: Jakým zpùsobem?
1Ki 22:22 Odpovìdìl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech prorokù jeho. Kterýžto øekl: Oklamáš a dovedeš toho; vyjdiž a uèiò tak.
1Ki 22:23 Protož, aj, jižtì dal Hospodin ducha lživého v ústa všech prorokù tvých tìchto, ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobì.
1Ki 22:24 Tedy pøistoupiv Sedechiáš syn Kenanùv, dal Micheášovi polièek a øekl: Kudyže odšel duch Hospodinùv ode mne, aby mluvil tobì?
1Ki 22:25 Odpovìdìl Micheáš: Aj, uzøíš v ten den, když vejdeš do nejtajnìjšího pokoje, abys se skryl.
1Ki 22:26 I øekl král Izraelský: Jmi Micheáše, a doveï ho k Amonovi knížeti mìsta, a k Joasovi synu královu.
1Ki 22:27 A øekneš: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláøe, a dávejte mu jísti malièko chleba a malièko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji.
1Ki 22:28 Ale Micheáš øekl: Jestliže ty se navrátíš v pokoji, tedy nemluvil skrze mne Hospodin. Pøes to øekl: Slyštež to všickni lidé!
1Ki 22:29 A tak táhl král Izraelský, a Jozafat král Judský proti Rámot Galád.
1Ki 22:30 I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zmìním já se, když pùjdu k bitvì, ale ty oblec se v roucho své. I zmìnil se král Izraelský a jel k bitvì.
1Ki 22:31 Král pak Syrský pøikázal tøidcíti dvìma svým hejtmanùm nad vozy, a øekl: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému.
1Ki 22:32 I stalo se, když uzøeli hejtmané nad vozy Jozafata, øekli: Jistì král Izraelský jest. I obrátili se proti nìmu, aby bojovali. Tedy zkøikl Jozafat.
1Ki 22:33 V tom když uzøeli hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od nìho.
1Ki 22:34 Muž pak jeden støelil z luèištì náhodou, a postøelil krále Izraelského, kdež se pancíø spojuje. Proèež øekl vozkovi svému: Obra se a vyvez mne z vojska, nebo jsem nemocen.
1Ki 22:35 I rozmohla se bitva v ten den. Král pak stál na voze proti Syrským; potom umøel u veèer, a tekla krev z rány do vozu.
1Ki 22:36 I volal biøic po vojštì, když již slunce zapadlo, øka: Jeden každý do mìsta svého, a jeden každý do zemì své navra se.
1Ki 22:37 Umøel tedy král a dovezen jest do Samaøí, i pochovali ho v Samaøí.
1Ki 22:38 A když pohøížen byl vùz v rybníku Samaøském, støebali psi krev jeho, též když umývali zbroj jeho, vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil.
1Ki 22:39 Jiné pak vìci Achabovy, a cožkoli èinil, i jaký dùm z kostí slonových vystavìl, i všecka mìsta, kteráž vzdìlal, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Ki 22:40 A tak usnul Achab s otci svými, a kraloval Ochoziáš syn jeho místo nìho.
1Ki 22:41 Jozafat pak syn Azy poèal kralovati nad Judou léta ètvrtého Achaba, krále Izraelského.
1Ki 22:42 A byl Jozafat ve tøidcíti pìti letech, když poèal kralovati, a dvadceti pìt let kraloval nad Jeruzalémem, jehož matky jméno bylo Azuba, dcera Silchi.
1Ki 22:43 I chodil po vší cestì Azy otce svého, aniž se od ní uchýlil, èinì, což dobrého bylo pøed oblíèejem Hospodinovým.
1Ki 22:44 Toliko ponìvadž výsostí nezkazili, ještì lid obìtoval a kadil na tìch výsostech.
1Ki 22:45 Všel také v pokoj král Jozafat s králem Izraelským.
1Ki 22:46 Jiné pak vìci Jozafatovy, i síla jeho, kterouž prokazoval a kterouž bojoval, zapsány jsou v knize o králích Judských.
1Ki 22:47 Ten ostatky ohyzdných sodomáøù, kteøíž ještì pozùstali za dnù Azy otce jeho, vyplénil z zemì.
1Ki 22:48 Tehdáž nebylo žádného krále v zemi Idumejské, hejtmana mìli místo krále.
1Ki 22:49 I nadìlal Jozafat lodí moøských, aby jeli do Ofir pro zlato. Ale nejeli, nebo polámaly se lodí v Aziongaber.
1Ki 22:50 Øekl byl také Ochoziáš syn Achabùv Jozafatovi: Nech jedou služebníci moji s služebníky tvými na lodech. Ale Jozafat nechtìl.
1Ki 22:51 I usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s otci svými v mìstì Davida otce svého; kraloval pak Joram syn jeho místo nìho.
1Ki 22:52 Ochoziáš syn Achabùv poèal kralovati nad Izraelem v Samaøí, léta sedmnáctého Jozafata krále

Judského, a kraloval nad Izraelem dvì létì.
1Ki 22:53 Nebo èinil zlé vìci pøed oblíèejem Hospodinovým, a chodil po cestì otce svého a po cestì matky své, i po cestì Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivodil k høešení lid Izraelský.
1Ki 22:54 Sloužil také Bálovi a klanìl se jemu, èímž popudil k hnìvu Hospodina Boha Izraelského vedlé toho všeho, což èinil otec jeho.
2Ki 1:1 V tom zprotivil se Moáb Izraelovi po smrti Achabovì.
2Ki 1:2 A Ochoziáš spadl skrze møíži paláce svého letního, kterýž byl v Samaøí, a stonal. I poslal posly, øka jim: Jdìte, pilnì se ptejte Belzebuba, boha Akaron, povstanu-li z nemoci této?
2Ki 1:3 Ale andìl Hospodinùv øekl Eliášovi Tesbitskému: Vstana, jdi vstøíc poslùm krále Samaøského a mluv k nim: Zdali není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se Belzebuba, boha Akaron?
2Ki 1:4 Protož takto praví Hospodin: S ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotnì umøeš. I odšel Eliáš.
2Ki 1:5 A když se navrátili poslové k nìmu, øekl jim: Proèež jste se zase vrátili?
2Ki 1:6 Odpovìdìli jemu: Muž nìjaký vyšel nám v cestu a øekl nám: Jdìte, navra□te se k králi, kterýž vás poslal, a rcete jemu: Takto praví Hospodin: Zdali není Boha v Izraeli, že ty posíláš tázati se Belzebuba, boha Akaron? Protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotnì umøeš.
2Ki 1:7 I øekl jim: Jaký jest zpùsob muže toho, kterýž vám vstøíc vyšel a mluvil vám ty øeèi?
2Ki 1:8 Kteøíž odpovìdìli jemu: Jest èlovìk chlupatý, a pasem koženým pøepásán na bedrách svých. Tedy øekl: Eliáš Tesbitský jest.
2Ki 1:9 Protož poslal pro nìj padesátníka s padesáti jeho. Kterýž šel k nìmu, a aj, sedìl na vrchu hory. I øekl jemu: Muži Boží, král rozkázal, abys sstoupil dolù.
2Ki 1:10 Odpovídaje Eliáš, øekl padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nech□ sstoupí oheò s nebe, a sžíøe tì i tvých padesát. A tak sstoupil oheò s nebe, a sežral jej i padesát jeho.
2Ki 1:11 Opìt poslal k nìmu král padesátníka jiného s padesáti jeho. Kterýž mluvil a øekl jemu: Muži Boží, takto rozkázal král: Rychle sstup dolù.
2Ki 1:12 I odpovìdìl Eliáš a øekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nech□ sstoupí oheò s nebe, a sžíøe tì i tvých padesát. A tak sstoupil oheò Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho.
2Ki 1:13 Ještì poslal padesátníka tøetího s padesáti jeho. Proèež vstoupiv, pøišel ten tøetí padesátník, a klekl na kolena svá pøed Eliášem, a prose ho pokornì, øekl jemu: Muži Boží,prosím, nech□ jest drahá duše má i duše služebníkù tvých padesáti tìchto pøed oèima tvýma.
2Ki 1:14 Aj, oheò sstoupiv s nebe, sežral dva první padesátníky s padesáti jejich, ale nyní nech□ jest drahá duše má pøed oèima tvýma.
2Ki 1:15 Øekl pak andìl Hospodinùv Eliášovi: Sstup s ním, neboj se nic tváøi jeho. Tedy vstav, šel s ním k králi.
2Ki 1:16 A mluvil jemu: Takto praví Hospodin: Proto že jsi poslal posly tázati se Belzebuba, boha Akaron, (jako by nebylo Boha v Izraeli, abys se tázal slova jeho), protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotnì umøeš.
2Ki 1:17 I umøel podlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil Eliáš, a kraloval Joram místo nìho léta druhého Jehorama syna Jozafatova, krále Judského; nebo on nemìl syna.
2Ki 1:18 O jiných pak vìcech Ochoziášových, kteréž èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 2:1 Stalo se potom, když mìl již vzíti Hospodin Eliáše u vichru do nebe, že vyšel Eliáš s Elizeem z Galgala.
2Ki 2:2 I øekl Eliáš Elizeovi: Medle, poseï tuto, nebo Hospodin poslal mne až do Bethel. Jemuž øekl Elizeus: Živ □ jest Hospodin, a živa□ jest duše tvá, že□ se tebe nespustím. I pøišli do Bethel.
2Ki 2:3 Tedy vyšli synové proroètí, kteøíž byli v Bethel, k Elizeovi a øekli jemu: Víš-liž, že dnes Hospodin vezme pána tvého od tebe? Kterýž odpovìdìl: A já vím, mlète.
2Ki 2:4 Opìt øekl jemu Eliáš: Elizee, medle poseï tuto, nebo Hospodin poslal mne do Jericha. Kterýž odpovìdìl: Živ□ jest Hospodin, a živa□ jest duše tvá, že□ se tebe nespustím. I pøišli do Jericha.
2Ki 2:5 Pøistoupivše pak synové proroètí, kteøíž byli v Jerichu, k Elizeovi, øekli jemu: Víš-liž, že dnes vezme Hospodin pána tvého od tebe? I øekl: A já vím, mlète.
2Ki 2:6 Øekl mu ještì Eliáš: Poseï medle tuto, nebo Hospodin poslal mne k Jordánu. Kterýž odpovìdìl: Živ□ jest Hospodin, a živa□ jest duše tvá, že□ se tebe nespustím. Šli tedy oba.
2Ki 2:7 Padesáte pak mužù z synù prorockých šli, a postavili se naproti zdaleka, ale oni oba zastavili se u Jordánu.
2Ki 2:8 A vzav Eliáš plá□ svùj, svinul jej a udeøil na vodu. I rozdìlila se sem i tam, tak že pøešli oba po suše.
2Ki 2:9 V tom když pøešli, øekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobì, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I øekl Elizeus: Nech□ jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mnì.
2Ki 2:10 Jemuž øekl: Nesnadnés vìci požádal, a však jestliže uzøíš mne, když budu vzat od tebe, stane□ se tak; pakli nic, nestane se.
2Ki 2:11 Takž stalo se, že když pøedce jdouce, rozmlouvali, aj, vùz ohnivý a koni ohniví rozdìlili je na rùzno. I vstoupil Eliáš u vichru do nebe.
2Ki 2:12 To vida Elizeus, volal: Otèe mùj, otèe mùj! Vozové Izraelští i jezdci jeho! A nevidìl ho více. Potom

uchopiv roucho své, roztrhl je na dva kusy.
2Ki 2:13 A zdvih pláš Eliášùv, kterýž byl spadl s nìho, navrátil se a stál na bøehu Jordánském.
2Ki 2:14 Tedy vzav pláš Eliášùv, kterýž byl spadl s nìho, udeøil na vodu a øekl: Kdež jest Hospodin Bùh Eliášùv i on sám? A udeøil, pravím, na vodu, kteráž rozstoupila se sem i tam. I pøešel Elizeus.
2Ki 2:15 Což vidouce synové proroètí z Jericha, naproti stojíce, øekli: Odpoèinul duch Eliášùv na Elizeovi. I šli proti nìmu a poklonili se mu až k zemi.
2Ki 2:16 A øekli jemu: Aj, nyní jest s služebníky tvými padesáte mužù silných, medle nech jdou a hledají pána tvého. Snad ho zanesl duch Hospodinùv, a povrhl jej na nìkteré hoøe aneb v nìkterém údolí. Kterýž øekl: Neposílejte.
2Ki 2:17 Ale když na nìj vždy dotírali, tak že mu to obtížné bylo, øekl: Pošlete. I poslali padesáte mužù, a hledajíce za tøi dni, nenalezli ho.
2Ki 2:18 A když se k nìmu navrátili, (on pak bydlil v Jerichu), øekl jim: Zdaliž jsem vám neøekl: Nechoïte?
2Ki 2:19 Muži pak mìsta toho øekli Elizeovi: Hle, nyní byt v mìstì tomto jest výborný, jakož, pane mùj, vidíš, ale vody jsou zlé a zemì neúrodná.
2Ki 2:20 Tedy øekl: Pøineste mi nádobu novou, a dejte do ní soli. I pøinesli mu.
2Ki 2:21 A vyšed k pramenu tìch vod, vsypal tam sùl a øekl: Takto praví Hospodin: Uzdravuji vody tyto; nebude více odtud smrti, ani nedochùdèete.
2Ki 2:22 A tak uzdraveny jsou ty vody až do dnešního dne, vedlé øeèi Elizeovy, kterouž byl mluvil.
2Ki 2:23 Potom šel odtud do Bethel. A když šel cestou, pacholata malá vyšedše z mìsta, posmívali se jemu, øíkajíce: Jdi lysý, jdi lysý!
2Ki 2:24 Kterýž ohlédna se, uzøel je a zloøeèil jim ve jménu Hospodinovu. Protož vyskoèivše dvì nedvìdice z lesa, roztrhaly z nich èstyøidcatero a dvé dìtí.
2Ki 2:25 I šel odtud na horu Karmel, odkudž navrátil se do Samaøí.
2Ki 3:1 Joram pak syn Achabùv poèal kralovati nad Izraelem v Samaøí léta osmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval dvanácte let.
2Ki 3:2 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, aè ne tak jako otec jeho a jako matka jeho; nebo odjal modly Bál, kterýchž byl nadìlal otec jeho.
2Ki 3:3 A však v høíších Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k høešení pøivodil Izraele, vždy vìzel, a neodstoupil od nich.
2Ki 3:4 Mésa pak král Moábský mìl hojnost dobytka, a dával králi Izraelskému sto tisíc beranù, a sto tisíc skopcù i s vlnou.
2Ki 3:5 I stalo se, když umøel Achab, že se zprotivil král Moábský králi Izraelskému.
2Ki 3:6 Tedy vytáhl v ten èas král Joram z Samaøí, a seètl všecken Izrael.
2Ki 3:7 A když táhl, poslal k Jozafatovi králi Judskému, aby mu øekli: Král Moábský zprotivil mi se. Potáhneš-li se mnou proti Moábovi na vojnu? Odpovìdìl: Potáhnu. Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid mùj, tak lid tvùj, jakž koni moji, tak koni tvoji.
2Ki 3:8 Zatím øekl: Kterouž pak cestou potáhneme? Odpovìdìl: Cestou pouštì Idumejské.
2Ki 3:9 A tak vytáhl král Izraelský a král Judský i král Idumejský. A když objíždìli cestou za sedm dní, nedostávalo se vody vojsku a hovadùm jejich, kteráž mìli s sebou.
2Ki 3:10 I øekl král Izraelský: Ach, bìda! Nebo povolal Hospodin tøí králù tìchto, aby je vydal v ruku Moábovu.
2Ki 3:11 Ale Jozafat øekl: Není-liž zde proroka Hospodinova, abychom se otázali Hospodina skrze nìho? Odpovídaje pak jeden z služebníkù krále Izraelského, øekl: Jesti zde Elizeus syn Safatùv, kterýž líval vodu na ruce Eliášovy.
2Ki 3:12 Tedy øekl Jozafat: U toho jest slovo Hospodinovo. I šli k nìmu, král Izraelský a Jozafat, i král Idumejský.
2Ki 3:13 I øekl Elizeus králi Izraelskému: Co mnì do tebe? Jdi k prorokùm otce svého a k prorokùm matky své. Øekl jemu král Izraelský: Nikoli, nebo povolal Hospodin tøí králù tìchto, aby je vydal v ruku Moábovu.
2Ki 3:14 K tomu øekl Elizeus: Živ jest Hospodin zástupù, pøed jehož oblíèejem stojím, bych sobì nevážil Jozafata krále Judského, nepohledìl bych na tì, ani popatøil.
2Ki 3:15 Ale nyní pøiveïte mi toho, kterýž by umìl hráti na harfu. A když on hral, byla nad ním ruka Hospodinova.
2Ki 3:16 I øekl: Takto praví Hospodin: Nadìlej v tomto potoku množství dolù.
2Ki 3:17 Nebo toto dí Hospodin: Neuzøíte vìtru, aniž uzøíte pøívalu, však potok tento naplnìn bude vodou, tak že píti budete i vy i množství vaše, i hovada vaše.
2Ki 3:18 A i to málo jest pøed oblíèejem Hospodinovým, nebo i Moábské dá v ruku vaši.
2Ki 3:19 A zkazíte všeliké mìsto hrazené, i všeliké mìsto výborné, též všecko stromoví dobré zporážíte, a všecky studnice vod zasypete, a všeliké pole dobré kamením pøiházíte.
2Ki 3:20 I stalo se ráno, když obìtována bývá obìt suchá, a aj, vody pøicházely cestou od strany Idumejské, a naplnìna jest zemì vodami.

2Ki 3:21 Všecken pak Moáb uslyšev, že by vytáhli králové, aby bojovali proti nim, svolali se všickni, od toho, kterýž se pasem opásati mùže, a výše, a postavili se na pomezí.
2Ki 3:22 Potom ráno vstavše, když slunce vzešlo nad tìmi vodami, uzøeli Moábští naproti ty vody rdìjící se jako krev.
2Ki 3:23 A øekli: Krev jest. Jistì že jsou se pohubili ti králové, a zabil jeden každý bližního svého; protož nyní k loupežem, ó Moábští! A pøišli až k ležení Izraelskému.
2Ki 3:24 Tedy povstavše Izraelští, porazili Moábské, kteøíž utíkali pøed nimi, a oni porazili je porážkou velikou, také i v jejich krajinì.
2Ki 3:25 Nebo mìsta jejich zboøili, a na všeliké pole výborné házejíce jeden každý kamením svým, naplnili je, i všecky studnice vod zasypali, a všecko stromoví dobré zporáželi, tak že toliko nechali u Kirchareset zdi jeho. Protož shlukše se prakovníci, dobývali ho.
2Ki 3:26 A vida král Moábský, že jsou mu silní bojovníci ti, vzal s sebou sedm set mužù bojovných, chtì se probiti skrze vojska krále Idumejského. Ale nemohli.
2Ki 3:27 Proèež jav syna jeho prvorozeného, kterýž mìl kralovati místo nìho, obìtoval jej v obìt zápalnou na zdi. I stalo se rozhnìvání veliké proti Izraelovi; protož odtrhše od nìho, navrátili se do zemì své.
2Ki 4:1 Tedy žena jedna z manželek synù prorockých volala k Elizeovi, økuci: Služebník tvùj, muž mùj, umøel, ty pak víš, že služebník tvùj bál se Hospodina. A teï vìøitel pøišel, aby vzal dva syny mé sobì za služebníky.
2Ki 4:2 Øekl jí Elizeus: Což chceš, a uèiním? Oznam mi, co máš v domì? Ona øekla: Nemá služebnice tvá nic v domì, jediné báni oleje.
2Ki 4:3 I øekl: Jdi, vyžádej sobì nádob vnì ode všech sousedù svých, nádob prázdných tím více.
2Ki 4:4 A vejda, zavøi za sebou dvéøe i za syny svými, a nalévej do všech tìch nádob, a kteráž bude plná, rozkážeš ji odstaviti.
2Ki 4:5 A tak odešla od nìho a zavøela dvéøe za sebou a za syny svými. Oni podávali jí, a ona nalévala.
2Ki 4:6 I stalo se, že když naplnila ty nádoby, øekla synu svému: Podej mi ještì nádoby. Kterýž odpovìdìl: Již není více nádob. I pøestal olej.
2Ki 4:7 Tedy ona pøišedši, oznámila to muži Božímu. On pak øekl: Jdi, prodej ten olej, a spokoj vìøitele svého, ty pak s syny svými budeš se živiti z ostatku.
2Ki 4:8 Potom stalo se nìkterého èasu, že šel Elizeus skrze Sunem, kdež byla jedna žena vzácná, kteráž ho pozdržela, aby jedl u ní. A od toho èasu chodívaje tudy, stavoval se tam, a jídal chléb.
2Ki 4:9 Nebo øekla byla muži svému: Aj, nyní vím, že ten muž Boží svatý jest, kterýž èasto tudyto chodívá.
2Ki 4:10 Medle, udìlejme pokojík malý, a postavme tam jemu ložce, stùl, stolici a svícen, aby, když by koli k nám pøišel, obrátil se tam.
2Ki 4:11 Nìkterého tedy èasu pøišel tam, a všed do toho pokojíku, odpoèinul tu.
2Ki 4:12 I øekl Gézi služebníku svému: Zavolej té Sunamitské. Kterýž zavolal jí. I postavila se pøed ním.
2Ki 4:13 Pøitom øekl jemu: Rci jí nyní: Hle, peèuješ a staráš se o nás všelijak. Co chceš, a uèiním? Máš-li jakou potøebu pøed králem aneb pøed hejtmanem vojska? Kteráž øekla: U prostøed lidu svého bydlím.
2Ki 4:14 Øekl on: Což tedy mám pro ni uèiniti? Odpovìdìl Gézi: Hle, syna nemá, a muž její starý jest.
2Ki 4:15 Protož øekl: Zavolej jí. Takž jí zavolal, a ona stála u dveøí.
2Ki 4:16 I øekl: V èasu jistém vedlé èasu života chovati budeš syna. Øekla ona: Nechtìj, pane mùj, muži Boží, nechtìj se posmívati služebnici své.
2Ki 4:17 Zatím poèala žena a porodila syna v èasu jistém vedlé èasu života, kterýž pøedpovìdìl jí Elizeus.
2Ki 4:18 I rostlo dítì. Stalo se pak nìkterého èasu, že vyšedši k otci svému k žencùm,
2Ki 4:19 Øeklo otci svému: Hlava má, hlava má! I øekl služebníku: Dones jej k matce jeho.
2Ki 4:20 Kterýž když ho vzal a pøinesl k matce jeho, sedìl na klínì jejím až do poledne a umøel.
2Ki 4:21 Tedy ona vstoupivši, položila jej na ložce muže Božího, a zavøevši ho, vyšla.
2Ki 4:22 Potom zavolala muže svého a øekla: Medle, pošli mi jednoho z služebníkù a jednu oslici, a dobìhnu až k muži Božímu, a zase se navrátím.
2Ki 4:23 Kterýž øekl: Proè chceš jíti k nìmu? Dnes není novmìsíce, ani sobota. Odpovìdìla ona: Mìj o to pokoj.
2Ki 4:24 Osedlavši tedy oslici, øekla služebníku svému: Pobádej a bìž, a nemeškej se pro mne v jízdì, leè bych rozkázala tobì.
2Ki 4:25 A tak jela, až pøijela k muži Božímu na horu Karmel. A když ji uzøel muž Boží zdaleka, øekl Gézi služebníku svému: Hle, Sunamitská tamto.
2Ki 4:26 Protož nyní bìž jí v cestu a rci jí: Dobøe-li se máš? Dobøe-li se má muž tvùj? Dobøe-li se má syn? Ona øekla: Dobøe.
2Ki 4:27 V tom pøišla k muži Božímu na horu, a chopila se noh jeho. I pøistoupil Gézi, aby ji odehnal. Ale muž Boží øekl: Nechej jí; nebo v hoøkosti jest duše její, a Hospodin zatajil to pøede mnou, aniž mi oznámil.
2Ki 4:28 Ona pak øekla: Zdaliž jsem žádala syna od pána mého? Zdaliž jsem neøekla, abys mne nešálil?
2Ki 4:29 Tedy øekl k Gézi: Pøepaš bedra svá, a vezmi hùl mou v ruku svou a jdi. Jestliže potkáš koho, nepozdravuj ho, a jestliže tì kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a pøijda, polož hùl mou na tváø dítìte.

2Ki 4:30 I øekla matka dítìte: Živ jest Hospodin a živa jest duše tvá, že se tebe nespustím. Protož vstav, bral se za ní.
2Ki 4:31 Gézi pak byl pøedšel je, a položil hùl na tváø dítìte, ale nebylo hlasu, ani èitelnosti. Proèež vracuje se jemu vstøíc, povìdìl mu, øka: Neprobudilo se dítì.
2Ki 4:32 Všel tedy Elizeus do domu, a aj, dítì mrtvé leželo na ložci jeho.
2Ki 4:33 A když všel tam, zavøel dvéøe pøed obìma, a modlil se Hospodinu.
2Ki 4:34 Zatím vstoupiv na lože, zpolehl na dítì, vloživ ústa svá na ústa jeho, a oèi své na oèi jeho, a ruce své na ruce jeho, a rozprostøel se nad ním. I zahøelo se tìlo dítìte.
2Ki 4:35 A odvrátiv se, procházel se po domì jednak sem jednak tam; potom vstoupiv, rozprostøel se opìt nad ním. I kýchalo dítì až do sedmikrát, a otevøelo to dítì oèi své.
2Ki 4:36 Tedy zavolav Gézi, øekl: Zavolej Sunamitské. I zavolal jí. A když pøišla k nìmu, øekl jí: Vezmiž syna svého.
2Ki 4:37 Kteráž jakž vešla, padla k nohám jeho a poklonila se k zemi. I vzala syna svého a vyšla.
2Ki 4:38 Potom Elizeus navrátil se do Galgala. Byl pak hlad v té zemi, a synové proroètí sedìli pøed ním. I øekl mládenci svému: Pøistav hrnec veliký, a navaø kaše synùm prorockým.
2Ki 4:39 Protož vyšel jeden na pole, aby nasbíral zelin, a nalezl rév polní, a nasbíral z nìho tykví polních plnou sukni svou, a pøišed, skrájel to do hrnce, aby navaøil kaše; nebo neznali toho.
2Ki 4:40 I vylili mužùm tìm, aby jedli. Stalo se pak, když jedli tu kaši, že zkøikli a øekli: Smrt v hrnci, muži Boží! A nemohli jísti.
2Ki 4:41 Kterýžto øekl: Vezmìte mouky. Kteréž nasypav do hrnce, rozkázal vyliti lidu. I jedli, aniž co zlého bylo v hrnci.
2Ki 4:42 V tom muž pøišel z Balsalisa, kterýž pøinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvadceti chlebù jeèných, a klasù nových nevymnutých. I øekl: Dej lidu, a jedí.
2Ki 4:43 Odpovìdìl služebník jeho: Což to mám pøedložiti sto mužùm? Opìt øekl: Dej lidu, a pojedí. Nebo tak praví Hospodin: Jísti budou, a ještì zùstane.
2Ki 4:44 A tak pøedložil jim, i jedli, a zùstalo ještì vedlé øeèi Hospodinovy.
2Ki 5:1 Náman hejtman vojska krále Syrského, jsa muž veliký u pána svého, a osoba vzácná, skrze nìho zajisté dal Hospodin vysvobození zemi Syrské, ten, pravím, muž tak udatný byl malomocný.
2Ki 5:2 Byli pak vyšli z zemì Syrské lotøíkové, kteøíž zajali z zemì Izraelské dìveèku malou, a ta sloužila manželce Námanovì.
2Ki 5:3 Kteráž øekla paní své: Ó by pán mùj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaøí, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho.
2Ki 5:4 A on všed, oznámil pánu svému, øka: Takto a takto pravila dìveèka, kteráž jest z zemì Izraelské.
2Ki 5:5 Tedy øekl král Syrský: Jdi, vyprav se, a já pošli list králi Izraelskému. A odcházeje, vzal s sebou deset centnéøù støíbra a šest tisícù zlatých, nad to desatero roucho promìnné.
2Ki 5:6 I pøinesl list králi Izraelskému v tato slova: Hned, jakž tì dojde list tento, aj, poslal jsem k tobì Námana služebníka svého, abys ho uzdravil od malomocenství jeho.
2Ki 5:7 I stalo se, že když pøeèetl král Izraelský ten list, roztrhl roucho své a øekl: Zdali jsem já Bohem, abych mohl umrtviti a obživiti, že tento poslal ke mnì, abych uzdravil muže od malomocenství jeho? Nýbrž posuïte, prosím, a pohleïte, že pøíèiny hledá proti mnì.
2Ki 5:8 A když uslyšel Elizeus muž Boží, že roztrhl král Izraelský roucho své, poslal k králi, øka: Proè jsi roztrhl roucho své? Nech nyní pøijde ke mnì a zví, že jest prorok v Izraeli.
2Ki 5:9 A tak pøibral se Náman s jízdou svou a s vozy svými, a stál u dveøí domu Elizeova.
2Ki 5:10 Poslal pak k nìmu Elizeus posla, øka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordánì, a uzdraveno bude tìlo tvé, a èist budeš.
2Ki 5:11 Tedy rozhnìvav se Náman, bral se odtud a mluvil: Hle, øekl jsem u sebe, že jistotnì vyjde, a stoje, vzývati bude jméno Hospodina Boha svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé.
2Ki 5:12 Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, øeky Damašské, nad všecky vody Izraelské? Zdaliž bych se nemohl v nich zmýti, abych èist byl? A obrátiv se, jel s hnìvem.
2Ki 5:13 Ale pøistoupivše služebníci jeho, mluvili k nìmu a øekli: Otèe mùj, jakkoli velikou vìc prorok ten rozkázal by tobì, což bys nemìl uèiniti toho? Èím tedy více, když øekl: Umej se, a budeš èist.
2Ki 5:14 A protož sstoupiv, pohøížil se v Jordánì sedmkrát vedlé øeèi muže Božího. I uèinìno jest tìlo jeho jako tìlo dítìte malého, a oèištìn jest.
2Ki 5:15 A hned navrátil se k muži Božímu se vším komonstvem svým, a pøišed, stál pøed ním a øekl: Aj, již jsem poznal, že není Boha na vší zemi, jediné v Izraeli. Protož nyní vezmi, prosím, dary tyto od služebníka svého.
2Ki 5:16 On pak øekl: Živ jest Hospodin, pøed jehož oblíèejem stojím, že nic nevezmu. A aè ho nutil, aby vzal, však nikoli nechtìl.

2Ki 5:17 I øekl Náman: Tedy nic? Ale nech jest dáno, prosím, mnì služebníku tvému bøímì zemì na dva mezky; nebo nebude více obìtovati služebník tvùj zápalù aneb obìtí bohùm cizím, ale Hospodinu.
2Ki 5:18 V této však vìci odpus Hospodin služebníku tvému: Když vchází pán mùj do chrámu Remmon, aby se tam modlil, a on podpírá se na mou ruku, že i já skláním se v chrámì Remmon. Toho sklánìní mého v chrámì Remmon nech neváží, prosím, Hospodin služebníku tvému pøi té vìci.
2Ki 5:19 I øekl jemu: Jdi v pokoji. A když odjel od nìho nedaleko,
2Ki 5:20 V tom øekl Gézi služebník Elizea muže Božího: Hle, nedopustil pán mùj Námanovi Syrskému tomuto, aby dáti mìl z ruky své to, což pøivezl. Živ jest Hospodin, že pobìhnu za ním, a vezmu nìco od nìho.
2Ki 5:21 Protož bìžel Gézi za Námanem. A vida Náman bìžícího za sebou, rychle skoèil s vozu vstøíc jemu a øekl: Dobøe-li se dìje?
2Ki 5:22 A on odpovìdìl: Dobøe. Pán mùj poslal mne, a bych øekl: Aj, teï nyní pøišli ke mnì dva mládenci s hory Efraim z synù prorockých; dej jim medle centnéø støíbra a dvoje roucho promìnné.
2Ki 5:23 I øekl Náman: Radìji vezmi dva centnéøe. I pøinutil ho. A svázav dva centnéøe støíbra do dvou pytlù, a dvoje roucho promìnné, vložil to na dva pacholky své, kteøíž nesli pøed ním.
2Ki 5:24 A když pøišel na vrch, vzal to z rukou jejich, a složil v jednom domì, propustiv muže ty, kteøížto odešli.
2Ki 5:25 Sám pak všed, stál pøed pánem svým. I øekl mu Elizeus: Odkudžto, Gézi? Odpovìdìl: Nechodil služebník tvùj nikam.
2Ki 5:26 Kterýž øekl jemu: Zdaliž srdce mé nebylo pøi tom, když obrátil se muž s vozu svého vstøíc tobì? Zdaliž èas byl bráti støíbro aneb roucho, aneb olivoví a vinice, aneb stáda a voly, neb služebníky aneb dìvky?
2Ki 5:27 Protož malomocenství Námanovo pøichytí se tebe i semene tvého na vìky. I vyšel od tváøi jeho malomocný jako sníh.
2Ki 6:1 Øekli pak synové proroètí Elizeovi: Ej, teï místo toto, v nìmž bydlíme s tebou, jest nám tìsné.
2Ki 6:2 Medle, nech jdeme až k Jordánu, abychom vzali odtud jeden každý jedno døevo, a udìláme sobì tu místo, v nìmž bychom bydlili. Jimž øekl: Jdìte.
2Ki 6:3 I øekl jeden: Prosím, poï také s služebníky svými. Kterýž odpovìdìl: A já pùjdu.
2Ki 6:4 Takž šel s nimi. A když pøišli k Jordánu, sekali døíví.
2Ki 6:5 I stalo se, když jeden z nich podtínal døevo, že sekera spadla mu do vody. Tedy zkøikl a øekl: Ach, pane mùj, a ta ještì byla vypùjèená.
2Ki 6:6 Jemuž øekl muž Boží: Kamž jest upadla? I ukázal mu to místo. Kterýž uav døevo, uvrhl je tam, a uèinil, aby zplynula sekera.
2Ki 6:7 A øekl: Vezmi ji sobì. Kterýž vztáh ruku svou, vzal ji.
2Ki 6:8 Když pak král Syrský bojoval proti Izraelovi, a vešel v radu s služebníky svými, øka: Na tom a na tom místì položí se vojsko mé:
2Ki 6:9 Tedy poslal muž Boží k králi Izraelskému, øka: Viz, abys netáhl pøes to místo, nebo tam Syrští jsou v zálohách.
2Ki 6:10 Protož posílal král Izraelský na to místo, o kterémž mu byl øekl muž Boží, a vystøíhal ho, aby se ho šetøil a to nejednou ani dvakrát.
2Ki 6:11 A tak zkormoutil se v srdci svém král Syrský pro tu vìc, a svolav služebníky své, øekl jim: Proè mi neoznámíte, kdo z našich králi Izraelskému donáší?
2Ki 6:12 Jemuž øekl jeden z služebníkù jeho: Nikoli, pane mùj králi, ale Elizeus prorok, kterýž jest v Izraeli, oznamuje králi Izraelskému slova, kteráž ty mluvíš v nejtajnìjším pokoji svém.
2Ki 6:13 Kterýž øekl: Jdìte a vizte, kde jest, abych poslal a jal jej. I oznámeno jemu tìmito slovy: Hle, jest v Dotain.
2Ki 6:14 Protož poslal tam konì a vozy a vojsko veliké. Kteøíž pøitáhše v noci, oblehli mìsto.
2Ki 6:15 Vstav pak ráno služebník muže Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíèilo mìsto, koni i vozové. I øekl služebník ten jeho k nìmu: Ach, pane mùj, což budeme dìlati?
2Ki 6:16 Kterýž odpovìdìl: Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.
2Ki 6:17 I modlil se Elizeus a øekl: Ó Hospodine, otevøi, prosím, oèi jeho, aby vidìl. A tak otevøel Hospodin oèi služebníka toho, a vidìl, a aj, hora ta plná koòù, a vozové ohniví okolo Elizea.
2Ki 6:18 A když nepøátelé táhli k nìmu, modlil se Elizeus Hospodinu a øekl: Poraz, prosím, národ tento slepotou. I porazil je slepotou vedlé øeèi Elizeovy.
2Ki 6:19 V tom øekl jim Elizeus: Není to ta cesta, ani to mìsto. Poïte za mnou, a dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž je vedl do Samaøí.
2Ki 6:20 I stalo se, když vešli do Samaøí, že øekl Elizeus: Ó Hospodine, otevøi oèi tìchto, a vidí. Tedy otevøel Hospodin oèi jejich, a vidìli, že jsou u prostøed Samaøí.
2Ki 6:21 Øekl pak král Izraelský Elizeovi, když je uzøel: Mám-liž je zmordovati, otèe mùj?
2Ki 6:22 Odpovìdìl on: Nemorduj. Zdaliž jsi je zjímal meèem svým a luèištìm svým, abys je zmordoval? Dej jim chleba a vody, a jedí a pijí, a navrátí se ku pánu svému.
2Ki 6:23 A tak pøipravil jim hojnost velikou, a když pojedli a napili se, propustil je. Oni pak navrátili se ku pánu

svému, aniž kdy více potom lotøíkové Syrští vskakovali do zemì Izraelské.
2Ki 6:24 Stalo se potom, že shromáždil Benadad král Syrský všecka vojska svá, a pøitáh, oblehl Samaøí.
2Ki 6:25 Proèež byl hlad veliký v Samaøí; nebo aj, tak dlouho obleženo bylo, až hlava oslová byla za osmdesáte støíbrných, a èvrtý díl míry káb trusù holubích za pìt støíbrných.
2Ki 6:26 I pøihodilo se, když král Izraelský šel po zdi, žena jedna zvolala k nìmu, økuci: Spomoz mi, pane mùj králi.
2Ki 6:27 Kterýž øekl: Jestli nespomùže Hospodin, odkud já mám pomoci tobì? Zdali z humna aneb z presu?
2Ki 6:28 Øekl jí ještì král: Cožtì pak? Kteráž odpovìdìla: Žena tato øekla mi: Dej syna svého, abychom ho dnes snìdly, zítra také sníme syna mého.
2Ki 6:29 I uvaøily jsme syna mého, a snìdly jsme jej. Potom druhého dne øekla jsem jí: Dej syna svého, abychom ho snìdly. Ale ona skryla syna svého.
2Ki 6:30 A když uslyšel král slova ženy té, roztrhl roucha svá. (Když pak on šel po zdi, vidìl lid, an pytel byl na tìle jeho zespod.)
2Ki 6:31 Protož øekl král: Toto mi uèiò Bùh a toto pøidej, jestliže zùstane hlava Elizea syna Safatova na nìm dnes.
2Ki 6:32 (Elizeus pak sedìl v domì svém, a starší s ním sedìli.) I poslal jednoho z pøístojících svých, a prvé než pøišel posel ten k nìmu, již byl øekl starším: Nevíte-liž, že poslal ten syn vražedlníkùv, aby sal hlavu mou? Šetøtež, když by vcházel ten posel, zavøete dvéøe a odstrète jej ode dveøí. Zdaliž i dusání noh pána jeho není za ním?
2Ki 6:33 A když on ještì mluvil s nimi, hle, posel pøicházel k nìmu, a øekl: Aj, toto zlé jest od Hospodina, což mám déle èekati na nìj?
2Ki 7:1 Øekl pak Elizeus: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví Hospodin: O tomto èasu zítra míra mouky bìlné bude za lot støíbra, a dvì míry jeèmene za lot støíbra v bránì Samaøské.
2Ki 7:2 I odpovìdìl muži Božímu jeden z knížat, na jehož ruku král zpoléhal, a øekl: Kdyby otevøel Hospodin prùduchy nebeské, zdali by to býti mohlo? Kterýž øekl: Aj, uzøíš oèima svýma, ale nebudeš jísti z toho.
2Ki 7:3 Byli pak u vrat brány èetyøi muži malomocní, kteøíž øekli jeden druhému: Co tu sedíme, až bychom zemøíti musili?
2Ki 7:4 Díme-li: Poïme do mìsta, hlad jest v mìstì, i zemøeme tam; pakli zde zùstaneme, také zemøeme. Protož nyní poïte, a utecme do vojska Syrských. Budou-li nás živiti, zùstaneme živi; pakli nás zbijí, též zemøeme.
2Ki 7:5 Vstavše tedy v soumrak, aby šli k vojsku Syrských, pøišli až k kraji ležení Syrského, a hle, nebylo tu žádného.
2Ki 7:6 Nebo Pán uèinil to, aby slyšelo vojsko Syrské hømot vozù a zvuk koòù, a tak hluk vojska velikého. I øekli jeden druhému: Hle, ze mzdy najal proti nám král Izraelský krále Hetejské a krále Egyptské, aby pøipadli na nás.
2Ki 7:7 A vstavše, utekli v soumrak a nechali tu stanù svých, a koòù svých i oslù svých, a ležení, tak jakž bylo, a utekli pro zachování života svého.
2Ki 7:8 Když tedy pøišli malomocní ti na kraj ležení, všedše do jednoho stanu, jedli a pili, a pobravše v nìm støíbro a zlato i roucha, odešli a schovali. Opìt navrátivše se, vešli do jiného stanu a pobrali v nìm, a odšedše, schovali.
2Ki 7:9 I øekli vespolek: Nedobøe dìláme. Den tento jest den dobrých novin, a my mlèíme. Budeme-li èekati až do svitání, postihne nás nepravost; protož nyní poïte, vejdouce, oznamme to domu královskému.
2Ki 7:10 A pøišedše, volali na branné mìsta, a povìdìli jim, økouce: Pøišli jsme do ležení Syrského, a aj, nebylo tam žádného, ani hlasu lidského, kromì koní pøivázaných a oslù pøivázaných, a stanù, jakž prvé byli.
2Ki 7:11 I volal ten na jiné branné, a ti ohlásili to po všem domì královském.
2Ki 7:12 Vstav tedy král v noci, øekl služebníkùm svým: Povím vám nyní, co jsou nám udìlali Syrští. Vìdí, že jsme hladovití, protož vyšli z ležení, aby se skryli v poli, økouce: Když vyjdou z mìsta, zjímáme je živé a vejdeme do mìsta.
2Ki 7:13 K tomu odpovídaje jeden z služebníkù jeho, øekl: Nech, prosím, vezmou pìt koní z tìch, kteøíž pozùstali v mìstì. (Hle, oni jsou jako i všecko množství Izraelské, jenž zùstali v nìm, hle, jsou jako všecko množství Izraelské, kteréž již hyne.) Ty pošleme a pøezvíme.
2Ki 7:14 A tak vzali dva koní vozní, kteréž poslal král za vojskem Syrským, øka: Jdìte a vizte.
2Ki 7:15 I jeli za nimi až k Jordánu, a aj, po vší té cestì plno bylo šatù a nádob, kteréž metali od sebe Syrští, splašeni jsouce. Tedy navrátivše se poslové, oznámili to králi.
2Ki 7:16 Protož vyšed lid, vzebral ležení Syrské. A byla míra mouky bìlné za lot, a dvì míry jeèmene za lot vedlé øeèi Hospodinovy.
2Ki 7:17 Král pak byl ustanovil to kníže, na jehož ruku zpoléhal, u brány. Kteréhož pošlapal lid v bránì, tak že umøel, vedlé øeèi muže Božího, kterouž mluvil, když král k nìmu byl sešel.
2Ki 7:18 A stalo se tak, jakž mluvil muž Boží králi, øka: Dvì míry jeèmene budou za lot støíbra, a míra mouky bìlné za lot støíbra zítra o tomto èasu v bránì Samaøské.

2Ki 7:19 K èemuž bylo odpovìdìlo kníže muži Božímu, a øeklo: Kdyby otevøel Hospodin prùduchy nebeské, zdali by to podlé øeèi této býti mohlo? Jemuž on øekl: Aj, ty uzøíš oèima svýma, ale z toho jísti nebudeš.
2Ki 7:20 A tak se stalo jemu; nebo pošlapal ho lid v bránì, tak že umøel.
2Ki 8:1 Mluvil pak Elizeus k ženì té, jejíhož byl syna vzkøísil, øka: Vstaò a jdi, ty i èeled tvá, a buï pohostinu, kdežkoli budeš moci byt míti; nebo zavolal Hospodin hladu, a pøijde na zemi za sedm let.
2Ki 8:2 Vstavši tedy žena, uèinila vedlé øeèi muže Božího, a odešla s èeledí svou, a bydlila pohostinu v zemi Filistinských sedm let.
2Ki 8:3 I stalo se, že když pominulo tìch sedm let, navrátila se ta žena z zemì Filistinské, a šla, aby prosila krále za dùm svùj a za pole své.
2Ki 8:4 Mezi tím král mluvil s Gézi, služebníkem muže Božího, øka: Vypravuj mi medle o všech vìcech velikých, kteréž èinil Elizeus.
2Ki 8:5 A když on vypravoval králi, kterak obživil mrtvého, aj žena, jejíhož syna vzkøísil, prosila krále za dùm svùj a za pole své. I øekl Gézi: Pane mùj králi, to jest ta žena, a tento syn její, kteréhož vzkøísil Elizeus.
2Ki 8:6 Tedy tázal se král ženy, kteráž vypravovala jemu. I poruèil král komorníku jednomu, øka: A jsou navráceny všecky vìci, kteréž byly její, i všecky užitky pole, ode dne, v nìmž opustila zemi, až po dnes.
2Ki 8:7 Potom pøišel Elizeus do Damašku, král pak Syrský Benadad stonal. I oznámeno jemu tìmito slovy: Pøišel muž Boží sem.
2Ki 8:8 I øekl král Hazaelovi: Vezmi v ruce své dar, a jdi vstøíc muži Božímu, a zeptej se Hospodina skrze nìho, øka: Povstanu-li z nemoci této?
2Ki 8:9 A tak šel Hazael vstøíc jemu, vzav s sebou dar, a všeliké vìci výborné Damašské, bøemena na èty øidcíti velbloudích, a pøišed, stál pøed ním a øekl: Syn tvùj Benadad, král Syrský, poslal mne k tobì, øka: Povstanu-li z nemoci této?
2Ki 8:10 Odpovìdìl mu Elizeus: Jdi, povìz jemu: Zajisté mohl bys živ zùstati. Ale Hospodin mi ukázal, že jistotnì umøe.
2Ki 8:11 V tom promìniv muž Boží tváø svou, ukázal se k nìmu neochotnì a plakal.
2Ki 8:12 Jemuž øekl Hazael: Proè pán mùj pláèe? Odpovìdìl: Proto že vím, co zlého ty uèiníš synùm Izraelským. Pevnosti jejich spálíš a mládence jejich zmorduješ meèem, a nemluvòátka jejich rozrážeti budeš, a tìhotné jejich zroztínáš.
2Ki 8:13 I øekl Hazael: I což jest služebník tvùj pes, aby uèiniti mohl vìc tak velikou? Odpovìdìl Elizeus: Ukázal tì mi Hospodin, že budeš králem Syrským.
2Ki 8:14 A odšed od Elizea, pøišel ku pánu svému. Kterýž øekl jemu: Což øekl Elizeus? Odpovìdìl: Pravil mi, že bys mohl živ zùstati.
2Ki 8:15 I stalo se nazejtøí, že vzal koberec, a namoèiv jej v vodì, prostøel jej na tváø jeho. I umøel, a kraloval Hazael místo nìho.
2Ki 8:16 Léta pak pátého Jorama, syna Achabova krále Izraelského, a Jozafata krále Judského, poèal kralovati Jehoram, syn Jozafatùv král Judský.
2Ki 8:17 Ve dvou a tøidcíti letech byl, když poèal kralovati, a kraloval osm let v Jeruzalémì.
2Ki 8:18 A chodil po cestì králù Izraelských, tak jako èinil dùm Achabùv; nebo mìl dceru Achabovu za manželku. Takž èinil zlé vìci pøed oèima Hospodinovýma.
2Ki 8:19 Hospodin však nechtìl zahladiti Judy pro Davida služebníka svého, jakž mu byl zaslíbil, že dá jemu svíci i synùm jeho po všecky dny.
2Ki 8:20 Ve dnech jeho odstoupil Edom od království Judského, a ustanovili nad sebou krále.
2Ki 8:21 Tou pøíèinou táhl Jehoram do Seir, i všickni vozové s ním. A vstav v noci, porazil Idumejské, kteøíž jej byli obklíèili, i hejtmany vozù, a lid utekl do stanù svých.
2Ki 8:22 Však pøedce odstoupil Edom od království Judského až do tohoto dne. Takž odstoupilo i Lebno téhož èasu.
2Ki 8:23 O jiných pak vìcech Jehoramových, a o všem, cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 8:24 I usnul Jehoram s otci svými, a pochován jest s otci svými v mìstì Davidovì, kraloval pak Ochoziáš syn jeho místo nìho.
2Ki 8:25 Léta dvanáctého Jorama syna Achabova, krále Izraelského, poèal kralovati Ochoziáš syn Jehorama, krále Judského.
2Ki 8:26 Ve dvamecítma letech byl Ochoziáš, když poèal kralovati, a kraloval jeden rok v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Atalia, dcera Amri krále Izraelského.
2Ki 8:27 A chodil cestou domu Achabova, èinì, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, jako i dùm Achabùv, nebo byl zetìm domu Achabova.
2Ki 8:28 Proèež vycházel s Joramem synem Achabovým, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému, do Rámot Galád; ale porazili Syrští Jorama.
2Ki 8:29 A tak navrátil se král Joram, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. Ochoziáš pak syn Jehorama, krále Judského, pøijel, aby navštívil Jorama

syna Achabova v Jezreel; nebo tam nemocen byl.
2Ki 9:1 Prorok pak Elizeus povolal jednoho z synù prorockých, a øekl jemu: Pøepaš bedra svá, a vezmi tuto nádobku oleje do ruky své, a jdi do Rámot Galád.
2Ki 9:2 A když tam pøijdeš, uzøíš tam Jéhu, syna Jozafata syna Namsi. K nìmuž když pøijdeš, vyvoláš ho z prostøedku bratøí jeho, a uvedeš ho do nejtajnìjšího pokojíku.
2Ki 9:3 A vezma nádobku oleje, vyleješ na hlavu jeho a díš: Toto praví Hospodin: Pomazuji tebe za krále nad Izraelem. A hned otevra dvéøe, utec a nemeškej se.
2Ki 9:4 I odšel mládenec ten služebník prorokùv do Rámot Galád.
2Ki 9:5 A když pøišel, aj, knížata vojska sedìli. I øekl: Mám nìco povìdíti, ó kníže. I øekl Jéhu: Komu ze všech nás? Odpovìdìl: Tobì, ó kníže.
2Ki 9:6 Vyvstav tedy, všel do vnitøku. I vylil olej na hlavu jeho a øekl jemu: Toto praví Hospodin, Bùh Izraelský: Pomazuji tebe za krále nad lidem Hospodinovým, nad Izraelem.
2Ki 9:7 A zmorduješ dùm Achaba pána svého; nebo pomstím krve služebníkù svých proroků, a krve všech služebníkù Hospodinových z ruky Jezábel.
2Ki 9:8 A tak zahyne všecken dùm Achabùv, a vypléním z domu Achabova moèícího na stìnu, a zajatého i zanechaného v Izraeli.
2Ki 9:9 Uèiním zajisté domu Achabovu, jako domu Jeroboámovu syna Nebatova, a jako domu Bázy syna Achiášova.
2Ki 9:10 Jezábel pak sežerou psi na poli Jezreel, a nebude, kdo by ji pochoval. A rychle otevøev dvéøe, utekl.
2Ki 9:11 A když Jéhu vyšel k služebníkùm pána svého, øekl mu jeden: Dobøe-li se dìje? Proè pøišel ten blázen k tobì? Odpovìdìl jim: Vy znáte èlovìka i øeè jeho.
2Ki 9:12 I øekli: Klam jest, povìz nám medle. Kterýž øekl: Takto a takto mluvil mi, øka: Toto praví Hospodin: Pomazuji tì za krále nad Izraelem.
2Ki 9:13 Tedy rychle vzali jeden každý roucho své, a prostøeli pod nìj na nejvyšším stupni, a troubíce v troubu, pravili: Kraluje Jéhu.
2Ki 9:14 Zatím spuntoval se Jéhu syn Jozafata, syna Namsi, proti Joramovi, (když Joram ostøíhaje Rámot Galád spolu se vším Izraelem, pøed Hazaelem králem Syrským,
2Ki 9:15 Navrátil se byl Joram král, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští, když bojoval proti Hazaelovi králi Syrskému). A øekl Jéhu: Vidí-li se vám, nech nevychází žádný z mìsta, kterýž by šel a oznámil to v Jezreel.
2Ki 9:16 I vsedl na vùz Jéhu a jel do Jezreel, nebo Joram ležel tam. Ochoziáš také král Judský pøijel byl, aby navštívil Jorama.
2Ki 9:17 V tom strážný, kterýž stál na vìži v Jezreel, když vidìl houf Jéhu pøicházející, øekl: Vidím jakýsi houf. I øekl Joram: Povolej jízdného, a pošli vstøíc jim, aby se otázal: Jest-li pokoj?
2Ki 9:18 I vyjel jízdný proti nim a øekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpovìdìl Jéhu: Co tobì do pokoje? Jeï za mnou. Protož oznámil to strážný, øka: Pøijel posel až k nim, ale nevracuje se.
2Ki 9:19 Ještì poslal druhého jízdného. Kterýž pøijel k nim a øekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpovìdìl Jéhu: Co tobì do pokoje? Jeï za mnou.
2Ki 9:20 Opìt oznámil to strážný, øka: Pøijel až k nim, ale nevrací se. Pøíjezd pak jest jako pøíjezd Jéhu syna Namsi; nebo vztekle jede.
2Ki 9:21 Tedy øekl Joram: Zapøáhni. I zapøáhl k vozu jeho. Takž vyjel Joram král Izraelský a Ochoziáš král Judský, každý na voze svém, a vyjevše proti Jéhu, potkali se s ním na poli Nábota Jezreelského.
2Ki 9:22 I stalo se, když uzøel Joram Jéhu, že øekl: Jest-liž pokoj, Jéhu? Odpovìdìl: Jaký pokoj, ponìvadž ještì smilství Jezábel matky tvé a kouzelnictví její velmi mnohá trvají?
2Ki 9:23 Proèež obrátiv se Joram, utíkal a øekl Ochoziášovi: Zrada, Ochoziáši!
2Ki 9:24 Ale Jéhu pochytiv luèištì, postøelil Jorama mezi ramenem jeho, tak že støela pronikla srdce jeho. I padl na voze svém.
2Ki 9:25 Zatím øekl Jéhu Badakerovi, hejtmanu svému: Vezma, povrz jej na pole Nábota Jezreelského; nebo pamatuješ, když jsme já a ty jeli spolu za Achabem otcem jeho, že Hospodin vynesl proti nìmu pohrùžku tuto, øka:
2Ki 9:26 Zajisté krve Nábotovy a krve synù jeho, kterouž jsem vidìl vèera, øekl Hospodin, pomstím na tobì na poli tomto. Hospodin to øekl, nyní tedy vezma, povrz jej na pole, vedlé øeèi Hospodinovy.
2Ki 9:27 Ochoziáš pak král Judský uzøev to, utíkal cestou k domu zahradnímu. Ale honil ho Jéhu a øekl: I toho zabíte na voze jeho. Takž ho ranili, když vyjíždìl k Guru, kteréž jest podlé Jibleam. I utekl do Mageddo a tam umøel.
2Ki 9:28 Kteréhož vloživše na vùz služebníci jeho, vezli jej do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobì jeho s otci jeho v mìstì Davidovì.
2Ki 9:29 Léta jedenáctého Jorama syna Achabova poèal kralovati Ochoziáš nad Judou.
2Ki 9:30 Potom Jéhu pøijel do Jezreel. O èemž když uslyšela Jezábel, ulíèila tváø svou, a ozdobila hlavu svou,

a vyhlédala z okna.
2Ki 9:31 A když Jéhu jel skrze bránu, øekla: Jest-li pokoj, ó Zamri, mordéøi pána svého?
2Ki 9:32 On pak pozdvih tváøi své k oknu, øekl: Kdo drží se mnou, kdo? I vyhlédli na nìj dva èi tøi komorníci její.
2Ki 9:33 Jimž øekl: Svrzte ji. Kteøížto svrhli ji. I pokropena jest krví její stìna i koni; a tak pošlapal ji.
2Ki 9:34 A když pøijel, jedl a pil, a øekl: Pohleïte již na tu zloøeèenou a pochovejte ji, neb jest dcera královská.
2Ki 9:35 Protož odšedše, aby ji pochovali, nenalezli z ní než leb a nohy a dlanì rukou.
2Ki 9:36 A navrátivše se, povìdìli jemu. Kterýž øekl: Slovo Hospodinovo jest, kteréž mluvil skrze služebníka svého, Eliáše Tesbitského, øka: Na poli Jezreel žráti budou psi tìlo Jezábel.
2Ki 9:37 Budiž tedy tìlo Jezábel na poli Jezreel, jako hnùj na svrchku pole, tak aby žádný neøekl: Tato jest Jezábel.
2Ki 10:1 Mìl pak Achab sedmdesáte synù v Samaøí. I napsal Jéhu list, a poslal jej do Samaøí k knížatùm Jezreelským, starším, a kteøíž chovali syny Achabovy, s tímto poruèením:
2Ki 10:2 Hned jakž vás dojde list tento, ponìvadž u vás jsou synové pána vašeho, jsou i vozové u vás, i koni, i mìsto hrazené a zbroj,
2Ki 10:3 Vybeøte nejlepšího a nejzpùsobnìjšího z synù pána svého, a posaïte na stolici otce jeho, a bojujte za dùm pána svého.
2Ki 10:4 Kteøíž bojíce se náramnì, pravili: Aj, dva králové neostáli pøed ním, a kterak my ostojíme?
2Ki 10:5 A tak poslal ten, kterýž byl ustanoven nad domem, a kterýž ustanoven byl nad mìstem, i starší, a kteøíž chovali syny Achabovy, k Jéhu, økouce: Služebníci tvoji jsme, a všecko, což nám rozkážeš, uèiníme. Neustanovíme žádného krále; což se tobì dobøe líbí, uèiò.
2Ki 10:6 I napsal k nim list po druhé, øka: Jste-li moji a hlasu mého posloucháte-li, vezmouce hlavy všech synù pána svého, pøiïte ke mnì zítra o tomto èasu do Jezreel. (Synù pak královských bylo sedmdesáte mužù u nejpøednìjších v mìstì, kteøíž chovali je.)
2Ki 10:7 Tedy stalo se, jakž jich došel list ten, že zjímali syny královské, a zbili sedmdesáte mužù, a vkladše hlavy jejich do košù, poslali je k nìmu do Jezreel.
2Ki 10:8 A pøišed posel, oznámil jemu, øka: Pøinesli hlavy synù královských. A on øekl: Sklaïte je na dvì hromady u vrat brány až do jitra.
2Ki 10:9 Potom ráno vyšed, postavil se a øekl všemu lidu: Spravedliví jste vy. Aj, já spuntoval jsem se proti pánu svému a zabil jsem jej; kdo by pobil tyto všecky?
2Ki 10:10 Vìztež nyní, že nepochybilo nižádné slovo Hospodinovo, kteréž mluvil Hospodin proti domu Achabovu, ale vykonal Hospodin to, což byl mluvil skrze služebníka svého Eliáše.
2Ki 10:11 A tak pobil Jéhu všecky, kteøíž pozùstali z domu Achabova v Jezreel, i všecky nejpøednìjší jeho, i známé jeho, i knìží jeho, tak že nezùstalo z nich žádného živého.
2Ki 10:12 Potom vstav, odebral se a jel do Samaøí, a již byl v Betekedu pastýøù na cestì.
2Ki 10:13 I nalezl tam Jéhu bratøí Ochoziáše, krále Judského, a øekl: Kdo jste vy? Odpovìdìli: Jsme bratøí Ochoziášovi a jdeme, abychom pozdravili synù králových a synù královny.
2Ki 10:14 Tedy øekl: Zjímejte je živé. I zjímali je živé, a pobili je u èisterny v Betekedu, èetyøidceti a dva muže, a nezùstal z nich žádný.
2Ki 10:15 Potom bera se odtud, nalezl Jonadaba syna Rechabova, kterýž se s ním potkal, a pozdravil ho. I øekl jemu: Jest-liž srdce tvé pøímé, jako jest srdce mé s srdcem tvým? Odpovìdìl Jonadab: Jest, arci jest. Øekl Jéhu: Podejž mi ruky své. I podal mu ruky své. A on kázal mu vsednouti k sobì na vùz,
2Ki 10:16 A øekl: Pojeï se mnou, a viz horlivost mou pro Hospodina. A tak vezli jej na voze jeho.
2Ki 10:17 Když pak pøijel do Samaøí, pobil všecky, kteøíž byli pozùstali z domu Achabova v Samaøí, a vyhladil jej vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil k Eliášovi.
2Ki 10:18 Zatím shromáždiv Jéhu všecken lid, øekl jim: Achab málo sloužil Bálovi, Jéhu bude mu více sloužiti.
2Ki 10:19 Protož nyní všecky proroky Bálovy, všecky služebníky jeho, a všecky knìží jeho svolejte ke mnì, a žádný tam nezùstává; nebo velikou obìt budu obìtovati Bálovi. Kdož by koli nebyl pøítomen, nezùstane živ. Ale Jéhu èinil to chytøe, aby vyhladil ctitele Bálovy.
2Ki 10:20 Øekl také Jéhu: Zasvìte svátek Bálovi. I prohlásili jej.
2Ki 10:21 Rozeslal zajisté Jéhu po vší zemi Izraelské. I sešli se všickni ctitelé Bálovi, tak že nezùstalo ani jednoho, ještо by nepøišel. A když vešli do domu Bálova, naplnìn jest dùm Bálùv, od jednoho konce až do druhého.
2Ki 10:22 Tedy øekl tomu, kterýž vládl rouchem: Vynes roucha všechnìm ctitelùm Bálovým. I pøinesl jim roucha.
2Ki 10:23 Potom všel i Jéhu a Jonadab syn Rechabùv do domu Bálova, a øekl ctitelùm Bálovým: Vyhledejte a vizte, a není zde s vámi nìkdo z ctitelù Hospodinových, kromì samých ctitelù Bálových.
2Ki 10:24 A tak vešli, aby obìtovali obìti a zápaly. Jéhu pak postavil sobì vnì osmdesáte mužù, jimž byl øekl:

Jestliže kdo uteèe z lidí tìch, kteréž já uvozuji vám v ruce vaše, život váš za život jeho.
2Ki 10:25 I stalo se, když knìz dokonal obìtování zápalu, øekl Jéhu drabantùm a hejtmanùm: Vejdìtež a zbíte je, a žádný neuchází. Kteøížto pobili je ostrostí meèe, a rozmetali tìla jejich drabanti a hejtmané. Potom šli dále do každého mìsta, kdež byl dùm Bálùv,
2Ki 10:26 A vymítajíce modly z domu Bálova, pálili je.
2Ki 10:27 Zkazili také modlu Bálovu, a zboøivše dùm jeho, nadìlali z nìho záchodù až do dnešního dne.
2Ki 10:28 A tak vyplénil Jéhu Bále z lidu Izraelského.
2Ki 10:29 A však proto od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele, neodstoupil Jéhu, totiž od tìch telat zlatých, kteráž byla v Bethel a v Dan.
2Ki 10:30 Tedy øekl Hospodin Jéhu: Ponìvadž jsi snažnì vykonal to, což dobrého jest pøed oèima mýma, a všecky vìci, kteréž jsem mìl v srdci svém, uèinil jsi domu Achabovu, synové tvoji až do ètvrtého pokolení sedìti budou na stolici Izraelské.
2Ki 10:31 Ale Jéhu nebyl toho pilen, aby chodil v zákonì Hospodina, Boha Izraelského, celým srdcem svým, aniž odstoupil od høíchù Jeroboáma, kterýž byl uvedl v høíchy lid Izraelský.
2Ki 10:32 Za tìch dnù poèal Hospodin zmenšovati Izraele; nebo je porazil Hazael po všech konèinách Izraelských,
2Ki 10:33 Od Jordánu, proti východu slunce, všecku zemi Galád, Gádovu a Rubenovu i Manassesovu, od Aroer, kteréž jest pøi potoku Arnon, tak Galád jako Bázan.
2Ki 10:34 O jiných vìcech Jéhu, a cožkoli èinil, i o vší síle jeho, sepsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 10:35 I usnul Jéhu s otci svými, a pochovali jej v Samaøí, a kraloval Joachaz syn jeho místo nìho.
2Ki 10:36 Dnù pak, v nichž kraloval Jéhu nad lidem Izraelským v Samaøí, bylo let osmmecítma.
2Ki 11:1 Atalia pak matka Ochoziášova viduci, že umøel syn její, vstavši, pomordovala všecko símì královské.
2Ki 11:2 Ale Jozaba dcera krále Jehorama, sestra Ochoziášova, vzala Joasa syna Ochoziášova, a ukradši ho z prostøedku synù královských, kteøíž mordováni byli, skryla jej i s chùvou jeho v pokoji, kdež lùže byla. A tak skryli ho pøed Atalií, a není zamordován.
2Ki 11:3 I byl s ní v domì Hospodinovì tajnì za šest let, v nichž Atalia kralovala nad zemí.
2Ki 11:4 Léta sedmého poslav Joiada, povolal setníkù, hejtmanù a drabantù. I uvedl je k sobì do domu Hospodinova, a uèinil s nimi smlouvu, a zavázav je pøísahou v domì Hospodinovì, ukázal jim syna králova.
2Ki 11:5 A pøikázal jim, øka: Tato jest vìc, kterouž uèiníte: Tøetí díl vás, kteøíž pøicházíte v sobotu, a držíte stráž, bude pøi domì královì,
2Ki 11:6 A díl tøetí bude u brány Sur, a tøetí díl bude u brány za drabanty, a budete stráž držeti, ostøíhajíce domu tohoto pøed outokem.
2Ki 11:7 Vy pak všickni, kteøíž byste odjíti mìli v sobotu, po vykonání povinnosti pøi domì Hospodinovì, ve dvì poboèní stráže rozdìlení, buïte pøi králi.
2Ki 11:8 A tak obstoupíte krále vùkol, jeden každý majíce braò svou v rukou svých. Kdož by pak šel do šiku vašeho, a umøe; a budete pøi králi, když bude vycházeti i když bude vcházeti.
2Ki 11:9 Protož uèinili setníci ti všecky vìci tak, jakž byl rozkázal Joiada knìz, a vzavše jeden každý muže své, kteøíž pøicházeli v sobotu a kteøíž odcházeli v sobotu, pøišli k Joiadovi knìzi.
2Ki 11:10 I dal knìz setníkùm kopí a pavézy, kteréž byly Davida krále, a kteréž byly v domì Hospodinovì.
2Ki 11:11 Stáli pak ti drabanti, jeden každý držíce braò svou v ruce své, od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáøi a proti domu pøi králi vùkol.
2Ki 11:12 Tedy vyvedl syna králova, a vstavil na nìj korunu a ozdobu. I ustanovili jej králem a pomazali ho, a plésajíce rukama, øíkali: Živ buï král!
2Ki 11:13 V tom uslyševši Atalia hluk plésajícího lidu, vešla k lidu do domu Hospodinova.
2Ki 11:14 A když pohledìla, a aj, král stál na místì vyšším, vedlé obyèeje s knížaty, a trouby byly pøed králem, a všecken lid zemì byl vesel, i troubili v trouby. Tedy roztrhla Atalia roucho své a zkøikla: Spiknutí, spiknutí!
2Ki 11:15 Protož rozkázal Joiada knìz tìm setníkùm ustaveným nad vojskem, øka jim: Puste ji prostøedkem øadu, a i toho, kdož by za ní šel, zabíte meèem. Nebo byl øekl knìz: A není zabita v domì Hospodinovì.
2Ki 11:16 I pustili ji. Ale když pøišla na cestu, kudy koni vcházejí do domu královského, tu jest zabita.
2Ki 11:17 Tedy uèinil Joiada smlouvu mezi Hospodinem a mezi králem, i mezi lidem, aby byli lid Hospodinùv; též mezi králem a mezi lidem.
2Ki 11:18 Potom šel všecken lid zemì do domu Bálova, a zboøili jej, i oltáøe jeho a obrazy jeho v kusy stroskotali; Matana také knìze Bálova zabili pøed oltáøi. Knìz pak znovu naøídil pøisluhující v domì Hospodinovì.
2Ki 11:19 A pojav ty setníky a hejtmany, i drabanty se vším lidem zemì, provázeli krále z domu Hospodinova, a pøišli cestou k bránì drabantù do domu královského. Kdežto posadil se na stolici královské.
2Ki 11:20 I veselil se všecken lid zemì, a mìsto se upokojilo. Atalii pak zabili meèem u domu královského.
2Ki 11:21 A byl Joas v sedmi letech, když poèal kralovati.
2Ki 12:1 Léta sedmého Jéhu poèal kralovati Joas, a kraloval ètyøidceti let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Sebia z Bersabé.

2Ki 12:2 I èinil Joas, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýma po všecky dny své, pokudž ho vyuèoval Joiada knìz.
2Ki 12:3 A však výsosti nebyly zkaženy, ještì lid obìtoval a kadil na tìch výsostech.
2Ki 12:4 Øekl pak Joas knìžím: Všecky peníze svaté, kteréž se vnášejí do domu Hospodinova, totiž peníze tìch, kteøíž jdou v poèet, a peníze ceny za osobu jednoho každého, a všecky peníze, kteréž by kdo dobrovolnì uložil dáti do domu Hospodinova,
2Ki 12:5 Vezmou knìží k sobì, jeden každý od známého svého, a oni opraví zboøeniny domu všudy, kdež by bylo zboøení.
2Ki 12:6 Stalo se potom léta dvadcátého tøetího krále Joasa, když ještì neopravili knìží zboøenin chrámových,
2Ki 12:7 Že povolal král Joas Joiady knìze i jiných knìží, a øekl jim: Proè neopravujete zboøenin chrámových? Protož nyní nepøijímejte penìz od známých svých, ale na zboøeniny domu dávejte je.
2Ki 12:8 Jemuž povolivše knìží, nebrali penìz od lidu, ani neopravovali domu.
2Ki 12:9 Protož Joiada knìz vzav jednu truhlici, udìlal díru v víku jejím, a postavil ji vedlé oltáøe po pravé stranì, kudy se vchází do domu Hospodinova. I postavili tu knìží ostøíhající prahu i všech penìz, kteréž vnášíny byly do domu Hospodinova.
2Ki 12:10 A když rozumìli, že by mnoho penìz bylo v truhlici, tedy pøicházel kancléø královský a knìz nejvyšší, a sèetše, schovávali ty peníze, kteréž se nalézaly v domì Hospodinovì.
2Ki 12:11 Odkudž vydávali peníze hotové v ruce øemeslníkù postavených nad dílem domu Hospodinova, a ti obraceli je na tesaøe a dìlníky, kteøíž opravovali dùm Hospodinùv,
2Ki 12:12 Totiž na zedníky a kameníky, a k jednání døíví i tesaného kamení, aby opraveny byly zboøeniny domu Hospodinova, i na všecko to, což obráceno mìlo býti na dùm k opravì jeho.
2Ki 12:13 A však nebylo dìláno do domu Hospodinova èíší støíbrných, žaltáøù, kotlíkù, trub a žádné nádoby zlaté, ani nádoby støíbrné z penìz, kteréž pøinášíny byly do domu Hospodinova,
2Ki 12:14 Ale tìm, kteøíž pøedstaveni byli nad dílem, dávali je, a opravovali na nì dùm Hospodinùv.
2Ki 12:15 Aniž žádali poètu od mužù tìch, jimž v ruce peníze dávali, aby platili dìlníkùm; nebo vìrnì dìlali.
2Ki 12:16 Penìz za vinu, a penìz za høíchy nebylo vnášíno do domu Hospodinova; knìžím se dostávaly.
2Ki 12:17 Tedy vytáhl Hazael král Syrský, a bojoval proti Gát a dobyl ho. Potom obrátil Hazael tváø svou, aby táhl proti Jeruzalému.
2Ki 12:18 Protož pobral Joas král Judský všecky vìci svaté, kterýchž byli nadali Jozafat a Jehoram a Ochoziáš, otcové jeho, králové Judští, i to, èehož sám posvìtil, i všecko zlato, kteréž se nalezlo v pokladích domu Hospodinova a domu královského, a poslal k Hazaelovi králi Syrskému. I odtáhl od Jeruzaléma.
2Ki 12:19 O jiných pak èinech Joasových, a cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 12:20 Potom povstavše služebníci jeho, spikli se spolu, a zabili Joasa v Betmillo, kudy se chodí do Silla,
2Ki 12:21 Totiž Jozachar syn Simatùv, a Jozabad syn Somerùv. Ti služebníci jeho zabili ho, a umøel. I pochovali jej s otci jeho v mìstì Davidovì, a kraloval Amaziáš syn jeho místo nìho.
2Ki 13:1 Léta tøimecítmého Joasa syna Ochoziáše, krále Judského, kraloval Joachaz syn Jéhu nad Izraelem v Samaøí sedmnácte let.
2Ki 13:2 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma; nebo následoval høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele, a neuchýlil se od nich.
2Ki 13:3 I rozhnìvala se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Hazaele krále Syrského, a v ruku Benadada syna Hazaelova po všecky ty dny.
2Ki 13:4 Ale když se modlil Joachaz Hospodinu, vyslyšel jej Hospodin. Vidìl zajisté trápení Izraelské, že je ssužoval král Syrský.
2Ki 13:5 Protož dal Hospodin Izraelovi vysvoboditele, a vyšli z ruky Syrských, i bydlili synové Izraelští v pøíbytcích svých jako kdy prvé.
2Ki 13:6 Však proto neodstoupili od høíchù domu Jeroboámova, kterýž pøivedl k høešení Izraele, nýbrž v nich chodili, ano i háj ještì zùstával v Samaøí,
2Ki 13:7 Aèkoli nezanechal Joachazovi lidu, kromì padesáti jízdných a desíti vozù a desíti tisícù pìších; nebo je pohubil král Syrský, a setøel je jako prach pøi mlácení.
2Ki 13:8 O jiných pak èinech Joachazových, a cožkoli èinil, i o síle jeho zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 13:9 I usnul Joachaz s otci svými, a pochovali ho v Samaøí. Kraloval pak Joas syn jeho místo nìho.
2Ki 13:10 Léta tøidcátého sedmého Joasa krále Judského kraloval Joas syn Joachazùv nad Izraelem v Samaøí šestnácte let.
2Ki 13:11 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, neuchýliv se od žádných høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele, ale chodil v nich.
2Ki 13:12 O jiných pak èinech Joasových, i cožkoli èinil, i o síle jeho, kterouž bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 13:13 I usnul Joas s otci svými, a sedl Jeroboám na stolici jeho. I pochován jest Joas v Samaøí s králi

Izraelskými.
2Ki 13:14 Elizeus pak roznemohl se nemocí tìžkou, v kteréž i umøel. A pøišel byl k nìmu Joas král Izraelský, a pláèe nad ním, øekl: Otèe mùj, otèe mùj, vozové Izraelští a jízdo jeho!
2Ki 13:15 Ale Elizeus øekl jemu: Vezmi luèištì a støely. I vzav, pøinesl k nìmu luèištì a støely.
2Ki 13:16 Øekl dále králi Izraelskému: Vezmi v ruku svou luèištì. I vzal je v ruku svou. Vložil také Elizeus ruce své na ruce královy.
2Ki 13:17 A øekl: Otevøi to okno k východu. A když otevøel, øekl Elizeus: Støeliž. I støelil. Tedy øekl: Støela spasení Hospodinova a støela vysvobození proti Syrským; nebo porazíš Syrské v Afeku, až i do konce vyhladíš je.
2Ki 13:18 Opìt øekl: Vezmi støely. I vzal. Tedy øekl králi Izraelskému: Støílej k zemi. I støelil po tøikrát, potom tak nechal.
2Ki 13:19 Proèež rozhnìvav se na nìj muž Boží, øekl: Mìls pìtkrát neb šestkrát støeliti, ješto bys byl porazil Syrské, ažbys je i do konce byl vyhladil; nyní pak jen po tøikrát porazíš Syrské.
2Ki 13:20 Potom umøel Elizeus, a pochovali ho. Lotøíkové pak Moábští vtrhli do zemì nastávajícího roku.
2Ki 13:21 I stalo se, když pochovávali jednoho, že uzøevše ty lotøíky, uvrhli muže toho do hrobu Elizeova. Kterýžto muž, jakž tam padl, a dotekl se kostí Elizeových, ožil a vstal na nohy své.
2Ki 13:22 Hazael pak král Syrský, ssužoval Izraele po všecky dny Joachaza.
2Ki 13:23 A milostiv jsa jim Hospodin, slitoval se nad nimi, a popatøil na nì, pro smlouvu svou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem, a nechtìl jich zahladiti, aniž zavrhl jich od tváøi své až do tohoto èasu.
2Ki 13:24 I umøel Hazael král Syrský, a kraloval Benadad syn jeho místo nìho.
2Ki 13:25 Protož Joas syn Joachazùv pobral zase mìsta z ruky Benadada syna Hazaelova, kteráž byl vzal z ruky Joachaza otce jeho váleènì; nebo po tøikrát porazil ho Joas, a navrátil mìsta Izraelská.
2Ki 14:1 Léta druhého Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, kraloval Amaziáš syn Joasa, krále Judského.
2Ki 14:2 V pìtmecítma letech byl, když poèal kralovati, a kraloval dvadceti devìt let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma.
2Ki 14:3 Ten èinil to, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýma, aèkoli ne tak jako David otec jeho. Všecko, což èinil Joas otec jeho, tak èinil.
2Ki 14:4 A však výsostí nezkazili, ještì lid obìtoval a kadil na výsostech.
2Ki 14:5 I stalo se, když upevnìno bylo království v ruce jeho, že pobil služebníky své, kteøíž byli zabili krále otce jeho.
2Ki 14:6 Synù pak tìch vražedlníkù nepobil, jakož jest psáno v knize zákona Mojžíšova, kdež pøikázal Hospodin, øka: Nebudou na hrdle trestáni otcové za syny, aniž synové trestáni budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svùj høích umøe.
2Ki 14:7 On také porazil Idumejských v údolí solnatém deset tisícù, a dobyl Sela bojem. I nazval jméno jeho Jektehel až do tohoto dne.
2Ki 14:8 Tedy poslal Amaziáš posly k Joasovi synu Joachaza, syna Jéhu krále Izraelského, øka: Nuže, pohleïme sobì v oèi.
2Ki 14:9 Zase poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému a øekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, øka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíøe polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák.
2Ki 14:10 Že jsi mocnì porazil Idumejské, protož pozdvihlo tì srdce tvé. Chlub se a seï v domì svém. I proè se máš plésti v neštìstí, abys padl ty i Juda s tebou?
2Ki 14:11 Ale Amaziáš neuposlechl. Protož vytáhl Joas král Izraelský, a pohledìli sobì v oèi, on s Amaziášem králem Judským u Betsemes Judova.
2Ki 14:12 I poražen jest Juda od Izraele, a utíkali jeden každý do pøíbytkù svých.
2Ki 14:13 Amaziáše pak krále Judského, syna Joasa syna Ochoziášova, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a pøitáh do Jeruzaléma, zboøil zed Jeruzalémskou, od brány Efraim až k bráni úhlu, na èтyøi sta loktù.
2Ki 14:14 A pobral všecko zlato i støíbro, a všecky nádoby, kteréž se nalézaly v domì Hospodinovì a v pokladích domu královského, také i mládence zastavené, a navrátil se do Samaøí.
2Ki 14:15 O jiných pak èinech Joasa, kteréž èinil, i síle jeho, a kterak bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, psáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 14:16 I usnul Joas s otci svými, a pochován jest v Samaøí s králi Izraelskými, i kraloval Jeroboám syn jeho místo nìho.
2Ki 14:17 Živ pak byl Amaziáš syn Joasùv, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let.
2Ki 14:18 O jiných pak vìcech Amaziášových psáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 14:19 Potom spuntovali se proti nìmu v Jeruzalémì, a on utekl do Lachis. Protož poslali za ním do Lachis, a zamordovali ho tam.
2Ki 14:20 Odkudž odnesli jej na koních, a pochován jest v Jeruzalémì s otci svými v mìstì Davidovì.

2Ki 14:21 Tedy všecken lid Judský vzali Azariáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili ho za krále na místì otce jeho Amaziáše.
2Ki 14:22 On jest vzdìlal Elat a dobyl ho Judovi, když byl již usnul král s otci svými.
2Ki 14:23 Léta patnáctého Amaziáše syna Joasa, krále Judského, kraloval Jeroboám syn Joasa, krále Izraelského, v Samaøí èty¿idceti a jedno léto.
2Ki 14:24 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, neuchýliv se od žádných høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k høešení pøivedl Izraele.
2Ki 14:25 On zase dobyl konèin Izraelských od toho místa, kudy se jde do Emat, až k moøi pustému, vedlé øeèi Hospodina Boha Izraelského, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Jonáše syna Amaty proroka, kterýž byl z Gethefer.
2Ki 14:26 Nebo vidìl Hospodin trápení Izraele tìžké náramnì, a že jakož zajatý, tak i zanechaný s nic býti nemùže, aniž jest, kdo by spomohl Izraelovi.
2Ki 14:27 A nemluvil Hospodin, že by chtìl zahladiti jméno Izraele, aby ho nebylo pod nebem; protož vysvobodil je skrze Jeroboáma syna Joasova.
2Ki 14:28 O jiných pak vìcech Jeroboámových, a cožkoli èinil, i o síle jeho, a kterak bojoval, jak zase dobyl Damašku a Emat Judova Izraelovi, psáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 14:29 I usnul Jeroboám s otci svými, s králi Izraelskými, a kraloval Zachariáš syn jeho místo nìho.
2Ki 15:1 Léta sedmmecítmého Jeroboáma krále Izraelského kraloval Azariáš syn Amaziáše, krále Judského.
2Ki 15:2 V šestnácti letech byl, když poèal kralovati, a kraloval padesáte dvì létì v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Jecholia z Jeruzaléma.
2Ki 15:3 Ten èinil, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýma vedlé všech vìcí, kteréž èinil Amaziáš otec jeho.
2Ki 15:4 A však výsostí nezkazili, ještì lid obìtoval a kadil na výsostech.
2Ki 15:5 Ranil pak Hospodin krále, tak že byl malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domì obzvláštním. Proèež Jotam syn královský držel správu nad domem, soudì lid zemì.
2Ki 15:6 O jiných pak èinech Azariášových, i cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 15:7 I usnul Azariáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho v mìstì Davidovì, a kraloval Jotam syn jeho místo nìho.
2Ki 15:8 Léta tøidcátého osmého Azariáše krále Judského kraloval Zachariáš syn Jeroboamùv nad Izraelem v Samaøí šest mìsícù.
2Ki 15:9 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, jakž èinívali otcové jeho, neuchýliv se od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele.
2Ki 15:10 I spikl se proti nìmu Sallum syn Jábes a bil ho pøed lidem, i zabil jej a kraloval místo nìho.
2Ki 15:11 O jiných pak vìcech Zachariášových zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 15:12 To jest slovo Hospodinovo, kteréž mluvil k Jéhu, øka: Synové tvoji do ètvrtého kolena sedìti budou na stolici Izraelské. A tak se stalo.
2Ki 15:13 Sallum syn Jábesùv kraloval léta tøidcátého devátého Uziáše krále Judského, a kraloval jeden mìsíc v Samaøí.
2Ki 15:14 Nebo pøitáhl Manahem syn Gádi z Tersa, a pøišed do Samaøí, porazil Sallum syna Jábes v Samaøí, a zabiv jej, kraloval na místì jeho.
2Ki 15:15 O jiných pak èinech Sallum i spiknutí jeho, kteréž uèinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 15:16 Tehdy pohubil Manahem mìsto Tipsach, a všecky, kteøíž byli v nìm, i všecky konèiny jeho od Tersa, proto že mu ho neotevøeli. I pomordoval je, a všecky tìhotné jejich zroztínal.
2Ki 15:17 Léta tøidcátého devátého Azariáše krále Judského kraloval Manahem syn Gádi nad Izraelem v Samaøí za deset let.
2Ki 15:18 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, neodvrátiv se od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, (kterýž pøivedl Izraele k høešení), po všecky dny své.
2Ki 15:19 Když pak vytáhl Ful král Assyrský proti zemi té, dal Manahem Fulovi deset tisíc centnéøù støíbra, aby mu byl nápomocen k utvrzení království v rukou jeho.
2Ki 15:20 I uložil Manahem daò na Izraele, na všecky bohaté, aby dávali králi Assyrskému jeden každý po padesáti lotech støíbra. Takž obrátiv se král Assyrský, nemeškal se více tu v zemi.
2Ki 15:21 O jiných pak èinech Manahemových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 15:22 I usnul Manahem s otci svými, a kraloval Pekachia syn jeho místo nìho.
2Ki 15:23 Léta padesátého Azariáše, krále Judského, kraloval Pekachia syn Manahemùv nad Izraelem v Samaøí dvì létì.
2Ki 15:24 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, neuchýliv se od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k høešení pøivedl Izraele.
2Ki 15:25 Tedy spuntoval se proti nìmu Pekach syn Romeliùv, hejtman jeho, s Argobem i s Ariášem, a zabil jej v Samaøí na paláci domu královského, maje s sebou padesáte mužù Galádských. A zabiv jej, kraloval místo

nìho.
2Ki 15:26 Jiní pak skutkové Pekachia a všecko, což èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 15:27 Léta padesátého druhého Azariáše krále Judského kraloval Pekach syn Romeliùv nad Izraelem v Samaøí dvadceti let.
2Ki 15:28 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, aniž odstoupil od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k høešení pøivedl Izraele.
2Ki 15:29 Za dnù Pekacha krále Izraelského pøitáhl Tiglatfalazar král Assyrský, a vzal Jon a Abel, dùm Maacha a Janoe, Kedes a Azor, i Galád a Galilei, i všecku zemi Neftalím, a pøenesl obyvatele jejich do Assyrie.
2Ki 15:30 Tedy spuntoval se Ozee syn Ela, proti Pekachovi synu Romeliovu, a raniv ho, zabil jej, a kraloval na místì jeho léta dvadcátého Jotama syna Uziášova.
2Ki 15:31 O jiných pak èinech Pekachových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
2Ki 15:32 Léta druhého Pekacha syna Romelia, krále Izraelského, kraloval Jotam syn Uziáše, krále Judského.
2Ki 15:33 V pìtmecítma letech byl, když poèal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Jerusa, dcera Sádochova.
2Ki 15:34 A èinil to, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýma. Všecko, jakž èinil Uziáš otec jeho, tak èinil.
2Ki 15:35 A však výsosti nebyly zkaženy, ještì lid obìtoval a kadil na výsostech. On vystavìl bránu hoøejší domu Hospodinova.
2Ki 15:36 O jiných pak èinech Jotamových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 15:37 Za dnù tìch poèal Hospodin posílati na Judu Rezina krále Syrského a Pekacha syna Romeliova.
2Ki 15:38 I usnul Jotam s otci svými, a pochován jest s otci svými v mìstì Davida otce svého. I kraloval Achas syn jeho místo nìho.
2Ki 16:1 Sedmnáctého léta Pekacha syna Romeliova kraloval Achas syn Jotama, krále Judského.
2Ki 16:2 Ve dvadcíti letech byl Achas, když kralovati poèal, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémì, ale neèinil toho, což pravého jest, pøed Hospodinem Bohem svým, jako David otec jeho.
2Ki 16:3 Nýbrž chodil po cestì králù Izraelských; nadto i syna svého dal provésti skrze oheò vedlé ohavností pohanských, kteréž byl Hospodin vyplénil pøed oblíèejem synù Izraelských.
2Ki 16:4 Obìtoval také a kadil na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným.
2Ki 16:5 Tedy vytáhl Rezin král Syrský a Pekach syn Romeliášùv, král Izraelský, proti Jeruzalému k boji, a oblehli Achasa. Ale nemohli ho dobyti.
2Ki 16:6 (Toho èasu Rezin král Syrský odtrhl zase mìsto Elat k Syrii, a vyplénil Židy z Elot; Syrští pak pøišedše do Elat, bydlili tam až do dnešního dne.)
2Ki 16:7 I poslal Achas posly k Tiglatfalazarovi králi Assyrskému, øka: Služebník tvùj a syn tvùj jsem, pøitáhni a vysvoboï mne z ruky krále Syrského, a z ruky krále Izraelského, kteøíž povstali proti mnì.
2Ki 16:8 A pobrav Achas støíbro a zlato, kteréž se nalézti mohlo v domì Hospodinovì a v pokladích domu královského, poslal králi Assyrskému dar.
2Ki 16:9 Tedy povolil jemu král Assyrský, a pøitáhl k Damašku a dobyl ho, a pøenesl obyvatele jeho do Kir, Rezina pak zabil.
2Ki 16:10 I vypravil se král Achas vstøíc Tiglatfalazarovi králi Assyrskému do Damašku. A uzøev král Achas oltáø v Damašku, poslal k Uriášovi knìzi podobenství toho oltáøe, a formu jeho vedlé všelikého díla jeho.
2Ki 16:11 I vzdìlal Uriáš knìz oltáø vedlé všeho toho, což byl poslal král Achas z Damašku. Tak uèinil knìz Uriáš, prvé než se vrátil král Achas z Damašku.
2Ki 16:12 Když se pak navrátil král z Damašku, uzøev ten oltáø pøistoupil k nìmu a obìtoval na nìm.
2Ki 16:13 A tak zapálil zápal svùj i suchou obìt svou, a obìtoval obìt mokrou svou, a pokropil krví oltáøe z pokojných obìtí svých.
2Ki 16:14 Oltáø pak mìdìný, kterýž byl pøed Hospodinem, pøenesl z pøední strany domu, aby nestál mezi oltáøem jeho a mezi domem Hospodinovým, a postavil jej po boku oltáøe svého k pùlnoci.
2Ki 16:15 I pøikázal král Achas knìzi Uriášovi, øka: Na vìtším oltáøi obìtuj zápaly jitøní, a obìt suchou veèerní, a obìt zápalnou královskou s obìtí suchou její, i obìt zápalnou všeho lidu zemì, a obìti suché jejich, i obìti mokré jejich, a všelikou krví zápalu a všelikou krví obìti kropiti budeš na nìj, oltáø pak mìdìný bude mi k doptávání se Boha.
2Ki 16:16 Tedy uèinil Uriáš knìz všecko, jakž mu pøikázal Achas.
2Ki 16:17 Osekal také král Achas pøepásaní podstavkù, a odjal od nich pánve, a moøe složil s volù mìdìných, kteøíž byli pod ním, a položil je na dláždení kamenné.
2Ki 16:18 Zastøení také sobotní, kteréž byli udìlali v domì, a vcházení královské z zevnitø odjal od domu Hospodinova, boje se krále Assyrského.
2Ki 16:19 Jiní pak skutkové krále Achasa, kteréž èinil, zapsáni jsou v knize o králích Judských.
2Ki 16:20 I usnul Achas s otci svými, a pochován jest s nimi v mìstì Davidovì, a kraloval Ezechiáš syn jeho místo nìho.
2Ki 17:1 Léta dvanáctého Achasa krále Judského kraloval Ozee syn Ela v Samaøí nad Izraelem devìt let.

2Ki 17:2 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, aè ne tak jako jiní králové Izraelští, kteøíž byli pøed ním.
2Ki 17:3 Proti nìmuž pøitáhl Salmanazar král Assyrský. I uèinìn jest Ozee služebníkem jeho, a dával mu plat.
2Ki 17:4 Shledal pak král Assyrský pøi Ozee puntování; nebo poslal posly k Sua králi Egyptskému, a neposílal králi Assyrskému roèního platu. Protož oblehl ho král Assyrský, a svázaného dal do žaláøe.
2Ki 17:5 I táhl král Assyrský po vší zemi; pøitáhl také do Samaøí, a ležel u ní tøi léta.
2Ki 17:6 Léta pak devátého Ozee vzal král Assyrský Samaøí, a pøenesl Izraele do Assyrie, a osadil je v Chelach a v Chabor pøi øece Gozan, a v mìstech Médských.
2Ki 17:7 To se stalo, proto že høešili synové Izraelští proti Hospodinu Bohu svému, kterýž je vyvedl z zemì Egyptské, aby nebyli pod mocí Faraona krále Egyptského, a ctili bohy cizí,
2Ki 17:8 Chodíce v ustanoveních pohanù, (kteréž byl vyvrhl Hospodin od tváøi synù Izraelských), a králù Izraelských, kteráž naøídili.
2Ki 17:9 Pøesto pokrytì se mìli synové Izraelští, èiníce to, což není dobrého pøed Hospodinem Bohem svým, a vzdìlali sobì výsosti ve všech mìstech svých, od vìže strážných až do mìsta hrazeného.
2Ki 17:10 A nastavìli sobì obrazù i hájù na všelikém pahrbku vysokém, a pod každým stromem zeleným,
2Ki 17:11 Zapalujíce tam vonné vìci na všech výsostech, rovnì jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváøi jejich. A èinili vìci nejhorší, popouzejíce Hospodina.
2Ki 17:12 A sloužili bohùm neèistým, o nichž byl Hospodin øekl jim, aby neèinili toho.
2Ki 17:13 I osvìdèoval Hospodin proti Izraelovi a proti Judovi skrze všecky proroky i všecky vidoucí, øka: Odvra te se od cest svých zlých, a ostøíhejte pøikázaní mých a ustanovení mých vedlé všeho zákona, kterýž jsem vydal otcùm vašim, a kterýž jsem poslal k vám skrze služebníky své proroky.
2Ki 17:14 Však neposlechli, ale zatvrdili šíji svou, jako i otcové jejich šíje své, kteøíž nevìøili v Hospodina Boha svého.
2Ki 17:15 A opovrhli ustanovení jeho i smlouvu jeho, kterouž uèinil s otci jejich, i osvìdèování jeho, kterýmiž se jim osvìdèoval, a odešli po marnosti, a marní uèinìni jsou, následujíce pohanù, kteøíž byli vùkol nich, o nichž jim byl pøikázal Hospodin, aby neèinili jako oni.
2Ki 17:16 A opustivše všecka pøikázaní Hospodina Boha svého, udìlali sobì slitinu, dvé telat a háj, a klanìli se všemu vojsku nebeskému; sloužili také Bálovi.
2Ki 17:17 A vodili syny své a dcery své skrze oheò, a obírali se s hádáním a kouzly, a tak vydali se v èinìní toho, což jest zlé pøed oèima Hospodinovýma, popouzejíce ho.
2Ki 17:18 Protož rozhnìval se Hospodin náramnì na Izraele, a zahnal je od tváøi své, nezanechav z nich nic, kromì samého pokolení Judova.
2Ki 17:19 Ano i Juda neostøíhal pøikázaní Hospodina Boha svého, ale chodili v ustanoveních Izraelských, kteráž byli naøídili.
2Ki 17:20 A protož opovrhl Hospodin všecko símì Izraelské a ssužoval je, a vydal je v ruku loupežníkù, až je i zavrhl od tváøi své.
2Ki 17:21 Nebo odtrhl Izraele od domu Davidova, a krále ustanovili Jeroboáma syna Nebatova, Jeroboám pak odvrátil Izraele od následování Hospodina, a pøivedl je k høešení høíchem velikým.
2Ki 17:22 A chodili synové Izraelští ve všech høíších Jeroboámových, kteréž on èinil, a neodstoupili od nich,
2Ki 17:23 Až zavrhl Hospodin Izraele od tváøi své, jakož byl mluvil skrze všecky služebníky své proroky. I vyhnán jest Izrael z zemì své do Assyrie až do tohoto dne.
2Ki 17:24 Potom král Assyrský pøivedl lidi z Babylona, a z Kut a z Ava, a z Emat a z Sefarvaim, a osadil je v mìstech Samaøských místo synù Izraelských, kteøíž opanovavše Samaøí, bydlili v mìstech jejich.
2Ki 17:25 I stalo se, když tam bydliti poèali, a nesloužili Hospodinu, že poslal na nì Hospodin lvy, kteøíž je dávili.
2Ki 17:26 Protož mluvili králi Assyrskému, økouce: Národové ti, kteréž jsi pøenesl a osadil v mìstech Samaøských, neznají obyèeje Boha zemì té; protož poslal na nì lvy, kteøíž je hubí, proto že neznají obyèeje Boha zemì té.
2Ki 17:27 I pøikázal král Assyrský, øka: Doveïte tam jednoho z tìch knìží, kteréž jste odtud pøivedli, a odejdouce, nech tam bydlí, a uèí je obyèeji Boha zemì té.
2Ki 17:28 Pøišel tedy jeden z knìží, kteréž byli pøivedli z Samaøí, a bydlil v Bethel, a uèil je, jak by mìli sloužiti Hospodinu.
2Ki 17:29 A však nadìlali sobì jeden každý národ bohù svých, kteréž stavìli v domì výsostí, jichž byli nadìlali Samaøští, jeden každý národ v mìstech svých, v nichž bydlili.
2Ki 17:30 Muži zajisté Babylonští udìlali Sukkot Benot, muži pak Kutští udìlali Nergale, a muži Ematští udìlali Asima.
2Ki 17:31 Hevejští tolikéž udìlali Nibchaz a Tartak, a Sefarvaimští pálili syny své ohnìm Adramelechovi a Anamelechovi, bohùm Sefarvaimským.
2Ki 17:32 A tak sloužili Hospodinu, nadìlavše sobì z poètu svého knìží výsostí, kteøíž pøisluhovali jim v domích výsostí.

2Ki 17:33 Hospodina ctili, však pøedce bohùm svým sloužili vedlé obyèeje tìch národù, odkudž pøevedeni byli.
2Ki 17:34 A do dnes èiní vedlé obyèejù starých; nebojí se Hospodina, a neèiní vedlé ustanovení a úsudkù jeho, ani vedlé zákona a pøikázaní, kteráž vydal Hospodin synùm Jákobovým, jehož nazval Izraelem.
2Ki 17:35 Uèinil také byl Hospodin s nimi smlouvu, a pøikázal jim, øka: Nebudete ctíti bohù cizích, ani se jim klanìti, ani jim sloužiti, ani jim obìtovati.
2Ki 17:36 Ale Hospodina, kterýž vás vyvedl z zemì Egyptské v síle veliké a v rameni vztaženém, toho ctíti budete, a jemu se klanìti, a jemu obìtovati.
2Ki 17:37 Také ustanovení a úsudkù, i zákona a pøikázaní, kteráž napsal vám, ostøíhati budete, plníce je po všecky dny, a nebudete ctíti bohù cizích.
2Ki 17:38 Nadto na smlouvu, kterouž jsem uèinil s vámi, nezapomínejte, aniž ctìte bohù cizích.
2Ki 17:39 Ale Hospodina Boha vašeho se bojte; on vás vysvobodí z ruky všech nepøátel vašich.
2Ki 17:40 A však neposlechli, ale vedlé obyèeje svého starého èinili.
2Ki 17:41 A tak ti národové ctili Hospodina, a však proto rytinám svým sloužili. Takž i synové jejich a synové synù jejich vedlé toho, což èinili otcové jejich, také èiní až do dnešního dne.
2Ki 18:1 Stalo se pak léta tøetího Ozee syna Ela, krále Izraelského, kraloval Ezechiáš syn Achasa, krále Judského.
2Ki 18:2 V pìtmecítma letech byl, když poèal kralovati, a dvadceti devìt let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Abi, dcera Zachariášova.
2Ki 18:3 Ten èinil, což jest dobrého pøed oèima Hospodinovýma, všecko tak, jakž èinil David otec jeho.
2Ki 18:4 On zkazil výsosti a stroskotal obrazy, a háje posekal, a ztloukl hada mìdìného, jehož byl udìlal Mojžíš; nebo až do tìch dnù synové Izraelští kadívali jemu, a nazval jej Nechustam.
2Ki 18:5 V Hospodinu Bohu Izraelském doufal, a nebylo po nìm jemu rovného mezi všemi králi Judskými, i z tìch, kteøíž byli pøed ním.
2Ki 18:6 Nebo se pøidržel Hospodina, aniž se uchýlil od nìho, a ostøíhal pøikázaní jeho,kteráž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi.
2Ki 18:7 A byl Hospodin s ním; k èemuž se koli obrátil, šastnì se mu vedlo. Zprotivil se pak králi Assyrskému, a nesloužil jemu.
2Ki 18:8 On porazil Filistinské až do Gázy a konèin jeho, od vìže strážných až do mìsta hrazeného.
2Ki 18:9 Stalo se pak léta ètvrtého krále Ezechiáše, (jenž byl sedmý rok Ozee syna Ela, krále Izraelského), vytáhl Salmanazar král Assyrský proti Samaøí a oblehl ji.
2Ki 18:10 I vzali ji pøi konci léta tøetího; léta šestého Ezechiášova, (jenž byl rok devátý Ozee krále Izraelského), vzata jest Samaøí.
2Ki 18:11 I zavedl král Assyrský Izraele do Assyrie, a osadil jej v Chelach a v Chabor pøi potoku Gozan, a v mìstech Médských,
2Ki 18:12 Proto že neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého, ale pøestupovali smlouvu jeho, i všecko to, což pøikázal Mojžíš služebník Hospodinùv, tak že ani poslechnouti ani èiniti nechtìli.
2Ki 18:13 Potom ètrnáctého léta krále Ezechiáše pøitáhl Senacherib král Assyrský proti všechnìm mìstùm Judským hrazeným, a zdobýval jich.
2Ki 18:14 Tedy poslal Ezechiáš král Judský k králi Assyrskému do Lachis, øka: Zhøešil jsem, odtáhni ode mne; cožkoli na mne vzložíš, ponesu. I uložil král Assyrský Ezechiášovi králi Judskému tøi sta centnéøù støíbra a tøidceti centnéøù zlata.
2Ki 18:15 I dal Ezechiáš všecky peníze, kteréž jsou nalezeny v domì Hospodinovì a v pokladích domu královského.
2Ki 18:16 Toho èasu obloupal Ezechiáš dvéøe chrámu Hospodinova, i sloupy, kteréž byl obložil Ezechiáš král Judský, a dal je králi Assyrskému.
2Ki 18:17 A však poslal král Assyrský Tartana a Rabsara a Rabsace z Lachis k králi Ezechiášovi s vojskem velikým k Jeruzalému. Kteøíž vytáhše, pøijeli k Jeruzalému, a pøitáhše, pøitrhli a položili se u struhy rybníka hoøejšího, kteráž jest podlé cesty dláždené pøi poli valcháøovu.
2Ki 18:18 A když volali na krále, vyšel k nim Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správce domu, a Sobna písaø, a Joach syn Azafùv kancléø.
2Ki 18:19 I mluvil k nim Rabsace: Povìzte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš?
2Ki 18:20 Mluvils, (ale slova rtù svých), že jest rady i síly k válce dosti. V kohož tedy nyní doufáš, že mi se protivíš?
2Ki 18:21 Aj, nyní zpolehl jsi na hùl tøtinovou, a to ještì nalomenou, na Egypt, na niž zpodepøel-li by se kdo, pronikne ruku jeho a probodne ji. Takový jest Farao král Egyptský všechnìm, kteøíž doufají v nìho.
2Ki 18:22 Pakli mi díte: V Hospodina Boha svého doufáme: zdaliž on není ten, jehož Ezechiáš poboøil výsosti i oltáøe, a pøikázal Judovi i Jeruzalému, øka: Pøed tímto oltáøem klanìti se budete v Jeruzalémì.
2Ki 18:23 Nyní tedy, založ se medle se pánem mým, králem Assyrským, a dám dva tisíce koní, budeš-li moci

míti, kdo by na nich jeli?
2Ki 18:24 I jakž bys tedy odolati mohl jednomu knížeti z nejmenších služebníkù pána mého, aèkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce?
2Ki 18:25 Pøesto, zdali bez Hospodina pøitáhl jsem proti místu tomuto, abych je zkazil? Hospodin øekl mi: Táhni proti zemi té a zkaz ji.
2Ki 18:26 I øekl Eliakim syn Helkiášùv a Sobna a Joach Rabsacovi: Mluv medle k služebníkùm svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky pøed lidem tímto, kterýž jest na zdech.
2Ki 18:27 I odpovìdìl jim Rabsace: Zdaliž ku pánu tvému a k tobì poslal mne pán mùj, abych mluvil slova tato? Však k mužùm tìm, kteøíž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moè svùj spolu s vámi pili.
2Ki 18:28 A tak stoje Rabsace , volal hlasem velikým, Židovsky mluvì a øka: Slyšte slovo krále velikého, krále Assyrského.
2Ki 18:29 Toto praví král: Nech vás nesvodí Ezechiáš, nebo nebude moci vás vysvoboditi z ruky mé.
2Ki 18:30 A nech vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, øka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebude dáno mìsto toto v ruku krále Assyrského.
2Ki 18:31 Neposlouchejtež Ezechiáše, nebo takto praví král Assyrský: Uèiòte se mnou smlouvu, a vyjdìte ke mnì, a jezte jeden každý z vinice své a z fíku svého, a píte jeden každý vodu z èisterny své,
2Ki 18:32 Dokudž nepøijdu a nepøenesu vás do zemì podobné zemi vaší, do zemì úrodné, zemì chleba a vinic, zemì olivoví, oleje a medu, a budete živi a nezemøete. Neposlouchejtež Ezechiáše, nebo vás svodí, øka: Hospodin vysvobodí nás.
2Ki 18:33 Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národù jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského?
2Ki 18:34 Kdež jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim, Ana a Ava? Zdaliž jsou vysvobodili Samaøí z ruky mé?
2Ki 18:35 Kteøí jsou mezi všemi bohy tìch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin vysvoboditi mohl Jeruzalém z ruky mé?
2Ki 18:36 Lid pak mlèel, a neodpovìdìl mu žádného slova; nebo takové bylo rozkázaní královo, økoucí: Neodpovídejte jemu.
2Ki 18:37 Pøišli tedy Eliakim syn Helkie, kterýž byl správcím domu, a Sobna písaø, a Joach syn Azafùv kancléø k Ezechiášovi, majíce roucho roztržené, a oznámili jemu slova Rabsacova.
2Ki 19:1 To když uslyšel král Ezechiáš, roztrhl roucho své, a odìv se žíní, všel do domu Hospodinova.
2Ki 19:2 I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaøe, i starší z knìží, obleèené v žíní, k Izaiášovi proroku, synu Amosovu.
2Ki 19:3 Kteøíž øekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržek i rouhání jest den tento; pøiblížil se plod k vyjití, ale není síly pøi rodièce.
2Ki 19:4 Ó by slyšel Hospodin Bùh tvùj všecka slova Rabsacova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, aby pomstil Hospodin Bùh tvùj tìch slov, kteráž by slyšel. Protož pozdvihni modlitby své za tento ostatek, kterýž se nalézá.
2Ki 19:5 A tak pøišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi.
2Ki 19:6 Jimž odpovìdìl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov tìch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mi rouhali služebníci krále Assyrského.
2Ki 19:7 Aj, já pustím naò vítr, aby uslyše povìst, navrátil se do zemì své, a uèiním to, že padne od meèe v zemi své.
2Ki 19:8 Rabsace pak navrátiv se, nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna; nebo uslyšel, (proèež odtrhl od Lachis),
2Ki 19:9 Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouøenínském, ano pravili: Aj, teï táhne, aby bojoval s tebou. I navrátil se, a však poslal jiné posly k Ezechiášovi s tìmito slovy:
2Ki 19:10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, økouce: Nech tebe nesvodí Bùh tvùj, v nìmž ty doufáš, øíkaje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského.
2Ki 19:11 Aj, slyšels, co jsou èinili králové Assyrští všechnìm zemím, pohubivše je, a ty bys mìl býti vysvobozen?
2Ki 19:12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové tìch národù, kteréž zahladili otcové moji, totiž Gozana, Charana, Resefa a syny Eden, kteøíž byli v Telasar?
2Ki 19:13 Kde jest král Emat, a král Arfad, a král mìsta Sefarvaim, Ana i Ava?
2Ki 19:14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslù, pøeèetl jej, a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš pøed Hospodinem.
2Ki 19:15 A modlil se Ezechiáš pøed Hospodinem, øka: Hospodine Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bùh všech království zemì, ty jsi uèinil nebe i zemi.
2Ki 19:16 Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevøi, Hospodine, oèi své a pohleï; slyš slova Senacheribova, kterýž poslal k èinìní útržek Bohu živému.
2Ki 19:17 Tak jest, Hospodine, že jsou zkazili králové Assyrští národy ty i zemì jejich.

2Ki 19:18 A uvrhli bohy jejich do ohnì. Nebo nebyli bohové, ale dílo rukou lidských, døevo a kámen, protož zahladili je.
2Ki 19:19 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboï nás, prosím, z ruky jeho, a by poznala všecka království zemì, že jsi ty sám, Hospodine, Bohem.
2Ki 19:20 Tedy poslal Izaiáš syn Amosùv k Ezechiášovi, øka: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Zaè jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, vyslyšel jsem tì.
2Ki 19:21 Toto jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o nìm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobì, králi, panna dcera Sionská, potøásá za tebou hlavou dcera Jeruzalémská.
2Ki 19:22 Kohož jsi zhanìl? A komus se rouhal? Proti komu jsi povýšil hlasu a pozdvihls vzhùru oèí svých? Však proti svatému Izraelskému.
2Ki 19:23 Skrze posly své utrhal jsi Pánu, a øekl jsi: Ve množství vozù svých vytáhl jsem na hory vysoké, na stránì Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu do nejdalších pøíbytkù jeho, do lesù a výborných rolí jeho.
2Ki 19:24 Já jsem vykopal a pil jsem vody cizí, a vysušil jsem nohama svýma všecky potoky podmanìných.
2Ki 19:25 Zdaliž jsi neslyšel, že již dávno jsem jej uèinil, a ode dnù starých jej sformoval? Což tedy nyní pøivedl bych jej k zkažení a v hromady rumu, jako jiná mìsta hrazená?
2Ki 19:26 Jejichž obyvatelé mdlí byli, pøedìšení a zahanbení, byvše jako bylina polní a zelina vzcházející, jako tráva na støechách, a jako osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo obilí.
2Ki 19:27 Sedání pak tvé, vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti mnì.
2Ki 19:28 Ponìvadž jsi se rozzlobil proti mnì, a tvé zpouzení pøišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chøípì tvé, a udidla svá do úst tvých, a odvedu tì zase tou cestou, kterouž jsi pøišel.
2Ki 19:29 Toto pak mìj, Ezechiáši, za znamení: Že jíte roku prvního to, což se samo rodí, též druhého roku, což samo vzchází, tøetího teprv roku sejte a žnìte, a štìpujte vinice, a jezte ovoce z nich.
2Ki 19:30 Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozùstal, vpustí zase koøeny své hluboce, a vydá užitek nahoru.
2Ki 19:31 Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a ti, kteøíž jsou zachováni, z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupù uèiní to.
2Ki 19:32 A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejde do mìsta tohoto, aniž sem støely vstøelí, aniž se ho zmocní pavézníci, aniž udìlají u nìho náspu.
2Ki 19:33 Cestou, kterouž pøitáhl, zase navrátí se, a do mìsta tohoto nevejde, praví Hospodin.
2Ki 19:34 Nebo chrániti budu mìsta tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého.
2Ki 19:35 Tedy stalo se té noci, že vyšel andìl Hospodinùv, a zbil v vojštì Assyrském sto osmdesáte pìt tisícù. I vstali ráno, a aj, všickni mrtví.
2Ki 19:36 Proèež odjel a utekl Senacherib král Assyrský, a navrátiv se, bydlil v Ninive.
2Ki 19:37 I stalo se, když se klanìl v chrámì Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej meèem, a sami utekli do zemì Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo nìho.
2Ki 20:1 V tìch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I pøišel k nìmu Izaiáš syn Amosùv prorok, a øekl jemu: Toto praví Hospodin: Zøeï dùm svùj, nebo umøeš, a nebudeš živ.
2Ki 20:2 I obrátil tváø svou k stìnì, a modlil se Hospodinu, øka:
2Ki 20:3 Prosím, ó Hospodine, rozpomeò se nyní, že jsem stále chodil pøed tebou v pravdì a v srdci upøímém, a že jsem to èinil, což dobrého jest pøed oèima tvýma. I plakal Ezechiáš pláèem velikým.
2Ki 20:4 Ještì pak Izaiáš nebyl vyšel do pùl sínì, když se k nìmu stalo slovo Hospodinovo, økoucí:
2Ki 20:5 Navra se a rci Ezechiášovi vùdci lidu mého: Toto praví Hospodin Bùh Davida otce tvého: Slyšel jsem modlitbu tvou, a vidìl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím tì, tøetího dne vstoupíš do domu Hospodinova.
2Ki 20:6 A pøidám ke dnùm tvým patnácte let, a z ruky krále Assyrského vysvobodím tì, i mìsto toto, a chrániti budu mìsta tohoto, pro sebe a pro Davida služebníka svého.
2Ki 20:7 I øekl Izaiáš: Vezmìte hrudu suchých fíkù. Kterouž vzavše, pøiložili na vøed, i uzdraven jest.
2Ki 20:8 Øekl pak Ezechiáš Izaiášovi: Jaké bude znamení toho, že mne uzdraví Hospodin, a že pùjdu tøetího dne do domu Hospodinova?
2Ki 20:9 Odpovìdìl Izaiáš: Toto bude tobì znamení od Hospodina, že Hospodin uèiní vìc tuto, kterouž mluvil: Chceš-li, aby postoupil dále stín o deset stupòù, aneb navrátil se zpátkem o deset stupòù?
2Ki 20:10 Odpovìdìl Ezechiáš: Snáze mùže stín postoupiti dolù o deset stupòù. Nechci, ale nech zase postoupí stín zpátkem o deset stupòù.
2Ki 20:11 Volal tedy Izaiáš prorok k Hospodinu, a navrátil stín po stupních, po nichž sešel na hodinách sluneèných Achasových, zpátkem o deset stupòù.
2Ki 20:12 Toho èasu poslal Berodach Baladan syn Baladanùv, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi; nebo slyšel, že nemocen byl Ezechiáš.
2Ki 20:13 I vyslyšel je Ezechiáš a ukázal jim všecky schrany klénotù svých, støíbra a zlata i vonných vìcí, a olej nejvýbornìjší, tolikéž dùm zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Nièeho nebylo, èehož by jim neukázal Ezechiáš v domì svém i ve všem panství svém.

2Ki 20:14 Protož pøišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a øekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud pøišli k tobì? Odpovìdìl Ezechiáš:Z zemì daleké pøišli, z Babylona.
2Ki 20:15 I øekl: Co vidìli v domì tvém? Odpovìdìl Ezechiáš: Všecko, což jest v domì mém, vidìli. Nièeho není v pokladích mých, èehož bych jim neukázal.
2Ki 20:16 Ale Izaiáš øekl Ezechiášovi: Slyšiž slovo Hospodinovo.
2Ki 20:17 Aj, dnové pøijdou, v nichž odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domì tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji až do tohoto dne; nezùstane nièeho, praví Hospodin.
2Ki 20:18 Syny také tvé, kteøíž pojdou z tebe, kteréž ty zplodíš, poberou a budou komorníci pøi dvoru krále Babylonského.
2Ki 20:19 Tedy øekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobré jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. Øekl ještì: Ovšem, že jest dobré, jestliže pokoj a pravda bude za dnù mých.
2Ki 20:20 O jiných pak èinech Ezechiášových, i vší síle jeho, a kterak udìlal rybník, a vodu po trubách uvedl do mìsta, zapsáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 20:21 I usnul Ezechiáš s otci svými, a kraloval Manasses syn jeho místo nìho.
2Ki 21:1 Ve dvanácti letech byl Manasses, když poèal kralovati, a kraloval padesáte a pìt let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Chefziba.
2Ki 21:2 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, vedlé ohavností tìch národù, kteréž Hospodin vyplénil pøed syny Izraelskými.
2Ki 21:3 Nebo pøevrátiv se, vzdìlal zase výsosti, kteréž byl zkazil Ezechiáš otec jeho, a vystavìl oltáøe Bálovi, a vysadil háj, tak jako byl uèinil Achab král Izraelský. A klanìje se všemu vojsku nebeskému, ctil je.
2Ki 21:4 Vzdìlal také oltáøe v domì Hospodinovì, o nìmž byl øekl Hospodin: V Jeruzalémì položím jméno své.
2Ki 21:5 Nadto nadìlal oltáøù všemu vojsku nebeskému, v obou síních domu Hospodinova.
2Ki 21:6 Syna také svého provedl skrze oheò, a šetøil èasù, s hadaèstvím zacházel, zaklinaèe a èarodìjníky zøídil, a velmi mnoho zlého èinil pøed oèima Hospodinovýma, popouzeje ho.
2Ki 21:7 Postavil také rytinu háje, kterouž byl udìlal v domì, o kterémž byl øekl Hospodin k Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domì tomto a v Jeruzalémì, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, položím jméno své na vìky,
2Ki 21:8 Aniž více dopustím, aby se pohnula noha Izraele z zemì, kterouž jsem dal otcùm jejich, jen toliko budou-li skuteènì ostøíhati všeho, což jsem jim pøikázal, a všeho zákona, kterýž jim vydal Mojžíš služebník mùj.
2Ki 21:9 Ale neuposlechli; nebo je svedl Manasses, tak že èinili horší vìci, nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin od tváøi synù Izraelských,
2Ki 21:10 Aèkoli mluvíval Hospodin skrze služebníky své proroky, øka:
2Ki 21:11 Proto že èinil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal horší vìci nad všecko, což èinili Amorejští, kteøíž byli pøed ním, a že pøivedl i Judu k høešení skrze ukydané bohy své,
2Ki 21:12 Protož øekl Hospodin Bùh Izraelský: Aj, já uvedu zlé vìci na Jeruzalém a na Judu, aby každému slyšícímu o tom znìlo v obou uších jeho.
2Ki 21:13 Nebo vztáhnu na Jeruzalém šòùru Samaøskou, a závaží domu Achabova, a vytru Jeruzalém, jako vytírá nìkdo misku, a vytra, poklopí ji.
2Ki 21:14 A opustím ostatky dìdictví svého, a vydám je v ruku nepøátel jejich, i budou v loupež a v rozchvátání všechnìm nepøátelùm svým,
2Ki 21:15 Proto že èinili to, což jest zlého pøed oèima mýma, a popouzeli mne od toho dne, jakž vyšli otcové jejich z Egypta, až do dnešního dne.
2Ki 21:16 Ano i krve nevinné vylil Manasses velmi mnoho, tak že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému, kromì høíchu svého, kterýmž pøivedl k høešení Judu, aby èinili, což zlého jest pøed oèima Hospodinovýma.
2Ki 21:17 O jiných pak èinech Manassesových, a cožkoli èinil, i høích jeho, kterýmž zhøešil, zapsáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 21:18 I usnul Manasses s otci svými, a pohøben jest v zahradì domu svého, v zahradì Uzy, a kraloval Amon syn jeho místo nìho.
2Ki 21:19 Ve dvamecítma letech byl Amon, když poèal kralovati, a kraloval dvì létì v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Mesullemet, dcera Charus z Jateba.
2Ki 21:20 I ten èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, jako èinil Manasses otec jeho.
2Ki 21:21 A chodil po vší cestì, po níž chodil otec jeho. Sloužil také ukydaným bohùm, jimž sloužíval otec jeho, a klanìl se jim,
2Ki 21:22 Opustiv Hospodina Boha otcù svých, aniž chodil po cestì Hospodinovì.
2Ki 21:23 Spuntovali se pak služebníci Amonovi proti nìmu, a zamordovali jej v domì jeho.
2Ki 21:24 Tedy pobil lid zemì všecky ty, kteøíž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid zemì krále Joziáše syna jeho místo nìho.
2Ki 21:25 O jiných pak èinech Amonových, kteréž èinil, zapsáno jest v knize o králích Judských.

2Ki 21:26 I pochoval ho lid v hrobì jeho v zahradì Uzy, a kraloval Joziáš syn jeho místo nìho.
2Ki 22:1 V osmi letech byl Joziáš, když poèal kralovati, a kraloval jedno a tøidceti let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z Baskat.
2Ki 22:2 Ten èinil to, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýma, chodì po vší cestì Davida otce svého, a neuchyluje se na pravo ani na levo.
2Ki 22:3 Stalo se pak osmnáctého léta krále Joziáše, že poslal král Safana syna Azaliášova, syna Mesullamova, písaøe, do domu Hospodinova, øka:
2Ki 22:4 Jdi k Helkiášovi knìzi nejvyššímu, a seètou peníze, kteréž jsou vneseny do domu Hospodinova, kteréž sebrali strážní prahu od lidu.
2Ki 22:5 A a je dadí v ruce øemeslníkù pøedstavených nad dílem domu Hospodinova, aby je obraceli na dìlníky, kteøíž dìlají dílo v domì Hospodinovì, k opravení zboøenin domu,
2Ki 22:6 Totiž na tesaøe a stavitele a zedníky, též aby jednali døíví a tesané kamení k opravování domu.
2Ki 22:7 A však a poètu neèiní z penìz, kteréž se dávají v ruce jejich; nebo vìrnì dìlati budou.
2Ki 22:8 I øekl Helkiáš knìz nejvyšší Safanovi písaøi: Knihu zákona nalezl jsem v domì Hospodinovì. I dal Helkiáš knihu tu Safanovi, kterýž èetl v ní.
2Ki 22:9 Pøišel pak Safan písaø k králi, a oznamuje králi tu vìc, øekl: Sebrali služebníci tvoji peníze, kteréž se nalezly v domì Pánì, a dali je v ruce øemeslníkù pøedstavených nad dílem domu Hospodinova.
2Ki 22:10 Oznámil také Safan písaø králi, øka: Knihu mi dal Helkiáš knìz. I èetl ji Safan pøed králem.
2Ki 22:11 A když slyšel král slova knihy zákona, roztrhl roucho své.
2Ki 22:12 A rozkázal král Helkiášovi knìzi, a Achikamovi synu Safanovu, a Achborovi synu Michaia, a Safanovi písaøi, a Asaiášovi služebníku královskému,øka:
2Ki 22:13 Jdìte, poraïte se s Hospodinem o mne i o lid, a o všeho Judu z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hnìv Hospodinùv, kterýž rozpálen jest proti nám, proto že otcové naši neposlouchali slov knihy této, aby èinili všecko tak, jakž jest nám zapsáno.
2Ki 22:14 Tedy šli Helkiáš knìz a Achikam, a Achbor, a Safan a Asaia k Chuldì prorokyni, manželce Salluma, syna Tekue, syna Charchas, strážného nad rouchem; nebo bydlila v Jeruzalémì na druhé stranì. A mluvili s ní.
2Ki 22:15 Kteráž øekla jim: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Povìzte muži, kterýž vás poslal ke mnì:
2Ki 22:16 Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé vìci na místo toto a na obyvatele jeho, všecka slova knihy té, kterouž èetl král Judský,
2Ki 22:17 Proto že mne opustili a kadili bohùm cizím, aby mne popouzeli všelikým dílem rukou svých. Z té pøíèiny rozpálila se prchlivost má na místo toto, aniž bude uhašena.
2Ki 22:18 Králi pak Judskému, kterýž vás poslal, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský o slovích tìch, kteráž jsi slyšel:
2Ki 22:19 Ponìvadž obmìkèeno jest srdce tvé, a ponížils se pøed tváøí Hospodinovou, když jsi slyšel, které vìci jsem mluvil proti místu tomuto, a proti obyvatelùm jeho, že má pøijíti v zpuštìní a v zloøeèení, a roztrhl jsi roucho své, a plakals pøede mnou, i já také uslyšel jsem tì, praví Hospodin.
2Ki 22:20 Protož, aj, já pøipojím tì k otcùm tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby nevidìly oèi tvé nièeho z toho zlého, kteréž pøivedu na místo toto. I oznámili králi tu øeè.
2Ki 23:1 Tedy poslav král, aby se shromáždili k nìmu všickni starší Judští a Jeruzalémští,
2Ki 23:2 Vstoupil král do domu Hospodinova a všickni muži Judští, i všickni obyvatelé Jeruzalémští s ním, i knìží a proroci, a všecken lid od malého až do velikého, i èetl, aby všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domì Hospodinovì.
2Ki 23:3 Potom stoje král na místì vyšším, uèinil smlouvu pøed Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostøíhati pøikázaní jeho, i svìdectví jehoa ustanovení jeho, vším srdcem svým a vší duší svou, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou zapsána v knize té. K kteréžto smlouvì i všecken lid pøistoupil.
2Ki 23:4 A pøikázal král Helkiášovi knìzi nejvyššímu a knìžím nižším i strážným prahu, aby vymetali z chrámu Hospodinova všecky nádoby, kteréž udìlány byly Bálovi a háji, i všemu vojsku nebeskému. Kterýž popáliv je vnì za Jeruzalémem na poli Cedron, vnesl prach jejich do Bethel.
2Ki 23:5 Složil také knìží , kteréž byli ustanovili králové Judští, aby kadívali na výsostech v mìstech Judských a vùkol Jeruzaléma; takž podobnì i ty, kteøíž kadívali Bálovi, slunci, mìsíci a planétám, i všemu vojsku nebeskému.
2Ki 23:6 Vyvezl také háj z domu Hospodinova ven z Jeruzaléma ku potoku Cedron, a spálil jej u potoka Cedron a setøel na prach; ten pak prach vysypal na hroby synù toho lidu.
2Ki 23:7 Domky také sodomáøù hanebných zkazil, kteøíž byli pøi domì Hospodinovì, v nichž ženy tkaly kortýny k háji.
2Ki 23:8 A kázal pøivésti všecky knìží z mìst Judských, a poškvrnil výsostí, na nichž kadívali knìží, od Gabaa až do Bersabé. Zkazil také výsostí u bran, kteréž byly u vrat brány Jozue, knížete mìsta, a byly po levé stranì vcházejícímu do brány mìstské.
2Ki 23:9 A však nepøistupovali ti knìží výsostí k oltáøi Hospodinovu v Jeruzalémì, ale jídali chleby pøesné mezi

bratøími svými.
2Ki 23:10 Poškvrnil také i Tofet, jenž jest v údolí syna Hinnom, aby více žádný nevodil syna svého aneb dcery své skrze oheò Molochovi.
2Ki 23:11 Zahladil také ty konì, kteréž byli postavili králové Judští slunci, kdež se vchází do domu Hospodinova, k domu Netanmelecha komorníka, kterýž byl v Parvarim; a vozy slunce spálil ohnìm.
2Ki 23:12 Ano i oltáøe, kteøíž byli na vrchním paláci Achasovu, jichž byli nadìlali králové Judští, a oltáøe, jichž nadìlal Manasses v obou síních domu Hospodinova, poboøil král, a pospíšiv s nimi odtud, dal vysypati prach jejich do potoka Cedron.
2Ki 23:13 Výsosti také, kteréž byly pøed Jeruzalémem, a kteréž byly po pravé stranì hory Olivetské, jichž byl nadìlal Šalomoun král Izraelský Astarotovi, ohavnosti Sidonských, a Chámosovi, ohavnosti Moábských, a Melchomovi, ohavnosti synù Ammon, poškvrnil král,
2Ki 23:14 A potøískal obrazy, háje posekal, a místa jejich naplnil kostmi lidskými.
2Ki 23:15 Nadto i oltáø, jenž byl v Bethel, a výsost, kterouž udìlal Jeroboám syn Nebatùv, kterýž pøivedl k høešení Izraele, i ten oltáø i výsost zkazil, a spáliv výsost, setøel ji na prach; spálil i háj.
2Ki 23:16 A obrátiv se Joziáš, uzøel hroby, kteøíž tu na hoøe byli, a poslav, pobral kosti z tìch hrobù a spálil je na tom oltáøi. A tak poškvrnil ho vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil muž Boží ten, kterýž to pøedpovìdìl.
2Ki 23:17 I øekl: Jaký jest onenno nápis, kterýž vidím? Odpovìdìli jemu muži mìsta: Hrob muže Božího jest, kterýž pøišed z Judstva, pøedpovìdìl tyto vìci, kteréž jsi uèinil pøi oltáøi v Bethel.
2Ki 23:18 Tedy øekl: Nechtež ho, aniž kdo hýbej kostmi jeho. I vysvobodili kosti jeho s kostmi proroka toho, kterýž byl pøišel z Samaøí.
2Ki 23:19 Též všecky domy výsostí, kteøíž byli v mìstech Samaøských, jichž byli nadìlali králové Izraelští, aby popouzeli Hospodina, zkazil Joziáš, a uèinil jim rovnì tak, jakž byl uèinil v Bethel.
2Ki 23:20 Zbil také všecky knìží výsostí, kteøíž tu byli, na oltáøích, a pálil kosti lidské na nich. Potom navrátil se do Jeruzaléma.
2Ki 23:21 Pøikázal pak král všemu lidu, øka: Slavte velikunoc Hospodinu Bohu svému, jakož psáno jest v knize smlouvy této.
2Ki 23:22 Nebo nebyla slavena taková velikanoc od èasu soudcù, kteøíž soudili Izraele, a po všecky dny králù Izraelských a králù Judských.
2Ki 23:23 Osmnáctého léta krále Joziáše slavena jest ta velikanoc Hospodinu v Jeruzalémì.
2Ki 23:24 Ano i vš□ce a hadaèe, obrazy i ukydané bohy, a všecky ty ohavnosti, což jich bylo viditi v zemi Judské a v Jeruzalémì, vyplénil Joziáš, aby naplnil slova zákona zapsaná v knize, kterouž nalezl Helkiáš knìz v domì Hospodinovì.
2Ki 23:25 A nebylo jemu podobného krále pøed ním, kterýž by obrátil se k Hospodinu celým srdcem svým, a celou duší svou, i všemi mocmi svými vedlé všeho zákona Mojžíšova, ani po nìm nepovstal podobný jemu.
2Ki 23:26 A však neodvrátil se Hospodin od prchlivosti hnìvu svého velikého, kterouž vzbuzen byl hnìv jeho proti Judovi, pro všecka popouzení, kterýmiž popouzel ho Manasses.
2Ki 23:27 Protož øekl Hospodin: Také i Judu zavrhu od tváøi své, jako jsem zavrhl Izraele, a opovrhu to mìsto, kteréž jsem vyvolil, Jeruzalém, i ten dùm, o nìmž jsem byl øekl: Jméno mé tam bude.
2Ki 23:28 O jiných pak èinech Joziášových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 23:29 Za dnù jeho pøitáhl Farao Nécho král Egyptský proti králi Assyrskému k øece Eufraten. I vytáhl král Joziáš proti nìmu, a on zabil jej v Mageddo, když ho uzøel.
2Ki 23:30 Tedy služebníci jeho vloživše jej mrtvého na vùz, pøivezli ho z Mageddo do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobì jeho. I vzal lid zemì Joachaza syna Joziášova, a pomazali ho, i ustanovili králem na místì otce jeho.
2Ki 23:31 Ve tøímecítma letech byl Joachaz, když poèal kralovati, a kraloval tøi mìsíce v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna.
2Ki 23:32 A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, všecko tak, jakž èinili otcové jeho.
2Ki 23:33 I svázal ho Farao Nécho v Ribla, v zemi Emat, když kraloval v Jeruzalémì, a uložil daò na tu zemi, sto centnéøù støíbra a centnéø zlata.
2Ki 23:34 A ustanovil Farao Nécho za krále Eliakima syna Joziášova, na místo Joziáše otce jeho, a promìnil jméno jeho, aby sloul Joakim. Ale Joachaza vzal, kterýž, když se dostal do Egypta, umøel tam.
2Ki 23:35 To pak zlato i støíbro dával Joakim Faraonovi; proèež šacoval obyvatele zemì, aby mohl dáti støíbro k rozkázaní Faraonovu. Od jednoho každého vedlé toho, jakž byl šacován, bral støíbro i zlato od lidu zemì, aby dal Faraonovi Néchovi.
2Ki 23:36 V pìtmecítma letech byl Joakim, když poèal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Zebuda, dcera Pedaiova z Ruma.
2Ki 23:37 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, podlé všeho, což èinili otcové jeho.
2Ki 24:1 Za dnù jeho pøitáhl Nabuchodonozor král Babylonský, i uèinìn jest Joakim služebníkem jeho za tøi léta. Potom odvrátiv se, zprotivil se jemu.
2Ki 24:2 Protož poslal Hospodin na nìj lotøíky Kaldejské a lotøíky Syrské, i lotøíky Moábské a lotøíky synù

Ammon, poslal je, pravím, na Judu, aby ho zkazili vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníky své proroky.
2Ki 24:3 A jistì podlé øeèi Hospodinovy to se dálo proti Judovi, aby jej zavrhl od tváøi své pro høíchy Manassesovy, vedlé toho všeho, což byl èinil,
2Ki 24:4 Ano i pro krev nevinnou, kterouž vylil, naplniv Jeruzalém krví nevinnou, èehož nechtìl Hospodin prominouti.
2Ki 24:5 O jiných pak vìcech Joakimových, a cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských.
2Ki 24:6 A tak usnul Joakim s otci svými, a kraloval Joachin syn jeho místo nìho.
2Ki 24:7 Král pak Egyptský nikdy více nevytáhl z zemì své; nebo král Babylonský pobral od øeky Egyptské až k øece Eufraten všecko, cožkoli mìl král Egyptský.
2Ki 24:8 V osmnácti letech byl Joachin, když poèal kralovati, a tøi mìsíce kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Nechusta, dcera Elnatanova z Jeruzaléma.
2Ki 24:9 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, všecko tak, jakž byl èinil otec jeho.
2Ki 24:10 Toho èasu vytáhli služebníci Nabuchodonozora krále Babylonského proti Jeruzalému, a obleženo jest mìsto.
2Ki 24:11 Ano i Nabuchodonozor král Babylonský pøitáhl proti mìstu, když služebníci jeho leželi vùkol nìho.
2Ki 24:12 Tedy vyšel Joachin král Judský k králi Babylonskému, i s matkou svou i s služebníky, knížaty i komorníky svými, kteréhož vzal král Babylonský léta osmého kralování svého.
2Ki 24:13 A vynesl odtud všecky poklady domu Hospodinova, a poklady domu královského, a ztloukl všecky nádoby zlaté, jichž byl nadìlal Šalomoun král Izraelský do domu Hospodinova, jakož byl mluvil Hospodin.
2Ki 24:14 Pøi tom pøenesl všecken Jeruzalém a všecka knížata i všecky muže udatné, deset tisícù zajatých, i všecky tesaøe a kováøe. Žádného nezanechal, kromì chaterných lidí zemì.
2Ki 24:15 Zavedl také i Joachina do Babylona, a matku jeho i ženy královské i komorníky jeho; silné také zemì zavedl do vìzení z Jeruzaléma do Babylona.
2Ki 24:16 Všech také mužù udatných sedm tisícù, tesaøù také a kováøù tisíc, všecky též zmužilé bojovníky zavedl jaté král Babylonský do Babylona.
2Ki 24:17 Ustanovil pak král Babylonský Mataniáše, strýce jeho, králem místo nìho, a zmìnil mu jméno, aby sloul Sedechiáš.
2Ki 24:18 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když poèal kralovati a jedenácte let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna.
2Ki 24:19 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, všecko tak, jakž byl dìlal Joakim.
2Ki 24:20 Nebo se to dálo pro rozhnìvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváøi své. V tom opìt zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.
2Ki 25:1 Stalo se pak léta devátého kralování jeho, mìsíce desátého, v desátý den téhož mìsíce, že pøitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položil se u nìho, a vzdìlali proti nìmu hradbu vùkol.
2Ki 25:2 A bylo mìsto obleženo, až do jedenáctého léta krále Sedechiáše.
2Ki 25:3 V kterémžto, devátého dne èvrtého mìsíce, rozmohl se hlad v mìstì, a nemìl chleba lid zemì.
2Ki 25:4 I protrženo jest mìsto, a všickni muži bojovní utekli noci té skrze bránu mezi dvìma zdmi u zahrady královské; Kaldejští pak leželi okolo mìsta. Ušel také král cestou pouštì.
2Ki 25:5 I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli ho na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od nìho.
2Ki 25:6 A tak javše krále, pøivedli jej k králi Babylonskému do Ribla, kdež uèinili o nìm soud.
2Ki 25:7 Syny pak Sedechiášovy zmordovali pøed oèima jeho. Potom Sedechiáše oslepili, a svázavše ho øetìzy ocelivými, zavedli jej do Babylona.
2Ki 25:8 Potom mìsíce pátého, sedmý den téhož mìsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, pøitáhl Nebuzardan hejtman nad žoldnéøi, služebník krále Babylonského, do Jeruzaléma.
2Ki 25:9 A zapálil dùm Hospodinùv i dùm královský, i všecky domy v Jeruzalémì, a tak všecky domy veliké vypálil.
2Ki 25:10 Zdi také Jeruzalémské vùkol poboøilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéøi.
2Ki 25:11 Ostatek pak lidu, kterýž byl zùstal v mìstì, i pobìhlce, kteøíž se byli obrátili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid, zavedl Nebuzardan hejtman nad žoldnéøi.
2Ki 25:12 Toliko nìco chaterného lidu zemì zanechal hejtman nad žoldnéøi, aby byli vinaøi a oráèi.
2Ki 25:13 Nadto sloupy mìdìné, kteøíž byli v domì Hospodinovì, i podstavky, i moøe mìdìné, kteréž bylo v domì Hospodinovì, ztloukli Kaldejští, a mìï z nich odvezli do Babylona.
2Ki 25:14 Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kadidlnice i všecky nádoby mìdìné, jimiž sloužili, pobrali.
2Ki 25:15 I nádoby k oharkùm a kotlíky, a cokoli zlatého a støíbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéøi,
2Ki 25:16 Sloupy dva, moøe jedno a podstavky, jichž byl nadìlal Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy

mìdi všech tìch nádob.
2Ki 25:17 Osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, a makovice na nìm mìdìná, kterážto makovice tøí loket zvýší byla, a møežování i jablka zrnatá na té makovici vùkol; všecko bylo mìdìné. Takovýž byl i druhý sloup s møežováním.
2Ki 25:18 Vzal také týž hejtman nad žoldnéøi Saraiáše knìze pøedního, a Sofoniáše knìze nižšího, a tøi strážné prahu.
2Ki 25:19 A z mìsta vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a pìt mužù z tìch, jenž bývali pøi králi, kteøíž nalezeni byli v mìstì, a pøedního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu zemì, a šedesáte mužù z lidu zemì, kteøíž se nalezli v mìstì.
2Ki 25:20 Zjímav tedy je Nebuzardan hejtman nad žoldnéøi, pøivedl je k králi Babylonskému do Ribla.
2Ki 25:21 I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla, v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z zemì své.
2Ki 25:22 Lidu pak, kterýž zùstal v zemi Judské, jehož byl zanechal Nabuchodonozor král Babylonský, pøedstavil Godoliáše syna Achikama, syna Safanova.
2Ki 25:23 I uslyšeli všickni hejtmané vojska, oni i lid jejich, že postavil za správce král Babylonský Godoliáše, a pøišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášùv, a Jochanan syn Kareachùv, a Saraiáš syn Tanchumeta Netofatského, a Jazaniáš syn Machatùv, oni i lid jejich.
2Ki 25:24 Tedy pøisáhl jim Godoliáš i lidu jejich, a øekl jim: Nebojte se služby Kaldejských, zùstaòte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobøe vám bude.
2Ki 25:25 I stalo se mìsíce sedmého, pøišel Izmael syn Netaniáše, syna Elisamova, z semene královského, a deset mužù s ním. I zabili Godoliáše, a umøel; takž i Židy i Kaldejské, kteøíž s ním byli v Masfa.
2Ki 25:26 Proèež zdvih se všecken lid, od malého až do velikého, i hejtmané vojsk, ušli do Egypta; nebo se báli Kaldejských.
2Ki 25:27 Stalo se také léta tøidcátého sedmého po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého mìsíce, dvadcátého sedmého dne téhož mìsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když poèal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláøe.
2Ki 25:28 A mluvil s ním dobrotivì, i stolici jeho postavil nad stolice jiných králù, kteøíž s ním byli v Babylonì.
2Ki 25:29 Zmìnil též roucho jeho, kteréž mìl v žaláøi. I jídal vždycky pøed ním po všecky dny života svého.
2Ki 25:30 Nebo vymìøený pokrm ustavièní dáván byl jemu od krále, a to na každý den po všecky dny života jeho.
1Ch 1:1 Adam, Set, Enos,
1Ch 1:2 Kainan, Mahalaleel, Járed,
1Ch 1:3 Enoch, Matuzalém, Lámech,
1Ch 1:4 Noé, Sem, Cham a Jáfet.
1Ch 1:5 Synové Jáfetovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mešech a Tiras.
1Ch 1:6 Synové pak Gomerovi: Ascenez, Difat a Togorma.
1Ch 1:7 Synové pak Javanovi: Elisa, Tarsis, Cetim a Rodanim.
1Ch 1:8 Synové Chamovi: Chus, Mizraim, Put a Kanán.
1Ch 1:9 A synové Chusovi: Sába, Evila, Sabata, Regma, Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan.
1Ch 1:10 Zplodil také Chus Nimroda; ten poèal mocným býti na zemi.
1Ch 1:11 Mizraim pak zplodil Ludim, Anamim, Laabim a Neftuim,
1Ch 1:12 Fetruzim také a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští), a Kafturim.
1Ch 1:13 Kanán pak zplodil Sidona, prvorozeného svého, a Het,
1Ch 1:14 A Jebuzea, Amorea a Gergezea,
1Ch 1:15 A Hevea, Aracea a Sinea,
1Ch 1:16 A Aradia, Samarea a Amatea.
1Ch 1:17 Synové Semovi: Elam, Assur, Arfaxad, Lud, Aram, Hus a Hul, Geter a Mas.
1Ch 1:18 A Arfaxad zplodil Sále, Sále pak zplodil Hebera.
1Ch 1:19 Heberovi pak narodili se dva synové, z nichž jednoho jméno Peleg, proto že za dnù jeho rozdìlena byla zemì, jméno pak bratra jeho Jektan.
1Ch 1:20 Kterýžto Jektan zplodil Elmodada, Salefa, Azarmota a Járe,
1Ch 1:21 A Adoráma, Uzala a Dikla,
1Ch 1:22 A Ebale, Abimahele a Sebai,
1Ch 1:23 A Ofira, Evila a Jobaba. Všickni ti byli synové Jektanovi.
1Ch 1:24 Sem, Arfaxad, Sále,
1Ch 1:25 Heber, Peleg, Réhu,
1Ch 1:26 Sárug, Náchor, Táre,
1Ch 1:27 Abram, ten jest Abraham.
1Ch 1:28 Synové Abrahamovi: Izák a Izmael.
1Ch 1:29 Tito jsou rodové jejich: Prvorozený Izmaelùv Nabajot, Cedar, Adbeel a Mabsan,

1Ch 1:30 Masma, Dumah, Massa, Hadad a Tema,
1Ch 1:31 Jetur, Nafis a Cedma. Ti jsou synové Izmaelovi.
1Ch 1:32 Synové pak Cetury, ženiny Abrahamovy: Ta porodila Zamrana, Jeksana, Madana, Madiana, Jezbocha a Suecha. Synové pak Jeksanovi: Sába a Dedan.
1Ch 1:33 Synové pak Madianovi: Efa, Efer, Enoch, Abida a Helda. Všickni ti synové Cetury.
1Ch 1:34 Zplodil tedy Abraham Izáka. Synové pak Izákovi: Ezau a Izrael.
1Ch 1:35 Synové Ezau: Elifaz, Rahuel, Jehus, Jhelom a Kore.
1Ch 1:36 Synové Elifazovi: Teman, Omar, Sefi, Gatam, Kenaz a syn Tamny, totiž Amalech.
1Ch 1:37 Synové Rahuelovi: Nahat, Zára, Samma a Méza.
1Ch 1:38 Synové pak Seir: Lotan, Sobal, Sebeon, Ana, Dison, Eser a Dízan.
1Ch 1:39 Synové pak Lotanovi: Hori a Homam. Sestra pak Lotanova: Tamna.
1Ch 1:40 Synové Sobalovi: Alian, Manáhat, Ebal, Sefi a Onam. Synové pak Sebeonovi: Aia a Ana.
1Ch 1:41 Synové Anovi: Dison. A synové Disonovi: Hamran, Eseban, Jetran a Charan.
1Ch 1:42 Synové Eser: Balaan, Závan a Jakan. Synové Dízonovi: Hus a Aran.
1Ch 1:43 Tito pak jsou králové, kteøíž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval který král z synù Izraelských: Béla syn Beorùv, jehožto mìsto jméno mìlo Denaba.
1Ch 1:44 A když umøel Béla, kraloval na místì jeho Jobab, syn Záre z Bozra.
1Ch 1:45 A když umøel Jobab, kraloval místo nìho Husam z zemì Temanské.
1Ch 1:46 A když umøel Husam, kraloval místo nìho Adad syn Badadùv, kterýž porazil Madianské v krajinì Moábské; jehož mìsto jméno mìlo Avith.
1Ch 1:47 A když umøel Adad, kraloval na místì jeho Semla z Masreka.
1Ch 1:48 A když umøel Semla, kraloval místo nìho Saul z Rohobot øeky.
1Ch 1:49 A když umøel Saul, kraloval místo nìho Bálanan, syn Achoborùv.
1Ch 1:50 A když umøel Bálanan, kraloval místo nìho Adad, jehož mìsto øeèené Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy.
1Ch 1:51 A když umøel Adad, byli vývodové Idumejští: Vývoda Tamna, vývoda Alja, vývoda Jetet,
1Ch 1:52 Vývoda Olibama, vývoda Ela, vývoda Finon,
1Ch 1:53 Vývoda Kenaz, vývoda Teman, vývoda Mabsar,
1Ch 1:54 Vývoda Magdiel, vývoda Híram. Ti byli vývodové Idumejští.
1Ch 2:1 Tito jsou synové Izraelovi: Ruben, Simeon, Léví, Juda, Izachar a Zabulon,
1Ch 2:2 Dan, Jozef, Beniamin, Neftalím, Gád a Asser.
1Ch 2:3 Synové Judovi: Her, Onan a Séla. Ti tøi narodili se jemu z dcery Suovy Kananejské. Ale Her, prvorozený Judùv, byl zlý pøed oèima Hospodinovýma, protož zabil ho.
1Ch 2:4 Támar pak nevìsta jeho porodila mu Fáresa a Záru. Všech synù Judových pìt.
1Ch 2:5 Synové Fáresovi: Ezron a Hamul.
1Ch 2:6 Synové pak Záre: Zamri, Etan, Héman, Kalkol a Dára, všech tìch pìt.
1Ch 2:7 A synové Zamri: Charmi, vnuk Achar, kterýž zkormoutil Izraele, zhøešiv pøi vìci proklaté.
1Ch 2:8 Synové pak Etanovi: Azariáš.
1Ch 2:9 Synové pak Ezronovi, kteøíž se mu zrodili: Jerachmeel, Ram a Chelubai.
1Ch 2:10 Ram pak zplodil Aminadaba, a Aminadab zplodil Názona, kníže synù Juda.
1Ch 2:11 Názon pak zplodil Salmona, a Salmon zplodil Bóza.
1Ch 2:12 A Bóz zplodil Obéda, a Obéd zplodil Izai.
1Ch 2:13 Izai pak zplodil prvorozeného svého Eliaba, a Abinadaba druhého, a Sammu tøetího,
1Ch 2:14 Natanaele èvrtého, Raddaia pátého,
1Ch 2:15 Ozema šestého, Davida sedmého,
1Ch 2:16 A sestry jejich: Sarvii a Abigail. Synové pak Sarvie byli: Abizai, Joáb, Azael, tøi.
1Ch 2:17 Abigail pak porodila Amazu, otec pak Amazùv byl Jeter Izmaelitský.
1Ch 2:18 Kálef pak syn Ezronùv zplodil s Azubou manželkou a s Jeriotou syny. Jehož tito synové byli: Jeser, Sobab a Ardon.
1Ch 2:19 Když pak umøela Azuba, pojal sobì Kálef Efratu, kteráž mu porodila Hura.
1Ch 2:20 A Hur zplodil Uri, a Uri zplodil Bezeleele.
1Ch 2:21 Potom všel Ezron k dceøi Machira otce Galádova, kterouž on pojal, když byl v šedesáti letech. I porodila jemu Seguba.
1Ch 2:22 Segub pak zplodil Jaira, kterýž mìl tøimecítma mìst v zemi Galád.
1Ch 2:23 Nebo vzal Gessurejským a Assyrským vsi Jairovy, i Kanat s mìsteèky jeho, šedesáte mìst.To všecko pobrali synové Machirovi, otce Galádova.
1Ch 2:24 Též i po smrti Ezronovì, když již pojal byl Kálef Efratu, manželka Ezronova Abia porodila jemu také Ashura, otce Tekoa.
1Ch 2:25 Byli pak synové Jerachmeele prvorozeného Ezronova: Prvorozený Ram, po nìm Buna a Oren, a

Ozem s Achia.
1Ch 2:26 Mìl také manželku druhou Jerachmeel, jménem Atara. Ta jest matka Onamova.
1Ch 2:27 Byli pak synové Ramovi prvorozeného Jerachmeele: Maaz a Jamin a Eker.
1Ch 2:28 Též synové Onamovi byli: Sammai a Jáda. A synové Sammai: Nádab a Abisur.
1Ch 2:29 Jméno pak manželky Abisurovy Abichail; kteráž porodila jemu Achbana a Molida.
1Ch 2:30 A synové Nádabovi: Seled a Appaim. Ale umøel Seled bez dìtí.
1Ch 2:31 Synové pak Appaimovi: Jesi; a synové Jesi: Sesan; a dcera Sesanova: Achlai.
1Ch 2:32 Synové pak Jády, bratra Sammaiova: Jeter a Jonatan. Ale umøel Jeter bez dìtí.
1Ch 2:33 Synové pak Jonatanovi: Felet a Záza. Ti byli synové Jerachmeelovi.
1Ch 2:34 Nemìl pak Sesan synù, ale dceru. A mìl Sesan služebníka Egyptského jménem Jarchu.
1Ch 2:35 Protož dal Sesan dceru svou Jarchovi služebníku svému za manželku, kteráž porodila mu Attaie.
1Ch 2:36 Attai pak zplodil Nátana, a Nátan zplodil Zabada.
1Ch 2:37 Zabad pak zplodil Eflale, a Eflal zplodil Obéda.
1Ch 2:38 Obéd pak zplodil Jéhu, a Jéhu zplodil Azariáše.
1Ch 2:39 Azariáš pak zplodil Cheleza, a Chelez zplodil Elasu.
1Ch 2:40 Elasa pak zplodil Sismaie, a Sismai zplodil Salluma.
1Ch 2:41 Sallum pak zplodil Jekamiáše, a Jekamiáš zplodil Elisama.
1Ch 2:42 Synové pak Kálefa, bratra Jerachmeelova: Mésa prvorozený jeho. On byl otec Zifejských i synù Marese, otce Hebronova.
1Ch 2:43 Synové pak Hebronovi: Chóre a Tapuach, a Rekem a Sema.
1Ch 2:44 Sema pak zplodil Rachama otce Jorkeamova, a Rekem zplodil Sammaie.
1Ch 2:45 Syn pak Sammai byl Maon; kterýžto Maon byl otec Betsurských.
1Ch 2:46 Efa také, ženina Kálefova, porodila Chárana a Mozu a Gazeza. A Cháran zplodil Gazeza.
1Ch 2:47 Synové pak Johedai: Regem, Jotam, Gesan, Felet, Efa a Saaf.
1Ch 2:48 S ženinou Maachou Kálef zplodil Sebera a Tirchana.
1Ch 2:49 Porodila pak Saafa otce Madmanejských, Sévu otce Makbenejských a otce Gibejských. Též dcera Kálefova Axa.
1Ch 2:50 Ti byli synové Kálefovi, syna Hur prvorozeného Efraty: Sobal otec Kariatjeharimských,
1Ch 2:51 Salma otec Betlémských, Charef otec èeledi Betgaderských.
1Ch 2:52 Mìl pak syny Sobal otec Kariatjeharimských: Haroe otce obyvatelù dílu Menuchotských.
1Ch 2:53 A èeledi Kariatjeharimských, Jeterských, Putských, Sumatských a Misraiských. Z tìch pošli Zaratští a Estaolští.
1Ch 2:54 Synové Salmy: Betlémští, Netofatští, Atarotští z èeledi Joábovy, a Zarští, kteøíž užívali dílu Menuchotských,
1Ch 2:55 A èeledi písaøù obývajících v Jábezu, Tiratských, Simatských, Suchatských. Ti jsou Cinejští pøíchozí z Amata, otce èeledi Rechabovy.
1Ch 3:1 Tito jsou pak synové Davidovi, kteøíž se jemu zrodili v Hebronu: Prvorozený Amnon z Achinoam Jezreelské, druhý Daniel z Abigail Karmelské;
1Ch 3:2 Tøetí Absolon syn Maachy, dcery Tolmai, krále Gessur, ètvrtý Adoniáš, syn Haggit;
1Ch 3:3 Pátý Sefatiáš z Abitál, šestý Jetram, z Egly manželky jeho.
1Ch 3:4 Šest se mu jich zrodilo v Hebronu, kdež kraloval sedm let a šest mìsícù; tøidceti pak a tøi kraloval v Jeruzalémì.
1Ch 3:5 Potom tito se jemu zrodili v Jeruzalémì: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, ètyøi, z Betsabé, dcery Amielovy;
1Ch 3:6 Též Ibchar, Elisama a Elifelet;
1Ch 3:7 A Noga, Nefeg a Jafia;
1Ch 3:8 A Elisama, Eliada a Elifelet, tìch devìt.
1Ch 3:9 Všickni ti synové Davidovi krom synù ženin, a Támar sestra jejich.
1Ch 3:10 Syn pak Šalomounùv Roboám, Abiam syn jeho, Aza syn jeho, Jozafat syn jeho,
1Ch 3:11 Joram syn jeho, Ochoziáš syn jeho, Joas syn jeho,
1Ch 3:12 Amaziáš syn jeho, Azariáš syn jeho, Jotam syn jeho,
1Ch 3:13 Achas syn jeho, Ezechiáš syn jeho, Manasses syn jeho,
1Ch 3:14 Amon syn jeho, Joziáš syn jeho.
1Ch 3:15 Synové pak Joziášovi: Prvorozený Jochanan, druhý Joakim, tøetí Sedechiáš, ètvrtý Sallum.
1Ch 3:16 Synové pak Joakimovi: Jekoniáš syn jeho, Sedechiáš syn jeho.
1Ch 3:17 Synové pak Jekoniáše vìznì: Salatiel syn jeho.
1Ch 3:18 Toho pak Malkiram, Pedai, Senazar, Jekamia, Hosama a Nedabia.
1Ch 3:19 Synové pak Pedaiovi: Zorobábel a Semei. A syn Zorobábelùv: Mesullam, Chananiáš, a Selomit sestra jejich.

1Ch 3:20 Toho pak Chasuba, Ohel, Berechiáš, Chasadiáš a Jusabchesed, tìch pìt.
1Ch 3:21 Syn pak Chananiášùv: Pelatia a Izaiáš. Synové Refaie, synové Arnanovi, synové Abdiášovi, synové Sechaniovi.
1Ch 3:22 A synové Sechaniovi: Semaiáš. A synové Semaiášovi: Chattus, Igal, Bariach, Neariáš a Safat, šest.
1Ch 3:23 A syn Neariáše: Elioenai, Ezechiáš a Azrikam, ti tøi.
1Ch 3:24 Též synové Elioenai: Hodaviáš, Eliasib, Pelaiáš, Akkub, Jochanan, Delaiáš a Anani, tìch sedm.
1Ch 4:1 Synové Judovi: Fáres, Ezron, Charmi, Hur a Sobal.
1Ch 4:2 Reaiáš pak syn Sobalùv zplodil Jachata, Jachat pak zplodil Ahumai a Laad. Ti jsou rodové Zarati.
1Ch 4:3 A tito z otce Etama: Jezreel, Isma a Idbas; a jméno sestry jejich Zelelfoni.
1Ch 4:4 Fanuel pak otec Gedor, a Ezer otec Chusùv. Ti jsou synové Hur prvorozeného Efraty, otce Betlémských.
1Ch 4:5 Ashur pak otec Tekoe mìl dvì manželky, Chélu a Naaru.
1Ch 4:6 I porodila jemu Naara Achuzama, Hefera, Temana a Achastara. Ti jsou synové Naary.
1Ch 4:7 Synové pak Chéle: Zeret, Jezochar a Etnan.
1Ch 4:8 Kóz pak zplodil Anuba, Hazobeba, a rodiny Acharchele syna Harumova.
1Ch 4:9 Byl pak Jábez slavnìjší nad bratøí své, a matka jeho nazvala jméno jeho Jábez, økuci: Nebo jsem ho porodila s bolestí.
1Ch 4:10 Kterýžto Jábez vzýval Boha Izraelského, øka: Jestliže štìdøe požehnáš mi, a rozšíøíš meze mé, a bude ruka tvá se mnou, a vysvobodíš mne od zlého, abych bolesti netrpìl. I uèinil Bùh, zaèež žádal.
1Ch 4:11 Chelub pak, bratr Sucha, zplodil Mechiru. On jest otec Estonùv.
1Ch 4:12 Eston pak zplodil Betrafa, Paseacha a Techinna, otce mìsta Náchas. Ti jsou muži Rechy.
1Ch 4:13 Synové pak Cenezovi: Otoniel a Saraiáš. Synové pak Otonielovi: Chatat.
1Ch 4:14 Meonatai pak zplodil Ofru, Saraiáš pak zplodil Joába, otce bydlících v údolí øemeslníkù; nebo tam øemeslníci byli.
1Ch 4:15 Synové pak Kálefa, syna Jefonova: Iru, Ela a Naam. Syn pak Ela: Cenez.
1Ch 4:16 Synové pak Jehalleleelovi: Zif, Zifa, Tiriáš a Asarel.
1Ch 4:17 A synové Ezry: Jeter, Mered, Efer a Jalon. Porodila také Miriama, Sammai a Jezba otce Estemo.
1Ch 4:18 Manželka pak jeho Jehudia porodila Jereda otce Gedor, a Hebera otce Socho, a Jekutiele otce Zanoe. A ti jsou synové Betie dcery Faraonovy, kterouž pojal Mered.
1Ch 4:19 Synové pak manželky Hodia sestry Nachamovy, otce Cejly: Garmi a Estemo Maachatský.
1Ch 4:20 Synové pak Simonovi: Amnon, Rinna, Benchanan a Tilon. A synové Jesi: Zochet a Benzochet.
1Ch 4:21 Synové Séla syna Judova: Her otec Lechùv, a Lada otec Maresùv, a èeledi domu tìch, jenž dìlali díla kmentová v domì Asbea,
1Ch 4:22 A Jokim a muži Chozeby, Joas a Saraf, kteøíž panovali v Moáb, a Jasubi Lechem. Ale ty vìci jsou starodávní.
1Ch 4:23 To jsou ti hrnèíøi obyvatelé v štìpnicích a ohradách u krále, pøíèinou díla jeho tam bydlíce.
1Ch 4:24 Synové Simeonovi: Namuel, Jamin, Jarib, Zára a Saul.
1Ch 4:25 Sallum syn jeho, Mabsam syn jeho, Masma syn jeho.
1Ch 4:26 Synové pak Masmovi: Hamuel syn jeho, Zakur syn jeho, Semei syn jeho.
1Ch 4:27 Ten Semei mìl synù šestnácte a dcer šest. Bratøí pak jejich nemìli mnoho synù, tak že vší rodiny jejich nebylo tak mnoho, jako synù Judových.
1Ch 4:28 Bydlili pak v Bersabé a Molada a v Azarsual,
1Ch 4:29 A v Bála, v Esem a v Tolad,
1Ch 4:30 A v Betueli, v Horma a v Sicelechu,
1Ch 4:31 A v Betmarchabot, a v Azarsusim, v Betberi a v Saraim. Ta byla mìsta jejich, dokudž kraloval David.
1Ch 4:32 Vsi také jejich pøi Etam, Ain, Remmon, Tochen, Asan, pìti mìstech.
1Ch 4:33 A tak všecky vesnice jejich, kteréž byly vùkol tìch mìst až do Baal, ta byla obydlé jejich vedlé rodu jejich.
1Ch 4:34 A Mesobab, Jamlech a Josa syn Amazùv;
1Ch 4:35 A Joel, a Jéhu syn Jozabiáše, syna Saraiášova, syna Azielova;
1Ch 4:36 A Elioenai, Jákoba, Jesochaiáš, Asaiáš, Adiel a Jesimeel a Benaiáš;
1Ch 4:37 A Ziza syn Sifi, syna Allonova, syna Jedaiášova, syna Simri, syna Semaiášova.
1Ch 4:38 Tito ze jména vyètení ustaveni jsou za knížata v èeledech svých, a èeledi otcovské jejich rozmnožily se náramnì.
1Ch 4:39 A protož brali se, kudyž se vchází k Gedor, až k východu po údolí tom, aby hledali pastev dobytku svému.
1Ch 4:40 I nalezli pastvu hojnou a výbornou, zemi pak prostrannou, bezpeènou a pokojnou, a že z Chama byli ti, kteøíž bydlili tam pøed tím.
1Ch 4:41 Protož pøišedše ti napsaní ze jména ve dnech Ezechiáše krále Judského, poboøili stany jejich a

pøíbytky, kteøíž tam nalezeni byli, a zmordovali je, tak že jich do tohoto dne není, a sami osedli místo nich; nebo mìli tu pastvu dobytku svému.
1Ch 4:42 Nìkteøí pak z tìch synù Simeonových odebrali se na horu Seir, mužù pìt set, jichž Pelatia, Neariáš, Refaiáš a Uziel, synové Jesi, byli vùdcové.
1Ch 4:43 I vyplénili ostatek tìch, kteøíž ušli z Amalechitských, a bydlili tam až do tohoto dne.
1Ch 5:1 Synové pak Rubenovi prvorozeného Izraelova: (nebo on byl prvorozený, ale když poškvrnil lože otce svého, dáno jest prvorozenství jeho synùm Jozefovým, syna Izraelova, však jemu není pøièteno prvorozenství.
1Ch 5:2 Nebo Judas byl nejsilnìjší z bratøí svých, a kníže mezi nimi, ale prvorozenství Jozefovi náleželo).
1Ch 5:3 Synové, pravím, Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.
1Ch 5:4 Synové Joelovi: Semaiáš syn jeho, Gog syn jeho, Semei syn jeho;
1Ch 5:5 Mícha syn jeho, Reaiáš syn jeho, Bál syn jeho;
1Ch 5:6 Béra syn jeho, jehož zavedl Tiglatfalazar král Assyrský. Ten byl knížetem pokolení Rubenova.
1Ch 5:7 Bratøí pak jeho po èeledech jejich, když vyèteni byli po rodinách svých, knížetem byl Jehiel a Zachariáš.
1Ch 5:8 A Béla syn Azaza, syna Semy, syna Joelova. Ten bydlil v Aroer až do Nébo a Balmeon.
1Ch 5:9 Potom i na východ bydlil, až kudy se vchází na pouš od øeky Eufrates; nebo stáda jejich rozmnožila se v zemi Galádské.
1Ch 5:10 Proèež ve dnech Saulových bojovali s Agarenskými, kteøíž poraženi jsou od ruky jejich. A tak bydlili v staních jejich po vší krajinì východní zemì Galádské.
1Ch 5:11 Synové pak Gádovi naproti nim bydlili v zemi Bázan, až do Sálechy.
1Ch 5:12 Joel byl kníže jejich, a Safan druhý. Ale Janai a Safat v Bázan zùstali.
1Ch 5:13 Bratøí pak jejich po domích otcù svých: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jachan, Zia, Heber, tìch sedm.
1Ch 5:14 (Ti byli synové Abichailovi, synové Hurovi, synové Jaroachovi, synové Galádovi, synové Michaelovi, synové Jesisovi, synové Jachdovi, synové Buzovi.)
1Ch 5:15 Též Ahi syn Abdiele, syna Gunova, kníže v domì otcù jich.
1Ch 5:16 I bydlili v Galád, v Bázan a v vesnicech jeho, a ve všech pøedmìstích Sáron, až do hranic jejich.
1Ch 5:17 Všickni tito vyèteni byli ve dnech Jotama krále Judského, a ve dnech Jeroboáma krále Izraelského.
1Ch 5:18 Synù Rubenových a Gádových a polovice pokolení Manassesova, mužù silných, nosících štít a meè, a natahujících luèištì, a umìlých v bitvì, èтyøidceti a èтyøi tisíce, sedm set a šedesát vycházejících k boji.
1Ch 5:19 I bojovali s Agarenskými, Iturejskými, Nafejskými a Nodabskými.
1Ch 5:20 A mìli pomoc proti nim. I dáni jsou v ruku jich Agarenové i všecko, což mìli. Nebo k Bohu volali v boji, a vyslyšel je, nebo doufali v nìho.
1Ch 5:21 I zajali stáda jejich, velbloudù jejich padesáte tisícù, a dobytka dvì stì a padesáte tisícù, a oslù dva tisíce, a lidí sto tisíc osob.
1Ch 5:22 Zranìných také množství padlo, nebo od Boha byla porážka ta. I bydlili na místì jejich až do pøestìhování svého.
1Ch 5:23 Synové pak polovice pokolení Manassesova bydlili v té zemi od Bázanu až do Balhermon i Sanir, totiž hory Hermon; nebo i oni rozmnoženi byli.
1Ch 5:24 Tato pak byla knížata v domì otcù jejich: Efer, Jesi, Eliel, Azriel, Jeremiáš, Hodaviáš a Jachdiel, muži udatní a silní, muži slovoutní, knížata domu otcù svých.
1Ch 5:25 Ale když pøestoupili proti Bohu otcù svých, a smilnili, následujíce bohù národù zemì té, kteréž shladil Bùh od tváøi jejich:
1Ch 5:26 Vzbudil Bùh Izraelský ducha Fule krále Assyrského, a ducha Tiglatfalazara krále Assyrského, kterýž pøenesl pokolení Rubenovo a Gádovo a polovici pokolení Manassesova, a dovedl je do Chelach a do Chabor, až do Hara a k øece Gozan až do dnešního dne.
1Ch 6:1 Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari.
1Ch 6:2 Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel.
1Ch 6:3 Synové pak Amramovi: Aron, Mojžíš, a Maria. Synové pak Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar.
1Ch 6:4 Eleazar zplodil Fínesa, Fínes zplodil Abisua.
1Ch 6:5 Abisua pak zplodil Bukki, Bukki pak zplodil Uzi.
1Ch 6:6 Uzi pak zplodil Zerachiáše, Zerachiáš pak zplodil Meraiota.
1Ch 6:7 Meraiot zplodil Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba.
1Ch 6:8 Achitob pak zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Achimaasa.
1Ch 6:9 Achimaas pak zplodil Azariáše, Azariáš pak zplodil Jochanana.
1Ch 6:10 Jochanan pak zplodil Azariáše. On jest užíval knìžství v domì, jejž ustavìl Šalomoun v Jeruzalémì.
1Ch 6:11 Zplodil pak Azariáš Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba.
1Ch 6:12 Achitob zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Salluma.
1Ch 6:13 Sallum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak zplodil Azariáše.

1Ch 6:14 Azariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš pak zplodil Jozadaka.
1Ch 6:15 Jozadak pak odšel, když pøevedl Hospodin Judu a Jeruzalém skrze Nabuchodonozora.
1Ch 6:16 Synové Léví: Gersom, Kahat a Merari.
1Ch 6:17 Tato pak jsou jména synù Gersomových: Lebni a Semei.
1Ch 6:18 Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel.
1Ch 6:19 Synové Merari: Moholi a Musi. A tak ty jsou èeledi Levítù po otcích jejich.
1Ch 6:20 Gersomovi: Lebni syn jeho, Jachat syn jeho, Zimma syn jeho,
1Ch 6:21 Joach syn jeho, Iddo syn jeho, Zára syn jeho, Jetrai syn jeho.
1Ch 6:22 Synové Kahat: Aminadab syn jeho, Chóre syn jeho, Assir syn jeho,
1Ch 6:23 Elkána syn jeho, a Abiazaf syn jeho, Assir syn jeho,
1Ch 6:24 Tachat syn jeho, Uriel syn jeho, Uziáš syn jeho, Saul syn jeho.
1Ch 6:25 Synové pak Elkánovi: Amasai a Achimot.
1Ch 6:26 Elkána: Synové Elkánovi: Zofai syn jeho, a Nachat syn jeho,
1Ch 6:27 Eliab syn jeho, Jerocham syn jeho, Elkána syn jeho.
1Ch 6:28 Synové pak Samuelovi: Prvorozený Vasni a Abia.
1Ch 6:29 Synové Merari: Moholi, Lebni syn jeho, Semei syn jeho, Uza syn jeho,
1Ch 6:30 Sima syn jeho, Aggia syn jeho, Azaiáš syn jeho.
1Ch 6:31 Tito jsou pak, kteréž ustanovil David k zpívání v domì Hospodinovì, když tam postavena truhla,
1Ch 6:32 Kteøíž pøisluhovali pøed pøíbytkem stánku úmluvy zpíváním, dokudž neustavìl Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémì, a stáli podlé poøádku svého v pøisluhování svém.
1Ch 6:33 Tito jsou pak, kteøíž stáli, i synové jejich, z synù Kahat: Héman kantor, syn Joele, syna Samuelova,
1Ch 6:34 Syna Elkánova, syna Jerochamova, syna Elielova, syna Tohu,
1Ch 6:35 Syna Sufova, syna Elkánova, syna Machatova, syna Amasai,
1Ch 6:36 Syna Elkánova, syna Joelova, syna Azariášova, syna Sofoniášova,
1Ch 6:37 Syna Tachatova, syna Assirova, syna Abiazafova, syna Chóre,
1Ch 6:38 Syna Izarova, syna Kahatova, syna Léví, syna Izraelova.
1Ch 6:39 A bratr jeho Azaf, kterýž stával po pravici jeho. Azaf pak byl syn Berechiáše, syna Simova,
1Ch 6:40 Syna Michaelova, syna Baaseiášova, syna Malkiášova,
1Ch 6:41 Syna Etni, syna Záry, syna Adaiova,
1Ch 6:42 Syna Etanova, syna Zimmova, syna Semeiova,
1Ch 6:43 Syna Jachatova, syna Gersomova, syna Léví.
1Ch 6:44 Synové pak Merari, bratøí jejich, stávali po levici: Etan, syn Kísi, syna Abdova, syna Malluchova,
1Ch 6:45 Syna Chasabiášova, syna Amaziášova, syna Helkiášova,
1Ch 6:46 Syna Amzova, syna Bánova, syna Semerova,
1Ch 6:47 Syna Moholi, syna Musi, syna Merari, syna Léví.
1Ch 6:48 Bratøí pak jejich Levítové jiní oddáni jsou ke všelikému pøisluhování pøíbytku domu Božího.
1Ch 6:49 Ale Aron a synové jeho pálili na oltáøi zápalu a na oltáøi kadìní, pøi všelikém pøisluhování svatynì svatých, a k oèiš□ování Izraele podlé všeho toho, jakož pøikázal Mojžíš služebník Boží.
1Ch 6:50 Tito pak jsou synové Aronovi: Eleazar syn jeho, Fínes syn jeho, Abisua syn jeho,
1Ch 6:51 Bukki syn jeho, Uzi syn jeho, Zerachiáš syn jeho,
1Ch 6:52 Meraiot syn jeho, Amariáš syn jeho, Achitob syn jeho,
1Ch 6:53 Sádoch syn jeho, Achimaas syn jeho.
1Ch 6:54 A tato obydlé jejich, po pøíbytcích jejich, v mezech jejich, synù Aronových po èeledi Kahatských; nebo jejich byl los.
1Ch 6:55 A protož dali jim Hebron v zemi Judské, a pøedmìstí jeho vùkol nìho.
1Ch 6:56 Pole však mìstská a vsi jejich dali Kálefovi synu Jefonovu.
1Ch 6:57 Synùm pak Aronovým dali z mìst Judských mìsta útoèiš□ná: Hebron a Lebno a pøedmìstí jeho, a Jeter i Estemo a pøedmìstí jeho,
1Ch 6:58 A Holon i pøedmìstí jeho, a Dabir i pøedmìstí jeho,
1Ch 6:59 Též Asan a pøedmìstí jeho, a Betsemes a pøedmìstí jeho.
1Ch 6:60 Z pokolení pak Beniamin: Gaba a pøedmìstí jeho, a Allemet i pøedmìstí jeho, i Anatot a pøedmìstí jeho, všech mìst jejich tøinácte mìst po èeledech jejich.
1Ch 6:61 Synùm též Kahatovým ostatním z èeledi toho pokolení dáno v polovici pokolení Manassesova losem mìst deset.
1Ch 6:62 Synùm pak Gersonovým po èeledech jejich v pokolení Izachar a v pokolení Asser, a v pokolení Neftalím, a v pokolení Manassesovu v Bázan mìst tøináct.
1Ch 6:63 Synùm Merari po èeledech jejich v pokolení Ruben, a v pokolení Gád, a v pokolení Zabulon losem mìst dvanáct.
1Ch 6:64 Dali synové Izraelští Levítùm ta mìsta a pøedmìstí jejich.

1Ch 6:65 A dali je losem v pokolení synù Judových, a v pokolení synù Simeonových, a v pokolení synù Beniaminových, mìsta ta, kteráž jmenovali ze jména.
1Ch 6:66 A kteøíž byli z èeledi synù Kahat, (byla pak mìsta a hranice jejich v pokolení Efraimovu),
1Ch 6:67 Tìm dali mìsta útoèišná: Sichem a pøedmìstí jeho na hoøe Efraim, a Gázer a pøedmìstí jeho,
1Ch 6:68 A Jekmaam i pøedmìstí jeho, a Betoron i pøedmìstí jeho,
1Ch 6:69 Též i Aialon a pøedmìstí jeho, a Getremmon s pøedmìstím jeho.
1Ch 6:70 A v polovici pokolení Manassesova: Aner a pøedmìstí jeho, Balám a pøedmìstí jeho, èeledem synù Kahat ostatním.
1Ch 6:71 Synùm pak Gersonovým v èeledi polovice pokolení Manassesova dali Golan v Bázan s pøedmìstím jeho, a Astarot i pøedmìstí jeho.
1Ch 6:72 V pokolení pak Izachar: Kádes s pøedmìstím jeho, Daberet a pøedmìstí jeho,
1Ch 6:73 Rámot také s pøedmìstím jeho, a Anem i pøedmìstí jeho.
1Ch 6:74 V pokolení pak Asser: Masal s pøedmìstím jeho, a Abdon i pøedmìstí jeho,
1Ch 6:75 Též Hukok s pøedmìstím jeho, Rohob také i pøedmìstí jeho.
1Ch 6:76 V pokolení pak Neftalímovu: Kádes v Galilei a pøedmìstí jeho, Hamon a pøedmìstí jeho, a Kariataim i pøedmìstí jeho.
1Ch 6:77 Synùm Merari ostatním v pokolení Zabulonovu dali Remmon s pøedmìstím jeho, Tábor a pøedmìstí jeho.
1Ch 6:78 A za Jordánem u Jericha, k východní stranì Jordánu, v pokolení Rubenovu: Bozor na poušti s pøedmìstím jeho, a Jasa i pøedmìstí jeho.
1Ch 6:79 Kedemot také s pøedmìstím jeho, a Mefat i pøedmìstí jeho.
1Ch 6:80 V pokolení pak Gád: Rámot v Galád s pøedmìstím jeho, a Mahanaim i pøedmìstí jeho,
1Ch 6:81 I Ezebon s pøedmìstím jeho, a Jazer i pøedmìstí jeho.
1Ch 7:1 Synové pak Izacharovi: Tola, Fua, Jasub a Simron, ètyøi.
1Ch 7:2 Synové pak Tolovi: Uzi, Refaia, Jeriel, Jachmai, Jipsam, Samuel, knížata po domích otcù jejich, pošlí od Toly, muži udatní v pokoleních svých. Poèet jejich ve dnech Davidových byl dvamecítma tisícù a šest set.
1Ch 7:3 Synové Uzovi: Izrachiáš. Synové pak Izrachiášovi: Michael, Abdiáš, Joel a Isia, všech pìt knížat.
1Ch 7:4 A s nimi v pokoleních jejich, po èeledech jejich otcovských, mužù váleèných tøidceti šest tisícù; nebo mnoho mìli žen a synù.
1Ch 7:5 Bratøí také jejich po všech èeledech Izachar, mužù udatných osmdesáte sedm tisícù, všech vyètených.
1Ch 7:6 Synové Beniaminovi: Béla, Becher, Jediael, tøi.
1Ch 7:7 Synové pak Bélovi: Ezbon, Uzi, Uziel, Jerimot a Iri, pìt knížat èeledí otcovských, muži udatní; naèteno jich dvamecítma tisícù, tøidceti a ètyøi.
1Ch 7:8 Potom synové Becherovi: Zemira, Joas, Eliezer, Elioenai, Amri, Jeremot, Abiáš, Anatot a Alemet, všickni synové Becherovi.
1Ch 7:9 Kterýchž poèet po pokoleních jejich, a po knížatech v domì èeledí otcovských, mužù udatných, dvadceti tisícù a dvì stì.
1Ch 7:10 Synové také Jediaelovi: Bilan. Synové pak Bilanovi: Jeus, Beniamin, Ahod, Kenan, Zetan, Tarsis a Achisachar.
1Ch 7:11 Všech tìch synù Jediaelových po knížatech èeledí, mužù udatných, sedmnáct tisíc a dvì stì, vycházejících na vojnu k bitvì,
1Ch 7:12 Kromì Suppim a Chuppim, synù doma zrozených, a Chusim, synù vnì zplozených.
1Ch 7:13 Synové Neftalímovi: Jasiel, Guni, Jezer a Sallum, synové Bály.
1Ch 7:14 Synové Manassesovi: Asriel, kteréhož mu manželka porodila. (Ženina též jeho Syrská porodila Machira, otce Galád.
1Ch 7:15 Machir pak vzal manželku Chuppimovu a Suppimovu, a jméno sestry jeho Maacha.) Jméno pak druhého Salfad, a mìl Salfad dcery.
1Ch 7:16 Porodila pak Maacha manželka Machirova syna, kteréhož nazvala Fáres, a jméno bratra jeho Sáres, synové pak jeho Ulam a Rekem.
1Ch 7:17 Synové pak Ulamovi: Bedan. Tito jsou synové Galád syna Machirova, syna Manassesova.
1Ch 7:18 Sestra pak jeho Molechet porodila Ishoda a Abiezera a Machla.
1Ch 7:19 Byli pak synové Semidovi: Achian, Sechem, Likchi a Aniam.
1Ch 7:20 Synové pak Efraimovi: Sutelach, a Bered syn jeho, Tachat syn jeho, Elada syn jeho, Tachat syn jeho,
1Ch 7:21 Též Zabad syn jeho, Sutelach syn jeho, Ezer a Elad. I zbili je muži Gát, kteøíž zrozeni byli v zemi té; nebo sstoupili byli, aby zajali dobytky jejich.
1Ch 7:22 Protož kvílil Efraim otec jejich za mnohé dny, a pøišli bratøí jeho, aby ho tìšili.
1Ch 7:23 Potom všel k manželce své, kteráž poèala a porodila syna, a nazval jméno jeho Beria, že byl v zámutku pro rodinu svou.
1Ch 7:24 Dceru také Seeru, kteráž vystavìla Betoron dolní i horní, a Uzen Seera.

1Ch 7:25 A Refacha syna jeho, Resefa, Telecha, a Tachana syna jeho,
1Ch 7:26 Ladana syna jeho, Amiuda syna jeho, Elisama syna jeho,
1Ch 7:27 Non syna jeho, Jozue syna jeho.
1Ch 7:28 Vládaøství pak jejich a bydlení jejich Bethel s vesnicemi svými, a k východu Náran, a k západu Gázer a vesnice jeho, Sichem s vesnicemi svými, až do Gázy a vesnic jeho.
1Ch 7:29 A v místech naproti synùm Manassesovým: Betsan s vesnicemi svými, Tanach s vesnicemi svými, Mageddo s vesnicemi svými, Dor s vesnicemi svými. V tìch bydlili synové Jozefa syna Izraelova.
1Ch 7:30 Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich.
1Ch 7:31 Synové pak Beriovi: Heber, Melchiel. On jest otec Birzavitùv.
1Ch 7:32 Heber pak zplodil Jafleta, Somera, Chotama, a Suu sestru jejich.
1Ch 7:33 Synové pak Jafletovi: Pasach, Bimhal, a Asvat. Ti jsou synové Jafletovi.
1Ch 7:34 Synové pak Somerovi: Achi, Rohaga, Jehubba a Aram.
1Ch 7:35 Synové pak Helema, bratra jeho: Zofach, Jimna, Seles a Amal.
1Ch 7:36 Synové Zofachovi: Suach, Charnefer, Sual, Beri a Jimra,
1Ch 7:37 Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jitran a Béra.
1Ch 7:38 Synové Jeterovi: Jefunne, Fispa a Ara.
1Ch 7:39 Synové pak Ulla: Arach, Haniel a Riziáš.
1Ch 7:40 Všickni ti synové Asser, knížata domù otcovských, vybraní, udatní, pøední z knížat, kteøíž vyèteni do vojska k bitvì, v poètu šest a dvadceti tisíc mužù.
1Ch 8:1 Beniamin pak zplodil Bélu, prvorozeného svého, Asbele druhého, Achracha tøetího,
1Ch 8:2 Nocha ètvrtého, Rafa pátého.
1Ch 8:3 Béla pak mìl syny: Addara, Geru, Abiuda,
1Ch 8:4 Abisua, Námana, Achoacha,
1Ch 8:5 A Geru, Sefufana a Churama.
1Ch 8:6 Ti jsou synové Echudovi, ti jsou knížata èeledí otcovských, bydlících v Gabaa, kteøíž je uvedli do Manáhat,
1Ch 8:7 Totiž: Náman, a Achia a Gera. On pøestìhoval je; zplodil pak Uza a Achichuda.
1Ch 8:8 Sacharaim pak zplodil v krajinì Moábské, když onen byl propustil je, s Chusimou a Bárou manželkami svými.
1Ch 8:9 Zplodil s Chodes manželkou svou Jobaba, Sebia, Mésa a Malkama,
1Ch 8:10 Jehuza, Sachia a Mirma. Ti jsou synové jeho, knížata èeledí otcovských.
1Ch 8:11 S Chusimou pak byl zplodil Abitoba a Elpále.
1Ch 8:12 Synové pak Elpálovi: Heber, Misam a Semer. Ten vystavìl Ono a Lod, i vsi jeho.
1Ch 8:13 A Beria a Sema. Ti jsou knížata èeledí otcovských, bydlících v Aialon; ti zahnali obyvatele Gát.
1Ch 8:14 Achio pak, Sasák a Jeremot,
1Ch 8:15 Zebadiáš, Arad a Ader,
1Ch 8:16 Michael, Ispa a Jocha synové Beria.
1Ch 8:17 A Zebadiáš, Mesullam, Chiski, Heber,
1Ch 8:18 Ismerai, Izliáš a Jobab synové Elpálovi.
1Ch 8:19 A Jakim, Zichri a Zabdi.
1Ch 8:20 Elienai, Ziletai a Eliel,
1Ch 8:21 Adaiáš, Baraiáš a Simrat synové Simei.
1Ch 8:22 Ispan a Heber a Eliel,
1Ch 8:23 Abdon, Zichri a Chanan,
1Ch 8:24 Chananiáš, Elam a Anatotiáš,
1Ch 8:25 Ifdaiáš a Fanuel synové Sasákovi.
1Ch 8:26 Samserai, Sechariáš a Ataliáš,
1Ch 8:27 Jaresiáš, Eliáš a Zichri synové Jerochamovi.
1Ch 8:28 Ta jsou knížata otcovských èeledí po rodinách svých, kterážto knížata bydlila v Jeruzalémì.
1Ch 8:29 V Gabaon pak bydlilo kníže Gabaon, a jméno manželky jeho Maacha.
1Ch 8:30 A syn jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál a Nádab,
1Ch 8:31 Ale Gedor, Achio, Zecher.
1Ch 8:32 A Miklot zplodil Simea. I ti také naproti bratøím svým bydlili v Jeruzalémì s bratøími svými.
1Ch 8:33 Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule. Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále.
1Ch 8:34 Syn pak Jonatùv Meribbál, Meribbál pak zplodil Mícha.
1Ch 8:35 Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea a Achaz.
1Ch 8:36 Achaz pak zplodil Jehoadu, Jehoada pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimru. Zimri pak zplodil Mozu.
1Ch 8:37 Moza pak zplodil Bina. Ráfa syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho.
1Ch 8:38 Azel pak mìl šest synù, jichž tato jsou jména: Azrikam, Bochru, Izmael, Seariáš a Abdiáš a Chanan.

Všickni ti synové Azelovi.
1Ch 8:39 Synové pak Ezeka, bratra jeho: Ulam prvorozený jeho, Jehus druhý, a Elifelet tøetí.
1Ch 8:40 A byli synové Ulamovi muži udatní a støelci umìlí, kteøíž mìli mnoho synù a vnukù až do sta a padesáti. Všickni ti byli z synù Beniaminových.
1Ch 9:1 A tak všickni Izraelští seèteni byli, a aj, zapsáni jsou v knize králù Izraelských a Judských, a pøeneseni jsou do Babylona pro pøestoupení své.
1Ch 9:2 Ti pak, kteøíž bydlili prvé v vládaøství svém v mìstech svých, totiž Izraelští, knìží, Levítové a Netinejští,
1Ch 9:3 Bydlili v Jeruzalémì, z synù Judových, z synù Beniaminových, ano i z synù Efraimových a Manassesových:
1Ch 9:4 Uttai syn Amiuda, syna Amri, syna Imri, syna Bani, z synù Fáresových, syna Judova.
1Ch 9:5 A z èeledi Silonovy: Azaiáš prvorozený a synové jeho.
1Ch 9:6 A z synù Zerachových: Jehuel, a pøíbuzných jejich šest set a devadesát.
1Ch 9:7 Z synù pak Beniaminových: Sallu syn Mesullama, syna Hodavia, syna Hasenuova,
1Ch 9:8 A Ibneiáš syn Jerochamùv, Ela syn Uzi, syna Michri, a Mesullam syn Sefatiáše, syna Rehuelova, syna Ibniášova.
1Ch 9:9 Bratøí také jejich po pokoleních jejich, devìt set padesáte a šest; všickni ti muži knížata èeledí po domích otcù svých.
1Ch 9:10 Z knìží také Jedaiáš, Jehoiarib a Jachin,
1Ch 9:11 Azariáš syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova, syna Meraiotova, syna Achitobova, kníže v domì Božím.
1Ch 9:12 A Adaiáš syn Jerochama, syna Paschurova, syna Malchiášova, a Masai syn Adiele, syna Jachzery, syna Mesullamova, syna Mesillemitova, syna Immerova.
1Ch 9:13 A bratøí jejich knížata po domích otcù svých, tisíc sedm set a šedesát mužù udatných v práci pøisluhování domu Božího.
1Ch 9:14 A z Levítù: Semaiáš syn Chasuba, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, z synù Merari.
1Ch 9:15 A Bakbakar Cheres, a Galal, a Mataniáš syn Míchy, syna Zichri, syna Azafova.
1Ch 9:16 A Abdiáš syn Semaiáše, syna Galalova, syna Jedutunova, a Berechiáš syn Asy, syna Elkánova, kterýž pøebýval ve vsech Netofatských.
1Ch 9:17 Též vrátní: Sallum a Akkub, a Talmon, Achiman, i bratøí jejich, z nichž byl Sallum kníže.
1Ch 9:18 Kterýž až po dnes v bráni královské stával k východu, onino pak vrátnými byli po houfích synù Léví.
1Ch 9:19 Ale Sallum syn Chóre, syna Abiazafova, syna Chóre, a bratøí jeho z domu otce jeho, Chorejští, nad pracemi pøisluhování, ostøíhali prahù pøi stánku, tak jako otcové jejich nad vojskem Hospodinovým, kteøíž ostøíhali vcházení.
1Ch 9:20 Nad kterýmiž Fínes syn Eleazarùv byl nìkdy knížetem, a Hospodin byl s ním.
1Ch 9:21 Zachariáš pak syn Meselemiášùv vrátným byl u dveøí stánku úmluvy.
1Ch 9:22 Všickni ti voleni za vrátné k veøejím, osob dvì stì a dvanáct. Ti ve vsech svých vyèteni jsou, kteréž naøídil David a Samuel vidoucí, pro jejich vìrnost,
1Ch 9:23 Aby oni i synové jejich byli pøi branách domu Hospodinova, v domì stánku po strážích.
1Ch 9:24 Po èty øech stranách byli vrátní, k východu, k západu, k pùlnoci a ku poledni.
1Ch 9:25 A bratøí jejich, po vsech svých bydlící, aby každého sedmého dne èasy svými pøicházeli s nimi.
1Ch 9:26 Nebo Levítové byli pod spravou tìch èty ø pøedních vrátných, a byli nad komorami a nad poklady domu Božího,
1Ch 9:27 A aby vùkol domu Božího ponocovali; nebo jim poruèena stráž, a otvírati každý den ráno.
1Ch 9:28 Z tìch také ustaveni nad nádobami pøisluhování; nebo v poètu vnášeli je, a v jistém poètu též vynášeli.
1Ch 9:29 Z nichž opìt nìkteøí postaveni byli nad nádobami jinými a nade všemi nádobami posvátnými, a nad bìlí, vínem, olejem, kadidlem a vonnými vìcmi.
1Ch 9:30 Nìkteøí také synové knížští strojili masti z tìch vonných vìcí.
1Ch 9:31 Matatiáš pak z Levítù, prvorozený Salluma Choritského, správcí byl tìch vìcí, kteréž se na pánvi smažily.
1Ch 9:32 A z synù Kahat, z bratøí jejich, byli ustanoveni nad chlebem pøedložení, aby jej pøipravovali na každou sobotu.
1Ch 9:33 Z tìch také byli zpìváci, pøednìjší z èeledí otcovských mezi Levíty bydlíce, nejsouce zamìstknaní nièím jiným; nebo ve dne i v noci k své povinnosti státi musili.
1Ch 9:34 Ti jsou pøední z èeledí otcovských mezi Levíty v èeledech svých, a ti pøední jsouce, bydlili v Jeruzalémì.
1Ch 9:35 V Gabaon pak bydlili, otec Gabaonitských Jehiel, a jméno manželky jeho Maacha.
1Ch 9:36 Syn pak jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál, Ner a Nádab.
1Ch 9:37 Ale Gedor, Achio, Zachariáš a Miklot,

1Ch 9:38 (Miklot pak zplodil Simam), ti také naproti bratøím svým bydlili v Jeruzalémì s bratøími svými.
1Ch 9:39 Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule, Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále.
1Ch 9:40 Syn pak Jonatùv Meribbál, a Meribbál zplodil Mícha.
1Ch 9:41 Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea.
1Ch 9:42 Achaz pak zplodil Járu, Jára pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimri. Zimri pak zplodil Mozu.
1Ch 9:43 Moza pak zplodil Bina. Refaiáš syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho.
1Ch 9:44 Azel pak mìl šest synù, jichžto tato jsou jména: Azrikam, Bochru, Izmael, Seariáš, Abdiáš a Chanan. Ti jsou synové Azelovi.
1Ch 10:1 Když pak bojovali Filistinští s Izraelem, utíkali muži Izraelští pøed Filistinskými, a padli, zbiti jsouce na hoøe Gelboe.
1Ch 10:2 I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu, Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy.
1Ch 10:3 A když se zsilila bitva proti Saulovi, trefili na nìj støelci s luky, a postøelen jest od støelcù.
1Ch 10:4 Protož øekl Saul odìnci svému: Vytrhni meè svùj a probodni mne jím, aby pøijdouce ti neobøezanci, neèinili sobì ze mne posmìchu. Ale nechtìl odìnec jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meè, nalehl na nìj.
1Ch 10:5 Tedy vida odìnec jeho, že umøel Saul, nalehl i on na meè a umøel.
1Ch 10:6 A tak umøel Saul i tøi synové jeho, a všecka èeled jeho spolu zemøeli.
1Ch 10:7 Když pak uzøeli všickni muži Izraelští, kteøíž bydlili za tím údolím, že utekli Izraelští, a že zemøeli Saul i synové jeho, opustivše mìsta svá, též utíkali. I pøišli Filistinští a bydlili v nich.
1Ch 10:8 Potom nazejtøí pøišli Filistinští, aby zloupili pobité. I nalezli Saule a syny jeho, ležící na hoøe Gelboe.
1Ch 10:9 A svlékše ho, vzali hlavu jeho i odìní jeho, a poslali po zemi Filistinské vùkol, aby to ohlášeno bylo modlám jejich i lidu.
1Ch 10:10 Složili také i odìní jeho v chrámì boha svého, hlavu pak jeho pøibili v chrámì Dágon.
1Ch 10:11 Tedy uslyšavše všickni v Jábes Galád všecko, což uèinili Filistinští Saulovi,
1Ch 10:12 Zdvihli se všickni muži silní a vzali tìlo Saulovo, a tìla synù jeho, a pøinesli je doJábes. A pochovavše kosti jejich pod jedním dubem v Jábes, postili se sedm dní.
1Ch 10:13 A tak umøel Saul pro pøestoupení své, jímž byl pøestoupil proti Hospodinu, totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostøíhal, a že se také radil s duchem vìštím, doptávaje se ho,
1Ch 10:14 A nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej, a pøenesl království na Davida syna Izai.
1Ch 11:1 Nebo shromáždivše se všickni Izraelští k Davidovi do Hebronu, øekli: Aj, my kost tvá a tìlo tvé jsme.
1Ch 11:2 Ano pøedešlých èasù, když byl Saul králem, ty jsi vyvodil i pøivodil Izraele, a nadto øekl Hospodin Bùh tvùj tobì: Ty pásti budeš lid mùj Izraelský, a ty budeš vývoda nad lidem mým Izraelským.
1Ch 11:3 Pøišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a uèinil s nimi David smlouvu v Hebronu pøed Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem, podlé slova Hospodinova skrze Samuele.
1Ch 11:4 Táhl pak David a všecken lid Izraelský k Jeruzalému, (jenž bylo Jebus, nebo tam byli Jebuzejští obyvatelé té zemì).
1Ch 11:5 I mluvili obyvatelé Jebus Davidovi: Nevejdeš sem. Ale David vzal hrad Sion, to jest mìsto Davidovo.
1Ch 11:6 Nebo byl øekl David: Kdož by koli nejprvé porazil Jebuzea, bude pøedním a knížetem. Protož vstoupil nejprvé Joáb syn Sarvie, a uèinìn pøedním.
1Ch 11:7 Potom bydlil David na tom hradì, proèež nazvali jej mìstem Davidovým.
1Ch 11:8 I vystavìl mìsto vùkol a vùkol, od Mello až do okolku, Joáb pak opravil ostatek mìsta.
1Ch 11:9 A tak David èím dále tím více prospíval a rostl; nebo Hospodin zástupù byl s ním.
1Ch 11:10 Tito pak jsou pøední z udatných, kteréž mìl David, ježto se zmužile pøièinili s ním o království jeho se vším Izraelem, aby ho za krále vyzdvihli podlé slova Hospodinova nad Izraelem.
1Ch 11:11 Tento jest poèet silných, kteréž mìl David: Jasobam syn Chachmonùv, pøední z vùdcù. Ten pozdvihl kopí svého proti tøem stùm, a zbil je pojednou.
1Ch 11:12 Po nìm též Eleazar syn Dodi Achochitského. On byl jeden z tìch tøí udatných.
1Ch 11:13 Ten byl s Davidem v Pasdammim, když se Filistinští sebrali k boji. A byl tu díl rolí poseté jeèmenem, a lid byl utekl pøed Filistinskými.
1Ch 11:14 I zastavili se u prostøed toho dílu, a obdrželi jej, porazivše Filistinské. A vysvobodil Hospodin lid vysvobozením velikým.
1Ch 11:15 Ti také tøi ze tøidcíti pøedních sstoupili k skále k Davidovi do jeskynì Adulam, když vojsko Filistinských leželo v údolí Refaim.
1Ch 11:16 (Nebo David tehdáž bydlil v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl tehdáž u Betléma.)
1Ch 11:17 Pohnul se pak David žádostí, a øekl: Ó by mi nìkdo dal píti vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány.
1Ch 11:18 A protož probivše se ti tøi skrze vojsko Filistinských, navážili vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány, a nabravše, pøinesli k Davidovi. David pak nechtìl jí píti, ale vylil ji v obìt Hospodinu,
1Ch 11:19 A øekl: Nedejž mi toho, Bože mùj, abych to uèiniti mìl. Zdali krev mužù tìch píti budu, kteøíž se opovážili života svého? Nebo s opovážením života svého pøinesli ji. I nechtìl jí píti. To uèinili ti tøi silní.

1Ch 11:20 Potom Abizai bratr Joábùv byl pøední mezi tømi, a ten také pozdvihl kopí svého proti tøem stùm, i pobil je, a byl z tìch tøí nejslovoutnìjší.
1Ch 11:21 Z tìch tøí nad druhé dva jsa nejvzácnìjší, byl knížetem jejich, a však onìm prvním nebyl rovný.
1Ch 11:22 Banaiáš také syn Joiadùv, syn muže udatného, velikých èinù, z Kabsael, ten zabil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámì, když byl sníh.
1Ch 11:23 Ten také zabil muže Egyptského zvýší pìti loket. A aèkoli mìl Egyptský ten v ruce kopí, jako vratidlo tkadlcovské, však šel k nìmu s holí, a vytrh kopí z ruky Egyptského, zabil jej kopím jeho.
1Ch 11:24 To uèinil Banaiáš syn Joiadùv, kterýž také slovoutný byl mezi tìmi tømi silnými.
1Ch 11:25 A aè byl mezi tøidcíti slavný, však onìm tøem se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými.
1Ch 11:26 Udatní rytíøi také i tito: Azael bratr Joábùv, Elchanan syn Dodùv Betlémský,
1Ch 11:27 Sammot Charodský, Chelez Pelonský,
1Ch 11:28 Híra syn Ikeš Tekoitský, Abiezer Anatotský,
1Ch 11:29 Sibbechai Chusatský, Ilai Achochský,
1Ch 11:30 Maharai Netofatský, Cheleb syn Baany Netofatský,
1Ch 11:31 Ittai syn Ribai z Gabaa synù Beniaminových, Banaiáš Faratonský,
1Ch 11:32 Churai od potoku Gás, Abiel Arbatský,
1Ch 11:33 Azmavet Bacharomský, Eliachba Salbonský,
1Ch 11:34 Synové Chasem Gizonského, Jonatan syn Sage Hararského,
1Ch 11:35 Achiam syn Sacharùv Hararský, Elifal syn Urùv,
1Ch 11:36 Hefer Mecheratský, Achiáš Pelonský,
1Ch 11:37 Chezro Karmelský, Narai syn Ezbai,
1Ch 11:38 Joel bratr Nátanùv, Mibchar syn Geri,
1Ch 11:39 Zelek Ammonský, Nacharai Berotský, odìnec Joába syna Sarvie,
1Ch 11:40 Híra Itrejský, Gareb Itrejský,
1Ch 11:41 Uriáš Hetejský, Zabad syn Achlai,
1Ch 11:42 Adina syn Sizùv Rubenský, kníže nad Rubenskými, a s ním jiných tøidceti,
1Ch 11:43 Chanan syn Maachùv, a Jozafat Mitnejský,
1Ch 11:44 Uziáš Asteratský, Sama a Johiel, synové Chotama Aroerského,
1Ch 11:45 Jediael, syn Simri, a Jocha bratr jeho Tizejský,
1Ch 11:46 Eliel Machavimský, a Jeribai a Josaviáš synové Elnámovi, a Itma Moábský,
1Ch 11:47 Eliel, a Obéd, a Jaasiel z Mezobaia.
1Ch 12:1 Tito pak jsou, kteøíž pøišli k Davidovi do Sicelechu, když se ještì kryl pøed Saulem synem Cis, a ti byli mezi udatnými, pomocníci boje,
1Ch 12:2 Nosíce luèištì, a bojujíce pravicí i levicí kamením i støelami z luèištì, a byli z bratøí Saulových, z pokolení Beniaminova:
1Ch 12:3 Kníže Achiezer a Joas, synové Semmaa Gabatského, a Jeziel a Felet, synové Azmavetovi, Beracha, a Jéhu Anatotský,
1Ch 12:4 A Ismaiáš Gabaonitský, silný mezi tøidcíti, kterýž byl nad tøidcíti, Jeremiáš, Jachaziel, Jochanan a Jozabad Gederatský,
1Ch 12:5 A Eluzai, Jerimot, Bealiáš, Semariáš, a Sefatiáš Charufský,
1Ch 12:6 Elkána, Isiáš, Azareel, Joezer a Jasobam, Chorejští,
1Ch 12:7 A Joela a Zebadiáš synové Jerochamovi z Gedor.
1Ch 12:8 Též i z pokolení Gádova utekli k Davidovi k pevnosti na pouš□, muži udatní, muži zpùsobní k boji, užívajíce štítu a pavézy, jichžto tváøi jako tváøi lvové, a podobní srnám na horách v rychlosti:
1Ch 12:9 Ezer první, Abdiáš druhý, Eliab tøetí,
1Ch 12:10 Mismanna èvrtý, Jeremiáš pátý,
1Ch 12:11 Attai šestý, Eliel sedmý,
1Ch 12:12 Jochanan osmý, Elzabad devátý,
1Ch 12:13 Jeremiáš desátý, Machbannai jedenáctý.
1Ch 12:14 Ti byli z synù Gádových, knížata vojska, jeden nad stem menší, a vìtší nad tisícem.
1Ch 12:15 Ti jsou, kteøíž pøepravili se pøes Jordán mìsíce prvního, aèkoli se byl vylil ze všech bøehù svých, a zahnali všecky z údolí na východ i na západ.
1Ch 12:16 Pøišli také nìkteøí z synù Beniaminových a Judových k pevnosti Davidovì.
1Ch 12:17 I vyšel jim David vstøíc, a mluvì, øekl jim: Jestliže z pøíèiny pokoje jdete ke mnì, abyste mi pomáhali, i mé srdce také s vámi se sjednotí; pakli k vyzrazení mne nepøátelùm mým, (ještο není nepravosti pøi mnì), popatøiž Bùh otcù našich a tresci.
1Ch 12:18 Duch pak posilnil Amazu pøedního mezi hejtmany, i øekl: Tobì, ó Davide, a tìm, jenž s tebou jsou, synu Izai, pokoj; pokoj tobì, pokoj i pomocníkùm tvým. Tobì□ zajisté pomáhá Bùh tvùj. A tak pøijal je David, a postavil je mezi knížaty houfù.

1Ch 12:19 Nadto i z pokolení Manassesova odstoupili k Davidovi, když táhl s Filistinskými k boji proti Saulovi, ale nepomáhali jim. Nebo uradivše se, propustili ho zase knížata Filistinská, økouce: S nebezpeèenstvím hrdel našich odstoupil by ku pánu svému Saulovi.
1Ch 12:20 Takž když táhl do Sicelechu, odstoupili k nìmu nìkteøí z pokolení Manassesova:Adnach, Jozabad, Jediael, Michael, Jozabad, Elihu, a Zilletai, hejtmané nad tisíci v pokolení Manassesovu.
1Ch 12:21 Ti také pomáhali Davidovi s houfy jeho; nebo udatní byli všickni, proèež byli knížaty v jeho vojštì.
1Ch 12:22 Anobrž každého dne pøibývalo jich Davidovi ku pomoci, až bylo vojsko veliké, jako vojsko Boží.
1Ch 12:23 Tento pak jest poèet vývod zpùsobných k boji, kteøíž pøišli k Davidovi do Hebronu, aby obrátili království Saulovo k nìmu podlé slova Hospodinova.
1Ch 12:24 Z synù Judových, nosících pavézy a kopí, šest tisíc a osm set zpùsobných k boji.
1Ch 12:25 Z synù Simeonových, udatných mužù k boji, sedm tisíc a sto.
1Ch 12:26 Z synù Léví èetyøi tisíce a šest set.
1Ch 12:27 Joiada také vývoda synù Aronových, a s ním tøi tisíce a sedm set.
1Ch 12:28 A Sádoch mládenec rek udatný, a z domu otce jeho knížat dvamecítma.
1Ch 12:29 A z synù Beniaminových, bratøí Saulových tøi tisíce; nebo ještì množství jiných drželi stráž domu Saulova.
1Ch 12:30 Z synù též Efraimových dvadceti tisíc a osm set. Ti byli rekové udatní, muži slovoutní v èeledech otcù svých.
1Ch 12:31 Z polovice pak pokolení Manassesova osmnáct tisíc, kteøíž vyèteni byli ze jména, aby pøišli a ustanovili Davida za krále.
1Ch 12:32 Z synù také Izacharových, znajících a rozumìjících èasùm, tak že vìdìli, co by mìl èiniti lid Izraelský, knížat jejich dvì stì, a všickni bratøí jejich èinili podlé rèení jejich.
1Ch 12:33 Z synù Zabulon vycházejících na vojnu, vycvièených v bitvì všelijakými nástroji váleènými, padesáte tisíc, a ku potýkání se v šiku bez choulostivosti srdce.
1Ch 12:34 Z Neftalímova pak pokolení knížat tisíc, a s nimi pavézníkù a kopidlníkù tøidceti a sedm tisíc.
1Ch 12:35 Z pokolení Dan, zpùsobných k boji, osm a dvadceti tisíc a šest set.
1Ch 12:36 A z pokolení Asserova, kteøíž zpùsobní byli k boji, a umìlí v šikování se k bitvì, èetyøidceti tisíc.
1Ch 12:37 A z Zajordání, totiž z Rubenských a Gádských, a z polovice pokolení Manassesova,pøišli se všemi nástroji váleènými sto a dvadceti tisíc.
1Ch 12:38 Všickni ti muži bojovní, umìlí v šiku, úmyslem upøímým pøišli do Hebronu, aby ustanovili Davida za krále nade vším lidem Izraelským. Nýbrž i všickni ostatní Izraelští srdce jednoho byli, aby za krále ustanovili Davida.
1Ch 12:39 I byli tu s Davidem tøi dni, jedouce a pijíce, nebo jim byli pøipravili bratøí jejich.
1Ch 12:40 Ano i ti, kteøíž jim blízcí byli až k Izachar a Zabulon a Neftalím, pøinášeli chleba na oslích a na velbloudích, i na mezcích a na volích, potravy, mouky, fíkù a hroznù sušených, vína, oleje, volù, a ovcí v hojnosti. Nebo radost byla v lidu Izraelském.
1Ch 13:1 David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s setníky a se všemi vývodami.
1Ch 13:2 A øekl David všemu shromáždìní Izraelskému: Jestliže se vám líbí, a jestli to od Hospodina Boha našeho, rozešleme posly k bratøím našim pozùstalým do všech zemí Izraelských, a též knìžím a Levítùm do mìst a pøedmìstí jejich, a nech se shromáždí k nám,
1Ch 13:3 Abychom zase k nám pøivezli truhlu Boha našeho; nebo jsme jí nehledali ve dnech Saulových.
1Ch 13:4 I øeklo všecko množství, aby se tak stalo; nebo líbila se ta vìc všemu lidu.
1Ch 13:5 Protož shromáždil David všecken lid Izraelský od Nílu Egyptského, až kudy se vchází do Emat, aby pøivezli truhlu Hospodinovu z Kariatjeharim.
1Ch 13:6 A tak vstoupil David a všecken lid Izraelský do Bála, v Kariatjeharim, kteréž jest v Judstvu, aby pøenesli odtud truhlu Boha Hospodina, sedícího nad cherubíny, jehož se jméno vzývá.
1Ch 13:7 I vstavili truhlu Boží na nový vùz, vzavše ji z domu Abinadabova, Uza pak a Achio spravovali vùz.
1Ch 13:8 Ale David a všecken lid Izraelský hrali pøed Bohem ze vší síly, v zpìvích na harfy, na loutny, na bubny, na cymbály a na trouby.
1Ch 13:9 A když pøišli až k humnu Kídon, vztáhl Uza ruku svou, aby pozdržel truhly; nebo uchýlili se volové.
1Ch 13:10 Protož rozhnìval se Hospodin na Uzu a zabil jej, proto že vztáhl ruku svou k truhle; a umøel tu pøed Bohem.
1Ch 13:11 Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak pøísnì oboøil na Uzu. I nazval to místo Perez Uza až do tohoto dne.
1Ch 13:12 A boje se David Boha v ten den, øekl: Kterakž mám k sobì pøivezti truhlu Boží?
1Ch 13:13 Proèež nepøenesl David truhly k sobì do mìsta Davidova, ale obrátil ji do domu Obededoma Gittejského.
1Ch 13:14 I pozùstala truhla Boží mezi èeledí Obededomovou, v domì jeho za tøi mìsíce, a požehnal Hospodin domu Obededomovu a všem vìcem jeho.

1Ch 14:1 Potom poslal Chíram král Tyrský posly k Davidovi, a døíví cedrového a zedníky i tesaøe, aby stavìli jemu dùm.
1Ch 14:2 I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svùj Izraelský.
1Ch 14:3 Pojal pak David ještì ženy v Jeruzalémì, a zplodil David více synù a dcer.
1Ch 14:4 A tato jsou jména tìch, kteøíž se jemu zrodili v Jeruzalémì: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun,
1Ch 14:5 Též Ibchar, Elisua, Elfelet,
1Ch 14:6 Za tím Noga, Nefeg, Jafia,
1Ch 14:7 Elisama, Beeliada a Elifelet.
1Ch 14:8 V tom uslyšavše Filistinští, že by pomazán byl David za krále nade vším Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledati Davida. O èemž uslyšav David, vytáhl proti nim.
1Ch 14:9 Nebo když Filistinští pøišli, a rozprostøeli se v údolí Refaim,
1Ch 14:10 Radil se David s Bohem, øka: Potáhnu-li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou? Odpovìdìl jemu Hospodin: Táhni, a dám je v ruku tvou.
1Ch 14:11 Tedy vtrhli do Balperazim. I porazil je tam David a øekl: Protrhl jest Bùh nepøátely mé rukou mou, jako vody protrhují bøehy. A protož nazváno jméno místa toho Balperazim.
1Ch 14:12 Nebo nechali tam bohù svých. I pøikázal David, aby je spálili.
1Ch 14:13 Ale Filistinští sebravše se znovu, rozprostøeli se v tom údolí.
1Ch 14:14 Proèež David radil se opìt s Bohem. I øekl jemu Bùh: Nepøistupuj k nim po zadu; odvra se od nich, abys na nì trefil naproti moruším.
1Ch 14:15 A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy vytáhneš k bitvì; nebo vyšel Bùh pøed tebou, aby porazil vojska Filistinská.
1Ch 14:16 I uèinil David tak, jakž mu byl pøikázal Bùh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera.
1Ch 14:17 A tak rozešla se povìst o Davidovi do všech zemí, a zpùsobil Hospodin to, že se ho báli všickni národové.
1Ch 15:1 Když pak sobì nastavìl domù v mìstì Davidovì, a pøipravil místo pro truhlu Boží, a roztáhl jí stánek,
1Ch 15:2 Tehdy øekl David: Nemá nositi žádný truhly Boží kromì Levítù, ty zajisté vyvolil Hospodin, aby nosili truhlu Boží, a aby pøisluhovali jemu až na vìky.
1Ch 15:3 Protož shromáždil David všecken lid Izraelský do Jeruzaléma, aby pøenesl truhlu Hospodinovu na místo její, kteréž jí byl pøipravil.
1Ch 15:4 Shromáždil také David syny Aronovy a Levíty.
1Ch 15:5 Z synù Kahat byli Uriel kníže, a bratøí jeho sto a dvadceti.
1Ch 15:6 Z synù Merari Asaiáš kníže, a bratøí jeho dvì stì a dvadceti.
1Ch 15:7 Z synù Gersomových Joel kníže, a bratøí jeho sto a tøidceti.
1Ch 15:8 Z synù Elizafanových Semaiáš kníže, a bratøí jeho dvì stì.
1Ch 15:9 Z synù Hebronových Eliel kníže, a bratøí jeho osmdesát.
1Ch 15:10 Z synù Uzielových Aminadab kníže, a bratøí jeho sto a dvanáct.
1Ch 15:11 Tedy povolal David Sádocha a Abiatara, knìží, též i Levítù: Uriele, Asaiáše, Joele, Semaiáše, Eliele a Aminadaba,
1Ch 15:12 A øekl jim: Vy jste pøední z otcovských èeledí mezi Levíty, posvìte sebe i bratøí svých, abyste vnesli truhlu Hospodina Boha Izraelského tu, kdež jsem jí pøipravil.
1Ch 15:13 Nebo že spoèátku ne vy jste spravovali toho, oboøil se Hospodin Bùh náš na nás; nebo jsme ho nehledali náležitì.
1Ch 15:14 I posvìtili se knìží i Levítové, aby pøenesli truhlu Hospodina Boha Izraelského.
1Ch 15:15 A nesli synové Levítù truhlu Boží, jakož byl pøikázal Mojžíš, podlé slova Hospodinova, na ramenou svých na sochoøích.
1Ch 15:16 Øekl také David pøedním z Levítù, aby ustanovili z bratøí svých zpìváky s nástroji muzickými, loutnami, harfami a cymbály, aby zvuèeli, povyšujíce hlasu s radostí.
1Ch 15:17 Takž ustanovili Levítové Hémana syna Joelova, a z bratøí jeho Azafa syna Berechiášova, a z synù Merari bratøí jejich Etana syna Kusaiova.
1Ch 15:18 A s nimi bratøí jejich z druhého poøádku: Zachariáše, Béna, Jaaziele, Semiramota, Jechiele, Unni, Eliaba, Benaiáše, Maaseiáše, Mattitiáše, Elifele, Mikneiáše, Obededoma a Jehiele, vrátné.
1Ch 15:19 Nebo zpìváci Héman, Azaf a Etan hrali hlasitì na cymbálích mìdìných,
1Ch 15:20 A Zachariáš, Aziel, Semiramot, Jechiel, Unni, Eliab, Maaseiáš a Benaiáš na loutnách, pøi zpìvu vysokém.
1Ch 15:21 A Mattitiáš, Elifele, Mikneiáš, Obededom, Jehiel a Azaziáš hrali na harfách pøi zpìvu nízkém.
1Ch 15:22 Chenaniáš pak, pøední z Levítù nesoucích truhlu, spravoval, jak by nésti mìli; nebo byl umìlý.
1Ch 15:23 Berechiáš pak a Elkána byli vrátní u truhly.
1Ch 15:24 Sebaniáš také a Jozafat, Natanael, Amazai, Zachariáš, Benaiáš a Eliezer knìží, troubili na trouby

pøed truhlou Boží; ale Obededom a Jechiáš byli též vrátní u truhly.
1Ch 15:25 A tak vypravil se David a starší Izraelští a hejtmané, aby pøenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z domu Obededomova s veselím.
1Ch 15:26 I stalo se, ponìvadž Bùh pomáhal Levítùm nesoucím truhlu smlouvy Hospodinovy, že obìtovali sedm volù a sedm beranù.
1Ch 15:27 David pak odín byl pláštìm kmentovým, tolikéž všickni Levítové, kteøíž nesli truhlu, i zpìváci, i Chenaniáš, správce nesoucích, mezi zpìváky. Mìl také David na sobì efod lnìný.
1Ch 15:28 Takž všecken lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy Hospodinovy s plésáním a zvukem trouby, a pozaunù a cymbálù, a hrali na loutny a na harfy.
1Ch 15:29 Když pak truhla smlouvy Hospodinovy vcházela do mìsta Davidova, Míkol dcera Saulova vyhlédla z okna, a viduci krále Davida poskakujícího a plésajícího, pohrdla jím v srdci svém.
1Ch 16:1 A když pøinesli truhlu Boží a postavili ji u prostøed stánku, kterýž jí byl rozbil David, tedy obìtovali obìti zápalné a obìti pokojné pøed Bohem.
1Ch 16:2 Zatím dokonav David obìtování obìtí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodinovu.
1Ch 16:3 Rozdìlil také všechnìm mužùm Izraelským, od muže až do ženy, jednomu každému po pecnu chleba a kusu masa, a í láhvici.
1Ch 16:4 Potom postavil pøed truhlou Hospodinovou služebníky z Levítù k pøipomínání, k vyznávání a k chválení Hospodina Boha Izraelského.
1Ch 16:5 Azaf byl pøední, a druhý po nìm Zachariáš, Jehiel, Semiramot, Jechiel, Mattitiáš, Eliab, Benaiáš, Obededom a Jehiel. Ti na nástrojích, na loutnách a harfách, ale Azaf na cymbálích hral.
1Ch 16:6 Benaiáš pak a Jachaziel knìží s trubami byli ustavienì pøed truhlou smlouvy Boží.
1Ch 16:7 Teprv toho dne ponejprvé naøídil David, aby slaven byl Hospodin zpìvem tímto od Azafa a bratøí jeho:
1Ch 16:8 Slavte Hospodina, zvìstujte jméno jeho, a oznamujte mezi národy skutky jeho.
1Ch 16:9 Zpívejte a žalmy prozpìvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho.
1Ch 16:10 Chlubte se v svatém jménu jeho, vesel se srdce tìch, jenž hledají Hospodina.
1Ch 16:11 Hledejte Hospodina i síly jeho, hledejte tváøi jeho ustavienì.
1Ch 16:12 Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž èinil, na zázraky jeho, i na soudy úst jeho.
1Ch 16:13 Ó símì Izraele, služebníka jeho, ó synové Jákobovi, vyvolení jeho,
1Ch 16:14 On jest Hospodin Bùh náš, na vší zemi soudové jeho.
1Ch 16:15 Rozpomínejte se ustavienì na smlouvu jeho, na slovo, kteréž pøikázal až do tisíce pokolení,
1Ch 16:16 Kterouž uèinil s Abrahamem, a na pøísahu jeho Izákovi.
1Ch 16:17 A vystavil ji Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu vìènou,
1Ch 16:18 Pravì: Tobì dám zemi Kananejskou za provazec vládaøství vašeho,
1Ch 16:19 Aèkoli vás byl malý poèet, a malièko byli jste v ní pohostinu.
1Ch 16:20 A pøecházeli od národu do národu, a z království k jinému lidu.
1Ch 16:21 Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro nì trestal, øka:
1Ch 16:22 Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokùm mým neèiòte nic zlého.
1Ch 16:23 Zpívejte Hospodinu všecka zemì, zvìstujte den po dni spasení jeho.
1Ch 16:24 Vypravujte mezi pohany slávu jeho, a mezi všemi národy divy jeho.
1Ch 16:25 Nebo veliký jest Hospodin, a chvalitebný náramnì, hroznìjší nade všecky bohy.
1Ch 16:26 Všickni zajisté bohové národù jsou modly, Hospodin pak nebesa uèinil.
1Ch 16:27 Sláva a jasnost pøed ním, síla a veselé na místì jeho.
1Ch 16:28 Vzdejte Hospodinu èeledi národù, vzdejte Hospodinu slávu i moc.
1Ch 16:29 Vzdejte Hospodinu èest jména jeho,pøineste dary a pøiïte pøed oblíèej jeho,a sklánìjte se pøed Hospodinem v okrase svatosti.
1Ch 16:30 Bojte se oblíèeje jeho všickni obyvatelé zemì, a bude upevnìn okršlek zemì, aby se nepohnul.
1Ch 16:31 Veseliti se budou nebesa, a plésati bude zemì, a øeknou mezi pohany: Hospodin kraluje.
1Ch 16:32 Zvuk vydá moøe, i což v nìm jest, veseliti se bude pole i vše, což jest na nìm.
1Ch 16:33 Tedy prozpìvovati bude døíví lesní pøed Hospodinem, nebo se béøe, aby soudil zemi.
1Ch 16:34 Oslavujte Hospodina, neb dobrý jest, nebo na vìky milosrdenství jeho.
1Ch 16:35 A rcete: Zachovej nás, Bože spasení našeho, a shromažï nás, a vytrhni nás z pohanù, abychom slavili svaté jméno tvé, a chlubili se v chvále tvé.
1Ch 16:36 Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský od vìkù a až na vìky. I øekl všecken lid: Amen, i Halelujah.
1Ch 16:37 I nechal tu David pøed truhlou smlouvy Hospodinovy Azafa a bratøí jeho, aby pøisluhovali pøed truhlou ustavienì podlé povinnosti dne každého.
1Ch 16:38 Též i Obededoma s bratøími jejich, osob šedesáte osm, Obededoma, pravím, syna Jedutunova, a Chosi, aby vrátní byli.

1Ch 16:39 Sádocha také knìze a bratøí jeho za knìží nechal pøed pøíbytkem Hospodinovým na výsosti, kteráž byla v Gabaon,
1Ch 16:40 Aby obìtovali zápaly Hospodinu na oltáøi zápalu ustavièní, ráno i veèer, podlé všeho, což psáno jest v zákonì Hospodinovì, jejž vydal Izraelovi.
1Ch 16:41 A s nimi nechal Hémana a Jedutuna a jiných vybraných, kteøíž vyèteni byli zejména, aby vzdávali chválu Hospodinu, proto že na vìky trvá milosrdenství jeho.
1Ch 16:42 Tìm také, totiž Hémanovi a Jedutunovi, nechal trub a cymbálù, aby zvuèeli, i jiných nástrojù muziky Boží, syny pak Jedutunovy postavil u vrat.
1Ch 16:43 A tak rozešel se všecken lid, jeden každý do domu svého; David též navrátil se, aby požehnání dal domu svému.
1Ch 17:1 I stalo se, když bydlil David v domì svém, že øekl Nátanovi proroku: Aj, já pøebývám v domì cedrovém, truhla pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami.
1Ch 17:2 I øekl Nátan Davidovi: Cožkoli jest v srdci tvém, uèiò; nebo Bùh s tebou jest.
1Ch 17:3 Potom té noci stalo se slovo Boží k Nátanovi, økoucí:
1Ch 17:4 Jdi a rci Davidovi služebníku mému: Toto dí Hospodin: Ne ty stavìti mi budeš dùm k bydlení,
1Ch 17:5 Ponìvadž jsem nebydlil v žádném domì od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale procházel jsem se z stánku do stánku, také i vnì kromì pøíbytku.
1Ch 17:6 Nadto kudyž jsem koli chodil se vším Izraelem, zdali jsem slovo øekl kterému z soudcù Izraelských, (jimž jsem pøikázal, aby pásli lid mùj), øka: Proè jste mi neustavìli domu cedrového?
1Ch 17:7 Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupù: Já jsem tì vzal z ovèince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelského.
1Ch 17:8 A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obrátil, všecky také nepøátely tvé vyhladil jsem pøed tváøí tvou, a uèinil jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na zemi.
1Ch 17:9 Ano i lidu svému Izraelskému zpùsobil jsem místo, a vštípil jej tu. I bude bydliti na místì svém, a nepohne se více, aniž na nìj dotírati budou lidé nešlechetní, jako prvé,
1Ch 17:10 Hned od toho èasu, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem ponížil všech nepøátel tvých; nýbrž oznamuji, že Hospodin sám vystaví tobì dùm.
1Ch 17:11 Nebo když se vyplní dnové tvoji, abys šel za otci svými, vzbudím símì tvé po tobì, kteréž bude z synù tvých, a utvrdím království jeho.
1Ch 17:12 On mi ustaví dùm, a já utvrdím trùn jeho až na vìky.
1Ch 17:13 Já budu jemu otcem, a on mi bude synem, a milosrdenství svého neodejmu od nìho, jako jsem je odjal od toho, kterýž byl pøed tebou.
1Ch 17:14 Ale postavím jej v domì svém a v království svém až na vìky, a trùn jeho bude nepohnutelný až na vìky.
1Ch 17:15 Podlé všech slov tìchto, a podlé všeho vidìní tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi.
1Ch 17:16 Tedy všed král David, posadil se pøed Hospodinem, a øekl: Kdož jsem já, ó Hospodine Bože, a jaký jest dùm mùj, že jsi mne tak zvýšil?
1Ch 17:17 Anobrž i to jsi za málo u sebe položil, ó Bože, proèež jsi zamluvil se o domu služebníka svého i na dlouhé èasy, a popatøil jsi na mne, jako na osobu èlovìka vzácného, Hospodine Bože.
1Ch 17:18 Což ještì více mluviti má David pøed tebou o zvelebení služebníka tvého? Ty zajisté znáš služebníka svého.
1Ch 17:19 Hospodine, pro služebníka svého a podlé srdce svého èiníš velikou vìc tuto, abys v známost uvedl všecky pøeveliké vìci.
1Ch 17:20 Hospodine, není tobì rovného, anobrž není žádného Boha kromì tebe, podlé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma.
1Ch 17:21 Nebo kde jest který národ na zemi, jako lid tvùj Izraelský, jehož by Bùh šel, aby vykoupil sobì lid a dobyl sobì jména, èinì veliké a hrozné vìci, vyhánìje pøed tváøí lidu svého, kterýž jsi vykoupil z Egypta, pohany?
1Ch 17:22 Zvolil jsi zajisté lid svùj Izraelský sobì za lid až na vìky, a ty, Hospodine, sám jsi jejich Bohem.
1Ch 17:23 Nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi zamluvil se služebníku svému a domu jeho, budiž jisté až na vìky, a uèiò tak, jakž jsi mluvil.
1Ch 17:24 Budiž, pravím, jisté, tak aby velebeno bylo jméno tvé až na vìky, a øíkáno: Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, jest Bùh nad Izraelem, a dùm Davida služebníka tvého a jest nepohnutelný pøed oblíèejem tvým.
1Ch 17:25 Nebo ty, Bože mùj, zjevil jsi služebníku svému, že mu ustavíš dùm, a protož smìl služebník tvùj modliti se pøed tebou.
1Ch 17:26 A tak, ó Hospodine, ty jsi sám Bùh, a mluvil jsi o služebníku svém dobré vìci tyto.
1Ch 17:27 Nyní tedy ráèil jsi požehnati domu služebníka svého, aby trval na vìky pøed oblíèejem tvým; nebo jsi ty, Hospodine, požehnal, i bude požehnaný na vìky.
1Ch 18:1 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je, a vzal Gát i vesnice jeho z ruky Filistinských.
1Ch 18:2 Porazil také i Moábské, a uèinìni jsou Moábští služebníci Davidovi, a dávali jemu plat.

1Ch 18:3 Porazil též David Hadarezera krále Soba v Emat, když byl vytáhl, aby opanoval øeku Eufrates.
1Ch 18:4 A pobral mu David tisíc vozù, a sedm tisíc jízdných, a dvadceti tisíc mužù pìších, a zpodøezoval David žily všechnìm koòùm vozníkùm. Toliko zanechal z nich ke stu vozùm.
1Ch 18:5 Pøitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadarezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužù.
1Ch 18:6 Tedy osadil David Syrii Damašskou. I uèinìni jsou Syrští služebníci Davidovi, dávající plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil.
1Ch 18:7 Pobral také David štíty zlaté, kteréž mìli služebníci Hadarezerovi, a pøinesl je do Jeruzaléma.
1Ch 18:8 Z Tibchat též a z Chun, mìst Hadarezerových, nabral David mìdi velmi mnoho, z kteréž potom slil Šalomoun moøe mìdìné, a sloupy i nádobí mìdìné.
1Ch 18:9 A když uslyšel Tohu král Emat, že porazil David všecko vojsko Hadarezera krále Soba,
1Ch 18:10 Poslal Adorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil pøátelsky, a spolu se s ním radoval z toho, že bojoval s Hadarezerem, a porazil ho; (nebo válèil Tohu s Hadarezerem). Kterýžto pøinesl všelijaké nádoby zlaté a støíbrné i mìdìné.
1Ch 18:11 Ty také obìtoval král David Hospodinu s støíbrem a zlatem, kteréhož byl nabral ze všech národù, z Idumejských, z Moábských, z synù Ammon, z Filistinských, i z Amalechitských.
1Ch 18:12 Abizai také syn Sarvie porazil Idumejských v údolí solnatém osmnácte tisíc.
1Ch 18:13 Protož i nad Idumejskými postavil stráž, a uèinìni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil.
1Ch 18:14 A tak kraloval David nade vším Izraelem, a èinil soud a spravedlnost všemu lidu svému.
1Ch 18:15 Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludùv byl kancléøem.
1Ch 18:16 Sádoch také syn Achitobùv a Abimelech syn Abiatarùv byli knìžími, a Susa byl písaøem.
1Ch 18:17 Banaiáš pak syn Joiadùv byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty pøi králi.
1Ch 19:1 Stalo se zatím, že umøel Náhas král Ammonitský, a kraloval syn jeho místo nìho.
1Ch 19:2 I øekl David: Uèiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, nebo uèinil otec jeho milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David posly, aby ho potìšili pro otce jeho. I pøišli služebníci Davidovi do zemì synù Ammon k Chanunovi, aby ho tìšili.
1Ch 19:3 Tedy øekla knížata Ammonitská Chanunovi: Což se zdá, že David èiní poctivost otci tvému, že poslal k tobì, kteøíž by tì potìšili? Zdali ne proto, aby shlédli a vyšpehovali, i podvrátili zemi tuto, pøišli služebníci jeho k tobì?
1Ch 19:4 Proèež Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil je a zustøihoval roucha jejich polovici až do rozkrokù, a propustil je.
1Ch 19:5 Tedy odešli nìkteøí, a oznámili Davidovi o tìch mužích. I poslal proti nim, (nebo byli muži ti zlehèeni velice), a rozkázal jim král: Pobuïte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše; potom se navrátíte.
1Ch 19:6 Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslal Chanun a synové Ammon tisíc høiven støíbra, aby sobì najali ze mzdy z Mezopotamie a z Syrie Maacha a z Soba vozù a jezdcù.
1Ch 19:7 A najali sobì ze mzdy tøidceti a dva tisíce vozù, a krále Maachu i lid jeho. Kteøížto pøitáhše, položili se s vojskem naproti Medaba. Ammonitští také shromáždivše se z mìst svých, pøitáhli k té bitvì.
1Ch 19:8 Což uslyšav David, poslal Joába se vším vojskem udatných.
1Ch 19:9 A tak vytáhše Ammonitští, sšikovali se k boji u brány mìsta toho. Králové pak, kteøíž byli pøitáhli, byli zvláštì na poli.
1Ch 19:10 A protož vida Joáb proti sobì sšikovaný lid z pøedu i z zadu, vybrav nìkteré ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským.
1Ch 19:11 Ostatek pak lidu dal pod správu Abizaie bratra svého, a sšikovali se proti Ammonitským.
1Ch 19:12 I øekl Joáb: Jestliže Syrští budou mne silnìjší, pøispìješ mi na pomoc; pakli Ammonitští silnìjší budou tebe, já pomohu tobì.
1Ch 19:13 Posiliž se, a zmužile se mìjme, bojujíce za lid náš a za mìsta Boha našeho, Hospodin však, což mu se dobøe líbí, nech uèiní.
1Ch 19:14 Takž pøistoupil Joáb i lid, kterýž pøi nìm byl, k bitvì proti Syrským. Ale oni utekli pøed ním.
1Ch 19:15 V tom Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli také i oni pøed Abizaiem bratrem jeho, a ušli do mìsta. Joáb též navrátil se do Jeruzaléma.
1Ch 19:16 A tak vidouce Syrští, že jsou poraženi od Izraelských, poslali posly, a vyvedli Syrské, kteøíž bydlejí za øekou, a Sofach kníže vojska Hadarezerova vedl je.
1Ch 19:17 I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv všecken lid Izraelský, pøepravil se pøes Jordán, a pøitáhl k nim, a sšikoval vojsko proti nim. A když sšikoval David vojsko proti Syrským k bitvì, bojovali s ním.
1Ch 19:18 Tedy utekli Syrští pøed Izraelem. I porazil David z Syrských sedm tisíc vozù, a èetyøidceti tisíc lidu pìšího, až i Sofacha hejtmana vojska toho zabil.
1Ch 19:19 Proèež když vidìli služebníci Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Davidem, a sloužili jemu. A nechtìli více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

1Ch 20:1 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že vedl Joáb lid váleèný, a hubil zemi synù Ammon. A když pøitáhl, oblehl Rabbu; (ale David zùstal v Jeruzalémì). I dobyl Joáb Rabby, a rozboøil ji.
1Ch 20:2 Tedy sòal David korunu krále jejich s hlavy jeho, a našel, že vážila høivnu zlata. A bylo v ní kamení drahé, i vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též koøisti mìsta velmi veliké.
1Ch 20:3 Lid pak, kterýž v nìm byl, vyvedl, a dal je pod pily a brány železné i sekery. A tak uèinil David všechnìm mìstùm Ammonitským. I navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.
1Ch 20:4 Potom pak když trvala válka v Gázer s Filistinskými, tehdy zabil Sibbechai Chusatský Sippaje, kterýž byl zplozený z obrù, i sníženi jsou.
1Ch 20:5 Byla ještì i jiná válka s Filistinskými, kdežto zabil Elchanan, syn Jairùv, Lachmi bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo døevo jako vratidlo tkadlcovské.
1Ch 20:6 Opìt byla jiná válka v Gát, a byl tam muž veliké postavy, kterýž mìl po šesti prstech, všech èty¤mecítma, a byl i on zplozený z téhož obra.
1Ch 20:7 Ten když hanìl Izraele, zabil ho Jonata syn Semmaa, bratra Davidova.
1Ch 20:8 Ti byli synové jednoho obra v Gát, kteøíž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníkù jeho.
1Ch 21:1 Satan pak povstal proti Izraelovi, a ponukl Davida, aby seètl lid Izraelský.
1Ch 21:2 Protož øekl David Joábovi a knížatùm lidu: Jdìte, seètìte lid Izraelský od Bersabé až do Dan, a oznamte mi, abych vìdìl poèet jich.
1Ch 21:3 Ale Joáb øekl: Pøidejž Hospodin lidu svého, což ho koli, stokrát více. I zdaliž, pane mùj králi, nejsou všickni oni pána mého služebníci? Proè toho vyhledává pán mùj? Proè má býti uvedena pokléska na Izraele?
1Ch 21:4 Ale øeè královská pøemohla Joába. A tak vyšed Joáb, prošel všecken lid Izraelský; potom navrátil se do Jeruzaléma.
1Ch 21:5 I dal Joáb poèet lidu seèteného Davidovi. A bylo všeho lidu Izraelského jedenáctekrát sto tisíc mužù bojovných, lidu pak Judského èty¤ikrát sto tisíc, a sedmdesáte tisíc mužù bojovných.
1Ch 21:6 Pokolení pak Léví a Beniaminova nepoèítal mezi nì; nebo v ošklivosti mìl Joáb rozkázaní královo.
1Ch 21:7 Ovšem nelíbila se Bohu ta vìc, protož ranil Izraele.
1Ch 21:8 I øekl David Bohu: Zhøešil jsem tìžce, že jsem to uèinil, ale nyní odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, nebo jsem velmi bláznivì uèinil.
1Ch 21:9 V tom mluvil Hospodin k Gádovi, proroku Davidovu, øka:
1Ch 21:10 Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojí vìci podávám, vyvol sobì jednu z nich, kterouž bych uèinil.
1Ch 21:11 Tedy pøišel Gád k Davidovi a øekl jemu: Toto praví Hospodin: Vol sobì,
1Ch 21:12 Buïto hlad za tøi léta, buï abys za tøi mìsíce kažen byl od protivníkù svých, když by meè nepøátel tvých dotekl se tebe, aneb aby za tøi dni meè Hospodinùv a mor byl v zemi, a andìl Hospodinùv aby hubil po všech konèinách Izraelských. Již tedy viz, co mám odpovìdíti tomu, kterýž mne poslal.
1Ch 21:13 I øekl David Gádovi: Úzko mi náramnì; nech prosím, upadnu v ruce Hospodinovy, nebo jsou mnohá slitování jeho, jediné a v ruce lidské neupadám.
1Ch 21:14 A tak uvedl Hospodin mor na lid Izraelský, a padlo jich z Izraele sedmdesáte tisíc mužù.
1Ch 21:15 Poslal také Bùh andìla i na Jeruzalém, aby hubil jej. A když hubil, popatøil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I øekl andìlu, kterýž hubil: Dosti jest, zdrž ruku svou. Andìl pak stál podlé humna Ornana Jebuzejského.
1Ch 21:16 Mezi tím pozdvih David oèí svých, uzøel andìla Hospodinova, stojícího mezi zemí a nebem, a meè dobytý v ruce jeho, vztažený proti Jeruzalému. I padl David, ano i starší, odíni jsouce žínìmi, na tváøi své.
1Ch 21:17 A øekl David Bohu: Zdaliž jsem já nerozkázal èísti lidu? A já jsem sám ten, kterýž jsem zhøešil, a pøevelmi jsem zle uèinil, tyto pak ovce co uèinily? Hospodine, Bože mùj, nech jest, prosím, ruka tvá proti mnì, a proti domu otce mého, ale proti lidu tvému nech není rána.
1Ch 21:18 Zatím andìl Hospodinùv mluvil k Gádovi, aby øekl Davidovi, aby vstoupì, vzdìlal oltáø Hospodinu na humnì Ornana Jebuzejského.
1Ch 21:19 I vstoupil David podlé øeèi Gádovy, kterouž byl mluvil ve jménu Hospodinovu.
1Ch 21:20 A obrátiv se Ornan, uzøel toho andìla, a èty¤i synové jeho s ním skryli se. Ornan pak mlátil pšenici.
1Ch 21:21 V tom pøišel David k Ornanovi. A pohledìv Ornan, uzøel Davida, a vyšed z humna toho, klanìl se Davidovi až k zemi.
1Ch 21:22 Tedy øekl David Ornanovi: Dej mi to místo humna, a vzdìlám na nìm oltáø Hospodinu; za slušné peníze dej mi je, i pøestane rána v lidu.
1Ch 21:23 I øekl Ornan Davidovi: Nech sobì vezme, a uèiní pán mùj král, což se mu za dobré vidí. Hle, pøidám i voly tyto k obìti zápalné, a smyky na drva, i pšenici k obìti suché, to všecko dávám.
1Ch 21:24 Král pak David øekl Ornanovi: Nikoli, ale radìji koupím je od tebe za slušné peníze; nebo nevezmu, což tvého jest, Hospodinu, aniž budu obìtovati obìti zápalné darem dané.
1Ch 21:25 I dal David Ornanovi za to místo zlata ztíží šesti set lotù.
1Ch 21:26 A vzdìlal tu David oltáø Hospodinu, a obìtoval zápaly a obìti pokojné, a vzýval Hospodina. Kterýžto

vyslyšel ho, spustiv oheò s nebe na oltáø zápalu.
1Ch 21:27 I øekl Hospodin andìlu, aby obrátil meè svùj do pošvy jeho.
1Ch 21:28 Toho èasu když uzøel David, že jej vyslyšel Hospodin na humnì Ornana Jebuzejského, obìtovával tu obìti.
1Ch 21:29 Nebo stánek Hospodinùv, kterýž byl uèinil Mojžíš na poušti, a oltáø k zápalu toho èasu byl na výsosti v Gabaon.
1Ch 21:30 David pak nemohl tam choditi k nìmu, aby hledal Boha, proto že se zhrozil meèe andìla Hospodinova.
1Ch 22:1 I øekl David: Toto jest místo domu Hospodina Boha, a toto jest místo oltáøi k zápalu Izraelovi.
1Ch 22:2 Protož pøikázal David, aby shromáždili cizozemce pøebývající v zemi Izraelské, a ustanovil z nich kameníky, aby tesali kamení k stavení domu Božího.
1Ch 22:3 Železa také mnoho na høeby, a na dvéøe k branám i k spojováním, pøipravil David, i mìdi mnoho bez váhy.
1Ch 22:4 Též i døíví cedrového bez poètu; nebo pøiváželi Sidonští a Tyrští døíví cedrového množství Davidovi.
1Ch 22:5 Nebo øekl byl David: Šalomoun syn mùj mládenèek jest malý, dùm pak vystaven býti má Hospodinu veliký, znamenitý a slovoutný po všech zemích, a protož pøipravím mu nyní potøeb. A tak pøipravil David množství toho pøed smrtí svou.
1Ch 22:6 Potom povolav Šalomouna syna svého, pøikázal mu, aby vystavìl dùm Hospodinu Bohu Izraelskému.
1Ch 22:7 A øekl David Šalomounovi: Synu mùj, uložil jsem byl v srdci svém vystavìti dùm jménu Hospodina Boha svého.
1Ch 22:8 Ale stala se ke mnì øeè Hospodinova, økoucí: Mnohou jsi krev vylil, a boje veliké jsi vedl; nebudeš stavìti domu jménu mému, proto že jsi mnoho krve vylil na zem pøede mnou.
1Ch 22:9 Aj, syn narodí se tobì, ten bude muž pokojný. Odpoèinutí zajisté dám jemu vùkol pøede všemi nepøátely jeho, proèež Šalomoun slouti bude; nebo pokoj a odpoèinutí dám Izraelovi za dnù jeho.
1Ch 22:10 On ustaví dùm jménu mému, a on bude mi za syna, a já jemu za otce, a upevním trùn království jeho nad Izraelem až na vìky.
1Ch 22:11 Protož, synu mùj, Hospodin bude s tebou, a šastnì se povede, a vystavíš dùm Hospodina Boha svého, jakož mluvil o tobì.
1Ch 22:12 A však dejž tobì Hospodin rozum a moudrost, a ustanovìž tì nad Izraelem, abys ostøíhal zákona Hospodina Boha svého.
1Ch 22:13 A tehdy se šastnì povede, když ostøíhati a èiniti budeš ustanovení a soudy, kteréž pøikázal Hospodin skrze Mojžíše lidu Izraelskému. Posilniž se a zmocni, neboj se, ani lekej.
1Ch 22:14 A aj, já v nevolech svých pøipravil jsem k domu Hospodinovu sto tisícù centnéøù zlata, a støíbra tisíc tisícù centnéøù, mìdi pak a železa bez váhy; nebo toho mnoho jest. Døíví také i kamení pøipravil jsem, a k tomu ostatek pøidáš.
1Ch 22:15 Pøes to máš u sebe hojnì dìlníkù, kameníkù a zedníkù, i tesaøù i jiných zbìhlých ve všelijakém díle.
1Ch 22:16 Zlata, støíbra, mìdi a železa není poètu; snažiž se a dìlej, a Hospodin budiž s tebou.
1Ch 22:17 Pøikázal také David všechnìm knížatùm Izraelským, aby pomáhali Šalomounovi synu jeho, øka:
1Ch 22:18 Zdaliž Hospodin Bùh váš není s vámi, kterýž vám zpùsobil vùkol a vùkol odpoèinutí? Nebo dal v ruku mou obyvatele zemì této, a podmanìna jest zemì Hospodinu a lidu jeho.
1Ch 22:19 Nyní tedy vydejte se srdcem svým a duší svou k hledání Hospodina Boha svého, a pøièiníce se, vystavìjte svatyni Hospodinu Bohu, abyste tam vnesli truhlu smlouvy Hospodinovy, a nádobí Bohu posvìcená do domu vystaveného jménu Hospodinovu.
1Ch 23:1 Sstarav se pak David, a jsa pln dnù, ustanovil králem Šalomouna syna svého nad Izraelem,
1Ch 23:2 A shromáždil všecka knížata Izraelská, i knìží a Levíty.
1Ch 23:3 I seèteni jsou Levítové od tøidcítiletých a výše, a byl poèet jich, vedlé jmen a osob jejich, tøidceti a osm tisícù.
1Ch 23:4 Z kterýchž postaveno bylo nad dílem domu Hospodinova èтyømecítma tisícù, vladaøù pak a soudcù šest tisícù,
1Ch 23:5 A vrátných èтyøi tisíce, a èтyøi tisíce chválících Hospodina na nástrojích, kterýchž nadìlal k chválení Boha.
1Ch 23:6 I naøídil David poøádku mezi syny Léví, totiž mezi syny Gerson, Kahat a Merari.
1Ch 23:7 Z Gersona byli Ladan a Semei.
1Ch 23:8 Synové Ladan: Kníže Jehiel, Zetam a Joel, ti tøi.
1Ch 23:9 Synové Semei: Selomit, Oziel a Háran, ti tøi. Ta jsou knížata otcovských èeledí Ladanských.
1Ch 23:10 Synové pak Semei: Jachat, Zina, Jehus a Beria. Ti èтyøi jsou synové Semei.
1Ch 23:11 Byl pak Jachat kníže, a Ziza druhý, ale Jehus a Beria ne mnoho mìli synù, a protož v èeledi otcovské za jedny byli poèítáni.
1Ch 23:12 Synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel, ti èтyøi.

1Ch 23:13 Synové Amramovi: Aron a Mojžíš. Byl pak oddìlen Aron, aby sloužil v svatyni svatých, on i synové jeho na vìky, a aby kadili pøed Hospodinem, a sloužili jemu, i dobroøeèili ve jménu jeho až na vìky.
1Ch 23:14 Ale synové Mojžíše, muže Božího, poèteni jsou v pokolení Léví.
1Ch 23:15 Synové Mojžíšovi: Gersom a Eliezer.
1Ch 23:16 Synové Gersomovi: Sebuel kníže.
1Ch 23:17 A synové Eliezerovi: Rechabiáš kníže. Nemìl pak Eliezer více synù, ale synové Rechabiášovi rozmnožili se velmi.
1Ch 23:18 Synové Izarovi: Selomit kníže.
1Ch 23:19 Synové Hebronovi: Jeriáš kníže, Amariáš druhé, Jachaziel tøetí, a Jekmaam ètvrté.
1Ch 23:20 Synové Uzielovi: Mícha kníže, a Jezia druhý.
1Ch 23:21 Synové Merari: Moholi a Musi. Synové Moholi: Eleazar a Cis.
1Ch 23:22 Umøel pak Eleazar, a nemìl synù, než toliko dcery, kteréž pojali synové Cis, bratøí jejich.
1Ch 23:23 Synové Musi: Moholi a Eder a Jerimot, ti tøi.
1Ch 23:24 Ti jsou synové Léví po èeledech svých, knížata èeledí, kteøíž vyèteni byli vedlé poètu jmen a osob, konající dílo v pøisluhování domu Hospodinova od dvadcítiletých a výše.
1Ch 23:25 Nebo øekl David: Odpoèinutí dal Hospodin Bùh Izraelský lidu svému, a bydliti bude v Jeruzalémì až na vìky.
1Ch 23:26 Ano i Levítové nebudou více nositi stánku, ani kterých nádob jeho k pøisluhování jeho.
1Ch 23:27 A tak podlé naøízení Davidova nejposlednìjšího byvše seèteni synové Léví, poèna od dvadcítiletých a výše,
1Ch 23:28 Postaveni byli, aby byli ku pomoci synù Aronových, v pøisluhování domu Hospodinova v síòcích, v pokojích a pøi oèiš□ování všeliké vìci svaté, i pøi práci služebnosti domu Božího,
1Ch 23:29 Též pøi chlebích posvátných, a pøi bìli k obìtem suchým, pøi koláèích pøesných, a pøi pánvicích a rendlících, i pøi všeliké míøe a mìøení,
1Ch 23:30 A aby stáli každého jitra k slavení a chválení Hospodina, tolikéž i u veèer,
1Ch 23:31 A pøi všeliké obìti zápalù Hospodinových ve dny sobotní, a na novmìsíce a v svátky výroèní v jistém poètu, vedlé øádu jejich ustavièní pøed Hospodinem,
1Ch 23:32 A tak aby drželi stráž stánku úmluvy, a stráž svatynì, i stráž synù Aronových, bratøí svých v službì domu Hospodinova.
1Ch 24:1 Synù pak Aronových tato jsou zpoøádaní: Synové Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar.
1Ch 24:2 Ale že umøel Nádab a Abiu pøed otcem svým, a nemìli synù, protož konali úøad knìžský Eleazar a Itamar.
1Ch 24:3 Kteréž zpoøádal David, totiž Sádocha z synù Eleazarových, a Achimelecha z synù Itamarových, vedlé poètu a øádu jejich v pøisluhováních jejich.
1Ch 24:4 Nalezeno pak synù Eleazarových více pøedních mužù, než synù Itamarových, a rozdìlili je. Z synù Eleazarových bylo pøedních po domích otcovských šestnáct, a z synù Itamarových po èeledech otcovských osm.
1Ch 24:5 I rozdìleni jsou losem jedni od druhých, aèkoli byli knížata nad vìcmi svatými, a knížata Boží z synù Eleazarových a z synù Itamarových.
1Ch 24:6 I popsal je Semaiáš syn Natanaelùv, písaø z pokolení Léví pøed králem a knížaty, a Sádochem knìzem a Achimelechem synem Abiatarovým i knížaty èeledí otcovských mezi knìžími a Levíty, tak že dùm otcovský jeden zaznamenán Eleazarovi, tolikéž druhý zaznamenán Itamarovi.
1Ch 24:7 Padl pak los první na Jehoiariba, na Jedaiáše druhý,
1Ch 24:8 Na Charima tøetí, na Seorima ètvrtý,
1Ch 24:9 Na Malkiáše pátý, na Miamin šestý,
1Ch 24:10 Na Hakkoza sedmý, na Abiáše osmý,
1Ch 24:11 Na Jesua devátý, na Sechaniáše desátý,
1Ch 24:12 Na Eliasiba jedenáctý, na Jakima dvanáctý,
1Ch 24:13 Na Chuppa tøináctý, na Jesebaba ètrnáctý,
1Ch 24:14 Na Bilgu patnáctý, na Immera šestnáctý,
1Ch 24:15 Na Chezira sedmnáctý, na Happizeza osmnáctý,
1Ch 24:16 Na Petachiáše devatenáctý, na Ezechiele dvadcátý,
1Ch 24:17 Na Jachina jedenmecítmý, na Gamule dvamecítmý,
1Ch 24:18 Na Delaiáše tøímecítmý, na Maaseiáše ètyømecítmý.
1Ch 24:19 Ti jsou, jenž zøízeni byli v pøisluhováních svých, aby vcházeli do domu Hospodinova podlé øádu svého, pod spravou Arona otce jejich, jakož mu byl pøikázal Hospodin Bùh Izraelský.
1Ch 24:20 Z synù Léví ostatních, z synù Amramových Subael, z synù Subael Jechdeiáš.
1Ch 24:21 Z Rechabiáše, z synù Rechabiášových kníže Iziáš.
1Ch 24:22 Z Izara Selomot, z synù Selomotových Jachat.

1Ch 24:23 Synové pak Jeriášovi: Amariáš druhý, Jachaziel tøetí, Jekamam ètvrtý.
1Ch 24:24 Syn Uzielùv Mícha, z synù Míchy Samir.
1Ch 24:25 Bratr Míchùv Iziáš, a syn Iziášùv Zachariáš.
1Ch 24:26 Synové Merari: Moholi a Musi, synové Jaaziášovi: Beno.
1Ch 24:27 Synové Merari z Jaaziáše: Beno, Soham, Zakur a Ibri.
1Ch 24:28 Z Moholi Eleazar, kterýž nemìl synù.
1Ch 24:29 Z Cisa synové Cisovi: Jerachmeel.
1Ch 24:30 Synové pak Musi: Moholi, Eder a Jerimot. Ti jsou synové Levítù po domích otcù svých.
1Ch 24:31 I ti také metali losy naproti bratøím svým, synùm Aronovým, pøed Davidem králem, Sádochem a Achimelechem, i knížaty otcovských èeledí z knìží a Levítù, z èeledí otcovských, každý pøednìjší naproti bratru svému mladšímu.
1Ch 25:1 I oddìlil David a knížata vojska k službì syny Azafovy a Hémanovy a Jedutunovy, kteøíž by prorokovali pøi harfách, pøi loutnách a pøi cimbálích. Byl pak poèet jejich, totiž mužù tìch, jenž práci vedli v pøisluhování svém,
1Ch 25:2 Z synù Azafových: Zakur, Jozef, Netaniáš a Asarela, synové Azafovi, pod spravou Azafavou byli, kterýž prorokoval k rozkazu královu.
1Ch 25:3 Z Jedutuna synù Jedutunových bylo šest: Godoliáš, Zeri, Izaiáš, Chasabiáš, Mattitiáš a Simei, pod spravou otce jejich Jedutuna, kterýž prorokoval pøi harfì k slavení a chválení Hospodina.
1Ch 25:4 Z Hémana synové Hémanovi: Bukkiáš, Mataniáš, Uziel, Sebuel, Jerimot, Chananiáš, Chanani, Eliata, Giddalti, Romantiezer, Jazbekasa, Malloti, Hotir a Machaziot.
1Ch 25:5 Všickni ti synové Hémanovi, proroka králova v slovích Božských, k vyvyšování moci. A dal Bùh Hémanovi synù èternácte a dcery tøi.
1Ch 25:6 Všickni ti byli pod spravou otce svého, pøi zpívání v domì Hospodinovì na cymbálích, loutnách a harfách, k službì v domì Božím vedlé poruèení králova Azafovi, Jedutunovi a Hémanovi.
1Ch 25:7 Byl pak poèet jich s bratøími jejich, tìmi, kteøíž byli vycvièení v zpìvích Hospodinových, všech mistrù dvì stì osmdesát osm.
1Ch 25:8 Tedy metali losy, houf držících stráž naproti druhému, jakž malý, tak veliký, mistr i uèedlník.
1Ch 25:9 I padl první los v èeledi Azaf na Jozefa, na Godoliáše s bratøími a syny jeho druhý, jichž bylo dvanáct.
1Ch 25:10 Tøetí na Zakura, synùm jeho a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:11 Èvrtý na Izara, synùm jeho a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:12 Pátý na Netaniáše, synùm jeho a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:13 Šestý na Bukkiáše, synùm jeho a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:14 Sedmý na Jesarele, synùm jeho a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:15 Osmý na Izaiáše, synùm jeho a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:16 Devátý na Mataniáše, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:17 Desátý na Simei, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:18 Jedenáctý na Azarele, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:19 Dvanáctý na Chasabiáše, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:20 Tøináctý na Subaele, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:21 Èternáctý na Mattitiáše, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:22 Patnáctý na Jerimota, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:23 Šestnáctý na Chananiáše, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:24 Sedmnáctý na Jazbekasa, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:25 Osmnáctý na Chanani, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:26 Devatenáctý na Malloti, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:27 Dvadcátý na Eliatu, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:28 Jedenmecítmý na Hotira, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:29 Dvamecítmý na Giddalta, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:30 Tøímecítmý na Machaziota, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 25:31 Ètyømecítmý na Romantiezera, synùm a bratøím jeho dvanácti.
1Ch 26:1 Zpoøádání pak vrátných takové bylo: Z Chorejských Meselemiáš syn Chóre, z synù Azafových.
1Ch 26:2 A z Meselemiášových synù: Zachariáš prvorozený, Jediael druhý, Zebadiáš tøetí, Jatniel èvrtý,
1Ch 26:3 Elam pátý, Jochanan šestý, Elioenai sedmý.
1Ch 26:4 A z Obededomových synù: Semaiáš prvorozený, Jozabad druhý, Joach tøetí, Sachar èvrtý a Natanael pátý,
1Ch 26:5 Amiel šestý, Izachar sedmý, Pehulletai osmý; nebo požehnal mu Bùh.
1Ch 26:6 Semaiášovi pak synu jeho zrodili se synové, kteøíž panovali v domì otce svého; nebo muži udatní byli.
1Ch 26:7 Synové Semaiášovi: Otni a Refael, Obéd a Elzabad, jehož bratøí byli muži udatní; též Elihu a Semachiáš.

1Ch 26:8 Všickni ti z potomkù Obededomových, oni sami i synové jejich a bratøí jejich, jeden každý muž udatný a zpùsobný k službì, šedesáte a dva všech z Obededoma.
1Ch 26:9 Též synù a bratøí Meselemiášových, mužù silných, osmnáct.
1Ch 26:10 Z Chosových pak, kterýž byl z synù Merari, synové byli: Simri kníže. Aèkoli nebyl prvorozený, však postavil ho otec jeho za pøedního.
1Ch 26:11 Helkiáš druhý, Tebaliáš tøetí, Zachariáš èvrtý. Všech synù a bratøí Chosových tøinácte.
1Ch 26:12 Tìm rozdìleny jsou povinnosti, aby byli vrátnými po mužích pøedních, držíce stráž naproti bratøím svým pøi službì v domì Hospodinovì.
1Ch 26:13 Nebo metali losy, jakož malý, tak veliký, po domích svých otcovských, k jedné každé bránì.
1Ch 26:14 I padl los k východu Selemiášovi. Zachariášovi také synu jeho, rádci opatrnému, uvrhli losy, i padl los jeho na pùlnoci.
1Ch 26:15 Obededomovi pak na poledne, ale synùm jeho na dùm pokladù.
1Ch 26:16 Suppimovi a Chosovi na západ s branou Salléchet, na cestì podlážené vzhùru jdoucí. Stráž byla naproti stráži.
1Ch 26:17 K východu Levítù šest, k pùlnoci na den ètyøi, ku poledni na den ètyøi, a pøi domì pokladù dva a dva,
1Ch 26:18 V stranì zevnitøní k západu, po ètyøech k pøíkopu, po dvou k stranì zevnitøní.
1Ch 26:19 Ta jsou zpoøádání vrátných synù Chóre a synù Merari.
1Ch 26:20 Tito také Levítové: Achiáš byl nad poklady domu Božího, totiž nad poklady vìcí posvátných.
1Ch 26:21 Z synù Ladanových synové Gersunských, z Ladana knížata otcovských èeledí, z Ladana totiž Gersunského Jechiel.
1Ch 26:22 Synové Jechielovi, Zetam a Joel bratr jeho, byli nad poklady domu Hospodinova.
1Ch 26:23 Z Amramských, z Izarských z Hebronských a z Ozielských.
1Ch 26:24 Sebuel pak syn Gersoma, syna Mojžíšova, pøední nad poklady.
1Ch 26:25 Ale bratøí jeho z Eliezera: Rechabiáš syn jeho, a Izaiáš syn jeho, a Joram syn jeho, a Zichri syn jeho, a Selomit syn jeho.
1Ch 26:26 Ten Selomit a bratøí jeho byli nade všemi poklady vìcí posvátných, kterýchž byl posvìtil David král a knížata èeledí otcovských, i hejtmané a setníci s vývodami vojska.
1Ch 26:27 Nebo z bojù a z koøistí obìtovávali k opravì domu Hospodinova,
1Ch 26:28 A èehožkoli byl posvìtil Samuel prorok, a Saul syn Cis, a Abner syn Nerùv, a Joáb syn Sarvie. Kdokoli posvìcoval èeho, dával do rukou Selomita a bratøí jeho.
1Ch 26:29 Z Izarských Chenaniáš a synové jeho, nad dílem, kteréž vnì dìláno, byli v Izraeli za úøedníky a soudce.
1Ch 26:30 Z Hebronských Chasabiáš a bratøí jeho, mužù silných tisíc a sedm set bylo v pøednosti nad Izraelem, za Jordánem k západu, ve všelikém díle Hospodinovì a v službì královské.
1Ch 26:31 Mezi kterýmiž Hebronskými Jeriáš kníže byl nad Hebronskými v pokolení jejich, po èeledech otcovských; nebo léta ètyøidcátého kralování Davidova vyhledáváni byli, a nalezeni jsou mezi nimi muži udatní v Jazar Galádské,
1Ch 26:32 A bratøí jeho, mužù silných, dva tisíce a sedm set, knížat otcovských èeledí. Kteréž ustanovil David král nad Rubenskými a Gádskými, a nad polovicí pokolení Manassesova, ve všech vìcech Božských i vìcech královských.
1Ch 27:1 Synové pak Izraelští podlé poètu svého, knížata èeledí otcovských a hejtmané a setníci a úøedníci nad tìmi, kteøíž pøisluhovali králi ve všech vìcech jedni po druhých, vcházejíce a vycházejíce na každý mìsíc, pøes všecky mìsíce roku: V jednom každém houfì bylo jich ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:2 Nad houfem prvním první mìsíc byl Jasobam, syn Zabdielùv, a v houfì jeho bylo ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:3 Z synù Fáresových bylo to kníže všech knížat nad vojsky, mìsíce prvního.
1Ch 27:4 Zatím nad houfem na mìsíc druhý byl Dodai Achochitský i s houfem svým, potom Miklot vývoda, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:5 Kníže vojska tøetího na tøetí mìsíc Banaiáš syn Joiady, nejvyššího knìze, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:6 Ten Banaiáš byl silný mezi tøidcíti a nad tøidcíti, a v houfì jeho Amizabad syn jeho.
1Ch 27:7 Èvrtého houfu kníže na èvrtý mìsíc Azael, bratr Joábùv, a Zebadiáš syn jeho po nìm, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:8 Pátého na pátý mìsíc kníže Samhut Izrachitský, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:9 Šestého na šestý mìsíc Híra, syn Ikeše Tekoitského, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:10 Sedmého na sedmý mìsíc Chelez Pelonský z synù Efraimových, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:11 Osmého na osmý mìsíc Sibbechai Chusatský z Zarchejských, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:12 Devátého na devátý mìsíc Abiezer Anatotský z Beniaminských, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:13 Desátého na mìsíc desátý Maharai Netofatský z Zarchejských, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.

1Ch 27:14 Jedenáctého na jedenáctý mìsíc Banaiáš Faratonský z synù Efraimových, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:15 Dvanáctého na dvanáctý mìsíc Cheldai Netofatský z Otoniele, a v houfì jeho ètyømecítma tisícù.
1Ch 27:16 Mimo to byli nad pokoleními Izraelskými, nad Rubenskými vývoda Eliezer syn Zichrùv, nad Simeonskými Sefatiáš syn Maachùv,
1Ch 27:17 Nad pokolením Léví Chasabiáš syn Kemuelùv, nad Aronovým Sádoch,
1Ch 27:18 Nad Judovým Elihu z bratøí Davidových, nad Izacharovým Amri syn Michaelùv,
1Ch 27:19 Nad Zabulonovým Izmaiáš syn Abdiášùv, nad Neftalímovým Jerimot syn Azrielùv,
1Ch 27:20 Nad syny Efraimovými Ozeáš syn Azaziášùv, nad polovicí pokolení Manasse Joel syn Pedaiášùv,
1Ch 27:21 Nad druhou pak polovicí Manasse v Gálad Iddo syn Zachariášùv, nad Beniaminovým Jaasiel syn Abnerùv,
1Ch 27:22 Nad Danovým Azarel syn Jerochamùv. Ta jsou knížata pokolení Izraelských.
1Ch 27:23 Neseètl jich pak David všech od dvadcítiletých a níže; nebo byl øekl Hospodin, že rozmnoží Izraele jako hvìzdy nebeské.
1Ch 27:24 A aèkoli Joáb syn Sarvie poèal jich poèítati, však nedokonal; nebo proto pøišel hnìv Boží na Izraele, anìž jest vložen poèet ten v knihu o králi Davidovi.
1Ch 27:25 Nad poklady pak královskými byl Azmavet syn Adielùv, a nad dùchody z polí, z mìst a ze vsí i z zámkù byl Jonatan syn Uziášùv.
1Ch 27:26 A nad dìlníky na poli, pøi dìlání rolí, Ezri syn Chelubùv.
1Ch 27:27 A nad vinicemi Semeiáš Ramatský, a nad úrodami z vinic i nad sklepy vinnými Zabdi Sifmejský.
1Ch 27:28 A nad olivovím a planým fíkovím, kteréž jest na polích, Baalchanan Gederský, a nad špižírnami olejnými Joas.
1Ch 27:29 A nad skoty, kteøíž se pásli v Sáron, Sitrai Sáronský, a nad skoty v údolích Safat syn Adlai.
1Ch 27:30 A nad velbloudy Obil Izmaelský, nad oslicemi Jechdeiáš Meronotský,
1Ch 27:31 Nad bravy pak Jazim Agarejský. Všickni ti úøedníci byli nad statkem krále Davida.
1Ch 27:32 Ale Jonatan strýc Davidùv byl rada, muž rozumný a kancléø. On a Jechiel syn Chachmonùv býval s syny královskými.
1Ch 27:33 Achitofel též rada králova, a Chusai Architský pøítel králùv.
1Ch 27:34 Po Achitofelovi potom byl Joiada syn Banaiášùv, a Abiatar, a kníže vojska králova Joáb.
1Ch 28:1 Shromáždil pak David všecka knížata Izraelská, knížata jednoho každého pokolení, a knížata houfù sloužících králi, i hejtmany a setníky, i úøedníky nade vším statkem a jmìním královým i synù jeho s komorníky, i se všemi vzácnými a udatnými lidmi, do Jeruzaléma.
1Ch 28:2 A povstav David král na nohy své, øekl: Slyšte mne, bratøí moji a lide mùj. Já jsem uložil v srdci svém vystavìti dùm k odpoèinutí truhle úmluvy Hospodinovy, a ku podnoži noh Boha našeho, a pøipravil jsem byl potøeby k stavení.
1Ch 28:3 Ale Bùh mi øekl: Nebudeš stavìti domu jménu mému, proto že jsi muž válkami zamìstknaný a krev jsi vyléval.
1Ch 28:4 Vyvolil pak Hospodin Bùh Izraelský mne ze vší èeledi otce mého, abych byl králem nad Izraelem na vìky; nebo z Judy vybral vývodu a z domu Judova èeled otce mého, a z synù otce mého mne ráèil za krále ustanoviti nade vším Izraelem.
1Ch 28:5 Tolikéž ze všech synù mých, (nebo mnoho synù dal mi Hospodin), vybral Šalomouna syna mého, aby sedìl na stolici království Hospodinova nad Izraelem,
1Ch 28:6 A øekl mi: Šalomoun syn tvùj, ten mi vzdìlá dùm mùj a sínì mé; nebo jsem jej sobì zvolil za syna, a já budu jemu za otce.
1Ch 28:7 I utvrdím království jeho až na vìky, bude-li stálý v ostøíhání pøikázaní mých a soudù mých, jako i nynìjšího èasu.
1Ch 28:8 Nyní tedy pøi pøítomnosti všeho Izraele, shromáždìní Hospodinova, an slyší Bùh náš, napomínám vás: Zachovávejte a dotazujte se na všecka pøikázaní Hospodina Boha svého, abyste vládli zemí dobrou, a v dìdictví její uvedli i syny své po sobì až na vìky.
1Ch 28:9 Ty také, Šalomoune, synu mùj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všecka srdce zpytuje Hospodin a všeliká mysli tanutí zná. Budeš-li ho hledati, nalezneš jej; pakli ho opustíš, zavrže tì na vìky.
1Ch 28:10 A tak vizìž, že tì Hospodin zvolil, abys vystavìl dùm svatynì; posilnìž se a dìlej.
1Ch 28:11 Dal pak David Šalomounovi synu svému formu síòce i pokojù jejích, a sklepù i palácù a komor jejích vnitøních, i domu pro slitovnici,
1Ch 28:12 A formu všeho toho, což byl složil v mysli své o síních domu Hospodinova, i o všech komorách vùkol chrámu pro poklady domu Božího, i pro poklady vìcí posvátných,
1Ch 28:13 I pro houfy knìží a Levítù, a pro všecko dílo služby domu Hospodinova, a pro všecko nádobí k pøisluhování v domì Hospodinovì.

1Ch 28:14 Dal též zlata v jisté váze na nádobí zlaté, na všelijaké nádobí k jedné každé službì, též støíbra na všecky nádoby støíbrné v jisté váze na všelijaké nádobí k jedné každé službì,
1Ch 28:15 Totiž váhu na svícny zlaté, a lampy jejich zlaté podlé váhy jednoho každého svícnu i lamp jeho, na svícny pak støíbrné podlé váhy svícnu každého a lamp jeho, jakž potøebí bylo každému svícnu.
1Ch 28:16 Zlata též váhu na stoly pøedložení na jeden každý stùl, i støíbra na stoly støíbrné,
1Ch 28:17 I na vidlièky a na kotlíky, i na pøikryvadla zlata ryzího, a na medenice zlaté váhu na jednu každou medenici, tolikéž na medenice støíbrné jistou váhu na jednu každou medenici.
1Ch 28:18 Také na oltáø k kadìní zlata ryzího váhu, zlata i k udìlání vozù cherubínù, kteøíž by roztaženými køídly zastírali truhlu úmluvy Hospodinovy.
1Ch 28:19 Všecko to skrze vypsání z ruky Hospodinovy mne došlo, kterýž mi to dal, abych vyrozumìl všemu dílu formy té.
1Ch 28:20 A tak øekl David Šalomounovi synu svému: Posilniž se a zmocni a dìlej; neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin Bùh, Bùh mùj s tebou bude, nenechá tebe samého, aniž tì opustí, až i dokonáno bude všecko dílo služby domu Hospodinova.
1Ch 28:21 Hle, i houfové knìží a Levítù ke všeliké službì domu Božího s tebou také budou pøi všelikém díle, jsouce všickni ochotní a prozøetelní v moudrosti pøi všeliké práci, knížata také i všecken lid ke všechnìm slovùm tvým.
1Ch 29:1 Potom øekl David král všemu shromáždìní: Šalomouna syna mého jediného vyvolil Bùh ještì malièkého a mladého, dílo pak toto veliké jest; nebo ne èlovìku palác ten, ale Hospodinu Bohu býti má.
1Ch 29:2 Já zajisté podlé své nejvyšší možnosti nachystal jsem potøeb k domu Boha svého, zlata k nádobám zlatým, a støíbra k støíbrným, mìdi k mìdìným, železa k železným a døíví k døevìným, kamení onychinového i kamení k vsazování, i karbunkulového, a rozliených barev, a všelijakého kamení drahého, i kamení mramorového hojnì.
1Ch 29:3 Nadto z veliké lásky k domu Boha svého, maje zvláštní poklad zlata a støíbra, i ten dávám k domu Boha svého mimo všecko to, což jsem pøipravil k domu svatynì,
1Ch 29:4 Totiž tøi tisíce centnéøù zlata, zlata z Ofir, a sedm tisíc centnéøù støíbra pøeèištìného k potažení stìn domù svatých,
1Ch 29:5 Zlata k nádobám zlatým a støíbra k støíbrným i ke všelikému dílu øemeslnému. A jestliže jest kdo více, ješto by co chtìl dobrovolnì obìtovati dnes Hospodinu?
1Ch 29:6 Tedy knížata èeledí otcovských a knížata pokolení Izraelských, i hejtmané a setníci i úøedníci nad dílem královským dobrovolnì obìtovali.
1Ch 29:7 A dali k službì domu Božího zlata pìt tisíc centnéøù, a deset tisíc zlatých, støíbra pak deset tisíc centnéøù, a mìdi osmnácte tisíc centnéøù, a železa sto tisíc centnéøù.
1Ch 29:8 Kdožkoli mìli kamení drahé, dávali do pokladu domu Hospodinova do rukou Jechiele Gersunského.
1Ch 29:9 I veselil se lid, že tak ochotnì obìtovali; nebo celým srdcem dobrovolnì obìtovali Hospodinu. Nýbrž i král David radoval se radostí velikou.
1Ch 29:10 A protož dobroøeèil David Hospodinu pøed oblíèejem všeho shromáždìní, a øekl David: Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože Izraele otce našeho, od vìkù až na vìky.
1Ch 29:11 Tvá jest, ó Hospodine, velebnost i moc i sláva, i vítìzství i èest, ano i všecko, což jest v nebi i v zemi. Tvé jest, ó Hospodine, království, a ty jsi vyšší nad všelikou vrchnost.
1Ch 29:12 I bohatství i sláva od tebe jest, a ty panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla, a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti.
1Ch 29:13 Nyní tedy, Bože náš, dìkujeme tobì, a chválíme jméno slávy tvé.
1Ch 29:14 Nebo kdo jsem já, a co jest lid mùj, abychom mohli míti moc k tak dobrovolnému obìtování tobì? Od tebe jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobì.
1Ch 29:15 Nebo my pøíchozí jsme pøed tebou a hosté, jako i všickni otcové naši; dnové naši jsou jako stín bìžící po zemi beze vší zástavy.
1Ch 29:16 Hospodine, Bože náš, všecka ta hojnost, kterouž jsme pøipravili k stavení domu tvého, jménu svatému tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou všecky vìci.
1Ch 29:17 Znám pak, Bože mùj, že ty zpytuješ srdce, a upøímnost oblibuješ; protož já z upøímnosti srdce svého ochotnì obìtoval jsem toto všecko. Ano i lid tvùj, kterýž se teï shledal, vidìl jsem, jak s radostí chtivì obìtuje tobì.
1Ch 29:18 Hospodine, Bože Abrahama, Izáka a Izraele, otcù našich, zachovejž to na vìky,totiž snažnost takovou srdce lidu svého,a nastrojuj srdce jejich sobì.
1Ch 29:19 Šalomounovi také synu mému dej srdce upøímé, aby ostøíhal pøikázaní tvých, svìdectví tvých a ustanovení tvých, a aby èinil všecko, a vystavìl dùm ten, k nìmuž jsem potøeby pøipravil.
1Ch 29:20 Potom øekl David všemu shromáždìní: Dobroøeète nyní Hospodinu Bohu svému. I dobroøeèilo všecko shromáždìní Hospodinu Bohu otcù svých, a pøisehnuvše hlavy, poklonili se Hospodinu i králi.
1Ch 29:21 Zatím obìtovali Hospodinu obìti, obìtovali také zápaly Hospodinu nazejtøí, volù tisíc, skopcù tisíc,

beranù tisíc, s mokrými obìtmi jejich, a jiných obìtí množství za všecken lid Izraelský.
1Ch 29:22 I jedli a pili pøed Hospodinem v ten den s radostí velikou. Potom za krále ustanovili po druhé Šalomouna syna Davidova, a pomazali jej Hospodinu za vývodu, a Sádocha za knìze.
1Ch 29:23 A tak dosedl Šalomoun na stolici Hospodinovu, aby byl králem místo Davida otce svého. I vedlo se mu š□astnì, a poslouchal ho všecken Izrael.
1Ch 29:24 Tolikéž i všecka knížata a znamenití, i všickni synové krále Davida poddali se Šalomounovi králi.
1Ch 29:25 I zvelebil Hospodin Šalomouna náramnì pøed oèima všeho Izraele, a dal mu slávu královskou, jakéž nemìl pøed ním žádný král v Izraeli.
1Ch 29:26 Kraloval pak byl David syn Izai nade vším Izraelem.
1Ch 29:27 A dnù, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo èтyøidceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémì kraloval tøidceti a tøi léta.
1Ch 29:28 I umøel v starosti dobré, pln jsa dnù, bohatství a slávy, a kraloval Šalomoun syn jeho místo nìho.
1Ch 29:29 Èinové pak Davida krále první i poslední popsáni jsou v knize Samuele proroka, a v knize Nátana proroka, též v knize Gáda proroka,
1Ch 29:30 Se vším kralováním i silou jeho, i se všemi pøíbìhy èasù pøi nìm i pøi lidu Izraelském, i pøi všech královstvích zemských.
2Ch 1:1 Když se pak zmocnil Šalomoun syn Davidùv v království svém, a Hospodin Bùh jeho byl s ním, a zvelebil ho náramnì:
2Ch 1:2 Tedy rozkázal Šalomoun všemu Izraelovi i hejtmanùm, setníkùm i soudcùm, i všechnìm knížatùm nade vším Izraelem, i pøednìjším v èeledech otcovských.
2Ch 1:3 I bral se Šalomoun a všecko to shromáždìní s ním na výsost, kteráž byla v Gabaon; nebo tam byl stánek shromáždìní Božího, kterýž byl udìlal Mojžíš služebník Hospodinùv na poušti.
2Ch 1:4 (Truhlu pak Boží pøivezl byl David z Kariatjeharim, pøipraviv jí místo; nebo byl rozbil jí stan v Jeruzalémì.)
2Ch 1:5 A oltáø mìdìný, kterýž byl udìlal Bezeleel syn Uri, syna Hur, byl tam pøed stánkem Hospodinovým, kdež hledal ho Šalomoun i všecko to shromáždìní.
2Ch 1:6 I obìtoval tam Šalomoun pøed Hospodinem na oltáøi mìdìném, kterýž byl pøed stánkem úmluvy, a obìtoval na nìm tisíc zápalù.
2Ch 1:7 Té noci ukázal se Bùh Šalomounovi, a øekl jemu: Žádej, zaè chceš, a dám tobì.
2Ch 1:8 I øekl Šalomoun Bohu: Ty jsi uèinil otci mému Davidovi milosrdenství veliké, mne jsi též ustanovil králem místo nìho.
2Ch 1:9 Již tedy, Hospodine Bože, budiž stálé slovo tvé mluvené s Davidem otcem mým; nebo ty jsi mne ustanovil za krále nad lidem tak mnohým, jako jest prachu zemského.
2Ch 1:10 Protož dej mi moudrost a umìní, a□bych vycházeti mohl pøed lidem tímto i vcházeti. Nebo kdož by mohl souditi tento lid tvùj tak mnohý?
2Ch 1:11 Tedy odpovìdìl Bùh Šalomounovi: Proto že bylo to v srdci tvém, a nežádal jsi bohatství, ani zboží, ani slávy, ani bezživotí tìch, jenž tebe nenávidí, aniž jsi také za dlouhý vìk žádal, ale žádal jsi sobì moudrosti a umìní, abys soudil lid mùj, nad nímž jsem tì ustanovil za krále:
2Ch 1:12 Moudrost a umìní dáno jest tobì, k èemuž□ pøidám i bohatství a zboží, i slávy, tak že žádný z králù, kteøíž byli pøed tebou, nebyl tobì rovný, aniž bude po tobì takového.
2Ch 1:13 I navrátil se Šalomoun s výsosti, kteráž byla v Gabaon, do Jeruzaléma, od stánku úmluvy, a tak kraloval nad Izraelem.
2Ch 1:14 Nashromáždil pak Šalomoun vozù a jezdcù, a mìl tisíc a èтyøi sta vozù, a dvanácte tisíc jezdcù, kteréž rozsadil do mìst vozù, a pøi králi v Jeruzalémì.
2Ch 1:15 I složil král støíbra a zlata v Jeruzalémì jako kamení, a døíví cedrového jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství.
2Ch 1:16 Pøivodili také Šalomounovi koní z Egypta a koupì rozlièné; nebo kupci královští brávali koupì rozlièné za slušnou mzdu.
2Ch 1:17 A vycházejíce, vodívali spøež vozníkù z Egypta za šest set lotù støíbra, koní pak za pùl druhého sta. A tak všechnìm králùm Hetejským i králùm Syrským oni dodávali.
2Ch 2:1 A umíniv Šalomoun stavìti dùm jménu Hospodinovu, a dùm svùj královský,
2Ch 2:2 Odeètl Šalomoun sedmdesát tisíc nosièù a osmdesát tisíc tìch, kteøíž tesali na hoøe, a úøedníkù nad nimi tøi tisíce a šest set.
2Ch 2:3 Poslal také Šalomoun k Chíramovi králi Tyrskému, øka: Jakž jsi se choval k Davidovi otci mému, posílaje mu døíví cedrové, aby sobì stavìl dùm k bydlení, tak èiò i mnì.
2Ch 2:4 Nebo aj, já stavìti chci dùm jménu Hospodina Boha svého, aby posvìcen byl jemu k tomu, aby se pøed ním kadilo vonnými vìcmi, a k ustavièném pøedkládání chlebù, i k zápalným obìtem, ranním i veèerním, ve dny sobotní a novomìsíèné, i na slavnosti Hospodina Boha našeho, což v Izraeli na vìky trvati má.
2Ch 2:5 Dùm pak, kterýž stavìti chci, veliký býti má; nebo Bùh náš vìtší jest nade všecky bohy.

2Ch 2:6 Aè kdo jest, ještо by mohl dùm jemu vystavìti, ponìvadž ho nebe i nebesa nebes obsáhnouti nemohou? Ano i já kdo jsem, abych jemu dùm vystavìti mìl, než toliko k tomu, aby se kadilo pøed ním?
2Ch 2:7 Protož nyní pošli mi muže umìlého, kterýž by umìl dìlati na zlatì, na støíbøe, na mìdi, na železe, i z zlatohlavu a z èervce, a z postavce modrého, a kterýž by umìl øezati øezby s jinými umìlými, kteøíž jsou u mne v Judstvu a v Jeruzalémì, kteréž zjednal David otec mùj.
2Ch 2:8 Pøes to pošli mi také døíví cedrového a jedlového, a algumim z Libánu; nebo vím, že služebníci tvoji umìjí sekati døíví Libánské. A hle, služebníci moji budou s služebníky tvými,
2Ch 2:9 Aby mi pøipravili dostatek døíví; nebo dùm, kterýž já stavìti chci, veliký býti má a slavný.
2Ch 2:10 A aj, dám na dìlníky, kteøíž sekati mají døíví, pšenice semlené služebníkùm tvým dvadcet tisíc mìr, a dvadcet tisíc mìr jeèmene, a dvadcet tisíc lák vína, a dvadcet tisíc tun oleje.
2Ch 2:11 I odpovìdìl Chíram král Tyrský psáním, kteréž poslal k Šalomounovi: Jistì, že miluje Hospodin lid svùj, protož tì ustanovil nad nimi za krále.
2Ch 2:12 Øekl dále Chíram: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž uèinil nebe i zemi, a kterýž dal králi Davidovi syna moudrého, umìlého, rozumného a opatrného, aby vystavìl dùm Hospodinu a dùm svùj královský.
2Ch 2:13 Protož posílám teï muže moudrého, umìlého a opatrného, kterýž byl u Chírama otce mého,
2Ch 2:14 Syna jedné ženy ze dcer Dan, otce pak mìl Tyrského, kterýž umí dìlati na zlatì, na støíbøe, na mìdi, železe, kamení a na døíví, i z šarlatu, z postavce modrého, z kmentu a z èervce, tolikéž øezati všelijaké øezby, a vymysliti všelijaké dílo, kteréž dáno mu bude s moudrými tvými, a s moudrými pána mého Davida otce tvého.
2Ch 2:15 Pšenice však toliko a jeèmene, oleje a vína, což øekl pán mùj, nech pošle služebníkùm svým.
2Ch 2:16 My pak nasekáme døíví z Libánu, což ho koli bude potøebí tobì, a pøiplavíme je tobì v voøích po moøi k Joppe, a ty dáš je voziti do Jeruzaléma.
2Ch 2:17 A tak seètl Šalomoun všecky cizozemce, kteøíž byli v zemi Izraelské po seètení tom, kterýmž seètl je David otec jeho, a nalezeno jich sto a padesát tisíc, tøi tisíce a šest set.
2Ch 2:18 I vybral z nich sedmdesát tisíc nosièù, a osmdesát tisíc tìch, kteøíž sekali na hoøe, tøi pak tisíce a šest set úøedníkù, kteøíž lid k dílu pøidrželi.
2Ch 3:1 I zaèal stavìti Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémì na hoøe Moria, kteráž byla ukázána Davidovi otci jeho, na místì, kteréž byl pøipravil David, na humnì Ornana Jebuzejského.
2Ch 3:2 A poèal stavìti druhého mìsíce, dne druhého, království svého léta èvrtého.
2Ch 3:3 A toto jest vymìøení Šalomounovo pøi stavení domu Božího: Dlouhost loktù podlé první míry bylo šedesáti loket, a šíø dvadcíti loket.
2Ch 3:4 A síò, kteráž byla v èele, jakž široký dùm, byla na dvadceti loktù, vysokost pak sto a dvadcíti, a obložil ji vnitø zlatem èistým.
2Ch 3:5 Dùm pak veliký opažil døívím jedlovým, kteréž obložil zlatem nejèistším, na nìmž po vrchu dal nadìlati palm a øetízkù.
2Ch 3:6 Pøikryl také dùm ten kamenem drahým ozdobnì; zlato pak to bylo zlato Parvaimské.
2Ch 3:7 Obložil, pravím, dùm, trámy, veøeje i stìny jeho, i dvéøe jeho zlatem, a vyryl cherubíny na stìnách.
2Ch 3:8 Udìlal i dùm svatynì svatých, jehož dýlka byla jako šíøka domu, dvadcíti loktù, a šíøka loktù dvadcíti, a obložil ji zlatem výborným šesti sty centnéøi.
2Ch 3:9 Høebíkové též vážili padesát lotù zlata, ano i síòce obložil zlatem.
2Ch 3:10 Udìlal také v domì svatynì svatých dva cherubíny dílem øemeslným, a obložil je zlatem.
2Ch 3:11 Dlouhost køídel tìch cherubínù byla na dvadceti loket. Køídlo jedno na pìt loket, a dotýkalo se stìny domu, a druhé køídlo na pìt loket dotýkalo se køídla cherubína druhého.
2Ch 3:12 A tak køídlo cherubína jednoho na pìt loket dotýkalo se stìny domu, a køídlo druhé na pìt loket dosahovalo køídla cherubína druhého.
2Ch 3:13 A tak køídla cherubínù tìch roztažená byla na dvadceti loktù, a stáli na nohách svých, tváøí svou obráceni do domu.
2Ch 3:14 Udìlal také i oponu z postavce modrého, z šarlatu, z èervce a z kmentu, a udìlal na ní cherubíny.
2Ch 3:15 Udìlal též pøed domem sloupy dva na tøidceti a pìt loktù zvýší, a makovice, kteréž byly na každém svrchu, na pìt loket.
2Ch 3:16 Zdìlal též i øetízky jako v svatyni svatých, a otoèil je okolo makovic tìch sloupù, a udìlav jablek zrnatých sto, dal mezi øetízky.
2Ch 3:17 A tak postavil ty sloupy pøed chrámem, jeden po pravé a druhý po levé stranì, a dal jméno tomu, kterýž byl po pravici Jachin, a jméno tomu, kterýž byl po levici, Boaz.
2Ch 4:1 Udìlal také i oltáø mìdìný, zdélí dvadcíti loktù, a dvadcíti loktù zšíøí, desíti pak loktù zvýší.
2Ch 4:2 Udìlal též moøe slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vùkol, zvýší na pìt loktù, a okolek jeho tøidcíti loket vùkol.
2Ch 4:3 Podobenství také volù pod ním, kterýchž všudy vùkol bylo deset do lokte, obklièujících moøe vùkol; a tak byly dva øady volù slitých, spolu s moøem.
2Ch 4:4 A stálo na dvanácti volích. Tøi obráceni byli na pùlnoci, a tøi patøili k západu, tøi zase postaveni byli ku

poledni, a tøi obráceni byli k východu, a moøe svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod moøem.
2Ch 4:5 A bylo ztlouští na dlaò. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb kvìtu liliového, tøi tisíce tun v se beroucí.
2Ch 4:6 Udìlal také deset umyvadel, a postavil jich pìt po pravé stranì, a pìt po levé, k obmývání z nich. Všecko, což se strojilo k zápalùm, obmývali z nich, ale moøe, aby se z nìho knìží umývali.
2Ch 4:7 Nadto udìlal i svícnù zlatých deset vedlé slušnosti jejich, a postavil v chrámì, pìt po pravé stranì a pìt po levé.
2Ch 4:8 Udìlal i stolù deset, kteréž postavil v chrámì, pìt po pravé a pìt po levé stranì. K tomu udìlal èíší zlatých sto.
2Ch 4:9 Udìlal potom síò knìžskou, též síò velikou, a dvéøe u též sínì okoval mìdí.
2Ch 4:10 Moøe pak postavil na pravé stranì k východu, naproti polední stranì.
2Ch 4:11 Nadìlal také Chíram hrncù, lopat a kotlíkù, a dokonal Chíram dílo, kteréž byl dìlal králi Šalomounovi k domu Božímu.
2Ch 4:12 Dva sloupy a kruhy, makovice také na vrchu tìch dvou sloupù, a møežování dvoje, aby pøikrývalo ty dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù,
2Ch 4:13 A jablek zrnatých èetyøi sta na dvojím møežování. Dvìma øady jablka zrnatá byla na møežování jednom, aby pøikrývala ty dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù.
2Ch 4:14 Podstavky také zdìlal, a umyvadla na tìch podstavcích.
2Ch 4:15 Moøe jedno, a volù dvanácte pod ním.
2Ch 4:16 Též hrnce a lopaty a vidlièky tøírohé, a všecko nádobí jejich zdìlal Chíram s otcem svým králi Šalomounovi k domu Hospodinovu z mìdi pøeèisté.
2Ch 4:17 Na rovinách Jordánských sléval to král v zemi jilovaté, mezi Sochot a Saredata.
2Ch 4:18 A tak nadìlal Šalomoun všech tìch nádob velmi mnoho, tak že váhy té mìdi vyhledáváno nebylo.
2Ch 4:19 Zdìlal také Šalomoun i jiná všelijaká nádobí k domu Božímu, jako oltáø zlatý a stoly, na nichž kladeni byli chlebové pøedložení,
2Ch 4:20 Tolikéž svícny i lampy jejich z zlata nejèistšího, aby je rozsvìcovali pøíslušnì pøed svatyní svatých,
2Ch 4:21 Kvìty také a lampy i utìradla z zlata, a to bylo zlato nejvýbornìjší.
2Ch 4:22 I žaltáøe a kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkùm z zlata èistého, k tomu i bránu domu, dvéøe vnitøní svatynì svatých, i dvéøe domu, totiž v chrámì, byly z zlata.
2Ch 5:1 A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dìlal Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun vìci posvìcené od Davida otce svého, též støíbro a zlato, a všecko nádobí, složiv je mezi poklady domu Božího.
2Ch 5:2 Tedy shromáždil Šalomoun starší Izraelské, a všecky pøední z pokolení, totiž knížata èeledí otcovských s syny Izraelskými do Jeruzaléma, aby pøenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z mìsta Davidova, jenž jest Sion.
2Ch 5:3 I shromáždili se k králi všickni muži Izraelští na slavnost, kteráž bývá mìsíce sedmého.
2Ch 5:4 Když pak pøišli všickni starší Izraelští, vzali Levítové truhlu,
2Ch 5:5 A nesli ji zhùru, též stánek úmluvy, i všecka nádobí posvátná, kteráž byla v stánku, pøenesli to knìží a Levítové.
2Ch 5:6 Zatím král Šalomoun i všecko shromáždìní Izraelské, kteréž se k nìmu sešlo, obìtovali pøed truhlou ovce a voly, kteøíž ani popisováni, ani vyèítáni nebyli pro množství.
2Ch 5:7 A tak vnesli knìží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitøního domu, do svatynì svatých, pod køídla cherubínù.
2Ch 5:8 Nebo cherubínové mìli roztažená køídla nad místem truhly, a pøikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu.
2Ch 5:9 A povytáhli sochorù, tak že vidíni byli koncové jejich z truhly, k pøedku svatynì svatých, vnì však nebylo jich vidìti. A byla tam až do tohoto dne.
2Ch 5:10 Nic nebylo v truhle, kromì dvou tabulí, kteréž tam složil Mojžíš na Orébì tehdáž, když uèinil Hospodin smlouvu s syny Izraelskými, a oni vyšli z Egypta.
2Ch 5:11 I stalo se, když vycházeli knìží z svatynì, (nebo všickni knìží, kteøíž se koli našli, byli se posvìtili, aniž šetøili poøádku.
2Ch 5:12 Tak i Levítové zpìváci všickni, kteøíž byli pøi Azafovi, Hémanovi a Jedutunovi, i synové jejich i bratøí jejich, odíni jsouce kmentem, stáli s cymbály a loutnami a harfami k východní stranì oltáøe, a s nimi knìží sto a dvadceti, troubících v trouby.
2Ch 5:13 Nebo mìli ti, kteøíž spolu troubili v trouby, a zpìváci vydávati jeden zvuk k chválení a oslavování Hospodina); a když povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a økouce, že dobrý jest, a že na vìky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak naplnil dùm ten, dùm totiž Hospodinùv,
2Ch 5:14 Tak že nemohli knìží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dùm Boží.
2Ch 6:1 Tehdy øekl Šalomoun: Hospodin øekl, že bude pøebývati v mrákotì.
2Ch 6:2 Aj, již jsem vystavìl tobì, Pane, dùm k pøebývání, a místo, v nìmž bys pøebýval na vìky.
2Ch 6:3 A obrátiv král tváø svou, dával požehnání všemu shromáždìní Izraelskému. (Všecko pak shromáždìní

Izraelské stálo.)
2Ch 6:4 A øekl: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a to teï skuteènì naplnil, øka:
2Ch 6:5 Od toho dne, jakž jsem vyvedl lid svùj z zemì Egyptské, nevyvolil jsem mìsta z žádného pokolení Izraelského k vystavení domu, kdež by pøebývalo jméno mé, aniž jsem vyvolil kterého muže, aby byl vývodou nad lidem mým Izraelským.
2Ch 6:6 Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby tu pøebývalo jméno mé, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad lidem mým Izraelským.
2Ch 6:7 Uložil tì byl zajisté David otec mùj stavìti dùm jménu Hospodina Boha Izraelského.
2Ch 6:8 Ale Hospodin øekl Davidovi otci mému: Aèkoli jsi uložil v srdci svém stavìti dùm jménu mému, a dobøes uèinil, žes to myslil v srdci svém,
2Ch 6:9 A však ty nebudeš stavìti toho domu, ale syn tvùj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dùm ten jménu mému.
2Ch 6:10 A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolici Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavil jsem dùm tento jménu Hospodina Boha Izraelského.
2Ch 6:11 A postavil jsem tam truhlu, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž uèinil s syny Izraelskými.
2Ch 6:12 I postavil se pøed oltáøem Hospodinovým, pøede vším shromáždìním Izraelským, a pozdvihl rukou svých.
2Ch 6:13 Udìlal pak byl Šalomoun výstupek mìdìný ku podobenství pánve, a postavil jej u prostøed sínì, pìti loktù zdélí, a pìti loket zšíøí, a tøí loket zvýší, i vstoupil na nìj, a poklekl na kolena svá pøede vším shromáždìním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi,
2Ch 6:14 A øekl: Hospodine Bože Izraelský, není podobného tobì Boha na nebi ani na zemi, kterýž by ostøíhal smlouvy a milosrdenství služebníkùm svým, chodícím pøed tebou v celém srdci svém,
2Ch 6:15 Kterýž jsi splnil služebníku svému, Davidovi otci mému, to, což jsi mluvil jemu. Jakž jsi mluvil ústy svými, tak jsi to skuteènì naplnil, jakž se to dnes vidí.
2Ch 6:16 Nyní tedy, ó Hospodine Bože Izraelský, naplniž služebníku svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, øka: Nebude vyhlazen muž z rodu tvého od tváøi mé, aby nemìl sedìti na stolici Izraelské, jestliže toliko ostøíhati budou synové tvoji cesty své, chodíce v zákonì mém, tak jakož jsi ty chodil pøede mnou.
2Ch 6:17 Protož nyní, ó Hospodine Bože Izraelský, nech jest upevnìno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníku svému Davidovi.
2Ch 6:18 (Aè zdali v pravdì bydliti bude Bùh s èlovìkem na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes neobsahují tì, mnohem ménì dùm tento, kterýž jsem vystavìl.)
2Ch 6:19 A popatø k modlitbì služebníka svého a k úpìní jeho, Hospodine Bože mùj, slyše volání a modlitbu, kterouž služebník tvùj modlí se pøed tebou,
2Ch 6:20 Aby oèi tvé byly otevøené na dùm tento dnem i nocí, na místo toto, o nìmž jsi mluvil, že tu pøebývati bude jméno tvé, abys vyslýchal modlitbu, kterouž se modlívati bude služebník tvùj na místì tomto.
2Ch 6:21 Vyslýchejž tedy modlitbu služebníka svého, i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na místì tomto, ty vždy vyslýchej z místa pøebývání svého, s nebe, a vyslýchaje, buï milostiv.
2Ch 6:22 Když by zhøešil èlovìk proti bližnímu svému, a nutil by ho k pøísaze, tak že by pøisahati musil, a pøišla by ta pøísaha pøed oltáø do domu tohoto:
2Ch 6:23 Ty vyslýchej s nebe, a rozeznej i rozsuï služebníky své, mstì nad bezbožným, obraceje usilování jeho na hlavu jeho, a ospravedlòuje spravedlivého, odplacuje mu podlé spravedlnosti jeho.
2Ch 6:24 Tolikéž když by poražen byl lid tvùj Izraelský od nepøátel, proto že zhøešili proti tobì, jestliže by obrátíce se, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženi by prosili tebe v domì tomto:
2Ch 6:25 Ty vyslýchej s nebe, a odpus høích lidu svému Izraelskému, a pøiveï je zase do zemì, kterouž jsi jim dal i otcùm jejich.
2Ch 6:26 Podobnì když by zavøíno bylo nebe, a nepršel by déš, proto že zhøešili proti tobì, a modléce se na místì tomto, vyznávali by jméno tvé, a od høíchu svého by se odvrátili po tvém trestání:
2Ch 6:27 Ty vyslýchej na nebi, a odpus høích služebníkù svých a lidu svého Izraelského, vyuèuje je cestì výborné, po níž by chodili, a dej déš na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dìdictví.
2Ch 6:28 Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho neb rez, kobylky neb brouci jestliže by byli, ssoužil-li by jej nepøítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána a jakákoli nemoc:
2Ch 6:29 Všelikou modlitbu a každé úpìní, kteréž by pocházelo od kteréhokoli èlovìka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, když by jen poznajíce jeden každý ránu svou a bolest svou, pozdvihl by rukou svých v domì tomto,
2Ch 6:30 Ty vyslýchej s nebe, z místa pøebývání svého, a slituj se, a odpla jednomu každému podlé skutkù jeho, vedlé toho, jakž znáš srdce jeho, (ty zajisté sám znáš srdce lidská),
2Ch 6:31 Aby se báli tebe, a chodili po všech cestách tvých, po všecky dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž

jsi dal otcùm našim.
2Ch 6:32 Nýbrž také i cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, pøišel-li by z zemì daleké pro jméno tvé veliké a ruku tvou silnou, a rámì tvé vztažené, když by pøišli a modlili se v domì tomto:
2Ch 6:33 Ty vyslýchej s nebe, z místa pøebývání svého, a uèiò všecko to, o èež volati bude k tobì cizozemec ten, aby poznali všickni národové zemì jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvùj Izraelský, a aby poznali, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavìl.
2Ch 6:34 Když by vytáhl lid tvùj k boji proti nepøátelùm svým cestou, kterouž bys je poslal, a modlili by se tobì naproti mìstu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a domu tomuto, kterýž jsem ustavìl jménu tvému:
2Ch 6:35 Ty vyslýchej s nebe modlitbu a úpìní jejich, a vyvoï pøi jejich.
2Ch 6:36 Když by zhøešili proti tobì, (jakož není èlovìka, ješto by nehøešil), a rozhnìvaje se na nì, vydal bys je v moc nepøíteli, tak že by je jaté vedli ti, kteøíž by je zjímali, do zemì daleké neb blízké;
2Ch 6:37 A usmyslili by sobì v zemi, do níž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se tobì v zemi zajetí svého, økouce: Zhøešili jsme, pøevrácenì jsme èinili, a bezbožnì jsme se chovali;
2Ch 6:38 A tak navrátili by se k tobì celým srdcem svým a celou duší svou v zemi zajetí svého, do kteréž by zajati byli, a modlili by se naproti zemi své, kterouž jsi dal otcùm jejich, a naproti mìstu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdìlal jménu tvému:
2Ch 6:39 Vyslýchej s nebe, z místa pøíbytku svého, modlitbu jejich a úpìní jejich, a vyvoï pøi jejich, a odpus lidu svému, kterýž by zhøešil proti tobì.
2Ch 6:40 Nyní tedy, Bože mùj, nech jsou, prosím, oèi tvé otevøené, a uši tvé naklonìné k modlitbì na místì tomto.
2Ch 6:41 Aj, nyní povstaò, ó Hospodine Bože, k odpoèinutí svému, ty i truhla síly tvé; knìží tvoji, Hospodine Bože, nech jsou obleèeni v spasení, a svatí tvoji a se veselí v dobrých vìcech.
2Ch 6:42 Hospodine Bože, neodvracejž tváøi od pomazaného svého, pamatuj na milosrdenství zaslíbená Davidovi služebníku svému.
2Ch 7:1 A když pøestal Šalomoun modliti se, rychle oheò sstoupil s nebe, a sehltil zápal i jiné obìti, a sláva Hospodinova naplnila dùm ten,
2Ch 7:2 Tak že nemohli knìží vjíti do domu Hospodinova, proto že naplnila sláva Hospodinova dùm Hospodinùv.
2Ch 7:3 Všickni pak synové Izraelští vidìli, když sstupoval oheò a sláva Hospodinova na dùm, a padše tváøí k zemi na dláždení, klanìli se a chválili Hospodina, že dobrý jest, a že na vìky trvá milosrdenství jeho.
2Ch 7:4 Pøi tom král a všecken lid obìtovali obìti pøed Hospodinem.
2Ch 7:5 Obìtoval zajisté král Šalomoun obìt dvamecítma tisíc volù, a ovec sto a dvadceti tisícù, když posvìcovali domu Božího král i všecken lid.
2Ch 7:6 Ale knìží stáli pøi svých úøadích, též i Levítové s nástroji hudebnými Hospodinovými, kterýchž byl nadìlal David král k oslavování Hospodina, (nebo na vìky milosrdenství jeho), žalmem Davidovým, kterýž jim vydal. Jiní pak knìží troubili v trouby naproti nim, a všecken lid Izraelský stál.
2Ch 7:7 Posvìtil také Šalomoun prostøedku té sínì, kteráž byla pøed domem Hospodinovým; nebo obìtoval tu obìti zápalné a tuky obìtí, pokojných, proto že na oltáøi mìdìném, kterýž byl udìlal Šalomoun, nemohli se smìstknati zápalové a obìti suché i tukové jejich.
2Ch 7:8 I držel Šalomoun slavnost toho èasu za sedm dní, a všecken Izrael s ním, shromáždìní velmi veliké odtud, kudyž se vchází do Emat, až ku potoku Egyptskému.
2Ch 7:9 I svìtili dne osmého svátek; nebo posvìcení oltáøe slavili za sedm dní, tolikéž slavnost tu za sedm dní.
2Ch 7:10 Tøimecítmého pak dne mìsíce sedmého propustil lid k pøíbytkùm jejich s radostí a veselím srdce z toho, což dobrého uèinil Hospodin Davidovi a Šalomounovi a Izraelovi lidu svému.
2Ch 7:11 I dokonal Šalomoun dùm Hospodinùv a dùm královský, a všecko, cožkoli byl uložil v srdci svém, aby uèinil v domì Hospodinovì a v domì svém, š astnì se mu vedlo.
2Ch 7:12 V tom ukázal se Hospodin Šalomounovi v noci, a øekl jemu: Uslyšel jsem modlitbu tvou, a vyvolil jsem sobì to místo za dùm obìtí.
2Ch 7:13 Jestliže zavru nebe, tak že by nebylo deštì, a jestliže pøikáži kobylkám, aby pohubily zemi, též jestliže pošli morovou ránu na lid svùj,
2Ch 7:14 A ponižujíce se lid mùj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváøi mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe, a odpustím høích jejich, a uzdravím zemi jejich.
2Ch 7:15 Budou již i oèi mé otevøené, a uši mé naklonìné k modlitbì z místa tohoto.
2Ch 7:16 Nebo nyní vyvolil jsem a posvìtil domu tohoto, aby tu pøebývalo jméno mé až na vìky, a aby tu byly oèi mé a srdce mé po všecky dny.
2Ch 7:17 A ty budeš-li choditi pøede mnou, jako chodil David otec tvùj, tak abys èinil všecko to, což jsem pøikázal tobì, ustanovení i soudù mých ostøíhaje:
2Ch 7:18 Utvrdím zajisté stolici království tvého, jakož jsem uèinil smlouvu s Davidem otcem tvým, øka: Nebude vyhlazen muž z rodu tvého, aby nepanoval nad Izraelem.

2Ch 7:19 Jestliže pak se odvrátíte a opustíte ustanovení má a pøikázání má, kteráž jsem vám vydal, a odejdouce, sloužiti budete bohùm cizím a klaníti se jim:
2Ch 7:20 Vypléním takové z zemì své, kterouž jsem jim dal, a dùm tento, kteréhož jsem posvìtil jménu svému, zavrhu od tváøi své, a vydám jej v pøísloví a v rozprávku mezi všemi národy.
2Ch 7:21 A tak dùm ten, kterýž byl zvýšený každému jdoucímu mimo nìj, bude k užasnutí, a dí: Proè tak uèinil Hospodin zemi této a domu tomuto?
2Ch 7:22 Tedy odpovìdí: Proto že opustili Hospodina Boha otcù svých, kterýž je vyvedl z zemì Egyptské, a chopili se bohù cizích, a klanìjíce se jim, sloužili jim, protož uvedl na nì všecky tyto zlé vìci.
2Ch 8:1 Stalo se potom po pøebìhnutí dvadcíti let, v nichž stavìl Šalomoun dùm Hospodinùv a dùm svùj,
2Ch 8:2 Že vystavìl Šalomoun mìsta, kteráž byl dal Chíram Šalomounovi, a osadil tam syny Izraelské.
2Ch 8:3 Zatím táhl Šalomoun do Emat Soby, a zmocnil se jí.
2Ch 8:4 I ustavìl Tadmor na poušti, a všecka mìsta skladù vystavìl v Emat.
2Ch 8:5 Vystavìl i Betoron hoøejší, též i Betoron dolejší, mìsta ohrazená zdmi, branami i závorami.
2Ch 8:6 Ano i Baalat a všecka mìsta, v nichž mìl sklady Šalomoun, a všecka mìsta vozù, i mìsta jízdných, všecko vedlé žádosti své, cožkoli chtìl stavìti v Jeruzalémì a na Libánu, i po vší zemi panování svého.
2Ch 8:7 Všecken také lid, kterýž byl pozùstal z Hetejských, a Amorejských a Ferezejských, a Hevejských a Jebuzejských, kteøíž nebyli z Izraele,
2Ch 8:8 Z synù jejich, kteøíž byli pozùstali po nich v zemi té, jichž byli nevyhubili synové Izraelští, uvedl Šalomoun pod plat až do tohoto dne.
2Ch 8:9 Ale z synù Izraelských, jichž nepodrobil Šalomoun v službu pøi díle svém, (nebo oni byli muži bojovní a pøední knížata jeho, úøedníci nad vozy a jezdci jeho),
2Ch 8:10 Z tìch, pravím, bylo pøedních vládaøù, kteréž mìl král Šalomoun, dvì stì a padesáte, kteøíž panovali nad lidem.
2Ch 8:11 Dceru pak Faraonovu pøestìhoval Šalomoun z mìsta Davidova do domu, kterýž jí byl vystavìl. Nebo øekl: Nemohla by bydliti manželka má v domì Davida krále Izraelského, nebo svatý jest, proto že vešla do nìho truhla Hospodinova.
2Ch 8:12 Tedy obìtoval Šalomoun zápaly Hospodinu na oltáøi Hospodinovu, kterýž byl vzdìlal pøed síní,
2Ch 8:13 Cokoli náležitì každého dne obìtováno býti mìlo podlé pøikázaní Mojžíšova, ve dny sobotní, na novmìsíce a na slavnosti, po tøikrát do roka, na slavnost pøesnic, na slavnost téhodnù, a na slavnost stánkù.
2Ch 8:14 Ustanovil také podlé naøízení Davida otce svého poøádky knížské k úøadùm jejich, a Levíty ku povinnostem jejich, aby chválili Boha, a pøisluhovali pøi knížích náležitì každého dne, a vrátné v poøádcích jejich u jedné každé brány; nebo tak byl rozkaz Davida muže Božího.
2Ch 8:15 Aniž se uchýlili od rozkázaní králova knìžím a Levítùm pøi všeliké vìci i pøi pokladích.
2Ch 8:16 A když dostrojeno bylo všecko dílo Šalomounovo od toho dne, v nìmž založen byl dùm Hospodinùv, až do vystavení jeho, a tak dokonán byl dùm Hospodinùv,
2Ch 8:17 Tedy jel Šalomoun do Aziongaber a do Elat pøi bøehu moøském v zemi Idumejské.
2Ch 8:18 I poslal jemu Chíram po služebnících svých lodí, a služebníky umìlé na moøi, kteøíž plavivše se s služebníky Šalomounovými do Ofir, nabrali odtud èтyøi sta a padesáte centnéøù zlata, a pøinesli je králi Šalomounovi.
2Ch 9:1 Královna pak z Sáby uslyševši povìst o Šalomounovi, pøijela do Jeruzaléma, aby zkusila Šalomouna v pohádkách, s vojskem velmi velikým a s velbloudy, na nichž pøinesla vonných vìcí, a zlata velmi mnoho i kamení drahého. Pøišla tedy k Šalomounovi, a mluvila s ním o všecko, což mìla v srdci svém.
2Ch 9:2 Jížto odpovìdìl Šalomoun na všecka slova její. Nebylo nic skrytého pøed Šalomounem, naè by jí neodpovìdìl.
2Ch 9:3 Protož uzøevši královna z Sáby moudrost Šalomounovu, a dùm, kterýž byl ustavìl,
2Ch 9:4 I pokrmy stolu jeho, též sedání a stávání služebníkù jeho pøisluhujících jemu, i roucha jejich, šeòkýøe také jeho a odìv jejich, i stupnì, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu: zdìsila se náramnì,
2Ch 9:5 A øekla králi: Pravá jest øeè, kterouž jsem slyšela v zemi své o vìcech tvých a o moudrosti tvé.
2Ch 9:6 Však jsem nechtìla vìøiti øeèem jejich, až jsem pøijela a uzøela oèima svýma, a aj, není mi praveno ani polovice o velikosti moudrosti tvé. Pøevýšil jsi povìst tu, kterouž jsem slyšela.
2Ch 9:7 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji tito, kteøíž stojí pøed tebou vždycky, a slyší moudrost tvou.
2Ch 9:8 Budiž Hospodin Bùh tvùj požehnaný, kterýž tì sobì oblíbil, aby tì posadil na stolici své, abys byl králem na místì Hospodina Boha tvého. Proto že miluje Bùh tvùj Izraele, aby jej utvrdil na vìky, ustanovil tì nad nimi králem, abys èinil soud a spravedlnost.
2Ch 9:9 I dala králi sto a dvadceti centnéøù zlata, a vonných vìcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy pøivezeno takových vonných vìcí, jakéž darovala královna z Sáby Šalomounovi.
2Ch 9:10 K tomu také i služebníci Chíramovi, a služebníci Šalomounovi, kteøíž byli pøivezli zlata z Ofir, pøivezli døíví algumim a kamení drahého.

2Ch 9:11 I nadìlal král z toho døíví algumim stupòù k domu Hospodinovu i k domu královu, též harf a louten zpìvákùm, aniž kdy prvé vídány takové vìci v zemi Judské.
2Ch 9:12 Král také Šalomoun dal královnì z Sáby vedlé vší vùle její, èehož požádala, kromì toho, což byla pøinesla k králi. Potom se navrátila a odjela do zemì své, ona i služebníci její.
2Ch 9:13 Byla pak váha toho zlata, kteréž pøicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte a šest centnéøù zlata,
2Ch 9:14 Kromì toho, což kupci a prodavaèi pøinášeli, a všickni králové Arabští. A vývodové té zemì pøiváželi zlato a støíbro Šalomounovi.
2Ch 9:15 A protož nadìlal král Šalomoun dvì stì štítù z zlata taženého; šest set lotù zlata taženého dával na každý štít.
2Ch 9:16 A tøi sta pavéz z zlata taženého; tøi sta lotù zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domì lesu Libánského.
2Ch 9:17 Udìlal také král stolici z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem èistým.
2Ch 9:18 A bylo šest stupòù k té stolici, a podnože té stolice také byly z zlata, držící se stolice, ano i spolehadla rukám s obou stran, tu kdež se sedalo, a dva lvové stáli u spolehadel.
2Ch 9:19 Dvanácte též lvù stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic udìláno takového v žádném království.
2Ch 9:20 Nadto všecky nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všecky nádoby v domì lesu Libánského byly z zlata nejèistšího. Nic nebylo z støíbra, aniž ho sobì co vážili za dnù Šalomounových.
2Ch 9:21 Nebo mìl král lodí, kteréž pøecházely pøes moøe s služebníky Chíramovými. Jednou ve tøech letech vracovaly se ty lodí moøské, pøinášející zlato a støíbro, kosti slonové a opice a pávy.
2Ch 9:22 I zveleben jest král Šalomoun nad všecky krále zemské v bohatství a v moudrosti.
2Ch 9:23 Proèež všickni králové zemì žádostivi byli vidìti tváø Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bùh v srdci jeho.
2Ch 9:24 Z nichž jeden každý pøinášeli také dar svùj, nádoby støíbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné vìci, konì a mezky, každého roku,
2Ch 9:25 Tak že mìl Šalomoun ètyøi tisíce stájí koní a vozù, a dvanácte tisíc jezdcù, kteréž rozsadil v mìstech vozù a pøi králi v Jeruzalémì.
2Ch 9:26 I panoval nade všemi králi od øeky Eufrates až k zemi Filistinské, a až k konèinám Egyptským.
2Ch 9:27 A složil král støíbra v Jeruzalémì jako kamení, a cedrového døíví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství.
2Ch 9:28 Pøivodili také Šalomounovi konì z Egypta i ze všech zemí.
2Ch 9:29 Jiné pak vìci Šalomounovy, první i poslední, vypsány jsou v knize Nátana proroka, a v proroctví Achiáše Silonského, a u vidìních Jaaddy proroka o Jeroboámovi synu Nebatovu.
2Ch 9:30 A kraloval Šalomoun v Jeruzalémì nade vším Izraelem ètyøidceti let.
2Ch 9:31 I usnul Šalomoun s otci svými, a pochovali jej v mìstì Davida otce jeho. Kraloval pak Roboám syn jeho místo nìho.
2Ch 10:1 Tedy odšel Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále.
2Ch 10:2 Stalo se pak, když o tom uslyšel Jeroboám syn Nebatùv, jsa v Egyptì, kamž byl utekl pøed králem Šalomounem, navrátil se Jeroboám z Egypta.
2Ch 10:3 Nebo poslali a povolali ho. Tedy pøišed Jeroboám i všecken Izrael, mluvili k Roboámovi, økouce:
2Ch 10:4 Otec tvùj stížil jho naše, protož nyní polehè služby otce svého tvrdé a bøemene jeho tìžkého, kteréž vložil na nás, a budeme tobì sloužiti.
2Ch 10:5 Kterýž øekl jim: Po tøech dnech navra□te se ke mnì. I odšel lid.
2Ch 10:6 V tom radil se král Roboám s starci, kteøíž stávali pøed Šalomounem otcem jeho, ještì za života jeho, øka: Kterak vy radíte, jakou odpovìd mám dáti lidu tomu?
2Ch 10:7 I odpovìdìli jemu, økouce: Jestliže se dobrotivì ukážeš lidu tomuto a povolíš jim, a mluviti budeš pøívìtivì, budou služebníci tvoji po všecky dny.
2Ch 10:8 Ale on opustil radu starcù, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci, kteøíž odrostli s ním, a stávali pøed ním.
2Ch 10:9 A øekl jim: Co vy radíte, jakou máme dáti odpovìd lidu tomuto, kteøíž mluvili ke mnì, økouce: Polehè bøemene, kteréž vložil otec tvùj na nás?
2Ch 10:10 Jemuž odpovìdìli mládenci, kteøíž zrostli s ním, økouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteøíž mluvili k tobì a øekli: Otec tvùj stížil jho naše, ty pak polehè nám, takto díš jim: Nejmenší prst mùj tlustší jest, nežli bedra otce mého.
2Ch 10:11 Nyní tedy, otec mùj tìžké bøímì vzložil na vás, já pak pøidám bøemene vašeho; otec mùj trestal vás bièíky, ale já bièi uzlovatými.
2Ch 10:12 Potom pøišel Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne tøetího, jakž byl vyøkl král, øka: Navra□te se ke mnì dne tøetího.

2Ch 10:13 I odpovìdìl jim král tvrdì. Nebo opustil král Roboám radu starcù,
2Ch 10:14 A mluvil k nim vedlé rady mládencù, øka: Otec mùj stížil jho vaše, já pak k nìmu pøidám; otec mùj trestal vás bièíky, ale já bièi uzlovatými.
2Ch 10:15 A tak neuposlechl král lidu. (Pøíèina zajisté byla od Boha, aby naplnil Hospodin øeè svou, kterouž mluvil skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu.)
2Ch 10:16 Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpovìdìl lid králi, økouce: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dìdictví nemáme v synu Izai. Jeden každý k stanùm svým, ó Izraeli! Nyní opatø dùm svùj, Davide. Odšel tedy všecken Izrael k stanùm svým,
2Ch 10:17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteøíž bydlili v mìstech Judských, kraloval Roboám.
2Ch 10:18 A když poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, uházeli ho synové Izraelští kamením až do smrti, èímž král Roboám pøinucen byl, aby vsedna na vùz, utekl do Jeruzaléma.
2Ch 10:19 A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.
2Ch 11:1 Když pak pøijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil dùm Judùv a Beniaminùv, sto a osmdesáte tisíc výborných bojovníkù, aby bojovali proti Izraelovi, a aby zase obráceno bylo království k Roboámovi.
2Ch 11:2 Tedy stala se øeè Hospodinova k Semaiášovi, muži Božímu, økoucí:
2Ch 11:3 Povìz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému, a všemu lidu Izraelskému, kterýž jest v pokolení Judovì a Beniaminovì, øka:
2Ch 11:4 Takto praví Hospodin: Netáhnìte a nebojujte proti bratøím svým, navra□te se jeden každý do domu svého; nebo ode mne stala se vìc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova, a navrátili se, aby netáhli proti Jeroboámovi.
2Ch 11:5 I bydlil Roboám v Jeruzalémì, a vzdìlal mìsta hrazená v Judstvu.
2Ch 11:6 A vzdìlal Betlém, Etam. a Tekoe,
2Ch 11:7 Betsur, Socho a Adulam,
2Ch 11:8 Gát, Maresa a Zif,
2Ch 11:9 Adoraim, Lachis a Azeka,
2Ch 11:10 Zaraha, Aialon a Hebron, kteráž byla v pokolení Judovì a Beniaminovì mìsta hrazená.
2Ch 11:11 A když upevnil mìsta hrazená, osadil v nich knížata, a zdìlal špižírny k potravám, k oleji a vínu.
2Ch 11:12 A v jednom každém mìstì složil štíty a kopí, a opatøil ta mìsta velmi dobøe, a tak kraloval nad Judou a Beniaminem.
2Ch 11:13 Knìží také a Levítové, kteøíž byli ve všem Izraeli, postavili se k nìmu ze všech konèin svých.
2Ch 11:14 Opustili byli zajisté Levítové pøedmìstí svá i vládaøství svá, a odebrali se do Judstva a do Jeruzaléma, (proto, že je zavrhl Jeroboám a synové jeho, aby v úøadu knìžském nesloužili Hospodinu.
2Ch 11:15 A naøídil sobì knìží k sloužení po výsostech ïáblùm a telatùm, kterýchž byl nadìlal).
2Ch 11:16 A za nimi ze všech pokolení Izraelských ti, kteøíž oddali srdce své k hledání Hospodina Boha Izraelského, pøišli do Jeruzaléma, aby obìtovali Hospodinu Bohu otcù svých.
2Ch 11:17 A tak utvrdili království Judské, a zsilili Roboáma syna Šalomounova za tøi léta, a po ta tøi léta chodili po cestì Davidovì a Šalomounovì.
2Ch 11:18 Potom pojal sobì Roboám ženu, Mahalat, dceru Jerimota syna Davidova, a Abichail, dceru Eliaba syna Izai.
2Ch 11:19 Kteráž mu zplodila syny: Jeusa a Semariáše a Zahama.
2Ch 11:20 A po té pojal Maachu dceru Absolonovu, kteráž mu porodila Abiáše, Attaie, Zizu a Selomita.
2Ch 11:21 Ale miloval Roboám Maachu dceru Absolonovu, nade všecky ženy i ženiny své; nebo byl pojal žen osmnáct, a ženin šedesát, a zplodil dvadceti a osm synù a šedesáte dcer.
2Ch 11:22 Ustanovil pak Roboám Abiáše syna Maachy za kníže a vývodu mezi bratøími jeho; nebo myslil ho ustanoviti králem.
2Ch 11:23 A opatrnosti užívaje, rozsadil všecky jiné syny své po všech krajích Judových a Beniaminových, ve všech mìstech ohrazených, i dal jim potravy hojnì, a nabral jim mnoho žen.
2Ch 12:1 I stalo se, když utvrdil království Roboám a zmocnil je, opustil zákon Hospodinùv, i všecken Izrael s ním.
2Ch 12:2 Stalo se, pravím, léta pátého království Roboámova, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, (nebo byli zhøešili proti Hospodinu),
2Ch 12:3 S tisícem a dvìma sty vozù, a s šedesáti tisíci jízdných, a nebylo poètu lidu, kterýž pøitáhl s ním z Egypta, Lubimských, Sukkimských a Chussimských.
2Ch 12:4 A pobral mìsta hrazená, kteráž byla v Judstvu, a pøitáhl až k Jeruzalému.
2Ch 12:5 Tedy Semaiáš prorok pøišel k Roboámovi a k knížatùm Judským, kteøíž se byli sebrali do Jeruzaléma, bojíce se Sesáka, a øekl jim: Toto praví Hospodin: Vy jste mne opustili, i já také opouštím vás v rukou Sesákových.
2Ch 12:6 I ponížili se knížata Izraelská i král, a øekli: Spravedlivý□ jest Hospodin.
2Ch 12:7 A když vidìl Hospodin, že se ponížili, stalo se slovo Hospodinovo k Semaiášovi, økoucí: Ponížili□ jsou

se, neshladím jich, ale dám jim tudíž vysvobození, aniž se vyleje prchlivost má na Jeruzalém skrze Sesáka.
2Ch 12:8 A však sloužiti jemu budou, aby zkusili, co jest to mnì sloužiti, a sloužiti králùm zemským.
2Ch 12:9 A tak vstoupiv Sesák král Egytský do Jeruzaléma, pobral poklady domu Hospodinova, i poklady domu královského, všecko to pobral. Vzal i pavézy zlaté, kterýchž byl nadìlal Šalomoun.
2Ch 12:10 I nadìlal král Roboám místo nich pavéz mìdìných, a poruèil je úøedníkùm nad drabanty, kteøíž ostøíhali brány domu královského.
2Ch 12:11 A když král chodíval do domu Hospodinova, pøicházívali drabanti a nosili je; potom též zase pøinášeli je do pokoje drabantù.
2Ch 12:12 Když se pak ponížil, odvrátila se od nìho prchlivost Hospodinova, a neshladil ho do cela, tak jakož se k Judovi v dobrých vìcech ohlašoval.
2Ch 12:13 Tedy zmocnil se král Roboám v Jeruzalémì a kraloval; nebo ve ètyøidcíti a v jednom létì byl Roboám, když poèal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémì, mìstì, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam pøebývalo jméno jeho. Jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská.
2Ch 12:14 Kterýž èinil zlé vìci; nebo neustavil srdce svého, aby hledal Hospodina.
2Ch 12:15 Vìci pak Roboámovy, první i poslední, zdaž zapsány nejsou v knihách Semaiáše proroka, a Iddo proroka, kdež se vyèítá poøádek rodù, ano i války mezi Roboámem a Jeroboámem, po všecky dny?
2Ch 12:16 I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest v mìstì Davidovì, a kraloval Abiáš syn jeho místo nìho.
2Ch 13:1 Léta osmnáctého krále Jeroboáma kraloval Abiáš nad Judou.
2Ch 13:2 Tøi léta kraloval v Jeruzalémì, (a jméno matky jeho Michaia, dcera Urielova z Gabaa), a byla válka mezi Abiášem a Jeroboámem.
2Ch 13:3 Proèež sšikoval Abiáš vojsko udatných bojovníkù, ètyøikrát sto tisíc mužù výborných, Jeroboám pak sšikoval se proti nìmu, maje osmkrát sto tisíc mužù výborných, velmi udatných.
2Ch 13:4 I postavil se Abiáš na vrchu hory Semaraim, kteráž byla mezi horami Efraimskými, a øekl: Slyšte mne, Jeroboáme i všecken Izraeli.
2Ch 13:5 Zdaliž jste nemìli vìdìti, že Hospodin Bùh Izraelský dal království Davidovi nad Izraelem na vìky, jemu i synùm jeho smlouvou trvánlivou?
2Ch 13:6 Ale povstal Jeroboám syn Nebatùv, služebník Šalomouna syna Davidova, a zprotivil se pánu svému.
2Ch 13:7 A sebrali se k nìmu lidé nevážní a bezbožní a zsilili se proti Roboámovi synu Šalomounovu, Roboám pak byv dítì a srdce choulostivého, neodepøel jim zmužile.
2Ch 13:8 Tak vy nyní myslíte zsiliti se proti království Hospodinovu, kteréž jest v ruce synù Davidových, a jest vás veliké množství; máte také pøi sobì telata zlatá, kterýchž vám nadìlal Jeroboám, za bohy.
2Ch 13:9 Zdaliž jste nezavrhli knìží Hospodinových, synù Aronových a Levítù, a nadìlali jste sobì knìží, tak jako národové jiných zemí? Kdožkoli pøichází, aby posvìceny byly ruce jeho volèetem mladým a sedmi skopci, hned je knìzem tìch, jenž nejsou bohové.
2Ch 13:10 Ale my jsme Hospodina Boha našeho, aniž jsme se ho spustili, knìží pak pøisluhující Hospodinu jsou synové Aronovi a Levítové, kteøíž konají práci svou,
2Ch 13:11 A pálí Hospodinu zápaly každého jitra a každého veèera, kadí také vonnými vìcmi, zpoøádaní také chlebù na stole èistém, a svícen zlatý s lampami jeho spravují, aby hoøely každého veèera. A tak my ostøíháme naøízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste se jeho.
2Ch 13:12 Protož aj, s námi jest Bùh vùdce náš, a knìží jeho a trouby zvuèné, aby znìly proti vám. Synové Izraelští, nebojujte s Hospodinem Bohem otcù svých, nebo nepovede se vám š□astnì.
2Ch 13:13 Mezi tím Jeroboám obvedl zálohy, aby po zadu na nì pøipadli, a tak byli Izraelští pøed Judskými, a zálohy ty byly jim pozadu.
2Ch 13:14 Tedy spatøiv Juda, an válka jim s pøedu i s zadu, zvolali k Hospodinu, a knìží troubili v trouby.
2Ch 13:15 Uèinili také pokøik muži Judští. I stalo se v tom pokøiku mužù Judských, ranil Bùh Jeroboáma i všecken Izrael pøed Abiášem a Judou.
2Ch 13:16 A tak utíkali synové Izraelští pøed Judou, ale dal je Bùh v ruku jejich.
2Ch 13:17 Nebo porazili je Abiáš a lid jeho ranou velikou, tak že padlo zbitých z Izraele pìtkrát sto tisíc mužù výborných.
2Ch 13:18 Protož sníženi jsou synové Izraelští v ten èas, a zmocnili se synové Judovi, nebo zpolehli na Hospodina Boha otcù svých.
2Ch 13:19 I honil Abiáš Jeroboáma, a vzal mu mìsta, Bethel i vsi jeho, Jesana i vsi jeho, a Efron i vsi jeho.
2Ch 13:20 Aniž se mohl zase zsiliti více Jeroboám po všecky dny Abiášovy. I ranil jej Hospodin, tak že umøel.
2Ch 13:21 Ale Abiáš zmocnil se, kterýž byl sobì pojal žen ètrnáct, a zplodil dvamecítma synù a šestnácte dcer.
2Ch 13:22 Ostatek pak èinù Abiášových, a života jeho i øeèí jeho, sepsáno jest v knize proroka Iddo.
2Ch 14:1 Když pak usnul Abiáš s otci svými, a pochovali jej v mìstì Davidovì, kraloval Aza syn jeho místo nìho. Za jeho dnù v pokoji byla zemì deset let.
2Ch 14:2 I èinil Aza to, což se dobøe líbilo Hospodinu Bohu jeho.
2Ch 14:3 Nebo zboøil oltáøe cizí i výsosti, a stroskotal obrazy jejich, a posekal háje jejich.

2Ch 14:4 A pøikázal Judovi, aby hledali Hospodina Boha otcù svých, a ostøíhali zákona a pøikázaní jeho.
2Ch 14:5 Zkazil, pravím, po všech mìstech Judských výsosti a sluneèné obrazy, a bylo v pokoji království za èasu jeho.
2Ch 14:6 Zatím vzdìlal mìsta hrazená v Judstvu, proto že v pokoji byla zemì, aniž jaká proti nìmu válka povstala tìch let; nebo Hospodin dal jemu odpoèinutí.
2Ch 14:7 I øekl lidu Judskému: Vzdìlejme ta mìsta, a ohraïme je zdmi a vìžemi, branami i závorami, dokudž zemì jest v moci naší. Aj, že jsme hledali Hospodina Boha svého, hledali jsme ho, a dal nám odpoèinutí odevšad. A tak stavìli a š□astnì se jim zvedlo.
2Ch 14:8 Mìl pak Aza vojsko tìch, kteøíž nosili štíty a kopí, z pokolení Judova tøikrát sto tisícù, a z Beniaminova pavézníkù a støelcù dvì stì a osmdesáte tisícù. Všickni ti byli muži udatní.
2Ch 14:9 I vytáhl proti nim Zerach Mouøenín, maje v vojštì desetkrát sto tisícù, a vozù tøi sta, a pøitáhl až k Maresa.
2Ch 14:10 Vytáhl též i Aza proti nìmu. I sšikovali vojska v údolí Sefata u Maresa.
2Ch 14:11 Tedy volal Aza k Hospodinu Bohu svému, a øekl: Hospodine, není□ potøebí tobì velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejším. Pomoziž nám, Hospodine Bože náš, nebo□ v tebe doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství tomuto. Hospodine, ty jsi Bùh náš; nech□ nemá moci proti tobì bídný èlovìk.
2Ch 14:12 I ranil Hospodin Mouøeníny pøed Azou a pøed lidem Judským, tak že utíkali Mouøenínové.
2Ch 14:13 A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním, až do Gerar. I padli Mouøenínové, že se nijakž otaviti nemohli; nebo potøíni jsou pøed Hospodinem a pøed vojskem jeho. I odnesli onino koøistí velmi mnoho.
2Ch 14:14 Pohubili také všecka mìsta vùkol Gerar; strach zajisté Hospodinùv pøipadl na nì. I vzebrali všecka mìsta; nebo mnoho koøistí v nich bylo.
2Ch 14:15 Též i obyvatele v staních pøi dobytcích zbili, a zajavše ovec velmi mnoho a velbloudù, navrátili se do Jeruzaléma.
2Ch 15:1 Tehdy na Azariáše syna Odedova sstoupil duch Boží.
2Ch 15:2 Proèež vyšed vstøíc Azovi, øekl jemu: Slyšte mne, Azo i všecko pokolení Judovo a Beniaminovo. Hospodin byl s vámi, dokudž jste byli s ním, a budete-li ho hledati, najdete ho; pakli ho opustíte, opustí□ vás.
2Ch 15:3 Po mnohé zajisté dny Izrael jest bez pravého Boha a bez knìží, uèitelù i bez zákona,
2Ch 15:4 Ješto, kdyby se v úzkosti své k Hospodinu Bohu Izraelskému byli obrátili a hledali ho, byli□ by ho nalezli.
2Ch 15:5 Ale èasù tìchto není bezpeèno vycházeti ani vcházeti; nebo nepokoj veliký jest mezi všemi obyvateli zemì,
2Ch 15:6 Tak že šlapá národ po národu, a mìsto po mìstu, proto že Bùh kormoutí je všelijakými úzkostmi.
2Ch 15:7 Protož vy posilòte se, a neopouštìjte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše.
2Ch 15:8 A když slyšel Aza slova ta a proroctví Odeda proroka, posilil se, a vyplénil ohavnosti ze vší zemì Judské a Beniaminské, i z mìst, kteráž byl vzal na hoøe Efraim, a obnovil oltáø Hospodinùv, kterýž byl pøed síní Hospodinovou.
2Ch 15:9 Potom shromáždil všecko pokolení Judovo i Beniaminovo, a pøíchozí s nimi z Efraima, Manassesa a Simeona; nebo jich bylo uteklo k nìmu z lidu Izraelského velmi mnoho, vidouce, že Hospodin Bùh jeho jest s ním.
2Ch 15:10 I sebrali se do Jeruzaléma tøetího mìsíce, patnáctého léta kralování Azova,
2Ch 15:11 A obìtovali Hospodinu v ten den z koøistí pøihnaných, volù sedm set a ovcí sedm tisíc.
2Ch 15:12 A vešli v smlouvu, aby hledali Hospodina Boha otcù svých, z celého srdce svého a ze vší duše své,
2Ch 15:13 A kdož by koli nehledal Hospodina Boha Izraelského, aby byl usmrcen, buï malý neb veliký, buï muž neb žena.
2Ch 15:14 I pøisáhli Hospodinu hlasem velikým, s zvukem na trouby i na pozouny.
2Ch 15:15 Všecken zajisté lid Judský radoval se z pøísahy té; nebo celým srdcem svým pøisáhli, a se vší ochotností hledali ho, a nalezli jej. I dal jim odpoèinutí Hospodin se všech stran.
2Ch 15:16 Nadto i Maachu matku ssadil Aza král, aby nebyla královnou, proto že byla vzdìlala v háji hroznou modlu. I pod□al Aza modlu tu hroznou, a zdrobil i spálil ji pøi potoku Cedron.
2Ch 15:17 Aèkoli výsosti nebyly zkaženy v lidu Izraelském, srdce však Azovo bylo celé po všecky dny jeho.
2Ch 15:18 Vnesl také ty vìci, kteréž posvìceny byly od otce jeho, i to, èehož sám posvìtil, do domu Božího, støíbro, zlato i nádoby.
2Ch 15:19 A nebylo války až do léta tøidcátého pátého kralování Azova.
2Ch 16:1 Léta tøidcátého šestého kralování Azova vytáhl Báza král Izraelský proti Judovi, a stavìl Ráma, aby nedal vyjíti ani jíti k Azovi králi Judskému.
2Ch 16:2 Tedy vzav Aza støíbro i zlato z pokladù domu Hospodinova i domu královského, poslal k Benadadovi králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, øka:
2Ch 16:3 Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Aj, posílám□ teï støíbro a zlato, jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, a□ odtrhne ode mne.

2Ch 16:4 I uposlechl Benadad krále Azy, a poslal knížata s vojsky svými proti mìstùm Izraelským. I dobyli Jon a Dan, též Abelmaim i všech mìst Neftalímových, v nichž mìli sklady.
2Ch 16:5 To když uslyšel Báza, pøestal stavìti Ráma, a zanechal díla svého.
2Ch 16:6 V tom Aza král pojal všecken lid Judský, a pobrali kamení z Ráma i døíví, z nìhož stavìl Báza, a vystavìl z nìho Gabaa a Masfa.
2Ch 16:7 V ten pak èas pøišel Chanani prorok k Azovi králi Judskému, a øekl jemu: Že jsi zpolehl na krále Syrského, a nezpolehl jsi na Hospodina Boha svého, proto ušlo vojsko krále Syrského z ruky tvé.
2Ch 16:8 Zdaliž jsou Chussimští a Lubimští nemìli vojsk velmi velikých, s vozy a jezdci náramnì mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina, vydal je v ruku tvou.
2Ch 16:9 Oèi zajisté Hospodinovy spatøují všecku zemi, aby dokazoval síly své pøi tìch, kteøíž jsou k nìmu srdce upøímého. Bláznivì jsi uèinil v té vìci, protož od toho èasu budou proti tobì války.
2Ch 16:10 Tedy rozhnìvav se Aza na proroka, dal ho do vìzení; nebo se byl rozhnìval na nìj pro tu vìc. A utiskal Aza nìkteré z lidu toho èasu.
2Ch 16:11 O jiných pak vìcech Azových, prvních i posledních, zapsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských.
2Ch 16:12 Potom léta tøidcátého devátého kralování svého nemocen byl Aza na nohy své tìžkou nemocí, a však v nemoci své nehledal Boha, ale lékaøù.
2Ch 16:13 A tak usnul Aza s otci svými, a umøel léta èetyøidcátého prvního kralování svého.
2Ch 16:14 A pochovali jej v hrobì jeho, kterýž byl vytesal sobì v mìstì Davidovì, a položili ho na lùžku, kteréž byl naplnil vonnými vìcmi a mastmi dílem apatykáøským pøipravenými. I pálili to jemu ohnìm velmi velikým.
2Ch 17:1 I kraloval Jozafat syn jeho místo nìho, a zmocnil se Izraele.
2Ch 17:2 I osadil lidem váleèným všecka mìsta hrazená v Judstvu, a postavil stráž v zemi Judské a v mìstech Efraim, kteráž byl zdobýval Aza otec jeho.
2Ch 17:3 A byl Hospodin s Jozafatem; nebo chodil po cestách Davida otce svého prvních, aniž hledal modl.
2Ch 17:4 Ale Boha otce svého hledal, a v pøikázaních jeho chodil, aniž následoval skutkù lidu Izraelského.
2Ch 17:5 I utvrdil Hospodin království v ruce jeho, a dal všecken lid Judský dary Jozafatovi, tak že mìl bohatství a slávy hojnì.
2Ch 17:6 A nabyv udatného srdce k cestám Hospodinovým, zkazil pøesto také i výsosti a háje v Judstvu.
2Ch 17:7 Léta pak tøetího království svého poslal knížata svá: Benchaile, Abdiáše, Zachariáše, Natanaele a Micheáše, aby uèili v mìstech Judských.
2Ch 17:8 A s nimi Levíty: Semaiáše, Netaniáše, Zebadiáše, Azaele, Semiramota, Jonatana, Adoniáše, Tobiáše a Tobadoniáše, Levíty, a s nimi Elisama a Jehorama, knìží,
2Ch 17:9 Kteøíž uèili v Judstvu, majíce s sebou knihu zákona Hospodinova. Chodili pak vùkol po všech mìstech Judských, vyuèujíce lid.
2Ch 17:10 I byl strach Hospodinùv na všech královstvích zemí, kteréž byly vùkol Judstva, tak že nebojovali proti Jozafatovi.
2Ch 17:11 Nýbrž i Filistinští pøinášeli Jozafatovi dary a berni uloženou. Arabští také pøihánìli jemu dobytky, skopcù po sedmi tisících a sedmi stech, též kozlù po sedmi tisících a sedmi stech.
2Ch 17:12 I prospíval Jozafat, a rostl až na nejvyšší, a vystavìl v Judstvu zámky a mìsta k skladùm.
2Ch 17:13 A práci mnohou vedl pøi mìstech Judských, muže pak váleèné a slovoutné mìl v Jeruzalémì.
2Ch 17:14 A tento jest poèet jich po domích otcù jejich: Z Judy knížata nad tisíci: Adna kníže, a s ním udatných rytíøù tøikrát sto tisíc.
2Ch 17:15 A po nìm Jochanan kníže, a s ním dvì stì a osmdesát tisíc.
2Ch 17:16 Po nìm Amaziáš syn Zichrùv, kterýž se dobrovolnì byl oddal Hospodinu, a pøi nìm dvakrát sto tisíc mužù udatných.
2Ch 17:17 Z Beniamina pak muž udatný Eliada, a s ním lidu zbrojného s luèišti a pavézami dvakrát sto tisíc.
2Ch 17:18 A po nìm Jozabad, a s ním sto a osmdesát tisíc zpùsobných k boji.
2Ch 17:19 Ti sloužili králi, kromì tìch, kteréž byl osadil král po mìstech hrazených po všem Judstvu.
2Ch 18:1 I mìl Jozafat bohatství a slávu velmi velikou, a spøíznil se s Achabem.
2Ch 18:2 Pøijel pak po letech k Achabovi do Samaøí, a nabil Achab ovcí a volù hojnì pro nìj a pro lid, kterýž byl s ním, a namlouval ho, aby táhl do Rámot Galád.
2Ch 18:3 Nebo øekl Achab král Izraelský Jozafatovi králi Judskému: Potáhneš-li se mnou do Rámot Galád? Odpovìdìl jemu: Jakž jsem já, tak jsi ty, jako lid tvùj, tak lid mùj, a s tebou budu v tom boji.
2Ch 18:4 Øekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se medle dnes na slovo Hospodinovo.
2Ch 18:5 I shromáždil král Izraelský prorokù svých èetyøi sta mužù, a øekl jim: Máme-li jeti do Rámot Galád na vojnu, èili tak nechati? I øekli: Táhni, nebo dá je Bùh v ruku královu.
2Ch 18:6 Tedy øekl Jozafat: Což již není zde proroka Hospodinova žádného, abychom se ho zeptali?
2Ch 18:7 Odpovìdìl král Izraelský Jozafatovi: Ještì jest muž jeden, skrze nìhož bys se mohl poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi nikdy nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé. Ten jest Micheáš

syn Jemlùv. Ale Jozafat øekl: Nech tak nemluví král.
2Ch 18:8 Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, øekl: Pøiveï sem rychle Micheáše syna Jemlova.
2Ch 18:9 (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský sedìli jeden každý na stolici své, odíni jsouce rouchem. Sedìli pak v placu u vrat brány Samaøské, a všickni proroci prorokovali pøed nimi.
2Ch 18:10 Kdežto Sedechiáš syn Kenanùv udìlal sobì byl i rohy železné, a øekl: Takto praví Hospodin: Tìmito trkati budeš Syrské, dokudž jich nepohubíš.
2Ch 18:11 Tak podobnì všickni proroci prorokovali, økouce: Jeï do Rámot Galád, a šastnì se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.)
2Ch 18:12 V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, øka: Aj, øeèi prorokù tìch jednostejné jsou a dobré pøed králem. Medle, buï øeè tvá, jako øeè kterého z nich, a mluv dobré vìci.
2Ch 18:13 Jemuž øekl Micheáš: Živ jest Hospodin, že cožkoli vyøkne Bùh mùj, to mluviti budu.
2Ch 18:14 A když pøišel k králi, øekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti proti Rámot Galád na vojnu, èili tak nechati? Kterýž øekl: Táhnìte a šastnì se vám povede, i budou dáni v ruku vaši.
2Ch 18:15 Ještì øekl jemu král: I kolikrátž tì mám pøísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodinovu?
2Ch 18:16 Protož øekl: Vidìl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýøe; nebo øekl Hospodin: Nemají pána tito, navra se jeden každý do domu svého v pokoji.
2Ch 18:17 I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližjsem neøekl, že mi nebude prorokovati nic dobrého, ale zlé?
2Ch 18:18 Øekl dále: Protož slyšte slovo Hospodinovo: Vidìl jsem Hospodina sedícího na trùnu svém, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.
2Ch 18:19 I øekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba krále Izraelského, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné,
2Ch 18:20 Tož vyšel duch, a postaviv se pøed Hospodinem, øekl: Já ho oklamám. Hospodin pak øekl jemu: Jakým zpùsobem?
2Ch 18:21 Odpovìdìl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech prorokù jeho. Kterýžto øekl: Oklamáš a dovedeš toho; jdiž a uèiò tak.
2Ch 18:22 Protož aj, jižtì dal Hospodin ducha lživého v ústa prorokù tvých tìchto, ještoš však Hospodin mluvil zlé proti tobì.
2Ch 18:23 Tedy pøistoupiv Sedechiáš syn Kenanùv, dal políèek Micheášovi a øekl: Kterouž jest cestou odšel duch Hospodinùv ode mne, aby mluvil tobì?
2Ch 18:24 Odpovìdìl Micheáš: Aj, uzøíš v ten den, když vejdeš do nejtajnìjšího pokoje, abys se skryl.
2Ch 18:25 I øekl král Izraelský: Jmìte Micheáše, a doveïte ho k Amonovi hejtmanu mìsta, a k Joasovi synu královu.
2Ch 18:26 A díte: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláøe a dávejte mu jísti malièko chleba a malièko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji.
2Ch 18:27 Ale Micháš øekl: Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedy nemluvil Hospodin skrze mne. Pøesto øekl: Slyštež to všickni lidé.
2Ch 18:28 A tak táhl král Izraelský a Jozafat král Judský proti Rámot Galád.
2Ch 18:29 I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zmìním já se, když pùjdu k bitvì, ale ty oblec se v roucho své. I zmìnil se král Izraelský, a jeli k bitvì.
2Ch 18:30 Král pak Syrský pøikázal byl hejtmanùm nad vozy svými, øka: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému.
2Ch 18:31 I stalo se, když hejtmané nad vozy uzøeli Jozafata, øekli: Král Izraelský jest. Takž se obrátili proti nìmu, aby bojovali. Tedy zkøikl Jozafat, a Hospodin spomohl jemu, a odvrátil je Bùh od nìho.
2Ch 18:32 Nebo uzøevše hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od nìho.
2Ch 18:33 Muž pak støelil z luèištì náhodou, a postøelil krále Izraelského, kdež se pancíø spojuje. Proèež øekl vozkovi: Obra se, a vyvez mne z vojska; nebo jsem nemocen.
2Ch 18:34 I rozmohla se bitva v ten den. Král pak Izraelský stál na voze proti Syrským až do veèera, i umøel v západ slunce.
2Ch 19:1 Když se pak navracoval Jozafat král Judský do domu svého v pokoji do Jeruzaléma,
2Ch 19:2 Vyšel jemu vstøíc Jéhu syn Chananùv, prorok, a øekl králi Jozafatovi: Zdaliž jsi bezbožnému mìl pomáhati, a ty, jenž nenávidí Hospodina, milovati? Z té pøíèiny proti tobì jest hnìv Hospodinùv.
2Ch 19:3 Ale však nalezly se vìci dobré pøi tobì, že jsi vysekal háje z zemì, a nastrojil srdce své, abys hledal Boha.
2Ch 19:4 I bydlil Jozafat v Jeruzalémì, a zase projel lid od Bersabé až k hoøe Efraim, a navrátil je k Hospodinu Bohu otcù jejich.
2Ch 19:5 A ustanovil soudce v zemi po všech mìstech Judských hrazených, v jednom každém mìstì.
2Ch 19:6 Tedy øekl soudcùm: Vizte, jak co èiníte; nebo nevedete soudu za èlovìka, ale za Hospodina, kterýž vám pøítomen jest pøi vykonávání soudu.

2Ch 19:7 A protož budiž bázeò Hospodinova pøi vás. Ostøíhejte toho a èiòte tak, nebo není u Hospodina Boha našeho nepravosti, tak aby šetøiti mìl osob, aneb pøijímati dary.
2Ch 19:8 Tak i v Jeruzalémì ustanovil Jozafat nìkteré z Levítù a z knìží, a z knížat otcovských, èeledí Izraelských, k soudu Hospodinovu a k rozepøem tìch, kteøíž by se obraceli o to do Jeruzaléma.
2Ch 19:9 A pøikázal jim, øka: Takž dìlejte v bázni Hospodinovì, u víøe a v srdci upøímém.
2Ch 19:10 A pøi všeliké rozepøi, kteráž by pøišla pøed vás od bratøí vašich, kteøíž bydlí v mìstech svých, buï mezi krví a krví, mezi zákonem a pøikázaním, ustanoveními a soudy, napomenete jich, aby nehøešili proti Hospodinu, tak aby nepøišla prchlivost na vás, ani na bratøí vaše. Tak èiòte, a neubìhnete v høích.
2Ch 19:11 A aj, Amariáš, knìz nejvyšší, mezi vámi bude ve všech vìcech Hospodinových, a Zebadiáš syn Izmaelùv, vývoda domu Judova, ve všeliké vìci královské. Máte také Levíty správce mezi sebou; posilòtež se a zmužile sobì poèínejte, a bude Hospodin s tím, kdož bude dobrý.
2Ch 20:1 I stalo se potom, že pøitáhli synové Moáb a synové Ammon, a s nimi nìkteøí od Ammonitských, proti Jozafatovi na vojnu.
2Ch 20:2 A pøišedše, oznámili Jozafatovi, økouce: Pøitáhlo proti tobì množství veliké z zámoøí, z zemì Syrské, a aj, jsou v Hasesontamar, jenž jest Engadi.
2Ch 20:3 I ulekl se, a obrátil Jozafat tváø svou k hledání Hospodina, a vyhlásil pùst všemu lidu Judskému.
2Ch 20:4 A tak shromáždil se lid Judský, aby hledali Hospodina. Také i ze všech mìst Judských sešli se hledati Hospodina.
2Ch 20:5 Tedy stál Jozafat v shromáždìní Judském a Jeruzalémském, v domì Hospodinovì pøed síní novou,
2Ch 20:6 A øekl: Hospodine, Bože otcù našich, zdaliž ty sám nejsi Bohem na nebi? Zdaliž ty nepanuješ nade všemi královstvími národù? Zdaliž v ruce tvé není síly a moci, tak že není, kdo by se mohl postaviti proti tobì?
2Ch 20:7 Zdaliž jsi ty, Bože náš, nevyhnal obyvatelù zemì této pøed tváøí lidu svého Izraelského, a dal jsi ji semeni Abrahama, milovníka svého na vìky?
2Ch 20:8 Kteøížto bydlili v ní, a vzdìlali tobì v ní svatyni, jménu tvému, økouce:
2Ch 20:9 Jestliže by na nás pøišly zlé vìci, meè pomsty, buï morová rána, buï hlad, postavíme se pøed tímto domem a pøed tebou, (ponìvadž jméno tvé jest v domì tomto), a budeme volati k tobì v úzkostech svých, i vyslyšíš a vysvobodíš.
2Ch 20:10 A nyní, aj, synové Ammon a Moáb, a hora Seir, skrze nìž jsi nedopustil jíti Izraelovi, když se brali z zemì Egyptské, ale uhnuli se od nich, a nepohubili jich,
2Ch 20:11 Aj hle, oni odplacejí se nám, pøitáhše, aby nás vyhnali z dìdictví tvého, kteréž jsi právem dìdièným dal nám.
2Ch 20:12 Bože náš, zdali jich souditi nebudeš? V nás zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti nám, aniž my víme, co bychom èiniti mìli, toliko na tì patøí oèi naše.
2Ch 20:13 Všecken také lid Judský stáli pøed Hospodinem, též i dítky jich, ženy i synové jejich.
2Ch 20:14 Jachaziel pak syn Zachariáše syna Benaiášova, syna Jehielova, syna Mataniášova, Levíta z synù Azafových, nadšen jsa duchem Hospodinovým, u prostøed toho shromáždìní,
2Ch 20:15 Øekl: Pozorujte všecken Judo a obyvatelé Jeruzalémští, i ty králi Jozafate. Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy, ani se lekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj, ale Boží.
2Ch 20:16 Zítra vytáhnìte proti nim, aj, oni potáhnou po stráni Ziz, a naleznete je pøi konci údolí naproti poušti Jeruel.
2Ch 20:17 Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stùjte a vizte vysvobození Hospodinovo pøi sobì, ó Judo a Jeruzaléme. Nebojte se, aniž se strachujte; zítra vyjdìte proti nim, a Hospodin bude s vámi.
2Ch 20:18 I sklonil se Jozafat tváøí k zemi, a všecken lid Judský i obyvatelé Jeruzalémští padli pøed Hospodinem, klanìjíce se Hospodinu.
2Ch 20:19 Vstali pak Levítové z synù Kahat a z synù Chóre, aby chválili Hospodina Boha Izraelského hlasem velikým a vysokým.
2Ch 20:20 Potom vstavše ráno, vytáhli na poušť Tekoe. A když vycházeli, stál Jozafat a øekl: Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzalémští. Vìøte v Hospodina Boha svého, a stane se vám vìrnì; vìøte prorokùm jeho, a šastnì se vám povede.
2Ch 20:21 A tak poradiv se s lidem, postavil zpìváky Hospodinu, aby chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli sšikovaní k boji, aby oni napøed šli a øíkali: Oslavujte Hospodina, nebo na vìky milosrdenství jeho.
2Ch 20:22 Tu chvíli pak, když oni zaèali zpìv a chválení, obrátil Hospodin ty, kteøíž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a obyvatele hory Seir, ješto však byli pøitáhli proti Judovi, a tak sami se bili.
2Ch 20:23 Nebo povstali synové Ammon a Moábští proti obyvatelùm hory Seir, aby zmordovali a shladili je. A když dokonali boj proti obyvatelùm hory Seir, pomáhali sobì a hubili jedni druhé.
2Ch 20:24 Mezi tím lid Judský pøitáhl k stráži, kteráž jest na poušti, a uzøeli to množství, a aj, mrtví leží na zemi, aniž kdo ušel.
2Ch 20:25 Proèež pøistoupil Jozafat s lidem svým, aby rozebrali loupeže jejich, a nalezli u nich hojnost zboží i klénotù na tìlích zbitých. I rozbitovali toho mezi sebou, tak že unesti nemohli; za tøi dni dìlili ty loupeže, proto že

jich mnoho bylo.
2Ch 20:26 V den pak ètvrtý shromáždili se do údolí Beracha, a že tu dobroøeèili Hospodinu, protož nazvali jméno místa toho údolí Beracha až do dnešního dne.
2Ch 20:27 Zatím obrátili se všickni muži Judští a Jeruzalémští, a Jozafat pøed nimi, aby se navrátili do Jeruzaléma s veselím; nebo byl obveselil je Hospodin nad nepøátely jejich.
2Ch 20:28 I vešli do Jeruzaléma s loutnami a harfami a s trubami do domu Hospodinova.
2Ch 20:29 Tedy pøipadl strach Boží na všecka království zemská, když uslyšeli, že Hospodin bojoval proti nepøátelùm lidu Izraelského.
2Ch 20:30 A tak v pokoji bylo království Jozafatovo; nebo odpoèinutí dal jemu Bùh jeho odevšad.
2Ch 20:31 Kraloval pak Jozafat nad Judou. Ve tøidcíti pìti letech byl, když kralovati zaèal, a pìtmecítma let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Azuba, dcera Silchi.
2Ch 20:32 A chodil po cestì Azy otce svého, aniž se uchýlil od ní, èinì to, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýma.
2Ch 20:33 A však výsosti nebyly zkaženy, nebo ještì lid byl nenastrojil srdce svého k Bohu otcù svých.
2Ch 20:34 O jiných pak vìcech Jozafatových,prvních i posledních, sepsáno jest v knihách Jéhu syna Chanani, kterémuž bylo poruèeno, aby to vložil do knihy o králích Izraelských.
2Ch 20:35 Potom stovaryšil se Jozafat král Judský s Ochoziášem králem Izraelským, kterýž sobì bezbožnì poèínal.
2Ch 20:36 Stovaryšil se pak s ním proto, aby nadìlal lodí, kteréž by pøecházely pøes moøe. I nadìlali lodí v Aziongaber.
2Ch 20:37 Protož prorokoval Eliezer syn Dodavahùv z Maresa proti Jozafatovi, øka: Jakž jsi se stovaryšil s Ochoziášem, roztrhl Hospodin skutky tvé. I stroskotány jsou lodí, a tak nemohly se doplaviti pøes moøe.
2Ch 21:1 Potom usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s nimi v mìstì Davidovì. I kraloval Jehoram syn jeho místo nìho.
2Ch 21:2 Mìl pak bratøí, syny Jozafatovy, Azariáše, Jechiele, Zachariáše, Azariáše, Michaele a Sefatiáše. Všickni ti byli synové Jozafata krále Izraelského.
2Ch 21:3 Kterýmž byl dal otec jejich darù mnoho, støíbra a zlata, a vìcí drahých, s mìsty hrazenými v Judstvu, království pak dal Jehoramovi, proto že on byl prvorozený.
2Ch 21:4 I uvázal se Jehoram v království otce svého, a zmocniv se, zmordoval všecky bratøí své meèem, ano i nìkteré z knížat Izraelských.
2Ch 21:5 Ve dvou a tøidcíti letech byl Jehoram, když poèal kralovati, a osm let kraloval v Jeruzalémì.
2Ch 21:6 A chodil po cestì králù Izraelských, tak jako èinil dùm Achabùv; nebo dceru Achabovu mìl za manželku, a èinil zlé vìci pøed oèima Hospodinovýma.
2Ch 21:7 Hospodin však nechtìl zahladiti domu Davidova, pro smlouvu, kterouž byl uèinil s Davidem, a ponìvadž byl øekl, že dá jemu svíci i synùm jeho po všecky dny.
2Ch 21:8 Ve dnech jeho odstoupili Idumejští, aby nebyli poddáni Judovi, a ustanovili nad sebou krále.
2Ch 21:9 Proèež pøitáhl Jehoram s knížaty svými, i se všemi vozy svými, a vstav v noci porazil Idumejské, kteøíž jej byli obklíèili, i hejtmany vozù jeho.
2Ch 21:10 Však pøedce vytáhli se Idumejští z manství Judova až do tohoto dne. Téhož èasu zprotivilo se i Lebno, aby nebylo pod jeho mocí, proto že opustil Hospodina Boha otcù svých.
2Ch 21:11 Pøesto nadìlal výsostí po horách Judských, a uvedl v smilství obyvatele Jeruzalémské, nýbrž dostrèil, jako i Judské.
2Ch 21:12 I pøišlo k nìmu psání od Eliáše proroka, økoucího: Toto praví Hospodin Bùh Davida otce tvého: Proto že jsi nechodil po cestách Jozafata otce svého, a po cestách Azy krále Judského,
2Ch 21:13 Ale chodil jsi po cestì králù Izraelských, a uvedl jsi v smilství Judu i obyvatele Jeruzalémské, tak jako jest v smilství uvedl dùm Achabùv Izraele, nadto i bratøí své, rodinu otce svého, lepší než jsi sám, zmordoval jsi:
2Ch 21:14 Aj, Hospodin uvede ránu velikou na lid tvùj a na syny tvé, na ženy tvé a na všecko jmìní tvé,
2Ch 21:15 Ty pak nemocen budeš tìžce nemocí støev svých, až z tebe vyjdou støeva tvá pro nemoc rozmáhající se den ode dne.
2Ch 21:16 A tak vzbudil Hospodin proti Jehoramovi ducha Filistinských a Arabských, kteøíž jsou pøi konèinách Chussimských.
2Ch 21:17 Kteøíž vytáhše proti zemi Judské, vtrhli do ní, a rozchvátali všecko jmìní, kteréž se nalezlo v domì královském, ano i syny jeho a ženy jeho, tak že mu nezùstalo žádného syna kromì Joachaza, nejmladšího z synù jeho.
2Ch 21:18 Potom pak po všem ranil jej Hospodin na støevách jeho nemocí nezhojitelnou.
2Ch 21:19 A když se to den po dni rozmáhalo, a již èas vycházel pøebìhnutí dvou let, vyšla støeva jeho pro nemoc jeho, i umøel na hrozné bolesti. A nepálil mu lid jeho vonných vìcí, jako pálívali otcùm jeho.
2Ch 21:20 Ve tøidcíti a ve dvou letech byl, když kralovati poèal, a osm let kraloval v Jeruzalémì, a sešel tak, že po nìm netoužili. A však jej pochovali v mìstì Davidovì, ale ne v hrobích královských.

2Ch 22:1 Tedy ustanovili krále obyvatelé Jeruzalémští Ochoziáše, syna jeho nejmladšího, místo nìho; nebo všecky starší byl pobil houf lotøíkù, kteøíž pøitáhli s Arabskými do ležení. A tak kraloval Ochoziáš syn Jehorama krále Judského.
2Ch 22:2 Ve èty¤idcíti a dvou letech byl Ochoziáš, když kralovati poèal, a jediný rok kraloval v Jeruzalémì. Jméno pak matky jeho Atalia dcera Amri.
2Ch 22:3 I on také chodil po cestách domu Achabova, nebo matka jeho nabádala jej k nepobožnosti.
2Ch 22:4 Protož èinil zlé vìci pøed oèima Hospodinovýma, jako dùm Achabùv; ty on mìl zajisté rádce po smrti otce svého, k zahynutí svému.
2Ch 22:5 Nebo radou jejich se spravoval, a táhl s Joramem synem Achabovým, králem Izraelským, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému do Rámot Galád, kdežto ranili Syrští Jorama.
2Ch 22:6 Kterýž navrátil se, aby se hojil v Jezreel; nebo mìl rány, které mu uèinili v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. V tom Azariáš syn Jehorama krále Judského sstoupil, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel, kterýž tam nemocen byl.
2Ch 22:7 Bylo pak to ku pádu od Boha Ochoziášovi, že pøišel k Joramovi. Nebo jakž pøišel, vyjel s Joramem proti Jéhu synu Namsi, kteréhož byl pomazal Hospodin, aby vyplénil dùm Achabùv.
2Ch 22:8 Tedy stalo se, když mstil Jéhu nad domem Achabovým, že našel knížata Judská, a syny bratøí Ochoziášových, kteøíž sloužili Ochoziášovi, i zmordoval je.
2Ch 22:9 Potom hledajíce i Ochoziáše, jali jej, an se pokrýval v Samaøí, a pøivedše ho k Jéhu, zabili jej a pochovali; nebo øekli: Syn jest Jozafatùv, kterýž hledal Hospodina celým srdcem svým. A tak nebylo žádného více z domu Ochoziášova, kterýž by mìl moc k obdržení království.
2Ch 22:10 Proèež Atalia matka Ochoziášova viduci, že umøel syn její, vstavši, pomordovala všecko símì královské domu Judského.
2Ch 22:11 Ale Jozabat dcera králova vzala Joasa syna Ochoziášova, a tajnì ho uchvátivši z prostøedku synù královských, kteøíž mordováni byli, schovala jej s chùvou jeho v pokoji, kdež lùže byla. I skryla ho Jozabat dcera krále Jorama, manželka Joiady knìze, (nebo ona byla sestra Ochoziášova), pøed Atalií, aby ho nezamordovala.
2Ch 22:12 I byl s nimi v domì Božím, skryt jsa za šest let, v nichž Atalia kralovala v té zemi.
2Ch 23:1 Léta pak sedmého posilnil se Joiada, a pojal s sebou v smlouvu setníky, Azariáše syna Jerochamova, a Izmaele syna Jochananova, a Azariáše syna Obédova, a Maaseiáše syna Adaiášova, a Elizafata syna Zichri,
2Ch 23:2 Kteøíž obcházejíce zemi Judskou, shromáždili Levíty ze všech mìst Judských, a pøední z otcovských èeledí Izraelských, a pøišli do Jeruzaléma.
2Ch 23:3 I uèinilo všecko to shromáždìní smlouvu v domì Božím s králem. Byl pak jim øekl Joiada: Aj, syn králùv kralovati bude, jakož mluvil Hospodin o synech Davidových.
2Ch 23:4 Tato jest vìc, kterouž uèiníte: Tøetí díl vás, kteøíž pøicházíte v sobotu z knìží a z Levítù, budou vrátnými.
2Ch 23:5 Tøetí pak díl bude pøi domì královu, a tøetí díl u brány pøední, ale všecken lid bude v síních domu Hospodinova.
2Ch 23:6 Aniž kdo vcházej do domu Hospodinova kromì knìží a tìch Levítù, kteøíž konají služby. Ti a vcházejí, nebo svatí jsou, všecken pak lid a drží stráž Hospodinovu.
2Ch 23:7 I obstoupí Levítové krále vùkol, jeden každý maje braò svou v rukou svých, a kdož by koli všel do domu, a umøe. A buïte pøi králi, když bude vcházeti, i když bude vycházeti.
2Ch 23:8 Tedy uèinili Levítové a všecken Juda všecko, cožkoli pøikázal Joiada knìz, a vzali jeden každý muže své, kteøíž pøicházeli v sobotu, a kteøíž odcházeli v sobotu; nebo byl nepropustil Joiada knìz žádné støídy.
2Ch 23:9 I dal Joiada knìz setníkùm kopí a pavézy i štíty, kteøíž byli krále Davida, jenž byli v domì Božím.
2Ch 23:10 A postavil všecken lid, (a jeden každý mìl braò v ruce své), od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáøi a proti domu, pøi králi všudy vùkol.
2Ch 23:11 A tak vyvedli syna králova, a vstavili na nìj korunu královskou a ozdobu. I ustanovili jej králem, a pomazali ho Joiada a synové jeho, a øíkali: Živ buï král!
2Ch 23:12 V tom uslyševši Atalia hømot sbíhajícího se lidu, a chválícího krále, vešla k lidu do domu Hospodinova.
2Ch 23:13 A když pohledìla, a aj, král stál na místì vyšším, kudyž se vchází, a knížata i trubaèi podlé krále, a všecken lid zemì veselící se, a zvuèící na trouby, a zpìváci s nástroji hudebnými, a ti, kteøíž pøedèili v zpívání. Tedy roztrhla Atalia roucho své, a øekla: Spiknutí, spiknutí!
2Ch 23:14 Ale Joiada knìz rozkázal vyjíti setníkùm, hejtmanùm vojska, øka jim: Vyveïte ji prostøedkem øadù, a kdož by za ní šel, a jest zabit meèem. Nebo byl øekl knìz: Nezabijejte jí v domì Hospodinovì.
2Ch 23:15 A když se jí rozstoupili s obou stran, šla, kudy se chodí k bránì koòské k domu královskému, a tu ji zabili.
2Ch 23:16 Tedy Joiada uèinil smlouvu mezi Hospodinem a mezi vším lidem, i mezi králem, aby byli lid Hospodinùv.
2Ch 23:17 Potom šel všecken lid do domu Bálova a zboøili jej i oltáøe jeho, a obrazy stroskotali. Matana pak

knìze Bálova zabili pøed oltáøi.
2Ch 23:18 I uvedl zase Joiada úøedníky domu Hospodinova pod moc knìží a Levítù, kteréž byl rozdìlil David v domì Hospodinovì, aby obìtovali zápaly Hospodinu, (jakož psáno jest v zákonì Mojžíšovì), s veselím a zpíváním podlé naøízení Davidova.
2Ch 23:19 Postavil také vrátné u vrat domu Hospodinova, aby tam nevcházel poškvrnìný jakoužkoli vìcí.
2Ch 23:20 A pojav setníky a znamenitìjší, a ty, kteøíž správu drželi nad lidem, i všecken lid zemì, provázel krále z domu Hospodinova. I šli branou hoøejší do domu královského, a posadili krále na stolici královské.
2Ch 23:21 I veselil se všecken lid zemì, a mìsto se upokojilo, jakž Atalii zabili meèem.
2Ch 24:1 V sedmi letech byl Joas, když poèal kralovati, a èty øidceti let kraloval v Jeruzalémì. Jméno pak matky jeho Sebia z Bersabé.
2Ch 24:2 A èinil Joas to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýma po všecky dny knìze Joiady.
2Ch 24:3 Mezi tím vzal mu Joiada dvì ženì, i plodil syny i dcery.
2Ch 24:4 Potom pak uložil v srdci Joas, aby opravil dùm Hospodinùv.
2Ch 24:5 I shromáždil knìží a Levíty, a øekl jim: Vyjdìte do mìst Judských, a vybírejte ode všeho Izraele peníze, na opravu domu Boha vašeho na každý rok, vy pak pospìšte s tou vìcí. Ale nepospíchali Levítové.
2Ch 24:6 Protož povolav král Joiady, pøedního knìze, øekl jemu: Proè nepøidržíš Levítù, aby snesli z Judstva a z Jeruzaléma sbírku Mojžíše služebníka Hospodinova a shromáždìní všeho Izraele k stánku svìdectví?
2Ch 24:7 Nebo Atalia bezbožná a synové její vlámali se do domu Božího, a všecky vìci posvìcené domu Hospodinova obrátili na modly.
2Ch 24:8 A tak poruèil král, aby udìlali jednu truhlu, a postavili ji u brány domu Hospodinova vnì.
2Ch 24:9 I dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémì, aby snesli Hospodinu sbírku Mojžíše služebníka Božího, uloženou na Izraele na poušti.
2Ch 24:10 Tedy veselila se všecka knížata i všecken lid, a pøinášejíce, metali do truhly, až se zpoøádali.
2Ch 24:11 Bývalo pak to, že když pøinášeli truhlu k úøedníkùm královským skrze ruce Levítù, (nebo když vidìli, že mnoho jest penìz, tedy pøicházel kanclíø královský a úøedník nejvyššího knìze), aby vyprázdnili truhlu, potom ji zase donášeli a postavovali na místo její. A tak èinívali den po dni, a sebrali penìz velmi mnoho.
2Ch 24:12 Kteréž vydával král a Joiada správcùm nad dílem domu Hospodinova, a oni najímali kameníky a øemeslníky k opravování domu Hospodinova, ano i kováøe a kotláøe k utvrzení domu Hospodinova.
2Ch 24:13 Takž dìlali dìlníci, a spraveno jest dílo to skrze ruce jejich, tak že pøivedli zase dùm Boží k zpùsobu jeho, a upevnili jej.
2Ch 24:14 A když dokonali, pøinesli pøed krále a Joiadu ostatek penìz. I dal nadìlati z nich nádob do domu Hospodinova, nádob k službì a obìtování, a kadidlnic, i jiných nádob zlatých a støíbrných. A tak obìtovávali obìti zápalné v domì Hospodinovì ustavienì, po všecky dny Joiadovy.
2Ch 24:15 Potom sstaral se Joiada, pln jsa dnù, a umøel. Ve stu a ve tøidcíti letech byl, když umøel.
2Ch 24:16 I pochovali ho v mìstì Davidovì s králi, proto že èinil, což dobrého jest Izraelovi, Bohu i domu jeho.
2Ch 24:17 Po smrti pak Joiadovì pøišla knížata Judská, a padše, klanìli se králi. Tedy uposlechl jich král.
2Ch 24:18 Proèež opustivše dùm Hospodina Boha otcù svých, sloužili hájùm a modlám. I rozhnìval se Bùh na lid Judský a na Jeruzalém pro ten høích jejich.
2Ch 24:19 I posílal k nim proroky, aby je zase obrátili k Hospodinu. Kteøížto svìdèili jim, oni však neuposlechli.
2Ch 24:20 Nýbrž, když Duch Boží vzbudil Zachariáše syna Joiady knìze, (kterýž vystoupiv pøed lid, mluvil jim: Takto praví Bùh: Proè pøestupujete pøikázaní Hospodinova? Nepovede se vám šastnì. Proto že jste opustili Hospodina, i on také opustí vás);
2Ch 24:21 Oni spikše se proti nìmu, ukamenovali jej z rozkazu králova v síni domu Hospodinova.
2Ch 24:22 (Aniž se rozpomenul Joas král na milosrdenství, kteréž byl uèinil jemu Joiada otec jeho, ale zamordoval syna jeho.) Kterýž když umíral, øekl: Nech popatøí Hospodin, a vyhledá to.
2Ch 24:23 I stalo se po roce, vytáhlo proti nìmu vojsko Syrské a pøitáhlo proti Judovi a Jeruzalému, a vyhladili z lidu všecka knížata jejich, a všecky loupeže jich poslali králi Damašskému.
2Ch 24:24 Nebo aè v malém poètu lidu bylo pøitáhlo vojsko Syrské, však Hospodin dal v ruku jejich vojsko velmi veliké, proto že opustili Hospodina Boha otcù svých. Ano i samého Joasa trápili.
2Ch 24:25 A jakž ti odešli od nìho, (opustivše jej v tìžkých nemocech), spikli se proti nìmu služebníci jeho pro krev synù Joiady knìze, a zamordovali jej na loži jeho. I umøel. Tedy pochovali jej v mìstì Davidovì, ale nepochovali ho v hrobích královských.
2Ch 24:26 A tito jsou, kteøíž se spikli proti nìmu: Zabad syn Simaty Ammonitského, a Jozabad syn Simrity Moábského.
2Ch 24:27 O synech pak jeho, a o veliké dani od nìho uložené, i o stavení domu Božího, to vše sepsáno jest v knize královské. Kraloval pak Amaziáš syn jeho místo nìho.
2Ch 25:1 V pìtmecítma letech kralovati poèal Amaziáš, a kraloval dvadceti devìt let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma.
2Ch 25:2 A èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýma, ale však ne srdcem upøímým.

2Ch 25:3 I stalo se, když bylo upevnìno království jeho, že zmordoval služebníky své, kteøíž zabili krále otce jeho.
2Ch 25:4 A však synù jejich nekázal mordovati, ale uèinil tak, jakž psáno jest v zákonì, v knize Mojžíšovì, kdež pøikázal Hospodin, øka: Nebudou na hrdle trestáni otcové za syny, aniž synové trestáni budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svùj høích umøe.
2Ch 25:5 Zatím shromáždil Amaziáš lid Judský, a ustanovil po domích otcovských èeledí jejich hejtmany a setníky, po všem Judstvu a pokolení Beniaminovu, a seètl je od dvadcítiletých a výše, a našel jich tøikrát sto tisíc vybraných mužù bojovných, kopidlníkù a pavézníkù.
2Ch 25:6 Najal také ze mzdy z Izraele sto tisíc mužù udatných ze sta høiven støíbra.
2Ch 25:7 Muž pak Boží pøišel k nìmu, øka: Ó králi, nech netáhne s tebou vojsko Izraelské; nebo Hospodin není s Izraelem, a všechnìmi syny Efraimovými.
2Ch 25:8 Ale táhni ty. Uèiniž tak, a posilò se k boji; jinak porazí tì Bùh pøed nepøátely, nebo mùže Bùh i pomoci i poraziti.
2Ch 25:9 Tedy øekl Amaziáš muži Božímu: Jakž pak udìlám s stem høiven støíbra, kteréž jsem dal vojsku Izraelskému? Odpovìdìl muž Boží: Má Hospodin mnohem více nad to, což by dal tobì.
2Ch 25:10 A tak oddìlil Amaziáš vojsko to, kteréž bylo pøitáhlo k nìmu z Efraim, aby odešli na místo své. Proèež rozhnìvali se náramnì na Judské a navrátili se k místu svému s velikým hnìvem.
2Ch 25:11 Mezi tím Amaziáš posiliv se, vedl lid svùj, a táhl do údolí solnatého, a porazil synù Seir deset tisícù.
2Ch 25:12 Deset také tisícù živých jali synové Judští, a vedli na vrch skály, a sházeli je s vrchu té skály, tak že se všickni zrozráželi.
2Ch 25:13 Vojsko pak to, kteréž zase odeslal Amaziáš, aby netáhlo s ním na vojnu, vtrhlo do mìst Judských od Samaøí až do Betoron, a pobivše z nich tøi tisíce, nabrali loupeží mnoho.
2Ch 25:14 I stalo se, když se vracel Amaziáš od porážky Idumejských, že pøivezl s sebou bohy synù Seir, a vyzdvihl je sobì za bohy, a sklánìl se pøed nimi, a kadil jim.
2Ch 25:15 A protož rozhnìval se náramnì Hospodin na Amaziáše, a poslal k nìmu proroka,kterýž jemu øekl: Proè hledáš bohù lidu toho, kteøíž nevytrhli lidu svého z ruky tvé?
2Ch 25:16 Stalo se pak, když on k nìmu mluvil, øekl mu král: Co tì postavili, abys byl rádcím královským? Pøestaniž, nechceš-li bit býti. A tak pøestal prorok, však øekl: Seznávám, že tì usoudil Bùh zahladiti, ponìvadž uèiniv to, neuposlechl jsi rady mé.
2Ch 25:17 Tedy poradiv se Amaziáš král Judský, poslal k Joasovi synu Joachaza syna Jéhu, králi Izraelskému, øka: Nuže, pohleïme sobì v oèi.
2Ch 25:18 I poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému, a øekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, øka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíøe polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák.
2Ch 25:19 Myslil jsi: Aj, porazil jsem Idumejské, protož pozdvihlo tì srdce tvé, tak že se tím honosíš. Medle, zùstaò v domì svém. Proè se máš zapletati v takové zlé, až bys padl i ty i Juda s tebou?
2Ch 25:20 Ale neuposlechl Amaziáš; nebo od Boha to bylo, aby je vydal v ruku onìchno, proto že hledali bohù Idumejských.
2Ch 25:21 Takž vytáhl Joas král Izraelský, a pohledìli sobì v oèi s Amaziášem králem Judským v Betsemes, kteréž jest Judovo.
2Ch 25:22 I poražen jest Juda pøed Izraelem, a utíkali jeden každý do pøíbytkù svých.
2Ch 25:23 Amaziáše pak krále Judského, syna Joasova, jenž byl syn Joachazùv, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a pøivedl jej do Jeruzaléma, a zboøil zdi Jeruzalémské odbrány Efraim až k bráni úhlu na èтyøi sta loktù.
2Ch 25:24 A pobrav všecko zlato a støíbro i všecko nádobí, kteréž se nalezlo v domì Božím u Obededoma, a v pokladích domu královského, také i ty, kteøíž byli v zástavì, navrátil se do Samaøí.
2Ch 25:25 Byl pak živ Amaziáš syn Joasùv, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let.
2Ch 25:26 Ale o jiných èinech Amaziášových, prvních i posledních, vypsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských.
2Ch 25:27 Od toho zajisté èasu, jakž se spustil Amaziáš Hospodina, spikli se jedovatì proti nìmu v Jeruzalémì. A když utekl do Lachis, poslali za ním do Lachis, a zabili jej tam.
2Ch 25:28 A pøinesše ho na koních, pochovali jej s otci jeho v mìstì Judovì.
2Ch 26:1 Tedy všecken lid Judský vzali Uziáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili jej za krále na místì otce jeho Amaziáše.
2Ch 26:2 On jest vzdìlal Elot, a dobyl ho zase Judovi, když již umøel král s otci svými.
2Ch 26:3 V šestnácti letech byl Uziáš, když kralovati poèal, a kraloval padesáte a dvì létìv Jeruzalémì. Jméno pak matky jeho Jecholia z Jeruzaléma.
2Ch 26:4 Ten èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýma, podlé všeho, což byl èinil Amaziáš otec

jeho.
2Ch 26:5 A hledal s pilností Boha ve dnech Zachariáše, rozumìjícího vidìní Božímu, a po ty dny, v nichž hledal Hospodina, š□astný prospìch dal jemu Bùh.
2Ch 26:6 Nebo vytáh, bojoval proti Filistinským, a proboøil zed mìsta Gát, a zed mìsta Jabne, i zed mìsta Azotu, a vystavìl mìsta okolo Azotu, i v zemi Filistinské.
2Ch 26:7 Bùh zajisté pomáhal jemu proti Filistinským a proti Arabským, kteøíž bydlili v Gurbal, i proti Maonitským.
2Ch 26:8 I dávali Ammonitští dary Uziášovi, a rozneslo se jméno jeho až do Egypta; nebo zsilil se na nejvyšší.
2Ch 26:9 A vzdìlal Uziáš vìže v Jeruzalémì u brány úhlové, a u brány údolí, a u Mikzoa, i upevnil je.
2Ch 26:10 Vystavìl také vìže na poušti, a vykopal studnic mnoho, proto že mìl stád mnoho, jakož pøi údolí tak i na rovinách, oráèe tolikéž a vinaøe po horách i na místech úrodných; nebo laskav byl na rolí.
2Ch 26:11 Mìl také Uziáš vojsko bojovníkù, vycházejících k boji po houfích v jistém poètu, jakž vyèteni byli od Jehiele kanclíøe, a Maaseiáše úøedníka, uvedené pod správu Chananiášovi knížeti královskému.
2Ch 26:12 Všecken poèet knížat èeledí otcovských, mužù udatných, dva tisíce a šest set.
2Ch 26:13 A pod spravou jejich lidu váleèného tøikrát sto tisíc, sedm tisíc a pìt set bojovníkù udatných, aby pomáhali králi proti nepøíteli.
2Ch 26:14 Pøipravil pak Uziáš všemu tomu vojsku pavézy, kopí, lebky, pancíøe, luèištì i kamení prakové.
2Ch 26:15 Nadìlal také v Jeruzalémì vtipnì vymyšlených nástrojù váleèných, aby byli na vìžech a na úhlech k støílení støelami a kamením velikým. I rozneslo se jméno jeho daleko, proto že divné pomoci mìl, až se i zmocnil.
2Ch 26:16 Ale když se zmocnil, pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a zhøešil proti Hospodinu Bohu svému; nebo všel do chrámu Hospodinova, aby kadil na oltáøi, na nìmž se kadívalo.
2Ch 26:17 I všel za ním Azariáš knìz, a s ním jiných knìží Hospodinových osmdesáte, mužù udatných.
2Ch 26:18 Kteøíž postavili se proti Uziášovi králi, a mluvili jemu: Ne tobì, Uziáši, náleží kaditi Hospodinu, ale knìžím, synùm Aronovým, kteøíž posvìceni jsou, aby kadili. Vyjdiž z svatynì, nebo jsi zhøešil, aniž to bude tobì ke cti pøed Hospodinem Bohem.
2Ch 26:19 Proèež rozhnìval se Uziáš, (v ruce pak své mìl kadidlnici, aby kadil). A když se spouzel na knìží, ukázalo se malomocenství na èele jeho pøed knìžími v domì Hospodinovì u oltáøe, na nìmž se kadilo.
2Ch 26:20 A pohledìv na nìj Azariáš, nejvyšší knìz, a všickni knìží, a aj, byl malomocný na èele svém. Protož rychle jej vyvedli ven, nýbrž i sám se nutil vyjíti, proto že ho ranil Hospodin.
2Ch 26:21 A tak byl Uziáš král malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domì obzvláštním, jsa malomocný; nebo byl vyobcován z domu Hospodinova. Mezi tím Jotam syn jeho byl nad domem královským, soudì lid zemì.
2Ch 26:22 O jiných pak vìcech Uziášových, prvních i posledních, psal Izaiáš prorok, syn Amosùv.
2Ch 26:23 I usnul Uziáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho na poli hrobù královských; nebo øekli: Malomocný jest. I kraloval Jotam syn jeho místo nìho.
2Ch 27:1 V pìtmecítma letech byl Jotam, když poèal kralovati, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Jerusa dcera Sádochova.
2Ch 27:2 Kterýž èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýma, podlé všeho, což èinil Uziáš otec jeho, kromì že nevšel do chrámu Hospodinova, a lid ještì porušený byl.
2Ch 27:3 On ustavìl bránu domu Hospodinova hoøejší, a na zdi Ofel mnoho stavìl.
2Ch 27:4 Nadto vystavìl i mìsta na horách Judských, a v lesích zdìlal zámky a vìže.
2Ch 27:5 On také bojoval s králem synù Ammon, a zmocnil se jich. I dali mu synové Ammon toho roku sto centnéøù støíbra, a deset tisíc mìr pšenice, a jeèmene deset tisícù. Tolikéž dali mu synové Ammon i léta druhého i tøetího.
2Ch 27:6 A tak zsilil se Jotam; nebo nastrojil cesty své pøed Hospodinem Bohem svým.
2Ch 27:7 O jiných pak vìcech Jotamových, a o všech válkách i cestách jeho, zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských.
2Ch 27:8 V pìtmecítma letech byl, když kralovati zaèal, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémì.
2Ch 27:9 I usnul Jotam s otci svými, a pochovali jej v mìstì Davidovì, a kraloval Achas syn jeho místo nìho.
2Ch 28:1 Ve dvadcíti letech byl Achas, když poèal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémì, a neèinil toho, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýma, jako David otec jeho.
2Ch 28:2 Ale chodil po cestách králù Izraelských, nýbrž nadìlal také slitin modláøských.
2Ch 28:3 Pøesto i sám kadíval v údolí Benhinnom, a pálil syny své ohnìm podlé ohavností pohanù, kteréž vyhnal Hospodin pøed syny Izraelskými.
2Ch 28:4 A obìtoval i kadíval na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným.
2Ch 28:5 Protož dal jej Hospodin Bùh jeho v ruku krále Syrského. Kteøíž porazivše jej, zajali odtud množství veliké, a pøivedli je do Damašku. Nad to i v ruku krále Izraelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou velikou.
2Ch 28:6 Nebo pomordoval Pekach syn Romeliášùv v Judstvu sto a dvadcet tisícù dne jednoho, vše mužù udatných, proto že opustili Hospodina Boha otcù svých.

2Ch 28:7 Zabil také Zichri, rytíø Efraimský Maaseiáše syna králova, a Azrikama, správce domu jeho, a Elkána, druhého po králi.
2Ch 28:8 Nadto zajali též synové Izraelští z bratøí svých dvakrát sto tisíc žen, synù a dcer, ano i koøistí mnoho nabrali od nich, a vezli loupež do Samaøí.
2Ch 28:9 Byl pak tu prorok Hospodinùv, jménem Oded, kterýž vyšed proti vojsku pøicházejícímu do Samaøí, øekl jim: Hle, rozhnìvav se Hospodin Bùh otcù vašich na Judské, vydal je v ruku vaši, a vy jste je pomordovali v prchlivosti, kteráž až k nebi dosáhla.
2Ch 28:10 A ještì Judské a Jeruzalémské myslíte sobì podrobiti za pacholky a dìvky. Zdaliž i vy, i vy, jste bez høíchù proti Hospodinu Bohu vašemu?
2Ch 28:11 A protož nyní poslechnìte mne, a doveïte zase zajaté, kteréž jste zajali z bratøí svých; nebo jinak hnìv prchlivosti Hospodinovy bude proti vám.
2Ch 28:12 Tedy povstali nìkteøí z pøedních synù Efraimových: Azariáš syn Jochananùv, Berechiáš syn Mesillemotùv, Ezechiáš syn Sallumùv, a Amaza syn Chadlaiùv proti tìm, kteøíž se vracovali z té vojny.
2Ch 28:13 A øekli jim: Nepøivedete sem tìch zajatých; nebo vinu proti Hospodinu myslíte na nás uvesti, pøivìtšujíce høíchù našich a provinìní našich. Veliký tì zajisté høích náš a prchlivost hnìvu proti Izraelovi.
2Ch 28:14 Takž nechali vojáci tìch zajatých i koøistí svých pøed knížaty a vším shromáždìním.
2Ch 28:15 A pøièinivše se muži nìkteøí ze jména znamenaní, vzali ty zajaté, a všecky, kteøížkoli z nich nebyli odìní, pøiodíli je z tìch koøistí. A když je zobláèeli a zobouvali, nakrmili i napojili, ano i pomazali, a zprovodili na oslích, každého nemocného z nich, a dovedli ho do Jericha mìsta palmového k bratøím jejich, potom navrátili se do Samaøí.
2Ch 28:16 Toho èasu poslal král Achas k králùm Assyrským, aby mu pomoc dali.
2Ch 28:17 Nebo ještì pøitáhli i Idumejští, a zbili nìkteré z Judských, a jiné zajali.
2Ch 28:18 Nadto i Filistinští uèinili vpád do mìst, na rovinách k stranì polední Judstva, a vzali Betsemes a Aialon, a Gederot a Socho i vsi jeho, a Tamna i vsi jeho, a Gimzo i vsi jeho, a bydlili v nich.
2Ch 28:19 Tak zajisté ponižoval Hospodin Judy pro Achasa krále Izraelského, proto že odvrátil Judu, aby naprosto pøevrácenì èinil proti Hospodinu.
2Ch 28:20 A tak pøitáhl k nìmu Tiglatfalazar král Assyrský, a více ho ssužoval, nežli mu pomáhal.
2Ch 28:21 A aèkoli Achas vzal z domu Hospodinova a domu královského, i od knížat, a dal králi Assyrskému, však nedal jemu pomoci.
2Ch 28:22 V který pak koli èas byl ssužován, tím vìtší pøevrácenost páchal proti Hospodinu. Takový byl král Achas.
2Ch 28:23 Nebo obìtoval bohùm Damašským, kteøíž ho porazili, a øekl: Ponìvadž bohové králù Syrských pomáhají jim, tìm obìtovati budu, aby mnì pomáhali. Ale oni byli ku pádu jemu, ano i všemu Izraeli.
2Ch 28:24 Proèež shromáždiv Achas nádoby domu Božího, osekal je, a zamkl dvéøe domu Hospodinova, a nadìlal sobì oltáøù pøi každém úhlu v Jeruzalémì.
2Ch 28:25 Ano i v každém mìstì Judském zdìlal výsosti, aby kadil bohùm cizím, a tak popouzel k hnìvu Hospodina Boha otcù svých.
2Ch 28:26 O jiných pak vìcech jeho, a o všech cestách jeho, prvních i posledních zapsáno jest v knize králù Judských a Izraelských.
2Ch 28:27 I usnul Achas s otci svými, a pochovali jej v mìstì Jeruzalémì; nebo nevložili ho do hrobù králù Izraelských. I kraloval Ezechiáš syn jeho místo nìho.
2Ch 29:1 Ezechiáš kralovati poèal, když byl v pìtmecítma letech, a dvadceti devìt let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Abia dcera Zachariášova.
2Ch 29:2 A èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýma, podlé všech vìcí, kteréž èinil David otec jeho.
2Ch 29:3 On prvního léta kralování svého mìsíce prvního otevøel dvéøe domu Hospodinova, a opravil je.
2Ch 29:4 Uvedl také knìží a Levíty, shromáždiv je do ulice východní,
2Ch 29:5 A øekl jim: Slyšte mne, Levítové. Nyní posvì□te se, posvì□te také i domu Hospodina Boha otcù vašich, a vyneste neèistotu z svatynì.
2Ch 29:6 Nebo□ zhøešili otcové naši, a èinili zlé vìci pøed oèima Hospodina Boha našeho, opouštìjíce jej, a odvracujíce tváø svou od stánku Hospodinova, obracejíce se høbetem k nìmu.
2Ch 29:7 Zavøeli také dvéøe sínì, a zhasili lampy, a kadidlem nekadili, aniž zápalu obìtovali v svatyni Bohu Izraelskému.
2Ch 29:8 Protož rozhnìval se Hospodin na Judu a na Jeruzalém, a vydal je v posmýkání, zpuštìní a ku podivení, jakož sami oèima svýma vidíte.
2Ch 29:9 A aj, padli otcové naši od meèe, a synové naši i dcery naše a manželky naše zajaty jsou pro tu pøíèinu.
2Ch 29:10 Nyní tedy umínil jsem uèiniti smlouvu s Hospodinem Bohem Izraelským, aby odvrátil od nás hnìv prchlivosti své.

2Ch 29:11 Synové moji, nebluïtež již. Vás jest zajisté vyvolil Hospodin, abyste stojíce pøed ním, sloužili jemu, a byli služebníci jeho, a kadili.
2Ch 29:12 Tedy povstali Levítové tito: Machat syn Amazai, a Joel syn Azariášùv z synù Kahat; z synù pak Merari: Cis syn Abdi, a Azariáš syn Jehalleelùv; a z Gersonitských: Joach syn Zimma, a Eden syn Joachùv;
2Ch 29:13 Též z synù Elizafanových: Simri a Jehiel; z synù pak Azafových: Zachariáš a Mataniáš;
2Ch 29:14 A z synù Hémanových: Jechiel a Simei; z synù pak Jedutunových: Semaiáš a Uziel.
2Ch 29:15 I shromáždili bratøí své, kteøíž posvìtivše se, pøišli podlé rozkázaní králova a slov Hospodinových, aby vyèistili dùm Hospodinùv.
2Ch 29:16 A všedše knìží do domu Hospodinova, aby jej vyèistili, vynesli všelikou neèistotu, kterouž našli v chrámì Hospodinovì, do sínì domu Hospodinova. Levítové pak probravše to, vynesli ven ku potoku Cedron.
2Ch 29:17 Zaèali pak prvního dne mìsíce prvního posvìcovati, a dne osmého téhož mìsíce vešli do sínì Hospodinovy, a posvìcovali domu Hospodinova za osm dní, a dne šestnáctého mìsíce prvního dokonali.
2Ch 29:18 Tedy vešli k Ezechiášovi králi, a øekli: Vyèistili jsme všecken dùm Hospodinùv, i oltáø zápalu, i všecky nádoby jeho, i stùl pøedložení a všecky nádoby jeho.
2Ch 29:19 Všecky také nádoby, kteréž byl zavrhl král Achas za kralování svého, když pøevrácenì èinil, pøipravili jsme a posvìtili, a aj, jsou pøed oltáøem Hospodinovým.
2Ch 29:20 Potom vstav ráno Ezechiáš král, shromáždil úøedníky mìsta, a vstoupil do domu Hospodinova.
2Ch 29:21 A pøivedli volkù sedm, a skopcù sedm, a beránkù sedm, a kozlù sedm za høích, za království, a za svatyni, a za Judu; a rozkázal synùm Aronovým knìžím, aby obìtovali na oltáøi Hospodinovu.
2Ch 29:22 Takž zbili voly ty, a knìží berouce krev jejich, kropili na oltáø. Zbili též i skopce a pokropovali krví jejich oltáøe; zbili také i beránky, a krví jejich kropili na oltáø.
2Ch 29:23 Pøivedli i kozly k obìti za høích pøed krále i shromáždìní, kteøížto vložili ruce své na nì.
2Ch 29:24 I zbili je knìží a vyèistili krví jejich oltáø k oèištìní všeho Izraele; nebo za všecken lid Izraelský rozkázal král obìtovati zápal a obìti za høích.
2Ch 29:25 Postavil zase i Levíty v domì Hospodinovì s cymbály, loutnami a harfami podlé rozkázaní Davidova, a Gáda proroka královského, a Nátana proroka; nebo od Hospodina bylo to pøikázáno skrze proroky jeho.
2Ch 29:26 A tak stáli Levítové s nástroji Davidovými a knìží s trubami.
2Ch 29:27 I rozkázal Ezechiáš, aby obìtovali zápal na oltáøi. A když se zaèala obìt zápalná, zaèal se zpìv Hospodinùv a troubení i zpìvové na nástroje Davida, krále Izraelského.
2Ch 29:28 Všecko pak shromáždìní klanìlo se, když zpìváci zpívali, a trubaèi troubili, a to vše, až se dokonal zápal.
2Ch 29:29 A když dokonali obìtování zápalu, sklonili se král a všickni, kteøíž byli s ním, a poklonu uèinili.
2Ch 29:30 Tedy pøikázal Ezechiáš král i knížata Levítùm, aby chválili Hospodina slovy Davidovými a Azafa proroka. I chválili s velikým veselím, a sklánìjíce se, poklonu èinili.
2Ch 29:31 Potom mluvil Ezechiáš, øka: Nyní jste posvìtili rukou svých Hospodinu. Pøistupte, a pøiveïte obìti vítìzné a obìti chvály do domu Hospodinova. Protož pøivodilo shromáždìní to obìti vítìzné a obìti chvály, ano i každý z srdce ochotného k zápalným obìtem,
2Ch 29:32 Tak že poèet obìtí zápalných, kteréž pøivedlo shromáždìní to, byl volù sedmdesáte, skopcù sto, beránkù dvì stì, všecko to na obìt zápalnou Hospodinu.
2Ch 29:33 Jiných pak vìcí posvìcených bylo volù šest set, a ovec tøi tisíce.
2Ch 29:34 Knìží však bylo málo, tak že nemohli postaèiti vytahovati z koží všech obìtí zápalných. Proèež pomáhali jim bratøí jejich Levítové, až i dokonali dílo to, a dokudž se neposvìtili jiní knìží; nebo Levítové byli hotovìjší ku posvìcení se, nežli knìží.
2Ch 29:35 K tomu k zápalùm bylo množství veliké tukù z obìtí pokojných a obìtí mokrých, kromì jiných zápalù. A tak vykonána byla služba domu Hospodinova.
2Ch 29:36 A veselil se Ezechiáš i všecken lid, že Bùh byl nastrojil lid, tak aby se ta vìc rychle spravila.
2Ch 30:1 Potom poslal Ezechiáš ke všemu lidu Izraelskému a Judskému, psal také listy k Efraimovi a Manassesovi, aby pøišli do domu Hospodinova do Jeruzaléma, a slavili velikunoc Hospodinu Bohu Izraelskému.
2Ch 30:2 Snesli se pak byli na tom král i knížata jeho, i všecko shromáždìní v Jeruzalémì, aby slavili velikunoc mìsíce druhého.
2Ch 30:3 Nebo nemohli slaviti toho èasu, proto že knìží posvìcených se nedostávalo, aniž se lid byl shromáždil do Jeruzaléma.
2Ch 30:4 I vidìlo se to za dobré králi i všemu množství,
2Ch 30:5 A usoudili, aby provolati dali po všem Izraeli, od Bersabé až do Dan, aby pøišli k slavení velikonoci Hospodinu Bohu Izraelskému do Jeruzaléma; nebo již byli dávno neslavili tak, jakž psáno jest.
2Ch 30:6 Protož šli poslové s listy od krále a od knížat jeho po vší zemi Izraelské a Judské s rozkazem královským tímto: Synové Izraelští, obra te se k Hospodinu Bohu Abrahamovu, Izákovu a Izraelovu, i obrátí se k ostatkùm, kteøíž jste koli znikli ruky králù Assyrských.
2Ch 30:7 A nebývejte jako otcové vaši a bratøí vaši, kteøíž pøevrácenì èinili proti Hospodinu Bohu otcù svých,

proèež dal je v zpuštìní, jakž sami vidíte.
2Ch 30:8 Nyní tedy nezatvrzujte šijí svých tak, jako otcové vaši. Podejte ruky Hospodinu, a poïte do svatynì jeho, kteréž posvìtil na vìky, a služte Hospodinu Bohu svému, a odvrátí se od vás hnìv prchlivosti jeho.
2Ch 30:9 Nebo obrátíte-li se k Hospodinu, bratøí vaši i synové vaši milosrdenství obdrží u tìch, kteøíž je zjímali, tak že se navrátí do zemì této. Milosrdný zajisté a dobrotivý jest Hospodin Bùh váš, aniž odvrátí tváøi od vás, jestliže se obrátíte k nìmu.
2Ch 30:10 Když pak ti poslové chodili z mìsta do mìsta po kraji Efraim a Manasse až do Zabulon, posmívali se a utrhali jim.
2Ch 30:11 Ale však nìkteøí z Asser, Manasses a Zabulon, ponížívše se, pøišli do Jeruzaléma.
2Ch 30:12 V Judstvu tolikéž byla ruka Boží, tak že jim dal srdce jedno k vykonání rozkazu králova a knížat, podlé slova Hospodinova.
2Ch 30:13 I sešlo se do Jeruzaléma lidu mnoho, aby drželi slavnost pøesnic mìsíce druhého, shromáždìní velmi veliké.
2Ch 30:14 Tedy povstavše, poboøili oltáøe, kteøíž byli v Jeruzalémì; též i všecky oltáøe, na kterýchž se kadívalo, rozboøili a vmetali do potoka Cedron.
2Ch 30:15 Potom pak obìtovali beránka velikonoèního, ètrnáctého dne mìsíce druhého. Knìží pak a Levítové zastydìvše se, posvìtili se, a pøivedli obìti do domu Hospodinova.
2Ch 30:16 A stáli v øadu svém vedlé povinnosti své podlé zákona Mojžíše muže Božího, a knìží kropili krví, berouce ji z rukou Levítù.
2Ch 30:17 Nebo mnozí byli v shromáždìní, kteøíž se neposvìtili. Protož Levítové zabíjeli beránky velikonoèní za každého neèistého, k tomu, aby jich posvìtili Hospodinu.
2Ch 30:18 Veliký zajisté díl toho lidu, množství z Efraima, Manassesa, Izachara a Zabulona, neoèistili se, a však jedli beránka velikonoèního jinak než psáno jest. Ale modlil se Ezechiáš za nì, øka: Dobrotivý Hospodin oèistiž toho,
2Ch 30:19 Kdožkoli celým srdcem svým se ustavil, aby hledal Boha, Hospodina Boha otcù svých, by pak i oèištìn nebyl vedlé oèišování svatého.
2Ch 30:20 I vyslyšel Hospodin Ezechiáše, a uzdravil lid.
2Ch 30:21 A tak drželi synové Izraelští, kteøíž byli v Jeruzalémì, slavnost pøesnic za sedm dní s veselím velikým, a chválili Hospodina každého dne Levítové a knìží na nástrojích sílu Hospodinovu.
2Ch 30:22 Mluvil pak byl Ezechiáš pøívìtivì ke všechnìm Levítùm vyuèujícím známosti pravé Hospodina. I jedli obìti slavnosti té za sedm dní, obìtujíce obìti pokojné, a oslavujíce Hospodina Boha otcù svých.
2Ch 30:23 Tedy sneslo se na tom všecko shromáždìní, aby uèinili tolikéž za druhých sedm dní. Takž slavili jiných sedm dní s radostí.
2Ch 30:24 Nebo Ezechiáš král Judský dal shromáždìní tomu tisíc volkù, a sedm tisíc ovec. Knížata také dala shromáždìní volkù tisíc, a ovec deset tisícù. A posvìtilo se knìží velmi mnoho.
2Ch 30:25 A tak veselilo se všecko shromáždìní Judské, i knìží a Levítové a všecko shromáždìní, kteréž pøišlo z Izraele, i pøíchozí, kteøíž byli pøišli z zemì Izraelské, i obyvatelé Judští.
2Ch 30:26 A bylo veselí veliké v Jeruzalémì; nebo ode dnù Šalomouna syna Davida, krále Izraelského, nic takového nebylo v Jeruzalémì.
2Ch 30:27 Potom pak vstali knìží i Levítové, a dali požehnání lidu. I vyslyšán jest hlas jejich, a pøišla modlitba jejich k pøíbytku svatosti Hospodinovy v nebe.
2Ch 31:1 A když se to všecko dokonalo, vyšed všecken lid Izraelský, což ho koli bylo v mìstech Judských, stroskotali modly a posekali háje, a poboøili výsosti a oltáøe po vší zemi Judské a Beniamin, i v Efraim a Manasses, až vše dokonali. Potom navrátili se všickni synové Izraelští, jeden každý k vládaøství svému do mìsta svého.
2Ch 31:2 Ezechiáš pak zase zøídil tøídy knìží a Levítù podlé tøíd jejich, jednoho každého podlé povinnosti pøisluhování jeho, knìží a Levíty k obìtem zápalným a pokojným, aby pøisluhovali, a oslavovali i chválili Hospodina v branách vojska jeho.
2Ch 31:3 Též i èástka z statku královského dávána k obìtování zápalù, k zápalùm jitøním i veèerním, též k zápalùm sobotním, a na novmìsíce i na slavnosti výroèní, jakož psáno jest v zákonì Hospodinovì.
2Ch 31:4 Pøikázal také lidu pøebývajícímu v Jeruzalémì, dávati díl knìžím a Levítùm, aby tím ochotnìjší byli v zákonì Hospodinovì.
2Ch 31:5 A jakž vyšel tento rozkaz, snesli synové Izraelští mnoho prvotin obilé, mstu, oleje, ovoce palmového i všech úrod polních, a desátek ze všech vìcí hojný pøinesli.
2Ch 31:6 Synové také Izraelští a Judští, kteøíž bydlili v mìstech Judských, i oni desátky z skotù a bravù, a desátky svaté, posvìcené Hospodinu Bohu svému, snášeli a skládali po hromadách.
2Ch 31:7 Tøetího mìsíce poèali zakládati tìch hromad, a mìsíce sedmého dokonali.
2Ch 31:8 Pøišed pak Ezechiáš s knížaty, a vidouce hromady ty, dobroøeèili Hospodinu a lidu jeho Izraelskému.
2Ch 31:9 I tázal se Ezechiáš knìží a Levítù o tìch hromadách.

2Ch 31:10 Jemuž odpovìdìl Azariáš knìz nejvyšší z domu Sádochova, øka: Jakž poèali tìch obìtí pøinášeti do domu Hospodinova, jedli jsme a nasyceni jsme, a ještì zùstává hojnì; nebo Hospodin požehnal lidu svému, že toho tak mnoho pozùstalo.
2Ch 31:11 Tedy rozkázal Ezechiáš nadìlati špižírní pøi domu Hospodinovu. I nadìlali,
2Ch 31:12 A snášeli tam vìrnì obìti a desátky, i vìci posvìcené, a nad tím byl za správce Konaniáš Levíta, a Simei bratr jeho, druhý.
2Ch 31:13 Jechiel pak a Azaziáš , Nachat a Azael, a Jerimot a Jozabad, Eliel, Izmachiáš, Machat a Benaiáš, pøivzati za úøedníky od Konaniáše a Simei bratra jeho, podlé poruèení Ezechiáše krále, a Azariáše knížete domu Božího.
2Ch 31:14 Chóre pak syn Imny, Levíta, vrátný brány východní, byl nad tím, což dobrovolnì obìtovali Bohu, aby rozdìloval obìti Hospodinovy a vìci svatosvaté.
2Ch 31:15 Jemuž ku pomoci byli Eden, Miniamin, Jesua, Semaiáš, Amariáš a Sechaniáš po mìstech knìžských, muži hodnovìrní, aby rozdìlovali bratøím svým díly, jakž velikému, tak malému,
2Ch 31:16 (Mimo ty, kteøíž z pokolení jejich byli pohlaví mužského, od tøíletých a výše), každému vcházejícímu do domu Hospodinova ku povinnostem denním, podlé úøadù jejich, a podlé služby jich i podlé tøídy jejich,
2Ch 31:17 A tìm, kteøíž poèteni byli v rodinì knìžské po èeledech otcù jejich, i Levítùm, ode dvadcítiletého a výše, podlé služby jich v tøídách jejich,
2Ch 31:18 Též i rodinì jejich, na všecky malièké jich, ženy jejich, syny jejich i dcery jejich, a všemu množství; nebo dovìrnì posvìtili se v svatosti.
2Ch 31:19 Synùm také Aronovým knìžím v pøedmìstích mìst jejich po všech mìstech ti muži, kteøíž zejména zaznamenáni jsou, dávali díly každému pohlaví mužského z knìží i každému z rodiny Levítù.
2Ch 31:20 A tak uèinil Ezechiáš ve všem Judstvu, a èinil, což dobrého, pøímého a pravého jest pøed Hospodinem Bohem svým.
2Ch 31:21 A ve všelikém díle, kteréžkoli zaèal pøi službì domu Božího, a v zákonì i v pøikázaní, hledaje Boha svého, celým srdcem svým to èinil, a š□astnì se mu vedlo.
2Ch 32:1 Po tìch vìcech a stálém naøízení jejich, pøitáh Senacherib král Assyrský, vtrhl do Judstva, a položil se proti mìstùm hrazeným, a uložil jich zdobývati sobì.
2Ch 32:2 Vida pak Ezechiáš, že pøitáhl Senacherib, a že tváø jeho obrácena jest k boji proti Jeruzalému,
2Ch 32:3 Uradil se s knížaty a rytíøi svými, aby zasypali vody studnic, kteréž byly vnì za mìstem. I pomáhali jemu.
2Ch 32:4 Nebo shromáždilo se lidu množství, a zasypali všecky studnice i potok rozvodòující se u prostøed zemì, økouce: Proè pøijdouce králové Assyrští, mají najíti vody tak mnoho?
2Ch 32:5 A posiliv se, vystavìl všecku zed zboøenou, a zopravoval vìže, a vnì zed druhou. Upevnil i Mello mìsta Davidova, k tomu také nadìlal branì velmi mnoho i pavéz.
2Ch 32:6 Zøídil též hejtmany váleèné nad lidem, a shromáždil je k sobì do ulice u brány mìstské, a mluvil jim pøívìtivì, øka:
2Ch 32:7 Posilòte se a zmužile sobì poèínejte, nebojte se, ani strachujte tváøi krále Assyrského, ani všeho množství, kteréž jest s ním; nebo vìtší jest s námi, než s ním.
2Ch 32:8 S ním□ jest rámì èlovìka, s námi pak jest Hospodin Bùh náš, ku pomoci naší a k bojování za nás. I zpolehl lid na slova Ezechiáše krále Judského.
2Ch 32:9 Potom poslal Senacherib král Assyrský služebníky své do Jeruzaléma, (sám pak ležel u Lachis, a všecko království jeho bylo s ním), k Ezechiášovi králi Judskému, i ke všemu lidu Judskému, kterýž byl v Jeruzalémì, øka:
2Ch 32:10 Takto praví Senacherib král Assyrský: V èem vy doufáte, že zùstáváte v ohradì v Jeruzalémì?
2Ch 32:11 Zdaliž Ezechiáš nenavodí vás, aby vás zmoøil hladem a žízní, pravì: Hospodin Bùh náš vytrhne nás z ruky krále Assyrského?
2Ch 32:12 Zdaliž jest sám Ezechiáš nepoboøil výsostí jeho a oltáøù jeho, a pøikázal Judovi a obyvatelùm Jeruzalémským, øka: Pøed jedním oltáøem klanìti se budete, a na nìm kaditi.
2Ch 32:13 Nevíte-liž, co jsem uèinil já i otcové moji všechnìm národùm zemí? Zdaliž jak mohli bohové národù a zemí vytrhnouti zemì své z ruky mé?
2Ch 32:14 Kdo byl mezi všemi bohy národù tìch, kteréž jsou vyplénili otcové moji, kterýž by mohl vytrhnouti lid svùj z ruky mé? Aby pak mohl Bùh váš vytrhnouti vás z ruky mé?
2Ch 32:15 Protož tedy nech□ vás nesvodí Ezechiáš, ani vás namlouvá, aniž mu vìøte. Kdyžtì nemohl žádný bùh všech národù a království vytrhnouti lidu svého z ruky mé, jako i z ruky otcù mých, nadto□ ovšem bohové vaši nevytrhnou vás z ruky mé.
2Ch 32:16 Pøes to ještì mluvili služebníci jeho i proti Hospodinu Bohu, i proti Ezechiášovi služebníku jeho.
2Ch 32:17 Psal také listy, rouhaje se Hospodinu Bohu Izraelskému, a mluvì proti nìmu, øka: Jakož bohové národù zemských nevytrhli lidu svého z ruky mé, tak nevytrhne Bùh Ezechiášùv lidu svého z ruky mé.
2Ch 32:18 Køièeli pak hlasem velikým Židovsky proti lidu Jeruzalémskému, kterýž byl na zdi, aby strach na nì

pustili a pøedìsili je, aby tak vzali mìsto.
2Ch 32:19 A tak mluvili o Bohu Jeruzalémském, jako o jiných bozích národù zemì, dílu rukou lidských.
2Ch 32:20 Tedy modlil se Ezechiáš král, a Izaiáš prorok syn Amosùv z pøíèiny té, a volali k nebi.
2Ch 32:21 I poslal Hospodin andìla, kterýž vyhladil každého udatného i vývodu i kníže v vojštì krále Assyrského, tak že se s hanbou velikou navrátil do zemì své. A když všel do chrámu boha svého, ti, kteøíž vyšli z života jeho, zamordovali ho tam meèem.
2Ch 32:22 A tak vysvobodil Hospodin Ezechiáše a obyvatele Jeruzalémské z ruky Senacheriba krále Assyrského, a z ruky všech, a provázel je všudy vùkol.
2Ch 32:23 Tedy mnozí pøinášeli obìti Hospodinu do Jeruzaléma, ano i dary drahé Ezechiášovi králi Judskému, tak že potom vznešen jest u všech národù.
2Ch 32:24 V tìch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti, i modlil se Hospodinu. Kterýž promluvil k nìmu, a ukázal mu zázrak.
2Ch 32:25 Ale Ezechiáš nebyl vdìèen dobrodiní sobì uèinìného, nebo pozdvihlo se srdce jeho. Proèež povstala proti nìmu prchlivost, i proti Judovi a Jeruzalému.
2Ch 32:26 Ale když se pokoøil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce svého i s obyvateli Jeruzalémskými, nepøišla na nì prchlivost Hospodinova za dnù Ezechiášových.
2Ch 32:27 Mìl pak Ezechiáš bohatství a slávu velmi velikou; nebo nashromáždil sobì pokladù støíbra a zlata i kamení drahého a vonných vìcí, i pavéz i všelijakých klénotù.
2Ch 32:28 A mìl špižírny pro úrody obilí, mstu, oleje, i stáje pro všeliká hovada a chlévy pro dobytek.
2Ch 32:29 Mìsta také zdìlal sobì, a mìl bravù a skotù množství; nebo Bùh dal jemu zboží náramnì veliké.
2Ch 32:30 Tentýž Ezechiáš zasypal tok vody Gihonu hoøejší, a pøímo vedl jej dolù k západní straně mìsta Davidova, a š□astnì se vedlo Ezechiášovi ve všech skutcích jeho.
2Ch 32:31 Toliko pøi poselství knížat Babylonských poslaných k nìmu, aby se vyptali na zázrak, kterýž se byl stal v zemi, opustil ho Bùh, aby ho zkusil, aby známé bylo všecko, co bylo v srdci jeho.
2Ch 32:32 Jiné pak vìci Ezechiášovy i pobožnost jeho zapsány jsou v proroctví Izaiáše proroka syna Amosova, a v knize o králích Judských a Izraelských.
2Ch 32:33 I usnul Ezechiáš s otci svými, a pochovali jej výše nad hroby potomkù Davidových, a uèinili jemu poctivost pøi smrti jeho všecken Juda i obyvatelé Jeruzalémští. A kraloval Manasses syn jeho místo nìho.
2Ch 33:1 Ve dvanácti letech byl Manasses, když poèal kralovati, a padesáte pìt let kraloval v Jeruzalémì.
2Ch 33:2 Èinil pak to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, vedlé ohavností tìch národù, kteréž Hospodin vyhnal pøed syny Izraelskými.
2Ch 33:3 Nebo vzdìlal zase výsosti, kteréž byl rozboøil Ezechiáš otec jeho, a vystavìl oltáøe Bálùm, a vysadil háje, a klanìje se všemu vojsku nebeskému, sloužil jim.
2Ch 33:4 Vzdìlal také oltáøe v domì Hospodinovì, o nìmž byl øekl Hospodin: V Jeruzalémì bude jméno mé na vìky.
2Ch 33:5 Vzdìlal, pravím, oltáøe všemu vojsku nebeskému ve dvou síních domu Hospodinova.
2Ch 33:6 Pøesto dal provoditi syny své skrze oheò v údolí Benhinnom, a šetøil èasu, s hadaèstvím a s kouzly se obíral, a naøídil zaklinaèe a èarodìjníky, a mnoho zlého páchal pøed oèima Hospodinovýma, popouzeje ho.
2Ch 33:7 Postavil také obraz rytý, kterýž byl udìlal, v domì Božím, o kterémž byl øekl Bùh Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domì tomto a v Jeruzalémì, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, oslavím jméno své na vìky.
2Ch 33:8 Aniž více pohnu nohou lidu Izraelského z zemì, kterouž jsem oddìlil otcùm vašim, jen toliko budou-li šetøiti, aby plnili všecko to, což jsem jim pøikázal, všecken zákon, ustanovení a soudy skrze Mojžíše vydané.
2Ch 33:9 Ale Manasses uvedl v blud Judské i obyvatele Jeruzalémské, tak že èinili horší vìci nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin pøed tváøí synù Izraelských.
2Ch 33:10 A aèkoli mluvil Hospodin k Manassesovi a k lidu jeho, oni však nepozorovali.
2Ch 33:11 Proèež pøivedl na nì Hospodin hejtmany vojska krále Assyrského, kteøíž jali Manassesa v trní, a svázavše ho dvìma øetìzy ocelivými, dovedli jej do Babylona.
2Ch 33:12 Tam pak jsa sevøín, modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi pøed oblíèejem Boha otcù svých,
2Ch 33:13 A modlil se jemu. I naklonil se k nìmu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem.
2Ch 33:14 A potom vystavìl zed zevnitøní mìsta Davidova k západní straně Gihonu potoku, až kudy se chodí k bránì rybné, a obehnal Ofel, a vyhnal ji velmi vysoko. Rozsadil také hejtmany vojska po všech mìstech hrazených v Judstvu.
2Ch 33:15 Vymetal také bohy cizí a rytinu z domu Hospodinova, a všecky oltáøe, kterýchž byl nadìlal na hoøe domu Hospodinova i v Jeruzalémì, a vyházel za mìsto.
2Ch 33:16 Opravil zase i oltáø Hospodinùv, a obìtoval na nìm obìti pokojné a díkèinìní, a pøikázal Judským, aby sloužili Hospodinu Bohu Izraelskému.

2Ch 33:17 A však vždy ještì lid obìtoval na výsostech, ale toliko Hospodinu Bohu svému.
2Ch 33:18 Jiné pak vìci Manassesovy, i modlitba jeho k Bohu jeho, a slova prorokù, kteøíž mluvívali k nìmu ve jménu Hospodina Boha Izraelského, to vše zapsáno v knize o králích Izraelských.
2Ch 33:19 Modlitba pak jeho i to, že vyslyšán jest, a každý høích jeho, i pøestoupení jeho, i místa, na kterýchž byl postavil výsosti, a zdìlal háje a rytiny, ještì prvé než se pokoøil, to vše zapsáno jest v knihách Chozai.
2Ch 33:20 I usnul Manasses s otci svými, a pochovali jej v domì jeho, a kraloval Amon syn jeho místo nìho.
2Ch 33:21 Ve dvamecítma letech byl Amon, když poèal kralovati, a dvì létì kraloval v Jeruzalémì.
2Ch 33:22 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, tak jako byl èinil Manasses otec jeho; nebo všechnìm rytinám, kterýchž byl nadìlal Manasses otec jeho, obìtoval Amon a sloužil jim.
2Ch 33:23 Aniž se ponížil pøed Hospodinem, jako se ponížil Manasses otec jeho, nýbrž on Amon mnohem více høešil.
2Ch 33:24 Spuntovali se pak proti nìmu služebníci jeho, a zamordovali jej v domì jeho.
2Ch 33:25 Tedy pobil lid zemì všecky ty, kteøíž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid zemì krále Joziáše syna jeho místo nìho.
2Ch 34:1 V osmi letech byl Joziáš, když kralovati poèal, a kraloval jedno a tøidceti let v Jeruzalémì.
2Ch 34:2 Ten èinil to, což jest pravého pøed oèima Hospodinovýma, chodì po cestách Davida otce svého, a neuchýlil se na pravo ani na levo.
2Ch 34:3 Léta zajisté osmého kralování svého, když ještì mládenèek byl, poèal hledati Boha Davida otce svého, dvanáctého pak léta poèal vyèiš□ovati Judy a Jeruzaléma od výsostí, hájù, rytin a slitin.
2Ch 34:4 Nebo u pøítomnosti jeho rozboøili oltáøe Bálù, i obrazy sluneèné, kteøíž byli na nich, zpodtínal. Též i háje a rytiny, i slitiny zdrobil a setøel, a rozsypal po hrobích tìch, kteøíž jim obìtovávali.
2Ch 34:5 Kosti pak knìží popálil na oltáøích jejich, a vyèistil Judu a Jeruzalém,
2Ch 34:6 Též i mìsta v pokolení Manasses, Efraim a Simeon, až i Neftalím i pustiny jejich vùkol.
2Ch 34:7 A tak zkazil oltáøe a háje, a rytiny stroskotal na kusy, a všecky obrazy sluneèné vysekal po vší zemi Izraelské. Potom navrátil se do Jeruzaléma.
2Ch 34:8 Léta pak osmnáctého kralování svého, když vyèistil zemi a dùm Boží, poslal Safana syna Azaliášova, a Maaseiáše úøedníka mìsta, aJoacha syna Joachazova kanclíøe, aby opraven byl dùm Hospodina Boha jeho.
2Ch 34:9 Kteøíž pøišedše k Helkiášovi knìzi nejvyššímu, dali peníze snesené do domu Božího, kteréž byli Levítové vrátní vybrali od Manassesa a Efraima, i ode všech ostatkù Izraelských, i od všeho Judy a Beniamina, a navrátili se do Jeruzaléma.
2Ch 34:10 Dali je pak v ruce správcù toho díla, kteøíž pøedstaveni byli nad domem Hospodinovým, a ti vydávali je dìlníkùm, jenž dìlali v domì Hospodinovì, opravujíce a utvrzujíce jej.
2Ch 34:11 I dali tesaøùm a stavitelùm, aby najednali kamení tesaného, a døíví k vazbám i k trámùm domù, kteréž byli zboøili králové Judští.
2Ch 34:12 Muži pak ti vìrnì se mìli pøi té práci, nad nimiž ustanoveni Jachat a Abdiáš Levítové z synù Merari, Zachariáš a Mesullam z synù Kahat, aby s pilností pøídrželi k práci. A z tìch Levítù každý umìl hráti na nástroje muzické.
2Ch 34:13 Ale nad nosièi, i kteøíž pøídrželi dìlníky ke všeliké práci, byli z Levítù písaøi, úøedníci a vrátní.
2Ch 34:14 A když vynášeli peníze, kteréž byli sneseny do domu Hospodinova, našel Helkiáš knìz knihu zákona Hospodinova vydaného skrze Mojžíše.
2Ch 34:15 I øekl Helkiáš k Safanovi písaøi: Knihu zákona nalezl jsem v domì Hospodinovì. I dal Helkiáš tu knihu Safanovi.
2Ch 34:16 Safan pak pøinesl tu knihu králi, a pøi tom jemu oznámil, øka: Všecko, cožkoli bylo poruèeno služebníkùm tvým, dìlají.
2Ch 34:17 Nebo sebravše peníze, což se jich koli nalezlo v domì Hospodinovì, vydali je v ruce úøedníkùm a dìlníkùm.
2Ch 34:18 Oznámil také Safan písaø králi, øka: Knihu mi dal Helkiáš knìz. I èetl v ní Safan pøed králem.
2Ch 34:19 Proèež když slyšel král slova zákona, roztrhl roucho své.
2Ch 34:20 A rozkázal král Helkiášovi, též Achikamovi synu Safanovu, a Abdonovi synu Míchovu, a Safanovi písaøi, a Asaiášovi služebníku královskému, øka:
2Ch 34:21 Jdìte, poraïte se s Hospodinem o mne i o pozùstalý lid Izraelský a Judský, z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hnìv Hospodinùv, kterýž jest vylit na nás, proto že neostøíhali otcové naši slova Hospodinova, aby èinili všecko, což psáno jest v knize této.
2Ch 34:22 Tedy šli, Helkiáš a kteøíž byli pøi králi, k Chuldì prorokyni, manželce Salluma syna Tekue, syna Chasrova, strážného nad rouchem, nebo bydlila v Jeruzalémì na druhé stranì, a mluvili k ní ty vìci.
2Ch 34:23 Kteráž øekla jim: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Povìzte muži tomu, kterýž poslal vás ke mnì,
2Ch 34:24 Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé vìci na toto místo a na obyvatele jeho, všecka zloøeèení napsaná v knize té, kterouž èetli pøed králem Judským,
2Ch 34:25 Proto že opustili mne a kadili bohùm cizím, aby mne popouzeli všemi skutky rukou svých. Z té

pøíèiny vylita bude prchlivost má na toto místo, aniž bude uhašena.
2Ch 34:26 Králi pak Judskému, kterýž poslal vás, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský o slovích tìch, kteráž jsi slyšel:
2Ch 34:27 Ponìvadž obmìkèeno jest srdce tvé, a ponížil jsi se pøed tváøí Boží, když slyšel slova jeho proti místu tomuto a proti obyvatelùm jeho, a ponižuje se pøede mnou, roztrhl jsi roucho své, a plakals pøede mnou, i já vyslyšel jsem tì, praví Hospodin.
2Ch 34:28 Aj, já pøipojím tì k otcùm tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby nevidìly oèi tvé nièeho z toho zlého, kteréž já uvedu na místo toto a na obyvatele jeho. I oznámili králi tu øeè.
2Ch 34:29 Tedy poslav král, shromáždil všecky starší Judské a Jeruzalémské.
2Ch 34:30 A vstoupil král do domu Hospodinova, a všickni muži Judští i obyvatelé Jeruzalémští, knìží, Levítové a všecken lid od velikého až do malého, i èetl, aby všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domì Hospodinovì.
2Ch 34:31 Potom stoje král na místì svém, uèinil smlouvu pøed Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostøíhati pøikázaní jeho i svìdectví jeho a ustanovení jeho z celého srdce svého a ze vší duše své, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou v té knize zapsána.
2Ch 34:32 I rozkázal, aby k témuž každý stál, kdož by koli nalezen byl v Jeruzalémì a v Beniaminovi. I èinili obyvatelé Jeruzalémští podlé smlouvy Boží, Boha otcù svých.
2Ch 34:33 Tehdáž také vyprázdnil Joziáš všecky ohavnosti ze všech zemí synù Izraelských, a pøidržel všecky, kteøížkoli byli v Izraeli, k tomu, aby sloužili Hospodinu Bohu svému. Po všecky dny jeho neodstoupili od následování Hospodina Boha otcù svých.
2Ch 35:1 Slavil také Joziáš v Jeruzalémì velikunoc Hospodinu, a zabili beránka velikonoèního èternáctého dne mìsíce prvního.
2Ch 35:2 A postaviv knìží v strážech jejich, utvrdil je v pøisluhování domu Hospodinova.
2Ch 35:3 I øekl Levítùm, kteøíž pøipravovali za všecken lid Izraelský vìci svaté Hospodinu: Vneste truhlu svatosti do domu, kterýž ustavìl Šalomoun syn Davidùv, král Izraelský. Nebude vám bøemenem na ramenou. A tak nyní služte Hospodinu Bohu svému a lidu jeho Izraelskému.
2Ch 35:4 A pøipravte se po èeledech otcù svých, po tøídách svých, tak jakž naøídil David král Izraelský, a podlé naøízení Šalomouna syna jeho.
2Ch 35:5 A stùjte v svatyni podlé rozdílu èeledí otcovských, bratøí národu svého, a podlé rozdìlení každé èeledi otcovské Levítù.
2Ch 35:6 A tak zabíte beránka, a posvìte se, a pøipravte bratøím svým, chovajíce se vedlé slova Hospodinova vydaného skrze Mojžíše.
2Ch 35:7 Daroval pak Joziáš všemu množství z stáda beránkù a kozelcù, vše k obìtem velikonoèním, podlé toho všeho, jakž postaèovalo, v poètu tøidcet tisícù, a skotù tøi tisíce, to vše z statku královského.
2Ch 35:8 Knížata jeho také k lidu, knìžím i Levítùm štìdøe se ukázali: Helkiáš, Zachariáš a Jechiel, pøední v domì Božím, dali knìžím k obìtem velikonoèním dva tisíce a šest set bravù a skotù tøi sta.
2Ch 35:9 Konaniáš pak s Semaiášem a Natanaelem bratøími svými, též Chasabiáš, Jehiel, Jozabad, pøední z Levítù, darovali jiným Levítùm k obìtem velikonoèním pìt tisíc bravù a skotù pìt set.
2Ch 35:10 A když pøipraveno bylo všecko k službì, stáli knìží na místì svém, a Levítové v tøídách svých, podlé rozkazu královského.
2Ch 35:11 I zabíjeli beránky velikonoèní, knìží pak kropili krví, berouce z rukou jejich, a Levítové vytahovali z koží.
2Ch 35:12 Tedy oddìlili zápal, aby dali lidu podlé rozdìlení domù èeledí otcovských, tak aby obìtováno bylo Hospodinu, jakž psáno jest v knize Mojžíšovì. Tolikéž i s voly uèinili.
2Ch 35:13 I pekli beránky velikonoèní ohnìm podlé obyèeje, ale jiné vìci posvìcené vaøili v hrncích, v kotlících a v pánvicích, a rozdávali rychle všemu lidu.
2Ch 35:14 Potom pak pøipravili sobì a knìžím. Nebo knìží, synové Aronovi, zápaly a tuky až do noci obìtovali, protož Levítové pøipravili sobì i knìžím, synùm Aronovým.
2Ch 35:15 Též i zpìváci, synové Azafovi, stáli na místì svém podlé rozkázaní Davidova Azafovi, Hémanovi i Jedutunovi, proroku královskému, vydaného. Vrátní také pøi jedné každé bránì nemìli odcházeti od své povinnosti, proèež bratøí jejich Levítové jiní strojili jim.
2Ch 35:16 A tak nastrojena byla všecka služba Hospodinova v ten den, v slavení hodu beránka a obìtování obìti zápalné na oltáøi Hospodinovu, podlé rozkázaní krále Joziáše.
2Ch 35:17 I slavili synové Izraelští, což se jich našlo, hod beránka v ten èas a slavnost pøesnic za sedm dní.
2Ch 35:18 Nebyla pak slavena velikanoc té podobná v Izraeli ode dnù Samuele proroka, aniž který z králù Izraelských slavil hodu beránka podobného tomu, kterýž slavil Joziáš s knìžími a Levíty, i se vším lidem Judským a Izraelským, což se ho našlo, i s obyvateli Jeruzalémskými.
2Ch 35:19 Osmnáctého léta kralování Joziášova slaven byl ten hod beránka.
2Ch 35:20 Potom po všem, když již spravil Joziáš dùm Boží, pøitáhl Nécho král Egyptský, aby bojoval proti

Charkemis podlé Eufraten, Joziáš pak vytáhl proti nìmu.
2Ch 35:21 Kterýž aè poslal k nìmu posly, øka: Já nic nemám s tebou èiniti, králi Judský. Ne proti tobì, slyš ty, dnes táhnu, ale proti domu, kterýž se mnou bojuje, kamž mi rozkázal Bùh, abych pospíšil. Nebojuj s Bohem, kterýž se mnou jest, a tì neshladí:
2Ch 35:22 Joziáš však neodvrátil tváøi své od nìho, ale aby bojoval s ním, zmìnil odìv svùj, aniž uposlechl slov Néchových, pošlých z úst Božích. A tak pøitáhl, aby se s ním potýkal na poli Mageddo.
2Ch 35:23 I postøelili støelci krále Joziáše. Tedy øekl král služebníkùm svým: Odvezte mne, nebo jsem velmi nemocen.
2Ch 35:24 Takž pøenesli jej služebníci jeho z toho vozu, a vložili ho na druhý vùz, kterýž mìl, a dovezli jej do Jeruzaléma. I umøel a pochován jest v hrobích otcù svých. I plakal všecken Juda a Jeruzalém nad Joziášem.
2Ch 35:25 Naøíkal také i Jeremiáš nad Joziášem, a zpívávali všickni zpìváci a zpìvakynì v naøíkáních svých o Joziášovi až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyèej Izraeli. A ta jsou zapsána v pláèi Jeremiášovu.
2Ch 35:26 Jiné pak vìci Joziášovy, i pobožnost jeho, jakž napsáno jest v zákonì Hospodinovì,
2Ch 35:27 I skutkové jeho první i poslední, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských.
2Ch 36:1 Tedy vzal lid zemì Joachaza syna Joziášova, a ustanovili ho králem na místì otce jeho v Jeruzalémì.
2Ch 36:2 Ve tøimecítma letech byl Joachaz, když poèal kralovati, a tøi mìsíce kraloval v Jeruzalémì.
2Ch 36:3 Nebo vzal jej král Egyptský z Jeruzaléma, a uložil na zemi pokutu sto centnéøù støíbra a centnéø zlata.
2Ch 36:4 A ustanovil král Egyptský Eliakima bratra jeho nad Judou a Jeruzalémem za krále, a promìnil mu jméno jeho, aby sloul Joakim. Joachaza pak bratra jeho vzal Nécho, a zavedl ho do Egypta.
2Ch 36:5 V pìtmecítma letech byl Joakim, když poèal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémì. A když èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodina Boha svého,
2Ch 36:6 Pøitáhl proti nìmu Nabuchodonozor král Babylonský, a svázal jej øetìzy ocelivými, aby jej zavedl do Babylona.
2Ch 36:7 Nádoby také domu Hospodinova zavezl Nabuchodonozor do Babylona, a dal je do chrámu svého v Babylonì.
2Ch 36:8 Jiné pak vìci Joakimovy i ohavnosti jeho, kteréž páchal, i což se nalézalo pøi nìm, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských. I kraloval Joachin syn jeho místo nìho.
2Ch 36:9 V osmi letech byl Joachin, když kralovati poèal, a kraloval tøi mìsíce a deset dní v Jeruzalémì, a èinil to, což bylo zlého pøed oèima Hospodinovýma.
2Ch 36:10 Potom pak po roce poslal král Nabuchodonozor, a dal ho zavésti do Babylona s klénoty domu Hospodinova, a ustanovil králem Sedechiáše, pøíbuzného jeho, nad Judou a Jeruzalémem.
2Ch 36:11 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když poèal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémì.
2Ch 36:12 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodina Boha svého, aniž se pokoøil pøed Jeremiášem prorokem mluvícím øeè Hospodinovu.
2Ch 36:13 Nýbrž i Nabuchodonozorovi králi se zprotivil, jenž ho byl pøísahou zavázal skrze Boha, a zatvrdiv šíji svou, urputnì uložil v srdci svém, aby se nenavracoval k Hospodinu Bohu Izraelskému.
2Ch 36:14 Ano i všecka knížata, knìží i lid v mnohá pøestoupení se vydali, podlé všech ohavností pohanských, a poškvrnili domu Hospodinova, jehož byl posvìtil v Jeruzalémì.
2Ch 36:15 A když posílal Hospodin Bùh otcù jejich k nim posly své, ráno vstávaje a posílaje, proto že se pøívìtivì mìl k lidu svému a k pøíbytku svému:
2Ch 36:16 Posmívali se poslùm Božím, a pohrdali slovy jeho, a za svùdce mìli proroky jeho, až se rozpálila prchlivost Hospodinova na lid jeho, tak aby nebylo žádného uléèení.
2Ch 36:17 I pøivedl na nì krále Kaldejského, kterýž zmordoval mládence jejich meèem v domì svatynì jejich, a neodpustil mládenci ani pannì, starci ani kmeti. Všecky dal v ruku jeho.
2Ch 36:18 K tomu i všecky nádoby domu Božího, veliké i malé, i poklady domu Hospodinova, i poklady královské i knížat jeho, všecko zavezl do Babylona.
2Ch 36:19 A vypálili dùm Boží, a zboøili zed Jeruzalémskou, též i všecky paláce v nìm popálili, ano i všelijaké klénoty drahé v nìm zkazili.
2Ch 36:20 A což jich pozùstalo po meèi, to pøevedl do Babylona, a byli služebníci jeho i synù jeho, dokudž nekraloval král Perský,
2Ch 36:21 Aby se naplnila øeè Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, dokudž zemì nevykonala sobot svých; po všecky dny, pokudž byla pustá, odpoèívala, až se vyplnilo sedmdesáte let.
2Ch 36:22 Potom léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila øeè Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského. Kterýž dal provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, øka:
2Ch 36:23 Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království zemì dal mi Hospodin Bùh nebeský, a ten mi poruèil, abych mu vystavìl dùm v Jeruzalémì, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, Hospodin Bùh jeho budiž s ním, a a jde.

Ezr 1:1 Léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila øeè Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského, aby dal provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, øka:
Ezr 1:2 Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království zemì dal mi Hospodin Bùh nebeský, a on mi poruèil, abych mu vystavìl dùm v Jeruzalémì, kterýž jest v Judstvu.
Ezr 1:3 Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bùh jeho s ním, a necha jde do Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví dùm Hospodina Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémì.
Ezr 1:4 Kdož by pak zùstal na kterémkoli místì, kdež jest pohostinu, lidé místa toho a mu pomohou støíbrem a zlatem, statkem i hovady, mimo obìti dobrovolné k domu Božímu, kterýž jest v Jeruzalémì.
Ezr 1:5 I povstali pøední z èeledí otcù z pokolení Judova a Beniaminova, knìží také a Levítové i každý, èíhož ducha vzbudil Bùh, aby šli k stavení domu Hospodinova, kterýž jest v Jeruzalémì.
Ezr 1:6 Jimž všickni ti, kteøíž bydlili okolo nich, pomáhali nádobami støíbrnými a zlatými, statkem i hovady, a vìcmi drahými, mimo všecko, což dobrovolnì obìtováno bylo.
Ezr 1:7 Král také Cýrus vydal nádoby domu Hospodinova, kteréž byl pobral Nabuchodonozor z Jeruzaléma, a dal je byl do domu Boha svého.
Ezr 1:8 Vydal je pak Cýrus král Perský skrze Mitridata správce nad poklady, kterýž je vyètl Sesbazarovi knížeti Judskému.
Ezr 1:9 A tento jest poèet jejich: Medenic zlatých tøidceti, medenic støíbrných tisíc, nožù devìtmecítma.
Ezr 1:10 Koflíkù zlatých tøidceti, koflíkù støíbrných prostìjších ètyøi sta a deset, nádob jiných na tisíce.
Ezr 1:11 Všech nádob zlatých i støíbrných pìt tisíc a ètyøi sta. Všecko to odnesl Sesbazar, když se stìhoval lid zajatý z Babylona do Jeruzaléma.
Ezr 2:1 Tito pak jsou lidé té krajiny, kteøíž se z zajetí a pøestìhování toho brali, jakž je byl pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský do Babylona, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do mìsta svého,
Ezr 2:2 Kteøíž pøišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Saraiášem, Reelaiášem, Mardocheem, Bilsanem, Misparem, Bigvajem, Rechumem a Baanou. Poèet mužù z lidu Izraelského:
Ezr 2:3 Synù Farosových dva tisíce, sto sedmdesáte dva.
Ezr 2:4 Synù Sefatiášových tøi sta sedmdesáte dva.
Ezr 2:5 Synù Arachových sedm set sedmdesát pìt.
Ezr 2:6 Synù Pachat Moábových, synù Jesue a Joábových dva tisíce, osm set a dvanácte.
Ezr 2:7 Synù Elamových tisíc, dvì stì padesáte ètyøi.
Ezr 2:8 Synù Zattuových devìt set ètyøidceti pìt.
Ezr 2:9 Synù Zakkai sedm set a šedesát.
Ezr 2:10 Synù Báni šest set ètyøidceti dva.
Ezr 2:11 Synù Bebai šest set tøimecítma.
Ezr 2:12 Synù Azgadových tisíc, dvì stì dvamecítma.
Ezr 2:13 Synù Adonikamových šest set šedesáte šest.
Ezr 2:14 Synù Bigvai dva tisíce, padesáte šest.
Ezr 2:15 Synù Adinových ètyøi sta padesáte ètyøi.
Ezr 2:16 Synù Aterových z Ezechiáše devadesát osm.
Ezr 2:17 Synù Bezai tøi sta tøimecítma.
Ezr 2:18 Synù Jorahových sto a dvanácte.
Ezr 2:19 Synù Chasumových dvì stì tøimecítma.
Ezr 2:20 Synù Gibbarových devadesáte pìt.
Ezr 2:21 Synù Betlémských sto tøimecítma.
Ezr 2:22 Mužù Netofatských padesáte šest.
Ezr 2:23 Mužù Anatotských sto osmmecítma.
Ezr 2:24 Synù Azmavetských ètyøidceti dva.
Ezr 2:25 Synù Kariatarimských, Kafirských a Berotských sedm set ètyøidceti a tøi.
Ezr 2:26 Synù Ráma a Gabaa šest set jedenmecítma.
Ezr 2:27 Mužù Michmas sto dvamecítma.
Ezr 2:28 Mužù z Bethel a Hai dvì stì tøimecítma.
Ezr 2:29 Synù z Nébo padesáte dva.
Ezr 2:30 Synù Magbisových sto padesáte šest.
Ezr 2:31 Synù Elama druhého tisíc, dvì stì padesáte ètyøi.
Ezr 2:32 Synù Charimových tøi sta dvadceti.
Ezr 2:33 Synù Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadceti pìt.
Ezr 2:34 Synù Jerecho tøi sta ètyøidceti pìt.
Ezr 2:35 Synù Senaa tøi tisíce, šest set a tøidceti.
Ezr 2:36 Knìží, synù Jedaiášových z domu Jesua, devìt set sedmdesáte tøi.

Ezr 2:37 Synù Immerových tisíc, padesáte dva.
Ezr 2:38 Synù Paschurových tisíc, dvì stì ètyøidceti sedm.
Ezr 2:39 Synù Charimových tisíc a sedmnácte.
Ezr 2:40 Levítù, synù Jesua a Kadmiele, synù Hodaviášových, sedmdesáte ètyøi.
Ezr 2:41 Zpìvákù, synù Azafových, sto dvadceti osm.
Ezr 2:42 Synù vrátných, synù Sallumových, synù Aterových, synù Talmonových, synù Akkubových, synù Chatita, synù Sobai, všech sto tøidceti devìt.
Ezr 2:43 Netinejských, synù Zicha, synù Chasufa, synù Tabbaot,
Ezr 2:44 Synù Keros, synù Siaha, synù Fádon,
Ezr 2:45 Synù Lebana, synù Chagaba, synù Akkub,
Ezr 2:46 Synù Chagab, synù Samlai, synù Chanan,
Ezr 2:47 Synù Giddel, synù Gachar, synù Reaia,
Ezr 2:48 Synù Rezin, synù Nekoda, synù Gazam,
Ezr 2:49 Synù Uza, synù Paseach, synù Besai,
Ezr 2:50 Synù Asna, synù Meunim, synù Nefusim,
Ezr 2:51 Synù Bakbuk, synù Chakufa, synù Charchur,
Ezr 2:52 Synù Bazlut, synù Mechida, synù Charsa,
Ezr 2:53 Synù Barkos, synù Sisera, synù Tamach,
Ezr 2:54 Synù Neziach, synù Chatifa,
Ezr 2:55 Synù služebníkù Šalomounových, synù Sotai, synù Soferet, synù Feruda,
Ezr 2:56 Synù Jaala, synù Darkon, synù Giddel,
Ezr 2:57 Synù Sefatiášových, synù Chattil, synù Pocheret Hazebaim, synù Ami,
Ezr 2:58 Všech Netinejských a synù služebníkù Šalomounových tøi sta devadesáte dva.
Ezr 2:59 Tito také byli, kteøíž šli z Telmelach, Telcharsa, Cherub, Addan a Immer, ale nemohli ukázati domu otcù svých a semene svého, že by z Izraele byli:
Ezr 2:60 Synù Delaiášových, synù Tobiášových, synù Nekodových šest set padesáte dva.
Ezr 2:61 A z synù knìžských synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai, kterýž pojav sobì ze dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejich.
Ezr 2:62 Ti vyhledávali zapsání o sobì, chtíce prokázati rod svùj, ale nenašlo se. Protož zbaveni jsou knìžství.
Ezr 2:63 A zapovìdìl jim Tirsata, aby nejedli z vìcí svatosvatých, dokudž by nestál knìz s urim a thumim.
Ezr 2:64 Všeho toho shromáždìní pospolu ètyøidceti a dva tisíce, tøi sta šedesáte,
Ezr 2:65 Kromì služebníkù jejich, a dìvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tøi sta tøidceti sedm. A mezi nimi bylo zpìvákù a zpìvakyní dvì stì.
Ezr 2:66 Koní jejich sedm set tøidceti šest, mezkù jejich dvì stì ètyøidceti pìt.
Ezr 2:67 Velbloudù jejich ètyøi sta tøidceti pìt, oslù šest tisíc, sedm set a dvadceti.
Ezr 2:68 Z knížat pak èeledí otcovských, nìkteøí, když pøišli k domu Hospodinovu, kterýž byl v Jeruzalémì, dobrovolnì se oddavše, aby stavìli dùm Boží na gruntech jeho,
Ezr 2:69 Vedlé možnosti své dali náklad k dílu: Zlata jeden a šedesáte tisíc drachem, støíbra pak pìt tisíc liber, a sukní knìžských sto.
Ezr 2:70 A tak osadili se knìží i Levítové a nìkteøí z lidu, i zpìváci i vrátní a Netinejští v mìstech svých, i všecken Izrael v mìstech svých.
Ezr 3:1 Když pak nastal mìsíc sedmý, a byli synové Izraelští v mìstech, shromáždil se lid jednomyslnì do Jeruzaléma.
Ezr 3:2 Tedy vstav Jesua syn Jozadakùv s bratøími svými knìžími, a Zorobábel syn Salatielùv s bratøími svými, vzdìlali oltáø Boha Izraelského, aby obìtovali na nìm obìti zápalné, jakož psáno jest v zákonì Mojžíše muže Božího.
Ezr 3:3 A když postavili oltáø ten na základích jeho, aèkoli se obávali národù jiných zemí, však obìtovali na nìm obìti zápalné Hospodinu, obìti zápalné ráno i veèer.
Ezr 3:4 Drželi také slavnost stánkù, jakož psáno jest, obìtujíce zápal na každý den, vedlé poètu a vedlé obyèeje každého dne,
Ezr 3:5 A potom obìt zápalnou ustavièenou, i na novmìsíce i na každou slavnost Hospodinu posvìcenou, i od každého dobrovolnì obìtujícího dobrovolnou obìt Hospodinu.
Ezr 3:6 Od prvního dne toho mìsíce sedmého poèali obìtovati zápalù Hospodinu, aèkoli chrám Hospodinùv ještì nebyl založen.
Ezr 3:7 I dali peníze kameníkùm a øemeslníkùm, též potravy a nápoje i oleje Sidonským a Tyrským, aby vezli døíví cedrové z Libánu k moøi Joppen, podlé povolení jim Cýra krále Perského.
Ezr 3:8 Léta pak druhého po jejich se navrácení k domu Božímu do Jeruzaléma, mìsíce druhého, zaèali Zorobábel syn Salatielùv, a Jesua syn Jozadakùv, i jiní bratøí jejich knìží a Levítové a všickni, kteøíž byli pøišli z toho zajetí do Jeruzaléma, a ustanovili Levíty od dvadcítiletých a výše, aby pøihlédali k dílu domu Hospodinova.

Ezr 3:9 A tak postaven jest Jesua, synové jeho i bratøí jeho, Kadmiel i synové jeho, synové Judovi spolu, aby pøihlédali k dílu pøi domì Božím, potomci Chenadadovi, synové jejich i bratøí jejich Levítové.
Ezr 3:10 A když zakládali grunty stavitelé chrámu Hospodinova, postavili knìží zobláèené s trubami, a Levíty, syny Azafovy s cymbály, aby chválili Hospodina vedlé naøízení Davida krále Izraelského.
Ezr 3:11 I prozpìvovali jedni po druhých, chválíce a oslavujíce Hospodina, nebo dobrý jest, a že na vìky trvá milosrdenství jeho nad Izraelem. Všecken také lid prokøikoval hlasem velikým, chválíce Hospodina, proto že založen byl dùm Hospodinùv.
Ezr 3:12 Mnozí pak z knìží a z Levítù i z knížat èeledí otcovských, starci, kteøíž byli vidìli prvnìjší dùm, když zakládali tento dùm pøed oèima jejich, plakali hlasem velikým. Mnozí nazpìt prokøikovali s radostí hlasem velikým,
Ezr 3:13 Tak že lid nemohl rozeznati hlasu prokøikování radostného od hlasu plaèícího lidu; nebo lid ten prokøikoval hlasem velikým, a hlas ten slyšán byl daleko.
Ezr 4:1 Uslyšavše pak nepøátelé Judovi a Beniaminovi, že by ti, kteøíž pøestìhováni byli, stavìli chrám Hospodinu Bohu Izraelskému,
Ezr 4:2 Pøistoupili k Zorobábelovi a k knížatùm èeledí otcovských, a øekli jim: Budeme s vámi stavìti; nebo jako i vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i obìti obìtujeme ode dnù Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem uvedl.
Ezr 4:3 Tedy øekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata èeledí otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží stavìti dùm Bohu našemu; nebo my sami stavìti budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž pøikázal nám král Cýrus, král Perský.
Ezr 4:4 A však lid té krajiny zemdléval ruce lidu Judského, a odhrožovali je, aby nestavìli.
Ezr 4:5 Anobrž i najímali proti nim rádce, aby rušili rady jejich, po všecky dny Cýra krále Perského, až do kralování Daria krále Perského.
Ezr 4:6 Nebo když kraloval Asverus, pøi zaèátku kralování jeho sepsali žalobu proti obyvatelùm Judským a Jeruzalémským.
Ezr 4:7 (Tak jako za dnù Artaxerxa psal Bislam, Mitridates, Tabel a jiní tovaryši jeho k Artaxerxovi králi Perskému.) Písmo pak listu toho psáno bylo Syrsky, i vykládáno Syrsky.
Ezr 4:8 Rechum totiž kancléø a Simsai písaø napsali jeden list proti Jeruzalému Artaxerxovi králi, takový:
Ezr 4:9 Rechum kancléø a Simsai písaø i jiní tovaryši jejich, Dinaištì a Afarsatchaištì, Tarpelaištì, Afarzaištì, Arkevaištì, Babylonštì, Susanechaištì, Dehavejštì a Elmaištì,
Ezr 4:10 I jiní národové, kteréž byl pøevedl Asnapar veliký a slavný, a rozsadil v mìstech Samaøských, a jiní za øekou, i Cheenetští,
Ezr 4:11 (Tento jest pøípis listu, kterýž poslali k Artaxerxovi králi), služebníci tvoji, lidé za øekou a Cheenetští.
Ezr 4:12 Známo buï králi, že Židé, kteøíž se vrátili od tebe, pøišedše k nám do Jeruzaléma, mìsto odporné a škodlivé stavìjí, i zdi dìlají, a základy spojují.
Ezr 4:13 Protož nyní buï vìdomo králi, bude-li to mìsto vystaveno, a zdi dodìlány, platu□, cla a úroku dávati nebudou, a tak komoøe královské újma bude.
Ezr 4:14 Nyní tedy ponìvadž dobrodiní paláce užíváme, na obnažování krále neslušelo se nám dívati. Tou pøíèinou poslali jsme a oznámili to králi,
Ezr 4:15 Aby dal hledati v knihách kronik otcù svých, a najdeš v nich, i zvíš, že mìsto to jest mìsto odporné a škodlivé králùm i krajinám, a že se v nìm puntovávají od starodávna, proèež to mìsto prvé zkaženo bylo.
Ezr 4:16 Nadto známo□ èiníme králi, že bude-li to mìsto vystaveno, a zdi dodìlány, tedy vládaøství za øekou míti nebudeš.
Ezr 4:17 Tedy odeslal odpovìd král Rechumovi kancléøi a Simsaiovi písaøi i jiným tovaryšùm jejich, kteøíž bydlili v Samaøí, a jiným za øekou v Selam i v Cheet:
Ezr 4:18 Psání, kteréž jste k nám poslali, zjevnì èteno jest pøede mnou.
Ezr 4:19 Protož rozkázal jsem, aby hledali. I nalezli, že to mìsto zdávna povstává proti králùm, a zprotivování i puntování bývají v nìm.
Ezr 4:20 Nadto i králové mocní že bývali v Jeruzalémì, a panovali nade vším, co jest za øekou, jimž platové, cla a úrok dáván býval.
Ezr 4:21 Protož nyní pøikažte, a□ jest zastaveno mužùm tìm, aby to mìsto nebylo staveno, dokudž by ode mne poruèeno nebylo.
Ezr 4:22 Hleïtež pak, abyste se v té vìci nemýlili, a a□ skrze to nezroste nìco zlého na škodu králùm.
Ezr 4:23 Když pak ten pøípis listu Artaxerxa krále èten byl pøed Rechumem a Simsaiem písaøem a tovaryši jejich, odešli rychle do Jeruzaléma k Židùm, a zastavili jim mocí a silou.
Ezr 4:24 A tak pøetrženo jest dílo domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémì, a stálo tak až do druhého léta kralování Daria krále Perského.
Ezr 5:1 Toho èasu prorokoval Aggeus prorok a Zachariáš syn Iddo, proroci, Židùm, kteøíž byli v Judstvu a v Jeruzalémì, ve jménu Boha Izraelského mluvíce k nim.

Ezr 5:2 Tedy povstavše Zorobábel syn Salatielùv, a Jesua syn Jozadakùv, poèali zase stavìti domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémì, a byli s nimi proroci Boží, pomáhajíce jim.
Ezr 5:3 Téhož èasu pøišel k nim Tattenai, vývoda za øekou, a Setarbozenai, i tovaryši jejich, kteøíž takto k nim øekli: Kdo vám poruèil dùm tento stavìti a zdi tyto dìlati?
Ezr 5:4 Tedy jsme jim øekli takto, ano i ty muže, kteøí to stavení dìlali, jmenovali.
Ezr 5:5 Nad staršími pak Židovskými byla ochrana Boha jejich, tak že nepøekazili jim, dokudž ta vìc nepøišla pøed Daria, jehož tehdáž odpovìd pøinesli o té vìci.
Ezr 5:6 Pøípis listu, kterýž poslal Tattenai vývoda za øekou, a Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteøíž byli za øekou, k Dariovi králi.
Ezr 5:7 List poslali jemu, a takto bylo psáno v nìm: Dariovi králi pokoj všeliký.
Ezr 5:8 Známo buï králi, že jsme pøišli do Judské krajiny k domu Boha velikého. Kterýžto stavìjí kamením velikým, a døíví kladou do stìn, a dílo to spìšnì se staví, a daøí se v rukou jejich.
Ezr 5:9 Tedy otázali jsme se tìch starších, a takto jsme jim øekli: Kdo vám poruèil stavìti dùm tento, a zdi tyto dìlati?
Ezr 5:10 Ano i na jména jejich ptali jsme se jich, abychom oznámili tobì, a napsali jména mužù tìch, kteøíž jsou pøední mezi nimi.
Ezr 5:11 Tìmito pak slovy nám odpovìdìli, økouce: My jsme služebníci Boha nebe a zemì, a stavíme dùm, kterýž byl ustaven prvé pøed mnohými lety, jejž byl veliký král Izraelský stavìl i dokonal.
Ezr 5:12 Ale potom, když popudili otcové naši Boha nebeského, vydal je v ruku Nabuchodonozora krále v Babylonì, Kaldejského, kterýž dùm tento zboøil, a lid pøevedl do Babylona.
Ezr 5:13 A však léta prvního Cýra krále Babylonského, Cýrus král rozkázal, aby tento Boží dùm byl staven.
Ezr 5:14 Nadto i nádoby domu Božího zlaté a støíbrné, kteréž byl Nabuchodonozor vynesl z chrámu, jenž byl v Jeruzalémì, a vnesl je do chrámu Babylonského, i ty vynesl Cýrus král z chrámu Babylonského, a dány jsou Sesbazarovi, jehož byl vývodou ustanovil.
Ezr 5:15 A poruèil mu, øka: Nádoby tyto vezma, odejdi a slož je v chrámì, kterýž jest v Jeruzalémì, a dùm Boží a stavìjí na místì jeho.
Ezr 5:16 Tedy Sesbazar ten pøišed, založil grunty domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémì, a od toho èasu až po dnes staví se, a ještì není dokonán.
Ezr 5:17 Nyní tedy jestli se za dobré králi vidí, nech se pohledá mezi poklady královskými, kteøíž jsou tam v Babylonì, jest-li tak, že by Cýrus král poruèil, aby staven byl dùm Boží tento, kterýž jest v Jeruzalémì. Potom vùli královskou nech nám pošle o té vìci.
Ezr 6:1 Tedy král Darius rozkázal, aby hledali v bibliotéce, mezi poklady složenými v Babylonì.
Ezr 6:2 I nalezena jest v Achmeta na hradì, kterýž jest v Médské krajinì, jedna kniha, a takto zapsána byla v ní pamìt:
Ezr 6:3 Léta prvního Cýra krále Cýrus král rozkázal: Dùm Boží, kterýž byl v Jeruzalémì, a jest v mìstì staven na místì, kdež se obìtují obìti, a grunty jeho a vzhùru ženou, zvýší loktù šedesáti, a zšíøí loktù šedesáti,
Ezr 6:4 Tømi øady z kamení velikého, a øad z døíví nového, náklad pak z domu královského bude dáván.
Ezr 6:5 Nadto nádobí domu Božího zlaté i støíbrné, kteréž Nabuchodonozor byl pobral z chrámu, jenž byl v Jeruzalémì, a byl je pøenesl do Babylona, a zase navrátí, aby se dostalo do chrámu Jeruzalémského na místo své, a složeno bylo v domì Božím.
Ezr 6:6 Protož nyní, ty Tattenai, vývodo za øekou, Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteøíž jste za øekou, ustupte odtud.
Ezr 6:7 Nechte jich pøi díle toho domu Božího. Vùdce Židovský a starší jejich necha ten dùm Boží stavìjí na místì jeho.
Ezr 6:8 Ode mne také poruèeno jest o tom, co byste mìli èiniti s staršími Židovskými pøi stavení toho domu Božího, totiž, aby z zboží královského, z dùchodù, jenž jsou za øekou, bez meškání náklad dáván byl mužùm tìm, aby dílo nemìlo pøekážky.
Ezr 6:9 A to, èehož by bylo potøebí, buï volkù aneb skopcù i beránkù k zápalným obìtem Boha nebeského, obilé, soli, vína i oleje, jakž by rozkázali knìží Jeruzalémští, nech se jim dává na každý den, a to beze všeho podvodu,
Ezr 6:10 Aby mìli z èeho obìtovati vùni pøíjemnou Bohu nebeskému, a aby se modlili za život krále i za syny jeho.
Ezr 6:11 Nadto ode mne jest rozkázáno: Kdož by koli zrušil pøikázaní toto, aby vyboøeno bylo z domu jeho døevo, a zdviženo bylo, na nìmž by obìšen byl, a dùm jeho a jest hnojištìm pro takovou vìc.
Ezr 6:12 Bùh pak, jehož jméno tam pøebývá, zkaziž všelikého krále i lid, kterýž by vztáhl ruku svou k zmìnìní toho, a zkáze toho domu Božího, jenž jest v Jeruzalémì. Já Darius pøikazuji sám, bez meškání a se stane.
Ezr 6:13 Tedy Tattenai, vývoda za øekou, a Setarbozenai s tovaryši svými vedlé toho, jakž rozkázal Darius král, tak uèinili bez meškání.
Ezr 6:14 I stavìli starší Židovští, a šastnì se jim vedlo vedlé proroctví Aggea proroka, a Zachariáše syna

Iddova. Stavìli tedy a dokonali z rozkázaní Boha Izraelského, a z rozkázaní Cýra a Daria, a Artaxerxa krále Perského.
Ezr 6:15 A dokonán jest ten dùm k tøetímu dni mìsíce Adar, a ten byl rok šestý kralování Daria krále.
Ezr 6:16 Tedy synové Izraelští, knìží a Levítové, i jiní, kteøíž byli pøišli z pøevedení, posvìtili toho domu Božího s radostí.
Ezr 6:17 A obìtovali pøi posvìcení toho Božího domu sto telat, skopcù dvì stì, beránkù ètyøi sta, a kozlù k obìti za høích za všecken Izrael dvanáct, vedlé poètu pokolení Izraelského.
Ezr 6:18 I postavili knìží v tøídách jejich, a Levíty v poøádcích jejich pøi službì Boží v Jeruzalémì, jakož psáno jest v knize Mojžíšovì.
Ezr 6:19 Slavili také ti, kteøíž se vrátili z pøestìhování, velikunoc ètrnáctého dne mìsíce prvního.
Ezr 6:20 Nebo oèistili se byli knìží a Levítové jednomyslnì. Všickni èistí byli, a obìtovali beránka velikonoèního za všecky, jenž zajati byli, i za bratøí své knìží, i sami za sebe.
Ezr 6:21 A jedli synové Izraelští, kteøíž se byli navrátili z pøestìhování, i každý, kdož oddìliv se od poškvrnìní pohanù zemì, pøipojil se k nim, aby hledal Hospodina Boha Izraelského.
Ezr 6:22 Drželi také slavnost pøesnic za sedm dní s veselím, proto že je rozveselil Hospodin, a obrátil srdce krále Assyrského k nim, aby jich posilnil v díle domu Božího, Boha Izraelského.
Ezr 7:1 Po tìch pak vìcech, za kralování Artaxerxa krále Perského, Ezdráš syn Saraiáše, syna Azariášova, syna Helkiášova,
Ezr 7:2 Syna Sallumova, syna Sádochova, syna Achitobova,
Ezr 7:3 Syna Amariášova, syna Azariášova, syna Meraiotova,
Ezr 7:4 Syna Zerachiášova, syna Uzi, syna Bukki,
Ezr 7:5 Syna Abisuova, syna Fínesova, syna Eleazarova, syna Aronova, knìze nejvyššího,
Ezr 7:6 Tento Ezdráš vyšel z Babylona, a byl èlovìk zbìhlý v zákonì Mojžíšovì, kterýž dal Hospodin Bùh Izraelský, a dal mu král podlé toho, jakž ruka Hospodina Boha jeho byla s ním, všecko, zaè ho koli žádal.
Ezr 7:7 Vyšli také synové Izraelští a knìží, i Levítové a zpìváci, vrátní a Netinejští do Jeruzaléma, léta sedmého Artaxerxa krále.
Ezr 7:8 A pøišel do Jeruzaléma pátého mìsíce. Ten jest rok sedmý krále Daria.
Ezr 7:9 Prvního zajisté dne mìsíce prvního vyšel z Babylona, a prvního dne mìsíce pátého pøišel do Jeruzaléma s pomocí Boha svého.
Ezr 7:10 Nebo Ezdráš byl uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinùv i plnil jej, a aby uèil lid Izraelský ustanovením a soudùm.
Ezr 7:11 Tento pak jest pøípis listu, kterýž dal král Artaxerxes Ezdrášovi knìzi umìlému v zákonì, zbìhlému v tìch vìcech, kteréž pøikázal Hospodin, a v ustanoveních jeho v Izraeli:
Ezr 7:12 Artaxerxes, král nad králi, Ezdrášovi knìzi umìlému v zákonì Boha nebeského, muži zachovalému i Cheenetským.
Ezr 7:13 Ode mne jest pøikázáno, kdož by koli v království mém z lidu Izraelského, a z knìží jeho i z Levítù, dobrovolnì jíti chtìl s tebou do Jeruzaléma, aby šel.
Ezr 7:14 Ponìvadž jsi od krále a sedmi rad jeho poslán, abys dohlédal k Judstvu a k Jeruzalému podlé zákona Boha svého, kterýž máš v ruce své,
Ezr 7:15 A abys donesl støíbro a zlato, kteréž král a rady jeho dobrovolnì obìtovali Bohu Izraelskému, jehož pøíbytek jest v Jeruzalémì,
Ezr 7:16 A všecko støíbro a zlato, kteréhož bys dostal ve vší krajinì Babylonské u tìch, kteøíž by z lidu dobrovolnì co obìtovati chtìli, i s knìžími, kteøíž by dobrovolnì obìtovali k domu Boha svého, kterýž jest v Jeruzalémì,
Ezr 7:17 Abys rychle nakoupil za to støíbro telat, skopcù, beránkù s suchými i mokrými obìtmi jejich, a obìtoval je na oltáøi domu Boha vašeho v Jeruzalémì.
Ezr 7:18 A což se koli tobì a bratøím tvým za dobré vidìti bude, s ostatkem støíbra a zlata uèiniti, vedlé vùle Boha vašeho uèiòte.
Ezr 7:19 Nádoby pak, kteréž jsou dány k službì domu Boha tvého, navra pøed Bohem v Jeruzalémì,
Ezr 7:20 I jiné vìci pøináležející k domu Boha tvého. A což by bylo potøebí dáti, dáš z komory královské.
Ezr 7:21 A já, já Artaxerxes král poruèil jsem všechnìm výbìrèím, kteøíž jste za øekou, aby všecko, èehož by koli žádal od vás Ezdráš knìz, uèitel zákona Boha nebeského, rychle se stalo,
Ezr 7:22 Až do sta centnéøù støíbra, a až do sta mìr pšenice, a až do sta sudù vína, a až do sta tun oleje, a soli bez míry.
Ezr 7:23 Což by koli bylo z rozkazu Boha nebeského, nech rychle spraví k domu Boha nebeského. Nebo proè má býti prchlivost jeho proti království královu i synùm jeho?
Ezr 7:24 Také vám oznamujeme, aby na žádného z knìží a Levítù, zpìvákù, vrátných, Netinejských a služebníkù v domì Boha toho, platu, cla a úroku žádný úøedník nevzkládal.
Ezr 7:25 Pøesto, ty Ezdráši, podlé moudrosti Boha svého, kterouž jsi obdaøen, naøídíš soudce a rádce, kteøíž

by soudili všecken lid, jenž jest za øekou, ze všech, kteøíž povìdomi jsou zákona Boha tvého. A kdo by neumìl, budete uèiti.
Ezr 7:26 Kdož by pak koli neplnil zákona Boha tvého a zákona králova, a se i hned soud vynese o nìm, buï k smrti, buïto k vypovìdìní jeho, neb aby na statku pokutován byl, aneb vìzením trestán.
Ezr 7:27 Požehnaný Hospodin Bùh otcù našich, kterýž dal to srdce královo, aby zvelebil dùm Hospodinùv, kterýž jest v Jeruzalémì,
Ezr 7:28 A naklonil ke mnì milosrdenstvím krále i rad jeho, i všech mocných knížat královských. Protož já posilnìn jsa rukou Hospodina Boha svého nade mnou, shromáždil jsem z lidu Izraelského pøednìjší, kteøíž by šli se mnou.
Ezr 8:1 Tito jsou pak pøednìjší po èeledech svých otcovských, a rod tìch, kteøíž vyšli se mnou za kralování Artaxerxa krále z Babylona:
Ezr 8:2 Z synù Fínesových Gersom, z synù Itamarových Daniel, z synù Davidových Chattus.
Ezr 8:3 Z synù Sechaniášových, jenž byl z synù Farosových, Zachariáš, a s ním poèet mužù sto a padesáte.
Ezr 8:4 Z synù Pachat Moábových Eliehoenai syn Zerachiášùv, a s ním dvì stì mužù.
Ezr 8:5 Z synù Sechaniášových syn Jachazielùv, a s ním tøi sta mužù.
Ezr 8:6 Z synù Adinových Ebed syn Jonatanùv, a s ním padesát mužù.
Ezr 8:7 Z synù pak Elamových Izaiáš syn Ataliášùv, a s ním sedmdesát mužù.
Ezr 8:8 Z synù Sefatiášových Zebadiáš syn Michaelùv, a s ním osmdesáte mužù.
Ezr 8:9 Z synù Joábových Abdiáš syn Jechielùv, a s ním dvì stì a osmnácte mužù.
Ezr 8:10 Z synù Selomitových syn Josifiášùv, a s ním sto a šedesáte mužù.
Ezr 8:11 Z synù Bebai Zachariáš syn Bebai, a s ním osmmecítma mužù.
Ezr 8:12 Z synù Azgadových Jochanan syn Hakatanùv, a s ním sto a deset mužù.
Ezr 8:13 Z synù Adonikamových poslednìjších, jichž jména jsou tato: Elifelet, Jehiel, Semaiáš, a s ním šedesáte mužù.
Ezr 8:14 Z synù Bigvai Utai a Zabbud, a s nimi sedmdesáte mužù.
Ezr 8:15 Shromáždil jsem je pak u potoku, kterýž vpadá do Ahavy, a leželi jsme tu tøi dni. Potom pøehlédal jsem lid a knìží, a z synù Léví nenašel jsem tu žádného.
Ezr 8:16 Protož poslal jsem Eliezera, Ariele, Semaiáše, Elnatana, Jariba, Elnatana, Nátana, Zachariáše a Mesullama, pøednìjší, a Joiariba a Elnatana, muže uèené,
Ezr 8:17 A rozkázal jsem jim k Iddovi, knížeti v Chasifia místì, a nauèil sem je, jak by mìli mluviti k Iddovi, Achivovi a Netinejským v Chasifia místì, aby nám pøivedli služebníky domu Boha našeho.
Ezr 8:18 I pøivedli nám s pomocí Boží muže rozumného z synù Moholi, syna Léví, syna Izraelova, a Serebiáše s syny jeho, a bratøí jeho osmnácte,
Ezr 8:19 A Chasabiáše, a s ním Izaiáše z synù Merari, bratøí jeho a synù jejich dvadceti.
Ezr 8:20 Z Netinejských pak, kteréž byl zøídil David a knížata k službì Levítùm, dvì stì a dvadceti Netinejských. A ti všickni ze jména vyèteni byli.
Ezr 8:21 Tedy vyhlásil jsem tu pùst u øeky Ahava, abychom se ponižovali pøed Bohem svým, a hledali od nìho cesty pøímé sobì a dítkám svým, i všemu jmìní našemu.
Ezr 8:22 Nebo stydìl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby nás bránili pøed nepøátely na cestì; nebo jsme byli pravili králi, økouce: Ruka Boha našeho jest nade všemi, kteøíž ho hledají upøímì, ale moc a prchlivost jeho proti všechnìm, kteøíž ho opouštìjí.
Ezr 8:23 A když jsme se postili a hledali v tom Boha svého, tedy vyslyšel nás.
Ezr 8:24 Oddìlil jsem pak pøednìjších knìží dvanácte: Serebiáše, Chasabiáše, a s nimi z bratøí jejich deset.
Ezr 8:25 I odvážil jsem jim støíbro a zlato, a to nádobí, obìt domu Boha našeho, kterouž obìtovali král i rady jeho, i knížata jeho a všecken lid Izraelský, což se ho našlo.
Ezr 8:26 Odvážil jsem, pravím, do rukou jejich støíbra šest set centnéøù a padesát, a nádobí støíbrného sto centnéøù, a zlata sto centnéøù,
Ezr 8:27 A koflíkù zlatých dvadceti, každý v tisíc drachem, a dvì nádoby z mosazi nejlepší, tak vzácné jako zlato.
Ezr 8:28 Potom jsem jim øekl: Vy jste posvìceni Hospodinu, i tyto nádoby posvìceny jsou, a to støíbro i zlato jest obìt dobrovolná Hospodinu Bohu otcù vašich.
Ezr 8:29 Pilni toho buïte a ostøíhejte, až to i odvážíte pøed knìžími pøednìjšími a Levíty, i pøedními z èeledí otcovských z Izraele v Jeruzalémì v pokojích domu Hospodinova.
Ezr 8:30 A tak pøijali knìží a Levítové váhu støíbra, zlata a nádobí, aby donesli do Jeruzaléma, do domu Boha našeho.
Ezr 8:31 Zatím hnuli jsme se od øeky Ahava, dvanáctého dne mìsíce prvního, abychom se brali do Jeruzaléma, a ruka Boha našeho byla s námi, a vytrhla nás z ruky nepøátel a úkladníkù na cestì.
Ezr 8:32 I pøišli jsme do Jeruzaléma, a pobyli jsme tu tøi dni.
Ezr 8:33 Èvrtého pak dne odváženo jest støíbro a zlato, a nádobí to v domì Boha našeho k ruce Meremota

syna Uriáše knìze, s nímž byl Eleazar syn Fínesùv, a pomocníci jejich Jozabad syn Jesua, a Noadiáš syn Binnui, Levítové,
Ezr 8:34 Vše v poètu a váze, a zapsána jest všecka ta váha toho èasu.
Ezr 8:35 Vrátivše se pak z zajetí ti, kteøíž byli pøestìhováni, obìtovali zápaly Bohu Izraelskému, volkù dvanáct za všecken lid Izraelský, skopcù devadesát a šest, beránkù sedmdesát a sedm, kozlù za høích dvanáct, vše v obìt zápalnou Hospodinu.
Ezr 8:36 I dali výpovìdi královy vládaøùm královským i vývodám za øekou. Kteøíž pomocni byli lidu i domu Božímu.
Ezr 9:1 A když se to vykonalo, pøistoupili ke mnì knížata, økouce: Neoddìlil se lid Izraelský, ani knìží a Levítové od národù zemí, ale èiní podlé ohavností Kananejských, Hetejských, Ferezejských, Jebuzejských, Ammonitských, Moábských, Egyptských a Amorejských.
Ezr 9:2 Nebo nabrali sobì a synùm svým dcer jejich, a smísili se símì svaté s národy zemí, a knížata a vrchnost první byla v tom pøestoupení.
Ezr 9:3 Kteroužto vìc když jsem uslyšel, roztrhl jsem roucho své i pláš□, a trhal jsem vlasy s hlavy své i z brady, a sedìl jsem zdìšený.
Ezr 9:4 I shromáždili se ke mnì všickni, tøesoucí se pøed øeèmi Boha Izraelského pro pøestoupení lidu pøestìhovaného, já pak sedìl jsem zdìšený, až do obìti veèerní.
Ezr 9:5 Ale v èas obìti veèerní vstal jsem od trápení svého, maje na sobì roucho roztržené i pláš□ svùj, a klekl jsem na kolena svá, rozprostíraje ruce své k Hospodinu Bohu svému.
Ezr 9:6 A øekl jsem: Bože mùj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože mùj, tváøi své k tobì; nebo nepravosti naše rozmnožily se nad hlavou, a provinìní naše vzrostlo až k nebi.
Ezr 9:7 Ode dnù otcù našich u veliké jsme vinì až do tohoto dne, a pro nepravosti naše vydáni jsme my, králové naši i knìží naši v ruku králù zemí pod meè, v zajetí a v loupež, a v zahanbení tváøi, tak jakž se to nyní dìje.
Ezr 9:8 Teï pak rychle stala se nám milost od Hospodina Boha našeho, že zanechal nám ostatkù, a dal nám obydlí na místì svatém, aby osvítil oèi naše Bùh náš, a dal nám malièké povydchnutí od služby naší.
Ezr 9:9 Nebo aè jsme byli služebníci, však nenechal nás Bùh náš v porobì naší, ale naklonil k nám milostí krále Perské, dav nám život, abychom vyzdvihli dùm Boha našeho, a zase obnovili pustiny jeho, nýbrž ohradil nás v Judstvu a v Jeruzalémì.
Ezr 9:10 Nyní tedy což díme, ó Bože náš, po tìch vìcech, ponìvadž jsme opustili pøikázaní tvá,
Ezr 9:11 Kteráž jsi vydal skrze služebníky své proroky, øka: Zemì ta, do kteréž jdete, abyste jí dìdiènì vládli, jest zemì neèistá, pro neèistotu národù tìch zemí, pro ohavnosti jejich, kterýmiž ji naplnili všudy naskrze v neèistotì své.
Ezr 9:12 Protož nyní dcer vašich nedávejte synùm jejich, a dcer jejich nebeøte synùm vašim, a nehledejte pokoje jejich a dobrého jejich, až na vìky, abyste se zmocnili, a jedli dobré vìci zemì, a k dìdiènému vládaøství zanechali ji synùm svým až na vìky.
Ezr 9:13 Po všech pak tìch vìcech, kteréž na nás pøišly pro zlé skutky naše, a pro veliké naše provinìní, ponìvadž ty, Bože náš, netrestal jsi nás podlé nepravostí našich, a dal jsi nám vysvobození takové,
Ezr 9:14 Opìt-liž bychom rušiti mìli tvá pøikázaní, a pøízniti se s národy tìmito ohavnými? Zdaliž bys se zùøivì nehnìval na nás, až bys nás do konce vyhladil, tak že by žádný nezùstal a neušel?
Ezr 9:15 Hospodine Bože Izraelský, ty jsi spravedlivý; nebo jsme pozùstali ostatkové, jakž se to vidí dnešního dne. Aj, my jsme pøed tebou s provinìním svým, aè bychom nemìli postavovati se pøed tváøí tvou pro vìci takové.
Ezr 10:1 Když se pak Ezdráš, padna pøed domem Božím, tak modlil a vyznával s pláèem, sešel se k nìmu z lidu Izraelského zástup velmi veliký mužù i žen i dìtí. A když plakal lid pláèem velikým,
Ezr 10:2 Tedy mluvil Sechaniáš syn Jechielùv z synù Elamových, a øekl Ezdrášovi: My□ jsme zhøešili proti Bohu svému, že jsme pojímali ženy cizozemky z národù zemí, a však vždy Izrael mùže míti nadìji pøi té vìci.
Ezr 10:3 Nyní tedy vejdìme v smlouvu s Bohem svým, zapudíce všecky ženy i syny jejich podlé rady Pánì a tìch, jenž se tøesou pøed pøikázaním Boha našeho, a tak podlé zákona a□ se stane.
Ezr 10:4 Vstaò, nebo na tobì jest ta vìc, a my budeme pøi tobì. Posilò se a uèiò tak.
Ezr 10:5 I vstal Ezdráš a zavázal pøísahou pøednìjší knìží a Levíty a všecken lid Izraelský, aby tak uèinili. I pøisáhli.
Ezr 10:6 A vstav Ezdráš od domu Božího, odšel do pokojíka Jochananova, syna Eliasibova, i všel tam, a nejedl chleba, ani vody nepil; nebo zámutek mìl pro pøestoupení tìch, jenž se pøestìhovali.
Ezr 10:7 Zatím dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémì všechnìm pøestìhovaným, aby se shromáždili do Jeruzaléma,
Ezr 10:8 Kdo by pak koli nepøišel ve tøech dnech, podlé rady knížat a starších, aby všecken statek svùj propadl, a sám odlouèen byl od shromáždìní pøestìhovaných.
Ezr 10:9 A protož shromáždili se všickni muži Judští i Beniamin do Jeruzaléma ke dni tøetímu, dvadcátého dne mìsíce, (a ten mìsíc byl devátý). I sedìl všecken lid na ulici domu Božího, tøesouce se pro tu vìc i pro déš□.

Ezr 10:10 Tedy vyvstal Ezdráš knìz a øekl k nim: Vy jste zhøešili, že jste pojímali ženy cizozemky, abyste pøidali k provinìní lidu Izraelského.
Ezr 10:11 Protož již vyznejte se Hospodinu Bohu otcù svých, a èiòte vùli jeho, a oddìlte se od národù cizích, i od žen cizozemek.
Ezr 10:12 I odpovìdìlo všecko to shromáždìní, a øekli hlasem velikým: Podlé slova tvého povinni jsme tak uèiniti.
Ezr 10:13 Ale lidu mnoho jest, a prška, a nemùžeme vnì státi. K tomu není ta práce jednoho dne ani dvou, nebo mnoho jest nás, kteøíž jsme v tom pøestoupili.
Ezr 10:14 Nech jsou postavena, prosíme, knížata naše ze všeho shromáždìní, a kdož koli jest v mìstech našich, kterýž pojal ženy cizozemky, a pøijde v èas uložený, a s nimi starší z jednoho každého mìsta i soudcové jejich, až bychom tak odvrátili hnìv prchlivosti Boha našeho od sebe pro tu vìc.
Ezr 10:15 Takž Jonatan syn Azahelùv, a Jachziáš syn Tekue, postaveni byli nad tím, Mesullam pak a Sabbetai, Levítové, pomáhali jim.
Ezr 10:16 Tedy uèinili tak pøi tìch, jenž pøestìhováni byli. I oddìleni jsou Ezdráš knìz a muži pøední èeledí otcovských po domích otcù svých, všickni ti ze jména, a zasedli prvního dne mìsíce desátého, aby to vyhledali.
Ezr 10:17 Což i konali pøi všech mužích, kteøíž byli pojali ženy cizozemky, až do prvního dne prvního mìsíce.
Ezr 10:18 Našli se pak z synù knìžských, jenž zpojímali ženy cizozemky tito: Z synù Jesua syna Jozadakova, a z bratøí jeho: Maaseiáš, Eliezer, Jarib a Gedaliáš.
Ezr 10:19 Ale povolili, aby zapudili ženy své. A ti, kteøíž provinili, obìtovali skopce z stáda za vinu svou.
Ezr 10:20 A z synù Immer: Chanani a Zebadiáš.
Ezr 10:21 Z synù Charim: Maaseiáš, Eliah, Semaiáš, Jechiel a Uziáš.
Ezr 10:22 Z synù Paschur: Elioenai, Maaseiáš, Izmael, Natanael, Jozabad a Elasa.
Ezr 10:23 A z Levítù: Jozabad, Simei, Kelaiáš, (jenž jest Kelita), Petachiáš, Juda a Eliezer.
Ezr 10:24 Z zpìvákù pak Eliasib, a z vrátných Sallum, Telem a Uri.
Ezr 10:25 A z lidu Izraelského, z synù Faresových: Ramiáš, Jeziáš, Malkiáš, Miamin, Eleazar, Malkiáš a Benaiáš.
Ezr 10:26 Z synù Elamových: Mataniáš, Zachariáš, Jechiel, Abdi, Jeremot a Eliah.
Ezr 10:27 Z synù Zattu: Elioenai, Eliasib, Mataniáš, Jeremot, Zabad, a Aziza.
Ezr 10:28 Též z synù Bebai: Jochanan, Chananiáš, Zabbai, Atlai.
Ezr 10:29 Z synù Báni: Mesullam, Malluch, Adaiáš, Jasub, Seal, Jeramot.
Ezr 10:30 Z synù Pachat Moábových: Adna a Chélal, Benaiáš, Maaseiáš, Mataniáš, Bezaleel, Binnui a Manasse.
Ezr 10:31 Z synù Charimových: Eliezer, Isiáš, Malkiáš, Semaiáš, Simeon,
Ezr 10:32 Beniamin, Malluch, Semariáš.
Ezr 10:33 Z synù Chasumových: Mattenai, Mattata, Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasses, Simei.
Ezr 10:34 Z synù Báni: Maadai, Amram, Uel,
Ezr 10:35 Benaiáš, Bediáš, Keluhu,
Ezr 10:36 Vaniáš, Meremot, Eliasib,
Ezr 10:37 Mattaniáš, Mattenai, Jaasav,
Ezr 10:38 Báni, Binnui, Simei,
Ezr 10:39 Selemiáš, Nátan a Adaiáš,
Ezr 10:40 Machnadbai, Sasai, Sarai,
Ezr 10:41 Azarel, Selemiáš, Semariáš,
Ezr 10:42 Sallum, Amariáš a Jozef.
Ezr 10:43 Z synù Nébových: Jehiel, Mattitiáš, Zabad, Zebina, Jaddav, Joel a Benaiáš.
Ezr 10:44 Ti všickni pojali byli ženy cizozemky, a byly z tìch žen nìkteré, že i dìti zplodily.
Neh 1:1 Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se mìsíce Kislev léta dvadcátého, když jsem byl na hradì Susan,
Neh 1:2 Že pøišel Chanani, jeden z bratøí mých, s nìkterými muži z Judstva. Kterýchžto vzeptal jsem se na Židy, na ostatky pozùstalé z zajetí a na Jeruzalém.
Neh 1:3 I øekli mi: Ostatkové ti, kteøíž pozùstali z zajetí tam v té krajinì, jsou u velikém nátisku a v pohanìní, nadto i zed Jeruzalémská rozboøena jest, a brány jeho ohnìm zkaženy.
Neh 1:4 Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílil za nìkolik dní, a postil jsem se, i modlil pøed Bohem nebeským.
Neh 1:5 A øekl jsem: Prosím, Hospodine Bože nebeský, silný, veliký a hrozný, ostøíhající smlouvy a milosrdenství tìm, jenž tì milují, a ostøíhají pøikázaní tvých,
Neh 1:6 Budiž, prosím, ucho tvé naklonìné, a oèi tvé otevøené, abys slyšel modlitbu služebníka svého, kterouž já se modlím pøed tebou nyní dnem i nocí za syny Izraelské, služebníky tvé, a vyznávám høíchy synù Izraelských, jimiž jsme høešili proti tobì. Já také i dùm otce mého høešili jsme.

Neh 1:7 Zpronevìøili jsme se tobì, a neostøíhali jsme pøikázaní a ustanovení a soudù, kteréž jsi vydal skrze Mojžíše služebníka svého.
Neh 1:8 Budiž pamìtliv, prosím, na slovo, kteréž jsi pøikázal Mojžíšovi služebníku svému, øka: Vy pøestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy.
Neh 1:9 Ale když se obrátíte ke mnì, a budete ostøíhati pøikázaní mých, a plniti je, by pak nìkteøí z vás až na kraj svìta zahnáni byli, i odtud shromáždím je, a pøivedu je zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam pøebývalo jméno mé.
Neh 1:10 Však tito jsou služebníci tvoji a lid tvùj, kteréž jsi vykoupil mocí svou pøevelikou, a rukou svou pøesilnou.
Neh 1:11 Prosím, ó Hospodine, nech jest naklonìné ucho tvé k modlitbì služebníka tvého, a k modlitbì služebníkù tvých, kteøíž žádají báti se jména tvého, a dej šastný prospìch, prosím, služebníku svému dnes, naklonì k nìmu lítostí èlovìka toho. Já pak byl jsem šeòkéøem královským.
Neh 2:1 Tedy stalo se mìsíce Nísan léta dvadcátého Artaxerxa krále, když víno stálo pøed ním, že vzav víno, podal jsem ho králi. Nebýval jsem pak smuten pøed ním.
Neh 2:2 Proèež mi øekl král: Proè oblíèej tvùj smutný jest, ponìvadž nestùniš? Jiného není, než sevøení srdce. Proèež ulekl jsem se velmi velice.
Neh 2:3 A øekl jsem králi: Král na vìky buï živ. Kterak nemá býti smutný oblíèej mùj, když mìsto to, kdež jsou hrobové otcù mých, zpuštìno jest, a brány jeho ohnìm zkaženy?
Neh 2:4 Opìt mi øekl král: Èeho žádáš? Mezi tím modlil jsem se Bohu nebeskému.
Neh 2:5 Potom øekl jsem králi: Zdá-li se za dobré králi, a jestliže má lásku služebník tvùj u tebe, žádám, abys mne poslal do Judstva, do mìsta, kdež jsou hrobové otcù mých, abych je zase vystavìl.
Neh 2:6 Ještì mi øekl král (královna pak sedìla podlé nìho): Dlouho-li budeš na té cestì, a kdy se zas navrátíš? I líbilo se to králi, a propustil mne, hned jakž jsem mu oznámil jistý èas.
Neh 2:7 Zatím øekl jsem králi: Vidí-li se za dobré králi, nech mi dadí listy k vývodám za øekou, aby mne provedli, až bych pøišel do Judstva,
Neh 2:8 Tolikéž psání k Azafovi, vládaøi lesu královského, aby mi dal døíví na trámy, k branám paláce, pøi domì Božím, a ke zdem mìstským, a k domu, do nìhož bych vjíti mohl. I dal mi král vedlé štìdré ruky Boha mého ke mnì.
Neh 2:9 Tedy pøišed k vývodám za øekou, dal jsem jim psání královské. Poslal pak byl se mnou král hejtmany vojska a jezdce.
Neh 2:10 To když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský, velmi je to mrzelo, že pøišel èlovìk, kterýž by obmýšlel dobré synù Izraelských.
Neh 2:11 A tak pøišed do Jeruzaléma, pobyl jsem tam za tøi dni.
Neh 2:12 V noci pak vstal jsem, a kolikosi mužù se mnou, a neoznámil jsem žádnému, co mi dal Bùh mùj v srdce, abych èinil v Jeruzalémì, aniž jsem mìl hovada jakého s sebou, kromì hovádka, na nìmž jsem jel.
Neh 2:13 I vyjel jsem branou pøi údolí v noci k studnici drakové a k bránì hnojné, a ohledoval jsem zdí Jeruzalémských, kteréž byly poboøené, a bran jeho zkažených ohnìm.
Neh 2:14 Odtud jsem jel k bránì studnièné, a k rybníku královskému, kdež nebylo brodu hovádku, na nìmž jsem jel, aby pøejíti mohlo.
Neh 2:15 Proèež bral jsem se zhùru podlé potoka v noci, a ohledoval jsem zdi. Odkudž vraceje se, vjel jsem branou pøi údolí, a tak jsem se navrátil.
Neh 2:16 Ale knížata nic nevìdìli, kam jsem jezdil, a co jsem èinil; nebo jsem Židùm, ani knìžím, ani pøednìjším, ani knížatùm, ani jiným úøedníkùm až do té chvíle neoznámil.
Neh 2:17 Protož øekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a Jeruzalém zpuštìný, a brány jeho ohnìm zkaženy. Poïtež, a stavìjme zed Jeruzalémskou, abychom nebyli více v pohanìní.
Neh 2:18 A když jsem jim oznámil, že pomoc Boha mého jest se mnou, ano i slova králova, kteráž ke mnì mluvil, teprv øekli: Pøièiòmež se a stavìjme. I posilnili rukou svých k dobrému.
Neh 2:19 Což když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský, a Gesem Arabský, posmívali se, a utrhali nám, pravíce: Což to dìláte? Co se králi protivíte?
Neh 2:20 Jimž odpovídaje, øekl jsem: Bùh nebeský, ten nám dá prospìch, a my služebníci jeho pøièiníce se, stavìti budeme, vy pak nemáte žádného dílu, ani práva, ani památky v Jeruzalémì.
Neh 3:1 Tedy povstal Eliasib, knìz nejvyšší, a pøíbuzní jeho knìží, a stavìli bránu bravnou, (ti jsou ji vystavìli, a zavìsili vrata její, až k vìži Mea vystavìli ji), až k vìži Chananeel.
Neh 3:2 A podlé nìho stavìli muži Jerecha, též podlé nìho stavìl Zakur syn Imrùv.
Neh 3:3 Bránu pak rybnou stavìli synové Senaa. Ti položili trámy její, a vstavili vrata její s zámky i závorami jejími.
Neh 3:4 Podlé tìch také opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózova, a podlé nich opravoval Mesullam syn Berechiáše, syna Mesezabelova, a podlé tìch opravoval Sádoch syn Baanùv.
Neh 3:5 A podlé nich opravovali Tekoitští. Ale ti, kteøíž byli znamenitìjší z nich, nepodklonili šíje své k dílu pána

svého.
Neh 3:6 Bránu pak starou opravovali Joiada syn Paseachùv, a Mesullam syn Besodiášùv. Ti položili trámy její a vstavili vrata její s zámky a závorami jejími.
Neh 3:7 Podlé nich opravoval Melatiáš Gabaonitský, a Jádon Meronotský, muži z Gabaon a z Masfa, až k stolici knížecí z této strany øeky.
Neh 3:8 Podlé nich pak opravoval Uziel syn Charhaiášùv s zlatníky, a podlé nìho opravoval Chananiáš, syn apatekáøùv. A nechali Jeruzaléma až do zdi široké.
Neh 3:9 Dále podlé nich opravoval Refaiáš syn Churùv, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského.
Neh 3:10 A podlé nich opravoval Jedaiáš Charumafùv proti domu svému. Podlé nìhož opravoval Chattus syn Chasabneiášùv.
Neh 3:11 Druhý pak díl opravoval Malkiáš syn Charimùv, a Chasub syn Pachat Moábùv, a vìži Tannurim.
Neh 3:12 Podlé nìhož opravoval Sallum syn Lochesùv, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského, se dcerami svými.
Neh 3:13 Bránu pøi údolí opravil Chanun s obyvateli Zanoe. Oni ji stavìli, a vstavili vrata její s zámky i závorami jejími, a zdi na tisíc loket až do brány hnojné.
Neh 3:14 Bránu pak hnojnou opravil Malkiáš syn Rechabùv, hejtman kraje Betkarem. On ji ustavìl, a vstavil vrata s zámky i závorami jejími.
Neh 3:15 Bránu pak studnice opravoval Sallun syn Kolchozùv, hejtman kraje Masfa. On ji vystavìl a pøikryl ji, a vstavil vrata její s zámky i závorami jejími, a zed rybníka Selach, od zahrady královské až k stupòùm sstoupajícím z mìsta Davidova.
Neh 3:16 Za ním opravoval Nehemiáš syn Azbukùv, hejtman nad polovici kraje Betsur, až naproti hrobùm Davidovým, a až k rybníku udìlanému, až k domu silných.
Neh 3:17 Za ním opravovali Levítové, Rechum syn Báni, podlé nìhož opravoval Chasabiáš, hejtman nad polovicí kraje Ceily s krajem svým.
Neh 3:18 Za ním opravovali bratøí jejich, Bavai syn Chenadadùv, hejtman nad polovicí kraje Ceily.
Neh 3:19 Podlé nìho pak opravoval Ezer syn Jesua, hejtman Masfa, díl druhý naproti, kudyž se chodí k skladu zbroje Mikzoa.
Neh 3:20 Za ním rozhorliv se, opravoval Báruch syn Zabbai, díl druhý od Mikzoa až ke dveøùm domu Eliasiba, knìze nejvyššího.
Neh 3:21 Za ním opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózi, díl druhý ode dveøí domu Eliasibova až do konce domu jeho.
Neh 3:22 Za ním opravovali knìží, kteøíž bydlili v rovinì.
Neh 3:23 Za ním opravoval Beniamin a Chasub proti domùm svým. Za ním opravoval Azariáš syn Maaseiáše, syna Ananiášova vedlé domu svého.
Neh 3:24 Za ním opravoval Binnui syn Chenadadùv díl druhý, od domu Azariášova až do Mikzoa a až k úhlu.
Neh 3:25 Pálal syn Uzai proti Mikzoa a vìži vysoké, kteráž vyhlédala z domu králova, jenž byla v placu u žaláøe. Za ním Pedaiáš syn Farosùv.
Neh 3:26 Netinejští pak, jenž bydlili v Ofel, až naproti bráni vodné k východu, a vìži vysoké.
Neh 3:27 Za ním opravovali Tekoitští díl druhý, naproti vìži veliké a vysoké, až ke zdi pøi Ofel.
Neh 3:28 Od brány koòské opravovali knìží, jeden každý naproti domu svému.
Neh 3:29 Za tím opravoval Sádoch syn Immerùv naproti domu svému. Za ním pak opravoval Semaiáš syn Sechaniášùv, strážný brány východní.
Neh 3:30 Za ním opravoval Chananiáš syn Selemiášùv, a Chanun syn Zalafùv šestý, díl druhý. Za ním opravoval Mesullam syn Berechiášùv proti pokoji svému.
Neh 3:31 Za ním opravoval Malkiáš syn zlatníkùv až k domu Netinejských a kupcù, naproti bráni Mifkad, až do paláce úhlového.
Neh 3:32 A mezi palácem úhlovým až do brány bravné opravovali zlatníci a kupci.
Neh 4:1 I stalo se, když uslyšel Sanballat, že stavíme zed, rozpálil se hnìvem, a rozzlobiv se velmi, posmíval se Židùm.
Neh 4:2 Nebo mluvil pøed bratøími svými a pøed vojskem Samaøským, øka: Co ti bídní Židé berou pøed sebe? Tak-liž mají býti zanecháni? Což budou obìtovati? Za jeden-liž den to dodìlati mají? Také-liž i kamení z hromad rumu køísiti budou, kteréž spáleno jest?
Neh 4:3 Tobiáš pak Ammonitský podlé nìho øekl: Necha stavìjí, však liška pøibìhna, prorazí zed jejich kamennou.
Neh 4:4 Slyš, ó Bože náš, že jsme v pohrdání, a obra pohanìní jejich na hlavu jejich, a dej je v loupež v zemi, do níž by zajati byli.
Neh 4:5 A nepøikrývej nepravosti jejich, a høích jejich od tváøi tvé a není shlazen, proto že jsou tì popouzeli v stavitelích.
Neh 4:6 A tak stavìli jsme tu zed, a spojili všecku až do polu, a mìl lid srdce k tomu dílu.

Neh 4:7 Což když uslyšel Sanballat, a Tobiáš a Arabští, Ammonitští i Azotští, že by na dýl pøibývalo zdi Jeruzalémské, a že se již byly poèaly mezery zavírati, rozpálili se hnìvem velice.
Neh 4:8 Protož spuntovali se všickni spoleènì, aby táhli k boji proti Jeruzalému a aby jemu pøekážku uèinili.
Neh 4:9 (My pak modlili jsem se Bohu svému, a postavili jsme stráž proti nim ve dne i v noci, bojíce se jich.
Neh 4:10 Nebo øekli Judští: Zemdlela jest síla nosièù, a rumu ještì mnoho jest, neodolali bychom jim, stavìjíce zed.)
Neh 4:11 Anobrž i øekli nepøátelé naši: Nezvìdí, ani spatøí, až vpadneme mezi nì, a pomordujeme je, aneb zastavíme to dílo.
Neh 4:12 Když pak pøišli Židé, kteøíž s nimi bydlili, a pravili nám na desetkrát: Mìjte pozor na všecka místa, kudyž se chodí k nám:
Neh 4:13 Tedy postavil jsem na dolních místech za zdí, i na místech pøíkrých, a osadil jsem lidem po èeledech s meèi, s kopími a luèišti jejich.
Neh 4:14 A když jsem to spatøil, vstana, øekl jsem k pøednìjším a knížatùm i k jinému lidu: Nebojte se jich, ale na Pána velikého a hrozného pamatujte, a bojujte za bratøí své, za syny své a dcery své, za manželky své a domy své.
Neh 4:15 I stalo se, když uslyšeli nepøátelé naši, že jest nám to oznámeno, tož Bùh rozptýlil radu jejich, a my navrátili jsme se všickni ke zdem, každý k dílu svému.
Neh 4:16 Ale však od toho dne polovice služebníkù mých dìlali, a polovice jich držela kopí, pavézy a luèištì, a pancíøe, a knížata stála za vší èeledí Judskou.
Neh 4:17 Ti také, kteøíž dìlali na zdi, i nosièi bøemen, i nakladaèi, každý jednou rukou dìlal, a v druhé držel braò.
Neh 4:18 Z tìch pak, kteøíž stavìli, mìl jeden každý meè svùj pøipásaný na bedrách svých, a tak stavìli, a trubaè stál podlé mne.
Neh 4:19 Nebo jsem øekl k pøednìjším a knížatùm i k jinému lidu: Dílo veliké a široké jest, a my porùznu jsme na zdi, podál jeden od druhého.
Neh 4:20 Na kterém byste koli místì uslyšeli hlas trouby, tu se shromažïte k nám. Bùh náš bude bojovati za nás.
Neh 4:21 A tak my dìlali jsme dílo, a polovice jich držela kopí od svitání až do soumraku.
Neh 4:22 Tehdáž také øekl jsem lidu: Každý s služebníkem svým nocuj u prostøed Jeruzaléma, a je máme k stráži v noci, a ve dne k dílu.
Neh 4:23 Proèež i já, i bratøí moji, i služebníci moji, i strážní, kteøíž chodí za mnou, nebudeme svláèeti odìvu svého. Žádný ho nesloží, leè u vody.
Neh 5:1 Byl pak pokøik veliký lidu i žen jejich na bratøí jich Židy.
Neh 5:2 Nebo nìkteøí pravili: Synù a dcer máme tak mnoho, že za nì obilé jednáme, abychom jísti a živi býti mohli.
Neh 5:3 Jiní opìt pravili: Pole svá i vinice své, a domy své zzastavovati musíme, abychom obilé jednati mohli v hladu tomto.
Neh 5:4 Jiní ještì pravili: Musíme vypùjèiti penìz, abychom dali plat králi, na svá pole i vinice své,
Neh 5:5 Ješto aj, jakož tìlo bratøí našich, tak tìla naše, jakož synové jejich, tak i synové naši. A však my musíme podrobovati syny své a dcery své v službu, a nìkteré již ze dcer našich podrobeny jsou, a nemùžeme s nic býti, ponìvadž pole naše a vinice naše drží jiní.
Neh 5:6 Protož rozhnìval jsem se velmi, když jsem slyšel køik jejich a slova taková.
Neh 5:7 I uložil jsem v srdci svém, abych domlouval pøednìjším a knížatùm, øka jim: Vy jste ti, jenž obtìžujete jeden každý bratra svého. I svolal jsem proti nim shromáždìní veliké.
Neh 5:8 A øekl jsem jim: My vyplacujeme bratøí své Židy, kteøíž prodáni byli pohanùm, podlé možnosti naší. Což vy zase prodávati máte bratøí vaše, anobrž což je sobì prodávati budete? Kteøížto umlkli a nenalezli odpovìdi.
Neh 5:9 Øekl jsem dále: Není to dobøe, což dìláte. Zdali v bázni Boha našeho nemáte choditi radìji než v pohanìní pohanù, nepøátel našich?
Neh 5:10 I já také s bratøími svými a s služebníky svými mohl bych bráti od nich peníze aneb obilé, a však odpusme jim medle ten dluh.
Neh 5:11 Navrate jim, prosím, ještì dnes pole jejich, vinice jejich, zahrady olivové jejich i domy jejich, i ten stý díl penìz, obilé, vína i oleje, kterýž od nich béøete.
Neh 5:12 Odpovìdìli: Navrátíme, aniž èeho od nich vyhledávati budeme; tak uèiníme, jakž ty pravíš. Tedy svolav knìží, zavázal jsem je pøísahou, aby tak uèinili.
Neh 5:13 Vytøásl jsem také podolek svùj, a øekl jsem: Tak vytøes Bùh každého muže, kdož by nenaplnil slova tohoto, z domu jeho, z úsilí jeho, a tak buï vytøesený a prázdný. I øeklo všecko shromáždìní: Amen, a chválili Hospodina. I uèinil lid tak.
Neh 5:14 Anobrž také ode dne, v nìmž jsem postaven, abych byl vývodou jejich v zemi Judské, od léta dvadcátého až do léta tøidcátého druhého Artaxerxa krále, za dvanácte let, ani já ani bratøí moji pokrmu

knížecího jsme nejedli,
Neh 5:15 Ješto vývodové prvnìjší, kteøíž byli pøede mnou, obtìžovali lid, berouce od nich chléb a víno mimo èтyøidceti lotù støíbra. Nadto i služebníci jejich ssužovali lid, èehož jsem já neèinil, boje se Boha.
Neh 5:16 Alebrž také i pøi opravování zdi pracoval jsem, aniž jsme skupovali rolí, ano i všickni služebníci moji byli tu shromáždìni k dílu.
Neh 5:17 Pøesto Židé a knížat pùl druhého sta osob, a kteøíž pøicházeli k nám z národù okolních, jídali u stolu mého.
Neh 5:18 Proèež strojívalo se toho na každý den jeden vùl, šest ovec výborných, též i ptáci byli mi strojeni, a v jednom z desíti dnù všelijakého vína dávalo se dosti. Však s tím se vším pokrmu knížecího nežádal jsem, nebo tìžká poroba vzložena byla na lid ten.
Neh 5:19 Budiž pamìtliv na mne, Bože mùj, k dobrému, což jsem pak koli èinil pøi lidu tomto.
Neh 6:1 I stalo se, když uslyšel Sanballat a Tobiáš, a Gesem Arabský i jiní nepøátelé naši, že bych vystavìl zed, a že nezùstalo v ní mezery, aèkoli jsem ještì až do toho èasu nevstavil vrat do bran,
Neh 6:2 Že poslal Sanballat a Gesem ke mnì, øka: Pøiï, a rozmluvíme spolu ve vsi na rovinách Ono. Ale oni mé zlé obmýšleli.
Neh 6:3 Takž jsem poslal k nim posly, øka: Dílo veliké dìlám, protož nemohu odjíti. Což se má meškati dílo, když bych je opustì, k vám sjíti mìl?
Neh 6:4 I posílali ke mnì na týž zpùsob èтyøikrát, a odpovìdìl jsem jim týmiž slovy.
Neh 6:5 Potom poslal ke mnì Sanballat na tentýž zpùsob po páté služebníka svého s listem otevøeným.
Neh 6:6 V kterémž bylo psáno: Slyší se mezi národy, jakž Gasmu praví, že ty a Židé myslíte se zprotiviti, a že ty proto stavíš zed, abys králem jejich byl, jakž se to dokoná.
Neh 6:7 Také žes i proroky postavil, aby hlásali o tobì v Jeruzalémì, økouce: Král v Judstvu. Nyní tedy uslyší král ty vìci. Protož pøiï, a poradíme se spolu.
Neh 6:8 Tedy poslal jsem k nìmu, øka: Není toho nic, což ty pravíš, ale sám sobì to vymýšlíš.
Neh 6:9 Nebo všickni ti nás ustrašiti se snažovali, myslíce: Oslábnou ruce jejich pøi díle, a nedokoná se to. Ale však ty, ó Bože, posilò rukou mých.
Neh 6:10 A když jsem všel do domu Semaiáše syna Delaiášova, syna Mehetabelova, kterýž se byl zavøel, øekl mi: Sejdìme se do domu Božího, do vnitøku chrámu, a zavøeme dvéøe chrámové; nebo pøijdou, chtíc tì zamordovati. A to v noci pøijdou, aby tì zamordovali.
Neh 6:11 Jemuž jsem øekl: Takový-liž by muž, jako jsem já, utíkati mìl? Aneb kdo jest tak, jako jsem já, ješto by vejda do chrámu, živ byl? Nevejdu.
Neh 6:12 I poznal jsem, a aj, Bùh neposlal ho, ale proroctví to mluvil proti mnì, že ho Tobiáš a Sanballat byli ze mzdy najali.
Neh 6:13 Proto pak ze mzdy byl najat, abych já ustrašen jsa, uèinil to a zhøešil, aby mi to bylo u nich k zlé povìsti, èímž by mi utrhali.
Neh 6:14 Budiž pamìtliv, mùj Bože, na Tobiáše a Sanballata, podlé tìch skutkù jejich, i na Noadii prorokyni, a na jiné proroky, kteøíž strašili mne.
Neh 6:15 A tak dodìlána jest zed ta pìtmecítmého dne mìsíce Elul v padesáti a dvou dnech.
Neh 6:16 To když uslyšeli všickni nepøátelé naši, a vidìli všickni národové, kteøíž byli vùkol nás, ulekli se velmi; nebo poznali, že od Boha našeho pùsobeno bylo dílo to.
Neh 6:17 Také v tìch dnech i listy èasto posílali pøednìjší Judští k Tobiášovi, tolikéž od Tobiáše docházely k nim.
Neh 6:18 Nebo mnozí v Judstvu mìli s ním pøísahu, proto že byl zetìm Sechaniáše syna Arachova, a Jochanan syn jeho pojal byl dceru Mesullama syna Berechiášova.
Neh 6:19 K tomu i dobré èiny jeho vypravovali pøede mnou, a øeèi mé vynášeli k nìmu. Listy pak posílal Tobiáš, aby mne ustrašil.
Neh 7:1 A když byla dostavena zed, a zavìsil jsem vrata, a ustanoveni byli vrátní i zpìváci i Levítové,
Neh 7:2 Poruèil jsem Chananovi bratru svému, a Chananiášovi hejtmanu hradu Jeruzalémského, (proto že on byl muž vìrný a bohabojný nad mnohé),
Neh 7:3 A øekl jsem jim: Nech nebývají otvírány brány Jeruzalémské, až obejde slunce, a když ti, jenž tu stávají, zavrou brány, vy ohledejte. A tak postavil jsem stráž z obyvatelù Jeruzalémských, každého v stráži jeho, a každého naproti domu jeho.
Neh 7:4 Mìsto pak to bylo široké a veliké, ale lidu málo v ohradì jeho, a domové nebyli vystaveni.
Neh 7:5 Protož dal mi to Bùh mùj v srdce mé, že jsem shromáždil pøednìjší, a knížata i lid, aby byli vyèteni podlé poøádku rodù. I nalezl jsem knihu o rodu tìch, kteøíž se byli prvé pøestìhovali, a našel jsem v ní napsáno:
Neh 7:6 Tito jsou lidé té krajiny, kteøíž šli z zajetí a pøestìhování toho, jakž je byl pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do mìsta svého.
Neh 7:7 Kteøíž pøišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Azariášem, Raamiášem, Nachamanem, Mardocheem, Bilsanem, Misperetem, Bigvajem, Nechumem, Baanou, poèet mužù z lidu Izraelského:

Neh 7:8 Synù Farosových dva tisíce, sto sedmdesát dva;
Neh 7:9 Synù Sefatiášových tøi sta sedmdesát dva;
Neh 7:10 Synù Arachových šest set padesát dva;
Neh 7:11 Synù Pachat Moábových, synù Jesua a Joábových, dva tisíce, osm set a osmnáct;
Neh 7:12 Synù Elamových tisíc, dvì stì padesát èтyøi;
Neh 7:13 Synù Zattuových osm set èтyøidceti pìt;
Neh 7:14 Synù Zakkai sedm set a šedesát;
Neh 7:15 Synù Binnui šest set èтyøidceti osm;
Neh 7:16 Synù Bebai šest set dvadceti osm;
Neh 7:17 Synù Azgadových dva tisíce, tøi sta dvamecítma;
Neh 7:18 Synù Adonikamových šest set šedesáte sedm;
Neh 7:19 Synù Bigvai dva tisíce, šedesáte sedm;
Neh 7:20 Synù Adinových šest set padesát pìt;
Neh 7:21 Synù Aterových z Ezechiáše devadesát osm;
Neh 7:22 Synù Chasumových tøi sta dvadceti osm;
Neh 7:23 Synù Bezai tøi sta dvadceti èтyøi;
Neh 7:24 Synù Charifových sto a dvanáct;
Neh 7:25 Synù Gabaonitských devadesát pìt;
Neh 7:26 Mužù Betlémských a Netofatských sto osmdesát osm;
Neh 7:27 Mužù Anatotských sto dvadceti osm;
Neh 7:28 Mužù Betazmavetských èтyøidceti dva;
Neh 7:29 Mužù Kariatjeharimských, Kafirských a Berotských sedm set èтyøidceti a tøi;
Neh 7:30 Mužù Ráma a Gabaa šest set dvadceti jeden;
Neh 7:31 Mužù Michmas sto dvadceti dva;
Neh 7:32 Mužù z Bethel a Hai sto dvadceti tøi;
Neh 7:33 Mužù z Nébo druhého padesáte dva;
Neh 7:34 Synù Elama druhého tisíc, dvì stì padesát èтyøi;
Neh 7:35 Synù Charimových tøi sta dvadceti;
Neh 7:36 Synù Jerecho tøi sta èтyøidceti pìt;
Neh 7:37 Synù Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadceti jeden;
Neh 7:38 Synù Senaa tøi tisíce, devìt set a tøidceti.
Neh 7:39 Knìží: Synù Jedaiášových z domu Jesua devìt set sedmdesát tøi;
Neh 7:40 Synù Immerových tisíc, padesát dva;
Neh 7:41 Synù Paschurových tisíc, dvì stì èтyøidceti sedm;
Neh 7:42 Synù Charimových tisíc a sedmnáct.
Neh 7:43 Levítù: Synù Jesua a Kadmiele, synù Hodevášových sedmdesát èтyøi.
Neh 7:44 Zpìvákù: Synù Azafových sto èтyøidceti osm.
Neh 7:45 Vrátných: Synù Sallumových, synù Aterových, synù Talmonových, synù Akkubových, synù Chatita, synù Sobai, sto tøidceti osm.
Neh 7:46 Netinejských: Synù Zicha, synù Chasufa, synù Tabbaot,
Neh 7:47 Synù Keros, synù Sia, synù Fadon,
Neh 7:48 Synù Lebana, synù Chagaba, synù Salmai,
Neh 7:49 Synù Chanan, synù Giddel, synù Gachar,
Neh 7:50 Synù Reaia, synù Rezin, synù Nekoda,
Neh 7:51 Synù Gazam, synù Uza, synù Paseach,
Neh 7:52 Synù Besai, synù Meunim, synù Nefisesim,
Neh 7:53 Synù Bakbuk, synù Chakufa, synù Charchur,
Neh 7:54 Synù Bazlit, synù Mechida, synù Charsa,
Neh 7:55 Synù Barkos, synù Sisera, synù Tamach,
Neh 7:56 Synù Neziach, synù Chatifa,
Neh 7:57 Synù služebníkù Šalomounových, synù Sotai, synù Soferet, synù Ferida,
Neh 7:58 Synù Jaala, synù Darkon, synù Giddel,
Neh 7:59 Synù Sefatiášových, synù Chattil, synù Pocheret Hazebaim, synù Amon,
Neh 7:60 Všech Netinejských a synù služebníkù Šalomounových tøi sta devadesát dva.
Neh 7:61 Tito také byli, kteøíž vyšli z Telmelach a Telcharsa: Cherub, Addon a Immer. Ale nemohli prokázati rodu otcù svých a semene svého, že by z Izraele byli.
Neh 7:62 Synù Delaiášových, synù Tobiášových, synù Nekodových šest set èтyøidceti dva.
Neh 7:63 A z knìží: Synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai toho, kterýž pojav sobì z dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejich.

Neh 7:64 Ti vyhledávali jeden každý zapsání o sobì, chtíce prokázati rod svùj, ale nenašlo se. A protož zbaveni jsou knìžství.
Neh 7:65 A zapovìdìl jim Tirsata, aby nejedli z vìcí svatosvatých, dokudž by nestál knìz s urim a tumim.
Neh 7:66 Všeho toho shromáždìní pospolu èty¤idceti a dva tisíce, tøi sta a šedesát,
Neh 7:67 Kromì služebníkù jejich a dìvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tøi sta tøidceti sedm. A mezi nimi bylo zpìvákù a zpìvakyní dvì stì èty¤idceti pìt.
Neh 7:68 Koní jejich sedm set tøidceti šest, mezkù jejich dvì stì èty¤idceti pìt,
Neh 7:69 Velbloudù èty¤i sta tøidceti pìt, oslù šest tisíc, sedm set a dvadceti.
Neh 7:70 Tehdy nìkteøí z knížat èeledí otcovských dávali ku potøebám. Tirsata dal na poklad tisíc drachem zlata, bání padesát, sukní knìžských pìt set a tøidceti.
Neh 7:71 Knížata také èeledí otcovských dali na poklad ku potøebám dvadceti tisíc drachem zlata, a støíbra liber dva tisíce a dvì stì.
Neh 7:72 Což pak dali jiní z lidu, bylo zlata dvadcet tisíc drachem, a støíbra dva tisíce liber, a sukní knìžských šedesát sedm.
Neh 7:73 A tak osadili se knìží a Levítové, a vrátní i zpìváci, lid a Netinejští, i všecken Izrael v mìstech svých. I nastal mìsíc sedmý, a synové Izraelští byli v mìstech svých.
Neh 8:1 I shromáždil se všecken lid jednomyslnì do ulice, kteráž jest proti bránì vodné, a øekli Ezdrášovi uèiteli, aby pøinesl knihu zákona Mojžíšova, kterýž vydal Hospodin lidu Izraelskému.
Neh 8:2 Tedy pøinesl Ezdráš knìz zákon pøed to shromáždìní mužù i žen i všech, kteøíž by rozumnì poslouchati mohli, prvního dne mìsíce sedmého.
Neh 8:3 I èetl v nìm na té ulici, kteráž jest proti bránì vodné, od jitra až do poledne, pøi pøítomnosti mužù i žen, i kteøížkoli rozumìti mohli. A uši všeho lidu obráceny byly k knize zákona.
Neh 8:4 Stál pak Ezdráš uèitel na kazatelnici døevìné, kterouž byli udìlali k té vìci, a stál podlé nìho Mattitiáš, Sema, Anaiáš, Uriáš, Helkiáš a Maaseiáš, po pravé ruce jeho, po levé pak Pedaiáš, Misael, Malkiáš, Chasum, Chasbaddana, Zachariáš a Mesullam.
Neh 8:5 Otevøel tedy Ezdráš knihu pøed oèima všeho lidu, (nebo výše stál než všecken lid). Kterouž jakž otevøel, povstal všecken lid.
Neh 8:6 I dobroøeèil Ezdráš Hospodinu Bohu velikému, a všecken lid odpovídal: Amen, amen, pozdvihujíce rukou svých, a skloòujíce hlavy, poklonu uèinili Hospodinu tváøí k zemi.
Neh 8:7 Tak i Jesua, Báni, Serebiáš, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodiáš, Maaseiáš, Kelita, Azariáš, Jozabad, Chanan, Pelaiáš, a Levítové vyuèovali lid zákonu. Lid pak byl na místì svém.
Neh 8:8 Nebo èetli v té knize v zákonì Božím srozumitelnì, a vykládajíce smysl, vysvìtlovali to, což èetli.
Neh 8:9 Potom øekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš knìz, uèitel, a Levítové, kteøíž lid vyuèovali, všemu lidu: Den tento posvìcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvìltež, ani plaète. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova zákona.)
Neh 8:10 Ale jdìte, øekl jim, a jezte tuèné vìci, a píte sladké, sdílejíce se s tìmi, kteøíž nemají nic pøipraveno. Den zajisté tento svatý jest Pánu našemu, protož nermu□tež se, nýbrž radost Hospodinova budiž síla vaše.
Neh 8:11 A když tak Levítové pospokojili všeho lidu, mluvíce: Mlète, nebo den svatý jest, a nermu□te se,
Neh 8:12 Odšel všecken lid, aby jedli a pili, a aby se sdíleli. I veselili se velmi, proto že srozumìli slovùm tìm, kteráž jim v známost uvedli.
Neh 8:13 Potom nazejtøí sešla se knížata èeledí otcovských ze všeho lidu, knìží i Levítové k Ezdrášovi uèiteli, aby vyrozumìli slovùm zákona.
Neh 8:14 Našli pak napsáno v zákonì, že pøikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby bydlili synové Izraelští v stáncích na slavnost mìsíce sedmého,
Neh 8:15 A aby dali prohlásiti a provolati po všech mìstech svých i v Jeruzalémì, økouce: Vyjdìte na hory, a pøineste ratolestí olivových a ratolestí døíví borového, a ratolestí myrtových, i ratolestí palmových, a ratolestí døíví hustého, abyste nadìlali stánkù, tak jakž psáno jest.
Neh 8:16 Protož vyšed lid, pøinesli a nadìlali sobì stánkù, jeden každý na støeše své, i v síních svých, i v síních domu Božího, i v ulici brány vodné, i v ulici brány Efraim.
Neh 8:17 A tak nadìlali stánkù všecko shromáždìní tìch, jenž se vrátili z zajetí, a bydlili v nich, (aèkoli neèinili tak synové Izraelští ode dnù Jozue syna Nun, až do dne toho). I byla radost velmi veliká.
Neh 8:18 Èetl pak v knize zákona Božího na každý den, od prvního dne až do posledního, a drželi slavnost za sedm dní. Osmého pak dne byl svátek podlé obyèeje.
Neh 9:1 Potom dvadcátého èty¤tého dne téhož mìsíce shromáždili se synové Izraelští, a postíce se v žíních, posypali se prstí,
Neh 9:2 (Oddìlilo se pak bylo símì Izraelské ode všech cizozemcù), a stojíce, vyznávali høíchy své i nepravosti otcù svých.
Neh 9:3 I stáli na místech svých, a èetli v knize zákona Hospodina Boha svého èty¤ikrát za den, a èty¤ikrát vyznávali a klanìli se Hospodinu Bohu svému.

Neh 9:4 Za tím vystoupivše na výstupek Levítský Jesua a Báni, Kadmiel, Sebaniáš, Bunni, Serebiáš, Báni a Chenani, volali hlasem velikým k Hospodinu Bohu svému.
Neh 9:5 A øekli Levítové ti, Jesua, Kadmiel, Báni, Chasabniáš, Serebiáš, Hodiáš, Sebaniáš a Petachiáš: Vstaòte, dobroøeète Hospodinu Bohu svému, od vìkù až na vìky, a a□ dobroøeèí slavnému jménu jeho, a vyššímu nad každé dobroøeèení i chválu.
Neh 9:6 Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi uèinil nebesa, nebesa nebes i všecko vojsko jejich, zemi i všecko, což jest na ní, moøe i všecko, což jest v nich, obživuješ také všecko, ano i vojska nebeská pøed tebou se sklánìjí.
Neh 9:7 Ty jsi, Hospodine, Bùh ten, kterýž jsi vyvolil Abrama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal jsi jemu jméno Abraham.
Neh 9:8 A nalezl jsi srdce jeho vìrné pøed sebou, a uèinil jsi s ním smlouvu, že dáš zemi Kananejského, Hetejského, Amorejského, Ferezejského, Jebuzejského a Gergezejského, že dáš ji semeni jeho, a naplnils slova svá, nebo spravedlivý jsi ty.
Neh 9:9 Popatøil jsi zajisté na trápení otcù našich v Egyptì, a køik jejich vyslyšel jsi pøi moøi Rudém.
Neh 9:10 A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i na všech služebnících jeho, i na všem lidu zemì jeho; nebo vìdìl jsi, že jsou pýchu provodili nad nimi. Èímž jsi dobyl sobì jména, jakž se to podnes vidí.
Neh 9:11 Nadto i moøe jsi pøed nimi rozdìlil, tak že pøešli prostøedkem moøe po suše, a ty, jenž je stihali, uvrhl jsi do hlubin, jako kámen do vody veliké.
Neh 9:12 A sloupem oblakovým vodils je ve dne, a sloupem ohnivým v noci, osvìcuje jim cestu, kudy by jíti mìli.
Neh 9:13 Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy pøímé a zákony pravé, ustanovení a pøikázaní dobrá.
Neh 9:14 Též i sobotu svou svatou známu jsi jim uèinil, a pøikázaní, ustanovení i zákon vydals jim skrze Mojžíše, služebníka svého.
Neh 9:15 Také i chléb s nebe dal jsi jim v hladu jejich, a vodu z skály vyvedl jsi jim v žízni jejich, a rozkázal jsi jim, aby šli a dìdiènì vládli zemí, kterouž jsi zdvihna ruku svou, pøisáhl dáti jim.
Neh 9:16 Oni pak a otcové naši pyšnì sobì poèínali, a zatvrdivše šíji svou, neposlouchali pøikázaní tvých.
Neh 9:17 Nýbrž hned nechtìli slyšeti, aniž se rozpomenuli na divné èiny tvé, kteréž jsi pùsobil pøi nich, a zatvrdivše šíji svou, ustavovali sobì vùdce, chtíce se navrátiti k porobení svému z zarputilosti své. Ty však, Bože, snadný k odpuštìní, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustils jich.
Neh 9:18 Ano i tehdáž, když sobì udìlali tele slité a øekli: Tito jsou bohové tvoji, kteøíž tì vyvedli z Egypta, a dopustili se velikého rouhání.
Neh 9:19 Ty však pro svá mnohá slitování neopustil jsi jich na poušti. Sloup oblakový neodcházel od nich ve dne, veda je po cestì, ani sloup ohnivý v noci, osvìcuje je a cestu, po níž jíti mìli.
Neh 9:20 Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k vyuèování jich, manny své také neodjals od úst jejich, a vodu dal jsi jim v žízni jejich.
Neh 9:21 A tak za èty øidceti let krmil jsi je na poušti. V nièemž nedostatku nemìli, odìv jejich nezvetšel, a nohy jejich se neodhnetly.
Neh 9:22 Potom dal jsi jim království a národy, kteréž jsi rozehnal do koutù, tak že dìdiènì obdrželi zemi Seonovu, a zemi krále Ezebon, i zemi Oga krále Bázan.
Neh 9:23 Syny pak jejich rozmnožil jsi jako hvìzdy nebeské, a uvedl jsi je do zemì, o kteréž jsi byl øekl otcùm jejich, že do ní vejdou, aby jí vládli.
Neh 9:24 Nebo všedše synové, dìdiènì obdrželi zemi tu, když jsi snížil pøed nimi obyvatele té zemì Kananejské, a dals je v ruku jejich, i krále jejich, i národy té zemì, aby s nimi nakládali podlé vùle své.
Neh 9:25 A tak vzali mìsta hrazená i pole úrodná, a dìdiènì ujali domy plné všeho dobrého, studnice vykopané, vinice a olivoví, i stromoví ovoce nesoucí velmi mnohé. I jedli, a nasyceni jsouce, vytyli, a v dobrodiní tvém hojném rozkoší oplývali.
Neh 9:26 Když pak popouzejíce tì, zprotivili se tobì, zavrhše zákon tvùj za høbet svùj, a proroky tvé zmordovali, kteøíž jim osvìdèovali, aby je obrátili k tobì, a dopouštìli se velikého rouhání,
Neh 9:27 Dával jsi je v ruku nepøátel jejich, kteøíž je ssužovali. A když v èas ssoužení svého volali k tobì, tys je s nebe vyslýchal, a podlé mnohých slitování svých dával jsi jim vysvoboditele, kteøíž je vysvobozovali z ruky nepøátel jejich.
Neh 9:28 Mezitím, jakž jen oddechnutí mìli, zase znovu èinili zlé pøed tebou, a protož pouštìl jsi je v ruku nepøátel jejich, aby panovali nad nimi. Když se pak opìt obrátili, a køièeli k tobì, tys je s nebe vyslýchal a vysvobozoval podlé slitování svých po mnohé èasy.
Neh 9:29 A napomínals jich, abys je obrátil k zákonu svému, ale oni pyšnì sobì poèínali, a neposlouchali pøikázaní tvých, a proti soudùm tvým høešili, v nichžto, èinil-li by je èlovìk, byl by živ. Nýbrž plece svého uchylujíce, šíji svou zatvrzovali, a neposlouchali.
Neh 9:30 A však shovíval jsi jim po mnohá léta, osvìdèuje jim duchem svým skrze proroky své, a když neposlouchali, dal jsi je v ruku národùm zemí.

Neh 9:31 Ale pro slitování svá mnohá nedals jim do konce zahynouti, aniž jsi jich opustil, proto že jsi Bùh milostivý a lítostivý.
Neh 9:32 Nyní tedy, ó Bože náš, silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž ostøíháš smlouvy a milosrdenství, nech to není u tebe za málo, že ty všecky tìžkosti na nás pøišly, na krále naše, knížata naše, knìží naše, proroky naše i na otce naše, a na všecken lid tvùj, hned ode dnù králù Assyrských, až do tohoto dne,
Neh 9:33 Aèkoli ty jsi spravedlivý ve všech tìch vìcech, kteréž pøišly na nás. Nebo jsi spravedlivì to uèinil, ale my jsme bezbožnì èinili.
Neh 9:34 I králové naši, knížata naše, knìží naši i otcové naši neplnili zákona tvého, aniž šetøili pøikázaní tvých a svìdectví tvých, jimiž se jim osvìdèoval.
Neh 9:35 Nebo oni v království svém a v dobrodiní tvém hojném, kteréž jsi jim ukazoval, a v zemi široké a úrodné, kterouž jsi jim dal, nesloužili tobì, aniž se odvrátili od èinù svých zlých.
Neh 9:36 Aj, my jsme dnes manové, a to v zemi, kterouž jsi dal otcùm našim, aby jedli ovoce její a dobré vìci její, aj, jsme v ní manové.
Neh 9:37 Již úrody své vydává v hojnosti králùm, kteréž jsi postavil nad námi pro høíchy naše, a oni i nad tìly našimi se potøásají, i nad hovady našimi podlé vùle své, tak že jsme u veliké úzkosti.
Neh 9:38 Se vším však tím èiníme smlouvu nepohnutelnou, i zapisujeme, kteréž potvrzují knížata naše, Levítové naši, i knìží naši.
Neh 10:1 Kteøíž pak potvrzovali, byli tito: Nehemiáš Tirsata, syn Chachaliášùv, a Sedechiáš,
Neh 10:2 Saraiáš, Azariáš, Jeremiáš,
Neh 10:3 Paschur, Amariáš, Malkiáš,
Neh 10:4 Chattus, Sebaniáš, Malluch,
Neh 10:5 Charim, Meremot, Abdiáš,
Neh 10:6 Daniel, Ginneton, Báruch,
Neh 10:7 Mesullam, Abiáš, Miamin,
Neh 10:8 Maaseiáš, Bilkai, Semaiáš. To knìží.
Neh 10:9 Levítové pak: Jesua syn Azaniášùv, Binnui z synù Chenadad, Kadmiel.
Neh 10:10 Bratøí pak jejich: Sebaniáš, Hodiáš, Kelita, Pelaiáš, Chanan,
Neh 10:11 Mícha, Rechob, Chasabiáš,
Neh 10:12 Zakur, Serebiáš, Sebaniáš,
Neh 10:13 Hodiáš, Báni, Beninu.
Neh 10:14 Pøední z lidu: Paros, Pachat Moáb, Elam, Zattu, Báni,
Neh 10:15 Bunni, Azgad, Bebai,
Neh 10:16 Adoniáš, Bigvai, Adin,
Neh 10:17 Ater, Ezechiáš, Azur,
Neh 10:18 Hodiáš, Chasum, Bezai,
Neh 10:19 Charif, Anatot, Nebai,
Neh 10:20 Magpias, Mesullam, Chezir,
Neh 10:21 Mesezabel, Sádoch, Jaddua,
Neh 10:22 Pelatiáš, Chanan, Anaiáš,
Neh 10:23 Ozeáš, Chananiáš, Chasub,
Neh 10:24 Loches, Pilcha, Sobek,
Neh 10:25 Rechum, Chasabna, Maaseiáš,
Neh 10:26 Achiáš, Chanan, Anan,
Neh 10:27 Malluch, Charim, Baana.
Neh 10:28 Tak i jiní z lidu, knìží, Levítù, vrátných, zpìvákù, Netinejských i všickni, kteøíž se oddìlili od národù zemí k zákonu Božímu, ženy jejich, synové jejich i dcery jejich, každý umìlý a rozumný,
Neh 10:29 Chopivše se téhož s bratøími svými a tìmi, kteøíž byli pøednìjší, pøistupovali, prokletím a pøísahou se zavazujíce: Že budeme choditi v zákonì Božím, kterýž vydán jest skrze Mojžíše služebníka Božího, a ostøíhati i plniti všecka pøikázaní Hospodina Pána našeho, i soudy jeho, i ustanovení jeho;
Neh 10:30 Také že nebudeme dávati dcer svých národùm zemí, ani dcer jejich bráti synùm svým,
Neh 10:31 Ani od cizozemcù, kteøíž by nám pøinášeli jaké koupì a jakékoli potravy v den sobotní na prodaj, pøijímati v sobotu aneb v sváteèní den, a že necháme rolí sedmého léta, i všelikého dobývání dluhu.
Neh 10:32 I to naøídili jsme mezi sebou, abychom dávali tøetí díl lotu na každý rok k službì domu Boha našeho,
Neh 10:33 Na chleby zpoøádaní, i obìt ustaviènou, i na zápal ustavièný k sobotám, novmìsícùm a slavnostem, i na vìci svaté, i obìti za høíchy k oèištìní Izraele, i na všecko pøisluhování domu Boha našeho.
Neh 10:34 Metali jsme i losy s strany knìží, Levítù i lidu, pøíèinou døíví nošení, aby ho dodávali do domu Boha našeho, èeledem otcù našich èasy vymìøenými, rok po roku, aby hoøelo na oltáøi Hospodina Boha našeho, jakž psáno jest v zákonì.
Neh 10:35 Také, že chceme pøinášeti prvotiny zemì své, i prvotiny všelikého ovoce každého stromu, rok po

roku do domu Hospodinova.
Neh 10:36 K tomu i prvorozené syny své, i hovádka svá, (jakož psáno jest v zákonì), i prvorozené z skotù i bravù svých, že pøinášeti budeme do domu Boha svého, knìžím pøisluhujícím v domì Boha našeho.
Neh 10:37 A prvotiny tìsta svého i obìtí svých, i ovoce všelijakého stromu, mstu i oleje nového, aby pøinášeli knìžím do pokojù domu Boha našeho, a desátky zemì naší Levítùm. A Levítové desátky ty vybírati budou po všech mìstech, v nichž pracovati budeme.
Neh 10:38 Bude pak pøi tom knìz, syn Aronùv, s Levíty, když Levítové ty desátky vyberou, a Levítové sami vnesou desátek z desátkù do domu Boha našeho, do pokojù v domì skladu.
Neh 10:39 Nebo do tìch pokojù donášeti budou synové Izraelští i synové Léví obìti obilé, mstu a oleje nového, (kdež jsou nádoby svatynì), i knìží pøisluhující, vrátní i zpìváci, abychom neopouštìli domu Boha svého.
Neh 11:1 I pøebývala knížata lidu v Jeruzalémì. Jiný pak lid metali losy, aby vzali desátého èlovìka k bydlení v Jeruzalémì mìstì svatém, ale devìt dílù v jiných mìstech,
Neh 11:2 Aèkoli dobroøeèil lid všechnìm mužùm tìm, kteøíž se sami dobrovolnì podali k bydlení v Jeruzalémì.
Neh 11:3 A tito jsou pøednìjší té krajiny, kteøíž se osadili v Jeruzalémì. (V jiných pak mìstech Judských bydlili jeden každý v vládaøství svém, po mìstech svých, lid Izraelský, knìží a Levítové, i Netinejští, též i synové služebníkù Šalomounových.)
Neh 11:4 A tak v Jeruzalémì bydlili nìkteøí z synù Judových i z synù Beniaminových. Z Judových: Ataiáš syn Uziáše, syna Zachariášova, syna Amariášova, syna Sefatiášova, syna Mahalaleelova z synù Fáresových.
Neh 11:5 Též Maaseiáš syn Bárucha, syna Kolchozy, syna Chazaiášova, syna Adaiášova, syna Joiaribova, syna Zachariášova, syna Silonského.
Neh 11:6 Všech synù Fáresových, bydlících v Jeruzalémì, èlyøi sta šedesáte osm, mužù udatných.
Neh 11:7 Synové Beniaminovi tito: Sallu syn Mesullama, syna Joedova, syna Pedaiášova, syna Kolaiášova, syna Maaseiášova, syna Itielova, syna Izaiášova.
Neh 11:8 A po nìm Gabai, Sallai. Všech devìt set dvadceti osm.
Neh 11:9 Joel pak syn Zichri byl jim pøedstaven, a Juda syn Senua nad mìstem druhý po nìm.
Neh 11:10 Z knìží: Jedaiáš syn Joiaribùv a Jachin.
Neh 11:11 Saraiáš syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova, syna Meraiotova, syna Achitobova, pøední v domì Božím.
Neh 11:12 Bratøí pak jejich, pøisluhujících v tom domì, osm set dvadceti dva. A Adaiáš syn Jerochama, syna Pelaliášova, syna Amzi, syna Zachariášova, syna Paschurova, syna Malkiášova,
Neh 11:13 A bratøí jeho, knížat èeledí otcovských, dvì stì èlyøidceti dva. A Amassai syn Azarele, syna Achzai, syna Mesillemotova, syna Immerova.
Neh 11:14 Bratøí pak jejich, mužù udatných, sto dvadceti osm, jimž pøedstaven byl Zabdiel syn Gedolimùv.
Neh 11:15 Z Levítù tito: Semaiáš syn Chasuby, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, syna Bunni.
Neh 11:16 A Sabbetai s Jozabadem byli nad dílem pøi domì Božím vnì, z pøedních Levítù.
Neh 11:17 A Mataniáš syn Míchy, syna Zabdi, syna Azafova, pøední, zaèínal chvály a modlitbu. A Bakbukiáš druhý z bratøí jeho, a Abda syn Sammua, syna Galalova, syna Jedutunova.
Neh 11:18 Všech Levítù v mìstì svatém dvì stì osmdesát a èlyøi.
Neh 11:19 Z vrátných: Akkub, Talmon a bratøí jejich, strážní u bran, sto sedmdesát a dva.
Neh 11:20 Ostatek pak lidu Izraelského, knìží a Levítù, bydlili ve všech mìstech Judských, jeden každý v dìdictví svém.
Neh 11:21 Ale Netinejští bydlili v Ofel, Zicha pak a Gispa byli pøedstaveni Netinejským.
Neh 11:22 Pøedstavený pak Levítùm v Jeruzalémì byl Uzi syn Báni, syna Chasabiášova, syna Mataniášova, syna Míchova z synù Azafových, jenž byli zpìváci pøi službì domu Božího.
Neh 11:23 Nebo poruèení královské bylo o nich, a stálé odmìøení pro zpìváky na každý den.
Neh 11:24 A Petachiáš syn Mesezabelùv, z synù Záry syna Judova, místo královské držící v každém jednání k lidu.
Neh 11:25 Ve vsech pak s poli jejich, z synù Judových bydlili v Kariatarbe a v vesnicích jeho, v Dibon a vesnicích jeho, v Jekabsael i ve vsech jeho,
Neh 11:26 A v Jesua, v Molada, v Betfelet,
Neh 11:27 A v Azarsual, v Bersabé i v vesnicích jeho.
Neh 11:28 A v Sicelechu, v Mechona, i v vesnicích jeho,
Neh 11:29 V Enremmon, v Zaraha, v Jarmut,
Neh 11:30 V Zanoe, v Adulam i ve vsech jeho, v Lachis s poli jeho, v Azeka a vesnicích jeho. A tak bydlili od Bersabé až do Gehinnom.
Neh 11:31 Synové pak Beniaminovi z Gabaa v Michmas, v Aia, v Bethel i v vesnicích jeho,
Neh 11:32 V Anatot, v Nobe, v Anania,
Neh 11:33 V Azor, v Ráma, v Gittaim,
Neh 11:34 V Chadid, v Seboim, v Neballat,

Neh 11:35 V Lod, v Ono a v údolí øemeslníkù.
Neh 11:36 Z Levítù pak nìkteøí bydlili v dílích Judských a Beniaminských.
Neh 12:1 Tito pak jsou knìží a Levítové, kteøíž se byli navrátili s Zorobábelem synem Salatielovým, a s Jesua: Saraiáš, Jeremiáš, Ezdráš,
Neh 12:2 Amariáš, Malluch, Chattus,
Neh 12:3 Sechaniáš, Rechum, Meremot,
Neh 12:4 Iddo, Ginnetoi, Abiáš,
Neh 12:5 Miamin, Maadiáš, Bilga,
Neh 12:6 Semaiáš, Joiarib, Jedaiáš,
Neh 12:7 Sallu, Amok, Helkiáš, Jedaiáš. Ti byli pøednìjší z knìží a bratøí svých za èasu Jesua.
Neh 12:8 Levítové pak: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebiáš, Juda; Mattaniáš, postavený nad zpìvy chvalitebnými s bratøími svými.
Neh 12:9 A Bakbukiáš a Unni, bratøí jejich, byli naproti nim v poøádcích svých.
Neh 12:10 Jesua pak zplodil Joiakima, a Joiakim zplodil Eliasiba, Eliasib pak zplodil Joiadu.
Neh 12:11 A Joiada zplodil Jonatana, Jonatan pak zplodil Jaddua.
Neh 12:12 Za èasu pak Joiakima byli pøední knìží z èeledí otcovských: Z Saraiášovy Meraiáš, z Jeremiášovy Chananiáš,
Neh 12:13 Z Ezdrášovy Mesullam, z Amariášovy Jochanan,
Neh 12:14 Z Melichovy Jonatan, z Sebaniášovy Jozef,
Neh 12:15 Z Charimovy Adna, z Meraiotovy Chelkai,
Neh 12:16 Z Iddovy Zachariáš, z Ginnetonovy Mesullam,
Neh 12:17 Z Abiášovy Zichri, z Miniaminovy a z Moadiášovy Piltai,
Neh 12:18 Z Bilgovy Sammua, z Semaiášovy Jonatan,
Neh 12:19 Z Joiaribovy Mattenai, z Jedaiášovy Uzi,
Neh 12:20 Z Sallaiovy Kallai, z Amokovy Heber,
Neh 12:21 Z Helkiášovy Chasabiáš, z Jedaiášovy Natanael.
Neh 12:22 Levítové pak pøednìjší z èeledí otcovských za dnù Eliasiba, Joiady, Jochanana a Jaddua, zapsáni jsou až do kralování Daria Perského.
Neh 12:23 Synové, pravím, Léví, pøední v èeledech otcovských, zapsáni jsou v knize Paralipomenon, až do èasu Jochanana syna Eliasibova.
Neh 12:24 Potom pøední Levítové: Chasabiáš, Serebiáš, a Jesua syn Kadmielùv, a bratøí jejich naproti nim k chválení a oslavování Boha, podlé naøízení Davida muže Božího, tøída proti tøídì.
Neh 12:25 Mataniáš, Bakbukiáš, Abdiáš, Mesullam, Talmon, Akkub, držící stráž vrátných pøi domu pokladù u bran.
Neh 12:26 Ti byli za èasu Joiakima , syna Jesua, syna Jozadakova, a za èasu Nehemiáše vùdce, a Ezdráše knìze a uèitele.
Neh 12:27 Ku posvìcování pak zdí Jeruzalémských shlédávali Levíty ze všech míst jejich, aby je pøivedli do Jeruzaléma, aby vykonali posvìcení a veselí, a to s oslavováním a zpìvy, cymbály, loutnami a harfami.
Neh 12:28 Protož shromáždìni jsou synové zpìvákù, i z rovin okolo Jeruzaléma, i ze vsí Netofatských,
Neh 12:29 Též z domu Galgal, a z polí Gaba i Azmavet; nebo vsi stavìli sobì zpìváci okolo Jeruzaléma.
Neh 12:30 A oèistivše se knìží a Levítové, oèistili také lid, brány i zed.
Neh 12:31 Za tím rozkázal jsem vstoupiti knížatùm Judským na zed, a postavil jsem dva houfy veliké oslavujících, z nichž jedni šli na pravo, od horní strany zdi k bráni hnojné.
Neh 12:32 A za tìmi šel Hosaiáš a polovice knížat Judských,
Neh 12:33 Též Azariáš, Ezdráš, a Mesullam,
Neh 12:34 Juda, Beniamin, Semaiáš a Jeremiáš.
Neh 12:35 Potom za syny knìžskými s trubami Zachariáš syn Jonatana, syna Semaiášova, syna Mattaniášova, syna Michaiášova, syna Zakurova, syna Azafova.
Neh 12:36 A bratøí jeho: Semaiáš, Azarel, Milalai, Gilalai, Maai, Natanael a Juda, Chanani s nástroji hudebnými Davida muže Božího, Ezdráš pak uèitel pøed nimi.
Neh 12:37 Potom k bráni u studnice, kteráž naproti nim byla, vstupovali po stupních mìsta Davidova, kudy se chodí na zed, a ode zdi pøi domì Davidovì, až k bráni vodné k východu.
Neh 12:38 Houf pak druhý oslavujících bral se naproti onìmno, a já za nimi, a polovice lidu po zdi od vìže Tannurim až ke zdi široké,
Neh 12:39 A od brány Efraim k bráni staré, a k bráni rybné, a vìži Chananeel, a vìži Mea, až k bráni bravné. I zastavili se v bráni stráže.
Neh 12:40 Potom zastavili se oba houfové oslavujících v domì Božím, i já, a polovice knížat se mnou.
Neh 12:41 Ano i knìží: Eliakim, Maaseiáš, Miniamin, Michaiáš, Elioenai, Zachariáš, Chananiáš, s trubami,
Neh 12:42 A Maaseiáš, Semaiáš, Eleazar, Uzi, Jochanan, Malkiáš, Elam a Ezer. Zpìváci pak zvuènì zpívali s

Izrachiášem pøedstaveným svým.
Neh 12:43 Obìtovali také v ten den obìti veliké, a veselili se; nebo Bùh obveselil je veselím velikým. Ano i ženy a dìti veselily se, tak že bylo slyšáno veselí Jeruzaléma opodál.
Neh 12:44 Mezi tím zøízeni jsou v ten den muži nad komorami k pokladùm a k obìtem, i k prvotinám a k desátkùm, aby shromažïovali do nich s polí mìstských díly, zákonem vymìøené knìžím a Levítùm; nebo veselil se Juda z knìží a Levítù pøístojících,
Neh 12:45 Kteøíž držeti mìli stráž Boha svého, a stráž oèišování, a zpìvákù i vrátných, podlé naøízení Davidova a Šalomouna syna jeho.
Neh 12:46 Nebo za èasu Davidova a Azafova od starodávna pøední zpìváci k zpívání, chválení a oslavování Boha stáli pøed ním.
Neh 12:47 Proèež všecken Izrael za dnù Zorobábele a za èasu Nehemiáše dávali díly pro zpìváky a vrátné, na každý den stálé odmìøení, a odvodili je Levítùm, Levítové pak dávali synùm Aronovým.
Neh 13:1 V ten den èteno jest v knize Mojžíšovì, tak že lid slyšeti mohl. I nalezeno v ní napsáno, že nemá vjíti Ammonitský a Moábský do shromáždìní Božího až na vìky,
Neh 13:2 Proto že nevyšli proti synùm Izraelským s chlebem a s vodou, ale najali ze mzdy proti nim Baláma, aby jim zloøeèil, aèkoli obrátil Bùh náš to zloøeèení v požehnání.
Neh 13:3 Stalo se pak, když slyšeli zákon, že odmísili všecky pøimíšené od Izraele.
Neh 13:4 Ale pøed tím Eliasib knìz, správce komory domu Boha našeho, spøíznil se s Tobiášem.
Neh 13:5 Kterémuž udìlal pokoj veliký, kdež prvé skládali dary, kadidlo a nádoby, a desátky z obilé, mstu a oleje nového, naøízené Levítùm a zpìvákùm i vrátným, též i obìt knìžím.
Neh 13:6 Ale když se to vše dálo, nebyl jsem v Jeruzalémì. Nebo léta tøidcátého druhého Artaxerxa krále Babylonského pøišel jsem k králi, a po pøebìhnutí let, vyžádán jsem na králi.
Neh 13:7 Když jsem pak pøišel do Jeruzaléma, srozumìl jsem tomu zlému, co uèinil Eliasib pro Tobiáše, udìlav mu pokoj v síních domu Božího.
Neh 13:8 Což mi se velmi nelíbilo. Protož vyházel jsem všecko nádobí domu Tobiášova ven z toho pokoje.
Neh 13:9 A rozkázal jsem oèistiti ty pokoje. I vnesl jsem tam zase nádoby domu Božího, dary a kadidlo.
Neh 13:10 Potom dovìdìv se, že dílové Levítùm nebyli dáváni, a že rozbìhli se jeden každý na svou rolí, Levítové i zpìváci vedoucí práci,
Neh 13:11 Protož domlouval jsem se na starší, øka: Proè jest opuštìn dùm Boží? A shromáždiv je, postavil jsem je na místì jejich.
Neh 13:12 A všecken Juda pøinášeli desátky obilé, mstu a oleje nového do skladù.
Neh 13:13 A ustanovil jsem úøedníky nad sklady: Selemiáše knìze, a Sádocha uèitele, a Pedaiáše z Levítù, pøidav k nim Chanana syna Zakurova, syna Mattaniášova; nebo za vìrné jmíni byli. A ti mìli rozdìlovati bratøím svým.
Neh 13:14 Budiž pamìtliv na mne, Bože mùj, pro to, a nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem prokázal k domu Boha svého i k službám jeho.
Neh 13:15 V tìch dnech vidìl jsem v Judstvu, ani tlaèí presem v sobotu, a pøinášejí snopy, kteréž nakládali na osly, též víno, hrozny, fíky i všeliká bøemena, a snášejí v den sobotní do Jeruzaléma. I domlouval jsem jim v ten den, když prodávali potravu.
Neh 13:16 Tyrští také, kteøíž bydlili v nìm, nosili ryby i všelijaké koupì, a prodávali v sobotu synùm Juda, a to v Jeruzalémì.
Neh 13:17 Protož jsem domlouval starším Judským, a øekl jsem jim: Jaká jest to nepravost, kterouž èiníte, poškvròujíce dne sobotního?
Neh 13:18 Zdaliž jsou tak neèinili otcové vaši? Proèež Bùh náš pøivedl na nás všecko toto zlé, i na toto mìsto, a vy pøidáváte hnìvivosti na Izraele, poškvròujíce soboty.
Neh 13:19 Když tedy byly v stínu brány Jeruzalémské pøed sobotou, rozkázal jsem zavøíti brány, a rozkázal jsem, aby jich neotvírali až po sobotì. K tomu i z služebníkù svých nìkteré postavil jsem v bránì, aby náklad nebyl vezen do mìsta v sobotu.
Neh 13:20 Protož zùstali kupci a prodavaèi všelijakých vìcí prodajných vnì pøed Jeruzalémem, jednou i podruhé.
Neh 13:21 I osvìdèil jsem se jim, øka jim: Proè zùstáváte pøes noc naproti zdi? Uèiníte-li to více, vztáhnu ruku na vás. Od té chvíle nepøicházeli v sobotu.
Neh 13:22 Rozkázal jsem pak Levítùm, aby se oèistili, a pøijdouce, ostøíhali bran, a svìtili den sobotní. Také i v tom pamatuj na mne, Bože mùj, a buï mi milostiv podlé množství milosrdenství svého.
Neh 13:23 V tìch dnech spatøil jsem také Židy, kteøíž byli pojali ženy Azotské, Ammonitské a Moábské,
Neh 13:24 An synové jejich mluvili od polu Azotsky, a neumìli mluviti Židovsky, ale podlé jazyku každého toho lidu.
Neh 13:25 Protož domlouval jsem jim, a zloøeèil jsem jim, a nìkteré z nich bil jsem a rval, pøísahou je zavazuje skrze Boha, øka: Budete-li dávati dcery své synùm jejich, aneb bráti dcery jejich synùm svým neb sobì,

zloøeèení budete.
Neh 13:26 Zdaliž tím nezhøešil Šalomoun král Izraelský? Ješto ve mnohých národech nebylo krále jemu podobného, kterýž byl milý Bohu svému, tak že ustanovil jej Bùh králem nade vším Izraelem, však i toho k høíchu pøivedly ženy cizozemky.
Neh 13:27 A vám zdali povolíme, abyste se dopouštìli všeho toho zlého velikého, a pøestupovali proti Bohu svému, pojímajíce ženy cizozemky?
Neh 13:28 Z synù pak Joiady syna Eliasiba, knìze nejvyššího, jeden byl ze Sanballata Choronského, kteréhož jsem zahnal od sebe.
Neh 13:29 Budiž pamìtliv na to, Bože mùj, proti tìm, kteøíž poškvròují knìžství, a smlouvy knìžské i Levítské.
Neh 13:30 Protož jsem je vyèistil od všelikého cizozemce, a ustanovil jsem zase tøídy knìžím a Levítùm, jednomu každému v práci jeho,
Neh 13:31 I nošení døíví k obìtem èasy uloženými, též i prvotin. Budiž pamìtliv na mne, Bože mùj, k mému dobrému.
Est 1:1 Stalo se pak za èasu krále Asvera, (to jest ten Asverus, jenž kraloval od Indie až k Mouøenínské zemi nad sto dvadcíti a sedmi krajinami),
Est 1:2 Že toho èasu, když sedìl král Asverus na stolici království svého, jenž byla v Susan, mìstì královském,
Est 1:3 Léta tøetího kralování svého, uèinil u sebe hody všechnìm knížatùm svým a služebníkùm svým, nejznamenitìjším Perským a Médským, hejtmanùm a vládaøùm nad krajinami,
Est 1:4 Ukazuje bohatství, slávu království svého a èest, i ozdobu dùstojnosti své za mnoho dnù, totiž za sto a osmdesáte dnù.
Est 1:5 (A když se vyplnili dnové ti, uèinil král všemu lidu, což ho koli bylo v Susan mìstì královském, od nejvìtšího až do nejmenšího, hody za sedm dní na paláci v zahradì pøi domì královském.)
Est 1:6 Též èalouny bílé, zelené a z postavce modrého, zavìšené na provázcích kmentových a šarlatových u kroužkù støíbrných, na sloupích mramorových, lùžka zlatá a støíbrná na podlaze porfyretové a mramorové, pariové a socharetové.
Est 1:7 Nápoj pak dávali v nádobách zlatých, a to v nádobách jiných a jiných, i vína královského v hojnosti, jakž slušelo na krále.
Est 1:8 Ale ku pití, podlé naøízení, žádný nenutil. Nebo tak poruèil král všechnìm správcùm domu svého, aby èinili podlé vùle jednoho každého.
Est 1:9 Také i královna Vasti uèinila hody ženám v domì královském krále Asvera.
Est 1:10 Dne pak sedmého, když se podveselil král vínem, rozkázal Mehumanovi, Biztovi, Charbonovi, Bigtovi a Abagtovi, Zetarovi a Karkasovi, sedmi komorníkùm, kteøíž sloužili pøed oblíèejem krále Asvera,
Est 1:11 Aby pøivedli Vasti královnu pøed oblíèej krále v korunì královské, aby okázal národùm i knížatùm krásu její; nebo velmi krásná byla.
Est 1:12 Ale odepøela královna Vasti pøijíti k rozkazu královskému, skrze ty komorníky vzkázanému. Proèež král rozhnìval se velmi a rozpálil se hnìvem sám v sobì.
Est 1:13 I øekl král mudrcùm znajícím èasy, (nebo tak každé vìci podával král na všecky zbìhlé v právích a soudech),
Est 1:14 A nejbližšímu sebe Charsenovi, Setarovi, Admatovi, Tarsisovi, Meresovi, Marsenovi, Memuchanovi, sedmi vývodám Perským a Médským, jenž vídali tváø královskou, a sedali první po králi:
Est 1:15 Co se má podlé práva státi s královnou Vasti, proto že nevyplnila rozkazu krále Asvera, stalého skrze komorníky?
Est 1:16 Tedy øekl Memuchan pøed králem i knížaty: Ne proti samému králi zavinila královna Vasti, ale proti všechnìm knížatùm, a proti všechnìm národùm všech krajin Asvera krále.
Est 1:17 Nebo když se donese to, co uèinila královna, všech žen, zlehèí sobì muže své a øeknou: An král Asverus rozkázal pøivésti královnu Vasti pøed oblíèej svùj, a však nepøišla.
Est 1:18 Nýbrž ještì tohoto dne budou to mluviti knížny Perské a Médské, (kteréž slyšely, co uèinila královna), všechnìm knížatùm královským, i naplodí se hojnì pýchy a zpoury.
Est 1:19 Jestliže se tedy králi za dobré vidí, nech se stane výpovìï královská od oblíèeje jeho, a nech jest vepsána mezi práva Perská a Médská, kteráž by nemohla zmìnìna býti, že nechtìla pøijíti Vasti pøed oblíèej krále Asvera, proèež království její dá král jiné, lepší nežli ona.
Est 1:20 Tak když uslyší výpovìd královskou, kterouž vyhlásiti dá po všem království svém, jakkoli veliké jest, všecky ženy v poctivosti míti budou manžely své, od nejvìtšího až do nejmenšího.
Est 1:21 I líbila se ta rada králi i knížatùm, a uèinil král podlé rady Memuchanovy.
Est 1:22 A rozeslal listy do všech krajin královských, do jedné každé krajiny písmem jejím, a do každého národu jazykem jeho, aby každý muž byl pánem domu svého. Což oznámil každý hejtman lidu jazykem jeho.
Est 2:1 Ty vìci když se zbìhly, a když se upokojila prchlivost krále Asvera, zpomenul na Vasti a na to, což byla uèinila, též i na to, jaká se výpovìd stala proti ní.
Est 2:2 I øekli mládenci královští, služebníci jeho: Nech hledají králi mladic, panen krásných.

Est 2:3 A nech zøídí král úøedníky ve všech krajinách království svého, kteøíž by shromáždili všecky mladice, panny krásné, do Susan mìsta královského, do domu ženského, pod stráž Hegai komorníka královského, strážce žen, a a jim vydává okrasy jejich.
Est 2:4 A mladice, kteráž by se zalíbila králi, aby kralovala místo Vasti. I líbila se ta vìc králi, a uèinil tak.
Est 2:5 Byl pak jeden Žid v Susan, mìstì královském, jménem Mardocheus syn Jairùv, syna Simei, syna Cis, z pokolení Beniamin.
Est 2:6 A ten byl pøestìhován z Jeruzaléma s pøestìhovanými, kteøíž pøestìhováni byli s Jekoniášem králem Judským, kteréhož pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský.
Est 2:7 Ten choval Hadassu, jinak Esteru, dceru strýce svého, proto že nemìla otce ani matky. A dìveèka ta byla pìkné postavy a krásné tváøi, kterouž po smrti otce a matky její vzal sobì Mardocheus za dceru.
Est 2:8 Stalo se tedy, když vyšlo slovo královské a rozkaz jeho, a když shromážïováno bylo panen mnoho do Susan, mìsta královského, pod stráž Hegai, že i Ester vzata byla do domu královského pod stráž Hegai, strážného nad ženami.
Est 2:9 I líbila se jemu ta mladice, a našla milost u nìho. Proèež i hned dal jí okrasu její a díl její, a sedm panen zpùsobných z domu královského; k tomu opatøení její i jejích panen promìnil v lepší v domì ženském.
Est 2:10 Neoznámila pak Ester lidu svého, ani rodiny své; nebo pøikázal jí byl Mardocheus, aby nepravila.
Est 2:11 Ale Mardocheus každého dne chodíval pøed síní domu ženského, aby zvìdìl, jak se má Ester, a co se s ní dìje.
Est 2:12 Když pak pøišel jistý èas jedné každé panny, aby vešla pøed krále Asvera, když se vyplnilo pøi ní podlé práva žen, za dvanácte mìsícù, (nebo za tolik dnù ozdobovaly se, šest mìsícù olejem mirrovým, a šest mìsícù vìcmi vonnými a ozdobami ženskými),
Est 2:13 A tak pøicházela panna pøed krále. Cožkoli øekla, dávalo se jí, aby s tím šla z domu žen až k domu královskému.
Est 2:14 U veèer vcházela k králi, a ráno zase odcházela do druhého domu ženského, pod stráž Saasgazy, komorníka královského, strážce ženin. Nepøicházela více k králi, ale jestliže se líbila králi, povolána bývala ze jména.
Est 2:15 Tedy když pøišel èas jistý Estery, dcery Abichaile, strýce Mardocheova, kterouž byl vzal sobì za dceru, aby vešla k králi, nežádala nièeho, než což øekl Hegai komorník královský, strážce žen. I líbila se Ester všechnìm, kteøíž ji vidìli.
Est 2:16 A tak vzata jest Ester k králi Asverovi do domu jeho královského, mìsíce desátého, (jenž jest mìsíc Tebet), léta sedmého kralování jeho.
Est 2:17 I zamiloval král Ester nade všecky jiné ženy, a nalezla milost a lásku u nìho nade všecky panny, tak že vstavil korunu královskou na hlavu její, a uèinil ji královnou místo Vasti.
Est 2:18 K tomu také uèinil král hody veliké všechnìm knížatùm svým a služebníkùm svým, totiž hody Estery, a dal odpoèinutí krajinám, a daroval je tak, jakž slušelo na krále.
Est 2:19 A když podruhé shromažïovány byly panny, a Mardocheus sedìl u brány královské,
Est 2:20 Ester pak neoznámila byla rodiny své a národu svého, jakž jí byl pøikázal Mardocheus; nebo rozkázaní Mardocheovo Ester èinila, jako i když chována byla u nìho:
Est 2:21 V tìch dnech, (když Mardocheus sedal u brány královské), rozhnìval se Bigtan a Teres, dva komorníci královští z strážných prahu, a smýšleli o to, aby vztáhli ruce na krále Asvera.
Est 2:22 Èehož dovìdìv se Mardocheus, oznámil to Ester královnì, Ester pak oznámila králi jménem Mardocheovým.
Est 2:23 A když bylo toho vyhledáváno, našlo se tak. I obìšeni jsou ti oba na šibenici, a zapsáno jest to do kronik pøed králem.
Est 3:1 Po tìch vìcech zvelebil král Asverus Amana syna Hammedatova Agagského, a vyvýšil ho, tak že vyzdvihl stolici jeho nade všecka jiná knížata, kteøíž byli pøi nìm.
Est 3:2 A všickni služebníci královští, kteøíž vcházeli do brány královské, klanìli se a padali pøed Amanem; nebo tak pøikázal o nìm král. Ale Mardocheus se neklanìl, ani padal.
Est 3:3 Protož øekli služebníci královští, kteøíž byli v bránì královské, Mardocheovi: Proè pøestupuješ pøikázaní královské?
Est 3:4 I stalo se, když o to s ním mluvívali každého dne, a neposlechl jich, že to oznámili Amanovi, aby vidìli, bude-li stálý v svých slovích Mardocheus; nebo oznámil jim, že jest Žid.
Est 3:5 Vida pak Aman, že se Mardocheus neklaní, ani padá pøed ním, naplnìn jest Aman prchlivostí.
Est 3:6 Ale za malou vìc sobì položil, vztáhnouti ruku na Mardochea samého, (nebo byli oznámili jemu, z kterého by lidu byl Mardocheus). Protož smýšlel Aman, aby zahubil národ Mardocheùv, totiž všecky Židy, kteøíž byli ve všem království Asverovu.
Est 3:7 Takž mìsíce prvního, totiž mìsíce Nísan, léta dvanáctého kralování Asverova, rozkázal uvrci pur, totiž los, pøed sebou ode dne ke dni, a od mìsíce až do mìsíce dvanáctého, jenž jest mìsíc Adar.
Est 3:8 Nebo byl øekl Aman králi Asverovi: Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech

krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou ode všech národù, práv pak královských neostøíhají. Protož králi není užiteèné, nechati jich.
Est 3:9 Jestliže se králi za dobré vidí, nech se napíše, aby je zahladili, a já deset tisíc centnéøù støíbra odvážím do rukou pøedstaveným té práci, aby je vnesli do komory královské.
Est 3:10 Tedy král sòav prsten svùj s ruky své, dal jej Amanovi synu Hammedatovu Agagskému, nepøíteli Židovskému.
Est 3:11 A øekl král Amanovi: Støíbro to daruji tobì i lid ten, abys naložil s ním, jak se koli líbí.
Est 3:12 Protož povoláni jsou písaøi královští téhož mìsíce prvního tøináctého dne, a psáno jest všecko tak, jakž pøikázal Aman, k knížatùm královským i vývodám, kteøíž byli v jedné každé krajinì, i hejtmanùm jednoho každého národu, každé krajinì vedlé písma jejího, a každému národu vedlé jazyku jeho; jménem krále Asvera psáno, a zapeèetìno prstenem královským.
Est 3:13 I jsou posláni listové po poslích do všech krajin královských, aby hubili, mordovali a vyhladili všecky Židy, od mladého až do starce, dìti i ženy, jednoho dne, totiž tøináctého, mìsíce dvanáctého, (jenž jest mìsíc Adar), a loupeže jejich aby rozbitovali.
Est 3:14 Summa toho psání byla: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajinì a oznámeno všechnìm národùm, aby hotovi byli ke dni tomu.
Est 3:15 Tedy vyjeli poslové stìží s poruèením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, mìstì královském. Král pak a Aman sedìli, kvasíce, ale mìšanés Susan zkormouceni byli.
Est 4:1 : Mardocheus pak zvìdìv všecko to, což se bylo stalo, roztrhl roucho své, a vzal na sebe žíni a popel, a jda po mìstì, køièel køikem velikým a žalostným.
Est 4:2 A pøišel až pøed bránu královskou; nebo žádný nemìl vcházeti do brány královské v odìvu žínìném.
Est 4:3 V každé také krajinì i místì, kamžkoli slovo královské a výpovìd jeho došla, kvílení veliké bylo od Židù, a pùst, pláè i úpìní, a žíni s popelem podestøeli sobì mnozí.
Est 4:4 Proèež pøišedše dìveèky Estery a komorníci její, oznámili jí to. I zarmoutila se královna velmi, a poslala šaty, aby oblékli Mardochea, a aby vzali žíni jeho od nìho. Ale on jich nepøijal.
Est 4:5 Tedy zavolavši Ester Hatacha, jednoho z komorníkù královských, kteréhož jí byl dal za služebníka, poruèila mu o Mardocheovi, aby pøezvìdìl, co a proè by to bylo.
Est 4:6 Takž vyšel Hatach k Mardocheovi na ulici mìsta, kteráž jest pøed branou královskou.
Est 4:7 I oznámil jemu Mardocheus všecko, co se mu pøihodilo, i o té summì penìz, kterouž pøipovìdìl Aman dáti do komory královské proti Židùm, k vyhlazení jich.
Est 4:8 K tomu i pøípis psané výpovìdi, kteráž vyhlášena byla v Susan, aby zhubeni byli, dal jemu, aby ukázal Ester a oznámil jí, a aby jí rozkázal jíti k králi, a milosti hledati u nìho, a prositi pøed tváøí jeho za lid svùj.
Est 4:9 Tedy pøišel Hatach, a oznámil Ester slova Mardocheova.
Est 4:10 I øekla Ester Hatachovi, a poruèila mu oznámiti Mardocheovi:
Est 4:11 Všickni služebníci královští i lid krajin královských vìdí, že kterýž by koli muž neb žena všel pøed krále do sínì vnitøní, nejsa povolán, jedno právo o nìm jest, aby hrdlo propadl, kromì toho, k komuž by král vztáhl berlu zlatou, že živ zùstane. Já pak nebyla jsem povolána, abych vešla k králi již tøidceti dnù.
Est 4:12 Ale když oznámili Mardocheovi slova Estery,
Est 4:13 Øekl Mardocheus, aby zase oznámeno bylo Esteøe: Nemysl sobì, abys zachována býti mohla v domì královském ze všech Židù.
Est 4:14 Nebo jestliže se umlèíš v tento èas, oddechnutí a vysvobození Židùm pøijde odjinud, ty pak a dùm otce tvého zahynete. A kdo ví, ne pro tento-lis èas pøišla k tomu království?
Est 4:15 I øekla Ester, aby zase oznámili Mardocheovi:
Est 4:16 Jdi a shromažï všecky Židy, což jest jich v Susan, a poste se za mne, a nejezte ani píte za tøi dni, v noci ani ve dne. Já podobnì, i panny mé postiti se budou, a teprv vejdu k králi, což však neobyèejné jest, a jestliže zahynu, nech zahynu.
Est 4:17 Tedy šel Mardocheus, a uèinil všecko tak, jakž mu poruèila Ester.
Est 5:1 Stalo se potom dne tøetího, oblékši se Ester v roucho královské, postavila se v síni vnitøní domu královského, naproti pokoji královskému. Král pak sedìl na stolici své královské, v pokoji královském naproti dveøím domu.
Est 5:2 Stalo se, pravím, když uzøel král Ester královnu, ana stojí v síni, že milostí jsa k ní naklonìn, vztáhl král k Ester berlu zlatou, kterouž držel v ruce své. Tedy pøistoupivši Ester, dotkla se konce berly.
Est 5:3 I øekl jí král: Co jest tobì, královno Ester? A jaká jest prosba tvá? Až do polovice království dáno bude tobì.
Est 5:4 Odpovìdìla Ester: Jestliže se králi za dobré vidí, necha pøijde král s Amanem dnes na hody, kteréž jsem jemu pøipravila.
Est 5:5 I øekl král: Zavolejte rychle Amana, a naplní žádost Estery. A tak pøišel král s Amanem na hody, kteréž byla pøipravila Ester.
Est 5:6 Potom øekl král k Ester, napiv se vína. Jaká jest žádost tvá? A bude dáno. Aneb jaká jest prosba tvá?

Bys pak žádala až do polovice království, stane se.
Est 5:7 I odpovìdìla Ester: Žádost má a prosba má jest:
Est 5:8 Nalezla-li jsem milost u krále, a jestliže se králi za dobré vidí povoliti žádosti mé, a naplniti prosbu mou, aby ještì pøišel král i Aman na hody, kteréž jim pøipravím, a zítra uèiním podlé slova královského.
Est 5:9 A tak vyšel Aman dne toho, vesel jsa a dobré mysli. Ale když vidìl Aman Mardochea v bránì královské, že ani nepovstal, ani se nehnul pøed ním, naplnìn jest Aman hnìvem proti Mardocheovi.
Est 5:10 A však zdržel se Aman, až pøišel do domu svého, a poslav, povolal pøátel svých a Zeres ženy své.
Est 5:11 I vypravoval jim Aman o slávì bohatství svého, i o množství synù svých, i o všem, èímž ho zvelebil král, a jak ho vyvýšil nad knížata i služebníky královské.
Est 5:12 A doložil Aman: Nadto nepozvala Ester královna s králem na hody, kteréž byla pøipravila jen mne, a ještì i k zejtøí pozván jsem od ní s králem.
Est 5:13 Ale všecko to nic mi neprospívá, pokudžkoli vídám Mardochea, toho Žida, sedati u brány královské.
Est 5:14 Øekla jemu Zeres žena jeho, i všickni pøátelé jeho: Nech udìlají šibenici zvýši padesáti loket, a ráno rci králi, aby na ní obìsili Mardochea, a vejdi s králem na hody vesele. I líbila se ta rada Amanovi, a rozkázal postaviti šibenici.
Est 6:1 Té noci král nemoha spáti, rozkázal pøinésti knihy pamìtné, kroniky, kteréž èteny byly pøed králem.
Est 6:2 I našli zapsáno, že povìdìl Mardocheus na Bigtana a Teresa, dva komorníky královské z tìch, jenž ostøíhali prahu, že ukládali vztáhnouti ruku na krále Asvera.
Est 6:3 Tedy øekl král: Èím jest poctìn, neb jak zveleben Mardocheus za to? Odpovìdìli služebníci královští, dvoøané jeho: Není jemu nic dáno.
Est 6:4 I øekl král: Kdo jest v síni? (Aman pak byl pøišel do sínì domu královského zevnitøní, mluviti s králem, aby obìšen byl Mardocheus na šibenici, kterouž jemu pøipravil.)
Est 6:5 Odpovìdìli králi služebníci jeho: Aj, Aman stojí v síni. Øekl král: Nech vejde sem.
Est 6:6 Takž všel Aman. Jemuž øekl král: Co sluší uèiniti muži tomu, kteréhož by chtìl král ctíti? (Aman øekl sám v sobì: Kohož by jiného chtìl král více ctíti, nežli mne?)
Est 6:7 Odpovìdìl Aman králi: Muži tomu,jehož král ctíti chce,
Est 6:8 A pøinesou roucho královské, do kteréhož se král obláèí, a pøivedou konì, na kterémž jezdí král, a vstaví korunu královskou na hlavu jeho.
Est 6:9 A dadouce roucho to i konì toho v ruku nìkterého z nejznamenitìjších knížat královských, a oblekou muže toho, jehož král chce ctíti, a a jej vodí na koni po ulici mìsta, a volají pøed ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce.
Est 6:10 Tedy øekl král Amanovi: Pospìš, vezmi to roucho a konì, jakž jsi øekl, a uèiò to Mardocheovi Židu, kterýž sedí v bránì královské. Nepomíjejž nièeho ze všeho toho, což jsi mluvil.
Est 6:11 Protož vzav Aman roucho i konì, oblékl Mardochea, a vedl jej na koni po ulici mìsta, volaje pøed ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce.
Est 6:12 Potom navrátil se Mardocheus k bránì královské. Aman pak rychle pospíšil do domu svého, smuten jsa, s zakrytou hlavou.
Est 6:13 I vypravoval Aman Zeres ženì své a všechnìm pøátelùm svým všecko, což se mu pøihodilo. I øekli jemu mudrci jeho i Zeres žena jeho: Ponìvadž z národu Židovského jest Mardocheus, pøed jehož oblíèejem poèal jsi klesati, neodoláš jemu, ale jistì padneš pøed oblíèejem jeho.
Est 6:14 A když oni ještì mluvili s ním, komorníci královští pøišli, a rychle vzali Amana na hody, kteréž pøipravila Ester.
Est 7:1 A tak pøišel král i Aman, aby hodovali s Ester královnou.
Est 7:2 I øekl král k Ester opìt druhého dne, napiv se vína: Jaká jest žádost tvá, Ester královno? A bude dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Až do polovice království stane se.
Est 7:3 Tedy odpovìdìla Ester královna a øekla: Jestliže jsem nalezla milost pøed oèima tvýma, ó králi, a jestliže se králi za dobré vidí, nech mi jest darován život mùj k mé žádosti, a národu mému k prosbì mé.
Est 7:4 Nebo prodáni jsme, já i národ mùj, abychom zbiti, pomordováni a vyhlazeni byli, ješto kdybychom za služebníky a dìvky prodáni byli, mlèela bych, aè by i tak ten nepøítel nijakž nemohl nahraditi králi té škody.
Est 7:5 Opìt odpovídaje král Asverus, øekl Ester královnì: I kdož jest to ten, a kde jest ten, jehož srdce tak jest naduté, aby to èinil?
Est 7:6 I øekla Ester: Muž protivník a nepøítel nejhorší jest Aman tento. Takž Aman zhrozil se pøed oblíèejem krále a královny.
Est 7:7 Tedy král vstal v prchlivosti své od pití vína, a vyšel na zahradu pøi paláci. Aman pak pozùstal tu, aby prosil za život svùj Estery královny; nebo vidìl, že jest o nìm zle uloženo od krále.
Est 7:8 Potom král navrátil se z zahrady palácu do domu, kdež pil víno, a Aman padl na lùžko, na kterémž sedìla Ester. I øekl král: Což ještì násilé uèiniti chce královnì u mne v domì? A hned jakž slovo to vyšlo z úst krále, tváø Amanovu zakryli.
Est 7:9 Mezi tím øekl Charbona, jeden z komorníkù, pøed králem: Aj, ještì šibenice, kterouž pøipravil Aman

Mardocheovi, kterýž mluvil králi k dobrému, stojí pøi domì Amanovì, zvýší padesáti loket. I øekl král: Obìstež ho na ní.
Est 7:10 Tedy obìsili Amana na té šibenici, kterouž byl pøipravil Mardocheovi. A tak prchlivost královská ukojila se.
Est 8:1 Téhož dne dal král Asverus Ester královnì dùm Amana nepøítele Židovského, a Mardocheus pøišel pøed krále, (nebo oznámila Ester, co by jí on byl).
Est 8:2 Kdežto král sòav prsten svùj, kterýž vzal od Amana, dal jej Mardocheovi. Ester pak ustanovila Mardochea nad domem Amanovým.
Est 8:3 Potom ještì Ester mluvila pøed králem, padši k nohám jeho, a s pláèem pokornì ho prosila, aby zrušil nešlechetnost Amana Agagského a jeho úklady, kteréž smyslil proti Židùm.
Est 8:4 (Tedy vztáhl král k Esteøe berlu zlatou, a Ester vstavši, postavila se pøed králem.)
Est 8:5 A øekla: Jestliže se králi za dobré vidí, a nalezla-li jsem milost pøed tváøí jeho, a jestliže se ta vìc králi slušná býti vidí, a já jsem-li pøíjemná pøed oèima jeho: nech jest psáno, aby byli zrušeni listové ti, a tak úkladové Amana syna Hammedatova Agagského, kteréž rozepsal, aby vyhladili Židy, což jest jich ve všech krajinách královských.
Est 8:6 Nebo jak bych se mohla dívati na to zlé, kteréž by potkalo lid mùj? A jak bych mohla hledìti na zhoubu rodiny své?
Est 8:7 I øekl král Asverus Ester královnì a Mardocheovi Židu: Ej, dùm Amanùv dal jsem Esteøe, jeho pak obìsili na šibenici, proto že vztáhnouti chtìl ruku svou na Židy.
Est 8:8 Vy tedy pište Židùm, jakž se vám za dobré zdá, jménem královským, a zapeèe te prstenem královským. (Nebo což se píše jménem krále, a zapeèetí prstenem královským, nemùže zpátkem jíti.)
Est 8:9 Takž svolali písaøe královské v ten èas mìsíce tøetího, jenž jest mìsíc Siban, dvadcátého tøetího dne téhož mìsíce, a psáno jest všecko tak, jakž pøikázal Mardocheus, k Židùm a knížatùm, i vývodám a hejtmanùm krajin, kteréž jsou od Indie až do zemì Mouøenínské, sto dvadceti sedm krajin, do každé krajiny písmem jejím, každému národu jazykem jeho, též i Židùm písmem jejich a jazykem jejich.
Est 8:10 A když napsal jménem krále Asvera a zapeèetil prstenem královským, rozeslal listy po poslích, kteøíž jezdívali na koních rychlých a mezcích mladých:
Est 8:11 Že jest povolil král Židùm, kteøížby v kterémkoli mìstì byli, aby shromáždíce se, zastávali života svého, a aby hubili, mordovali a plénili všecka vojska národu i krajiny, útok èinících na nì, na dìti jejich i ženy jejich, a koøisti jejich aby rozbitovali.
Est 8:12 Jednoho a téhož dne ve všech krajinách krále Asvera, totiž tøináctého, mìsíce dvanáctého, jenž jest mìsíc Adar.
Est 8:13 Summa toho psání: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajinì, a oznámeno všechnìm národùm, aby Židé byli hotovi ke dni tomu ku pomstì nad nepøátely svými.
Est 8:14 Tedy poslové, kteøíž jezdívali na koních prudkých a na mezcích, vyjeli snažným a rychlým bìhem s poruèením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, mìstì královském.
Est 8:15 Mardocheus pak vycházel od oblíèeje královského v rouše královském z postavce modrého a bílého, v korunì zlaté veliké a v plášti kmentovém a šarlatovém, a mìsto Susan plésalo a veselilo se.
Est 8:16 Nebo Židùm vzešlo svìtlo a radost, i veselé a sláva.
Est 8:17 Ano i v každé krajinì i v každém mìstì, na kteréžkoli místo poruèení královské a výpovìd jeho došla, veselé a radost mìli Židé, hody a dobrou vùli, a mnozí z národù jiných pøistupovali k Židùm; nebo pøipadl na nì strach Židovský.
Est 9:1 Potom dvanáctého mìsíce, (jenž jest mìsíc Adar), tøináctého dne téhož mìsíce, když pøišel èas poruèení královského a výpovìdi jeho, aby se vyplnila, v ten den, v kterýž se nadáli nepøátelé Židovští, že budou panovati nad nimi, stalo se na odpor, že panovali Židé nad tìmi, kteøíž je v nenávisti mìli.
Est 9:2 Nebo se byli shromáždili Židé v mìstech svých, po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku na ty, kteøíž hledali jejich zlého. A žádný pøed nimi neostál, nebo pøipadl strach jejich na všecky národy.
Est 9:3 A všickni hejtmané krajin, i knížata a vývodové, i správcové díla královského v poctivosti mìli Židy; nebo strach Mardocheùv na nì pøipadl.
Est 9:4 Byl zajisté Mardocheus veliký v domì královském, a rozcházela se povìst o nìm po všech krajinách; nebo muž ten Mardocheus vždy více rostl.
Est 9:5 A tak zbili Židé všecky nepøátely své, meèem hubíce, mordujíce a vyhlazujíce je, a nakládajíce s tìmi, kteøíž je v nenávisti mìli, podlé líbosti své.
Est 9:6 Ano i v Susan mìstì královském zmordovali Židé a vyhladili pìt set mužù.
Est 9:7 A Parsandata, Dalfona i Aspata,
Est 9:8 A Porata, Adalia i Aridata,
Est 9:9 I Parimasta, Arisai i Aridai a Vajezata,
Est 9:10 Deset synù Amana syna Hammedatova, nepøítele Židovského, zmordovali. Ale k loupeži nevztáhli ruky své.

Est 9:11 Dne toho, když se donesl krále poèet zmordovaných v Susan mìstì královském,
Est 9:12 Øekl král Esteøe královnì: V Susan mìstì královském zmordovali Židé a vyhladili pìt set mužù, a deset synù Amanových. Co pak uèinili v jiných krajinách královských? Již tedy jaká jest žádost tvá? A dáno bude. Aneb která prosba tvá ještì? A stane se.
Est 9:13 Odpovìdìla Ester: jestliže se králi za dobré vidí, nech jest dopuštìno ještì zítra Židùm, kteøíž jsou v Susan, uèiniti podlé výpovìdi dnešní, a deset synù Amanových zvìšeti na šibenici.
Est 9:14 I pøikázal král, aby se tak stalo. Tedy vyhlášena jest výpovìd v Susan, a tak deset synù Amanových zvìšeli.
Est 9:15 A shromáždivše se Židé, kteøíž byli v Susan, také i ètrnáctého dne mìsíce Adar, zmordovali v Susan tøi sta mužù. Ale k loupeži nevztáhli ruky své.
Est 9:16 Jiní také Židé, kteøíž byli v krajinách královských, shromáždivše se, a zastávajíce života svého, tak odpoèinuli od nepøátel svých. Zmordovali pak tìch, jenž je v nenávisti mìli, sedmdesáte pìt tisíc. Ale k loupeži nevztáhli ruky své.
Est 9:17 Stalo se to dne tøináctého mìsíce Adar. I odpoèinuli ètrnáctého dne téhož mìsíce, a uèinili sobì v ten den hody a veselé.
Est 9:18 Ale Židé, kteøíž byli v Susan, shromáždili se tøináctého dne téhož mìsíce a též ètrnáctého, a odpoèinuli patnáctého, a uèinili sobì na ten den hody a veselé.
Est 9:19 Protož Židé, kteøíž bydlí ve vsech a v mìsteèkách nehrazených, svìtí den ètrnáctý mìsíce Adar, majíce veselé, hody a dobrou vùli, a posílajíce èástky pokrmù jedni druhým.
Est 9:20 Nebo rozepsal Mardocheus ty vìci, a rozeslal listy ke všem Židùm, kteøíž byli ve všech krajinách krále Asvera, blízkým i dalekým,
Est 9:21 Ustavuje jim, aby slavili den ètrnáctý mìsíce Adar, a den patnáctý téhož mìsíce každého roku,
Est 9:22 Podlé dnù tìch, v nichž odpoèinuli Židé od nepøátel svých, a mìsíce toho, kterýž se jim obrátil z zámutku v radost, a z kvílení v dobrou vùli, aby ty dni slavili, hodujíce a veselíce se, a posílajíce èástky pokrmù jeden druhému, i dary chudým.
Est 9:23 I pøijali to všickni Židé, že budou èiniti to, což zaèali, a což jim psal Mardocheus:
Est 9:24 Jak Aman syn Hammedatùv Agagský, protivník všech Židù, ukládal o Židech, aby je vyhubil a uvrhl pur, totiž los, k setøení a zahlazení jejich.
Est 9:25 Ale jak ona vešla pøed oblíèej krále, poruèil král v listech, aby obráceni byli úkladové jeho nešlechetní, kteréž vymyslil proti Židùm, na hlavu jeho, a aby ho obìsili i syny jeho na šibenici.
Est 9:26 I nazvali ty dny Purim, totiž losù, od jména toho pur. A tak z pøíèiny všech slov listu toho, a což vidìli pøi tom, i což pøišlo k nim,
Est 9:27 Ustavili a pøijali Židé na sebe i na símì své, i na všecky pøipojené k sobì, aby to nepominulo, že budou slaviti ty dva dni podlé vypsání jejich, a podlé urèitého èasu jejich každého roku.
Est 9:28 A že ti dnové budou pamìtní a slavní v každém víku, rodinì, krajinì a mìstì; k tomu, že ti dnové Purim nepominou z prostøedku Židù, a památka jejich nepøestane u potomkù jejich.
Est 9:29 Psala také Ester královna, dcera Abichailova, i Mardocheus Žid pro vìtší upevnìní psání z strany dnù Purim po druhé.
Est 9:30 A on rozeslal to psání ke všem Židùm, do sta dvadcíti sedmi krajin království Asverova, vzkazuje jim pozdravení,
Est 9:31 Aby tuze drželi dny ty Purim v urèité èasy jich, jakž je naøídil jim Mardocheus Žid a Ester královna, a jakž to pøijali na sebe a na símì své, na pamìt postù a køiku jejich.
Est 9:32 A tak výpovìd Estery potvrdila ustanovení dnù Purim, což zapsáno jest v knize této.
Est 10:1 Potom uložil král Asverus daò na zemi i na ostrovy moøské.
Est 10:2 Všickni pak èinové síly jeho a moci jeho, i vypsání dùstojnosti Mardocheovy, kterouž ho zvelebil král, to vše zapsáno jest v knize o králích Médských a Perských.
Est 10:3 Nebo Mardocheus Žid byl druhý po králi Asverovi, a veliký u Židù, i vzácný u všeho množství bratøí svých, peèuje o dobré lidu svého, a zpùsobuje pokoj všemu semeni svému.
Job 1:1 Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upøímý, boje se Boha, a vystøíhaje se zlého.
Job 1:2 Kterémuž se narodilo sedm synù a tøi dcery.
Job 1:3 A mìl dobytka sedm tisíc ovec, tøi tisíce velbloudù, pìt set spøežení volù, a pìt set oslic, a èeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenìjší nade všecky lidi východní.
Job 1:4 I scházívali se synové jeho, a strojívali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvávali své tøi sestry, aby jedly a pily s nimi.
Job 1:5 A když vypoøádali dny hodù, posílával Job, a posvìcoval jich, a vstávaje ráno, obìtoval zápaly podlé poètu všech jich. Nebo øíkával Job: Snad zhøešili synové moji, aneb zloøeèili Bohu v srdci svém. Tak èiníval Job po všecky ty dny.
Job 1:6 Jednoho pak dne, když pøišli synové Boží, aby se postavili pøed Hospodinem, pøišel také i Satan mezi nì.

Job 1:7 Tedy øekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpovìdìl Satan Hospodinu, øka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji.
Job 1:8 I øekl Hospodin Satanovi: Spatøil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upøímý, bojící se Boha a varující se zlého.
Job 1:9 A odpovídaje Satan Hospodinu, øekl: Zdaliž se Job darmo bojí Boha?
Job 1:10 Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi.
Job 1:11 Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se všeho, což má, nebude-li zloøeèiti v oèi.
Job 1:12 Tedy øekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buï, toliko na nìj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tváøi Hospodinovy.
Job 1:13 Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v domì bratra svého prvorozeného.
Job 1:14 I pøišel posel k Jobovi, a øekl: Když volové orali, a oslice se pásly podlé nich,
Job 1:15 Vpád uèinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí meèe, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì.
Job 1:16 A když on ještì mluvil, pøišed druhý, øekl: Oheò Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko sám, abych oznámil tobì.
Job 1:17 A když ten ještì mluvil, jiný pøišed, øekl: Kaldejští sšikovavše tøi houfy, pøipadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí meèe, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì.
Job 1:18 A když ten ještì mluvil, jiný pøišel a øekl: Synové tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domì bratra svého prvorozeného.
Job 1:19 A aj, vítr veliký strhl se z té strany od pouštì, a udeøil na ètyøi úhly domu, tak že se oboøil na dìti, i zemøeli, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì.
Job 1:20 Tedy Job vstav, roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu uèinil.
Job 1:21 A øekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buï požehnáno jméno Hospodinovo.
Job 1:22 V tom ve všem nezhøešil Job, a nepøivlastnil Bohu nic nemoudrého.
Job 2:1 I stalo se opìt jednoho dne, že když pøišli synové Boží, aby se postavili pøed Hospodinem, pøišel také i Satan mezi nì, aby se postavil pøed Hospodinem.
Job 2:2 Tedy øekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpovìdìl Satan Hospodinu, øka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji.
Job 2:3 I øekl Hospodin Satanovi: Spatøil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upøímý, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upøímnosti své, aèkoli jsi ty mne popudil proti nìmu, abych jej hubil bez pøíèiny.
Job 2:4 A odpovídaje Satan Hospodinu, øekl: Kùži za kùži, a všecko, což má èlovìk, dá za sebe samého.
Job 2:5 Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-li v oèi zloøeèiti tobì.
Job 2:6 Tedy øekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buï, a však zachovej ho pøi životu.
Job 2:7 Protož vyšed Satan od tváøi Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším, od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho,
Job 2:8 Tak že vzal støepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele.
Job 2:9 I øekla jemu žena jeho: Ještì vždy trváš v své upøímnosti? Zloøeè Bohu a umøi.
Job 2:10 Jížto øekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen vìci bráti budeme od Boha, zlých pak nebudeme pøijímati? V tom ve všem nezhøešil Job rty svými.
Job 2:11 Když pak uslyšeli tøi pøátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž pøišlo na nìj, pøišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na tom zùstavše spolu, aby pøijdouce k nìmu, politovali ho a tìšili jej.
Job 2:12 Kteøíž pozdvihše oèí svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhùru.
Job 2:13 A sedìli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k nìmu nepromluvil slova; nebo vidìli, že se velmi rozmohla bolest jeho.
Job 3:1 Potom otevøev Job ústa svá, zloøeèil dni svému.
Job 3:2 Nebo mluvì Job, øekl:
Job 3:3 Ó by byl zahynul ten den, v nìmž jsem se naroditi mìl, i noc, v níž bylo øeèeno: Poèat jest pacholík.
Job 3:4 Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhledával Bùh shùry, a nebyl osvícen svìtlem.
Job 3:5 Ó by jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla pøikvaèila mraèna, a pøedìsila horkost denní.
Job 3:6 Ó by noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla pøipojena ke dnùm roku, a v poèet mìsícù nepøišla.
Job 3:7 Ó by noc ta byla osamìla, a zpìvu aby nebylo v ní.
Job 3:8 Ó by jí byli zloøeèili ti, kteøíž proklínají den, hotovi jsouce vzbuditi velryba.
Job 3:9 Ó by se byly hvìzdy zatmìly v soumraku jejím, a oèekávajíc svìtla, aby ho nebyla doèekala, ani spatøila záøe jitøní.

Job 3:10 Nebo nezavøela dveøí života mého, ani skryla trápení od oèí mých.
Job 3:11 Proè jsem neumøel v matce, aneb vyšed z života, proè jsem nezahynul?
Job 3:12 Proè jsem vzat byl na klín, a proè jsem prsí požíval?
Job 3:13 Nebo bych nyní ležel a odpoèíval, spal bych a mìl bych pokoj,
Job 3:14 S králi a radami zemì, kteøíž sobì vzdìlávali místa pustá,
Job 3:15 Aneb s knížaty, kteøíž mìli zlato, a domy své naplòovali støíbrem.
Job 3:16 Aneb jako nedochùdèe nezøetelné proè jsem nebyl, a jako nemluvòátka, kteráž svìtla nevidìla?
Job 3:17 Tam bezbožní pøestávají bouøiti, a tam odpoèívají ti, jenž v práci ustali.
Job 3:18 Také i vìzòové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka.
Job 3:19 Malý i veliký tam jsou rovni sobì, a služebník jest prost pána svého.
Job 3:20 Proè Bùh dává svìtlo zbìdovanému a život tìm, kteøíž jsou ducha truchlivého?
Job 3:21 Kteøíž oèekávají smrti, a není jí, aèkoli jí hledají pilnìji než skrytých pokladù?
Job 3:22 Kteøíž by se veselili s plésáním a radovali, když by nalezli hrob?
Job 3:23 Èlovìku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bùh pøistøel?
Job 3:24 Nebo pøed pokrmem mým vzdychání mé pøichází, a rozchází se jako voda øvání mé.
Job 3:25 To zajisté, èehož jsem se lekal, stalo se mi, a èehož jsem se obával, pøišlo na mne.
Job 3:26 Nemìl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpeèil, ani odpoèíval, až i pøišlo pokušení toto.
Job 4:1 Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, øekl:
Job 4:2 Poèneme-li mluviti s tebou, neponeseš-liž toho tìžce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby nemìl mluviti?
Job 4:3 Aj, uèívals mnohé, a rukou opuštìných jsi posiloval.
Job 4:4 Padajícího pozdvihovals øeèmi svými, a kolena zemdlená jsi zmocòoval.
Job 4:5 Nyní pak, jakž toto pøišlo na tebe, tìžce to neseš, a jakž tì dotklo, pøedìšen jsi.
Job 4:6 Nebylo-liž náboženství tvé nadìjí tvou, a upøímost cest tvých oèekáváním tvým?
Job 4:7 Rozpomeò se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde upøímí vyhlazeni jsou?
Job 4:8 Jakož jsem já vídal ty, kteøíž orali nepravost, a rozsívali pøevrácenost, že ji i žali.
Job 4:9 Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají.
Job 4:10 Øvání lva a hlas lvice a zubové mladých lvíèat setøíni bývají.
Job 4:11 Hyne lev, že nemá loupeže, a lvíèata mladá rozptýlena bývají.
Job 4:12 Nebo i tajnì doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé nìco malièko toho.
Job 4:13 V pøemyšlováních z vidìní noèních, když pøipadá tvrdý sen na lidi,
Job 4:14 Strach pøipadl na mne a lekání, kteréž pøedìsilo všecky kosti mé.
Job 4:15 Duch zajisté pøed tváøí mou šel, tak že vlasové vstávali na tìle mém.
Job 4:16 Zastavil se, ale neznal jsem tváøi jeho; tvárnost jen byla pøed oèima mýma. Mezi tím mlèe, slyšel jsem hlas:
Job 4:17 Zdaliž mùže èlovìk spravedlivìjším býti než Bùh, aneb muž èistším nad toho, kterýž ho uèinil?
Job 4:18 Ano mezi služebníky jeho není dokonalosti, a pøi andìlích svých zanechal nedostatku.
Job 4:19 Èím více pøi tìch, kteøíž bydlejí v domích hlinìných, jejichž základ jest na prachu, a setøíni bývají snáze než mol.
Job 4:20 Od jitra až do veèera stíráni bývají, a kdož toho nerozvažují, na vìky zahynou.
Job 4:21 Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.
Job 5:1 Zavolejž tedy, dá-li kdo odpovìd? A k kterému se z svatých obrátíš?
Job 5:2 Pakli k bláznu, zahubí ho rozhnìvání, a nesmyslného zabije prchlivost.
Job 5:3 Já jsem vidìl blázna, an se vkoøenil, ale hned jsem zle tušil pøíbytku jeho, øka:
Job 5:4 Vzdáleni jsou synové jeho od spasení; nebo potøíni budou v bránì, aniž bude, kdo by je vytrhl.
Job 5:5 Obilé jeho zžíøe hladovitý, a i z prostøed trní je vychvátí; nadto sehltí násilník statek takových.
Job 5:6 Nebo nepochází z prachu trápení, aniž se z zemì puèí bída.
Job 5:7 Ale èlovìk rodí se k bídì, tak jako jiskry z uhlí zhùru létají.
Job 5:8 Jistì že bych já hledal Boha silného, a jemu bych pøedložil pøi svou,
Job 5:9 Kterýž èiní vìci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž poètu není,
Job 5:10 Kterýž dává déš na zemi, a spouští vody na pole,
Job 5:11 Kterýž sází opovržené na místì vysokém, a žalostící vyvyšuje spasením,
Job 5:12 Kterýž v nic obrací myšlení chytrákù, tak aby nemohli k skutku pøivésti ruce jejich nièeho,
Job 5:13 Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada pøevrácených bláznová bývá.
Job 5:14 Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šámají o poledni.
Job 5:15 Kterýž zachovává od meèe a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka.
Job 5:16 Má zajisté nuzný nadìji, ale nepravost musí zacpati ústa svá.
Job 5:17 Aj, jak blahoslavený jest èlovìk, kteréhož tresce Bùh! A protož káráním Všemohoucího nepohrdej.
Job 5:18 On zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léèí.
Job 5:19 Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé.

Job 5:20 V hladu vykoupil by tì od smrti, a v boji od moci meèe.
Job 5:21 Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by pøišla.
Job 5:22 Zhouba a hlad buï tobì za smích, a nestrachuj se ani líté zvìøi zemské.
Job 5:23 Nebo s kamením polním pøímìøí tvé, a zvìø lítá polní pokoj zachová k tobì.
Job 5:24 A shledáš, že stánek tvùj bude bezpeèný, a navrátíš se zase k pøíbytku svému, a nezhøešíš.
Job 5:25 Shledáš také, že se rozmnoží símì tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská.
Job 5:26 Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášíno bývá zralé obilí èasem svým.
Job 5:27 Aj, to jsme vyhledali, a tak jest; poslechniž toho, a schovej sobì to.
Job 6:1 Odpovídaje pak Job, øekl:
Job 6:2 Ó kdyby pilnì zváženo bylo hoøekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvižena byla.
Job 6:3 Jistì že by se nad písek moøský tìžší ukázala, proèež mi se i slov nedostává.
Job 6:4 Nebo støely Všemohoucího vìzí ve mnì, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrùzy Boží bojují proti mnì.
Job 6:5 Zdaliž øve divoký osel nad mladistvou travou? Øve-liž vùl nad picí svou?
Job 6:6 Zdaliž jedí to, což neslaného jest, bez soli? Jest-liž chut v vìci slzké?
Job 6:7 Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti tìla mého.
Job 6:8 Ó by se naplnila žádost má, a aby to, èehož oèekávám, dal Bùh,
Job 6:9 Totiž, aby se líbilo Bohu setøíti mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladiti mne.
Job 6:10 Nebo mám ještì, èím bych se potìšoval, (aèkoli hoøím bolestí, aniž mne Bùh co lituje), že jsem netajil øeèí Nejsvìtìjšího.
Job 6:11 Nebo jaká jest síla má, abych potrvati mohl? Aneb jaký konec mùj, abych prodlel života svého?
Job 6:12 Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tìlo mé ocelivé?
Job 6:13 Zdaliž pak obrany mé není pøi mnì? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne,
Job 6:14 Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeò Všemohoucího opustil?
Job 6:15 Bratøí moji zmýlili mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové,
Job 6:16 Kteøíž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje sníh.
Job 6:17 V èas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z místa svého.
Job 6:18 Sem i tam roztìkají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou.
Job 6:19 To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž nadìji mìli v nich,
Job 6:20 Zastydìli se, že v nich doufali; nebo pøišedše až k nim, oklamáni jsou.
Job 6:21 Tak zajisté i vy byvše, nejste; vidouce potøení mé, dìsíte se.
Job 6:22 Zdali jsem øekl: Pøineste mi, aneb z zboží svého udìlte darù pro mne?
Job 6:23 Aneb: Vysvoboïte mne z ruky nepøítele, a z ruky násilníkù vykupte mne?
Job 6:24 Pouète mne, a budu mlèeti, a v èem bych bloudil, poslužte mi k srozumìní.
Job 6:25 Ó jak jsou pronikavé øeèi upøímé! Ale co vzdìlá obviòování vaše?
Job 6:26 Zdali jen z slov mne viniti myslíte, a pøevívati øeèi choulostivého?
Job 6:27 Také i na sirotka se oboøujete, anobrž jámu kopáte pøíteli svému.
Job 6:28 A protož nyní chtìjtež popatøiti na mne, a suïte, klamám-li pøed oblíèejem vaším.
Job 6:29 Napravte se, prosím, nech není nepravostí; napravte se, pravím, a tak poznáte, že jest spravedlnost v té øeèi mé.
Job 6:30 A jest-li na jazyku mém nepravost, nemìl-liž bych, èitedlen býti bíd?
Job 7:1 Zdaliž nemá vymìøeného èasu èlovìk na zemi? A dnové jeho jako dnové nájemníka.
Job 7:2 Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž oèekává skonání díla svého:
Job 7:3 Tak jsou mi dìdiènì pøivlastnìni mìsícové marní, a noci plné trápení jsou mi odeèteny.
Job 7:4 Jestliže ležím, øíkám: Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám myšlení až do svitání.
Job 7:5 Tìlo mé odíno jest èervy a strupem i prachem, kùže má puká se a rozpouští.
Job 7:6 Dnové moji rychlejší byli nežli èlunek tkadlce, nebo stráveni jsou bez prodlení.
Job 7:7 Rozpomeò se, ó Pane, že jako vítr jest život mùj, a oko mé že více neuzøí dobrých vìcí,
Job 7:8 Aniž mne spatøí oko, jenž mne vídalo. Oèi tvé budou ke mnì, a mne již nebude.
Job 7:9 Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí zase,
Job 7:10 Aniž se opìt navrátí do domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho.
Job 7:11 Protož nemohu já zdržeti úst svých, mluvím v ssoužení ducha svého, naøíkám v hoøkosti duše své.
Job 7:12 Zdali jsem já moøem èili velrybem, že jsi mne stráží osadil?
Job 7:13 Když myslím: Potìší mne lùže mé, poodejme naøíkání mého postel má:
Job 7:14 Tedy mne strašíš sny, a vidìními dìsíš mne,
Job 7:15 Tak že sobì zvoluje zaškrcení duše má, a smrt nad život.
Job 7:16 Mrzí mne, nebudu déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou dnové moji.
Job 7:17 Co jest èlovìk, že ho sobì tak vážíš, a že tak o nìj peèuješ?
Job 7:18 A že ho navštìvuješ každého jitra, a každé chvíle jej zkušuješ?
Job 7:19 Dokudž se neodvrátíš ode mne, a nedáš mi aspoò polknouti mé sliny?

Job 7:20 Zhøešil jsem, což mám uèiniti, ó strážce lidský? Proè jsi mne položil za cíl sobì, tak abych sám sobì byl bøemenem?
Job 7:21 Nýbrž proè neodejmeš pøestoupení mého, a neodpustíš nepravosti mé? Nebo již v zemi lehnu. Potom bys mne i pilnì hledal, nebude mne.
Job 8:1 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, øekl:
Job 8:2 Dokudž mluviti budeš takové vìci, a slova úst tvých budou jako vítr násilný?
Job 8:3 Což by Bùh silný neprávì soudil,a Všemohoucí což by pøevracel spravedlnost?
Job 8:4 Synové zajisté tvoji že zhøešili proti nìmu, proto pustil je po nepravosti jejich.
Job 8:5 Kdybys ty opravdovì hledal Boha silného, a Všemohoucímu se modlil,
Job 8:6 A byl èistý a upøímý: jistì že by se hned probudil k tobì, a napravil by pøíbytek spravedlnosti tvé.
Job 8:7 A byly by první vìci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se náramnì.
Job 8:8 Nebo vzeptej se, prosím, vìku starého, a nastroj se k zpytování otcù jejich.
Job 8:9 (My zajisté vèerejší jsme, aniž jsme èeho povìdomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.)
Job 8:10 Zdaliž tì oni nenauèí, a nepovìdí tobì, a z srdce svého nevynesou-liž slov?
Job 8:11 Zdali roste tøtí bez bahna? Roste-liž rákosí bez vody?
Job 8:12 Nýbrž ještì za zelena, døíve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá.
Job 8:13 Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak, pravím, nadìje pokrytce zahyne.
Job 8:14 Klesne nadìje jeho, a doufání jeho jako dùm pavouka.
Job 8:15 Spolehne-li na dùm svùj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží.
Job 8:16 Vláhu má pøed sluncem, tak že z zahrady jeho výstøelkové jeho vynikají.
Job 8:17 Pøi vrchovišti koøenové jeho hustì rostou, i na místech skalnatých rozkládá se.
Job 8:18 A však bývá-li zachvácen z místa svého, až by se ho i odeètlo, øka: Nevidìlo jsem tì:
Job 8:19 Tož ta radost života jeho, a z zemì jiný vykvetá.
Job 8:20 Aj, Bùh silný nepohrdá upøímým, ale nešlechetným ruky nepodává:
Job 8:21 Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním,
Job 8:22 Když nenávidící tebe v hanbu obleèeni budou, a stánku lidí bezbožných nikdež nebude.
Job 9:1 Odpovìdìv pak Job, øekl:
Job 9:2 I ovšem vím, že tak jest; nebo jak by mohl èlovìk spravedliv býti pøed Bohem silným?
Job 9:3 A chtìl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpovìdíti ani na jedno z tisíce slov.
Job 9:4 Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdiv se proti nìmu, pokoje užil?
Job 9:5 On pøenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti své.
Job 9:6 On pohybuje zemí z místa jejího, tak že se tøesou sloupové její.
Job 9:7 On když zapovídá slunci, nevychází, a hvìzdy zapeèe uje.
Job 9:8 On roztahuje nebe sám, a šlapá po vlnách moøských.
Job 9:9 On uèinil Arktura, Oriona, Kuøátka a hvìzdy skryté na poledne.
Job 9:10 On èiní vìci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není poètu.
Job 9:11 Ano jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenám ho.
Job 9:12 Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co èiníš?
Job 9:13 Nezdržel-li by Bùh hnìvu svého, klesli by pøed ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní.
Job 9:14 Jakž bych já tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti nìmu vyhledati mohl?
Job 9:15 Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovídati, ale pøed soudcím svým pokoøiti se budu.
Job 9:16 Aè bych pak i volal, a on mi se ozval, neuvìøím, aby vyslyšel hlas mùj,
Job 9:17 Ponìvadž vichøicí setøel mne, rozmnožil rány mé bez pøíèiny.
Job 9:18 Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí mne hoøkostmi.
Job 9:19 Obrátil-li bych se k moci, aj, on jest nejsilnìjší; pakli k soudu, kdo mi rok složí?
Job 9:20 Jestliže se za spravedlivého stavìti budu, ústa má potupí mne; pakli za upøímého, pøevráceného mne býti ukáží.
Job 9:21 Jsem-li upøímý, nebudu vìdìti toho; nenávidìti budu života svého.
Job 9:22 Jediná jest vìc, proèež jsem to mluvil, že upøímého jako bezbožného on zahlazuje.
Job 9:23 Jestliže bièem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá;
Job 9:24 Zemì dána bývá v ruku bezbožného, tváø soudcù jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest?
Job 9:25 Dnové pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž vidìli dobrých vìcí.
Job 9:26 Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu.
Job 9:27 Dím-li: Zapomenu se na své naøíkání, zanechám horlení svého, a posilím se:
Job 9:28 Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich nezprostíš.
Job 9:29 Jestli jsem bezbožný, proèež bych nadarmo pracoval?
Job 9:30 Ano bych se i umyl vodou snìžnou, a oèistil mýdlem ruce své,
Job 9:31 Tedy v jámì pohøížíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho mé.
Job 9:32 Nebo Bùh není èlovìkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud.

Job 9:33 Aniž máme prostøedníka mezi sebou, kterýž by rozhodl nás oba.
Job 9:34 Kdyby odjal ode mne prut svùj, a strach jeho aby mne nekormoutil,
Job 9:35 Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, ponìvadž není toho tak pøi mnì.
Job 10:1 Stýštì se duši mé v životì mém, vypustím nad sebou naøíkání své, mluviti budu v hoøkosti duše své.
Job 10:2 Dím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proè se nesnadníš se mnou?
Job 10:3 Jaký máš na tom užitek, že mne ssužuješ, že pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvìcuješ?
Job 10:4 Zdali oèi tìlesné máš? Zdali tak, jako hledí èlovìk, ty hledíš?
Job 10:5 Zdaž jsou jako dnové èlovìka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnùm lidským,
Job 10:6 Že vyhledáváš nepravosti mé, a na høích mùj se vyptáváš?
Job 10:7 Ty víš, že nejsem bezbožný, aèkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé.
Job 10:8 Ruce tvé sformovaly mne, a uèinily mne, a teï pojednou všudy vùkol hubíš mne.
Job 10:9 Pamìtliv buï, prosím, že jsi mne jako hlinu uèinil, a že v prach zase obrátíš mne.
Job 10:10 Zdalis mne jako mléka neslil, a jako syøení neshustil?
Job 10:11 Kùží a masem pøiodìl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne.
Job 10:12 Života z milosrdenství udìlil jsi mi, pøesto navštìvování tvé ostøíhalo dýchání mého.
Job 10:13 Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, že jest to pøi tobì.
Job 10:14 Jakž zhøeším, hned mne šetøíš, a od nepravosti mé neoèišuješ mne.
Job 10:15 Jestliže jsem bezbožný, bìda mnì; pakli jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své,
Job 10:16 Kteréhož vždy více pøibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divnì se mnou zacházíš.
Job 10:17 Obnovuješ svìdky své proti mnì, a rozmnožuješ rozhnìvání své na mne; vojska jedna po druhých jsou proti mnì.
Job 10:18 Proè jsi jen z života vyvedl mne? Ó bych byl zahynul, aby mne bylo ani oko nevidìlo,
Job 10:19 A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen.
Job 10:20 Zdaliž jest mnoho dnù mých? Ponechejž tedy a popus mne, abych malièko pookøál,
Job 10:21 Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny tmavé, anobrž stínu smrti,
Job 10:22 Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež není žádných promìn, ale sama pouhá mrákota.
Job 11:1 A odpovídaje Zofar Naamatský, øekl:
Job 11:2 Zdaliž k mnohým slovùm nemá odpovìdíno býti? Aneb zdali èlovìk mnohomluvný práv zùstane?
Job 11:3 Žváním svým lidi zamìstknáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by tì zahanbil.
Job 11:4 Nebo jsi øekl: Èisté jest uèení mé, a èist jsem, ó Bože, pøed oèima tvýma.
Job 11:5 Ještο, ó kdyby Bùh mluvil, a otevøel rty své proti tobì,
Job 11:6 Aby oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát vìtšího trestání zasloužil jsi. A vìz, že se Bùh zapomnìl na tebe pro nepravost tvou.
Job 11:7 Zdaliž ty stižitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš?
Job 11:8 Vyšší jest nebes, což uèiníš? Hlubší než peklo, jakž porozumíš?
Job 11:9 Delší jest míra její než zemì, a širší než moøe.
Job 11:10 Bude-li pléniti neb zavírati aneb ssužovati, kdo se na nìj bude domlouvati?
Job 11:11 Ponìvadž zná lidskou marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozumìti nemìl?
Job 11:12 Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, aèkoli èlovìk jest jako høebec z divokého osla zplozený.
Job 11:13 Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k nìmu vztáhneš;
Job 11:14 Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštìj bydliti v staních svých nešlechetnosti:
Job 11:15 Tedy jistì pozdvihneš tváøi své z poškvrny, a budeš nepohnutý, aniž se báti budeš.
Job 11:16 Nebo se na tìžkost zapomeneš, na niž jako na vody, kteréž pominuly, zpomínati budeš.
Job 11:17 K tomu nad poledne jasný nastane èas; zatmíš-li se pak, jitru podobný budeš.
Job 11:18 Budeš i mysli doufanlivé, maje nadìji; stánek roztáhneš, i bezpeènì spáti budeš.
Job 11:19 A tak v pokoji budeš, aniž tì kdo pøedìsí, a mnozí tváøi tvé koøiti se budou.
Job 11:20 Oèi pak bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto nadìje jejich bude jako dchnutí èlovìka.
Job 12:1 Odpovìdìv pak Job, øekl:
Job 12:2 V pravdì, že jste vy lidé, a že s vámi umøe moudrost.
Job 12:3 I já mám srdce jako vy, aniž jsem zpozdilejší než vy, anobrž pøi komž toho není?
Job 12:4 Za posmìch pøíteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslýchá Bùh; v posmìchu jest spravedlivý a upøímý.
Job 12:5 Pochodnì zavržená jest (podlé smýšlení èlovìka pokoje užívajícího) ten, kterýž jest blízký pádu.
Job 12:6 Pokojné a bezpeèné pøíbytky mají loupežníci ti, kteøíž popouzejí Boha silného, jimž on uvodí dobré vìci v ruku jejich.

Job 12:7 Ano zeptej se tøebas hovad, a nauèí tì, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobì.
Job 12:8 Aneb rozmluv s zemí, a pouèí tì, ano i ryby moøské vypravovati budou tobì.
Job 12:9 Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to uèinila?
Job 12:10 V jehož ruce jest duše všelikého živoèicha, a duch každého tìla lidského.
Job 12:11 Zdaliž ucho slov rozeznávati nebude, tak jako dásnì pokrmu okoušejí?
Job 12:12 Pøi starcích jest moudrost, a pøi dlouhovìkých rozumnost.
Job 12:13 Nadto pak u Boha moudrost a síla, jeho jest rada a rozumnost.
Job 12:14 Jestliže on boøí, nemùže zase stavíno býti; zavírá-li èlovìka, nemùže býti otevøíno.
Job 12:15 Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi.
Job 12:16 U nìho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí.
Job 12:17 On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudcù blázny èiní.
Job 12:18 Svazek králù rozvazuje, a pasem pøepasuje bedra jejich.
Job 12:19 On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné vyvrací.
Job 12:20 On odjímá øeè výmluvným, a soud starcùm béøe.
Job 12:21 On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlívá.
Job 12:22 On zjevuje hluboké vìci z temností, a vyvodí na svìtlo stín smrti.
Job 12:23 On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiøuje národy i zavodí je.
Job 12:24 On odjímá srdce pøedním z lidu zemì, a v blud je uvodí na poušti bezcestné,
Job 12:25 Aby šámali ve tmì bez svìtla. Summou, èiní, aby bloudili jako opilý.
Job 13:1 Aj, všecko to vidìlo oko mé, slyšelo ucho mé, a srozumìlo tomu.
Job 13:2 Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdilejší než vy.
Job 13:3 Jistì že já s Všemohoucím mluviti, a s Bohem silným o svou pøi jednati budu.
Job 13:4 Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaøi marní všickni vy.
Job 13:5 Ó kdybyste aspoò mlèeli, a bylo by vám to za moudrost.
Job 13:6 Slyštež medle odpory mé, a dùvodù rtù mých pozorujte.
Job 13:7 Zdali zastávajíce Boha silného, mluviti máte nepravost? Aneb za nìho mluviti máte lest?
Job 13:8 Zdaliž osobu jeho pøijímati budete, a o Boha silného se zasazovati?
Job 13:9 Zdaž vám to k dobrému bude, když na prùbu vezme vás, že jakož èlovìk oklamán bývá, oklamati jej chcete?
Job 13:10 V pravdì že vám pøísnì domlouvati bude, budete-li povrchnì osoby jeho šetøiti.
Job 13:11 Což ani dùstojnost jeho vás nepøedìšuje, ani strach jeho nepøikvaèuje vás?
Job 13:12 Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše.
Job 13:13 Postrptež mne, necha já mluvím, pøiï na mne cokoli.
Job 13:14 Proèež bych trhati mìl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou?
Job 13:15 By mne i zabil, což bych v nìho nedoufal? A však cesty své pøed oblíèej jeho pøedložím.
Job 13:16 On sám jest spasení mé; nebo pøed oblíèej jeho pokrytec nepøijde.
Job 13:17 Poslouchejte pilnì øeèi mé, a zprávu mou pus te v uši své.
Job 13:18 Aj, již zaènám pøe své vésti, vím, že zùstanu spravedliv.
Job 13:19 Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umøíti musil?
Job 13:20 Toliko té dvoji vìci, ó Bože, neèiò mi, a tehdy pøed tváøí tvou nebudu se skrývati:
Job 13:21 Ruku svou vzdal ode mne, a hrùza tvá nech mne nedìsí.
Job 13:22 Zatím povolej mne, a budu odpovídati; aneb necha já mluvím, a odpovídej mi.
Job 13:23 Jak mnoho jest mých nepravostí a høíchù? Pøestoupení mé a høích mùj ukaž mi.
Job 13:24 Proè tváø svou skrýváš, a pokládáš mne sobì za nepøítele?
Job 13:25 Zdaliž list vìtrem se zmítající potøíti chceš, a stéblo suché stihati budeš?
Job 13:26 Že zapisuješ proti mnì hoøkosti, a dáváš mi v dìdictví nepravosti mladosti mé,
Job 13:27 A dáváš do klady nohy mé, a šetøíš všech stezek mých, na paty noh mých našlapuješ;
Job 13:28 Ješto èlovìk jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.
Job 14:1 Èlovìk narozený z ženy jest krátkého vìku a plný lopotování.
Job 14:2 Jako kvìt vychází a pod at bývá, a utíká jako stín, a netrvá.
Job 14:3 A však i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou.
Job 14:4 Kdo toho dokáže, aby èistý z neèistého pošel? Ani jeden.
Job 14:5 Ponìvadž vymìøeni jsou dnové jeho, poèet mìsícù jeho u tebe, a cíles jemu položil, kterýchž by nepøekraèoval:
Job 14:6 Odvra se od nìho, a oddechne sobì, a zatím aby pøeèekal jako nájemník den svùj.
Job 14:7 O stromu zajisté jest nadìje, by i pod at byl, že se zase zotaví, a výstøelek jeho nevyhyne,
Job 14:8 By se pak i sstaral v zemi koøen jeho, a v prachu již jako umøel peò jeho:
Job 14:9 Avšak jakž poèije vláhy, zase se puèí, a zahustí jako keø.
Job 14:10 Ale èlovìk umírá, mdlobou pøemožen jsa, a když vypustí duši èlovìk, kam se podìl?

Job 14:11 Jakož ucházejí vody z jezera, a øeka opadá a vysychá:
Job 14:12 Tak èlovìk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývají vzbuzeni lidé, aniž se probuzují ze sna svého.
Job 14:13 Ó kdybys mne v hrobì schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hnìv tvùj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne.
Job 14:14 Když umøe èlovìk, zdaliž zase ožive? Po všecky tedy dny vymìøeného èasu svého oèekávati budu, až pøijde promìna pøi mnì.
Job 14:15 Zavoláš, a já se ohlásím tobì, díla rukou svých budeš žádostiv,
Job 14:16 Aèkoli nyní kroky mé poèítáš, aniž shovíváš høíchùm mým,
Job 14:17 Ale zapeèetìné maje jako v pytlíku pøestoupení mé, ještì pøikládáš k nepravosti mé.
Job 14:18 Jistì že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého,
Job 14:19 Jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak i ty nadìji èlovìka v nic obracíš.
Job 14:20 Pøemáháš jej ustavièní, tak aby odjíti musil; promìòuješ tváø jeho, a propouštíš jej.
Job 14:21 Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupì, nic o nì nepeèuje.
Job 14:22 Toliko tìlo jeho, dokudž živ jest, bolestí okouší, a duše jeho v nìm kvílí.
Job 15:1 Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, øekl:
Job 15:2 Zdali moudrý vynášeti má umìní povìtrné, aneb naplòovati východním vìtrem bøicho své,
Job 15:3 Hádaje se slovy neprospìšnými, aneb øeèmi neužiteènými?
Job 15:4 Anobrž vyprazdòuješ i bázeò Boží, a modliteb k Bohu èiniti se zbraòuješ.
Job 15:5 Osvìdèují zajisté nepravost tvou ústa tvá, aè jsi koli sobì zvolil jazyk chytrých.
Job 15:6 Potupují tì ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svìdèí proti tobì.
Job 15:7 Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován?
Job 15:8 Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost?
Job 15:9 Co víš, èehož bychom nevìdìli? Èemu rozumíš, aby toho pøi nás nebylo?
Job 15:10 I šedivý i staøec mezi námi jest, ano i starší vìkem než otec tvùj.
Job 15:11 Zdali malá jsou tobì potìšování Boha silného, èili nìco je zastìòuje tobì?
Job 15:12 Tak-liž tì jalo srdce tvé, a tak-liž blíkají oèi tvé,
Job 15:13 Že smíš odpovídati Bohu silnému tak pyšnì, a vypouštìti z úst svých ty øeèi?
Job 15:14 Nebo což jest èlovìk, aby se mohl oèistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy?
Job 15:15 An pøi svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou èistá pøed oèima jeho,
Job 15:16 Nadto ohavný a neužiteèný èlovìk, kterýž pije nepravost jako vodu.
Job 15:17 Já oznámím tobì, poslyš mne; to zajisté, což jsem vidìl, vypravovati budu,
Job 15:18 Což moudøí vynesli a nezatajili, slýchavše od pøedkù svých.
Job 15:19 Jimž samým dána byla zemì, aniž pøejíti mohl cizí prostøedkem jejich.
Job 15:20 Po všecky své dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím léta, skrytá pøed ukrutníkem.
Job 15:21 Zvuk strachu jest v uších jeho, že i v èas pokoje zhoubce pøipadne na nìj.
Job 15:22 Nevìøí, by se mìl navrátiti z temností, ustavièní oèekávaje na sebe meèe.
Job 15:23 Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítì, že pro nìj nastrojen jest den temností.
Job 15:24 Dìsí jej nátisk a ssoužení, kteréž se silí proti nìmu, jako král s vojskem sšikovaným.
Job 15:25 Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti Všemohoucímu postavil se.
Job 15:26 Útok uèinil na nìj, na šíji jeho s množstvím zdvižených štítù svých.
Job 15:27 Nebo pøiodíl tváø svou tukem svým, tak že se mu nadìlalo faldù na slabinách.
Job 15:28 A bydlil v mìstech zkažených, a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena byla.
Job 15:29 Avšak nezbohatne, aniž stane moc jeho, aniž se rozšíøí na zemi dokonalost takových.
Job 15:30 Nevyjde z temností, mladistvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých.
Job 15:31 Ale nevìøí, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude smìna jeho.
Job 15:32 Pøed èasem svým vyat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati.
Job 15:33 Zmaøí, jako vinný kmen nezralý hrozen svùj, a svrže kvìt svùj jako oliva.
Job 15:34 Nebo shromáždìní pokrytce spustne, a oheò spálí stany oslepených dary.
Job 15:35 Kteøížto když poèali ssužování, a porodili nepravost, hned bøicho jejich strojí jinou lest.
Job 16:1 A odpovídaje Job, øekl:
Job 16:2 Slyšel jsem již podobných vìcí mnoho; všickni vy nepøíjemní jste tìšitelé.
Job 16:3 Bude-liž kdy konec slovùm povìtrným? Aneb co tì popouzí, že tak mluvíš?
Job 16:4 Zdaliž bych já tak mluviti mohl, jako vy, kdybyste byli na místì mém? Shromažïoval-li bych proti vám slova, aneb potøásal na vás hlavou svou?
Job 16:5 Nýbrž posiloval bych vás ústy svými, a otvírání rtù mých krotilo by bolest.
Job 16:6 Buï že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buï že tak nechám, neodchází ode mne.

Job 16:7 Ale ustavièní zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždìní mého.
Job 16:8 A vrásky jsi mi zdìlal; což mám za svìdka, ano patrná na mnì hubenost má na tváøi mé to osvìdèuje.
Job 16:9 Prchlivost jeho zachvátila mne, a vzal mne v nenávist, škøipì na mne zuby svými; jako nepøítel mùj zaostøil oèi své na mne.
Job 16:10 Rozedøeli na mne ústa svá, potupnì mne polièkujíce, proti mnì se shromáždivše.
Job 16:11 Vydal mne Bùh silný nešlechetníku, a v ruce bezbožných uvedl mne.
Job 16:12 Pokoje jsem užíval, však potøel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztøíštil mne, a vystavil mne sobì za cíl.
Job 16:13 Obklíèili mne støelci jeho, roz□al ledví má beze vší lítosti, a vylil na zem žluè mou.
Job 16:14 Ranil mne ranou na ránu, outok uèinil na mne jako silný.
Job 16:15 Žíni jsem ušil na zjízvenou kùži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou.
Job 16:16 Tváø má oduøavìla od pláèe, a na víèkách mých stín smrti jest.
Job 16:17 Ne pro nìjaké bezpraví v rukou mých; nebo i modlitba má èistá jest.
Job 16:18 Ó zemì, nepøikrývej krve mé, a nech□ nemá místa volání mé.
Job 16:19 Aj, nyní jesti□ i v nebesích svìdek mùj, svìdek mùj, pravím, jest na výsostech.
Job 16:20 Ó mudráci moji, pøátelé moji, k Bohu□ slzí oko mé.
Job 16:21 Ó by lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu èlovìka s pøítelem svým.
Job 16:22 Nebo léta mnì odeètená pøicházejí, a cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se beru.
Job 17:1 Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký jsem.
Job 17:2 Jistì posmìvaèi jsou u mne, a pro jejich mne kormoucení nepøichází ani sen na oèi mé.
Job 17:3 Postav mi, prosím, rukojmì za sebe; kdo jest ten, nech□ mi na to ruky podá.
Job 17:4 Nebo srdce jejich pøikryl jsi, aby nerozumìli, a protož jich nepovýšíš.
Job 17:5 Kdož pochlebuje bližním, oèi synù jeho zhynou.
Job 17:6 Jistì vystavil mne za pøísloví lidem, a za divadlo všechnìm,
Job 17:7 Tak že pro žalost pošly oèi mé, a oudové moji všickni stínu jsou podobni.
Job 17:8 Užasnou□ se nad tím upøímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati bude.
Job 17:9 Pøídržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest èistých rukou, posilní se více.
Job 17:10 Tolikéž i vy všickni obra□te se, a poïte, prosím; nebo□ nenacházím mezi vámi moudrého.
Job 17:11 Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí, pøemyšlování, pravím, srdce mého.
Job 17:12 Noc mi obracejí v den, a svìtla denního ukracují pro pøítomnost temností.
Job 17:13 Abych pak èeho i oèekával, hrob bude dùm mùj, ve tmì usteli ložce své.
Job 17:14 Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a sestrou svou èervy.
Job 17:15 Kdež jest tedy oèekávání mé? A kdo to, èím bych se troštoval, spatøí?
Job 17:16 Do skrýší hrobu sstoupí, ponìvadž jest všechnìm v prachu zemì odpoèívati.
Job 18:1 Odpovídaje pak Bildad Suchský, øekl:
Job 18:2 Dokudž neuèiníte konce øeèem? Pomyslte na to, a potom mluviti budeme.
Job 18:3 Proè jsme poèteni za hovada? Oškliví jsme jemu, jakž sami vidíte.
Job 18:4 Ó ty, jenž hubíš život svùj zùøením svým, zdaliž pro tebe opuštìna bude zemì, a odsedne skála z místa svého?
Job 18:5 Anobrž svìtlo bezbožných uhašeno bude, aniž se blyštìti bude jiskra ohnì jejich.
Job 18:6 Svìtlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v nìm zhasne.
Job 18:7 Ssouženi budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho.
Job 18:8 Nebo zapleten jest do síti nohami svými, a v zamotání chodí.
Job 18:9 Chytí ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník.
Job 18:10 Skryta□ jest pøi zemi smeèka jeho, a léèka jeho na stezce.
Job 18:11 Odevšad hrùzy jej dìsiti budou a dotírati na nohy jeho.
Job 18:12 Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotovì pøi boku jeho.
Job 18:13 Zžíøe žily kùže jeho, zžíøe oudy jeho kníže smrti.
Job 18:14 Uchváceno bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej pøivede k králi strachù.
Job 18:15 V stánku jeho hrùza bydleti bude, aè nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou.
Job 18:16 Od zpodku koøenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho.
Job 18:17 Památka jeho zahyne z zemì, aniž jméno jeho slýcháno bude na ulicích.
Job 18:18 Vyženou ho z svìtla do tmy, anobrž z okršlku zemského vypudí jej.
Job 18:19 Nepozùstaví ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v pøíbytcích svých.
Job 18:20 Nade dnem jeho zdìsí se potomci, a pøítomní strachem podjati budou.
Job 18:21 Takový□ jest zajisté zpùsob nešlechetného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.
Job 19:1 Tedy odpovìdìv Job, øekl:
Job 19:2 Dokudž trápiti budete duši mou, a dotírati na mne øeèmi svými?
Job 19:3 Již na desetkrát zhanìli jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mnì.

Job 19:4 Ale nech jest tak, že jsem zbloudil, pøi mnì zùstane blud mùj.
Job 19:5 Jestliže se pak vždy proti mnì siliti chcete, a obviòujíc mne, za pomoc sobì bráti proti mnì potupu mou:
Job 19:6 Tedy vìzte, že Bùh podvrátil mne, a sítí svou otáhl mne.
Job 19:7 Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; køièím-li, není rozsouzení.
Job 19:8 Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl, a stezky mé temnostmi zastøel.
Job 19:9 Slávu mou se mne strhl, a sòal korunu s hlavy mé.
Job 19:10 Zpodvracel mne všudy vùkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom nadìji mou.
Job 19:11 Nadto zažžel proti mnì prchlivost svou, a pøiètl mne mezi nepøátely své.
Job 19:12 Proèež pøitáhše houfové jeho, uèinili sobì ke mnì cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého.
Job 19:13 Bratøí mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se mne cizí.
Job 19:14 Opustili mne pøíbuzní moji, a známí moji zapomenuli se na mne.
Job 19:15 Podruhové domu mého a dìvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem pøed oèima jejich.
Job 19:16 Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pìknì prosím.
Job 19:17 Dýchání mého štítí se manželka má, aèkoli pokornì jí prosím, pro dítky života mého.
Job 19:18 Nadto i ti nejšpatnìjší pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi.
Job 19:19 V ošklivost mne sobì vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mnì.
Job 19:20 K kùži mé jako k masu mému pøilnuly kosti mé, kùže pøi zubích mých toliko v cele zùstala.
Job 19:21 Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy pøátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla.
Job 19:22 Proè mi se protivíte tak jako Bùh silný, a masem mým nemùžte se nasytiti?
Job 19:23 Ó kdyby nyní sepsány byly øeèi mé, ó kdyby v knihu vepsány byly,
Job 19:24 Anobrž rafijí železnou a olovem na vìnost na skále aby vyryty byly.
Job 19:25 Aèkoli já vím, že vykupitel mùj živ jest, a že v den nejposlednìjší nad prachem se postaví.
Job 19:26 A aè by kùži mou i tìlo èervi zvrtali, však vždy v tìle svém uzøím Boha.
Job 19:27 Kteréhož já uzøím sobì, a oèi mé spatøí jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitønosti mé.
Job 19:28 Ješto byste øíci mìli: I proèež ho trápíme? ponìvadž základ dobré pøe pøi mnì se nalézá.
Job 19:29 Bojte se meèe, nebo pomsta za nepravosti jest meè, a vìzte, že bude soud.
Job 20:1 Odpovídaje pak Zofar Naamatský, øekl:
Job 20:2 Z pøíèiny té myšlení má k odpovídání tobì nutí mne, a to abych rychle uèinil,
Job 20:3 Že kárání k zahanbení svému slyším, proèež duch mùj osvícený nutí mne, abych odpovídal.
Job 20:4 Zdaž nevíš o tom, že od vìkù, a jakž postavil Bùh èlovìka na zemi,
Job 20:5 Plésání bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce jen na chvílku?
Job 20:6 By pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a hlava jeho oblaku by se dotkla,
Job 20:7 Však jako lejno jeho na vìky zahyne. Ti, kteøíž jej vídali, øeknou: Kam se podìl?
Job 20:8 Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteèe jako vidìní noèní.
Job 20:9 Oko, kteréž ho vídalo, již ho nikdy neuzøí, aniž více patøiti bude na nìj místo jeho.
Job 20:10 Synové jeho budou pøíznì u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase vraceti loupež svou.
Job 20:11 Kosti jeho naplnìny jsou høíchy mladosti jeho, a s ním v prachu lehnou.
Job 20:12 A aèkoli zlost sladne v ústech jeho, a chová ji pod jazykem svým;
Job 20:13 Kochá se v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostøed dásní svých:
Job 20:14 Však pokrm ten ve støevách jeho promìní se; bude jako žluè hadù nejlítìjších u vnitønostech jeho.
Job 20:15 Zboží nahltané vyvrátí, z bøicha jeho Bùh silný je vyžene.
Job 20:16 Jed hadù lítých ssáti bude, zabije ho jazyk ještìrèí.
Job 20:17 Neuzøí pramenù potokù a øek medu a másla.
Job 20:18 Navrátí úsilé cizí, a nezažive ho, vedlé nátisku svého rozlièného; nebude na nì vesel.
Job 20:19 Nebo utiskal a opouštìl nuzné, dùm zloupil a nestavìl ho.
Job 20:20 Proèež nesezná nic pokojného v životì svém, aniž které nejrozkošnìjší své vìci bude moci zachovati.
Job 20:21 Nic mu nepozùstane z pokrmu jeho, tak že nebude míti, èím by se troštoval.
Job 20:22 By pak i dovršena byla hojnost jeho, ssoužení míti bude; každá ruka trapièe oboøí se na nìj.
Job 20:23 By mìl èím naplniti bøicho své, dopustí na nìj Bùh prchlivost hnìvu svého, kterouž na nìj dštíti bude i na pokrm jeho.
Job 20:24 Když utíkati bude pøed zbrojí železnou, prostøelí ho luèištì ocelivé.
Job 20:25 Støela vyòata bude z toulu a vystøelena, nadto meè pronikne žluè jeho; a když odcházeti bude, pøikvaèí jej hrùzy.
Job 20:26 Všeliká neštìstí jsou poleèena v skrýších jeho, zžíøe jej oheò nerozdmýchaný, zle se povede i pozùstalému v stanu jeho.
Job 20:27 Odkryjí nebesa nepravost jeho, a zemì povstane proti nìmu.
Job 20:28 Rozptýlena bude úroda domu jeho, rozplyne se v den hnìvu jeho.
Job 20:29 Ten jest podíl èlovìka bezbožného od Boha, to, pravím, dìdictví vyrèené jemu od Boha silného.
Job 21:1 A odpovídaje Job, øekl:

Job 21:2 Poslouchejte pilnì øeèi mé, a bude mi to za potìšení od vás.
Job 21:3 Postrpte mne, abych i já mluvil, a když odmluvím, posmívejž se.
Job 21:4 Zdaliž já pøed èlovìkem naøíkám? A ponìvadž jest proè, jakž nemá býti ssoužen duch mùj?
Job 21:5 Pohleïte na mne, a užasnìte se, a položte prst na ústa.
Job 21:6 Ano já sám, když rozvažuji své bídy, tedy se dìsím, a spopadá tìlo mé hrùza.
Job 21:7 Proè bezbožní živi jsou, k vìku starému pøicházejí, též i bohatnou?
Job 21:8 Símì jejich stálé jest pøed oblíèejem jejich s nimi, a rodina jejich pøed oèima jejich.
Job 21:9 Domové jejich bezpeèni jsou pøed strachem, aniž metla Boží na nich.
Job 21:10 Býk jejich pøipouštín bývá, ale ne na prázdno; kráva jejich rodí, a nepotracuje plodu.
Job 21:11 Vypouštìjí jako stádo malièké své, a synové jejich poskakují.
Job 21:12 Povyšují hlasu pøi bubnu a harfì, a veselí se k zvuku muziky.
Job 21:13 Tráví v štìstí dny své, a v okamžení do hrobu sstupují.
Job 21:14 Kteøíž øíkají Bohu silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvých neoblibujeme.
Job 21:15 Kdo jest Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili jemu?
Job 21:16 Ale pohleï, že není v moci jejich štìstí jejich, proèež rada bezbožných vzdálena jest ode mne.
Job 21:17 Èasto-liž svíce bezbožných hasne? Pøichází-liž na nì bída jejich? Podìluje-liž je bolestmi Bùh v hnìvì svém?
Job 21:18 Bývají-liž jako plevy pøed vìtrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje vicher?
Job 21:19 Odkládá-liž Bùh synùm bezbožníka nepravost jeho? Odplacuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl,
Job 21:20 A aby vidìly oèi jeho neštìstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil?
Job 21:21 O dùm pak jeho po nìm jaká jest péèe jeho, když poèet mìsícù jeho bude umenšen?
Job 21:22 Zdali Boha silného kdo uèiti bude umìní, kterýž sám vysokosti soudí?
Job 21:23 Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpeèný a pokojný.
Job 21:24 Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svlažován bývá.
Job 21:25 Jiný pak umírá v hoøkosti ducha, kterýž nikdy nejídal s potìšením.
Job 21:26 Jednostejnì v prachu lehnou, a èervy se rozlezou.
Job 21:27 Aj, znám myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mnì neprávì vymýšlíte.
Job 21:28 Nebo pravíte: Kde jest dùm urozeného? A kde stánek pøíbytkù bezbožných?
Job 21:29 Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušení-liž aspoò jejich nepovolíte,
Job 21:30 Že v den neštìstí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhnìvání pøistøín bývá?
Job 21:31 Kdo jemu oznámí zjevnì cestu jeho? Aneb za to, co èinil, kdo jemu odplatí?
Job 21:32 A však i on k hrobu vyprovozen bude, a tam zùstane.
Job 21:33 Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všecky lidi táhne, tìch pak, kteøíž ho pøedešli, není poètu.
Job 21:34 Hle, jak vy mne marnì troštujete, nebo v odpovìdech vašich nezùstává než faleš.
Job 22:1 A odpovídaje Elifaz Temanský, øekl:
Job 22:2 Zdaliž Bohu silnému co prospìšný býti může èlovìk, když sobì nejmoudøeji poèíná?
Job 22:3 Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlòuješ? Aneb má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své?
Job 22:4 Zdali, že by se tebe bál, tresce tì, mstì nad tebou?
Job 22:5 Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce nepravostem tvým.
Job 22:6 Nebo jsi brával základ od bratøí svých bez pøíèiny, a roucha z nahých jsi svláèel.
Job 22:7 Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraòovals chleba.
Job 22:8 Ale muži boháèi pøál jsi zemì, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní sedìl.
Job 22:9 Vdovy pak pouštìl jsi prázdné, aèkoli ramena sirotkù potøína byla.
Job 22:10 A protož obklièuji tì osídla, a dìsí tì strach nenadálý,
Job 22:11 Aneb tma, abys nevidìl, anobrž rozvodnìní pøikrývá tì.
Job 22:12 Øíkáš: Zdaž Bùh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvìzd, jak jsou vysoké.
Job 22:13 Protož pravíš: Jak by vìdìl Bùh silný? Skrze mrákotu-liž by soudil?
Job 22:14 Oblakové jsou skrýše jeho, tak že nevidí; nebo okršlek nebeský obchází.
Job 22:15 Šetøíš-liž stezky vìku pøedešlého, kterouž kráèeli lidé marní?
Job 22:16 Kteøíž vyplénìni jsou pøed èasem, potok vylit jest na základ jejich.
Job 22:17 Kteøíž øíkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by tedy jim uèiniti mìl Všemohoucí?
Job 22:18 On zajisté domy jejich naplnil dobrými vìcmi, (ale rada bezbožných vzdálena jest ode mne).
Job 22:19 Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim,
Job 22:20 Zvláš když není vyplénìno jmìní naše, ostatky pak jejich sežral oheò.
Job 22:21 Pøivykejž medle s ním choditi, a pokojnìji se míti, skrze to pøijde tobì všecko dobré.
Job 22:22 Pøijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož øeèi jeho v srdci svém.
Job 22:23 Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdìlán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanù svých,
Job 22:24 Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potoèního zlata z Ofir.

Job 22:25 Nebo bude Všemohoucí nejèistším zlatem tvým, a støíbrem i silou tvou.
Job 22:26 A tehdáž v Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvihna k Bohu tváøi své,
Job 22:27 Pokornì modliti se budeš jemu, a vyslyší tì; proèež sliby své plniti budeš.
Job 22:28 Nebo cožkoli zaèneš, bude se daøiti, anobrž na cestách tvých svítiti bude svìtlo.
Job 22:29 Když jiní sníženi budou, tedy díš: Já jsem povýšen. Nebo toho, kdož jest oèí ponížených, Bùh spasena uèiní.
Job 22:30 Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, èistotou rukou tvých.
Job 23:1 Tedy odpovìdìl Job a øekl:
Job 23:2 Což vždy pøedce naøíkání mé za zpouru jmíno bude, ješto bída má tìžší jest nežli lkání mé?
Job 23:3 Ó bych vìdìl, kde ho najíti, šel bych až k trùnu jeho.
Job 23:4 Poøádnì bych pøed ním vedl pøi, a ústa svá naplnil bych dùvody.
Job 23:5 Zvìdìl bych, jakými slovy by mnì odpovìdìl, a porozumìl bych, co by mi øekl.
Job 23:6 Zdaliž by podlé veliké síly své rozepøi vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi sílu.
Job 23:7 Tu by upøímý hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od soudce svého.
Job 23:8 Ale aj, pùjdu-li upøímo dále, tam ho není; pakli nazpìt, nepostihnu ho.
Job 23:9 By i èím zamìstknán byl na levo, pøedce ho nespatøím; zastøe-li se na pravo, ovšem ho neuzøím.
Job 23:10 Nebo on zná cestu, kteráž jest pøi mnì; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáži.
Job 23:11 Šlepìjí zajisté jeho pøidržela se noha má, cesty jeho šetøil jsem, abych se s ní neuchyloval.
Job 23:12 Aniž od pøikázaní rtù jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem mìl øeèi úst jeho.
Job 23:13 On pak jestliže pøi èem stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho èehož jen žádá, toho hned dovodí.
Job 23:14 A vykoná uložení své o mnì; nebo takových pøíkladù mnoho jest pøi nìm.
Job 23:15 Proèež pøed tváøí jeho dìsím se; když to rozvažuji, lekám se ho.
Job 23:16 Bùh zajisté zemdlil srdce mé, a Všemohoucí pøedìsil mne,
Job 23:17 Tak že sotva jsem nezahynul v tìch temnostech; nebo pøed tváøí mou nezakryl mrákoty.
Job 24:1 Proè by od Všemohoucího nemìli býti skryti èasové, a ti, kteøíž jej znají, nemìli nevidìti dnù jeho?
Job 24:2 Bezbožní nyní mezníky pøenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou.
Job 24:3 Osla sirotkù zajímají, v zástavì berou vola od vdovy.
Job 24:4 Strkají nuznými s cesty, musejí se vùbec skrývati chudí na svìtì.
Job 24:5 Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své, ráno pøivstávajíce k loupeži; pouš jest chléb jejich i dìtí jejich.
Job 24:6 Na cizím poli žnou, a z vinic bezbožníci sbírají.
Job 24:7 Nahé pøivodí k tomu, aby nocovati musili bez roucha, nemajíce se èím pøiodíti na zimì.
Job 24:8 A pøívalem v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se pøivinouti musejí.
Job 24:9 Loupí sirotky, kteøíž jsou pøi prsích, a od chudého základ berou.
Job 24:10 Nahého opouštìjí , že musí choditi bez odìvu, a ti, kteøíž snášejí snopy, v hladu zùstávati.
Job 24:11 Ti, jenž mezi zdmi jejich olej vytlaèují, a presy tlaèí, žíznìjí.
Job 24:12 Lidé v mìstech lkají, a duše zranìných volají, Bùh pak pøítrže tomu neèiní.
Job 24:13 Oni jsou ti, kteøíž odporují svìtlu, a neznají cest jeho, aniž chodí po stezkách jeho.
Job 24:14 Na úsvitì povstávaje vražedlník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest jako zlodìj.
Job 24:15 Tolikéž oko cizoložníka šetøí soumraku, øíkaje: Nespatøí mne žádný, a tváø zakrývá.
Job 24:16 Podkopávají potmì i domy, kteréž sobì ve dne znamenali; nebo nenávidí svìtla.
Job 24:17 Ale hned v jitøe pøichází na nì stín smrti; když jeden druhého poznati mùže, strachu stínu smrti okoušejí.
Job 24:18 Lehcí jsou na svrchku vody, zloøeèené jest jmìní jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou.
Job 24:19 Jako sucho a horko uchvacuje vody snìžné, tak hrob ty, jenž høešili.
Job 24:20 Zapomíná se na nìj život matky, sladne èervùm, nebývá více pøipomínán, a tak polámána bývá nepravost jako strom.
Job 24:21 Pøipojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdovì dobøe neèiní.
Job 24:22 Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí se o život svùj.
Job 24:23 Dává jemu, na èemž by bezpeènì spolehnouti mohl, však oèi jeho šetøí cest jejich.
Job 24:24 Bývají zvýšeni ponìkud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni sníženi, vyplénìni, a jako vrškové klasù stínáni bývají.
Job 24:25 Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí øeè mou?
Job 25:1 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, øekl:
Job 25:2 Panování a hrùza Boží pùsobí pokoj na výsostech jeho.
Job 25:3 Zdaliž jest poèet vojskùm jeho? A nad kým nevzchází svìtlo jeho?
Job 25:4 Jakž by tedy spravedliv býti mohl bídný èlovìk pøed Bohem silným, aneb jak èist býti narozený z ženy?
Job 25:5 Hle, ani mìsíc nesvítil by, ani hvìzdy nebyly by èisté pøed oèima jeho,
Job 25:6 Nadto pak smrtelný èlovìk, jsa jako èerv, a syn èlovìka, jako hmyz.

Job 26:1 A odpovídaje Job, øekl:
Job 26:2 Komu jsi napomohl? Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez moci?
Job 26:3 Komu jsi rady udìlil? Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostateènì pouèil?
Job 26:4 Komužs ty øeèi zvìstoval? A èí duch vyšel z tebe?
Job 26:5 Však i mrtvé vìci pod vodami a obyvateli jejich sformovány bývají.
Job 26:6 Odkryta jest propast pøed ním, i zahynutí není zakryto.
Job 26:7 Ontì roztáhl pùlnoèní stranu nad prázdnem, zavìsil zemi na nièemž.
Job 26:8 Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod nimi.
Job 26:9 On sám zdržuje stále trùn svùj, a roztahuje na nìm oblaky své.
Job 26:10 Cíl vymìøil rozlévání se vodám, až do skonání svìtla a tmy.
Job 26:11 Sloupové nebeští tøesou se a pohybují od žehrání jeho.
Job 26:12 Mocí svou rozdìlil moøe, a rozumností svou dutí jeho.
Job 26:13 Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho sformovala hada dlouhého.
Job 26:14 Aj, to jsou jen èástky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to malièko, což jsme slyšeli o nìm. Høímání pak moci jeho kdo srozumí?
Job 27:1 Potom dále Job vedl øeè svou a øekl:
Job 27:2 Živ jest Bùh silný, kterýž zavrhl pøi mou, a Všemohoucí, kterýž hoøkostí naplnil duši mou,
Job 27:3 Že nikoli, dokudž duše má ve mnì bude a duch Boží v chøípích mých,
Job 27:4 Nebudou mluviti rtové moji nepravosti, a jazyk mùj vynášeti lsti.
Job 27:5 Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvìdèil; dokudž dýchati budu, neodložím upøímosti své od sebe.
Job 27:6 Spravedlnosti své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbí mne srdce mé nikdy.
Job 27:7 Bude jako bezbožník nepøítel mùj, a povstávající proti mnì jako nešlechetník.
Job 27:8 Nebo jaká jest nadìje pokrytce, by pak lakomìl, když Bùh vytrhne duši jeho?
Job 27:9 Zdaliž volání jeho vyslyší Bùh silný, když na nìj pøijde soužení?
Job 27:10 Zdaliž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého èasu?
Job 27:11 Ale já uèím vás, v kázni Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu, netajím.
Job 27:12 Aj, vy všickni to vidíte, proèež vždy tedy takovou marnost vynášíte?
Job 27:13 Ten má podíl èlovìk bezbožný u Boha silného, a to dìdictví ukrutníci od Všemohoucího pøijímají:
Job 27:14 Rozmnoží-li se synové jeho, rozmnoží se pod meè, a rodina jeho nenasytí se chlebem.
Job 27:15 Pozùstalí po nìm v smrti pohøbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakati.
Job 27:16 Nashromáždí-li jako prachu støíbra, a jako bláta najedná-li šatù:
Job 27:17 Co najedná, to spravedlivý obleèe, a støíbro nevinný rozdìlí.
Job 27:18 Vystaví-li jako Arktura dùm svùj, bude však jako bouda, kterouž udìlal strážný.
Job 27:19 Bohatý když umøe, nebude pochován; pohledí nìkdo, an ho není.
Job 27:20 Postihnou jej hrùzy jako vody, v noci kradmo zachvátí ho vicher.
Job 27:21 Pochytí jej východní vítr, a odejde, nebo vichøicí uchvátí jej z místa jeho.
Job 27:22 Takové vìci na nìj dopustí Bùh bez lítosti, aèkoli pøed rukou jeho prudce utíkati bude.
Job 27:23 Tleskne nad ním každý rukama svýma, a ckáti bude z místa svého.
Job 28:1 Má zajisté støíbro prameny své, a zlato místo k pøehánìní.
Job 28:2 Železo z zemì vzato bývá, a kámen rozpuštìný dává mìï.
Job 28:3 Cíl ukládá temnostem, a všelikou dokonalost èlovìk vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti.
Job 28:4 Protrhuje se øeka na obyvatele, tak že ji nemùže žádný pøebøesti, a svozována bývá umìním smrtelného èlovìka, i odchází.
Job 28:5 Z zemì vychází chléb, aèkoli pod ní jest nìco rozdílného, podobného k ohni.
Job 28:6 V nìkteré zemi jest kamení zafirové a prach zlatý,
Job 28:7 K èemuž stezky nezná žádný pták, aniž ji spatøilo oko luòáka,
Job 28:8 Kteréž nešlapala mladá zvìø, aniž šel po ní lev.
Job 28:9 K škøemeni vztahuje ruku svou, a z koøene pøevrací hory.
Job 28:10 Z skálí vyvodí potùèky, a všecko, což jest drahého, spatøuje oko jeho.
Job 28:11 Vylévati se øekám zbraòuje, a tak cožkoli skrytého jest, na svìtlo vynáší.
Job 28:12 Ale moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti?
Job 28:13 Neví smrtelný èlovìk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi živých.
Job 28:14 Propast praví: Není ve mnì, moøe také dí: Není u mne.
Job 28:15 Nedává se zlata èistého za ni, aniž odváženo bývá støíbro za smìnu její.
Job 28:16 Nemùže býti cenìna za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zafir.
Job 28:17 Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž smìnìna býti mùže za nádobu z ryzího zlata.
Job 28:18 Korálù pak a perel se nepøipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty.
Job 28:19 Není jí rovný v cenì smaragd z Mouøenínské zemì, aniž za èisté zlato mùže cenìna býti.

Job 28:20 Odkudž tedy moudrost pøichází? A kde jest místo rozumnosti?
Job 28:21 Ponìvadž skryta jest pøed oèima všelikého živého, i pøed nebeským ptactvem ukryta jest.
Job 28:22 Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme povìst o ní.
Job 28:23 Sám Bùh rozumí cestì její, a on ví místo její.
Job 28:24 Nebo on konèiny zemì spatøuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí,
Job 28:25 Tak že vìtru váhu dává, a vody v míru odvažuje.
Job 28:26 On též vymìøuje dešti právo, i cestu blýskání hromù.
Job 28:27 Hned tehdáž vidìl ji, a rozhlásil ji,pøipravil ji, a vystihl ji.
Job 28:28 Èlovìku pak øekl: Aj, bázeò Pánì jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.
Job 29:1 Ještì dále Job vedl øeè svou, a øekl:
Job 29:2 Ó bych byl jako za èasù pøedešlých, za dnù, v nichž mne Bùh zachovával,
Job 29:3 Dokudž svítil svící svou nad hlavou mou, pøi jehož svìtle chodíval jsem v temnostech,
Job 29:4 Tak jako jsem byl za dnù mladosti své, dokudž pøívìtivost Boží byla v stanu mém,
Job 29:5 Dokudž ještì Všemohoucí byl se mnou, a všudy vùkol mne dítky mé,
Job 29:6 Když šlepìje mé máslem oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje,
Job 29:7 Když jsem vycházel k bránì skrze mìsto, a na ulici strojíval sobì stolici svou.
Job 29:8 Jakž mne spatøovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli.
Job 29:9 Knížata choulili se v øeèech, anobrž ruku kladli na ústa svá.
Job 29:10 Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich.
Job 29:11 Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne, a oko vida, posvìdèovalo mi,
Job 29:12 Že vysvobozuji chudého volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka.
Job 29:13 Požehnání hynoucího pøicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval.
Job 29:14 V spravedlnost jsem se obláèel, a ona ozdobovala mne; jako pláš a koruna byl soud mùj.
Job 29:15 Místo oèí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému.
Job 29:16 Byl jsem otcem nuzných, a na pøi, jíž jsem nebyl povìdom, vyptával jsem se.
Job 29:17 A tak vylamoval jsem tøenovní zuby nešlechetníka, a z zubù jeho vyrážel jsem loupež.
Job 29:18 A protož jsem øíkal: V hnízdì svém umru, a jako písek rozmnožím dny.
Job 29:19 Koøen mùj rozloží se pøi vodách, a rosa nocovati bude na ratolestech mých.
Job 29:20 Sláva má mladnouti bude pøi mnì, a luèištì mé v ruce mé obnovovati se.
Job 29:21 Poslouchajíce, èekali na mne, a pøestávali na radì mé.
Job 29:22 Po slovu mém nic nemìnili, tak na nì dštila øeè má.
Job 29:23 Nebo oèekávali mne jako deštì, a ústa svá otvírali jako k pøívalu žádostivému.
Job 29:24 Žertoval-li jsem s nimi, nevìøili; proèež u vážnosti mne míti neoblevovali.
Job 29:25 Pøišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na pøedním místì, a tak bydlil jsem jako král v vojštì, když smutných potìšuje.
Job 30:1 Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otcù nechtìl byl postaviti se psy stáda svého.
Job 30:2 Aè síla rukou jejich k èemu by mi byla? Zmaøena jest pøi nich starost jejich.
Job 30:3 Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná a pustá místa.
Job 30:4 Kteøíž trhali zeliny po chrastinách, ano i koøení, a jalovec za pokrm byl jim.
Job 30:5 Z prostøed lidí vyháníni byli; povolávali za nimi, jako za zlodìjem,
Job 30:6 Tak že musili bydliti v výmolích potokù, v dìrách zemì a skálí.
Job 30:7 V chrastinách øvali, pod trní se shromažïovali,
Job 30:8 Lidé nejnešlechetnìjší, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta zemì.
Job 30:9 Nyní, pravím, jsem jejich písniènkou, jsa jim uèinìn za pøísloví.
Job 30:10 V ošklivosti mne mají, vzdalují se mne, a na tváø mou nestydí se plvati.
Job 30:11 Nebo Bùh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; proèež uzdu pøed pøítomností mou svrhli.
Job 30:12 Po pravici mládež povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protøeli ke mnì stezky nešlechetnosti své.
Job 30:13 Mou pak stezku zkazili, k bídì mé pøidali, aè jim to nic nepomùže.
Job 30:14 Jako širokou mezerou vskakují, a k vyplénìní mému valí se.
Job 30:15 Obrátily se na mne hrùzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako oblak pomíjí zdraví mé.
Job 30:16 A již ve mnì rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého,
Job 30:17 Kteréž v noci vrtá kosti mé ve mnì; proèež ani nervové moji neodpoèívají.
Job 30:18 Odìv mùj mìní se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek suknì mé svírá.
Job 30:19 Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu.
Job 30:20 Volám k tobì, ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na mne.
Job 30:21 Obrátils mi se v ukrutného nepøítele, silou ruky své mi odporuješ.
Job 30:22 Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na nìj, a k rozplynutí mi pøivodíš zdravý soud.
Job 30:23 Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do nìhož se shromažïuje všeliký živý.

Job 30:24 Jistì že nevztáhne Bùh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i volali.
Job 30:25 Zdaliž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnù? Duše má kormoutila se nad nuzným.
Job 30:26 Když jsem dobrého èekal, pøišlo mi zlé; nadál jsem se svìtla, ale pøišla mrákota.
Job 30:27 Vnitøností mé zevøely, tak že se ještì neupokojily; pøedstihli mne dnové trápení.
Job 30:28 Chodím osmahlý, ne od slunce, povstávaje, i mezi mnohými køièím.
Job 30:29 Bratrem uèinìn jsem drakù, a tovaryšem mladých pstrosù.
Job 30:30 Kùže má zèernala na mnì, a kosti mé vyprahly od horkosti.
Job 30:31 A protož v kvílení obrátila se harfa má, a píš alka má v hlas plaèících.
Job 31:1 Smlouvu jsem uèinil s oèima svýma, a proè bych hledìl na pannu?
Job 31:2 Nebo jaký jest díl od Boha s hùry, aneb dìdictví od Všemohoucího s výsosti?
Job 31:3 Zdaliž zahynutí nešlechetnému a pomsta zázraèná èinitelùm nepravosti pøipravena není?
Job 31:4 Zdaliž on nevidí cest mých, a všech krokù mých nepoèítá?
Job 31:5 Obíral-li jsem se s neupøímostí, a chvátala-li ke lsti noha má:
Job 31:6 Nech mne zváží na váze spravedlnosti, a pøezví Bùh upøímost mou.
Job 31:7 Uchýlil-li se krok mùj s cesty, a za oèima mýma odešlo-li srdce mé, a rukou mých chytila-li se jaká poškvrna:
Job 31:8 Tedy co naseji, nech jiný sní, a výstøelkové moji a jsou vykoøenìni.
Job 31:9 Jestliže se dalo pøivábiti srdce mé k ženì, a u dveøí bližního svého èinil-li jsem úklady:
Job 31:10 Nech mele jinému žena má, a nad ní a se schylují jiní.
Job 31:11 Nebo jest to nešlechetnost, a nepravost odsudku hodná.
Job 31:12 Oheò ten zajisté by až do zahynutí žral, a všecku úrodu mou vykoøenil.
Job 31:13 Nechtìl-li jsem státi k soudu s služebníkem svým aneb dìvkou svou v rozepøi jejich se mnou?
Job 31:14 Nebo co bych èinil, kdyby povstal Bùh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpovìdìl jemu?
Job 31:15 Zdali ten, kterýž mne v bøiše uèinil, neuèinil i jeho? A nesformoval nás hned v životì jeden a týž?
Job 31:16 Odepøel-li jsem žádosti nuzných, a oèi vdovy jestliže jsem kormoutil?
Job 31:17 A jedl-li jsem skyvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní?
Job 31:18 Ponìvadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od života matky své býval jsem vdovì za vùdce.
Job 31:19 Díval-li jsem se na koho, že by hynul, nemaje šatù, a nuzný že by nemìl odìvu?
Job 31:20 Nedobroøeèila-li mi bedra jeho, že rounem beranù mých se zahøel?
Job 31:21 Opøáhl-li jsem na sirotka rukou svou, když jsem v bránì vidìl pomoc svou:
Job 31:22 Lopatka má od svých plecí nech odpadne, a ruka má z kloubu svého a se vylomí.
Job 31:23 Nebo jsem se bál, aby mne Bùh nesetøel, jehož bych velebnosti nikoli neznikl.
Job 31:24 Skládal-li jsem v zlatì nadìji svou, aneb hrudì zlata øíkal-li jsem: Doufání mé?
Job 31:25 Veselil-li jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že ho množství nabyla ruka má?
Job 31:26 Hledìl-li jsem na svìtlost slunce svítícího, a na mìsíc spanile chodící,
Job 31:27 Tak že by se tajnì dalo svésti srdce mé, a že by líbala ústa má ruku mou?
Job 31:28 I to by byla nepravost odsudku hodná; nebo bych tím zapíral Boha silného nejvyššího.
Job 31:29 Radoval-li jsem se z neštìstí toho, kterýž mne nenávidìl, a plésal-li jsem, když se mu zle vedlo?
Job 31:30 Nedopustil jsem zajisté høešiti ani ústùm svým, abych zloøeèení žádal duši jeho.
Job 31:31 Jestliže neøíkala èeládka má: Ó by nám dal nìkdo masa toho; nemùžeme se ani najísti?
Job 31:32 Nebo vnì nenocoval host, dvéøe své pocestnému otvíral jsem.
Job 31:33 Pøikrýval-li jsem jako jiní lidé pøestoupení svá, skrývaje v skrýši své nepravost svou?
Job 31:34 A aè bych byl mohl škoditi množství velikému, ale pohanìní rodù dìsilo mne; protož jsem mlèel, nevycházeje ani ze dveøí.
Job 31:35 Ó bych mìl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale aj, toto jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati za mne, a kniha, kterouž sepsal odpùrce mùj.
Job 31:36 Ví Bùh, nenosil-li bych ji na rameni svém, neotoèil-li bych ji sobì místo koruny.
Job 31:37 Poèet krokù svých oznámil bych jemu, jako kníže pøiblížil bych se k nìmu.
Job 31:38 Jestliže proti mnì zemì má volala, tolikéž i záhonové její plakali,
Job 31:39 Jídal-li jsem úrody její bez penìz, a duši držitelù jejich pøivodil-li jsem k vzdychání:
Job 31:40 Místo pšenice nech vzejde trní, a místo jeèmene koukol.
Job 31:41 Skonávají se slova Jobova.
Job 32:1 A když pøestali ti tøi muži odpovídati Jobovi, proto že se spravedlivý sobì zdál,
Job 32:2 Tedy rozpáliv se hnìvem Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhnìval se, proto že spravedlivìjší pravil býti duši svou nad Boha.
Job 32:3 Ano i na ty tøi z pøátel jeho roznítil se hnìv jeho, proto že nenalézajíce odpovìdi, však potupovali Joba.
Job 32:4 Nebo Elihu oèekával na Joba a na nì s øeèí, proto že starší byli vìkem než on.
Job 32:5 Ale vida Elihu, že nebylo žádné odpovìdi v ústech tìch tøí mužù, zažhl se v hnìvì svém.

Job 32:6 I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, øka: Já jsem nejmladší, vy pak jste starci, proèež ostýchaje se, nesmìl jsem vám oznámiti zdání svého.
Job 32:7 Myslil jsem: Staøí mluviti budou, a mnoho let mající v známost uvedou moudrost.
Job 32:8 Ale vidím, že Duch Boží v èlovìku a nadšení Všemohoucího èiní lidi rozumné.
Job 32:9 Slavní ne vždycky jsou moudøí, aniž starci vždycky rozumìjí soudu.
Job 32:10 A protož pravím: Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své.
Job 32:11 Aj, oèekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem dùvodù vašich dotud, dokudž jste vyhledávali øeèi,
Job 32:12 A bedlivì vás soudì, spatøil jsem, že žádného není, kdo by Joba pøemohl, není z vás žádného, ješto by odpovídal øeèem jeho.
Job 32:13 Ale díte snad: Nalezli jsme moudrost, Bùh silný stihá jej, ne èlovìk.
Job 32:14 Odpovím: Aè Job neobracel proti mnì øeèi, a však slovy vašimi nebudu jemu odpovídati.
Job 32:15 Bojí se, neodpovídají více, zavrhli od sebe slova.
Job 32:16 Èekal jsem zajisté, však ponìvadž nemluví, ale mlèí, a neodpovídají více,
Job 32:17 Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání své i já.
Job 32:18 Nebo pln jsem øeèí, tìsno ve mnì duchu života mého.
Job 32:19 Aj, bøicho mé jest jako mest nemající prùduchu, jako sudové noví rozpuklo by se.
Job 32:20 Mluviti budu, a vydchnu sobì, otevru rty své, a odpovídati budu.
Job 32:21 Nebudu pak šetøiti osoby žádného, a k èlovìku bez promìòování jména mluviti budu.
Job 32:22 Nebo neumím jmen promìòovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvoøitel mùj.
Job 33:1 Slyšiž tedy, prosím, Jobe, øeèi mé, a všech slov mých ušima svýma pozoruj.
Job 33:2 Aj, již otvírám ústa svá, mluví jazyk mùj v ústech mých.
Job 33:3 Upøímost srdce mého a umìní vynesou rtové moji.
Job 33:4 Duch Boha silného uèinil mne, a dchnutí Všemohoucího dalo mi život.
Job 33:5 Mùžeš-li, odpovídej mi, pøiprav se proti mnì, a postav se.
Job 33:6 Aj, já podlé žádosti tvé budu místo Boha silného; z bláta sformován jsem i já.
Job 33:7 Proèež strach ze mne nepøedìsí tì, a ruka má nebude k obtížení.
Job 33:8 Øekl jsi pak pøede mnou, a hlas ten øeèí tvých slyšel jsem:
Job 33:9 Èist jsem, bez pøestoupení, nevinný jsem, a nepravosti pøi mnì není.
Job 33:10 Aj, pøíèiny ku potøení mne shledal Bùh, klade mne sobì za nepøítele,
Job 33:11 Svírá poutami nohy mé, støeže všech stezek mých.
Job 33:12 Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobì, nebo vìtší jest Bùh nežli èlovìk.
Job 33:13 Oè se s ním nesnadníš? Že všech svých vìcí nezjevuje?
Job 33:14 Ano jednou mluví Bùh silný, i dvakrát, a nešetøí toho èlovìk.
Job 33:15 Skrze sny u vidìní noèním, když pøipadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci,
Job 33:16 Tehdáž odkrývá ucho lidem, a èemu je uèí, to zpeèe uje,
Job 33:17 Aby odtrhl èlovìka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil,
Job 33:18 A zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meè.
Job 33:19 Tresce i bolestí na lùži jeho, a všecky kosti jeho násilnou nemocí,
Job 33:20 Tak že sobì život jeho oškliví pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnìjší.
Job 33:21 Hyne tìlo jeho patrnì, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé nebylo vídati.
Job 33:22 A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran.
Job 33:23 Však bude-li míti andìla vykladaèe jednoho z tisíce, kterýž by za èlovìka oznámil pokání jeho:
Job 33:24 Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vypros jej, a nesstoupí do porušení, oblíbil jsem mzdu vyplacení.
Job 33:25 I odmladne tìlo jeho nad dítìcí, a navrátí se ke dnùm mladosti své.
Job 33:26 Koøiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patøiti bude na nìj tváøí ochotnou; nadto navrátí èlovìku spravedlnost jeho.
Job 33:27 Kterýž hledì na lidi, øekne: Zhøešil jsem byl, a to, což pravého bylo, pøevrátil jsem, ale nebylo mi to prospìšné.
Job 33:28 Bùh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život mùj, aby svìtlo spatøoval.
Job 33:29 Aj, všecko to dìlá Bùh silný dvakrát i tøikrát pøi èlovìku,
Job 33:30 Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl svìtlem živých.
Job 33:31 Pozoruj, Jobe, poslouchej mne, mlè, a já mluvím.
Job 33:32 Jestliže máš slova, odpovídej mi, nebo bych chtìl ospravedlniti tebe.
Job 33:33 Pakli nic, ty mne poslouchej; mlè, a pouèím tì moudrosti.
Job 34:1 Ještì mluvil Elihu, a øekl:
Job 34:2 Poslouchejte, moudøí, øeèí mých, a rozumní, ušima pozorujte.
Job 34:3 Nebo ucho øeèí zkušuje, tak jako dásnì okoušejí pokrmu.
Job 34:4 Soud sobì zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého.
Job 34:5 Nebo øekl Job: Spravedliv jsem, a Bùh silný zavrhl pøi mou.

Job 34:6 Své-liž bych pøe ukrývati mìl? Pøeplnìna jest bolestí rána má bez provinìní.
Job 34:7 Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posmìch jako vodu?
Job 34:8 A že by všel v tovaryšství s èiniteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými?
Job 34:9 Nebo øekl: Neprospívá to èlovìku líbiti se Bohu.
Job 34:10 A protož, muži rozumní, poslouchejte mne. Odstup od Boha silného nešlechetnost a od Všemohoucího nepravost.
Job 34:11 Nebo on podlé skutkù èlovìka odplací, a podlé toho, jaká jest èí cesta, pùsobí, aby to nalézal.
Job 34:12 A naprosto Bùh silný neèiní nic nešlechetnì, a Všemohoucí nepøevrací soudu.
Job 34:13 Kdo svìøil jemu zemi? A kdo zpoøádal všecken okršlek?
Job 34:14 Kdyby se na nìj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobì vzal,
Job 34:15 Umøelo by všeliké tìlo pojednou, a tak by èlovìk do prachu se navrátil.
Job 34:16 Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pus□ v uši své hlas øeèí mých.
Job 34:17 Ješto ten, kterýž by v nenávisti mìl soud, zdaliž by panovati mohl? Èili toho, jenž jest svrchovanì spravedlivý, za nešlechetného vyhlásíš?
Job 34:18 Zdaliž sluší králi øíci: Ó nešlechetný, a šlechticùm: Ó bezbožní?
Job 34:19 Mnohem ménì tomu, kterýž nepøijímá osob knížat, aniž u nìho má pøednost urozený pøed nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou všickni.
Job 34:20 V okamžení umírají, tøebas o pùl noci postrèeni bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou lidskou.
Job 34:21 Nebo oèi jeho hledí na cesty èlovìka, a všecky kroky jeho on spatøuje.
Job 34:22 Není□ žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se skryli èinitelé nepravosti.
Job 34:23 Aniž zajisté vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl.
Job 34:24 Pyšné stírá bez poètu, a postavuje jiné na místa jejich.
Job 34:25 Nebo zná skutky jejich; proèež na nì obrací noc, a potøíni bývají.
Job 34:26 Jakožto bezbožné rozráží je na místì patrném,
Job 34:27 Proto že odstoupili od nìho, a žádných cest jeho nešetøili,
Job 34:28 Aby dokázal, že pøipouští k sobì køik nuzného, a volání chudých že vyslýchá.
Job 34:29 (Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A když skryje tváø svou, kdo jej spatøí?)Tak celý národ, jako i každého èlovìka jednostejnì,
Job 34:30 Aby nekraloval èlovìk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu.
Job 34:31 Jistì že□ k Bohu silnému radìji toto mluveno býti má: Ponesu□, nezruším.
Job 34:32 Mimo to, nevidím-li èeho, ty vyuè mne; jestliže jsem nepravost páchal, neuèiním toho víc.
Job 34:33 Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv.
Job 34:34 Muži rozumní se mnou øeknou, i každý moudrý poslouchaje mne,
Job 34:35 Že Job hloupì mluví, a slova jeho nejsou rozumná.
Job 34:36 Ó by zkušen byl Job dokonale, pro odmlouvání nám jako lidem nepravým,
Job 34:37 Ponìvadž k høíchu svému pøidává i nešlechetnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a rozmnožuje øeèi své proti Bohu.
Job 35:1 Ještì mluvil Elihu, a øekl:
Job 35:2 Domníváš-liž se, že jsi to s soudem øekl: Spravedlnost má pøevyšuje Boží?
Job 35:3 Nebo jsi øekl: Co mi prospìje, jaký užitek budu míti, bych i nehøešil?
Job 35:4 Já odpovím tobì místnì, i tovaryšùm tvým s tebou.
Job 35:5 Pohleï na nebe a viz, anobrž spatø oblaky, vyšší, než-lis ty.
Job 35:6 Jestliže bys høešil, co svedeš proti nìmu? A by□ se i rozmnožily nešlechetnosti tvé, co mu uškodíš?
Job 35:7 Budeš-li spravedlivý, èeho mu udìlíš? Aneb co z ruky tvé vezme?
Job 35:8 Každému□ èlovìku bezbožnost jeho uškodí, a synu èlovìka spravedlnost jeho prospìje.
Job 35:9 Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu pøivodí, aby úpìli a køièeli pro ukrutnost povýšených,
Job 35:10 Žádný neøíká: Kde jest Bùh stvoøitel mùj? Ješto on dává zpìv i v noci.
Job 35:11 On vyuèuje nás nad hovada zemská, a nad ptactvo nebeské moudøejší nás èiní.
Job 35:12 Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni.
Job 35:13 A jistì že□ ošemetnosti nevyslýchá Bùh silný, a Všemohoucí nepatøí na ni.
Job 35:14 Mnohem ménì, jestliže díš: Nepatøíš na to. Sám s sebou vejdi v soud pøed ním, a doufej v nìho.
Job 35:15 Ale nyní ponìvadž nic není tìch vìcí, navštívil jej hnìv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké.
Job 35:16 A protož marnì Job otvírá ústa svá, hloupì rozmnožuje øeèi své.
Job 36:1 Zatím pøidal Elihu, a øekl:
Job 36:2 Postrp mne malièko, a oznámím□ šíøe; nebo□ mám ještì, co bych za Boha mluvil.
Job 36:3 Vynesu smysl svùj zdaleka, a stvoøiteli svému pøivlastním spravedlnost.
Job 36:4 V pravdì, že□ nebudou lživé øeèi mé; zdravì smýšlejícího máš mne s sebou.

Job 36:5 Aj, Bùh silný mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného.
Job 36:6 Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá.
Job 36:7 Neodvrací od spravedlivého oèí svých, nýbrž s králi na stolici sází je na vìky, i bývají zvýšeni.
Job 36:8 Pakli by poutami sevøíni byli, zapleteni jsouce provazy ssoužení:
Job 36:9 Tudy jim v známost uvodí høích jejich, a že pøestoupení jejich se ssilila.
Job 36:10 A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobrž mluví jim, aby se navrátili od nepravosti.
Job 36:11 Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potìšení.
Job 36:12 Pakli neuposlechnou, od meèe sejdou, a pozdychají bez umìní.
Job 36:13 Nebo kteøíž jsou neèistého srdce, pøivìtšují hnìvu, aniž k nìmu volají, když by je ssoužil.
Job 36:14 Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky.
Job 36:15 Vytrhuje, pravím, ssouženého z jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení.
Job 36:16 A tak by i tebe pøenesl z prostøedku úzkosti na širokost, kdež není stìsnìní, a byl by pokojný stùl tvùj tukem oplývající.
Job 36:17 Ale ty zasloužils, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na tì dochází.
Job 36:18 Jistì strach, aby tì neuvrhl Bùh u vìtší ránu, tak že by jakkoli veliká výplaty mzda, tebe nevyprostila.
Job 36:19 Zdaliž by sobì co vážil bohatství tvého? Jistì ani nejvýbornìjšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé.
Job 36:20 Nechvátejž tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své.
Job 36:21 Hleï, abys se neohlédal na marnost, zvoluje ji radìji, nežli ssoužení.
Job 36:22 Aj, Bùh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný uèitel?
Job 36:23 Kdo jemu vymìøil cestu jeho? Kdo jemu smí øíci: Èiníš nepravost?
Job 36:24 Pamìtliv buï radìji, abys vyvyšoval dílo jeho, kteréž spatøují lidé,
Job 36:25 Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na nìž èlovìk patøí zdaleka.
Job 36:26 Nebo Bùh silný tak jest veliký, že ho nemùžeme poznati, poèet let jeho jest nevystižitelný.
Job 36:27 On zajisté vyvodí krùpìje vod, kteréž vylévají déš z oblakù jeho,
Job 36:28 Když se rozpouštìjí oblakové, a kropí na mnohé lidi.
Job 36:29 (Anobrž vyrozumí-li kdo roztažení oblakù, a zvuku stánku jeho,
Job 36:30 Jak rozprostírá nad ním svìtlo své, aneb všecko moøe pøikrývá?
Job 36:31 Skrze ty vìci zajisté tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost.
Job 36:32 Oblaky zakrývá svìtlo, a pøikazuje mu ukrývati se za to, co je potkává.)
Job 36:33 Ohlašuje o nìm zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když pára zhùru vstupuje.
Job 36:34 Také se i nad tím dìsí srdce mé, až se pohybuje z místa svého.
Job 37:1 Poslouchejte pilnì hømotného hlasu jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího.
Job 37:2 Pode všecka nebesa jej rozprostírá, a svìtlo své k krajùm zemì.
Job 37:3 Za nímž zvuèí hlukem, a høímá hlasem dùstojnosti své, aniž meškás jinými vìcmi, když se slýchá hlas jeho.
Job 37:4 Bùh silný høímá hlasem svým pøedivnì, èiní veliké vìci, a však nemùžeme rozumìti, jak.
Job 37:5 Snìhu zajisté øíká: Buï na zemi, tolikéž pršce deš ové, ano i pøívalu násilnému.
Job 37:6 Zavírá ruku všelikého èlovìka, aby žádný z lidí nemohl konati díla svého.
Job 37:7 Tehdáž i zvìø vchází do skrýše, a v peleších svých obývá.
Job 37:8 Z skrýše vychází vichøice, a od pùlnoèní strany zima.
Job 37:9 Dchnutím Bùh silný dává mráz, až se široké vody zavírají.
Job 37:10 Také i pøi svlažování zemì pohybuje oblakem, a rozhání mraèno svìtlem svým.
Job 37:11 A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby èinil, což by mu koli pøikázal na tváøi okršlku zemského.
Job 37:12 Buï k trestání, neb pro zemi svou, buï k prokazování dobrotivosti, spraví to, že se postaví.
Job 37:13 Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divùm Boha silného.
Job 37:14 Víš-li, kdy Bùh ukládá co o tìch vìcech, aneb kdy chce osvìcovati svìtlem oblaky své?
Job 37:15 Znáš-li, jak se vznášejí oblakové, a jiné divy dokonalého v umìních?
Job 37:16 A že tì roucho tvé zahøívati bude, když Bùh zemi pokojnou èiní vìtry poledními?
Job 37:17 Roztahoval-li jsi s ním nebesa trvánlivá, k zrcadlu slitému podobná?
Job 37:18 Poukaž nám, co bychom øekli jemu; nebo nemùžeme ani øeèi zpoøádati pro temnost.
Job 37:19 Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil, jistì že by byl sehlcen.
Job 37:20 Ano nyní nemohou patøiti lidé na svìtlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr prochází a vyèišuje,
Job 37:21 Od pùlnoèní strany s jasnem jako zlato pøicházeje, ale v Bohu hroznìjší jest sláva.
Job 37:22 Všemohoucí, jehož vystihnouti nemùžeme, aè jest veliký v moci, však soudem a pøísnou spravedlností netrápí.
Job 37:23 Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na žádného z tìch, kdož jsou moudrého srdce.
Job 38:1 Tedy odpovìdìl Hospodin Jobovi z vichru, a øekl:

Job 38:2 Kdož jest to, jenž zatemòuje radu øeèmi neumìlými?
Job 38:3 Pøepaš nyní jako muž bedra svá, a naè se tebe tázati budu, oznam mi.
Job 38:4 Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Povìz, jestliže máš rozum.
Job 38:5 Kdo rozmìøil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni?
Job 38:6 Na èem podstavkové její upevnìni jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její,
Job 38:7 Když prozpìvovaly spolu hvìzdy jitøní, a plésali všickni synové Boží?
Job 38:8 Aneb kdo zavøel jako dveømi moøe, když vyšlo z života, a zjevilo se?
Job 38:9 Když jsem mu položil oblak za odìv, a mrákotu místo plének jeho,
Job 38:10 Když jsem jemu uložil úsudek svùj, pøistaviv závory a dvéøe,
Job 38:11 I øekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého.
Job 38:12 Zdaž jsi kdy za dnù svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záøi jitøní místo její,
Job 38:13 Aby uchvacovala kraje zemì, a bezbožní aby z ní vymítáni byli?
Job 38:14 Tak aby promìnu pøijímala jako vosk peèetní, oni pak aby nedlouho stáli jako roucho,
Job 38:15 A aby bezbožným zbraòováno bylo svìtla jejich, a rámì vyvýšené zlámáno bylo?
Job 38:16 Pøišel-lis až k hlubinám moøským? A u vnitønosti propasti chodil-lis?
Job 38:17 Jsou-li tobì zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti vidìl-lis?
Job 38:18 Shlédl-lis širokosti zemì? Oznam, jestliže ji znáš všecku.
Job 38:19 Která jest cesta k obydlí svìtla, a které místo temností,
Job 38:20 Že bys je pojal v meze jeho, ponìvadž bys srozumíval stezkám domu jeho?
Job 38:21 Vìdìl-lis tehdáž, že jsi mìl se naroditi, a poèet dnù tvých jak veliký býti má?
Job 38:22 Pøišel-lis až ku pokladùm snìhu? A poklady krupobití vidìl-lis,
Job 38:23 Kteréž chovám k èasu ssoužení, ke dni bitvy a boje?
Job 38:24 Kterými se cestami rozdìluje svìtlo, kteréž rozhání východní vítr po zemi?
Job 38:25 Kdo rozdìlil povodní tok, a cestu blýskání hromovému,
Job 38:26 Tak aby pršel déš□ i na tu zemi, kdež není lidí, na pouš□, kdež není èlovìka,
Job 38:27 Aby zapájel místa planá a pustá, a k zrùstu pøivodil trávu mladistvou?
Job 38:28 Má-liž déš□ otce? A kdo plodí krùpìje rosy?
Job 38:29 Z èího života vychází mráz? A jíní nebeské kdo plodí?
Job 38:30 Až i vody jako v kámen se promìòují, a svrchek propasti zamrzá.
Job 38:31 Zdali zavázati mùžeš rozkoše Kuøátek, aneb stahování Orionovo rozvázati?
Job 38:32 Mùžeš-li vyvoditi hvìzdy polední v èas jistý, aneb Arktura s syny jeho povedeš-li?
Job 38:33 Znáš-li øád nebes? Mùžeš-li spravovati panování jejich na zemi?
Job 38:34 Mùžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod pøikryla tebe?
Job 38:35 Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdaliž øeknou tobì: Aj teï jsme?
Job 38:36 Kdo složil u vnitønostech lidských moudrost? Aneb kdo dal rozumu stižitelnost?
Job 38:37 Kdo vypravovati bude o nebesích moudøe? A láhvice nebeské kdo nastrojuje,
Job 38:38 Aby svlažená zemì zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadì držely?
Job 38:39 Honíš-liž ty lvu loupež? A hltavost lvíèat naplòuješ-liž,
Job 38:40 Když se stulují v peleších svých, ustavièní z skrýší èihajíce?
Job 38:41 Kdo pøipravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?
Job 39:1 Víš-li, kterého èasu rodí kamsíkové, a laò ku porodu pracující spatøil-lis?
Job 39:2 Máš-li v poètu mìsíce, kteréž vyplòují? Znáš-li, pravím, èas porodu jejich?
Job 39:3 Jak se kladou, plod svùj utiskají, a s bolestí ho pozbývají?
Job 39:4 Jak se zmocòují mladí jejich, i odchovávají picí polní, a vycházejíce, nenavracují se k nim?
Job 39:5 Kdo propustil zvìø, aby byla svobodná? A øemení divokého osla kdo rozvázal?
Job 39:6 Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo pøíbytku jeho zemi slatinnou.
Job 39:7 Posmívá se hluku mìstskému, a na køikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá.
Job 39:8 To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá.
Job 39:9 Svolí-liž jednorožec, aby tobì sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval?
Job 39:10 Pøipøáhneš-liž provazem jednorožce k orání? Bude-liž vláèeti brázdy za tebou?
Job 39:11 Zdaž se na nìj ubezpeèíš, proto že jest veliká síla jeho, a poruèíš jemu svou práci?
Job 39:12 Zdaž se jemu dovìøíš, že sveze semeno tvé, a na humno tvé shromáždí?
Job 39:13 Ty-lis dal pávùm køídlo pìkné, aneb péro èápu neb pstrosu?
Job 39:14 A že opouští na zemi vejce svá, aèkoli je v prachu osedí,
Job 39:15 Nic nemysle, že by je noha potlaèiti, aneb zvìø polní pošlapati mohla?
Job 39:16 Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich nemìl; jako by neužiteèná byla práce jeho, tak jest bez starosti.
Job 39:17 Nebo nedal jemu Bùh moudrosti, aniž mu udìlil rozumnosti.

Job 39:18 Èasem svým zhùru se vznášeje, posmívá se koni i jezdci jeho.
Job 39:19 Zdaž ty dáti mùžeš koni sílu? Ty-li ozdobíš šíji jeho øehtáním?
Job 39:20 Zdali jej zastrašíš jako kobylku? Anobrž frkání chøípí jeho strašlivé jest.
Job 39:21 Kopá dùl, a pléše v síle své, vycházeje vstøíc i zbroji.
Job 39:22 Smìje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem pøed ostrostí meèe,
Job 39:23 Aè i toul na nìm chøestí, a blyští se døevce a kopí.
Job 39:24 S hømotem a s hnìvem kopá zemi, aniž pokojnì stojí k zvuku trouby.
Job 39:25 Anobrž k zvuku trouby øehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat a prokøikování.
Job 39:26 Zdali podlé rozumu tvého létá jestøáb, roztahuje køídla svá na poledne?
Job 39:27 Zdali k rozkazu tvému zhùru se vznáší orlice, a vysoko se hnízdí?
Job 39:28 Na skále pøebývá, pøebývá na špièaté skále jako na hradì,
Job 39:29 Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka oèima svýma spatøuje.
Job 39:30 Ano i mladí její støebí krev, a kde tìla mrtvá, tu i ona jest.
Job 39:31 A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, øekl:
Job 39:32 Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, nech odpoví na to.
Job 39:33 Tehdy odpovìdìl Job Hospodinu a øekl:
Job 39:34 Aj, chaterný jsem, což bych odpovídal tobì? Ruku svou kladu na ústa svá.
Job 39:35 Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více pøidávati.
Job 40:1 Ještì odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i øekl:
Job 40:2 Pøepaš nyní jako muž bedra svá, a naè se tebe tázati budu, oznam mi.
Job 40:3 Zdaliž pak i soud mùj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil?
Job 40:4 Èili máš rámì jako Bùh silný, a hlasem jako on høímáš?
Job 40:5 Ozdobiž se nyní vyvýšeností a dùstojností, v slávu a okrasu oblec se.
Job 40:6 Rozprostøi prchlivost hnìvu svého, a pohleï na všelikého pyšného, a sniž ho.
Job 40:7 Pohleï, pravím, na všelikého pyšného, a sehni jej, anobrž setøi bezbožné na místì jejich.
Job 40:8 Skrej je v prachu spolu, tváø jejich zavìž v skrytì.
Job 40:9 A tak i já budu tì oslavovati, že tì zachovává pravice tvá.
Job 40:10 Aj, hle slon, jejž jsem jako i tebe uèinil, trávu jí jako vùl.
Job 40:11 Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v pupku bøicha jeho.
Job 40:12 Jak chce, ohání ocasem svým, aèkoli jest jako cedr; žily lùna jeho jako ratolesti jsou spletené.
Job 40:13 Kosti jeho jako trouby mìdìné, hnátové jeho jako sochor železný.
Job 40:14 On jest pøední z úèinkù Boha silného, uèinitel jeho sám na nìj doložiti mùže meè svùj.
Job 40:15 Hory zajisté pøinášejí mu pastvu, a všecka zvìø polní hrá tam.
Job 40:16 V stínu léhá, v soukromí mezi tøtím a bahnem.
Job 40:17 Døíví stín dávající stínem svým jej pøikrývá, a vrbí potoèní obklièuje jej.
Job 40:18 Aj, zadržuje øeku tak, že nemùže pospíchati; tuší sobì, že požøe Jordán v ústa svá.
Job 40:19 Zdaž kdo pøed oèima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chøípì jeho?
Job 40:20 Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem pohøíženým až k jazyku jeho?
Job 40:21 Zdali dáš kroužek na chøípì jeho, aneb hákem probodneš èelist jeho?
Job 40:22 Zdaž se obrátí k tobì s prosbami, aneb mluviti bude tobì lahodnì?
Job 40:23 Uèiní-liž smlouvu s tebou? Pøijmeš-liž jej za služebníka vìèného?
Job 40:24 Zdaž budeš s ním hráti jako s ptáèkem, aneb pøivážeš jej dìtem svým?
Job 40:25 Pøistrojí-liž sobì hody z nìho spoleèníci, a rozdìlí-liž jej mezi kupce?
Job 40:26 Zdaž naplníš háky kùži jeho, a vidlicemi rybáøskými hlavu jeho?
Job 40:27 Vztáhni jen na nìj ruku svou, a neuèiníš zmínky o boji.
Job 40:28 Aj, nadìje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatøení jeho èlovìk nebývá poražen?
Job 41:1 Není žádného tak smìlého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se pøede mnou?
Job 41:2 Kdo mne èím pøedšel, abych se jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest.
Job 41:3 Nebudu mlèeti o údech jeho, a o síle výborného sformování jeho.
Job 41:4 Kdo odkryl svrchek odìvu jeho? S dvojitými udidly svými kdo k nìmu pøistoupí?
Job 41:5 Vrata úst jeho kdo otevøe? Okolo zubù jeho jest hrùza.
Job 41:6 Šupiny jeho pevné jako štítové sevøené velmi tuze.
Job 41:7 Jedna druhé tak blízko jest, že ani vítr nevchází mezi nì.
Job 41:8 Jedna druhé se pøidrží, a nedìlí se.
Job 41:9 Od kýchání jeho zažžehá se svìtlo, a oèi jeho jsou jako záøe svitání.
Job 41:10 Z úst jeho jako pochodnì vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují.
Job 41:11 Z chøípí jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce.
Job 41:12 Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází.
Job 41:13 V šíji jeho pøebývá síla, a pøed ním utíká žalost.

Job 41:14 Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v nìm, aniž se rozdrobuje.
Job 41:15 Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek zpodního žernovu.
Job 41:16 Vyskýtání jeho bojí se nejsilnìjší, až se strachem i vyèiš□ují.
Job 41:17 Meè stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíø.
Job 41:18 Pokládá železo za plevy, ocel za døevo shnilé.
Job 41:19 Nezahání ho støela, v stéblo obrací se jemu kamení prakové.
Job 41:20 Za stéblo poèítá støelbu, a posmívá se šermování kopím.
Job 41:21 Pod ním ostré støepiny, stele sobì na vìci špièaté jako na blátì.
Job 41:22 Pùsobí, aby vøelo v hlubinì jako v kotle, a kormoutilo se moøe jako v moždíøi.
Job 41:23 Za sebou patrnou èiní stezku, až sezdá, že propast má šediny.
Job 41:24 Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak uèinìn byl bez strachu.
Job 41:25 Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.
Job 42:1 Tedy odpovídaje Job Hospodinu, øekl:
Job 42:2 Vím, že všecko mùžeš, a že nemùže pøekaženo býti tvému myšlení.
Job 42:3 Kdo jest to ten, ptáš se, ješto zatemòuje radu Boží tak hloupì? Protož pøiznávám se, že jsem tomu nerozumìl. Divnìjší□ jsou ty vìci nad mou stižitelnost, aniž□ jich mohu poznati.
Job 42:4 Vyslýchejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi.
Job 42:5 Toliko□ jsem slýchal o tobì, nyní pak i oko mé tì vidí.
Job 42:6 Proèež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele.
Job 42:7 Stalo se pak, když odmluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že øekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpálil se hnìv mùj proti tobì, a proti dvìma pøátelùm tvým, proto že jste nemluvili o mnì toho, což pravého jest, tak jako služebník mùj Job.
Job 42:8 Protož nyní vezmìte sobì sedm volkù, a sedm skopcù, a jdìte k služebníku mému Jobovi, abyste dali obìtovati obìt za sebe, a služebník mùj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistì oblíèej jeho pøijmu, abych neuèinil s vámi podlé bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mnì, tak jako služebník mùj Job.
Job 42:9 A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, uèinili, jakž jim byl pøikázal Hospodin, a pøijal Hospodin oblíèej Jobùv.
Job 42:10 Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za pøátely své, tak že což mìl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobnì.
Job 42:11 A sšedše se k nìmu všickni pøíbuzní, a všecky pøíbuzné jeho, a všickni známí jeho prvnìjší, jedli s ním chléb v domì jeho, a lítost majíce nad ním, potìšovali ho nade vším tím zlým, kteréž byl uvedl Hospodin na nìj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušnici zlatou jednu.
Job 42:12 A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v poèátku jeho. Nebo mìl ètrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudù, a tisíc spøežení volù, a tisíc oslic.
Job 42:13 Mìl také sedm synù a tøi dcery,
Job 42:14 Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a jméno tøetí Kerenhappuch.
Job 42:15 Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve vší té krajinì; kterýmž dal otec jejich dìdictví mezi bratøími jejich.
Job 42:16 Byl pak živ Job potom sto a èatyøidceti let, a vidìl syny své, a syny synù svých, až do èvrtého pokolení.
Job 42:17 I umøel Job, stár jsa a pln dnù.
Psa 1:1 Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radì bezbožných, a na cestì høíšníkù nestojí, a na stolici posmìvaèù nesedá.
Psa 1:2 Ale v zákonì Hospodinovì jest líbost jeho, a v zákonì jeho pøemýšlí dnem i nocí.
Psa 1:3 Nebo bude jako strom štípený pøi tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává èasem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli èiniti bude, š□astnì mu se povede.
Psa 1:4 Ne tak□ budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr.
Psa 1:5 A protož neostojí bezbožní na soudu, ani høíšníci v shromáždìní spravedlivých.
Psa 1:6 Nebo□ zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných zahyne.
Psa 2:1 Proè se bouøí národové, a lidé daremné vìci pøemyšlují?
Psa 2:2 Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho,
Psa 2:3 Øíkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavrzme od sebe provazy jejich.
Psa 2:4 Ale ten, jenž pøebývá v nebesích, smìje se, Pán posmívá se jim.
Psa 2:5 Tehdáž mluviti bude k nim v hnìvì svém, a v prchlivosti své pøedìsí je, øka:
Psa 2:6 Já□ jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou.
Psa 2:7 Vypravovati budu úsudek. Hospodin øekl ke mnì: Syn mùj ty jsi, já dnes zplodil jsem tì.
Psa 2:8 Požádej mne, a dám□ národy, dìdictví tvé, a konèiny zemì, vládaøství tvé.
Psa 2:9 Roztluèeš je prutem železným, a jako nádobu hrnèíøskou roztøíštíš je.
Psa 2:10 A protož, králové, nyní srozumìjte, vyuèujte se, soudcové zemští.

Psa 2:11 Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s tøesením.
Psa 2:12 Líbejte syna, aby se nerozhnìval, a zhynuli byste na cestì, jakž by se jen málo zapálil hnìv jeho. Blahoslavení jsou všickni, kteøíž doufají v nìho.
Psa 3:1 Žalm Davidùv, když utíkal pøed Absolonem synem svým.
Psa 3:2 Hospodine, jak jsou mnozí nepøátelé moji! Mnozí povstávají proti mnì.
Psa 3:3 Mnozí mluví o duši mé: Nemá tento žádné pomoci v Bohu.
Psa 3:4 Ale ty, Hospodine, jsi štítem vùkol mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé.
Psa 3:5 Hlasem svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté své. Sélah.
Psa 3:6 Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne zdržoval Hospodin.
Psa 3:7 Nebudu se báti mnoha tisícù lidí, kteøíž se vùkol kladou proti mnì.
Psa 3:8 Povstaniž, Hospodine, zachovej mne, Bože mùj, kterýž jsi zbil všech nepøátel mých líce, a zuby bezbožníkù zvyrážel.
Psa 3:9 Tvé, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. Sélah.
Psa 4:1 Pøednímu zpìváku na neginot, žalm Davidùv.
Psa 4:2 Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti prostranství zpùsoboval, smiluj se nade mnou, a vyslyš modlitbu mou.
Psa 4:3 Synové lidští, dokudž sláva má v potupì bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete? Sélah.
Psa 4:4 Vìzte, že jest oddìlil Hospodin sobì milého. Vyslyší mne Hospodin, když k nìmu volati budu.
Psa 4:5 Uleknìtež se a nehøešte, pøemyšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a umlknìte. Sélah.
Psa 4:6 Obìtujte obìti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina.
Psa 4:7 Mnozí øíkají: Ó bychom vidìti mohli dobré vìci. Hospodine, pozdvihni nad námi jasného oblíèeje svého,
Psa 4:8 I zpùsobíš radost v srdci mém vìtší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se obrodí.
Psa 4:9 Já u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám zpùsobíš mi bydlení bezpeèné.
Psa 5:1 Pøednímu zpìváku na nechilot, žalm Davidùv.
Psa 5:2 Slova má slyš, Hospodine, porozumìj tužebnému úpìní mému.
Psa 5:3 Pozoruj hlasu volání mého, králi mùj a Bože mùj; nebo se tobì modlím.
Psa 5:4 Hospodine, v jitøe vyslyšíš hlas mùj, v jitøe pøedložím tobì žádost, a šetøiti budu.
Psa 5:5 Nebo ty, ó Bože silný, neoblibuješ bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechetník.
Psa 5:6 Neostojí bláznivì pøed oèima tvýma, v nenávisti máš všecky èinitele nepravosti.
Psa 5:7 Zatratíš mluvící lež. Èlovìka ukrutného a lstivého v ohavnosti má Hospodin.
Psa 5:8 Já pak ve množství milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klanìti se budu k svatému chrámu tvému v bázni tvé.
Psa 5:9 Hospodine, proveï mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne støehou; spravuj pøede mnou cestu svou.
Psa 5:10 Nebo není v ústech jejich žádné upøímnosti, vnitønosti jejich plné nešlechetnosti, hrob otevøený hrdlo jejich, jazykem svým lahodnì mluví.
Psa 5:11 Zkaz je, ó Bože, necha padnou od rad svých; pro množství nešlechetností jejich rozptyl je, ponìvadž odporní jsou tobì.
Psa 5:12 A a se všickni v tì doufající radují, na vìky a plésají, když je zastírati budeš; a se v tobì veselí, kteøížkoli milují jméno tvé.
Psa 5:13 Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému, a jako štítem pøívìtivostí svou vùkol zastøeš jej.
Psa 6:1 Pøednímu kantoru na neginot, k nízkému zpìvu, žalm Davidùv.
Psa 6:2 Hospodine, netresci mne v hnìvì svém, ani v prchlivosti své kárej mne.
Psa 6:3 Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem zemdlený; uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnuly kosti mé.
Psa 6:4 Ano i duše má pøedìšena jest náramnì, ty pak, Hospodine, až dokavad?
Psa 6:5 Navratiž se, Hospodine, a vytrhni duši mou; spomoz mi pro milosrdenství své.
Psa 6:6 Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobì kdo tì bude oslavovati?
Psa 6:7 Ustávám v úpìní svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami svými postel svou smáèím.
Psa 6:8 Sškvrkla se zámutkem tváø má, sstarala se pøíèinou všech nepøátel mých.
Psa 6:9 Odstuptež ode mne všickni èinitelé nepravosti; nebo jest vyslyšel Hospodin hlas pláèe mého.
Psa 6:10 Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou pøijal.
Psa 6:11 Nechaž se zastydí a pøedìsí zøejmì všickni nepøátelé moji, nechaž jsou zpìt obráceni a rychle zahanbeni.
Psa 7:1 Osvìdèení neviny Davidovy, o èemž zpíval Hospodinu z pøíèiny slov Chusi syna Jeminova.
Psa 7:2 Hospodine Bože mùj, v tobì doufám, vysvoboï mne ode všech protivníkù mých, a vytrhni mne,
Psa 7:3 Aby neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by nebyl, kdo by vysvobodil.
Psa 7:4 Hospodine Bože mùj, uèinil-li jsem to, jest-li nepravost pøi mnì,
Psa 7:5 Èinil-li jsem zle tomu, kdož se ke mnì pokojnì choval, (nýbrž spomáhal jsem protivícímu se mi bez pøíèiny),

Psa 7:6 Necha stihá nepøítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život mùj, a slávu mou v prach uvede. Sélah.
Psa 7:7 Povstaò, Hospodine, v hnìvì svém, vyvyš se proti vzteklostem mých nepøátel, a proci ke mnì, nebo jsi soud naøídil.
Psa 7:8 I shrne se k tobì shromáždìní lidí; pro nì tedy u výsost navra se zase.
Psa 7:9 Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podlé spravedlnosti mé, a podlé nevinnosti mé, kteráž pøi mnì jest.
Psa 7:10 Ó by již k skonèení pøišla nešlechetnost bezbožných, spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a ledví, Bože spravedlivý.
Psa 7:11 Bùh jest štít mùj, kterýž spaseny èiní upøímé srdcem.
Psa 7:12 Bùh jest soudce spravedlivý, Bùh silný hnìvá se na bezbožného každý den.
Psa 7:13 Neobrátí-li se, naostøí meè svùj; luèištì své natáhl, a namìøil je.
Psa 7:14 Pøipravil sobì i zbroj smrtelnou, støely své proti škùdcím pøistrojil.
Psa 7:15 Aj, rodí nepravost; nebo poèav tìžkou bolest, urodí lež.
Psa 7:16 Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu, kterýž pøistrojil.
Psa 7:17 Obrátí se usilování jeho na hlavu jeho, a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí.
Psa 7:18 Slaviti budu Hospodina podlé spravedlnosti jeho, a žalmy zpívati jménu Hospodina nejvyššího.
Psa 8:1 Pøednímu zpìváku na gittejský nástroj, žalm Davidùv.
Psa 8:2 Hospodine Pane náš, jak dùstojné jest jméno tvé na vší zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa.
Psa 8:3 Z úst nemluvòátek a tìch, jenž prsí požívají, mocnì dokazuješ síly z pøíèiny svých nepøátel, abys pøítrž uèinil protivníku a vymstívajícímu se.
Psa 8:4 Když spatøuji nebesa tvá, dílo prstù tvých, mìsíc a hvìzdy, kteréž jsi tak upevnil, øíkám:
Psa 8:5 Co jest èlovìk, že jsi naò pamìtliv, a syn èlovìka, že jej navštìvuješ?
Psa 8:6 Nebo uèinil jsi ho málo menšího andìlù, slávou a ctí korunoval jsi jej.
Psa 8:7 Pánem jsi ho uèinil nad dílem rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho:
Psa 8:8 Ovce i voly všecky, také i zvìø polní,
Psa 8:9 Ptactvo nebeské, i ryby moøské, a cožkoli chodí stezkami moøskými.
Psa 8:10 Hospodine Pane náš, jak dùstojné jest jméno tvé na vší zemi!
Psa 9:1 Pøednímu zpìváku na al mutlabben, žalm Davidùv.
Psa 9:2 Oslavovati tì budu, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všecky divné skutky tvé.
Psa 9:3 Radovati a veseliti se budu v tobì, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó Nejvyšší,
Psa 9:4 Proto že nepøátelé moji jsou nazpìt obráceni, že klesli, a zahynuli od tváøi tvé.
Psa 9:5 Nebo jsi vyvedl soud mùj a pøi mou, posadils se na stolici soudce spravedlivý.
Psa 9:6 Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno jejich vyhladil jsi na vìné vìky.
Psa 9:7 Ó nepøíteli, již-li jsou dokonány zhouby tvé na vìky? Již-li jsi mìsta podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi.
Psa 9:8 Ale Hospodin na vìky kraluje, pøipravil k soudu trùn svùj.
Psa 9:9 On soudí sám okršlek v spravedlnosti, a výpovìd èiní národùm v pravosti.
Psa 9:10 Hospodin zajisté jest útoèištì chudého, útoèištì v èas ssoužení.
Psa 9:11 I budou v tebe doufati, kteøíž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících tì, Hospodine.
Psa 9:12 Žalmy zpívejte Hospodinu, pøebývajícímu na Sionu, zvìstujte mezi národy skutky jeho.
Psa 9:13 Nebo on vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na køik utištìných.
Psa 9:14 Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz ssoužení mé od tìch, kteøíž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti,
Psa 9:15 Abych vypravoval všecky chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém.
Psa 9:16 Pohøíženi jsou národové v jámì, kterouž udìlali; v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich.
Psa 9:17 Pøišel jest v známost Hospodin, pomstu uèiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník. Higgaion Sélah.
Psa 9:18 Obráceni buïte bezbožníci do pekla, všickni národové, kteøíž se zapomínají nad Bohem.
Psa 9:19 Nebo nebude dán chudý u vìné zapomenutí; oèekávání ssoužených nezahyne na vìky.
Psa 9:20 Povstaniž, Hospodine, a se nesilí èlovìk; národové buïte souzeni pøed tebou.
Psa 9:21 Pus na nì strach, ó Hospodine, a tomu porozumìjí národové, že smrtelní jsou. Sélah.
Psa 10:1 Proè, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v èas ssoužení?
Psa 10:2 Z pychu bezbožník protivenství èiní chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí.
Psa 10:3 Nebo se honosí bezbožník v líbostech života svého, a lakomý sobì pochlebuje, a Hospodina popouzí.
Psa 10:4 Bezbožník pro pýchu, kterouž na sobì prokazuje, nedbá na nic; všecka myšlení jeho jsou, že není Boha.
Psa 10:5 Dobøe mu se daøí na cestách jeho všelikého èasu, soudové tvoji vzdáleni jsou od nìho, i na všecky

nepøátely své fouká,
Psa 10:6 Øíkaje v srdci svém: Nepohnu se od národu až do pronárodu, nebo nebojím se zlého.
Psa 10:7 Ústa jeho plná jsou zloøeèenství, i chytrosti a lsti; pod jazykem jeho trápení a starost.
Psa 10:8 Sedí v zálohách ve vsech a v skrýších, aby zamordoval nevinného; oèima svýma po chudém špehuje.
Psa 10:9 Èíhá v skrytì jako lev v jeskyni své, èíhá, aby pochytil chudého, uchvacuje jej, a táhne pod sítku svou.
Psa 10:10 Pøipadá a stuluje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury jeho shromáždìní chudých.
Psa 10:11 Øíká v srdci svém: Zapomenul jest Bùh silný, skryl tváø svou, nepohledí na vìky.
Psa 10:12 Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku svou, nezapomínejž se nad chudými.
Psa 10:13 Proè má bezbožník Boha popouzeti, øíkaje v srdci svém, že toho vyhledávati nebudeš?
Psa 10:14 Díváš se do èasu, nebo ty nátisk a bolest spatøuješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebe se spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník.
Psa 10:15 Potøi rámì bezbožného, a vyhledej nepravosti zlostného, tak aby neostál.
Psa 10:16 Hospodin jest králem vìèných vìkù, národové z zemì své hynou.
Psa 10:17 Žádost ponížených vyslýcháš, Hospodine, utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloòuješ,
Psa 10:18 Abys soud èinil sirotku a ssouženému, tak aby jich nessužoval více èlovìk bídný a zemský.
Psa 11:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv. Hospodina doufám, kterakž tedy øíkáte duši mé: Ule s hory své jako ptáèe?
Psa 11:2 Nebo aj, bezbožníci napínají luèištì, pøikládají šípy své na tìtivo, aby støíleli skrytì na upøímé srdcem.
Psa 11:3 Ale tìmi usilováními zkaženi budou; nebo spravedlivý co uèinil?
Psa 11:4 Hospodin jest v chrámì svatém svém, trùn Hospodinùv v nebi jest; oèi jeho hledí, víèka jeho zkušují synù lidských.
Psa 11:5 Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost nenávidí duše jeho.
Psa 11:6 Dštíti bude na bezbožníky uhlím øeøavým, ohnìm a sirou, a duch vichøice bude èástka kalicha jejich.
Psa 11:7 Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upøímého oèi jeho patøí.
Psa 12:1 Pøednímu kantoru k nízkému zpìvu, žalm Davidùv.
Psa 12:2 Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá milosrdného, a vyhynuli vìrní z synù lidských.
Psa 12:3 Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého øeèi vynášejí.
Psa 12:4 Ó by vyplénil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný,
Psa 12:5 Kteøíž øíkají: Jazykem svým pøemùžeme, máme ústa svá s sebou, kdo jest pánem naším?
Psa 12:6 Pro zhoubu chudých, pro úpìní nuzných již povstanu, praví Hospodin, v bezpeènosti postavím toho, na nìjž poleèeno bylo.
Psa 12:7 Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti èisté, jako støíbro v hlinìné peci pøehnané a sedmkrát zprubované.
Psa 12:8 Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostøíhati každého od národu tohoto až na vìky.
Psa 12:9 Vùkol a vùkol bezbožní se protulují, když takoví nièemní vyvýšeni bývají mezi syny lidskými.
Psa 13:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv.
Psa 13:2 Až dokud, Hospodine? Což se na vìky zapomeneš na mne? Dokudž tváø svou skrývati budeš pøede mnou?
Psa 13:3 Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svírati se v srdci svém? Až dokud se zpínati bude nepøítel mùj nade mnou?
Psa 13:4 Vzhlédni, vyslyš mne, Hospodine Bože mùj, osvì oèi mé, abych neusnul snem smrti,
Psa 13:5 A aby neøekl nepøítel mùj: Svítìzil jsem nad ním, a nepøátelé moji aby neplésali, jestliže bych se poklesl.
Psa 13:6 Já zajisté v milosrdenství tvém doufám, plésati bude srdce mé v spasení tvém; zpívati budu Hospodinu, že jest mi tak dobøe uèinil.
Psa 14:1 Pøednímu zpìváku, píseò Davidova. Øíká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušeni jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by èinil dobré.
Psa 14:2 Hospodin s nebe popatøil na syny lidské, aby vidìl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.
Psa 14:3 Všickni se odvrátili, napoøád neužiteèní uèinìni jsou; není, kdo by èinil dobré, není ani jednoho.
Psa 14:4 Zdaliž nevìdí všickni èinitelé nepravosti, že zžírají lid mùj, jako by chléb jedli? Hospodina pak nevzývají.
Psa 14:5 Tehdáž se náramnì strašiti budou; nebo Bùh jest v rodinì spravedlivého.
Psa 14:6 Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest nadìje jeho.
Psa 14:7 Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Hospodin zase pøivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.
Psa 15:1 Žalm Davidùv. Hospodine, kdo bude pøebývati v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoøe svaté své?
Psa 15:2 Ten, kdož chodí v upøímnosti, a èiní spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého.
Psa 15:3 Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému neèiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého.

Psa 15:4 Ten, pøed jehož oèima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a pøisáhl-li by i se škodou, však toho nemìní.
Psa 15:5 Kdož penìz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému nebéøe. Kdož tyto vìci èiní, nepohne se na vìky.
Psa 16:1 Zlatý zpìv Davidùv. Ostøíhej mne, Bože silný, nebo v tebe doufám.
Psa 16:2 Rciž, duše má, Hospodinu: Ty jsi Pán mùj, dobrota má nic tobì neprospìje.
Psa 16:3 Ale svatým, kteøíž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má.
Psa 16:4 Rozmnožují bolesti své ti, kteøíž k cizímu bohu chvátají; neokusím obìtí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty své.
Psa 16:5 Hospodin jest èástka dílu mého a kalicha mého; ty zdržuješ los mùj.
Psa 16:6 Provazcové padli mi na místech veselých, a dìdictví rozkošné dostalo se mi.
Psa 16:7 Dobroøeèiti budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyuèují mne ledví má.
Psa 16:8 Pøedstavuji Hospodina pøed oblíèej svùj vždycky, a když jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.
Psa 16:9 Z té pøíèiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tìlo mé v bezpeènosti pøebývati bude.
Psa 16:10 Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému vidìti porušení.
Psa 16:11 Známou uèiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest pøed oblíèejem tvým, a dokonalé utìšení po pravici tvé až na vìky.
Psa 17:1 Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloò uší k modlitbì mé, kteráž jest beze vší rtù ošemetnosti.
Psa 17:2 Od tváøi tvé vyjdiž soud mùj, oèi tvé necha patøí na upøímnost.
Psa 17:3 Zkusils srdce mého, navštívils je v noci; ohnìm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepøedstihá úst mých.
Psa 17:4 Z strany pak skutkù lidských, já podlé slova rtù tvých vystøíhal jsem se stezky zhoubce.
Psa 17:5 Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.
Psa 17:6 Já volám k tobì, nebo vyslýcháš mne, ó Bože silný; nakloò ke mnì ucha svého, a slyš øeè mou.
Psa 17:7 Prokaž milosrdenství svá, nadìji majících ochránce pøed tìmi, kteøíž povstávají proti pravici tvé.
Psa 17:8 Ostøíhej mne jako zøítelnice oka, v stínu køídel svých skrej mne,
Psa 17:9 Od tváøi bezbožných tìch, kteøíž mne hubí, od nepøátel mých úhlavních obklièujících mne,
Psa 17:10 Kteøíž tukem svým zarostli, mluví pyšnì ústy svými.
Psa 17:11 Již i kroky naše pøedstihají, oèi své obrácené mají, aby nás porazili na zem.
Psa 17:12 Každý z nich podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvíèeti sedícímu v skrýši.
Psa 17:13 Povstaniž, Hospodine, pøedejdi tváøi jeho, sehni jej, a vytrhni duši mou od bezbožníka meèem svým,
Psa 17:14 Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí svìtských, jichžto oddíl jest v tomto životì, a jejichž bøicho ty z špižírny své naplòuješ. Èímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatkù zanechávají malièkým svým.
Psa 17:15 Já pak v spravedlnosti spatøovati budu tváø tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.
Psa 18:1 Pøednímu zpìváku, služebníka Hospodinova Davida, kterýž mluvil Hospodinu slova písnì této v ten den, v nìmž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepøátel jeho i z ruky Saulovy, a øekl:
Psa 18:2 Z vnitønosti srdce miluji tì, Hospodine, sílo má.
Psa 18:3 Hospodin skála má a hrad mùj, i vysvoboditel mùj, Bùh silný mùj, skála má, v nìmž nadìji skládám, štít mùj a roh spasení mého, mé útoèištì.
Psa 18:4 Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepøátel svých byl jsem vyproštìn.
Psa 18:5 Obklíèily mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechetných pøedìsili mne.
Psa 18:6 Byly jsou mne obklíèily bolesti hrobu, osídla smrti zachvátila mne.
Psa 18:7 V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas mùj, a volání mé pøed oblíèejem jeho pøišlo v uši jeho.
Psa 18:8 Tehdy pohnula se a zatøásla zemì, základové hor pohnuli se, a tøásli se pro rozhnìvání jeho.
Psa 18:9 Dým vystupoval z chøípí jeho, a oheò zžírající z úst jeho, od nìhož se uhlí rozpálilo.
Psa 18:10 Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohami jeho.
Psa 18:11 A sedì na cherubínu, letìl, letìl na peøí vìtrovém.
Psa 18:12 Udìlal sobì z temností skrýši,vùkol sebe stánek svùj z temných vod a hustých oblakù.
Psa 18:13 Od blesku pøed ním oblakové jeho rozehnáni jsou, krupobití i uhlí øeøavé.
Psa 18:14 I høímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svùj, i krupobití a uhlí øeøavé.
Psa 18:15 Vystøelil i støely své, a rozptýlil je, a blýskáním èastým porazil je.
Psa 18:16 I ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršlku pro žehrání tvé, Hospodine, pro dchnutí vìtru chøípí tvých.
Psa 18:17 Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod.
Psa 18:18 Vytrhl mne od nepøítele mého silného, a od tìch, kteøíž mne nenávidìli, aèkoli silnìjší mne byli.
Psa 18:19 Pøedstihli jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora.

Psa 18:20 Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobì oblíbil.
Psa 18:21 Odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé èistoty rukou mých nahradil mi.
Psa 18:22 Nebo jsem ostøíhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožnì strhl Boha svého.
Psa 18:23 Všickni zajisté soudové jeho jsou pøede mnou, a ustanovení jeho neodložil jsem od sebe.
Psa 18:24 Nýbrž upøímì choval jsem se k nìmu, a vystøíhal jsem se nepravosti své.
Psa 18:25 Protož odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé èistoty rukou mých, kteráž jest pøed oèima jeho.
Psa 18:26 Ty, Pane, s milosrdným milosrdnì nakládáš, a k èlovìku upøímému upøímì se máš.
Psa 18:27 K sprostnému sprostnì se ukazuješ, a s pøevráceným pøevrácenì zacházíš.
Psa 18:28 Lid pak ssoužený vysvobozuješ, a oèi vysoké snižuješ.
Psa 18:29 Ty zajisté rozsvìcuješ svíci mou; Hospodin Bùh mùj osvìcuje temnosti mé.
Psa 18:30 Nebo v tobì probìhl jsem vojsko, a v Bohu svém pøeskoèil jsem i zed.
Psa 18:31 Boha tohoto silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy jsou pøeèištìné, on jest štít všech, kteøíž v nìho doufají.
Psa 18:32 Nebo kdo jest Bohem kromì Hospodina, a kdo skalou kromì Boha našeho?
Psa 18:33 Ten Bùh silný pøepasuje mne udatností, a èiní dokonalou cestu mou.
Psa 18:34 Èiní nohy mé jako laní, a na vysokostech mých postavuje mne.
Psa 18:35 Uèí ruce mé boji, tak že lámi i luèištì ocelivé rukama svýma.
Psa 18:36 Tys mi také dodal štítu spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost tvá mne zvelebila.
Psa 18:37 Rozšíøil jsi krokùm mým místo pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé.
Psa 18:38 Honil jsem nepøátely své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až jsem je vyhubil.
Psa 18:39 Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše pod nohy mé.
Psa 18:40 Ty jsi zajisté mne pøepásal udatností k boji, povstávající proti mnì sehnul jsi pode mne.
Psa 18:41 Nýbrž dals mi šíji nepøátel mých, abych ty, kteøíž mne nenávidìli, vyplénil.
Psa 18:42 Volali jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale nevyslyšel jich.
Psa 18:43 I potøel jsem je jako prach u povìtøí, jako bláto na ulicích rozšlapal jsem je.
Psa 18:44 Ty jsi mne vyprostil z rùznic lidu, a postavils mne v hlavu národùm; lid, kteréhož jsem neznal, sloužil mi.
Psa 18:45 Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci lhali mi.
Psa 18:46 Cizozemci svadli a tøásli se v ohradách svých.
Psa 18:47 Živ jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož buï vyvyšován Bùh spasení mého,
Psa 18:48 Bùh silný, kterýž mi pomsty porouèí, a podmaòuje mi lidi.
Psa 18:49 Ty jsi vysvoboditel mùj z moci nepøátel mých, také i nad povstávající proti mnì vyvýšils mne, a od èlovìka ukrutného vyprostils mne.
Psa 18:50 A protož chváliti tì budu mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému žalmy prozpìvovati,
Psa 18:51 Kterýž tak dùstojnì vysvobozuješ krále svého, a èiníš milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na vìky.
Psa 19:1 Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv.
Psa 19:2 Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvìstuje.
Psa 19:3 Den po dni vynáší øeè, a noc po noci ukazuje umìní.
Psa 19:4 Není øeèi ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich.
Psa 19:5 Po vší zemi rozchází se zpráva jejich, a až do konèin okršlku slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich.
Psa 19:6 Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou bìžeti maje.
Psa 19:7 Od konèin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do konèin jejich, a nièeho není, což by se ukryti mohlo pøed horkostí jeho.
Psa 19:8 Zákon Hospodinùv jest dokonalý, oèerstvující duši, Hospodinovo svìdectví pravé, moudrost dávající neumìlým.
Psa 19:9 Rozkazové Hospodinovi pøímí, obveselující srdce, pøikázaní Hospodinovo èisté, osvìcující oèi.
Psa 19:10 Bázeò Hospodinova èistá, zùstávající na vìky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví.
Psa 19:11 Mnohem žádostivìjší jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástù.
Psa 19:12 Služebník tvùj zajisté jimi osvìcován bývá, a kdož jich ostøíhá, užitek hojný má.
Psa 19:13 Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných oèis mne.
Psa 19:14 I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdy dokonalý budu, a oèištìný od pøestoupení velikého.
Psa 19:15 Ó a jsou slova úst mých tobì pøíjemná, i pøemyšlování srdce mého pøed tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli mùj.
Psa 20:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv.
Psa 20:2 Vyslyšiž tì Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tì pøiveï jméno Boha Jákobova.

Psa 20:3 Sešliž tobì pomoc z svatynì, a z Siona utvrzuj tì.
Psa 20:4 Rozpomeniž se na všecky obìti tvé, a zápaly tvé v popel obra□. Sélah.
Psa 20:5 Dejž tobì vše podlé srdce tvého, a všelikou radu tvou vyplò.
Psa 20:6 I budeme prozpìvovati o spasení tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme; naplniž Hospodin všecky prosby tvé.
Psa 20:7 Nyní□ jsme poznali, že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej vyslyšel s nebe svatého svého; nebo v jeho pøesilné pravici jest spasení.
Psa 20:8 Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobì pøipomínáme.
Psa 20:9 A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile stojíme.
Psa 20:10 Hospodine, zachovávejž nás, i král a□ slyší nás, když k nìmu volati budeme.
Psa 21:1 Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv.
Psa 21:2 Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se pøenáramnì.
Psa 21:3 Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbì rtù jeho neodepøel jsi. Sélah.
Psa 21:4 Pøedšel jsi jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho korunu z ryzího zlata.
Psa 21:5 Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnù na vìky vìkù.
Psa 21:6 Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, dùstojností a krásou pøiodìl jsi jej.
Psa 21:7 Nebo jsi jej vystavil za pøíklad hojného požehnání až na vìky, rozveselil jsi jej radostí oblíèeje svého.
Psa 21:8 A ponìvadž král doufá v Hospodina, a v milosrdenství Nejvyššího, nepohne□ se.
Psa 21:9 Najde□ ruka tvá všecky nepøátely své, dosáhne pravice tvá tìch, kteøíž tì nenávidí.
Psa 21:10 Uvržeš je jako do peci ohnivé v èas rozhnìvání svého; Hospodin v prchlivosti své sehltí je, a oheò sžíøe je.
Psa 21:11 Plémì jejich z zemì vyhladíš, a símì jejich z synù lidských,
Psa 21:12 Nebo jsou proti tobì ukládali zlost, myslili na nešlechetnost, aè ji dovesti nemohli.
Psa 21:13 Protož je vystavíš za cíl, na tìtiva svá pøikládati budeš proti tváøi jejich.
Psa 21:14 Zjeviž se, ó Hospodine, v síle své, a budeme□ zpívati a oslavovati udatnost tvou.
Psa 22:1 Pøednímu zpìváku k èasu jitønímu, žalm Davidùv.
Psa 22:2 Bože mùj, Bože mùj, proèež jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov naøíkání mého.
Psa 22:3 Bože mùj, pøes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti.
Psa 22:4 Ty zajisté jsi svatý, zùstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi.
Psa 22:5 V tobì□ doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je.
Psa 22:6 K tobì volávali, a spomáhals jim; v tobì doufali, a nebývali zahanbeni.
Psa 22:7 Já pak èerv jsem, a ne èlovìk, útržka lidská a povrhel vùbec.
Psa 22:8 Všickni, kteøíž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami potøásají, øíkajíce:
Psa 22:9 Spustiltì se na Hospodina, nech□ ho vysvobodí; necha□ jej vytrhne, ponìvadž se mu v nìm zalíbilo.
Psa 22:10 Ješto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání pøi prsích matky mé.
Psa 22:11 Na tebe□ jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bùh mùj ty jsi.
Psa 22:12 Nevzdalujž se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka.
Psa 22:13 Obklièují□ mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne.
Psa 22:14 Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsapávající a øvoucí.
Psa 22:15 Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všecky kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostøed vnitøností mých.
Psa 22:16 Vyprahla jako støepina síla má, a jazyk mùj pøilnul k dásním mým, anobrž v prachu smrti položils mne.
Psa 22:17 Nebo psi obskoèili mne, rota zlostníkù oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé.
Psa 22:18 Mohl bych sèísti všecky kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi.
Psa 22:19 Dìlí mezi sebou roucha má, a o mùj odìv mecí los.
Psa 22:20 Ale ty, Hospodine, nevzdalujž se, sílo má, pøispìj k spomožení mému.
Psa 22:21 Vychva□ od meèe duši mou, a z moci psù jedinkou mou.
Psa 22:22 Zachovej mne od úst lva, a od rohù jednorožcových vypros□ mne.
Psa 22:23 I budu vypravovati bratøím svým o jménu tvém, u prostøed shromáždìní chváliti tì budu, øka:
Psa 22:24 Kteøíž se bojíte Hospodina, chvalte jej, všecko símì Jákobovo ctìte jej, a boj se ho všecka rodino Izraelova.
Psa 22:25 Nebo nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváøi své od nìho, nýbrž když k nìmu volá, vyslýchá jej.
Psa 22:26 O tobì chvála má v shromáždìní velikém, sliby své plniti budu pøed tìmi, kteøíž se bojí tebe.
Psa 22:27 Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti budou Hospodina ti, kteøíž ho hledají, živo bude srdce vaše na vìky.
Psa 22:28 Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všecky konèiny zemì, a sklánìti se budou pøed ním všecky èeledi národù.

Psa 22:29 Nebo Hospodinovo jest království, a on panuje nad národy.
Psa 22:30 Jísti budou a sklánìti se pøed ním všickni tuèní zemì, jemu se klanìti budou všickni sstupující do prachu, a kteøíž duše své nemohou pøi životu zachovati.
Psa 22:31 Símì jejich sloužiti mu bude, a pøièteno bude ku Pánu v každém vìku.
Psa 22:32 Pøijdou, a lidu, kterýž z nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji skutkem vykonal.
Psa 23:1 Žalm Davidùv. Hospodin jest mùj pastýø, nebudu míti nedostatku.
Psa 23:2 Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne pøivodí.
Psa 23:3 Duši mou oèerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.
Psa 23:4 By mi se dostalo jíti pøes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvùj a hùl tvá, to mne potìšuje.
Psa 23:5 Strojíš stùl pøed oblíèejem mým naproti mým nepøátelùm, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich mùj naléváš, až oplývá.
Psa 23:6 Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všecky dny života mého, a pøebývati budu v domì Hospodinovì za dlouhé èasy.
Psa 24:1 Žalm Davidùv. Hospodinova jest zemì, a plnost její, okršlek zemì, i ti, kteøíž obývají na nìm.
Psa 24:2 Nebo on ji na moøi založil, a na øekách upevnil ji.
Psa 24:3 Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místì svatém jeho?
Psa 24:4 Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce èistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepøisahá lstivì.
Psa 24:5 Ten pøijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého.
Psa 24:6 To jest národ hledajících jeho, hledajících tváøi tvé, ó Bože Jákobùv. Sélah.
Psa 24:7 Pozdvihnìtež, ó brány, svrchkù svých, pozdvihnìtež se vrata vìná, aby vjíti mohl král slávy.
Psa 24:8 Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný váleèník.
Psa 24:9 Pozdvihnìtež, ó brány, svrchkù svých, pozdvihnìte se vrata vìná, aby vjíti mohl král slávy.
Psa 24:10 Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupù, on jest král slávy. Sélah.
Psa 25:1 Žalm Davidùv. K tobì, Hospodine, duše své pozdvihuji.
Psa 25:2 Bože mùj, v tobì nadìji skládám, nech nejsem zahanben, aby se neradovali nepøátelé moji nade mnou.
Psa 25:3 A tak i všickni, kteøíž na tì oèekávají, zahanbeni nebudou; zahanbeni budou, kteøíž se pøevrácenì mají bez pøíèiny.
Psa 25:4 Cesty své, Hospodine, uveï mi v známost, a stezkám svým vyuè mne.
Psa 25:5 Dejž, a chodím v pravdì tvé, a pouèuj mne; nebo ty jsi Bùh spasitel mùj, na tebe oèekávám dne každého.
Psa 25:6 Rozpomeò se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od vìkù.
Psa 25:7 Høíchù mladosti mé a pøestoupení mých nezpomínej, ale podlé milosrdenství svého pamìtliv buï na mne pro dobrotu svou, Hospodine.
Psa 25:8 Dobrý a pøímý jest Hospodin, a protož vyuèuje høíšníky cestì své.
Psa 25:9 Pùsobí to, aby tiší chodili v soudu, a vyuèuje tiché cestì své.
Psa 25:10 Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda tìm, kteøíž ostøíhají smlouvy jeho a svìdectví jeho.
Psa 25:11 Pro jméno své, Hospodine, odpus nepravost mou, nebo jest veliká.
Psa 25:12 Který jest èlovìk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyuèuje, kterou by cestu vyvoliti mìl?
Psa 25:13 Duše jeho v dobrém pøebývati bude, a símì jeho dìdiènì obdrží zemi.
Psa 25:14 Tajemství Hospodinovo zjevné jest tìm, kteøíž se jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou.
Psa 25:15 Oèi mé vždycky patøí k Hospodinu, on zajisté z leèi vyvodí nohy mé.
Psa 25:16 Popatøiž na mne, a smiluj se nade mnou, nebo jsem opuštìný a strápený.
Psa 25:17 Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyveï mne.
Psa 25:18 Viz trápení mé a bídu mou, a odpus všecky høíchy mé.
Psa 25:19 Viz nepøátely mé, jak mnozí jsou, a nenávistí nešlechetnou nenávidí mne.
Psa 25:20 Ostøíhej duše mé, a vytrhni mne, a nejsem zahanben, nebo v tebe doufám.
Psa 25:21 Sprostnost a upøímnost necha mne ostøíhají, nebo na tì oèekávám.
Psa 25:22 Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.
Psa 26:1 Žalm Davidùv. Suï mne, Hospodine, nebo já v upøímnosti své chodím, a v tì Hospodina doufám, nepohnu se.
Psa 26:2 Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, pøepal ledví má i srdce mé.
Psa 26:3 Milosrdenství tvé zajisté pøed oèima mýma jest, a chodím stále v pravdì tvé.
Psa 26:4 S lidmi marnými nesedám, a s pokrytci v spolek nevcházím.
Psa 26:5 V nenávisti mám shromáždìní zlostníkù, a s bezbožnými se neusazuji.
Psa 26:6 Umývám v nevinnosti ruce své, postavuji se pøi oltáøi tvém, Hospodine,

Psa 26:7 Abych tì hlasitì chválil, a vypravoval všecky divné skutky tvé.
Psa 26:8 Hospodine, já miluji obydlí domu tvého, a místo pøíbytku slávy tvé.
Psa 26:9 Nezahrnuj s høíšnými duše mé, a s lidmi vražedlnými života mého,
Psa 26:10 V jejichž rukou jest nešlechetnost, a pravice jejich vzátkù plná.
Psa 26:11 Já pak v upøímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se nade mnou.
Psa 26:12 Noha má stojí na rovinì, v shromáždìních svatých dobroøeèiti budu Hospodinu.
Psa 27:1 Davidùv. Hospodin svìtlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti?
Psa 27:2 Útok uèinivše na mne zlostníci, k sežrání tìla mého, protivníci moji a nepøátelé moji, sami se potkli a padli.
Psa 27:3 Protož by i stany své proti mnì rozbili, nebude se lekati srdce mé; by se pozdvihla proti mnì i válka, na to se já spouštím.
Psa 27:4 Jedné vìci žádal jsem od Hospodina, té vždy hledati budu: Abych pøebýval v domì Hospodinovì po všecky dny života svého,a spatøoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámì jeho.
Psa 27:5 Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.
Psa 27:6 A tak vyvýšena bude hlava má nad nepøátely mými, kteøíž mne obklíèili; i budu obìtovati v stánku jeho obìti plésání, prozpìvovati a chvály vzdávati budu Hospodinu.
Psa 27:7 Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne.
Psa 27:8 O tobì pøemýšlí srdce mé, že velíš, øka: Hledejte tváøi mé, a protož tváøi tvé, Hospodine, hledati budu.
Psa 27:9 Neskrývejž tváøi své pøede mnou, aniž zamítej v hnìvì služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštìj mne, aniž se mne zhoš uj, Bože spasení mého.
Psa 27:10 Aèkoli otec mùj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobì pøivine.
Psa 27:11 Vyuè mne, Hospodine, cestì své, a veï mne po stezce pøímé pro ty, jenž mne støehou.
Psa 27:12 Nevydávejž mne líbosti protivníkù mých, nebo by ostáli proti mnì svìdkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností.
Psa 27:13 Bych nevìøil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých, nikoli bych neostál.
Psa 27:14 Oèekávejž na Hospodina, posilò se, a on posilní srdce tvého; protož oèekávej na Hospodina.
Psa 28:1 Davidùv. K tobì, Hospodine, volám, skálo má, neodmlèujž mi se, abych, neozval-li bys mi se, nebyl podobný uèinìn tìm, kteøíž sstupují do hrobu.
Psa 28:2 Vyslýchej hlas pokorných modliteb mých, když k tobì volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé.
Psa 28:3 Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s tìmi, kteøíž páší nepravost, kteøíž mluvívají pokoj s bližními svými, ale pøevrácenost jest v srdcích jejich.
Psa 28:4 Dejž jim podlé skutkù jejich, a podlé zlosti nešlechetností jejich; podlé práce rukou jejich dej jim, zapla jim zaslouženou mzdu jejich.
Psa 28:5 Nebo nechtí mysli pøiložiti k skutkùm Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož podvrátí je, a nebude jich vzdìlávati.
Psa 28:6 Požehnaný Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb mých.
Psa 28:7 Hospodin jest síla má a štít mùj, v nìm jest složilo nadìji srdce mé, a dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písnièkou svou oslavovati jej budu.
Psa 28:8 Hospodin jest síla svých, a síla hojného spasení pomazaného svého on jest.
Psa 28:9 Spas lid svùj, Hospodine, a požehnej dìdictví svému, a pas je, i vyvyš je až na vìky.
Psa 29:1 Žalm Davidùv. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu èest a sílu.
Psa 29:2 Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánìjte se Hospodinu v ozdobì svatosti.
Psa 29:3 Hlas Hospodinùv nad vodami, Bùh silný slávy høímání vzbuzuje, Hospodin to èiní nad vodami mnohými.
Psa 29:4 Hlas Hospodinùv pøichází s mocí, hlas Hospodinùv s velebností.
Psa 29:5 Hlas Hospodinùv láme cedry, rozráží Hospodin cedry Libánské.
Psa 29:6 A èiní, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý jednorožec.
Psa 29:7 Hlas Hospodinùv rozkøesává plamen ohnì.
Psa 29:8 Hlas Hospodinùv k bolesti pøivodí pouš, k bolesti pøivodí Hospodin pouš Kádes.
Psa 29:9 Hlas Hospodinùv to èiní, že lanì plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale v chrámì svém všecku svou slávu vypravuje.
Psa 29:10 Hospodin nad potopou sedìl, a bude sedìti Hospodin, jsa králem i na vìky.
Psa 29:11 Hospodin silou lid svùj daøí, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.
Psa 30:1 Žalm písnì, pøi posvìcení domu Davidova.
Psa 30:2 Vyvyšovati tì budu, Hospodine, nebo jsi vyvýšil mne, aniž jsi obradoval nepøátel mých nade mnou.

Psa 30:3 Hospodine Bože mùj, k tobì jsem volal, a uzdravil jsi mne.
Psa 30:4 Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu.
Psa 30:5 Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti jeho.
Psa 30:6 Nebo na kratièko trvá v hnìvì svém, všecken pak život v dobré líbeznosti své; z veèera potrvá pláè, ale z jitra navrátí se prozpìvování.
Psa 30:7 I já jsem øekl, když mi se šastnì vedlo: Nepohnu se na vìky.
Psa 30:8 Nebo ty, Hospodine, podlé dobøe líbezné vùle své silou upevnil jsi horu mou, ale jakž jsi skryl tváø svou, byl jsem pøestrašen.
Psa 30:9 I volal jsem k tobì, Hospodine, Pánu pokornì jsem se modlil, øka:
Psa 30:10 Jaký bude užitek z mé krve, jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž tì prach oslavovati bude? Zdaliž zvìstovati bude pravdu tvou?
Psa 30:11 Vyslyšiž, Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž mùj spomocník.
Psa 30:12 I obrátil jsi mi pláè mùj v plésání, odvázal jsi pytel mùj, a pøepásals mne veselím.
Psa 30:13 Protož tobì žalmy zpívati bude jazyk mùj, a nebude mlèeti. Hospodine Bože mùj, na vìky tì oslavovati budu.
Psa 31:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv.
Psa 31:2 V tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na vìky, pro spravedlnost svou vysvoboï mne.
Psa 31:3 Nakloò ke mnì ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne zachoval.
Psa 31:4 Nebo skála má a hrad mùj ty jsi, protož pro jméno své veï i doveï mne.
Psa 31:5 Vyveï mne z leèi, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi.
Psa 31:6 V ruce tvé porouèím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a vìrný.
Psa 31:7 Nenávidím tìch, kteøíž následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu nadìji skládám.
Psa 31:8 Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém, že jsi vzezøel na mé trápení, a poznal jsi v ssoužení duši mou.
Psa 31:9 Aniž jsi mne zavøel v ruce nepøítele, ale postavil jsi na širokosti nohy mé.
Psa 31:10 Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem ssoužen, tak že usvadla zámutkem tváø má, duše má, i život mùj.
Psa 31:11 Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé, a léta má od úpìní, zemdlena bídou mou síla má, a kosti mé vyprahly.
Psa 31:12 U všech nepøátel svých jsem v pohanìní, a nejvíce u sousedù, známým pak svým jsem strašidlem; kteøíž mne vídají vnì, utíkají pøede mnou.
Psa 31:13 Vyšel jsem z pamìti tak, jako mrtvý, uèinìn jsem jako nádoba rozražená.
Psa 31:14 Nebo slýchám utrhání mnohých, strach odevšad, když se proti mnì spolu puntují, lstivì pøemýšlejíce, jak by odjali duši mou.
Psa 31:15 Ale já v tobì nadìji skládám, Hospodine; øekl jsem: Bùh mùj jsi ty.
Psa 31:16 V rukou tvých jsou èasové moji, vytrhni mne z ruky nepøátel mých a tìch, kteøíž mne stihají.
Psa 31:17 Osvì tváø svou nad služebníkem svým, zachovej mne pro milosrdenství své.
Psa 31:18 Hospodine, a nejsem zahanben, nebo jsem tì vzýval; necha jsou zahanbeni bezbožníci, a skroceni v pekle.
Psa 31:19 Onìmìjte rtové lživí, kteøíž mluví proti spravedlivému tvrdì, pyšnì a s potupou.
Psa 31:20 Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil tìm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi èiníval doufajícím v tebe pøed syny lidskými.
Psa 31:21 Ty je skrýváš v skrýši oblíèeje svého pøed vysokomyslností èlovìka, skrýváš je jako v stanu pøed jazyky svárlivými.
Psa 31:22 Požehnaný buï Hospodin, nebo prokázal ke mnì divné milosrdenství své jako v mìstì ohraženém.
Psa 31:23 Já zajisté když jsem pospíchal, øekl jsem: Zavržen jsem od oèí tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když jsem k tobì volal.
Psa 31:24 Milujtež Hospodina všickni svatí jeho, nebo ostøíhá vìøících Hospodin, a též odplací vrchovatì tomu, kdož pýchu provodí.
Psa 31:25 Zmužile sobì èiòte, (a posilní Bùh srdce vašeho), všickni, kteøíž nadìji máte v Hospodinu.
Psa 32:1 Žalm Davidùv vyuèující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštìno pøestoupení, a jehož høích pøikryt jest.
Psa 32:2 Blahoslavený èlovìk, jemuž nepoèítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.
Psa 32:3 Já když jsem mlèel, prahly kosti mé v úpìní mém každého dne.
Psa 32:4 Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že pøirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Sélah.
Psa 32:5 Protož høích svùj oznámil jsem tobì, a nepravosti své jsem neukryl. Øekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu pøestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost høíchu mého. Sélah.

Psa 32:6 Za to se tobì bude modliti každý svatý, v èasu pøíhodném k nalezení tebe; proèež vody mnohé v rozvodnìní k nìmu nedosáhnou.
Psa 32:7 Ty jsi skrýše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítìzným obdaøíš. Sélah.
Psa 32:8 Já tobì k srozumìní posloužím, a vyuèím tì cestì, po níž bys choditi mìl; dám radu, oèi své na tì obrátì.
Psa 32:9 Nebývejte jako kùò a jako mezek, kteøíž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevøíti musíš, aby tobì neškodili.
Psa 32:10 Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž nadìji skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíèí.
Psa 32:11 Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpìvujte všickni srdce upøímého.
Psa 33:1 Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upøímé pøísluší chválení.
Psa 33:2 Oslavujte Hospodina na harfì, na loutnì, a na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu.
Psa 33:3 Zpívejte jemu píseò novou, a huïte dobøe a zvuènì.
Psa 33:4 Nebo pravé jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé.
Psa 33:5 Miluje spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest zemì.
Psa 33:6 Slovem Hospodinovým nebesa uèinìna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich.
Psa 33:7 On shrnul jako na hromadu vody moøské, a složil na poklad propasti.
Psa 33:8 Boj se Hospodina všecka zemì, dìstež se pøed ním všickni obyvatelé okršlku zemského.
Psa 33:9 Nebo on øekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.
Psa 33:10 Hospodin ruší rady národù, a v nic obrací pøemyšlování lidská.
Psa 33:11 Rada pak Hospodinova na vìky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.
Psa 33:12 Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobì on vyvolil za dìdictví.
Psa 33:13 Hospodin patøe s nebe, vidí všecky syny lidské,
Psa 33:14 Z pøíbytku trùnu svého dohlédá ke všechnìm obyvatelùm zemì.
Psa 33:15 Ten, kterýž stvoøil srdce jednoho každého z nich, spatøuje všecky skutky jejich.
Psa 33:16 Nebývá král zachován skrze mnohý zástup, ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou.
Psa 33:17 Oklamavatelný jest kùò k spomožení, aniž ve množství síly své vytrhuje.
Psa 33:18 Aj, oèi Hospodinovy patøí na ty, kteøíž se ho bojí, a na ty, kteøíž oèekávají milosrdenství jeho,
Psa 33:19 Aby vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v èas hladu.
Psa 33:20 Duše naše oèekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavéza naše.
Psa 33:21 V nìm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém nadìji skládáme.
Psa 33:22 Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož nadìji máme v tobì.
Psa 34:1 Davidùv, když promìnil oblíèej svùj pøed Abimelechem; proèež jsa od nìho vyhnán, odšel.
Psa 34:2 Dobroøeèiti budu Hospodinu každého èasu, vždycky chvála jeho v ústech mých.
Psa 34:3 V Hospodinu chlubiti se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se veseliti.
Psa 34:4 Zvelebujtež se mnou Hospodina, a jméno jeho spoleènì vyvyšujme.
Psa 34:5 Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech pøístrachù mých vytrhl mne.
Psa 34:6 Proèež k nìmu patøiti budou, a sbíhati se, a nebudou zahanbeny tváøi jejich, ale økou:
Psa 34:7 Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej.
Psa 34:8 Vojensky se klade andìl Hospodinùv okolo tìch, kteøíž se ho bojí, a zastává jich.
Psa 34:9 Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený èlovìk, kterýž doufá v nìho.
Psa 34:10 Bojtež se Hospodina svatí jeho; nebo nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí.
Psa 34:11 Lvíèátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteøíž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém.
Psa 34:12 Poïtež, dítky, poslouchejte mne, bázni Hospodinovì vyuèovati vás budu.
Psa 34:13 Který èlovìk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých vìcí?
Psa 34:14 Zdržuj jazyk svùj od zlého, a rty své od mluvení lsti.
Psa 34:15 Odstup od zlého, a èiò dobré, hledej pokoje, a stíhej jej.
Psa 34:16 Oèi Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich:
Psa 34:17 Ale zùøivý oblíèej Hospodinùv proti tìm, kteøíž páší zlé vìci, aby vyplénil z zemì památku jejich.
Psa 34:18 Volají-li spravedliví, Hospodin vyslýchá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje.
Psa 34:19 Nebo blízko jest Hospodin tìm, kteøíž jsou srdce skroušeného, a potøeným v duchu spomáhá.
Psa 34:20 Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje.
Psa 34:21 On ostøíhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána.
Psa 34:22 Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteøíž nenávidí spravedlivého, zkaženi budou.
Psa 34:23 Služebníkù pak svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkaženi, kteøíž doufají v nìho.
Psa 35:1 Žalm Davidùv. Suï se, Hospodine, s tìmi, kteøíž se se mnou soudí; bojuj proti tìm, kteøíž proti mnì bojují.
Psa 35:2 Pochy štít a pavézu, a povstaò mi ku pomoci.
Psa 35:3 Vezmi i kopí, a vyjdi vstøíc tìm, kteøíž táhnou proti mnì. Rciž duši mé: Spasení tvé já jsem.

Psa 35:4 Necha se zahanbí a zapýøí ti, kteøíž hledají duše mé; zpìt a jsou obráceni a zahanbeni ti, kteøíž mi zlé obmýšlejí.
Psa 35:5 A jsou jako plevy pøed vìtrem, a andìl Hospodinùv rozptylujž je.
Psa 35:6 Cesta jejich budiž temná a plzká, a andìl Hospodinùv stihej je.
Psa 35:7 Nebo jsou bez pøíèiny polékli v jámì osídlo své, bez pøíèiny vykopali jámu duši mé.
Psa 35:8 Pøipadniž na nì setøení, jehož se nenadáli, a sít jejich, kterouž ukryli, a je uloví; s hømotem a do ní vpadnou.
Psa 35:9 Duše má pak a se veselí v Hospodinu, a a raduje se v spasení jeho.
Psa 35:10 A tu všecky kosti mé øeknou: Hospodine, kdo jest podobný tobì, ješto vytrhuješ ztrápeného z moci toho, kterýž nad nìj silnìjší jest, tolikéž chudého a nuzného od toho, kterýž ho násilnì loupí?
Psa 35:11 Povstávají svìdkové lživí, a na to, o èemž nevím, dotazují se mne.
Psa 35:12 Zlým za dobré mi se odplacují, duše mé zbaviti mne chtíce,
Psa 35:13 Ježto já v nemoci jejich pytlem jsem se pøiodíval, duši svou postem trápil, a sám u sebe za nì èasto se modlil.
Psa 35:14 Jako k pøíteli, jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten, kterýž po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval.
Psa 35:15 Ale oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažïovali se proti mnì i ti nejnevážnìjší, o èemž jsem nevìdìl; utrhali mi, a nemlèeli.
Psa 35:16 S pokrytci, posmìvaèi, fatkáøi škøipìli na mne zuby svými.
Psa 35:17 Pane, dlouho-liž se dívati budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvù jedinkou mou.
Psa 35:18 I budu tì oslavovati v shromáždìní velikém, ve množství lidu tebe chváliti budu.
Psa 35:19 Nechaž se nade mnou neradují ti, kteøíž bezprávnì ke mnì se nepøátelsky mají; ti, kteøíž mne nenávidí bez pøíèiny, a nemhourají oèima.
Psa 35:20 Nebo nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá vymýšlejí.
Psa 35:21 Anobrž rozdírají proti mnì ústa svá, a øíkají: Hahá, hahá, již vidí oko naše.
Psa 35:22 Vidíš ty to, Hospodine, neodmlèužj se, Pane, nevzdalužj se ode mne.
Psa 35:23 Probudiž se a proci k soudu mému, Bože mùj a Pane mùj, k obhájení pøe mé.
Psa 35:24 Suï mne podlé spravedlnosti své, Hospodine Bože mùj, a se neradují nade mnou.
Psa 35:25 A neøíkají v srdci svém: Mìhodìk duši naší; a neøíkají: Sehltili jsme jej.
Psa 35:26 Ale a se zahanbí a zapýøí všickni radující se mému zlému, v stud a hanbu a jsou obleèeni ti, kteøíž se zpínají proti mnì.
Psa 35:27 Ti pak, kteøíž mi pøejí mé spravedlnosti, a plésají, a radují se, a a øíkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin, kterýž pøeje pokoje služebníku svému.
Psa 35:28 I mùj jazyk ohlašovati bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.
Psa 36:1 Pøednímu z kantorù, služebníka Hospodinova Davida.
Psa 36:2 Pøevrácenost bezbožníka pojišuje u vnitønosti srdce mého, že není žádné báznì Boží pøed oèima jeho.
Psa 36:3 Nebo mu ona pochlebuje pøed oèima jeho, aby vykonal nepravost svou až do zošklivení.
Psa 36:4 Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá, pøestal srozumívati, aby dobøe èinil.
Psa 36:5 Nepravost smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestì nedobré, zlého se nevaruje.
Psa 36:6 Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblakù.
Psa 36:7 Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám zachováváš, Hospodine.
Psa 36:8 Jak pøevelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu køídel tvých doufají.
Psa 36:9 Tuèností domu tvého rozvlažováni bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je.
Psa 36:10 Nebo u tebe jest studnice života, a v svìtle tvém svìtlo vidíme.
Psa 36:11 Rozprostøi milosrdenství své na ty, kteøíž tebe znají, a spravedlnost tvou na upøímé srdcem.
Psa 36:12 Nechaž nedotírá na mne noha pyšných, a ruka bezbožníkù a mne nezavozuje.
Psa 36:13 Tam, kdež padají èinitelé nepravosti, poraženi bývají, a nemohou povstati.
Psa 37:1 Žalm Davidùv. Nehnìvej se pøíèinou zlostníkù, nechtìj závidìti tìm, kteøíž páší nepravost.
Psa 37:2 Nebo jako tráva v náhle podati budou, a jako zelená bylina uvadnou.
Psa 37:3 Doufej v Hospodina, a
Psa 37:4 Tìš se v Hospodinu, a dá tobì žádosti srdce tvého.
Psa 37:5 Uval na Hospodina cestu svou, a slož v nìm nadìji, on zajisté všecko spraví.
Psa 37:6 A vyvede spravedlnost tvou jako svìtlo, a nevinu tvou jako poledne.
Psa 37:7 Mlèelivì se mìj k Hospodinu, a oèekávej na nìj peèlivì. Nekormu se pøíèinou toho, jemuž se daøí na cestì jeho, pøíèinou èlovìka, kterýž provodí, cožkoli umyslil.
Psa 37:8 Pus mimo sebe hnìv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle èiniti chtìl.
Psa 37:9 Nebo zlostníci vyplénìni budou, ale ti, kteøíž oèekávají na Hospodina, dìdiènì zemí vládnouti budou.

Psa 37:10 Po malé chvíli zajisté, an bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, an ho již není.
Psa 37:11 Ale tiší dìdiènì obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje.
Psa 37:12 Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a škøipí na nìj zuby svými,
Psa 37:13 Ale Hospodin smìje se jemu; nebo vidí, že se pøibližuje den jeho.
Psa 37:14 Vytrhují bezbožníci meè, a natahují luèištì své, aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteøíž jsou ctného obcování;
Psa 37:15 Ale meè jejich vejde v jejich srdce, a luèištì jejich budou polámána.
Psa 37:16 Lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníkù mnohých.
Psa 37:17 Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin.
Psa 37:18 Zná Hospodin dny upøímých, protož dìdictví jejich na vìky zùstane.
Psa 37:19 Nebudou zahanbeni v èas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou;
Psa 37:20 Ale bezbožníci zahynou, a nepøátelé Hospodinovi, jak tuk beranù s dymem mizí, tak zmizejí.
Psa 37:21 Vypùjèuje bezbožník, a nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost èiní, a rozdává.
Psa 37:22 Nebo požehnaní ode Pána zemí vládnouti budou, ale zloøeèení od nìho budou vyplénìni.
Psa 37:23 Krokové èlovìka spravedlivého od Hospodina spravováni bývají, a cestu jeho libuje.
Psa 37:24 Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho.
Psa 37:25 Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a nevidìl jsem spravedlivého opuštìného, ani semene jeho žebrati chleba.
Psa 37:26 Každého dne milost èiní, i pùjèuje, a však símì jeho jest v požehnání.
Psa 37:27 Odstup od zlého, a èiò dobré, a bydliti budeš na vìky.
Psa 37:28 Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých, na vìky v stráži jeho budou; símì pak bezbožníkù bude vyplénìno.
Psa 37:29 Ale spravedliví ujmou zemi dìdiènì, a na vìky v ní pøebývati budou.
Psa 37:30 Ústa spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynáší soud.
Psa 37:31 Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, proèež nepodvrtnou se nohy jeho.
Psa 37:32 Špehuje bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti;
Psa 37:33 Ale Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když by souzen byl.
Psa 37:34 Oèekávejž tedy na Hospodina, a ostøíhej cesty jeho, a on tì povýší, abys dìdiènì obdržel zemi, z níž že vykoøenìni budou bezbožníci, uhlédáš.
Psa 37:35 Vidìl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený samorostlý strom.
Psa 37:36 Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a není nalezen.
Psa 37:37 Pozor mìj na pobožného, a viz upøímého, že takového èlovìka poslední vìci jsou potišené,
Psa 37:38 Pøestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a bezbožníci naposledy vy ati.
Psa 37:39 Ale spasení spravedlivých jest od Hospodina, on jest síla jejich v èasu ssoužení.
Psa 37:40 Spomáhá jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníkù, a zachovává je; nebo doufají v nìho.
Psa 38:1 Žalm Davidùv k pøipomínání.
Psa 38:2 Hospodine, v prchlivosti své netresci mne, ani v hnìvì svém kárej mne.
Psa 38:3 Nebo støely tvé uvázly ve mnì, a ruka tvá na mne tìžce dolehla.
Psa 38:4 Nic není celého v tìle mém pro tvou hnìvivost, nemají pokoje kosti mé pro høích mùj.
Psa 38:5 Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako bøímì tìžké nemožné jsou mi k unesení.
Psa 38:6 Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé.
Psa 38:7 Pohrbený a sklíèený jsem náramnì, každého dne v smutku chodím.
Psa 38:8 Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic není celého v tìle mém.
Psa 38:9 Zemdlen jsem a potøín pøevelice, øvu pro úzkost srdce svého.
Psa 38:10 Pane, pøed tebou jest všecka žádost má, a vzdychání mé není pøed tebou skryto.
Psa 38:11 Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to svìtlo oèí mých není se mnou.
Psa 38:12 Ti, kteøíž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se ran mých, a pøíbuzní moji zdaleka stojí.
Psa 38:13 Ti pak, kteøíž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteøíž mého zlého hledají, mluví pøevrácenì, a pøes celý den lest a chytrost smýšlejí.
Psa 38:14 Ale já jako hluchý neslyším, a jako nìmý, kterýž neotvírá úst svých;
Psa 38:15 Tak jsem, jako èlovìk, kterýž neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu.
Psa 38:16 Nebo na tì, Hospodine, oèekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože mùj.
Psa 38:17 Nebo jsem øekl: A se neradují ze mne, poklesla-li by se noha má, a se pyšnì nepozdvihují nade mnou,
Psa 38:18 Ponìvadž k snášení bíd hotov jsem, anobrž bolest má vždycky jest pøede mnou.
Psa 38:19 A že nepravosti své vyznávám, a pro høích svùj tesklím.
Psa 38:20 Proèež nepøátelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují se ti, kteøíž mne bez pøíèiny nenávidí.
Psa 38:21 A zlým za dobré mi se odplacujíce, èiní mi protivenství, proto že dobrého následuji.

Psa 38:22 Neopouštìjž mne, Hospodine Bože mùj, nevzdalujž se ode mne.
Psa 38:23 Pøispìj k spomožení mému, Pane spasení mého.
Psa 39:1 Pøednímu zpìváku Jedutunovi, žalm Davidùv.
Psa 39:2 Øekl jsem: Ostøíhati budu cest svých, abych nezhøešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude bezbožník pøede mnou.
Psa 39:3 Mlèením byl jsem k nìmému podobný, umlèel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest má více zbouøena jest.
Psa 39:4 Hoøelo ve mnì srdce mé, roznícen jest oheò v pøemyšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem svým, øka:
Psa 39:5 Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odmìøení dnù mých jaké jest, abych vìdìl, jak dlouho trvati mám.
Psa 39:6 Aj, na dlaò odmìøil jsi mi dnù, a vìk mùj jest jako nic pøed tebou, a jistì že není než pouhá marnost každý èlovìk, jakkoli pevnì stojící. Sélah.
Psa 39:7 Jistì tak pomíjí èlovìk jako stín, nadarmo zajisté kvaltuje se; shromažïuje, a neví, kdo to pobéøe.
Psa 39:8 Naèež bych tedy nyní oèekával, Pane? Oèekávání mé jest na tebe.
Psa 39:9 A protož ode všech pøestoupení mých vysvoboï mne, za posmìch bláznu nevystavuj mne.
Psa 39:10 Onìmìl jsem, a neotevøel úst svých, proto že jsi ty uèinil to.
Psa 39:11 Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul jsem.
Psa 39:12 Ty, když žehráním pro nepravost tresceš èlovìka, hned jako mol k zetlení pøivodíš zdárnost jeho; marnost zajisté jest všelikÿ èlovìk. Sélah.
Psa 39:13 Vyslyšiž modlitbu mou, Hospodine, a volání mé pøijmi v uši své; neodmlèujž se kvílení mému, nebo jsem pøíchozí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji.
Psa 39:14 Ponechej mne, a se posilím, prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.
Psa 40:1 Pøednímu zpìváku, Davidùv žalm.
Psa 40:2 Žádostivì oèekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mnì, a vyslyšel mé volání.
Psa 40:3 A vytáhl mne z èisterny hluèící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil.
Psa 40:4 A tak vložil v ústa má píseò novou, chválu Bohu našemu, což když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v Hospodinu.
Psa 40:5 Blahoslavený ten èlovìk, kterýž skládá v Hospodinu svou nadìji, a neohlédá se na pyšné, ani na ty, kteøíž se ke lži uchylují.
Psa 40:6 Mnohé vìci èiníš ty, Hospodine Bože mùj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je poøád vyèísti mohl pøed tebou. Já chtìl-li bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti mùže.
Psa 40:7 Obìti a daru neoblíbils, ale uši jsi mi otevøel; zápalu a obìti za høích nežádal jsi.
Psa 40:8 Tehdy øekl jsem: Aj, jdu, jakož v knihách psáno jest o mnì.
Psa 40:9 Abych èinil vùli tvou, Bože mùj, líbost mám; nebo zákon tvùj jest u prostøed vnitøností mých.
Psa 40:10 Ohlašoval jsem spravedlnost v shromáždìní velikém; aj, rtù svých že jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine.
Psa 40:11 Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostøed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždìní velikém.
Psa 40:12 Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky a mne ostøíhají.
Psa 40:13 Nebo jsou mne obklíèily zlé vìci, jimž poètu není; dostihly mne mé nepravosti, tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad poèet vlasù hlavy mé, a srdce mé opustilo mne.
Psa 40:14 Raèiž ty mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospìšiž ku pomoci mé.
Psa 40:15 Zahanbeni buïte, a zapyøte se všickni, kteøíž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpìt obráceni a v potupu dáni buïte, kteøíž líbost mají v neštìstí mém.
Psa 40:16 Pøijdiž na nì spuštìní za to, že mne k hanbì pøivésti usilují, øíkajíce: Hahá, hahá.
Psa 40:17 Ale a radují a veselí se v tobì všickni hledající tebe, a milující spasení tvé a øíkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin.
Psa 40:18 Já pak aèkoli chudý a nuzný jsem, Pán však peèuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel mùj ty jsi. Bože mùj, neprodlévejž.
Psa 41:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv.
Psa 41:2 Blahoslavený, kdož prozøetelný soud èiní o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin.
Psa 41:3 Hospodin ho ostøeže, a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepøátel jeho.
Psa 41:4 Hospodin ho na ložci ve mdlobì posilí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promìní.
Psa 41:5 Já øekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, nebo jsem tobì zhøešil.
Psa 41:6 Nepøátelé moji mluvili zle o mnì, økouce: Skoro-liž umøel, a zahyne jméno jeho?
Psa 41:7 A jestliže kdo z nich pøichází, aby mne navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobì nepravost,

a vyjda ven, roznáší ji.
Psa 41:8 Sšeptávají se spolu proti mnì všickni, kteøíž mne nenávidí, a pøièítají mi zlé vìci, øíkajíce:
Psa 41:9 Pomsta pro nešlechetnost pøichytila se ho, a když tì se složil nepovstane zase.
Psa 41:10 Také i ten, s nímž jsem byl v pøátelství, jemuž jsem se dovìøoval, a kterýž jídal chléb mùj, pozdvihl paty proti mnì.
Psa 41:11 Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni mne, a odplatím jim;
Psa 41:12 Abych odtud poznal, že mne sobì libuješ, když by se neradoval nade mnou nepøítel mùj.
Psa 41:13 Mne pak v upøímnosti mé zachováš, a postavíš pøed oblíèejem svým na vìky.
Psa 41:14 Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, od vìkù až na vìky, Amen i Amen.
Psa 42:1 Pøednímu zpìváku z synù Chóre, žalm vyuèující.
Psa 42:2 Jakož jelen øve, dychtì po tekutých vodách, tak duše má øve k tobì, ó Bože.
Psa 42:3 Žízní duše má Boha, Boha živého, a øíká: Skoro-liž pùjdu, a ukáži se pøed oblíèejem Božím?
Psa 42:4 Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi øíkají každého dne: Kdež jest Bùh tvùj?
Psa 42:5 Na to když se rozpomínám, témìø duši svou sám v sobì vylévám, že jsem chodíval s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s hlasitým zpíváním, a díkèinìním v zástupu plésajících.
Psa 42:6 Proè jsi smutná, duše má, a proè se kormoutíš? Poseèkej na Boha, nebo ještì vyznávati jej budu, i hojné spasení tváøi jeho.
Psa 42:7 Mùj Bože, jak teskli duše má! Protož se na tì rozpomínám v krajinì Jordánské a Hermonské, na hoøe Mitsar.
Psa 42:8 Propast propasti se ozývá k hluèení trub tvých, všecka vlnobití tvá a rozvodnìní tvá na mne se svalila.
Psa 42:9 Vìøím však, že mi udìlí ve dne Hospodin milosrdenství svého, a v noci písnièka jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého.
Psa 42:10 Dím k Bohu silnému, skále své: Proèež jsi zapomenul se nade mnou? Proè pro ssoužení od nepøítele v smutku mám choditi?
Psa 42:11 Jako rána v kostech mých jest to, když mi utrhají nepøátelé moji, øíkajíce mi každého dne: Kdež jest Bùh tvùj?
Psa 42:12 Proè jsi smutná, duše má, a proè se kormoutíš ve mnì? Poseèkej na Boha, nebo ještì vyznávati jej budu; on jest hojné spasení tváøi mé a Bùh mùj.
Psa 43:1 Suï mne, ó Bože, a zasaï se o mou pøi; od národu nemilosrdného, a od èlovìka lstivého a nepravého vytrhni mne.
Psa 43:2 Nebo ty jsi Bùh mé síly. Proè jsi mne zapudil? Proè pro ssoužení od nepøítele v smutku mám ustavièní choditi?
Psa 43:3 Sešliž svìtlo své a pravdu svou, to a mne vodí a zprovodí na horu svatosti tvé a do pøíbytkù tvých,
Psa 43:4 Abych pøistoupil k oltáøi Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a budu tì oslavovati na harfì, ó Bože, Bože mùj.
Psa 43:5 Proè jsi smutná, duše má, a proè se kormoutíš ve mnì? Poseèkej na Boha, nebo ještì vyznávati jej budu; on jest hojné spasení tváøi mé a Bùh mùj.
Psa 44:1 Pøednímu zpìváku z synù Chóre, vyuèující.
Psa 44:2 Bože, ušima svýma slýchali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi èiníval za dnù jejich, za dnù starodávních.
Psa 44:3 Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípil jsi je; potøel jsi lidi, a je jsi rozplodil.
Psa 44:4 Nebo jsou neopanovali zemì meèem svým, aniž jim rámì jejich spomohlo, ale pravice tvá a rámì tvé, a svìtlost oblíèeje tvého, proto že jsi je zamiloval.
Psa 44:5 Ty jsi sám král mùj, ó Bože, udílejž hojného spasení Jákobova.
Psa 44:6 V tobì jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám.
Psa 44:7 Nebo jsem v luèišti svém nadìje neskládal, aniž mne kdy obránil meè mùj.
Psa 44:8 Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepøátel našich, a kteøíž nás nenávidí, ty jsi zahanboval.
Psa 44:9 A protož chválíme tì Boha na každý den, a jméno tvé ustavièní oslavujeme. Sélah.
Psa 44:10 Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi.
Psa 44:11 Obrátil jsi nás nazpìt, a ti, kteøíž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmìní naše.
Psa 44:12 Oddal jsi nás, jako ovce k snìdení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás.
Psa 44:13 Prodal jsi lid svùj bez penìz, a nenadsadils mzdy jejich.
Psa 44:14 Vydal jsi nás k utrhání sousedùm našim, ku posmìchu a ku potupì tìm, kteøíž jsou vùkol nás.
Psa 44:15 Uvedl jsi nás v pøísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi hlavou zmítáno bylo.
Psa 44:16 Na každý den stydìti se musím, a hanba tváøi mé pøikrývá mne,
Psa 44:17 A to z pøíèiny øeèi utrhajícího a hanìjícího, z pøíèiny nepøítele a vymstívajícího se.
Psa 44:18 Všecko to pøišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na tì, aniž jsme zrušili smlouvy tvé.
Psa 44:19 Neobrátilo se nazpìt srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé,
Psa 44:20 Aèkoli jsi nás byl potøel na místì drakù, a pøikryl jsi nás stínem smrti.

Psa 44:21 Kdybychom se byli zapomenuli na jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu,
Psa 44:22 Zdaliž by toho Bùh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce.
Psa 44:23 Anobrž pro tebe mordováni býváme každého dne, jmíni jsme jako ovce k zabití oddané.
Psa 44:24 Procitiž, proè spíš, ó Pane? Probudiž se, a nezahánìj nás na vìky.
Psa 44:25 I proèež tváø svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše?
Psa 44:26 Nebotì se již sklonila až k prachu duše naše, pøilnul k zemi život náš.
Psa 44:27 Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.
Psa 45:1 Pøednímu kantoru z synù Chóre, na šošannim, vyuèující. Píseò o lásce.
Psa 45:2 Vyneslo srdce mé slovo dobré, vypravovati budu písnì své o králi, jazyk mùj jako péro hbitého písaøe.
Psa 45:3 Krásnìjší jsi nad všecky syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobì požehnal Bùh až na vìky.
Psa 45:4 Pøipaš meè svùj na bedra, ó reku udatný, prokaž dùstojnost a slávu svou.
Psa 45:5 A v té slávì své š□astnì vyjíždìj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže pravice tvá hroznýchvìcí.
Psa 45:6 Støely tvé jsou ostré, padati budou od nich pøed tebou národové, proniknou až k srdci nepøátel královských.
Psa 45:7 Trùn tvùj, ó Bože, jest vìný a stálý, berla království tvého jesti□ berla nejupøímìjší.
Psa 45:8 Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal tì, Bože, Bùh tvùj olejem veselé nad úèastníky tvé.
Psa 45:9 Mirra, aloe a kassia, všecka roucha tvá voní z palácù, z kostí slonových vzdìlaných, nad ty, jenž tì obveselují.
Psa 45:10 Dcery králù jsou mezi vzácnými tvými, pøístojí□ i manželka tobì po pravici v ryzím zlatì.
Psa 45:11 Slyšiž, dcerko, a viz, a nakloò ucha svého, a zapomeò na lid svùj a na dùm otce svého.
Psa 45:12 I zalíbí se králi tvá krása; on□ jest zajisté Pán tvùj, protož sklánìj se pøed ním.
Psa 45:13 Tu□ i Tyrští s dary, pøed oblíèejem tvým koøiti se budou bohatí národové.
Psa 45:14 Všecka slavná jest dcera královská u vnitøku, roucho zlatem vytkávané jest odìv její.
Psa 45:15 V rouše krumpovaném pøivedena bude králi, i panny za ní, družièky její, pøivedeny budou k tobì.
Psa 45:16 Pøivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský.
Psa 45:17 Místo otcù svých budeš míti syny své, kteréž postavíš za knížata po vší zemi.
Psa 45:18 V pamìt uvoditi budu jméno tvé po všecky vìky, proèež oslavovati tì budou národové na vìky vìkù.
Psa 46:1 Pøednímu kantoru z synù Chóre, píseò na alamot.
Psa 46:2 Bùh jest naše útoèištì i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová.
Psa 46:3 A protož nebudeme se báti, by□ se pak i zemì podvrátila, a zpøevracely se hory do prostøed moøe.
Psa 46:4 By□ i jeèely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah.
Psa 46:5 Potok a pramenové jeho obveselují mìsto Boží, nejsvìtìjší z pøíbytkù Nejvyššího.
Psa 46:6 Bùh jest u prostøed nìho, nepohne□ se; pøispìje□ jemu Bùh na pomoc hned v jitøe.
Psa 46:7 Když hluèeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svùj, a rozplynula se zemì.
Psa 46:8 Hospodin zástupù jest s námi, hradem vysokým jest nám Bùh Jákobùv. Sélah.
Psa 46:9 Poïte, vizte skutky Hospodinovy, jakých□ jest pustin nadìlal na zemi.
Psa 46:10 Pøítrž èiní bojùm až do konèin zemì, luèištì láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohnìm,
Psa 46:11 Mluvì: Upokojtež se, a vìzte, že□ jsem já Bùh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi.
Psa 46:12 Hospodin zástupù jest s námi, hradem vysokým jest nám Bùh Jákobùv. Sélah.
Psa 47:1 Pøednímu zpìváku z synù Chóre, žalm.
Psa 47:2 Všickni národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpìvováním.
Psa 47:3 Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král veliký nade vší zemi.
Psa 47:4 Uvozuje lidi v moc naši, a národy pod nohy naše.
Psa 47:5 Oddìlil nám za dìdictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval. Sélah.
Psa 47:6 Vstoupil Bùh s troubením, Hospodin s zvukem trouby.
Psa 47:7 Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte.
Psa 47:8 Nebo král vší zemì Bùh jest, zpívejte žalmy rozumnì.
Psa 47:9 Kraluje□ Bùh nad národy, Bùh sedí na trùnu svém svatém.
Psa 47:10 Knížata národù pøipojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavézy zemì Boží jsou, proèež on náramnì vyvýšen jest.
Psa 48:1 Píseò žalmu synù Chóre.
Psa 48:2 Veliký jest Hospodin, a pøevelmi chvalitebný v mìstì Boha našeho, na hoøe svatosti své.
Psa 48:3 Ozdoba krajiny, útìcha vší zemì jesti□ hora Sion, k stranì pùlnoèní, mìsto krále velikého.
Psa 48:4 Bùh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem.
Psa 48:5 Nebo aj, králové když se shromáždili a spolu táhli,

Psa 48:6 Sami to uzøevše, velmi se divili, a pøedìšeni byvše, náhle utíkali.
Psa 48:7 Tu jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící.
Psa 48:8 Vìtrem východním rozráží lodí Tarské.
Psa 48:9 Jakž jsme slýchali, tak jsme spatøili, v mìstì Hospodina zástupù, v mìstì Boha našeho. Bùh upevní je až na vìky.
Psa 48:10 Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostøed chrámu tvého.
Psa 48:11 Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do konèin zemì; pravice tvá zajisté plná jest spravedlnosti.
Psa 48:12 Raduj se, horo Sione, plésejte, dcery Judské, z pøíèiny soudù Božích.
Psa 48:13 Obejdìte Sion, a obstupte jej, seètìte vìže jeho.
Psa 48:14 Pøiložte mysl svou k ohradì, popatøte na paláce jeho, abyste umìli vypravovati vìku potomnímu,
Psa 48:15 Že tento Bùh jest Bùh náš na vìné vìky, a že on vùdce náš bude až do smrti.
Psa 49:1 Pøednímu kantoru z synù Chóre, žalm.
Psa 49:2 Slyšte to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé zemští.
Psa 49:3 Tak z lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý.
Psa 49:4 Ústa má mluviti budou moudrost, a pøemyšlování srdce mého rozumnost.
Psa 49:5 Nakloním k pøísloví ucha svého, a pøi harfì vykládati budu pøípovídku svou.
Psa 49:6 I proè se báti mám ve dnech zlých, aby nepravost tìch, kteøíž mi na paty šlapají, mne obklíèiti mìla?
Psa 49:7 Kteøíž doufají v svá zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí.
Psa 49:8 Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemùže, ani Bohu za nìj dáti mzdy vyplacení,
Psa 49:9 (Nebo by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protož nedovede toho na vìky),
Psa 49:10 Aby živ byl vìènì, a nevidìl porušení.
Psa 49:11 Nebo se vídá, že i moudøí umírají, blázen a hovadný èlovìk zaroveò hynou, zboží svého i cizím zanechávajíce.
Psa 49:12 Myšlení jejich jest, že domové jejich vìní jsou, a pøíbytkové jejich od národu do pronárodu; proèež je po krajinách nazývají jmény svými.
Psa 49:13 Ale èlovìk v slávì netrvá, jsa podobný hovadùm, kteráž hynou.
Psa 49:14 Taková snažnost jejich jest bláznovstvím pøi nich, však potomci jejich ústy svými to schvalují. Sélah.
Psa 49:15 Jako hovada v pekle skladeni budou, smrt je žráti bude, ale upøímí panovati budou nad nimi v jitøe; zpùsob pak onìchno aby zvetšel, z pøíbytku svého octnou se v hrobì.
Psa 49:16 Ale Bùh vykoupí duši mou z moci pekla, když mne pøijme. Sélah.
Psa 49:17 Neboj se, když by nìkdo zbohatl, a když by se rozmnožila sláva domu jeho.
Psa 49:18 Pøi smrti zajisté nièeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva jeho.
Psa 49:19 Aèkoli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k tomu chválí jej i jiní, když sobì èistì povoluje:
Psa 49:20 A však musí se odebrati za vìkem otcù svých, a na vìky svìtla neuzøí.
Psa 49:21 Summou: Èlovìk jsa ve cti, neusrozumí-li sobì, bývá uèinìn podobný hovadùm, kteráž hynou.
Psa 50:1 Žalm Azafovi. Bùh silný, Bùh Hospodin mluvil, a pøivolal zemi od východu slunce i od západu jeho.
Psa 50:2 Z Siona v dokonalé kráse Bùh zastkvìl se.
Psa 50:3 Béøe se Bùh náš, a nebude mlèeti; oheò pøed ním vše zžírati bude, a vùkol nìho vichøice náramná.
Psa 50:4 Zavolal nebes s hùry i zemì, aby soudil lid svùj, øka:
Psa 50:5 Shromažïte mi svaté mé, kteøíž smlouvu se mnou uèinili pøi obìtech.
Psa 50:6 I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bùh soudce jest. Sélah.
Psa 50:7 Slyš, lide mùj, a budu mluviti, Izraeli, a budu tebou osvìdèovati. Já zajisté Bùh, Bùh tvùj jsem.
Psa 50:8 Nechci tì obviòovati z pøíèiny obìtí tvých, ani zápalù tvých, že by vždycky pøede mnou nebyli.
Psa 50:9 Nevezmu z domu tvého volka, ani z chlévù tvých kozlù.
Psa 50:10 Nebo má jest všecka zvìø lesní, i hovada na tisíci horách.
Psa 50:11 Já znám všecko ptactvo po horách, a zvìø polní pøed sebou mám.
Psa 50:12 Zlaèním-li, nic tobì o to nedím; nebo mùj jest okršlek zemský i plnost jeho.
Psa 50:13 Zdaliž jídám maso z volù, a pijím krev kozlovou?
Psa 50:14 Obìtuj Bohu obìt chvály, a plò Nejvyššímu své sliby;
Psa 50:15 A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tì, a ty mne budeš slaviti.
Psa 50:16 Sic jinak bezbožníku praví Bùh: Což tobì do toho, že ty vypravuješ ustanovení má, a béøeš smlouvu mou v ústa svá,
Psa 50:17 Ponìvadž jsi vzal v nenávist kázeò, a zavrhl jsi za sebe slova má.
Psa 50:18 Vidíš-li zlodìje, hned s ním bìžíš, a s cizoložníky díl svùj máš.
Psa 50:19 Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk tvùj skládá lest.
Psa 50:20 Usazuješ se, a mluvíš proti bratru svému, a na syna matky své lehkost uvodíš.
Psa 50:21 To jsi èinil, a já mlèel jsem. Mìl-liž jsi ty se domnívati, že já tobì podobný budu? Nýbrž trestati tì budu, a pøedstavím to pøed oèi tvé.
Psa 50:22 Srozumìjtež tomu již aspoò vy, kteøíž se zapomínáte na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by,

kdo by vytrhl.
Psa 50:23 Kdož obìtuje obìt chvály, ten mne uctí, a tomu, kdož napravuje cestu svou, ukáži spasení Boží.
Psa 51:1 Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv,
Psa 51:2 Když k nìmu pøišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé.
Psa 51:3 Smiluj se nade mnou, Bože, podlé milosrdenství svého, podlé množství slitování svých shlaï pøestoupení má.
Psa 51:4 Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od høíchu mého oèis mne.
Psa 51:5 Nebo já znám pøestoupení svá, a høích mùj pøede mnou jest ustavièní.
Psa 51:6 Tobì, tobì samému, zhøešil jsem, a zlého se pøed oèima tvýma dopustil, abys spravedlivý zùstal v øeèech svých, a bez úhony v soudech svých.
Psa 51:7 Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v høíchu poèala mne matka má.
Psa 51:8 Aj, ty libuješ pravdu u vnitønostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi.
Psa 51:9 Vyèis mne yzopem, a oèištìn budu, umej mne, a nad sníh bìlejší budu.
Psa 51:10 Dej mi slyšeti radost a potìšení, tak a zpléší kosti mé, kteréž jsi potøel.
Psa 51:11 Odvra tváø svou pøísnou od høíšností mých, a vymaž všecky nepravosti mé.
Psa 51:12 Srdce èisté stvoø mi, ó Bože, a ducha pøímého obnov u vnitønostech mých.
Psa 51:13 Nezamítej mne od tváøi své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne.
Psa 51:14 Navra mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrï mne.
Psa 51:15 I budu vyuèovati pøestupníky cestám tvým, aby høíšníci k tobì se obraceli.
Psa 51:16 Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli mùj, a bude s veselím prozpìvovati jazyk mùj o spravedlnosti tvé.
Psa 51:17 Pane, rty mé otevøi, i budou ústa má zvìstovati chválu tvou.
Psa 51:18 Nebo neoblíbil bys obìti, bych ji i dal, aniž bys zápalu pøijal.
Psa 51:19 Obìti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potøebným, Bože, nezhrzíš.
Psa 51:20 Dobrotivì nakládej z milosti své s Sionem, vzdìlej zdi Jeruzalémské.
Psa 51:21 A tehdáž sobì zalíbíš obìti spravedlnosti, zápaly a pálení celých obìtí, tehdáž voly na oltáøi tvém obìtovati budou.
Psa 52:1 Pøednímu z kantorù, vyuèující žalm Davidùv.
Psa 52:2 Když pøišel Doeg Idumejský, a zvìstoval Saulovi, a povìdìl mu, že David všel do domu Achimelechova.
Psa 52:3 Proè se chlubíš nešlechetností, ty mocný? Milosrdenství Boha silného trvá každého dne.
Psa 52:4 Tìžkosti obmýšlí jazyk tvùj, tak jako bøitva nabroušená lest provodí.
Psa 52:5 Miluješ zlé více než dobré, radìji lež mluvíš než spravedlnost. Sélah.
Psa 52:6 Miluješ všelijaké øeèi k sehlcení, a jazyk ošemetný.
Psa 52:7 I tebe Bùh silný zkazí na vìky, pochytí tì, a vytrhne tì z stánku, a vykoøení z zemì živých. Sélah.
Psa 52:8 Což spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati:
Psa 52:9 Aj, to jest ten èlovìk, kterýž neskládal v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých, zmocòoval se v zlosti své.
Psa 52:10 Já pak budu jako oliva zelenající se v domì Božím; nebo jsem nadìji složil v milosrdenství Božím na vìky vìkù.
Psa 52:11 Oslavovati tì budu, Pane, na vìky, že jsi to uèinil, a poshovím na jméno tvé, nebo jest vzácné pøed oblíèejem svatých tvých.
Psa 53:1 Pøednímu z kantorù na machalat, vyuèující žalm Davidùv.
Psa 53:2 Øíká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušeni jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by èinil dobré.
Psa 53:3 Bùh s nebe popatøil na syny lidské, aby vidìl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.
Psa 53:4 Aj, každý z nich nazpìt odšel, napoøád neužiteèní uèinìni jsou; není, kdo by èinil dobré, není ani jednoho.
Psa 53:5 Zdaliž nevìdí všickni èinitelé nepravosti, lid mùj sžírajíce, jako by chléb jedli? Boha pak nevzývají.
Psa 53:6 Tu se náramnì strašiti budou, kdež není strachu. Bùh zajisté rozptýlí kosti tìch, kteøíž tì vojensky oblehli; zahanbíš je, nebo Bùh pohrdl jimi.
Psa 53:7 Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bùh zase pøivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.
Psa 54:1 Pøednímu z kantorù na neginot, vyuèující žalm Davidùv,
Psa 54:2 Když pøišli Zifejští, a øekli Saulovi: Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás?
Psa 54:3 Bože, spasena mne uèiò pro jméno své, a v moci své veï pøi mou.
Psa 54:4 Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj øeèi úst mých.
Psa 54:5 Nebo jsou cizí povstali proti mnì, a ukrutníci hledají duše mé, nepøedstavujíce sobì Boha pøed oblíèej svùj. Sélah.

Psa 54:6 Aj, Bùh jest spomocník mùj; Pán s tìmi jest, kteøíž jsou podpùrcové života mého.
Psa 54:7 Odpla zlým nepøátelùm mým, v pravdì své vypleò je, ó Pane.
Psa 54:8 I budu dobrovolnì obìti obìtovati, slaviti budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré.
Psa 54:9 Nebo z ssoužení všelikého vytrhl mne Bùh, nýbrž i pomstu nad nepøátely mými vidìlo oko mé.
Psa 55:1 Pøednímu kantoru na neginot, vyuèující žalm Davidùv.
Psa 55:2 Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se pøed prosbou mou.
Psa 55:3 Pozoruj a vyslyš mne, nebo naøíkám v úpìní svém, a kormoutím se,
Psa 55:4 A to pro køik nepøítele, pro nátisk bezbožníka; nebo sèítají na mne lživé vìci, a s vzteklostí se proti mnì postavují.
Psa 55:5 Srdce mé bolestí ve mnì, a strachové smrti pøipadli na mne.
Psa 55:6 Bázeò a strach pøišel na mne, a hrùza pøikvaèila mne.
Psa 55:7 I øekl jsem: Ó bych mìl køídla jako holubice, zaletìl bych a poodpoèinul.
Psa 55:8 Aj, daleko bych se vzdálil, a pøebýval bych na poušti. Sélah.
Psa 55:9 Pospíšil bych ujíti vìtru prudkému a vichøici.
Psa 55:10 Zkaz je, ó Pane, zmì jazyk jejich, nebo jsem spatøil bezpráví a rozbroj v mìstì.
Psa 55:11 Dnem i nocí ty vìci je obklièují po zdech jeho, a v prostøedku jeho jest nepravost a pøevrácenost.
Psa 55:12 Tìžkosti jsou u prostøed nìho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho.
Psa 55:13 Nebo ne nìjaký nepøítel útržky mi èinil, sic jinak snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mnì, nebo skryl bych se pøed ním:
Psa 55:14 Ale ty, èlovìèe mnì rovný, vùdce mùj a domácí mùj;
Psa 55:15 Ješto jsme spolu mile tajné rady držívali, a do domu Božího spoleènì chodívali.
Psa 55:16 Ó by je smrt náhle pøikvaèila, tak aby za živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechetnost v pøíbytcích jejich a u prostøed nich.
Psa 55:17 Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne.
Psa 55:18 U veèer, i ráno, též o poledni modliti se, a nezbednì volati budu, až i vyslyší hlas mùj.
Psa 55:19 Vykoupí duši mou, tak aby v pokoji byla pøed válkou proti mnì; nebo veliké množství bylo jich pøi mnì.
Psa 55:20 Vyslyší Bùh silný, a je ssouží, (nebo sedí od vìènosti, Sélah), proto že nenapravují, aniž se bojí Boha.
Psa 55:21 Vztáhl ruce své na ty, kteøíž s ním pokoj mìli, a zrušil smlouvu svou.
Psa 55:22 Libìjší než máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; mìkèejší nad olej øeèi jeho, a však byly jako meèové.
Psa 55:23 Uvrz na Hospodina bøímì své, a on opatrovati tì bude, aniž dopustí, aby na vìky pohnut byl spravedlivý.
Psa 55:24 Ale onyno, ty Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražedlní a lstiví nedojdou polovice dnù svých, já pak v tebe doufati budu.
Psa 56:1 Pøednímu z kantorù, o nìmé holubici v místech vzdálených, zlatý žalm Davidùv, když ho jali Filistinští v Gát.
Psa 56:2 Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehltiti chce èlovìk; každého dne boj veda, ssužuje mne.
Psa 56:3 Sehltiti mne usilují na každý den moji nepøátelé; jistì že jest mnoho válèících proti mnì, ó Nejvyšší.
Psa 56:4 Kteréhokoli dne strach mne obklièuje, v tebe doufám.
Psa 56:5 Boha chváliti budu z slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo uèiniti tìlo.
Psa 56:6 Na každý den slova má pøevracejí, proti mnì jsou všecka myšlení jejich ke zlému.
Psa 56:7 Spolu se scházejí, skrývají se, a šlepìjí mých šetøí, èíhajíce na duši mou.
Psa 56:8 Za nešlechetnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó Bože, smeceš lidi ty.
Psa 56:9 Ty má utíkání v poètu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což bys jich v poètu nemìl?
Psa 56:10 A tehdy obráceni budou zpìt nepøátelé moji v ten den, když volati budu; to vím, že Bùh pøi mnì stojí.
Psa 56:11 Já budu Boha chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho.
Psa 56:12 V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co uèiniti mohl èlovìk.
Psa 56:13 Tobì jsem, Bože, uèinil sliby, a protož tobì vzdám chvály.
Psa 56:14 Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil pøed Bohem v svìtle živých.
Psa 57:1 Pøednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm Davidùv, když utekl pøed Saulem do jeskynì.
Psa 57:2 Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; nebo v tebe doufá duše má, a v stínu køídel tvých schráním se, až pøejde ssoužení.
Psa 57:3 Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává za mne.
Psa 57:4 On pošle s nebe, a zachová mne od potupy usilujícího mne sehltiti. Sélah. Pošle Bùh milosrdenství své a pravdu svou.

Psa 57:5 Duše má jest u prostøed lvù, bydlím mezi palièi, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a støely, a jazyk jejich jako ostrý meè.
Psa 57:6 Vyvyšiž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.
Psa 57:7 Tenata roztáhli nohám mým, sklíèili duši mou, vykopali pøede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah.
Psa 57:8 Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tì budu.
Psa 57:9 Probuï se, slávo má, probuï se, loutno a harfo, když v svitání povstávám.
Psa 57:10 Slaviti tì budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpìvovati tobì budu mezi národy.
Psa 57:11 Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakùm pravda tvá.
Psa 57:12 Vyvyšiž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.
Psa 58:1 Pøednímu z kantorù, jako: Nevyhlazuj, Davidùv žalm zlatý.
Psa 58:2 Právì-liž vy, ó shromáždìní, spravedlnost vypovídáte? Upøímì-liž soudy èiníte, vy synové lidští?
Psa 58:3 Anobrž radìji nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete.
Psa 58:4 Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež.
Psa 58:5 Jed v sobì mají jako jedovatý had, jako lítý had hluchý, kterýž zacpává ucho své,
Psa 58:6 Aby neslyšel hlasu zaklinaèù, a èarodìjníka v èáøích vycvièeného.
Psa 58:7 Ó Bože, potøi jim zuby v ústech jejich, støenovní zuby lvíèat tìch polámej, Hospodine.
Psa 58:8 Nech se rozplynou jako voda, a zmizejí; a jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož však støely se lámí,
Psa 58:9 Jako hlemejžï, kterýž tratí se a mizí, jako nedochùdèe ženy, ješto nespatøilo slunce.
Psa 58:10 Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za živa zapálením jako vichøicí zachváceni budou.
Psa 58:11 I bude se veseliti spravedlivý, když uzøí pomstu, nohy své umyje ve krvi bezbožníka.
Psa 58:12 Ano dí každý: V pravdì, že má užitek spravedlivý, jistì, že jest Bùh soudce na zemi.
Psa 59:1 Pøednímu z kantorù, jako: Nevyhlazujž, Davidùv žalm zlatý, když poslal Saul, aby støehouc domu, zabili ho.
Psa 59:2 Vytrhni mne od nepøátel mých, Bože mùj; pøed tìmi, kteøíž povstávají proti mnì, bezpeèna mne uèiò.
Psa 59:3 Vytrhni mne od tìch, kteøíž páší nepravost, a od mužù vražedlných zachovej mne.
Psa 59:4 Neb aj, zálohy èiní duši mé, sbírají se proti mnì mocní, bez mého provinìní a bez høíchu mého, ó Hospodine.
Psa 59:5 Beze vší mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž mnì vstøíc, a popatø.
Psa 59:6 Sám ty, Hospodine Bože zástupù, Bože Izraelský, proci, abys navštívil všecky národy, aniž se smilovávej nad kterým z tìch pøevrácencù nešlechetných. Sélah.
Psa 59:7 Navracejí se k veèerou, štìkají jako psi, a bìhají okolo mìsta.
Psa 59:8 Aj, co vynášejí ústy svými! Meèové jsou ve rtech jejich, nebo øíkají: Zdaliž kdo slyší?
Psa 59:9 Ale ty, Hospodine, smìješ se jim, posmíváš se všechnìm národùm.
Psa 59:10 Když on moc provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi hrad mùj vysoký.
Psa 59:11 Bùh mnì milosrdný pøedejde mne, Bùh dá mi vidìti pomstu nad nepøátely mými.
Psa 59:12 Nezbijej jich, aby nezapomnìl lid mùj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane.
Psa 59:13 Høích úst svých, slova rtù svých, (postiženi jsouce v pýše své, pro prokletí a chøadnutí), a vypravují.
Psa 59:14 Zahlaï v prchlivosti, zahlaï je, a jich není, a poznají, že Bùh panuje v Jákobovi i do konèin zemì. Sélah.
Psa 59:15 I nechaž se pak zase navracejí k veèerou, štìkají jako psi, a bìhají okolo mìsta.
Psa 59:16 Necha tìkají, a potravy hledají, však hladovití jsouce, uložiti se musejí.
Psa 59:17 Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasitì slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad mùj vysoký, a útoèištì v den ssoužení mého.
Psa 59:18 A posilen jsa, žalmy tobì zpívati budu; nebo jsi Bùh, vysoký hrad mùj, Bùh mnì milosrdný.
Psa 60:1 Pøednímu z kantorù na šušan eduth, zlatý žalm Davidùv, k vyuèování,
Psa 60:2 Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, když navrátil se Joáb, pobiv Idumejských v údolí slaném dvanácte tisícù.
Psa 60:3 Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhls nás a hnìvals se, navratiž se zase k nám.
Psa 60:4 Zatøásl jsi byl zemí a roztrhls ji, uzdraviž rozsedliny její, nebo se chvìje.
Psa 60:5 Ukazoval jsi lidu svému tvrdé vìci, napájels nás vínem zkormoucení.
Psa 60:6 Ale nyní dal jsi tìm, kteøíž se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Sélah.
Psa 60:7 A jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž jich pravicí svou, a vyslyš mne.
Psa 60:8 Bùh mluvil skrze svatost svou, veseliti se budu, budu dìliti Sichem, a údolí Sochot rozmìøím.
Psa 60:9 Mùj jest Galád, mùj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda uèitel mùj.
Psa 60:10 Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti mnì, Palestino, trub.
Psa 60:11 Kdo mne uvede do mìsta ohraženého? Kdo mne zprovodí až do Idumee?

Psa 60:12 Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, Bože, s vojsky našimi?
Psa 60:13 Udìliž nám pomoci pøed nepøítelem, nebo marná jest pomoc lidská.
Psa 60:14 V Bohu udatnì sobì poèínati budeme, a on pošlapá nepøátely naše.
Psa 61:1 Pøednímu z kantorù na neginot, Davidùv.
Psa 61:2 Slyš, ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé.
Psa 61:3 Od konce zemì v sevøení srdce svého k tobì volám, na skálu nade mne vyšší uveditž mne.
Psa 61:4 Nebo jsi býval mé útoèištì, a pevná vìže pøed tváøí nepøítele.
Psa 61:5 Budu bydliti v stánku tvém na vìky, schráním se v skrýši køídel tvých. Sélah.
Psa 61:6 Ty jsi zajisté, Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dìdictví bojícím se jména tvého.
Psa 61:7 Ke dnùm krále více dnù pøidej, a jsou léta jeho od národu do pronárodu,
Psa 61:8 A bydlí na vìky pøed tváøí Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, a ho ostøíhají.
Psa 61:9 A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na vìky, a sliby své plniti budu den po dni.
Psa 62:1 Pøednímu z kantorù Jedutunovi, žalm Davidùv.
Psa 62:2 Vždy pøedce k Bohu má se mlèelivì duše má, od nìho jest spasení mé.
Psa 62:3 Vždy pøedce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad mùj, nepohnu se škodlivì.
Psa 62:4 Až dokud zlé obmýšleti budete proti èlovìku? Všickni vy zahubeni budete, jako zed navážená a stìna nachýlená jste.
Psa 62:5 Však nic ménì radí se o to, jak by jej odstrèili, aby nebyl vyvýšen; lež oblibují, ústy svými dobroøeèí, ale u vnitønosti své proklínají. Sélah.
Psa 62:6 Vždy pøedce mìj se k Bohu mlèelivì, duše má, nebo od nìho jest oèekávání mé.
Psa 62:7 On jest zajisté skála má, mé spasení, vysoký hrad mùj, nepohnu se.
Psa 62:8 V Bohu jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v Bohu jest.
Psa 62:9 Nadìji v nìm skládejte všelikého èasu, ó lidé, vylévejte pøed oblíèejem jeho srdce vaše, Bùh útoèištì naše. Sélah.
Psa 62:10 Jistì že jsou marnost synové lidští,a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehèejší budou nežli marnost.
Psa 62:11 Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a nebývejte marní; statku pøibývalo-li by, nepøikládejte srdce.
Psa 62:12 Jednou mluvil Bùh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest moc,
Psa 62:13 A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatíš jednomu každému podlé skutkù jeho.
Psa 63:1 Žalm Davidùv, když byl na poušti Judské.
Psa 63:2 Bože, Bùh silný mùj ty jsi, tebe hned v jitøe hledám, tebe žízní duše má, po tobì touží tìlo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody,
Psa 63:3 Abych tì v svatyni tvé spatøoval, a vidìl sílu tvou a slávu tvou,
Psa 63:4 (Nebo jest lepší milosrdenství tvé,nežli život), aby tì chválili rtové moji,
Psa 63:5 A tak abych tobì dobroøeèil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval rukou svých.
Psa 63:6 Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtù prozpìvováním chválila by tì ústa má.
Psa 63:7 Jistì že na tì pamìtliv jsem i na ložci svém, každého bdìní noèního pøemýšlím o tobì.
Psa 63:8 Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu køídel tvých prozpìvovati budu.
Psa 63:9 Pøilnula duše má k tobì, pravice tvá zdržuje mne.
Psa 63:10 Proèež ti, kteøíž hledají pádu duše mé, sami vejdou do nejvìtší hlubokosti zemì.
Psa 63:11 Zabijí každého z nich ostrostí meèe, i budou liškám za podíl.
Psa 63:12 Král pak veseliti se bude v Bohu, i každý, kdož skrze nìho pøisahá, chlubiti se bude; nebo ústa mluvících lež zacpána budou.
Psa 64:1 Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv.
Psa 64:2 Slyš, ó Bože, hlas mùj, když naøíkám, pøed hrùzou nepøítele ostøíhej života mého.
Psa 64:3 Skrej mne pøed úklady zlostníkù, pøed zbouøením tìch, kteøíž páší nepravost,
Psa 64:4 Kteøíž naostøili jako meè jazyk svùj, namìøili støelu svou, øeè pøehoøkou.
Psa 64:5 Aby støíleli z skrýší na upøímého; nenadále naò vystøelují, aniž se koho bojí.
Psa 64:6 Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci mohli osídla, a øíkají: Kdo je spatøí?
Psa 64:7 Vyhledávají snažnì nešlechetnosti, hyneme od ran pøelstivých; tak vnitønost a srdce èlovìka hluboké jest.
Psa 64:8 Ale jakž Bùh vystøelí na nì prudkou støelu, poraženi budou.
Psa 64:9 A ku pádu je pøivede vlastní jazyk jejich; vzdálí se jich každý, kdož by je vidìl.
Psa 64:10 I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k srozumívání dílu jeho pøíèinu dadí.
Psa 64:11 Spravedlivý pak veseliti se bude v Hospodinu, a v nìm doufati, anobrž chlubiti se budou všickni, kteøíž jsou upøímého srdce.
Psa 65:1 Pøednímu z kantorù žalm, Davidova píseò.
Psa 65:2 Na tobì pøestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu tobì slib vyplòovati.

Psa 65:3 Tu k tobì modlitbu vyslýchajícímu všeliké tìlo pøicházeti bude.
Psa 65:4 Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a pøestoupení naše ty oèistíš.
Psa 65:5 Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a pøivodíš, aby obýval v síòcích tvých. Tu nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého.
Psa 65:6 Pøedivné vìci podlé spravedlnosti nám mluvíš, Bože spasení našeho, nadìje všech konèin zemì i moøe dalekého,
Psa 65:7 Kterýž upevòuješ hory mocí svou,silou jsa pøepásán,
Psa 65:8 Kterýž skrocuješ zvuk moøe, jeèení vlnobití jeho, i bouøení se národù,
Psa 65:9 Tak že se báti musejí obyvatelé konèin zázrakù tvých, kteréž nastáváním jitra a veèera k plésání pøivodíš.
Psa 65:10 Navštìvuješ zemi a svlažuješ ji, hojnì ji obohacuješ. Potok Boží naplòován bývá vodami, i nastrojuješ obilé jejich, když ji tak spravuješ.
Psa 65:11 Záhony její svlažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obmìkèuješ, a zrostlinám jejím požehnání dáváš.
Psa 65:12 Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepìje tvé kropí tuèností;
Psa 65:13 Skropují pastviští po pustinách, tak že i pahrbkové plésáním pøepasováni bývají.
Psa 65:14 Pøiodíny bývají roviny dobytkem, a údolí pøistøína obilím, tak že radostí prokøikují, a prozpìvují.
Psa 66:1 Pøednímu z kantorù, píseò žalmu. Plésej Bohu všecka zemì.
Psa 66:2 Zpívejte žalmy k slávì jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho.
Psa 66:3 Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobì nepøátelé tvoji.
Psa 66:4 Všecka zemì sklánìti se tobì a prozpìvovati bude, žalmy zpívati bude jménu tvému. Sélah.
Psa 66:5 Poïte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správì pøi synech lidských.
Psa 66:6 Obrátil moøe v suchost, øeku pøešli nohou po suše, tu jsme se veselili v nìm.
Psa 66:7 Panuje v síle své nade vším svìtem, oèi jeho spatøují národy, zpurní nebudou míti zniku. Sélah.
Psa 66:8 Dobroøeète národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály jeho.
Psa 66:9 Zachoval pøi životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše.
Psa 66:10 Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, pøeèistil jsi nás, tak jako pøeèištìno bývá støíbro.
Psa 66:11 Uvedl jsi nás byl do leèi, krutì jsi bedra naše ssoužil,
Psa 66:12 Vsadils èlovìka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohnì i do vody, a však jsi nás vyvedl do rozvlažení.
Psa 66:13 A protož vejdu do domu tvého s zápalnými obìtmi, a plniti tobì budu sliby své,
Psa 66:14 Kteréž vyøkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení.
Psa 66:15 Zápaly tuèných beranù obìtovati budu tobì s kadìním, volù i kozlù nastrojím tobì. Sélah.
Psa 66:16 Poïte, slyšte, a vypravovati budu, kteøíž se koli bojíte Boha, co jest uèinil duši mé.
Psa 66:17 Ústy svými k nìmu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým.
Psa 66:18 Bych byl patøil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.
Psa 66:19 Ale vyslyšel Bùh, a pozoroval hlasu modlitby mé.
Psa 66:20 Požehnaný Bùh, kterýž neodstrèil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal.
Psa 67:1 Pøednìjšímu z kantorù na neginot, žalm k zpívání.
Psa 67:2 Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvì oblíèej svùj nad námi, Sélah,
Psa 67:3 Tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé.
Psa 67:4 I budou tì oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tì budou všickni lidé.
Psa 67:5 Veseliti se a prozpìvovati budou národové; nebo ty souditi budeš lidi v pravosti, a národy spravovati budeš na zemi. Sélah.
Psa 67:6 I budou tì oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tì budou všickni lidé.
Psa 67:7 Zemì také vydá úrodu svou. Požehnání svého udìliž nám Bùh, Bùh náš;
Psa 67:8 Požehnej nás Bùh, a bojtež se jeho všecky konèiny zemì.
Psa 68:1 Pøednímu z kantorù, Davidùv žalm k zpívání.
Psa 68:2 Povstane Bùh, a rozprchnou se nepøátelé jeho, a utekou od tváøi jeho ti, kteøíž ho mají v nenávisti.
Psa 68:3 Jakož rozehnán bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk pøed ohnìm, tak bezbožní zahynou pøed tváøí Boží.
Psa 68:4 Spravedliví pak veselíce se, poskakovati budou pøed Bohem, a plésati budou radostí.
Psa 68:5 Prozpìvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnejte cestu tomu, kterýž se vznáší na oblacích. Hospodin jest jméno jeho, plésejtež pøed ním.
Psa 68:6 Otec jest sirotkù a ochránce vdov, Bùh v pøíbytku svatém svém.
Psa 68:7 Bùh samotné rozmnožuje v domy, vyvodí vìznì z okovù, zpurní pak bydliti musejí v zemi vyprahlé.
Psa 68:8 Bože, když jsi pøedcházel lid svùj, když jsi kráèel po poušti, Sélah,
Psa 68:9 Zemì se tøásla, též i nebesa rozplývala se pøed tváøí Boží, i ta hora Sinai pøed pøítomností Boží, Boha Izraelského.
Psa 68:10 Deštìm štìdrosti hojné skropoval jsi, Bože, dìdictví své, a když zemdlívalo, ty jsi je zase oèerstvoval.
Psa 68:11 Zástupové tvoji pøebývají v nìm, kteréžs ty nastrojil dobrotivostí svou pro chudého, ó Bože.

Psa 68:12 Pán dal slovo své, i tìch, kteréž potìšenì zvìstovaly, zástup veliký, økoucích:
Psa 68:13 Králové s vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dìlily koøisti.
Psa 68:14 Aèkoli jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající køídla postøíbøená, a brky z ryzího zlata.
Psa 68:15 Když Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbìlíš jako sníh na hoøe Salmon.
Psa 68:16 Hoøe veliké, hoøe v Bázan, hoøe pahrbkovaté, hoøe v Bázan.
Psa 68:17 Proèež vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na této hoøe zalíbilo se Bohu pøebývati,jistì že na ní Hospodin na vìky pøebývati bude.
Psa 68:18 Vozù Božích jest dvadceti tisícù, mnoho tisícù andìlù, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni pøebývá.
Psa 68:19 Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vìznì, vzal jsi dary pro lidi. I nejzpurnìjší k pøebývání s námi, Hospodine Bože, pøivozuješ.
Psa 68:20 Požehnaný Pán, každého dne nás osýpá dary svými, Bùh silný spasení našeho. Sélah.
Psa 68:21 On jest Bùh silný náš, Bùh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z smrti vyvodí.
Psa 68:22 Raní zajisté Bùh hlavu nepøátel svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v høíších svých.
Psa 68:23 Øekltì Pán: Zase vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z hlubokosti moøské.
Psa 68:24 A protož noha tvá zbrocena bude ve krvi, i jazyk psù tvých krví nepøátelskou.
Psa 68:25 Spatøili slavné jití tvé, Bože, jití silného Boha mého a krále mého v svatyni.
Psa 68:26 Napøed šli zpìváci, z zadu hrající na nástroje hudebné, u prostøed pak dìveèky bubnující.
Psa 68:27 V shromáždìních dobroøeète Bohu Pánu, kteøíž jste z národu Izraelského.
Psa 68:28 Tu a jest Beniamin malièký, kterýž je opanoval, tu knížata z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z Neftalíma.
Psa 68:29 Obdaøil tì Bùh tvùj silou. Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdìlal,
Psa 68:30 Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do nìhož tobì pøinášeti budou králové dary.
Psa 68:31 Zahub zástup kopidlníkù, sebrání mocných vùdcù i lidu bujného, pyšnì vykraèující s kusy støíbra; rozptyl lidi žádostivé válek.
Psa 68:32 Pøijdou nejvzácnìjší z Egypta, Mouøenínská zemì rychle vztáhne ruku svou k Bohu.
Psa 68:33 Království zemì zpívejte Bohu, žalmy zpívejte Pánu, Sélah,
Psa 68:34 Tomu, kterýž se vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svùj, hlas pøemocný.
Psa 68:35 Dejte èest síly Bohu, jehož dùstojnost nad Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích.
Psa 68:36 Pøehrozný jsi, ó Bože, z svatých pøíbytkù svých. Bùh silný Izraelský, on dává moc a sílu lidu svému, Bùh požehnaný.
Psa 69:1 Pøednímu z kantorù na šošannim, žalm Davidùv.
Psa 69:2 Vysvoboï mne, ó Bože, nebo jsou dosáhly vody až k duši mé.
Psa 69:3 Pohøížen jsem v hlubokém bahnì, v nìmž dna není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne.
Psa 69:4 Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oèi mé od ohlídání se na tì Boha svého.
Psa 69:5 Více jest tìch, kteøíž mne nenávidí bez pøíèiny, než vlasù hlavy mé; zmocnili se ti, kteøíž mne vyhladiti usilují, a jsou nepøátelé moji bez mého provinìní; to, èehož jsem nevydøel, nahražovati jsem musil.
Psa 69:6 Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti pøed tebou.
Psa 69:7 Nech nebývají zahanbeni pøíèinou mou ti, kteøíž na tì oèekávají, Pane, Hospodine zástupù; nech nepøicházejí skrze mne k hanbì ti, kteøíž tì hledají, ó Bože Izraelský.
Psa 69:8 Nebo pro tebe snáším pohanìní, a stud pøikryl tváø mou.
Psa 69:9 Cizí uèinìn jsem bratøím svým, a cizozemec synùm matky své,
Psa 69:10 Proto že horlivost domu tvého snìdla mne, a hanìní hanìjících tì na mne pøipadla.
Psa 69:11 Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku potupì obráceno.
Psa 69:12 Když jsem bral na se pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za pøísloví.
Psa 69:13 Pomlouvali mne, sedíce v bránì, a písnièkou byl jsem tìm, kteøíž pili víno.
Psa 69:14 Já pak modlitbu svou k tobì odsílám, Hospodine, èas jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasitelnou.
Psa 69:15 Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohøížen; nech jsem vytržen od tìch, kteøíž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod,
Psa 69:16 Aby mne nezachvátili proudové vod, a nesehltila hlubina, ani se nade mnou zavøela prohlubnì.
Psa 69:17 Vyslyšiž mne, Hospodine, nebo jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých vzhlédniž na mne.
Psa 69:18 A neskrývej tváøi své od služebníka svého, nebo mám úzkost; rychle vyslyš mne.
Psa 69:19 Pøibliž se k duši mé, a vypros ji; pro nepøátely mé vykup mne.
Psa 69:20 Ty znáš pohanìní mé, a zahanbení mé, i potupu mou, pøed tebou jsou všickni nepøátelé moji.
Psa 69:21 Pohanìní potøelo srdce mé, proèež jsem byl v žalosti. Oèekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale

žádného nebylo, zdali by kdo potìšiti chtìli, ale nedoèkal jsem.
Psa 69:22 Nýbrž místo pokrmu poskytli mi žluèi, a v žízni mé napájeli mne octem.
Psa 69:23 Budiž jim stùl jejich pøed nimi za osídlo, a pokojný zpùsob jejich místo síti.
Psa 69:24 A se zatmí oèi jejich, aby vidìti nemohli, a bedra jejich k stálému pøiveï zemdlení.
Psa 69:25 Vylí na nì rozhnìvání své, a prchlivost hnìvu tvého a je zachvátí.
Psa 69:26 Budiž pøíbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, a není žádného.
Psa 69:27 Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o bolesti zranìných tvých rozmlouvají.
Psa 69:28 Pøilož nepravost k nepravosti jejich, a a nepøicházejí k spravedlnosti tvé.
Psa 69:29 Nech jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými a nejsou zapsáni.
Psa 69:30 Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevøený, ale spasení tvé, ó Bože, na místì bezpeèném postaví mne.
Psa 69:31 I budu chváliti jméno Boží s prozpìvováním, a velebiti je s dìkováním.
Psa 69:32 A bude to pøíjemnìjší Hospodinu nežli vùl, neb volek rohatý s rozdìlenými kopyty.
Psa 69:33 To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive srdce jejich.
Psa 69:34 Nebo vyslýchá chudé Hospodin, a vìzni svými nezhrzí.
Psa 69:35 Chvaltež ho nebesa a zemì, moøe i všeliký hmyz jejich.
Psa 69:36 Bùh zajisté zachová Sion, a vzdìlá mìsta Judská, i budou tu bydliti, a zemi tu dìdiènì obdrží.
Psa 69:37 Tolikéž i símì služebníkù jeho dìdiènì jí vládnouti budou, a milující jméno jeho v ní pøebývati.
Psa 70:1 Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv, k pøipomínání.
Psa 70:2 Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl, pospìš.
Psa 70:3 Zahanbeni buïte, a zapyøte se, kteøíž hledají duše mé; zpìt obráceni a v potupu dáni buïte, kteøíž se kochají v neštìstí mém.
Psa 70:4 Zpìt obráceni buïte za to, že mne k hanbì pøivesti usilují ti, kteøíž na mne povolávají: Hahá, hahá.
Psa 70:5 Ale a se radují a veselí v tobì všickni ti, kteøíž tì hledají, a ti, kteøíž milují spasení tvé, a øíkají vždycky: Veleslaven budiž Bùh náš.
Psa 70:6 Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, pospìšiž ke mnì; pomoc má, a vysvoboditel mùj ty jsi, neprodlévejž, Hospodine.
Psa 71:1 V tebe, Hospodine, doufám, nech nejsem zahanben na vìky.
Psa 71:2 Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a vypros mne; nakloò ke mnì ucha svého, a spas mne.
Psa 71:3 Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavièní utíkal; pøikázal jsi ostøíhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi.
Psa 71:4 Bože mùj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky pøevráceného a násilníka.
Psa 71:5 Nebo ty jsi má nadìje, Pane; Hospodine, v tebe doufám od své mladosti.
Psa 71:6 Na tebe jsem zpolehl hned od života, z bøicha matky mé ty jsi mne vyvedl, v tobì jest chvála má vždycky.
Psa 71:7 Jako zázrak byl jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání.
Psa 71:8 Ó a jsou naplnìna ústa má chválením tebe, pøes celý den slavením tebe.
Psa 71:9 Nezamítejž mne v vìku starosti; když zhyne síla má, neopouštìjž mne.
Psa 71:10 Nebo mluvili nepøátelé moji proti mnì, a ti, jenž støehou duše mé, radili se spolu,
Psa 71:11 Pravíce: Bùh jej opustil, hoòte a popadnìte jej, nebo kdo by ho vytrhl, není žádného.
Psa 71:12 Bože, nevzdalujž se ode mne, Bože mùj, pøispìjž mi na pomoc.
Psa 71:13 Nech jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; pøikryti buïte lehkostí a hanbou, kteøíž hledají pádu mého.
Psa 71:14 Já pak ustavièní èekati, a vždy víc a víc tì chváliti budu.
Psa 71:15 Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne spasení tvé, aèkoli mu poètu nevím.
Psa 71:16 Pøistoupì k všelijaké moci Panovníka Hospodina, pøipomínati budu tvou vlastní spravedlnost.
Psa 71:17 Bože, uèinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných èinech tvých.
Psa 71:18 Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštìj mne, až v známost uvedu rámì tvé tomuto vìku, a všechnìm potomkùm sílu tvou.
Psa 71:19 Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté vìci veliké. Bože, kdo jest podobný tobì?
Psa 71:20 Kterýž aè jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z propastí zemì zase mne vyzdvihneš.
Psa 71:21 Rozmnožíš dùstojnost mou, a zase utìšíš mne.
Psa 71:22 I já také budu tì slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože mùj; žalmy tobì zpívati budu na harfì, ó svatý Izraelský.
Psa 71:23 Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobì, i duše má, kterouž jsi vykoupil.
Psa 71:24 Nadto i jazyk mùj každý den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo se zastydìti a zahanbiti musili ti, jenž mého pádu hledali.
Psa 72:1 Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost svou synu královu,

Psa 72:2 Aby soudil lid tvùj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti.
Psa 72:3 Hory pøinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti.
Psa 72:4 Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzného, násilníka pak potøe.
Psa 72:5 Báti se budou tebe, dokudž slunce a mìsíc trvati bude, od národu až do pronárodu.
Psa 72:6 Jako když sstupuje déš na pøiseèenou trávu, a jako tiší déšové skrápìjící zemi:
Psa 72:7 Tak zkvete ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud mìsíce stává.
Psa 72:8 Panovati bude od moøe až k moøi, a od øeky až do konèin zemì.
Psa 72:9 Pøed ním sklánìti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a nepøátelé jeho prach lízati budou.
Psa 72:10 Králové pøi moøi a z ostrovù pocty mu pøinesou, králové Šebejští a Sabejští dary obìtovati budou.
Psa 72:11 Nadto klanìti se jemu budou všickni králové, všickni národové jemu sloužiti budou.
Psa 72:12 Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, kterýž nemá spomocníka.
Psa 72:13 Smiluje se nad bídným a potøebným, a duše nuzných spasí.
Psa 72:14 Od lsti a násilí vysvobodí duši jejich; nebo jest drahá krev jejich pøed oèima jeho.
Psa 72:15 Bude dlouhovìký, a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavnì za nìj se modliti, na každý den jemu dobroøeèiti budou.
Psa 72:16 Když se vrže hrst obilí do zemì na vrchu hor, klátiti se budou jako Libán klasové jeho, a kvésti budou mìšané jako byliny zemì.
Psa 72:17 Jméno jeho bude na vìky; dokudž slunce trvá, dìditi bude jméno jeho. A požehnání sobì dávajíce v nìm všickni národové, budou ho blahoslaviti.
Psa 72:18 Požehnaný Hospodin Bùh, Bùh Izraelský, kterýž sám èiní divné vìci,
Psa 72:19 A požehnané jméno slávy jeho na vìky. Budiž také naplnìna slávou jeho všecka zemì, Amen i Amen.
Psa 72:20 Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.
Psa 73:1 Žalm Azafovi. Jistì že jest Bùh dobrý Izraelovi, tìm, kteøíž jsou èistého srdce.
Psa 73:2 Ale nohy mé témìø se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové moji,
Psa 73:3 Když jsem horlil proti bláznivým, vida štìstí nešlechetných.
Psa 73:4 Nebo nebývají vázáni až k smrti, ale zùstává v cele síla jejich.
Psa 73:5 V práci lidské nejsou, a s lidmi trestáni nebývají.
Psa 73:6 Protož otoèeni jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem ozdobným pøiodíni.
Psa 73:7 Vysedlo tukem oko jejich; majíce hojnost nad pomyšlení srdce,
Psa 73:8 Rozpustilí jsou, a mluví zlostnì, o nátisku velmi pyšnì mluví.
Psa 73:9 Stavìjí proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí.
Psa 73:10 A protož na to pøichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá,
Psa 73:11 Že øíkají: Jak má o tom vìdìti Bùh silný? Aneb zdaž jest to známé Nejvyššímu?
Psa 73:12 Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v svìtì, a dosahují zboží.
Psa 73:13 Nadarmo tedy v èistotì chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám.
Psa 73:14 Ponìvadž každý den trestán bývám, a kázeò pøichází na mne každého jitra.
Psa 73:15 Øeknu-li: Vypravovati budu vìci takové, hle, rodina synù tvých dí, že jsem jim køiv.
Psa 73:16 Chtìl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidìlo mi se pracno.
Psa 73:17 Až jsem všel do svatyní Boha silného, tu jsem srozumìl poslední vìci jejich.
Psa 73:18 Jistì že jsi je na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny.
Psa 73:19 Aj, jak pøicházejí na spuštìní jako v okamžení! Mizejí a hynou hrùzami,
Psa 73:20 Jako snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten jejich za nic položíš.
Psa 73:21 Když zhoøklo srdce mé, a ledví má bodena byla,
Psa 73:22 Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádko byl jsem pøed tebou.
Psa 73:23 A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici.
Psa 73:24 Podlé rady své veï mne, a potom v slávu pøijmeš mne.
Psa 73:25 Kohož bych mìl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi.
Psa 73:26 Aè tìlo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl mùj Bùh jest na vìky.
Psa 73:27 Nebo aj, ti, kteøíž se vzdalují tebe, zahynou; vytínáš ty, kteøíž cizoloží odcházením od tebe.
Psa 73:28 Ale mnì nejlépe jest pøídržeti se Boha; proèež skládám v Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval všecky skutky jeho.
Psa 74:1 Vyuèující, Azafùv. Proè, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proè roznícena jest prchlivost tvá proti stádci pastvy tvé?
Psa 74:2 Rozpomeò se na shromáždìní své, jehož jsi od starodávna dobyl a vykoupil, na proutek dìdictví svého, na Sion horu tuto, na níž pøebýváš.
Psa 74:3 Pøispìjž k hrozným pustinám. Jak všecko pohubil nepøítel v svatyni!
Psa 74:4 Øvali nepøátelé tvoji u prostøed shromáždìní tvých, a na znamení toho zanechali množství korouhví svých.
Psa 74:5 Za hrdinu jmín byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu døíví jeho.

Psa 74:6 A nyní již øezby jeho napoøád sekerami a palicemi otloukají.
Psa 74:7 Uvrhli oheò do svatynì tvé, na zem zøítivše, poškvrnili pøíbytku jména tvého.
Psa 74:8 Øekli v srdci svém: Vyhubme je napoøád. Takž vypálili všecky stánky Boha silného v zemi.
Psa 74:9 Znamení svých nevidíme, již není proroka, aniž jest mezi námi, kdo by vìdìl, dokud to stane.
Psa 74:10 I dokudž, ó Bože, útržky èiniti bude odpùrce? A nepøítel ustavièní-liž rouhati se bude jménu tvému?
Psa 74:11 Proè zdržuješ ruku svou, a pravice své z lùna svého nevzneseš?
Psa 74:12 Však jsi ty, Bože, král mùj od starodávna, pùsobíš hojné spasení u prostøed zemì.
Psa 74:13 Ty silou svou rozdìlil jsi moøe, a potøels hlavy drakù u vodách.
Psa 74:14 Ty jsi potøel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti.
Psa 74:15 Ty jsi otevøel vrchovištì a potoky, ty jsi osušil i øeky prudké.
Psa 74:16 Tvùj jest den, tvá jest také i noc, svìtlo i slunce ty jsi uèinil.
Psa 74:17 Ty jsi založil všecky konèiny zemì, léto i zimy ty jsi sformoval.
Psa 74:18 Rozpomeniž se na to, že útržky èinil ten odpùrce Hospodinu, a lid bláznivý jak se jménu tvému rouhal.
Psa 74:19 Nevydávejž té zbìøi duše hrdlièky své,na stádce chudých svých nezapomínej se na vìky.
Psa 74:20 Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmavìjší koutové zemì peleší ukrutnosti.
Psa 74:21 Nechaž bídní neodcházejí s hanbou, chudý a nuzný a chválí jméno tvé.
Psa 74:22 Povstaniž, ó Bože, a veï pøi svou, rozpomeò se na pohanìní, kteréž se dìje od nesmyslných na každý den.
Psa 74:23 Nezapomínej se na vykøikování svých nepøátel, a na hluk proti tobì povstávajících, kterýž se silí ustavièní.
Psa 75:1 Pøednímu z kantorù, jako: Nezahlazuj, žalm Azafùv, a píseò.
Psa 75:2 Oslavujeme tì, Bože, oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé, vypravují to pøedivní skutkové tvoji.
Psa 75:3 Když pøijde èas uložený, já právì souditi budu.
Psa 75:4 Rozplynula se zemì i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. Sélah.
Psa 75:5 Dím bláznùm: Nebláznìte, a bezbožným: Nevyzdvihujte rohù.
Psa 75:6 Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohù svých, aniž mluvte tvrdošijnì.
Psa 75:7 Nebo ne od východu, ani západu, ani od pouštì pøichází zvýšení;
Psa 75:8 Ale Bùh soudce jednoho ponižuje, a druhého povyšuje.
Psa 75:9 Kalich zajisté jest v rukou Hospodinových, a to vína kalného plný nalitý, z nìhož nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci zemì.
Psa 75:10 Já pak zvìstovati budu skutky Pánì na vìnost, žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu.
Psa 75:11 A všecky rohy bezbožníkù srážím, rohové pak spravedlivého vyvýšeni budou.
Psa 76:1 Pøednímu z kantorù na neginot, žalm Azafùv a píseò.
Psa 76:2 Znám jest Bùh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho.
Psa 76:3 V Sálem jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu.
Psa 76:4 Tam jest polámal ohnivé šípy luèiš, pavézu a meè, i válku. Sélah.
Psa 76:5 Slavný jsi uèinìn a dùstojný horami loupeže.
Psa 76:6 V loupež dáni jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž nalezly zmužilé hrdiny síly v rukou svých.
Psa 76:7 Od žehrání tvého, ó Bože Jákobùv, i vùz i kùò tvrdì zesnuli.
Psa 76:8 Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by pøed tebou ostál v rozhnìvání tvém?
Psa 76:9 Když s nebe dáváš slyšeti výpovìd svou, zemì se bojí a tichne,
Psa 76:10 Když povstává k soudu Bùh, aby zachoval všecky pokorné na zemi. Sélah.
Psa 76:11 Zajisté i hnìv èlovìka chváliti tì musí, a ostatek zùøivosti skrotíš.
Psa 76:12 Sliby èiòte a plòte Hospodinu Bohu vašemu; kteøížkoli jste vùkol nìho, pøinášejte dary Pøehroznému.
Psa 76:13 On odjímá ducha knížatùm, a k hrùze jest králùm zemským.
Psa 77:1 Pøednímu kantoru z potomkù Jedutunových, s Azafem, žalm.
Psa 77:2 Hlas mùj k Bohu, když volám, hlas mùj k Bohu, aby ucha naklonil ke mnì.
Psa 77:3 V den ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez pøestání, a nedala se potìšiti duše má.
Psa 77:4 Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, pøemyšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch mùj. Sélah.
Psa 77:5 Zdržoval jsi oèi mé, aby bdìly; potøín jsem byl, aniž jsem mluviti mohl.
Psa 77:6 I pøicházeli mi na pamìt dnové pøedešlí, a léta dávní.
Psa 77:7 Rozpomínal jsem se v noci na zpìvy své, v srdci svém pøemyšloval jsem, a zpytoval to duch mùj, pravì:
Psa 77:8 Zdali na vìky zažene Bùh? Nikdy-liž již více lásky neukáže?
Psa 77:9 Zdali do konce pøestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení?
Psa 77:10 Zdali se zapomnìl smilovávati Bùh silný? Zdaž zadržel v hnìvì milosrdenství svá? Sélah.

Psa 77:11 I øekl jsem: To jest má smrt. Ale uèiní promìnu pravice Nejvyššího.
Psa 77:12 Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a pøipomínati sobì divné èiny tvé, od starodávna.
Psa 77:13 A pøemyšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluviti.
Psa 77:14 Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bùh?
Psa 77:15 Ty jsi ten Bùh silný, jenž èiníš divné vìci; uvedl jsi v známost mezi národy sílu svou.
Psa 77:16 Vysvobodil jsi ramenem lid svùj, syny Jákobovy a Jozefovy. Sélah.
Psa 77:17 Vidìly jsou tì vody, Bože, vidìly tì vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny.
Psa 77:18 Vydali povodnì oblakové, vydala hømot nebesa, ano i kameníèko tvé skákalo.
Psa 77:19 Vznìlo høímání tvé po obloze, blýskání osvìcovalo okršlek zemský, pohybovala se a tøásla zemì.
Psa 77:20 Skrze moøe byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlepìjí tvých nebylo znáti.
Psa 77:21 Vedl jsi jako stádo lid svùj skrze Mojžíše a Arona.
Psa 78:1 Vyuèující, Azafovi. Pozoruj, lide mùj, zákona mého, nakloòte uší svých k slovùm úst mých.
Psa 78:2 Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu pøípovídky starobylé.
Psa 78:3 Co jsme slýchali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali,
Psa 78:4 Nezatajíme toho pøed syny jejich, kteøíž budoucím potomkùm svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž èinil.
Psa 78:5 Nebo jest vyzdvihl svìdectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což pøikázal otcùm našim, aby v známost uvodili synùm svým,
Psa 78:6 Aby to poznal vìk potomní, synové, kteøíž se zroditi mìli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým,
Psa 78:7 Aby pokládali v Bohu nadìji svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostøíhali pøikázaní jeho,
Psa 78:8 Aby nebývali jako otcové jejich, pokolení zpurné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl vìrný Bohu silnému duch jeho.
Psa 78:9 Jako synové Efraim zbrojní, aè umìle z luèištì støíleli, však v èas boje zpìt se obrátili,
Psa 78:10 Nebo neostøíhali smlouvy Boží, a v zákonì jeho zpìèovali se choditi.
Psa 78:11 Zapomenuli se na èiny jeho, a na divné skutky jeho, kteréž jim ukázal.
Psa 78:12 Pøed otci jejich èinil divy v zemi Egyptské, na poli Soan.
Psa 78:13 Rozdìlil moøe, a pøevedl je; uèinil, aby stály vody jako hromada.
Psa 78:14 Vedl je ve dne v oblace, a každé noci v jasném ohni.
Psa 78:15 Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých.
Psa 78:16 Vyvedl potoky z skály, a uèinil, aby vody tekly jako øeky.
Psa 78:17 A však vždy pøièínìli høíchù proti nìmu, a popouzeli Nejvyššího na poušti.
Psa 78:18 A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podlé líbosti své.
Psa 78:19 A mluvili proti Bohu, økouce: Zdaliž bude moci Bùh silný pøipraviti stùl na této poušti?
Psa 78:20 Aj, udeøil jest v skálu, a tekly vody, a øeky se rozvodnily. Zdali také bude moci dáti chleba? Zdali nastrojí masa lidu svému?
Psa 78:21 A protož uslyšav Hospodin, rozhnìval se, a oheò zažžen jest proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele,
Psa 78:22 Proto že se nedovìøili Bohu, a nemìli nadìje v spasení jeho,
Psa 78:23 Aèkoli rozkázal oblakùm shùry, a prùduchy nebeské otevøel,
Psa 78:24 A dštil na nì mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával jim.
Psa 78:25 Chléb mocných jedl èlovìk, seslal jim pokrmù do sytosti.
Psa 78:26 Obrátil vítr východní u povìtøí, a pøivedl mocí svou vítr polední.
Psa 78:27 I dštil na nì masem jako prachem, a ptactvem pernatým jako pískem moøským.
Psa 78:28 Spustil je do prostøed vojska jejich, a všudy vùkol stanù jejich.
Psa 78:29 I jedli, a nasyceni jsou hojnì, a dal jim to, èehož žádali.
Psa 78:30 Ještì nevyplnili žádosti své, ještì pokrm byl v ústech jejich,
Psa 78:31 A v tom prchlivost Boží pøipadla na nì, a zbil tuèné jejich, a pøední Izraelské porazil.
Psa 78:32 S tím se vším vždy ještì høešili, a nevìøili pøedivným skutkùm jeho.
Psa 78:33 A protož dopustil na nì, že marnì skonali dny své, a léta svá s chvátáním.
Psa 78:34 Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned na úsvitì se navraceli,
Psa 78:35 Rozpomínajíce se na to, že Bùh byl skála jejich, a Bùh silný nejvyšší vykupitel jejich:
Psa 78:36 (Aèkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a jazykem svým lhali jemu.
Psa 78:37 A srdce jejich nebylo upøímé pøed ním, aniž se vìrnì mìli v smlouvì jeho),
Psa 78:38 On jsa milosrdný, odpouštìl nepravosti jejich, a nezahladil jich; èastokrát odvracel hnìv svùj, a nevzbuzoval vší zùøivosti své.
Psa 78:39 Nebo pamatoval, že jsou tìlo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se zase.
Psa 78:40 Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti pøivodili na pustinách.

Psa 78:41 Týž i týž navracujíce se, pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle vymìøovali.
Psa 78:42 Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v kterémž je vysvobodil z ssoužení,
Psa 78:43 Když èinil v Egyptì znamení svá, a zázraky své na poli Soan,
Psa 78:44 Když obrátil v krev øeky a potoky jejich, tak že jich píti nemohli.
Psa 78:45 Dopustil na nì smìsici žížal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily.
Psa 78:46 A dal chroustùm úrody jejich, a úsilí jejich kobylkám.
Psa 78:47 Stloukl krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem.
Psa 78:48 Vydal krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí øeøavé.
Psa 78:49 Poslal na nì prchlivost hnìvu svého, rozpálení, zùøivost i ssoužení, dopustiv na nì andìly zlé.
Psa 78:50 Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich, ano i na hovada jejich mor dopustil.
Psa 78:51 A pobil všecko prvorozené v Egyptì, prvotiny síly v staních Chamových.
Psa 78:52 Ale lid svùj vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti.
Psa 78:53 Vodil je v bezpeènosti, tak že nestrašili, nepøátely pak jejich pøikrylo moøe,
Psa 78:54 Až je pøivedl ku pomezí svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho.
Psa 78:55 Vyhnav pøed tváøí jejich národy, zpùsobil to, aby jim na provazec dìdictví jejich pøišli, a aby pøebývala v staních jejich pokolení Izraelská.
Psa 78:56 Však vždy pøedce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svìdectví jeho neostøíhali.
Psa 78:57 Ale zpìt odšedše, pøevrácenì èinili, jako i pøedkové jejich; uchýlili se jako mylné luèištì.
Psa 78:58 Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a rytinami svými k horlení pøivedli jej.
Psa 78:59 Slyšel Bùh, a rozhnìval se, a u velikou ošklivost vzal Izraele,
Psa 78:60 Tak že opustiv pøíbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi,
Psa 78:61 Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v ruce nepøítele.
Psa 78:62 Dal pod meè lid svùj, a na dìdictví své se rozhnìval.
Psa 78:63 Mládence jeho sežral oheò, a panny jeho nebyly chváleny.
Psa 78:64 Knìží jejich od meèe padli, a vdovy jejich neplakaly.
Psa 78:65 Potom pak procítil Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po vínì sobì vykøikuje.
Psa 78:66 A ranil nepøátely své po zadu, a u vìèné pohanìní je vydal.
Psa 78:67 Aèkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil,
Psa 78:68 Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval.
Psa 78:69 A vystavìl sobì, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž utvrdil na vìky.
Psa 78:70 A vyvolil Davida služebníka svého, vzav jej od chlévù stáda.
Psa 78:71 Když chodil za ovcemi bøezími, zavedl jej, aby pásl Jákoba, lid jeho, a Izraele, dìdictví jeho.
Psa 78:72 Kterýž pásl je v upøímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.
Psa 79:1 Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dìdictví tvého, poškvrnili chrámu svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v hromady.
Psa 79:2 Dali tìla mrtvá služebníkù tvých za pokrm ptákùm nebeským, tìla svatých tvých šelmám zemským.
Psa 79:3 Vylili krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával.
Psa 79:4 Vydáni jsme v pohanìní sousedùm našim, v posmìch a žert tìm, kteøíž jsou vùkol nás.
Psa 79:5 Až dokud, ó Hospodine? Na vìky-liž se hnìvati budeš, a hoøeti bude jako oheò horlení tvé?
Psa 79:6 Vylí hnìv svùj na národy, kteøíž tì neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají.
Psa 79:7 Nebo jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili.
Psa 79:8 Nezpomínejž nám døevních nepravostí našich, rychle a pøedejdou nás milosrdenství tvá, nebo jsme velmi znuzeni.
Psa 79:9 Pomoz nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás, a buï milostiv høíchùm našim pro jméno své.
Psa 79:10 Proè mají øíkati pohané: Kdež jest Bùh jejich? Budiž znám mezi pohany, pøed oèima našima, skrze pomstu krve služebníkù svých, kteráž jest vylita.
Psa 79:11 Vstupiž pøed oblíèej tvùj lkání vìzòù, a podlé velikosti síly své zanechej ostatkù k smrti oddaných.
Psa 79:12 A odpla sousedùm našim sedmernásobnì do lùna jejich za pohanìní, kteréž jsou tobì èinili, ó Pane.
Psa 79:13 My pak, lid tvùj a ovce pastvy tvé, slaviti tì budeme na vìky; od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu tvou.
Psa 80:1 Pøednímu z kantorù na šošannim, žalm svìdectví, Azafovi.
Psa 80:2 Ó pastýøi Izraelský, pozoruj, kterýž vodíš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvìjž se.
Psa 80:3 Pøed Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbuï moc svou, a pøispìj k spasení našemu.
Psa 80:4 Ó Bože, navra nás, a dejž, a nám svítí oblíèej tvùj, a spaseni budeme.
Psa 80:5 Hospodine Bože zástupù, dokudž se pøísnì stavìti budeš k modlitbám lidu svého?
Psa 80:6 Nakrmil jsi je chlebem pláèe, a dals jim vypiti slz míru velikou.

Psa 80:7 Postavils nás k sváru sousedùm našim, a nepøátelé naši aby sobì posmìch z nás èinili.
Psa 80:8 Ó Bože zástupù, navra nás, a dej, a nám svítí oblíèej tvùj, a spaseni budeme.
Psa 80:9 Ty jsi kmen vinný z Egypta pøenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej.
Psa 80:10 Uprázdnil jsi mu, a uèinils, aby se vkoøenil, i zemi naplnil.
Psa 80:11 Pøikryty jsou hory stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové.
Psa 80:12 Vypustil ratolesti své až k moøi, a až do øeky rozvody své.
Psa 80:13 I proèež jsi rozboøil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel, trhati z ní mohl?
Psa 80:14 Vepø divoký zryl ji, a zvìø polní spásla ji.
Psa 80:15 Ó Bože zástupù, obra se již, popatø s nebe, viz a navštìv kmen vinný tento,
Psa 80:16 Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobì.
Psa 80:17 Popálena jest ohnìm a poroubána, od žehrání oblíèeje tvého hyne.
Psa 80:18 Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem èlovìka, kteréhož jsi zmocnil sobì,
Psa 80:19 A neodstoupíme od tebe; zachovej nás pøi životu, a jméno tvé vzýváme.
Psa 80:20 Hospodine Bože zástupù, navratiž nás zase, a dej, a nám svítí oblíèej tvùj, a spaseni budeme.
Psa 81:1 Pøednímu z kantorù na gittit, Azafovi.
Psa 81:2 Plésejte Bohu, síle naší, prokøikujte Bohu Jákobovu.
Psa 81:3 Vezmìte žaltáø, pøidejte buben, harfu libou a loutnu.
Psa 81:4 Trubte trubou na novmìsíce, v uložený èas, v den slavnosti naší.
Psa 81:5 Nebo to jest ustavení v Izraeli, øád Boha Jákobova.
Psa 81:6 Na svìdectví v Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme jazyk neznámý slýchati musili.
Psa 81:7 Osvobodil jsem, dí Bùh, od bøemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštìny byly.
Psa 81:8 V ssoužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem tì, vyslyšel jsem tì z skrýše hromu, zkušoval jsem tì pøi vodách sváru. Sélah.
Psa 81:9 Øekl jsem: Slyš, lide mùj, a osvìdèím se tobì, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati,
Psa 81:10 A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klaniti bohu cizímu.
Psa 81:11 Já jsem Hospodin Bùh tvùj, kterýž jsem tì vyvedl z zemì Egyptské, otevøi jen ústa svá, a naplním je.
Psa 81:12 Ale neuposlechl lid mùj hlasu mého, a Izrael nepøestal na mnì,
Psa 81:13 A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých.
Psa 81:14 Ó by mne byl lid mùj poslouchal, a Izrael po cestách mých chodil,
Psa 81:15 Tudíž bych já byl nepøátely jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou.
Psa 81:16 A ti, kteøíž v nenávisti mají Hospodina, úlisnì by se jim poddávati musili, i byl by èas jejich až na vìky.
Psa 81:17 A krmil bych je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.
Psa 82:1 Žalm Azafùv. Bùh stojí v shromáždìní Božím, u prostøed bohù soud èinì, a dí:
Psa 82:2 Dokudž souditi budete nespravedlivì, a osoby nešlechetných pøijímati? Sélah.
Psa 82:3 Zastávejte bídného a sirotka, utištìného a chudého spravedliva vyhlašujte.
Psa 82:4 Vytrhnìte bídného a nuzného, z ruky nešlechetných vytrhnìte ho.
Psa 82:5 Ale nevìdí nic, nerozumìjí nic; ve tmách ustavnì chodí, až se proto všickni základové zemì pohybují.
Psa 82:6 Øekl jsem já byl: Bohové jste, a synové Nejvyššího vy všickni;
Psa 82:7 A však jako i jiní lidé zemøete, a jako jeden z knížat padnete.
Psa 82:8 Povstaniž, ó Bože, suï zemi; nebo ty dìdiènì vládneš všemi národy.
Psa 83:1 Píseò a žalm Azafùv.
Psa 83:2 Bože, neodmlèujž se, neèiò se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný.
Psa 83:3 Nebo aj, nepøátelé tvoji se bouøí, a ti, kteøíž tì v nenávisti mají, pozdvihují hlavy.
Psa 83:4 Chytøe tajné rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti tìm, kteréž ty skrýváš,
Psa 83:5 Øíkajíce: Poïte, a vyhlaïme je, a nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo více jména Izraelova.
Psa 83:6 Jednomyslnì se na tom spolu snesli, i smlouvou se proti tobì zavázali,
Psa 83:7 Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští,
Psa 83:8 Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s obyvateli Tyrskými.
Psa 83:9 Ano i Assyrští spojili se s nimi, jsouce na ruku synùm Lotovým. Sélah.
Psa 83:10 Uèiniž jim jako Madianským, jako Zizarovi, a jako Jabínovi pøi potoku Císon,
Psa 83:11 Kteøíž jsou do konce vyhlazeni v Endor, a uèinìni hnùj zemì.
Psa 83:12 Nalož s nimi a s vùdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich.
Psa 83:13 Nebo jsou øekli: Uvažme se dìdiènì v pøíbytky Boží.
Psa 83:14 Mùj Bože, uèiò to, a jsou jako chumelice, a jako stéblo pøed vìtrem.
Psa 83:15 Jakož oheò spaluje les, a jako plamen zapaluje hory,

Psa 83:16 Tak ty je vichøicí svou stihej, a bouøí svou ohrom je.
Psa 83:17 Naplò tváøe jejich zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine.
Psa 83:18 Necha se hanbí a dìsí na vìèné èasy, a a potupu nesou a zahynou.
Psa 83:19 A tak a poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vší zemí.
Psa 84:1 Pøednímu z kantorù na gittit, synù Chóre, žalm.
Psa 84:2 Jak jsou milí pøíbytkové tvoji, Hospodine zástupù!
Psa 84:3 Žádostiva jest a velice touží duše má po síòcích Hospodinových; srdce mé, i tìlo mé pléše k Bohu živému.
Psa 84:4 Ano i ten vrabec nalezl sobì místo a vlaštovice hnízdo, v nìmž by schránila mladé své, pøi oltáøích tvých, Hospodine zástupù, králi mùj a Bože mùj.
Psa 84:5 Blahoslavení, kteøíž pøebývají v domì tvém, ti tebe na vìky chváliti budou. Sélah.
Psa 84:6 Blahoslavený èlovìk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky krokù jejich,
Psa 84:7 Ti, kteøíž jdouce pøes údolí moruší, za studnici jej sobì pokládají, na nìž i déš požehnání pøichází.
Psa 84:8 Berou se houf za houfem, a ukazují se pøed Bohem na Sionu.
Psa 84:9 Hospodine Bože zástupù, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobùv. Sélah.
Psa 84:10 Pavézo naše, popatø, ó Bože, a viz tváø pomazaného svého.
Psa 84:11 Nebo lepší jest den v síòcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobì radìji u prahu sedìti v domì Boha svého, nežli pøebývati v stáncích bezbožníkù.
Psa 84:12 Nebo Hospodin Bùh jest slunce a pavéza; tu milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepøe èeho dobrého chodícím v upøímnosti.
Psa 84:13 Hospodine zástupù, blahoslavený èlovìk, kterýž nadìji skládá v tobì.
Psa 85:1 Pøednímu z kantorù, synù Chóre, žalm.
Psa 85:2 Laskavìs se, Hospodine, nìkdy ukazoval k zemi své, pøivedls zase z vìzení Jákoba.
Psa 85:3 Odpustil jsi nepravost lidu svého, pøikryls všeliký høích jejich. Sélah.
Psa 85:4 Zdržels všecken hnìv svùj, odvrátils od zùøivosti prchlivost svou.
Psa 85:5 Navratiž se zase k nám, ó Bože spasení našeho, a uèiò pøítrž hnìvu svému proti nám.
Psa 85:6 Zdaliž na vìky hnìvati se budeš na nás? A protáhneš zùøivost svou od národu do pronárodu?
Psa 85:7 Zdaliž ty obrátì se, neobživíš nás, tak aby se lid tvùj veselil v tobì?
Psa 85:8 Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své dej nám.
Psa 85:9 Ale poslechnu, co øíká Bùh ten silný, Hospodin. Jistì že mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství.
Psa 85:10 Zajisté že jest blízké tìm, kteøíž se ho bojí, spasení jeho, a pøebývati bude sláva v zemi naší.
Psa 85:11 Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobì políbení.
Psa 85:12 Víra z zemì puèiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati.
Psa 85:13 Dá také Hospodin i èasné dobré, tak že zemì naše vydá úrody své.
Psa 85:14 Zpùsobí to, aby spravedlnost pøed ním šla, když obrátí k cestì nohy své.
Psa 86:1 Modlitba Davidova. Nakloò, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, nebo jsem chudý a nuzný.
Psa 86:2 Ostøíhejž duše mé, nebo jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka svého, ty Bože mùj, v tobì nadìji majícího.
Psa 86:3 Smiluj se nade mnou, Hospodine, k tobì zajisté každého dne volám.
Psa 86:4 Potìš duše služebníka svého, nebo k tobì, ó Pane, duše své pozdvihuji.
Psa 86:5 Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v milosrdenství ke všechnìm, kteøíž tì vzývají.
Psa 86:6 Slyš, Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých.
Psa 86:7 V den ssoužení svého vzývám tì, nebo mne vyslýcháš.
Psa 86:8 Není žádného tobì podobného mezi bohy, ó Pane, a není takových skutkù, jako jsou tvoji.
Psa 86:9 Všickni národové, kteréž jsi uèinil, pøicházejíce, sklánìti se budou pøed tebou, Pane, a ctíti jméno tvé.
Psa 86:10 Nebo jsi ty veliký, a èiníš divné vìci, ty jsi Bùh sám.
Psa 86:11 Vyuè mne, Hospodine, cestì své, abych chodil v pravdì tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.
Psa 86:12 I budu tì oslavovati, Pane Bože mùj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na vìky,
Psa 86:13 Ponìvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nejhlubší.
Psa 86:14 Ó Bože, povstali jsou pyšní proti mnì, a rota násilníkù hledají bezživotí mého, ti, kteøíž tì sobì nepøedstavují.
Psa 86:15 Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný,
Psa 86:16 Vzhlédniž na mne, a smiluj se nade mnou, obdaø silou svou služebníka svého, a zachovávej syna dìvky své.
Psa 86:17 Prokaž ke mnì znamení dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteøíž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, spomohl, a mne potìšil.
Psa 87:1 Synùm Chóre, žalm a píseò. Základ svùj na horách svatých.
Psa 87:2 Miluje Hospodin, totiž brány Sionské, nade všecky pøíbytky Jákobovy.

Psa 87:3 Pøeslavné jsou to vìci, kteréž se o tobì hlásají, ó mìsto Boží. Sélah.
Psa 87:4 Pøipomínati budu Egypt a Babylon pøed svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouøeníny, že se tu každý z nich narodil.
Psa 87:5 An i o Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z nìho, sám pak Nejvyšší utvrdí jej.
Psa 87:6 Seète Hospodin pøi popisu národy, a dí, že tento se tu narodil. Sélah.
Psa 87:7 Tou pøíèinou zpívají s plésáním o tobì všecky moci života mého.
Psa 88:1 Píseò a žalm synù Chóre, pøednímu zpìváku na machalat k zpívání, vyuèující, složený od Hémana Ezrachitského.
Psa 88:2 Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v noci k tobì volám.
Psa 88:3 Vstupiž pøed oblíèej tvùj modlitba má, nakloò ucha svého k volání mému.
Psa 88:4 Nebo jest naplnìna trápeními duše má, a život mùj až k hrobu se pøiblížil.
Psa 88:5 Poèten jsem mezi ty, kteøíž se dostávají do jámy; pøipodobnìn jsem èlovìku beze vší síly.
Psa 88:6 Mezi mrtvé jsem odložen, jako zmordovaní ležící v hrobì, na nìž nezpomínáš více, kteøíž od ruky tvé vyhlazeni jsou.
Psa 88:7 Spustils mne do jámy nejzpodnìjší, do nejtemnìjšího a nejhlubšího místa.
Psa 88:8 Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým pøikvaèil jsi mne. Sélah.
Psa 88:9 Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne velice zošklivil, a tak jsem sevøín, že mi nelze nijakž vyjíti.
Psa 88:10 Zrak mùj hyne trápením; na každý den vzývám tì, Hospodine, ruce své pøed tebou rozprostíraje.
Psa 88:11 Zdali pøed mrtvými uèiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví, aby tì oslavovali?Sélah.
Psa 88:12 I zdali bude ohlašováno v hrobì milosrdenství tvé, a pravda tvá v zahynutí?
Psa 88:13 Zdaliž v známost pøichází ve tmách div tvùj, a spravedlnost tvá v zemi zapomenutí?
Psa 88:14 Já pak, Hospodine, k tobì volám, a každého jitra pøedchází tì modlitba má.
Psa 88:15 Proèež, ó Hospodine, zamítáš mne, a tváø svou skrýváš pøede mnou?
Psa 88:16 Ztrápený jsem, jako hned maje umøíti od násilí; snáším hrùzy tvé, a dìsím se.
Psa 88:17 Hnìv tvùj pøísný na mne se oboøil, a hrùzy tvé krutì sevøely mne.
Psa 88:18 Obklièují mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadnì.
Psa 88:19 Vzdálil jsi ode mne pøítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmì.
Psa 89:1 Vyuèující, složený od Etana Ezrachitského.
Psa 89:2 O milosrdenstvích Hospodinových na vìky zpívati budu, od národu do pronárodu zvìstovati budu pravdu tvou ústy svými.
Psa 89:3 Nebo jsem øekl: Na vìky milosrdenství vzdìlávati se bude, na nebi utvrdíš pravdu svou, o nížs øekl:
Psa 89:4 Uèinil jsem smlouvu s vyvoleným svým, pøisáhl jsem Davidovi služebníku svému,
Psa 89:5 Že až na vìky utvrdím símì tvé, a vzdìlám od národu do národu trùn tvùj. Sélah.
Psa 89:6 Protož oslavují nebesa div tvùj, Hospodine, i pravdu tvou v shromáždìní svatých.
Psa 89:7 Nebo kdo na nebi pøirovnán býti mùže Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu mezi syny silných?
Psa 89:8 Bùh i v shromáždìní svatých strašlivý jest náramnì, a hrozný nade všecky vùkol nìho.
Psa 89:9 Hospodine Bože zástupù, kdo jest jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobì pøístojí všudy vùkol.
Psa 89:10 Ty panuješ nad dutím moøe; když se zdvihají vlny jeho, ty je skrocuješ.
Psa 89:11 Ty jsi jako ranìného potøel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi nepøátely své.
Psa 89:12 Tvá jsou nebesa, tvá také i zemì, okršlek i plnost jeho ty jsi založil.
Psa 89:13 Pùlnoèní i polední strana, kteréž jsi ty stvoøil, i Tábor a Hermon o tvém jménu zpívají.
Psa 89:14 Tvé rámì jest pøemocné, silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá.
Psa 89:15 Spravedlnost a soud jsou základem trùnu tvého, milosrdenství a pravda pøedcházejí tváø tvou.
Psa 89:16 Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvùj; ti, Hospodine, v svìtle oblíèeje tvého choditi budou.
Psa 89:17 Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se.
Psa 89:18 Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení pøijde roh náš.
Psa 89:19 Nebo štít náš jest Hospodinùv, a svatého Izraelského král náš.
Psa 89:20 Tehdy mluvì u vidìní k svatému svému, øekl jsi: Složil jsem pomoc v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu.
Psa 89:21 Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem ho.
Psa 89:22 A protož bude s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho budu.
Psa 89:23 Nebude ho moci nuziti nepøítel, ani èlovìk nešlechetný trápiti.
Psa 89:24 Nebo potru pøed tváøí jeho protivníky jeho, a ty, kteøíž ho nenávidí, porazím.
Psa 89:25 Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho.
Psa 89:26 A vložím na moøe ruku jeho, a na øeky pravici jeho.
Psa 89:27 On volaje ke mnì, dí: Ty jsi otec mùj, Bùh silný mùj a skála spasení mého.
Psa 89:28 Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králù zemských.
Psa 89:29 Na vìky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva s ním stálá bude.

Psa 89:30 Uèiním i to, aby na vìky trvalo símì jeho, a trùn jeho jako dnové nebes.
Psa 89:31 Jestliže by pak synové jeho opustili zákon mùj, a v soudech mých nechodili,
Psa 89:32 Jestliže by ustanovení mých poškvrnili, a pøikázaní mých neostøíhali:
Psa 89:33 Tedy navštívím metlou pøestoupení jejich, a trestáním nepravost jejich,
Psa 89:34 Ale milosrdenství svého neodejmu od nìho, aniž klamati budu proti pravdì své.
Psa 89:35 Nepoškvrním smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých, nezmìním.
Psa 89:36 Jednou jsem pøisáhl skrze svatost svou, nesklamám Davidovi,
Psa 89:37 Že símì jeho na vìky bude, a trùn jeho jako slunce pøede mnou,
Psa 89:38 Jako mìsíc utvrzeno bude na vìky, a jako svìdkové na obloze hodnovìrní.
Psa 89:39 Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhnìvals se na pomazaného svého.
Psa 89:40 Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhls korunu jeho na zem.
Psa 89:41 Roztrhal jsi všecky ohrady jeho, a bašty jeho jsi rozválel.
Psa 89:42 Derou jej všickni, kteøíž tudy jdou; jest ku posmìchu i sousedùm svým.
Psa 89:43 Vyvýšil jsi pravici protivníkù jeho, obveselils všecky nepøátely jeho.
Psa 89:44 Ztupils i ostøí meèe jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji.
Psa 89:45 Uèinils pøítrž okrase jeho, a trùn jeho svrhl jsi na zem.
Psa 89:46 Ukrátil jsi dnù mladosti jeho, a hanbous jej pøiodíl. Sélah.
Psa 89:47 Až dokud, Hospodine? Na vìky-liž se skrývati budeš? Tak-liž hoøeti bude jako oheò prchlivost tvá?
Psa 89:48 Rozpomeniž se na mne, jak kratièký jest vìk mùj. Zdaliž jsi pak nadarmo stvoøil všecky syny lidské?
Psa 89:49 Kdo z lidí mùže tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život svùj z hrobu? Sélah.
Psa 89:50 Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Pøísahu jsi uèinil Davidovi, v pravdì své.
Psa 89:51 Pamatuj, Pane, na útržky èinìné služebníkùm tvým, a jak jsem já nosil v lùnì svém potupu ode všech nejmocnìjších národù,
Psa 89:52 Jak jsou utrhali nepøátelé tvoji, Hospodine, jak jsou utrhali šlepìjím pomazaného tvého.
Psa 89:53 Budiž pochválen Hospodin na vìky, Amen i Amen.
Psa 90:1 Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval pøíbytek náš od národu do pronárodu.
Psa 90:2 Prvé, než hory stvoøeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek svìta, ano hned od vìkù a až na vìky, ty jsi Bùh silný.
Psa 90:3 Ty pøivodíš èlovìka na to, aby setøín byl, øíkaje: Navra tež se zase, synové lidští.
Psa 90:4 Nebo by tisíc let pøetrval, jest to pøed oèima tvýma jako den vèerejší, a bdìní noèní.
Psa 90:5 Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v jitøe pomíjející.
Psa 90:6 Toho jitra, kteréhož vykvetne, mìní se, u veèer pak jsuc pod ata, usychá.
Psa 90:7 Ale my hyneme od hnìvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zdìšeni.
Psa 90:8 Nebo jsi položil nepravosti naše pøed sebe, a tajnosti naše na svìtlo oblíèeje svého.
Psa 90:9 Proèež všickni dnové naši v náhle pøebíhají pro tvé rozhnìvání; k skonèení let svých docházíme jako øeè.
Psa 90:10 Všech dnù let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnìjšího pøirození, osmdesát let, a i to, což nejzdárnìjšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tož ihned rychle zaletíme.
Psa 90:11 Ale kdo jest, ješto by znal pøísnost hnìvu tvého, a ostýchal se zùøivosti tvé?
Psa 90:12 Nauèiž nás poèítati dnù našich, abychom uvodili moudrost v srdce.
Psa 90:13 Navra se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mìjž lítost nad služebníky svými.
Psa 90:14 Nasy nás hned v jitøe svým milosrdenstvím, tak abychom prozpìvovati, a veseliti se mohli po všecky dny naše.
Psa 90:15 Obveseliž nás podlé dnù, v nichž jsi nás ssužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého.
Psa 90:16 Budiž zøejmé pøi služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá pøi synech jejich.
Psa 90:17 Budiž nám pøítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrï mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrï.
Psa 91:1 Ten, kdož v skrýši Nejvyššího pøebývá, v stínu Všemohoucího odpoèívati bude.
Psa 91:2 Dím Hospodinu: Útoèištì mé a hrad mùj, Bùh mùj, v nìmž nadìji skládati budu.
Psa 91:3 On zajisté vysvobodí tì z osídla lovce, a od nejjedovatìjšího nakažení morního.
Psa 91:4 Brky svými pøikryje tì, a pod køídly jeho bezpeèen budeš; místo štítu a pavézy budeš míti pravdu jeho.
Psa 91:5 Nebudeš se báti pøístrachu noèního, ani støely létající ve dne.
Psa 91:6 Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotì, ani povìtøí morního, v polední èas hubícího.
Psa 91:7 Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisícù po pravici tvé, ale k tobì se to nepøiblíží.
Psa 91:8 Oèima toliko svýma to spatøíš, a odplatì bezbožných se podíváš.
Psa 91:9 Ponìvadž jsi Hospodina, kterýž útoèištì mé jest, a Nejvyššího za svùj pøíbytek položil,
Psa 91:10 Nepøihodí se tobì nic zlého, aniž se pøiblíží jaká rána k stánku tvému.
Psa 91:11 Nebo andìlùm svým pøikázal o tobì, aby tì ostøíhali na všech cestách tvých.

Psa 91:12 Na rukou ponesou tì, abys neurazil o kámen nohy své.
Psa 91:13 Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíèe i draka.
Psa 91:14 Ponìvadž mne, dí Bùh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvýším; nebo poznal jméno mé.
Psa 91:15 Vzývati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a oslavím jej.
Psa 91:16 Dlouhostí dnù jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.
Psa 92:1 Žalm a píseò, ke dni sobotnímu.
Psa 92:2 Dobré jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší,
Psa 92:3 Zvìstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci,
Psa 92:4 Pøi nástroji o desíti strunách, pøi loutnì, a pøi harfì s písnièkou.
Psa 92:5 Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu.
Psa 92:6 Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá.
Psa 92:7 Èlovìk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu,
Psa 92:8 Že vyrostají bezbožní jako bylina, a kvetou všickni èinitelé nepravosti, aby vyhlazeni byli na vìky.
Psa 92:9 Ty pak, ó Nejvyšší, že na vìky jsi Hospodin.
Psa 92:10 Nebo aj, nepøátelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepøátelé tvoji zahynou; rozptýleni budou všickni èinitelé nepravosti.
Psa 92:11 Mùj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcùv, pokropen budu olejem novým.
Psa 92:12 I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o tìch nešlechetnících, jenž proti mnì povstávají, ušima svýma uslyším.
Psa 92:13 Spravedlivý jako palma kvésti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se.
Psa 92:14 Štípení v domì Hospodinovì v síòcích Boha našeho kvésti budou.
Psa 92:15 Ještì i v šedinách ovoce ponesou, spanilí a zelení budou,
Psa 92:16 Aby to zvìstováno bylo, že pøímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné pøi nìm není.
Psa 93:1 Hospodin kraluje, v dùstojnost se oblékl, oblékl se Hospodin v sílu, a pøepásal se; také okršlek zemì upevnil, aby se nepohnul.
Psa 93:2 Utvrzen jest trùn tvùj pøede všemi èasy, od vìènosti ty jsi.
Psa 93:3 Pozdvihují se øeky, ó Hospodine, pozdvihují øeky zvuku svého, pozdvihují øeky vlnobití svých.
Psa 93:4 Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln moøských mnohem silnìjší jest na výsostech Hospodin.
Psa 93:5 Svìdectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na vìky.
Psa 94:1 Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst, zastkvìj se.
Psa 94:2 Zdvihni se, ó soudce vší zemì, a dej odplatu pyšným.
Psa 94:3 Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati,
Psa 94:4 Žváti a hrdì mluviti, honosíce se, všickni èinitelé nepravosti?
Psa 94:5 Lid tvùj, Hospodine, potírati a dìdictví tvé bìdovati?
Psa 94:6 Vdovy a pøíchozí mordovati, a sirotky hubiti,
Psa 94:7 Øíkajíce: Nehledí na to Hospodin, aniž tomu rozumí Bùh Jákobùv?
Psa 94:8 Rozumìjte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte?
Psa 94:9 Zdali ten, jenž uèinil ucho, neslyší? A kterýž stvoøil oko, zdali nespatøí?
Psa 94:10 Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž uèí lidi umìní?
Psa 94:11 Hospodin zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost.
Psa 94:12 Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvièíš, Hospodine, a z zákona svého jej vyuèuješ.
Psa 94:13 Abys mu zpùsobil pokoj pøed èasy zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku jáma.
Psa 94:14 Nebo neopustí Hospodin lidu svého, a dìdictví svého nezanechá,
Psa 94:15 Ale až k spravedlnosti navrátí se soud, a za ním všickni upøímého srdce.
Psa 94:16 Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostníkùm? Kdo by se byl za mne postavil proti tìm, jenž páší nepravost?
Psa 94:17 Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se byla octla duše má v mlèení.
Psa 94:18 Již jsem byl øekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine, zdrželo mne.
Psa 94:19 Ve množství pøemyšlování mých u vnitønosti mé, tvá potìšování obveselovala duši mou.
Psa 94:20 Zdaliž se k tobì pøitovaryší stolice pøevráceností tìch, jenž vynášejí nátisk mimo spravedlnost,
Psa 94:21 Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují?
Psa 94:22 Ale Hospodin jest mým hradem vysokým, a Bùh mùj skalou útoèištì mého.
Psa 94:23 On obrátí na nì nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je, zahladí je Hospodin Bùh náš.
Psa 95:1 Poïte, zpívejme Hospodinu, prokøikujme skále spasení našeho.
Psa 95:2 Pøedejdìme oblíèej jeho s díkèinìním, žalmy prozpìvujme jemu.
Psa 95:3 Nebo Hospodin jest Bùh veliký, a král veliký nade všecky bohy,
Psa 95:4 V jehož rukou základové zemì, a vrchové hor jeho jsou.
Psa 95:5 Jehož jest i moøe, nebo on je uèinil, i zemì, kterouž ruce jeho sformovaly.
Psa 95:6 Poïte, sklánìjme se, a padnìme pøed ním, klekejme pøed Hospodinem stvoøitelem naším.

Psa 95:7 On jest zajisté Bùh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho,
Psa 95:8 Nezatvrzujte srdce svého, jako pøi popuzení, a v den pokušení na poušti,
Psa 95:9 Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusili jsou mne, a vidìli skutky mé.
Psa 95:10 Za èty¤idceti let mìl jsem nesnáz s národem tím, a øekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých.
Psa 95:11 Jimž jsem pøisáhl v hnìvì svém, že nevejdou v odpoèinutí mé.
Psa 96:1 Zpívejte Hospodinu píseò novou, zpívej Hospodinu všecka zemì.
Psa 96:2 Zpívejte Hospodinu, dobroøeète jménu jeho, zvìstujte den po dni spasení jeho.
Psa 96:3 Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho.
Psa 96:4 Nebo veliký Hospodin, a vší chvály hodný, i hrozný jest nade všecky bohy.
Psa 96:5 Všickni zajisté bohové národù jsou modly, ale Hospodin nebesa uèinil.
Psa 96:6 Sláva a dùstojnost pøed ním, síla i okrasa v svatyni jeho.
Psa 96:7 Vzdejte Hospodinu èeledi národù, vzdejte Hospodinu èest i moc.
Psa 96:8 Vzdejte Hospodinu èest jména jeho, pøineste dary, a vejdìte do síòcí jeho.
Psa 96:9 Sklánìjte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se oblíèeje jeho všecka zemì.
Psa 96:10 Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský upevnìn bude, tak aby se nepohnul, a že souditi bude lidi spravedlivì.
Psa 96:11 Rozveseltež se nebesa, a plésej zemì, zvuè moøe, i což v nìm jest.
Psa 96:12 Plésej pole a vše, což na nìm, tehdáž a prozpìvuje všecko døíví lesní,
Psa 96:13 Pøed tváøí Hospodina; nebo se béøe, béøe se zajisté, aby soudil zemi. Bude souditi okršlek svìta v spravedlnosti, a národy v pravdì své.
Psa 97:1 Hospodin kraluje, plésej zemì, a vesel se ostrovù všecko množství.
Psa 97:2 Oblak a mrákota jest vùkol nìho, spravedlnost a soud základ trùnu jeho.
Psa 97:3 Oheò pøedchází jej, a zapaluje vùkol nepøátely jeho.
Psa 97:4 Zasvìcují se po okršlku svìta blýskání jeho; to viduc zemì, dìsí se.
Psa 97:5 Hory jako vosk rozplývají se pøed oblíèejem Hospodina, pøed oblíèejem Panovníka vší zemì.
Psa 97:6 Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti, a slávu jeho spatøují všickni národové.
Psa 97:7 Zastyïte se všickni, kteøíž sloužíte rytinám, kteøíž se chlubíte modlami; sklánìjte se pøed ním všickni bohové.
Psa 97:8 To uslyše Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z pøíèiny soudù tvých, Hospodine.
Psa 97:9 Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vší zemi, a velice jsi vyvýšený nade všecky bohy.
Psa 97:10 Vy, kteøíž milujete Hospodina, mìjte v nenávisti to, což zlého jest; on ostøíhá duší svatých svých, a z ruky bezbožníkù je vytrhuje.
Psa 97:11 Svìtlo vsáto jest spravedlivým, a radost tìm, kteøíž jsou upøímého srdce.
Psa 97:12 Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a oslavujte památku svatosti jeho.
Psa 98:1 Žalm. Zpívejte Hospodinu píseò novou, nebo jest divné vìci uèinil; spomohla mu pravice jeho, a rámì svatosti jeho.
Psa 98:2 V známost uvedl Hospodin spasení své, pøed oèima národù zjevil spravedlnost svou.
Psa 98:3 Rozpomenul se na milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všecky konèiny zemì vidí spasení Boha našeho.
Psa 98:4 Prokøikuj Hospodinu všecka zemì; zvuk vydejte, prozpìvujte, a žalmy zpívejte.
Psa 98:5 Žalmy zpívejte Hospodinu na citaøe, k citaøe i hlasem pøizpìvujte.
Psa 98:6 Trubami a zvuènými pozouny hlas vydejte pøed králem Hospodinem.
Psa 98:7 Zvuè moøe i to, což v nìm jest, okršlek svìta i ti, kteøíž na nìm bydlí.
Psa 98:8 Øeky rukama plésejte, spolu i hory prozpìvujte,
Psa 98:9 Pøed Hospodinem; nebo se béøe, aby soudil zemi. Bude souditi okršlek svìta v spravedlnosti, a národy v pravosti.
Psa 99:1 Hospodin kraluje, užasnìte se národové; sedí nad cherubíny, pohniž se zemì.
Psa 99:2 Hospodin na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všecky lidi.
Psa 99:3 Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest.
Psa 99:4 Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v Jákobovi ty konáš.
Psa 99:5 Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánìjte se u podnoží noh jeho, svatý jest.
Psa 99:6 Mojžíš a Aron mezi knìžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslýchal.
Psa 99:7 V sloupu oblakovém mluvíval k nim; kteøížto když ostøíhali svìdectví jeho, i ustanovení jim vydal.
Psa 99:8 Hospodine Bože náš, tys je vyslýchal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal pro výstupky jejich.
Psa 99:9 Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánìjte se na hoøe svaté jeho; nebo jest svatý Hospodin Bùh náš.
Psa 100:1 Žalm k díkù èinìní. Prokøikuj Hospodinu všecka zemì.

Psa 100:2 Služte Hospodinu s veselím, pøedstupte pøed oblíèej jeho s prozpìvováním.
Psa 100:3 Vìzte, že Hospodin jest Bùh; on uèinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho.
Psa 100:4 Vcházejte do bran jeho s díkèinìním, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobroøeète jménu jeho.
Psa 100:5 Nebo dobrý jest Hospodin, na vìky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.
Psa 101:1 Žalm Davidùv. O milosrdenství a soudu zpívati budu, tobì, ó Hospodine, žalmy budu zpívati.
Psa 101:2 Opatrnì se míti budu na cestì pøímé, až pøijdeš ke mnì; choditi budu ustavièní v upøímnosti srdce svého i v domì svém.
Psa 101:3 Nepøedstavím sobì pøed oèi vìci nešlechetné; skutek uchylujících se v nenávisti mám, nepøichytí se mne.
Psa 101:4 Srdce pøevrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati.
Psa 101:5 Škodícího jazykem bližnímu svému tajnì, toho vytnu; oèí vysokých a mysli naduté nikoli nebudu moci trpìti.
Psa 101:6 Oèi mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po cestì upøímé, ten mi sloužiti bude.
Psa 101:7 Nebude bydliti v domì mém èinící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne.
Psa 101:8 Každého jitra pléniti budu všecky nešlechetné z zemì, abych tak vyplénil z mìsta Hospodinova všecky, kdož páší nepravost.
Psa 102:1 Modlitba chudého, když sevøín jsa, pøed Hospodinem vylévá žádosti své.
Psa 102:2 Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé pøijdiž k tobì.
Psa 102:3 Neskrývej tváøi své pøede mnou, v den ssoužení mého nakloò ke mnì ucha svého; když k tobì volám, rychle vyslyš mne.
Psa 102:4 Nebo mizejí jako dým dnové moji, a kosti mé jako ohništì vypáleny jsou.
Psa 102:5 Poraženo jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba svého jísti zapomenul.
Psa 102:6 Od hlasu lkání mého pøilnuly kosti mé k kùži mé.
Psa 102:7 Podobný jsem uèinìn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách.
Psa 102:8 Bdím, a jsem jako vrabec osamìlý na støeše.
Psa 102:9 Každý den utrhají mi nepøátelé moji, a posmìvaèi moji proklínají mnou.
Psa 102:10 Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz pøimìšuji,
Psa 102:11 Pro rozhnìvání tvé a zažžený hnìv tvùj; nebo zdvihna mne, hodils mnou.
Psa 102:12 Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem.
Psa 102:13 Ale ty, Hospodine, na vìky zùstáváš, a památka tvá od národu až do pronárodu.
Psa 102:14 Ty povstana, smiluješ se nad Sionem, nebo èas jest uèiniti milost jemu, a èas uložený pøišel.
Psa 102:15 Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slitují se,
Psa 102:16 Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni králové zemì slávy tvé,
Psa 102:17 Když by Hospodin vzdìlal Sion, a ukázal se v slávì své,
Psa 102:18 Když by popatøil k modlitbì poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou jejich.
Psa 102:19 Bude to zapsáno pro budoucí potomky, a lid, kterýž má stvoøen býti, chváliti bude Hospodina,
Psa 102:20 Že shlédl s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatøil,
Psa 102:21 Aby vyslyšel vzdychání vìzòù, a rozvázal ty, kteøíž již k smrti oddání byli,
Psa 102:22 Aby vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémì,
Psa 102:23 Když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu.
Psa 102:24 Ztrápil jest na cestì sílu mou, ukrátil dnù mých,
Psa 102:25 Až jsem øekl: Mùj Bože, nebeø mne u prostøed dnù mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá,
Psa 102:26 I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa.
Psa 102:27 Ona pominou, ty pak zùstáváš; všecky ty vìci jako roucho zvetšejí, jako odìv zmìníš je, a zmìníny budou.
Psa 102:28 Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepøestanou.
Psa 102:29 Synové služebníkù tvých bydliti budou, a símì jejich zmocní se pøed tebou.
Psa 103:1 Davidùv. Dobroøeè duše má Hospodinu, a všecky vnitønosti mé jménu svatému jeho.
Psa 103:2 Dobroøeè duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všecka dobrodiní jeho,
Psa 103:3 Kterýž odpouští tobì všecky nepravosti, kterýž uzdravuje všecky nemoci tvé,
Psa 103:4 Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvùj, kterýž tì korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním,
Psa 103:5 Kterýž nasycuje dobrými vìcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá.
Psa 103:6 Èiní, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechnìm utištìným.
Psa 103:7 Známé uèinil Mojžíšovi cesty své, synùm Izraelským skutky své.
Psa 103:8 Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství.

Psa 103:9 Nebude ustavièní žehrati, ani na vìky hnìvu držeti.
Psa 103:10 Ne podlé høíchù našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám.
Psa 103:11 Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad tìmi, kteøíž se ho bojí.
Psa 103:12 A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás pøestoupení naše.
Psa 103:13 Jakož se slitovává otec nad dítkami,tak se slitovává Hospodin nad tìmi, kteøíž se hobojí.
Psa 103:14 On zajisté zná slepení naše, v pamìti má, že prach jsme.
Psa 103:15 Dnové èlovìka jsou jako tráva, a jako kvìt polní, tak kvete.
Psa 103:16 Jakž vítr na nìj povane, an ho není, aniž ho již více pozná místo jeho.
Psa 103:17 Milosrdenství pak Hospodinovo od vìkù až na vìky nad tìmi, kteøíž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synù,
Psa 103:18 Kteøíž ostøíhají smlouvy jeho, a pamatují na pøikázaní jeho, aby je èinili.
Psa 103:19 Hospodin na nebesích utvrdil trùn svùj, a kralování jeho nade vším panuje.
Psa 103:20 Dobroøeète Hospodinu andìlé jeho, kteøíž jste mocní v síle, a èiníte slovo jeho, poslušní jsouc hlasu slova jeho.
Psa 103:21 Dobroøeète Hospodinu všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteøíž èiníte vùli jeho.
Psa 103:22 Dobroøeète Hospodinu všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobroøeè duše má Hospodinu.
Psa 104:1 Dobroøeè duše má Hospodinu. Hospodine Bože mùj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl.
Psa 104:2 Pøiodìls se svìtlem jako rouchem, roztáhls nebesa jako kortýnu.
Psa 104:3 Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblakù místo vozù, a vznáší se na peøí vìtrovém.
Psa 104:4 Kterýž èiní posly své duchy, služebníky své oheò plápolající.
Psa 104:5 Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na vìky vìkù.
Psa 104:6 Propastí jako rouchem byl jsi ji pøiodìl, i nad horami stály vody.
Psa 104:7 K žehrání tvému rozbìhly se, pøed hømotem hromu tvého pospíšily,
Psa 104:8 (Vystoupily hory, snížilo se údolí), na místo, kteréž jsi jim založil.
Psa 104:9 Meze jsi položil, aby jich nepøestupovaly, ani se navracovaly k pøikrývání zemì.
Psa 104:10 Kterýž vypouštíš potoky pøes údolé, aby tekli mezi horami,
Psa 104:11 A nápoj dávali všechnìm živoèichùm polním. Tu uhašují oslové divocí žízeò svou.
Psa 104:12 Pøi nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostøed ratolestí hlas svùj vydává.
Psa 104:13 Kterýž svlažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem èinù tvých sytila se zemì.
Psa 104:14 Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potøebì èlovìku, abys tak vyvodil chléb z zemì,
Psa 104:15 A víno, jenž obveseluje srdce èlovìka. Èiní, aby se stkvìla tváø od oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský.
Psa 104:16 Nasyceno bývá i døíví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípil.
Psa 104:17 Na nichž se ptáci hnízdí, i èáp pøíbytek svùj má na jedlí.
Psa 104:18 Hory vysoké jsou kamsíkù, skály útoèištì králíkù.
Psa 104:19 Uèinil mìsíc k jistým èasùm, a slunce zná západ svùj.
Psa 104:20 Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají všickni živoèichové lesní:
Psa 104:21 Lvíèata øvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého.
Psa 104:22 Když slunce vychází, zase shromažïují se, a v doupatech svých se ukládají.
Psa 104:23 Èlovìk vychází ku práci své, a k dílu svému až do veèera.
Psa 104:24 Jak mnozí a velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudøe uèinil, plná jest zemì bohatství tvého.
Psa 104:25 V moøi pak velikém a pøeširokém, tam jsou hmyzové nesèíslní, a živoèichové malí i velicí.
Psa 104:26 Tu bárky pøecházejí i velryb, kteréhož jsi stvoøil, aby v nìm hrál.
Psa 104:27 Všecko to na tì oèekává, abys jim dával pokrm èasem svým.
Psa 104:28 Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasyceni bývají dobrými vìcmi.
Psa 104:29 Když skrýváš tváø svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a v prach svùj se navracejí.
Psa 104:30 Vysíláš ducha svého, a zase stvoøeni bývají, a obnovuješ tváø zemì.
Psa 104:31 Budiž sláva Hospodinova na vìky, rozveselujž se Hospodin v skutcích svých.
Psa 104:32 On když pohledí na zemi, ana se tøese; když se dotkne hor, an se kouøí.
Psa 104:33 Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává.
Psa 104:34 Libé bude pøemyšlování mé o nìm, já rozveselím se v Hospodinu.
Psa 104:35 Ó by høíšníci vyhynuli z zemì, a bezbožných aby již nebylo. Dobroøeè duše má Hospodinu. Halelujah.
Psa 105:1 Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho.
Psa 105:2 Zpívejte jemu, žalmy prozpìvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho.

Psa 105:3 Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce tìch, kteøíž hledají Hospodina.
Psa 105:4 Hledejte Hospodina a síly jeho, hledejte tváøi jeho ustavièní.
Psa 105:5 Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž èinil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho,
Psa 105:6 Símì Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho.
Psa 105:7 On jest Hospodin Bùh náš, na vší zemi soudové jeho.
Psa 105:8 Pamatuje vìènì na smlouvu svou, na slovo, kteréž pøikázal až do tisíce pokolení,
Psa 105:9 Kteréž upevnil s Abrahamem, a na pøísahu svou uèinìnou Izákovi.
Psa 105:10 Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu vìènou,
Psa 105:11 Pravì: Tobì dám zemi Kananejskou za podíl dìdictví vašeho,
Psa 105:12 Ješto jich byl malý poèet, malý poèet, a ještì v ní byli pohostinu.
Psa 105:13 Pøecházeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu.
Psa 105:14 Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro nì trestal, øka:
Psa 105:15 Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokùm mým neèiòte nic zlého.
Psa 105:16 Když pøivolav hlad na zemi, všecku hùl chleba polámal,
Psa 105:17 Poslal pøed nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl, totiž Jozefa.
Psa 105:18 Jehož nohy sevøeli pouty, železa podniknouti musil,
Psa 105:19 Až do toho èasu, když se zmínka stala o nìm; øeè Hospodinova zkusila ho.
Psa 105:20 Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho uèinil.
Psa 105:21 Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vládaøství svého,
Psa 105:22 Aby vládl i knížaty jeho podlé své líbosti, a starce jeho vyuèoval moudrosti.
Psa 105:23 Potom všel Izrael do Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamovì.
Psa 105:24 Kdež rozmnožil Bùh lid svùj náramnì, a uèinil, aby silnìjší byl nad nepøátely své.
Psa 105:25 Zmìnil mysl tìchto, aby v nenávisti mìli lid jeho, a aby ukládali lest o služebnících jeho.
Psa 105:26 I poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil.
Psa 105:27 Kteøíž pøedložili jim slova znamení jeho a zázrakù v zemi Chamovì.
Psa 105:28 Poslal tmu, a zatmìlo se, aniž odporná byla slovu jeho.
Psa 105:29 Obrátil vody jejich v krev, a zmoøil ryby v nich.
Psa 105:30 Vydala zemì jejich množství žab, i v pokoleních králù jejich.
Psa 105:31 Øekl, i pøišla smìsice žížal, a stìnice na všecky konèiny jejich.
Psa 105:32 Dal místo deštì krupobití, oheò hoøící na zemi jejich,
Psa 105:33 Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a zpøerážel døíví v krajinì jejich.
Psa 105:34 Øekl, i pøišly kobylky a chroustù nesèíslné množství.
Psa 105:35 I sežrali všelikou bylinu v krajinì jejich, a pojedli úrody zemì jejich.
Psa 105:36 Nadto pobil všecko prvorozené v zemi jejich, poèátek všeliké síly jejich.
Psa 105:37 Tedy vyvedl své s støíbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních jejich, ješto by se poklesl.
Psa 105:38 Veselili se Egyptští, když tito vycházeli; nebo byl pøipadl na nì strach Izraelských.
Psa 105:39 Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheò k osvìcování noci.
Psa 105:40 K žádosti pøivedl køepelky, a chlebem nebeským sytil je.
Psa 105:41 Otevøel skálu, i tekly vody, a odcházely pøes vyprahlá místa jako øeka.
Psa 105:42 Nebo pamìtliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníku svému mluvené.
Psa 105:43 Protož vyvedl lid svùj s radostí, s prozpìvováním vyvolené své.
Psa 105:44 A dal jim zemì pohanù, a tak úsilí národù dìdiènì obdrželi,
Psa 105:45 Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostøíhali. Halelujah.
Psa 106:1 Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na vìky milosrdenství jeho.
Psa 106:2 Kdo mùže vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypraviti všecku chválu jeho?
Psa 106:3 Blahoslavení, kteøíž ostøíhají soudu, a èiní spravedlnost každého èasu.
Psa 106:4 Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštìv mne spasením svým,
Psa 106:5 Abych užíval dobrých vìcí s vyvolenými tvými, a veselil se veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dìdictvím tvým.
Psa 106:6 Zhøešili jsme i s otci svými, neprávì jsme èinili, a bezbožnost páchali.
Psa 106:7 Otcové naši v Egyptì nerozumìli pøedivným skutkùm tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporni byli pøi moøi, pøi moøi Rudém.
Psa 106:8 A však vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou.
Psa 106:9 Nebo pøimluvil moøi Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti.
Psa 106:10 A tak zachoval je od ruky toho, jenž jich nenávidìl, a vyprostil je z ruky nepøítele.
Psa 106:11 V tom pøikryly vody ty, kteøíž je ssužovali, nezùstalo ani jednoho z nich.
Psa 106:12 A aèkoli vìøili slovùm jeho, a zpívali chválu jeho,
Psa 106:13 Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a neèekali na radu jeho;
Psa 106:14 Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách.

Psa 106:15 I dal jim, èehož se jim chtìlo, a však dopustil hubenost na život jejich.
Psa 106:16 Potom, když horlili proti Mojžíšovi v vojštì, a Aronovi, svatému Hospodinovu,
Psa 106:17 Otevøevši se zemì, požøela Dátana, a pøikryla zbìø Abironovu.
Psa 106:18 A roznícen byl oheò na rotu jejich, plamen spálil bezbožníky.
Psa 106:19 Udìlali i tele na Orébì, a sklánìli se slitinì.
Psa 106:20 A zmìnivše slávu svou v podobiznu vola, jenž jí trávu,
Psa 106:21 Zapomnìli na Boha silného, spasitele svého, kterýž èinil veliké vìci v Egyptì.
Psa 106:22 A pøedivné v zemi Chamovì, pøehrozné pøi moøi Rudém.
Psa 106:23 Proèež øekl, že je vyplení, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeøe pøed ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil.
Psa 106:24 Za tím zošklivili sobì zemi žádanou, nevìøíce slovu jeho.
Psa 106:25 A repcíce v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova.
Psa 106:26 A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po poušti,
Psa 106:27 A aby rozptýlil símì jejich mezi pohany, a rozehnal je do zemí.
Psa 106:28 Spøáhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli obìti mrch.
Psa 106:29 A tak dráždili Boha skutky svými, až se na nì oboøila rána,
Psa 106:30 Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i pøetržena jest rána ta.
Psa 106:31 Což jest mu poèteno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na vìky.
Psa 106:32 Opìt ho byli popudili pøi vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro nì.
Psa 106:33 Nebo k hoøkosti pøivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými.
Psa 106:34 K tomu nevyplénili ani národù tìch, o kterýchž jim byl Hospodin poruèil,
Psa 106:35 Ale smìšujíce se s tìmi národy, nauèili se skutkùm jejich,
Psa 106:36 A sloužili modlám jejich, kteréž jim byly osídlem.
Psa 106:37 Obìtovali zajisté syny své a dcery své ïáblùm.
Psa 106:38 A vylili krev nevinnou, krev synù svých a dcer svých, kteréž obìtovali trapidlùm Kananejským, tak že poškvrnìna jest zemì tìmi vraždami.
Psa 106:39 I zmazali se skutky svými, a smilnili èiny svými.
Psa 106:40 Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na lid svùj, v ošklivost vzal dìdictví své.
Psa 106:41 A vydal je v ruce pohanù. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti mìli,
Psa 106:42 A utiskali je nepøátelé jejich, tak že sníženi jsou pod ruku jejich.
Psa 106:43 Mnohokrát je vysvobozoval, oni však popouzeli ho radou svou, proèež potlaèeni jsou pro nepravost svou.
Psa 106:44 A však patøil na úzkost jejich, a slyšel køik jejich.
Psa 106:45 Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi, a želel toho podlé množství milosrdenství svých,
Psa 106:46 Tak že naklonil k nim lítostí všecky, kteøíž je u vìzení drželi.
Psa 106:47 Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromažï nás z tìch pohanù, abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubili se v chvále tvé.
Psa 106:48 Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský od vìkù až na vìky. Na to rciž všecken lid: Amen, Halelujah.
Psa 107:1 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na vìky milosrdenství jeho.
Psa 107:2 Nech o tom vypravují ti, kteøíž jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak je on vykoupil z ruky tìch, kteøíž je ssužovali,
Psa 107:3 A shromáždil je z zemí, od východu a od západu, od pùlnoci i od moøe.
Psa 107:4 Bloudili po poušti, po cestách pustých, mìsta k pøebývání nenacházejíce.
Psa 107:5 Hladovití a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich.
Psa 107:6 Když volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl je,
Psa 107:7 A vedl je po cestì pøímé, aby pøišli do mìsta k bydlení.
Psa 107:8 Necha oslavují pøed Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho pøed syny lidskými,
Psa 107:9 Ponìvadž napájí duši žíznivou, a duši hladovitou naplòuje dobrými vìcmi.
Psa 107:10 Kteøíž sedí ve tmì a v stínu smrti, sevøíni jsouce bídou i železy,
Psa 107:11 Protože odporni byli øeèem Boha silného, a radou Nejvyššího pohrdli.
Psa 107:12 Proèež ponížil bídou srdce jejich, padli, a nebylo pomocníka.
Psa 107:13 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje.
Psa 107:14 Vyvodí je z temností a stínu smrti, a svazky jejich trhá.
Psa 107:15 Necha oslavují pøed Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho pøed syny lidskými,
Psa 107:16 Ponìvadž láme brány mìdìné, a závory železné posekává.
Psa 107:17 Blázni pro cestu pøevrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení bývají.
Psa 107:18 Ošklivì se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti pøibližují.
Psa 107:19 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.
Psa 107:20 Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu.

Psa 107:21 Necha oslavují pøed Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho pøed syny lidskými,
Psa 107:22 A obìtujíce obìti chvály, a vypravují skutky jeho s prozpìvováním.
Psa 107:23 Kteøí se plaví po moøi na lodech, pracujíce na velikých vodách,
Psa 107:24 Ti vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v hlubokosti.
Psa 107:25 Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouølivý, a dme vlny moøské.
Psa 107:26 Vznášejí se k nebi, sstupují do propasti, duše jejich v nebezpeèenství rozplývá se.
Psa 107:27 Motají se a nakloòují jako opilý, a všecko umìní jejich mizí.
Psa 107:28 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.
Psa 107:29 Promìòuje bouøi v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich.
Psa 107:30 I veselí se, že utichlo; a tak pøivodí je k bøehu žádostivému.
Psa 107:31 Necha oslavují pøed Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho pøed syny lidskými.
Psa 107:32 Nech ho vyvyšují v shromáždìní lidu, a v radì starcù chválí jej.
Psa 107:33 Obrací øeky v pouš, a prameny vod v suchost,
Psa 107:34 Zemi úrodnou v slatinnou, pro zlost obyvatelù jejích.
Psa 107:35 Pustiny obrací v jezera, a zemi vyprahlou v prameny vod.
Psa 107:36 I osazuje na ní hladovité, aby stavìli mìsta k bydlení.
Psa 107:37 Kteøíž osívají pole, a dìlají vinice, a shromažïují sobì užitek úrody.
Psa 107:38 Tak on jim žehná, že se rozmnožují velmi, a dobytka jejich neumenšuje.
Psa 107:39 A nìkdy pak umenšeni a sníženi bývají ukrutenstvím, bídou a truchlostí,
Psa 107:40 Když vylévá pohrdání na knížata, dopouštìje, aby bloudili po poušti bezcestné.
Psa 107:41 On vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu jako stádo.
Psa 107:42 Nech to spatøují upøímí, a rozveselí se, ale všeliká nepravost a zacpá ústa svá.
Psa 107:43 Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetøil, a vyrozumíval mnohému milosrdenství Hospodinovu?
Psa 108:1 Píseò a žalm Davidùv.
Psa 108:2 Hotovo jest srdce mé, Bože, zpívati a oslavovati tì budu, také i sláva má.
Psa 108:3 Probuï se loutno a harfo, když v svitání povstávám.
Psa 108:4 Slaviti tì budu mezi lidmi, Hospodine, a tobì žalmy prozpìvovati mezi národy.
Psa 108:5 Nebo nad nebesa vìtší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakùm pravda tvá.
Psa 108:6 Vyvyšiž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.
Psa 108:7 A jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž je pravicí svou, a vyslyš mne.
Psa 108:8 Bùh mluvil skrze svatost svou; veseliti se budu, že budu dìliti Sichem, a údolí Sochot že rozmìøím.
Psa 108:9 Mùj jest Galád, mùj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda uèitel mùj.
Psa 108:10 Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti Palestinì troubiti budu.
Psa 108:11 Kdo mne uvede do mìsta hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské zemì?
Psa 108:12 Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, ó Bože, s vojsky našimi?
Psa 108:13 Udìliž nám pomoci proti nepøíteli, nebo marná jest pomoc lidská.
Psa 108:14 V Bohu udatnì sobì poèínati budeme, a on pošlapá nepøátely naše.
Psa 109:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv. Ó Bože chvály mé, neèiò se neslyše.
Psa 109:2 Nebo ústa nešlechetného a ústa lstivá proti mnì se otevøela, mluvili proti mnì jazykem lživým.
Psa 109:3 A slovy jizlivými osoèili mne, válèí proti mnì beze vší pøíèiny.
Psa 109:4 Protivili mi se za mé milování, ješto jsem se za nì modlíval.
Psa 109:5 Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávistí za milování mé.
Psa 109:6 Postav nad ním bezbožníka, a protivník a mu stojí po pravici.
Psa 109:7 Když pøed soudem stane, a zùstane za nešlechetného, a prosba jeho budiž jemu k høíchu.
Psa 109:8 Budiž dnù jeho málo, a úøad jeho vezmi jiný.
Psa 109:9 Buïtež dìti jeho sirotci, a žena jeho vdovou.
Psa 109:10 Buïtež bìhouni a tuláci synové jeho, žebøete, vyhnáni jsouce z poustek svých.
Psa 109:11 Pøitáhni k sobì lichevník všecko, cožkoli má, a úsilé jeho rozchvátejte cizí.
Psa 109:12 Nebudiž, kdo by mu chtìl milosrdenství prokázati, aniž buï, kdo by se smiloval nad sirotky jeho.
Psa 109:13 Potomci jeho z koøen vyati buïte, v druhém kolenu vyhlazeno buï jméno jejich.
Psa 109:14 Pøijdiž na pamìt nepravost pøedkù jeho pøed Hospodinem, a høích matky jeho nebuï shlazen.
Psa 109:15 Buïtež pøed Hospodinem ustavièní, až by vyhladil z zemì památku jejich,
Psa 109:16 Proto že nepamatoval, aby èinil milosrdenství, ale protivenství èinil èlovìku chudému a nuznému a sevøenému bolestí srdce, aby jej zamordoval.
Psa 109:17 Ponìvadž miloval zloøeèení, necha pøijde na nìj; nemìl líbosti v požehnání, necha se vzdálí od nìho.
Psa 109:18 A tak budiž obleèen v zloøeèenství jako v svùj odìv, a a vejde do vnitøností jeho jako voda, a jako olej do kostí jeho.
Psa 109:19 Budiž jemu to jako pláš k pøiodívání, a jako pás k ustavièném opasování.

Psa 109:20 Taková mzda pøijdiž mým protivníkùm od Hospodina, a mluvícím zlé vìci proti duši mé.
Psa 109:21 Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavì pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni mne.
Psa 109:22 Jsem zajisté chudý a nuzný, a srdce mé ranìno jest u vnitønostech mých.
Psa 109:23 Jako stín, když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou jako za kobylkou.
Psa 109:24 Kolena má klesají postem, a tìlo mé vyschlo z tuènosti.
Psa 109:25 Nadto jsem jim za posmìch; když mne uhlédají, potøásají hlavami svými.
Psa 109:26 Spomoz mi, ó Hospodine Bože mùj, zachovej mne podlé milosrdenství svého,
Psa 109:27 Tak aby poznati mohli, že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine, uèinil to.
Psa 109:28 Nech oni jakkoli zloøeèí, ty dobroøeè; kteøíž povstali, nech se zastydí, aby se veselil služebník tvùj.
Psa 109:29 Buïtež obleèeni protivníci moji v zahanbení, a nech se odìjí jako pláštìm hanbou svou.
Psa 109:30 Slaviti budu Hospodina velice ústy svými, a u prostøed mnohých chváliti jej budu,
Psa 109:31 Proto že stojí po pravici nuznému, aby ho zachoval od tìch, kteøíž odsuzují život jeho.
Psa 110:1 Davidùv žalm. Øekl Hospodin Pánu mému: Seï na pravici mé, dokudž nepoložím nepøátel tvých za podnože noh tvých.
Psa 110:2 Berlu moci tvé vyšle Hospodin z Siona, øka: Panuj u prostøed nepøátel svých.
Psa 110:3 Lid tvùj dobrovolný v den boje tvého v ozdobì svatosti, z života hned v svitání jako rosa plod tvùj bude.
Psa 110:4 Pøisáhl Hospodin, a nebude želeti toho, øka: Ty jsi knìz na vìky podlé øádu Melchisedechova.
Psa 110:5 Pán po pravici své potøe v den hnìvu svého krále.
Psa 110:6 Soud èiniti bude mezi národy, porážku hroznou uèiní, potøe i hlavu panující nad mnohými krajinami.
Psa 110:7 Z potoka na cestì píti bude, a protož povýší hlavy.
Psa 111:1 Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého srdce, v radì pøímých i v shromáždìní;
Psa 111:2 Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všechnìm, kteøíž v nich líbost mají;
Psa 111:3 Slavné a pøekrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zùstávající na vìky.
Psa 111:4 Památku zpùsobil pøedivnými skutky svými milostivý a milosrdný Hospodin.
Psa 111:5 Pokrm dal tìm, kteøíž se ho bojí, pamìtliv jsa vìrnì na smlouvu svou.
Psa 111:6 Mocné skutky své oznámil lidu svému, dav jim dìdictví pohanù.
Psa 111:7 Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohnutelní všickni rozkazové jeho.
Psa 111:8 Upevnìní na vìènou vìènost; uèinìni jsou v pravdì a v pravosti.
Psa 111:9 Vykoupení poslav lidu svému, pøikázal na vìky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho.
Psa 111:10 Poèátek moudrosti jest bázeò Hospodina; rozumu výborného nabývají všickni, kteøíž èiní ty vìci; chvála jeho zùstává na vìky.
Psa 112:1 Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v pøikázaních jeho má velikou líbost.
Psa 112:2 Mocné na zemi bude símì jeho, rodina upøímých požehnání dojde.
Psa 112:3 Zboží a bohatství v domì jeho, a spravedlnost jeho zùstává na vìky.
Psa 112:4 Vzchází ve tmách svìtlo upøímým, milostivý jest, milosrdný a spravedlivý.
Psa 112:5 Dobrý èlovìk slitovává se i pùjèuje, a øídí své vìci s soudem.
Psa 112:6 Nebo nepohne se na vìky, v pamìti vìèné bude spravedlivý.
Psa 112:7 Slyše zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá v Hospodina.
Psa 112:8 Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzøí pomstu na svých nepøátelích.
Psa 112:9 Rozdìluje štìdøe, a dává nuzným; spravedlnost jeho zùstává na vìky, roh jeho bude vyvýšen v slávì.
Psa 112:10 Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými škøipìti a schnouti bude; žádost bezbožníkù zahyne.
Psa 113:1 Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi, chvalte jméno Hospodinovo.
Psa 113:2 Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto èasu až na vìky.
Psa 113:3 Od východu slunce až do západu jeho chváleno buï jméno Hospodinovo.
Psa 113:4 Vyvýšen jest nade všecky národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho.
Psa 113:5 Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí?
Psa 113:6 Kterýž snižuje se, aby všecko spatøoval, což jest na nebi i na zemi.
Psa 113:7 Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z hnoje vyvyšuje chudého,
Psa 113:8 Aby jej posadil s knížaty, s knížaty lidu svého.
Psa 113:9 Kterýž vzdìlává neplodnou v èeled, a matku veselící se z dítek. Halelujah.
Psa 114:1 Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova z národu jazyka cizího,
Psa 114:2 Byl Juda posvìcením jeho, Izrael panováním jeho.
Psa 114:3 To když vidìlo moøe, uteklo, Jordán nazpìt se obrátil.
Psa 114:4 Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehòata.
Psa 114:5 Co bylo, ó moøe, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi nazpìt se obrátil?
Psa 114:6 Ó hory, že jste poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehòata?

Psa 114:7 Pro pøítomnost Panovníka tøásla jsem se já zemì, pro pøítomnost Boha Jákobova,
Psa 114:8 Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škøemen v studnici vod.
Psa 115:1 Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej èest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou.
Psa 115:2 Proè mají øíkati pohané: Kdež jest nyní Bùh jejich?
Psa 115:3 Ješto Bùh náš jest na nebi, èinì všecko, což se mu líbí.
Psa 115:4 Modly pak jejich jsou støíbro a zlato, dílo rukou lidských.
Psa 115:5 Ústa mají, a nemluví, oèi mají, a nevidí.
Psa 115:6 Uši mají, a neslyší, nos mají, a neèijí.
Psa 115:7 Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým.
Psa 115:8 Necha jsou jim podobni, kteøíž je dìlají, a kdožkoli v nich doufají.
Psa 115:9 Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest.
Psa 115:10 Dome Aronùv, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.
Psa 115:11 Kteøíž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.
Psa 115:12 Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná i domu Aronovu.
Psa 115:13 Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým.
Psa 115:14 Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše.
Psa 115:15 Požehnaní vy od Hospodina, kterýž uèinil nebesa i zemi.
Psa 115:16 Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synùm lidským.
Psa 115:17 Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech tìch, kteøíž sstupují do místa mlèení,
Psa 115:18 Ale my dobroøeèiti budeme Hospodinu od tohoto èasu až na vìky. Halelujah.
Psa 116:1 Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas mùj a pokorné modlitby mé.
Psa 116:2 Nebo naklonil ucha svého ke mnì, když jsem ho vzýval ve dnech svých.
Psa 116:3 Obklíèily mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; sevøení a truchlost pøišla na mne.
Psa 116:4 I vzýval jsem jméno Hospodinovo, øka: Prosím, ó Hospodine, vysvoboï duši mou.
Psa 116:5 Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bùh náš lítostivý.
Psa 116:6 Ostøíhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl mi.
Psa 116:7 Navratiž se, duše má, do odpoèinutí svého, ponìvadž Hospodin jest dobrodince tvùj.
Psa 116:8 Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oèi mé od slz, nohu mou od poklesnutí.
Psa 116:9 Ustavièní choditi budu pøed Hospodinem v zemi živých.
Psa 116:10 Uvìøil jsem, protož i mluvil jsem, aèkoli jsem byl velmi ztrápený.
Psa 116:11 Já jsem byl øekl v pospíchání: Všeliký èlovìk jest lháø.
Psa 116:12 Èím se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní jeho mnì uèinìná?
Psa 116:13 Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodinovo vzývati budu.
Psa 116:14 Sliby své Hospodinu splním, teï pøede vším lidem jeho.
Psa 116:15 Drahá jest pøed oèima Hospodinovýma smrt svatých jeho.
Psa 116:16 Ó Hospodine, že jsem služebník tvùj, služebník, pravím, tvùj, syn dìvky tvé, rozvázal jsi svazky mé.
Psa 116:17 Tobì obìtovati budu obìt díkù èinìní, a jméno Hospodinovo vzývati budu.
Psa 116:18 Sliby své Hospodinu splním, teï pøede vším lidem jeho,
Psa 116:19 V síòcích domu Hospodinova, u prostøed tebe, Jeruzaléme. Halelujah.
Psa 117:1 Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež ho všickni lidé.
Psa 117:2 Nebo jest rozšíøeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na vìky. Halelujah.
Psa 118:1 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na vìky trvá milosrdenství jeho.
Psa 118:2 Rciž nyní, Izraeli, že na vìky milosrdenství jeho.
Psa 118:3 Rciž nyní, dome Aronùv, že na vìky milosrdenství jeho.
Psa 118:4 Rcetež nyní bojící se Hospodina, že na vìky milosrdenství jeho.
Psa 118:5 V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mi Hospodin.
Psa 118:6 Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mi mùže uèiniti èlovìk?
Psa 118:7 Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, proèež já podívám se tìm, kteøíž mne mají v nenávisti.
Psa 118:8 Lépe jest doufati v Hospodina, než nadìji skládati v èlovìku.
Psa 118:9 Lépe jest doufati v Hospodina, nežli nadìji skládati v knížatech.
Psa 118:10 Všickni národové obklíèili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.
Psa 118:11 Mnohokrát obklíèili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.
Psa 118:12 Ssuli se na mne jako vèely, však zhasli jako oheò z trní: nebo ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.
Psa 118:13 Velmi jsi ztuha na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl mi.
Psa 118:14 Síla má a písnièka má jest Hospodin, on byl mùj vysvoboditel.
Psa 118:15 Hlas prokøikování a spasení v staních spravedlivých. Pravice Hospodinova dokázala síly,
Psa 118:16 Pravice Hospodinova vyvýšila se, pravice Hospodinova dokázala síly.

Psa 118:17 Neumru□, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy.
Psa 118:18 Trestaltì mne pøísnì Hospodin, ale smrti mne nevydal.
Psa 118:19 Otevøetež mi brány spravedlnosti,a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina.
Psa 118:20 Ta□ jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí.
Psa 118:21 Tu□ já tì oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls mùj vysvoboditel.
Psa 118:22 Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, uèinìn jest v hlavu úhelní.
Psa 118:23 Od Hospodina stalo se to, a jest divné pøed oèima našima.
Psa 118:24 Tento□ jest den, kterýž uèinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v nìm.
Psa 118:25 Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine, dávej již š□astný prospìch.
Psa 118:26 Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Hospodinovu; dobroøeèíme vám z domu Hospodinova.
Psa 118:27 Bùh silný Hospodin, on□ se zasvítil nám, važte beránky až k rohùm oltáøe.
Psa 118:28 Bùh silný mùj ty jsi, protož slaviti tì budu, Bože mùj, vyvyšovati tì budu.
Psa 118:29 Oslavujtež Hospodina, nebo□ jest dobrý, nebo na vìky milosrdenství jeho.
Psa 119:1 Aleph. Blahoslavení ti, kteøíž jsou ctného obcování, kteøíž chodí v zákonì Hospodinovì.
Psa 119:2 Blahoslavení, kteøíž ostøíhají svìdectví jeho, a kteøíž ho celým srdcem hledají.
Psa 119:3 Neèiní zajisté nepravosti, ale kráèejí po cestách jeho.
Psa 119:4 Ty jsi pøikázal, aby pilnì bylo ostøíháno rozkazù tvých.
Psa 119:5 Ó by spraveny byly cesty mé k ostøíhání ustanovení tvých.
Psa 119:6 Tehdáž□ nebudu zahanben, když budu patøiti na všecka pøikázaní tvá.
Psa 119:7 Oslavovati tì budu v upøímnosti srdce, když se vyuèovati budu právùm spravedlnosti tvé.
Psa 119:8 Ustanovení tvých budu ostøíhati s pilností, toliko neopouštìj mne.
Psa 119:9 Beth. Jakým zpùsobem oèistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.
Psa 119:10 Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštìjž mi blouditi od pøikázaní tvých.
Psa 119:11 V srdci svém skládám øeè tvou, abych nehøešil proti tobì.
Psa 119:12 Ty chvály hodný Hospodine, vyuè mne ustanovením svým.
Psa 119:13 Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých.
Psa 119:14 Z cesty svìdectví tvých raduji se více, než z nejvìtšího zboží.
Psa 119:15 O pøikázaních tvých pøemyšluji, a patøím na stezky tvé.
Psa 119:16 V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé.
Psa 119:17 Gimel Tu milost uèiò s služebníkem svým, abych, dokudž jsem živ, ostøíhal slova tvého.
Psa 119:18 Otevøi oèi mé, abych spatøoval divné vìci z zákona tvého.
Psa 119:19 Pøíchozí jsem na tom svìtì, neukrývejž pøede mnou pøikázaní svých.
Psa 119:20 Umdlévá duše má pro žádost soudù tvých všelikého èasu.
Psa 119:21 Vyhlazuješ pyšné, zloøeèené, kteøíž bloudí od pøikázaní tvých.
Psa 119:22 Odejmi ode mne útržku a potupu, nebo□ ostøíhám svìdectví tvých.
Psa 119:23 Také i knížata se zasazují, a mluví proti mnì, služebník pak tvùj pøemýšlí o ustanoveních tvých.
Psa 119:24 Svìdectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové.
Psa 119:25 Daleth Pøilnula k prachu duše má; obživiž mne podlé slova svého.
Psa 119:26 Cesty své pøedložil□ jsem, a vyslýchals mne; vyuè mne ustanovením svým.
Psa 119:27 Cestì rozkazù tvých dej a□ vyrozumívám, a a□ pøemýšlím o divných skutcích tvých.
Psa 119:28 Rozplývá se zámutkem duše má, oèerstviž mne podlé slova svého.
Psa 119:29 Cestu lživou odvra□ ode mne, a zákon svùj z milosti dej mi.
Psa 119:30 Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobì pøedkládám.
Psa 119:31 Svìdectví tvých se pøidržím, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti.
Psa 119:32 Cestou rozkazù tvých pobìhnu, když ty rozšíøíš srdce mé.
Psa 119:33 He Vyuè mne, Hospodine, cestì ustanovení svých, kteréž bych ostøíhal do konce.
Psa 119:34 Dej mi ten rozum, a□ šetøím zákona tvého, a a□ ho ostøíhám celým srdcem.
Psa 119:35 Dej, a□ chodím cestou pøikázaní tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám.
Psa 119:36 Nakloò srdce mého k svìdectvím svým, a ne k lakomství.
Psa 119:37 Odvra□ oèi mé, a□ nehledí marnosti; na cestì své obživ mne.
Psa 119:38 Potvrï služebníku svému øeèi své, kterýž se oddal k službì tvé.
Psa 119:39 Odvra□ ode mne pohanìní, jehož se bojím; nebo soudové tvoji dobøí jsou.
Psa 119:40 Aj, toužím po rozkázaních tvých; dej, a□ jsem živ v spravedlnosti tvé.
Psa 119:41 Vav Ó a□ se pøiblíží ke mnì milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení tvé vedlé øeèi tvé,
Psa 119:42 Tak abych odpovìdíti umìl utrhaèi svému skutkem, že doufání skládám v slovu tvém.
Psa 119:43 A nevynímej z úst mých slova nejpravìjšího; nebo□ na soudy tvé oèekávám.
Psa 119:44 I budu ostøíhati zákona tvého ustavienì, od vìkù až na vìky,
Psa 119:45 A bez pøestání choditi na širokosti, nebo□ jsem se dotázal rozkazù tvých.
Psa 119:46 Nýbrž mluviti budu o svìdectvích tvých i pøed králi, a nebudu se hanbiti.

Psa 119:47 Nebo rozkoš svou skládám v pøikázaních tvých, kteráž jsem zamiloval.
Psa 119:48 Pøièiním i ruce své k pøikázaním tvým, kteráž miluji, a pøemýšleti budu o ustanoveních tvých.
Psa 119:49 Zajin Rozpomeò se na slovo k služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpeèil.
Psa 119:50 To jest má útìcha v ssoužení mém, že mne slovo tvé obživuje.
Psa 119:51 Pyšní mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchyluji.
Psa 119:52 Nebo se rozpomínám na soudy tvé vìèné, Hospodine, kterýmiž se potìšuji.
Psa 119:53 Dìsím se nad bezbožnými, kteøíž opouštìjí zákon tvùj.
Psa 119:54 Ustanovení tvá jsou mé písnièky na místì mého putování.
Psa 119:55 Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine, a ostøíhám zákona tvého.
Psa 119:56 To mám odtud, abych ostøíhal rozkazù tvých.
Psa 119:57 Cheth Díl mùj, øekl jsem, Hospodine, ostøíhati výmluvnosti tvé.
Psa 119:58 Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podlé slova svého.
Psa 119:59 Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým svìdectvím.
Psa 119:60 Pospíchám a neodkládám ostøíhati rozkazù tvých.
Psa 119:61 Rota bezbožníkù zloupila mne, na zákon tvùj se nezapomínám.
Psa 119:62 O pùlnoci vstávám, abych tì oslavoval v soudech spravedlnosti tvé.
Psa 119:63 Úèastník jsem všech, kteøíž se bojí tebe, a tìch, kteøíž ostøíhají pøikázaní tvých.
Psa 119:64 Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest zemì, ustanovením svým vyuè mne.
Psa 119:65 Teth Dobrotivì jsi nakládal s služebníkem svým, Hospodine, podlé slova svého.
Psa 119:66 Pravému soudu a umìní vyuè mne, nebo jsem pøikázaním tvým uvìøil.
Psa 119:67 Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostøíhám.
Psa 119:68 Dobrý jsi ty a dobrotivý, vyuè mne ustanovením svým.
Psa 119:69 Složili jsou lež proti mnì pyšní, ale já celým srdcem ostøíhám pøikázaní tvých.
Psa 119:70 Zbøidlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potìšuji.
Psa 119:71 K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se nauèil ustanovením tvým.
Psa 119:72 Za lepší sobì pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a støíbra.
Psa 119:73 Jod Ruce tvé uèinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se nauèil pøikázaním tvým,
Psa 119:74 Tak aby bojící se tebe mne vidouce, radovali se, že na slovo tvé oèekávám.
Psa 119:75 Seznávám, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mne hodnì potrestal.
Psa 119:76 Necha jest již zøejmé milosrdenství tvé ku potìšení mému, podlé øeèi tvé mluvené služebníku tvému.
Psa 119:77 Pøiïtež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon tvùj rozkoš má jest.
Psa 119:78 Zahanbeni buïte pyšní, proto že lstivì chtìli mne podvrátiti, já pak pøemyšluji o pøikázaních tvých.
Psa 119:79 Obra tež se ke mnì, kteøíž se bojí tebe, a kteøíž znají svìdectví tvá.
Psa 119:80 Budiž srdce mé upøímé pøi ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben.
Psa 119:81 Kaph Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé oèekávám.
Psa 119:82 Hynou i oèi mé žádostí výmluvností tvých, když øíkám: Skoro-liž mne potìšíš?
Psa 119:83 Aèkoli jsem jako nádoba kožená v dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul.
Psa 119:84 Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad tìmi, kteøíž mi protivenství èiní?
Psa 119:85 Vykopali mi pyšní jámy, kterážto vìc není podlé zákona tvého.
Psa 119:86 Všecka pøikázaní tvá jsou pravda; bez pøíèiny mi se protiví, spomoziž mi.
Psa 119:87 Témìø jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil pøikázaní tvých.
Psa 119:88 Podlé milosrdenství svého obživ mne, abych ostøíhal svìdectví úst tvých.
Psa 119:89 Lamed Na vìky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích.
Psa 119:90 Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a tak stojí.
Psa 119:91 Vedlé úsudkù tvých stojí to vše do dnešního dne, všecko to zajisté jsou služebníci tvoji.
Psa 119:92 By zákon tvùj nebyl mé potìšení, dávno bych byl zahynul v svém trápení.
Psa 119:93 Na vìky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté obživil jsi mne.
Psa 119:94 Tvùj jsem já, zachovávejž mne; nebo pøikázaní tvá zpytuji.
Psa 119:95 Oèekávají na mne bezbožní, aby mne zahubili, já pak svìdectví tvá rozvažuji.
Psa 119:96 Každé vìci dokonalé vidím skonèení; rozkaz tvùj jest pøeširoký náramnì.
Psa 119:97 Mem Ó jak miluji zákon tvùj, tak že každého dne on jest mé pøemyšlování.
Psa 119:98 Nad nepøátely mé moudøejšího mne èiníš pøikázaními svými; nebo mám je ustavièní pøed sebou.
Psa 119:99 Nade všecky své uèitele rozumnìjší jsem uèinìn; nebo svìdectví tvá jsou má pøemyšlování.
Psa 119:100 I nad starce opatrnìjší jsem, nebo pøikázaní tvých ostøíhám.
Psa 119:101 Od každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostøíhal slova tvého.
Psa 119:102 Od soudù tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyuèuješ.
Psa 119:103 Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústùm mým.
Psa 119:104 Z pøikázaní tvých rozumnosti jsem nabyl, a protož všeliké cesty bludné nenávidím.

Psa 119:105 Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a svìtlo stezce mé.
Psa 119:106 Pøisáhl jsem, což i splním, že chci ostøíhati soudù spravedlnosti tvé.
Psa 119:107 Ztrápený jsem pøenáramnì, Hospodine, obživiž mne vedlé slova svého.
Psa 119:108 Dobrovolné obìti úst mých, žádám, oblib, Hospodine, a právùm svým vyuè mne.
Psa 119:109 Duše má jest v ustavièném nebezpeèenství, a však na zákon tvùj se nezapomínám.
Psa 119:110 Polékli jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazù tvých se neodvracím.
Psa 119:111 Za dìdictví vìné ujal jsem svìdectví tvá, nebo jsou radost srdce mého.
Psa 119:112 Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých ustavièní, až i do konce.
Psa 119:113 Samech Výmyslkù nenávidím, zákon pak tvùj miluji.
Psa 119:114 Skrýše má a pavéza má ty jsi, na slovo tvé oèekávám.
Psa 119:115 Odstuptež ode mne nešlechetníci, abych ostøíhal pøikázaní Boha svého.
Psa 119:116 Zdržujž mne podlé slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém oèekávání.
Psa 119:117 Posiluj mne, abych zachován byl, a patøil k ustanovením tvým ustavièní.
Psa 119:118 Potlaèuješ všecky ty, kteøíž odstupují od ustanovení tvých; nebo jest lživá opatrnost jejich.
Psa 119:119 Jako trùsku odmítáš všecky bezbožníky zemì, a protož miluji svìdectví tvá.
Psa 119:120 Dìsí se strachem pøed tebou tìlo mé; nebo soudù tvých bojím se.
Psa 119:121 Ajin Èiním soud a spravedlnost, nevydávejž mne mým násilníkùm.
Psa 119:122 Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby mne pyšní nepotlaèili.
Psa 119:123 Oèi mé hynou èekáním na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti tvé.
Psa 119:124 Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým vyuè mne.
Psa 119:125 Služebník tvùj jsem já, dejž mi rozumnost, abych umìl svìdectví tvá.
Psa 119:126 Èas jest, abys se pøièinil, Hospodine; zrušili zákon tvùj.
Psa 119:127 Z té pøíèiny miluji pøikázaní tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.
Psa 119:128 A proto, že všecky rozkazy tvé o všech vìcech pravé býti poznávám, všeliké stezky bludné nenávidím.
Psa 119:129 Pe Pøedivná jsou svìdectví tvá, a protož jich ostøíhá duše má.
Psa 119:130 Zaèátek uèení tvého osvìcuje, a vyuèuje sprostné rozumnosti.
Psa 119:131 Ústa svá otvírám, a dychtím, nebo pøikázaní tvých jsem žádostiv.
Psa 119:132 Popatøiž na mne, a smiluj se nade mnou podlé práva tìch, kteøíž milují jméno tvé.
Psa 119:133 Kroky mé utvrzuj v slovu svém, a nedej, aby nade mnou panovati mìla jaká nepravost.
Psa 119:134 Vysvoboï mne z nátiskù lidských, abych ostøíhal rozkazù tvých.
Psa 119:135 Zasvì tváø svou nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuè mne.
Psa 119:136 Potùèkové vod vyplývají z oèí mých pøíèinou tìch, kteøíž neostøíhají zákona tvého.
Psa 119:137 Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upøímý v soudech svých.
Psa 119:138 Ty jsi vydal spravedlivá svìdectví svá, a vší víry hodná.
Psa 119:139 Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají na slovo tvé nepøátelé moji.
Psa 119:140 Zprubovaná jest øeè tvá dokonale, tou pøíèinou ji miluje služebník tvùj.
Psa 119:141 Malièký a opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám.
Psa 119:142 Spravedlnost tvá jest spravedlnost vìná, a zákon tvùj pravda.
Psa 119:143 Ssoužení a nátisk mne stihají, pøikázaní tvá jsou mé rozkoše.
Psa 119:144 Spravedlnost svìdectví tvých trvá na vìky; dej mi z ní rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl.
Psa 119:145 Koph Z celého srdce volám, vyslyšiš mne, ó Hospodine, abych ostøíhal ustanovení tvých.
Psa 119:146 K tobì volám, vysvoboï mne, abych šetøil svìdectví tvých.
Psa 119:147 Pøedstihám svitání a volám, na tvé slovo oèekávám.
Psa 119:148 Pøedstihají oèi mé bdìní proto, abych pøemýšlel o výmluvnostech tvých.
Psa 119:149 Hlas mùj slyš podlé svého milosrdenství, Hospodine, podlé soudù svých obživ mne.
Psa 119:150 Pøibližují se následovníci nešlechetnosti, ti, kteøíž se od zákona tvého vzdálili.
Psa 119:151 Ty blíže jsi, Hospodine; nebo všecka pøikázaní tvá jsou pravda.
Psa 119:152 Již to dávno vím o svìdectvích tvých, že jsi je stvrdil až na vìky.
Psa 119:153 Reš Popatøiž na mé trápení, a vysvoboï mne; nebo se na zákon tvùj nezapomínám.
Psa 119:154 Zasaï se o mou pøi, a ochraò mne; pro øeè svou obživ mne.
Psa 119:155 Daleko jest od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení tvá.
Psa 119:156 Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podlé soudù svých obživ mne.
Psa 119:157 Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji a nepøátelé moji, však od svìdectví tvých se neuchyluji.
Psa 119:158 Vidìl jsem ty, kteøíž se pøevrácenì mìli, velmi to tìžce nesa, že øeèi tvé neostøíhali.
Psa 119:159 Popatøiž, že rozkazy tvé miluji, Hospodine; podlé milosrdenství svého obživ mne.
Psa 119:160 Nejpøednìjší vìc slova tvého jest pravda, a na vìky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé.
Psa 119:161 Šin Knížata mi se protiví bez pøíèiny, však slova tvého dìsí se srdce mé.
Psa 119:162 Já raduji se z øeèi tvé tak jako ten, kterýž dochází hojné koøisti.

Psa 119:163 Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti mám; zákon tvùj miluji.
Psa 119:164 Sedmkrát za den chválím tì z soudù tvých spravedlivých.
Psa 119:165 Pokoj mnohý tìm, kteøíž milují zákon tvùj, a nemají žádné urážky.
Psa 119:166 Oèekávám na spasení tvé, Hospodine,a pøikázaní tvá vykonávám.
Psa 119:167 Ostøíhá duše má svìdectví tvých, nebo je velice miluji.
Psa 119:168 Ostøíhám rozkazù tvých a svìdectví tvých; nebo všecky cesty mé jsou pøed tebou.
Psa 119:169 Thav Pøedstupiž úpìní mé pøed oblíèej tvùj, Hospodine, a podlé slova svého udìl mi rozumnosti.
Psa 119:170 Vejdiž pokorná prosba má pøed tváø tvou, a vedlé øeèi své vytrhni mne.
Psa 119:171 I vynesou rtové moji chválu, když ty mne vyuèíš ustanovením svým.
Psa 119:172 Zpívati bude i jazyk mùj slovo tvé, a že všecka pøikázaní tvá jsou spravedlnost.
Psa 119:173 Budiž mi ku pomoci ruka tvá; nebo jsem sobì zvolil pøikázaní tvá.
Psa 119:174 Toužím po spasení tvém, Hospodine,a zákon tvùj jest rozkoš má.
Psa 119:175 Živa bude duše má, a bude tì chváliti,a soudové tvoji budou mi na pomoc.
Psa 119:176 Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého, nebo se na pøikázaní tvá nezapomínám.
Psa 120:1 Píseò stupòù. K Hospodinu v ssoužení svém volal jsem,a vyslyšel mne.
Psa 120:2 Hospodine, vysvoboï duši mou od rtù lživých, a od jazyka lstivého.
Psa 120:3 Co prospìje, aneb co pøidá jazyk lstivý,
Psa 120:4 Podobný k støelám pøeostrým silného,a k uhlí jalovcovému?
Psa 120:5 Bìda mnì, že pohostinu býti musím v Mešech, a pøebývati v saláších Cedarských.
Psa 120:6 Dlouho bydlí duše má mezi tìmi, kteøíž nenávidí pokoje.
Psa 120:7 Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.
Psa 121:1 Píseò stupòù. Pozdvihuji oèí svých k horám, odkudž by mi pøišla pomoc.
Psa 121:2 Pomoc má jest od Hospodina, kterýž uèinil nebe i zemi.
Psa 121:3 Nedopustí, aby se pohnouti mìla noha tvá, nedøíme strážný tvùj.
Psa 121:4 Aj, nedøíme, ovšem nespí ten, kterýž ostøíhá Izraele.
Psa 121:5 Hospodin strážce tvùj, Hospodin zastínìní tvé tobì po pravici.
Psa 121:6 Nebude bíti na tì slunce ve dne, ani mìsíc v noci.
Psa 121:7 Hospodin tì ostøíhati bude ode všeho zlého, ostøíhati bude duše tvé.
Psa 121:8 Hospodin ostøíhati tì bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto èasu až na vìky.
Psa 122:1 Píseò stupòù, Davidova. Veselím se z toho, že mi øíkáno bývá: Poïme do domu Hospodinova,
Psa 122:2 A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.
Psa 122:3 Jižtì Jeruzalém ušlechtile vystaven, a jako v mìsto k sobì vespolek pøipojen.
Psa 122:4 Do nìhož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova, k svìdectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo.
Psa 122:5 Nebo tam jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davidova.
Psa 122:6 Žádejtež pokoje Jeruzalému, økouce: Dìjž se pokojnì tìm, kteøíž tì milují.
Psa 122:7 Budiž pokoj v pøedhradí tvém, a upokojení na palácích tvých.
Psa 122:8 Pro bratøí své a pøátely své žádati budu pokoje tobì.
Psa 122:9 Pro dùm Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.
Psa 123:1 Píseò stupòù. K tobì pozdvihuji oèí svých, ó ty, kterýž na nebesích pøebýváš.
Psa 123:2 Aj hle, jakož oèi služebníkù k rukám pánù jejich, jakož oèi dìvky k rukám paní její: tak oèi naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smiloval nad námi.
Psa 123:3 Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, nebo jsme již pøíliš potupou nasyceni.
Psa 123:4 Již jest pøíliš nasycena duše naše posmíšky bezbožných, a potupou pyšných.
Psa 124:1 Píseò stupòù, Davidova. By Hospodina s námi nebylo, rciž nyní, Izraeli,
Psa 124:2 By Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám:
Psa 124:3 Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hnìvu svého proti nám;
Psa 124:4 Tehdáž by nás byly pøikvaèily vody, proud zachvátil by byl duši naši;
Psa 124:5 Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté.
Psa 124:6 Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubùm jejich.
Psa 124:7 Duše naše jako ptáèe znikla osídla ptáèníkù; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme.
Psa 124:8 Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž uèinil nebe i zemi.
Psa 125:1 Píseò stupòù. Ti, kteøíž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoøe Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na vìky zùstává.
Psa 125:2 Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vùkol lidu svého, od tohoto èasu až na vìky.
Psa 125:3 Nebo nebude státi sceptrum bezbožníkù nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.
Psa 125:4 Dobøe uèiò, Hospodine, dobrým, a tìm, kteøíž jsou upøímého srdce.
Psa 125:5 Ty pak, kteøíž se uchylují k cestám svým køivým, zapudiž Hospodin s èiniteli nepravosti. Pokoj

pøijdiž na Izraele.
Psa 126:1 Píseò stupòù. Když zase vedl Hospodin zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve snách.
Psa 126:2 Tehdáž byla plná radosti ústa naše,a jazyk náš plésání; tehdáž pravili mezi národy: Veliké vìci s nimi uèinil Hospodin.
Psa 126:3 Uèinil jest s námi veliké vìci Hospodin, a protož veselili jsme se.
Psa 126:4 Uvediž zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu.
Psa 126:5 Ti, kteøíž se slzami rozsívali, s prozpìvováním žíti budou.
Psa 126:6 Sem i tam chodící lid s pláèem rozsívá drahé símì, ale potom pøijda, s plésáním snášeti bude snopy své.
Psa 127:1 Píseò stupòù, Šalomounova. Nebude-li Hospodin stavìti domu, nadarmo usilují ti, kteøíž stavìjí jej; nebude-li Hospodin ostøíhati mìsta, nadarmo bdí strážný.
Psa 127:2 Daremné jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, ponìvadž Bùh dává milému svému i sen.
Psa 127:3 Aj, dìdictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.
Psa 127:4 Jako støely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné.
Psa 127:5 Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svùj; nebudou zahanbeni, když v rozepøi budou s nepøátely v branách.
Psa 128:1 Píseò stupòù. Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho.
Psa 128:2 Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a štastnì se povede.
Psa 128:3 Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvé jako mladistvé olivoví vùkol stolu tvého.
Psa 128:4 Aj, takové bude míti požehnání muž bojící se Hospodina.
Psa 128:5 Požehnání tobì udìliž Hospodin z Siona, a ty spatøuj dobré vìci Jeruzaléma po všecky dny života svého;
Psa 128:6 A viz syny synù svých, a pokoj nad Izraelem.
Psa 129:1 Píseò stupòù. Velice jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, rciž nyní Izraeli,
Psa 129:2 Velice jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, a však mne nepøemohli.
Psa 129:3 Po høbetì mém orali oráèi, a dlouhé prohánìli brázdy své.
Psa 129:4 Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpøetínal prostranky bezbožných.
Psa 129:5 Zahanbeni a zpìt obráceni budou všickni, kteøíž nenávidí Siona.
Psa 129:6 Budou jako tráva na støechách, kteráž prvé než odrostá, usychá.
Psa 129:7 Z níž nemùže hrsti své naplniti žnec, ani náruèí svého ten, kterýž váže snopy.
Psa 129:8 Aniž øeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobroøeèíme vám ve jménu Hospodinovu.
Psa 130:1 Píseò stupòù. Z hlubokosti volám k tobì, Hospodine.
Psa 130:2 Pane, vyslyš hlas mùj, nakloò uší svých k hlasu pokorných proseb mých.
Psa 130:3 Budeš-li nepravosti šetøiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?
Psa 130:4 Ale u tebe jest odpuštìní, tak aby uctivost k tobì zachována byla.
Psa 130:5 Oèekávám na Hospodina, oèekává duše má, a ještì oèekává na slovo jeho.
Psa 130:6 Duše má èeká Pána, víc než ponocní svitání, kteøíž ponocují až do jitra.
Psa 130:7 Oèekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u nìho vykoupení.
Psa 130:8 On zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.
Psa 131:1 Píseò stupòù, Davidova. Hospodine, nepozdvihlotì se srdce mé, ani se povýšily oèi mé, aniž jsem se vydal v vìci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží.
Psa 131:2 Zdali jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítì ostavené od matky své? Ostavenému podobná byla ve mnì duše má.
Psa 131:3 Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto èasu až na vìky.
Psa 132:1 Píseò stupòù. Pamìtliv buï, Hospodine, na Davida i na všecka trápení jeho,
Psa 132:2 Jak se pøísahou zavázal Hospodinu, a slib uèinil Nejmocnìjšímu Jákobovu, øka:
Psa 132:3 Jistì že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého,
Psa 132:4 Aniž dám oèím svým usnouti, ani víèkám svým zdøímati,
Psa 132:5 Dokudž nenajdu místa Hospodinu, k pøíbytkùm Nejmocnìjšímu Jákobovu.
Psa 132:6 Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských.
Psa 132:7 Vejdeme již do pøíbytkù jeho, a sklánìti se budeme u podnoží noh jeho.
Psa 132:8 Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpoèinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé.
Psa 132:9 Knìží tvoji a se zobláèejí v spravedlnost, a svatí tvoji a vesele prozpìvují.
Psa 132:10 Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváøi pomazaného svého.
Psa 132:11 Uèinil jest Hospodin pravdomluvnou pøísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, øka: Z plodu života tvého posadím na trùn tvùj.

Psa 132:12 Budou-li ostøíhati synové tvoji smlouvy mé a svìdectví mých, kterýmž je vyuèovati budu, také i synové jejich až na vìky sedìti budou na stolici tvé.
Psa 132:13 Nebo jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobì za svùj pøíbytek, øka:
Psa 132:14 To bude obydlí mé až na vìky, tu pøebývati budu, nebo jsem sobì to oblíbil.
Psa 132:15 Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím,
Psa 132:16 A knìží jeho v spasení zobláèím, a svatí jeho vesele prozpìvovati budou.
Psa 132:17 Tu zpùsobím, aby zkvetl roh Davidùv; pøipravím svíci pomazanému svému.
Psa 132:18 Nepøátely jeho v hanbu zobláèím, nad ním pak kvésti bude koruna jeho.
Psa 133:1 Píseò stupòù, Davidova. Aj, jak dobré a jak utìšené, když bratøí v jednomyslnosti pøebývají!
Psa 133:2 Jako mast výborná na hlavì, sstupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho.
Psa 133:3 A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na vìky.
Psa 134:1 Píseò stupòù. Ej nuž dobroøeète Hospodinu všickni služebníci Hospodinovi, kteøíž stáváte v domì Hospodinovì každé noci.
Psa 134:2 Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobroøeète Hospodinu, øíkajíce:
Psa 134:3 Požehnejž tobì Hospodin z Siona, kterýž uèinil nebe i zemi.
Psa 135:1 Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo, chvalte služebníci Hospodinovi,
Psa 135:2 Kteøíž stáváte v domì Hospodinovì, v síòcích domu Boha našeho.
Psa 135:3 Chvalte Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívejte jménu jeho, nebo rozkošné jest.
Psa 135:4 Jákoba zajisté sobì vyvolil Hospodin, a Izraele za svùj lid zvláštní.
Psa 135:5 Já jsem jistì seznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všecky bohy.
Psa 135:6 Cožkoli chce Hospodin, to èiní na nebi i na zemi, v moøi i ve všech propastech.
Psa 135:7 Kterýž zpùsobuje to, že páry vystupují od krajù zemì; blýskání s deštìm pøivodí, a vyvodí vítr z pokladù svých.
Psa 135:8 Kterýž zbil prvorozené v Egyptì, od èlovìka až do hovada.
Psa 135:9 Poslal znamení a zázraky u prostøed tebe, Egypte, na Faraona i na všecky služebníky jeho.
Psa 135:10 Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné,
Psa 135:11 Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všecka království Kananejská.
Psa 135:12 A dal zemi jejich v dìdictví, v dìdictví Izraelovi lidu svému.
Psa 135:13 Hospodine, jméno tvé na vìky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu.
Psa 135:14 Souditi zajisté bude Hospodin lid svùj, a služebníkùm svým bude milostiv.
Psa 135:15 Ale modly pohanské støíbro a zlato, dílo rukou lidských,
Psa 135:16 Ústa mají a nemluví, oèi mají a nevidí.
Psa 135:17 Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich.
Psa 135:18 Buïtež jim podobní, kteøíž je dìlají, a kdožkoli nadìji svou v nich skládají.
Psa 135:19 Dome Izraelský, dobroøeète Hospodinu; dome Aronùv, dobroøeète Hospodinu.
Psa 135:20 Dome Léví, dobroøeète Hospodinu; kteøíž se bojíte Hospodina, dobroøeète Hospodinu.
Psa 135:21 Požehnaný Hospodin z Siona, kterýž pøebývá v Jeruzalémì. Halelujah.
Psa 136:1 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo vìèné jest milosrdenství jeho.
Psa 136:2 Oslavujte Boha bohù, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:3 Oslavujte Pána pánù, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:4 Toho, kterýž sám èiní divy veliké, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:5 Kterýž uèinil nebesa moudøe, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:6 Kterýž roztáhl zemi na vodách, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:7 Kterýž uèinil svìtla veliká, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:8 Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:9 Mìsíc a hvìzdy, aby panovaly v noci, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:10 Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:11 A vyvedl Izraele z prostøedku jejich, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:12 V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:13 Kterýž rozdìlil moøe Rudé na díly, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:14 A pøevedl Izraele prostøedkem jeho, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:15 A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moøe Rudého, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:16 Kterýž vedl lid svùj pøes pouš, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:17 Kterýž pobil krále veliké, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:18 A zbil krále znamenité, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:19 Seona krále Amorejského, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:20 Též Oga krále Bázan, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.

Psa 136:21 A dal zemi jejich v dìdictví, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:22 V dìdictví Izraelovi, služebníku svému, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:23 Kterýž v snížení našem pamatuje na nás, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:24 A vytrhl nás z nepøátel našich, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:25 Kterýž dává pokrm všelikému tìlu, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 136:26 Oslavujte Boha silného nebes, nebo jest vìèné milosrdenství jeho.
Psa 137:1 Pøi øekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion.
Psa 137:2 Na vrbí v té zemi zavìšovali jsme citary své.
Psa 137:3 A když se tam dotazovali nás ti, kteøíž nás zajali, na slova písnièky, (ješto jsme zavìsili byli veselí), øíkajíce: Zpívejte nám nìkterou píseò Sionskou:
Psa 137:4 Kterakž bychom mìli zpívati píseò Hospodinovu v zemi cizozemcù?
Psa 137:5 Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má.
Psa 137:6 Pøilniž i jazyk mùj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na tebe, jestliže v samém Jeruzalémì nebudu míti svého nejvìtšího potìšení.
Psa 137:7 Rozpomeò se, Hospodine, na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteøíž pravili: Rozboøte, rozboøte až do základù v nìm.
Psa 137:8 Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten, kdož odplatí tobì za to, což jsi nám zlého uèinila.
Psa 137:9 Blahoslavený, kdož pochytí dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.
Psa 138:1 Davidùv. Oslavovati tì budu, Pane, celým srdcem svým, a pøed mocnými žalmy tobì zpívati.
Psa 138:2 Sklánìti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všecko jméno své a slovo své.
Psa 138:3 Kteréhokoli dne vzýval jsem tì, vyslyšels mne, a obdaøils silou duši mou.
Psa 138:4 Oslavovati tì budou, Hospodine, i všickni králové zemì, když uslyší øeè úst tvých.
Psa 138:5 A zpívati budou o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva Hospodinova,
Psa 138:6 A aè vyvýšený jest Hospodin, však že na poníženého patøí, a vysokomyslného zdaleka zná.
Psa 138:7 Bych pak chodil u prostøed ssoužení, obživíš mne; proti vzteklosti nepøátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá.
Psa 138:8 Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na vìky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.
Psa 139:1 Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv. Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal.
Psa 139:2 Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.
Psa 139:3 Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svìdom jsi.
Psa 139:4 Než ještì mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všecko víš.
Psa 139:5 Z zadu i z pøedu obklíèils mne, a vzložils na mne ruku svou.
Psa 139:6 Divnìjší jest umìní tvé nad mùj vtip; vysoké jest, nemohu k nìmu.
Psa 139:7 Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych pøed tváøí tvou utekl?
Psa 139:8 Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobì ustlal v hrobì, aj, pøítomen jsi.
Psa 139:9 Vzal-li bych køídla záøe jitøní, abych bydlil pøi nejdalším moøi:
Psa 139:10 I tam by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne popadla.
Psa 139:11 Dím-li pak: Aspoò tmy, jako v soumrak, pøikryjí mne, ale i noc jest svìtlem vùkol mne.
Psa 139:12 Aniž ty tmy pøed tebou ukryti mohou, anobrž noc jako den tobì svítí, rovnì tma jako svìtlo.
Psa 139:13 Ty zajisté v moci máš ledví má, pøiodìl jsi mne v životì matky mé.
Psa 139:14 Oslavuji tì, proto že se hrozným a divným skutkùm tvým divím, a duše má zná je výbornì.
Psa 139:15 Není ukryta žádná kost má pøed tebou, jakž jsem uèinìn v skrytì, a øemeslnì složen, v nejhlubších místech zemì.
Psa 139:16 Trupel mùj vidìly oèi tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové,v nichž formováni byli, když ještì žádného z nich nebylo.
Psa 139:17 Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich nesèíslná summa!
Psa 139:18 Chtìl-li bych je sèísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já jsem vždy s tebou.
Psa 139:19 Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka, tehdáž by muži vražedlní odstoupili ode mne,
Psa 139:20 Kteøíž mluví proti tobì nešlechetnì; marnì vyvyšují nepøátely tvé.
Psa 139:21 Zdaliž tìch, kteøíž tì v nenávisti mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteøíž proti tobì povstávají, zdaž mne nemrzejí?
Psa 139:22 Úhlavní nenávistí jich nenávidím, a mám je za nepøátely.
Psa 139:23 Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má.
Psa 139:24 A popatø, chodím-li já cestou odpornou tobì, a veï mne cestou vìènou.
Psa 140:1 Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv.
Psa 140:2 Vysvoboï mne, Hospodine, od èlovìka zlého, a od muže ukrutného ostøíhej mne,

Psa 140:3 Kteøíž myslí zlé vìci v srdci, a na každý den sbírají se k válce.
Psa 140:4 Naostøují jazyk svùj jako had, jed lítého hada jest ve rtech jejich. Sélah.
Psa 140:5 Ostøíhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne, kteøíž myslí podraziti nohy mé.
Psa 140:6 Polékli pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léèky své mi položili. Sélah.
Psa 140:7 Øekl jsem Hospodinu: Bùh silný mùj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu pokorných modliteb mých.
Psa 140:8 Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž pøikrýváš hlavu mou v èas boje,
Psa 140:9 Nedávej, Hospodine, bezbožnému, èehož žádostiv jest, ani pøedsevzetí zlého vykonati jemu dopouštìj, aby se nepovýšil. Sélah.
Psa 140:10 Vùdce tìch, jenž obklièují mne, nepravost rtù jejich a pøikryje.
Psa 140:11 Padej na nì uhlé øeøavé, a na oheò uvrz je, do jam hlubokých, aby nemohli povstati.
Psa 140:12 Èlovìk utrhaè nebude upevnìn na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen jsa, padne.
Psa 140:13 Vím, že se Hospodin zasadí o pøi chudého, a pomstí nuzných.
Psa 140:14 A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upøímí pøebývati pøed oblíèejem tvým.
Psa 141:1 Žalm Davidùv. Hospodine, k tobì volám, pospìš ke mnì; pozoruj hlasu mého, když tebe vzývám.
Psa 141:2 Budiž pøíjemná modlitba má, jako kadìní pøed oblíèejem tvým, pozdvižení rukou mých, jako obìt veèerní.
Psa 141:3 Polož, Hospodine, stráž ústùm mým, ostøíhej dveøí rtù mých.
Psa 141:4 Nedopouštìj srdci mému uchýliti se ke zlé vìci, k èinìní skutkù bezbožných, s muži èinícími nepravost, a abych nebyl pøelouzen líbostmi jejich.
Psa 141:5 Nech mne bije spravedlivý, pøijmu to za dobrodiní, a nech tresce mne, bude mi to olej nejèistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještì modlitba má platná bude proti zlosti jejich.
Psa 141:6 Smetáni jsou do míst skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou libá.
Psa 141:7 Jako když nìkdo roubá a štípá døíví na zemi, tak se rozletují kosti naše až k ústùm hrobovým.
Psa 141:8 Ale k tobì, Hospodine Pane, oèi mé; v tebe doufám, nevylévej duše mé.
Psa 141:9 Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od sítek èinících nepravost.
Psa 141:10 Nech padnou hromadnì do sítek svých bezbožní, a já zatím pøejdu.
Psa 142:1 Vyuèující Davidùv, když byl v jeskyni, modlitba jeho.
Psa 142:2 Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokornì se modlím.
Psa 142:3 Vylévám pøed oblíèejem jeho žádost svou, a ssoužení své pøed ním oznamuji.
Psa 142:4 Když se úzkostmi svírá ve mnì duch mùj, ty znáš stezku mou; na cestì, po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli.
Psa 142:5 Ohlédám-li se na pravo, a patøím, není, kdo by mne znáti chtìl; zhynulo útoèištì mé, není, kdo by se ujal o život mùj.
Psa 142:6 K tobì volám, Hospodine, øíkaje: Ty jsi doufání mé a díl mùj v zemi živých.
Psa 142:7 Pozorujž volání mého, nebo jsem zemdlen pøenáramnì; vysvoboï mne od tìch, jenž stihají mne, nebo jsou silnìjší nežli já.
Psa 142:8 Vyveï z žaláøe duši mou, abych oslavoval jméno tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní uèiníš.
Psa 143:1 Žalm Davidùv. Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou vyslyš mne, i pro spravedlnost svou.
Psa 143:2 A nevcházej v soud s služebníkem svým, nebo by nebyl spravedliv pøed tebou nižádný živý.
Psa 143:3 Nebo stihá nepøítel duši mou, potírá až k zemi život mùj; na to mne pøivodí, abych bydlil v mrákotì, jako ti, kteøíž již dávno zemøeli,
Psa 143:4 Tak že se svírá úzkostmi duch mùj ve mnì, u vnitønosti mé hyne srdce mé.
Psa 143:5 Rozpomínaje se na dny pøedešlé, a rozvažuje všecky skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímaje,
Psa 143:6 Vztahuji ruce své k tobì, duše má jako zemì vyprahlá žádá tebe. Sélah.
Psa 143:7 Pospìšiž a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch mùj; neukrývejž tváøi své pøede mnou, nebo jsem podobný tìm, kteøíž sstupují do hrobu.
Psa 143:8 Uèiò to, a v jitøe slyším milosrdenství tvé, nebo v tobì nadìji mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi mìl, nebo k tobì pozdvihuji duše své.
Psa 143:9 Vytrhni mne z nepøátel mých, Hospodine, u tebe se skrývám.
Psa 143:10 Nauè mne èiniti vùle tvé, nebo ty jsi Bùh mùj; duch tvùj dobrý vedìž mne jako po rovné zemi.
Psa 143:11 Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyveï z úzkosti duši mou.
Psa 143:12 A pro milosrdenství své vypleò nepøátely mé, a vyhlaï všecky, kteøíž trápí duši mou; nebo já jsem služebník tvùj.
Psa 144:1 Davidùv. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž uèí ruce mé boji, a prsty mé bitvì.
Psa 144:2 Milosrdenství mé a hrad mùj, útoèištì mé, vysvoboditel mùj, a štít mùj, protož v nìho já doufám; on mi podmaòuje lidi.

Psa 144:3 Hospodine, co jest èlovìk, že se znáš k nìmu, a syn èlovìka, že ho sobì tak vážíš?
Psa 144:4 Èlovìk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející.
Psa 144:5 Hospodine, nakloò svých nebes a sstup, dotkni se hor, a kouøiti se budou.
Psa 144:6 Sešli hromobití a rozptyl je, vypus støely své a poraz je.
Psa 144:7 Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvoboï mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z ruky cizozemcù.
Psa 144:8 Jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice lživá.
Psa 144:9 Bože, píseò novou zpívati budu tobì na loutnì, a na desíti strunách žalmy tobì prozpìvovati,
Psa 144:10 Dávajícímu vítìzství králùm, a vysvobozujícímu Davida, služebníka svého od meèe vražedlného.
Psa 144:11 Vysvoboï mne, a vytrhni mne z ruky cizozemcù, jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice lživá.
Psa 144:12 Aby synové naši byli jako štípkové zdárnì rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu.
Psa 144:13 Špižírny naše plné a vydávají všelijaké potravy; dobytek náš a rodí na tisíce, a na deset tisícù v stájích našich.
Psa 144:14 Volové naši a jsou vytylí; a není vpádu ani zajetí, ani naøíkání na ulicích našich.
Psa 144:15 Blahoslavený lid, jemuž se tak dìje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.
Psa 145:1 Chvalitebná píseò Davidova. Vyvyšovati tì budu, Bože mùj králi, a dobroøeèiti jménu tvému na vìky vìkù.
Psa 145:2 Na každý den dobroøeèiti budu tobì, a chváliti jméno tvé na vìky vìkù.
Psa 145:3 Hospodin veliký jest, a vší chvály hodný, a velikost jeho nemùž vystižena býti.
Psa 145:4 Rodina rodinì vychvalovati bude skutky tvé, a pøedivnou moc tvou zvìstovati.
Psa 145:5 O slávì a kráse velebnosti tvé, i o vìcech tvých pøedivných mluviti budu.
Psa 145:6 A moc pøehrozných skutkù tvých rozhlašovati budou; i já dùstojnost tvou budu vypravovati.
Psa 145:7 Pamìt mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, økouce:
Psa 145:8 Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a velikého milosrdenství.
Psa 145:9 Dobrotivý Hospodin všechnìm, a slitování jeho nade všecky skutky jeho.
Psa 145:10 Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobì dobroøeète.
Psa 145:11 Slávu království tvého a vypravují, a o síle tvé mluví,
Psa 145:12 Aby v známost uvedli synùm lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho.
Psa 145:13 Království tvé jest království všech vìkù, a panování tvé nad jedním každým pokolením.
Psa 145:14 Zdržuje Hospodin všecky padající, a pozdvihuje všechnìch sklíèených.
Psa 145:15 Oèi všechnìch v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich v èas pøíhodný.
Psa 145:16 Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živoèich podlé dobøe líbezné vùle své.
Psa 145:17 Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých.
Psa 145:18 Blízký jest Hospodin všechnìm, kteøíž ho vzývají, všechnìm, kteøíž ho vzývají v pravdì.
Psa 145:19 Vùli tìch, kteøíž se ho bojí, èiní, a køik jejich slyší, a spomáhá jim.
Psa 145:20 Ostøíhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale všecky bezbožné zatratí.
Psa 145:21 Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobroøeèiti bude všeliké tìlo jménu svatému jeho od vìkù až na vìky.
Psa 146:1 Halelujah. Chval, duše má, Hospodina.
Psa 146:2 Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.
Psa 146:3 Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození.
Psa 146:4 Vychází duch jejich, navracují se do zemì své, v tentýž den mizejí myšlení jejich.
Psa 146:5 Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bùh silný Jákobùv, jehož nadìje jest v Hospodinu Bohu jeho,
Psa 146:6 Kterýž uèinil nebe, zemi, moøe, i vše, což v nich jest, kterýž ostøíhá pravdy až na vìky,
Psa 146:7 Kterýž èiní soud utištìným, dává chléb laèným. Hospodin vysvobozuje vìznì.
Psa 146:8 Hospodin otvírá oèi slepých, Hospodin pozdvihuje snížených, Hospodin miluje spravedlivé.
Psa 146:9 Hospodin ostøíhá pøíchozích, sirotku a vdovì pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací.
Psa 146:10 Kralovati bude Hospodin na vìky, Bùh tvùj, ó Sione, od národu až do pronárodu. Halelujah.
Psa 147:1 Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a ozdobná jest chvála.
Psa 147:2 Stavitel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený lid Izraelský shromažïuje,
Psa 147:3 Kterýž uzdravuje skroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich,
Psa 147:4 Kterýž sèítá poèet hvìzd, a každé z nich ze jména povolává.
Psa 147:5 Veliký jest Pán náš, a nesmírný v síle; rozumnosti jeho není poètu.
Psa 147:6 Pozdvihuje pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi.
Psa 147:7 Zpívejte Hospodinu s díkèinìním, zpívejte žalmy Bohu našemu na citaøe,
Psa 147:8 Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi déš, a vyvodí trávu na horách.
Psa 147:9 Kterýž dává hovadùm potravu jejich, i mladým krkavcùm, kteøíž volají k nìmu.

Psa 147:10 Nemá v síle konì zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného.
Psa 147:11 Líbost má Hospodin v tìch, kteøíž se ho bojí, a kteøíž doufají v milosrdenství jeho.
Psa 147:12 Chval, Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione.
Psa 147:13 Nebo on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synùm tvým u prostøed tebe.
Psa 147:14 On pùsobí v konèinách tvých pokoj, a bìlí pšeniènou nasycuje tì.
Psa 147:15 On když vysílá na zemi rozkaz svùj, velmi rychle k vykonání bìží slovo jeho.
Psa 147:16 On dává sníh jako vlnu, jíním jako popelem posýpá.
Psa 147:17 Hází ledem svým jako skyvami; pøed zimou jeho kdo ostojí?
Psa 147:18 Vysílaje slovo své, rozpouští je; hned jakž povane vìtrem svým, an tekou vody.
Psa 147:19 Zvìstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi.
Psa 147:20 Neuèinil tak žádnému národu, a protož soudù jeho nepoznali. Halelujah.
Psa 148:1 Halelujah. Chvalte hospodina stvoøení nebeská, chvaltež ho na výsostech.
Psa 148:2 Chvalte jej všickni andìlé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho.
Psa 148:3 Chvalte jej slunce i mìsíc, chvalte jej všecky jasné hvìzdy.
Psa 148:4 Chvalte jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto.
Psa 148:5 Chvalte jméno Hospodinovo všecky vìci, kteréž, jakž on øekl, pojednou stvoøeny jsou.
Psa 148:6 A utvrdil je na vìné vìky, uložil cíle, z nichž by nevykraèovaly.
Psa 148:7 Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a všecky propasti,
Psa 148:8 Oheò a krupobití, sníh i pára, vítr bouølivý, vykonávající rozkaz jeho,
Psa 148:9 I hory a všickni pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni cedrové,
Psa 148:10 Zvìø divoká i všeliká hovada, zemìplazové i ptactvo létavé,
Psa 148:11 Králové zemští i všickni národové, knížata i všickni soudcové zemì,
Psa 148:12 Mládenci, též i panny, starci s dítkami,
Psa 148:13 Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všecku zemi i nebe.
Psa 148:14 A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých jeho, synù Izraelských, lidu s ním spojeného. Halelujah.
Psa 149:1 Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseò novou, chválu jeho v shromáždìní svatých.
Psa 149:2 Vesel se Izrael v tom, kterýž ho uèinil, synové Sionští plésejte v králi svém.
Psa 149:3 Chvalte jméno jeho na píš alu, na buben a na citaru prozpìvujte jemu.
Psa 149:4 Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; on ozdobuje pokorné spasením.
Psa 149:5 Plésati budou svatí v Boží slávì, a zpívati v pokojích svých.
Psa 149:6 Oslavování Boha silného bude ve rtech jejich, a meè na obì stranì ostrý v rukou jejich,
Psa 149:7 K vykonávání pomsty nad pohany, a k strestání národù,
Psa 149:8 K svazování králù jejich øetìzy, a šlechticù jejich pouty železnými,
Psa 149:9 K nakládání s nimi podlé práva zapsaného, k slávì všechnìm svatým jeho. Halelujah.
Psa 150:1 Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíøení síly jeho.
Psa 150:2 Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podlé veliké dùstojnosti jeho.
Psa 150:3 Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru.
Psa 150:4 Chvalte jej na buben a píš alu, chvalte jej na husle a varhany.
Psa 150:5 Chvalte jej na cymbály hlasité, chvalte jej na cymbály zvuèné.
Psa 150:6 Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.
Pro 1:1 Pøísloví Šalomouna syna Davidova, krále Izraelského,
Pro 1:2 Ku poznání moudrosti a cvièení, k vyrozumívání øeèem rozumnosti,
Pro 1:3 K dosažení vycvièení v opatrnosti, spravedlnosti, soudu a toho, což pravého jest,
Pro 1:4 Aby dána byla hloupým dùmyslnost, mládeneèku umìní a prozøetelnost.
Pro 1:5 Když poslouchati bude moudrý, pøibude mu umìní, a rozumný bude vtipnìjší,
Pro 1:6 K srozumìní podobenství, a výmluvnosti øeèi moudrých a pohádkám jejich.
Pro 1:7 Bázeò Hospodinova jest poèátek umìní, moudrostí a cvièením pohrdají blázni.
Pro 1:8 Poslouchej, synu mùj, cvièení otce svého, a neopouštìj nauèení matky své.
Pro 1:9 Nebo to pøidá pøíjemnosti hlavì tvé, a bude zlatým øetìzem hrdlu tvému.
Pro 1:10 Synu mùj, jestliže by tì namlouvali høíšníci, nepøivoluj.
Pro 1:11 Jestliže by øekli: Poï s námi, úklady èiòme krvi, skryjeme se proti nevinnému bez ostýchání se;
Pro 1:12 Sehltíme je jako hrob za živa, a v cele jako ty, jenž sstupují do jámy;
Pro 1:13 Všelijakého drahého zboží dosáhneme, naplníme domy své loupeží;
Pro 1:14 Vrz los svùj mezi nás, mìšec jeden budeme míti všickni:
Pro 1:15 Synu mùj, nevycházej na cestu s nimi, zdrž nohu svou od stezky jejich;
Pro 1:16 Nebo nohy jejich ke zlému bìží, a pospíchají k vylévání krve.
Pro 1:17 Jistì, že jakož nadarmo roztažena bývá sít pøed oèima jakéhokoli ptactva,

Pro 1:18 Tak tito proti krvi své ukládají, skrývají se proti dušem svým.
Pro 1:19 Takové jsou cesty každého dychtícího po zisku, duši pána svého uchvacuje.
Pro 1:20 Moudrost vnì volá, na ulicech vydává hlas svùj.
Pro 1:21 V nejvìtším hluku volá, u vrat brány, v mìstì, a výmluvnosti své vypravuje, øka:
Pro 1:22 Až dokud hloupí milovati budete hloupost, a posmìvaèi posmìch sobì libovati, a blázni nenávidìti umìní?
Pro 1:23 Obra tež se k domlouvání mému. Hle, vynáším vám ducha svého, a v známost vám uvodím slova svá.
Pro 1:24 Ponìvadž jsem volala, a odpírali jste; vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval,
Pro 1:25 Anobrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste neoblíbili:
Pro 1:26 Proèež i já v bídì vaší smáti se budu, posmívati se budu, když pøijde to, èehož se bojíte,
Pro 1:27 Když pøijde jako hrozné zpuštìní to, èehož se bojíte, a bída vaše jako bouøe nastane, když pøijde na vás trápení a ssoužení.
Pro 1:28 Tehdy volati budou ke mnì, a nevyslyším; ráno hledati mne budou, a nenaleznou mne.
Pro 1:29 Proto že nenávidìli umìní, a báznì Hospodinovy nevyvolili,
Pro 1:30 Aniž povolili radì mé, ale pohrdali všelikým domlouváním mým.
Pro 1:31 Protož jísti budou ovoce skutkù svých, a radami svými nasyceni budou.
Pro 1:32 Nebo pokoj hloupých zmorduje je, a štìstí bláznù zahubí je.
Pro 1:33 Ale kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpeènì, pokoj maje pøed strachem zlých vìcí.
Pro 2:1 Synu mùj, pøijmeš-li slova má, a pøikázaní má schováš-li u sebe;
Pro 2:2 Nastavíš-li moudrosti ucha svého, a nakloníš-li srdce svého k opatrnosti;
Pro 2:3 Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li;
Pro 2:4 Budeš-li jí hledati jako støíbra, a jako pokladù pilnì vyhledávati jí:
Pro 2:5 Tehdy porozumíš bázni Hospodinovì, a známosti Boží nabudeš;
Pro 2:6 Nebo Hospodin dává moudrost, z úst jeho umìní a opatrnost.
Pro 2:7 Chová upøímým dlouhovìkosti, pavézou jest chodícím v sprostnosti,
Pro 2:8 Ostøíhaje stezek soudu; on cesty svatých svých ostøíhá.
Pro 2:9 Tehdy porozumíš spravedlnosti a soudu, a upøímosti i všeliké cestì dobré,
Pro 2:10 Když vejde moudrost v srdce tvé, a umìní duši tvé se zalíbí.
Pro 2:11 Prozøetelnost ostøíhati bude tebe, a opatrnost zachová tì,
Pro 2:12 Vysvobozujíc tì od cesty zlé, a od lidí mluvících vìci pøevrácené,
Pro 2:13 Kteøíž opouštìjí stezky pøímé, aby chodili po cestách tmavých,
Pro 2:14 Kteøíž se veselí ze zlého èinìní, plésají v pøevrácenostech nejhorších,
Pro 2:15 Jejichž stezky køivolaké jsou, anobrž zmotaní jsou na cestách svých;
Pro 2:16 Vysvobozujíc tì i od ženy postranní, od cizí, kteráž øeèmi svými lahodí,
Pro 2:17 Kteráž opouští vùdce mladosti své, a na smlouvu Boha svého se zapomíná;
Pro 2:18 K smrti se zajisté nachyluje dùm její, a k mrtvým stezky její;
Pro 2:19 Kteøížkoli vcházejí k ní, nenavracují se zase, aniž trefují na cestu života;
Pro 2:20 Abys chodil po cestì dobrých, a stezek spravedlivých abys ostøíhal.
Pro 2:21 Nebo upøímí bydliti budou v zemi, a pobožní zùstanou v ní;
Pro 2:22 Bezbožní pak z zemì vyati budou, a pøestupníci vykoøenìni budou z ní.
Pro 3:1 Synu mùj, na uèení mé nezapomínej, ale pøikázaní mých necha ostøíhá srdce tvé.
Pro 3:2 Dlouhosti zajisté dnù, i let života i pokoje pøidadí tobì.
Pro 3:3 Milosrdenství a pravda nech neopouštìjí tì, pøivaž je k hrdlu svému, napiš je na tabuli srdce svého,
Pro 3:4 A nalezneš milost a prospìch výborný pøed Bohem i lidmi.
Pro 3:5 Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpoléhej.
Pro 3:6 Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a on spravovati bude stezky tvé.
Pro 3:7 Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina, a odstup od zlého.
Pro 3:8 To bude zdraví životu tvému, a rozvlažení kostem tvým.
Pro 3:9 Cti Hospodina z statku svého, a z nejpøednìjších vìcí všech úrod svých,
Pro 3:10 A naplníny budou stodoly tvé hojností, a presové tvoji mstem oplývati budou.
Pro 3:11 Káznì Hospodinovy, synu mùj, nezamítej, aniž sobì oškliv domlouvání jeho.
Pro 3:12 Nebo kohož miluje Hospodin, tresce, a to jako otec syna, jejž libuje.
Pro 3:13 Blahoslavený èlovìk nalézající moudrost, a èlovìk vynášející opatrnost.
Pro 3:14 Lépe jest zajisté tìžeti jí, nežli tìžeti støíbrem, anobrž nad výborné zlato užitek její.
Pro 3:15 Dražší jest než drahé kamení, a všecky nejžádostivìjší vìci tvé nevrovnají se jí.
Pro 3:16 Dlouhost dnù v pravici její, a v levici její bohatství a sláva.
Pro 3:17 Cesty její cesty utìšené, a všecky stezky její pokojné.
Pro 3:18 Stromem života jest tìm, kteøíž jí dosahují, a kteøíž ji mají, blahoslavení jsou.

Pro 3:19 Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa opatrností.
Pro 3:20 Umìním jeho propasti protrhují se, a oblakové vydávají rosu.
Pro 3:21 Synu mùj, nech neodcházejí ty vìci od oèí tvých, ostøíhej zdravého nauèení a prozøetelnosti.
Pro 3:22 I bude to životem duši tvé, a ozdobou hrdlu tvému.
Pro 3:23 Tehdy choditi budeš bezpeènì cestou svou, a v nohu svou neurazíš se.
Pro 3:24 Když lehneš, nebudeš se strašiti, ale odpoèívati budeš, a bude libý sen tvùj.
Pro 3:25 Nelekneš se strachu náhlého, ani zpuštìní bezbožníkù, když pøijde.
Pro 3:26 Nebo Hospodin bude doufání tvé, a ostøíhati bude nohy tvé, abys nebyl lapen.
Pro 3:27 Nezadržuj dobrodiní potøebujícím, když s to býti mùžeš, abys je èinil.
Pro 3:28 Neøíkej bližnímu svému: Odejdi, potom navra se, a zítra dám, maje to u sebe.
Pro 3:29 Neukládej proti bližnímu svému zlého, kterýž s tebou dovìrnì bydlí.
Pro 3:30 Nevaï se s èlovìkem bez pøíèiny, jestliže neuèinil zlého.
Pro 3:31 Nechtìj závidìti muži dráèi, aniž zvoluj které cesty jeho.
Pro 3:32 Nebo ohavností jest Hospodinu pøevrácenec, ale s upøímými tajemství jeho.
Pro 3:33 Zloøeèení Hospodinovo jest v domì bezbožníka, ale pøíbytku spravedlivých žehná:
Pro 3:34 Ponìvadž posmìvaèùm on se posmívá, pokorným pak dává milost.
Pro 3:35 Slávu moudøí dìdiènì obdrží, ale blázny hubí pohanìní.
Pro 4:1 Poslouchejte, synové, uèení otcova, a pozorujte, abyste poznali rozumnost.
Pro 4:2 Nebo nauèení dobré dávám vám, neopouštìjtež zákona mého.
Pro 4:3 Když jsem byl syn u otce svého mladièký, a jediný pøi matce své,
Pro 4:4 On vyuèoval mne a øíkal mi: A se chopí výmluvností mých srdce tvé, ostøíhej pøikázaní mých, a živ budeš.
Pro 4:5 Nabuï moudrosti, nabuï rozumnosti; nezapomínej, ani se uchyluj od øeèí úst mých.
Pro 4:6 Neopouštìjž jí, a bude tì ostøíhati; miluj ji, a zachová tì.
Pro 4:7 Pøednì moudrosti, moudrosti nabývej, a za všecko jmìní své zjednej rozumnost.
Pro 4:8 Vyvyšuj ji, a zvýší tì; poctí tì, když ji pøijmeš.
Pro 4:9 Pøidá hlavì tvé pøíjemnosti, korunou krásnou obdaøí tì.
Pro 4:10 Slyš, synu mùj, a pøijmi øeèi mé, a tak rozmnoží se léta života tvého.
Pro 4:11 Cestì moudrosti uèím tì, vedu tì stezkami pøímými.
Pro 4:12 Když choditi budeš, nebude ssoužen krok tvùj, a pobìhneš-li, neustrèíš se.
Pro 4:13 Chopiž se uèení, nepouštìj, ostøíhej ho, nebo ono jest život tvùj.
Pro 4:14 Na stezku bezbožných nevcházej, a nekráèej cestou zlostníkù.
Pro 4:15 Opus ji, nechoï po ní, uchyl se od ní, a pomiò jí.
Pro 4:16 Nebo nespí, leè zlost provedou; anobrž zaháním bývá sen jejich, dokudž ku pádu nepøivodí,
Pro 4:17 Proto že jedí chléb bezbožnosti, a víno loupeží pijí.
Pro 4:18 Ale stezka spravedlivých jako svìtlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.
Pro 4:19 Cesta pak bezbožných jako mrákota; nevìdí, na èem se ustrèiti mohou.
Pro 4:20 Synu mùj, slov mých pozoruj, k øeèem mým nakloò ucha svého.
Pro 4:21 Necha neodcházejí od oèí tvých, ostøíhej jich u prostøed srdce svého.
Pro 4:22 Nebo životem jsou tìm, kteøíž je nalézají, i všemu tìlu jejich lékaøstvím.
Pro 4:23 Pøede vším, èehož se støíci sluší, ostøíhej srdce svého, nebo z nìho pochází život.
Pro 4:24 Odlož od sebe pøevrácenost úst, a zlost rtù vzdal od sebe.
Pro 4:25 Oèi tvé a k dobrým vìcem patøí, a víèka tvá a pøímì hledí pøed tebou.
Pro 4:26 Zvaž stezku noh svých, a všecky cesty tvé a jsou spraveny.
Pro 4:27 Neuchyluj se na pravo ani na levo, odvra nohu svou od zlého.
Pro 5:1 Synu mùj, pozoruj moudrosti mé, k opatrnosti mé nakloò ucha svého,
Pro 5:2 Abys ostøíhal prozøetelnosti, a rtové tvoji šetøili umìní.
Pro 5:3 Nebo rtové cizí ženy strdí tekou, a mìkèejší nad olej ústa její.
Pro 5:4 Poslední pak vìci její hoøké jsou jako pelynìk, ostré jako meè na obì straní ostrý.
Pro 5:5 Nohy její sstupují k smrti, krokové její hrob uchvacují.
Pro 5:6 Stezku života snad bys zvážiti chtìl? Vrtké jsou cesty její, neseznáš.
Pro 5:7 Protož, synové, poslechnìte mne, a neodstupujte od øeèí úst mých.
Pro 5:8 Vzdal od ní cestu svou, a nepøibližuj se ke dveøím domu jejího,
Pro 5:9 Abys snad nedal jiným slávy své, a let svých ukrutnému,
Pro 5:10 Aby se nenasytili cizí úsilím tvým, a práce tvá nezùstala v domì cizím.
Pro 5:11 I øval bys naposledy, když bys zhubil tìlo své a èerstvost svou,
Pro 5:12 A øekl bys: Jak jsem nenávidìl cvièení, a domlouváním pohrdalo srdce mé,
Pro 5:13 A neposlouchal jsem hlasu vyuèujících mne, a k uèitelùm svým nenaklonil jsem ucha svého!
Pro 5:14 O málo, že jsem nevlezl ve všecko zlé u prostøed shromáždìní a zástupu.

Pro 5:15 Pí vodu z èisterny své, a prameny z prostøedku vrchovištì svého.
Pro 5:16 Nech se rozlévají studnice tvé ven, a potùèkové vod na ulice.
Pro 5:17 Mìj je sám sobì, a ne cizí s tebou.
Pro 5:18 Budiž požehnaný pramen tvùj, a vesel se z manželky mladosti své.
Pro 5:19 Lanì milostné a srny utìšené; prsy její a tì opojují všelikého èasu, v milování jejím kochej se ustavièní.
Pro 5:20 Nebo proè bys se kochal, synu mùj, v cizí, a objímal život postranní,
Pro 5:21 Ponìvadž pøed oèima Hospodinovýma jsou cesty èlovìka, a on všecky stezky jeho váží?
Pro 5:22 Nepravosti vlastní jímají bezbožníka takového, a v provazích høíchu svého uvázne.
Pro 5:23 Takový umøe, proto že nepøijímal cvièení, a ve množství bláznovství svého blouditi bude.
Pro 6:1 Synu mùj, slíbil-lis za pøítele svého, podal-lis cizímu ruky své,
Pro 6:2 Zapleten jsi slovy úst svých, jat jsi øeèmi úst svých.
Pro 6:3 Uèiniž tedy toto, synu mùj, a vypros se, ponìvadžs se dostal v ruku pøítele svého. Jdi, pokoø se, a probuï pøítele svého.
Pro 6:4 Nedej usnouti oèím svým, a zdøímati víèkám svým.
Pro 6:5 Vydøi se jako srna z ruky, a jako pták z ruky èižebníka.
Pro 6:6 Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuï moudrosti.
Pro 6:7 Kterýž nemaje vùdce, ani správce, ani pána,
Pro 6:8 Pøipravuje v létì pokrm svùj, shromažïuje ve žni potravu svou.
Pro 6:9 Dokudž lenochu ležeti budeš? Skoro-liž vstaneš ze sna svého?
Pro 6:10 Malièko pospíš, malièko zdøímeš, malièko složíš ruce, abys poležel,
Pro 6:11 V tom pøijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.
Pro 6:12 Èlovìk nešlechetný, muž nepravý chodí v pøevrácenosti úst.
Pro 6:13 Mhourá oèima svýma, mluví nohama svýma, ukazuje prsty svými.
Pro 6:14 Pøevrácenost všeliká jest v srdci jeho, smýšlí zlé všelikého èasu, sváry rozsívá.
Pro 6:15 A protož v náhle pøijde bída jeho, rychle setøín bude, a nebude uléèení.
Pro 6:16 Tìchto šesti vìcí nenávidí Hospodin, a sedmá ohavností jest duši jeho:
Pro 6:17 Oèí vysokých, jazyka lživého, a rukou vylévajících krev nevinnou,
Pro 6:18 Srdce, kteréž ukládá myšlení nepravá, noh kvapných bìžeti ke zlému,
Pro 6:19 Svìdka lživého, mluvícího lež, a toho, jenž rozsívá rùznice mezi bratøími.
Pro 6:20 Ostøíhejž, synu mùj, pøikázaní otce svého, a neopouštìj nauèení matky své.
Pro 6:21 Pøivazuj je k srdci svému ustavièní, a k hrdlu svému je pøipínej.
Pro 6:22 Kamžkoli pùjdeš, ono tì zprovodí, když spáti budeš, bude tì ostøíhati, a když procítíš, bude s tebou rozmlouvati,
Pro 6:23 (Nebo pøikázaní jest svíce, a nauèení svìtlo, a cesta života jsou domlouvání vyuèující),
Pro 6:24 Aby tì ostøíhalo od ženy zlé, od úlisnosti jazyka ženy cizí.
Pro 6:25 Nežádejž krásy její v srdci svém, a necha tì nejímá víèky svými.
Pro 6:26 Nebo pøíèinou ženy cizoložné zchudl bys až do kusu chleba, anobrž žena cizoložná drahou duši ulovuje.
Pro 6:27 Mùže-liž kdo skrýti oheò v klínì svém, aby roucho jeho se nepropálilo?
Pro 6:28 Mùže-liž kdo choditi po uhlí øeøavém, aby nohy jeho se neopálily?
Pro 6:29 Tak kdož vchází k ženì bližního svého, nebude bez viny, kdož by se jí koli dotkl.
Pro 6:30 Neuvozují potupy na zlodìje, jestliže by ukradl, aby nasytil život svùj, když laèní,
Pro 6:31 Aè postižen jsa, navracuje to sedmernásobnì, vším statkem domu svého nahražuje:
Pro 6:32 Ale cizoložící s ženou blázen jest; kdož hubí duši svou, ten to èiní;
Pro 6:33 Trápení a lehkosti dochází, a útržka jeho nebývá shlazena.
Pro 6:34 Nebo zùøivý jest hnìv muže, a neodpouští v den pomsty.
Pro 6:35 Neohlídá se na žádnou záplatu, aniž pøijímá, by i množství darù dával.
Pro 7:1 Synu mùj, ostøíhej øeèí mých, a pøikázaní má schovej u sebe.
Pro 7:2 Ostøíhej pøikázaní mých, a živ budeš, a nauèení mého jako zøítelnice oèí svých.
Pro 7:3 Pøivaž je na prsty své, napiš je na tabuli srdce svého.
Pro 7:4 Rci moudrosti: Sestra má jsi ty, a rozumnost pøítelkyní jmenuj,
Pro 7:5 Aby tì ostøíhala od ženy cizí, od postranní, jenž øeèmi svými lahodí.
Pro 7:6 Nebo z okna domu svého okénkem vyhlédaje,
Pro 7:7 Vidìl jsem mezi hloupými, spatøil jsem mezi mládeží mládence bláznivého.
Pro 7:8 Kterýž šel po ulici vedlé úhlu jejího, a cestou k domu jejímu kráèel,
Pro 7:9 V soumrak, u veèer dne, ve tmách noèních a v mrákotì.
Pro 7:10 A aj, žena potkala ho v ozdobì nevìstèí a chytrého srdce,
Pro 7:11 Štìbetná a opovážlivá, v domì jejím nezùstávají nohy její,

Pro 7:12 Jednak vnì, jednak na ulici u každého úhlu úklady èinící.
Pro 7:13 I chopila jej, a políbila ho, a opovrhši stud, øekla jemu:
Pro 7:14 Obìti pokojné jsou u mne, dnes splnila jsem slib svùj.
Pro 7:15 Protož vyšla jsem vstøíc tobì, abych pilnì hledala tváøi tvé, i nalezla jsem tì.
Pro 7:16 Koberci jsem obestøela lùže své, s øezbami a prostìradly Egyptskými,
Pro 7:17 Vykadila jsem pokojík svùj mirrou a aloe a skoøicí.
Pro 7:18 Poï, opojujme se milostí až do jitra, obveselíme se v milosti.
Pro 7:19 Nebo není muže doma, odšel na cestu dalekou.
Pro 7:20 Pytlík penìz vzal s sebou, v jistý den vrátí se do domu svého.
Pro 7:21 I naklonila ho mnohými øeèmi svými, a lahodností rtù svých pøinutila jej.
Pro 7:22 Šel za ní hned, jako vùl k zabití chodívá, a jako blázen v pouta, jimiž by trestán byl.
Pro 7:23 Dokudž nepronikla støela jater jeho, pospíchal jako pták k osídlu, nevìda, že ono bezživotí jeho jest.
Pro 7:24 Protož nyní, synové, slyšte mne, a pozorujte øeèí úst mých.
Pro 7:25 Neuchyluj se k cestám jejím srdce tvé, aniž se toulej po stezkách jejích.
Pro 7:26 Nebo mnohé zranivši, porazila, a silní všickni zmordováni jsou od ní.
Pro 7:27 Cesty pekelné dùm její, vedoucí do skrýší smrti.
Pro 8:1 Zdaliž moudrost nevolá, a rozumnost nevydává hlasu svého?
Pro 8:2 Na vrchu vysokých míst, u cesty, na rozcestí stojí,
Pro 8:3 U bran, kudy se chodí do mìsta, a kudy se chodí dveømi, volá, økuci:
Pro 8:4 Na vás□, ó muži, volám, a hlas mùj jest k synùm lidským.
Pro 8:5 Pouète se hloupí opatrnosti, a blázni srozumìjte srdcem.
Pro 8:6 Poslouchejtež, nebo znamenité vìci mluviti budu, a otevøení rtù mých pouhou pravdu.
Pro 8:7 Jistì že□ pravdu zvìstují ústa má, a ohavností jest rtùm mým bezbožnost.
Pro 8:8 Spravedlivé jsou všecky øeèi úst mých, není v nich nic køivého ani pøevráceného.
Pro 8:9 Všecky pravé jsou rozumìjícímu, a pøímé tìm, kteøíž nalézají umìní.
Pro 8:10 Pøijmìtež cvièení mé radìji než stříbro, a umìní radìji než zlato nejvýbornìjší.
Pro 8:11 Nebo lepší jest moudrost než drahé kamení, tak že jakékoli vìci žádostivé vrovnati se jí nemohou.
Pro 8:12 Já moudrost bydlím s opatrností, a umìní pravé prozøetelnosti pøítomné mám.
Pro 8:13 Bázeò Hospodinova jest v nenávisti míti zlé, pýchy a vysokomyslnosti, i cesty zlé a úst pøevrácených nenávidím.
Pro 8:14 Má jest rada i š□astný prospìch, já□ jsem rozumnost, a má jest síla.
Pro 8:15 Skrze mne králové kralují, a knížata ustanovují vìci spravedlivé.
Pro 8:16 Skrze mne knížata panují, páni i všickni soudcové zemští.
Pro 8:17 Já milující mne miluji, a kteøíž mne pilnì hledají, nalézají mne.
Pro 8:18 Bohatství a sláva pøi mnì jest, zboží trvánlivé i spravedlnost.
Pro 8:19 Lepší jest ovoce mé než nejlepší zlato, i než ryzí, a užitek mùj než stříbro výborné.
Pro 8:20 Stezkou spravedlnosti vodím, prostøedkem stezek soudu,
Pro 8:21 Abych tìm, kteøíž mne milují, pøidìlila zboží vìné, a poklady jejich naplnila.
Pro 8:22 Hospodin mìl mne pøi poèátku cesty své, pøed skutky svými, pøede všemi èasy.
Pro 8:23 Pøed vìky ustanovena jsem, pøed poèátkem, prvé než byla zemì.
Pro 8:24 Když ještì nebylo propasti, zplozena jsem, když ještì nebylo studnic oplývajících vodami.
Pro 8:25 Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem;
Pro 8:26 Ještì byl neuèinil zemì a rovin, ani zaèátku prachu okršlku zemského.
Pro 8:27 Když pøipravoval nebesa, byla jsem tu, když vymìøoval okrouhlost nad propastí;
Pro 8:28 Když upevòoval oblaky u výsosti, když utvrzoval studnice propasti;
Pro 8:29 Když ukládal moøi cíl jeho, a vodám, aby nepøestupovaly rozkázaní jeho, když vymìøoval základy zemì:
Pro 8:30 Tehdáž byla jsem od nìho pìstována, a byla jsem jeho potìšení na každý den, anobrž hrám pøed ním každého èasu;
Pro 8:31 Hrám i na okršlku zemì jeho, a rozkoše mé s syny lidskými.
Pro 8:32 A tak tedy, synové, poslechnìte mne, nebo blahoslavení jsou ostøíhající cest mých.
Pro 8:33 Poslouchejte cvièení, a nabuïte rozumu, a nerozpakujte se.
Pro 8:34 Blahoslavený èlovìk, kterýž mne slýchá, bdì u dveøí mých na každý den, šetøe veøejí dveøí mých.
Pro 8:35 Nebo kdož mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina.
Pro 8:36 Ale kdož høeší proti mnì, ukrutenství provodí nad duší svou; všickni, kteøíž mne nenávidí, milují smrt.
Pro 9:1 Moudrost vystavìla dùm svùj, vytesavši sloupù svých sedm.
Pro 9:2 Zbila dobytek svùj, smísila víno své, stùl také svùj pøipravila.
Pro 9:3 A poslavši dìveèky své, volá na vrchu nejvyšších míst v mìstì:
Pro 9:4 Kdožkoli jest hloupý, uchyl se sem. Až i bláznivým øíká:

Pro 9:5 Poïte, jezte chléb mùj, a píte víno, kteréž jsem smísila.
Pro 9:6 Opus□te hloupost a živi buïte, a choïte cestou rozumnosti.
Pro 9:7 Kdo tresce posmìvaèe, dochází hanby, a kdo pøimlouvá bezbožnému, pohanìní.
Pro 9:8 Nedomlouvej posmìvaèi, aby tì nevzal v nenávist; pøimlouvej moudrému, a bude tì milovati.
Pro 9:9 Uèiò to moudrému, a bude moudøejší; pouè spravedlivého, a bude umìlejší.
Pro 9:10 Poèátek moudrosti jest bázeò Hospodinova, a umìní svatých rozumnost.
Pro 9:11 Nebo skrze mne rozmnoží se dnové tvoji, a pøidáno□ bude let života.
Pro 9:12 Budeš-li moudrý, sobì moudrý budeš; pakli posmìvaè, sám vytrpíš.
Pro 9:13 Žena bláznivá štìbetná, nesmyslná, a nic neumí.
Pro 9:14 A sedí u dveøí domu svého na stolici, na místech vysokých v mìstì,
Pro 9:15 Aby volala jdoucích cestou, kteøíž pøímo jdou stezkami svými, økuci:
Pro 9:16 Kdo jest hloupý, uchyl se sem. A bláznivému øíká:
Pro 9:17 Voda kradená sladší jest, a chléb pokoutní chutnìjší.
Pro 9:18 Ale neví hlupec, že mrtví jsou tam, a v hlubokém hrobì ti, kterýchž pozvala.
Pro 10:1 Syn moudrý obveseluje otce, ale syn bláznivý zámutkem jest matce své.
Pro 10:2 Neprospívají pokladové bezbožnì nabytí, ale spravedlnost vytrhuje od smrti.
Pro 10:3 Nedopustí laènìti Hospodin duši spravedlivého, statek pak bezbožných rozptýlí.
Pro 10:4 K nouzi pøivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých zbohacuje.
Pro 10:5 Kdo shromažïuje v létì, jest syn rozumný; kdož vyspává ve žni, jest syn, kterýž hanbu èiní.
Pro 10:6 Požehnání jest nad hlavou spravedlivého, ale ústa bezbožných pøikrývají ukrutnost.
Pro 10:7 Památka spravedlivého požehnaná, ale jméno bezbožných smrdí.
Pro 10:8 Moudré srdce pøijímá pøikázaní, ale blázen od rtù svých padne.
Pro 10:9 Kdo chodí upøímì, chodí doufanlivì; kdož pak pøevrací cesty své, vyjeven bude.
Pro 10:10 Kdo mhourá okem, uvodí nesnáz; a kdož jest bláznivých rtù, padne.
Pro 10:11 Pramen života jsou ústa spravedlivého, ale ústa bezbožných pøikrývají ukrutnost.
Pro 10:12 Nenávist vzbuzuje sváry, ale láska pøikrývá všecka pøestoupení.
Pro 10:13 Ve rtech rozumného nalézá se moudrost, ale kyj na høbetì blázna.
Pro 10:14 Moudøí skrývají umìní, úst pak blázna blízké jest setøení.
Pro 10:15 Zboží bohatého jest mìsto pevné jeho, ale nouze jest chudých setøení.
Pro 10:16 Práce spravedlivého jest k životu, nábytek pak bezbožných jest k høíchu.
Pro 10:17 Stezkou života jde, kdož pøijímá trestání; ale kdož pohrdá domlouváním, bloudí.
Pro 10:18 Kdož pøikrývá nenávist rty lživými, i kdož uvodí v lehkost, ten blázen jest.
Pro 10:19 Mnohé mluvení nebývá bez høíchu, kdož pak zdržuje rty své, opatrný jest.
Pro 10:20 Støíbro výborné jest jazyk spravedlivého, ale srdce bezbožných za nic nestojí.
Pro 10:21 Rtové spravedlivého pasou mnohé, blázni pak pro bláznovství umírají.
Pro 10:22 Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.
Pro 10:23 Za žert jest bláznu èiniti nešlechetnost, ale muž rozumný moudrosti se drží.
Pro 10:24 Èeho se bojí bezbožný, to pøichází na nìj; ale èehož žádají spravedliví, dává Bùh.
Pro 10:25 Jakož pomíjí vichøice, tak nestane bezbožníka, spravedlivý pak jest základ stálý.
Pro 10:26 Jako ocet zubùm, a jako dým oèima, tak jest lenivý tìm, kteøíž jej posílají.
Pro 10:27 Bázeò Hospodinova pøidává dnù, léta pak bezbožných ukrácena bývají.
Pro 10:28 Oèekávání spravedlivých jest potìšení, nadìje pak bezbožných zahyne.
Pro 10:29 Silou jest upøímému cesta Hospodinova, a strachem tìm, kteøíž èiní nepravost.
Pro 10:30 Spravedlivý na vìky se nepohne, bezbožní pak nebudou bydliti v zemi.
Pro 10:31 Ústa spravedlivého vynášejí moudrost, ale jazyk pøevrácený vy□at bude.
Pro 10:32 Rtové spravedlivého znají, což jest Bohu libého, ústa pak bezbožných pøevrácené vìci.
Pro 11:1 Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale závaží pravé líbí se jemu.
Pro 11:2 Za pýchou pøichází zahanbení, ale pøi pokorných jest moudrost.
Pro 11:3 Sprostnost upøímých vodí je, pøevrácenost pak pøestupníkù zatracuje je.
Pro 11:4 Neprospívá□ bohatství v den hnìvu, ale spravedlnost vytrhuje z smrti.
Pro 11:5 Spravedlnost upøímého spravuje cestu jeho, ale pro bezbožnost svou padá bezbožný.
Pro 11:6 Spravedlnost upøímých vytrhuje je, ale pøestupníci v zlosti zjímáni bývají.
Pro 11:7 Když umírá èlovìk bezbožný, hyne nadìje, i oèekávání rekovských èinù mizí.
Pro 11:8 Spravedlivý z úzkosti bývá vysvobozen, bezbožný pak pøichází na místo jeho.
Pro 11:9 Pokrytec ústy kazí bližního svého, ale spravedliví umìním vytrženi bývají.
Pro 11:10 Z štìstí spravedlivých veselí se mìsto, když pak hynou bezbožní, bývá prozpìvování.
Pro 11:11 Požehnáním spravedlivých zvýšeno bývá mìsto, ústy pak bezbožných vyvráceno.
Pro 11:12 Pohrdá bližním svým blázen, ale muž rozumný mlèí.
Pro 11:13 Utrhaè toulaje se, pronáší tajnost, vìrný pak èlovìk tají vìc.

Pro 11:14 Kdež není dostateèné rady, padá lid, ale spomožení jest ve množství rádcù.
Pro 11:15 Velmi sobì škodí, kdož slibuje za cizího, ješto ten, kdož nenávidí rukojemství, bezpeèen jest.
Pro 11:16 Žena šlechetná má èest, a ukrutní mají zboží.
Pro 11:17 Èlovìk úèinný dobøe èiní životu svému, ale ukrutný kormoutí tìlo své.
Pro 11:18 Bezbožný dìlá dílo falešné, ale kdož rozsívá spravedlnost, má mzdu jistou.
Pro 11:19 Tak spravedlivý rozsívá k životu, a kdož následuje zlého, k smrti své.
Pro 11:20 Ohavností jsou Hospodinu pøevrácení srdcem, ale ctného obcování líbí se jemu.
Pro 11:21 Zlý, by sobì i na pomoc pøivzal, neujde pomsty, símì pak spravedlivých uchází toho.
Pro 11:22 Zápona zlatá na pysku svinì jest žena pìkná bez rozumu.
Pro 11:23 Žádost spravedlivých jest toliko dobrých vìcí, ale oèekávání bezbožných hnìv.
Pro 11:24 Mnohý rozdává štìdøe, a však pøibývá mu více; jiný skoupì drží nad slušnost, ale k chudobì.
Pro 11:25 Èlovìk štìdrý bývá bohatší, a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.
Pro 11:26 Kdo zadržuje obilí, zloøeèí mu lid; ale požehnání na hlavì toho, kdož je prodává.
Pro 11:27 Kdo pilnì hledá dobrého, nalézá pøízeò; kdož pak hledá zlého, potká jej.
Pro 11:28 Kdo doufá v bohatství své, ten spadne, ale spravedliví jako ratolest zkvetnou.
Pro 11:29 Kdo kormoutí dùm svùj, za dìdictví bude míti vítr, a blázen sloužiti musí moudrému.
Pro 11:30 Ovoce spravedlivého jest strom života, a kdož vyuèuje duše, jest moudrý.
Pro 11:31 Aj, spravedlivému na zemi odplacováno bývá, èím více bezbožnému a høíšníku?
Pro 12:1 Kdo miluje cvièení, miluje umìní; kdož pak nenávidí domlouvání, nemoudrý jest.
Pro 12:2 Dobrý nalézá lásku u Hospodina, ale muže nešlechetného potupí Bùh.
Pro 12:3 Nebývá trvánlivý èlovìk v bezbožnosti, koøen pak spravedlivých nepohne se.
Pro 12:4 Žena stateèná jest koruna muže svého, ale jako hnis v kostech jeho ta, kteráž k hanbì pøivodí.
Pro 12:5 Myšlení spravedlivých jsou pravá, rady pak bezbožných lstivé.
Pro 12:6 Slova bezbožných úklady èiní krvi, ústa pak spravedlivých vytrhují je.
Pro 12:7 Vyvráceni bývají bezbožní tak, aby jich nebylo, ale dùm spravedlivých ostojí.
Pro 12:8 Podlé toho, jakž rozumný jest, chválen bývá muž, pøevráceného pak srdce bude v pohrdání.
Pro 12:9 Lepší jest nevzácný, kterýž má služebníka, nežli ten, kterýž sobì slavnì poèíná, a nemá chleba.
Pro 12:10 Peèuje spravedlivý o život hovádka svého, srdce pak bezbožných ukrutné jest.
Pro 12:11 Kdo dìlá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahaleèù, blázen jest.
Pro 12:12 Žádostiv jest bezbožný obrany proti zlému, ale koøen spravedlivých zpùsobuje ji.
Pro 12:13 Do pøestoupení rtù zapletá se zlostník, ale spravedlivý vychází z ssoužení.
Pro 12:14 Z ovoce úst každý nasycen bude dobrým, a odplatu za skutky èlovìka dá jemu Bùh.
Pro 12:15 Cesta blázna pøímá se zdá jemu, ale kdo poslouchá rady, moudrý jest.
Pro 12:16 Hnìv blázna v tentýž den poznán bývá, ale opatrný hanbu skrývá.
Pro 12:17 Kdož mluví pravdu, ohlašuje spravedlnost, svìdek pak falešný lest.
Pro 12:18 Nìkdo vynáší øeèi podobné meèi probodujícímu, ale jazyk moudrých jest lékaøství.
Pro 12:19 Rtové pravdomluvní utvrzeni budou na vìky, ale na kratièko jazyk lživý.
Pro 12:20 V srdci tìch, kteøíž zlé obmýšlejí, bývá lest, v tìch pak, kteøíž radí ku pokoji, veselí.
Pro 12:21 Nepotká spravedlivého žádná tìžkost, bezbožní pak naplnìni budou zlým.
Pro 12:22 Ohavností jsou Hospodinu rtové lživí, ale ti, jenž èiní pravdu, líbí se jemu.
Pro 12:23 Èlovìk opatrný tají umìní, ale srdce bláznù vyvolává bláznovství.
Pro 12:24 Ruka pracovitých panovati bude, lstivá pak musí dávati plat.
Pro 12:25 Starost v srdci èlovìka snižuje ji, ale vìc dobrá obveseluje ji.
Pro 12:26 Vzácnìjší jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných svodí je.
Pro 12:27 Nebude péci fortelný, což ulovil, ale èlovìk bedlivý statku drahého nabude.
Pro 12:28 Na stezce spravedlnosti jest život, a cesta stezky její nesmrtelná jest.
Pro 13:1 Syn moudrý pøijímá cvièení otcovo, ale posmìvaè neposlouchá domlouvání.
Pro 13:2 Z ovoce úst každý jísti bude dobré, ale duše pøevrácených nátisky.
Pro 13:3 Kdo ostøíhá úst svých, ostøíhá duše své; kdo rozdírá rty své, setøení na nìj pøijde.
Pro 13:4 Žádá, a nic nemá duše lenivého, duše pak pracovitých zbohatne.
Pro 13:5 Slova lživého nenávidí spravedlivý, bezbožníka pak v ošklivost uvodí a zahanbuje.
Pro 13:6 Spravedlnost ostøíhá pøímì chodícího po cestì, bezbožnost pak vyvrací høíšníka.
Pro 13:7 Nìkdo bohatým se dìlaje, nemá nic: zase nìkdo dìlaje se chudým, má však statku mnoho.
Pro 13:8 Výplata života èlovìku jest bohatství jeho, ale chudý neslyší domlouvání.
Pro 13:9 Svìtlo spravedlivých rozsvìtluje se, svíce pak bezbožných zhasne.
Pro 13:10 Samou toliko pýchou pùsobí èlovìk svár, ale pøi tìch, jenž užívají rady, jest moudrost.
Pro 13:11 Statek zle dobytý umenšovati se bude, kdož pak shromažïuje rukou, pøivitší ho.
Pro 13:12 Oèekávání dlouhé zemdlívá srdce, ale žádost splnìná jest strom života.
Pro 13:13 Kdož pohrdá slovem Božím, sám sobì škodí; ale kdož se bojí pøikázaní, odplaceno mu bude.

Pro 13:14 Nauèení moudrého jest pramen života, k vyhýbání se osídlùm smrti.
Pro 13:15 Rozum dobrý dává milost, cesta pak pøevrácených jest tvrdá.
Pro 13:16 Každý dùmyslný dìlá umìle, ale blázen rozprostírá bláznovství.
Pro 13:17 Posel bezbožný upadá v neštìstí, jednatel pak vìrný jest lékaøství.
Pro 13:18 Chudoba a lehkost potká toho, jenž se vytahuje z káznì; ale kdož ostøíhá nauèení, zveleben bude.
Pro 13:19 Žádost naplnìná sladká jest duši, ale ohavnost jest bláznùm odstoupiti od zlého.
Pro 13:20 Kdo chodí s moudrými, bude moudrý; ale kdo tovaryší s blázny, setøín bude.
Pro 13:21 Høíšníky stihá neštìstí, ale spravedlivým odplatí Bùh dobrým.
Pro 13:22 Dobrý zanechává dìdictví vnukùm, ale zboží høíšného zachováno bývá spravedlivému.
Pro 13:23 Hojnost jest pokrmù na rolí chudých, nìkdo pak hyne skrze nerozšafnost.
Pro 13:24 Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého; ale kdož ho miluje, za èasu jej tresce.
Pro 13:25 Spravedlivý jí až do nasycení duše své, bøicho pak bezbožných nedostatek trpí.
Pro 14:1 Moudrá žena vzdìlává dùm svùj, bláznice pak rukama svýma boøí jej.
Pro 14:2 Kdo chodí v upøímnosti své, bojí se Hospodina, ale pøevrácený v cestách svých pohrdá jím.
Pro 14:3 V ústech blázna jest hùl pýchy, rtové pak moudrých ostøíhají jich.
Pro 14:4 Když není volù, prázdné jsou jesle, ale hojná úroda jest v síle volù.
Pro 14:5 Svìdek vìrný neklamá, ale svìdek falešný mluví lež.
Pro 14:6 Hledá posmìvaè moudrosti, a nenalézá, rozumnému pak umìní snadné jest.
Pro 14:7 Odejdi od muže bláznivého, když neseznáš pøi nìm rtù umìní.
Pro 14:8 Moudrost opatrného jest, aby rozumìl cestì své, bláznovství pak bláznù ke lsti.
Pro 14:9 Blázen pøikrývá høích, ale mezi upøímými dobrá vùle.
Pro 14:10 Srdce ví o hoøkosti duše své, a k veselí jeho nepøimísí se cizí.
Pro 14:11 Dùm bezbožných vyhlazen bude, ale stánek upøímých zkvetne.
Pro 14:12 Cesta zdá se pøímá èlovìku, a však dokonání její jest cesta k smrti.
Pro 14:13 Také i v smíchu bolí srdce, a cíl veselí jest zámutek.
Pro 14:14 Cestami svými nasytí se pøevrácený srdcem, ale muž dobrý štítí se jeho.
Pro 14:15 Hloupý vìøí každému slovu, ale opatrný šetøí kroku svého.
Pro 14:16 Moudrý bojí se a odstupuje od zlého, ale blázen dotøe a smìlý jest.
Pro 14:17 Náhlý se dopouští bláznovství, a muž myšlení zlých v nenávisti bývá.
Pro 14:18 Dìdiènì vládnou hlupci bláznovstvím, ale opatrní bývají korunováni umìním.
Pro 14:19 Sklánìjí se zlí pøed dobrými, a bezbožní u bran spravedlivého.
Pro 14:20 Také i pøíteli svému v nenávisti bývá chudý, ale milovníci bohatého mnozí jsou.
Pro 14:21 Pohrdá bližním svým høíšník, ale kdož se slitovává nad chudými, blahoslavený jest.
Pro 14:22 Zajisté že bloudí, kteøíž ukládají zlé; ale milosrdenství a pravda tìm, kteøíž smýšlejí dobré.
Pro 14:23 Všeliké práce bývá zisk, ale slovo rtù jest jen k nouzi.
Pro 14:24 Koruna moudrých jest bohatství jejich, bláznovství pak bláznivých bláznovstvím.
Pro 14:25 Vysvobozuje duše svìdek pravdomluvný, ale lstivý mluví lež.
Pro 14:26 V bázni Hospodinovì jesti doufání silné, kterýž synùm svým útoèištìm bude.
Pro 14:27 Bázeò Hospodinova jest pramen života, k vyhýbání se osídlùm smrti.
Pro 14:28 Ve množství lidu jest sláva krále, ale v nedostatku lidu zahynutí vùdce.
Pro 14:29 Zpozdilý k hnìvu hojnì má rozumu,ale náhlý pronáší bláznovství.
Pro 14:30 Život tìla jest srdce zdravé, ale hnis v kostech jest závist.
Pro 14:31 Kdo utiská chudého, útržku èiní Uèiniteli jeho; ale ctí jej, kdož se slitovává nad chudým.
Pro 14:32 Pro zlost svou odstrèen bývá bezbožný, ale nadìji má i pøi smrti své spravedlivý.
Pro 14:33 V srdci rozumného odpoèívá moudrost, co pak jest u vnitønosti bláznù, nezatají se.
Pro 14:34 Spravedlnost zvyšuje národ, ale høích jest ku pohanìní národùm.
Pro 14:35 Laskav bývá král na služebníka rozumného, ale hnìviv na toho, kterýž hanbu èiní.
Pro 15:1 Odpovìd mìkká odvracuje hnìv, ale øeè zpurná vzbuzuje prchlivost.
Pro 15:2 Jazyk moudrých ozdobuje umìní, ale ústa bláznù vylévají bláznovství.
Pro 15:3 Na všelikém místì oèi Hospodinovy spatøují zlé i dobré.
Pro 15:4 Zdravý jazyk jest strom života, pøevrácenost pak z nìho ztroskotání od vìtru.
Pro 15:5 Blázen pohrdá cvièením otce svého, ale kdož ostøíhá nauèení, opatrnosti nabude.
Pro 15:6 V domì spravedlivého jest hojnost veliká, ale v úrodì bezbožného zmatek.
Pro 15:7 Rtové moudrých rozsívají umìní, srdce pak bláznù ne tak.
Pro 15:8 Obìt bezbožných ohavností jest Hospodinu, ale modlitba upøímých líbí se jemu.
Pro 15:9 Ohavností jest Hospodinu cesta bezbožného, toho pak, kdož následuje spravedlnosti, miluje.
Pro 15:10 Trestání pøísné opouštìjícímu cestu, a kdož nenávidí domlouvání, umøe.
Pro 15:11 Peklo i zatracení jest pøed Hospodinem, èím více srdce synù lidských?
Pro 15:12 Nemiluje posmìvaè toho, kterýž ho tresce, aniž k moudrým pøistoupí.

Pro 15:13 Srdce veselé obveseluje tváø, ale pro žalost srdce duch zkormoucen bývá.
Pro 15:14 Srdce rozumného hledá umìní, ale ústa bláznù pasou se bláznovstvím.
Pro 15:15 Všickni dnové chudého zlí jsou, ale dobromyslného hody ustavièné.
Pro 15:16 Lepší jest malièko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem.
Pro 15:17 Lepší jest krmì z zelí, kdež jest láska, nežli z krmného vola, kdež jest nenávist.
Pro 15:18 Muž hnìvivý vzbuzuje sváry, ale zpozdilý k hnìvu upokojuje svadu.
Pro 15:19 Cesta lenivého jest jako plot z trní, ale stezka upøímých jest vydlážená.
Pro 15:20 Syn moudrý obveseluje otce, bláznivý pak èlovìk pohrdá matkou svou.
Pro 15:21 Bláznovství jest veselím bláznu, ale èlovìk rozumný upøímo kráèeti smìøuje.
Pro 15:22 Kdež není rady, zmaøena bývají usilování, ale množství rádcù ostojí.
Pro 15:23 Vesel bývá èlovìk z odpovìdi úst svých; nebo slovo v èas pøíhodný ó jak jest dobré!
Pro 15:24 Cesta života vysoko jest rozumnému proto, aby se uchýlil od pekla dole.
Pro 15:25 Dùm pyšných vyvrací Hospodin, meze pak vdovy upevòuje.
Pro 15:26 Ohavností jsou Hospodinu myšlení zlého, ale èistých øeèi vzácné.
Pro 15:27 Kdož dychtí po lakomství, kormoutí dùm svùj; ale kdož nenávidí darù, živ bude.
Pro 15:28 Srdce spravedlivého pøemýšluje, co má mluviti, ale ústa bezbožných vylévají všelijakou zlost.
Pro 15:29 Vzdálen jest Hospodin od bezbožných, ale modlitbu spravedlivých vyslýchá.
Pro 15:30 To, což se zraku naskýtá, obveseluje srdce; povìst dobrá tukem naplòuje kosti.
Pro 15:31 Ucho, kteréž poslouchá trestání života, u prostøed moudrých bydliti bude.
Pro 15:32 Kdo se vyhýbá cvièení, zanedbává duše své; ale kdož pøijímá domlouvání, má rozum.
Pro 15:33 Bázeò Hospodinova jest cvièení se moudrosti, a slávu pøedchází ponížení.
Pro 16:1 Pøi èlovìku bývá spoøádání myšlení, ale od Hospodina jest øeè jazyka.
Pro 16:2 Všecky cesty èlovìka èisté se jemu zdají, ale kterýž zpytuje duchy, Hospodin jest.
Pro 16:3 Uval na Hospodina èiny své, a budou upevnìna pøedsevzetí tvá.
Pro 16:4 Hospodin všecko uèinil pro sebe samého, také i bezbožného ke dni zlému.
Pro 16:5 Ohavností jest Hospodinu každý pyšného srdce; by sobì na pomoc i jiné pøivzal, neujde pomsty.
Pro 16:6 Milosrdenstvím a pravdou oèištìna bývá nepravost, a v bázni Hospodinovì uchází se zlého.
Pro 16:7 Když se líbí Hospodinu cesty èlovìka, také i nepøátely jeho spokojuje k nìmu.
Pro 16:8 Lepší jest malièko s spravedlností, než množství dùchodù nespravedlivých.
Pro 16:9 Srdce èlovìka pøemýšlí o cestì své, ale Hospodin spravuje kroky jeho.
Pro 16:10 Rozhodnutí jest ve rtech královských, v soudu neuchylují se ústa jeho.
Pro 16:11 Váha a závaží jsou úsudek Hospodinùv, a všecka závaží v pytlíku jeho naøízení.
Pro 16:12 Ohavností jest králùm èiniti bezbožnì; nebo spravedlností upevòován bývá trùn.
Pro 16:13 Rtové spravedliví líbezní jsou králùm, a ty, kteøíž upøímì mluví, milují.
Pro 16:14 Rozhnìvání královo jistý posel smrti, ale muž moudrý ukrotí je.
Pro 16:15 V jasné tváøi královské jest život, a pøívìtivost jeho jako oblak s deštìm jarním.
Pro 16:16 Mnohem lépe jest nabyti moudrosti než zlata nejèistšího, a nabyti rozumnosti lépe než støíbra.
Pro 16:17 Cesta upøímých jest odstoupiti od zlého; ostøíhá duše své ten, kdož ostøíhá cesty své.
Pro 16:18 Pøed setøením bývá pýcha, a pøed pádem pozdvižení ducha.
Pro 16:19 Lépe jest poníženého duchu býti s pokornými, než dìliti koøist s pyšnými.
Pro 16:20 Ten, kdož pozoruje slova, nalézá dobré; a kdož doufá v Hospodina, blahoslavený jest.
Pro 16:21 Ten, kdož jest moudrého srdce, slove rozumný, a sladkost rtù pøidává nauèení.
Pro 16:22 Rozumnost tìm, kdož ji mají, jest pramen života, ale umìní bláznù jest bláznovství.
Pro 16:23 Srdce moudrého rozumnì spravuje ústa svá, tak že rty svými pøidává nauèení.
Pro 16:24 Plást medu jsou øeèi utìšené, sladkost duši, a lékaøství kostem.
Pro 16:25 Cesta zdá se pøímá èlovìku, ale dokonání její jistá cesta smrti.
Pro 16:26 Èlovìk pracovitý pracuje sobì, nebo ponoukají ho ústa jeho.
Pro 16:27 Muž nešlechetný vykopává zlé, v jehožto rtech jako oheò spalující.
Pro 16:28 Muž pøevrácený rozsívá sváry, a klevetník rozluèuje pøátely.
Pro 16:29 Muž ukrutný pøeluzuje bližního svého, a uvodí jej na cestu nedobrou.
Pro 16:30 Zamhuøuje oèi své, smýšleje vìci pøevrácené, a zmítaje pysky svými, vykonává zlé.
Pro 16:31 Koruna ozdobná jsou šediny na cestì spravedlnosti se nalézající.
Pro 16:32 Lepší jest zpozdilý k hnìvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl mìsta.
Pro 16:33 Do klínu umítán bývá los, ale od Hospodina všecko øízení jeho.
Pro 17:1 Lepší jest kus chleba suchého s pokojem,nežli dùm plný nabitých hovad s svárem.
Pro 17:2 Služebník rozumný panovati bude nad synem, kterýž jest k hanbì, a mezi bratøími dìliti bude dìdictví.
Pro 17:3 Teglík støíbra a pec zlata zkušuje, ale srdcí Hospodin.
Pro 17:4 Zlý èlovìk pozoruje øeèí nepravých, a lháø poslouchá jazyka pøevráceného.
Pro 17:5 Kdo se posmívá chudému, útržku èiní Uèiniteli jeho; a kdo se z bídy raduje, nebude bez pomsty.

Pro 17:6 Koruna starcù jsou vnukové, a ozdoba synù otcové jejich.
Pro 17:7 Nesluší na blázna øeèi znamenité, ovšem na kníže øeè lživá.
Pro 17:8 Jako kámen drahý, tak bývá vzácný dar pøed oèima toho, kdož jej béøe; k èemukoli smìøuje, daøí se jemu.
Pro 17:9 Kdo pøikrývá pøestoupení, hledá lásky; ale kdo obnovuje vìc, rozluèuje pøátely.
Pro 17:10 Více se chápá rozumného jedno domluvení, nežli by blázna stokrát ubil.
Pro 17:11 Zpurný toliko zlého hledá, proèež pøísný posel na nìj poslán bývá.
Pro 17:12 Lépe èlovìku potkati se s nedvìdicí osiøalou, nežli s bláznem v bláznovství jeho.
Pro 17:13 Kdo odplacuje zlým za dobré, neodejde zlé z domu jeho.
Pro 17:14 Zaèátek svady jest, jako když kdo protrhuje vodu; protož prvé než by se zsilil svár, pøestaò.
Pro 17:15 Kdož ospravedlòuje nepravého, i kdož odsuzuje spravedlivého, ohavností jsou Hospodinu oba jednostejnì.
Pro 17:16 K èemu jest zboží v ruce blázna, když k nabytí moudrosti rozumu nemá?
Pro 17:17 Všelikého èasu miluje, kdož jest pøítelem, a bratr v ssoužení ukáže se.
Pro 17:18 Èlovìk bláznivý ruku dávaje, èiní slib pøed pøítelem svým.
Pro 17:19 Kdož miluje svadu, miluje høích; a kdo vyvyšuje ústa svá, hledá potøení.
Pro 17:20 Pøevrácené srdce nenalézá toho, což jest dobrého; a kdož má vrtký jazyk, upadá v tìžkost.
Pro 17:21 Kdo zplodil blázna, k zámutku svému zplodil jej, aniž se bude radovati otec nemoudrého.
Pro 17:22 Srdce veselé oèerstvuje jako lékaøství, ale duch zkormoucený vysušuje kosti.
Pro 17:23 Bezbožný tajnì béøe dar, aby pøevrátil stezky soudu.
Pro 17:24 Na oblíèeji rozumného vidí se moudrost, ale oèi blázna tìkají až na konec zemì.
Pro 17:25 K žalosti jest otci svému syn blázen, a k hoøkosti rodièce své.
Pro 17:26 Jistì že pokutovati spravedlivého není dobré, tolikéž, aby knížata bíti mìli pro upøímost.
Pro 17:27 Zdržuje øeèi své muž umìlý; drahého ducha jest muž rozumný.
Pro 17:28 Také i blázen, mlèe, za moudrého jmín bývá, a zacpávaje rty své, za rozumného.
Pro 18:1 Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve všelijakou vìc plete se.
Pro 18:2 Nezalibuje sobì blázen v rozumnosti, ale v tom, což zjevuje srdce jeho.
Pro 18:3 Když pøijde bezbožný, pøichází také pohrdání, a s lehkomyslným útržka.
Pro 18:4 Slova úst muže vody hluboké, potok rozvodnilý pramen moudrosti.
Pro 18:5 Pøijímati osobu bezbožného není dobré, abys pøevrátil spravedlivého v soudu.
Pro 18:6 Rtové blázna smìøují k svadì, a ústa jeho bití se domluví.
Pro 18:7 Ústa blázna k setøení jemu, a rtové jeho osídlem duši jeho.
Pro 18:8 Slova utrhaèe jsou jako ubitých, ale však sstupují do vnitøností života.
Pro 18:9 Také ten, kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhaèe.
Pro 18:10 Vìže pevná jest jméno Hospodinovo; k nìmu se uteèe spravedlivý, a bude povýšen.
Pro 18:11 Zboží bohatého jest mìsto pevné jeho, a jako zed vysoká v mysli jeho.
Pro 18:12 Pøed setøením vyvyšuje se srdce èlovìka, ale pøed povýšením bývá ponížení.
Pro 18:13 Kdož odpovídá nìco, prvé než vyslyší, poèítá se to za bláznovství jemu a za lehkost.
Pro 18:14 Duch muže snáší nemoc svou, ducha pak zkormouceného kdo snese?
Pro 18:15 Srdce rozumného dosahuje umìní, a ucho moudrých hledá umìní.
Pro 18:16 Dar èlovìka uprostranòuje jemu, a pøed oblíèej mocných pøivodí jej.
Pro 18:17 Spravedlivý zdá se ten, kdož jest první v své pøi, ale když pøichází bližní jeho, tedy stihá jej.
Pro 18:18 Los pokojí svady, a mezi silnými rozeznává.
Pro 18:19 Bratr køivdou uražený tvrdší jest než mìsto nedobyté, a svárové jsou jako závora u hradu.
Pro 18:20 Ovocem úst jednoho každého nasyceno bývá bøicho jeho, úrodou rtù svých nasycen bude.
Pro 18:21 Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho.
Pro 18:22 Kdo nalezl manželku, nalezl vìc dobrou, a navážil lásky od Hospodina.
Pro 18:23 Ponížení mluví chudý, ale bohatý odpovídá tvrdì.
Pro 18:24 Ten, kdož má pøátely, má se míti pøátelsky, ponìvadž pøítel bývá vlastnìjší než bratr.
Pro 19:1 Lepší jest chudý, jenž chodí v upøímnosti své, nežli pøevrácený ve rtech svých, kterýž jest blázen.
Pro 19:2 Jistì že bez umìní duši není dobøe, a kdož jest kvapných noh, høeší.
Pro 19:3 Bláznovství èlovìka pøevrací cestu jeho, aèkoli proti Hospodinu zpouzí se srdce jeho.
Pro 19:4 Statek pøidává pøátel množství, ale chudý od pøítele svého odlouèen bývá.
Pro 19:5 Svìdek falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, neuteèe.
Pro 19:6 Mnozí pokoøí se pøed knížetem, a každý jest pøítel muži štìdrému.
Pro 19:7 Všickni bratøí chudého v nenávisti jej mají; èím více pøátelé jeho vzdalují se od nìho! Když volá za nimi, není jich.
Pro 19:8 Ten, kdož miluje duši svou, nabývá moudrosti, a ostøíhá opatrnosti, aby nalezl dobré.
Pro 19:9 Svìdek falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, zahyne.

Pro 19:10 Nesluší na blázna rozkoš, a ovšem, aby služebník nad knížaty panoval.
Pro 19:11 Rozum èlovìka zdržuje hnìv jeho, a èest jeho jest prominouti provinìní.
Pro 19:12 Prchlivost královská jako øvání mladého lva jest, a ochotnost jeho jako rosa na bylinu.
Pro 19:13 Trápení otci svému jest syn bláznivý, a ustaviènė kapání žena svárlivá.
Pro 19:14 Dùm a statek jest po rodièích, ale od Hospodina manželka rozumná.
Pro 19:15 Lenost pøivodí tvrdý sen, a duše váhavá laènìti bude.
Pro 19:16 Ten, kdož ostøíhá pøikázaní, ostøíhá duše své; ale kdož pohrdá cestami svými, zahyne.
Pro 19:17 Kdo udìluje chudému, pùjèuje Hospodinu, a on□ za dobrodiní jeho odplatí jemu.
Pro 19:18 Tresci syna svého, dokudž jest o nìm nadìje, a k zahynutí jeho neodpouštìj jemu duše tvá.
Pro 19:19 Veliký hnìv ukazuj, odpouštìje trestání, proto že ponìvadž odpouštíš, potom více trestati budeš.
Pro 19:20 Poslouchej rady, a pøijímej kázeò, abys vždy nìkdy moudrý byl.
Pro 19:21 Mnozí úmyslové jsou v srdci èlovìka, ale uložení Hospodinovo to□ ostojí.
Pro 19:22 Žádaná vìc èlovìku jest dobøe èiniti jiným, ale poèestnìjší jest chudý než muž lživý.
Pro 19:23 Bázeò Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštìstím navštíven bývá.
Pro 19:24 Lenivý schovává ruku svou za òadra, ani k ústùm svým jí nevztáhne.
Pro 19:25 Ubí posmìvaèe, a□ se hlupec dovtípí; a potresci rozumného, a□ porozumí umìní.
Pro 19:26 Syn, kterýž hanbu a lehkost èiní, hubí otce, a zahání matku.
Pro 19:27 Pøestaò, synu mùj, poslouchati uèení, kteréž od øeèí rozumných odvozuje.
Pro 19:28 Svìdek nešlechetný posmívá se soudu, a ústa bezbožných pøikrývají nepravost.
Pro 19:29 Nebo na posmìvaèe hotoví jsou nálezové, a rány na høbet bláznù.
Pro 20:1 Víno èiní posmìvaèe, a nápoj opojný nepokojného; proèež každý, kdož se kochá v nìm, nebývá moudrý.
Pro 20:2 Hrùza královská jako øvání mladého lva; kdož ho rozhnìvá, høeší proti životu svému.
Pro 20:3 Pøestati od sváru jest to každému ku poctivosti, ale kdožkoli se do nich zapletá, blázen jest.
Pro 20:4 Lenoch neoøe pro zimu, proèež žebrati bude ve žni, ale nadarmo.
Pro 20:5 Rada v srdci muže voda hluboká, muž však rozumný dosáhne jí.
Pro 20:6 Vìtší díl lidí honosí se úèinností svou, ale v pravdì takového kdo nalezne?
Pro 20:7 Spravedlivý ustavièní chodí v upøímnosti své; blažení synové jeho po nìm.
Pro 20:8 Král sedì na soudné stolici, rozhání oèima svýma všecko zlé.
Pro 20:9 Kdo mùže øíci: Oèistil jsem srdce své? Èist jsem od høíchu svého?
Pro 20:10 Závaží rozdílná a míra rozdílná, obé to ohavností jest Hospodinu.
Pro 20:11 Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upøímé a pravé dílo jeho.
Pro 20:12 Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, obé to uèinil Hospodin.
Pro 20:13 Nemiluj snu, abys nezchudl, otevøi oèi své, a nasytíš se chlebem.
Pro 20:14 Zlé, zlé, øíká ten, kdož kupuje, a odejda, tedy se chlubí.
Pro 20:15 Zlato a množství perel, a nejdražší klínot jsou rtové umìlí.
Pro 20:16 Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a kdo za cizozemku, základ jeho.
Pro 20:17 Chutný jest nìkomu chléb falše, ale potom ústa jeho pískem naplnìna bývají.
Pro 20:18 Myšlení radou upevòuj, a s opatrnou radou veï boj.
Pro 20:19 Kdo vynáší tajnost, chodí neupøímì, proèež k lahodícímu rty svými nepøimìšuj se.
Pro 20:20 Kdo zloøeèí otci svému neb matce své, zhasne svíce jeho v temných mrákotách.
Pro 20:21 Dìdictví rychle z poèátku nabytému naposledy nebývá dobroøeèeno,
Pro 20:22 Neøíkej: Odplatím se zlým; oèekávej na Hospodina, a vysvobodí tì.
Pro 20:23 Ohavností jsou Hospodinu závaží rozdílná, a váhy falešné neoblibuje.
Pro 20:24 Od Hospodina jsou krokové muže, ale èlovìk jak vyrozumívá cestì jeho?
Pro 20:25 Osídlo jest èlovìku pohltiti vìc posvìcenou, a po slibu zase toho vyhledávati.
Pro 20:26 Král moudrý rozptyluje bezbožné, a uvodí na nì pomstu.
Pro 20:27 Duše èlovìka jest svíce Hospodinova, kteráž zpytuje všecky vnitønosti srdeèné.
Pro 20:28 Milosrdenství a pravda ostøíhají krále, a milosrdenstvím podpírá se trùn jeho.
Pro 20:29 Ozdoba mládencù jest síla jejich, a okrasa starcù šediny.
Pro 20:30 Modøiny ran jsou lékaøství pøi zlém, a bití vnitønostem života.
Pro 21:1 Jako potùèkové vod jest srdce královo v ruce Hospodinovì; kamžkoli chce, nakloòuje ho.
Pro 21:2 Všeliká cesta èlovìka pøímá se zdá jemu, ale kterýž zpytuje srdce, Hospodin jest.
Pro 21:3 Vykonávati spravedlnost a soud více se líbí Hospodinu nežli obìt.
Pro 21:4 Vysokost oèí, širokost srdce, a orání bezbožných jest høíchem.
Pro 21:5 Myšlení bedlivého všelijak ku prospìchu pøicházejí, ale každého toho, kdož kvapný jest, toliko k nouzi.
Pro 21:6 Pokladové jazykem lživým shromáždìní jsou marnost pomíjející hledajících smrti.
Pro 21:7 Zhouba, kterouž èiní bezbožníci, bydliti bude u nich; nebo se zpìèují èiniti soudu.
Pro 21:8 Muž, jehož cesta pøevrácená jest, cizí jest, èistého pak dílo pøímé jest.

Pro 21:9 Lépe jest bydliti v koutì na støeše,nežli s ženou svárlivou v domì spoleèném.
Pro 21:10 Duše bezbožného žádá zlého, ani pøítel jeho jemu pøíjemný nebývá.
Pro 21:11 Posmìvaè když bývá trestán, hloupý bývá moudøejší; a když se umìle nakládá s moudrým, pøijímá umìní.
Pro 21:12 Vyuèuje Bùh spravedlivého na domì bezbožného, kterýž vyvrací bezbožné pro zlost.
Pro 21:13 Kdo zacpává ucho své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude vyslyšán.
Pro 21:14 Dar skrytý ukrocuje prchlivost, a pocta v klínì hnìv prudký.
Pro 21:15 Radostí jest spravedlivému èiniti soud, ale hrùzou èinitelùm nepravosti.
Pro 21:16 Èlovìk bloudící z cesty rozumnosti v shromáždìní mrtvých odpoèívati bude.
Pro 21:17 Muž milující veselost nuzníkem bývá, a kdož miluje víno a masti, nezbohatne.
Pro 21:18 Výplatou za spravedlivého bude bezbožný, a za upøímé ošemetný.
Pro 21:19 Lépe jest bydliti v zemi pusté než s ženou svárlivou a zlostnou.
Pro 21:20 Poklad žádostivý a olej jest v pøíbytku moudrého, bláznivý pak èlovìk zžírá jej.
Pro 21:21 Kdo snažnì následuje spravedlnosti a milosrdenství, nalézá život, spravedlnost i slávu.
Pro 21:22 Do mìsta silných vchází moudrý, a boøí pevnost doufání jeho.
Pro 21:23 Kdo ostøíhá úst svých a jazyka svého, ostøíhá od úzkosti duše své.
Pro 21:24 Hrdého a pyšného jméno jest posmìvaè, kterýž vše s neochotností a pýchou dìlá.
Pro 21:25 Žádost lenivého zabijí jej, nebo nechtí ruce jeho dìlati.
Pro 21:26 Každého dne žádostí hoøí, spravedlivý pak dává a neskoupí se.
Pro 21:27 Obìt bezbožných ohavností jest, ovšem pak jestliže by ji s nešlechetností obìtovali.
Pro 21:28 Svìdek lživý zahyne, ale muž, kterýž co slyší, stále mluviti bude.
Pro 21:29 Muž bezbožný zatvrzuje tváø svou, upøímý pak mìøí cestu svou.
Pro 21:30 Není žádné moudrosti, ani opatrnosti, ani rady proti Hospodinu.
Pro 21:31 Kùò strojen bývá ke dni boje, ale Hospodinovo jest vysvobození.
Pro 22:1 Vzácnìjší jest jméno dobré než bohatství veliké, a pøízeò lepší než støíbro a zlato.
Pro 22:2 Bohatý a chudý potkávají se, uèinitel obou jest Hospodin.
Pro 22:3 Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí pøedce jdouce, tìžkosti docházejí.
Pro 22:4 Pokory a báznì Hospodinovy odplata jest bohatství a sláva i život.
Pro 22:5 Trní a osídla jsou na cestì pøevráceného; kdož ostøíhá duše své, vzdálí se od nich.
Pro 22:6 Vyuèuj mladého podlé zpùsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.
Pro 22:7 Bohatý nad chudými panuje, a vypùjèující bývá služebníkem toho, jenž pùjèuje.
Pro 22:8 Kdo rozsívá nepravost, žíti bude trápení; prut zajisté prchlivosti jeho pøestane.
Pro 22:9 Oko dobrotivé, ono□ požehnáno bude; nebo udílí z chleba svého chudému.
Pro 22:10 Vyvrz posmìvaèe, a odejde□ svada, anobrž pøestane svár a lehkost.
Pro 22:11 Kdo miluje èistotu srdce, a v èích rtech jest pøíjemnost, takového král pøítelem bývá.
Pro 22:12 Oèi Hospodinovy ostøíhají umìní, ale snažnosti ošemetného pøevrací.
Pro 22:13 Øíká lenoch: Lev jest vnì, naprostøed ulic byl bych zabit.
Pro 22:14 Jáma hluboká ústa postranních; ten, na kohož se hnìvá Hospodin, vpadne tam.
Pro 22:15 Bláznovství pøivázáno jest k srdci mladého, ale metla káznì vzdálí je od nìho.
Pro 22:16 Kdo utiská nuzného, aby rozmnožil své, a dává bohatému, jistotnì bude v nouzi.
Pro 22:17 Nakloò ucha svého, a slyš slova moudrých, a mysl svou pøilož k uèení mému.
Pro 22:18 Nebo to bude utìšenou vìcí, jestliže je složíš v srdci svém, budou-li spolu nastrojena ve rtech tvých.
Pro 22:19 Aby bylo v Hospodinu doufání tvé, oznamuji□ to dnes. I ty také ostøíhej toho.
Pro 22:20 Zdaliž□ jsem nenapsal znamenitých vìcí z strany rad a umìní,
Pro 22:21 A□bych v známost uvedl jistotu øeèí pravých, tak abys vynášeti mohl slova pravdy tìm, kteøíž by k tobì poslali?
Pro 22:22 Nelup nuzného, proto že nuzný jest, aniž potírej chudého v bránì.
Pro 22:23 Nebo Hospodin povede pøi jejich, a vydøe duši tìm, kteøíž vydírají jim.
Pro 22:24 Nebývej pøítelem hnìvivého, a s mužem prchlivým neobcuj,
Pro 22:25 Abys se nenauèil stezkám jeho, a nevložil osídla na duši svou.
Pro 22:26 Nebývej mezi rukojmìmi, mezi slibujícími za dluhy.
Pro 22:27 Nemáš-li, èím bys zaplatil, proè má kdo bráti lùže tvé pod tebou?
Pro 22:28 Nepøenášej mezníku starodávního, kterýž uèinili otcové tvoji.
Pro 22:29 Vídáš-li, že muž snažný v díle svém pøed králi stává? Nestává pøed nepatrnými.
Pro 23:1 Když sedneš k jídlu se pánem, pilnì šetø, co jest pøed tebou.
Pro 23:2 Jinak vrazil bys nùž do hrdla svého, byl-li bys lakotný.
Pro 23:3 Nežádej lahùdek jeho, nebo jsou pokrm oklamavatelný.
Pro 23:4 Neusiluj, abys zbohatl; od opatrnosti své pøestaò.
Pro 23:5 K bohatství-liž bys obrátil oèi své? Ponìvadž v náhle mizí; nebo sobì zdìlalo køídla podobná orlièím, a

zaletuje k nebi.
Pro 23:6 Nejez chleba èlovìka závistivého, a nežádej lahùdek jeho.
Pro 23:7 Nebo jak on sobì tebe váží v mysli své, tak ty pokrmu toho. Dí: Jez a pí, ale srdce jeho není s tebou.
Pro 23:8 Skyvu svou, kterouž jsi snìdl, vyvrátíš, a zmaøíš slova svá utìšená.
Pro 23:9 Pøed bláznem nemluv, nebo pohrdne opatrností øeèí tvých.
Pro 23:10 Nepøenášej mezníku starodávního, a na pole sirotkù nevcházej.
Pro 23:11 Silný jest zajisté ochránce jejich; on povede pøi jejich proti tobì.
Pro 23:12 Zaveï k uèení mysl svou, a uši své k øeèem umìní.
Pro 23:13 Neodjímej od mladého káznì; nebo umrskáš-li jej metlou, neumøe.
Pro 23:14 Ty metlou jej mrskávej, a tak duši jeho z pekla vytrhneš.
Pro 23:15 Synu mùj, bude-li moudré srdce tvé, veseliti se bude srdce mé všelijak ve mnì;
Pro 23:16 A plésati budou ledví má, když mluviti budou rtové tvoji pravé vìci.
Pro 23:17 Nech nezávidí srdce tvé høíšníku, ale radìji choï v bázni Hospodinovì celý den.
Pro 23:18 Nebo ponìvadž jest odplata, nadìje tvá nebude podata.
Pro 23:19 Slyš ty, synu mùj, a buï moudrý, a naprav na cestu srdce své.
Pro 23:20 Nebývej mezi pijány vína, ani mezi žráèi masa.
Pro 23:21 Nebo opilec a žráè zchudne, a ospánlivost v hadry obláèí.
Pro 23:22 Poslouchej otce svého, kterýž tì zplodil, aniž pohrdej matkou svou, když se zstará.
Pro 23:23 Pravdy nabuï, a neprodávej jí, též moudrosti, umìní a rozumnosti.
Pro 23:24 Náramnì bývá potìšen otec spravedlivého, a ten, kdož zplodil moudrého, veselí se z nìho.
Pro 23:25 Necha se tedy veselí otec tvùj a matka tvá, a a pléše rodièka tvá.
Pro 23:26 Dej mi, synu mùj, srdce své, a oèi tvé cest mých a ostøíhají.
Pro 23:27 Nebo nevìstka jest jáma hluboká, a studnice tìsná žena cizí.
Pro 23:28 Ona také jako loupežník úklady èiní, a zoufalce na svìtì rozmnožuje.
Pro 23:29 Komu bìda? komu ouvech? komu svady? komu køik? komu rány darmo? komu èervenost oèí?
Pro 23:30 Tìm, kteøíž se zdržují na vínì; tìm, kteøíž chodí, aby vyhledali strojené víno.
Pro 23:31 Nehleï na víno rdící se, že vydává v koflíku záøi svou, a pøímo vyskakuje.
Pro 23:32 Naposledy jako had uštípne, a jako štír uškne.
Pro 23:33 Oèi tvé hledìti budou na cizí, a srdce tvé mluviti bude pøevrácené vìci,
Pro 23:34 A budeš jako ten, kterýž spí u prostøed moøe, a jako ten, kterýž spí na vrchu sloupu bárky.
Pro 23:35 Díš: Zbili mne, a nestonal jsem, tloukli mne, a neèil jsem; když procítím, dám se zase v to.
Pro 24:1 Nenásleduj lidí zlých, aniž žádej bývati s nimi.
Pro 24:2 Nebo o zhoubì pøemýšlí srdce jejich, a rtové jejich o trápení mluví.
Pro 24:3 Moudrostí vzdìlán bývá dùm, a rozumností upevnìn.
Pro 24:4 Skrze umìní zajisté pokojové naplnìni bývají všelijakým zbožím drahým a utìšeným.
Pro 24:5 Muž moudrý jest silný, a muž umìlý pøidává síly.
Pro 24:6 Nebo skrze rady opatrné svedeš bitvu, a vysvobození skrze množství rádcù.
Pro 24:7 Vysoké jsou bláznu moudrosti; v bránì neotevøe úst svých.
Pro 24:8 Kdo myslí zle èiniti, toho nešlechetným nazovou.
Pro 24:9 Zlé myšlení blázna jest høích, a ohavnost lidská posmìvaè.
Pro 24:10 Budeš-li se lenovati ve dni ssoužení, špatná bude síla tvá.
Pro 24:11 Vytrhuj jaté k smrti; nebo od tìch, ješto se chýlí k zabití, což bys se zdržel?
Pro 24:12 Díš-li: Aj, nevìdìli jsme o tom: zdaliž ten, jenž zpytuje srdce, nerozumí, a ten, kterýž jest strážce duše tvé, nezná, a neodplatí každému podlé skutkù jeho?
Pro 24:13 Synu mùj, jez med, nebo dobrý jest, a plást sladký dásním tvým.
Pro 24:14 Tak umìní moudrosti duši tvé. Jestliže ji najdeš, ona bude mzda, a nadìje tvá nebude vyata.
Pro 24:15 Neèiniž úkladù, ó bezbožníèe, pøíbytku spravedlivého, a nekaz odpoèinutí jeho.
Pro 24:16 Nebo aè sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává, bezbožníci pak padají ve zlém.
Pro 24:17 Když by padl nepøítel tvùj, neraduj se, a když by klesl, necha nepléše srdce tvé,
Pro 24:18 Aby snad nepopatøil Hospodin, a nelíbilo by se to jemu, a odvrátil by od nìho hnìv svùj.
Pro 24:19 Nehnìvej se pøíèinou zlostníkù, aniž následuj bezbožných.
Pro 24:20 Nebo zlý nebude míti odplaty; svíce bezbožných zhasne.
Pro 24:21 Boj se Hospodina, synu mùj, i krále, a k neustavièným se nepøimìšuj.
Pro 24:22 Nebo v náhle nastane bída jejich, a pomstu obou tìch kdo zná?
Pro 24:23 Také i toto moudrým náleží: Pøijímati osobu v soudu není dobré.
Pro 24:24 Toho, kdož øíká bezbožnému: Spravedlivý jsi, klnouti budou lidé, a v ošklivost jej vezmou národové.
Pro 24:25 Ale kteøíž kárají, budou potìšeni, a pøijde na nì požehnání dobrého.
Pro 24:26 Bude líbati rty toho, kdož mluví slova pravá.
Pro 24:27 Nastroj vnì dílo své, a sprav je sobì na poli; potom také vystavíš dùm svùj.

Pro 24:28 Nebývej svìdkem všeteèným proti bližnímu svému, aniž lahodnì namlouvej rty svými.
Pro 24:29 Neøíkej: Jakž mi uèinil, tak mu uèiním; odplatím muži tomu podlé skutku jeho.
Pro 24:30 Pøes pole muže lenivého šel jsem, a pøes vinici èlovìka nemoudrého,
Pro 24:31 A aj, porostlo všudy trním, pøikryly všecko kopøivy, a ohrada kamenná její byla zboøená.
Pro 24:32 A vida to, posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze.
Pro 24:33 Malièko pospíš, malièko zdøímeš, malièko složíš ruce, abys poležel,
Pro 24:34 V tom pøijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.
Pro 25:1 Jaké i tato jsou pøísloví Šalomounova, kteráž shromáždili muži Ezechiáše, krále Judského:
Pro 25:2 Sláva Boží jest skrývati vìc, ale sláva králù zpytovati vìc.
Pro 25:3 Vysokosti nebes, a hlubokosti zemì, a srdce králù není žádného vystižení.
Pro 25:4 Jako když bys odjal trùsku od støíbra, ukáže se slevaèi nádoba èistá:
Pro 25:5 Tak když odejmeš bezbožného od oblíèeje králova, tedy utvrzen bude v spravedlnosti trùn jeho.
Pro 25:6 Nestavìj se za znamenitého pøed králem, a na místì velikých nestùj.
Pro 25:7 Nebo lépe jest, a□by øeèeno bylo: Vstup sem, nežli abys snížen byl pøed knížetem; což vídávají oèi tvé.
Pro 25:8 Nevcházej v svár kvapnì, tak abys naposledy nìèeho se nedopustil, kdyby tì zahanbil bližní tvùj.
Pro 25:9 Srovnej pøi svou s bližním svým, a tajné vìci jiného nevyjevuj,
Pro 25:10 A□by lehkosti neuèinil ten, kdož by to slyšel, až by i zlá povìst tvá nemohla jíti nazpìt.
Pro 25:11 Jablka zlatá s øezbami støíbrnými jest slovo propovìdìné pøípadnì.
Pro 25:12 Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest trestatel moudrý u toho, jenž poslouchá.
Pro 25:13 Jako studenost snìžná v èas žnì, tak jest posel vìrný tìm, kteøíž jej posílají; nebo duši pánù svých oèerstvuje.
Pro 25:14 Jako oblakové a vítr bez deštì, tak èlovìk, kterýž se chlubí darem lživým.
Pro 25:15 Snášelivostí naklonìn bývá vývoda, a jazyk mìkký láme kosti.
Pro 25:16 Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti bylo tobì, abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho.
Pro 25:17 Zdržuj nohu svou od domu bližního svého, aby syt jsa tebe, nemìl tì v nenávisti.
Pro 25:18 Kladivo a meè a støela ostrá jest každý, kdož mluví falešné svìdectví proti bližnímu svému.
Pro 25:19 Zub vylomený a noha vytknutá jest doufání v pøevráceném v den úzkosti.
Pro 25:20 Jako ten, kdož svláèí odìv v èas zimy, a ocet lije k sanitru, tak kdož zpívá písnièky srdci smutnému.
Pro 25:21 Jestliže by laènìl ten, jenž tì nenávidí, nakrm jej chlebem, a žíznil-li by, napoj jej vodou.
Pro 25:22 Nebo uhlí øeøavé shromáždíš na hlavu jeho, a Hospodin odplatí tobì.
Pro 25:23 Vítr pùlnoèní zplozuje déš□, a tváø hnìvivá jazyk tajnì utrhající.
Pro 25:24 Lépe jest bydliti v koutì na støeše,nežli s ženou svárlivou v domì spoleèném.
Pro 25:25 Voda studená duši ustalé jest novina dobrá z zemì daleké.
Pro 25:26 Studnice nohami zakalená a pramen zkažený jest spravedlivý z místa svého pøed bezbožným vystrèený.
Pro 25:27 Jísti mnoho medu není dobøe; tak zpytování slávy jejich není slavné.
Pro 25:28 Mìsto rozboøené beze zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.
Pro 26:1 Jako sníh v létì, a jako déš□ ve žni, tak nepøipadá na blázna èest.
Pro 26:2 Jako vrabec pøenáší se, a vlaštovice létá, tak zloøeèení bez pøíèiny nedojde.
Pro 26:3 Biè na konì, uzda na osla, a kyj na høbet blázna.
Pro 26:4 Neodpovídej bláznu podlé bláznovství jeho, abys i ty jemu nebyl podobný.
Pro 26:5 Odpovìz bláznu podlé bláznovství jeho, aby sám u sebe nebyl moudrý.
Pro 26:6 Jako by nohy osekal, bezpráví se dopouští ten, kdož svìøuje poselství bláznu.
Pro 26:7 Jakož nejednostejní jsou hnátové kulhavého, tak øeè v ústech bláznù.
Pro 26:8 Jako vložiti kámen do praku, tak jest, když kdo ctí blázna.
Pro 26:9 Trn, kterýž se dostává do rukou opilého, jest pøísloví v ústech bláznù.
Pro 26:10 Veliký pán stvoøil všecko, a dává odplatu bláznu, i odmìnu pøestupníkùm.
Pro 26:11 Jakož pes navracuje se k vývratku svému, tak blázen opìtuje bláznovství své.
Pro 26:12 Spatøil-li bys èlovìka, an jest moudrý sám u sebe, nadìje o bláznu lepší jest než o takovém.
Pro 26:13 Øíká lenoch: Lev lítý jest na cestì, lev jest v ulici.
Pro 26:14 Dvéøe se obracejí na stežejích svých, a lenoch na lùži svém.
Pro 26:15 Schovává lenivý ruku svou za òadra; tìžko mu vztáhnouti ji k ústùm svým.
Pro 26:16 Moudøejší jest lenivý u sebe sám, nežli sedm odpovídajících s soudem.
Pro 26:17 Psa za uši lapá, kdož odcházeje, hnìvá se ne v své pøi.
Pro 26:18 Jako nesmyslný vypouští jiskry a šípy smrtelné,
Pro 26:19 Tak jest každý, kdož oklamává bližního, a øíká: Zdaž jsem nežertoval?
Pro 26:20 Když není drev, hasne oheò; tak když nebude klevetníka, utichne svár.
Pro 26:21 Uhel mrtvý k roznícení, a drva k ohni, tak èlovìk svárlivý k roznícení svady.

Pro 26:22 Slova utrhaèe jako ubitých, ale však sstupují do vnitøností života.
Pro 26:23 Støíbrná trùska roztažená po støepì jsou rtové protivní a srdce zlé.
Pro 26:24 Rty svými za jiného se staví ten, jenž nenávidí, ale u vnitønosti své skládá lest.
Pro 26:25 Když se ochotný ukáže øeèí svou, nevìø mu; nebo sedmera ohavnost jest v srdci jeho.
Pro 26:26 Pøikrývána bývá nenávist chytøe, ale zlost její zjevena bývá v shromáždìní.
Pro 26:27 Kdo jámu kopá, do ní upadá, a kdo valí kámen, na nìj se obrací.
Pro 26:28 Èlovìk jazyka ošemetného v nenávisti má ponížené, a ústy úlisnými zpùsobuje pád.
Pro 27:1 Nechlub se dnem zítøejším, nebo nevíš, co ten den pøinese.
Pro 27:2 Necha tì chválí jiní, a ne ústa tvá, cizí, a ne rtové tvoji.
Pro 27:3 Tíž má kamen, a váhu písek, ale hnìv blázna tìžší jest nad to obé.
Pro 27:4 Ukrutnátì vìc hnìv a prudká prchlivost, ale kdo ostojí pøed závistí?
Pro 27:5 Lepší jest domlouvání zjevné, než milování tajné.
Pro 27:6 Bezpeènìjší rány od pøítele, než lahodná líbání nenávidícího.
Pro 27:7 Duše sytá pohrdá i medem, ale duši laèné každá hoøkost sladká.
Pro 27:8 Jako pták zaletuje od hnízda svého, tak muž odchází od místa svého.
Pro 27:9 Mast a kadìní obveseluje srdce; tak sladkost pøítele víc než rada vlastní.
Pro 27:10 Pøítele svého a pøítele otce svého neopouštìj, a do domu bratra svého nechoï v èas bídy své; lepší jest soused blízký, než bratr daleký.
Pro 27:11 Buï moudrý, synu mùj, a obvesel srdce mé, a mám co odpovìdíti tomu, kdož mi utrhá.
Pro 27:12 Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí pøedce jdouce, tìžkosti docházejí.
Pro 27:13 Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a od toho, kdo za cizozemku slíbil, základ jeho.
Pro 27:14 Tomu, kdož dobroøeèí pøíteli svému hlasem velikým, ráno vstávaje, za zloøeèení poèteno bude.
Pro 27:15 Kapání ustavièné v èas pøívalu, a žena svárlivá rovní jsou sobì;
Pro 27:16 Kdož ji schovává, schovává vítr, a jako mast v pravici vonìti bude.
Pro 27:17 Železo železem se ostøí; tak muž zostøuje tváø pøítele svého.
Pro 27:18 Kdo ostøíhá fíku, jídá ovoce jeho; tak kdo ostøíhá pána svého, poctìn bude.
Pro 27:19 Jakož u vodì tváø proti tváøi se ukazuje, tak srdce èlovìka èlovìku.
Pro 27:20 Propast a zahynutí nebývají nasyceni, tak oèi èlovìka nasytiti se nemohou.
Pro 27:21 Teglík støíbra a pec zlata zkušuje, tak èlovìka povìst chvály jeho.
Pro 27:22 Bys blázna i v stupì mezi krupami píchem zopíchal, neodejde od nìho bláznovství jeho.
Pro 27:23 Pilnì pøihlídej k dobytku svému, peèuj o stáda svá.
Pro 27:24 Nebo ne na vìky trvá bohatství, ani koruna do pronárodu.
Pro 27:25 Když zroste tráva, a ukazuje se bylina, tehdáž a se shromažïuje seno s hor.
Pro 27:26 Beránkové budou k odìvu tvému, a záplata pole kozelci.
Pro 27:27 Nadto dostatek mléka kozího ku pokrmu tvému, ku pokrmu domu tvého, a živnosti dìvek tvých.
Pro 28:1 Utíkají bezbožní, aè jich žádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev smìlí jsou.
Pro 28:2 Pro pøestoupení zemì mnoho knížat jejích, ale pro èlovìka rozumného a umìlého trvánlivé bývá panování.
Pro 28:3 Muž chudý, kterýž utiská nuzné, podoben jest pøívalu zachvacujícímu, za èímž nebývá chleba.
Pro 28:4 Kteøí opouštìjí zákon, chválí bezbožného, ale kteøíž ostøíhají zákona, velmi jsou jim na odpor.
Pro 28:5 Lidé zlí nesrozumívají soudu, ti pak, kteøíž hledají Hospodina, rozumìjí všemu.
Pro 28:6 Lepší jest chudý, kterýž chodí v upøímnosti své, než pøevrácený na kterékoli cestì, aèkoli jest bohatý.
Pro 28:7 Kdo ostøíhá zákona, jest syn rozumný; kdož pak s žráèi tovaryší, hanbu èiní otci svému.
Pro 28:8 Kdo rozmnožuje statek svùj lichvou a úrokem, shromažïuje tomu, kdož by jej z milosti chudým rozdìloval.
Pro 28:9 Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i modlitba jeho jest ohavností.
Pro 28:10 Kdo zavodí upøímé na cestu zlou, do jámy své sám vpadne, ale upøímí dìdiènì obdrží dobré.
Pro 28:11 Moudrý jest u sebe sám muž bohatý, ale chudý rozumný vystihá jej.
Pro 28:12 Když plésají spravedliví, velmi to pìknì sluší; ale když povstávají bezbožní, vyhledáván bývá èlovìk.
Pro 28:13 Kdo pøikrývá pøestoupení svá, nepovede se jemu šastnì; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství dùjde.
Pro 28:14 Blahoslavený èlovìk, kterýž se strachuje vždycky; ale kdož zatvrzuje srdce své, upadne ve zlé.
Pro 28:15 Lev øvoucí a nedvìd hladovitý jest panovník bezbožný nad lidem nuzným.
Pro 28:16 Kníže bez rozumu bývá veliký dráè, ale kdož v nenávisti má mrzký zisk, prodlí dnù.
Pro 28:17 Èlovìka, kterýž násilí èiní krvi lidské, ani nad jamou, když utíká, žádný ho nezadrží.
Pro 28:18 Kdo chodí upøímì, zachován bude, pøevrácený pak na kterékoli cestì padne pojednou.
Pro 28:19 Kdo dìlá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahaleèù, nasycen bývá chudobou.
Pro 28:20 Muž vìrný pøispoøí požehnání, ale kdož chvátá zbohatnouti, nebývá bez viny.
Pro 28:21 Pøijímati osobu není dobré; nebo mnohý pro kus chleba neprávì èiní.

Pro 28:22 Èlovìk závistivý chvátá k statku, nic nevìda, že nouze na nìj pøijde.
Pro 28:23 Kdo domlouvá èlovìku, potom spíše milost nalézá nežli ten, kterýž lahodí jazykem.
Pro 28:24 Kdo loupí otce svého a matku svou, a øíká, že to není žádný høích, tovaryš jest vražedlníka.
Pro 28:25 Vysokomyslný vzbuzuje svár, ale kdo doufá v Hospodina, hojnost míti bude.
Pro 28:26 Kdo doufá v srdce své, blázen jest; ale kdož chodí moudøe, pomùže sobì.
Pro 28:27 Kdo dává chudému, nebude míti žádného nedostatku; kdož pak zakrývá oèi své, bude míti množství zloøeèení.
Pro 28:28 Když povstávají bezbožní, skrývá se èlovìk; ale když hynou, rozmnožují se spravedliví.
Pro 29:1 Èlovìk, kterýž èasto kárán bývaje, zatvrzuje šíji, rychle potøín bude, tak že neprospìje žádné lékaøství.
Pro 29:2 Když se množí spravedliví, veselí se lid; ale když panuje bezbožník, vzdychá lid.
Pro 29:3 Muž, kterýž miluje moudrost, obveseluje otce svého; ale kdož se pøitovaryšuje k nevìstkám, mrhá statek.
Pro 29:4 Král soudem upevòuje zemi, muž pak, kterýž béøe dary, boøí ji.
Pro 29:5 Èlovìk, kterýž pochlebuje pøíteli svému, rozprostírá sít pøed nohama jeho.
Pro 29:6 Výstupek bezbožného jest jemu osídlem, spravedlivý pak prozpìvuje a veselí se.
Pro 29:7 Spravedlivý vyrozumívá pøi nuzných, ale bezbožník nemá s to rozumnosti ani umìní.
Pro 29:8 Muži posmìvaèi zavozují mìsto, ale moudøí odvracují hnìv.
Pro 29:9 Muž moudrý, kterýž se nesnadní s mužem bláznivým, buï že se pohne, buï že se smìje, nemá pokoje.
Pro 29:10 Vražedlníci v nenávisti mají upøímého, ale upøímí peèují o duši jeho.
Pro 29:11 Všecken duch svùj vypouští blázen, ale moudrý na potom zdržuje jej.
Pro 29:12 Pána toho, kterýž rád poslouchá slov lživých, všickni služebníci jsou bezbožní.
Pro 29:13 Chudý a dráè potkávají se, obou dvou však oèi osvìcuje Hospodin.
Pro 29:14 Krále toho, kterýž soudí právì nuzné, trùn na vìky bývá utvrzen.
Pro 29:15 Metla a kárání dává moudrost, ale dítì sobì volné k hanbì pøivodí matku svou.
Pro 29:16 Když se rozmnožují bezbožní, rozmnožuje se pøevrácenost, a však spravedliví spatøují pád jejich.
Pro 29:17 Tresci syna svého, a pøinese odpoèinutí, a zpùsobí rozkoš duši tvé.
Pro 29:18 Když nebývá vidìní, rozptýlen bývá lid; kdož pak ostøíhá zákona, blahoslavený jest.
Pro 29:19 Slovy nebývá napraven služebník; nebo rozumìje, však neodpoví.
Pro 29:20 Spatøil-li bys èlovìka, an jest kvapný v vìcech svých, lepší jest nadìje o bláznu, než o takovém.
Pro 29:21 Kdo rozkošnì chová z dìtinství služebníka svého, naposledy bude syn.
Pro 29:22 Èlovìk hnìvivý vzbuzuje svár, a prchlivý mnoho høeší.
Pro 29:23 Pýcha èlovìka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy.
Pro 29:24 Kdo má spolek s zlodìjem, v nenávisti má duši svou; zloøeèení slyší, však neoznámí.
Pro 29:25 Strašlivý èlovìk klade sobì osídlo, ale kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen.
Pro 29:26 Mnozí hledají tváøi pánù, ješto od Hospodina jest soud jednoho každého.
Pro 29:27 Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností pak bezbožnému, kdož upøímì kráèí.
Pro 30:1 Slova Agura, syna Jáke. Sepsání øeèí muže toho k Itielovi, k Itielovi a Uchalovi.
Pro 30:2 Jistì že jsem hloupìjší nad jiné, tak že rozumnosti èlovìka obecného nemám,
Pro 30:3 Aniž jsem se nauèil moudrosti, a umìní svatých neumím.
Pro 30:4 Kdo vstoupil v nebe, i sstoupil? Kdo sebral vítr do hrstí svých? Kdo shrnul vody v roucho své? Kdo upevnil všecky konèiny zemì? Které jméno jeho, a jaké jméno syna jeho, víš-li?
Pro 30:5 Všeliká výmluvnost Boží pøeèištìná jest; on jest štít doufajících v nìho.
Pro 30:6 Nepøidávej k slovùm jeho, aby tì nekáral, a byl bys ve lži postižen.
Pro 30:7 Dvou vìcí žádám od tebe, neoslýchejž mne, prvé než umru:
Pro 30:8 Marnost a slovo lživé vzdal ode mne, chudoby neb bohatství nedávej mi, živ mne pokrmem vedlé potøeby mé,
Pro 30:9 Abych snad nasycen jsa, tì nezapøel, a neøekl: Kdo jest Hospodin? a abych zchudna, nekradl, a nebral naprázdno jména Hospodina Boha svého.
Pro 30:10 Nesoè na služebníka pøed pánem jeho, aby nezloøeèil, a ty abys nehøešil.
Pro 30:11 Jest pokolení, kteréž otci svému zloøeèí, a matce své nedobroøeèí.
Pro 30:12 Jest pokolení èisté samo u sebe, aèkoli od neèistot svých není obmyto.
Pro 30:13 Jest pokolení, jehož vysoké jsou oèi, a víèka jeho jsou vyzdvižená.
Pro 30:14 Jest pokolení, jehož zubové jsou meèové, a tøenovní zubové jeho nožové, k zžírání chudých na zemi a nuzných na svìtì.
Pro 30:15 Pijavice má dvì dcery øíkající: Dej, dej. Tøi vìci nebývají nasyceny, anobrž èty ry, kteréž nikdy neøeknou: Dosti:
Pro 30:16 Peklo a život neplodné, zemì též nebývá nasycena vodou, a oheò neøíká: Dosti.
Pro 30:17 Oko, kteréž se posmívá otci, a pohrdá poslušenstvím matky, vyklubí krkavci potoèní, aneb snìdí je orlièata.

Pro 30:18 Tøi tyto vìci skryty jsou pøede mnou, nýbrž èty ry, kterýchž neznám:
Pro 30:19 Cesty orlice v povìtøí, cesty hada na skále, cesty lodí u prostøed moøe, a cesty muže pøi pannì.
Pro 30:20 Takováž jest cesta ženy cizoložné: Jí, a utøe ústa svá, a dí: Nepáchala jsem nepravosti.
Pro 30:21 Pode tømi vìcmi pohybuje se zemì, anobrž pod ètyømi, jichž nemùž snésti:
Pro 30:22 Pod služebníkem, když kraluje, a bláznem, když se nasytí chleba;
Pro 30:23 Pod omrzalou, když se vdá, a dìvkou, když dìdièkou bývá paní své.
Pro 30:24 Èty ry tyto vìci jsou malé na zemi, a však jsou moudøejší nad mudrce:
Pro 30:25 Mravenci, lid nesilný, kteøíž však pøipravují v létì pokrm svùj;
Pro 30:26 Králíkové, lid nesilný, kteøíž však stavìjí v skále dùm svùj;
Pro 30:27 Krále nemají kobylky, a však vycházejí po houfích všecky;
Pro 30:28 Pavouk rukama dìlá, a bývá na palácích královských.
Pro 30:29 Tøi tyto vìci udatnì vykraèují, anobrž èty ry, kteréž zmužile chodí:
Pro 30:30 Lev nejsilnìjší mezi zvíøaty, kterýž neustupuje pøed žádným;
Pro 30:31 Pøepásaný na bedrách kùò neb kozel, a král, proti nìmuž žádný nepovstává.
Pro 30:32 Jestliže jsi bláznil, vynášeje se, a myslil-lis zle, ruku na ústa polož.
Pro 30:33 Kdo tluèe smetanu, stlouká máslo, a stiskání nosu vyvodí krev, tak popouzení k hnìvu vyvodí svár.
Pro 31:1 Slova proroctví Lemuele krále, kterýmž vyuèovala jej matka jeho.
Pro 31:2 Co dím, synu mùj, co, synu života mého? Co, øku, dím, synu slibù mých?
Pro 31:3 Nedávej ženám síly své, ani cest svých tìm, kteréž k zahynutí pøivodí krále.
Pro 31:4 Ne králùm, ó Lemueli, ne králùm náleží píti víno, a ne pánùm žádost nápoje opojného,
Pro 31:5 Aby pije, nezapomnìl na ustanovení, a nezmìnil pøe všech lidí ssoužených.
Pro 31:6 Dejte nápoj opojný hynoucímu, a víno tìm, kteøíž jsou truchlivého ducha,
Pro 31:7 A□ se napije, a zapomene na chudobu svou, a na trápení své nezpomíná více.
Pro 31:8 Otevøi ústa svá za nìmého, v pøi všech oddaných k smrti,
Pro 31:9 Otevøi, øku, ústa svá, suï spravedlivì, a veï pøi chudého a nuzného.
Pro 31:10 Ženu stateènou kdo nalezne? Nebo daleko nad perly cena její.
Pro 31:11 Dovìøuje se jí srdce muže jejího; nebo tu koøistí nebude nedostatku.
Pro 31:12 Dobøe èiní jemu a ne zle, po všecky dny života svého.
Pro 31:13 Hledá pilnì vlny a lnu, a dìlá š□astnì rukama svýma.
Pro 31:14 Jest podobná lodi kupecké, zdaleka pøiváží pokrm svùj.
Pro 31:15 Kterážto velmi ráno vstávajíc, dává pokrm èeledi své, a podíl náležitý dìvkám svým.
Pro 31:16 Rozsuzuje pole, a ujímá je; z výdìlku rukou svých štìpuje i vinici.
Pro 31:17 Pøepasuje silou bedra svá, a zsiluje ramena svá.
Pro 31:18 Zakouší, jak jest užiteèné zamìstknání její; ani v noci nehasne svíce její.
Pro 31:19 Rukama svýma sahá k kuželi, a prsty svými drží vøeteno.
Pro 31:20 Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému.
Pro 31:21 Nebojí se za èeled svou v èas snìhu; nebo všecka èeled její obláèí se v roucho dvojnásobní.
Pro 31:22 Koberce dìlá sobì z kmentu, a z zlatohlavu jest odìv její.
Pro 31:23 Patrný jest v branách manžel její, když sedá s staršími zemì.
Pro 31:24 Plátno drahé dìlá, a prodává; též i pasy prodává kupci.
Pro 31:25 Síla a krása odìv její, nestará se o èasy potomní.
Pro 31:26 Ústa svá otvírá k moudrosti, a nauèení dobrotivosti v jazyku jejím.
Pro 31:27 Spatøuje obcování èeledi své, a chleba zahálky nejí.
Pro 31:28 Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí ji,
Pro 31:29 Øíkaje: Mnohé ženy stateènì sobì poèínaly, ty pak pøevyšuješ je všecky.
Pro 31:30 Oklamavatelná jest pøíjemnost a marná krása; žena, kteráž se bojí Hospodina, ta□ chválena bude.
Pro 31:31 Dejtež takové z ovoce rukou jejích, a necha□ ji chválí v branách skutkové její.
Ecc 1:1 Slova kazatele syna Davidova, krále v Jeruzalémì.
Ecc 1:2 Marnost nad marnostmi, øekl kazatel, marnost nad marnostmi, a všecko marnost.
Ecc 1:3 Jaký užitek má èlovìk ze všelijaké práce své, kterouž vede pod sluncem?
Ecc 1:4 Vìk pomíjí, a jiný vìk nastává, aèkoli zemì na vìky trvá.
Ecc 1:5 Vychází slunce, i zapadá slunce, a k místu svému chvátá, kdež vychází.
Ecc 1:6 Jde ku poledni, a obrací se na pùlnoci, sem i tam se toèe, chodí vítr, a okolky svými navracuje se vítr.
Ecc 1:7 Všecky øeky jdou do moøe, a však se moøe nepøeplòuje; do místa, do nìhož tekou øeky, navracují se, aby zase odtud vycházely.
Ecc 1:8 Všecky vìci jsou plné zaneprázdnìní, aniž mùže èlovìk vymluviti; nenasytí se oko hledìním, aniž se naplní ucho slyšením.
Ecc 1:9 Což bylo, jest to, což býti má; a což se nyní dìje, jest to, což se díti bude; aniž jest co nového pod sluncem.

Ecc 1:10 Jest-liž jaká vìc, o níž by øíci mohl: Pohleï, to jest cosi nového? Ano již to bylo pøed vìky, kteøíž byli pøed námi.
Ecc 1:11 Není pamìti prvních vìcí, aniž také potomních, kteréž budou, památka zùstane u tìch, jenž potom nastanou.
Ecc 1:12 Já kazatel byl jsem králem nad Izraelem v Jeruzalémì,
Ecc 1:13 A pøiložil jsem mysl svou k tomu, jak bych vyhledati a vystihnouti mohl rozumností svou všecko to, což se dìje pod nebem. (Takové bídné zamìstknání dal Bùh synùm lidským, aby se jím bìdovali.)
Ecc 1:14 Vidìl jsem všecky skutky, dìjící se pod sluncem, a aj, všecko jest marnost a trápení ducha.
Ecc 1:15 Což køivého jest, nemùže se zpøímiti, a nedostatkové nemohou seèteni býti.
Ecc 1:16 Protož tak jsem myslil v srdci svém, øka: Aj, já zvelebil jsem a rozšíøil moudrost nade všecky, kteøíž byli pøede mnou v Jeruzalémì, a srdce mé dosáhlo množství moudrosti a umìní.
Ecc 1:17 I pøiložil jsem mysl svou, abych poznal moudrost a umìní, nemoudrost i bláznovství, ale shledal jsem, že i to jest trápení ducha.
Ecc 1:18 Nebo kde jest mnoho moudrosti, tu mnoho hnìvu; a kdož rozmnožuje umìní, rozmnožuje bolest.
Ecc 2:1 Øekl jsem opìt srdci svému: Nuže nyní zkusím tì v veselí, užívejž tedy dobrých vìcí. A hle, i to marnost.
Ecc 2:2 Smíchu jsem øekl: Blázníš, a veselí: Co to dìláš?
Ecc 2:3 Pøemyšloval jsem v srdci svém, abych povoloval u vínì tìlu svému, srdce však své spravuje moudrostí, a pøídržel se bláznovství dotud, až bych zkusil, co by lepšího bylo synùm lidským, aby èinili pod nebem v poètu dnù života svého.
Ecc 2:4 Veliké jsem skutky èinil, vystavìl jsem sobì domy, štípil jsem sobì vinice.
Ecc 2:5 Vzdìlal jsem sobì zahrady a štìpnice, a štípil jsem v nich stromy všelijakého ovoce.
Ecc 2:6 Nadìlal jsem sobì rybníkù, abych svlažoval jimi les plodící døíví.
Ecc 2:7 Najednal jsem sobì služebníkù a dìvek, a mìl jsem èeled v domì svém; k tomu i stáda skotù a bravù veliká mìl jsem nade všecky, kteøíž byli pøede mnou v Jeruzalémì.
Ecc 2:8 Nahromáždil jsem sobì také støíbra a zlata a klínotù od králù a krajin; zpùsobil jsem sobì zpìváky a zpìvakynì i jiné rozkoše synù lidských a nástroje muzické rozlièné.
Ecc 2:9 A tak velikým jsem uèinìn, a zrostl jsem nade všecky, kteøíž pøede mnou byli v Jeruzalémì; nadto moudrost má zùstávala pøi mnì.
Ecc 2:10 A èehožkoli žádaly oèi mé, nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraòoval srdci svému jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vší práce mé, a to byl podíl mùj ze vší práce mé.
Ecc 2:11 Ale jakž jsem se ohlédl na všecky skutky své, kteréž èinily ruce mé, a na práci úsilnì vedenou, a aj, všecko marnost a trápení ducha, a že nic není užiteèného pod sluncem.
Ecc 2:12 Proèež obrátil jsem se, abych spatøoval moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co by èlovìk spravil, chtìje následovati krále? To, což již jiní spravili.)
Ecc 2:13 I vidìl jsem, že jest užiteènìjší moudrost než bláznovství, tak jako jest užiteènìjší svìtlo nežli temnost.
Ecc 2:14 Moudrý má oèi v hlavì své, blázen pak ve tmách chodí; a však poznal jsem, že jednostejné pøíhody všechnìm se pøiházejí.
Ecc 2:15 Protož jsem øekl v srdci svém: Máli mi se tak díti, jako se dìje bláznu, proèež jsem tedy moudrostí pøedèil? A tak øekl jsem v srdci svém: I to jest marnost.
Ecc 2:16 Nebo není památka moudrého jako i blázna na vìky, proto že to, což nyní jest, ve dnech budoucích všecko v zapomenutí pøichází, a že jakož umírá moudrý, tak i blázen.
Ecc 2:17 Proèež mrzí mne tento život; nebo semi nelíbí nic, což se dìje pod sluncem, ponìvadž všecky vìci jsou marnost a trápení ducha.
Ecc 2:18 Ano mrzí mne i všecka práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem proto že jí zanechati musím èlovìku, kterýž bude po mnì.
Ecc 2:19 A kdo ví, bude-li moudrý, èi blázen? A však panovati bude nade vší prací mou,kterouž jsem vedl, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem. A i to marnost.
Ecc 2:20 I pøišel jsem na to, abych pochybil v srdci svém o vší práci, kterouž jsem konal, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem.
Ecc 2:21 Mnohý zajisté èlovìk pracuje moudøe, umìle a spravedlivì, a však jinému, kterýž nepracoval o tom, nechává toho za podíl jemu, ještò i to jest marnost a bídná vìc.
Ecc 2:22 Nebo co má èlovìk ze vší práce své a z kvaltování srdce svého, kteréž snáší pod sluncem,
Ecc 2:23 Ponìvadž všickni dnové jeho bolestní, a zamìstknání jeho hnìv, tak že ani v noci neodpoèívá srdce jeho? A i to marnost.
Ecc 2:24 Zdaliž není to chvalitebné pøi èlovìku, jísti a píti, a uèiniti životu svému pohodlí z práce své? Aè i to také vidìl jsem, že z ruky Boží pochází.
Ecc 2:25 Nebo kdož by jísti a užívati mìl toho nežli já?
Ecc 2:26 Èlovìku zajisté, kterýž se líbí jemu, dává moudrost, umìní a veselí; høíšníku pak dává trápení, aby shromažïoval a hrnul, èehož by zanechal tomu, kterýž se líbí Bohu. I to také jest marnost a trápení ducha.

Ecc 3:1 Všeliká vìc má jistý èas, a každé pøedsevzetí pod nebem svou chvíli.
Ecc 3:2 Jest èas rození i èas umírání, èas sázení a èas vykopání, což vsazeno bývá;
Ecc 3:3 Èas mordování a èas hojení, èas boøení a èas stavení;
Ecc 3:4 Èas pláèe a èas smíchu, èas smutku a èas proskakování;
Ecc 3:5 Èas rozmítání kamení a èas shromažïování kamení, èas objímání a èas vzdálení se od objímání;
Ecc 3:6 Èas hledání a èas ztracení, èas chování a èas zavržení;
Ecc 3:7 Èas roztrhování a èas sšívání, èas mlèení a èas mluvení;
Ecc 3:8 Èas milování a èas nenávidìní, èas boje a èas pokoje.
Ecc 3:9 Co tedy má ten, kdo práci vede, z toho, o èemž pracuje?
Ecc 3:10 Vidìl jsem zamìstknání, kteréž dal Bùh synùm lidským, aby se jím trápili.
Ecc 3:11 Sám všecko èiní ušlechtile èasem svým, nýbrž i žádost svìta dal v srdce jejich, aby nestihal èlovìk díla toho, kteréž dìlá Bùh, ani poèátku ani konce.
Ecc 3:12 Odtud seznávám, že nic lepšího nemají, než aby se veselili, a èinili dobøe v životì svém,
Ecc 3:13 Aè i to, když všeliký èlovìk jí a pije, a užívá dobrých vìcí ze všelijaké práce své, jest dar Boží.
Ecc 3:14 Znám, že cožkoli èiní Bùh, to trvá na vìky; nemùže se k tomu nic pøidati, ani od toho co odjíti. A èiní to Bùh, aby se báli oblíèeje jeho.
Ecc 3:15 To, což bylo, i nyní jest, a což bude, již bylo; nebo Bùh obnovuje to, což pominulo.
Ecc 3:16 Pøesto vidìl jsem ještì pod sluncem na místì soudu bezbožnost, a na místì spravedlnosti nespravedlnost.
Ecc 3:17 I øekl jsem v srdci svém: Bude Bùh spravedlivého i bezbožného souditi; nebo tam bude èas každému pøedsevzetí i každému skutku.
Ecc 3:18 Øekl jsem v srdci svém o zpùsobu synù lidských, že jim ukázal Bùh, aby vidìli, že jsou podobni hovadùm.
Ecc 3:19 Pøípadnost synù lidských a pøípadnost hovad jest pøípadnost jednostejná. Jakož umírá ono, tak umírá i on, a dýchání jednostejné všickni mají, aniž co napøed má èlovìk pøed hovadem; nebo všecko jest marnost.
Ecc 3:20 Obé to jde k místu jednomu; obé jest z prachu, obé také zase navracuje se do prachu.
Ecc 3:21 Kdo to zná, že duch synù lidských vstupuje zhùru, a duch hovadí že sstupuje pod zemi?
Ecc 3:22 Protož spatøil jsem, že nic není lepšího, než veseliti se èlovìku v skutcích svých, ponìvadž to jest podíl jeho. Nebo kdo jej k tomu pøivede, aby poznati mohl to, což jest budoucího po nìm?
Ecc 4:1 Opìt obrátiv se, i vidìl jsem všeliká ssoužení, kteráž se dìjí pod sluncem, a aj, slzy køivdu trpících, ješto nemají potìšitele, ani moci k vyjití z ruky tìch, kteøíž je ssužují, a nemají potìšitele.
Ecc 4:2 Protož já chválil jsem mrtvé, kteøíž již zemøeli, více nežli živé, kteøíž jsou živi až po dnes.
Ecc 4:3 Nýbrž nad oba tyto š astnìjší jest ten, kterýž ještì nebyl, a nevidìl skutku zlého, dìjícího se pod sluncem.
Ecc 4:4 Nebo spatøil jsem všelikou práci a každé dobré dílo, že jest k závisti jednìch druhým. I to také jest marnost a trápení ducha.
Ecc 4:5 Blázen skládá ruce své, a jí maso své, øíkaje:
Ecc 4:6 Lepší jest plná hrst s odpoèinutím,nežli pøehršlí plné s prací a trápením ducha.
Ecc 4:7 Opìt obrátiv se, vidìl jsem jinou marnost pod sluncem:
Ecc 4:8 Jest samotný nìkdo, nemaje žádného, ani syna, ani bratra, a však není konce všeliké práci jeho, ani oèi jeho nemohou se nasytiti bohatství. Nepomyslí: Komu já pracuji, tak že i životu svému ujímám pohodlí? I to také jest marnost a bídné zaneprázdnìní.
Ecc 4:9 Lépe jest dvìma než jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce své.
Ecc 4:10 Nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Bìda tedy samotnému, když by padl; nebo nemá druhého, aby ho pozdvihl.
Ecc 4:11 Také budou-li dva spolu ležeti, zahøejí se, ale jeden jak se zahøeje?
Ecc 4:12 Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocniti chtìl, dva postaví se proti nìmu; ano trojnásobní provázek nesnadnì se pøetrhne.
Ecc 4:13 Lepší jest dítì chudé a moudré, než král starý a blázen, kterýž neumí již ani napomenutí pøijímati,
Ecc 4:14 Aèkoli z žaláøe vychází, aby kraloval, nýbrž i v království svém mùže na chudobu pøijíti.
Ecc 4:15 Vidìl jsem všecky živé, kteøíž chodí pod sluncem, ani se pøidrželi pacholete, potomka onoho, kterýž mìl kralovati místo nìho.
Ecc 4:16 Nebývalo konce té vrtkosti všeho lidu, jakž toho, kterýž byl pøed nimi, takž ani potomci nebudou se tìšiti z nìho. Protož i to jest marnost a trápení ducha.
Ecc 5:1 Ostøíhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buï hotovìjší k slyšení nežli k dávání obìtí bláznù; nebo oni neznají toho, že zle èiní.
Ecc 5:2 Nebývej rychlý k mluvení, ani srdce tvé kvapné k vynášení slova pøed oblíèejem Božím, ponìvadž Bùh jest na nebi, a ty na zemi; protož nech jsou slova tvá nemnohá.

Ecc 5:3 Nebo jakož pøichází sen z velikého pracování, tak hlas blázna z množství slov.
Ecc 5:4 Když bys uèinil slib Bohu, neprodlévej ho splniti, nebo nemá líbosti v blázních. Cožkoli slíbíš, splò.
Ecc 5:5 Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibì, neplnil.
Ecc 5:6 Nedopouštìj ústùm svým, aby k høíchu pøivodila tìlo tvé, aniž øíkej pøed andìlem, že to jest poblouzení. Proè máš hnìvati Boha øeèí svou, kterýž by na zkázu pøivedl dílo rukou tvých?
Ecc 5:7 Nebo kdež jest mnoho snù, tu i marnosti a slova mnohá, ale ty Boha se boj.
Ecc 5:8 Jestliže bys nátisk chudého a zadržení soudu a spravedlnosti spatøil v krajinì, nediv se té vìci; nebo vyšší vysokého šetøí, a ještì vyšší nad nimi.
Ecc 5:9 Zemský pak obchod u všech pøední místo má; i král rolí slouží.
Ecc 5:10 Kdo miluje peníze, nenasytí se penìzi; a kdo miluje hojnost, nebude míti užitku. I to jest marnost.
Ecc 5:11 Kde jest mnoho statku, mnoho bývá i tìch, kteøíž jedí jej. Jakýž tedy má užitek pán jeho? Jediné, že oèima svýma hledí na nìj.
Ecc 5:12 Sladký jest sen pracovitému, jez on málo neb mnoho, ale sytost bohatého nedopouští mu spáti.
Ecc 5:13 Jest pøebídná vìc, kterouž jsem vidìl pod sluncem: Bohatství nachované tomu, kdož je má, k jeho zlému.
Ecc 5:14 Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn, kteréhož zplodí, nebude míti v ruce své nièeho.
Ecc 5:15 Jakž vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází, jakž pøišel, aniž èeho odnáší z práce své, což by vzal v ruku svou.
Ecc 5:16 A to jest také pøebídná vìc, že rovnì, jakž pøišel, tak odjíti musí. Protož jaký užitek míti bude toho, že pracoval u vítr?
Ecc 5:17 K tomu, že po všecky dny své v temnostech jídal, s mnohým zùøením, nemocí a hnìvem?
Ecc 5:18 Aj, to jsem já spatøil, že dobrá a èistá jest vìc jísti a píti a užívati pohodlí ze vší práce své, kterouž kdo vede pod sluncem v poètu dnù života svého, kteréž dal jemu Bùh, nebo to jest podíl jeho;
Ecc 5:19 A že kterémukoli èlovìku dal Bùh bohatství a zboží, a dopustil, aby užíval jich, a bral díl svùj, a veselil se z práce své, to jest dar Boží.
Ecc 5:20 Nebo nebude mnoho pamatovati na dny života svého, proto že Bùh jemu pøeje veselí srdce jeho.
Ecc 6:1 Jest bídná vìc, kterouž jsem vidìl pod sluncem, a lidem obyèejná:
Ecc 6:2 Kterému èlovìku dal Bùh bohatství a zboží i slávu, tak že nemá nedostatku duše jeho v nièemž, èehokoli žádá, a však nedopouští mu Bùh užívati tìch vìcí, ale jiný leckdos sžíøe to, a to jest marnost a bídná vìc.
Ecc 6:3 Zplodil-li by kdo sto synù, a byl by živ mnoho let, jakkoli rozmnoženi jsou dnové let jeho, nebyl-li život jeho nasycen dobrými vìcmi, a nemìl by ani pohøbu, pravím, že šastnìjší jest nedochùdèe nežli on.
Ecc 6:4 Nebo ono v zmaøení pøicházeje, do temností odchází, a jméno jeho temnostmi pøikryto bývá.
Ecc 6:5 Nýbrž ani slunce nevídá, aniž èeho poznává, a tak odpoèinutí má lepší nežli onen.
Ecc 6:6 A by pak byl živ dva tisíce let, a pohodlí by neužil, zdaliž k jednomu místu všickni neodcházejí?
Ecc 6:7 Všecka práce èlovìka jest pro ústa jeho, a však duše jeho nemùže se nasytiti.
Ecc 6:8 Nebo co má více moudrý nežli blázen? A co chudý, kterýž se umí chovati mezi lidmi?
Ecc 6:9 Lépe jest vidìti nežli žádati, ale i to jest marnost a trápení ducha.
Ecc 6:10 Èímžkoli jest, dávno jest tím nazván, a známé bylo, že èlovìk býti mìl, a že se nebude moci souditi s silnìjším, nežli jest sám.
Ecc 6:11 A ponìvadž pøedsevzetí mnohá rozmnožují marnost, co na tom má èlovìk?
Ecc 6:12 Nebo kdo ví, co by bylo dobrého èlovìku v tomto životì, v poètu dnù marného života jeho, kteøíž pomíjejí jako stín? Aneb kdo oznámí èlovìku, co se díti bude po nìm pod sluncem?
Ecc 7:1 Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti než den narození èlovìka.
Ecc 7:2 Lépe jest jíti do domu zámutku, nežli jíti do domu hodování, pro dokonání každého èlovìka, a kdož jest živ, složí to v srdci svém.
Ecc 7:3 Lepší jest horlení nežli smích; nebo zùøivá tváø polepšuje srdce.
Ecc 7:4 Srdce moudrých v domì zámutku, ale srdce bláznù v domì veselí.
Ecc 7:5 Lépe jest slyšeti žehrání moudrého,nežli aby nìkdo poslouchal písnì bláznù.
Ecc 7:6 Nebo jako praštìní trní pod hrncem, tak smích blázna. A i to jest marnost.
Ecc 7:7 Ssužování zajisté k bláznovství pøivodí moudrého, a dar oslepuje srdce.
Ecc 7:8 Lepší jest skonèení vìci nežli poèátek její; lepší jest dlouho èekající nežli vysokomyslný.
Ecc 7:9 Nebuï kvapný v duchu svém k hnìvu; nebo hnìv v lùnu bláznù odpoèívá.
Ecc 7:10 Neøíkej: Èím jest to, že dnové první lepší byli nežli tito? Nebo bys se nemoudøe na to vytazoval.
Ecc 7:11 Dobrá jest moudrost s statkem, a velmi užiteèná tìm, kteøíž vidí slunce;
Ecc 7:12 Nebo v stínu moudrosti a v stínu støíbra odpoèívají. A však pøednìjší jest umìní moudrosti, pøináší život tìm, kdož ji mají.
Ecc 7:13 Hleï na skutky Boží. Nebo kdo mùže zpøímiti to, což on zkøivil?
Ecc 7:14 V den dobrý užívej dobrých vìcí, a v den zlý buï bedliv; nebo i to naproti onomu uèinil Bùh z té pøíèiny,

aby nenalezl èlovìk po nìm nièeho.
Ecc 7:15 Všecko to vidìl jsem za dnù marnosti své: Bývá spravedlivý, kterýž hyne s spravedlností svou; tolikéž bývá bezbožný, kterýž dlouho živ jest v zlosti své.
Ecc 7:16 Nebývej pøíliš spravedlivý, aniž buï pøíliš moudrý. Proè máš na zkázu pøicházeti?
Ecc 7:17 Nebuï pøíliš starostlivý, aniž bývej bláznem. Proè máš umírati døíve èasu svého?
Ecc 7:18 Dobré jest, abys se onoho pøidržel, a tohoto se nespouštìl; nebo kdo se bojí Boha, ujde všeho toho.
Ecc 7:19 Moudrost posiluje moudrého nad desatero knížat, kteøíž jsou v mìstì.
Ecc 7:20 Není zajisté èlovìka spravedlivého na zemi, kterýž by èinil dobøe a nehøešil.
Ecc 7:21 Také ne ke všechnìm slovùm, kteráž mluví lidé, pøikládej mysli své, ponìvadž nemáš dbáti, by i služebník tvùj zloøeèil tobì.
Ecc 7:22 Nebo ví srdce tvé, že jsi i ty èastokrát zloøeèil jiným.
Ecc 7:23 Všeho toho zkusil jsem moudrostí, a øekl jsem: Budu moudrým, ale moudrost vzdálila se ode mne.
Ecc 7:24 Což pak vzdálené a velmi hluboké jest, kdož to najíti mùže?
Ecc 7:25 Všecko jsem pøebìhl myslí svou, abych poznal a vyhledal, i vynalezl moudrost a rozumnost, a abych poznal bezbožnost, bláznovství a nemoudrost i nesmyslnost.
Ecc 7:26 I našel jsem vìc hoøèejší nad smrt, ženu, jejíž srdce tenata, a ruce její okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale høišník bývá od ní jat.
Ecc 7:27 Pohleï, to jsem shledal, (praví kazatel), jedno proti druhému stavìje, abych nalezl umìní,
Ecc 7:28 Èeho pak pøesto hledala duše má, však jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem nenalezl.
Ecc 7:29 Obzvláštnì pohleï i na to, což jsem nalezl: Že uèinil Bùh èlovìka dobrého, ale oni následovali smyšlínek rozlièných.
Ecc 7:30 Kdo se mùže vrovnati moudrému, a kdo mùže vykládati všelikou vìc?
Ecc 8:1 Moudrost èlovìka osvìcuje oblíèej jeho, a nestydatost tváøi jeho promìòuje.
Ecc 8:2 Já radím: Výpovìdi královské ostøíhej, a však podlé pøísahy Boží.
Ecc 8:3 Nepospíchej odjíti od tváøi jeho, aniž trvej v zpouøe; nebo což by koli chtìl, uèinil by.
Ecc 8:4 Nebo kde slovo královské, tu i moc jeho, a kdo dí jemu: Co dìláš?
Ecc 8:5 Kdo ostøíhá pøikázaní, nezví o nièem zlém. I èas i pøíèiny zná srdce moudrého.
Ecc 8:6 Nebo všeliké pøedsevzetí má èas a pøíèiny. Ale i to neštìstí veliké èlovìka se pøidrží,
Ecc 8:7 Že neví, co budoucího jest. Nebo jak se stane, kdo mu oznámí?
Ecc 8:8 Není èlovìka, kterýž by moci mìl nad životem, aby zadržel duši, aniž má moc nade dnem smrti; nemá ani branì v tom boji, aniž vysvobodí bezbožnost bezbožného.
Ecc 8:9 Ve všem tom vidìl jsem, pøiloživ mysl svou ke všemu tomu, co se dìje pod sluncem, že èasem panuje èlovìk nad èlovìkem k jeho zlému.
Ecc 8:10 A tehdáž vidìl jsem bezbožné pohøbené, že se zase navrátili, ale kteøíž z místa svatého odešli, v zapomenutí dáni jsou v mìstì tom, v kterémž dobøe èinili. I to také jest marnost.
Ecc 8:11 Nebo že ne i hned ortel dochází pro skutek zlý, protož vroucí jest k tomu srdce synù lidských, aby èinili zlé vìci.
Ecc 8:12 A aèkoli høišník èiní zle na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím, že dobøe bude bojícím se Boha, kteøíž se bojí oblíèeje jeho.
Ecc 8:13 S bezbožným pak nedobøe se díti bude, aniž se prodlí dnové jeho; minou jako stín, proto že jest bez báznì pøed oblíèejem Božím.
Ecc 8:14 Jest marnost, kteráž se dìje na zemi: Že bývají spravedliví, jimž se však vede, jako by èinili skutky bezbožných; zase bývají bezbožní, kterýmž se však vede, jako by èinili skutky spravedlivých. Protož jsem øekl: I to také jest marnost.
Ecc 8:15 A tak chválil jsem veselí, proto že nic nemá lepšího èlovìk pod sluncem, jediné aby jedl a pil, a veselil se, a že to pozùstává jemu z práce jeho ve dnech života jeho, kteréž dal jemu Bùh pod sluncem.
Ecc 8:16 A aè jsem se vydal srdcem svým na to, abych moudrost vystihnouti mohl, a vyrozumìti bídì, kteráž bývá na zemi, pro kterouž ani ve dne ani v noci nespí,
Ecc 8:17 A však vidìl jsem pøi každém skutku Božím, že nemùže èlovìk vystihnouti skutku dìjícího se pod sluncem. O èež pracuje èlovìk, vyhledati chtìje, ale nenalézá; nýbrž by i myslil moudrý, že se doví, nebude moci nic najíti.
Ecc 9:1 Všecko to zajisté rozvažoval jsem v srdci svém, abych vysvìtlil všecko to, že spravedliví a moudøí, i skutkové jejich jsou v rukou Božích. Jakož milosti, tak ani nenávisti nezná èlovìk ze všech vìcí, kteréž jsou pøed oblíèejem jeho.
Ecc 9:2 Všecko se dìje jednostejnì pøi všech; jedna a táž pøípadnost jest spravedlivého jako bezbožného, dobrého a èistého jako neèistého, obìtujícího jako toho, kterýž neobìtuje, tak dobrého jako høišníka, pøisahajícího jako toho, kterýž se pøísahy bojí.
Ecc 9:3 A to jest pøebídná vìc mezi vším tím, což se dìje pod sluncem, že pøípadnost jednostejná jest

všechnìch, ovšem pak že srdce synù lidských plné jest zlého, a že bláznovství pøídrží se srdce jejich, pokudž živi jsou, potom pak umírají,
Ecc 9:4 Aèkoli ten, kterýž tovaryší se všechnìmi živými, má nadìji, an psu živému lépe jest nežli lvu mrtvému.
Ecc 9:5 Nebo živí vìdí, že umøíti mají, mrtví pak nevìdí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí pøišla památka jejich.
Ecc 9:6 Anobrž i milování jejich, i nenávist jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na vìky v žádné vìci, kteráž se dìje pod sluncem.
Ecc 9:7 Nuže tedy jez s radostí chléb svùj, a pí s veselou myslí víno své, nebo již oblibuje Bùh skutky tvé.
Ecc 9:8 Každého èasu a□ jest roucho tvé bílé, a oleje na hlavì tvé nech□ není nedostatku.
Ecc 9:9 Živ buï s manželkou, kterouž jsi zamiloval, po všecky dny života marnosti své, kterýž□ dán pod sluncem po všecky dny marnosti tvé; nebo to jest podíl tvùj v životì tomto a pøi práci tvé, kterouž vedeš pod sluncem.
Ecc 9:10 Všecko, což by pøed se vzala ruka tvá k èinìní, podlé možnosti své konej; nebo není práce ani dùmyslu ani umìní ani moudrosti v hrobì, do nìhož se béøeš.
Ecc 9:11 A obrátiv se, spatøil jsem pod sluncem, že nezáleží bìh na rychlých, ani boj na udatných, nýbrž ani živnost na moudrých, ani bohatství na opatrných, ani pøízeò na umìlých, ale podlé èasu a pøíhody pøihází se všechnìm.
Ecc 9:12 Nebo tak nezná èlovìk èasu svého jako ryby, kteréž loveny bývají sítí škodlivou, a jako ptáci polapeni bývají osídlem; tak zlapáni bývají synové lidští v èas zlý, když na nì pøipadá v náhle.
Ecc 9:13 Také i tuto moudrost vidìl jsem pod sluncem, kteráž za velikou byla u mne:
Ecc 9:14 Bylo mìsto malé, a v nìm lidí málo, k nìmuž pøitáhl král mocný, a obehnav je, zdìlal proti nìmu náspy veliké.
Ecc 9:15 I nalezen jest v nìm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to mìsto moudrostí svou, aèkoli žádný nevzpomenul na muže toho chudého.
Ecc 9:16 Protož øekl jsem já: Lepší jest moudrost než síla, aèkoli moudrost chudého toho byla v pohrdání, a slov jeho neposlouchali.
Ecc 9:17 Slov moudrých pokojnì poslouchati sluší, radìji než køiku panujícího mezi blázny.
Ecc 9:18 Lepší jest moudrost než nástrojové váleèní, ale nemoudrý jeden kazí mnoho dobrého.
Ecc 10:1 Muchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast apatekáøskou; tak pro moudrost a slávu vzácného malièko bláznovství zohyžïuje.
Ecc 10:2 Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázna po levici jeho.
Ecc 10:3 I tehdáž, když blázen cestou jde, srdce jeho nedostatek trpí; nebo všechnìm znáti dává, že blázen jest.
Ecc 10:4 Jestliže by duch toho, jenž panuje, povstal proti tobì, neopouštìj místa svého; nebo krotkost pøítrž èiní høíchùm velikým.
Ecc 10:5 Jest zlá vìc, kterouž jsem vidìl pod sluncem, totiž neprozøetelnost, kteráž pochází od vrchnosti,
Ecc 10:6 Že blázen postaven bývá v dùstojnosti veliké, a bohatí že v nízkosti sedávají.
Ecc 10:7 Vidìl jsem služebníky na koních, knížata pak, ana chodí pìšky jako služebníci.
Ecc 10:8 Kdo kopá jámu, upadá do ní; a kdo boøí plot, uš□kne jej had.
Ecc 10:9 Kdo pøenáší kamení, urazí se jím; a kdo štípá døíví, nebezpeèenství bude míti od nìho.
Ecc 10:10 Jestliže se ztupí železo, a nenabrousí-li ostøí jeho, tedy síly pøièiniti musí; ale mnohem lépe mùže to spraviti moudrost.
Ecc 10:11 Uš□kne-li had, než by zaklet byl, nic neprospìjí slova zaklinaèe.
Ecc 10:12 Slova úst moudrého jsou pøíjemná, ale rtové blázna sehlcují jej.
Ecc 10:13 Poèátek slov úst jeho jest nemoudrost, a ostatek mluvení jeho pouhé bláznovství.
Ecc 10:14 Nebo blázen mnoho mluví, ješto neví èlovìk ten, co budoucího jest. To zajisté, co bude po nìm, kdo mu oznámí?
Ecc 10:15 Práce bláznù k ustání je pøivodí, nebo neumí ani do mìsta trefiti.
Ecc 10:16 Bìda tobì, zemì, když král tvùj dítì jest, a knížata tvá ráno hodují.
Ecc 10:17 Blahoslavená jsi ty zemì, když král tvùj jest syn šlechetných, a knížata tvá, když èas jest, jídají pro posilnìní, a ne pro opilství.
Ecc 10:18 Ano pro lenost schází krov, a pro opuštìní rukou kapává do domu.
Ecc 10:19 Pro obveselení strojívají hody, a víno obveseluje život, peníze pak ke všemu dopomáhají.
Ecc 10:20 Ani sám u sebe králi nezloøeè, ani v skrýších pokoje svého nezloøeè mocnìjšímu; nebo pták nebeský donesl by hlas ten, a to, což køídla má, vyjevilo by øeè tvou.
Ecc 11:1 Pouštìj chléb svùj po vodì, nebo po mnohých dnech najdeš jej.
Ecc 11:2 Dej èástku sedmi aneb i osmi, nebo nevíš, co zlého bude na zemi.
Ecc 11:3 Když se naplòují oblakové, déš□ na zem vydávají; a když padá døevo na poledne aneb na pùlnoci, na kteréž místo padá to døevo, tu zùstává.
Ecc 11:4 Kdo šetøí vìtru, nebude síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude žíti.

Ecc 11:5 Jakož ty nevíš, která jest cesta vìtru, a jak rostou kosti v životì tìhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž èiní všecko.
Ecc 11:6 Hned z jitra rozsívej símì své, a u veèer nedávej odpoèinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li èi ono, èili obé jednostejnì dobré jest.
Ecc 11:7 Pøíjemné jest zajisté svìtlo, a milá vìc oèima vidìti slunce;
Ecc 11:8 A však, by mnoho let živ jsa èlovìk, ve všech tìch veselil by se, tedy rozpomenul-li by se na dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli pøebìhlo, poète za marnost.
Ecc 11:9 Radujž se tedy, mládenèe, v mladosti své, a nech tì obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé, a choï po cestách srdce svého, a podlé žádosti oèí svých, než vìz, že tì s tím se vším pøivede Bùh na soud.
Ecc 11:10 Anobrž odejmi hnìv od srdce svého, a odvra zlost od tìla svého; nebo dìtinství a mladost jest marnost.
Ecc 12:1 A pamatuj na stvoøitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou dnové zlí, a pøiblíží se léta, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení;
Ecc 12:2 Prvé než se zatmí slunce a svìtlo, a mìsíc i hvìzdy, a navrátí se hustí oblakové po dešti;
Ecc 12:3 V ten den, v kterémž se tøísti budou strážní domu, a nakøiví se muži silní, a ustanou melící, proto že jich málo bude, a zatmí se ti, kteøíž vyhlédají z oken,
Ecc 12:4 A zavøíny budou dvéøe od ulice s slabým zvukem mlení, a povstanou k hlasu ptaèímu, a pøestanou všecky slibnosti zpìvu;
Ecc 12:5 Ano i vysokosti báti se budou, a úrazu na cestì, a kvésti bude mandlový strom, tak že i kobylka tìžká bude, a poruší se žádost; nebo béøe se èlovìk do domu vìèného, a choditi budou po ulici kvílící;
Ecc 12:6 Prvé než se pøetrhne provaz støíbrný, a než se rozrazí èíše zlatá, a roztøíští se vìderce nad vrchovištìm, a roztrhne se kolo nad studnicí,
Ecc 12:7 A navrátí se prach do zemì, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal.
Ecc 12:8 Marnost nad marnostmi, øekl kazatel, a všecko marnost.
Ecc 12:9 Èím pak byl kazatel moudøejší, tím více vyuèoval lid umìní, a rozvažoval, zpytoval, i složil množství pøísloví.
Ecc 12:10 Snažovaltì se kazatel vyhledati vìci nejžádostivìjší, a napsal, což pravého jest, a slova vìrná.
Ecc 12:11 Slova moudrých podobná ostnùm a høebíkùm vbitým, slova skladatelù, kteráž jsou vydána od pastýøe jednoho.
Ecc 12:12 A tak tedy jimi, synu mùj, hojnì dosti osvícen býti mùžeš. Dìlání knih mnohých žádného konce není, a èísti mnoho jest zemdlení tìla.
Ecc 12:13 Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a pøikázaní jeho ostøíhej, nebo na tom všecko èlovìku záleží.
Ecc 12:14 Ponìvadž všeliký skutek Bùh pøivede na soud, i každou vìc tajnou, buïto dobrou, buïto zlou.
Sol 1:1 Píseò nejpøednìjší z písní Šalomounových.
Sol 1:2 Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno.
Sol 1:3 Pro vùni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož tì mladice milují.
Sol 1:4 Táhniž mne, a pobìhnem za tebou. Uvedltì mne král do pokojù svých, plésati a veseliti se v tobì budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upøímí milují tì.
Sol 1:5 Jsem èerná, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy.
Sol 1:6 Nehleïte na mne, že jsem snìdá, nebo jsem obhoøela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mnì, postavili mne, abych ostøíhala vinic, a vinice své nehlídala jsem.
Sol 1:7 Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpoèinutí o poledni? Nebo proè mám býti tak jako pobìhlá pøi stádích tovaryšù tvých?
Sol 1:8 Jestliže nevíš, ó nejkrašší mezi ženami, vyjdi po šlepìjích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýøù.
Sol 1:9 Jízdì v vozích Faraonových pøipodobòuji tì, ó milostnice má.
Sol 1:10 Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi.
Sol 1:11 Ozdob zlatých nadìláme tobì s promìnami støíbrnými.
Sol 1:12 Dotud, dokudž král stolí, nardus mùj vydává vùni svou.
Sol 1:13 Svazèek mirry jest mi milý mùj, na prsech mých odpoèívaje.
Sol 1:14 Milý mùj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi.
Sol 1:15 Aj, jak jsi ty krásná, pøítelkynì má, aj, jak jsi krásná! Oèi tvé jako holubièí.
Sol 1:16 Aj, jak jsi ty krásný, milý mùj, jak utìšený! I to lùže naše zelená se.
Sol 1:17 Trámové domù našich jsou z cedrù, a pavlaèe naše z boroví.
Sol 2:1 Já jsem rùže Sáronská, a lilium pøi dolinách.
Sol 2:2 Jako lilium mezi trním, tak pøítelkynì má mezi pannami.
Sol 2:3 Jako jabloò mezi døívím lesním, tak milý mùj mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla sedìti, a sedím; nebo ovoce jeho sladké jest ústùm mým.
Sol 2:4 Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mnì.

Sol 2:5 Oèerstvìtež mne tìmi flašemi, posilòte mne tìmi jablky, nebo umdlévám milostí,
Sol 2:6 Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.
Sol 2:7 Zavazuji vás pøísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a lanì polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtìl.
Sol 2:8 Hlas milého mého, aj, on se béøe, skáèe po tìch horách, poskakuje na tìch pahrbcích.
Sol 2:9 Podobný jest milý mùj srnì aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stìnou naší, vyhlédá z oken, patøí skrze møíži.
Sol 2:10 Ozval se milý mùj, a øekl mi: Vstaò, pøítelkynì má, krásná má, a poï.
Sol 2:11 Nebo aj, zima pominula, prška pøestala a odešla.
Sol 2:12 Kvítíèko se ukazuje po zemi, èas prozpìvování pøišel, a hlas hrdlièky slyší se v krajinì naší.
Sol 2:13 Fík vypustil holièky své, a réví rozkvetlé vydalo vùni. Vstaniž, pøítelkynì má, krásná má, a poï.
Sol 2:14 Holubièko má, v rozsedlinách skalních, v skrýši pøíkré, ukaž mi oblíèej svùj, necha slyším hlas tvùj; nebo hlas tvùj libý jest, a oblíèej tvùj žádostivý.
Sol 2:15 Zlapejte nám lišky, lišky malièké, ješto škodu dìlají na vinicích, ponìvadž vinice naše kvete.
Sol 2:16 Milý mùj jest mùj, a já jeho, jenž pase mezi lilium.
Sol 2:17 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navratiž se, pøipodobni se, milý mùj, srnì neb mladému jelenu na horách Beter.
Sol 3:1 Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.
Sol 3:2 Již tedy vstanu, a zchodím mìsto; po ryncích i po ulicech hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.
Sol 3:3 Našli mne ponocní, kteøíž chodí po mìstì. Vidìli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má?
Sol 3:4 A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodièky své.
Sol 3:5 Pøísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, skrze srny a lanì polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtìl.
Sol 3:6 Která jest to, jenž vstupuje z pouštì jako sloupové dymu, okouøena jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach apatekáøský?
Sol 3:7 Aj, lože Šalomounovo, okolo nìhož šedesáte udatných z nejsilnìjších Izraelských,
Sol 3:8 Vše vládnoucích meèem, vycvièených v boji, z nichž jeden každý má svùj meè pøi boku svém z pøíèiny strachu noèního.
Sol 3:9 Schranu vystavìl sobì král Šalomoun z døíví Libánského,
Sol 3:10 Pøi níž udìlal sloupy støíbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitøek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských.
Sol 3:11 Vyjdìte a pohleïte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v korunì, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí srdce jeho.
Sol 4:1 Aj, jak jsi ty krásná, pøítelkynì má, aj, jak jsi krásná! Oèi tvé jako holubièí mezi kadeøi tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoøe Galád.
Sol 4:2 Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednostejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné.
Sol 4:3 Jako provázek z hedbáví èerveného dvakrát barveného rtové tvoji, a øeè tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeøi tvými.
Sol 4:4 Hrdlo tvé jest jako vìže Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše štítù mužù udatných.
Sol 4:5 Oba tvé prsy jako dvé telátek bližencù srních, jenž se pasou v kvítí.
Sol 4:6 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoøe mirrové a pahrbku kadidlovému.
Sol 4:7 Všecka jsi krásná, pøítelkynì má, a není na tobì poškvrny.
Sol 4:8 Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu pùjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových.
Sol 4:9 Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou toèenicí hrdla svého.
Sol 4:10 Jak utìšené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnìjší jsou milosti tvé než víno, a vùnì mastí tvých nade všecky vonné vìci.
Sol 4:11 Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vùnì roucha tvého jako vùnì Libánu.
Sol 4:12 Zahrada zamèená jsi, sestro má choti, vrchovištì zamèené, studnice zapeèetìná.
Sol 4:13 Výstøelkové tvoji jsou zahrada stromù jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu,
Sol 4:14 Nardu s šafránem, prustvorce s skoøicí, a s každým stromovím kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními vìcmi vonnými.
Sol 4:15 Ó ty sám vrchovištì zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu.
Sol 4:16 Vìj, vìtøíèku pùlnoční, a pøiï, vìtøíèku polední, provìj zahradu mou, a tekou vonné vìci její, a a pøíjde milý mùj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

Sol 5:1 Pøišel jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné vìci své, jím plást svùj i med svùj, pijí víno své a mléko své. Jezte, pøátelé, píte a hojnì se napíte, moji milí.
Sol 5:2 Spávám, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevøi mi, sestro má, pøítelkynì má, holubièko má, upøímá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeøe mé krùpìjí noèních.
Sol 5:3 Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káleti?
Sol 5:4 Milý mùj sáhl rukou svou skrze dvéøe, a vnitønosti mé pohnuly se ve mnì.
Sol 5:5 I vstala jsem, abych otevøela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstù mých, mirra tekutá na rukovìtech závory.
Sol 5:6 Otevøela jsem byla milému svému, ale milý mùj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi.
Sol 5:7 Nalezše mne strážní, kteøíž chodí po mìstì, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdí mìstských.
Sol 5:8 Zavazuji vás pøísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí.
Sol 5:9 Což má milý tvùj mimo jiné milé, ó nejkrásnìjší z žen? Co má milý tvùj nad jiné milé, že nás tak pøísahou zavazuješ?
Sol 5:10 Milý mùj jest bílý a èervený, znamenitìjší nežli deset tisícù jiných.
Sol 5:11 Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeøavé, èerné jako havran.
Sol 5:12 Oèi jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti.
Sol 5:13 Líce jeho jako záhonkové vonných vìcí, jako kvìtové vonných vìcí; rtové jeho jako lilium prýštící mirru tekutou.
Sol 5:14 Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; bøicho jeho stkvìlost slonové kosti zafiry obložené.
Sol 5:15 Hnátové jeho sloupové mramoroví, na podstavcích zlata nejèistšího založení; oblíèej jeho jako Libán, výborný jako cedrové.
Sol 5:16 Ústa jeho pøesladká, a všecken jest pøežádostivý. Takový jest milý mùj, takový jest pøítel mùj, ó dcery Jeruzalémské.
Sol 5:17 Kamže odšel milý tvùj, ó nejkrásnìjší z žen? Kam se obrátil milý tvùj? A hledati ho budeme s tebou.
Sol 6:1 Milý mùj sstoupil do zahrady své, k záhonkùm vìci vonných, aby pásl v zahradách, a aby zbíral lilium.
Sol 6:2 Já jsem milého mého, a milý mùj jest mùj, kterýž pase mezi lilium.
Sol 6:3 Krásná jsi, pøítelkynì má, jako Tersa, pìkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci.
Sol 6:4 Odvra oèi své od patøení na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád.
Sol 6:5 Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné.
Sol 6:6 Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeøi tvými.
Sol 6:7 Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladic bez poètu;
Sol 6:8 Jediná jest však má holubice, má upøímá, jedinká pøi matce své, nepoškvrnìná pøi své rodièce. Spatøivše ji dcery, blahoslavily ji, královny a ženiny chválily ji, økouce:
Sol 6:9 Která jest to, kterouž vidìti jako dennici, krásná jako mìsíc, èistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci?
Sol 6:10 Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatøila ovoce údolí, abych vidìla, kvete-li vinný kmen, a puèí-li se jablonì zrnaté.
Sol 6:11 Nezvìdìla jsem, a žádost má ponukla mne na vùz pøednìjších z lidu mého.
Sol 6:12 Navra se, navra, ó Sulamitská, navra se, navra, a na tì patøíme. Co uzøíte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.
Sol 7:1 Jak jsou krásné nohy tvé v støevících, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného øemeslníka.
Sol 7:2 Pupek tvùj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; bøicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím.
Sol 7:3 Oba tvé prsy jako dvé telátek bližencù srních.
Sol 7:4 Hrdlo tvé jako vìže z kostí slonových, oèi tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvùj vìže Libánská patøící k Damašku.
Sol 7:5 Hlava tvá na tobì jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král pøivázán by byl na pavlaèích.
Sol 7:6 Jak jsi ty krásná, a jak utìšená, ó milosti pøerozkošná!
Sol 7:7 Ta postava tvá podobna jest palmì, a prsy tvé hroznùm.
Sol 7:8 Øekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnu vrchù jejích. Nechaž tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vùnì chøípí tvých jako jablek vonných.
Sol 7:9 Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upøímnost, pùsobící, aby i tìch, jenž spí, rtové mluvili.
Sol 7:10 Já jsem milého svého, a ke mnì jest žádost jeho.

Sol 7:11 Poï, milý mùj, vyjdìme na pole, pøenocujme ve vsech.
Sol 7:12 Ráno pøivstaneme, na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal zaèátek hroznù, kvetou-li jablka zrnatá, a tu dám tobì milosti své.
Sol 7:13 Pìkná jableèka vydala vùni, a na dveøech našich všecky rozkoše nové i staré, milý mùj, zachovala jsem tobì.
Sol 8:1 Ó bys byl jako bratr mùj požívající prsí matky mé, abych tì naleznuc vnì, políbila, a nebyla zahanbena.
Sol 8:2 Vedla bych tì, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyuèoval; a já bych dala píti vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých.
Sol 8:3 Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.
Sol 8:4 Pøísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtìl.
Sol 8:5 Která jest to, jenž vstupuje z pouštì, zpolehši na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tì; tu tebe poèala matka tvá, tu tì poèala rodièka tvá.
Sol 8:6 Polož mne jako peèet na srdce své, jako peèetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí øeøavé, plamen nejprudší.
Sol 8:7 Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho øeky zatopí. Kdyby nìkdo dáti chtìl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl.
Sol 8:8 Sestru máme malièkou, kteráž ještì nemá prsí. Co uèiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude øeè o ní?
Sol 8:9 Jestliže jest zed, vzdìláme na ní palác støíbrný; pakli jest dveømi, obložíme je dskami cedrovými.
Sol 8:10 Já jsem zed, a prsy mé jako vìže; takž jsem byla pøed oèima jeho, jako nacházející pokoj.
Sol 8:11 Vinici mìl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý pøinášel za ovoce její tisíc støíbrných.
Sol 8:12 Ale vinice má, kterouž mám, pøede mnou jest. Mìjž sobì ten tisíc, ó Šalomoune, a dvì stì ti, kteøíž ostøíhají ovoce jejího.
Sol 8:13 Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, pøátelé pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se.
Sol 8:14 Pospìš, milý mùj, a pøipodobni se k srnì nebo mladému jelenu, na horách vonných vìcí.
Isa 1:1 Vidìní Izaiáše syna Amosova, kteréž vidìl o Judovi a Jeruzalému, za dnù Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše, králù Judských.
Isa 1:2 Slyšte nebesa, a ušima pozoruj zemì, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se mne.
Isa 1:3 Vùl zná hospodáøe svého, a osel jesle pánù svých; Izrael nezná, lid mùj nesrozumívá.
Isa 1:4 Ach, národe høíšný, lide obtížený nepravostí, símì zlostníkù, synové nešlechetní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpìt.
Isa 1:5 Proè, èím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené.
Isa 1:6 Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na nìm místa celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené, aniž se vytlaèuje, ani uvazuje, ani olejem zmìkèuje.
Isa 1:7 Zemì vaše spustla, mìsta vaše vypálena ohnìm; zemi vaši pøed vámi cizozemci zžírají, a v pouš obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci.
Isa 1:8 I zùstala dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka v zahradì tykevné, a jako mìsto zkažené.
Isa 1:9 By nám byl Hospodin zástupù jakkoli malièka ostatkù nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomoøe podobni.
Isa 1:10 Slyšte slovo Hospodinovo, knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský:
Isa 1:11 K èemu jest mi množství obìtí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obìtí skopcù a tukù krmných hovad, a krve volkù a beránkù a kozlù nejsem žádostiv.
Isa 1:12 Že pøicházíte, abyste se ukazovali pøede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali sínì mé?
Isa 1:13 Nepøinášejte více obìti oklamání. Kadìní v ohavnosti mám, novmìsícù a sobot a svolávání nemohu trpìti, (nepravost jest), ani shromáždìní.
Isa 1:14 Novmìsícù vašich a slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi bøemenem, ustal jsem, nesa je.
Isa 1:15 Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oèi své pøed vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou.
Isa 1:16 Umejte se, oèis te se, odvrzte zlost skutkù vašich od oèí mých, pøestaòte zle èiniti.
Isa 1:17 Uète se dobøe èiniti, hledejte soudu, pozdvihnìte potlaèeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaòte vdovy.
Isa 1:18 Poïtež nu, a poukažme sobì, praví Hospodin: Budou-li høíchové vaši jako èervec dvakrát barvený, jako sníh zbìlejí; budou-li èervení jako šarlat, jako vlna budou.
Isa 1:19 Budete-li povolní a poslušní, dobré vìci zemì jísti budete.
Isa 1:20 Pakli nebudete povolní, ale zpurní, od meèe sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila.

Isa 1:21 Jak tì nevìstkou uèinìno to mìsto vìrné, plné soudu! Spravedlnost pøebývala v nìm, nyní pak vražedlníci.
Isa 1:22 Støíbro tvé obrátilo se v trùsky, víno tvé smíšeno s vodou.
Isa 1:23 Knížata tvá zpurná a tovaryši zlodìjù, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a pøe vdovy pøed nì nepøichází.
Isa 1:24 Protož dí Pán, Hospodin zástupù, silný Izraelský: Aj, já se potìším nad protivníky svými, a vymstím se nad nepøátely svými,
Isa 1:25 Když zase obrátím ruku svou na tì, až pøepálím doèista trùsky tvé, a odejmu všecken cín tvùj,
Isa 1:26 A obnovím soudce tvé tak jako na poèátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš mìstem spravedlnosti, mìstem vìrným.
Isa 1:27 Sion v soudu vykoupen bude, a kteøíž zase uvedeni budou do nìho, v spravedlnosti.
Isa 1:28 Setøení pak pøestupníkù a nešlechetných v náhle pøijde, a kteøíž opouštìjí Hospodina, docela zahynou.
Isa 1:29 Nebo zahanbeni budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se pro zahrady, kteréž jste sobì zvolili.
Isa 1:30 Budete zajisté jako dub, s nìhož lístí prší, a jako zahrada, v níž vody není.
Isa 1:31 I bude nejsilnìjší jako koudel, a uèinitel jeho jako jiskra; i bude to obé hoøeti spolu, a nebude žádného, ješto by uhasiti mohl.
Isa 2:1 Slovo, kteréž vidìl Izaiáš syn Amosùv o Judovi a Jeruzalému.
Isa 2:2 I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohrnou se k ní všickni národové.
Isa 2:3 A pùjdou lidé mnozí, øíkajíce: Poïte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyuèovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.
Isa 2:4 On bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meèe své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meèe, a nebudou se více uèiti boji.
Isa 2:5 Dome Jákobùv, poïtež, a choïme v svìtle Hospodinovì.
Isa 2:6 Ale ty jsi opustil lid svùj, dùm Jákobùv, proto že jsou naplnìni ohavnostmi národù východních, a jsou povìrní jako Filistinští, a smyšlínky cizozemcù že sobì libují.
Isa 2:7 K tomu naplnìna jest zemì jejich støíbrem a zlatem, tak že není konce pokladùm jejich; naplnìna jest zemì jejich i koòmi, vozùm pak jejich poètu není.
Isa 2:8 Naplnìna jest také zemì jejich modlami; klanìjí se dílu rukou svých, kteréž uèinili prstové jejich.
Isa 2:9 Klaní se obecný èlovìk, a ponižuje se i pøední muž; protož neodpouštìj jim.
Isa 2:10 Vejdi do skály, a skrej se v prachu pøed hrùzou Hospodinovou, pøed slávou dùstojnosti jeho.
Isa 2:11 Tu oèi vysoké èlovìka sníženy budou, a sklonìna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen bude v ten den.
Isa 2:12 Nebo den Hospodina zástupù se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného, i bude ponížen,
Isa 2:13 I na všecky cedry Libánské vysoké a vyvýšené, i na všecky duby Bázanské,
Isa 2:14 I na všecky hory vysoké, i na všecky pahrbky vyvýšené,
Isa 2:15 I na všelikou vìži vysokou, i na všelikou zed pevnou,
Isa 2:16 I na všecky lodí moøské, i na všecka malování slibná.
Isa 2:17 A sehnuta bude pýcha èlovìka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen bude Hospodin sám v ten den,
Isa 2:18 Modly pak docela vymizejí.
Isa 2:19 Tehdy pùjdou do jeskyní skal a do roklí zemì, pøed hrùzou Hospodinovou a slávou dùstojnosti jeho, když povstane, aby potøel zemi.
Isa 2:20 V ten den zavrže èlovìk modly své støíbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadìlali, aby se klanìl, totiž krtùm a netopýøùm.
Isa 2:21 I vejde do slují skal a do vysedlin jejich pøed hrùzou Hospodinovou, a pøed slávou dùstojnosti jeho, když povstane, aby potøel zemi.
Isa 2:22 Pøestaòtež doufati v èlovìku, jehož dýchání v chøípích jeho jest. Nebo zaè má jmín býti?
Isa 3:1 Nebo aj, Pán, Hospodin zástupù, odejme od Jeruzaléma a Judy hùl a podporu, všelijakou hùl chleba a všelikou podporu vody,
Isa 3:2 Silného i muže váleèného, soudce i proroka, mudrce i starce,
Isa 3:3 Padesátníka i poèestného, i rádci, i vtipného øemeslníka, i výmluvného,
Isa 3:4 A dám jim dìti za knížata; dìti, pravím, panovati budou nad nimi.
Isa 3:5 I bude ssužovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého; zpurnì se postaví dítì proti starci, a chaterný proti vzácnému.

Isa 3:6 Proèež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce svého, a dí: Máš odìv, knížetem naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou.
Isa 3:7 Ale on pøisáhne v ten den, øka: Nebudu vázati tìch ran, nebo v domì mém není chleba ani odìvu; neustanovujtež mne knížetem lidu.
Isa 3:8 Nebo se oboøil Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich jsou proti Hospodinu, k dráždìní oèí slávy jeho.
Isa 3:9 Nestydatost tváøi jejich svìdèí proti nim; høích zajisté svùj jako Sodomští ohlašují, a netají. Bìda duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé.
Isa 3:10 Rcete spravedlivému: Dobøe bude; nebo ovoce skutkù svých jísti bude.
Isa 3:11 Ale bìda bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu bude.
Isa 3:12 Lidu mého knížata jsou dìti, a ženy panují nad ním. Lide mùj, kteøíž tì vodí, svodí tì, a cestu stezek tvých ukrývají.
Isa 3:13 Stojí Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku s lidmi.
Isa 3:14 Hospodin k soudu pøijde proti starším lidu svého a knížatùm jejich, a dí: Vy jste pohubili vinici mou, loupež chudého jest v domích vašich.
Isa 3:15 Proè vy nuzíte lid mùj, a tváøe chudých zahanbujete? praví Pán, Hospodin zástupù.
Isa 3:16 I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou oèima, protulujíce se, a zdrobna kráèejíce, i nohama svýma lákají,
Isa 3:17 Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a Hospodin hanbu jejich obnaží.
Isa 3:18 V ten den odejme Pán okrasu tìch nástrah, totiž pauèníky a halže,
Isa 3:19 Jablka zlatá a spinadla a èepce,
Isa 3:20 Biréty a zápony, tkanice, punty a náušnice,
Isa 3:21 Prsteny a náèelníky,
Isa 3:22 Promìnná roucha, i pláš ky, i roušky, i vaèky,
Isa 3:23 I zrcadla, i èechlíky, i vìnce, i šlojíøe.
Isa 3:24 A bude místo vonných vìcí hnis, a místo pasù roztržení, a místo strojení kadeøí lysina, a místo širokého podolku bude pøepásání pytlem, obhoøení pak místo krásy.
Isa 3:25 Muži tvoji od meèe padnou, a silní tvoji v boji.
Isa 3:26 I budou plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi sedìti bude.
Isa 4:1 I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a øeknou: Chléb svùj jísti budeme, a rouchem svým se odívati, toliko a po tobì se jmenujeme; odejmi pohanìní naše.
Isa 4:2 V ten den bude výstøelek Hospodinùv ušlechtilý a slavný, a plod zemì výteèný a krásný, totiž ti, kteøíž zachováni budou z Izraele.
Isa 4:3 I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozùstaven bude v Jeruzalémì, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémì,
Isa 4:4 Když Pán smyje neèistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma vyplákne z nìho v duchu soudu a v duchu horlivosti.
Isa 4:5 A stvoøí Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým shromáždìním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohnì v noci; nebo nad všecku slávu bude zastøení.
Isa 4:6 A bude stánkem k zastìnování ve dne pøed horkem, a za útoèištì a skrýši pøed pøívalem a deštìm.
Isa 5:1 Zpívati již budu milému svému píseò milého svého o vinici jeho: Vinici má milý mùj na vrchu úrodném.
Isa 5:2 Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem výborným, a ustavìl vìži u prostøed ní, také i pres udìlal v ní, a oèekával, aby nesla hrozny, ale vydala plané víno.
Isa 5:3 Nyní tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, suïte medle mezi mnou a vinicí mou.
Isa 5:4 Což ještì èinìno býti mìlo vinici mé, ješto bych jí neuèinil? Proè, když jsem oèekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno?
Isa 5:5 A protož oznámím vám, co já uèiním vinici své: Odejmu plot její, a pøijde na spuštìní; rozboøím hradbu její, i pøijde na pošlapání.
Isa 5:6 Zapustím ji, nebude øezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláèí a trní; oblakùm také zapovím, aby nevydávali více na ni deštì.
Isa 5:7 Vinice zajisté Hospodina zástupù dùm Izraelský jest, a muži Judští révové milí jemu. Oèekával pak soudu, a aj, nátisk; spravedlnosti, a aj, køik.
Isa 5:8 Bìda vám, kteøíž pøipojujete dùm k domu, a pole s polem spojujete, tak že místa jiným není, jako byste sami rozsazeni byli k pøebývání u prostøed zemì.
Isa 5:9 V uši mé øekl Hospodin zástupù: Jistì že domové mnozí zpustnou, velicí a krásní bez obyvatele budou.
Isa 5:10 Nadto deset dílcù vinièných vydá láhvici jednu, a semena chomer vydá efi.
Isa 5:11 Bìda tìm, kteøíž ráno vstávajíce, chodí po opilství, a trvají pøi tom do veèera, až je víno i rozpaluje.
Isa 5:12 A harfa, loutna a buben, a píš alka,a víno bývá na hodech jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí,

a díla rukou jeho nespatøují.
Isa 5:13 Protož v zajetí pùjde lid mùj, nebo jest bez umìní; a slavní jeho budou hladovití, a množství jeho žízní usvadne.
Isa 5:14 Proèež rozšíøilo i peklo hrdlo své, a rozedøelo nad míru ústa svá, i sstoupí do nìho slavní její a množství její, i hluk její, i ti, kteøíž se veselí v ní.
Isa 5:15 A tak sehnut bude èlovìk, a ponížen muž, a oèi pyšných sníženy budou,
Isa 5:16 Hospodin pak zástupù vyvýšen bude v soudu, a Bùh silný a svatý ukáže se svatý v spravedlnosti.
Isa 5:17 I pásti se budou beránkové podlé obyèeje svého, a ostatky tìch tuèných, navrátíce se, jísti budou.
Isa 5:18 Bìda tìm, kteøíž táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem u vozu høích;
Isa 5:19 Kteøíž øíkají: Necha pospíší, a nemeškádílem svým, abychom vidìli, a necha se pøiblíží, a pøijde rada toho Svatého Izraelského, abychom zvìdìli.
Isa 5:20 Bìda tìm, kteøíž øíkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za svìtlo, a svìtlo za tmu, pokládajíce hoøké za sladké, a sladké za hoøké.
Isa 5:21 Bìda tìm, kteøíž jsou moudøí sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní.
Isa 5:22 Bìda tìm, kteøíž jsou silní ku pití vína, a muži udatní k smíšení nápoje opojného;
Isa 5:23 Kteøíž ospravedlòují bezbožného pro dary, spravedlnost pak spravedlivých odjímají od nich.
Isa 5:24 Z té pøíèiny, jakož plamen ohnì zžírá strništì, a plevy plamen v nic obrací, tak koøen jejich bude jako shnilina, a kvìt jejich jako prach vzejde; nebo zavrhli zákon Hospodina zástupù, a øeèí svatého Izraelského pohrdli.
Isa 5:25 Proèež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid svùj, a vztáh ruku svou na nìj, porazil jej, tak že se hory zatøásly, a tìla mrtvá jejich jako hnùj u prostøed ulic. V tom však ve všem neodvrátila se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho jest vztažená.
Isa 5:26 Nebo vyzdvihne korouhev národu dalekému, a zahvízdne naò od konèin zemì, a aj, rychle a prudce pøijde.
Isa 5:27 Žádného ustalého ani klesajícího nebude mezi nimi; nebude døímati ani spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá øemen obuví jeho.
Isa 5:28 Støely jeho ostré, a všecka luèištì jeho natažená; kopyta koòù jeho jako škøemen souzena budou, a kola jeho jako vichøice.
Isa 5:29 Øvání jeho jako øvání lva, a øváti bude jako lvíèata; a mumlati bude, a pochytí loupež a uteèe, aniž bude, kdo by vydøel.
Isa 5:30 A zvuèeti bude nad ním v ten den, jako zvuèí moøe. Tehdy pohledíme na zemi, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i svìtlo zatmí pøi pohubení jejím.
Isa 6:1 Léta, kteréhož umøel král Uziáš, vidìl jsem Pána sedícího na trùnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplòoval chrám.
Isa 6:2 Serafínové stáli nad ním. Šest køídel mìl každý z nich: dvìma zakrýval tváø svou, a dvìma pøikrýval nohy své, a dvìma létal.
Isa 6:3 A volal jeden k druhému, øíkaje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupù, plná jest všecka zemì slávy jeho.
Isa 6:4 A pohnuly se podvoje veøejí od hlasu volajícího, a dùm plný byl dymu.
Isa 6:5 I øekl jsem: Bìda mnì, již zahynu, proto že jsem èlovìk poškvrnìné rty maje, k tomu u prostøed lidu rty poškvrnìné majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupù vidìly oèi mé.
Isa 6:6 I pøiletìl ke mnì jeden z serafínù, maje v ruce své uhel øeøavý, kleštìmi vzatý z oltáøe,
Isa 6:7 A dotekl se úst mých, a øekl: Aj hle,dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a høích tvùj shlazen jest.
Isa 6:8 Potom slyšel jsem hlas Pána økoucího: Koho pošli? A kdo nám pùjde? I øekl jsem: Aj já, pošli mne.
Isa 6:9 On pak øekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšíce, a nerozumìjte, a hleïte hledíce, a nepoznávejte.
Isa 6:10 Zatvrï srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oèi jeho zavøi, aby nevidìl oèima svýma, a ušima svýma neslyšel, a srdcem svým nerozumìl, a neobrátil se, a nebyl uzdraven.
Isa 6:11 A když jsem øekl: Až dokud, Pane? i odpovìdìl: Dokudž nezpustnou mìsta, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného èlovìka, a zemì docela nezpustne,
Isa 6:12 A nevzdálí Hospodin všelikého èlovìka, a nebude dokonalého zpuštìní u prostøed zemì;
Isa 6:13 Dokudž ještì v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu podporou jest, tak símì svaté jest podpora její.
Isa 7:1 I stalo se za dnù Achasa syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že pøitáhl Rezin král Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval proti nìmu, ale nemohl ho dobyti.
Isa 7:2 I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se zemì Syrská s Efraimem. Proèež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako se pohybuje døíví v lese od vìtru.
Isa 7:3 Tedy øekl Hospodin Izaiášovi: Vyjdi nyní vstøíc Achasovi, ty a Sear Jašub syn tvùj, až na konec struhy rybníka hoøejšího, k silnici pole valcháøova,
Isa 7:4 A díš jemu: Šetø se, abys se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé necha se nedìsí dvou ostatkù hlavní

tìch kouøících se, pøed rozpáleným hnìvem Rezinovým s Syrskými, a syna Romeliášova,
Isa 7:5 Proto že zlou radu složili proti tobì Syrský, Efraim a syn Romeliášùv, økouce:
Isa 7:6 Táhnìme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhnìme ji k sobì, a ustavme krále u prostøed ní syna Tabealova.
Isa 7:7 Toto praví Panovník Hospodin: Nestane se a nebude toho.
Isa 7:8 Nebo hlava Syrské zemì jest Damašek, a hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pìti letech potøín bude Efraim, tak že nebude lidem.
Isa 7:9 Mezi tím hlava Efraimova Samaøí, a hlava Samaøí syn Romeliášùv. Jestliže nevìøíte, jistì že neostojíte.
Isa 7:10 I mluvil ještì Hospodin k Achasovi, øka:
Isa 7:11 Požádej sobì znamení od Hospodina Boha svého, buï dole hluboko, aneb na hoøe vysoko.
Isa 7:12 I øekl Achas: Nebudu prositi, aniž budu pokoušeti Hospodina.
Isa 7:13 Tedy øekl prorok: Slyšte nyní, dome Davidùv, ještì-liž jest vám málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste?
Isa 7:14 Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna poène, a porodí syna, a nazùve jméno jeho Immanuel.
Isa 7:15 Máslo a med jísti bude, až by umìl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.
Isa 7:16 Nýbrž prvé než bude umìti dítì to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštìna bude zemì, kteréž nenávidíš pro dva krále její.
Isa 7:17 Na tebe pak pøivede Hospodin, a na lid tvùj, i na dùm otce tvého dny, jakýchž nebylo ode dne, v nìmž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského.
Isa 7:18 Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou pøi nejdalších øekách Egyptských, a vèelám, kteréž jsou v zemi Assyrské.
Isa 7:19 I pøijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v dìrách skalních, i na všech chrastinách i na všech stromích užiteèných.
Isa 7:20 V ten den oholí Pán tou bøitvou najatou, (skrze ty, kteøíž za øekou jsou, skrze krále Assyrského), hlavu a vlasy noh, ano také i bradu do èista sholí.
Isa 7:21 I bude tehdáž, že sotva èlovìk zachová kravièku neb dvì ovce,
Isa 7:22 Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán.
Isa 7:23 Bude také v ten èas, že každé místo, na nìmž jest tisíc kmenù vinných za tisíc støíbrných, trním a hložím poroste.
Isa 7:24 S støelami a luèištìm tudy jíti musí; hložím zajisté a trním zaroste všecka zemì.
Isa 7:25 Všecky pak hory, kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti hloží a trní; nebo budou za pastviští volùm, a bravùm ku pošlapání.
Isa 8:1 I øekl mi Hospodin: Vezmi sobì knihu velikou, a napiš na ní písmem lidským: K rychlé koøisti pospíchá loupežník.
Isa 8:2 I vzal jsem sobì za svìdky vìrné Uriáše knìze, a Zachariáše syna Jeberechiášova.
Isa 8:3 V tom pøistoupil jsem k prorokyni, kteráž poèala, a porodila syna. I øekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé koøisti pospíchá loupežník.
Isa 8:4 Nebo prvé než bude umìti dítì to volati: Otèe mùj, matko má, odejme zboží Damašské a loupeže Samaøské lid krále Assyrského.
Isa 8:5 I to ještì mluvil Hospodin ke mnì, øka:
Isa 8:6 Ponìvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, raduje se z Rezina a syna Romeliášova,
Isa 8:7 Protož aj, Pán uvede na nì vody, øeky násilné a mnohé, totiž krále Assyrského, a všecku slávu jeho, tak že vystoupí ze všech tokù svých, a pùjde nad všecky bøehy své.
Isa 8:8 Pùjde i pøes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená køídla jeho naplní širokost zemì tvé, ó Immanueli.
Isa 8:9 Puntujtež se lidé, však potøíni budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké zemi), pøepašte se, však potøíni budete, pøepašte se, však potøíni budete.
Isa 8:10 Vejdìte v radu, a zrušena bude, mluvte slovo, a neostojí; nebo s námi jest Bùh silný.
Isa 8:11 Tak zajisté mluvil Hospodin ke mnì, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, øka:
Isa 8:12 Neøíkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujte, nerci-li, abyste se dìsiti mìli.
Isa 8:13 Hospodina zástupù samého posvìcujte; on budiž bázeò vaše i strach váš.
Isa 8:14 A bude vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu obìma domùm Izraelským, osídlem a léèkou i obyvatelùm Jeruzalémským.
Isa 8:15 I urazí se o to mnozí, a padnou, a potøíni budou, aneb zapletouce se, popadeni budou.
Isa 8:16 Zavaž osvìdèení, zapeèe zákon mezi uèedlníky mými.
Isa 8:17 Proèež oèekávati budu na Hospodina, kterýž skryl tváø svou od domu Jákobova; na nìj, pravím, èekati

budu.
Isa 8:18 Aj, já a dítky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky v Izraeli od Hospodina zástupù, kterýž pøebývá na hoøe Sion.
Isa 8:19 Jestliže by vám pak øekli: Dotazujte se na hadaèích a vìš□cích, kteøíž šepcí a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utíkati?
Isa 8:20 K zákonu a svìdectví! Pakli nechtí, necha□ mluví vedlé slova toho, v nìmž není žádné záøe,
Isa 8:21 Až by každý toulati se musil, zbìdovaný jsa a hladovitý. I stane se, že se bude, hladovitý jsa, sám v sobì zlobiti, a zloøeèiti králi svému a Bohu svému, buï že zhùru pohledí,
Isa 8:22 Buï že na zemi popatøí, a aj, všudy ssoužení a tma, mrákota, bída i nátisk v temnostech.
Isa 9:1 A však ne tak obklíèí mrákota té zemì, kteráž ssoužena bude, jako když se ponejprv nepøítel dotkl zemì Zabulon a zemì Neftalím, ani jako potom, když více obtíží, naproti moøi, pøi Jordánu Galilei lidnou.
Isa 9:2 Nebo lid tento chodì v temnostech, uzøí svìtlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti svìtlo zastkví se.
Isa 9:3 Rozmnožil jsi tento národ, ale nezvelièils veselé. A však veseliti se budou pøed tebou, tak jako se veselí ve žni, jako se radují, když dìlí koøisti,
Isa 9:4 Když jho bøemene jeho a prut ramene jeho, hùl násilníka jeho polámeš, jako za dnù Madianských,
Isa 9:5 Kdyžto všickni bojovníci pøedìšeni, a roucha ve krvi zbrocena, ano což hoøeti mohlo, i ohnìm spáleno.
Isa 9:6 Nebo dítì narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Pøedivný, Rádce, Bùh silný, Rek udatný, Otec vìènosti, Kníže pokoje.
Isa 9:7 K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stolici Davidovì, a na království jeho, až je i v øád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto èasu až na vìky. Horlivost Hospodina zástupù to uèiní.
Isa 9:8 Slovo poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli.
Isa 9:9 A zví□ všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samaøští, kteøíž v pýše a vysokomyslnosti srdce øíkají:
Isa 9:10 Padly cihly, ale my tesaným kamenem stavìti budeme; planí fíkové pod□ati jsou, a my to v cedry smìníme.
Isa 9:11 Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad nìj, a nepøátely jeho svolá,
Isa 9:12 Syrské po pøedu, a Filistinské po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho pøedce bude vztažená.
Isa 9:13 Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina zástupù nehledají,
Isa 9:14 Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i sítí jednoho dne.
Isa 9:15 (Staøec a vzácný èlovìk, on□ jest hlava, prorok pak, kterýž uèí lži, on□ jest ocas.)
Isa 9:16 Nebo vùdcové lidu tohoto jsou svùdcové, a kteøíž se jim vésti dadí, zhynuli.
Isa 9:17 Protož z mládencù jeho nepotìší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zloèinci, a každá ústa mluví nešlechetnost. Aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená.
Isa 9:18 Nebo roznícena jsouc jako oheò bezbožnost, bodláèí a trní pálí, potom zapálí i houštì lesu; proèež rozptýleni budou jako dým u povìtøí.
Isa 9:19 Pro hnìv Hospodina zástupù zatmí se zemì, a ten lid bude jako pokrm ohnì. Žádný ani bratra svého šanovati nebude,
Isa 9:20 Ale krájeje sobì po pravé stranì, však laènìti bude, a zžíraje po levé, však nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti bude,
Isa 9:21 Manasses Efraima a Efraim Manessesa, oba pak spolu proti Judovi budou. Ve všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená.
Isa 10:1 Bìda tìm, kteøíž ustanovují práva nepravá, a spisovatelùm, kteøíž tìžkosti spisují,
Isa 10:2 Aby odstrkovali nuzné od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu mého, vdovy aby byly koøist jejich, a sirotky aby loupili.
Isa 10:3 I což uèiníte v den navštívení a zpuštìní, kteréž zdaleka pøijde? K komu se o pomoc uteèete? A kde zanecháte slávy své,
Isa 10:4 By nemusila skloniti se mezi vìzni, a mezi zbitými klesnouti? Ve všem tom neodvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená.
Isa 10:5 Bìda Assurovi, metle hnìvu mého, aèkoli hùl rozhnìvání mého jest v rukou jeho,
Isa 10:6 A na národ ošemetný pošli jej, a o lidu hnìvu mého pøikáži jemu, aby smìle bral koøisti, a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání jako bláto na ulicích.
Isa 10:7 Ale on ne tak se bude domnívati, ani srdce jeho tak mysliti bude; nebo srdce jeho jest hubiti a plèniti národy mnohé.
Isa 10:8 Nebo øekne: Zdaliž knížata má nejsou také i králové?
Isa 10:9 Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdali není jako Arfad Emat? Zdali není jako Damašek Samaøí?
Isa 10:10 Jakož nalezla ruka má království bohù, ješto rytiny jejich byly nad Jeruzalémských a Samaøských,
Isa 10:11 Zdaliž jako jsem uèinil Samaøí a modlám jeho, tak neuèiním Jeruzalému a obrazùm jeho?

Isa 10:12 I stane se, když dokoná Pán všecko dílo své na hoøe Sion a v Jeruzalémì, že navštívím ovoce pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých oèí jeho.
Isa 10:13 Nebo øekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a odjal jsem meze národù, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem dolù, jako mocný, obyvatele.
Isa 10:14 Anobrž jako hnízdo nalezla ruka má zboží národù, a jako zbírána bývají vejce opuštìná, tak všecku zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by køídlem hnul, aneb otevøel ústa a siptìl.
Isa 10:15 Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž se honositi bude pila nad toho, kdož ní tøe? Jako by se zpínala metla proti tomu, kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hùl, že není døevem.
Isa 10:16 Protož pošle Pán, Hospodin zástupù, na vytylé jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce zapálí, jako silný oheò.
Isa 10:17 Nebo svìtlo Izraelovo bude ohnìm, a Svatý jeho plamenem, i spálí a sžíøe trní i bodláèí jeho jednoho dne.
Isa 10:18 Též spanilost lesu jeho, i úrodných polí jeho, od duše až do tìla, všecko vyhubí. I stane se, že pøedìšený jsa, bude utíkati.
Isa 10:19 A pozùstalého døíví lesu jeho malý poèet bude, tak že by je mohlo dítì popsati.
Isa 10:20 I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozùstalí z domu Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdì.
Isa 10:21 Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k Bohu silnému, reku udatnému.
Isa 10:22 Nebo by bylo lidu tvého, Izraeli, jako písku moøského, ostatkové jeho obrátí se. Pohubení uložené rozhojní spravedlnost.
Isa 10:23 Pohubení, pravím, a to jisté, Pán, Hospodin zástupù, uèiní u prostøed vší této zemì.
Isa 10:24 Protož takto praví Pán, Hospodin zástupù: Neboj se Assyrského, lide mùj, kterýž pøebýváš na Sionu. Prutem umrská tì, a holí svou opøáhne na tebe na cestì Egyptské.
Isa 10:25 Po malièkém zajisté èasu dokoná se hnìv a prchlivost má k vyhlazení jich.
Isa 10:26 Nebo vzbudí na nìj Hospodin zástupù biè, jako porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl holi své na moøe, tak jí pozdvihne na nìj, na cestì Egyptské.
Isa 10:27 I stane se v ten den, že složeno bude bøímì jeho s ramene tvého, a jho jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jho od pøítomnosti pomazaného.
Isa 10:28 Pøitáhne do Aiat, pøejde pøes Migron, v Michmas složí nádobí svá.
Isa 10:29 Projdou prùchod, v Gabaa budou míti hospodu k pøenocování; ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteèe.
Isa 10:30 Naøíkej hlasem svým, mìsto Gallim, a se slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot.
Isa 10:31 Pohne se Madmena, obyvatelé Gábim schopí se.
Isa 10:32 Ještì téhož dne zastavì se v Nobe, pohrozí rukou svou hoøe dcery Sionské, pahrbku Jeruzalémskému.
Isa 10:33 Aj, Panovník Hospodin zástupù oklestí vší silou ratolesti, ty pak, kteøíž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí sníženi.
Isa 10:34 Vyseká též houš lesù sekerou, i Libán od velikomocného padne.
Isa 11:1 Ale vyjde proutek z paøezu Izai, a výstøelek z koøenù jeho vyroste, a ovoce ponese.
Isa 11:2 Na nìmž odpoèine Duch Hospodinùv, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umìní a báznì Hospodinovy.
Isa 11:3 A bude stižitelný v bázni Hospodinovì, a nebude podlé vidìní oèí svých souditi, ani podlé slyšení uší svých trestati.
Isa 11:4 Ale souditi bude chudé podlé spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtù svých zabije bezbožného.
Isa 11:5 Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda pøepásaním ledví jeho.
Isa 11:6 I bude bydliti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíèe i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede.
Isa 11:7 Také i kráva a nedvìdice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vùl plevy jísti bude.
Isa 11:8 A lítý had nad dìrou pohrávati bude s dítìtem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, smìle sáhne rukou svou do díry bazališkovy.
Isa 11:9 Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoøe svaté; nebo zemì naplnìna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moøe naplnìno jest.
Isa 11:10 A bude v ten den, že na koøen Izai, kterýž stane za korouhev národùm, pohané pilnì ptáti se budou; nebo odpoèívání jeho bude slavné.
Isa 11:11 I bude v ten den, že pøièiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a od ostrovù moøských.

Isa 11:12 A vyzdvihne korouhev mezi pohany, a sbéøe zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí ode èty stran zemì.
Isa 11:13 I pøestane nenávist Efraimova, a nepøátelé Judovi vyhlazeni budou. Efraim nebude nenávidìti Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima.
Isa 11:14 Ale vletí na rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou.
Isa 11:15 Zkazí též Hospodin zátoku moøe Egyptského, a vztáhne ruku svou na øeku v prudkosti vìtru svého, a rozrazí ji na sedm potùèkù, a uèiní, aby je v obuvi pøejíti mohli.
Isa 11:16 I bude silnice ostatkùm lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla Izraelovi v ten den, když vycházel z zemì Egyptské.
Isa 12:1 I díš v ten den: Oslavovati tì budu, Hospodine, proto že byv hnìviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a utìšil jsi mne.
Isa 12:2 Aj, Bùh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseò a spasení mé jest Bùh Hospodin.
Isa 12:3 I budete vážiti vody s radostí z studnic toho spasení,
Isa 12:4 A øeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé èiòte mezi lidmi skutky jeho, pøipomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho.
Isa 12:5 Žalmy zpívejte Hospodinu, nebo veliké vìci uèinil; a to známé buï po vší zemi.
Isa 12:6 Prokøikni a zpívej, obyvatelkynì Sionská, nebo veliký jest u prostøed tebe Svatý Izraelský.
Isa 13:1 Bøímì Babylona, kteréž vidìl Izaiáš syn Amosùv.
Isa 13:2 Na hoøe vysoké vyzdvihnìte korouhev, povyšte hlasu k nim, dejte návìští rukou, a vejdou do bran knížecích.
Isa 13:3 Já jsem pøikázal posvìceným svým, povolal jsem také i udatných rekù svých k vykonání hnìvu svého, veselících se z vyvýšení mého.
Isa 13:4 Hlas množství na horách, jakožto lidu mnohého, hlas a zvuk království a národù shromáždìných: Hospodin zástupù sbírá vojsko k válce.
Isa 13:5 Táhnou z zemì daleké od konèin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho, aby poplénil všecku zemi.
Isa 13:6 Kvìlte, nebo blízko jest den Hospodinùv, jako zpuštìní od Všemohoucího pøijde.
Isa 13:7 A protož všeliké ruce oslábnou, a všeliké srdce èlovìka rozplyne se.
Isa 13:8 I budou pøedìšeni, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodièka stonati budou; každý nad bližním svým užasne se, tváøe jejich k plameni podobné budou.
Isa 13:9 Aj, den Hospodinùv pøichází pøísný, a zùøivost a rozpálení hnìvu, aby obrátil tu zemi v pouš, a høíšníky její z ní vyhladil.
Isa 13:10 Nebo hvìzdy nebeské a planéty jejich nedopustí svítiti svìtlu svému; zatmí se slunce pøi vycházení svém, a mìsíc nevydá svìtla svého.
Isa 13:11 A navštívím na okršlku zemì zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a káži pøestati pýše pyšných, a vysokomyslnost tyranù snížím.
Isa 13:12 Zpùsobím to, že dražší bude èlovìk nad zlato èisté, èlovìk, pravím, nad zlato z Ofir.
Isa 13:13 Z té pøíèiny zatøesu nebesy, a pohne se zemì z místa svého, v prchlivosti Hospodina zástupù, a ve dni rozpálení hnìvu jeho.
Isa 13:14 I bude jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by je shromáždil; jeden každý k lidu svému se obrátí, a každý do zemì své uteèe.
Isa 13:15 Kdožkoli nalezen bude, bude proboden, a kteøíž by se koli shlukli, od meèe padnou.
Isa 13:16 Nadto i dítky jejich rozrážíny budou pøed oèima jejich, domové jejich zloupeni, a ženy jejich poškvrnìny.
Isa 13:17 Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteøíž sobì støíbra nebudou vážiti, a v zlatì nebudou se kochati,
Isa 13:18 Ale z lukù dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují, aniž synùm odpustí oko jejich.
Isa 13:19 I bude Babylon, nìkdy ozdoba království a okrasa dùstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomì a Gomoøe.
Isa 13:20 Nebudou se v nìm osazovati na vìky, ani bydliti od pokolení až do pokolení; aniž rozbije tam stanu svého Arab, ani pastýøi tam odpoèívati budou.
Isa 13:21 Ale lítá zvìø tam odpoèívati bude, a domové jejich šelmami naplnìni budou; bydliti budou tam i sovy, a pøíšery tam skákati budou.
Isa 13:22 Ozývati se také budou sobì hrozné potvory na palácích jejich, a draci na hradích rozkošných. A blízko jest, že pøijde èas jeho, a dnové jeho prodlévati nebudou.
Isa 14:1 Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpoèinutí v zemi jejich; a pøipojí se k nim cizozemec, a pøidržeti se budou domu Jákobova.
Isa 14:2 Nebo pojmou ty národy, a pøivedou je k místu svému, i uvedou je v dìdictví dùm Izraelský v zemi Hospodinovì, za služebníky a za dìvky; a jímati budou ty, kteøíž je zjímali, a panovati budou nad násilníky svými.

Isa 14:3 I stane se v ten den, v nìmž tobì odpoèinutí dá Hospodin od tìžkosti tvé a strachu tvého, a od poroby tìžké, v kterouž jsi byl podroben,
Isa 14:4 Že uživeš pøísloví tohoto o králi Babylonském, a øekneš: Aj, jak pøestal násilník! Pøestalo dychtìní po zlatì.
Isa 14:5 Potøískal Hospodin hùl bezbožných, prut panujících,
Isa 14:6 Mrskajícího lidi v prchlivosti mrskáním ustaviènım, panujícího v hnìvì nad národy, kteøíž ssužováni bývali bez lítosti.
Isa 14:7 Odpoèívá, jest v pokoji všecka zemì, zvuènì prozpìvují.
Isa 14:8 I jedloví veselí se nad tebou, i cedroví Libánské, økouce: Jakž jsi klesl, nepovstal, kdo by nás podtínal.
Isa 14:9 I peklo zespod zbouøilo se pro tebe, k vyjití vstøíc pøicházejícímu tobì vzbudilo pro tì mrtvé, všecka knížata zemì; kázalo vyvstati z stolic jejich i všechnìm králùm národù.
Isa 14:10 Všickni tito odpovídajíce, mluví tobì: Což ty také jsi zemdlen jako i my, a nám podobný uèinìn?
Isa 14:11 Svržena jest do pekla pýcha tvá, i zvuk hudebných nástrojù tvých; moli tobì podestláno, a èervi tì pøikrývají.
Isa 14:12 Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeøe v jitøe vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy.
Isa 14:13 Však jsi ty øíkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvìzdy Boha silného vyvýším stolici svou, a posadím se na hoøe shromáždìní k stranì pùlnoèní.
Isa 14:14 Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.
Isa 14:15 A ty pak stržen jsi až do pekla, pryè na stranu do jámy.
Isa 14:16 Ti, kdož tì uzøí, za tebou se ohlédati, a tebe spatøovati budou, øíkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími,
Isa 14:17 Obracel jako v pustinu okršlek zemì, a mìsta jeho boøil, vìzòù svých nepropouštìl domù?
Isa 14:18 Všickni králové národù, což jich koli bylo, pochováni slavnì doma jeden každý z nich;
Isa 14:19 Ty pak zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých, ukrutnì zranìných, kteøíž se dostávají do jámy mezi kamení, a jako mrcha pošlapaná.
Isa 14:20 Nebudeš k onìmno v pohøbu pøiúèastnìn, nebo jsi poplénil zemi svou, lid svùj jsi pomordoval; nebude pøipomínáno na vìky símì zlostníkù.
Isa 14:21 Pøipravte se k zmordování synù jeho pro nepravosti otcù jejich, aby nepovstali, a dìdiènì neujali zemì, a nenaplnili svrchku okršlku zemského mìsty.
Isa 14:22 Nebo povstanu proti nim, praví Hospodin zástupù, a zahladím jméno Babylona i ostatky syna i vnuka, praví Hospodin.
Isa 14:23 A obrátím jej v dìdictví bukaèù, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupù.
Isa 14:24 Pøisáhl Hospodin zástupù, øka: Jistì že jakž jsem myslil, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se,
Isa 14:25 Že potru Assyrského v zemi své, a na horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jho jeho, bøímì také jeho s ramene jejich sòato bude.
Isa 14:26 To jest ta rada, kteráž zavøína jest o vší té zemi, a to jest ta ruka vztažená proti všechnìm tìm národùm.
Isa 14:27 Ponìvadž pak Hospodin zástupù usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí?
Isa 14:28 Léta kteréhož umøel král Achas, stalo se proroctví toto:
Isa 14:29 Neraduj se všecka ty zemì Filistinská, že zlámán jest prut toho, kterýž tì mrskal; nebo z plemene hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající.
Isa 14:30 I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpeènì odpoèívati budou; koøen pak tvùj umoøím hladem, a ostatky tvé zmorduje.
Isa 14:31 Kvìl, ó bráno, køiè mìsto, již jsi rozplynula se všecka ty zemì Filistinská; nebo od pùlnoci oheò pøijde aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho.
Isa 14:32 Co pak odpovìdí poslové národù? To, že Hospodin upevnil Sion, v nìmž útoèištì mají chudí z lidu jeho.
Isa 15:1 Bøímì Moábských. Když v noci Ar Moábské poplénìno a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci poplénìno a zkaženo bude,
Isa 15:2 Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot s pláèem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvíliti bude, na všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena bude.
Isa 15:3 Na ulicích jeho pøepáší se žíní, na støechách jeho i na ryncích jeho každý kvíliti bude, s pláèem se vraceje.
Isa 15:4 A køièeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas jejich, nýbrž i zbrojní Moábští køièeti budou. Duše každého z nich žalostiti bude, a øekne:
Isa 15:5 Srdce mé øve nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tøíletá; nebo cestou Luchitskou s pláèem pùjde, a kudyž se chodí k Choronaim, køik hrozný vydávati budou,
Isa 15:6 Proto že vody Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co zeleného bude.

Isa 15:7 A protož zboží nachované a statky jejich odnesou ku potoku Arabim.
Isa 15:8 Nebo køik obejde vùkol meze Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a až do Beer Elim kvílení jeho,
Isa 15:9 Ponìvadž i vody Dimon naplníny budou krví. Pøidám zajisté Dimonu pøídavkù, a pošli na ty, kteøíž ujdou z Moábských, lvy, i na pozùstalé v té zemi.
Isa 16:1 Pošlete beránky panovníku zemì, poènouc od Sela až do pouštì, k hoøe dcery Sionské.
Isa 16:2 Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající, a s hnízda sehnaný; budou dcery Moábské pøi brodech Arnon.
Isa 16:3 Svolej radu, uèiò soud, pøiprav stín svùj u prostøed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa nemajícího nevyzrazuj.
Isa 16:4 Necha u tebe pobudou vyhnaní moji, ó Moábe, buï skrýší jejich pøed zhoubcím; nebo pøestane násilník, pøestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z zemì.
Isa 16:5 A upevnìn bude milosrdenstvím trùn, a sedìti bude na nìm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti.
Isa 16:6 Ale slýchali jsme o pýše Moábovì, že velmi pyšný jest, o pýše jeho, a chloubì jeho i spouzení se jeho, ale nepøijdou k vykonání myšlénky jeho.
Isa 16:7 Protož kvíliti bude Moáb pøed Moábem, jeden každý kvíliti bude; nad grunty Kirchareset úpìti budete, a øíkati: Již jsou zkaženi.
Isa 16:8 Nýbrž i réví Ezebon usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národù potøeli výborné réví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšíøilo pøi poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moøe.
Isa 16:9 Protož pláèi pro pláè Jazerských a pro vinici Sibma; svlažuji tì slzami svými, ó Ezebon a Eleale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo.
Isa 16:10 A pøestalo veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani prokøikuje, vína v presích netlaèí ten, kterýž tlaèívá. Takž i já provyskování pøestávám.
Isa 16:11 Protože støeva má nad Moábem jako harfa znìjí, a vnitønosti mé pro Kircheres.
Isa 16:12 I stane se, když zøejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi, že vejde do svatynì své, aby se modlil, však nic nespraví.
Isa 16:13 To jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již dávno.
Isa 16:14 Nyní pak praví Hospodin, øka: Po tøech letech, jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho budou skrovní, pøemaliècí a mdlí.
Isa 17:1 Bøímì Damašku. Aj, Damašek pøestane býti mìstem, a bude hromadou rumu.
Isa 17:2 Zpuštìná mìsta Aroer pro stáda budou, a odpoèívati tam budou, a nebude žádného, kdo by je strašil.
Isa 17:3 I bude odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i ostatkù Syrských; jako i sláva synù Izraelských na nic pøijdou, praví Hospodin zástupù.
Isa 17:4 I bude v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk tìla jeho vymizí.
Isa 17:5 Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažïuje ve žni obilé, a rámì jeho žne klasy, anobrž bude jako ten, jenž zbírá klasy v údolí Refaim.
Isa 17:6 Pabìrkové však zanecháni v nìm budou, jako po oèesání olivy dvì neb tøi olivky na vrchu vìtve, a èty ry neb pìt na ratolestech jejích plodistvých, praví Hospodin Bùh Izraelský.
Isa 17:7 V ten den patøiti bude èlovìk k Uèiniteli svému, a oèi jeho k Svatému Izraelskému hledìti budou.
Isa 17:8 A nebude patøiti k oltáøùm, dílu rukou svých; ani k tomu, což uèinili prstové jeho, hledìti bude, ani k hájùm, ani k obrazùm sluneèným.
Isa 17:9 V ten den budou mìsta síly jeho opuštìna jako chrastinka a rùžka, kteráž opuštìna budou od synù Izraelských, i spustneš, ó zemì.
Isa 17:10 Nebos se zapomnìla na Boha spasení svého, a na skálu síly své nezpomenulas. Protož aèkoli štìpy rozkošné štìpuješ, a kmen vinný pøespolní sázíš,
Isa 17:11 V èas štìpování tvého štípí, aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se puèilo, peèuješ: v den však užitku odejde žeò, na žalost tvou pøetìžkou.
Isa 17:12 Bìda množství lidí mnohých, kteøíž jako zvuk moøský jeèí, a hluèícím národùm, kteøíž jako zvuk vod násilných hluèí,
Isa 17:13 Národùm jako zvuk vod mnohých zvuèícím; nebo je Bùh okøikne. Proèež daleko utíkati budou, a honìni budou jako plevy po vrších od vìtru, a jako chumel od vichøice.
Isa 17:14 Nebo u veèer aj, pøedìšení, a než jitro pøijde, an ho není. Ten jest podíl tìch, kteøíž nás potlaèují, a los tìch, kteøíž nás loupí.
Isa 18:1 Bìda zemi zastìòující se køídly, kteráž jest pøi øekách zemì Mouøenínské,
Isa 18:2 Posílající po moøi posly, v nástrojích z sítí po vodách, øka: Jdìte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak potlaèenému, jehož zemi øeky roztrhaly.
Isa 18:3 Všickni obyvatelé svìta, a pøebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvižena na horách, uzøíte, a když troubiti se bude trubou, uslyšíte.

Isa 18:4 Nebo takto praví Hospodin ke mnì: Spokojím se, a podívám z pøíbytku svého, a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak dešťový v èas horké žnì.
Isa 18:5 Pøed vinobraním zajisté, když se vypuèí pupenec, a kvìt vydá hrozen trpký, ještì rostoucí, tedy podøeže révíèko noži, a rozvody odejme a zpodtíná.
Isa 18:6 I budou zanecháni všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich pøes léto ptactvo, a všeliké šelmy zemské na nich pøes zimu zùstanou.
Isa 18:7 V ten èas pøinesen bude dar Hospodinu zástupù (od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak potlaèeného, jehožto zemi øeky rozchvátaly), k místu jména Hospodina zástupù, hoøe Sion.
Isa 19:1 Bøímì Egyptských. Aj, Hospodin béøe se na oblaku lehkém, a pøitáhne na Egypt. I pohnou se modly Egyptské pøed tváøí jeho, a srdce Egyptských rozplyne se u prostøed nìho.
Isa 19:2 Nebo spustím Egyptské s Egyptskými, tak že bojovati budou jeden každý proti bratru svému, a pøítel proti pøíteli svému, mìsto proti mìstu, království proti království.
Isa 19:3 A na nic pøijde duch Egyptských u prostøed nìho, a radu jeho sehltím. I raditi se budou modl a kouzedlníkù a zaklinaèù a hadaèù.
Isa 19:4 Dám zajisté Egypt v ruku pánù ukrutných, a král pøísný panovati bude nad nimi, praví Pán, Hospodin zástupù.
Isa 19:5 A vymizejí vody z moøe, i øeka osákne a vyschne.
Isa 19:6 I vzdálí se øeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, tøtí i rákosí usvadne.
Isa 19:7 Tráva okolo potoka a pøi pramenu potoka, i vše, což se seje pøi potoku, uschne, zmizí a ztratí se.
Isa 19:8 I budou žalostiti rybáøi, a kvíliti všickni, kteøíž mecí do potoka udici; a kteøíž rozstírají síti na vody, na nouzi pøijdou.
Isa 19:9 Zahanbeni budou i ti, kteøíž dìlají vìci lnìné a hedbávné, a kteøíž tkají kment.
Isa 19:10 Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dìlající rybníky pro ryby.
Isa 19:11 Jistì že jsou blázni knížata Soan, moudrých rádcù Faraonových rada zhlupìla. Jakž øíkati mùžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem, syn králù starožitných?
Isa 19:12 Kdež jsou, kde ti moudøí tvoji? Necha oznámí nyní tobì, vìdí-li, co uložil Hospodin zástupù o Egyptu.
Isa 19:13 Zbláznila se knížata Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt pøednìjší v pokolení jeho.
Isa 19:14 Hospodin pustil mezi nì ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí Egypt pøi všelikém pøedsevzetí svém, tak jako bloudí ožralec pøi vývratku svém.
Isa 19:15 Aniž bude dílo v Egyptì, kteréž by uèinila hlava neb ocas, ratolest aneb sítí.
Isa 19:16 V ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a dìsiti bude pøed zdvižením ruky Hospodina zástupù, kterouž on zdvihne proti nìmu.
Isa 19:17 A bude zemì Judská Egyptu k hrùzi; každý, kdož zpomene na ni, strašiti se bude, pro radu Hospodina zástupù, kterouž zavøel o nìm.
Isa 19:18 V ten den bude pìt mìst v zemi Egyptské, mluvících jazykem Kananejským, a pøisahajících skrze Hospodina zástupù, jedno pak nazváno bude mìsto zpuštìní.
Isa 19:19 V ten den bude oltáø Hospodinùv u prostøed zemì Egyptské, a sloup pøi pomezí jejím Hospodinu;
Isa 19:20 Bude, pravím, na znamení a na svìdectví Hospodinu zástupù v zemi Egyptské. A když volati budou k Hospodinu pøíèinou tìch, kteøíž by je ssužovali, tedy pošle jim spasitele a kníže, i vysvobodí je.
Isa 19:21 I bude známý Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten den, a ctíti jej budou obìtmi a dary, a èiniti budou sliby Hospodinu, i plniti.
Isa 19:22 A tak bíti bude Hospodin Egypt, aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a on je vyslyší a uzdraví.
Isa 19:23 V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyrští do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a sloužiti budou Egyptští s Assyrskými Hospodinu.
Isa 19:24 V ten den bude Izrael Egyptským a Assyrským jako tøetí z nich, i budou požehnaní u prostøed zemì.
Isa 19:25 Nebo požehná jim Hospodin zástupù, øka: Požehnaný lid mùj Egyptský, a dílo rukou mých Assur, i dìdictví mé Izrael.
Isa 20:1 Léta, kteréhož pøitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od Sargona, krále Assyrského, a když bojoval proti Azotu, a vzal jej,
Isa 20:2 Èasu toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, øka: Jdi a slož žíni z bedr svých, a obuv svou zzuj s noh svých. I uèinil tak, a chodil nahý a bosý.
Isa 20:3 I øekl Hospodin: Jakož chodí služebník mùj Izaiáš nahý a bosý, na znamení a zázrak, tøetího roku Egypta a Mouøenínské zemì,
Isa 20:4 Tak povede král Assyrský jaté Egyptské a jaté Mouøenínské, mladé i staré, nahé a bosé, s obnaženými zadky, k hanbì Egyptských.
Isa 20:5 I užasnou se a zahanbí nad Mouøeníny, útoèištìm svým, a nad Egyptskými, chloubou svou.
Isa 20:6 Tedy øekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, to naše útoèištì, k nìmuž jsme se utíkali o

pomoc, abychom vysvobozeni byli z moci krále Assyrského. Jakž bychom my tedy ušli?
Isa 21:1 Bøímì pustého moøe. Jako vichøice na poledne se žene, tak pøijde z pouštì, z zemì hrozné.
Isa 21:2 Vidìní tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechetník nešlechetnost páše, a zhoubce hubí. Pøitáhniž Elame, Médský oblehni. Všelikému úpìní jeho pøestati rozkáži.
Isa 21:3 Z té pøíèiny naplnìna jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodièky; sklíèen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to.
Isa 21:4 Zkormoutilo se srdce mé, hrùza pøedìsila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi v strach.
Isa 21:5 Pøistroj na stùl, nech stráž drží strážný, jez, pí. Vstaòte knížata, mažte pavézy.
Isa 21:6 Nebo tak øekl ke mnì Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá, oznámil.
Isa 21:7 I vidìl vozy, a dvìma øady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetøil zajisté pilnì s velikou bedlivostí.
Isa 21:8 A volal jako lev: Já, Pane mùj, stojím na stráži ustavièní ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každièkou noc.
Isa 21:9 (A aj, v tom pøijeli na vozích muži a dvìma øady jízda.) Zvolal tedy a øekl: Padl, padl Babylon, a všecky rytiny bohù jeho o zem roztøískány.
Isa 21:10 Mé jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina zástupù, Boha Izraelského, oznámil jsem vám.
Isa 21:11 Bøímì Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci?
Isa 21:12 Øekl strážný: Pøišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hledejte. Navra te se, pøiïte.
Isa 21:13 Bøímì na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní Dedanských.
Isa 21:14 Obyvatelé zemì Tema necha vynesou vody vstøíc žíznivému; s chlebem jeho necha vyjdou proti utíkajícímu.
Isa 21:15 Nebo pøed meèem utíkati budou, pøed meèem vytaženým, pøed luèištìm nataženým, pøed tìžkostí boje.
Isa 21:16 Tak zajisté øekl Pán ke mnì: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka, pøestane všecka sláva Cedar,
Isa 21:17 A pozùstalý poèet støelcù udatných synù Cedar zmenšen bude; nebo Hospodin Bùh Izraelský to mluvil.
Isa 22:1 Bøímì údolí vidìní. Což se stalo, že jsi vystoupilo všecko na støechy,
Isa 22:2 Mìsto plné hømotu a hluku, mìsto veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti meèem, ani zhynuli v boji.
Isa 22:3 Všecka knížata tvá rozprchla se napoøád, od støelcù svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobì, napoøád svázáni jsou, zdaleka utíkají.
Isa 22:4 Protož jsem øekl: Ponechejte mne, a hoøekuji s pláèem, a neusilujte mne tìšiti nad poplénìním dcerky lidu mého.
Isa 22:5 Nebo jest den ssoužení, a pošlapání, a v mysli sevøení ode Pána, Hospodina zástupù, v údolí vidìní, den boøení zdi, a køiku k horám.
Isa 22:6 Byltì zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavézu.
Isa 22:7 I stalo se, že nejvýbornìjší údolí tvá naplnìna byla vozy, a vojáci silnì položili se u brány,
Isa 22:8 A odkryto bylo zastøení Judovo; však obrátilo jsi zøetel v ten den k zbrojné komoøe.
Isa 22:9 I k zboøeninám mìsta Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního.
Isa 22:10 Domy též Jeruzalémské seètli jste, i poboøili, abyste utvrdili zed.
Isa 22:11 Udìlali jste také stav mezi dvìma zdmi pro vody rybníka starého, aniž jste popatøili k Uèiniteli jeho, a toho, kdo jej vzdìlal od starodávna, nevidìli jste.
Isa 22:12 Nadto když volal Pán, Hospodin zástupù, v ten den k pláèi a k kvílení, a k lysinì a k pøepásání se žíní.
Isa 22:13 A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bíti ovce, jísti maso, a píti víno, a øíkati: Jezme, píme, nebo zítra zemøeme.
Isa 22:14 Ale známé jest to v uších mých, praví Hospodin zástupù. Protož nikoli vám nebude odpuštìna ta nepravost, až i zemøete, praví Pán, Hospodin zástupù.
Isa 22:15 Takto praví Pán, Hospodin zástupù: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovi správci domu, a øekni:
Isa 22:16 Co ty zde máš? A koho zde máš, že jsi vytesal sobì zde hrob? Vytesals sobì na vysokém místì hrob svùj, a vystavìls na skále pøíbytek svùj.
Isa 22:17 Aj, Hospodin, kterýž tì pøistøel, jakž na muže znamenitého náleží, a kterýž tì výbornì pøiodìl,
Isa 22:18 Prudce tì zakulí jako kuli do zemì všelijak prostranné. Tam umøeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého.
Isa 22:19 A tak seženu tì s místa tvého, a s úøadu tvého svrhu tì.
Isa 22:20 I stane se v ten den, že povolám služebníka svého Eliakima syna Helkiášova,
Isa 22:21 A obleku jej v sukni tvou, a pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku jeho. I bude za otce obyvatelùm Jeruzalémským a domu Judovu,
Isa 22:22 A vložím klíè domu Davidova na rameno jeho. Když otevøe, žádný nezavøe, a když zavøe, žádný

neotevøe.
Isa 22:23 A vbiji jej jako høebík v místì pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého.
Isa 22:24 I zavìsí na nìm synové a dcery všecku slávu domu otce jeho, všecko nádobí, i to nejmenší, od nádobí, z nìhož se pije, až do všech nádob vinných.
Isa 22:25 V ten den, praví Hospodin zástupù, pohne se høebík, kterýž vbit byl v místì pevném, a vy□at bude, a spadne, od□ato bude i bøímì, kteréž jest na nìm; nebo Hospodin mluvil.
Isa 23:1 Bøímì Týru. Kvìlte lodí moøské; nebo poplénìn jest, tak že není ani domu. Aniž kdo pøichází z zemì Citim; známé uèinìno jest jim.
Isa 23:2 Umlknìtež obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se pøes moøe, naplòovali,
Isa 23:3 A jehož úrody na velikých vodách, símì Sichor, žeò jeho, užitek potoka, a kterýž byl skladem národù.
Isa 23:4 Zastyï se, Sidone, nebo praví moøe, pevnost moøská, økuc: Nepracuji ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládencù, aniž odchovávám panen.
Isa 23:5 Jakož nad povìstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad povìstí o Týru.
Isa 23:6 Pøepravte se do Tarsu, kvìlte obyvatelé ostrovu.
Isa 23:7 To-liž by se vždycky veselilo? Jesti□ starožitnost jeho ode dnù starodávních, ale zavedou□ je daleko nohy jeho.
Isa 23:8 Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu jiné, jehož kupci jsou jako knížata, a kramáøi jeho znamenití v zemi?
Isa 23:9 Hospodin zástupù usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil všecky znamenité zemì.
Isa 23:10 Navra□ se do zemì své jako øeka, ó dcero Tarská, není□ tam více ani pasu.
Isa 23:11 Vztáhl ruku svou na moøe, pohnul královstvími; Hospodin pøikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho.
Isa 23:12 A øekl: Nebudeš se více veseliti, trpìc nátisk, panno, dcero Sidonská. Povstaò, beø se do Citim, ale i tam nebudeš míti odpoèinutí.
Isa 23:13 Aj, zemì Kaldejská, ten lid nebyl lidem. Assur vzdìlal ji pro obyvatele pustin, vystavìli vìže jejich, vzdìlali paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil.
Isa 23:14 Kvìlte lodí moøské, nebo zpuštìna jest pevnost vaše.
Isa 23:15 I stane se v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako za vìk krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude míti Týrus jako písnièku nevìstky.
Isa 23:16 Vezmi harfu, obcházej mìsto, ó nevìstko v zapomenutí daná, hrej dobøe, zpívej dlouho, abys v pamìt uvedena byla.
Isa 23:17 I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevìstèi mzdì své, a smilniti bude se všemi královstvími zemì na okršlku svìta.
Isa 23:18 Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteøíž pøebývají pøed Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a mìli roucho dobré.
Isa 24:1 Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou uèiní; promìní zajisté zpùsob její, a rozptýlí obyvatele její.
Isa 24:2 I bude□ jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož dìvka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož pùjèující tak vypùjèující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává.
Isa 24:3 Náramnì vyprázdìna bude zemì, a velice zloupena; nebo Hospodin mluvil slovo toto.
Isa 24:4 Kvíliti bude a padne zemì, zemdlí a padne okršlek zemì, zemdlejí vysocí národové zemští,
Isa 24:5 Proto že i ta zemì poškvrnìna jest pod obyvateli svými; nebo pøestoupili zákony, zmìnili ustanovení, zrušili smlouvu vìènou.
Isa 24:6 Protož prokletí zžíøe zemi, a vyplénìni budou obyvatelé její; protož hoøeti budou obyvatelé zemì, a pozùstane lidí malièko.
Isa 24:7 Žalostiti bude mest, usvadne vinný kmen, úpìti budou všickni veselého srdce.
Isa 24:8 Odpoèine radost bubnù, pøestane hluk veselících se, utichne veselí harfy.
Isa 24:9 Nebudou píti vína s prozpìvováním, zhoøkne opojný nápoj pitelùm jeho.
Isa 24:10 Potøíno bude mìsto marnosti; zavøín bude každý dùm, aby do nìho nechodili.
Isa 24:11 Naøíkání bude na ulicích pro víno, zatemnìno bude všeliké veselí, odstìhuje se radost zemì.
Isa 24:12 Zùstane v mìstì pouš□, i brány zboøeny budou.
Isa 24:13 Nebo tak bude u prostøed zemì, u prostøed národù, jako oèesání olivy, jako pabìrkování, když se dokoná vinobraní.
Isa 24:14 Ti□ pozdvihnou hlasu svého, prozpìvovati budou v dùstojnosti Hospodinovì, prokøikovati budou i pøi moøi.
Isa 24:15 Protož v údolích oslavujte Hospodina, na ostrovích moøských jméno Hospodina Boha Izraelského.
Isa 24:16 Od konèin zemì slyšíme písnièky o slávì spravedlivého. Ale já øekl jsem: Zchuravìl jsem, zchuravìl jsem. Ach, na mé hoøe, že nešlechetní nešlechetnost provodí, nešlechetnost, pravím, že tak nestydatì páší.
Isa 24:17 Hrùza a jáma a osídlo tì oèekává, ó obyvateli zemì.

Isa 24:18 I stane se, že kdož uteèe pøed povìstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo prùduchové s výsosti otevøíni budou, a zatøesou se základové zemì.
Isa 24:19 Velmi se rozstoupí zemì, velice se rozpadne zemì, náramnì pohybovati se bude zemì.
Isa 24:20 Motaje, motati se bude zemì jako opilý, a pøenešena bude jako chaloupka; nebo tìžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více.
Isa 24:21 I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemi.
Isa 24:22 Kteøížto shromáždìni budou, tak jako shromažïováni bývají vìzòové do žaláøe, a zavøíni budou u vìzení; po mnohých, pravím, dnech navštíveni budou.
Isa 24:23 I zahanbí se mìsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupù na hoøe Sion, a v Jeruzalémì, a pøed starci svými slavnì.
Isa 25:1 Hospodine, ty jsi Bùh mùj, vyvyšovati tì budu, a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi uèinil pøedivné vìci. Rady tvé zdávna uložené jsou vìrná pravda.
Isa 25:2 Nebo jsi obrátil mìsto v hromadu, mìsto hrazené v zøíceninu, paláce cizozemcù, aby nebyli mìstem, a na vìky aby nebyli zase staveni.
Isa 25:3 Protož ctíti tì budou lid silný, mìsta národù hrozných báti se tebe budou.
Isa 25:4 Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útoèištìm pøed povodní, zastínìním pøed horkem; (nebo vzteklost ukrutníkù podvrátila by zed).
Isa 25:5 Hluèení cizozemcù jsi pøetrhl jako horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných pøetržena.
Isa 25:6 I uèiní Hospodin zástupù všechnìm národùm na hoøe této hody z vìcí tuèných, hody z vína vystálého, z vìcí tuèných, mozk v sobì majících, z vína vystálého a uèištìného.
Isa 25:7 A zkazí na hoøe této zastøení, kteréž zastírá všecky lidi, a pøikrytí, jímž pøikryti jsou všickni národové.
Isa 25:8 Sehltí i smrt u vítìzství, a setøe Panovník Hospodin slzu s všeliké tváøi, a pohanìní lidu svého odejme ze vší zemì; (nebo Hospodin mluvil).
Isa 25:9 Proèež øekne v ten den: Aj, Bùh náš tento jest, oèekávali jsme na nìj, a vysvobodil nás. On jest Hospodin, jehož jsme oèekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho.
Isa 25:10 Nebo odpoèine ruka Hospodinova na hoøe této, a mlácen bude Moáb na místì svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje.
Isa 25:11 A roztáhne ruce své u prostøed nìho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou svých.
Isa 25:12 A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne, poníží a srazí na zem až do prachu.
Isa 26:1 V ten den zpívána bude píseò tato v zemi Judské: Mìsto máme pevné, sám Bùh spasením obdaøil zdi a valy jeho.
Isa 26:2 Otevøete brány, a vejde národ spravedlivý, ostøíhající všeliké pravdy.
Isa 26:3 Èlovìka spoléhajícího na tì ostøíháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.
Isa 26:4 Doufejtež v Hospodina až na vìky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála vìná.
Isa 26:5 Ale obyvatele vysokých míst snižuje, mìsta vyvýšeného ponižuje, ponižuje ho až k zemi, sráží je až do prachu.
Isa 26:6 Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové nuzných.
Isa 26:7 Cesta spravedlivého jest upøímá; stezku spravedlivého vyrovnáváš.
Isa 26:8 Také na cestì soudù tvých, Hospodine, oèekáváme na tì; ke jménu tvému a k rozpomínání se na tì patøí žádost duše.
Isa 26:9 Duše má touží po tobì v noci, nýbrž i duchem svým ve mnì ráno tì hledám. Nebo když soudové tvoji dìjí se na zemi, obyvatelé okršlku zemského uèí se spravedlnosti.
Isa 26:10 Když se milost èiní bezbožnému, neuèí se spravedlnosti; v zemi pravosti neprávì èiní, a nehledí na dùstojnost Hospodinovu.
Isa 26:11 Hospodine, aèkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzøí a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohnìm ty nepøátely své sehltíš.
Isa 26:12 Nám, Hospodine, zpùsobíš pokoj; nebo i všecko, cožkoli se dálo pøi nás, dìlal jsi pro dobré naše.
Isa 26:13 Hospodine, Bože náš, panovali jsou nad námi páni jiní než ty, (my však toliko v tebe doufajíce, rozpomínali jsme se na jméno tvé).
Isa 26:14 Ale již zemøevše, neoživou, mrtví jsouc, nevstanou, proto že jsi je navštívil, a vyplénil, i zahladil všecku památku jejich.
Isa 26:15 Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, aè jsi jej byl vzdálil do všech konèin zemì.
Isa 26:16 Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévali prosby, když jsi je trestával.
Isa 26:17 Jako tìhotná, blížíc se ku porodu, svírá se, køièí v bolestech svých, tak jsme byli pøed tváøí tvou, Hospodine.
Isa 26:18 Poèali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného vysvobození nezpùsobili zemi,

anižpadli obyvatelé okršlku zemského.
Isa 26:19 Oživou mrtví tvoji, tìla mrtvá má vstanou. Proci te a prozpìvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš.
Isa 26:20 Ej lide mùj, vejdi do pokojù svých, a zavøi dvéøe své za sebou; schovej se na malièkou chvilku, dokudž nepøejde hnìv.
Isa 26:21 Nebo aj, Hospodin béøe se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích zemì, a odkryje zemì zbité své, a nebude pøikrývati více zmordovaných svých.
Isa 27:1 V ten den navštíví Hospodin meèem svým pøísným, velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a Leviatana, hada stoèilého, a zabije draka, kterýž jest v moøi.
Isa 27:2 V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte.
Isa 27:3 Já Hospodin, kterýž ji ostøíhám, každé chvilky budu ji svlažovati, a aby jí nìkdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostøíhati.
Isa 27:4 Prchlivosti pøi mnì žádné není. Kdož mi dá bodlák a trn, abych proti ní válèil, a spálil ji docela?
Isa 27:5 Zdali sváže sílu mou, aby uèinil se mnou pokoj, aby pravím, uèinil se mnou pokoj?
Isa 27:6 Vždy na to pøijde, že se vkoøení Jákob, zkvetne a zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem.
Isa 27:7 Nebo zdaliž jej tak ubil, jako ubil nepøítele jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od nìho?
Isa 27:8 Vedlé míry trestal jej i tehdáž, když jej zavesti dal, ješto nepøítele zachvátil vìtrem svým tuhým východním.
Isa 27:9 A protož tím zpùsobem oèištìna bude nepravost Jákobova, a to bude veliký užitek, že odejme høích jeho, když rozmece všecko kamení oltáøe jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneèní obrazové;
Isa 27:10 Když mìsto hrazené zpustne, a bude pøíbytkem zavrženým a opuštìným jako pouš, tam pásti se bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstøelky jeho.
Isa 27:11 Když poène zráti žeò jeho, potøína bude; ženy pøijdouce, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním uèinitel jeho, a stvoøitel jeho neuèiní jemu milosti.
Isa 27:12 I stane se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku øeky až do potoka Egyptského, že vy, synové Izraelští, po jednom sebráni budete.
Isa 27:13 Stane se také v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i pøijdou, kteøíž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahnáni byli do zemì Egyptské, a klanìti se budou Hospodinu na hoøe svaté v Jeruzalémì.
Isa 28:1 Bìda korunì pýchy, ožralcùm Efraimským, kvìtu nestálému v kráse a slávì své, tìm,kteøíž jsou pøi vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína.
Isa 28:2 Aj, silný a mocný Pánì jako pøíval s krupobitím, jako povìtøí vyvracející, jako povodeò vod prudkých a rozvodnilých prudce až k zemi porazí.
Isa 28:3 Nohami pošlapána bude koruna pýchy, ožralci Efraimští.
Isa 28:4 Tehdáž stane se, že kvìt ten nestálý v kráse a slávì své tìch, kteøíž jsou pøi vrchu údolí velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteréž vida nìkdo, nepustil by ho z ruky, až by je snìdl.
Isa 28:5 V ten den bude Hospodin zástupù korunou ozdoby, a korunou okrasy ostatkùm lidu svého,
Isa 28:6 A duchem soudu sedícímu na soudu, a silou tìm, kteøíž zapuzují válku až k bránì.
Isa 28:7 Ale i ti od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kníže i prorok bloudí, pøeplòujíce se nápojem opojným, pohlceni jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidìní, chybují v soudu.
Isa 28:8 Nebo všickni stolové plní jsou vývratkù a lejn, tak že žádného místa èistého není.
Isa 28:9 Kohož by vyuèoval umìní? A komu by posloužil, aby vyrozumìl nauèení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí?
Isa 28:10 Ponìvadž mìli nauèení za nauèením, nauèení za nauèením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud.
Isa 28:11 A však jako by neznámou øeèí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto,
Isa 28:12 Kdyžto jim øekl: Toto jest odpoèinutí, zpùsobte odpoèinutí ustalému, to jest, pravím, odpoèinutí. Ale nechtìli slyšeti.
Isa 28:13 I bude jim slovo Hospodinovo nauèení za nauèením, nauèení za nauèením, správa za správou, správa za správou, troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a padajíce nazpìt, setøíni byli, a zapleteni jsouce, aby polapeni byli.
Isa 28:14 Protož slyšte slovo Hospodinovo, muži posmìvaèi, panující nad lidem tímto, kterýž jest v Jeruzalémì:
Isa 28:15 Proto že øíkáte: Uèinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumìní, pomsta rozvodnilá, aè pøecházeti bude, nepøijde na nás, jakžkoli jsme položili svod za útoèištì své, a pod falší jsme se ukryli:
Isa 28:16 Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušený, úhelný drahý, základ pevný; kdo vìøí, nebude kvapiti.
Isa 28:17 A vykonám soud podlé pravidla, a spravedlnost podlé závaží, i zamete to omylné útoèištì krupobití, a skrýši povodeò zatopí.

Isa 28:18 A tak zrušena bude smlouva vašes smrtí, a srozumìní vaše s peklem neostojí; a když pøecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni.
Isa 28:19 Jakž jen poène pøecházeti, zachvátí vás; každého zajisté jitra pøecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slýchali, k srozumìní poslouží,
Isa 28:20 Zvláš když bude tak krátké lùže, že se nebude lze stáhnouti, a pøikrýti úzké, by se i skrèil.
Isa 28:21 Nebo jako na hoøe Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hnìvati se bude, aby dìlal dílo své, neobyèejné dílo své, aby vykonal skutek svùj, neobyèejný skutek svùj.
Isa 28:22 A protož nebuïtež již posmìvaèi, aby se nezadrhla osídla vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vší zemì slyšel jsem ode Pána, Hospodina zástupù.
Isa 28:23 Nastavte uší, a slyšte hlas mùj; pozorujte, a poslechnìte øeèi mé.
Isa 28:24 Zdaliž každého dne oøe oráè, aby sel, prohání brázdy, a vláèí rolí svou?
Isa 28:25 Zdali když srovná svrchek její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje pšenice pøední a jeèmene výborného, i špaldy v místì pøíhodném?
Isa 28:26 Nebo uèí jej rozšafnosti, Bùh jeho vyuèuje jej.
Isa 28:27 Nebývá pak okovaným smykem mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vùkol jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem.
Isa 28:28 Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji potøe kolem vozu svého, ani o zuby jeho rozdrobí.
Isa 28:29 I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž jest divný v radì, a veleslavný v skutku.
Isa 29:1 Bìda Arieli, Arieli mìstu, v kterémž bydlil David. Pøidejte rok po roku, necha zaøezují beránky.
Isa 29:2 Však pøedce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo mi bude jako Ariel.
Isa 29:3 Položím se zajisté vùkol proti tobì vojensky, a ssoužím tì bez lítosti, a vzdìlám proti tobì šance.
Isa 29:4 Tehdy sníženo jsuc, z zemì mluviti budeš, a z prachu šeptati bude øeè tvá; bude, pravím, jako hadaèe z zemì hlas tvùj, a z prachu øeè tvá siptìti.
Isa 29:5 Nebo jako prášku drobného bude množství nepøátel tvých, a jako plev létajících množství ukrutníkù, a stane se to hned v okamžení.
Isa 29:6 Od Hospodina zástupù navštíveno bude hromem a zemì tøesením, a zvukem velikým, vichøicí a bouøí a plamenem ohnì sžírajícího.
Isa 29:7 I bude jako zdání vidìní noèního množství všech národù bojujících proti Arieli, a všech válèících proti nìmu a pevnostem jeho, a ssužujících jej.
Isa 29:8 Bude, pravím, jako když se laènému ve snách zdá, an jí, ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když se žíznivému ve snách zdá, an pije, a když procítí, žíznivým zùstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude množství všech národù, bojujících proti hoøe Sion.
Isa 29:9 Jak zpozdilí jste, ješto byste se mìli užasnouti; rozkoš provodíte, ješto byste mìli na pomoc volati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje opojného.
Isa 29:10 Nebo naplnil vás Hospodin duchem chropotu, a zavøel oèi vaše; prorokù i knížat vašich nejopatrnìjších oèi zastøel.
Isa 29:11 Protož jest vám všeliké vidìní podobné slovùm knihy zapeèetìné, kterouž dadí-li tomu, kterýž zná písmo, økouce: Èti ji medle, i øekne: Nemohu, nebo zapeèetìná jest.
Isa 29:12 Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná písma, økouce: Èti ji medle, tedy dí: Neznám písma.
Isa 29:13 Nebo praví Pán: Proto že lid tento pøibližuje se ústy svými, a rty svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeò jejich, již se mne bojí, jest z pøikázaní lidských pošlá:
Isa 29:14 Z té pøíèiny, aj, já také divnì zajdu s lidem tímto, divnì, pravím, a zázraènì. I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatrnost opatrných jeho vymizí.
Isa 29:15 Bìda tìm, kteøíž hluboko pøed Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek dìje se v temnostech, a øíkají: Kdo nás vidí? A kdo nás šetøí?
Isa 29:16 Pøevrácená myšlení vaše zdali nejsou podobná hlinì hrnèíøovì? Zdali øíká dílo o dìlníku svém: Neuèinil mne? A úèinek øíká-liž o uèiniteli svém: Nerozumìl?
Isa 29:17 Zdaliž po malièkém a kratièkém èasu neobrátí se Libán v pole, a pole za les nebude poèteno?
Isa 29:18 I uslyší v ten den hluší slova knihy, a z mrákoty a tmy oèi slepých prohlédnou.
Isa 29:19 Ale tiší rozveselí se náramnì v Hospodinu, a chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou,
Isa 29:20 Když to pøestane ukrutník, a zahyne posmìvaè, a všickni, kteøíž jsou pilni marnosti, vyplénìni budou,
Isa 29:21 Kteøíž obviòují z høíchu èlovìka pro slovo, a na toho, kterýž je tresce, v bránì lécejí, a pro nic utiskují spravedlivého.
Isa 29:22 Protož takto dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebude již zahanben Jákob, aniž více tváø jeho zbledne.
Isa 29:23 Nebo když uzøí syny své, dílo rukou mých u prostøed sebe, an posvìcují jména mého, tedy posvìcovati budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského sloužiti,
Isa 29:24 Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a reptáci nauèili se umìní.

Isa 30:1 Bìda synùm zpurným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a pøikrývajícím ji pøikrytím, ale ne z ducha mého, aby høích k høíchu pøidávali;
Isa 30:2 Kteøíž chodí a sstupují do Egypta, nedotazujíce se úst mých, aby se zmocòovali v síle Faraonovì, a doufali v stínu Egyptském.
Isa 30:3 Nebo síla Faraonova bude vám k hanbì, a to odpoèívání v stínu Egyptském k lehkosti,
Isa 30:4 Proto že knížata jeho byli v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili.
Isa 30:5 Všecky k zahanbení pøivede skrze lid, kterýž jim nic neprospìje, aniž bude ku pomoci, ani k užitku, ale k hanbì toliko a k útržce.
Isa 30:6 Bøímì hovad poledních v zemi nátisku a ssoužení, odkudž lev a lvíèe, ještìrka a drak ohnivý létající, odnesou na høbetì hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudù poklady své k lidu, kterýž jim nic neprospìje.
Isa 30:7 Nebo Egyptští nadarmo a na prázdno pomáhati budou. Proèež ohlašuji to, že by síla jejich byla s pokojem sedìti.
Isa 30:8 Nyní jdi, napiš to na tabuli pøed oèima jejich, a na knize vyrej to, aby to zùstávalo do nejposlednìjšího dne, a až na vìky vìkù,
Isa 30:9 Že lid tento zpurný jest, synové lháøi, synové, kteøíž nechtí poslouchati zákona Hospodinova;
Isa 30:10 Kteøíž øíkají vidoucím: Nemívejte vidìní, a prorokùm: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání.
Isa 30:11 Sejdìte s cesty, svozujte od stezky, necha se vzdálí od tváøí naší Svatý Izraelský.
Isa 30:12 Protož takto praví Svatý Izraelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti a v pøevrácenosti, a spoléháte na ni:
Isa 30:13 Z té pøíèiny bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzké a náhlé bývá oboøení.
Isa 30:14 A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu hrnèíøskou rozbitou; neodpustí, tak že nebude nalezena po rozražení jejím ani støepina k nabrání ohnì z ohništì, anebo k nabrání vody z louže.
Isa 30:15 Nebo tak øekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše. Ale nechcete.
Isa 30:16 Nýbrž øíkáte: Nikoli, ale na koních uteèeme. Protož utíkati budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší budou stihající vás.
Isa 30:17 Jeden tisíc pøed okøiknutím jednoho, a pøed okøiknutím pìti utíkati budete, až (jestliže však vás co pozùstane), budete zanecháni jako okleštìné døevo na vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku.
Isa 30:18 Proto pak shovívá Hospodin, milost vám èinì, a proto se vyvýší, aby se smiloval nad vámi; nebo Hospodin jest Bùh spravedlivý. Blahoslavení všickni, kteøíž oèekávají na nìj.
Isa 30:19 Lid zajisté na Sionu a v Jeruzalémì bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak milost èiniti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásí se.
Isa 30:20 A aèkoli Pán dá vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou více odjati tobì uèitelé tvoji, ale oèima svýma vídati budeš uèitele své,
Isa 30:21 A ušima svýma slýchati slovo tobì po zadu økoucích: To jest ta cesta, choïte po ní, buï že byste se na pravo neb na levo uchýlili.
Isa 30:22 Tedy zavržete obestøení rytin svých støíbrných, a odìv slitin svých zlatých; odlouèíš je jako nemoc svou trpící, øka jim: Táhnìte tam.
Isa 30:23 Dá i déš na rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody zemì, kterýž bude jadrný a zdárný; v ten den pásti se bude i dobytek tvùj na pastvišti širokém.
Isa 30:24 Volové také i oslové, dìlající zemi, píci èistou jísti budou, kteráž opálkou a vìjeèkou vyèištìna bývá.
Isa 30:25 Budou také na všeliké hoøe vysoké, a na všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové vod, v den porážky veliké, když padnou vìže.
Isa 30:26 Bude i svìtlo mìsíce jako svìtlo slunce, svìtlo pak slunce bude sedmernásobní, jako svìtlo sedmi dnù, v den, v kterýž uváže Hospodin zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví.
Isa 30:27 Aj, jméno Hospodinovo pøichází z daleka, jehožto hnìv hoøící a tìžká pomsta; rtové jeho naplnìni jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheò sžírající.
Isa 30:28 Duch pak jeho jako potok rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby tøíbil národy, až by v nic obráceni byli, a uzdou svíral èelisti národù.
Isa 30:29 I budete zpívati, jako když se v noci zasvìcuje slavnost, a veseliti se srdeènì, jako ten, kterýž jde s píš alkou, bera se na horu Hospodinovu, k skále Izraelovì,
Isa 30:30 Když dá slyšeti Hospodin hlas dùstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s hnìvem prchlivosti a plamenem ohnì sžírajícího, an vše rozráží i pøívalem i kamenným krupobitím.
Isa 30:31 Hlasem zajisté Hospodinovým potøín bude Assur, kterýž jiné kyjem bijíval.
Isa 30:32 Ale stane se, že každé udeøení holí, kterouž doloží na nìj Hospodin, silnì dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati bude proti nìmu.
Isa 30:33 Nebo pøipraveno jest již dávno peklo, také i samému králi pøipraveno jest. Hluboké a široké je uèinil,

hranic jeho, ohnì a døíví mnoho; dmýchání Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje.
Isa 31:1 Bìda tìm, kteøíž se utíkají do Egypta o pomoc, a v koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatøí k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají,
Isa 31:2 Ještoò i on jest moudrý. Protož uvede pomstu, a nezmìníò slov svých, ale povstane proti domu zlostníkù a proti pomoci tìch, kteøíž páší nepravost.
Isa 31:3 Egyptští pak jsou lidé, a ne Bùh silný, a koni jejich tìlo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednostejnì všickni ti na nic pøijdou.
Isa 31:4 Nebo tak øekl Hospodin ke mnì: Jako když lev øve aneb lvíèe nad loupeží svou, proti nìmuž byl-li by svolán houf pastýøù, køiku jejich se nedìsí, aniž se pro hluk jejich koøí: tak sstoupí Hospodin zástupù, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její.
Isa 31:5 Jako ptáci létající, tak hájiti bude Hospodin zástupù Jeruzaléma, anobrž obhajuje vysvobodí, pomíjeje zachová.
Isa 31:6 Navraòtež se k tomu, od nìhož hluboko zabøedli synové Izraelští.
Isa 31:7 Nebo v ten den zavržete jeden každý modly své støíbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadìlaly ruce vaše, abyste høešili.
Isa 31:8 I padne Assur od meèe ne muže, a meè ne èlovìka zžíøe jej; a utíkati bude pøed meèem, a nejudatnìjší jeho pod plat uvedeni budou.
Isa 31:9 A tak skála jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve dìsiti se budou, praví Hospodin, jehož jest oheò na Sionu a pec v Jeruzalémì.
Isa 32:1 Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu panovati budou.
Isa 32:2 Nebo bude muž ten jako skrýše pøed vìtrem, a schrana pøed pøívalem, jako potokové vod na místì suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé.
Isa 32:3 A oèi vidoucích nebudou blíkati, a uši slyšících pozorovati budou.
Isa 32:4 Proèež srdce bláznù nabude umìní, a jazyk zajikavých prostrannì a svìtle mluviti bude.
Isa 32:5 Nebudeò více nazýván nešlechetný šlechetným, a skrbný nebude slouti štìdrým.
Isa 32:6 Proto že nešlechetný o nešlechetnosti mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost, a mluvil proti Hospodinu scestné vìci, jak by znuzil duši laèného, a nápoj žíznivému odjal.
Isa 32:7 Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo nešlechetnosti obmýšlí, jak by k záhubì pøivedl ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému pøed soudem.
Isa 32:8 Ještò šlechetný obmýšlí šlechetné vìci, a takovýò pøi tom, což šlechetného jest, státi bude.
Isa 32:9 Ženy lhostejné, vstaòte, slyšte hlas mùj; dcery bezpeènì sobì poèínající, ušima pozorujte øeèi mé.
Isa 32:10 Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy v bezpeènosti bydlící; nebo pøestane vinobraní, a klizení úrod nepøijde.
Isa 32:11 Tøestež se strachem, ó lhostejné, pohnìtež se, bezpeènì sobì poèínající; svlecte se, a obnažte se, a pøepašte se po bedrách.
Isa 32:12 Kvílíce nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny úrodnými.
Isa 32:13 Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde, anobrž na všech domích veselých a mìstì plésajícím.
Isa 32:14 Nebo rozkošný palác opuštìn bude, hluk mìsta pøestane, hrad vysoký a vìže obráceny budou v jeskynì na vìènost, k radosti divokým oslùm, a ku pastvišti stádùm.
Isa 32:15 Dokudž nebude vylit na nás duch s výsosti, a nebude obrácena poušò v pole úrodné, a pole úrodné za les poèítáno.
Isa 32:16 I bude na poušti soud bydliti, a spravedlnost na poli úrodném pøebývati.
Isa 32:17 A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpeènost až na vìky.
Isa 32:18 Nebo bydliti bude lid mùj v obydlí pokojném, totiž v pøíbytcích nejbezpeènìjších a v odpoèívání nejpokojnìjším,
Isa 32:19 Byò pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo mìsto.
Isa 32:20 Blaze vám, kteøíž sejete na všelikých místech úrodných, vypouštìjíc tam vola i osla.
Isa 33:1 Bìda tobì, zhoubce, ještò sám nebýváš huben, a kterýž nevìrnì dìláš, ještò tobì neèinili nevìrnì. Když pøestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když pøestaneš nevìrnì èiniti, nevìrnìò èiniti budou.
Isa 33:2 Hospodine, uèiò nám milost, na tebeò oèekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a vysvobozením naším v èas ssoužení.
Isa 33:3 Pøed zvukem hømotu rozprchnou se národové, pøed vyvýšením tvým budou rozptýleni pohané.
Isa 33:4 A sebrána bude loupež vaše, tak jako sbíráni bývají chroustové; jako pøipadají kobylky, tak pøipadnou na ni.
Isa 33:5 Vyvýšíò se Hospodin, nebo na výsosti pøebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností.
Isa 33:6 I bude upevnìním èasù tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umìní, a bázeò Hospodinova poklad tvùj.
Isa 33:7 Aj, rekové jejich naøíkali vnì, jednatelé pokoje hoøce plakali.
Isa 33:8 Zpustly silnice, pøestali choditi cestou; zrušil pøímìøí, nevážil sobì mìst, za nic položil sobì èlovìka.

Isa 33:9 Kvílila a zemdlela zemì, stydìti se musil Libán a usvadl; Sáron uèinìn jako pouš□, Bázan pak a Karmel oklácen.
Isa 33:10 Již□ povstanu, praví Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu.
Isa 33:11 Poènouce slámu, porodíte strništì; oheò dýchání vašeho sžíøe vás.
Isa 33:12 I budou národové vypálené vápno, trní pod□até, ohnìm spáleni budou.
Isa 33:13 Slyšte dalecí, co jsem uèinil, a poznejte blízcí sílu mou.
Isa 33:14 Zdìsili se na Sionu høíšníci, podjala hrùza pokrytce, økoucí: Kdož by z nás mohl ostáti pøed ohnìm sžírajícím? Kdož by z nás mohl ostáti pøed plamenem vìèným?
Isa 33:15 Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé vìci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otøásá ruce své, aby darù nepøijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždì, a zavírá oèi své, aby se na zlé nedíval:
Isa 33:16 Ten na vysokých místech pøebývati bude, hradové na skalách útoèištì jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou.
Isa 33:17 Krále v okrase jeho uzøí oèi tvé, spatøí i zemi dalekou.
Isa 33:18 Srdce tvé pøemyšlovati bude o strachu, øka: Kdež jest písaø, kde výbìrèí, kde spisovatel velikých domù?
Isa 33:19 Lidu ukrutného neuhledáš, lidu hluboké øeèi, jíž bys neslýchal, a jazyku cizího, jemuž bys nerozumìl.
Isa 33:20 Patø na Sion, mìsto slavností našich, oèi tvé necha□ hledí na Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek, kterýž nebude pøenešen, kolíkové jeho na vìky se nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá;
Isa 33:21 Proto že velikomocný Hospodin jest nám na místì tom øekami tokù širokých, po nìmž nepùjde lodí s vesly, aniž bárka veliká po nìm pøecházeti bude.
Isa 33:22 Nebo Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš, on□ spasí nás.
Isa 33:23 Oslábli□ jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu bárky své, ani roztáhnouti plachty, an□ již rozdìlena bude køoist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají køoist.
Isa 33:24 Aniž dí kdo z obyvatelù: Nemocen jsem. Lid osedlý v nìm zproštìn bude nepravosti.
Isa 34:1 Pøistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte. Necha□ slyší zemì i plnost její, okršlek zemský i všeliký plod jeho.
Isa 34:2 Proto že hnìv Hospodinùv jest proti všechnìm národùm, a prchlivost proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabití.
Isa 34:3 I budou povrženi zbití jejich, a z tìl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou se hory od krve jejich.
Isa 34:4 Chøadnouti bude i všecko vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha, a všecko vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako nezralé ovoce s fíku.
Isa 34:5 Nebo opojen jest na nebi meè mùj; na Idumejské sstoupí, a na lid, na nìjž jsem klatbu vydal, aby trestán byl.
Isa 34:6 Meè Hospodinùv bude plný krve, umastí se tukem a krví beranù a kozlù, tukem ledvin skopových; obìt zajisté bude míti Hospodin v Bozra, a zabijení veliké v zemi Idumejské.
Isa 34:7 Sstoupí s nimi i jednorožcové a volèata s voly, i opije se zemì jejich krví, a prach jejich tukem se omastí.
Isa 34:8 Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mštìno bylo Siona.
Isa 34:9 A obráceni budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a zemì její obrátí se v smolu hoøící.
Isa 34:10 V noci ani ve dne neuhasne, na vìky vystupovati bude dým její, od národu až do pronárodu pustá zùstane, na vìky vìkù nebude, kdo by šel pøes ni.
Isa 34:11 Ale osednou ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydliti v ní, a roztáhne po ní šòùru zahanbení a závaží marnosti.
Isa 34:12 Šlechticù jejích volati budou k království, ale nebude tam žádného, nebo všecka knížata její zhynou.
Isa 34:13 A vzroste na palácích jejích trní, kopøivy a bodláèí na hradích jejích, a bude pøíbytkem drakù a obydlím sov.
Isa 34:14 Tam se budou potkávati spolu zvìø s ptactvem, a pøíšera jedna druhé se ozývati; tam toliko noèní pøeluda se usadí, a odpoèinutí sobì nalezne.
Isa 34:15 Tam se zhnízdí sup, a škøeèeti bude, a když vysedí, shromáždí je pod stín svùj; tam také shledají se luòáci jeden s druhým.
Isa 34:16 Hledejte v knize Hospodinovì, a ètìte. Ani jedno z tìch nechybí, a jeden každý bez své druže nebude; nebo to ústa Pánì pøikázala, a duch jeho shromáždí je.
Isa 34:17 On□ zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim rozdìlí ji provazcem; až na vìky dìdiènì ji osednou, od národu až do pronárodu v ní pøebývati budou.
Isa 35:1 Veseliti se budou z toho pouš□ a pustina, plésati, pravím, bude pouš□, a zkvetne jako rùže.
Isa 35:2 Ušlechtile zkvetne, ano i radostnì plésati bude s prozpìvováním. Sláva Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Ty□ vìci uzøí slávu Hospodinovu, dùstojnost Boha našeho.
Isa 35:3 Posilòtež rukou opuštìných, a kolena klesající utvrïte.

Isa 35:4 Rcete tìm, kteøíž jsou bázlivého srdce: Posilòte se, nebojte se. Aj, Bùh váš s pomstou pøijde, s odplatou Bùh sám pøijde, a spasí vás.
Isa 35:5 Tehdáž otevrou se oèi slepých, otevrou se též i uši hluchých.
Isa 35:6 Tehdáž poskoèí kulhavý jako jelen, a jazyk nìmého prozpìvovati bude; nebo se vyprýští vody na poušti, a potokové na pustinách.
Isa 35:7 A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v doupatech drakù, v pelešech jejich tráva, tøtí a sítí.
Isa 35:8 Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepùjde po ní neèistý, ale bude samých tìchto; tou cestou jdoucí i nejhloupìjší nezbloudí.
Isa 35:9 Nebude tam lva, a lítá zvìø nebude choditi po ní, aniž tam nalezena bude, ale pùjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni.
Isa 35:10 Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a pøijdou na Sion s prozpìvováním, a veselé vìèné bude na hlavì jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a úpìní uteèe od nich.
Isa 36:1 Stalo se pak èrnáctého léta kralování Ezechiášova, pøitáhl Senacherib král Assyrský proti všechnìm mìstùm Judským hrazeným, a zdobýval jich.
Isa 36:2 I poslal král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi Ezechiášovi s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hoøejšího, pøi silnici pole valcháøova.
Isa 36:3 Tedy vyšel k nìmu Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správce domu, a Sobna písaø, a Joach syn Azafùv, kancléø.
Isa 36:4 I mluvil k nim Rabsaces: Povìzte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš?
Isa 36:5 Øekl jsem: Jistì že jest vìc daremní; rady jest a síly k válce potøebí. A protož v koho doufáš, že mi se protivíš?
Isa 36:6 Aj, spolehl jsi na hùl tøtiny té nalomené, na Egypt, na niž zpodepøel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takový jest Farao král Egyptský všechnìm, kteøíž v nìm doufají.
Isa 36:7 Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme: zdaliž on není ten, jehož poboøil Ezechiáš výsosti i oltáøe, a pøikázal Judovi a Jeruzalému, øka: Pøed tímto oltáøem klanìti se budete?
Isa 36:8 Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem Assyrským. Pøidám ještì dva tisíce koní, mùžeš-li jen míti, kdo by na nich jeli.
Isa 36:9 Jakž tedy odoláš jednomu knížeti z nejmenších služebníkù pána mého, aèkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce?
Isa 36:10 Pøesto, zdali jsem bez Hospodina pøitáhl do zemì této, abych ji zkazil? Hospodin øekl mi: Táhni na tu zemi, a zkaz ji.
Isa 36:11 I øekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkùm svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky pøed lidem tímto, kterýž jest na zdech.
Isa 36:12 I odpovìdìl Rabsaces: Zdaliž ku pánu tvému a k tobì poslal mne pán mùj, abych mluvil slova tato? Však k mužùm tìm, kteøíž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moè svùj spolu s vámi pili.
Isa 36:13 A tak stoje Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a øekl: Slyšte slova krále velikého, krále Assyrského:
Isa 36:14 Toto praví král: Nech vás nesvodí Ezechiáš, nebo nebude moci vyprostiti vás.
Isa 36:15 A nech vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, øka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebude dáno mìsto toto v ruku krále Assyrského.
Isa 36:16 Neposlouchejte Ezechiáše. Nebo takto praví král Assyrský: Uèiòte mi to k líbosti, a vyjdìte ke mnì, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý vodu z èisterny své,
Isa 36:17 Dokudž nepøijdu, a nepoberu vás do zemì podobné zemi vaší, do zemì úrodné, zemì chleba a vinic.
Isa 36:18 Nech vás nesvodí Ezechiáš, øka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národù jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského?
Isa 36:19 Kde jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i Samaøí z ruky mé?
Isa 36:20 Kteøí jsou mezi všemi bohy tìch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin mìl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé?
Isa 36:21 Oni pak mlèeli, a neodpovìdìli jemu slova. Nebo takové bylo rozkázaní královo, økoucí: Neodpovídejte jemu.
Isa 36:22 I pøišel Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správcím domu, a Sobna písaø, a Joach syn Azafùv, kancléø, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená, a oznámili jemu slova Rabsakova.
Isa 37:1 I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl roucho své, a odìl se žíní, a všel do domu Hospodinova.
Isa 37:2 I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaøe, a starší z knìží, obleèené v žíní k Izaiášovi proroku, synu Amosovu.

Isa 37:3 Kteøíž øekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání jest den tento, proto že se pøiblížil plod k vyjití, ale není síly ku porodu.
Isa 37:4 Ó by slyšel Hospodin Bùh tvùj slova Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bùh tvùj tìch slov, kteráž slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž se nalézá.
Isa 37:5 I pøišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi.
Isa 37:6 Jimž odpovìdìl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov tìch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mnì rouhali služebníci krále Assyrského.
Isa 37:7 Aj, já pustím naò vítr, aby uslyše povìst, navrátil se do zemì své, a uèiním to, že padne od meèe v zemi své.
Isa 37:8 Navrátiv se pak Rabsaces, nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna. Nebo uslyšel, (proèež odtrhl od Lachis),
Isa 37:9 Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouøenínském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však uslyšev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s tìmito slovy:
Isa 37:10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, økouce: Nech tebe nesvodí Bùh tvùj, v nìmž ty doufáš, øíkaje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského.
Isa 37:11 Aj, slyšels, co jsou uèinili králové Assyrští všechnìm zemím, pohubivše je, a ty bys mìl býti vysvobozen?
Isa 37:12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové tìch národù, kteréž zahladili pøedkové moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteøíž byli v Telasar?
Isa 37:13 Kde jest král Emat, a král Arfad, a král mìsta Sefarvaim, Ana i Ava?
Isa 37:14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslù, pøeètl jej a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš pøed Hospodinem.
Isa 37:15 A modlil se Ezechiáš Hospodinu, øka:
Isa 37:16 Hospodine zástupù, Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bùh všech království zemì, ty jsi uèinil nebe i zemi.
Isa 37:17 Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevøi, Hospodine, oèi své a pohleï; slyš, pravím, všecka slova Senacheribova, kterýž poslal k èinìní útržek Bohu živému.
Isa 37:18 Tak jest, Hospodine, že jsou pohubili králové Assyrští všecky ty krajiny i zemi jejich,
Isa 37:19 A uvrhli bohy jejich do ohnì; nebo nebyli bohové, ale dílo ruku lidských, døevo a kámen, protož zahladili je.
Isa 37:20 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboï nás z ruky jeho, aby poznala všecka království zemì, že jsi ty Hospodin sám.
Isa 37:21 Tedy poslal Izaiáš syn Amosùv k Ezechiášovi, øka: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Zaè jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského,
Isa 37:22 Toto jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o nìm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobì panna, dcera Sionská, potøásá hlavou za tebou dcera Jeruzalémská.
Isa 37:23 Kohož jsi zhanìl? A komus se rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhùru oèí svých? Proti Svatému Izraelskému.
Isa 37:24 Skrze služebníky své utrhal jsi Pánu, a øekl jsi: Ve množství vozù svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stránì Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesù a výborných rolí jeho.
Isa 37:25 Já jsem vykopal a pil vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všecky potoky míst obležených.
Isa 37:26 Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno uèinil, a ode dnù starých to sformoval? Nyní pak k tomu pøivozuji, aby v pouš a v hromady rumu mìsta hrazená obrácena byla,
Isa 37:27 A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, pøedìšeni a zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzcházející, jako tráva na støechách, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo.
Isa 37:28 Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti sobì.
Isa 37:29 Ponìvadž ty se vztìkáš proti mnì, a tvé zpouzení pøišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chøípì tvé, a udidla svá v ústa tvá, a odvedu tì zase tou cestou, kterouž jsi pøišel.
Isa 37:30 A toto mìj za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, tøetího pak roku budete síti a žíti a štìpovati vinice, a jísti ovoce jejich.
Isa 37:31 Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozùstal, vpustí zase koøeny své hluboce, a vydá užitek zhùru.
Isa 37:32 Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachovaní z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupù uèiní to.
Isa 37:33 A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejde do mìsta tohoto, aniž sem støely vstøelí, aniž na nì dotrou pavézníci, aniž udìlají u nìho náspu.
Isa 37:34 Cestou, kterouž pøitáhl, zase navrátí se, a do mìsta tohoto nevejde, praví Hospodin.
Isa 37:35 Nebo chrániti budu mìsta tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého.

Isa 37:36 Tedy vyšel andìl Hospodinùv, a zbil v vojštì Assyrském sto osmdesáte a pìt tisícù. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví.
Isa 37:37 A tak odjel, anobrž utekl, a navrátil se Senacherib král Assyrský, a bydlil v Ninive.
Isa 37:38 I stalo se, když se klanìl v chrámì Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej meèem, a utekli do zemì Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo nìho.
Isa 38:1 V tìch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I pøišel k nìmu Izaiáš syn Amosùv, prorok, a øekl jemu: Toto praví Hospodin: Zøeï dùm svùj, nebo umøeš, a nebudeš živ.
Isa 38:2 I obrátil Ezechiáš tváø svou k stìnì, a modlil se Hospodinu.
Isa 38:3 A øekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeò se nyní, že jsem stále chodil pøed tebou v pravdì a v srdci upøímém, a že jsem to èinil, což dobrého jest pøed oèima tvýma. I plakal Ezechiáš pláèem velikým.
Isa 38:4 Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, økoucí:
Isa 38:5 Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bùh Davida otce tvého: Slyšel jsem modlitbu tvou, vidìl jsem slzy tvé; aj, já pøidám ke dnùm tvým patnácte let.
Isa 38:6 A z ruky krále Assyrského vysvobodím tì i mìsto toto, a chrániti budu mìsta tohoto.
Isa 38:7 A toto budeš míti znamení od Hospodina, že Hospodin uèiní vìc tuto, kterouž mluvil:
Isa 38:8 Aj, já navrátím zpátkem stín po stupních, po nichž sešel na hodinách sluneèných Achasových, o deset stupòù. I navrátilo se slunce o deset stupòù, po týchž stupních, po nichž bylo sešlo.
Isa 38:9 Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen byl, a ozdravìl po nemoci své:
Isa 38:10 Já jsem byl øekl v pøestøižení dnù svých, že vejdu do bran hrobu, zbaven budu ostatku let svých.
Isa 38:11 Øekl jsem byl, že neuzøím Hospodina, Hospodina v zemi živých, nebudu vídati èlovìka více mezi pøebývajícími na svìtì.
Isa 38:12 Pøebývání mé pomíjí, a stìhuje se ode mne jako stánek pastýøský; pøestøihl jsem jako tkadlec život svùj, od tøísní odøeže mne. Dnes døíve než noc pøijde, uèiníš mi konec.
Isa 38:13 Pøedkládal jsem sobì v jitøe, že jako lev tak potøe všecky kosti mé, dnes døíve než noc pøijde, že mi uèiníš konec.
Isa 38:14 Jako øeøáb a vlaštovice pištìl jsem, lkal jsem jako holubice, oèi mé zhùru pozdvižené byly. Pane, násilé trpím, ó prodliž mi života.
Isa 38:15 Ale co mám více mluviti? I pøedpovìdìl mi, i uèinil, že živ pobudu mimo všecka léta svá po hoøkosti duše své.
Isa 38:16 Pane, kdo po nich i v nich živi budou, všechnìm znám bude život dýchání mého, žes mi zdraví navrátil, a mne pøi životu zachoval.
Isa 38:17 Aj, v èas pokoje potkala mne byla hoøkost nejhoøèejší, ale tobì zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za høbet svùj všecky høíchy mé.
Isa 38:18 Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt tì chválí, aniž oèekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy tvé.
Isa 38:19 Ale živý, živý, ten oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synùm v známost uvodí pravdu tvou.
Isa 38:20 Hospodin vysvobodil mne, a protož písnì mé zpívati budeme po všecky dny života našeho v domì Hospodinovì.
Isa 38:21 Øekl pak byl Izaiáš: Necha vezmou hrudu suchých fíkù, a pøiloží na vøed, a zdráv bude.
Isa 38:22 I øekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu Hospodinova?
Isa 39:1 Toho èasu poslal Merodach Baladan syn Baladanùv, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase ozdravìl.
Isa 39:2 I zradoval se z toho Ezechiáš, a ukázal jim dùm klénotù svých, støíbra a zlata a vonných vìcí, a olej nejvýbornìjší, tolikéž dùm zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Nièeho nebylo, èehož by jim neukázal Ezechiáš v domì svém i ve všem panství svém.
Isa 39:3 V tom pøišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a øekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud pøišli k tobì? I odpovìdìl Ezechiáš: Z zemì daleké pøišli ke mnì, z Babylona.
Isa 39:4 Øekl ještì: Co jsou vidìli v domì tvém? Odpovìdìl Ezechiáš: Všecko, což jest v domì mém, vidìli. Nièeho není v pokladích mých, èehož bych jim neukázal.
Isa 39:5 Tedy øekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšiž slovo Hospodina zástupù:
Isa 39:6 Aj, dnové pøijdou, že odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domì tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až do tohoto dne; nezùstane nièeho, (praví Hospodin).
Isa 39:7 I syny tvé také, kteøíž pojdou z tebe,kteréž zplodíš, poberou, a budou komorníci pøi dvoøe krále Babylonského.
Isa 39:8 Tedy øekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobré jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnù mých.
Isa 40:1 Potìšujte, potìšujte lidu mého, dí Bùh váš.
Isa 40:2 Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil èas uložený jeho, že jest odpuštìna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobnì za všecky høíchy své.
Isa 40:3 Hlas volajícího: Pøipravtež na poušti cestu Hospodinovu, pøímou uèiòte na pustinì stezku Boha

našeho.
Isa 40:4 Každé údolí a jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek a jest snížen; což jest køivého, a jest pøímé, a místa nerovná a jsou rovinou.
Isa 40:5 Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzøí všeliké tìlo spolu, že ústa Hospodinova mluvila.
Isa 40:6 Hlas økoucího: Volej. I øekl: Co mám volati? To, že všeliké tìlo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako kvìt polní.
Isa 40:7 Usychá tráva, kvìt prší, jakž vítr Hospodinùv povane na nìj. V pravdì jsou lidé ta tráva.
Isa 40:8 Usychá tráva, kvìt prší, ale slovo Boha našeho zùstává na vìky.
Isa 40:9 Na horu vysokou vystup sobì, Sione, zvìstovateli vìcí potìšených, povyš mocnì hlasu svého, Jeruzaléme, zvìstovateli vìcí potìšených, povyš, aniž se boj. Rci mìstùm Judským: Aj, Bùh váš.
Isa 40:10 Aj, Panovník Hospodin proti silnému pøijde, a rámì jeho panovati bude nad ním;aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho pøed ním.
Isa 40:11 Jako pastýø stádo své pásti bude, do náruèí svého shromáždí jehòátka, a v klínì svém je ponese, bøezí pak poznenáhlu povede.
Isa 40:12 Kdo zmìøil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozmìøil? A kdo zmìøil mìrou prach zemì, a zvážil na váze hory, a pahrbky na závaží?
Isa 40:13 Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rádcím jeho byl, že by mu oznámil?
Isa 40:14 S kým se radil, že by mu pøidal srozumìní, a nauèil jej stezce soudu, a vyuèil jej umìní, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl?
Isa 40:15 Aj, národové jako krùpì od okova, a jako prášek na vážkách se poèítají, ostrovy jako nejmenší vìc zachvacuje.
Isa 40:16 Ani Libán nepostaèil by k zanícení ohnì, a živoèichové jeho nepostaèili by k zápalné obìti.
Isa 40:17 Všickni národové jsou jako nic pøed ním, za nic a za marnost pokládají se u nìho.
Isa 40:18 K komu tedy pøipodobníte Boha silného? A jaké podobenství pøirovnáte jemu?
Isa 40:19 Jakžkoli rytinu líèí øemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a øetízky støíbrné k ní slévá;
Isa 40:20 A ten, kterýž pro chudobu nemá co obìtovati, døevo, kteréž by nepráchnivìlo, vybírá, a øemeslníka umìlého sobì hledá k pøistrojení rytiny, aby se nepohnula.
Isa 40:21 Zdaliž nevíte? Zdaliž neslýcháte? Zdaliž se vám nezvìstuje od poèátku? Zdaliž nesrozumíváte z základù zemì?
Isa 40:22 Ten, kterýž sedí nad okršlkem zemì, jejížto obyvatelé jako kobylky, kterýž rozprostøel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek k pøebývání,
Isa 40:23 On pøivodí knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptyluje,
Isa 40:24 Tak že nebývají štípeni ani sáti, aniž koøene pouští do zemì paøez jejich. Nebo jakž jen zavane na nì, hned usychají, a vicher jako plevu zanáší je.
Isa 40:25 K komu tedy pøipodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví Svatý?
Isa 40:26 Pozdvihnìte zhùru oèí svých, a vizte, kdo to stvoøil? Kdo vyvodí v poètu vojsko jejich, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké moci ani jedno z nich nehyne.
Isa 40:27 Proèež tedy øíkáš, Jákobe, a mluvíš, Izraeli: Skryta jest cesta má pøed Hospodinem, a pøe má pøed Boha mého nepøichází?
Isa 40:28 Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslýchal, že Bùh vìèný Hospodin, kterýž stvoøil konèiny zemì, neustává ani zemdlívá, a že vystižena býti nemùže moudrost jeho?
Isa 40:29 On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojnì udílí.
Isa 40:30 Ustává a umdlévá mládež, a mládenci tìžce klesají,
Isa 40:31 Ale ti, jenž oèekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peøím jako orlice; bìží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.
Isa 41:1 Umlknìtež pøede mnou ostrovové, a národové necha se ssilí, necha pøistoupí, a tu a mluví. Pøistupmež spolu k soudu.
Isa 41:2 Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu podmanil národy, a zpùsobil, aby nad králi panoval, vydav je jako prach meèi jeho, a jako plevy rozptýlené luèišti jeho?
Isa 41:3 Shánìje se s nimi, prošel pokojnì cestou, po níž nohama svýma nechodíval.
Isa 41:4 Kdo to spravil a uèinil, povolávaje rodin od poèátku? Já Hospodin, první i poslední, já sám.
Isa 41:5 Vidìli ostrovové, a ulekli se, konèiny zemì pøedìsily se, shromáždili se a sešli.
Isa 41:6 Jeden druhému pomáhal, a bratru svému øíkal: Posilò se.
Isa 41:7 A tak posilòoval tesaø zlatníka, vyhlazujícího kladivo tluèením na nákovadlí, øíkaje: K sletování toto dobré jest. I utvrdil to høebíky, aby se nepohnulo.
Isa 41:8 Ale ty, Izraeli služebníèe mùj, ty Jákobe, kteréhož jsem vyvolil, símì Abrahama, pøítele mého,
Isa 41:9 Ty, kteréhož jsem vychvátil od konèin zemì, nýbrž pominuv pøednìjších jejich, povolal jsem tì, øka tobì: Služebník mùj jsi, vyvolil jsem tì, aniž jsem zavrhl tebe.
Isa 41:10 Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bùh tvùj. Posilním tì, a pomáhati budu

tobì, a podpírati tì budu pravicí spravedlnosti své.
Isa 41:11 Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni, kteøíž se zlobí proti tobì; v nic obráceni budou, a zahynou ti, kteøíž tobì odporují.
Isa 41:12 Hledal-li bys jich, nenalezneš jich. Ti, kteøíž se s tebou nesnadní, v nic obráceni budou, a na nic pøijdou ti, jenž s tebou válèí.
Isa 41:13 Nebo já, Hospodin Bùh tvùj, ujal jsem tì za tvou pravici, a pravím□: Neboj se, já tobì pomáhati budu.
Isa 41:14 Neboj se, èervíèku Jákobùv, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobì, praví Hospodin, a vykupitel tvùj, Svatý Izraelský.
Isa 41:15 Aj, uèinil jsem tì jako smyk i s zuby novými po obou stranách; pomlátíš hory, a zetøeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš.
Isa 41:16 Pøevìješ je, v tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak plésati budeš v Hospodinu, v Svatém Izraelském chlubiti se budeš.
Isa 41:17 Chudé a nuzné, kteøíž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízní prahne, já Hospodin vyslyším, já Bùh Izraelský neopustím jich.
Isa 41:18 Vyvedu na vysokých místech øeky, a u prostøed rovin studnice; obrátím pouš□ v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod.
Isa 41:19 Nasadím na poušti cedrù, výborných cedrù, myrtoví, a olivoví; vysadím pouš□ jedlovím, jilmem, též i pušpanem,
Isa 41:20 Aby vidìli, a poznali, a rozvažujíce, srozumìli, že to ruka Hospodinova uèinila, a Svatý Izraelský že to stvoøil.
Isa 41:21 Veïte pøi svou, praví Hospodin, ukažte mocné dùvody své, dí král Jákobùv.
Isa 41:22 Necha□ pøistoupí, a nech□ nám oznámí to, což se státi má. Vìci prvé stalé oznamte, abychom považili v srdci svém, a poznali cíl jejich, aneb aspoò co jest budoucího, povìzte nám.
Isa 41:23 Oznamte, co se budoucnì státi má, a poznáme, že bohové jste. Pakli, uèiòte nìco dobrého neb zlého, abychom se dìsili, když bychom to vidìli spolu.
Isa 41:24 Aj, vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protož ohavný□ jest, kdo vás zvoluje.
Isa 41:25 Vzbudím od pùlnoci, ten pøitáhne, od východu slunce, ten svolá ve jménu mém, a oboøí se na knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrnèíø hlinu.
Isa 41:26 Kdo oznámí od poèátku, abychom vìdìli, aneb od starodávna, abychom øekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by oznámil, aniž jest kdo, ještо by se dal slyšeti, aneb ještо by slyšel øeèi vaše.
Isa 41:27 Já jsem první, kterýž Sionu pøedpovídám: Aj, aj, teï jsou; a Jeruzalému: Zvìstovatele potìšených vìcí dám.
Isa 41:28 Nebo vidím, že není žádného,není žádného mezi nimi rozumného; aè se jich otazuji, však neodpovídají slova.
Isa 41:29 Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a daremní vìc jsou slitiny jejich.
Isa 42:1 Aj, služebník mùj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený mùj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, on□ soud národùm vynášeti bude.
Isa 42:2 Nebude køièeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vnì hlas jeho.
Isa 42:3 Tøtiny nalomené nedolomí, a lnu kouøícího se neuhasí, ale soud podlé pravdy vynášeti bude.
Isa 42:4 Nebude neochotný, ani pøísný, dokudž soudu na zemi nevykoná, a uèení jeho ostrovové oèekávati budou.
Isa 42:5 Tak praví Bùh silný Hospodin, kterýž stvoøil nebesa, a roztáhl je, kterýž rozšíøil zemi, i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha tìm, jenž chodí po ní.
Isa 42:6 Já Hospodin povolal jsem tì v spravedlnosti, a ujal jsem tì za ruku tvou; protož ostøíhati tì budu, a dám tì v smlouvu lidu, a za svìtlo národùm,
Isa 42:7 Abys otvíral oèi slepé, a vyvodil z žaláøe vìznì, a z vìzení ty, kteøíž sedí ve tmách.
Isa 42:8 Já jsem Hospodin, to□ jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.
Isa 42:9 Aj, prvnìjší vìci pøišly, a i nové pøedpovídaje, døíve než se zaènou, dám o nich slyšeti vám.
Isa 42:10 Zpívejte Hospodinu píseò novou, chvála jeho jest od konèin zemì, kteøíž se plavíte po moøi, i všecko, což v nìm jest, ostrovové i obyvatelé jejich.
Isa 42:11 Pozdvihnìte hlasu pustiny i mìsta její, i vsi, v nichž bydlí Cedar, prokøikujte obyvatelé skal, s vrchu hor volejte.
Isa 42:12 Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na ostrovích zvìstujte.
Isa 42:13 Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž váleèný rozhorlí se, troubiti, anobrž i prokøikovati bude, a proti nepøátelùm svým zmužile sobì poèínati, øka:
Isa 42:14 Mlèel jsem dosti dlouho, èinil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale již jako pracující ku porodu køièeti budu, pohubím a sehltím vše pojednou.
Isa 42:15 V pustinu obrátím hory i pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím øeky v ostrovy, a jezera vysuším.

Isa 42:16 I povedu slepé po cestì, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž neumìli, provedu je; obrátím pøed nimi tmu v svìtlo, a co nerovného, v rovinu. To jest, což jim uèiním, a neopustím jich.
Isa 42:17 Obrátí se zpìt, zahanbeni budou ti, kteøíž doufají v rytinu, kteøíž øíkají slitinám: Vy jste bohové naši.
Isa 42:18 Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédnìte, abyste vidìli.
Isa 42:19 Kdo jest to slepý, jediné služebník mùj? A hluchý, než posel mùj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinùv?
Isa 42:20 Hledì na mnohé vìci, však nesrozumívá; otevøené maje uši, však neslyší.
Isa 42:21 Mìl jest Hospodin líbost v nìm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného uèinil.
Isa 42:22 Že pak lid tento obloupený jest a potlaèený, jehožto mládence, což jich koli, jímají a do žaláøù skrývají, že jsou dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž jest, kdo by øekl: Navra zase,
Isa 42:23 Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu, aby se bedlivìji chtìl míti napotom?
Isa 42:24 Kdo vydal v potlaèení Jákoba, a Izraele loupežníkùm? Zdali ne Hospodin, proti nìmuž jsme zhøešili? Nebo nechtìli po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho.
Isa 42:25 A protož vylil na nìj s prchlivostí hnìv svùj, a násilé boje, a zapálil jej vùkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a však nepøipustil toho k srdci.
Isa 43:1 Ale nyní takto praví Hospodin stvoøitel tvùj, ó Jákobe, a uèinitel tvùj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tì, a povolal jsem tì jménem tvým. Mùj jsi ty.
Isa 43:2 Když pùjdeš pøes vody, s tebou budu, pakli pøes øeky, nepøikvaèí tì; pùjdeš-li pøes oheò, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe.
Isa 43:3 Nebo já Hospodin Bùh tvùj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvùj. Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouøenínskou a Sábu místo tebe.
Isa 43:4 Hned jakž jsi drahým uèinìn pøed oèima mýma, zveleben jsi, a já jsem tì miloval; protož dal jsem lidi za tebe, a národy za život tvùj.
Isa 43:5 Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase pøivedu símì tvé, a od západu shromáždím tì.
Isa 43:6 Dím pùlnoèní stranì: Navra, a polední: Nezbraòuj. Pøiveï zase syny mé zdaleka, a dcery mé od konèin zemì,
Isa 43:7 Každého toho, jenž se nazývá jménem mým, a kteréhož jsem k slávì své stvoøil, jejž jsem sformoval, a kteréhož jsem uèinil.
Isa 43:8 Vyveï lid slepý, kterýž již má oèi, a hluché, kteøíž již mají uši.
Isa 43:9 Všickni národové necha se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto by to zvìstoval, a to, což se pøednì státi má, aby oznámil nám? Nech vystaví svìdky své, a spravedlivi budou, aneb a slyší, a øeknou: Pravda jest.
Isa 43:10 Vy svìdkové moji jste, praví Hospodin, a služebník mùj, kteréhož jsem vyvolil, tak že mùžete vìdìti, a mnì vìøiti, i rozumìti, že já jsem, a že pøede mnou nebyl sformován Bùh silný, aniž po mnì bude.
Isa 43:11 Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromì mne spasitele.
Isa 43:12 Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž pøedpovídám, a ne nìkdo mezi vámi z cizích bohù, a vy mi toho svìdkové jste, praví Hospodin, že já Bùh silný jsem.
Isa 43:13 Ještì prvé nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dìlám, kdo ji odvrátí?
Isa 43:14 Takto praví Hospodin vykupitel váš, Svatý Izraelský: Pro vás pošli do Babylona, a sházím závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejich.
Isa 43:15 Já jsem Hospodin svatý váš, stvoøitel Izraele, král váš.
Isa 43:16 Takto praví Hospodin, kterýž zpùsobuje na moøi cestu, a na prudkých vodách stezku,
Isa 43:17 Kterýž vyvodí vozy a konì, vojsko i sílu, èiní, že v náhle padají, až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne:
Isa 43:18 Nezpomínejte na první vìci, a na starodávní se neohlédejte.
Isa 43:19 Aj, já uèiním vìc novou, a tudíž se zjeví. Zdaliž o tom nezvíte? Nadto zpùsobím na poušti cestu, a na pustinách øeky.
Isa 43:20 I slaviti mne bude zvìø polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na poušti vody a øeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému, vyvolenému svému.
Isa 43:21 Lid, kterýž nastrojím sobì, chválu mou vypravovati bude,
Isa 43:22 Ponìvadž jsi mne nevzýval, ó Jákobe, nýbrž stesklo se se mnou, ó Izraeli.
Isa 43:23 Nepøivedl jsi mi hovádka k zápalùm svým, a obìtmi svými neuctils mne; nenutil jsem tì, abys mi sloužil obìtmi suchými, aniž jsem tì tím obtìžoval, abys mi kadil.
Isa 43:24 Nekoupil jsi mi za peníze vonných vìcí, ani tukem obìtí svých zavlažil jsi mne, ale zamìstknal jsi mne høíchy svými, a obtížils mne nepravostmi svými.
Isa 43:25 Já, já sám shlazuji pøestoupení tvá pro sebe, a na høíchy tvé nezpomínám.
Isa 43:26 Pøiveï mi ku pamìti, suïme se spolu; oznam ty, podlé èeho bys mohl spravedliv býti.
Isa 43:27 Otec tvùj první zhøešil, a uèitelé tvoji pøestoupili proti mnì.

Isa 43:28 A protož smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jákoba, a Izraele v pohanìní.
Isa 44:1 A však nyní slyš, Jákobe, služebníèe mùj, a Izraeli, kteréhož jsem vyvolil.
Isa 44:2 Toto dí Hospodin, kterýž tì uèinil, a sformoval hned od života matky, a spomáhá tobì: Neboj se, služebníèe mùj, Jákobe, a upøímý, kteréhož jsem vyvolil.
Isa 44:3 Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého na símì tvé, a požehnání své na potomky tvé.
Isa 44:4 I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých vod.
Isa 44:5 Tento dí: Hospodinùv já jsem, a onen nazùve se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude.
Isa 44:6 Takto praví Hospodin, král Izraelùv a vykupitel jeho, Hospodin zástupù: Já jsem první, a já poslední, a kromì mne není žádného Boha.
Isa 44:7 Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje to, aneb spoøádá mi to hned od toho èasu, jakž jsem rozsadil lidi na svìtì? A kdo to, což pøijíti má, oznámiti jim mohou?
Isa 44:8 Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepovìdìl jsem tobì a neoznámil, èehož vy sami mnì svìdkové jste? Zdaliž jest Bùh kromì mne? Není jistì žádné skály, já o žádné nevím.
Isa 44:9 Ti, kteøíž formují rytiny, všickni nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají. Èehož ony sobì samy svìdectvím jsou; nic nevidí, aniž èeho znají, aby se stydìti mohly.
Isa 44:10 Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k nièemu se to nehodí.
Isa 44:11 Aj, všickni, i ti, kteøíž se k nìmu pøiúèastòují, zahanbeni budou, ovšem øemeslníci ti nad jiné lidi; by se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se musejí, a spolu zahanbeni budou.
Isa 44:12 Kováø pochytì železo, dìlá pøi uhlí, a kladivy formuje modlu. Když ji dìlá vší silou svou, ještì k tomu laèní až do zemdlení, aniž se vody napije, až i ustává.
Isa 44:13 Tesaø roztáhna šòùru, znamenává ji hrudkou, spravuje ji úhelnicemi, a kružidlem rozmìøuje ji, až ji udìlá tvárnost muže mající a podobnost krásy èlovìka, aby sedìla doma.
Isa 44:14 Nasekaje sobì cedrù, vezme také cypøiš a dub aneb to, kteréž jest nejcelistvìjší mezi døívím lesním; i javor štìpuje, a déš jej k zrostu pøivozuje.
Isa 44:15 I bývá èlovìku k topení; nebo vezma z nìho, zhøívá se. Roznìcuje také oheò, aby napekl chleba. Mimo to udìlá sobì boha, a klaní se jemu; udìlá z nìho rytinu, a kleká pøed ní.
Isa 44:16 Èástku jeho pálí ohnìm, pøi druhé èástce jeho maso jí, peèe peèeni, a nasycen bývá. Zhøívá se také, a øíká: Aha, zhøel jsem se, vidìl jsem oheò.
Isa 44:17 Z ostatku pak jeho udìlá boha, rytinu svou, pøed níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, øka: Vysvoboï mne, nebo Bùh silný mùj jsi.
Isa 44:18 Neznají ani soudí, proto že zaslepil oèi jejich, aby nevidìli, a srdce jejich, aby nerozumìli.
Isa 44:19 Aniž považují toho v srdci svém. Není umìní, není rozumu, aby kdo øekl: Díl z nìho spálil jsem ohnìm, a pøi uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udìlati, a pøed špalkem døevìným klekati?
Isa 44:20 Popelem se pase takový, srdce svedené skloòuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své, ani øíci: Není-liž omylu v pøedsevzetí mém?
Isa 44:21 Pamatuj na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník mùj. Já jsem tì sformoval, služebník mùj jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí.
Isa 44:22 Zahladím jako hustý oblak pøestoupení tvá, a jako mrákotu høíchy tvé; navratiž se ke mnì, nebo jsem tì vykoupil.
Isa 44:23 Prozpìvujte nebesa, nebo Hospodin to uèinil; zvuète nižiny zemì, zvuènì prozpìvujte hory, les i všeliké døíví v nìm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a v Izraeli sebe oslavil.
Isa 44:24 Takto praví Hospodin vykupitel tvùj, a ten, kterýž tì sformoval hned od života matky: Já Hospodin èiním všecko, roztahuji nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou.
Isa 44:25 Rozptyluji znamení lháøù, a z hadaèù blázny dìlám; obracím moudré nazpìt, a umìní jejich v bláznovství.
Isa 44:26 Potvrzuji slova služebníka svého, a radu poslù svých vykonávám. Kterýž dím o Jeruzalému: Bydleno bude v nìm, a o mìstech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdìlám.
Isa 44:27 Kterýž dím hlubinì: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším.
Isa 44:28 Kterýž dím o Cýrovi: Pastýø mùj, nebo všelikou vùli mou vykoná, a øekne Jeruzalému: Zase vystaven buï, a chrámu: Založen buï.
Isa 45:1 Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy pøed ním porazím, a bedra králù rozpáši, a zotvírám pøed ním vrata, a brány nebudou zavírány:
Isa 45:2 Já pøed tebou pùjdu, a cesty køivé zpøímím, vrata mìdìná potru, a závory železné posekám.
Isa 45:3 A dám tobì poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem Hospodin Bùh Izraelský, kterýž tì ze jména volám.
Isa 45:4 Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného svého jmenoval jsem tì jménem tvým, i pøíjmím

tvým, aèkoli mne neznáš.
Isa 45:5 Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromì mne není žádného Boha. Pøepásal jsem tì, aèkoli mne neznáš,
Isa 45:6 Aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného kromì mne. Já jsem Hospodin, a není, žádného více.
Isa 45:7 Kterýž formuji svìtlo, a tvoøím tmu, pùsobím pokoj, a tvoøím zlé, já Hospodin èiním to všecko.
Isa 45:8 Rosu dejte nebesa s hùry, a nejvyšší oblakové dštìte spravedlnost; otevøi se zemì, a a vzejde spasení, a spravedlnost a spolu vykvete. Já Hospodin zpùsobím to.
Isa 45:9 Bìda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa støep jako jiné støepiny hlinìné. Zdaliž dí hlina hrnèíøi svému: Což dìláš? Dílo tvé zajisté nièemné jest.
Isa 45:10 Bìda tomu, kterýž øíká otci: Co zplodíš? A ženì: Co porodíš?
Isa 45:11 Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval: Budoucí-liž vìci na mnì vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mnì vymìøovati?
Isa 45:12 Já jsem uèinil zemi, a èlovìka na ní stvoøil; já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazuji.
Isa 45:13 Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všecky cesty jeho zpøímím. On vzdìlá mìsto mé, a zajaté mé propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupù.
Isa 45:14 Takto praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouøenínská, a Sabejští, muži veliké postavy, k tobì pøijdou, a tvoji budou. Za tebou se poberou, v poutech pùjdou, tobì se klanìti, a tobì se koøiti budou, øíkajíce: Toliko u tebe jest Bùh silný, a není žádného více kromì toho Boha.
Isa 45:15 (Jistì ty jsi Bùh silný, skrývající se, Bùh Izraelský, spasitel.)
Isa 45:16 Všickni onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s hanbou èinitelé obrazù;
Isa 45:17 Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením vièným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na vìky vìkù.
Isa 45:18 Nebo tak praví Hospodin stvoøitel nebes, (ten Bùh, kterýž sformoval zemi a uèinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvoøil ji, k bydlení sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více.
Isa 45:19 Nemluvím tajnì v místì zemském tmavém, neøíkám semeni Jákobovu nadarmo: Hledejte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvìstuji vìci pravé.
Isa 45:20 Shromažïte se a pøiïte, pøibližte se spolu vy, kteøíž jste pozùstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteøíž se s døevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemùže vysvoboditi.
Isa 45:21 Oznamte a pøiveïte i jiné, a necha spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna pøedpovìdìl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Nebo není žádného jiného Boha kromì mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromì mne.
Isa 45:22 Obra tež zøetel ke mnì, abyste spaseny byly všecky konèiny zemì; nebo já jsem Bùh silný, a není žádného více.
Isa 45:23 Skrze sebe pøisáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepùjde na zpìt: Že se mnì sklánìti bude všeliké koleno, a pøisahati každý jazyk,
Isa 45:24 Øíkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému pøijde; ale zahanbeni budou všickni, kteøíž se koli zlobí proti nìmu.
Isa 45:25 V Hospodinu ospravedlnìni budou, a chlubiti se všecko símì Izraelovo.
Isa 46:1 Klesl Bél, padl Nébo, modly jejich octnou se na hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíváte, budou náramnì obtížena až do ustání.
Isa 46:2 Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati bøemene, nýbrž i oni sami v zajetí odejdou.
Isa 46:3 Slyšte mne, dome Jákobùv, a všickni ostatkové domu Izraelova, kteréž pìstuji hned od života, kteréž nosím hned od narození:
Isa 46:4 Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás uèinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím.
Isa 46:5 K komu mne pøipodobníte a pøirovnáte, aneb podobna uèiníte, abychom sobì podobní byli?
Isa 46:6 Ti, kteøíž marnì vynakládají zlato z mìšce, a støíbro na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udìlal z nìho boha, pøed nímž padají a sklánìjí se.
Isa 46:7 Nosí jej na rameni, pìstují se s ním, a stavìjí ho na místì jeho, i stojí, z místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k nìmu, neozývá se, aniž jej z úzkosti jeho vysvobozuje.
Isa 46:8 Pamatujtež na to, a zastyïte se; pøipus te to, ó zpronevìøilí, k srdci.
Isa 46:9 Rozpomeòte se na první vìci od vìkù stalé, nebo já jsem Bùh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mnì podobného.
Isa 46:10 Kterýž oznamuji pøi poèátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještì nestalo; øeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, èiním.
Isa 46:11 Kterýž zavolám od východu ptáka, z zemì daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Øekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to.

Isa 46:12 Slyšte mne, vy urputného srdce, kteøíž jste dalecí od spravedlnosti.
Isa 46:13 Já přivodím, aby se pøiblížila spravedlnost má. Nebude prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.
Isa 47:1 Sstup a seï v prachu, panno dcero Babylonská, seï na zemi, a ne na trùnu, dcero Kaldejská; nebo nebudou tì více nazývati milostnou a rozkošnou.
Isa 47:2 Chyť se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeøe své, obnaž nohy, odkrej hnáty, bøeï pøes øeky.
Isa 47:3 Odkryta bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstíti budu, a nedám sobì žádnému pøekaziti,
Isa 47:4 Praví vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin zástupù, Svatý Izraelský.
Isa 47:5 Sediž mlèe, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo nebudou tì více nazývati paní království.
Isa 47:6 Rozhnìval jsem se na lid svùj, v lehkost jsem uvedl dìdictví své, a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým,
Isa 47:7 A øíkalas: Na vìky budu paní, a nikdy jsi nesložila tìch vìcí v srdci svém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho.
Isa 47:8 Protož nyní slyšiž toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpeènì, a øíkáš v srdci svém: Já jsem, a není kromì mne žádné; nebudu vdovou, aniž zvím o sirobì),
Isa 47:9 Že obé to pøijde na tì pojednou dne jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna pøijde na tì, i na množství kouzlù tvých, a na velikou moc èárù tvých.
Isa 47:10 Nebo doufáš v zlost svou, a øíkáš: Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umìní tvé, to tì pøevrátilo, abys øíkala v srdci svém: Já jsem, a není kromì mne žádné.
Isa 47:11 A protož pøijde na tì zlé, jehož východu neznáš, a pøipadne na tì bída, kteréž nebudeš moci se odžehnati, a pøijde na tì pojednou hrozné zpuštìní, než zvíš.
Isa 47:12 Postav se nyní s èáry svými, a s množstvím kouzlù svých, jimiž jsi se zamìstknávala od mladosti své, budeš-li moci co prospìti, aneb snad zmocniti se.
Isa 47:13 Ustáváš s množstvím rad svých. Necha se nyní postaví hvìzdáøi, kteøíž spatøují hvìzdy, a oznamují na každý mìsíc, a vysvobodí tì z toho, což pøijíti má na tì.
Isa 47:14 Aj, jako pleva jsou, oheò popálí je, nevychvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezùstane k zhøívání se, ani ohnì, aby se mohlo posedìti u nìho.
Isa 47:15 Tak se stane i kupcùm tvým, jimiž jsi se zamìstknávala od mladosti své. Jeden každý svou stranou pùjde, aniž bude, kdo by tì vysvobodil.
Isa 48:1 Slyštež to, dome Jákobùv, kteøíž se nazýváte jménem Izraelovým, a z vod Judových jste pošli, kteøíž pøisaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského pøipomínáte, však ne v pravdì, ani v spravedlnosti,
Isa 48:2 Aèkoli od mìsta svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástupù, zpolétháte.
Isa 48:3 Pøedešlé vìci zdávna jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval, brzce jsem èiníval, a stávalo se.
Isa 48:4 Vìdìl jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a èelo tvé ocelivé.
Isa 48:5 A protož jsem oznamoval z dávna, prvé než pøicházelo, ohlašoval jsem, abys neøíkal: Modla má uèinila ty vìci, a rytina má neb slitina má pøikázala to.
Isa 48:6 Slýchals o tom, pohlediž na to na všecko, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašuji nové a tajné vìci, o nichž jsi ty nic nevìdìl.
Isa 48:7 Nyní stvoøeny jsou, a ne pøedešlého èasu, o nichž jsi pøed tímto dnem nic neslyšel, abys neøekl: Aj, vìdìl jsem o tom.
Isa 48:8 Anobrž aniž jsi slyšel, ani vìdìl, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého; nebo jsem vìdìl, že sobì velmi nevážnì poèínati budeš, a že jsi pøevrácenec hned od života matky.
Isa 48:9 Pro jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hnìvu proti tobì, abych tì nevyplénil.
Isa 48:10 Aj, pøepálím tì, aèkoli ne jako støíbro, pøeberu tì v peci soužení.
Isa 48:11 Pro sebe, pro sebe uèiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám.
Isa 48:12 Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povolaný mùj: Já jsem, já první, já jsem i poslední.
Isa 48:13 Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozmìøila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily.
Isa 48:14 Shromažïte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil tyto vìci: Hospodin miluje jej, on vykoná vùli jeho proti Babylonu, a rámì jeho proti Kaldejským?
Isa 48:15 Já, já mluvil jsem, protož povolám ho; pøivedu jej, a šastnou bude míti cestu svou.
Isa 48:16 Pøistupte ke mnì, slyšte to: Nemluvíval jsem z poèátku v skrytì; od toho èasu, v kterémž se to dálo, pøítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne a duch jeho.
Isa 48:17 Toto praví Hospodin vykupitel tvùj, Svatý Izraelský: Já Hospodin Bùh tvùj uèím tì, abys prospìch bral, a vodím tì po cestì, po kteréž bys chodil.
Isa 48:18 Ó kdybys byl šetøil pøikázaní mých, byl by jako potok pokoj tvùj, a spravedlnost tvá jako vlny

moøské.
Isa 48:19 A bylo by jako písku semene tvého, a plodu života tvého jako štìrku jeho, aniž by vy□ato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho pøed oblíèejem mým.
Isa 48:20 Vyjdìte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem zvuèným zvìstujte, ohlašujte to, rozneste to až do konèin zemì. Rcete: Vykoupil Hospodin služebníka svého Jákoba.
Isa 48:21 Nebudou□ žízniti, když je po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody.
Isa 48:22 Nemají□ žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožní.
Isa 49:1 Poslouchejte mne ostrovové, a pozorujte národové dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života matky mé v pamìt uvedl jméno mé,
Isa 49:2 A uèinil ústa má podobná meèi ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a uèiniv ze mne støelu vypulerovanou, v toule svém schoval mne.
Isa 49:3 A øekl mi: Služebník mùj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven budu.
Isa 49:4 Já pak øekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremnì a marnì sílu svou jsem strávil. Ale však soud mùj jesti□ u Hospodina, a práce má u Boha mého.
Isa 49:5 A nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za služebníka svého, abych zase pøivedl k nìmu Jákoba; (by□ pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám pøed oèima Hospodinovýma; nebo Bùh mùj jest síla má);
Isa 49:6 I to øekl Hospodin: Málo□ by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatkù Izraelských; protož dal jsem tì za svìtlo pohanùm, abys byl spasení mé až do konèin zemì.
Isa 49:7 Toto praví Hospodin vykupitel Izraelùv, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobì oškliví národové, služebníku panujících: Králové, vidouce tì, povstanou, a knížata klanìti se budou pro Hospodina, kterýž vìrný jest, Svatého Izraelského, jenž tì vyvolil.
Isa 49:8 Toto praví Hospodin: V èas milosti vyslyším tì, a ve dni spasení spomohu tobì. Nadto ostøíhati tì budu, a dám tì v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dìdictví uvedl dìdictví zpuštìná;
Isa 49:9 Abys øekl vìzòùm: Vyjdìte, tìm, kteøíž jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti podlé cest, a na všech místech vysokých bude pastva jejich.
Isa 49:10 Nebudou laènìti ani žízniti, nebude na nì bíti horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovodí je, a podlé pramenù vod povede je.
Isa 49:11 Pøes to zpùsobím na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny budou.
Isa 49:12 Aj, tito zdaleka pøijdou, aj, onino od pùlnoci a od moøe, a jiní z zemì Sinim.
Isa 49:13 Prozpìvujte nebesa, a plésej zemì, a zvuènì prokøikujte hory; nebo□ jest potìšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se.
Isa 49:14 Ale øekl Sion: Opustiltì mne Hospodin, a Pán zapomenul se na mne.
Isa 49:15 I zdaliž se mùže zapomenouti žena nad nemluvòátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A by□ se pak ony zapomnìly, já však nezapomenu se na tì.
Isa 49:16 Aj, na dlaních vyryl jsem tì, zdi tvé jsou vždycky pøede mnou.
Isa 49:17 Pospíší□ k tobì synové tvoji, ti pak, kteøíž tì boøili a kazili, odejdou od tebe.
Isa 49:18 Pozdvihni vùkol oèí svých, a pohleï, všickni ti shromáždíce se, pøijdou k tobì. Živ□ jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou pøiodìješ, a otoèíš se jimi jako halží nevìsta,
Isa 49:19 Proto že pustiny tvé, a pouštì tvé, a zboøeniny zemì tvé že tehdáž tìsné budou, pøíèinou obyvatelù, když vzdáleni budou ti, kteøíž tì zžírali;
Isa 49:20 Tak že øeknou pøed tebou synové siroby tvé: Tìsné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl.
Isa 49:21 I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil tìchto? Nebo jsem já byla osiøelá a osamìlá, sem i tam pøecházející a odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozùstala jsem byla sama jediná. Kdež tito byli?
Isa 49:22 Toto praví Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihnu k národùm ruky své, a k lidem vyzdvihnu korouhev svou, aby pøinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecech neseny byly.
Isa 49:23 I budou králové pìstounové tvoji, a královny jejich chovaèky tvé. Tváøí k zemi sklánìti se budou pøed tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni, kteøíž na mne oèekávají.
Isa 49:24 Ale díš: Zdaliž odjato bude reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého vyproštìn bude?
Isa 49:25 Anobrž tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštìno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadniti budu, a syny tvé já vysvobodím.
Isa 49:26 A nakrmím ty, kteøíž tì utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví svou se zpijí. I pozná□ všeliké tìlo, že já Hospodin jsem spasitel tvùj, a vykupitel tvùj Bùh silný Jákobùv.
Isa 50:1 Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z vìøitelù mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro pøevrácenosti vaše propuštìna jest matka vaše.

Isa 50:2 Proè, když pøicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mnì moci k vysvobození? Aj, žehráním svým vysušuji moøe, obracím øeky v pouš□, až se smrazují ryby jejich, proto že nebývá vody, a mrou žízní.
Isa 50:3 Obláèím nebesa v smutek, a žíni dávám jim za odìv.
Isa 50:4 Panovník Hospodin dal mi jazyk umìlý, abych umìl pøíhodnì ustalému mluviti slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilnì se uèící.
Isa 50:5 Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpurnì, aniž se nazpìt odvracím.
Isa 50:6 Tìla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím mne, tváøi své neskrývám od pohanìní a plvání.
Isa 50:7 Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, proèež nebývám zahanben. Pro touž pøíèinu nastavuji tváøi své jako škøemene; nebo vím, že nebudu zahanben.
Isa 50:8 Blízko□ jest ten, kterýž mne ospravedlòuje. Kdož se nesnadniti bude se mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpùrce mùj, nech□ pøistoupí ke mnì.
Isa 50:9 Aj, Panovník Hospodin spomáhati mi bude. Kdož jest, ješto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho zvetšejí, mol sžíøe je.
Isa 50:10 Kdo jest mezi vámi, ješto se bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, ješto chodí v temnostech, a nemá žádného svìtla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého.
Isa 50:11 Aj, vy všickni, kteøíž zanìcujete oheò, a jiskrami se pøepasujete, choïtež v blesku ohnì svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.
Isa 51:1 Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteøíž hledáte Hospodina, pohleïte na skálu, odkudž vy □ati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste.
Isa 51:2 Pohleïte na Abrahama otce vašeho, a na Sáru, kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej.
Isa 51:3 Nebo potìší Hospodin Siona, potìší všech pustin jeho, a uèiní pouš□ jeho pøerozkošnou, a pustinu jeho podobnou zahradì Hospodinovì. Radost a veselí bude nalezeno v nìm, díkèinìní, a hlas žalmù zpívání.
Isa 51:4 Pozorujte mne, lide mùj, a rodino má, nastavte mi uší; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svùj za svìtlo národùm vystavím.
Isa 51:5 Blízko jest spravedlnost má, vyjde□ spasení mé, a ramena má národy souditi budou. Na mne□ ostrovové èekají, a po mém rameni touží.
Isa 51:6 Pozdvihnìte k nebi oèí svých, a popatøte na zem dolù. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a zemì jako roucho zvetší, a obyvatelé její též podobnì zemrou: ale spasení mé na vìky zùstane, a spravedlnost má nezahyne.
Isa 51:7 Poslouchejte mne, kteøíž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon mùj; nebojte se útržky lidí bídných, a hanìní jejich nedìste se.
Isa 51:8 Nebo jako roucho zžíøe je mol, a jako vlnu zžíøe je èerv, ale spravedlnost má na vìky zùstane, a spasení mé od národu do pronárodu.
Isa 51:9 Probuï se, probuï se, oblec se v sílu, ó rámì Hospodinovo, probuï se, jako za dnù starodávních a národù pøedešlých. Zdaliž ty nejsi to, kterézs poplénilo Egypt, a ranilo draka?
Isa 51:10 Zdaliž ty nejsi to, kterézs vysušilo moøe, vody propasti veliké, kterézs obrátilo hlubiny moøské v cestu, aby pøešli ti, jenž byli vysvobozeni?
Isa 51:11 A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, a□ se navrátí, a pøijdou na Sion s prozpìvováním, a veselé vìèné a □ jest na hlavì jejich; radosti a veselé a□ dojdou, zámutek pak a úpìní a□ utekou.
Isa 51:12 Já, já jsem utìšitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš èlovìka smrtelného, a syna èlovìka trávì podobného?
Isa 51:13 Že se zapomínáš na Hospodina uèinitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a že se dìsíš ustavièní každého dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojí, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho,kterýž ssužuje?
Isa 51:14 Pospíší□, aby zajatý propuštìn byl; nebo□ neumøe v jámì, aniž bude míti jaký nedostatek chleba svého.
Isa 51:15 Já□ jsem zajisté Hospodin Bùh tvùj, kterýž rozdìluje moøe, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupù jest jméno mé,
Isa 51:16 Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své pøikryl jsem tì, abys štípil nebesa, a založil zemi, a øekl Sionu: Lid mùj jsi ty.
Isa 51:17 Probuï se, probuï, povstaò, Jeruzaléme, kterýž jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z kalicha hrùzy vypil jsi, i vyvážil.
Isa 51:18 Žádný jí nevedl ze všech synù, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech synù, kteréž vychovala.
Isa 51:19 Toto dvé tì potkalo, (kdo tì politoval?) zpuštìní a setøení, hlad a meè. Kdo tì potìšoval?
Isa 51:20 Synové tvoji omráèeni jsouc, leží na rozcestí všech ulic, jako bùvol v leèi, plni jsouce prchlivosti Hospodinovy, žehrání Boha tvého.
Isa 51:21 A protož slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale ne vínem:

Isa 51:22 Takto praví Pán tvùj, Hospodin a Bùh tvùj, vedoucí pøi lidu svého: Aj, beru z ruky tvé kalich hrùzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho píti více.
Isa 51:23 Ale dám jej do ruky tìch, jenž tì ssužují, kteøíž øíkali duši tvé: Sehni se, a pøes tì pøejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi høbet svùj, a jako ulici pøecházejícím.
Isa 52:1 Probuï se, probuï se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, mìsto svaté; nebo nebude již více na tì dotírati neobøezaný a neèistý.
Isa 52:2 Otøes se z prachu, povstaò, posaï se,Jeruzaléme; dobuï se z okovù hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská.
Isa 52:3 Takto zajisté dí Hospodin: Darmo jste sebe prodali, protož bez penìz budete vykoupeni.
Isa 52:4 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid mùj pøedešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez pøíèiny jej ssužuje.
Isa 52:5 Nyní tedy což mám èiniti? praví Hospodin. Ponìvadž jest lid mùj zajat darmo, a panovníci jeho k úpìní jej pøivodí, praví Hospodin. Nad to ustavienì každého dne jménu mému útržka se èiní.
Isa 52:6 Protož pozná lid mùj jméno mé, protož pozná, pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, pøítomen budu.
Isa 52:7 Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potìšené vìci zvìstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvìstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kraluje Bùh tvùj.
Isa 52:8 Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokøikovati budou; nebo okem v oko uzøí, že Hospodin zase pøivede Sion.
Isa 52:9 Zvuète, prozpìvujte spolu pustiny Jeruzalémské; nebo jest potìšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém.
Isa 52:10 Ohrnul Hospodin rámì svatosti své pøed oèima všech národù, aby vidìly všecky konèiny zemì spasení Boha našeho.
Isa 52:11 Odejdìte, odejdìte, vyjdìte z Babylona, neèistého se nedotýkejte; vyjdìte z prostøedku jeho, oèiste se vy, kteøíž nosíte nádobí Hospodinovo.
Isa 52:12 Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkáním pùjdete; pøedcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zbéøe vás Bùh Izraelský.
Isa 52:13 Aj, služebníku mému šastnì se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi.
Isa 52:14 A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, zpùsob jeho nad syny lidské:
Isa 52:15 Tak zase skropí národy mnohé, i králové pøed ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to uzøí, a tomu, o èemž neslýchali, porozumìjí.
Isa 53:1 Kdo uvìøil kázaní našemu? A rámì Hospodinovo komu jest zjeveno?
Isa 53:2 Nebo pøed ním vyrostl jako proutek, a jako koøen z zemì vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Vidìli jsme jej, ale nic nebylo vidìti toho, proè bychom ho žádostivi byli.
Isa 53:3 Nejpohrdanìjší zajisté a nejopovrženìjší byl z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemocí, a jako ukrývající tváø svou; nejpohrdanìjší, proèež jsme ho za nic nevážili.
Isa 53:4 Ještotì on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest ranìn, a ubit od Boha, i strápen.
Isa 53:5 On pak ranìn jest pro pøestoupení naše, potøín pro nepravosti naše; kázeò pokoje našeho na nìj vzložena, a zsinalostí jeho lékaøství nám zpùsobeno.
Isa 53:6 Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na nìj nepravosti všech nás.
Isa 53:7 Pokutován jest i strápen, však neotevøel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce pøed tìmi, kdož ji støihou, onìmìl, aniž otevøel úst svých.
Isa 53:8 Z úzkosti a z soudu vyòat jest, a protož rod jeho kdo vypraví, aèkoli vyat jest z zemì živých, a zranìn pro pøestoupení lidu mého?
Isa 53:9 Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ješto však nepravosti neuèinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho.
Isa 53:10 Taktì se líbilo Hospodinu jej stírati, a nemocí trápiti, aby polože duši svou v obì za høích,vidìl símì své, byl dlouhovìký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze nìho šastnì konáno bylo.
Isa 53:11 Z práce duše své uzøí užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník mùj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese.
Isa 53:12 A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nesèíslnými dìlil se o koøist, proto že vylil na smrt duši svou, a s pøestupníky poèten jest. On sám nesl høích mnohých, a pøestupníkù zástupcím byl.
Isa 54:1 Prozpìvuj,neplodná, kteráž nerodíš, zvuènì prozpìvuj a prokøikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více bude synù opuštìné, nežli synù té, kteráž má muže, praví Hospodin.
Isa 54:2 Rozšiø místo stanu svého, a èalounù pøíbytkù svých roztáhnouti nezbraòuj; natáhni i provazù svých, a kolíky své utvrï.

Isa 54:3 Nebo na pravo i na levo se rozmùžeš, a símì tvé národy dìdiènì vládnouti bude, a mìsta pustá osadí.
Isa 54:4 Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zapyøuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohanìní vdovství svého nezpomeneš více.
Isa 54:5 Nebo manželem tvým jest Uèinitel tvùj, jehož jméno Hospodin zástupù, a vykupitel tvùj Svatý Izraelský Bohem vší zemì slouti bude.
Isa 54:6 Nebo jako ženy propuštìné a v duchu sevøené povolá tì Hospodin, a jako ženy mladice, když v pohrdnutí budeš, praví Bùh tvùj.
Isa 54:7 Na malièkou chvilku poopustil jsem tì, ale v slitování pøevelikém shromáždím tì.
Isa 54:8 V malièkém hnìvì skryl jsem tváø svou na malièko pøed tebou, ale v milosrdenství vìèném slituji se nad tebou, praví vykupitel tvùj Hospodin.
Isa 54:9 Nebo jest to u mne, co pøi potopì Noé. Jakož jsem pøisáhl, že se nebudou více rozlévati vody Noé po zemi, tak jsem pøisáhl, že se nerozhnìvám na tì, aniž tobì pøísnì domlouvati budu.
Isa 54:10 A by se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvùj Hospodin.
Isa 54:11 Ó ssoužená, vichøicí zmítaná, potìšení zbavená, aj, já položím na karbunkulích kamení tvé, a založím tì na zafiøích.
Isa 54:12 A vzdìlám z køištálu skla tvá, a brány tvé z kamení tøpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení drahého.
Isa 54:13 Synové pak tvoji všickni vyuèení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji.
Isa 54:14 Na spravedlnosti upevnìna budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protož se ho nebudeš báti, a od setøení, nebo nepøiblíží se k tobì.
Isa 54:15 Aj, budou nejedni bydliti s tebou, kteøíž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobì, padne.
Isa 54:16 Aj, já stvoøil jsem kováøe dýmajícího pøi ohni na uhlí, a vynášejícího nádobí k dílu svému, já také stvoøil jsem zhoubce, aby hubil.
Isa 54:17 Žádný nástroj proti tobì udìlaný nepodaøí se, a každý jazyk, povstávající proti tobì na soudu, potupíš. To jest dìdictví služebníkù Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.
Isa 55:1 Ej, všickni žízniví, poïte k vodám, i vy,kteøíž nemáte žádných penìz. Poïte, kupujte a jezte, poïte, pravím, kupujte bez penìz a bez záplaty víno a mléko.
Isa 55:2 Proè vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechnìte mne radìji, a jezte to, což jest dobrého, a nech se kochá v tuku duše vaše.
Isa 55:3 Nakloòte ucha svého, a poïte ke mnì, poslechnìte, a bude živa duše vaše; uèiním zajisté s vámi smlouvu vìènou, milosrdenství Davidova pøepevná.
Isa 55:4 Aj, za svìdka národùm dal jsem jej, za vùdce a uèitele národùm.
Isa 55:5 Aj, národu, k nìmužs se neznal, povoláš, a národové, kteøíž tì neznali, k tobì se sbìhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo tì oslaví.
Isa 55:6 Hledejte Hospodina, pokudž mùže nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest.
Isa 55:7 Opus bezbožný cestu svou, a èlovìk nepravý myšlení svá, a nech se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neb jest hojný k odpuštìní.
Isa 55:8 Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.
Isa 55:9 Ale jakož vyšší jsou nebesa než zemì, tak pøevyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.
Isa 55:10 Nebo jakož prší déš neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a èiní ji plodistvou a úrodnou, tak že vydává símì rozsívajícímu, a chléb jedoucímu,
Isa 55:11 Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mnì prázdné, ale uèiní to, což mi se líbí, a prospìšnì to vykoná, k èemuž je posílám.
Isa 55:12 A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovozeni budete. Hory i pahrbkové zvuènì naproti vám prozpìvovati budou, a všecko døíví polní rukama plésati bude.
Isa 55:13 Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyroste myrtus, a bude to Hospodinu k slávì, na znamení vìné, kteréž nebude vyhlazeno.
Isa 56:1 Toto praví Hospodin: Ostøíhejte soudu, a èiòte spravedlnost; nebo brzo spasení mé pøijde, a spravedlnost má zjevena bude.
Isa 56:2 Blahoslavený èlovìk, kterýž èiní to, a syn èlovìka, kterýž se pøídrží toho, ostøíhaje soboty, aby jí nepoškvròoval, a ostøíhaje ruky své, aby nic zlého neuèinila.
Isa 56:3 Nech tedy nemluví cizozemec, kterýž se pøipojuje k Hospodinu, øíkaje: Jistì odloueil mne Hospodin od lidu svého. Též a neøíká kleštìnec: Aj, já jsem døevo suché.
Isa 56:4 Nebo toto praví Hospodin o kleštìncích, kteøíž by ostøíhali sobot mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou:
Isa 56:5 Že dám jim v domì svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synù a dcer. Jméno vìné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno.

Isa 56:6 Cizozemce pak, kteøíž by se pøipojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodinovo, jsouce u nìho za služebníky, všecky ostøíhající soboty, aby jí nepoškvròovali, a držící smlouvu mou,
Isa 56:7 Ty pøivedu k hoøe svatosti své, a obveselím je v domì svém modlitebném. Zápalové jejich a obìti jejich pøíjemné mi budou na oltáøi mém; nebo dùm mùj dùm modlitby slouti bude u všech národù.
Isa 56:8 Praví Panovník Hospodin, kterýž shromažïuje rozehnané Izraelovy: Ještì shromáždím k nìmu a k shromáždìným jeho.
Isa 56:9 Všecka zvíøata polní poïte žráti, i všecka zvíøata lesní.
Isa 56:10 Strážní jeho jsou slepí, všickni napoøád nic neznají, všickni jsou psi nìmí, aniž mohou štìkati; jsou ospalci, leží, milujíce døímotu.
Isa 56:11 Nadto jsou psi obžerní, nevìdí, kdy jsou syti; proèež sami se pasou. Neumìjí uèiti, všickni k cestám svým patøí, jeden každý k zisku svému po své stranì.
Isa 56:12 Poïte, naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovnì zítøejší jako dnešní den, nýbrž vìtší a mnohem hojnìjší.
Isa 57:1 Spravedlivý hyne, a žádný nepøipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že pøed pøíchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý,
Isa 57:2 Že dochází pokoje, a odpoèívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upøímosti své.
Isa 57:3 Ale vy pøistupte sem, synové kouzedlnice, símì cizoložníka a smilnice.
Isa 57:4 Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neøádní, símì postranní?
Isa 57:5 Kteøíž smilníte v hájích pod každým døevem zeleným, zabíjejíce syny své pøi potocích, pod vysokými skalami.
Isa 57:6 Mezi hladkými kameny potoèními jest díl tvùj. Ti jsou, ti los tvùj, na nìž také vyléváš mokrou obìt, obìtuješ suchou obìt. V tìch-liž bych vìcech se kochal?
Isa 57:7 Na hoøe vysoké a vyvýšené stavíš lože své, a tam vstupuješ k obìtování obìti.
Isa 57:8 Pamìtné pak znamení své za dvéøe a za veøeje stavíš, když ode mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiøuješ lože své, èiníc je prostrannìjší víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš.
Isa 57:9 Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu.
Isa 57:10 Pro množství cest svých ustáváš, aniž øíkáš: Daremné jest to. Nalezla jsi sobì zbìø ku pomoci, protož neželíš práce.
Isa 57:11 A kohož jsi se dìsila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani pøipustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlèel, a to zdávna, nebojíš se mne?
Isa 57:12 Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteøíž nic neprospìjí.
Isa 57:13 Když køièeti budeš, necha tì vysvobodí zbìø tvá. Ano pak všecky je zanese vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dìdiènì obdrží horu svatou mou.
Isa 57:14 Nebo øeèeno bude: Vyrovnejte, vyrovnejte, spravte cestu, odkliïte pøekážky z cesty lidu mého.
Isa 57:15 Nebo takto dí ten dùstojný a vyvýšený, kterýž u vìènosti pøebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místì svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha pøebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.
Isa 57:16 Nebudu se zajisté na vìky nesnadniti, aniž se budu vìènì hnìvati, nebo by duch pøed oblíèejem mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já uèinil.
Isa 57:17 Pro nepravost lakomství jeho rozhnìval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhnìval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého.
Isa 57:18 Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovodím jej, a jemu potìšení navrátím, i tìm, kteøíž kvílí s ním.
Isa 57:19 Stvoøím ovoce rtù, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej.
Isa 57:20 Bezbožní pak budou jako moøe zbouøené, když se spokojiti nemùže, a jehož vody vymítají neèistotu a bláto.
Isa 57:21 Nemají žádného pokoje, praví Bùh mùj, bezbožní.
Isa 58:1 Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému pøevrácenost jejich, a domu Jákobovu høíchy jejich.
Isa 58:2 Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost èiní, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtìjí,
Isa 58:3 A øíkají: Proè se postíváme, ponìvadž nepatøíš? Trápíváme duše své, a nechceš vìdìti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provodíte, a ke všem robotám svým pøísnì dohánite.
Isa 58:4 Aj, k sváru a rùznici se postíváte, a abyste bili pìstí nemilostivì; nepostíte se tak dnù tìch, aby slyšán byl na výsosti hlas váš.
Isa 58:5 Zdaliž to jest takový pùst, jakýž oblibuji, a den, v nìmž by trápil èlovìk duši svou? Zdali, aby svìsil jako tøtina hlavu svou, a podstíral žíni a popel? To-liž nazùveš postem a dnem vzácným Hospodinu?

Isa 58:6 Není-liž toto pùst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtìžující, a potøené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli?
Isa 58:7 Není-liž: Abys lámal laènému chléb svùj, a chudé vypovìdìné abys uvedl do domu? Vidìl-li bys nahého, abys jej pøiodìl, a pøed tìlem svým abys se neskrýval.
Isa 58:8 Tehdáž se vyrazí jako jitøní záøe svìtlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne; pøedcházeti tì zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbéøe tì.
Isa 58:9 Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tì; zavoláš, a øekne: Teï jsem. Jestliže vyvržeš z prostøed sebe jho, a vztahování prstù, a mluvení nepravostí,
Isa 58:10 A vyleješ-li laènému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech svìtlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne.
Isa 58:11 Nebo povede tì Hospodin ustavienì, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.
Isa 58:12 A vzdìlají od tebe zplození pustiny starodávní; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdìlavatel zboøeniny, a napravovatel stezek k bydlení.
Isa 58:13 Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý mùj, anobrž nazùveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys neèinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova:
Isa 58:14 Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tì na vysoká místa zemì, a zpùsobím to, abys užíval dìdictví Jákoba otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.
Isa 59:1 Aj, není ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti.
Isa 59:2 Ale nepravosti vaše rozloueily vás s Bohem vaším, a høíchové vaši to zpùsobili, že skryl tváø pøed vámi, aby neslyšel.
Isa 59:3 Nebo ruce vaše jsou poškvrnìné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší pøevrácenost.
Isa 59:4 Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné vìci; poèínají nátisk, a rodí nepravost.
Isa 59:5 Vejce bazališková vysedìli, a plátna pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umøe; pakli je roztlaèí, vynikne ještìrka.
Isa 59:6 Plátna jejich nehodí se na roucho, aniž se odìjí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich.
Isa 59:7 Nohy jejich k zlému bìží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštìní a setøení jest na cestách jejich.
Isa 59:8 Cesty pokoje neznají, a není žádné spravedlnosti v šlepìjích jejich. Stezky své pøevracejí tajnì; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje.
Isa 59:9 Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Èekáme-li na svìtlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme.
Isa 59:10 Makáme jako slepí stìnu, a jako bychom žádných oèí nemìli, šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobni jsme mrtvým.
Isa 59:11 Mumleme všickni my jako nedvìdi, a jako holubice ustavienì lkáme. Oèekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás.
Isa 59:12 Nebo rozmnožena jsou pøestoupení naše pøed tebou, a høíchové naši svìdèí proti nám, ponìvadž pøestoupení naše jsou pøi nás, i nepravosti naše. Známe to,
Isa 59:13 Že jsme se zpronevìøili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lživá,
Isa 59:14 Tak že odvrácen jest nazpìt soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá prùchodu.
Isa 59:15 Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeži bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu.
Isa 59:16 Když tedy vidìl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostøedníka. A protož vysvobození jemu zpùsobilo rámì jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpodepøela.
Isa 59:17 Nebo oblékl spravedlnost jako pancíø, a lebka spasení na hlavì jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a odìl se horlivostí jako pláštìm,
Isa 59:18 Aby podlé skutkù, aby podlé nich odplacel prchlivostí protivníkùm svým, odmìnu nepøátelùm svým, i ostrovùm odplatu aby dával.
Isa 59:19 I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se pøivalí jako øeka nepøítel, jejž duch Hospodinùv preè zažene.
Isa 59:20 Nebo pøijde k Sionu vykupitel, a k tìm, kteøíž se odvracují od pøestoupení v Jákobovi, praví Hospodin.

Isa 59:21 Tato pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin: Duch mùj, kterýž jest v tobì, a slova má, kteráž jsem vložil v ústa tvá, neodejdou od úst tvých, ani od úst semene tvého, ani od úst potomkù semene tvého, praví Hospodin, od tohoto èasu až na vìky.
Isa 60:1 Povstaniž, zastkvìj se, ponìvadž pøišlo svìtlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.
Isa 60:2 Nebo aj, tmy pøikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude.
Isa 60:3 I budou choditi národové v svìtle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou.
Isa 60:4 Pozdvihni vùkol oèí svých, a popatø. Všickni tito shromáždíce se, k tobì se poberou, synové tvoji zdaleka pøijdou, a dcery tvé pøi boku tvém chovány budou.
Isa 60:5 Tehdáž uzøíš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví se, a rozšíøí se srdce tvé; nebo se obrátí k tobì množství moøské, síla pohanù pøijde k tobì.
Isa 60:6 Stádo velbloudù pøikryje tì, a dromedáøi Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby pøijdou, zlato a kadidlo pøinesou, a chvály Hospodinovy zvìstovati budou.
Isa 60:7 Všecka stáda Cedarská shromáždí se k tobì, skopcové Nabajotští pøisluhovati budou tobì, a obìtováni jsouce na mém oltáøi, pøíjemní budou. A tak dùm okrasy své ozdobím.
Isa 60:8 I díš: Kdo jsou ti, kteøíž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice k dìrám svým?
Isa 60:9 Na mne zajisté ostrovové oèekávají, a lodí moøské hned zdávna, aby pøivedli syny tvé zdaleka, též støíbro své a zlato své s sebou, k slávì Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo tì oslaví.
Isa 60:10 I vystavìjí cizozemci zdi tvé, a králové jejich pøisluhovati budou tobì, když v prchlivosti své ubiji tì, a v dobré líbeznosti své slituji se nad tebou.
Isa 60:11 A otevøíny budou brány tvé ustavièní, ve dne ani v noci nebudou zavírány, aby pøivedli k tobì sílu pohanù, i králové jejich aby pøivedeni byli.
Isa 60:12 Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo tobì, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou.
Isa 60:13 Sláva Libánská pøijde k tobì, jedle, jilm, též i pušpan k ozdobì místa svatynì mé, abych místo noh svých oslavil.
Isa 60:14 Také pøijdou k tobì s ponížením synové tìch, kteøíž tì trápili, a klanìti se budou k zpodku noh tvých, kteøížkoli pohrdali tebou, a nazývati tì budou mìstem Hospodinovým, Sionem Svatého Izraelského.
Isa 60:15 Místo toho, že jsi byla opuštìná a v nenávisti, tak že žádný skrze tì nechodil, zpùsobím dùstojnost vìènou, a veselí od národu do pronárodu.
Isa 60:16 Nebo ssáti budeš mléko národù, a prsy králù ssáti budeš; i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvùj, a vykupitel tvùj silný Jákobùv.
Isa 60:17 Místo mìdi dodávati budu zlata, a místo železa dodávati budu støíbra, a místo døíví mìdi, a místo kamení železa, a pøedstavím správce pokojné a úøedníky spravedlivé.
Isa 60:18 Nebude více slyšáno o bezpraví v zemi tvé, o zpuštìní a zhoubì na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu.
Isa 60:19 Nebudeš míti více slunce za svìtlo denní, a blesk mìsíce nebude tì osvìcovati, ale bude Hospodin svìtlem tvým vìèným, a Bùh tvùj okrasou tvou.
Isa 60:20 Nezajde více slunce tvé, a mìsíc tvùj neschová se, nebo Hospodin bude svìtlem tvým vìèným, a tak dokonáni budou dnové smutku tvého.
Isa 60:21 Lid také tvùj, kteøíž by koli byli spravedliví, na vìky dìdiènì obdrží zemi, výstøelek štípení mého, dílo rukou mých, abych v nìm oslavován byl.
Isa 60:22 Samotný rozmnoží se v tisíce, a nejšpatnìjší v národ nesèíslný, já Hospodin èasem svým brzo zpùsobím to.
Isa 61:1 Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vìzòùm otevøení žaláøe,
Isa 61:2 Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych tìšil všecky kvílící,
Isa 61:3 Abych zpùsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselé místo smutku, odìv chvály místo ducha sevøeného. I nazvání budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.
Isa 61:4 Tedy vzdìlají pustiny starodávní, pouštì staré spraví, a obnoví mìsta zpuštìná, pustá po mnohé národy.
Isa 61:5 Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemcù oráèi vaši a vinaøi vaši budou.
Isa 61:6 Vy pak knìží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanù užívati budete, a v slávì jejich zvýšeni budete.
Isa 61:7 Za dvojnásobní zahanbení vaše a pohanìní prozpìvovati budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní dìdictví obdržíte, a tak veselé vìné míti budete.
Isa 61:8 Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže pøi obìti, a protož zpùsobím, aby skutkové jejich

dáli se v pravdì, a smlouvu vièenou s nimi uèiním.
Isa 61:9 I vejde v známost mezi pohany símì jejich, a potomci jejich u prostøed národù. Všickni, kteøíž je uzøí, poznají je, že jsou símì, jemuž požehnal Hospodin.
Isa 61:10 Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštìm spravedlnosti pøiodìl mne jako ženicha, kterýž se strojí ozdobnì, a jako nevìstu okrašlující se ozdobami svými.
Isa 61:11 Nebo jakož zemì vydává zrostlinu svou, a jakož zahrada símì své vyvodí, tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu pøede všemi národy.
Isa 62:1 Pro Sion nebudu mlèeti, a pro Jeruzalém neupokojím se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodnì hoøeti nebude.
Isa 62:2 I uzøí národové spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou tì jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyøeknou.
Isa 62:3 Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinovì, a korunou královskou v ruce Boha svého.
Isa 62:4 Nebudeš více slouti opuštìná, a zemì tvá nebude více slouti pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoší, a zemì tvá vdanou; nebo rozkoš míti bude Hospodin v tobì, a zemì tvá bude vdaná.
Isa 62:5 Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak tì sobì pojmou synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevìsty, tak radovati se bude z tebe Bùh tvùj.
Isa 62:6 Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteøíž pøes celý den i pøes celou noc nikdy nebudou mlèeti. Kteøíž tedy pøipomínáte Hospodina, nemlèetež,
Isa 62:7 A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpùsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi.
Isa 62:8 Pøisáhltì Hospodin skrze pravici svou, a skrze rámì síly své, øka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepøátelùm tvým, aniž píti budou cizozemci vína tvého, o nìmž jsi pracoval.
Isa 62:9 Ale ti, kteøíž je shromažïují, budou je jísti, a chváliti Hospodina, a kteøíž je zbírají, budou je píti v síòcích svatosti mé.
Isa 62:10 Vejdìtež, vejdìtež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vybeøte kamení, vyzdvihnìte korouhev k národùm.
Isa 62:11 Aj, Hospodin rozkáže provolati až do konèin zemì: Rcetež dceøi Sionské: Aj, Spasitel tvùj béøe se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho pøed ním.
Isa 62:12 I nazovou syny tvé lidem svatým, vykoupenými Hospodinovými, ty pak slouti budeš mìstem vzácným a neopuštìným.
Isa 63:1 Kdož jest to, ješto se béøe z Edom, v ubroceném rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráèeje u velikosti síly své? Já jsem, kterýž mluvím spravedlivì, dostateèný k vysvobození.
Isa 63:2 Proè jest èervené roucho tvé, a odìv tvùj jako toho, kterýž tlaèí v presu?
Isa 63:3 Pres jsem tlaèil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlaèil jsem nepøátely v hnìvì svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až støíkala krev i nejsilnìjších jejich na roucho mé, a tak všecken odìv svùj zkálel jsem.
Isa 63:4 Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v nìmž mají vykoupeni býti moji, pøišlo.
Isa 63:5 Když jsem pak vidìl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození zpùsobilo rámì mé, a prchlivost má, ta mne podepøela.
Isa 63:6 I pošlapal jsem národy v hnìvì svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnìjší reky jejich.
Isa 63:7 Milosrdenství Hospodinova pøipomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což uèinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého.
Isa 63:8 Nebo øekl: Vždy jsou lidem mým, jsou synové, neuèiní mi nevìrnì. A protož byl jejich spasitelem.
Isa 63:9 Ve všelikém ssoužení jejich i on mìl ssoužení, a andìl pøístojící jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pìstoval je, i nosil je po všecky dny vìkù.
Isa 63:10 Ale oni zpurní byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; proèež obrátil se jim v nepøítele, a sám bojoval proti nim.
Isa 63:11 I rozpomínal se lid jeho na dny starodávní, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moøe s pastýøem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil u prostøed nìho Ducha svatého svého?
Isa 63:12 Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšovì, kterýž rozdìlil vody pøed nimi, aby sobì zpùsobil jméno vìèné,
Isa 63:13 Kterýž je provedl skrze hlubiny jako koní po poušti, ani se nepoklesli.
Isa 63:14 Jako když hovádko do údolí sstupuje,tak Duch Hospodinùv poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svùj, abys sobì zpùsobil jméno slavné.
Isa 63:15 Popatøiž s nebe, a pohleï z pøíbytku svatosti své a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mnì-liž se zadržovati budou?
Isa 63:16 Ty jsi zajisté otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš, to jest od vìènosti jméno tvé.

Isa 63:17 Proèež jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navratiž se zase pro služebníky své, pokolení dìdictví svého.
Isa 63:18 Nejšpatnìjší vládne lidem svatosti tvé, nepøátelé naši pošlapali svatyni tvou.
Isa 63:19 My tvoji jsme od vìkù; nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.
Isa 64:1 Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od pøítomnosti tvé hory rozplynouti musily,
Isa 64:2 (Jako od rozníceného ohnì rozpouštìjícího voda vøe), abys v známost uvedl jméno své nepøátelùm svým, a aby se pøed tváøí tvou národové tøásli;
Isa 64:3 Jako když jsi èinil hrozné vìci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, pøed oblíèejem tvým hory se rozplývaly;
Isa 64:4 Èehož se od vìkù neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevídalo Boha kromì tebe, aby tak èinil tomu, kterýž naò oèekává.
Isa 64:5 Vyšel jsi vstøíc tomu, kdož ochotnì èiní spravedlnost, a na cestách tvých na tì se rozpomínali. Aj, ty rozhnìvals se, proto že jsme høešili na nich ustavièní, a však zachováni budeme,
Isa 64:6 Aèkoli jsme jako neèistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všecky spravedlnosti naše. Proèež pršíme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás.
Isa 64:7 Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoò když jsi skryl tváø svou pøed námi, a zpùsobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše.
Isa 64:8 Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak uèinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé.
Isa 64:9 Nehnìvejž se tak velmi, Hospodine, aniž se na vìky rozpomínej na nepravost. Ó vzhlédniž, prosíme, všickni my lid tvùj jsme.
Isa 64:10 Mìsta svatosti tvé obrácena jsou v pouš□, Sion v pouš□, i Jeruzalém v pustinu obrácen.
Isa 64:11 Dùm svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tì chválívali otcové naši, ohnìm zkažen, a cožkoli jsme mìli nejvzácnìjšího, jest poplénìno.
Isa 64:12 I zdaliž pro ty vìci, Hospodine, se zdržíš? Mlèeti a nás tak velmi trápiti budeš?
Isa 65:1 Dal jsem se najíti tìm, kteøíž se na mne neptávali, nalezen jsem od tìch, kteøíž mne nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem mým, øekl jsem: Teï jsem, teï jsem.
Isa 65:2 Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpurnému, kteøíž chodí cestou nedobrou za myšlénkami svými,
Isa 65:3 K lidu, kteøíž zjevnì popouzejí mne ustavièní, obìtujíce v zahradách, a kadíce na cihlách,
Isa 65:4 Kteøíž sedají pøi hrobích, a pøi svých modlách nocují, kteøíž jedí maso sviòské, a polívku neèistého z nádob svých,
Isa 65:5 Øíkajíce: Táhni preè, nepøistupuj ke mnì, nebo svìtìjší jsem nežli ty. Ti□ jsou dymem v chøípích mých a ohnìm hoøícím pøes celý den.
Isa 65:6 Aj, zapsáno jest to pøede mnou: Nebudu□ mlèeti, nýbrž nahradím a odplatím do lùna jejich,
Isa 65:7 Za nepravosti vaše, a spolu za nepravosti otcù vašich, praví Hospodin, kteøíž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvodili mne; proèež odmìøím za dílo jejich pøedešlé do lùna jejich.
Isa 65:8 Takto praví Hospodin: Jako nìkdo nalezna víno v hroznu, i øekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v nìm, tak i já uèiním pro služebníky své, že nevyhladím všech tìchto.
Isa 65:9 Nebo vyvedu z Jákoba símì, a z Judy toho, kterýž by dìdiènì obdržel hory mé, i budou ji dìdiènì držeti vyvolení moji, a služebníci moji bydliti budou tam.
Isa 65:10 Lid pak mùj, kteøíž by mne hledali,budou míti Sáron za pastvištì ovcím, a údolí Achor za odpoèivadlo skotùm.
Isa 65:11 Ale vás, kteøíž opouštíte Hospodina, kteøíž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteøíž strojíte vojsku tomu stùl, a kteøíž vykonáváte tomu poètu obìti,
Isa 65:12 Vás, pravím, seètu pod meè, tak že všickni vy k zabití na kolena padati budete, proto že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale èinili jste to, což zlého jest pøed oèima mýma, a to, èehož neoblibuji, vyvolili jste.
Isa 65:13 A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpìti budete: aj, služebníci moji píti budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete.
Isa 65:14 Aj, služebníci moji prozpìvovati budou pro radost srdce, vy pak køièeti budete pro bolest srdce, a pro setøení ducha kvíliti budete,
Isa 65:15 A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své nazùve jménem jiným.
Isa 65:16 Ten, kterýž bude sobì požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobì bude v Bohu pravém, a kdož pøisahati bude na zemi, pøisahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssoužení první, a budou skryta od oèí mých.
Isa 65:17 Nebo aj, já stvoøím nebesa nová a zemi novou, a nebudou pøipomínány první vìci, aniž vstoupí na srdce.
Isa 65:18 Anobrž radujte se a veselte se na vìky vìkù z toho, což já stvoøím; nebo aj, já stvoøím Jeruzalém k

plésání, a lid jeho k radosti.
Isa 65:19 I já plésati budu v Jeruzalémì, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slýchati v nìm hlasu pláèe, aneb hlasu køiku.
Isa 65:20 Nebude tam více žádného v vìku dìtinském, ani starce, kterýž by dnù svých nevyplnil; nebo dítì ve stu letech umøe, høíšníku pak, by došel i sta let, zloøeèeno bude.
Isa 65:21 Nastavìjí též domù, a bydliti budou v nich, i vinice štìpovati budou, a jísti budou ovoce jejich.
Isa 65:22 Nebudou stavìti tak, aby jiný bydlil, nebudou štìpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové døeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvetšení užívati budou vyvolení moji.
Isa 65:23 Nebudou pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou símì požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi.
Isa 65:24 Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještì mluviti budou, a já vyslyším.
Isa 65:25 Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vùl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoøe svaté, praví Hospodin.
Isa 66:1 Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a zemì podnože noh mých. Kdež ten dùm bude, kterýž mi vzdìláte? Aneb kde bude místo odpoèívání mého?
Isa 66:2 Nebo všecko to ruka má uèinila, a jí stojí všecko, praví Hospodin. I však na toho patøím, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a tøese se pøed slovem mým.
Isa 66:3 Sic jinak ten,kdož zabijí vola, zabil èlovìka; kdo zabijí hovádko, psa sal; kdo obìtuje obìt suchou, krev sviòskou obìtoval; kdo kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá.
Isa 66:4 I já také vyvolím za nešlechetnosti jejich, a to, èehož se strachují, na nì uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem mluvil, neslyšeli, ale èinili to, což zlého jest pøed oèima mýma, a to, èehož neoblibuji, vyvolili.
Isa 66:5 Slyšte slovo Hospodinovo, kteøíž se tøesete pøed slovem jeho: Øíkávají bratøí vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nech se zjeví sláva Hospodinova. Ukáže se zajisté ku potìšení vašemu, ale oni zahanbeni budou.
Isa 66:6 Hlas hømotu z mìsta, hlas z chrámu, hlas Hospodinùv, an odplatu dává nepøátelùm svým.
Isa 66:7 Prvé než pracovala ku porodu, porodila; prvé než pøišla na ni bolest, porodila pacholátko.
Isa 66:8 Kdo slýchal co takového? Kdo vídal co podobného? Zdaliž mùže zpùsobeno býti, aby zemì zplodila lid dne jednoho? Zdaliž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen poèal pracovati ku porodu, a porodil syny své.
Isa 66:9 Což bych já, kterýž otvírám život matky, neplodil? praví Hospodin. Což bych já, kterýž èiním to, aby rodily, zavøín byl? praví Bùh tvùj.
Isa 66:10 Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte v nìm všickni, kteøíž jej milujete. Radujte se s ním velice, kteøíž jste koli kvílili nad ním,
Isa 66:11 Proto že ssáti budete, a sytiti se z prs potìšení jeho, ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho.
Isa 66:12 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na nìj jako øeku pokoj, a jako potok rozvodnilý slávu národù. I budete ssáti, na rukou pìstováni a na klínì rozkošnì chováni budete.
Isa 66:13 Jako ten, kteréhož matka jeho tìší, tak já vás tìšiti budu, a tak v Jeruzalémì potìšováni budete.
Isa 66:14 Uzøíte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylinka zkvetnou. I seznána bude ruka Hospodinova pøi služebnících jeho, a prchlivost proti nepøátelùm jeho.
Isa 66:15 Nebo aj, Hospodin v ohni pøijde, a jako vichøice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hnìv svùj, a žehrání své v plameni ohnì.
Isa 66:16 Hospodin, pravím, ohnìm mstíti bude, a meèem svým nad všelikým tìlem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina.
Isa 66:17 I ti, kteøíž se posvìcují a oèišují v zahradách, jeden po druhém zjevnì, kteøíž jedí maso sviòské, a vìc ohavnou i myši, též konec vezmou, praví Hospodin.
Isa 66:18 Nebo já, když skutkové a myšlení jejich pøijdou, shromáždím všecky národy a jazyky. I pøijdou, a uzøí slávu mou.
Isa 66:19 A položím na nì znamení, a pošli z nich, kteøíž zachováni budou, k národùm do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují luèištì, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteøíž neslýchali povìsti o mnì, aniž vídali slávy mé. I budou zvìstovati slávu mou mezi národy.
Isa 66:20 A pøivedou všecky bratøí vaše ze všech národù za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na nùších a na mezcích, a na dromedáøích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako pøinášejí synové Izraelští dar v nádobì èisté do domu Hospodinova.
Isa 66:21 A z tìch také vezmu za knìží a za Levíty, praví Hospodin.
Isa 66:22 Nebo jakož ta nebesa nová, a zemì ta nová, kterouž já uèiním, stane pøede mnou, praví Hospodin, tak stane símì vaše a jméno vaše.
Isa 66:23 I stane se, že od novmìsíce do novmìsíce, od soboty do soboty pøicházeti bude všeliké tìlo, aby se klanìlo pøede mnou, praví Hospodin.

Isa 66:24 A vyjdouce, uzøí tìla mrtvá lidí tìch, kteøíž se mi zpronevìøili; nebo èerv jejich neumøe, a oheò jejich neuhasne. I budou v ošklivosti všelikému tìlu.
Jer 1:1 Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z knìží, kteøíž byli v Anatot, v zemi Beniamin,
Jer 1:2 K nìmuž se stalo slovo Hospodinovo za dnù Joziáše syna Amonova, krále Judského, tøináctého léta kralování jeho.
Jer 1:3 Byl i za dnù Joakima syna Joziášova, krále Judského, až do vyplnìní jedenáctého léta Sedechiáše syna Joziášova, krále Judského, až do zajetí Jeruzaléma mìsíce pátého.
Jer 1:4 Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 1:5 Døíve než jsem tì sformoval v životì, znal jsem tebe, a døíve nežlis vyšel z života, posvìtil jsem tì, za proroka národùm dal jsem tebe.
Jer 1:6 I øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, aj, neumím mluviti, nebo dítì jsem.
Jer 1:7 Ale Hospodin øekl mi: Neøíkej, dítì jsem, nýbrž k èemuž tì koli pošli, jdi, a vše, což øpikáži, mluv.
Jer 1:8 Neboj se jich, nebo jsem s tebou, abych tì vysvobozoval, dí Hospodin.
Jer 1:9 A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a øekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá.
Jer 1:10 Hle, ustanovuji tì dnešního dne nad národy a nad královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a boøil, abys stavìl a štìpoval.
Jer 1:11 Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: Co vidíš, Jeremiáši? I øekl jsem: Prut mandlový vidím.
Jer 1:12 Tedy øekl mi Hospodin: Dobøe vidíš; nebo pospíchám já s slovem svým, abych je vykonal.
Jer 1:13 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì po druhé, økoucí: Co vidíš? I øekl jsem: Vidím hrnec, an vøe, a pøední strana jeho k stranì pùlnoèní.
Jer 1:14 Tedy øekl mi Hospodin: Od pùlnoci pøivalí se to zlé na všecky obyvatele této zemì.
Jer 1:15 Nebo aj, já svolám všecky rodiny království pùlnoèních, dí Hospodin, aby pøitáhnouce, postavili jeden každý stolici svou v branách Jeruzalémských, a pøi všech zdech jeho vùkol, a pøi všech mìstech Judských.
Jer 1:16 A tak vypovím úsudky své proti nim, pro všelikou nešlechetnost tìch, kteøíž opustili mne, a kadili bohùm cizím, a sklánìli se dílu rukou svých.
Jer 1:17 Protož ty pøepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim, cožkoli já pøikazuji tobì. Nelekej se jich, abych tì nepotøel pøed oblíèejem jejich.
Jer 1:18 Nebo aj, já postavuji tì dnes jako mìsto hrazené, a jako sloup železný, a jako zdi mìdìné proti vší této zemi, proti králùm Judským, proti knížatùm jejím, proti knìžím jejím, a lidu zemì této.
Jer 1:19 Kteøíž bojovati budou proti tobì, ale neodolají proti tobì. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tì vysvobozoval.
Jer 2:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 2:2 Jdi a volej, tak aby slyšel Jeruzalém, øka: Takto praví Hospodin: Rozpomínám se na tì pro milosrdenství mladosti tvé, a pro lásku snìtí tvého, když jsi za mnou chodila po poušti v zemi, kteráž nebývá osívána.
Jer 2:3 Tehdáž svatost Hospodinova byl Izrael, prvotiny úrod jeho. Všickni, kteøíž jej zžírali, obvinìni byli; zlé vìci na nì pøišly, praví Hospodin.
Jer 2:4 Slyšte slovo Hospodinovo, dome Jákobùv, a všecky èeledi domu Izraelského.
Jer 2:5 Takto praví Hospodin: Jakou shledali otcové vaši pøi mnì nepravost, že se vzdálili ode mne, a chodíce za marností, marní uèinìni jsou,
Jer 2:6 Tak že ani neøekli: Kde jest Hospodin, kterýž nás vyvedl z zemì Egyptské, kterýž nás vodil po poušti, po zemi pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a stínu smrti, po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný èlovìk nebydlil?
Jer 2:7 Nýbrž, když jsem vás uvedl do zemì úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré vìci její, všedše tam, poškvrnili jste zemì mé, a dìdictví mé zohavili jste.
Jer 2:8 Knìží neøekli: Kde jest Hospodin? a ti, kteøíž se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýøi pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze Bále, a za vìcmi neužiteènými chodili.
Jer 2:9 Proèež vždy nesnáz mám s vámi, praví Hospodin, i s syny synù vašich nesnáz míti musím.
Jer 2:10 Projdìte ale ostrovy Citim, a pohleïte, i do Cedar pošlete, a pošetøte pilnì, a pohleïte, stalo-li se co takového.
Jer 2:11 Zdali zmìnil který národ bohy, aèkoli nejsou bohové? Lid pak mùj zmìnil slávu svou v vìc neužiteènou.
Jer 2:12 Užasnìte se nebesa nad tím, a dìste se, chøadnìte velmi, praví Hospodin.
Jer 2:13 Nebo dvojí zlost spáchal lid mùj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobì vykopali èisterny, èisterny dìravé, kteréž nedrží vody.
Jer 2:14 Zdali otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Proèež vydán jest v loupež?
Jer 2:15 Lvíèata øvou na nìj, a vydávají hlas svùj, a obracejí zemi jeho v pustinu; mìsta jeho vypálena jsou, tak že není žádného obyvatele.
Jer 2:16 Obyvatelé také Nof a Tachpanes pasou na vrchu hlavy tvé.

Jer 2:17 Zdaliž toho sobì nepùsobíš, opouštìjíc Hospodina Boha svého v ten èas, když tì vodí po cestì své?
Jer 2:18 A nyní co tobì do cesty Egyptské, že piješ vodu z Níle? Aneb co tobì do cesty Assyrské, že piješ vodu z øeky?
Jer 2:19 Trestati tì bude zlost tvá, a odvrácení tvá domlouvati budou tobì. Poznejž tedy a viz, že zlá a hoøká vìc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není báznì mé pøi tobì, dí Panovník Hospodin zástupù.
Jer 2:20 Aèkoli dávno polámal jsem jho tvé, potrhal jsem to, èím jsi svázána byla, a øeklas: Nebudu sloužiti modlám, však po každém pahrbku vysokém, a pod každým døevem zeleným touláš se, ó nevìstko.
Jer 2:21 Ješto jsem já tì vysadil vinným kmenem výborným, všecku napoøád semenem èistotným, i kterakž jsi mi promìnila se v plané réví cizího kmene?
Jer 2:22 Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotøebovala, pøedce patrná jest nepravost tvá pøed oblíèejem mým, praví Panovník Hospodin.
Jer 2:23 Kterakž mùžeš øíci: Nepoškvròovala jsem se, za Báli jsem nechodila? Pohleï na cestu svou v tomto údolí, poznej, cos èinila, dromedáøko rychlá, kteráž znamení necháváš na cestách svých.
Jer 2:24 Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podlé líbosti duše své hltá vítr, když se jí pøíèina dá. Kdo jí pøekážku uèiní? Všickni ti, kteøíž jí hledají, nepotøebí se jim kvaltovati, naleznou ji v mìsíci jejím.
Jer 2:25 Dí-li kdo: Zdržuj nohu svou, aby bosá nebyla, a hrdlo své od žíznì, tedy øíkáš: To nic, nikoli; nebo jsem zamilovala cizí, a za nimi choditi budu.
Jer 2:26 Jakož k hanbì pøichází zlodìj, když postižen bývá, tak zahanben bude dùm Izraelský, oni, králové jejich, knížata jejich, a knìží jejich, i proroci jejich,
Jer 2:27 Kteøíž øíkají døevu: Otec mùj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil. Nebo se høbetem ke mnì obracejí a ne tváøí, ale v èas trápení svého øíkají: Vstaò a vysvoboï nás.
Jer 2:28 I kdež jsou bohové tvoji, kterýchž jsi nadìlal sobì? Nech vstanou, budou-li tì moci vysvoboditi v èas trápení tvého, ponìvadž podlé poètu mìst svých máš bohy své, ó Judo.
Jer 2:29 Co se vaditi budete se mnou? Vy všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin.
Jer 2:30 Nadarmo jsem bil syny vaše, káznì nepøijali; sežral meè váš proroky vaše jako lev, kterýž dáví.
Jer 2:31 Ó národe, vy posuïte slova Hospodinova, zdali jsem byl pouští Izraelovi, zdali zemí tmavou? Proè øíká lid mùj: Panujeme, nepøijdeme více k tobì?
Jer 2:32 Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevìsta na tkanice své? Lid pak mùj zapomnìl se na mne za dny nesèíslné.
Jer 2:33 Proè zastáváš cesty své, hledajíc toho, což miluješ? Proèež i jiné nešlechetnice uèíš cestám svým.
Jer 2:34 Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev duší chudých nevinných. Nenesnadnì nalézám to, nebo vidìti to na tìch všech podolcích.
Jer 2:35 A vždy øíkáš: Ponìvadž nevinná jsem, jistì odvrácena jest prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud vejdu s tebou, proto že pravíš: Nehøešila jsem.
Jer 2:36 Proè tak bìháš, promìòujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od Assyrských, tak i od Egyptských zahanbena budeš.
Jer 2:37 Také odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou; nebo zamítá Hospodin troštování tvá, a nepovede se š astnì v nich.
Jer 3:1 Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona odejduc od nìho, vdala by se za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní více? Zdaliž by hroznì nebyla poškvrnìna zemì ta? Ale ty, aè jsi smilnila s milovníky mnohými, a však navratiž se ke mnì, dí Hospodin.
Jer 3:2 Pozdvihni oèí svých k vysokým místùm, a pohleï, kdes necizoložila? Na cestách usazovalas se jim jako Arab na poušti, a poškvrnila jsi zemì smilstvím svým a nešlechetností svou.
Jer 3:3 A aèkoli zadržáni jsou podzimní deš ové, a deštì jarního nebývalo, však èelo ženy nevìstky majíc, nechtìlas se stydìti.
Jer 3:4 Zdali od nynìjšího èasu volati budeš ke mnì: Otèe mùj, ty jsi vùdce mladosti mé?
Jer 3:5 Zdaliž Bùh držeti bude hnìv na vìènost? Zdali chovati jej bude na vìky? Aj, mluvíš i pášeš zlé vìci, jakž jen mùžeš.
Jer 3:6 Tedy øekl mi Hospodin za dnù Joziáše krále: Vidìl-lis, co èinila zpurná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu vysokou, i pod každé døevo zelené, a tam smilnila.
Jer 3:7 A aèkoli jsem øekl, když ty všecky vìci ona èinila: Nech se navrátí ke mnì, však se nenavrátila. Naèež hledìla zproneviøilá sestra její, dcera Judská.
Jer 3:8 Proèež vidìlo mi se pro ty všecky pøíèiny, ponìvadž cizoložila zpurná dcera Izraelská, propustiti ji, a dáti jí lístek zapuzení jejího. Však se vždy neulekla zpronevìøilá sestra její, dcera Judská, ale šedši, smilnila také sama.
Jer 3:9 I stalo se, že hanebným smilstvím svým poškvrnila zemì; nebo cizoložila s kamenem i s døevem.
Jer 3:10 A však s tím se vším neobrátila se ke mnì zpronevìøilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem svým, ale pokrytì, praví Hospodin.
Jer 3:11 Protož øekl Hospodin ke mnì: Ospravedlnila duši svou zpurná dcera Izraelská, více nežli zpronevìøilá

Judská.
Jer 3:12 Jdi a volej slovy tìmito ku pùlnoci, a rci: Navra se, zpurná dcero Izraelská, dí Hospodin, a neoboøí se tváø má zùøivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím hnìvu na vìènost.
Jer 3:13 Jen toliko poznej nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam bìhala cestami svými k cizím pod každé døevo zelené, a hlasu mého neposlouchali jste, dí Hospodin.
Jer 3:14 Navra te se synové zpurní, dí Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a pøijmu vás, jednoho z mìsta, a dva z èeledi, abych vás uvedl na Sion.
Jer 3:15 Kdežto dám vám pastýøe podlé srdce svého, kteøíž pásti vás budou umìle a rozumnì.
Jer 3:16 I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této zemi za dnù tìch, dí Hospodin, že nebudou øíkati více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jim vstoupí na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi, aniž bude více u vážnosti.
Jer 3:17 V ten èas nazývati budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou choditi více podlé zdání srdce svého zlého.
Jer 3:18 V tìch dnech pøijdou dùm Judský s domem Izraelským, a pøiberou se spolu z zemì pùlnoèní do zemì, kterouž jsem v dìdictví uvedl otcùm vašim;
Jer 3:19 Aè já pravím: Kterakž bych tì poèísti mohl mezi syny, a dáti tobì zemi žádostivou, dìdictví slavné zástupù pohanských, leè abys mne vzýval, øíkaje: Otèe mùj, a od následování mne abys se neodvracel?
Jer 3:20 Ponìvadž jakož žena zpronevìøuje se manželu svému, tak jste se zpronevìøili mnì, dome Izraelský, dí Hospodin.
Jer 3:21 Hlas po místech vysokých buï slyšán, pláè pokorné modlitby synù Izraelských. Nebo pøevrátivše cesty své, zapomnìli se na Hospodina Boha svého, økoucího:
Jer 3:22 Navra te se, synové zpurní, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete: Aj, my jdeme k tobì, nebo ty, Hospodine, jsi Bùh náš.
Jer 3:23 Právì marné jest v pahrbcích a v množství hor doufání; zajisté v Hospodinu Bohu našem jest spasení Izraelovo.
Jer 3:24 Nebo ohavnost ta zžírala práci otcù našich od dìtinství našeho, bravy jejich i skoty jejich, syny jejich i dcery jejich.
Jer 3:25 Ležíme v hanbì své, a pøikrývá nás pohanìní naše, že jsme proti Hospodinu Bohu svému høešili, my i otcové naši, od dìtinství svého až do dne tohoto, a neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha svého.
Jer 4:1 Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke mnì se navra . Nebo odejmeš-li ohavnosti své od tváøi mé a nebudeš-li se toulati,
Jer 4:2 A budeš-li pøisahati právì, náležitì a spravedlivì, øíkaje: Živ jest Hospodin,tedy požehnání dávati sobì v nìm budou národové, a v nìm se chlubiti.
Jer 4:3 Nebo takto praví Hospodin mužùm Judským a Jeruzalémským: Zoøte sobì ouhor, a nerozsívejte do trní.
Jer 4:4 Obøežte se Hospodinu, a odejmìte neobøízky srdce vašeho, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla jako oheò prchlivost má, a nehoøela, tak že by nebyl kdo uhasiti, pro nešlechetnost pøedsevzetí vašich.
Jer 4:5 Oznamte v Judstvu, a v Jeruzalémì ohlaste, a rcete: Trubte trubou v zemi, svolejte a sbeøte lid, a rcete: Shromažïte se, a vejdìme do mìst hrazených.
Jer 4:6 Vyzdvihnìte korouhev na Sionu, zmužile se mìjte, nepostávejte; nebo já zlé vìci uvedu od pùlnoci, a potøení veliké.
Jer 4:7 Vychází lev z houštì své, a ten, kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne, aby obrátil zemi tvou v pustinu, a mìsta tvá aby zboøena byla, tak aby nebylo žádného obyvatele.
Jer 4:8 Protož pøepašte se žínìmi, kvìlte a naøíkejte; nebo není odvrácen hnìv prchlivosti Hospodinovy od nás.
Jer 4:9 Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin, že zhyne srdce královo a srdce knížat, užasnou se i knìží, a proroci diviti se budou.
Jer 4:10 I øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, jistì že jsi velice podvedl lid tento, i Jeruzalém, øíkaje: Pokoj míti budete, a však pronikl meè až k duši.
Jer 4:11 V ten èas øeèeno bude lidu tomuto i Jeruzalému: Vítr tuhý z míst vysokých na poušti jde upøímo na lid mùj, ne aby pøevíval, ani pøeèiš oval.
Jer 4:12 Vítr silnìjší než oni pøijde mi, nyní já také vypovím jim úsudky.
Jer 4:13 Aj, jako oblakové vystupuje, a jako vicher vozové jeho, rychlejší jsou nežli orlice koni jeho. Bìda nám, nebo poplénìni jsme.
Jer 4:14 Obmej od nešlechetnosti srdce své, Jeruzaléme, abys vysvobozen byl. Dokudž zùstávati budou u prostøed tebe myšlení marnosti tvé?
Jer 4:15 Nebo hlas oznamujícího pøichází od Dan, a toho, kterýž ohlašuje nepravost, s hory Efraim.
Jer 4:16 Pøipomínejte tìmto národùm, aj, ohlašujte Jeruzalémským, že strážní táhnou z zemì daleké, a vydávají proti mìstùm Judským hlas svùj.
Jer 4:17 Jako ti, kteøíž hlídají polí, položí se proti nìmu vùkol; nebo jest mi odporný, dí Hospodin.
Jer 4:18 Cesta tvá a skutkové tvoji to zpùsobili tobì; to nešlechetnost tvá, že to hoøké jest, a že dosahá až

do srdce tvého.
Jer 4:19 Ó, støeva má, støeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mnì srdce mé, nemohu mlèeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokøikování vojenské.
Jer 4:20 Potøení za potøením provolává se, poplénìna zajisté bude všecka zemì, náhle poplénìni budou stanové moji, v okamžení kortýny mé.
Jer 4:21 Až dokud vídati budu korouhev, slýchati hlas trouby?
Jer 4:22 Nebo bláznivý lid mùj nezná mne, synové nemoudøí a nerozumní jsou. Moudøí jsou k èinìní zlého, ale èiniti dobøe neumìjí.
Jer 4:23 Hledím-li na zemi, a aj, neslièná jest a prázdná; pakli na nebe, není na nìm žádného svìtla.
Jer 4:24 Hledím-li na hory, a aj, tøesou se, a všickni pahrbkové pohybují se.
Jer 4:25 Hledím-li, a aj, není žádného èlovìka, a všeliké ptactvo nebeské zaletìlo.
Jer 4:26 Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští, a všecka mìsta jeho zboøena jsou od Hospodina a od hnìvu prchlivosti jeho.
Jer 4:27 Nebo takto praví Hospodin: Spustne všecka zemì, a však konce ještì neuèiním.
Jer 4:28 Kvíliti bude nad tím zemì, a zasmuší se na hoøe nebe, proto že jsem mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od toho.
Jer 4:29 Pøed hømotem jezdcù a tìch, kteøíž støílejí z luèištì, uteèe všecko mìsto. Vejdou do hustých oblakù, a na skálí vylezou; všecka mìsta opuštìna budou, a žádný nebude bydliti v nich.
Jer 4:30 Ty pak pohubena jsuc, což èiniti budeš? Aèkoli obláèíš se v šarlat, aèkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, aèkoli líèíš tváø svou líèidlem, darmo se okrašluješ. Pohrdají tebou frejíøi, bezživotí tvého hledají.
Jer 4:31 Nebo slyším hlas jako rodièky, svírání jako té, kteráž po nejprvé ku porodu pracuje, hlas dcery Sionské, ustavièní vzdychající, a lomící rukama svýma, øíkající: Bìda mnì nyní, nebo ustala duše má pro vrahy.
Jer 5:1 Zbìhejte ulice Jeruzalémské, pohleïte nyní, a zvìzte, a hledejte v ulicích jeho, naleznete-li muže, jest-li kdo, ješto by èinil soud, a vyhledával toho, což pravého jest, a odpustím jemu.
Jer 5:2 Ale i když øíkají: Živ jest Hospodin, takovým zpùsobem køivì pøisahají.
Jer 5:3 Ó Hospodine, zdaliž oèi tvé nepatøí na pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš je, ale nechtí pøijímati káznì. Tvrdší jsou tváøe jejich než skála, nechtí se navrátiti.
Jer 5:4 I øekl jsem já: Snad tito prostí jsou, nerozumnì sobì poèínají; nebo nejsou povìdomi cesty Hospodinovy, soudu Boha svého.
Jer 5:5 Pùjdu aspoò k pøednìjším, a mluviti budu k nim; nebo oni povìdomi jsou cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Ale i ti spolu polámali jho, roztrhali svazky.
Jer 5:6 Protož je podáví lev z lesa, vlk veèerní pohubí je, pardus èíhati bude u mìst jejich. Kdožkoli vyjde z nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou pøestoupení jejich, rozmohly se pøevrácenosti jejich.
Jer 5:7 Kdež jest to, proèež bych mìl odpustiti tobì? Synové tvoji opouštìjí mne, a pøisahají skrze ty, kteøíž nejsou bohové. Jakž jsem jen nasytil je, hned cizoloží, a do domu nevìstky houfem se valí.
Jer 5:8 Ráno vstávajíce, jsou jako koni vytylí; každý k ženì bližního svého øehce.
Jer 5:9 Zdaliž pro takové vìci nemám navštíviti? dí Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá mstíti duše má?
Jer 5:10 Vstupte na zdi jeho, a zkazte je, a nepøestávejte; svrzte štítky zdí jeho, nebo nejsou Hospodinovy.
Jer 5:11 Velice zajisté zpronevìøili se mi dùm Izraelský a dùm Judský, dí Hospodin.
Jer 5:12 Sèítali klam na Hospodina, a øíkali: Není tak, nikoli nepøijde na nás zlé, a meèe ani hladu nepocítíme.
Jer 5:13 Ti pak proroci pominou s vìtrem, a žádného slova není v nich. Tak se stane jim.
Jer 5:14 Protož takto praví Hospodin Bùh zástupù: Proto že tak mluvíte, aj, já zpùsobím, aby slova tvá v ústech tvých byla jako oheò, a lid tento døívím, kteréž on zžíøe.
Jer 5:15 Aj, já pøivedu na vás národ zdaleka, ó dome Izraelský, dí Hospodin, národ silný, národ starodávní, národ, jehož jazyka nebudeš umìti, ani rozumìti, co mluví.
Jer 5:16 Jehož toul jako hrob otevøený, všickni jsou silní.
Jer 5:17 A vytráví obilé tvé a chléb tvùj, požerou syny tvé a dcery tvé, pojí bravy tvé i skot tvùj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé, mìsta tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí meèem.
Jer 5:18 A však ani tìch èasù, dí Hospodin, neuèiním s vámi konce.
Jer 5:19 Nebo stane se, když øeknete: Proè nám èiní Hospodin Bùh náš všecko toto? že øekneš jim: Jakož jste opustili mne, a sloužili bohùm cizozemcù v zemi své, tak sloužiti budete cizozemcùm v zemi ne své.
Jer 5:20 Oznamtež to v domì Jákobovì, a rozhlaste v Judstvu, økouce:
Jer 5:21 Slyštež nyní toto, lide bláznivý a nesmyslný, kteøíž oèi mají a nevidí, kteøíž uši mají a neslyší:
Jer 5:22 Což se mne nebudete báti? dí Hospodin. Což pøed oblíèejem mým nebudete se tøásti? Kterýž jsem položil písek za cíl moøi ustanovením vìèným, jehož nepøekraèuje. Aèkoli zmítají se, však neodolají, aèkoli zvuèí vlnobití jeho, však ho nepøecházejí.
Jer 5:23 Ale lid tento má srdce zarputilé a zpurné, odstoupili a odešli.
Jer 5:24 Ani neøekli v srdci svém: Bojme se již Hospodina Boha našeho, kterýž dává déš jarní i podzimní

èasem svým, téhodnù naøízených ke žni ostøíhá nám.
Jer 5:25 Nepravosti vaše pøekážku èiní tìm vìcem, a høíchové vaši pøipravují vás o to dobré.
Jer 5:26 Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; støeže jako èižebníci, kteøíž lécejí, stavìjí osídla, lidi lapají.
Jer 5:27 Jako klece plná ptákù, tak domové jejich plní jsou lsti. Protož zrostli a zbohatli,
Jer 5:28 Vytylí jsou, lsknou se, nadto umìjí se vyhýbati bídám. Pøe nesoudí, ani pøe sirotka, a však šastnì se jim vede, aèkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají.
Jer 5:29 Zdaliž pro takové vìci nemám navštíviti jich? dí Hospodin. Zdali nad národem takovým nemá mstíti duše má?
Jer 5:30 Vìc užasnutí hodná a hrozná dìje se v zemi této.
Jer 5:31 Proroci prorokují lživì, a knìží panují skrze nì, a lid mùj miluje to. Èeho byste pak neuèinili naposledy?
Jer 6:1 Shromažïte se, synové Beniaminovi, z prostøedku Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad Betkarem vyzdvihnìte korouhev; nebo vidìti zlé od pùlnoci, a potøení veliké.
Jer 6:2 Pannì krásné a rozkošné pøipodobnil jsem byl dceru Sionskou.
Jer 6:3 Ale pøitáhnou k ní pastýøi s stády svými, rozbijí proti ní stany vùkol, spase každý místo své.
Jer 6:4 Vyzdvihnìte proti ní válku, vstaòte a pøitrhnìme o poledni. Bìda nám, že pomíjí den, že se roztáhli stínové veèerní.
Jer 6:5 Vstaòte a pøitrhnìme v noci, a zkazme paláce její.
Jer 6:6 Takto zajisté praví Hospodin zástupù: Nasekejte døíví, a zdìlejte proti Jeruzalému náspy. To jest to mìsto, kteréž navštíveno býti musí; což ho koli, jen nátisk jest u prostøed nìho.
Jer 6:7 Jakož studnice vypryšuje vodu svou, tak ono vypryšuje zlost svou. Nátisk a zhoubu slyšeti v nìm pøed oblíèejem mým ustavièní, bolest i bití.
Jer 6:8 Usmysl sobì, ó Jeruzaléme, aby se neodloueìila duše má od tebe, abych tì neobrátil v pustinu, v zemi nebydlitelnou.
Jer 6:9 Takto praví Hospodin zástupù: Jistì pabìrovati budou jako vinný kmen ostatek Izraele, øíkajíce: Sahej rukou svou jako ten,kterýž víno zbírá do putny.
Jer 6:10 Komuž mluviti budu, a kým osvìdèovati, aby slyšeli? Aj, neobøezané jsou uši jejich, tak že nemohou pozorovati; aj, slovo Hospodinovo mají v posmìchu, a nemají líbosti v nìm.
Jer 6:11 Protož plný jsem prchlivosti Hospodinovy, ustal jsem, drže ji v sobì. Vylita bude i na malièké vnì, spolu i na shromáždìní mládenců, ovšem pak muž s ženou jat bude, staøec s kmetem.
Jer 6:12 A dostanou se domové jejich jiným, též pole i ženy, když vztáhnu ruku svou na obyvatele této zemì, dí Hospodin.
Jer 6:13 Od nejmenšího zajisté z nich, až do nejvìtšího z nich, všickni napoøád vydali se v lakomství, anobrž od proroka až do knìze všickni napoøád provodí faleš.
Jer 6:14 A hojí potøení dcery lidu mého povrchu, øíkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje.
Jer 6:15 Stydìli-liž se pak co proto, že ohavnost páchali? Aniž se lid co stydìl, aniž jich proroci k zahanbení pøivesti umìli. Protož padnou mezi padajícími; v èas, v nìmž je navštívím, klesnou, praví Hospodin.
Jer 6:16 Když takto øíkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohleïte, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i choïte po ní, a naleznete odpoèinutí duši své, tedy øíkávali: Nebudeme choditi.
Jer 6:17 Když jsem pak ustanovil nad vámi strážné, øka: Mìjtež pozor na zvuk trouby, tedy øíkávali: Nebudeme pozorovati.
Jer 6:18 Protož slyšte, ó národové, a poznej, ó shromáždìní, co se dìje mezi nimi.
Jer 6:19 Slyš, ó zemì: Aj, já uvedu zlé na lid tento, ovoce myšlení jejich, proto že nepozorují slov mých, ani zákona mého, ale jím pohrdají.
Jer 6:20 K èemuž mi kadidlo z Sáby pøichází, a vonná tøtina výborná z zemì daleké? Zápalù vašich nelibuji sobì, aniž obìti vaše jsou mi pøíjemné.
Jer 6:21 Protož takto praví Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazù, a zurážejí se o nì otcové, tolikéž i synové, soused i bližní jeho, a zahynou.
Jer 6:22 Takto praví Hospodin: Aj, lid pøitáhne z zemì pùlnoèní, a národ veliký povstane od konèin zemì.
Jer 6:23 Luèištì i kopí pochytí, každý ukrutný bude, a neslitují se. Hlas jejich jako moøe zvuèeti bude, a na koních jezditi budou, zšikovaní jako muž k boji, proti tobì, ó dcero Sionská.
Jer 6:24 Jakž uslyšíme povìst o nìm, opadnou ruce naše; ssoužení zachvátí nás, a bolest jako rodièku.
Jer 6:25 Nevycházejte na pole, a na cestu nechoïte; nebo meè nepøítele a strach jest vùkol.
Jer 6:26 Ó dcero lidu mého, pøepaš se žíní, a válej se v popele. Vydej se v kvílení, jako po synu jednorozeném, v kvílení pøehoøké; nebo náhle pøitáhne zhoubce na nás.
Jer 6:27 Dal jsem tì za vìži v lidu tvém, a za baštu, abys spatøoval a zkušoval cesty jejich.
Jer 6:28 Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší, chodí jako utrhaè, jsou ocel a železo, všickni napoøád zhoubcové jsou.
Jer 6:29 Prahnou mìchy, od ohnì mizí olovo, nadarmo ustavièní pøepaluje zlatník; nebo zlé vìci nemohou býti oddìleny.

Jer 6:30 Støíbrem falešným nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.
Jer 7:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 7:2 Postav se v branì domu Hospodinova, a ohlašuj tam slovo toto, a rci: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteøíž vcházíte do bran tìchto, abyste se klanìli Hospodinu.
Jer 7:3 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Polepšte cest svých i pøedsevzetí svých, a zpùsobím to, abyste bydlili na místì tomto.
Jer 7:4 Neskládejte nadìje své v slovích lživých, øíkajíce: Chrám Hospodinùv, chrám Hospodinùv, chrám Hospodinùv jest.
Jer 7:5 Ale jestliže všelijak polepšíte cest svých, a pøedsevzetí svých, jestliže spravedlivì soud konati budete mezi mužem a mezi bližním jeho;
Jer 7:6 Pøichozího, sirotka a vdovy neutisknete, a krve nevinné nevylejete na místì tomto, a za bohy cizími nebudete-li choditi k svému zlému:
Jer 7:7 Tedy zpùsobím, abyste bydlili na místì tomto, v zemi, kterouž jsem dal otcùm vašim, od vìkù až na vìky.
Jer 7:8 Aj, vy skládáte nadìji svou v slovích lživých, kteráž neprospívají.
Jer 7:9 Zdaliž kradouce, mordujíce a cizoložíce i køivì pøisahajíce a kadíce Bálovi; též chodíce za bohy cizími, jichž neznáte,
Jer 7:10 Pøedce choditi a postavovati se budete pøed oblíèejem mým v domì tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a øíkati: Vyproštìni jsme, abyste páchali ty všecky ohavnosti?
Jer 7:11 Což peleší lotrovskou jest dùm tento pøed oèima vašima, kterýž nazván jest od jména mého? Aj, také já vidím, dí Hospodin.
Jer 7:12 Ale jdìte aspoò na místo mé, kteréž bylo v Sílo, kdež jsem byl zpùsobil pøíbytek jménu svému z poèátku, a vizte, co jsem uèinil jemu pro nešlechetnost lidu svého Izraelského.
Jer 7:13 Protož nyní, že èiníte všecky skutky tyto, dí Hospodin, a když mluvím k vám, ráno vstávaje, a to ustavièní, tedy neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte se:
Jer 7:14 Protož uèiním domu tomuto, kterýž nazván jest od jména mého, v nìmž vy doufáte, i místu tomuto, kteréž jsem dal vám a otcùm vašim, jako jsem uèinil Sílo;
Jer 7:15 A zavrhu vás od tváøi své, jako jsem zavrhl bratøí vaše, všecko símì Efraimovo.
Jer 7:16 Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za nì hlasu a modlitby, aniž se pøimlouvej ke mnì; nebo tì nikoli nevyslyším.
Jer 7:17 Zdaliž sám nevidíš, co oni èiní v mìstech Judských a po ulicích Jeruzalémských?
Jer 7:18 Synové zbírají døíví, a otcové zanìcují oheò, ženy pak zadìlávají tìsto, aby pekly koláèe tvoru nebeskému, a obìtovali obìti mokré bohùm cizím, aby mne popouzeli.
Jer 7:19 Zdaliž to proti mnì jest, že mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali není proti nim k zahanbení tváøi jejich?
Jer 7:20 Proèež takto praví Panovník Hospodin: Aj, hnìv mùj a prchlivost má vylita bude na místo toto, na lidi i na hovada, i na døíví polní, i na úrody zemì, a hoøeti bude, tak že neuhasne.
Jer 7:21 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Zápaly své pøidejte k obìtem svým, a jezte maso.
Jer 7:22 Nebo jsem nemluvil s otci vašimi, aniž jsem pøikázal jim v ten den, v kterýž jsem je vyvedl z zemì Egyptské, o zápalích a obìtech.
Jer 7:23 Ale toto pøikázal jsem jim, øka: Poslouchejte hlasu mého, a budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a choïte po vší cestì, kterouž jsem vám pøikázal, aby vám dobøe bylo.
Jer 7:24 Však neposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale chodili po radách, a podlé zdání srdce svého zlého. Obrátili se ke mnì høbetem a ne tváøí svou.
Jer 7:25 Od toho èasu, jakž vyšli otcové vaši z zemì Egyptské, až do tohoto dne posílal jsem k vám všecky služebníky své proroky, každý den ráno vstávaje, a to ustavièní.
Jer 7:26 Však neposlechli mne, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdivše šíji svou, hùøe èinili nežli otcové jejich.
Jer 7:27 Když jim mluvíš všecka slova tato, ani tebe neposlouchají, a když voláš na nì, neohlašují se tobì.
Jer 7:28 Protož rciž jim: Tento jest národ, kteøíž neposlouchají hlasu Hospodina Boha svého, aniž pøijímají nauèení. Zhynula pravda, a vymizela z úst jejich.
Jer 7:29 Ohol vlasy své a zavrz, a naøíkej hlasem na místech vysokých; nebo zavrhl Hospodin a opustil rodinu, na kterouž se velmi hnìvá.
Jer 7:30 Èinili zajisté synové Judovi, což zlého jest pøed oèima mýma, dí Hospodin. Nastavìli ohavností svých v domì tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby poškvrnili jej.
Jer 7:31 Nadto vzdìlali výsosti Tofet, kteréž jest v údolí syna Hinnom, aby pálili syny své i dcery své ohnìm, èehož jsem nepøikázal, aniž vstoupilo na srdce mé.
Jer 7:32 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude slouti více Tofet, ani údolí syna Hinnom, ale údolí mordu, a pochovávati budou v Tofet, nebo nebude dostávati místa.
Jer 7:33 I budou mrtvá tìla lidu tohoto za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským, a nebude žádného, kdo by odstrašil.

Jer 7:34 Zpùsobím také, aby pøestal v mìstech Judských a v ulicích Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevìsty; nebo pustinou uèinìna bude zemì.
Jer 8:1 V ten èas, dí Hospodin, vyberou kosti králù Judských, i kosti knížat jejich, i kosti knìží, i kosti prorokù, ano i kosti obyvatelù Jeruzalémských z hrobù jejich,
Jer 8:2 A rozmecí je proti slunci a mìsíci, i proti všemu vojsku nebeskému, kteréž milují, a kterýmž slouží, a za kterýmiž chodí, a kterýchž hledají, a kterýmž se klanìjí. Nebudou sebrány, ani pochovány, budou místo hnoje na svrchku zemì.
Jer 8:3 I bude žádostivìjší smrt nežli život všechnìm ostatkùm tìm, kteøíž pozùstanou z rodiny této nešlechetné na všech místech, kdež by koli pozùstali, tam kamž je zaženu, dí Hospodin zástupù.
Jer 8:4 Protož díš jim: Takto praví Hospodin: Tak-liž padli, aby nemohli povstati? Tak-liž se odvrátil, aby se nemohl zase navrátiti?
Jer 8:5 Proè se odvrátil lid tento Jeruzalemský odvrácením vìèným? Chytají se lsti, a nechtí se navrátiti.
Jer 8:6 Pozoroval jsem a poslouchal. Nemluví, což pravého jest; není, kdo by želel zlosti své, øíkaje: Což jsem uèinil? Každý obrácen jest k bìhu svému jako kùò, kterýž prudce bìží k boji.
Jer 8:7 Ještо èáp u povìtøí zná naøízené èasy své, a hrdlièka i øeøáb i vlaštovice šetøí èasu pøíletu svého, lid pak mùj nezná soudu Hospodinova.
Jer 8:8 Jakž mùžete øíci: Moudøí jsme a zákon Hospodinùv máme? Aj, jistì nadarmo dìlá písaø péro, nadarmo jsou v zákonì zbìhlí.
Jer 8:9 Kohož zahanbili ti moudøí? Kdo jsou pøedìšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají, jakáž tedy jest moudrost jejich?
Jer 8:10 A protož dám ženy jejich jiným, pole jejich tìm, kteøíž by je opanovali; nebo od nejmenšího až do nejvìtšího všickni napoøád vydali se v lakomství, od proroka až do knìze všickni napoøád provodí faleš.
Jer 8:11 Nebo hojí potøení dcery lidu mého po vrchu, øíkajíce: Pokoj, pokoj, ještо není žádného pokoje.
Jer 8:12 Jsou-liž zahanbováni, proto že ohavnost páchali? Ba ani se co ustydli, ani zahanbiti umìli. Protož padnou, když oni padati budou; v èas, v nìmž je navštívím, klesnou, praví Hospodin.
Jer 8:13 Do konce vykoøením je, dí Hospodin. Nebude žádného hroznu na vinném kmenu, ani žádných fíkù na fíku, ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude.
Jer 8:14 Proè my tu sedíme? Shromažïte se, a vejdìme do mìst hrazených, a odpoèineme tam. Ale Hospodin Bùh náš káže odpoèívati nám, když vodou jedovatou napojí nás, proto že jsme høešili proti Hospodinu.
Jer 8:15 Èekej pokoje, ale nic dobrého, èasu uzdravení, ale aj, hrùza.
Jer 8:16 Od Dan slyšeti frkání koní jeho, od hlasu prokøikování silných jeho všecka zemì se tøese, kteøíž táhnou, aby zžírali zemi i všecko, což jest na ní, mìsto i ty, kteøíž bydlejí v nìm.
Jer 8:17 Nebo aj, já pošli na vás hady nejjedovatìjší, proti nimž nic neprospívá zaklínání, a štípati vás budou, dí Hospodin.
Jer 8:18 Srdce mé ve mnì, kteréž by mne mìlo obèerstvovati v zármutku, mdlé jest.
Jer 8:19 Aj, hlas køiku dcery lidu mého z zemì velmi daleké: Zdali Hospodina není na Sionu? Zdali krále jeho není na nìm? Proè mne popouzeli rytinami svými, marnostmi cizozemcù?
Jer 8:20 Pominula žeò, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštìni.
Jer 8:21 Pro potøení dcery lidu mého potøín jsem, smutek nesu, užasnutí podjalo mne.
Jer 8:22 Což není žádného lékaøství v Galád? Což není žádného lékaøe tam? Proè tedy není zhojena dcera lidu mého?
Jer 9:1 Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oèi mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati mohl zmordovaných dcerky lidu svého.
Jer 9:2 Ó kdo mne postaví na poušti v hospodì pocestných, abych opustil lid svùj, a odešel od nich; nebo všickni jsou cizoložníci, zbìø zpronevìøilých,
Jer 9:3 A natahují jazyka svého ke lži jako luèištì své. Zmocnili se na zemi, ale ne k pravdì; nebo ze zlého ve zlé jdou, a mne neznají, praví Hospodin.
Jer 9:4 Každý støez se bližního svého, a ne každému bratru se dovìøuj; nebo každý bratr hledí všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhaè chodí.
Jer 9:5 A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy nemluví; uèí jazyk svùj mluviti lež, neprávì èiníce, ustávají.
Jer 9:6 Tvùj byt jest u prostøed lidu pøelstivého; pro lest nechtìjí mne poznati, dí Hospodin.
Jer 9:7 Z té pøíèiny takto praví Hospodin zástupù: Aj, já pøehánìje, pruboval jsem je. Jakž tedy již naložiti mám s dcerou lidu svého?
Jer 9:8 Støela zabíjející jest jazyk jejich, lest mluví. Ústy svými pokojnì s bližním svým mluví, ale v srdci svém skládá úklady své.
Jer 9:9 Zdali pro takové vìci nemám jich navštíviti? dí Hospodin. Zdaliž nad národem takovým nemá mstíti duše má?
Jer 9:10 Pro tyto hory dám se v pláè a v naøíkání, a pro pastviští, kteráž jsou na poušti, v kvílení; nebo

popálena budou, tak že nebude žádného, kdo by skrze nì šel, aniž bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva nebeského až do hovada všecko se odbéøe a odejde.
Jer 9:11 A obrátím Jeruzalém v hromady, pøíbytek drakù, a mìsta Judská obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele.
Jer 9:12 Kdo jest ten muž moudrý, ješto by rozumìl tomu? A k komu mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval to, proè zahynouti má tato zemì, a vypálena býti jako pouš, tak aby nebylo, kdo by skrze ni šel?
Jer 9:13 Nebo praví Hospodin: Proto že opustili zákon mùj, kterýž jsem jim pøedložil, a neposlouchali hlasu mého, aniž chodili za ním,
Jer 9:14 Ale chodili za myšlénkami srdce svého a za Báli, èemuž je nauèili otcové jejich:
Jer 9:15 Protož takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím je vodou jedovatou.
Jer 9:16 Nebo rozptýlím je mezi národy,kterýchž neznali oni, ani otcové jejich, a posílati budu za nimi meè, až je do konce vyhladím.
Jer 9:17 Takto praví Hospodin zástupù: Pilnì považte, a svolejte ty, kteréž naøíkávají, aø pøijdou, a k tìm, kteréž jsou vycvièené, pošlete, aby pøišly.
Jer 9:18 Nechø pospíší, a dadí se nad námi v naøíkání, aby slzy tekly z oèí našich, a víèka naše oplývala vodou.
Jer 9:19 Hlas zajisté naøíkání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme se náramnì, že jsme ztratili zemi, že boøí pøíbytky naše.
Jer 9:20 Anobrž slyšte, ženy, slovo Hospodinovo, a nechø pøijme ucho vaše slovo úst jeho, abyste uèily dcerky své naøíkání, a jedna každá tovaryšku svou kvílení.
Jer 9:21 Nebo vlezla smrt okny našimi, vešla na paláce naše, aby vyhubila dìti z rynkù a mládence z ulic.
Jer 9:22 (Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A padla mrtvá tìla lidská jako hnùj po poli, a jako snopové za žencem, a není žádného, kdo by pochoval.
Jer 9:23 Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém.
Jer 9:24 Ale v tom nechø se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž èiním milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v tìch vìcech líbost mám, dí Hospodin.
Jer 9:25 Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím každého, obøezaného i neobøezaného,
Jer 9:26 Egyptské i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i všecky, kteøíž v nejzadnìjším koutì bydlí na poušti. Nebo ti všickni národové jsou neobøezaní, tolikéž všecken dùm Izraelský jest neobøezaného srdce.
Jer 10:1 Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin, ó dome Izraelský.
Jer 10:2 Takto praví Hospodin: Cestì pohanù neuète se, aniž se znamení nebeských dìste, neboø se jich dìsí pohané.
Jer 10:3 Ustanovení zajisté tìch národù jsou pouhá marnost. Nebo setna døevo sekerou v lese, dílo rukou øemeslníka,
Jer 10:4 Støíbrem a zlatem ozdobí je, høebíky a kladivy utvrzují je, aby se neviklalo.
Jer 10:5 Jsou jako palmový špalek tvrdý, ani nemluví; nošeni býti musejí, nebo choditi nemohou. Nebojtež se jich, nebo zle uèiniti nemohou, aniž také dobøe uèiniti mohou.
Jer 10:6 Z nichž není žádného tobì podobného, ó Hospodine; veliký jsi, i jméno tvé veliké jest v moci.
Jer 10:7 Kdož by se nebál tebe, králi národù? Na tebeø zajisté to sluší, ponìvadž mezi všemi mudrci národù, i ve všem království jejich nikdá nebylo podobného tobì.
Jer 10:8 A však ze spolka zhlupìli, a blázni jsou; z døeva uèiti se jest pouhá marnost.
Jer 10:9 Støíbro tažené z zámoøí pøiváženo bývá, a zlato z Ufaz, dílo øemeslníka a rukou zlatníka; z postavce modrého a šarlatový jest odìv jejich, všecko to jest dílo umìlých.
Jer 10:10 Ale Hospodin jest Bùh pravý, jest Bùh živý a král vìèný, pøed jehož prchlivostí zemì se tøese, aniž mohou snésti národové rozhnìvání jeho.
Jer 10:11 (Takto øíkejte jim: Bohové ti, kteøíž nebe ani zemì neuèinili, nechø zahynou z zemì, a nechø jich není pod nebem.)
Jer 10:12 Kterýž uèinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek svìta moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa.
Jer 10:13 Kterýžto když vydává hlas, jeèení vod bývá na nebi, a kterýž pùsobí to, aby vystupovaly páry od kraje zemì, blýskání s deštìm pøivodí, a vyvodí vítr z pokladù svých.
Jer 10:14 Tak zhlupìl každý èlovìk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník pro rytinu; nebo slitina jeho jest faleš, a není ducha v nich.
Jer 10:15 Marnost jsou a dílo podvodù; v èas, v nìmž je navštívím, zahynou.
Jer 10:16 Neníø podobný tìmto díl Jákobùv, nebo on jest stvoøitel všeho; Izrael tolikéž jest pokolení dìdictví toho, jehož jméno jest Hospodin zástupù.
Jer 10:17 Sbeø z zemì koupi svou, ty kteráž bydlíš v pevnosti této.

Jer 10:18 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele zemì této pojednou, a ssoužím je, aby shledali toto:
Jer 10:19 Bìda mnì pro setøení mé, pøebolestná jest rána má, ještо jsem já byl øekl: Jistì tuto nemoc budu moci snésti.
Jer 10:20 Stan mùj poplénìn jest, a všickni provazové moji potrháni jsou. Synové moji odebrali se ode mne, a není žádného; není žádného, kdo by více rozbíjel stan mùj, a roztáhl kortýny mé.
Jer 10:21 Nebo zhlupìli pastýøi, a Hospodina se nedotazovali; protož nevede se jim š□astnì, a všecko stádo pastvy jejich rozptýleno jest.
Jer 10:22 Aj, povìst jistá pøichází, a pohnutí veliké z zemì pùlnoèní, aby obrácena byla mìsta Judská v pustinu a v pøíbytek drakù.
Jer 10:23 Vím, Hospodine, že není v moci èlovìka cesta jeho, aniž jest v moci muže toho, kterýž chodí, aby spravoval krok svùj.
Jer 10:24 Kárej mne, Hospodine, však milostivì, ne v hnìvì svém, abys nesetøel mne.
Jer 10:25 Vylí hnìv svùj na ty národy, kteøíž tebe neznají, a na rodiny, kteréž jména tvého nevzývají; nebo zžírají Jákoba, a tak zžírají jej, aby jej všeho sežrali, a obydlí jeho v poustku obrátili.
Jer 11:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 11:2 Slyšte slova smlouvy této, kteráž byste mluvili mužùm Judským, a obyvatelùm Jeruzalémským,
Jer 11:3 A rci jim: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Zloøeèený ten èlovìk, kterýž by neposlechl slov smlouvy této,
Jer 11:4 Kterouž jsem vydal otcùm vašim tehdáž, když jsem je vyvedl z zemì Egyptské, z peci železné, øka: Poslouchejte hlasu mého, a èiòte to všecko, tak jakž pøikazuji vám, i budete lidem mým, a já budu Bohem vaším,
Jer 11:5 Abych splnil pøísahu, kterouž jsem uèinil otcùm vašim, že jim dám zemi oplývající mlékem a strdí, jakž dnešní den jest. Jemuž odpovìdìv, øekl jsem: Amen, Hospodine.
Jer 11:6 Potom øekl mi Hospodin: Ohlašuj všecka slova tato po mìstech Judských, a po ulicích Jeruzalémských, øka: Slyšte slova smlouvy této, a èiòte je.
Jer 11:7 Nebo èastokrát osvìdèoval jsem se otcùm vašim, od toho dne, jakž jsem je vyvedl z zemì Egyptské, až do dne tohoto; ráno pøivstávaje a osvìdèuje se, øíkával jsem: Poslouchejte hlasu mého.
Jer 11:8 Ale neposlouchali, aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil jeden každý po zdání srdce svého zlého. Proèež uvedl jsem na nì všecka slova smlouvy této, kterouž jsem pøikázal plniti, ale neplnili.
Jer 11:9 Tehdy øekl mi Hospodin: Nalézá se spiknutí mezi muži Judskými, a mezi obyvateli Jeruzalémskými.
Jer 11:10 Obrátili se k nepravostem otcù svých starých, kteøíž nechtìli poslouchati slov mých. Tolikéž tito chodí za bohy cizími, sloužíce jim; dùm Izraelský a dùm Judský zrušili smlouvu mou, kterouž jsem uèinil s otci jejich.
Jer 11:11 Protož takto praví Hospodin: Aj, já uvedu na nì zlé, z nìhož nebudou moci vyjíti. By pak volali ke mnì, nevyslyším jich.
Jer 11:12 I pùjdou mìsta Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati k bohùm tìm, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí jich v èas bídy jejich,
Jer 11:13 Aèkoli podlé poètu mìst máš bohy své, ó Judo, a podlé poètu ulic Jeruzalémských nastavìli jste oltáøù ohavnosti té, oltáøù, na nichž byste kadili Bálovi.
Jer 11:14 Protož ty nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za nì hlasu a modlitby; nebo□ nikoli nevyslyším jich v ten èas, když by volali ke mnì pøíèinou svého zlého.
Jer 11:15 Co jest milému mému do mého domu, ponìvadž nestydatì páše nešlechetnosti s mnohými, a obìti svaté odešly od tebe, a že v zlosti své pléšeš?
Jer 11:16 Byltì Hospodin nazval jméno tvé olivou zelenající se, pìknou pro ovoce ušlechtilé, ale s zvukem bouøe veliké zapálí ji s hùry, když polámí ratolesti její.
Jer 11:17 Nebo Hospodin zástupù, kterýž tì byl štípil, vyøkl zlé proti tobì, pro nešlechetnost domu Izraelského a domu Judského, kterouž mezi sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce Bálovi.
Jer 11:18 Hospodin zajisté oznámil mi, i dovìdìl jsem se. Tehdáž jsi mi ukázal pøedsevzetí jejich,
Jer 11:19 Když jsem já byl jako beránek a volèek, kterýž veden bývá k zabití. Nebo nevìdìl jsem, by proti mnì rady skládali: Zkazme strom s ovocem jeho, a vyhlaïme jej z zemì živých, aby jméno jeho nebylo pøipomínáno více.
Jer 11:20 Ale ó Hospodine zástupù, soudce spravedlivý, kterýž zkušuješ ledví i srdce, nech□ se podívám na pomstu tvou nad nimi; nebo jsem tobì zjevil pøi svou.
Jer 11:21 Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteøíž hledají bezživotí tvého, øíkajíce: Neprorokuj ve jménu Hospodinovu, abys neumøel v ruce naší:
Jer 11:22 Protož takto praví Hospodin zástupù: Aj, já navštívím je. Mládenci zbiti budou meèem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem,
Jer 11:23 A nebudou míti potomkù, když uvedu zlé na Anatotské, èasu toho, v nìmž je navštívím.
Jer 12:1 Spravedlivý zùstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti tobì, a však o soudech tvých mluviti budu s

tebou. Proè se cestì bezbožníkù š□astnì vede? Mají pokoj všickni, kteøíž se pyšnì zpronevìøili.
Jer 12:2 Štìpuješ je, ano i vkoøeòují se; rostou, ano i ovoce nesou ti, jejichžto úst blízko jsi, ale daleko od ledví jejich.
Jer 12:3 Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne, a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno pak táhneš jako ovce k zabíjení, a pøipravuješ je ke dni zabití.
Jer 12:4 Dokudž by žalostila zemì, a bylina všeho pole svadla pro zlost pøebývajících v ní, a hynulo každé hovado i ptactvo? Nebo øíkají: Nevidí□ Bùh skonèení našeho.
Jer 12:5 Ponìvadž tebe s pìšími bìžícího k ustání pøivodí, kterakž bys tedy staèil pøi koních? A ponìvadž v zemi pokojné, jíž jsi se dovìøil, ustáváš, což pak spravíš pøi tom zdutém Jordánu?
Jer 12:6 Nebo i bratøí tvoji i dùm otce tvého zpronevìøili se tobì, a ti také povolávají za tebou plnými ústy. Nevìø jim, by□ pak mluvili s tebou pøátelsky.
Jer 12:7 Opustil jsem dùm svùj, zavrhl jsem dìdictví své, dal jsem to, což velice milovala duše má, v ruce nepøátel jeho.
Jer 12:8 Uèinìno jest mi dìdictví mé podobné lvu v lese, vydává proti mnì hlas svùj, proèež ho nenávidím.
Jer 12:9 A což ptákem dravým jest mi dìdictví mé? Což ptactvo vùkol bude proti nìmu? Jdìtež nu, shromažïte se všecka zvíøata polní, sejdìte se k jídlu.
Jer 12:10 Mnozí pastýøi zkazí vinici mou, pošlapají podíl mùj, podíl mnì velmi milý obrátí v pouš□ nejhroznìjší,
Jer 12:11 Obrátí jej v pustinu. Kvíliti bude, spustošen jsa ode mne; spustne všecka tato zemì, nebo není žádného, kdo by to v srdci skládal.
Jer 12:12 Na všecka místa vysoká po poušti potáhnou zhoubcové, meè zajisté Hospodinùv zžíøe od jednoho kraje zemì až do druhého, nebude míti pokoje žádné tìlo.
Jer 12:13 Nasejí pšenice, ale trní žíti budou; bolestnì to ponesou, že užitku nevezmou, a stydìti se budou za úrody své pro prchlivost hnìvu Hospodinova.
Jer 12:14 Takto praví Hospodin o všech mých sousedech zlých, jenž se dotýkají dìdictví, kteréž jsem uvedl v dìdictví lidu svému Izraelskému: Aj, já vyplením je z zemì jejich, když dùm Judský vyplením z prostøedku jejich.
Jer 12:15 Stane se však, když je vyplením, že se navrátím a smiluji se nad nimi, a pøivedu zase jednoho každého z nich k dìdictví jeho, a jednoho každého do zemì jeho.
Jer 12:16 Stane se také, jestliže by se pilnì uèili cestám lidu mého, a pøisahali by ve jménu mém, øíkajíce: Živ□ jest Hospodin, jakž oni uèívali lid mùj pøisahati skrze Bále, že vzdìláni budou u prostøed lidu mého.
Jer 12:17 Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ ten ustavièní a hubiti, dí Hospodin.
Jer 13:1 Takto øekl Hospodin ke mnì: Jdi a zjednej sobì pás lnìný, a opaš jím bedra svá, do vody pak nedávej ho.
Jer 13:2 Tedy zjednal jsem ten pás podlé slova Hospodinova, a opásal jsem bedra svá.
Jer 13:3 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì podruhé, økoucí:
Jer 13:4 Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal, kterýž jest na bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a skrej jej tam do díry skalní.
Jer 13:5 I šel jsem, a skryl jsem jej u Eufrates, jakž mi byl pøikázal Hospodin.
Jer 13:6 Stalo se pak po pøebìhnutí dnù mnohých, že øekl Hospodin ke mnì: Vstana, jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýž□ jsem pøikázal skrýti tam.
Jer 13:7 I šel jsem k Eufrates, a vykopav, vzal jsem ten pás z místa toho, kdež jsem jej byl skryl. A aj, zkažený byl ten pás, aniž se k èemu hodil.
Jer 13:8 Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 13:9 Takto praví Hospodin: Tak□ zkazím pýchu Judských i pýchu Jeruzalémských velikou.
Jer 13:10 Lidu toho pøenešlechetného, kteøíž nechtí poslouchati slov mých, kteøíž chodí podlé zdání srdce svého, a chodí za bohy cizími, sloužíce jim, a klanìjíce se jim. I bude podoben pasu tomu, kterýž se nehodí k nièemu.
Jer 13:11 Nebo jakož se drží pás na bedrách muže, tak jsem byl pøipojil k sobì všecken dùm Izraelský i všecken dùm Judský, dí Hospodin, aby byli lidem mým, a to k slávì, a k chvále, i k ozdobì, ale nebyli poslušni.
Jer 13:12 Protož rci jim slovo toto: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Všeliká nádoba vinná naplòována bývá vínem. Když□ pak øeknou: Zdaliž nevíme dobøe, že všeliká nádoba vinná naplòována bývá vínem?
Jer 13:13 I díš jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všecky obyvatele zemì této i krále, kteøíž sedí místo Davida na stolici jeho, i knìží i proroky, a tolikéž všecky obyvatele Jeruzalémské opilstvím,
Jer 13:14 A rozrazím jednoho o druhého, jakož otce, tak také syny, dí Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím, aniž se smiluji, abych zkaziti jich nemìl.
Jer 13:15 Poslouchejte a ušima pozorujte, nepovyšujte se, nebo□ Hospodin mluví.
Jer 13:16 Dejte Hospodinu Bohu svému èest, døív než by tmu uvedl, a døíve nežli by se zurážely nohy vaše o hory tmavé. I èekali byste svìtla, ale obrátil by je v stín smrti, promìnil by je v mrákotu.
Jer 13:17 Jestliže pak toho neuposlechnete, v skrýších plakati bude duše má pro pýchu vaši, a náramnì kvíliti bude. Potekou, pravím, z oèí mých slzy, nebo zajato bude stádce Hospodinovo.

Jer 13:18 Rci králi i královnì: Seïte na zemi; nebo odjata bude pøednost vaše, koruna ozdoby vaší.
Jer 13:19 Mìsta polední uzavírána budou, tak že nebude žádného, kdo by otevøíti mohl. Zastìhováno bude všecko Judstvo, zastìhováno bude docela.
Jer 13:20 Pozdvihnìte oèí svých, a vizte ty, kteøíž táhnou od pùlnoci. Kdež jest to stádo, kteréž dáno bylo, stádce ozdoby tvé?
Jer 13:21 Co díš, když tì navštíví, ještos ty nauèila je, aby byli nad tebou vùdcové pøední? Zdaliž bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící?
Jer 13:22 Díš-li v srdci svém: Proè by mne to potkati mìlo? Pro množství nepravosti tvé odkryti budou podolkové tvoji, násilnì odjata bude obuv tvá.
Jer 13:23 Mùže-li zmìniti Mouøenín kùži svou, aneb pardus peøestost svou, také vy budete moci dobøe èiniti, nauèivše se zle èiniti.
Jer 13:24 Protož rozptýlím je, jako vítr pouštì rozptyluje plevy.
Jer 13:25 Ten bude los tvùj a díl odmìøený tobì ode mne, praví Hospodin, proto žes se zapomnìla nade mnou, a úfalas v lež.
Jer 13:26 A tak i já také odkryji podolek tvùj nad hlavu tvou, aby spatøína byla hanba tvá,
Jer 13:27 Cizoložství tvá, a øehtání tvá, nešlechetná smilství tvá, na pahrbcích i na poli. Vidìl jsem ty ohavnosti tvé; bìda tobì, Jeruzaléme. A což se ještì neoèistíš? I až dokud pak?
Jer 14:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu.
Jer 14:2 Kvíliti bude zemì Judská, a brány její zemdlejí, smutek ponesou na zemi, a naøíkání Jeruzaléma vzejde.
Jer 14:3 Také nejznamenitìjší z nich rozsílati budou i nejšpatnìjší své pro vodu. Pøijdouce k èisternám, a nenaleznouce vody, navrátí se s nádobami svými prázdnými, hanbíce a stydíce se; protož pøikryjí hlavu svou.
Jer 14:4 I oráèi stydíce se, pøikryjí hlavu svou pøíèinou zemì vyprahlé, proto že deštì nebude na zemi.
Jer 14:5 Anobrž i laò na poli, což porodí, opustí; nebo mladistvé trávy nebude.
Jer 14:6 A divocí oslové stojíce na vysokých místech, hltati budou vítr jako draci; pøehledí se oèi jejich, nebo nebude žádné trávy.
Jer 14:7 Ó Hospodine, ponìvadž nepravosti naše svìdèí proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou odvrácení naše, tobì jsme zhøešili.
Jer 14:8 Ó nadìje Izraelova, vysvoboditeli jeho v èas ssoužení, proè býti máš jako pøíchozí v této zemi, a jako pocestný stavující se na noclehu?
Jer 14:9 Proè se ukazuješ jako muž ustalý, jako silný, kterýž nemùže vysvoboditi? Všaks ty u prostøed nás, Hospodine, a jméno tvé nad námi vzýváno jest; neopouštìjž nás.
Jer 14:10 Takto praví Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých nezdržují, až Hospodin nemá v nich líbosti, a nyní zpomíná nepravost jejich, a navštìvuje høíchy jejich.
Jer 14:11 Potom øekl ke mnì Hospodin: Nemodl se za lid tento k dobrému.
Jer 14:12 Když se postiti budou, já nikoli nevyslyším volání jejich, a když obìtovati budou obìt zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím sobì tìch vìcí, ale meèem a hladem a morem já do konce zhubím je.
Jer 14:13 Tedy øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, aj, tito proroci øíkají jim: Neuzøíte meèe, a hlad nepøijde na vás, ale pokoj pravý dám vám na místì tomto.
Jer 14:14 I øekl Hospodin ke mnì: Lež prorokují ti proroci ve jménu mém. Neposlal jsem jich, aniž jsem pøikázal jim, anobrž aniž jsem mluvil k nim. Vidìní lživé a hádání, a marné vìci i lest srdce svého oni prorokují vám.
Jer 14:15 Protož takto praví Hospodin o prorocích, kteøíž prorokují ve jménu mém, ještо jsem já jich neposlal, a kteøíž øíkají: Meèe ani hladu nebude v zemi této: Meèem a hladem i ti sami proroci zhynou.
Jer 14:16 Lid pak ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích Jeruzalémských hladem a meèem, aniž bude, kdo by je pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a dcery jejich. Tak vyleji na nì nešlechetnost jejich.
Jer 14:17 Protož rciž jim slovo toto: Z oèí mých tekou slzy dnem i nocí bez pøestání; nebo potøína bude velmi velice panna dcera lidu mého ranou náramnì bolestnou.
Jer 14:18 Vyjdu-li na pole, aj, tam zbití meèem; pakli vejdu do mìsta, aj, tam nemocní hladem. Nebo jakož prorok tak knìz obcházejíce, kupèí zemí, a lidé toho neznají.
Jer 14:19 Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdali Sion oškliví sobì duše tvá? Proè nás biješ, tak abychom již nebyli uzdraveni? Èekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého pakli èasu uzdravení, a aj, hrùza.
Jer 14:20 Poznáváme, Hospodine, bezbožnost svou i nepravost otcù svých, že jsme høešili proti tobì.
Jer 14:21 Nezamítejž pro jméno své, nezlehèuj stolice slávy své; rozpomeò se, neruš smlouvy své s námi.
Jer 14:22 Zdaliž jsou mezi marnostmi pohanskými ti, kteøíž by déš dávali? A zdaliž nebesa dávají pøívaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine, Bùh náš? Protož na tebe oèekáváme, nebo ty pùsobíš všecko to.
Jer 15:1 Tedy øekl Hospodin ke mnì: By se postavil Mojžíš i Samuel pøed oblíèejem mým, nikoli srdce nemohu míti k lidu tomuto. Pus je ode mne, a nech jdou pryè.
Jer 15:2 A øeknou-li: Kam bychom šli? tedy díš jim: Takto praví Hospodin: Kdo k smrti, na smrt, a kdo k meèi,

pod meè, a kdo k hladu, k hladu, a kdo k zajetí, do zajetí.
Jer 15:3 Pøedstavím zajisté jim to èvero, dí Hospodin: Meè k zmordování, a psy, aby je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvìø zemskou, aby je sežrala a zkazila.
Jer 15:4 A musejí se smýkati po všech královstvích zemì pøíèinou Manassesa syna Ezechiášova, krále Judského, pro ty vìci, kteréž páchal v Jeruzalémì.
Jer 15:5 Nebo kdo by se slitoval nad tebou, Jeruzaléme? A kdo by tì politoval? Aneb kdo by pøišel, aby se zeptal, jak se vede?
Jer 15:6 Tys opustil mne, dí Hospodin, odšels nazpìt; protož vztáhnu ruku svou na tebe, abych tì zkazil. Ustal jsem, želeje.
Jer 15:7 Protož pøetøíbím je vìjeèkou skrze brány zemì této, na sirobu pøivedu a zkazím lid svùj, nebo se od cest svých nenavracují.
Jer 15:8 Vìtší bude poèet vdov jeho než písku moøského. Pøivedu na nì, na matky, na mládence zhoubce i v poledne; zpùsobím to, aby náhle pøipadli na to mìsto, i budou zdìšeni.
Jer 15:9 Zemdlí i ta, kteráž rodívala po sedmerém; vypustí duši svou, zapadne jí slunce ještì ve dne, hanbiti a stydìti se bude. Ostatek pak jich vydám pod meè pøed oblíèejem nepøátel jejich, dí Hospodin.
Jer 15:10 Bìda mnì, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a muže rùznice vší zemi. Nepùjèoval jsem jim, aniž mi oni pùjèovali, a každý mi zloøeèí.
Jer 15:11 I øekl Hospodin: Zdaliž tobì, kterýž pozùstaneš, nebude dobøe? Zdaliž nebudu tvým zástupcím u nepøítele v èas trápení a v èas ssoužení?
Jer 15:12 Zdaliž železo poláme pùlnoèní železo a ocel?
Jer 15:13 Jmìní tvé, ó Judo, i poklady tvé vydám v rozchvátání darmo, po všech konèinách tvých, a to pro všelijaké høíchy tvé.
Jer 15:14 A zpùsobím to, že musíš jíti s nepøátely svými do zemì cizí, když oheò zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude.
Jer 15:15 Ty znáš mne, Hospodine, rozpomeò se na mne, a navštìv mne, a pomsti mne nad tìmi, kteøíž dotírají na mne. Shovívaje jim, nezachvacuj mne; vìz, že snáším pro tebe pohanìní.
Jer 15:16 Když se naskytly øeèi tvé, snìdl jsem je, a mìl jsem slovo tvé za radost a potìšení srdce svého, ponìvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupù.
Jer 15:17 Nesedám v radì posmìvaèù, aniž pléši; pro pøísnost tvou samotný sedám, nebo prchlivostí naplnils mne.
Jer 15:18 Proè má býti bolest má vìná, a rána má smrtelná, kteráž se nechce zhojiti? Proè mi býti máš naprosto jako oklamavatelný, jako vody nestálé?
Jer 15:19 Protož takto praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také tì zase obrátím, abys stál pøed oblíèejem mým; oddìlíš-li vìc drahou od nièemné, jako ústa má budeš. Nech se oni obrátí k tobì, ty pak neobracej se k nim.
Jer 15:20 Nebo jsem tì postavil proti lidu tomuto jako zed mìdìnou pevnou. Kteøíž bojovati budou proti tobì, ale neodolají tobì; nebo já jsem s tebou, abych tì vysvobozoval a vytrhoval, dí Hospodin.
Jer 15:21 Vytrhnu tì zajisté z rukou nešlechetníkù, a vykoupím tì z ruky násilníkù.
Jer 16:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 16:2 Nepojímej sobì ženy, aniž mìj synù neb dcer na místì tomto.
Jer 16:3 Nebo takto praví Hospodin o synech i dcerách zplozených v místì tomto, a o matkách jejich, kteréž zrodily je, i o jejich otcích, kteøíž zplodili je v zemi této:
Jer 16:4 Smrtmi pøebolestnými pomrou, nebudou oplakáni, ani pochováni; místo hnoje na svrchku zemì budou, a meèem i hladem do konce zhubeni budou. I budou mrtvá tìla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským.
Jer 16:5 Nebo takto praví Hospodin: Nevcházej do domu smutku, aniž choï kvíliti, aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svùj od lidu tohoto, dobrotivost i slitování, dí Hospodin.
Jer 16:6 Když pomrou velicí i malí v zemi této, nebudou pochováni, aniž kvíliti budou nad nimi, aniž se zøeží, aniž sobì lysiny zdìlají pro nì.
Jer 16:7 Aniž jim dadí jísti, aby v truchlosti potìšovali jich nad mrtvým, aniž jich napojí z èíše potìšení po otci jejich neb matce jejich.
Jer 16:8 Tolikéž do domu hodování nechoï, abys sedati mìl s nimi pøi jídle a pití.
Jer 16:9 Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já zpùsobím, aby nebývalo na místì tomto pøed oèima vašima a za dnù vašich hlasu radosti, ani hlasu veselé, hlasu ženicha, ani hlasu nevìsty.
Jer 16:10 Když pak oznámíš lidu tomuto všecka slova tato, a øeknou-li: Proè vyøkl Hospodin proti nám všecko zlé veliké toto, a jaká jest nepravost naše, aneb jaký høích náš, jímž jsme høešili proti Hospodinu Bohu svému?
Jer 16:11 Tedy rci jim: Proto že opustili mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími, sloužili jim, a klanìli se jim, mne pak opustili, a zákona mého neostøíhali.
Jer 16:12 Vy pak mnohem jste hùøe èinili nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podlé zdání srdce

svého zlého, neposlouchajíce mne.
Jer 16:13 Proèež hodím vámi z zemì této do zemì, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam bohùm cizím dnem i nocí, dokudž neuèiním vám milosti.
Jer 16:14 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude øíkáno více: Živ jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z zemì Egyptské,
Jer 16:15 Ale: Živ jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z zemì pùlnoèní a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase pøivedu do zemì jejich, kterouž jsem dal otcùm jejich.
Jer 16:16 Aj, já pošli k rybáøùm mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom pošli i k mnohým lovcùm, aby je zlapali na všeliké hoøe, a na všelikém pahrbku, i v dìrách skalních.
Jer 16:17 Hledím na všecky cesty jejich, nejsou tajné pøede mnou, aniž jest skryta nepravost jejich pøed oèima mýma.
Jer 16:18 I odplatím jim prvé dvojnásobnì za nepravost jejich a høích jejich, proto že zemi mnou poškvrnili tìly mrtvými ohyzdnými, a ohavnostmi svými naplnili dìdictví mé.
Jer 16:19 Hospodine, sílo má a hrade mùj, i útoèištì mé v den ssoužení, k tobì pøijdou národové od konèin zemì, a øeknou: Jistì že se falše drželi otcové naši, marnosti a právì neužiteèných vìcí.
Jer 16:20 Zdaliž udìlá sobì èlovìk bohy, ponìvadž sami nejsou bohové?
Jer 16:21 Protož aj, já zpùsobím to, aby poznali té chvíle, zpùsobím, aby poznali ruku mou i moc mou, a zvìdít, že jméno mé jest Hospodin.
Jer 17:1 Høích Judùv napsán jest pérem železným, rafijí kamene pøetvrdého, vyryt jest na tabuli srdce jejich, a na rozích oltáøù vašich,
Jer 17:2 Tak když zpomínají synové jejich na oltáøe jejich i háje jejich, pod døívím zeleným, na pahrbcích vysokých.
Jer 17:3 Ó horo, s tím polem jmìní tvé i všecky poklady tvé vydám v rozchvátání, pro høích výsostí tvých, ve všech konèinách tvých.
Jer 17:4 A ty musíš lhùtu dáti z strany sebe dìdictví svému, kteréž jsem byl dal tobì, a podrobím tì v službu nepøátelùm tvým v zemi, o níž nevíš; nebo jste oheò zanítili v prchlivosti mé, kterýž až na vìky hoøeti bude.
Jer 17:5 Takto praví Hospodin: Zloøeèený ten muž, kterýž doufá v èlovìka, a kterýž klade tìlo za rámì své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho.
Jer 17:6 Nebo bude podobný vøesu na pustinì, kterýž necítí, když co pøichází dobrého, ale bývá na vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v níž se nebydlí.
Jer 17:7 Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a jehož nadìje jest Hospodin.
Jer 17:8 Nebo podobný bude stromu štípenému pøi vodách, a pøi potoku pouštìjícímu koøeny své, kterýž necítí, když pøichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž pøestává nésti ovoce.
Jer 17:9 Nejlstivìjší jest srdce nade všecko, a nejpøevrácenìjší. Kdo vyrozumí jemu?
Jer 17:10 Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podlé cesty jeho, podlé ovoce skutkù jeho.
Jer 17:11 Koroptva škøeèí, ale nevysedí. Tak kdož dobývá statku však s køivdou, v polovici dnù svých musí opustiti jej, a naposledy bude bláznem.
Jer 17:12 Místo svatynì naší, stolice slavná Nejvyššího, vìènì trvá.
Jer 17:13 Ó nadìje Izraelova, Hospodine, všickni, kteøíž tì opouštìjí, nech jsou zahanbeni. Kárání má v zemi této nech jsou zapsána; nebo opustili pramen vod živých, Hospodina.
Jer 17:14 Uzdrav mne, Hospodine, a zdráv budu; vysvoboï mne, a vysvobozen budu, ty jsi zajisté chvála má.
Jer 17:15 Aj, oni øíkají mi: Kdež jest to, což pøedpovídal Hospodin? Nech již pøijde.
Jer 17:16 Ješto jsem já se nevetøel, abych pastýøem byl tvým, a dne bolesti nebyl jsem žádostiv, ty víš. Cožkoli vyšlo z rtù mých, pøed oblíèejem tvým jest.
Jer 17:17 Nebudiž mi k strachu, útoèištì mé jsi v èas trápení.
Jer 17:18 Nech jsou zahanbeni, kteøíž mne stihají, já pak a nejsem zahanben; nech se oni dìsí, já pak a se nedìsím. Uveï na nì den trápení, a dvojím setøením setøi je.
Jer 17:19 Takto øekl Hospodin ke mnì: Jdi a postav se v bránì lidu tohoto, skrze kterouž chodívají králové Judští, a skrze kterouž vycházívají, anobrž ve všech branách Jeruzalémských,
Jer 17:20 A rci jim: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští, i všecken Judo, a všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteøíž chodíváte skrze brány tyto:
Jer 17:21 Takto praví Hospodin: Vystøíhejte se s pilností, abyste nenosili bøemen v den sobotní, ani vnášeli skrze brány Jeruzalémské.
Jer 17:22 Ani nevynášejte bøemen z domù svých v den sobotní, a žádného díla nedìlejte, ale svìte den sobotní, jakž jsem pøikázal otcùm vašim.
Jer 17:23 (Však neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdili šíji svou, neposlouchajíce a nepøijímajíce nauèení.)
Jer 17:24 Stane se zajisté, jestliže s ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin, abyste nenosili bøemen skrze

brány mìsta tohoto v den sobotní, ale svìtili den sobotní, nedìlajíce v nìm žádného díla,
Jer 17:25 Že poberou se skrze brány mìsta tohoto králové i knížata sedící na stolici Davidovì, jezdíce na vozích i na koních, oni i knížata jejich, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, a státi bude toto mìsto až na vìnost.
Jer 17:26 I budou pøicházeti z mìst Judských a z okolí Jeruzaléma, jakož z zemì Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od poledne, nesouce zápal, a obìt i dar s kadidlem, také i díkù èinìní nesouce do domu Hospodinova.
Jer 17:27 Jestliže pak neuposlechnete mne, abyste svìtili den sobotní, a nenosili bøemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské v den sobotní, tedy zanítím oheò v branách jeho, kterýžto zžíøe paláce Jeruzalémské, a neuhasne.
Jer 18:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 18:2 Vstaò a sejdi do domu hrnèíøova, a tam zpùsobím to, abys slyšel slova má.
Jer 18:3 I sešel jsem do domu hrnèíøova, a aj, on dìlal dílo na kruzích.
Jer 18:4 Když se pak zkazila nádoba v ruce hrnèíøovì, kterouž on dìlal z hliny, tehdy zase udìlal z ní nádobu jinou, jakouž se dobøe líbilo hrnèíøi udìlati.
Jer 18:5 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 18:6 Zdaliž jako hrnèíø tento nemohl bych nakládati s vámi, ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v ruce hrnèíøe, tak jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský.
Jer 18:7 Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je v okamžení vypléním a zkazím, i vyhubím,
Jer 18:8 Však odvrátil-li by se národ ten od nešlechetnosti své, proti nìmuž bych mluvil: i já litoval bych toho zlého, kteréž jsem myslil uèiniti jemu.
Jer 18:9 Zase mluvil-li bych o národu a o království, že je v okamžení vzdìlám a vštípím,
Jer 18:10 Však èinil-li by, což zlého jest pøed oèima mýma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval bych dobrodiní toho, kteréž bych øekl uèiniti jemu.
Jer 18:11 Protož nyní rci mužùm Judským i obyvatelùm Jeruzalémským, øka: Takto praví Hospodin: Aj, já strojím na vás zlou vìc, a obrátím na vás pohromu; navra□tež se již jeden každý od cesty své zlé, a polepšte cest svých i pøedsevzetí svých.
Jer 18:12 Kteøížto øekli: To nic, nebo za myšlénkami svými pùjdeme, a jeden každý zdání srdce svého nešlechetného vykonávati budeme.
Jer 18:13 Protož takto praví Hospodin: Vyptejte se nyní mezi pohany, slýchal-li kdo takové vìci? Mrzkosti veliké dopustila se panna Izraelská.
Jer 18:14 Zdaliž kdo pohrdá èerstvou vodou Libánskou z skály? Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud bìžícími?
Jer 18:15 Lid pak mùj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti. Nebo k úrazu je pøivodí na cestách jejich, na stezkách starobylých, chodíce stezkami cesty neprotøené,
Jer 18:16 Tak abych musil obrátiti zemi jejich v pouš□ na odivu vìènou; každý, kdož by šel skrze ni, aby se užasl, a pokynul hlavou svou.
Jer 18:17 Vìtrem východním rozptýlím je pøed nepøítelem; høbetem a ne tváøí pohledím na nì v èas bídy jejich.
Jer 18:18 I øekli: Poïte a vymyslme proti Jeremiášovi nìjakou chytrost; nebo□ nezhyne zákon od knìze, ani rada od moudrého, ani slovo od proroka. Poïte a zarazme jej jazykem, a nemìjme pozoru na žádná slova jeho.
Jer 18:19 Pozoruj mne, Hospodine, a slyš hlas tìch, kteøíž se vadí se mnou.
Jer 18:20 Zdaliž má odplacováno býti za dobré zlým, že mi jámu kopají? Rozpomeò se, že jsem se postavoval pøed oblíèejem tvým, abych se pøimlouval k jejich dobrému, a odvrátil prchlivost tvou od nich.
Jer 18:21 Protož dopus□ na syny jejich hlad, a zpùsob to, a□ jsou násilnì zmordování meèem, a nech□ jsou ženy jejich osiøelé a ovdovìlé, a muži jejich a□ jsou ukrutnì zmordováni, a mládenci jejich zbiti meèem v boji.
Jer 18:22 Nech□ jest slýchati køik z domù jejich, když pøivedeš na nì vojsko náhle. Nebo vykopali jámu, aby popadli mne, a osídla polékli nohám mým;
Jer 18:23 Ješto ty, Hospodine, povìdom jsi vší rady jejich o mém usmrcení. Nebuï milostiv nepravosti jejich, a høíchu jejich pøed tváøí svou neshlazuj, ale nech□ jsou k úrazu dostrèeni pøed oblíèejem tvým, a v èas prchlivosti své s nimi zacházej.
Jer 19:1 Takto øekl Hospodin: Jdi a zjednej báni záhrdlitou od hrnèíøe, hlinìnou, a pojma nìkteré z starších lidu a z starších knìží,
Jer 19:2 Vejdi do údolí Benhinnom, kteréž jest u vrat brány východní, a ohlašuj tam slova ta, kteráž mluviti budu tobì.
Jer 19:3 A rci: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští i obyvatelé Jeruzalémští: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli uslyší, zníti mu bude v uších jeho,
Jer 19:4 Proto že mne opustili, a poškvrnili místa tohoto, kadíce na nìm bohùm cizím, jichž neznali oni, ani otcové jejich, ani králové Judští, a naplnili toto místo krví nevinných.
Jer 19:5 Vzdìlali také výsosti Bálovi, aby pálili syny své ohnìm v zápaly Bálovi, èehož jsem nepøikázal, aniž jsem o tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce.
Jer 19:6 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude slouti více toto místo Tofet, ani údolí Benhinnom,

ale údolí mordu.
Jer 19:7 Nebo v nic obrátím radu Judovu i Jeruzalémských v místì tomto, zpùsobì to, aby padli od meèe pøed nepøátely svými, a od ruky tìch, kteøíž hledají bezživotí jejich, i dám mrtvá tìla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským.
Jer 19:8 Obrátím také místo toto v pouš na odivu. Každý, kdožkoli pùjde mimo nì, užasne se, a ckáti bude pro všelijaké rány jeho.
Jer 19:9 A zpùsobím to, že žráti budou maso synù svých a maso dcer svých, tolikéž jeden každý maso bližního svého žráti bude, v obležení a v ssoužení, kterýmž ssouží je nepøátelé jejich, a ti, kteøíž hledají bezživotí jejich.
Jer 19:10 Potom roztluc tu záhrdlitou báni pøed oèima tìch lidí, kteøíž pùjdou s tebou,
Jer 19:11 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupù: Tak potluku lid tento i místo toto, jako ten, kdož rozráží nádobu hrnèíøskou, kteráž nemùže opravena býti více, a v Tofet pochovávati budou, proto že nebude žádného místa ku pohøbu.
Jer 19:12 Tak uèiním místu tomuto, dí Hospodin, i obyvatelùm jeho, a naložím s místem tímto tak jako s Tofet.
Jer 19:13 Nebo budou domové Jeruzalémských i domové králù Judských tak jako toto místo Tofet zaneèištìni se všechnìmi domy tìmi, na jejichž støechách kadili všemu vojsku nebeskému, a obìtovali obìti mokré bohùm cizím.
Jer 19:14 Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl poslal Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v síòci domu Hospodinova, a øekl ke všemu lidu:
Jer 19:15 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já uvedu na místo toto i na všecka místa jeho všecko to zlé, kteréž jsem vyøkl proti nìmu; nebo zatvrdili šíji svou, aby neposlouchali slov mých.
Jer 20:1 Tedy slyšev Paschur syn Immerùv, knìz, kterýž byl pøední správce v domì Hospodinovì, Jeremiáše prorokujícího o tìch vìcech,
Jer 20:2 Ubil Paschur Jeremiáše proroka, a dal jej do vìzení v bránì Beniaminovì hoøejší, kteráž byla pøi domì Hospodinovì.
Jer 20:3 Stalo se pak nazejtøí, když vyvedl Paschur Jeremiáše z vìzení, že øekl jemu Jeremiáš: Nenazval Hospodin jména tvého Paschur, ale Magor missabib.
Jer 20:4 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já pustím na tebe strach, na tebe i na všecky pøátely tvé, kteøíž padnou od meèe nepøátel svých, naèež oèi tvé hledìti budou, když všecken lid Judský vydám v ruku krále Babylonského, kterýž zavede je do Babylona, a meèem je pobije.
Jer 20:5 Vydám i všelijaké bohatství místa tohoto, a všecko úsilé jeho, i všelijakou vìc drahou jeho, i všecky poklady králù Judských vydám v ruku nepøátel jejich, a rozchvátají je, i poberou je, a dovezou je do Babylona.
Jer 20:6 Ty pak Paschur i všickni, kteøíž bydlí v domì tvém, pùjdete do zajetí, a do Babylona se dostaneš, a tam umøeš, i tam pochován budeš ty i všickni milující tebe, jimž jsi prorokoval lživì.
Jer 20:7 Namlouvals mne, Hospodine, a dal jsem se pøemluviti; silnìjšís byl nežli já, protož zmocnils se mne. Jsem v posmìchu každý den, každý se mi posmívá.
Jer 20:8 Nebo jakž jsem zaèal mluviti, úpím, pro ukrutenství a zhoubu køièím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupì a ku posmìchu každého dne.
Jer 20:9 I øekl jsem: Nebudu ho pøipomínati, ani mluviti více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheò hoøící, zavøený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu,
Jer 20:10 Aèkoli slýchám utrhání mnohých, i Magor missabiba, øíkajících: Povìzte nìco na nìj, a oznámíme to králi. Všickni, kteøíž by mìli býti pøátelé moji, èíhají na poklesnutí mé, øíkajíce: Snad nìkde podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním.
Jer 20:11 Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protož ti, kteøíž mne stihají, zurážejí se, a neodolají; stydìti se budou náramnì, nebo se jim šastnì nezvede, aniž potupa vìèná v zapomenutí dána bude.
Jer 20:12 Protož ó Hospodine zástupù, kterýž zkušuješ spravedlivého, kterýž spatøuješ ledví a srdce, nech se podívám na pomstu tvou nad nimi, tobì zajisté zjevil jsem pøi svou.
Jer 20:13 Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechetných.
Jer 20:14 Zloøeèený ten den, v nìmžto zplozen jsem, den, v nìmž porodila mne matka má, a není požehnaný.
Jer 20:15 Zloøeèený ten muž, kterýž zvìstoval otci mému, chtìje zvláštnì obradovati jej, øka: Narodilo se dítì pohlaví mužského.
Jer 20:16 A nech jest ten muž podobný místùm, kteráž podvrátil Hospodin, a neželel; nebo slyšel køik v jitøe, a provyskování v èas polední.
Jer 20:17 Ó že mne neusmrtil od života, ješto by mi matka má byla hrobem mým, a život její vìnì tìhotný.
Jer 20:18 Proè jsem jen z života vyšel, abych okoušel tìžkosti a zámutku, a aby stráveni byli v pohanìní dnové moji?
Jer 21:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když poslal k nìmu král Sedechiáš Paschura syna Malkiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, knìze, aby øekli:
Jer 21:2 Poraï se medle o nás s Hospodinem, nebo Nabuchodonozor král Babylonský bojuje proti nám, zdali by snad naložil Hospodin s námi podlé všech divných skutkù svých, aby on odtáhl od nás.

Jer 21:3 Tedy øekl Jeremiáš k nim: Tak rcete Sedechiášovi:
Jer 21:4 Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Aj, já odvrátím nástroje váleèné, kteréž jsou v rukou vašich, jimiž vy bojujete proti králi Babylonskému a Kaldejským, kteøíž oblehli vás vnì za zdí, a shromáždím je do prostøed mìsta tohoto.
Jer 21:5 Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou a ramenem silným, a to v hnìvì a v rozpálení i v prchlivosti veliké.
Jer 21:6 A raním obyvatele mìsta tohoto, tak že lidé i hovada morem velikým pomrou.
Jer 21:7 Potom pak (dí Hospodin), dám Sedechiáše krále Judského a služebníky jeho i lid, totiž ty, kteøíž pozùstanou v mìstì tomto po moru, po meèi a po hladu, v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku nepøátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí jejich. Kterýžto je zbije ostrostí meèe, neodpustí jim, aniž jich šanovati bude, aniž se smiluje.
Jer 21:8 Protož rci lidu tomuto: Takto praví Hospodin: Aj, já kladu pøed vás cestu života i cestu smrti.
Jer 21:9 Kdokoli zùstane v mìstì tomto, zahyne od meèe, neb hladem, neb morem, ale kdož vyjde a poddá se Kaldejským, kteøíž oblehli vás, jistotnì živ zùstane, a bude míti život svùj místo koøisti.
Jer 21:10 Nebo postavil jsem zùøivou tváø svou proti mìstu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí Hospodin. V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí je ohnìm.
Jer 21:11 Domu pak krále Judského rci: Slyšte slovo Hospodinovo,
Jer 21:12 Ó dome Davidùv, takto praví Hospodin: Držívejte každého jitra soud, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheò prchlivost má, a nehoøela, tak že by nebylo žádného, kdo by uhasiti mohl, pro nešlechetnost pøedsevzetí vašich.
Jer 21:13 Aj já, dí Hospodin, na tebe, kteráž pøebýváš v údolí tomto, skálo roviny této, kteøíž øíkáte: Kdo by pøitáhl na nás, aneb kdo by všel do pøíbytkù našich?
Jer 21:14 Nebo trestati vás budu podlé skutkù vašich, dí Hospodin, a zanítím oheò v lese tvém, kterýž zžíøe všecko vùkol nìho.
Jer 22:1 Takto øekl Hospodin: Sejdi do domu krále Judského, a mluv tam slovo toto,
Jer 22:2 A rci: Slyš slovo Hospodinovo, králi Judský, kterýž sedíš na stolici Davidovì, ty i služebníci tvoji i lid tvùj, kteøíž chodíte skrze brány tyto.
Jer 22:3 Takto praví Hospodin: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka; pøíchozímu tolikéž, sirotku, ani vdovì neèiòte køivdy, aniž jich utiskujte, a krve nevinné nevylévejte na místì tomto.
Jer 22:4 Nebo budete-li to pilnì vykonávati, jistì že poberou se skrze brány domu tohoto králové, sedící místo Davida na stolici jeho, jezdíce na vozích, neb na koních, král s služebníky svými i s lidem svým.
Jer 22:5 Jestliže pak neuposlechnete slov tìchto, skrze sebe pøisahám, dí Hospodin, že pouš bude dùm tento.
Jer 22:6 Nebo takto praví Hospodin o domu krále Judského: Byl jsi mi jako Galád a vrch Libánský, ale obrátím tì jistotnì v pouš jako mìsta, v nichž se bydliti nemùže.
Jer 22:7 A pøistrojím na tebe zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kteøížto zpodtínají nejvýbornìjší cedry tvé, a vmecí na oheò.
Jer 22:8 A když pùjdou národové mnozí mimo mìsto toto, a øekne jeden druhému: Proè tak uèinil Hospodin mìstu tomuto velikému?
Jer 22:9 Tedy øeknou: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a klanìli se bohùm cizím a sloužili jim.
Jer 22:10 Neplaètež mrtvého, aniž ho litujte, ale ustavièní plaète pøíèinou toho, kterýž odchází; nebo se nenavrátí více, aby pohledìl na zemi, v níž se narodil.
Jer 22:11 Nebo takto praví Hospodin o Sallumovi synu Joziáše, krále Judského, kterýž kraluje místo Joziáše otce svého: Když vyjde z místa tohoto, nenavrátí se sem více.
Jer 22:12 Ale tam v tom místì, kamž jej zastìhují, umøe, a tak zemì této neuzøí více.
Jer 22:13 Bìda tomu, kdož staví dùm svùj s útiskem, a paláce své s køivdou, kterýž bližního svého v službu podrobuje darmo, mzdy pak jeho nedává jemu;
Jer 22:14 Kterýž øíká: Vystavím sobì dùm veliký a paláce prostranné, kterýž prolamuje sobì okna, a tafluje cedrovím, a maluje barvou.
Jer 22:15 Zdaliž kralovati budeš, že se pleteš v to cedrové stavení? Otec tvùj zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud a spravedlnost, tedy dobøe bylo jemu.
Jer 22:16 Když soudíval pøi chudého a nuzného, tedy dobøe bylo. Zdaliž mnì to není známé? dí Hospodin.
Jer 22:17 Ale oèi tvé i srdce tvé nehledí než lakomství tvého, a abys krev nevinnou proléval, a nátisk a køivdu èinil.
Jer 22:18 Protož takto praví Hospodin o Joakimovi synu Joziáše, krále Judského: Nebudou ho kvíliti: Ach, bratøe mùj, aneb ach, sestro. Nebudou ho kvíliti: Ach, pane, aneb ach, kdež dùstojnost jeho?
Jer 22:19 Pohøbem oslièím pohøben bude, vyvleèen a vyvržen jsa za brány Jeruzalémské.
Jer 22:20 Vstup na Libán a køiè, i na hoøe Bázan vydej hlas svùj; køiè také pøes brody, když potøíni budou všickni milovníci tvoji.

Jer 22:21 Mluvíval jsem s tebou v nejvìtším štìstí tvém, øíkávalas: Nebudu posloucha ti. Ta jest cesta tvá od dìtinství tvého; neuposlechlas zajisté hlasu mého.
Jer 22:22 Všecky pastýøe tvé zpase vítr, a milovníci tvoji v zajetí pùjdou. Tehdáž jistì hanbiti a stydìti se budeš za všelikou nešlechetnost svou.
Jer 22:23 Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdíš na cedroví, jak milostná budeš, když na tì pøijdou svírání a bolest jako rodièky!
Jer 22:24 Živ jsem já, dí Hospodin, že by pak byl Koniáš syn Joakima, krále Judského, prstenem peèetním na mé ruce pravé, však tì i odtud strhnu.
Jer 22:25 A vydám tì v ruku tìch, kteøíž hledají bezživotí tvého, a v ruku tìch, jejichž ty se oblíèeje lekáš, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku Kaldejských.
Jer 22:26 A hodím tebou i matkou tvou, kteráž tì porodila, do zemì cizí, tam, kdež jste se nezrodili, a tam zemøete.
Jer 22:27 Do zemì pak, po níž toužiti budete, abyste se navrátili tam, tam se nenavrátíte.
Jer 22:28 Zdaliž modlou nièemnou, kteráž roztøískána bývá, bude muž tento Koniáš? Zdali nádobou, v níž není žádné líbosti? Proè by vyházíni byli on i símì jeho, a uvrženi do zemì, o níž nevìdí?
Jer 22:29 Ó zemì, zemì, zemì, slyš slovo Hospodinovo.
Jer 22:30 Takto praví Hospodin: Zapište to, že muž tento bez dìtí bude, a že se jemu nepovede šastnì za dnù jeho. Anobrž nepovede se šastnì i tomu muži, kterýž by z semene jeho sedìl na stolici Davidovì, a panoval ještì nad Judou.
Jer 23:1 Bìda pastýøùm hubícím a rozptylujícím stádce pastvy mé, dí Hospodin.
Jer 23:2 Protož takto praví Hospodin Bùh Izraelský o pastýøích, kteøíž pasou lid mùj: Vy rozptylujete ovce mé, anobrž rozháníte je, a nenavštìvujete jich; aj, já navštívím vás pro nešlechetnost pøedsevzetí vašich, dí Hospodin.
Jer 23:3 Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal, a pøivedu je zase do ovèincù jejich, kdežto ploditi a množiti se budou.
Jer 23:4 Nadto ustanovím nad nimi pastýøe, kteøíž by je pásli, aby se nebály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí Hospodin.
Jer 23:5 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstøelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šastnì se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude.
Jer 23:6 Za dnù jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpeènì, a to jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše.
Jer 23:7 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin,v nichž nebude øíkáno více: Živ jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z zemì Egyptské,
Jer 23:8 Ale: Živ jest Hospodin, kterýž vyvedl a kterýž zprovodil símì domu Izraelského z zemì pùlnoèní i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadí v zemi své.
Jer 23:9 Pøíèinou prorokù potøíno jest srdce mé ve mnì, pohnuly se všecky kosti mé; jsem jako èlovìk opilý, a jako muž, kteréhož rozešlo víno, pro Hospodina a pro slova svatosti jeho.
Jer 23:10 Nebo cizoložníkù plná jest tato zemì, a pøíèinou køivých pøísah kvílí zemì, usvadla pastviska na poušti; jest zajisté utiskování tìchto nešlechetné, a moc jejich nepravá.
Jer 23:11 Nebo jakož prorok, tak knìz pokrytství páchají. Také v domì svém nacházím nešlechetnost jejich, dí Hospodin.
Jer 23:12 Proèež budou míti cestu svou podobnou plzkosti v mrákotì, na níž postrèeni budou a padnou, když uvedu na nì bídu v èas navštívení jejich, dí Hospodin.
Jer 23:13 Pøi prorocích zajisté Samaøských vidìl jsem nesmyslnost; prorokovali skrze Bále, a svodili lid mùj Izraelský.
Jer 23:14 Ale pøi prorocích Jeruzalémských vidím hroznou vìc, že cizoložíce a se lží se obcházejíce, posilòují také rukou nešlechetníkù, aby se neobrátil žádný od nešlechetnosti své. Mám všecky za podobné Sodomì, a obyvatele jeho za podobné Gomoøe.
Jer 23:15 Protož takto praví Hospodin zástupù o prorocích tìchto: Aj, já nakrmím je pelynkem, a napojím je vodami jedovatými; nebo od prorokù Jeruzalémských vyšla poškvrna na všecku tuto zemi.
Jer 23:16 Takto praví Hospodin zástupù: Neposlouchejtež slov tìch prorokù, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávajíce. Vidìní srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových.
Jer 23:17 Ustavièní øíkají tìm, kteøíž mnou pohrdají: Pravil Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podlé zdání srdce svého øíkají: Nepøijde na vás nic zlého.
Jer 23:18 Nebo kdož jest stál v radì Hospodinovì, a vidìl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je?
Jer 23:19 Aj, vichøice Hospodinova s prchlivostí vyjde, a to vichøice trvající; nad hlavou nešlechetných trvati bude.
Jer 23:20 Neodvrátí se hnìv Hospodinùv, dokudž neuèiní a nevykoná úmyslu srdce svého. A tehdáž

porozumíte tomu cele,
Jer 23:21 Že jsem neposílal tìch prorokù, ale sami bìželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali.
Jer 23:22 Nebo by byli stáli v radì mé, jistì že by byli ohlašovali slova má lidu mému, a byli by je odvraceli od cesty jejich zlé, a od nešlechetnosti pøedsevzetí jejich.
Jer 23:23 Zdaliž jsem já Bùh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bùh i z daleka?
Jer 23:24 Zdaž se ukryje kdo v skrýších, abych já ho neshlédl? dí Hospodin. Zdaliž nebe i zemì já nenaplòuji? dí Hospodin.
Jer 23:25 Slýchávám, co øíkají ti proroci, kteøíž prorokují lež ve jménu mém, øíkajíce: Mìl jsem sen, mìl jsem sen.
Jer 23:26 I dokudž to bude? Zdaliž v srdci tìch prorokù, kteøíž prorokují, není lež? Anobrž jsou proroci lsti srdce svého,
Jer 23:27 Kteøíž obmýšlejí to, jak by vyrazili z pamìti lidu mému jméno mé sny svými, kteréž vypravují jeden každý bližnímu svému, jako se zapomnìli otcové jejich na jméno mé za pøíèinou Bále.
Jer 23:28 Prorok, kterýž má sen, nech vypravuje sen, ale kterýž má slovo mé, nech mluví slovo mé právì. Co jest té plevì do pšenice? dí Hospodin.
Jer 23:29 Zdaliž není slovo mé takové jako oheò, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu?
Jer 23:30 Protož aj já, dí Hospodin, proti tìm prorokùm, kteøíž ukrádají slova má jeden každý pøed bližním svým.
Jer 23:31 Aj já, dí Hospodin, proti tìm prorokùm, kteøíž chlubnì mluví, øíkajíce: Praví Hospodin.
Jer 23:32 Aj já, dí Hospodin, proti tìm, kteøíž prorokují sny lživé, a vypravujíce je, svodí lid mùj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem jim pøikázal. Proèež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin.
Jer 23:33 Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb nìkterý prorok neb knìz, øka: Jaké jest bøímì Hospodinovo? tedy rci jim: Jaké bøímì? I to: Opustím vás, dí Hospodin.
Jer 23:34 Nebo proroka a knìze toho i lid ten, kterýž by øekl: Bøímì Hospodinovo, jistì trestati budu muže toho i dùm jeho.
Jer 23:35 Ale takto øíkejte jeden každý bližnímu svému a jeden každý bratru svému: Co odpovìdìl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin?
Jer 23:36 Bøemene pak Hospodinova nepøipomínejte více, sic by bøemenem bylo jednomu každému slovo jeho, když byste pøevraceli slova Boha živého, Hospodina zástupù, Boha našeho.
Jer 23:37 Takto øíkati budeš proroku: Co odpovìdìl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin?
Jer 23:38 Ale ponìvadž øíkáte: Bøímì Hospodinovo, tedy takto praví Hospodin: Ponìvadž øíkáte slovo to: Bøímì Hospodinovo, ješto jsem posílal k vám, øíkaje: Neøíkejte: Bøímì Hospodinovo,
Jer 23:39 Protož aj, já jistì zapomenu se na vás do konce, a zavrhu vás i to mìsto, kteréž jsem byl dal vám i otcùm vašim, od tváøi své,
Jer 23:40 A uvedu na vás pohanìní vìèné i potupu vìènou, kteráž nepøijde v zapomenutí.
Jer 24:1 Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fíkù postaveni byli pøed chrámem Hospodinovým, když byl pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, a knížata Judská, i tesaøe a kováøe z Jeruzaléma, a pøivedl je do Babylona.
Jer 24:2 Jeden koš byl fíkù velmi dobrých, jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíkù velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost.
Jer 24:3 Tedy øekl mi Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I øekl jsem: Fíky, dobré fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi zlé, jichž nelze jísti pro trpkost.
Jer 24:4 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 24:5 Takto praví Hospodin, Bùh Izraelský: Jako fíkové tito dobøí, tak mnì pøíjemní budou zajatí Judští, kteréž jsem zaslal z místa tohoto do zemì Kaldejské k dobrému.
Jer 24:6 Obrátím zajisté oèi své k nim k dobrému, a pøivedu je zase do zemì této, kdežto vzdìlám je, a nezkazím, štípím je, a nevypléním.
Jer 24:7 Nebo dám jim srdce, aby znali mne, že já jsem Hospodin. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mnì celým srdcem svým.
Jer 24:8 Naodpor, jako fíky zlé, kterýchž nelze jísti pro trpkost, tak zavrhu (to zajisté praví Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty jeho, a ostatek Jeruzalémských pozùstalých v zemi této, i ty, kteøíž bydlí v zemi Egyptské.
Jer 24:9 Vydám je, pravím, v posmýkání k zlému po všech královstvích zemì, v pohanìní a v pøísloví, v rozprávku a v proklínání po všech tìch místech, kamž je rozženu.
Jer 24:10 A budu posílati na nì meè, hlad a mor, dokudž by do konce vyhlazeni nebyli z zemì, kterouž jsem byl dal jim i otcùm jejich.
Jer 25:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všemu lidu Judskému, léta èvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, (jenž jest první rok Nabuchodonozora krále Babylonského),

Jer 25:2 Kteréž mluvil Jeremiáš prorok ke všemu lidu Judskému, i ke všechnìm obyvatelùm Jeruzalémským, øka:
Jer 25:3 Od tøináctého léta Joziáše syna Amonova, krále Judského, až do tohoto dne, po tìchto tøimecítma let, bývalo slovo Hospodinovo ke mnì, kteréž jsem vám mluvíval, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, ale neposlouchali jste.
Jer 25:4 Posílal také Hospodin k vám všecky slouhy své proroky, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, (jichžto neposlouchali jste, aniž jste naklonili ucha svého, abyste slyšeli).
Jer 25:5 Kteøíž øíkali: Navra□tež se již jeden každý z cesty své zlé a od nešlechetnosti pøedsevzetí svých, a tak osazujte se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i otcùm vašim od vìkù až na vìky.
Jer 25:6 A nechoïte za bohy cizími, abyste sloužiti mìli jim, aniž se jim klanìjte, aniž hnìvejte mne dílem rukou svých, a neuèiním□ vám zle.
Jer 25:7 Ale neposlouchali jste mne, dí Hospodin, abyste jen hnìvali mne dílem rukou svých k svému zlému.
Jer 25:8 Protož takto praví Hospodin zástupù: Proto že jste neuposlechli slov mých,
Jer 25:9 Aj, já pošli, a pojmu všecky národy pùlnoèní, dí Hospodin, i k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, služebníku svému, a pøivedu je na zemi tuto i na obyvatele její, i na všecky národy tyto okolní, kteréž jako prokleté vyhladím, a zpùsobím to, aby byli k užasnutí, na odivu, a poustkou vìènou.
Jer 25:10 Také zpùsobím to, aby zahynul jim hlas radosti i hlas veselé, hlas ženicha i hlas nevìsty, hluk žernovu i svìtlo svíce.
Jer 25:11 I bude všecka zemì tato pustinou a pouští, a sloužiti budou národové tito králi Babylonskému sedmdesáte let.
Jer 25:12 Potom pak po vyplnìní sedmdesáti let trestati budu na krále Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že obrátím ji v pustiny vìèné.
Jer 25:13 A uvedu na zemi tu všecka slova svá, kteráž jsem mluvil o ní, všecko, což psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval Jeremiáš o všech národech.
Jer 25:14 Když je v službu podrobí, i jiné národy mnohé a krále veliké, tehdáž odplatím jim podlé skutkù jejich a podlé èinù rukou jejich.
Jer 25:15 Nebo takto mi øekl Hospodin, Bùh Izraelský: Vezmi kalich vína prchlivosti této z ruky mé, a napájej jím všecky ty národy, k kterýmž já pošli tebe,
Jer 25:16 Aby pili a potáceli se, anobrž bláznili pøíèinou meèe, kterýž já pošli mezi nì.
Jer 25:17 I vzal jsem kalich z ruky Hospodinovy, a napájel jsem všecky ty národy, k nimž mne poslal Hospodin,
Jer 25:18 Jeruzalémské i mìsta zemì Judské, a krále její i knížata její, abych je oddal v pustinu a v zpuštìní, na odivu, i k proklínání tohoto dnešního dne,
Jer 25:19 Faraona krále Egyptského i služebníky jeho, i knížata jeho, i všecken lid jeho,
Jer 25:20 I všecku tu smìsici, totiž všecky krále zemì Uz, všecky také krále zemì Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i Akaron, i ostatek Azotu,
Jer 25:21 Idumejské, i Moábské, i syny Ammon,
Jer 25:22 I všecky krále Tyrské, i všecky krále Sidonské, i krále krajiny té, kteráž jest pøi moøi,
Jer 25:23 Dedana a Temu, a Buzu i všecky pøebývající v koutech nejzadnìjších,
Jer 25:24 I všecky krále Arabské, i všecky krále té smìsice, kteøíž bydlí na poušti,
Jer 25:25 Všecky také krále Zamritské, i všecky krále Elamitské, též všecky krále Médské,
Jer 25:26 Anobrž všecky krále pùlnoèní, blízké i daleké, jednoho jako druhého, všecka také království zemì, kterážkoli jsou na svrchku zemì. Král pak Sesák píti bude po nich.
Jer 25:27 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Pítež a opojte se, anobrž vyvracejte z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meè, kterýž já pošli mezi vás.
Jer 25:28 Jestliže by pak nechtìli vzíti kalichu z ruky tvé, aby pili, tedy díš jim: Takto praví Hospodin zástupù: Koneènì že píti musíte.
Jer 25:29 Nebo ponìvadž na to mìsto, kteréž nazváno jest od jména mého, já zaèínám uvozovati zlé vìci, a vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete bez pomsty, nebo já zavolám meèe na všecky obyvatele té zemì, dí Hospodin zástupù.
Jer 25:30 Protož ty prorokuj proti nim všecka slova tato, a rci jim: Hospodin s výsosti øváti bude, a z pøíbytku svatosti své vydá hlas svùj, mocnì øváti bude z obydlí svého. Køik ponoukajících se, jako presovníkù, rozléhati se bude proti všechnìm obyvatelùm té zemì,
Jer 25:31 I prùjde hømot až do konce zemì. Nebo rozepøi má Hospodin s tìmi národy, v soud vchází sám se všelikým tìlem; bezbožníky vydá pod meè, dí Hospodin.
Jer 25:32 Takto praví Hospodin zástupù: Aj, bída pùjde z národu na národ, a vichøice veliká strhne se od konèin zemì.
Jer 25:33 I budou zbiti od Hospodina v ten èas od konce zemì až do konce zemì; nebudou oplakáni, ani sklizeni, ani pochováni, místo hnoje na svrchku zemì budou.
Jer 25:34 Kvìlte pastýøi a køièete, anobrž válejte se v popele, vy nejznamenitìjší toho stáda; nebo naplnili se

dnové vaši, abyste zbiti byli, a abyste rozptýleni byli, i budete padati jako nádoba drahá.
Jer 25:35 I zahyne útoèištì pastýøùm a utíkání nejznamenitìjším toho stáda.
Jer 25:36 Hlas žalostný pastýøù a kvílení nejznamenitìjších toho stáda; nebo zkazí Hospodin pastvu jejich.
Jer 25:37 Zkažena budou i pastviska pokoj mající, pro prchlivost hnìvu Hospodinova,
Jer 25:38 Jako lev opustí jeskyni svou; nebo pøijde zemì jejich na spuštìní, pro prchlivost zhoubce a pro prchlivost hnìvu jeho.
Jer 26:1 Na poèátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto od Hospodina, økoucí:
Jer 26:2 Takto praví Hospodin: Postav se v síòci domu Hospodinova, a mluv ke všechnìm mìstùm Judským, pøicházejícím klanìti se v domì Hospodinovì, všecka slova, kteráž tobì pøikazuji mluviti k nim, neujímejž slova,
Jer 26:3 Zdali by aspoò uposlechli, a odvrátili se jeden každý od cesty své zlé, abych litoval zlého kteréž myslím uèiniti jim pro nešlechetnost pøedsevzetí jejich.
Jer 26:4 Rciž tedy jim: Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste chodili v zákonì mém, kterýž jsem pøedložil vám,
Jer 26:5 Poslouchajíce slov služebníkù mých prorokù, kteréž já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno pøivstávaje posílal, neposlouchali:
Jer 26:6 Jistì že naložím s domem tímto jako s Sílo, a mìsto toto vydám v proklínání všechnìm národùm zemì.
Jer 26:7 Slyšeli pak knìží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího slova ta v domu Hospodinovu.
Jer 26:8 I stalo se, že hned, jakž pøestal Jeremiáš mluviti všeho, cožkoli pøikázal Hospodin mluviti ke všemu lidu, jali jej ti knìží a proroci i všecken lid ten, økouce: Smrtí umøeš.
Jer 26:9 Proè jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, øka: Stane se jako Sílo domu tomuto, a mìsto toto tak spustne, že nebude v nìm žádného obyvatele? Shromažïoval se pak všecken lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova.
Jer 26:10 Tedy uslyšavše knížata Judská ty vìci, pøišli z domu královského do domu Hospodinova, a posadili se u dveøí brány Hospodinovy nové.
Jer 26:11 I øekli knìží a proroci tìm knížatùm a všemu lidu, økouce:Hoden jest smrti muž tento; nebo prorokoval proti mìstu tomuto, jakž jste slyšeli v své uši.
Jer 26:12 Tedy promluvil Jeremiáš ke všechnìm knížatùm tìm i ke všemu lidu, øka: Hospodin poslal mne, abych prorokoval o domu tomto i o mìstì tomto všecky ty vìci, kteréž jste slyšeli.
Jer 26:13 Protož nyní polepšte cest svých a pøedsevzetí svých, a poslouchejte hlasu Hospodina Boha svého, i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyøkl proti vám.
Jer 26:14 Já pak aj, v rukou vašich jsem, uèiòte mi, což se vám za dobré a spravedlivé vidí.
Jer 26:15 Ale však jistotnì vìzte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i na mìsto toto, i na obyvatele jeho; nebo v pravdì poslal mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všecka slova tato.
Jer 26:16 I øekli knížata i všecken lid knìžím a tìm prorokùm: Nemá nikoli muž tento odsuzován býti na smrt, ponìvadž ve jménu Hospodina Boha našeho mluvil nám.
Jer 26:17 Tedy povstali nìkteøí z starších té zemì, a promluvili ke všemu shromáždìní lidu, økouce:
Jer 26:18 Micheáš Moraštický prorokoval za èasu Ezechiáše krále Judského, a pravil všemu lidu Judskému, øka: Takto praví Hospodin zástupù: Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu tohoto jako lesové vysocí.
Jer 26:19 Zdaliž hned proto usmrtil jej Ezechiáš král Judský a všecken Juda? Zdaliž neulekl se Hospodina, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého, kteréž vyøkl proti nim. Protož my èiníme velmi zlou vìc proti dušem svým.
Jer 26:20 A byl také muž prorokující ve jménu Hospodinovu, Uriáš syn Semaiášùv z Kariatjeharim, kterýž prorokoval o mìstì tomto i o zemi této v táž všecka slova jako Jeremiáš.
Jer 26:21 A když uslyšel král Joakim a všickni udatní jeho, i všecka knížata slova jeho, hned usiloval král usmrtiti jej. O èemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkaje, pøišel do Egypta.
Jer 26:22 Ale poslal král Joakim nìkteré do Egypta, Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta.
Jer 26:23 Kteøíž vyvedše Uriáše z Egypta, pøivedli jej k králi Joakimovi. I zabil jej meèem, a vhodil tìlo jeho do hrobù lidu obecného.
Jer 26:24 A však ruka Achikamova syna Safanova byla pøi Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.
Jer 27:1 Na poèátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 27:2 Takto øekl Hospodin ke mnì: Zdìlej sobì obojeèky a jha, a dej je na šíji svou.
Jer 27:3 Potom je pošli k králi Idumejskému, a k králi Moábskému, a k králi synù Ammonových, a k králi Tyrskému, a k králi Sidonskému po tìch poslích, kteøíž pøijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi králi Judskému.
Jer 27:4 A pøikaž jim, a pánùm svým øeknou: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Tak rcete pánùm svým:

Jer 27:5 Já jsem uèinil zemi, èlovìka i hovada, kterážkoli jsou na svrchku zemì, mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž se mi dobøe líbí.
Jer 27:6 Jako nyní já dal jsem všecky zemì tyto v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, ano i živoèichy polní dal jsem jemu, aby sloužili jemu.
Jer 27:7 Protož budou sloužiti jemu všickni ti národové, i synu jeho, i synu syna jeho, dokudž by nepøišel èas zemì jeho i jeho samého, když v službu podrobí jej sobì národové znamenití a královì velicí.
Jer 27:8 Stane se pak, že národ ten i království to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své pod jho krále Babylonského, meèem a hladem i morem navštívím národ ten, dí Hospodin, dokudž bych do konce nevyplénil jich rukou jeho.
Jer 27:9 Protož vy neposlouchejte prorokù svých, ani hadaèù svých, ani snù svých, ani planetáøù svých, ani kouzedlníkù svých, kteøíž mluvívají k vám, øíkajíce: Nebudete sloužiti králi Babylonskému.
Jer 27:10 Nebo oni vám lež prorokují, abych vzdálil vás od zemì vaší, a vyhnal vás, abyste zahynuli.
Jer 27:11 Národu pak, kterýž skloní šíji svou pod jho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dìlal ji, a bydlil v ní.
Jer 27:12 Sedechiášovi také, králi Judskému, mluvil jsem naskrze ta všecka slova, øka: Skloòte šíje své pod jho krále Babylonského, a služte jemu i lidu jeho, a buïte živi.
Jer 27:13 Proè máte zahynouti, ty i lid tvùj, meèem, hladem a morem, jakž mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil králi Babylonskému?
Jer 27:14 Neposlouchejtež tedy slov prorokù tìch, kteøíž mluvíce k vám, øíkají: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují.
Jer 27:15 Neposlal jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni prorokují ve jménu mém lživì, abych zahnal vás, kdež byste zahynuli vy i ti proroci, kteøíž prorokují vám.
Jer 27:16 Knìžím také i všemu lidu tomu mluvil jsem, øka: Takto praví Hospodin: Neposlouchejte slov prorokù svých, kteøíž prorokují vám, øíkajíce: Aj, nádobí domu Hospodinova navrácena budou z Babylona již brzo. Nebo lež oni prorokují vám.
Jer 27:17 Neposlouchejtež jich, služte králi Babylonskému a živi buïte. Proè má býti toto mìsto pouští?
Jer 27:18 Jestliže pak oni jsou proroci, a jestliže slovo Hospodinovo jest v nich, nech se medle pøimluví k Hospodinu zástupù, a nádobí to, pozùstávající v domì Hospodinovì a v domì krále Judského a v Jeruzalémì, nedostává se do Babylona.
Jer 27:19 Nebo takto praví Hospodin zástupù o tìch sloupích, a o tom moøi, a o tìch podstavcích, i o ostatku nádobí pozùstávajícím v mìstì tomto,
Jer 27:20 Kteréhož nepobral Nabuchodozor král Babylonský, když pøestìhoval Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, z Jeruzaléma do Babylona, a všecky nejpøednìjší Judské i Jeruzalémské,
Jer 27:21 Takto zajisté dí Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, o tìch nádobách, pozùstávajících v domì Hospodinovì a v domì krále Judského i v Jeruzalémì:
Jer 27:22 Do Babylona zavezeny budou, a tam budou až do dne toho, v nìmž je navštívím, dí Hospodin, a rozkáži je pøivezti, a zase navrátím je na místo toto.
Jer 28:1 Stalo se pak léta toho, na poèátku kralování Sedechiáše krále Judského, léta totiž ètvrtého, mìsíce pátého, mluvil ke mnì Chananiáš syn Azurùv, prorok, kterýž byl z Gabaon, v domì Hospodinovì, pøed oèima knìží i všeho lidu, øka:
Jer 28:2 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, øka: Polámal jsem jho krále Babylonského.
Jer 28:3 Po dvou letech já navrátím zase na místo toto všecka nádobí domu Hospodinova, kteráž pobral Nabuchodonozor král Babylonský z místa tohoto, a zavezl je do Babylona.
Jer 28:4 Jekoniáše také syna Joakimova, krále Judského, i všecky zajaté Judské, kteøíž se dostali do Babylona, já zase pøivedu na místo toto, dí Hospodin; nebo polámi jho krále Babylonského.
Jer 28:5 Tedy øekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku tomu pøed oèima knìží a pøed oèima všeho lidu, kteøíž stáli v domì Hospodinovì,
Jer 28:6 Øekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen, uèiniž tak Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi prorokoval o navrácení nádobí domu Hospodinova, a všech zajatých z Babylona na místo toto.
Jer 28:7 Ale však poslechni medle slova tohoto, kteréž já mluvím pøi tvé pøítomnosti a pøi pøítomnosti všeho tohoto lidu.
Jer 28:8 Proroci, kteøíž bývali pøede mnou i pøed tebou od vìkù, ti prorokovali proti zemím znamenitým a proti královstvím velikým o válce a o ssoužení a o moru.
Jer 28:9 Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal Hospodin v pravdì.
Jer 28:10 Tedy sòal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, a polámal je.
Jer 28:11 A mluvil Chananiáš pøed oèima všeho lidu, øka: Takto praví Hospodin: Tak polámi jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech z šíje všech národù. I poèal jíti Jeremiáš prorok cestou svou.

Jer 28:12 Ale stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když polámal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, økoucí:
Jer 28:13 Jdi a mluv k Chananiášovi, øka: Takto praví Hospodin: Jha døevìná jsi polámal, protož zdìlej místo nich jha železná.
Jer 28:14 Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národù tìchto, aby sloužili Naduchodonozorovi králi Babylonskému, a budou sloužiti jemu. Také i živoèichy polní dám jemu.
Jer 28:15 Zatím øekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšiž nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu pøivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání.
Jer 28:16 Protož takto praví Hospodin: Aj, já sklidím tì se svrchku zemì, tento rok ty umøeš; nebo jsi mluvil to, èímž bys odvrátil lid od Hospodina.
Jer 28:17 I umøel Chananiáš prorok roku toho mìsíce sedmého.
Jer 29:1 Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš prorok z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých a k knìžím i k prorokùm i ke všemu lidu, kterýž pøestìhoval Nabuchodonozor z Jeruzaléma do Babylona,
Jer 29:2 Když vyšel Jekoniáš král a královna, i komorníci, knížata Judská i Jeruzalémská, tolikéž tesaøi i kováøi z Jeruzaléma,
Jer 29:3 Po Elasovi synu Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu, (kteréž byl poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému do Babylona), øka:
Jer 29:4 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, všechnìm zajatým, kteréž jsem pøestìhoval z Jeruzaléma do Babylona:
Jer 29:5 Stavìjte domy, a osazujte se, štìpujte také štìpnice, a jezte ovoce jejich.
Jer 29:6 Pojímejte ženy, a ploïte syny i dcery, dávejte také synùm svým ženy, dcery též své dávejte za muže, a rodí syny a dcery; množte se tam, a nebeøte umenšení.
Jer 29:7 A hledejte pokoje mìsta toho, do kteréhož jsem zastìhoval vás, a modlívejte se za nì Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete míti pokoj.
Jer 29:8 Takto zajisté praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Nech vás nesvodí proroci vaši, kteøíž jsou mezi vámi, ani hadaèi vaši, a nespravujte se sny svými, jichž vy pøièinou jste, aby je mívali.
Jer 29:9 Nebo vám oni lživì prorokují ve jménu mém; neposlal jsem jich, dí Hospodin.
Jer 29:10 Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto.
Jer 29:11 Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych uèinil vašemu oèekávání konec pøežádostivý.
Jer 29:12 Když mne vzývati budete, a pùjdete, a modliti se mnì budete, tedy vyslyším vás.
Jer 29:13 A hledajíce mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.
Jer 29:14 Dám se zajisté nalezti vám, dí Hospodin, a pøivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národù i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastìhoval,
Jer 29:15 Když øeknete: Vzbuzoval nám Hospodin proroky v Babylonì.
Jer 29:16 Nebo takto praví Hospodin o králi sedícím na stolici Davidovì, a o všem lidu obývajícím v mìstì tomto, bratøích vašich, kteøíž nevyšli s vámi v tom zajetí,
Jer 29:17 Takto dí Hospodin zástupù: Aj, já pošli na nì meè, hlad a mor, a naložím s nimi jako s fíky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost.
Jer 29:18 Nebo stihati je budu meèem, hladem i morem, a vydám je ku posmýkání po všech královstvích zemì, k proklínání, a k užasnutí, anobrž na odivu, a k utrhání mezi všemi národy, tam kdež je vypudím,
Jer 29:19 Proto že neposlouchají slov mých, dí Hospodin, když posílám k nim služebníky své proroky, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, a neposlouchali jste, dí Hospodin.
Jer 29:20 Protož slyštež vy slovo Hospodinovo, všickni zajatí, kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylona.
Jer 29:21 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, o Achabovi synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu Maaseiášovu, kteøíž prorokují vám ve jménu mém lež: Aj, já vydám je v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je zbil pøed oèima vašima.
Jer 29:22 I bude vzato na nich klnutí mezi všecky zajaté Judské, kteøíž jsou v Babylonì, aby øíkali: Nech nakládá Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s Echabem, kteréž upekl král Babylonský na ohni,
Jer 29:23 Proto že páchali nešlechetnost v Izraeli, cizoložíce s ženami bližních svých, a mluvíce slovo ve jménu mém lživì, èehož jsem nepøikázal jim. Já pak o tom vím, a jsem toho i svìdkem, dí Hospodin.
Jer 29:24 Semaiášovi Nechelamitskému mluv, øka:
Jer 29:25 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, øka: Proto že jsi poslal jménem svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v Jeruzalémì, a Sofoniášovi synu Maaseiášovu knìzi i ke všechnìm knìžím, øka:
Jer 29:26 Hospodin dal tì za knìze na místo Joiady knìze, abyste pozor mìli v domì Hospodinovì na každého muže pošetilého a vystavujícího se za proroka, a abys dal takového do žaláøe a do klady.
Jer 29:27 Proèež jsi pak nyní neokøikl Jeremiáše Anatotského, kterýž se vám vystavuje za proroka?

Jer 29:28 Nebo posílal k nám do Babylona, øka: Protáhne se to dlouho, stavìjte domy, a osazujte se, štìpujte také štìpnice, a jezte ovoce jejich.
Jer 29:29 Nebo Sofoniáš knìz èetl ten list pøed Jeremiášem prorokem.
Jer 29:30 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí:
Jer 29:31 Pošli ke všechnìm zajatým, øka: Takto praví Hospodin o Semaiášovi Nechelamitském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ješto jsem já ho neposlal, a pøivodí vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži,
Jer 29:32 Protož takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše Nechelamitského i símì jeho. Nebude míti žádného, kdo by bydlil u prostøed lidu tohoto, aniž uzøí toho dobrého, kteréž já uèiním lidu svému, dí Hospodin; nebo mluvil to, èímž by odvrátil lid od Hospodina.
Jer 30:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 30:2 Takto praví Hospodin, Bùh Izraelský, øka: Spiš sobì do knihy všecka slova, která jsem mluvil.
Jer 30:3 Aj, dnové zajisté jdou, dí Hospodin, pøivedu zase zajaté lidu svého Izraelského i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do zemì, kterouž jsem byl dal otcùm jejich, a dìdìnì ji obdrží,
Jer 30:4 Tato pak jsou slova, která mluvil Hospodin o Izraelovi a Judovi:
Jer 30:5 Takto zajisté praví Hospodin: Hlas pøedìšení a hrùzy slyšíme, a že není žádného pokoje.
Jer 30:6 Ptejte se nyní, a vizte rodívá-li samec. Proèež tedy vidím, an každý muž rukama svýma drží se za bedra svá jako rodièka, a obrácené všechnìch oblíèeje v zsinalost?
Jer 30:7 Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jak koli èas jest ssoužení Jákobova, pøedce z nìho vysvobozen bude.
Jer 30:8 Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin zástupù, že polámi jho jeho z šíje tvé, a svazky tvé potrhám, i nebudou ho více v službu podrobovati cizozemci.
Jer 30:9 Ale sloužiti budou Hospodinu Bohu svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jim vzbudím.
Jer 30:10 Protož ty neboj se, služebníèe mùj Jákobe, dí Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já vysvobodím tì zdaleka, i símì tvé z zemì zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpoèíval, a pokoj mìl, a nebude žádného, kdo by jej pøedìsil.
Jer 30:11 Nebo já s tebou jsem, dí Hospodin, abych tì vysvobodil, když uèiním konec všechnìm národùm, mezi kteréž tì rozptýlím. Tobì však neuèiním konce, ale budu tì trestati v soudu, aèkoli tì bez trestání naprosto nenechám.
Jer 30:12 Takto zajisté praví Hospodin: Pøetìžké bude potøení tvé, pøebolestná rána tvá.
Jer 30:13 Nebude, kdo by pøisoudil pøi tvou k uléèení; lékaøství platného žádného míti nebudeš.
Jer 30:14 Všickni, kteøíž tì milují, zapomenou se nad tebou, aniž tì navštíví, když tì raním ranou nepøítele, a trestáním pøísným pro mnohou nepravost tvou a nesèíslné høíchy tvé.
Jer 30:15 Proè køièíš nad svým potøením a tìžkou bolestí svou? Pro mnohou nepravost tvou a nesèíslné høíchy tvé to èiním tobì.
Jer 30:16 A však všickni, kteøíž zžírají tebe, sežráni budou, a všickni, kteøíž utiskají tebe, všickni, pravím, do zajetí pùjdou, a kteøíž tì pošlapávají, pošlapáni budou, a všecky, kteøíž tì loupí, v loupež vydám,
Jer 30:17 Tehdáž když tobì navrátím zdraví, a na rány tvé zhojím tì, dí Hospodin, proto že zahnanou nazývali tebe, øíkajíce: Tato jest Sion, není žádného, kdo by ji navštívil.
Jer 30:18 Takto praví Hospodin: Aj, já zase pøivedu zajaté stánkù Jákobových, a nad pøíbytky jeho slituji se, i bude zase vzdìláno mìsto na prvním místì svém, a palác podlé zpùsobu svého vystaven.
Jer 30:19 A bude pocházeti od nich díkù èinìní a hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou sníženi.
Jer 30:20 A budou synové jeho tak jako i prvé, a shromáždìní jeho pøede mnou utvrzeno bude, trestati pak budu všecky, kteøíž jej ssužují.
Jer 30:21 A povstane z nìho nejdùstojnìjší jeho, a panovník jeho z prostøedku jeho vyjde, kterémuž rozkáži pøiblížiti se, aby pøedstoupil pøede mne. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil za sebe, že pøedstoupí pøede mne? dí Hospodin.
Jer 30:22 I budete mým lidem, a já budu vaším Bohem.
Jer 30:23 Aj, vicher Hospodinùv s prchlivostí vyjde, vicher trvající nad hlavou nešlechetných trvati bude.
Jer 30:24 Neodvrátí se prchlivost hnìvu Hospodinova, dokudž neuèiní toho, a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumíte tomu.
Jer 31:1 Toho èasu, dí Hospodin, budu Bohem všech èeledí Izraelových, a oni budou mým lidem.
Jer 31:2 Takto praví Hospodin: Lid z tìch pozùstalých po meèi nalezl milost na poušti, když jsem chodil pøed ním, abych odpoèinutí zpùsobil Izraelovi.
Jer 31:3 Za starodávna se mi ukazoval Hospodin. I však milováním vièným miluji tì, proèež ustavièní èiním tobì milosrdenství.
Jer 31:4 Ještì vždy vzdìlávati tì budu, a vzdìlána budeš, panno Izraelská; ještì se obveselovati budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plésajících.
Jer 31:5 Ještì štìpovati budeš vinice v horách Samaøských, štìpovati budou štìpaøi i jísti.

Jer 31:6 Nebo nastane den, v nìmž volati budou strážní na hoøe Efraimovì: Vstaòte a vstupme na Sion k Hospodinu Bohu svému.
Jer 31:7 Takto zajisté praví Hospodin: Prozpìvujte Jákobovi o vìcech veselých, prokøikujte zjevnì pøed tìmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete: Vysvoboï, Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského.
Jer 31:8 Aj, já pøivedu je z zemì pùlnoèní, a shromáždím je ze všech stran zemì, s nimi spolu slepého i kulhavého, tìhotnou i rodící; shromáždìní veliké sem se navrátí.
Jer 31:9 Kteréžto s pláèem jdoucí a s pokornými modlitbami zase pøivedu, a povedu je podlé tekutých vod cestou pøímou, na níž by se nepoklesli; nebo jsem Izraelùv otec, a Efraim jest prvorozený mùj.
Jer 31:10 Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvìstujte na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž rozptýlil Izraele, shromáždí jej, a ostøíhati ho bude jako pastýø stáda svého.
Jer 31:11 Nebo vykoupil Hospodin Jákoba, protož vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnìjší jest nad nìj.
Jer 31:12 I pøijdou, a prozpìvovati budou na výsosti Siona, a pohrnou se k dobrotì Hospodinovì s obilím, a s vínem, a s olejem, a s plodem skotù a bravù, duše pak jejich bude podobná zahradì svlažené, a nebudou se rmoutiti více.
Jer 31:13 Tehdáž veseliti se bude panna s plésáním, a mládenci i starci spolu; obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potìším jich, a obveselím je po zámutku jejich.
Jer 31:14 Rozvlažím i duši knìží tukem, a lid mùj dobroty mé nasytí se, dí Hospodin.
Jer 31:15 Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naøíkání a pláè pøehoøký. Ráchel plaèeci synù svých, nedala se potìšiti po synech svých, proto že žádného není.
Jer 31:16 Takto praví Hospodin: Zdrž hlas svùj od pláèe, a oèi své od slz, nebo budeš míti mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z zemì nepøátelské.
Jer 31:17 Jest, pravím, èáka, že se potom, dí Hospodin, navrátí synové do svého kraje.
Jer 31:18 V pravdì slyším Efraima, an sobì stýštì, pravì: Trestals mne, abych strestán byl jako telátko neupøáhané; obra mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, Bùh mùj.
Jer 31:19 Nebo po obrácení svém pokání èiniti budu, a když mi k známosti sebe posloužено bude, udeøím se v bedra. Stydím se, anobrž i pýøím, že snáším útržku dìtinství svého.
Jer 31:20 Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dítì velmi milostné? A však jakž jsem mluvil proti nìmu, ustavienì se vždy na nìj rozpomínám. Proèež pohybují se vnitønosti mé pøíèinou jeho; jistì že se slituji nad ním, dí Hospodin.
Jer 31:21 Nastavìj sobì pamìtných znamení, naklaï sobì hromad kamení, pamatuj na tu silnici a cestu, kterouž jsi šla; navra se, panno Izraelská, navra se k mìstùm svým tìmto.
Jer 31:22 Dokudž se toulati budeš, ó dcero zpurná? Nebo uèiní Hospodin novou vìc na zemi: Žena bude vùkol obcházeti muže.
Jer 31:23 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Ještì øíkati budou slovo toto v zemi Judovì a v mìstech jeho, když zase pøivedu zajaté jejich: Požehnejž tobì Hospodin, ó pøíbytku spravedlnosti, horo svatosti.
Jer 31:24 Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve všech mìstech jeho spolu oráèi, a kteøíž zacházejí s stádem.
Jer 31:25 Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlou nasytím.
Jer 31:26 V tom jsem procítil, a ohlédl se, a ten mùj sen byl mi vdìèný.
Jer 31:27 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichžto oseji dùm Izraelský a dùm Judský semenem lidským a semenem hovad.
Jer 31:28 I stane se, že jakož jsem se snažoval, abych je plénil, a boøil, a kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je vzdìlal a rozsazoval, dí Hospodin.
Jer 31:29 Tìch èasù nebudou øíkati více: Otcové jedli hrozen trpký, proèež zubové synù laskominy mají,
Jer 31:30 Nýbrž radìji: Jeden každý pro nepravost svou umøe. Každého èlovìka, kterýž by jedl hrozen trpký, laskominy míti budou zubové jeho.
Jer 31:31 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž uèiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou.
Jer 31:32 Ne takovou smlouvu, jakouž jsem uèinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z zemì Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zùstati mìl manželem jejich? dí Hospodin.
Jer 31:33 Ale tato jest smlouva, kterouž uèiním s domem Izraelským po tìchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svùj do vnitønosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.
Jer 31:34 A nebudou uèiti více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, øíkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napoøád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do nejvìtšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na høích jejich nezpomenu více.
Jer 31:35 Takto praví Hospodin, kterýž dává slunce za svìtlo ve dne, zøízení mìsíce a hvìzd za svìtlo v noci, kterýž rozdìluje moøe, a zvuèí vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupù:
Jer 31:36 Jestliže se pohnou ta naøízení pøed oblíèejem mým, dí Hospodin, také símì Izraelovo pøestane býti

národem pøed oblíèejem mým po všecky dny.
Jer 31:37 Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti zmìøena nebesa zhùru, a vyhledáni základové zemì dolù, také já zavrhu docela símì Izraelovo pro všecko to, což èinili, dí Hospodin.
Jer 31:38 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vystaveno bude mìsto toto Hospodinu, od vìže Chananeel až k bránì úhlu.
Jer 31:39 A pùjde ještì šòùra mìøící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a pøitoèí se k Gou.
Jer 31:40 A všecko údolí tìl mrtvých a popela, i všecko to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu brány východní koòské posvìcené bude Hospodinu; nebude plénìno, ani kaženo více na vìky.
Jer 32:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina léta desátého Sedechiáše krále Judského, kterýžto rok jest osmnáctý Nabuchodonozorùv.
Jer 32:2 (Bylo pak tehdáž vojsko krále Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš prorok byl zavøín v síni stráže, kteráž byla v domì krále Judského.
Jer 32:3 Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš král Judský, øka: Proè ty prorokuješ, právì: Takto praví Hospodin: Aj, já dám mìsto toto v ruku krále Babylonského, aby je vzal.
Jer 32:4 Sedechiáš také král Judský neznikne ruky Kaldejských, ale jistotnì vydán bude v ruku krále Babylonského, a budou mluviti ústa jeho s ústy jeho, a oèi jeho uzøí oèi jeho.
Jer 32:5 Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl, až ho navštívím, dí Hospodin. Ponìvadž bojujete s Kaldejskými, nepovede se vám šastnì.)
Jer 32:6 Tehdy øekl Jeremiáš: Stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Jer 32:7 Aj, Chanameel syn Salluma, strýce tvého, jde k tobì, aby øekl: Kup sobì dvùr mùj, kterýž jest v Anatot; nebo tobì právem pøíbuznosti náleží koupiti jej.
Jer 32:8 Když pak pøišel ke mnì Chanameel syn strýce mého, podlé slova Hospodinova, do sínì stráže, a øekl ke mnì: Kup medle dvùr mùj, kterýž jest v Anatot, jenž jest v zemi Beniaminovì; nebo tvùj jest právem dìdièným, a právem pøíbuznosti, kupiž jej sobì: tedy porozumìv, že jest to slovo Hospodinovo,
Jer 32:9 I koupil jsem od Chanameele syna strýce svého ten dvùr, kterýž jest v Anatot, a odvážil jsem jemu penìz sedmnácte lotù støíbra.
Jer 32:10 A zapsav to do cedule, zapeèetil jsem, a osvìdèil jsem svìdky, odváživ peníze na váze.
Jer 32:11 Potom vzal jsem, podlé pøikázaní a ustanovení, cedule té koupì zapeèetìnou i otevøenou,
Jer 32:12 A dal jsem ceduli té koupì Báruchovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, pøed oèima Chanameele strýce svého, a pøed oèima svìdkù, kteøíž se podepsali v ceduli té koupì, pøed oèima všech Judských, kteøíž se byli posadili v síni stráže.
Jer 32:13 A pøikázal jsem Báruchovi pøed oèima jejich, øka:
Jer 32:14 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Vezmi cedule tyto, tuto ceduli té koupì, jakož zapeèetìnou, tak ceduli otevøenou tuto, a vlož je do nádoby hlinìné, aby trvaly za mnohá léta.
Jer 32:15 Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Ještì kupováni budou domové, a rolí, i vinice v zemi této.
Jer 32:16 Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem dal ceduli té koupì Báruchovi synu Neriášovu, øka:
Jer 32:17 Ach, Panovníèe Hospodine, aj, ty jsi uèinil nebe i zemi mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým, nemùže skryta býti pøed tebou žádná vìc.
Jer 32:18 Èiníš milosrdenství nad tisíci, a odplacíš za nepravost otcù do lùna synù jejich po nich, Bùh veliký, silný, mocný, jehož jméno Hospodin zástupù,
Jer 32:19 Veliký v radì a znamenitý v správì, ponìvadž oèi tvé otevøené jsou na všecky cesty synù lidských, abys odplatil jednomu každému podlé cest jeho, a podlé ovoce pøedsevzetí jeho.
Jer 32:20 Kterýž jsi èinil divy a zázraky v zemi Egyptské až do tohoto dne, jakož v Izraelovi tak mezi jinými lidmi, a dobyls sobì jména, jakéž jest po dnešní den.
Jer 32:21 Nebo vyvedl jsi lid svùj Izraelský z zemì Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou, a ramenem vztaženým, a v strachu velikém,
Jer 32:22 A dals jim zemi tuto, kterouž jsi pøisáhl dáti otcùm jejich, zemi oplývající mlékem a strdí.
Jer 32:23 Ale že všedše do ní, a dìdìnì ujavše ji, neposlouchali hlasu tvého, a v zákonì tvém nechodili, všeho, což jsi koli pøikázal jim èiniti, neèinili, protož zpùsobils to, aby je potkalo všecko toto zlé.
Jer 32:24 Aj, støelci pøitáhli na mìsto, aby je vzali, a mìsto skrze meè a hlad a mor dáno jest v ruku Kaldejských, bojujících proti nìmu; a tak, což jsi koli promluvil, dìje se, jakž to sám vidíš.
Jer 32:25 Ty pak pravíš mi, Panovníèe Hospodine: Zjednej sobì dvùr tento za peníze, a osvìdè to svìdky, ano již mìsto toto dáno jest v ruku Kaldejských.
Jer 32:26 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí:
Jer 32:27 Aj, já jsem Hospodin Bùh všelikého tìla, zdaliž pøede mnou mùže býti skryta která vìc?
Jer 32:28 Protož takto praví Hospodin: Aj, já dávám toto mìsto v ruku Kaldejských a v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je vzal.
Jer 32:29 A vejdouce Kaldejští, kteøíž bojují proti mìstu tomuto, zapálí ohnìm toto mìsto, a vypálí je, i domy ty,

na jejichž støechách kadívali Bálovi, a obìtovali obìti mokré bohùm cizím, aby mne hnìvali.
Jer 32:30 Nebo synové Izraelští a synové Judští od dìtinství svého jen toliko èiní to, což jest zlého pøed oèima mýma; synové, pravím, Izraelští jen toliko hnìvají mne dílem rukou svých, dí Hospodin.
Jer 32:31 Toto zajisté mìsto od toho dne, jakž je vystavìli, až do tohoto dne k hnìvu mému a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklidím od tváøi své,
Jer 32:32 Pro všelikou nešlechetnost synù Izraelských a synù Judských, kterouž páchali, aby mne k hnìvu popouzeli, oni, králové jejich, knížata jejich, knìží jejich i proroci jejich, jakož muži Judští, tak obyvatelé Jeruzalémští,
Jer 32:33 Obracejíce se ke mnì høbetem, a ne tváøí. A když je uèím, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, však nikoli neposlouchají, aby pøijímali nauèení.
Jer 32:34 Nadto nastavìli ohavností svých v domì tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby jej zaneèistili.
Jer 32:35 Nastavìli, pravím, výsostí Bálovi, kteréž jsou v údolí Benhinnom, aby vodili syny své a dcery své Molochovi, ješto jsem jim toho nepøikázal, aniž vstoupilo na srdce mé, aby páchati mìli tu ohavnost, a Judu k høešení pøivodili.
Jer 32:36 A nyní z pøíèiny té takto dí Hospodin. Bùh Izraelský, o mìstì tomto, o kterémž vy øíkáte: Dáno jest v ruku krále Babylonského skrze meè a hlad a mor:
Jer 32:37 Aj, já shromáždím je ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal v hnìvì svém, a v rozpálení svém, i v prchlivosti veliké, a pøivedu je zase na toto místo, a zpùsobím to, aby bydlili bezpeènì.
Jer 32:38 I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem.
Jer 32:39 Dám zajisté jim srdce jedno a cestu jednu, aby se mne báli po všecky dny, tak aby jim dobøe bylo i synùm jejich po nich.
Jer 32:40 A uèiním s nimi smlouvu vìènou, že se neodvrátím od nich, abych jim nemìl dobøe èiniti; nadto bázeò svou dám v srdce jejich, aby neodstupovali ode mne.
Jer 32:41 I veseliti se budu z nich, dobøe jim èinì, když je štípím v zemi této pevnì, celým srdcem svým a vší duší svou.
Jer 32:42 Nebo takto praví Hospodin: Jakož jsem uvedl všecko toto zlé veliké na lid tento, tak uvedu na nì všecko to dobré, o nìmž jim mluvím.
Jer 32:43 Tehdáž kupováno bude pole v zemi této, o níž vy øíkáte: Pustá jest, tak že není v ní žádného èlovìka ani hovada, dána jest v ruku Kaldejských.
Jer 32:44 Pole za peníze kupovati budou, a zapisovati do cedulí, a zpeèetíce, svìdky osvìdèovati v zemi Beniaminovì a vùkol Jeruzaléma v mìstech Judských, jakož v mìstech, kteráž jsou pøi horách, tak v mìstech na rovinách, a v mìstech poledních, když zase pøivedu zajaté jejich, dí Hospodin.
Jer 33:1 Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi po druhé, když ještì zavøín byl v síni stráže, økoucí:
Jer 33:2 Takto praví Hospodin, kterýž uèiní to, Hospodin, kterýž sformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho:
Jer 33:3 Volej ke mnì, a ohlásím se, a oznámím vìci veliké a tajné, o nichž nevíš.
Jer 33:4 Nebo takto praví Hospodin, Bùh Izraelský, o domích mìsta tohoto, a o domích králù Judských, kteøíž zkaženi býti mají berany váleènými a meèem:
Jer 33:5 Potáhnou k boji proti Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými tìly lidskými, kteréž zbiji v hnìvì svém a v prchlivosti své, pro jejichž všelikou nešlechetnost skryl jsem tváø svou od mìsta tohoto.
Jer 33:6 Aj, já zopravuji je a vzdìlám, a uzdravím obyvatele, a zjevím jim hojnost pokoje, a to stálého.
Jer 33:7 Nebo pøivedu zase zajaté Judské a zajaté Izraelské, a vzdìlám je jako prvé,
Jer 33:8 A oèistím je od všeliké nepravosti jejich, kterouž høešili proti mnì, a odpustím všecky nepravosti jejich, kterýmiž høešili proti mnì, a jimiž zpronevìøovali se mnì.
Jer 33:9 A to mi bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi všemi národy zemì, kteøíž uslyší o všem tom dobrém, kteréž já jim uèiním, a dìsíce se, tøásti se budou nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim zpùsobím.
Jer 33:10 Takto praví Hospodin: Na tomto místì, o kterémž vy øíkáte: Poplénìno jest, tak že není ani èlovìka ani žádného hovada v mìstech Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých, tak že není žádného èlovìka, ani žádného obyvatele, ani žádného hovada,
Jer 33:11 Ještì bude slýchán hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevìsty, hlas økoucích: Oslavujte Hospodina zástupù, nebo dobrý jest Hospodin, nebo na vìky milosrdenství jeho, a obìtujících díkèinìní v domì Hospodinovì, když zase pøivedu zajaté zemì této jako na poèátku, praví Hospodin.
Jer 33:12 Takto praví Hospodin zástupù: Na místì tomto poplénìném, tak že není žádného èlovìka ani hovada, i ve všech mìstech jeho bude ještì obydlé pastýøù, kdež by chovali stáda.
Jer 33:13 V mìstech pøi horách, v mìstech na rovinách a v mìstech v stranì polední, tolikéž v zemi Beniaminovì a vùkol Jeruzaléma, i v mìstech Judských, ještì procházívati budou stáda skrze ruce poèítajícího, praví Hospodin.
Jer 33:14 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám slovo to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a o domu Judovu.

Jer 33:15 V tìch dnech a za èasu toho zpùsobím to, aby zrostl Davidovi výstøelek spravedlivý, kterýž konati bude soud a spravedlnost na zemi.
Jer 33:16 V tìch dnech spasen bude Juda, a Jeruzalém bydliti bude bezpeènì, a to jest, což jemu pøivolá Hospodin, spravedlnost naše.
Jer 33:17 Nebo takto praví Hospodin: Nebude vyplénìn muž z rodu Davidova, ješto by nesedìl na stolici domu Judského.
Jer 33:18 Z knìží také Levítských nebude vyplénìn muž od tváøi mé, ješto by neobìtoval zápalu, a zapaloval suchou obìt, a obìtoval obìt po všecky dny.
Jer 33:19 Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí:
Jer 33:20 Takto praví Hospodin: Jestliže budete moci zrušiti smlouvu mou se dnem, a smlouvu mou s nocí, aby nebývalo dne ani noci èasem svým:
Jer 33:21 Také smlouva má zrušena bude s Davidem služebníkem mým, aby nemìl syna, kterýž by kraloval na stolici jeho, a s Levítskými knìžími, aby nebyli služebníky mými.
Jer 33:22 A jakož nemùže seèteno býti vojsko nebeské, ani zmìøen býti písek moøský, tak rozmnožím símì Davida služebníka svého, a Levítù mnì pøisluhujících.
Jer 33:23 Opìt stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí:
Jer 33:24 Což nesoudíš, co lid tento mluví, øíkaje: Že dvojí èeled, kterouž byl vyvolil Hospodin, již ji zavrhl, a lidem mým že pohrdají, jako by nebyl více národem pøed oblíèejem jejich.
Jer 33:25 Takto praví Hospodin: Nebude-li smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes i zemì zdržáno,
Jer 33:26 Také símì Jákobovo a Davida služebníka svého zavrhu, abych nebral z semene jeho tìch, kteøíž by panovati mìli nad semenem Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým, když zase pøivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.
Jer 34:1 Slovo,kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, (když Nabuchodonozor král Babylonský, a všecko vojsko jeho, i všecka království zemì pod moc jeho pøináležející, všickni také národové bojovali proti Jeruzalému a proti všechnìm mìstùm jeho), økoucí:
Jer 34:2 Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Jdi a rci Sedechiášovi králi Judskému, rci, pravím, jemu: Takto dí Hospodin: Aj, já dám toto mìsto v ruku krále Babylonského, aby je vypálil ohnìm.
Jer 34:3 I ty neznikneš ruky jeho, ale jistotnì jat a v ruku jeho vydán budeš, a oèi tvé uzøí oèi krále Babylonského, i ústa jeho s ústy tvými mluviti budou, a do Babylona se dostaneš.
Jer 34:4 A však slyš slovo Hospodinovo, Sedechiáši králi Judský: Takto praví Hospodin o tobì: Neumøeš od meèe,
Jer 34:5 V pokoji umøeš. A jakož pálívali otcùm tvým, králùm pøedešlým, kteøíž byli pøed tebou, tak páliti budou tobì, a øíkajíce: Ach, pane, kvíliti budou nad tebou; nebo slovo toto já mluvil jsem, dí Hospodin.
Jer 34:6 I mluvil Jeremiáš prorok Sedechiášovi, králi Judskému, všecka slova ta v Jeruzalémì,
Jer 34:7 Když vojsko krále Babylonského bojovalo proti Jeruzalému a proti všechnìm mìstùm Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo ta byla pozùstala z mìst Judských mìsta hrazená.
Jer 34:8 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když uèinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem, kterýž byl v Jeruzalémì, o vyhlášení jim svobody,
Jer 34:9 Aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý dìvku svou, Hebrejského neb Hebrejskou, svobodné, aby nepodroboval sobì v službu Žida, bratra svého, nižádný.
Jer 34:10 Tedy uposlechla všecka knížata a všecken lid, kterýž byl v smlouvu všel, aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý dìvku svou svobodné, aby nepodroboval jich v službu více; uposlechli, pravím, a propustili.
Jer 34:11 Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky své a dìvky své, kteréž byli propustili svobodné, a podrobili je sobì za služebníky a dìvky.
Jer 34:12 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 34:13 Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem uèinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když jsem je vyvedl z zemì Egyptské, z domu služebníkù, øka:
Jer 34:14 Po vyplnìní sedmi let propouštívejte jeden každý bratra svého Žida, kterýž by prodán byl tobì, a sloužil by šest let, propus, pravím, jej svobodného od sebe. Ale neuposlechli otcové vaši mne, aniž naklonili ucha svého.
Jer 34:15 Vy zajisté usmyslivše sobì dnes, uèinili jste to, což jest spravedlivého pøed oèima mýma, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu svému, uèinivše smlouvu pøed oblíèejem mým v domì tom, kterýž nazván jest od jména mého.
Jer 34:16 Ale zase zpáèivše se, zlehèili jste jméno mé, že jste vzali zase jeden každý služebníka svého a jeden každý dìvku svou, kteréž jste byli propustili svobodné podlé žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli vaši služebníci a dìvky.
Jer 34:17 Protož takto praví Hospodin: Vy neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden každý bratru svému, a jeden každý bližnímu svému, aj, já vyhlašuji proti vám svobodu, dí Hospodin, meèi, moru a hladu, a

vydám vás ku posmýkání po všech královstvích zemì.
Jer 34:18 Vydám zajisté ty lidi, jenž pøestoupili smlouvu mou, kteøíž nevykonali slov smlouvy té, kterouž uèinili pøed oblíèejem mým, když tele roz□ali na dvé, a prošli mezi díly jeho,
Jer 34:19 Totiž knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a knìží, i všecken lid té zemì, kteøíž prošli mezi díly toho telete.
Jer 34:20 Vydám je, pravím, v ruku nepøátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, i budou tìla mrtvá jejich za pokrm ptactvu nebeskému, a šelmám zemským.
Jer 34:21 Sedechiáše také krále Judského, i knížata jeho vydám v ruku nepøátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska krále Babylonského, kteøíž odtáhli od vás.
Jer 34:22 Aj, já pøikáži, dí Hospodin, a pøivedu je zase na mìsto toto, aby bojovali proti nìmu, a vezmouce je, vypálili je ohnìm; mìsta také Judská obrátím v pouš□, tak že nebude žádného obyvatele.
Jer 35:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina za dnù Joakima syna Joziášova, krále Judského, økoucí:
Jer 35:2 Jdi mezi Rechabitské, a promluvì s nimi, doveï je k domu Hospodinovu do jednoho z pokojù, a dej jim píti vína.
Jer 35:3 Tedy pojav Jazaniáše syna Jeremiášova, syna Chabaciniášova, a bratøí jeho i všecky syny jeho se vší rodinou Rechabitských,
Jer 35:4 Dovedl jsem je k domu Hospodinovu do pokoje synù Chanana syna Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl pøi pokoji knížat, jenž byl nad pokojem Maaseiáše syna Sallumova, ostøíhajícího prahu.
Jer 35:5 Potom postavì pøed syny domu Rechabitských koflíky plné vína a èíše, i øekl jsem jim: Píte víno.
Jer 35:6 Kteøíž øekli: Nepíjíme vína. Nebo Jonadab syn Rechabùv, otec náš, zapovìdìl nám, øka: Nepíjejte vína, vy, ani synové vaši na vìky.
Jer 35:7 A domu nestavìjte, ani semene nerozsívejte, vinice také neštìpujte, ani mívejte, ale v staních pøebývejte po všecky dny vaše, abyste živi byli mnoho dnù na tváøi zemì, v níž pohostinu jste.
Jer 35:8 Protož uposlechli jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce našeho, ve všem, což pøikázal nám, abychom nepili vína po všecky dny své, my, manželky naše, synové naši, i dcery naše,
Jer 35:9 Abychom nestavìli domù k bydlení svému, a vinice, ani rolí, ani nic osátého nemívali.
Jer 35:10 Ale abychom bydlili v staních. Uposlechli jsme, pravím, a dìláme všecko, jakž pøikázal nám Jonadab otec náš.
Jer 35:11 Stalo se pak, když vtrhl Nabuchodonozor král Babylonský do zemì, že jsme øekli: Poïte, a ujdìme do Jeruzaléma pøed vojskem Kaldejským, a pøed vojskem Syrským. Takž bydlíme v Jeruzalémì.
Jer 35:12 Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí:
Jer 35:13 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Jdi a rci mužùm Judským a obyvatelùm Jeruzalémským: Což nepøijmete nauèení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin.
Jer 35:14 K vykonání pøichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž pøikázal synùm svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají pøikázaní otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, a však neposloucháte mne.
Jer 35:15 Nadto posílám k vám všecky služebníky své proroky, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, øíkaje: Navra□te se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšte pøedsevzetí svých, a nechoïte za bohy cizími, slouží ce jim, a tak pøebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcùm vašim: však nenakloòujete uší svých, aniž mne posloucháte.
Jer 35:16 Ješto synové Jonadabovi syna Rechabova plní pøikázaní otce svého, kteréž pøikázal jim, lid pak tento neposlouchají mne.
Jer 35:17 Protož takto praví Hospodin Bùh zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všecky obyvatele Jeruzalémské všecko to zlé, kteréž jsem vyøkl proti nim, proto že jsem mluvíval k nim, a neposlouchali, a volával jsem na nì, ale neohlásili se.
Jer 35:18 Rodinì pak Rechabitských øekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Protože poslouchá te pøikázaní Jonadaba otce vašeho, a ostøíháte všech pøikázaní jeho, anobrž dìláte všecko, jakž pøikázal vám,
Jer 35:19 Protož takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Nebude□ vyplénìn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova, ješto by nestál pøed oblíèejem mým po všecky dny.
Jer 36:1 Stalo se pak léta èvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí:
Jer 36:2 Vezmi sobì knihu, a zapiš do ní všecka slova, kteráž jsem mluvil tobì proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechnìm národùm od toho dne, jakž jsem mluvíval s tebou, ode dnù Joziášových, až do dne tohoto,
Jer 36:3 Zdali aspoò uslyšíce dùm Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím uèiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a høích jejich.
Jer 36:4 Protož zavolal Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i sepsal Báruch do knihy z úst Jeremiášových všecka slova Hospodinova, kteráž mluvil jemu.

Jer 36:5 Potom pøikázal Jeremiáš Báruchovi, øka: Já zápovìd maje, nemohu jíti do domu Hospodinova.
Jer 36:6 Protož jdi ty, a èti v knize této, což jsi napsal z úst mých, slova Hospodinova, pøi pøítomnosti lidu v domì Hospodinovì, v den postu, též také pøi pøítomnosti všech Judských, kteøíž by se z mìst svých sešli, èti je,
Jer 36:7 Zda by snad poníženì a pokornì modléce se pøed Hospodinem, i navrátili by se jeden každý z cesty své zlé; nebo jest veliký hnìv a prchlivost, v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto.
Jer 36:8 I uèinil Báruch syn Neriášùv všecko, jakž pøikázal jemu Jeremiáš prorok, èta v knize té slova Hospodinova v domì Hospodinovì.
Jer 36:9 Stalo se pak léta pátého za Joakima syna Joziášova, krále Judského, mìsíce devátého, že vyhlásili pùst pøed Hospodinem všemu lidu v Jeruzalémì, a všemu lidu, kteøíž se byli sešli z mìst Judských do Jeruzaléma.
Jer 36:10 I èetl Báruch z knihy slova Jeremiášova v domì Hospodinovì, v pokoji Gemariáše syna Safanova, písaøe, na síni hoøejší, u dveøí brány domu Hospodinova nové, pøi pøítomnosti všeho lidu.
Jer 36:11 Když pak vyslyšel Micheáš syn Gemariášùv, syna Safanova, všecka slova Hospodinova z té knihy,
Jer 36:12 Hned šel do domu královského, do pokoje kancléøova, a aj, tam všecka knížata sedìla: Elisama ten kancléø, a Delaiáš syn Semaiášùv, a Elnatan syn Achborùv, a Gemariáš syn Safanùv, a Sedechiáš syn Chananiášùv, i všecka knížata.
Jer 36:13 A oznámil jim Micheáš všecka slova, kteráž slyšel, když èetl Báruch v knize pøi pøítomnosti lidu.
Jer 36:14 Protož poslala všecka knížata k Báruchovi Judu syna Netaniášova, syna Selemiášova, syna Chuzova, aby øekl: Tu knihu, v níž jsi èetl pøi pøítomnosti lidu, vezmi do ruky své a poï. I vzal Báruch syn Neriášùv tu knihu do ruky své, a pøišel k nim.
Jer 36:15 Kteøíž øekli jemu: Seï medle a èti ji pøed námi. I èetl Báruch pøed nimi.
Jer 36:16 Stalo se pak, když uslyšeli všecka slova ta, že pøedìšeni byli všickni, a øekli Báruchovi: Jistotnì oznámíme králi všecka slova tato.
Jer 36:17 Potom otázali se Bárucha, økouce: Oznam již nám, jak jsi všecka slova ta sepsal z úst jeho?
Jer 36:18 Jimž øekl Báruch: Z úst svých pravil mi všecka slova tato, a já psal jsem na knihách èernidlem.
Jer 36:19 Tedy øekla ta knížata Báruchovi: Jdi schovej se ty i Jeremiáš, a žádný neví, kde jste.
Jer 36:20 Potom vešli k králi na síò, když tu knihu schovati dali v pokoji Elisama kancléøe, a oznámili králi všecka slova ta.
Jer 36:21 I poslal král Judu, aby vzal tu knihu. Kterýžto vzal ji z pokoje Elisama kancléøe, a èetl ji Juda pøi pøítomnosti krále, a pøi pøítomnosti všech knížat stojících pøed králem.
Jer 36:22 Král pak sedìl v domì, v nìmž v zimì býval, mìsíce devátého, a na ohništi pøed ním hoøelo.
Jer 36:23 Tedy stalo se, jakž jen pøeètl Juda tøi listy neb èetyøi, že poøezal ji škriptorálem, a házel na oheò, kterýž byl na ohništi, až shoøela všecka kniha ta ohnìm tím, kterýž byl na ohništi.
Jer 36:24 Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všickni služebníci jeho, kteøíž slyšeli všecka slova ta.
Jer 36:25 Nýbrž ještì když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš pøimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl jich.
Jer 36:26 Ale pøikázal král Jerachmeelovi synu královu, a Saraiášovi synu Azrielovu, a Selemiášovi synu Abdeelovu, aby jali Bárucha písaøe a Jeremiáše proroka. Ale skryl je Hospodin.
Jer 36:27 Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a slova, kteráž byl sepsal Báruch z úst Jeremiášových, økoucí:
Jer 36:28 Vezmi sobì zase knihu jinou, a napiš na ní všecka slova první, kteráž byla v té knize prvnìjší, kterouž spálil Joakim král Judský.
Jer 36:29 O Joakimovi pak králi Judském rci: Takto praví Hospodin: Ty jsi spálil knihu tuto, pravì: Proè jsi psal v ní, øka: Jistotnì pøitáhne král Babylonský, a zkazí zemi tuto, a vyhladí z ní lidi i hovada?
Jer 36:30 Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi Judském: Nebude míti, kdo by sedìl na stolici Davidovì, a tìlo jeho mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci.
Jer 36:31 Nebo trestati budu na nìm, a na semeni jeho, i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na nì, a na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to zlé, o kterémž jsem mluvíval jim, a neposlouchali.
Jer 36:32 I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu, písaøi, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všecka slova té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohnìm. A ještì pøidáno jest k tìm slovùm mnoho tìm podobných.
Jer 37:1 Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášùv místo Koniáše syna Joakimova, kteréhož ustanovil králem Nabuchodonozor král Babylonský v zemi Judské.
Jer 37:2 Ale neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid té zemì slov Hospodinových, kteráž mluvil skrze Jeremiáše proroka.
Jer 37:3 Aè byl poslal Sedechiáš Jehuchale syna Selemiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, knìze, k Jeremiášovi proroku, aby øekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu.
Jer 37:4 Nebo Jeremiáš ještì bydlil svobodnì u prostøed lidu, aniž ho ještì byli dali do žaláøe.
Jer 37:5 A vojsko Faraonovo bylo vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští, kteøíž oblehli byli Jeruzalém,

povìst o nich, odtrhli od Jeruzaléma).
Jer 37:6 Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, økoucí:
Jer 37:7 Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Takto rcete králi Judskému, kterýž vás poslal ke mnì, abyste se radili se mnou: Aj, vojsko Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí se zase do zemì své Egyptské.
Jer 37:8 Kaldejští pak navrátí se zase, a bojovati budou proti mìstu tomuto, a vezmouce je, vypálí je ohnìm.
Jer 37:9 Takto praví Hospodin: Nesvoïte sami sebe, øíkajíce: Koneènì odtrhnou od nás Kaldejští, nebo neodtrhnou.
Jer 37:10 Nýbrž byste pobili všecko vojsko Kaldejských bojujících s vámi, tak že by pozùstali z nich toliko ranìní, ti z stanù svých povstanou, a toto mìsto ohnìm vypálí.
Jer 37:11 Stalo se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma pøed vojskem Faraonovým,
Jer 37:12 Že vycházel Jeremiáš z Jeruzaléma, jíti chtìje do zemì Beniaminovy, aby tak vynikl z prostøedku lidu.
Jer 37:13 Když pak byl v bránì Beniaminské, byl tu hejtman nad stráží, jménem Jiriáš syn Selemiáše, syna Chananiášova, kterýž jal Jeremiáše proroka, øka: K Kaldejským ty ustupuješ.
Jer 37:14 Jemuž øekl Jeremiáš: Není pravda, neustupuji já k Kaldejským. Ale nechtìl ho slyšeti, nýbrž jal Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatùm.
Jer 37:15 Tedy rozhnìvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali jej do vìzení, do domu Jonatana písaøe; nebo z nìho byli udìlali žaláø.
Jer 37:16 Když pak vešel Jeremiáš do té jámy a do sklípkù jejích, a sedìl tam Jeremiáš mnoho dní.
Jer 37:17 Teprv poslav král Sedechiáš, vzal jej, a tázal se ho král v domì svém tajnì, øka: Stalo-li se slovo od Hospodina? Jemuž øekl Jeremiáš: Stalo. Potom øekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš.
Jer 37:18 Pøi tom øekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Co jsem zavinil aneb služebníkùm tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne dali do žaláøe tohoto?
Jer 37:19 A kdež jsou proroci vaši, kteøíž prorokují vám, øíkajíce: Nepøitáhne král Babylonský na vás, ani na zemi tuto?
Jer 37:20 Nyní tedy slyš, žádám, pane mùj králi, nech, prosím, místo má pøed tebou pokorná prosba má; nedopouštìj mne zase voditi do domu Jonatana písaøe, abych tam neumøel.
Jer 37:21 I pøikázal král Sedechiáš, aby vsadili Jeremiáše do sínì stráže, a dávali jemu pecník chleba na den z ulice pekaøù, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb v mìstì. A tak sedìl Jeremiáš v síni stráže.
Jer 38:1 Slyšel pak Sefatiáš syn Matanùv, a Gedaliáš syn Paschurùv, a Juchal syn Selemiášùv, a Paschur syn Malkiášùv slova, kteráž Jeremiáš mluvil ke všemu lidu, øka:
Jer 38:2 Takto praví Hospodin: Kdo by zùstal v mìstì tomto, zahyne meèem, hladem aneb morem, ale kdož by vyšel k Kaldejským, že bude živ, a že bude míti život svùj místo koøisti, a živ zùstane.
Jer 38:3 Takto praví Hospodin: Jistotnì vydáno bude mìsto toto v ruku vojska krále Babylonského, a vezme je.
Jer 38:4 Protož øekla ta knížata králi: Nech jest usmrcen muž ten, ponìvadž zemdlívá ruce mužù bojovných, pozùstalých v mìstì tomto, i ruce všeho lidu, mluvì jim slova taková; nebo muž ten nikoli neobmýšlí pokoje lidu tomuto, ale zlé.
Jer 38:5 Tedy øekl král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest, nebo král zhola nic nemùže proti vám.
Jer 38:6 I vzali Jeremiáše, kterýž byl v síni stráže, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy, syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámì nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátì.
Jer 38:7 Ale jakž uslyšel Ebedmelech Mouøenín, dvoøan, kterýž byl v domì královském, že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak sedìl v bránì Beniaminské),
Jer 38:8 Hned vyšel Ebedmelech z domu královského, a mluvil s králem, øka:
Jer 38:9 Pane mùj, králi, zle uèinili muži tito všecko, což uèinili Jeremiášovi proroku, že jej uvrhli do té jámy; nebo by byl umøel i na prvním místì hladem, ponìvadž již není žádného chleba v mìstì.
Jer 38:10 Protož poruèil král Ebedmelechovi Mouøenínu, øka: Vezmi s sebou odsud tøidceti mužù, a vytáhni Jeremiáše proroka z té jámy, prvé než by umøel.
Jer 38:11 Tedy vzal Ebedmelech ty muže s sebou, a všel do domu královského pod pokladnici, a nabral starých hadrù strhaných, hadrù, pravím, zkažených, kteréž spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazích.
Jer 38:12 A øekl Ebedmelech Mouøenín Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré, strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I uèinil tak Jeremiáš.
Jer 38:13 Takž vytáhli Jeremiáše po provazích, a dobyli jej z té jámy. I sedìl Jeremiáš v síni stráže.
Jer 38:14 Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše proroka k sobì do tøetího prùchodu, kterýž byl pøi domu Hospodinovu, a øekl král Jeremiášovi: Zeptám se tebe na nìco, netaj pøede mnou nièehož.
Jer 38:15 I øekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznámím-li, zdaliž mne koneènì neusmrtíš? A poradím-li, neuposlechneš mne.
Jer 38:16 Tedy pøisáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajnì, øka: Živ jest Hospodin, kterýž uèinil nám život tento, že tì neusmrtím, aniž tì vydám v ruku mužù tìch, kteøíž hledají bezživotí tvého.
Jer 38:17 I øekl Jeremiáš Sedechiášovi: Takto praví Hospodin Bùh zástupù, Bùh Izraelský: Jestliže dobrovolnì vyjdeš k knížatùm krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i mìsto toto nebude vypáleno ohnìm, a tak živ

zùstaneš ty i dùm tvùj.
Jer 38:18 Jestliže pak nevyjdeš k knížatùm krále Babylonského, jistì že vydáno bude mìsto toto v ruku Kaldejských, a vypálí je ohnìm, ano i ty neznikneš ruky jejich.
Jer 38:19 Tedy øekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se bojím Židù, kteøíž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad nevydali v ruku jejich, i uèinili by sobì ze mne posmìch.
Jer 38:20 Ale Jeremiáš øekl: Nevydadí. Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já mluvím tobì, a bude dobøe tobì, i duše tvá živa bude.
Jer 38:21 Jestliže pak nebudeš chtíti vyjíti, toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin,
Jer 38:22 Že aj, všecky ženy, kteréž pozùstaly v domì krále Judského, pøivedeny budou knížatùm krále Babylonského, a samy øíkati budou: Nabádali jsou tì, a obdrželi na tobì ti, kteøíž tì troštovali pokojem; uvázly v bahnì nohy tvé, a nazpìt obráceny.
Jer 38:23 Všecky také manželky tvé i syny tvé dovedou k Kaldejským, i ty sám neznikneš ruky jejich, ale rukou krále Babylonského jat budeš, a mìsto toto vypálíš ohnìm,
Jer 38:24 Tedy øekl Sedechiáš Jeremiášovi: Žádný a neví o vìcech tìchto, abys neumøel.
Jer 38:25 Pakli uslyšíce knížata, že jsem mluvil s tebou, pøišli by k tobì, a øekli by: Oznam medle nám, cos mluvil s králem, netaj pøed námi, a neusmrtíme tì, a co mluvil s tebou král?
Jer 38:26 Tedy rci jim: Pøedkládal jsem poníženou a pokornou prosbu svou pøed krále, aby mne nedal zase voditi do domu Jonatanova, abych tam neumøel.
Jer 38:27 I sešla se všecka knížata k Jeremiášovi, aby se ho tázali. Kterýžto oznámil jim podlé toho všeho, jakž pøikázal král. Takž mlèkem odešli od nìho, když nebylo slyšeti o té vìci.
Jer 38:28 Jeremiáš pak sedìl v síni stráže až do toho dne, v nìmž dobyt jest Jeruzalém, kdežto byl, když dobýván byl Jeruzalém.
Jer 39:1 Léta devátého Sedechiáše krále Judského, mìsíce desátého, pøitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a oblehli jej.
Jer 39:2 Jedenáctého pak léta Sedechiášova, mìsíce ètvrtého, devátého dne mìsíce, prolomeno jest mìsto.
Jer 39:3 I vešla tam všecka knížata krále Babylonského, a posadila se v bráni prostøední: Nergalšaretser, Samgarnebu, Sarsechim, Rabsaris, Nergalšaretser, Rabmag, a všecka jiná knížata krále Babylonského.
Jer 39:4 Stalo se pak, když je uzøel Sedechiáš král Judský, a že všickni muži bojovní utekli, a vyšli v noci z mìsta cestou zahrady královské skrze bránu mezi dvìma zdmi, ušel také cestou pouštì.
Jer 39:5 I honilo je vojsko Kaldejské, a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a jali jej a pøivedli ho k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do Ribla, do zemì Emat. Kdežto uèinil soud.
Jer 39:6 Nebo zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla pøed oèima jeho, i všecky nejpøednìjší Judské zmordoval král Babylonský.
Jer 39:7 Oèi pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho øetìzy ocelivými, dovedl jej do Babylona.
Jer 39:8 Dùm také královský i domy toho lidu vypálili Kaldejští ohnìm, a zdi Jeruzalémské poboøili.
Jer 39:9 Ostatek pak lidu, kterýž byl zùstal v mìstì, i pobìhlce, kteøíž byli ustoupili k nìmu, a jiný lid pozùstalý zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, do Babylona.
Jer 39:10 Toliko nejchaternìjších z lidu, kteøíž nikdež nemìli nic, zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, v zemi Judské, jimž rozdal vinice a rolí v ten den.
Jer 39:11 Pøikázal pak Nabuchodonozor král Babylonský o Jeremiášovi Nebuzardanovi, hejtmanu nad žoldnéøi, øka:
Jer 39:12 Vezmi jej, a pilnì ho opatruj, aniž jemu èiò co zlého, ale jakž tobì øekne, tak nalož s ním.
Jer 39:13 Protož poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, a Nebušazban, Rabsaris, a Nergalšaretser, Rabmag, a všickni hejtmané krále Babylonského,
Jer 39:14 Poslavše, pravím, vzali Jeremiáše z sínì stráže, a dali jej Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, aby jej domù dovedl. Takž bydlil u prostøed lidu.
Jer 39:15 Stalo se pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ještì byl zavøín v síni stráže, økoucí:
Jer 39:16 Jdi a rci Ebedmelechovi Mouøenínu, øka: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já zpùsobím to, aby došla slova má na mìsto toto ke zlému a ne k dobrému, a splní se pøed oblíèejem tvým v ten den.
Jer 39:17 Ale vysvobodím tì v ten den, dí Hospodin, aniž budeš vydán v ruku mužù tìch, jejichž oblíèeje se lekáš.
Jer 39:18 Nebo jistotnì vychvátím tì, abys od meèe nepadl, a budeš míti život svùj místo koøisti, proto že jsi nadìji složil ve mnì, dí Hospodin.
Jer 40:1 Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když jej propustil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, z Ráma, vzav jej, když byl svázaný øetìzy u prostøed všech zajatých Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona.
Jer 40:2 Tedy vzal hejtman nad žoldnéøi Jeremiáše, a øekl jemu: Hospodin Bùh tvùj byl vyøkl zlé toto proti místu tomuto.

Jer 40:3 Protož je uvedl a uèinil Hospodin, jakž mluvil; nebo jste høešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu jeho, proèež stala se vám vìc tato.
Jer 40:4 Již tedy, aj, rozvazuji tì dnes z øetìzù tìch, kteøíž jsou na rukou tvých. Vidí-li se za dobré jíti se mnou do Babylona, poï, a budu tì pilnì opatrovati; jestliže se pak nevidí za dobré jíti se mnou do Babylona, nech tak. Aj, všecka tato zemì jest pøed tebou; kamž se za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi.
Jer 40:5 Pakli, (ponìvadž se nenavracuje), obra se k Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad mìsty Judskými, a zùstaò s ním u prostøed lidu, aneb kamž se koli dobøe líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman nad žoldnéøi na cestu, a dar, a propustil jej.
Jer 40:6 Takž pøišel Jeremiáš k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a bydlil s ním u prostøed lidu pozùstalého v zemi.
Jer 40:7 Uslyšeli pak všickni hejtmané vojsk, kteøíž byli na poli, oni i všecken lid jejich, že ustanovil král Babylonský Godoliáše syna Achikamova nad tou zemí, a že jemu poruèil muže a ženy i dìti, a to z nejchaternìjších té zemì, z tìch kteøíž nebyli zajati do Babylona.
Jer 40:8 Protož pøišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášùv, též Jochanan a Jonatan, synové Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetùv, a synové Efai Netofatského, a Jazaniáš syn Machatùv, oni i lid jejich.
Jer 40:9 Tedy pøisáhl jim Godoliáš syn Achikamùv, syna Safanova, i lidu jejich, øka: Nebojte se služby Kaldejských, zùstaòte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobøe vám bude.
Jer 40:10 Nebo aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským, kteøíž pøicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní ovoce i olej, a skládejte do nádob svých, a zùstaòte v mìstech svých, kteráž držíte.
Jer 40:11 Tak i všickni Judští, kteøíž byli u Moábských a mezi Ammonitskými, a mezi Idumejskými, a kteøíž byli ve všech zemích, uslyšavše, že by pozùstavil král Babylonský ostatek Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova,
Jer 40:12 Navrátili se všickni Judští ze všech míst, kamž rozehnaní byli, a pøišli do zemì Judské k Godoliášovi do Masfa. I nazbírali vína a letního ovoce velmi mnoho.
Jer 40:13 Jochanan pak syn Kareachùv, a všecka knížata vojsk, kteráž byla v poli, pøišli k Godoliášovi do Masfa,
Jer 40:14 A øekli jemu: Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal Izmaele syna Netaniášova, aby tì zabil? Ale nevìøil jim Godoliáš syn Achikamùv.
Jer 40:15 Nadto Jochanan syn Kareachùv øekl Godoliášovi tajnì v Masfa, øka: Nech jdu medle, a zabiji Izmaele syna Netaniášova, však žádný nezví. Proè má zabiti tebe, a mají rozptýleni býti všickni Judští, kteøíž shromáždìni jsou k tobì, a zahynouti ostatek Judských?
Jer 40:16 Ale øekl Godoliáš syn Achikamùv Jochananovi synu Kareachovu: Neèiò toho, nebo lež ty mluvíš o Izmaelovi.
Jer 41:1 Stalo se pak mìsíce sedmého, že pøišel Izmael syn Netaniášùv, syna Elisamova z semene královského, a hejtmané královští, totiž deset mužù s ním, k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a jedli tam chléb spolu v Masfa.
Jer 41:2 Potom vstav Izmael syn Netaniášùv, a deset mužù, kteøíž byli s ním, zabili Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, meèem; zamordoval, pravím, toho, kteréhož ustanovil král Babylonský nad tou zemí.
Jer 41:3 Všecky také Židy, kteøíž byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské, kteøíž postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael.
Jer 41:4 Stalo se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše, (o èemž žádný nezvìdìl),
Jer 41:5 Že pøišli nìkteøí z Sichem, z Sílo a z Samaøí, mužù osmdesáte, oholivše bradu, a roztrhše roucha, a øežíce se, kteøížto suchou obìt a kadidlo v rukou svých mìli, aby je nesli do domu Hospodinova.
Jer 41:6 Tedy Izmael syn Netaniášùv vyšel jim vstøíc z Masfa, ustavièní jda a plaèe. Stalo se pak, když je potkal, že øekl jim: Poïte k Godoliášovi synu Achikamovu.
Jer 41:7 Ale stalo se, když pøišli do prostøed mìsta, že pobiv je Izmael syn Netaniášùv, vmetal je do prostøed jámy, on i muži, kteøíž s ním byli.
Jer 41:8 Deset pak mužù nalezlo se mezi nimi, kteøíž øekli Izmaelovi: Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté v poli, pšenice a jeèmene, též oleje a medu. I nechal tak, a nemordoval jich u prostøed bratøí jejich.
Jer 41:9 Jáma pak, do níž Izmael vmetal k Godoliášovi všecka tìla mužù tìch, kteréž pobil, ta jest, kterouž udìlal král Aza, boje se Bázy krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn Netaniášùv zbitými.
Jer 41:10 A zajal Izmael všecken ostatek lidu, kteøíž byli v Masfa, dcery královské a všecken lid, kteøíž byli pozùstali v Masfa, nad nimiž byl ustanovil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, Godoliáše syna Achikamova. Kteréžto zajav Izmael syn Netaniášùv, šel, aby se dopravil k Ammonitským.
Jer 41:11 V tom uslyšel Jochanan syn Kareachùv, i všickni hejtmané tìch vojsk, kteøíž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž uèinil Izmael syn Netaniášùv.
Jer 41:12 I vzali všecken svùj lid, a táhli k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož nalezli pøi vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon.

Jer 41:13 Stalo se pak, že když uzøel všecken lid, kterýž byl s Izmaelem, Jochanana syna Kareachova a všecka knížata vojsk, kteøíž s ním byli, zradovali se.
Jer 41:14 A obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal Izmael z Masfa, navrátil se zase, a pøišel k Jochananovi synu Kareachovu.
Jer 41:15 Izmael pak syn Netaniášùv ušel pøed Jochananem s osmi muži, a pøišel k Ammonitským.
Jer 41:16 Protož vzal Jochanan syn Kareachùv, a všecka knížata vojsk, kteøíž s ním byli, všecken ostatek lidu, kterýž zase pøivedl od Izmaele syna Netaniášova z Masfa, když zabil Godoliáše syna Achikamova, muže bojovné, též ženy a dìti i komorníky, kteréž zase pøivedl z Gabaon,
Jer 41:17 A odšedše, pobyli v hospodì Chimhamovì, kteráž jest u Betléma, aby jdouce, vešli do Egypta,
Jer 41:18 Pøed Kaldejskými. Nebo báli se jich, proto že zabil Izmael syn Netaniášùv Godoláše syna Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský nad tou zemí.
Jer 42:1 Potom pøistoupili všecka knížata vojsk, i Jochanan syn Kareachùv i Jazaniáš syn Hosaiášùv, i všecken lid, od nejmenšího až do nejvìtšího,
Jer 42:2 A øekli Jeremiášovi proroku: Uslyš medle nás v ponížené prosbì naší, a modl se za nás Hospodinu Bohu svému, za všecken ostatek tento, nebo nás malièko zùstalo z mnohých, jakž oèi tvé nás vidí,
Jer 42:3 A nám oznámí Hospodin Bùh tvùj cestu, po níž bychom jíti, a co èiniti mìli.
Jer 42:4 Jimž øekl Jeremiáš prorok: Uslyšel jsem. Aj, já modliti se budu Hospodinu Bohu vašemu podlé slov vašich, a cožkoli vám odpoví Hospodin, oznámím vám; nezatajím pøed vámi slova.
Jer 42:5 Oni zase øekli Jeremiášovi: Nech jest Hospodin mezi námi svìdkem pravým a vìrným, jestliže podlé každého slova, pro nìž poslal tì Hospodin Bùh tvùj k nám, tak se chovati nebudeme.
Jer 42:6 Buï dobré aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho, pro nejž tì vysíláme k nìmu, uposlechneme, aby nám dobøe bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha našeho.
Jer 42:7 Stalo se pak po pøebìhnutí desíti dnù, když se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi,
Jer 42:8 Že povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat vojsk, kteøíž s ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího až do nejvìtšího,
Jer 42:9 A øekl jim: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský, k nìmuž jste mne poslali, abych rozprostíral poníženou prosbu vaši pøed oblíèejem jeho:
Jer 42:10 Jestliže navrátíce se, zùstanete v zemi této, zajisté že vzdìlám vás, a nezkazím, anobrž vštípím vás, a nevyplením; nebo lituji toho zlého, kteréž jsem uèinil vám.
Jer 42:11 Nebojtež se krále Babylonského, jehož se bojíte, nebojte se ho, dí Hospodin; nebo s vámi jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval vás z ruky jeho.
Jer 42:12 Nadto zpùsobím vám milost, aby se slitoval nad vámi, a dal se vám navrátiti do zemì vaší.
Jer 42:13 Ale øeknete-li: Nezùstaneme v zemi této, neposlouchajíce hlasu Hospodina Boha svého,
Jer 42:14 A øíkajíce: Nikoli, ale do zemì Egyptské vejdeme, kdež neuzøíme boje, ani zvuku trouby neuslyšíme, a chleba laènìti nebudeme, proèež tam se osadíme:
Jer 42:15 Protož nyní slyštež slovo Hospodinovo, ostatkové Judští: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Jestliže vy zarputile na tom zùstanete, abyste vešli do Egypta, a vejdete-li, abyste tam pobyli,
Jer 42:16 Jistì stane se to, že meè, kteréhož se bojíte, tam v zemi Egyptské vás postihne, a hlad, jehož se obáváte, pøijde na vás v Egyptì, a tam pomøete.
Jer 42:17 Tak se stane všechnìm tìm mužùm, kteøíž uložili pøedce jíti do Egypta, aby tam byli pohostinu, že zhynou meèem, hladem a morem, a nezùstane z nich žádného, aniž kdo znikne toho zlého, kteréž já uvedu na nì.
Jer 42:18 Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Jakož vylit jest hnìv mùj a prchlivost má na obyvatele Jeruzalémské, tak vylita bude prchlivost má na vás, když vejdete do Egypta, a budete k proklínání, a k užasnutí, a k zloøeèení, a za útržku; nadto neuzøíte více místa tohoto.
Jer 42:19 K vám mluví Hospodin, ó ostatkové Judští: Nevcházejte do Egypta. Jistotnì vìzte, (nebo se vám dnes osvìdèuji),
Jer 42:20 Ponìvadž jste se neupøímì ke mnì mìli v myšleních svých, poslavše mne k Hospodinu Bohu vašemu, økouce: Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všecko, jakž koli dí Hospodin Bùh náš, tak nám oznam, a uèiníme,
Jer 42:21 Když pak oznamuji vám dnes, však neposloucháte hlasu Hospodina Boha vašeho hned v nièemž, proèež mne k vám poslal:
Jer 42:22 Protož pravím, vìzte jistotnì, že meèem, hladem a morem pomøete v tom místì, kamž se vám zachtìlo jíti, abyste tam byli pohostinu.
Jer 43:1 Stalo se pak, když pøestal Jeremiáš mluviti ke všemu lidu všech slov Hospodina Boha jejich, s nimiž poslal jej Hospodin Bùh jejich k nim, všech, pravím, slov tìch,
Jer 43:2 Že øekl Azariáš syn Hosaiášùv, a Jochanan syn Kareachùv, i všickni muži ti pyšní, økouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš, neposlal tebe Hospodin Bùh náš, abys øekl: Nevcházejte do Egypta, abyste tam byli pohostinu.

Jer 43:3 Ale Báruch syn Neriášùv ponouká tì proti nám, aby vydal nás v ruku Kaldejských k usmrcení nás, aneb zajetí nás do Babylona.
Jer 43:4 I neuposlechl Jochanan syn Kareachùv, i všecka knížata vojsk, též i všecken lid hlasu Hospodinova, aby zùstal v zemi Judské.
Jer 43:5 Ale Jochanan syn Kareachùv, a všecka knížata vojsk vzali všecken ostatek Judských, kteøíž se byli navrátili ze všech národù, kamž byli rozehnáni, k obývání v zemi Judské,
Jer 43:6 Muže i ženy, též dítky a dcery královské, i všelikou duši, kterýchž Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, s Godoliášem synem Achikamovým, syna Safanova, zanechal, i s Jeremiášem prorokem a Báruchem synem Neriášovým,
Jer 43:7 A šli do zemì Egyptské, (nebo neuposlechli hlasu Hospodinova), a pøišli až do Tachpanches.
Jer 43:8 Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi v Tachpanches, økoucí:
Jer 43:9 Nabeø do ruky své kamení velikého, a schovej je v hlinì v cihelni, kteráž jest u brány domu Faraonova v Tachpanches, pøed oèima mužù Judských.
Jer 43:10 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já pošli, a vezmu Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, a postavím stolici jeho na tomto kamení, kteréž jsem schoval, i rozbije majestát svùj na nìm.
Jer 43:11 Nebo pøitáhne a poplení zemi Egyptskou: Kteøíž k smrti, k smrti, a kteøíž k zajetí, do zajetí, a kteøíž pod meè,
Jer 43:12 A zanítím oheò v domích bohù Egyptských, aby je popálil, a zajal je. A pøiodìje se zemí Egyptskou, tak jako se odívá pastýø rouchem svým, a vyjde odtud s pokojem,
Jer 43:13 Když poláme sochy Betsemes, kteréž jest v zemi Egyptské, a domy bohù Egyptských popálí ohnìm.
Jer 44:1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všechnìm Judským bydlícím v zemi Egyptské, kteøíž bydlili v Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v zemi Patros, økoucí:
Jer 44:2 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Vy jste vidìli všecko to zlé, kteréž jsem uvedl na Jeruzalém a na všecka mìsta Judská, že aj, pustá jsou podnes, tak že v nich není žádného obyvatele,
Jer 44:3 Pro nešlechetnost jejich, kterouž páchali, aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a sloužiti bohùm cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové vaši,
Jer 44:4 Ješto posílal jsem k vám všecky služebníky své proroky, ráno pøivstávaje, a to ustavièní, øíkaje: Neèiòte medle této vìci ohavné, kteréž nenávidím.
Jer 44:5 Ale neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, aby se navrátili od nešlechetnosti své, a aby nekadili bohùm cizím.
Jer 44:6 Protož vylita jest prchlivost má i hnìv mùj, a rozpálil se v mìstech Judských i po ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou v pouš a v pustinu, jakž vidìti v dnešní den.
Jer 44:7 Nyní pak takto praví Hospodin Bùh zástupù, Bùh Izraelský: Proè vy èiníte zlé pøeveliké proti dušem svým, abyste vyplénili z sebe muže i ženu, dítì i prsí požívajícího z prostøedku Judy, abyste nepozùstavili sobì ostatkù,
Jer 44:8 Popouzejíce mne dílem ruku svých, kadíce bohùm cizím v zemi Egyptské, do níž jste vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili sebe, a byli k zloøeèení a za útržku u všech národù zemì?
Jer 44:9 Zdali jste zapomenuli na nešlechetnosti otcù svých, a na nešlechetnosti králù Judských, a na nešlechetnosti manželek jejich, a na nešlechetnosti své, i na nešlechetnosti manželek svých, kteréž páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských?
Jer 44:10 Nekoøili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž chodili v zákonì mém a v ustanoveních mých, kteráž pøedkládám vám jako i otcùm vašim.
Jer 44:11 Protož takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já obracím tváø svou proti vám k zlému, totiž abych vyplénil všecky Judské.
Jer 44:12 Zhubím zajisté ostatek Judských, kteøíž svévolnì vešli do zemì Egyptské, aby tam byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi Egyptské. Padnou od meèe, hladem docela zhynou, od nejmenšího až do nejvìtšího, meèem a hladem pomrou; nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k zloøeèení a za útržku.
Jer 44:13 Nebo navštívím ty, kteøíž bydlí v zemi Egyptské, jako jsem navštívil Jeruzalém meèem, hladem a morem,
Jer 44:14 Tak že nebude, kdo by ušel, neb pozùstal z ostatkù Judských, kteøíž pøišli do zemì Egyptské, aby tam byli pohostinu, aby se zase navrátiti mohli do zemì Judské. Èímž se však troštují, že se zase navrátí, aby pøebývali tam, ale nenavrátí se, než ti, kteøíž sami ujdou.
Jer 44:15 Tedy odpovìdìli Jeremiášovi všickni ti muži, vìdìvše, že kadívaly manželky jejich bohùm cizím, ty všecky ženy, jichž stál veliký zástup, i všecken lid pøebývající v zemi Egyptské v Patros, økouce:
Jer 44:16 V té vìci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodinovu, neuposlechneme tebe.
Jer 44:17 Ale dosti èiniti chceme každému slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvoru nebeskému, a obìtujíce jemu obìti mokré, jakž jsme èinívali my i otcové naši, králové naši i knížata naše po mìstech Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni jsme bývali chlebem, a bývali jsme veseli, zlého pak neokoušeli jsme.

Jer 44:18 Ale jakž jsme pøestali kaditi tvoru nebeskému, a obìtovati jemu obìti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a meèem i hladem hyneme.
Jer 44:19 Že pak kadíme tvoru nebeskému, a obìtujeme jemu obìti mokré, zdaliž bez znamenitých mužù našich peèeme jemu koláèe, službu jemu konajíce, a obìtujíce jemu obìti mokré?
Jer 44:20 Tedy øekl Jeremiáš všemu lidu, mužùm i ženám a všemu lidu, kteøíž jemu to odpovìdìli, øka:
Jer 44:21 Zdaliž na kadidlo, jímž jste kadívali po mìstech Judských a po ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i knížata vaše i lid zemì, nerozpomenul se Hospodin, a zdaž jím to nepohnulo,
Jer 44:22 Tak že nemohl Hospodin více snášeti nešlechetnosti pøedsevzetí vašich a ohavností, kteréž jste èinili? Proèež obrácena jest zemì vaše v pouš a v pustinu a v zloøeèenství, tak že není v ní žádného obyvatele, jakž dnešní den jest.
Jer 44:23 Proto že jste kadívali, a že jste høešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu Hospodinova, a tak v zákonì jeho a v ustanoveních jeho ani v svìdectvích jeho nechodili jste, protož potkalo vás zlé toto, jakž vidìti dnešní den.
Jer 44:24 Nadto øekl Jeremiáš všemu tomu lidu i všechnìm tìm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteøíž jste v zemi Egyptské:
Jer 44:25 Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, øka: Vy i ženy vaše ústy svými jste mluvili, a rukami doplnili, øíkajíce: Koneènì budeme plniti sliby své, kteréž jsme slíbili, kadíce tvoru nebeskému, a obìtujíce jemu obìti mokré, a tak vší snažností vyplòujete sliby vaše, a všelijak slibùm vašim dosti èiníte.
Jer 44:26 Protož slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteøíž bydlíte v zemi Egyptské: Aj, já pøisahám skrze jméno své veliké, praví Hospodin, že nebude více vzýváno jméno mé ústy žádného muže Judského po vší zemi Egyptské, kterýž by øekl: Živ jest Panovník Hospodin.
Jer 44:27 Aj, já bdíti budu nad nimi k zlému a ne k dobrému, i budou plénìni všickni muži Judští, kteøíž jsou v zemi Egyptské, meèem a hladem, dokudž by docela nezhynuli.
Jer 44:28 Kteøíž pak ujdou meèe, navrátí se z zemì Egyptské do zemì Judské, lidu malý poèet. I zvìdí všickni ostatkové Judští, kteøíž pøišli do zemì Egyptské, aby tam byli pohostinu, èí slovo ostojí, mé-li èili jejich.
Jer 44:29 A toto mìjte za znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v místì tomto, abyste vìdili, že jistotnì ostojí slova má proti vám k zlému.
Jer 44:30 Takto praví Hospodin: Aj, já vydám Faraona Chofra krále Egyptského v ruku nepøátel jeho a v ruku hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal Sedechiáše krále Judského v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, nepøítele jeho, a hledajícího bezživotí jeho.
Jer 45:1 Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k Báruchovi synu Neriášovu, když spisoval slova tato do knihy z úst Jeremiášových, léta ètvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, øka:
Jer 45:2 Takto praví Hospodin Bùh Izraelský o tobì, ó Báruchu.
Jer 45:3 Øekls: Jižtì mi bìda, nebo pøièiní Hospodin zámutku k bolesti mé. Ustávám v úpìní svém, a odpoèinutí nenalézám.
Jer 45:4 Takto rci jemu: Takto praví Hospodin: Aj, což jsem vystavìl, já boøím, a což jsem vštípil, já plením, totiž všecku zemi tuto.
Jer 45:5 A ty bys hledal sobì velikých vìcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu na všeliké tìlo, dí Hospodin, ale dám tobì život tvùj místo koøisti na všech místech, kamž pùjdeš.
Jer 46:1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti národùm tìmto:
Jer 46:2 O Egyptských. Proti vojsku Faraona Néchy krále Egyptského, (jenž bylo pøi øece Eufrates u Charkemis, kteréž zbil Nabuchodonozor král Babylonský), léta ètvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského:
Jer 46:3 Pøipravtež štít a pavézu, a jdìte k boji.
Jer 46:4 Zapøáhejte konì, a vsedejte jezdci, postavte se s lebkami, vytírejte kopí, zobláèejte se v pancíøe.
Jer 46:5 Proè vidím tyto zdìšené, zpìt obrácené, a nejsilnìjší jejich potøené, anobrž prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou? Strach jest vùkol, dí Hospodin,
Jer 46:6 Aby neutekl èerstvý, a neušel silný, aby na pùlnoci o bøeh øeky Eufrates zavadili a padli.
Jer 46:7 Kdo se to valí jako potok, jako øeky, jejichž vody sebou zmítají?
Jer 46:8 Egypt jako potok se valí a jako øeky, když se vody hýbají, tak pravì: Potáhnu, pøikryji zemi, zkazím mìsto i pøebývající v nìm.
Jer 46:9 Køepètež, ó koni, a bìžte s hømotem, ó vozové; nech vytáhnou i silní, Mouøenínové a Putští, kteøíž užívají pavézy, i Ludimští, kteøíž užívají a natahují luèištì.
Jer 46:10 A však ten den Panovníka Hospodina zástupù bude den pomsty, aby uvedl pomstu na nepøátely své, kterézto zžíøe meè a nasytí se, anobrž opojí se krví jejich; nebo obìt Panovníka Hospodina zástupù bude v zemi pùlnoèní u øeky Eufrates.
Jer 46:11 Vyprav se do Galád, a nabeø masti, panno dcero Egyptská, nadarmo však užíváš mnohého lékaøství, nebo ty zhojena býti nemùžeš.
Jer 46:12 Slyší národové o zlehèení tvém, a naøíkání tvého plná jest zemì, proto že silný na silném se

ustrkuje, tak že spolu zaroveò padají.
Jer 46:13 Slovo, kteréž mluvil Hospodin k Jeremiášovi proroku o pøitažení Nabuchodonozora krále Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou.
Jer 46:14 Oznamte v Egyptì, a ohlaste v Magdol, rozhlaste také v Nof, i v Tachpanches rcete: Postùj a pøiprav se, ale však zžíøe meè všecko, což vùkol tebe jest.
Jer 46:15 Proè poražen jest každý z nejsilnìjších tvých? Nemùže ostáti, proto že Hospodin pudí jej.
Jer 46:16 Mnoho bude tìch, kteøíž klesnou a padnou jeden na druhého, a øeknou: Vstaò, a navra me se k lidu svému, a do zemì, v níž jsme se zrodili, pøed meèem toho zhoubce.
Jer 46:17 Budou køièeti tam: Faraona krále Egyptského není než sám chøest, již pominul volný jeho èas.
Jer 46:18 Živ jsem já, (dí král ten, jehož jméno Hospodin zástupù), že jakž jest Tábor mezi horami, a jako Karmel pøi moøi, tak toto pøijde.
Jer 46:19 Pøipraviž sobì to, co bys s sebou vystìhovati mìla, ó ty, kteráž jsi usadila se, dcero Egyptská; nebo Nof v pouš obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam žádného obyvatele.
Jer 46:20 Velmi pìkná jalovice jest Egypt, ale zabití její od pùlnoci jistotnì pøijde.
Jer 46:21 Ano i nájemníci jeho u prostøed nìho jsou jako telata vytylá, ale také i ti obrátíce se, utekou. Neostojí, když den bídy jejich pøijde na nì, v èas navštívení jejich.
Jer 46:22 Hlas jeho jako hadí siptìti bude, když s vojskem pøitáhnou, a s sekerami pøijdou na nìj jako ti, kteøíž sekají døíví.
Jer 46:23 Posekají les jeho, dí Hospodin, aèkoli mu konce není; více jest jich než kobylek, aniž mají poètu.
Jer 46:24 Zahanbena bude dcera Egyptská, vydána bude v ruku lidu pùlnoèního.
Jer 46:25 Praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já navštívím lidné mìsto No, též Faraona i Egypt s bohy jeho a králíky jeho, Faraona, pravím, a ty, kteøíž v nìm doufají.
Jer 46:26 A vydám je v ruku tìch, kteøíž hledají bezživotí jejich, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku služebníkù jeho; potom však bydleno bude v nìm, jako za dnù starodávních, dí Hospodin.
Jer 46:27 Ale ty neboj se, služebníèe mùj Jákobe, aniž se strachuj, ó Izraeli; nebo aj, já vysvobodím tì zdaleka, i símì tvé z zemì zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpoèíval a pokoj mìl, a aby nebylo žádného, kdo by pøedìsil.
Jer 46:28 Ty, pravím, neboj se, služebníèe mùj Jákobe, dí Hospodin; nebo jsem s tebou. Uèiním zajisté konec všechnìm národùm, mezi kteréž tì zaženu, tobì pak neuèiním konce, ale budu tì trestati v soudu, aèkoli tì naprosto bez trestání nenechám.
Jer 47:1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Filistinským, prvé než dobyl Farao Gázy.
Jer 47:2 Takto praví Hospodin: Aj, vody vystupují od pùlnoci, a obrátí se v potok rozvodnilý, tak že zatopí zemi, i cožkoli jest na ní, mìsto i ty, kteøíž bydlí v nìm; proèež køièeti budou lidé, a kvíliti všeliký obyvatel té zemì;
Jer 47:3 Pro zvuk dusání kopyt silných jeho, pro hømot vozù jeho, a hrèení kol jeho, neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštìné ruce;
Jer 47:4 Pro ten den, kterýž pøijíti má, aby pohubil všecky Filistinské, aby zahladil Týr a Sidon, i všelikou pozùstávající pomoc, když hubiti bude Hospodin Filistinské, ostatek krajiny Kaftor.
Jer 47:5 Pøijde lysina na Gázu, vyplénìn bude Aškalon i ostatek údolí jejich. Dokudž se øezati budeš?
Jer 47:6 Ach, meèi Hospodinùv, dokudž se nespokojíš? Navra se do pošvy své, utiš se, a zastav se.
Jer 47:7 I jakž by se spokojil? Však Hospodin pøikázal jemu. Proti Aškalon a proti bøehu moøskému, tam postavil jej.
Jer 48:1 Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Bìda mìstu Nébo, nebo poplénìno bude; zahanbeno a vzato bude Kariataim, zahanbeno bude Misgab a dìsiti se bude.
Jer 48:2 Nebude míti více žádné pochvaly Moáb z Ezebon, obmýšlejí proti nìmu zlé: Poïte, a vyhlaïme je z národu. I ty, ó Madmen, vyplénìno budeš, pùjde za tebou meè.
Jer 48:3 Hlas žalostný z Choronaim: Ó poplénìní a potøení veliké.
Jer 48:4 Potøín bude Moáb, slyšán bude køik malièkých jeho.
Jer 48:5 Proto že na cestì Luchitské ustavièný bude pláè, a že kudyž se chodí k Choronaim, nepøátelé køik hrozný slyšeti budou:
Jer 48:6 Utecte, vysvoboïte život svùj, a buïte jako vøes na poušti.
Jer 48:7 Nebo proto, že doufáš v statku svém a v pokladích svých, také ty jat budeš; i pùjde Chámos do zajetí, knìží jeho, též i knížata jeho.
Jer 48:8 Pøitáhne zajisté zhoubce na každé mìsto, aniž ho které mìsto znikne; zahyne i údolí, a zahlazena bude rovina, jakž praví Hospodin.
Jer 48:9 Dejte brky Moábovi, a rychle uletí; nebo mìsta jeho v pouš obrácena budou, tak že nebude žádného obyvatele v nich.
Jer 48:10 Zloøeèený ten, kdož dìlá dílo Hospodinovo lstivì, a zloøeèený ten, kdož zdržuje meè svùj od krve.

Jer 48:11 Mìl jest pokoj Moáb od dìtinství svého, a usadil se na kvasnicích svých, aniž býval pøelíván z nádoby do nádoby, totiž do zajetí nechodíval; proèež zùstala v nìm chu jeho, a vùnì jeho není promìnìna.
Jer 48:12 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že pošli na nìj ty, kteøíž vpády èiní, a zajmou jej, sudy pak jeho vyprázdní, a nádoby jeho roztøíští.
Jer 48:13 I zahanben bude Moáb od Chámos, jako zahanbeni jsou dùm Izraelský od Bethel nadìje své.
Jer 48:14 Kterakž øíkáte: Silní jsme a muži stateèní k boji?
Jer 48:15 Pohuben bude Moáb a z mìst svých vyjde, a nejvýbornìjší mládenci jeho pùjdou k zabití, dí král, jehož jméno Hospodin zástupù.
Jer 48:16 Blízko jest bída Moábova, aby pøišla, a trápení jeho pospíchá velice.
Jer 48:17 Litujte ho všickni okolní jeho, a všickni, kteøíž víte o jménu jeho, rcete: Jak polámána jest hùl nejpevnìjší, prut nejozdobnìjší?
Jer 48:18 Sejdi z slávy své, a seï v žíni, ó ty, kterážs se usadila, dcero Dibonská; nebo zhoubce Moábùv pøitáhne proti tobì, zkazí ohrady tvé.
Jer 48:19 Postav se na cestì, a ohlédni se pilnì, obyvatelkynì Aroer; vyptej se toho, kdož utíká, a té, kteráž uchází, rci: Co se dìje?
Jer 48:20 Stydí se Moáb, že jest potøín. Kvìlte a køièete, oznamte u Arnon, že hubí Moába.
Jer 48:21 Nebo soud pøišel na zemi té roviny, na Holon a na Jasa a na Mefat,
Jer 48:22 I na Dibon a Nébo, a na Betdiblataim,
Jer 48:23 I na Kariataim a na Betgamul, a na Betmeon,
Jer 48:24 A na Kariot, a na Bozru i na všecka mìsta zemì Moábské, daleká i blízká.
Jer 48:25 Odat bude roh Moábùv, a rámì jeho zlámáno bude, dí Hospodin.
Jer 48:26 Opojte jej, ponìvadž se proti Hospodinu zpínal, až by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích i on také.
Jer 48:27 Nebo zdali v posmìchu nebyl u tebe Izrael? Zdali mezi zlodìji zastižen jest, že jakž jen promluvíš o nìm, poskakuješ?
Jer 48:28 Zanechte mìst, a pøebývejte v skále, ó obyvatelé Moábští, a buïte podobni holubici hnízdící se daleko v rozsedlinách.
Jer 48:29 Slýchali jsme o pýše Moábovì, že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti jeho a pýše jeho, i o nadutosti jeho, a povyšování se srdce jeho.
Jer 48:30 Znám já, dí Hospodin, vzteklost jeho, ale špatná jest ona k tomu; lži jeho nedovedou toho.
Jer 48:31 Protož nad Moábskými kvílím, a nade vším Moábem køièím, pro obyvatele Kircheres úpí srdce.
Jer 48:32 Více než plakáno bylo Jazerských, plaèi tebe, ó vinný kmene Sibma. Rozvodové tvoji dostanou se za moøe, až k moøi Jazerskému dosáhnou; na letní ovoce tvé a na vinobraní tvé zhoubce pøipadne.
Jer 48:33 I pøestane veselé a plésání nad polem úrodným v zemi Moábské, a vínu z presu pøítrž uèiním; nebudou ho tlaèívati s prokøikováním. Prokøikování nebude prokøikováním.
Jer 48:34 Více køièeti budou než Ezebonští, až do Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svùj, od Ségor až do Choronaim jako jalovice tøíletá; nebo také i vody Nimrim vymizejí.
Jer 48:35 A tak uèiním, dí Hospodin, pøítrž Moábovi, obìtujícímu na výsosti a kadícímu bohùm jeho.
Jer 48:36 Protož srdce mé nad Moábem jako píšalky zníti bude, srdce mé i nad obyvateli Kircheres jako píšalky zníti bude, proto že i zboží nashromáždìná se v nic obrátí.
Jer 48:37 Nebo na každé hlavì bude lysina, a každá brada oholena, na všech rukou øezání, a na bedrách žínì.
Jer 48:38 Na všech støechách Moábových i po ulicích jeho všudy jen kvílení; nebo rozrazím Moába jako nádobu neužiteènou, dí Hospodin.
Jer 48:39 Kvíliti budou: Jak jest potøín, jak se obrátil zpìt Moáb s hanbou! A jest Moáb v posmìchu a k pøedìšení všechnìm, kteøíž jsou vùkol nìho.
Jer 48:40 Nebo takto praví Hospodin: Aj, jako orlice pøiletí a roztáhne køídla svá na Moába.
Jer 48:41 Vzato bude Kariot, i pevnosti pobrány budou, a bude srdce silných Moábských v ten den podobné srdci ženy svírající se.
Jer 48:42 I vyhlazen bude Moáb z lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal.
Jer 48:43 Strach a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský, praví Hospodin.
Jer 48:44 Kdo uteèe pøed strachem, vpadne do jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude; nebo uvedu na nìj, totiž na Moába, rok navštívení jejich, dí Hospodin.
Jer 48:45 Stávali jsou v stínu Ezebon ti, kteøíž utíkávali pøed násilím, ale oheò vyjde z Ezebon, a plamen z prostøed Seon, a zžíøe kout Moábùv a vrch hlavy tìch, kteøíž jen bouøí.
Jer 48:46 Bìda tobì, Moábe, zahyne lid Chámosùv; nebo pobráni budou synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí.
Jer 48:47 A však zase pøivedu zajaté Moábské v posledních dnech, dí Hospodin. Až potud soud o Moábovi.
Jer 49:1 Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin: Což nemá žádných synù Izrael? Což dìdice žádného nemá? Proè dìdiènì opanoval král jejich Gádu, a lid jeho v mìstech tohoto bydlí?

Jer 49:2 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že způsobím, aby slyšáno bylo proti Rabba Ammonitských troubení váleèné, a aby bylo obráceno v hromadu rumu, a jiná místa jeho ohnìm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteøíž jej byli opanovali, praví Hospodin.
Jer 49:3 Kvìl Ezebon, když poplénìno bude Hai, køièwhat, ó dcery Rabba, pøepašte se žínìmi, plaète, a bìžte pøes ploty; nebo král váš do zajetí pùjde, knìží jeho i knížata jeho spolu.
Jer 49:4 Což se chlubíš údolími, když oplývá údolí tvé, ó dcero zpurná, kteráž doufáš v pokladech svých, øíkajíc: Kdo by táhl na mne?
Jer 49:5 Aj, já uvedu na tebe strach, praví Panovník Hospodin zástupù, ze všeho vùkolí tvého, jímž rozehnáni budete všickni, a nebude žádného, kdo by shromáždil toulající se.
Jer 49:6 A však potom zase pøivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin.
Jer 49:7 Proti Idumejským. Takto praví Hospodin zástupù: Což není více moudrosti v Teman? Zahynula rada od rozumných? Zmaøena moudrost jejich?
Jer 49:8 Utíkejte, obra□e se, a hluboko se schovejte, obyvatelé Dedan; nebo bídu uvedu na Ezau v èas navštívení jeho.
Jer 49:9 Kdyby ti, kteøíž zbírají víno, pøišli na tebe, zdaž by nepozùstavili pabìrkù? Pakli zlodìji v noci, zdaž by škodili více nad potøebu svou?
Jer 49:10 Ale já obnažím Ezau, zodkrývám skrýše jeho, tak že se nebude moci ukryti. Pohubeno□ bude símì jeho i bratøí jeho i sousedé jeho, tak že nebude naprosto, kdo by øekl:
Jer 49:11 Zanech sirotkù svých, já živiti je budu, a vdov svých mnì se dovìøte.
Jer 49:12 Takto zajisté praví Hospodin: Aj, ti, kteøíž nemají žádného práva píti kalichu tohoto, pøedce pijí, ty pak sám abys toho naprosto prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotnì píti budeš.
Jer 49:13 Nebo skrze sebe pøisahám, dí Hospodin, že pustinou, útržkou, pouští a prokletím bude Bozra, a všecka místa jeho budou pouští vìènou.
Jer 49:14 Povìst slyšel jsem od Hospodina, že posel k národùm poslán jest: Shromažïte se, a táhnìte proti nìmu; nuže, vstaòte k boji.
Jer 49:15 Nebo aj, zpùsobím to, abys byl za nejšpatnìjšího mezi národy, v nevážnosti mezi lidmi.
Jer 49:16 To, že jsi hrozný, zklamá tì, i pýcha srdce tvého, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, kterýž se držíš vysokých pahrbkù. Bys pak vysoko udìlal hnízdo své jako orlice, i odtud tì strhnu, dí Hospodin.
Jer 49:17 I bude zemì Idumejská pustinou. Každý, kdož pùjde skrze ni, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jejími;
Jer 49:18 Jako podvrácení Sodomy a Gomory a sousedù jejich, praví Hospodin. Neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn èlovìka.
Jer 49:19 Aj, jako lev vystupuje i více než zdutí Jordána proti pøíbytku Nejsilnìjšího, a však v okamžení zaženu jej z této zemì, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mnì rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýø, kterýž by se postavil proti mnì?
Jer 49:20 Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavøel o Idumejských, a to, což myslil proti obyvatelùm Temanským: Zajisté že□ je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplení i pøíbytky jejich.
Jer 49:21 Od hømotu pádu jejich tøásti se bude ta zemì, hlas a køik jejich slyšán bude u moøe Rudého.
Jer 49:22 Aj, jako orlice pøitáhne a pøiletí, a roztáhne køídla svá na Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den podobné srdci ženy svírající se.
Jer 49:23 Proti Damašku. Zastydí se Emat i Arfad, nebo novinu zlou uslyší, a užasnou se, tak že se i moøe zkormoutí, aniž se bude moci upokojiti.
Jer 49:24 Oslábne Damašek, obrátí se k utíkání, a hrùza podejme jej, svírání a bolesti zachvátí jej jako rodièku.
Jer 49:25 Ale økou: Jakž by nemìlo ostáti místo slovoutné, místo radosti mé?
Jer 49:26 Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní vyplénìni budou v ten den, dí Hospodin zástupù.
Jer 49:27 A zanítím oheò ve zdi Damašské, kterýž do konce zkazí paláce Benadadovy.
Jer 49:28 Proti Cedar a královstvím Azor, kteráž pohubiti má Nabuchodonozor král Babylonský. Takto praví Hospodin: Vstaòte, táhnìte proti Cedar, a vypleòte národy východní.
Jer 49:29 Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou sobì, a volati budou na nì: Strach jest vùkol.
Jer 49:30 Utecte, rozprchnìte se rychle, skrejte se hluboce, obyvatelé Azor, dí Hospodin, nebo□ Nabuchodonozor král Babylonský složil proti vám radu, a vymyslil proti vám chytrost.
Jer 49:31 Vstaòte, táhnìte proti národu upokojenému, kterýž sedí bezpeènì, praví Hospodin. Nemá ani vrat ani závory, a samotní bydlejí.
Jer 49:32 Budou zajisté velbloudi jejich v loupež, a množství dobytkù jejich v koøist, a rozptýlím na všeliký vítr ty, kteøíž i v nejzadnìjších koutech bydlejí, a ze všech stran uvedu bídu na nì, dí Hospodin.
Jer 49:33 I bude Azor pøíbytkem drakù, pustinou až na vìky; neosadí se tam žádný, aniž bude bydleti v nìm syn èlovìka.

Jer 49:34 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Elamitským, na poèátku kralování Sedechiáše krále Judského, økoucí:
Jer 49:35 Takto praví Hospodin zástupù: Aj, já polámi luèištì Elamitských, nejvìtší sílu jejich.
Jer 49:36 Uvedu zajisté na Elamitské ètyøi vìtry ode ètyø stran svìta, a rozptýlím je na všecky ty vìtry, tak že nebude národu, do nìhož by se nedostal nìkdo z vyhnaných Elamitských.
Jer 49:37 A pøedìsím Elamitské pøed nepøátely jejich a pøed tìmi, kteøíž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na nì zlé, prchlivost hnìvu svého, dí Hospodin, a budu posílati za nimi meè, dokudž jim konce neuèiním.
Jer 49:38 I postavím stolici svou mezi Elamitskými, a vypléním odtud krále i knížata, praví Hospodin.
Jer 49:39 A však stane se v posledních dnech, že zase pøivedu zajaté Elamitské, dí Hospodin.
Jer 50:1 Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a proti zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka:
Jer 50:2 Oznamujte mezi národy a rozhlašujte, zdvihnìte korouhev, rozhlašujte, netajte, rcete: Vzat bude Babylon, zahanben bude Bél, potøín bude Merodach, zahanbeny budou modly jeho, potøíni budou ukydaní bohové jeho.
Jer 50:3 Nebo pøitáhne na nìj národ od pùlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu, tak že nebude obyvatele v ní. Od èlovìka až do hovada vystìhují se, odejdou.
Jer 50:4 V tìch dnech a toho èasu, dí Hospodin, pøijdou synové Izraelští, oni i synové Judští spolu; plaèíce, ochotnì pùjdou, a Hospodina Boha svého hledati budou.
Jer 50:5 Na cestu k Sionu ptáti se budou, a obrátíce se tam, øeknou: Poïte a pøipojte se k Hospodinu smlouvou vìènou, nepøicházející v zapomenutí.
Jer 50:6 Ovce hynoucí jsou lid mùj, pastýøi jejich pùsobí to, aby bloudily, a po horách se toulaly, s hùry na pahrbek chodily, zapomenuvše na pøíbytky své.
Jer 50:7 Všickni, kteøíž je nalézají, zžírají je, a nepøátelé jejich øíkají: Nebudeme nic vinni, proto že høeší proti Hospodinu. Pøíbytek spravedlnosti a otcù jejich nadìje jest Hospodin.
Jer 50:8 Vystìhujte se z prostøedku Babylona, a z zemì Kaldejské vyjdìte, a buïte jako kozlové pøed stádem.
Jer 50:9 Nebo aj, já vzbudím a pøivedu na Babylon shromáždìní národù velikých z zemì pùlnoèní, kteøížto sšikují se proti nìmu, i bude dobyt odtud. Kterýchžto støely jsou jako silného, jenž sirobu uvodí; žádná se nenavrátí na prázdno.
Jer 50:10 I bude zemì Kaldejských v loupež; všickni, kteøíž ji loupiti budou, nasytí se, dí Hospodin.
Jer 50:11 Proto že se veselíte, proto že plésete, ó dráèi dìdictví mého, proto že jste zbujnìli jako jalovice vytylá, a provyskujete jako rekové,
Jer 50:12 Zahanbena bude matka vaše velice, a zapýøí se rodièka vaše: Aj, nejzadnìjší z národù, pouš, zemì vyprahlá a pustina.
Jer 50:13 Pro prchlivost Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne všecko. Každý, kdož pùjde mimo Babylon, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jeho.
Jer 50:14 Sšikujte se proti Babylonu vùkol všickni, kteøíž natahujete luèištì, støílejte proti nìmu, nelitujte støely; nebo høešil proti Hospodinu.
Jer 50:15 Køièwhat proti nìmu vùkol: Poddal se, padli základové jeho, poboøeny jsou zdi jeho. Nebo pomsta Hospodinova jest, uveïte pomstu na nìj; jakž èiníval, uèiòte jemu.
Jer 50:16 Vypleòte rozsevaèe z Babylona, i držícího srp v èas žnì; pøed meèem hubícím každý nech se k lidu svému obrátí, a každý do zemì své nech uteèe.
Jer 50:17 Hovádko zahnané jest Izrael, kteréž lvové splašili. Nejprvé zžíral je král Assyrský, tento pak poslednìjší, Nabuchodonozor král Babylonský, kosti jeho potøel.
Jer 50:18 Protož toto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já navštívím krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem navštívil krále Assyrského.
Jer 50:19 A pøivedu zase Izraele do pøíbytku jeho, aby se pásl na Karmeli a Bázan, a na hoøe Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho.
Jer 50:20 V tìch dnech a toho èasu, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné, a høíchové Judovi, však nebudou nalezení; nebo odpustím tìm, kteréž pozùstavím.
Jer 50:21 Proti té zemi zpurných táhni, a proti obyvatelùm pomsty; zhub je a zahlaï jako prokleté i utíkající, dí Hospodin. Uèiniž, pravím, všecko, jakž pøikazuji tobì,
Jer 50:22 A jest hluk boje v té zemi a potøení veliké.
Jer 50:23 Jakž by posekáno a polámáno býti mohlo kladivo vší zemì? Jak by k užasnutí Babylon býti mohl mezi národy?
Jer 50:24 Polékl jsem na tì, ó Babylone, proèež vzat budeš, než zvíš. Nalezen, ano i polapen budeš, proto že jsi smìl potýkati se s Hospodinem.
Jer 50:25 Otevøel Hospodin poklad svùj, a vynesl nástroje hnìvu svého; nebo dílo toto jest Panovníka Hospodina zástupù v zemi Kaldejské.
Jer 50:26 Pøitáhnìte na ni od konce zemì, zotvírejte obilnice její, šlapejte po ní jako po stozích, a zahlaïte ji jako proklatou, tak aby z ní nièeho nepozùstalo.

Jer 50:27 Zbíte meèem všecky volky její, nech sstoupí k zabití; bìda jim, když pøijde den jejich, èas navštívení jejich.
Jer 50:28 Hlas utíkajících a ucházejících z zemì Babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu Hospodina Boha našeho, pomštìní chrámu jeho.
Jer 50:29 Shromažïte proti Babylonu nejudatnìjší, všickni natahující luèištì, položte se proti nìmu vùkol, a nelze jemu ujíti. Odpla te jemu podlé skutkù jeho, všecko, jakž dìlával, uèiòte jemu; nebo proti Hospodinu pýchal, proti Svatému Izraelskému.
Jer 50:30 Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní jeho vyplénìni budou v ten den, dí Hospodin.
Jer 50:31 Aj, já jsem proti tobì, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupù; nebo pøišel den tvùj, èas, abych tì navštívil.
Jer 50:32 Poklesne se zajisté ten pyšný a padne, a nebude žádného, kdo by jej zdvihl; a zanítím oheò v mìstech jeho, kterýžto zžíøe všecka vùkolí jeho.
Jer 50:33 Takto praví Hospodin zástupù: Utištìni jsou synové Izraelští, i s syny Judskými, a všickni, kteøíž je zjímali, drží je, nechtí propustiti jich.
Jer 50:34 Ale vykupitel jejich silný, jehož jméno jest Hospodin zástupù, jistotnì povede pøi jejich, aby pokoj zpùsobil této zemi, a pohnul obyvateli Babylonskými.
Jer 50:35 Meè na Kaldejské, dí Hospodin, a na obyvatele Babylonské, i na knížata jeho i na mudrce jeho.
Jer 50:36 Meè na lháøe, aby se zbláznili, meè na silné jeho, aby potøíni byli.
Jer 50:37 Meè na konì jeho a na vozy jeho, i na všecku tu smìsici, kteráž jest u prostøed nìho, aby byli jako ženy; meè na poklady jeho, aby rozchvátáni byli.
Jer 50:38 Sucho na vody jeho, aby vyschly; nebo zemì plná jest rytin, a pøi modlách bláznívají.
Jer 50:39 Protož bydliti budou tam šelmy s hroznými potvorami, bydliti budou v ní i mladé sovy; a nebude tam bydleno na vìky, ani pøebýváno od národu až do pronárodu.
Jer 50:40 Podobná bude k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory i sousedù jejich, dí Hospodin; neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn èlovìka.
Jer 50:41 Aj, lid pøitáhne od pùlnoci, a národ veliký, i králové znamenití, vzbuzeni jsouce od stran zemì.
Jer 50:42 Luèištì a kopí pochytí, ukrutní budou, a neslitují se; hlas jejich jako moøe zvuèeti bude, a na koních pojedou, sšikovaní jako muž udatný k boji proti tobì, ó dcero Babylonská.
Jer 50:43 Král Babylonský jakž uslyší povìst o nich, opadnou ruce jeho, úzkost zachvátí jej, bolest jako rodièku.
Jer 50:44 Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána proti pøíbytku Nejsilnìjšího, a však v okamžení zaženu jej z této zemì, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mnì rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýø, kterýž by se postavil proti mnì?
Jer 50:45 Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavøel o Babylonu, a to, což myslil proti zemi Kaldejské: Zajisté že je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplení i pøíbytek jejich.
Jer 50:46 Od zvuku pøi dobývání Babylona tøásti se bude ta zemì, a køik mezi národy slyšán bude.
Jer 51:1 Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti Babylonu a proti tìm, kteøíž bydlejí u prostøed povstávajících proti mnì, vítr hubící.
Jer 51:2 A pošli na Babylon ty, jenž vìjí, kteøížto pøevívati budou jej, a vyprázdní zemi jeho, když budou proti nìmu vùkol v den bídy.
Jer 51:3 Natahujícímu, kterýž silnì natahuje luèištì své, a kráèí v pancíøi svém, dím: Neslitovávejtež se nad mládenci jeho, zahlaïte jako prokleté všecko vojsko jeho.
Jer 51:4 A padnou zbití v zemi Kaldejské, a probodnutí na ulicích jeho.
Jer 51:5 Nebo není opuštìn Izrael a Juda od Boha svého, od Hospodina zástupù, aèkoli zemì jejich plná jest provinìní proti Svatému Izraelskému.
Jer 51:6 Utecte z prostøedku Babylona, a zachovejte jeden každý život svùj, abyste nebyli vyplénìni v nepravosti jeho. Nebo èas bude pomsty Hospodinovy, sám odplatu dá jemu.
Jer 51:7 Byltì koflíkem zlatým Babylon v ruce Hospodinovì, opojujícím všecku zemi; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové.
Jer 51:8 Ale v náhle padne Babylon, a potøín bude. Kvìlte nad ním, nabeøte masti pro bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti.
Jer 51:9 Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opus me jej, a poïme jeden každý do zemì své; nebo až k nebi dosahá soud jeho, a vznesen jest až k nejvyšším oblakùm.
Jer 51:10 Vyvedl Hospodin pøi naši; poïte, a vypravujme na Sionu dílo Hospodina Boha našeho.
Jer 51:11 Vytøete støely, shledejte, což nejvíc mùžete, pavéz, Hospodin vzbudil ducha králù Médských, proto že proti Babylonu usouzení jeho jest, aby jej zkazil; pomsta zajisté jest Hospodinova, pomštìní chrámu jeho.
Jer 51:12 Na zdech Babylonských zdvihnìte korouhev, osaïte stráž, postavte strážné, pøipravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i uèiní, což øekl proti obyvatelùm Babylonským.
Jer 51:13 Ó ty, kterýž bydlíš pøi vodách velikých, ó kterýž máš množství pokladù, pøišlo skonèení tvé, cíl

lakomství tvého.
Jer 51:14 Pøisáhl jest Hospodin zástupù skrze samého sebe: Jistotnì naplním tì lidmi jako brouky, kteøíž by prokøikovali nad tebou radostnì:
Jer 51:15 Ten, kterýž uèinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek svìta moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa,
Jer 51:16 Kterýžto, když vydává hlas, jeèí vody na nebi, a kterýž pùsobí to, aby vystupovaly páry od kraje zemì, blýskání s deštìm pøivodí, a vyvodí vítr z pokladù svých.
Jer 51:17 Tak zhlupìl každý èlovìk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník od rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není ducha v nich.
Jer 51:18 Marnost jsou a dílo podvodù; v èas, v nìmž navštíveni budou, zahynou.
Jer 51:19 Není jim podobný díl Jákobùv; nebo on jest stvoøitelem všeho, a èástka dìdictví jeho, Hospodin zástupù jest jméno jeho.
Jer 51:20 Ty jsi mým kladivem rozrážejícím, nástroji váleènými, abych rozrážel skrze tebe národy, a kazil skrze tebe království,
Jer 51:21 Abych rozrážel skrze tebe koní s jezdcem jeho, abych rozrážel skrze tebe vùz s tím, kdož jezdí na nìm.
Jer 51:22 Abych rozrážel skrze tebe muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe starého i dítì, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu,
Jer 51:23 Abych rozrážel skrze tebe pastýøe s stádem jeho, abych rozrážel skrze tebe oráèe s spøežením jeho, abych rozrážel skrze tebe vývody a knížata.
Jer 51:24 Ale již odplatím Babylonu i všechnìm obyvatelùm Kaldejským za všecko bezpráví jejich, kteréž èinili Sionu pøed oèima vašima, dí Hospodin.
Jer 51:25 Aj, já jsem proti tobì, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž hubíš všecku zemi; a vztáhna ruku svou na tebe, svalím tì z tìch skal, a obrátím tì v horu spálenou.
Jer 51:26 A nevezmou z tebe kamene k úhlu, ani kamene k základùm; nebo pustinou vìènou budeš, praví Hospodin.
Jer 51:27 Vyzdvihnìte korouhev v zemi, trubte trubou mezi národy, pøipravte proti nìmu národy, svolejte proti nìmu království Ararat, Minni, Ascenez, ustanovte hejtmana proti nìmu, pøiveïte koní jako broukù poèet nesèíslný.
Jer 51:28 Pøipravte proti Babylonu národy, krále zemì Médské, vývody její a všecka knížata její, i všecku zemi panování jejich.
Jer 51:29 I bude se tøásti zemì a bolestiti, když vykonáváno bude usouzení Hospodinovo proti Babylonu, aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný neosazoval.
Jer 51:30 Pøestanou silní Babylonští bojovati, sedìti budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou jako ženy, zapálí pøíbytky jejich, polámány budou závory jejich.
Jer 51:31 Pošta jedna druhou potká, a posel posla, aby oznámeno bylo králi Babylonskému, že vzato jest mìsto jeho na kraji,
Jer 51:32 A že brodové vzati, i jezera vypálena ohnìm, a muži bojovní pøedìšeni.
Jer 51:33 Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabíjení èas; ještì malièko, a pøijde èas žnì její.
Jer 51:34 Vyjídá mne, potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský, vystavuje mne nádobu prázdnou, požírá mne jako drak, naplòuje bøich svùj rozkošemi mými, vyhání mne.
Jer 51:35 Násilé, kteréž se mnì a mému tìlu dìje, pøijdiž na Babylon, praví obyvatelkynì Sionská, a krev má na obyvatele zemì Kaldejské, praví Jeruzalém.
Jer 51:36 Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu pøi tvou, a pomstím tì; nebo vysuším moøe jeho, vysuším i vrchovištì jeho.
Jer 51:37 I bude Babylon v hromady, v pøíbytek drakù, v užasnutí a ckání, tak že nebude v nìm žádného obyvatele.
Jer 51:38 Jako lvové spolu øváti budou, skuèeti budou jako lvíèata.
Jer 51:39 Když se rozpálí, uèiním jim hody, a tak je opojím, že zkøiknouti a snem vìèným zesnouti musejí, tak aby neprocítili, dí Hospodin.
Jer 51:40 Povedu je jako berany k zabití, jako skopce s kozly.
Jer 51:41 Jakž by dobyt býti mohl Sesák? Jakž by vzata býti mohla chvála vší zemì? Jakž by pøijíti mohl na spuštìní Babylon mezi národy?
Jer 51:42 Vystoupí proti Babylonu moøe, množstvím vlnobití jeho pøikryt bude.
Jer 51:43 Mìsta jeho budou pustinou, zemí vyprahlou a pustou, zemí, v jejíchž mìstech neosadí se žádný, aniž projde skrze nì syn èlovìka.
Jer 51:44 Navštívím také Béle v Babylonì, a vytrhnu, což sehltil, z úst jeho, i nepohrnou se k nìmu více národové; také i zdi Babylonské padnou.

Jer 51:45 Vyjdìte z prostøedku jeho, lide mùj, a vysvoboïte jeden každý duši svou od prchlivosti hnìvu Hospodinova.
Jer 51:46 A nebuïtež choulostivého srdce, aniž se bojte povìsti, kteráž slyšána bude v té zemi, když pøijde tohoto roku povìst, a potom druhého roku povìst, i ukrutenství v zemi, a pán na pána.
Jer 51:47 Protož aj, dnové pøijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a všecka zemì jeho zahanbena bude, i všickni zbití jeho padnou u prostøed nìho.
Jer 51:48 I budou prozpìvovati nad Babylonem nebesa i zemì, a cožkoli v nich jest, když na nìj od pùlnoci pøitáhnou ti zhoubcové, dí Hospodin.
Jer 51:49 Ano i Babylon padnouti musí, ó zbití Izraelovi, i s Babylonem padnou zbití vší zemì jeho.
Jer 51:50 Ó kdož jste znikli meèe, jdìte, nezastavujte se; zpomínejte, daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém nech vstupuje na srdce vaše.
Jer 51:51 Rcete: Stydíme se, že slýcháme útržku, hanbí se tváøe naše, že cizozemci chodí do svatyní domu Hospodinova.
Jer 51:52 Protož aj, dnové pøijdou, dí Hospodin, že navštívím rytiny jeho, a po vší zemi jeho stonati bude zranìný.
Jer 51:53 By pak vstoupil Babylon na nebe, a by pak ohradil velmi vysokou pevnost svou, pøitáhnou ode mne na nìj zhoubcové, praví Hospodin.
Jer 51:54 Zvuk køiku z Babylona, a potøení veliké z zemì Kaldejské.
Jer 51:55 Nebo Hospodin poplení Babylon, a vyhladí z nìho hømot veliký, by pak zvuèela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván byl hluk hlasu jejich,
Jer 51:56 Když pøitáhne na nìj, na Babylon zhoubce. I budou jati silní jeho, potøíno bude luèištì jejich; nebo Bùh silný odplatí, Hospodin vrchovatì odplatí.
Jer 51:57 Opojím knížata jeho i moudré jeho, vývody jeho i znamenitìjší jeho i silné jeho, aby zesnuli snem vìèným, a neprocítili, dí král, jehož jméno jest Hospodin zástupù.
Jer 51:58 Takto praví Hospodin zástupù: Oboje zed Babylonská velmi široká do gruntu zboøena bude, a brány jeho vysoké ohnìm spáleny budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé a národové pøi ohni, až ustanou.
Jer 51:59 Slovo, kteréž pøikázal Jeremiáš prorok Saraiášovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, když se vypravil od Sedechiáše krále Judského do Babylona, léta ètvtého kralování jeho, (byl pak Saraiáš kníže Menuchské),
Jer 51:60 Když sepsal Jeremiáš všecko zlé, kteréž pøijíti mìlo na Babylon, do knihy jedné, všecka ta slova, kteráž jsou psána proti Babylonu.
Jer 51:61 I øekl Jeremiáš Saraiášovi: Když pøijdeš do Babylona, a uzøíš jej, tedy èti všecka ta slova.
Jer 51:62 A rci: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místì tomto, že je zkazíš, tak že nebude v nìm obyvatele, od èlovìka až do hovada, ale že hroznì zpuštìno na vìky bude.
Jer 51:63 Když pak do konce pøeèteš knihu tuto, pøivaž k ní kámen, a hoï ji do prostøed Eufrates,
Jer 51:64 A rci: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho zlého, kteréž já uvedu na nìj, aèkoli ustávati budou. Až potud slova Jeremiášova.
Jer 52:1 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když poèal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna.
Jer 52:2 I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýma, všecko tak, jakž byl dìlal Joakim.
Jer 52:3 Nebo se to dálo pro rozhnìvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváøi své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.
Jer 52:4 Stalo se pak léta devátého kralování jeho, mìsíce desátého, v desátý den téhož mìsíce, že pøitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položili se u nìho, a vzdìlali proti nìmu hradbu vùkol.
Jer 52:5 A bylo mìsto obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše.
Jer 52:6 V kterémžto, mìsíce ètvrtého, devátého dne téhož mìsíce, rozmohl se hlad v mìstì, a nemìl chleba lid zemì.
Jer 52:7 I prolomeny jsou zdi mìstské, a všickni muži bojovní utekli, a vyšli z mìsta v noci skrze bránu mezi dvìma zdmi, u zahrady královské, (Kaldejští pak leželi okolo mìsta), a ušli cestou pouštì.
Jer 52:8 I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od nìho.
Jer 52:9 A tak javše krále, pøivedli ho k králi Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto uèinil o nìm soud.
Jer 52:10 I zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy pøed oèima jeho, ano i všecka knížata Judská zmordoval v Ribla.
Jer 52:11 Oèi pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho øetìzy ocelivými král Babylonský, dal jej dovésti do Babylona, a dal jej do vìzení až do dne smrti jeho.
Jer 52:12 Potom mìsíce pátého, desátého dne téhož mìsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, pøitáhl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, kterýž sloužíval králi Babylonskému, do

Jeruzaléma.
Jer 52:13 A zapálil dùm Hospodinùv, i dùm královský, i všecky domy v Jeruzalémì, a tak všecky domy veliké vypálil ohnìm.
Jer 52:14 Všecky také zdi Jeruzalémské vùkol poboøilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéøi.
Jer 52:15 Pøitom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu, kterýž byl zùstal v mìstì, i pobìhlce, kteøíž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi.
Jer 52:16 Toliko nìco chaterného lidu zemì zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, aby byli vinaøi a oráèi.
Jer 52:17 Nadto sloupy mìdìné, kteøíž byli v domì Hospodinovì, i podstavky i moøe mìdìné, kteréž bylo v domì Hospodinovì, ztloukli Kaldejští, a odvezli všecku mìï z nich do Babylona.
Jer 52:18 Též hrnce. lopaty a nástroje hudebné, a kotlíky a kadidlnice, i všecky nádoby mìdìné, jimiž sloužili, pobrali.
Jer 52:19 I medenice a nádoby k oharkùm, s kotlíky a hrnci, a svícny, a kadidlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a støíbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéøi;
Jer 52:20 Sloupy dva, moøe jedno, a volù dvanáct mìdìných, kteøíž byli pod podstavky, jichž byl nadìlal král Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mìdi všech tìch nádob.
Jer 52:21 Nebo sloupù tìch, osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolek mìl dvanácti loktù, ztlouští pak èyø prstù byl dutý.
Jer 52:22 A makovice na nìm mìdìná, a makovice jedné výška pìti loket, a møežování i jablka zrnatá na té makovici vùkol; všecko bylo mìdìné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky.
Jer 52:23 A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé stranì; všudy jablek zrnatých bylo po stu na møežování vùkol.
Jer 52:24 Vzal také hejtman nad žoldnéøi Saraiáše knìze pøedního, a Sofoniáše knìze nižšího, a tøi strážné prahu.
Jer 52:25 A z mìsta vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a sedm mužù, jenž bývali pøi králi, kteøíž nalezeni byli v mìstì, a pøedního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu zemì, a šedesáte mužù z lidu zemì, kteøíž nalezeni byli v mìstì.
Jer 52:26 Zjímav tedy je Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, pøivedl je k králi Babylonskému do Ribla.
Jer 52:27 I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z zemì své.
Jer 52:28 Ten jest lid, kterýž zavedl Nabuchodonozor léta sedmého, Judských tøi tisíce a tøimecítma.
Jer 52:29 Léta osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z Jeruzaléma duší osm set tøidceti a dvì.
Jer 52:30 Léta tøimecítmého Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, Judské, duší sedm set èyøidceti a pìt, všech duší èyry tisíce a šest set.
Jer 52:31 Stalo se také tøidcátého sedmého léta po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého mìsíce, dvadcátého pátého dne téhož mìsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když poèal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláøe.
Jer 52:32 A mluvil s ním dobrotivì, i stolici jeho postavil nad stolice králù, kteøíž s ním byli v Babylonì.
Jer 52:33 Zmìnil též roucho jeho, kteréž mìl v žaláøi, a jídal chléb pøed ním vždycky, po všecky dny života svého.
Jer 52:34 Nebo vymìøený pokrm ustavièní dáván byl jemu od krále Babylonského, a to na každý den, až do dne smrti jeho, po všecky dny života jeho.
Lam 1:1 Ach, mìsto tak lidné, jak jest samotné zùstalo, a uèinìno jako vdova! Nejznamenitìjší mezi národy, pøední mezi krajinami pod plat uvedeno.
Lam 1:2 Ustavièní pláèe v noci, a slzy jeho na lících jeho, ze všech milovníkù svých nemá žádného potìšitele; všickni pøátelé jeho nevìrnì se k nìmu mají, obrátili se mu v nepøátely.
Lam 1:3 Zastìhoval se Juda, proto že byl trápen a u veliké porobì, však osadiv se mezi pohany, nenalézá odpoèinutí; všickni, kteøíž jej honí, postihají jej v tìsnì.
Lam 1:4 Cesty Siona kvílí, že žádný nepøichází k slavnosti. Všecky brány jeho zpustly, knìží jeho vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln jest hoøkosti.
Lam 1:5 Nepøátelé jeho jsou hlavou, odpùrcùm jeho šastnì se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil pro množství pøestoupení jeho. Maliècí jeho odešli do zajetí pøed oblíèejem nepøítele.
Lam 1:6 A tak odòata od dcery Sionské všecka okrasa její. Knížata její jsou podobná jelenùm, kteøíž nenalézají pastvy, a ucházejí bez moci pøed tím, kdož je honí.
Lam 1:7 Rozpomíná se dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení svého na všecka svá utìšení, kteráž mívala ode dnù starodávních, když padá lid její od ruky nepøítele, nemajíc žádného, kdo by ji retoval. Protivníci se jí dívajíce, posmívají se klesnutí jejímu.
Lam 1:8 Tìžce høešila dcera Jeruzalémská, protož jako neèistá odlouèena jest. Všickni, kteøíž ji v poctivosti mívali, neváží jí sobì, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá, obrácena jsuci zpìt.
Lam 1:9 Neèistota její na podolcích jejích; nepamatovala na skonèení své, protož patrnì klesá, nemajíc

žádného, kdo by ji potìšil. Popatøiž, Hospodine, na trápení mé, nebo se vyvýšil nepøítel.
Lam 1:10 Sáhl rukou svou nepøítel na všecky drahé vìci její; nebo musí se dívati pohanùm, an chodí do svatynì její, o èemž jsi byl pøikázal, aby tobì nevcházeli do shromáždìní.
Lam 1:11 Všecken lid její vzdychajíce, hledají chleba, vynakládají nejdražší vìci své za pokrm k oèerstvení života. Vzezøiž, Hospodine, a popatøiž, nebo jsem v nevážnosti.
Lam 1:12 Nic-liž vám do toho, ó všickni, kteøíž tudyto jdete? Pohleïte a vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi uèinìna, jak mne zámutkem naplnil Hospodin v den prchlivosti hnìvu svého.
Lam 1:13 Seslal s výsosti oheò do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl sít nohám mým, obrátil mne zpìt, obrátil mne v pustinu, celý den neduživá jsem.
Lam 1:14 Tuze svázáno jest rukou jeho jho pøestoupení mých, tuze spletené houžve pøipadly na hrdlo mé, porazilo sílu mou; vydal mne Pán v ruku nepøátel, nemohu povstati.
Lam 1:15 Pošlapal Pán všecky mé silné u prostøed mne, svolal proti mnì zástupy, aby potøel mládence mé, tlaèil Pán presem pannu dceru Judskou.
Lam 1:16 Pro ty vìci já pláèi, z oèí mých, z oèí mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potìšitel, kterýž by oèerstvil duši mou; synové moji jsou pohubeni, nebo ssilil se nepøítel.
Lam 1:17 Rozprostírá dcera Sionská ruce své, nemá žádného, kdo by ji potìšil; vzbudiltì Hospodin proti Jákobovi všudy vùkol nìho nepøátely jeho, mezi nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro neèistotu oddìlená.
Lam 1:18 Spravedlivý jest Hospodin, nebo jsem na odpor èinila ústùm jeho. Slyšte medle všickni lidé, a vizte bolest mou; panny mé i mládenci moji odebrali se do zajetí.
Lam 1:19 Volala jsem na milovníky své, oni oklamali mne; knìží moji a starci moji v mìstì pomøeli, hledajíce pokrmu, aby posilnili života svého.
Lam 1:20 Popatøiž, ó Hospodine, nebo mi úzko; vnitønosti mé zkormouceny jsou, srdce mé svadne ve mnì, proto že jsem na odpor velice èinila. Vnì meè na sirobu pøivodí, v domì pouhá smrt.
Lam 1:21 Slýchají, že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne potìšil. Všickni nepøátelé moji slyšíce o mých bídách, radují se, že jsi to uèinil, a pøivedl den pøedohlášený, ale budou mnì podobní.
Lam 1:22 Nech pøijde všecka nešlechetnost jejich pøed oblíèej tvùj, a uèiò jim, jakož jsi uèinil mnì pro všecka pøestoupení má; nebo jsou mnohá úpìní má, a srdce mé neduživé.
Lam 2:1 Jak hustým oblakem prchlivosti své pøikryl Pán dceru Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu Izraelovu, aniž se rozpomenul na podnože noh svých v den prchlivosti své.
Lam 2:2 Sehltil Pán beze vší lítosti všecky pøíbytky Jákobovy, zboøil v prchlivosti své ohrady dcery Judské, udeøil jimi o zem, v potupu uvedl království i knížata její.
Lam 2:3 Odal v rozpálení hnìvu všecken roh Izraelùv, odvrátil zpìt pravici svou od nepøítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheò plápolající, pálí do cela vùkol.
Lam 2:4 Natáhl luèištì své jako nepøítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všecky nejzdaøilejší z lidu, a vylil do stánku dcery Sionské jako oheò prchlivost svou.
Lam 2:5 Uèinìn jest Pán podobný nepøíteli, sehltil Izraele, sehltil všecky paláce jeho, zkazil ohrady jeho, a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost.
Lam 2:6 Mocí zajisté odtrhl jako od zahrady plot svùj, zkazil stánek svùj, v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu, a v prchlivosti hnìvu svého zavrhl krále i knìze.
Lam 2:7 Zavrhl Pán oltáø svùj, v ošklivost vzal svatyni svou, vydal v ruku nepøítele zdi a paláce Sionské; køièeli v domì Hospodinovì jako v den slavnosti.
Lam 2:8 Uložiltì Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl šòùru, a neodvrátil ruky své od zhouby; proèež val i zed kvílí, a spolu mdlejí.
Lam 2:9 Poraženy jsou na zem brány její, zkazil a polámal závory její; král její i knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají vidìní od Hospodina.
Lam 2:10 Starší dcery Sionské usadivše se na zemi, mlèí, posýpají prachem hlavy své, a pøepasují se žínìmi panny Jeruzalémské, svìšují k zemi hlavy své.
Lam 2:11 Zhynuly od slz oèi mé, zkormoutily se vnitønosti mé, a vykydla se na zem játra má, pro potøení dcery lidu mého, když i nemluvòátka a prsí požívající na ulicích mìsta se svírají.
Lam 2:12 A øíkají matkám svým: Kdež jest obilé a víno? když se jako zranìný svírají po ulicích mìsta, a vypouštìjí duše své na klínì matek svých.
Lam 2:13 Koho za svìdka pøivedu? Koho pøipodobním k tobì, ó dcero Jeruzalémská? Koho tobì pøirovnám, abych tì potìšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest jako moøe potøení tvé. Kdož by tì zhojiti mohl?
Lam 2:14 Proroci tvoji pøedpovídali tobì lživé a nièemné vìci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale pøedpovídali tobì tìžkosti, oklamání a vyhnání.
Lam 2:15 Všickni, kteøíž jdou cestou, tleskají nad tebou rukama, diví se a potøásají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, øíkajíce: To-li jest to mìsto, o nìmž øíkávali, že jest nejkrásnìjší a utìšením vší zemì?
Lam 2:16 Všickni nepøátelé tvoji rozdírají na tebe ústa svá, hvízdají a škøipí zuby, øíkajíce: Sehlme ji. Toto jest jistì ten den, jehož jsme oèekávali; jižtì nastal, vidíme.

Lam 2:17 Uèinil Hospodin to, což byl uložil, splnil øeè svou, kterouž pøikazoval ode dnù starodávních, boøil bez lítosti, a obveselil nad tebou nepøítele, povýšil rohu protivníkù tvých.
Lam 2:18 Vykøikovalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, vylévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávej sobì odpoèinutí, aniž se spokojuj zøítelnice oka tvého.
Lam 2:19 Vstaò, køiè v noci, pøi poèátku bdìní, vylévej jako vodu srdce své pøed oblíèejem Pánì; pozdvihuj k nìmu rukou svých za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a rci:
Lam 2:20 Pohleï, Hospodine, a popatø, komu jsi tak kdy uèinil? Zdaliž jídají ženy plod svùj, nemluvòátka rozkošná? Zdaliž mordován býti má v svatyni Pánì knìz a prorok?
Lam 2:21 Leží na zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli od meèe, zmordoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez lítosti.
Lam 2:22 Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vùkolí ty, jichž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy, kdo by ušel neb pozùstal. Kteréž jsem na rukou pìstovala a vychovala, ty nepøítel mùj do konce zhubil.
Lam 3:1 Já jsem muž okoušející trápení od metly rozhnìvání Božího.
Lam 3:2 Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k svìtlu.
Lam 3:3 Toliko proti mnì se postavuje, a obrací ruku svou pøes celý den.
Lam 3:4 Uvedl sešlost na tìlo mé a kùži mou, a polámal kosti mé.
Lam 3:5 Zastavìl mne a obklíèil pøeodpornou hoøkostí.
Lam 3:6 Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteøíž již dávno zemøeli.
Lam 3:7 Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý øetìz mùj.
Lam 3:8 A jakžkoli volám a køièím, zacpává uši pøed mou modlitbou.
Lam 3:9 Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky mé zmátl.
Lam 3:10 Jest nedvìd èíhající na mne, lev v skrejších.
Lam 3:11 Cesty mé stoèil, anobrž roztrhal mne, a na to mne pøivedl, abych byl pustý.
Lam 3:12 Natáhl luèištì své, a vystavil mne za cíl støelám.
Lam 3:13 Postøelil ledví má støelami toulu svého.
Lam 3:14 Jsem v posmìchu se vším lidem svým, a písnièkou jejich pøes celý den.
Lam 3:15 Sytí mne hoøkostmi, opojuje mne pelynkem.
Lam 3:16 Nadto potøel o kameníèko zuby mé, vrazil mne do popela.
Lam 3:17 Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na pohodlí,
Lam 3:18 A øíkám: Zahynulatì síla má i nadìje má, kterouž jsem mìl v Hospodinu.
Lam 3:19 A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláè svùj, pelynek a žluè,
Lam 3:20 Rozvažujíc to ustavièní, ponižuje se ve mnì.
Lam 3:21 A pøivodì sobì to ku pamìti, (nadìji mám),
Lam 3:22 Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepøestávají zajisté slitování jeho,
Lam 3:23 Ale nová jsou každého jitra; pøeveliká jest pravda tvá.
Lam 3:24 Díl mùj jest Hospodin, øíká duše má; protož nadìji mám v nìm.
Lam 3:25 Dobrý jest Hospodin tìm, jenž oèekávají na nìj, duši té, kteráž ho hledá.
Lam 3:26 Dobré jest trpìlivì oèekávajícímu na spasení Hospodinovo.
Lam 3:27 Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dìtinství svého,
Lam 3:28 Kterýž by pak byl opuštìn, trpìlivì se má v tom, což na nìj vloženo,
Lam 3:29 Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala nadìje,
Lam 3:30 Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytì se potupou.
Lam 3:31 Nebo nezamítá Pán na vìènost;
Lam 3:32 Nýbrž aèkoli zarmucuje, však slitovává se podlé množství milosrdenství svého.
Lam 3:33 Netrápí zajisté z srdce svého, aniž zarmucuje synù lidských.
Lam 3:34 Aby kdo potíral nohama svýma všecky vìznì v zemi,
Lam 3:35 Aby nespravedlivì soudil muže pøed oblíèejem Nejvyššího,
Lam 3:36 Aby pøevracel èlovìka v pøi jeho, Pán nelibuje.
Lam 3:37 Kdo jest, ješto když øekl, stalo se nìco, a Pán nepøikázal?
Lam 3:38 Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré?
Lam 3:39 Proè by tedy sobì stýskal èlovìk živý, muž nad kázní za høíchy své?
Lam 3:40 Zpytujme radìji a ohledujme cest našich, a navra me se až k Hospodinu.
Lam 3:41 Pozdvihujme srdcí i rukou svých k Bohu silnému v nebe.
Lam 3:42 My jsme se zpronevìøili, a zpurní jsme byli, protož ty neodpouštíš.
Lam 3:43 Obestøels se hnìvem a stiháš nás, morduješ a nešanuješ.
Lam 3:44 Obestøels se oblakem, aby nemohla proniknouti k tobì modlitba.
Lam 3:45 Za smeti a povrhel položil jsi nás u prostøed národù tìchto.

Lam 3:46 Rozdírají na nás ústa svá všickni nepøátelé naši.
Lam 3:47 Strach a jáma potkala nás, zpuštìní a setøení.
Lam 3:48 Potokové vod tekou z oèí mých pro potøení dcery lidu mého.
Lam 3:49 Oèi mé slzí bez pøestání, proto že není žádného odtušení,
Lam 3:50 Ažby popatøil a shlédl Hospodin s nebe.
Lam 3:51 Oèi mé rmoutí duši mou pro všecky dcery mìsta mého.
Lam 3:52 Lovili jsou mne ustavièní, jako ptáèe, nepøátelé moji bez pøíèiny.
Lam 3:53 Uvrhli do jámy život mùj, a pøimetali mne kamením.
Lam 3:54 Rozvodnily se vody nad hlavou mou, øekl jsem: Jižtì po mnì.
Lam 3:55 Vzývám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejhlubší.
Lam 3:56 Hlas mùj vyslýchával jsi; nezacpávejž ucha svého pøed vzdycháním mým a voláním mým.
Lam 3:57 V ten den, v nìmž jsem tì vzýval, pøicházeje, øíkávals: Neboj se.
Lam 3:58 Pane, zasazuje se o pøi duše mé, vysvobozoval jsi život mùj.
Lam 3:59 Vidíš, ó Hospodine, pøevrácenost, kteráž se mnì dìje, dopomoziž mi k spravedlnosti.
Lam 3:60 Vidíš všecko vymstívání se jejich, všecky úklady jejich proti mnì.
Lam 3:61 Slýcháš utrhání jejich, ó Hospodine, i všecky obmysly jejich proti mnì,
Lam 3:62 Øeèi povstávajících proti mnì, a pøemyšlování jejich proti mnì pøes celý den.
Lam 3:63 Pohleï, jak pøi sedání jejich i povstání jejich jsem písnièkou jejich.
Lam 3:64 Dej jim odplatu, Hospodine, podlé díla rukou jejich.
Lam 3:65 Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí své na nì.
Lam 3:66 Stihej v prchlivosti, a vyhlaï je, a nejsou pod nebem tvým.
Lam 4:1 Jak tì zašlo zlato, zmìnilo se ryzí zlato nejvýbornìjší, rozmetáno jest kamení svaté sem i tam po všech ulicích.
Lam 4:2 Synové Sionští nejdražší, kteøíž cenìni býti mìli za zlato nejèištší, jak jsou poèteni za nádoby hlinìné, dílo rukou hrnèíøe!
Lam 4:3 An draci vynímajíce prsy, krmí mladé své, dcera pak lidu mého pøíèinou ukrutníka podobná jest sovám na poušti.
Lam 4:4 Jazyk prsí požívajícího pøilnul žízní k dásním jeho; dìti prosí za chléb, ale není žádného, kdo by lámal jim.
Lam 4:5 Ti, kteøíž jídali rozkošné krmì, hynou na ulicích; kteøíž chováni byli v šarlatì, octli se v hnoji.
Lam 4:6 Vìtší jest trestání dcery lidu mého, než pomsta Sodomy, kteráž podvrácena jest jako v okamžení, aniž trvaly pøi ní rány.
Lam 4:7 Èistší byli Nazareové její než sníh, bìlejší než mléko, rdìla se tìla jejich více než drahé kamení, jako by z zafiru vytesáni byli.
Lam 4:8 Ale již vzezøení jejich temnìjší jest než èernost, nemohou poznáni býti na ulicích; pøischla kùže jejich k kostem jejich, prahne, jest jako døevo.
Lam 4:9 Lépe se stalo tìm, jenž zbiti jsou meèem, nežli kteøíž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli, probodeni byvše), pro nedostatek úrod polních.
Lam 4:10 Ruce žen lítostivých vaøily syny své, aby jim byli za pokrm v potøení dcery lidu mého.
Lam 4:11 Všelijak vypustil Hospodin prchlivost svou, vylévá zùøivost hnìvu svého, a zapálil oheò na Sionu, kterýž sežral základy jeho.
Lam 4:12 Králové zemì i všickni obyvatelé okršlku svìta nikoli by neuvìøili, by mìl byl vjíti protivník a nepøítel do bran Jeruzalémských,
Lam 4:13 Pro høíchy prorokù jeho a nepravosti knìží jeho, vylévajících u prostøed nìho krev spravedlivých.
Lam 4:14 Toulali se jako slepí po ulicích, kálejíce se ve krvi, kteréž nemohli se než dotýkati odìvy svými.
Lam 4:15 Volali na nì: Ustupujte neèistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte se. Právì jsou ustoupili, anobrž sem i tam se rozlezli, až mezi národy øíkají: Nebudou více míti vlastního bydlení.
Lam 4:16 Tváø hnìvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na nì více popatøí; nepøátelé knìží nešanují, starcùm milosti neèiní.
Lam 4:17 A vždy ještì až do ustání oèí svých hledíme o pomoc sobì neprospìšnou, zøení majíce k národu, nemohoucímu vysvoboditi.
Lam 4:18 Šlakují kroky naše, tak že ani po ulicích našich choditi nemùžeme; pøiblížilo se skonèení naše, doplnili se dnové naši, pøišlo zajisté skonèení naše.
Lam 4:19 Rychlejší jsou ti, kteøíž nás stihají, než orlice nebeské; po horách stihají nás, na poušti zálohy nám zdìlali.
Lam 4:20 Dýchání chøípí našich, totiž pomazaný Hospodinùv, lapen jest v jamách jejich, o nìmž jsme øíkali: V stínu jeho živi budeme mezi národy.
Lam 4:21 Raduj se a vesel se, dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Také k tobì pøijde kalich, opiješ se a obnažíš se.

Lam 4:22 Ó dcero Sionská, když vykonána bude kázeò nepravosti tvé, nenechá tì déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero Idumejská, trestati bude a odkryje høíchy tvé.
Lam 5:1 Rozpomeò se, Hospodine, co se nám dìje; popatø a viz pohanìní naše.
Lam 5:2 Dìdictví naše obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcùm.
Lam 5:3 Sirotci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy.
Lam 5:4 Vody své za peníze pijeme, døíví naše za záplatu pøichází.
Lam 5:5 Na hrdle svém protivenství snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpoèinouti.
Lam 5:6 Egyptským podáváme ruky i Assyrským, abychom nasyceni byli chlebem.
Lam 5:7 Otcové naši høešili, není jich, my pak trestáni po nich neseme.
Lam 5:8 Služebníci panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich.
Lam 5:9 S opovážením se života svého hledáme chleba svého, pro strach meèe i na poušti.
Lam 5:10 Kùže naše jako pec zèernaly od náramného hladu.
Lam 5:11 Ženám na Sionu i pannám v mìstech Judských násilé èiní.
Lam 5:12 Knížata rukou jejich zvìšena jsou, osoby starých nemají v poctivosti.
Lam 5:13 Mládence k žernovu berou, a pacholata pod døívím klesají.
Lam 5:14 Starci sedati v branách pøestali a mládenci od zpìvù svých.
Lam 5:15 Pøestala radost srdce našeho, obrátilo se v kvílení plésání naše.
Lam 5:16 Spadla koruna s hlavy naší; bìda nám již, že jsme høešili.
Lam 5:17 Proto jest mdlé srdce naše, pro ty vìci zatmìly se oèi naše,
Lam 5:18 Pro horu Sion, že zpuštìna jest; lišky chodí po ní.
Lam 5:19 Ty Hospodine, na vìky zùstáváš, a stolice tvá od národu do pronárodu.
Lam 5:20 Proè se zapomínáš na vìky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé èasy?
Lam 5:21 Obra nás, ó Hospodine, k sobì,a obráceni budeme; obnov dny naše, jakž byly za starodávna.
Lam 5:22 Nebo zdali všelijak zavržeš nás, a hnìvati se budeš na nás velice?
Eze 1:1 Stalo se pak tøidcátého léta, ètvrtého mìsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u øeky Chebar, že otevøína byla nebesa, a vidìl jsem vidìní Boží.
Eze 1:2 Pátého dne téhož mìsíce, pátého léta zajetí krále Joachina,
Eze 1:3 V pravdì stalo se slovo Hospodinovo k Ezechielovi knìzi, synu Buzi, v zemi Kaldejské u øeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodinova.
Eze 1:4 I vidìl jsem, a aj, vítr tuhý pøicházel od pùlnoci, a oblak veliký, a oheò plápolající, a okolo nìho byl blesk, a z prostøedku jeho jako nìjaká velmi prudká svìtlost, z prostøedku toho ohnì.
Eze 1:5 Z prostøedku jeho také ukázalo se podobenství ètyø zvíøat, jejichž takový byl zpùsob: Podobenství èlovìka mìli.
Eze 1:6 A po ètyøech tváøích jedno každé, a po ètyøech køídlích jedno každé mìlo.
Eze 1:7 Jejichž nohy nohy pøímé, ale zpodek noh jejich jako zpodek nohy telecí, a blyštìly se podobnì jako ocel pulerovaná.
Eze 1:8 Ruce pak lidské pod køídly jejich, po ètyøech stranách jejich, a tváøi jejich i køídla jejich na ètyøech tìch stranách.
Eze 1:9 Spojena byla køídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se, když šla; jedno každé pøímo na svou stranu šlo.
Eze 1:10 Podobenství pak tváøí jejich s pøedu tváø lidská, a tváø lvová po pravé stranì každého z nich; tváø pak volovou po levé stranì všech ètvero, též tváø orlièí s zadu mìlo všech ètvero z nich.
Eze 1:11 A tváøi jejich i køídla jejich pozdvižena byla zhùru. Každé zvíøe dvì køídla pojilo s køídly dvìma druhého, dvìma pak pøikrývala tìla svá.
Eze 1:12 A každé pøímo na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila.
Eze 1:13 Podobnost také tìch zvíøat na pohledìní byla jako uhlí øeøavého, na pohledìní jako pochodnì. Kterýžto oheò ustavièní chodil mezi zvíøaty, a ten oheò mìl blesk, a z téhož ohnì vycházelo blýskání.
Eze 1:14 Také ta zvíøata bìhala, a navracovala se jako prudké blýskání.
Eze 1:15 A když jsem hledìl na ta zvíøata, a aj, kolo jedno bylo na zemi pøi zvíøatech u ètyø tváøí jednoho každého z nich.
Eze 1:16 Na pohledìní byla kola, a udìlání jich jako barva tarsis, a podobnost jednostejnou mìla všecka ta kola, a byla na pohledìní i udìlání jejich, jako by bylo kolo u prostøed kola.
Eze 1:17 Na ètyøi strany své jíti majíce, chodila, a neuchylovala se, když šla.
Eze 1:18 A loukoti své, i vysokost mìla, že hrùza z nich šla, a šínové jejich vùkol všech ètyø kol plní byli oèí.
Eze 1:19 Když pak chodila zvíøata, chodila kola podlé nich, a když se vznášela zvíøata vzhùru od zemì, vznášela se i kola.
Eze 1:20 Kdekoli chtìl Duch, aby šla, tam šla; kde Duch chtìl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo duch zvíøat byl v kolách.

Eze 1:21 Když ona šla, šla, a když ona stála, stála, a když se vznášela od zemì, vznášela se také kola s nimi, nebo duch zvíøat byl v kolách.
Eze 1:22 Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvíøat jako podobenství køištálu roztaženého nad hlavami jejich svrchu.
Eze 1:23 A pod oblohou køídla jejich pozdvižená byla, jedno pøipojené k druhému. Každé mìlo dvì, jimiž se pøikrývalo, každé, pravím, mìlo dvì, jimiž pøikrývalo tìlo své.
Eze 1:24 I slyšel jsem zvuk køídel jejich jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího, když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak stála, spustila køídla svá.
Eze 1:25 Byl také zvuk svrchu nad oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála a spustila køídla svá.
Eze 1:26 Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trùnu, na pohledìní jako kámen zafirový, a nad podobenstvím trùnu na nìm svrchu, na pohledìní jako tvárnost èlovìka.
Eze 1:27 I vidìl jsem na pohledìní jako velmi prudkou svìtlost, a u vnitøku jejím vùkol na pohledìní jako oheò, od bedr jeho vzhùru; od bedr pak jeho dolù vidìl jsem na pohledìní jako oheò, a blesk vùkol nìho.
Eze 1:28 Na pohledìní jako duha, kteráž bývá na oblace v èas deštì, takový na pohledìní byl blesk vùkol. To bylo vidìní podobenství slávy Hospodinovy. Kteréžto vidìv, padl jsem na tváø svou, a slyšel jsem hlas mluvícího.
Eze 2:1 Kterýž øekl ke mnì: Synu èlovìèí, postav se na nohy své, a mluvím s tebou.
Eze 2:2 I vstoupil do mne duch, když promluvil ke mnì, a postavil mne na nohy mé, a slyšel jsem, an mluví ke mnì.
Eze 2:3 Kterýž øekl mi: Synu èlovìèí, já tì posílám k synùm Izraelským, k národùm zpurným, kteøíž zpurnì se postavovali proti mnì; oni i otcové jejich zpronevìøovali se mi, až právì do tohoto dne.
Eze 2:4 K tìch, pravím, synùm nestydaté tváøi a zatvrdilého srdce já posílám tì, a díš k nim: Takto praví Panovník Hospodin,
Eze 2:5 Již oni slyšte neb nechte: Že dùm zpurný jsou. A vìdí, že prorok byl u prostøed nich.
Eze 2:6 Ty pak synu èlovìèí, neboj se jich, aniž se boj slov jejich, že zpurní a jako trní jsou proti tobì, a že mezi štíry bydlíš. Slov jejich neboj se, a tváøi jejich se nestrachuj, proto že dùm zpurný jsou.
Eze 2:7 Ale mluv slova má k nim, již oni slyšte neb nechte: Že zpurní jsou.
Eze 2:8 Ty pak synu èlovìèí, slyš, co já pravím tobì: Nebuï zpurný jako ten dùm zpurný. Otevøi ústa svá, a snìz, co já tobì dám.
Eze 2:9 I vidìl jsem, a aj, ruka vztažena byla ke mnì, a aj, v ní svinutá kniha.
Eze 2:10 Kteroužto rozvinul pøede mnou, a byla popsaná s pøedu i z zadu, a bylo v ní psáno naøíkání, kvílení a bìda.
Eze 3:1 Tedy øekl mi: Synu èlovìèí, což pøed tebou jest, snìz, snìz knihu tuto, a jdi, mluv k domu Izraelskému.
Eze 3:2 I otevøel jsem ústa svá, a dal mi sníst knihu tu,
Eze 3:3 Øka ke mnì: Synu èlovìèí, nakrm bøicho své, a støeva svá naplò knihou touto, kterouž dávám. I snìdl jsem, a byla v ústech mých jako med sladká.
Eze 3:4 Za tím øekl mi: Synu èlovìèí, jdiž k domu Izraelskému, a mluv k nim slovy mými.
Eze 3:5 Nebo nebudeš poslán k lidu hluboké øeèi a nesnadného jazyka, ale k domu Izraelskému.
Eze 3:6 Ne k národùm mnohým hluboké øeèi a nesnadného jazyka, jejichž bys slovùm nerozumìl, ješto, kdybych tì k nim poslal, uposlechli by tebe.
Eze 3:7 Ale dùm Izraelský nebudou tì chtíti poslouchati, ponìvadž nechtí poslouchati mne; nebo všecken dùm Izraelský jest tvrdoèelný a zatvrdilého srdce.
Eze 3:8 Ale uèinil jsem tváø tvou tvrdou proti tváøi jejich, a èelo tvé tvrdé proti èelu jejich.
Eze 3:9 Jako kámen pøetvrdý, pevnìjší než skálu uèinil jsem èelo tvé; nebojž se jich, aniž se strachuj tváøi jejich, proto že dùm zpurný jsou.
Eze 3:10 I øekl ke mnì: Synu èlovìèí, všecka slova má, kteráž mluviti budu, pøijmi v srdce své, a ušima svýma slyš.
Eze 3:11 A jdi k zajatým, k synùm lidu svého, a mluv k nim, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin, již oni slyšte neb nechte.
Eze 3:12 Tehdy odnesl mne Duch, a slyšel jsem za sebou hlas hømotu velikého: Požehnaná sláva Hospodinova z místa svého.
Eze 3:13 A hlas køídel tìch zvíøat, kteráž se vespolek dotýkala, a hlas kol naproti nim, a hlas hømotu velikého.
Eze 3:14 Duch pak odnesl mne, a vzal mne, a odšel jsem truchliv, v hnìvì ducha svého, ale ruka Hospodinova nade mnou silnìjší byla.
Eze 3:15 I pøišel jsem k zajatým do Telabib, bydlícím pøi øece Chebar, a sedìl jsem, kdež oni bydlili. Sedìl jsem, pravím, sedm dní u prostøed nich s užasnutím.
Eze 3:16 I stalo se po dokonání sedmi dnù, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 3:17 Synu èlovìèí, strážným jsem tì postavil nad domem Izraelským, abys slyše slovo z úst mých, napomínal jich ode mne.
Eze 3:18 Když bych já øekl bezbožnému: Smrtí umøeš, a nenapomenul bys ho, ani nemluvil, abys ho odvedl od

cesty jeho bezbožné, proto abys ho pøi životu zachoval: ten bezbožný pro nepravost svou umøe, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám.
Eze 3:19 Paklibys ty napomenul bezbožného, a neodvrátil by se od bezbožnosti své, a od cesty své bezbožné, on pro nepravost svou umøe, ale ty duši svou vysvobodíš.
Eze 3:20 Odvrátil-li by se pak spravedlivý od spravedlnosti své, a èinil by nepravost, a já bych položil urážku pøed nìj, a tak by umøel, ty pak bys ho nenapomenul: pro høích svùj umøe, aniž na pamìt pøijde která spravedlnost jeho, kterouž èinil, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám.
Eze 3:21 Pakli bys ty napomenul spravedlivého, aby nehøešil spravedlivý, a on by nehøešil, jistì že bude živ; nebo napomenut byl. Ty také duši svou vysvobodíš.
Eze 3:22 I byla tam nade mnou ruka Hospodinova, kterýžto øekl mi: Vstaò, jdi do tohoto údolí, a tam mluviti budu s tebou.
Eze 3:23 A tak vstav, šel jsem do toho údolí, a aj, sláva Hospodinova stála tam, jako sláva, kterouž jsem vidìl u øeky Chebar. I padl jsem na tváø svou.
Eze 3:24 Tehdy vstoupil do mne Duch, a postaviv mne na nohy, mluvil ke mnì, a øekl mi: Jdiž, zavøi se v domì svém.
Eze 3:25 Nebo na tì, synu èlovìèí, aj, dadí na tì provazy, a sváží tì jimi, a nebudeš moci vyjíti mezi nì.
Eze 3:26 A já uèiním, aby jazyk tvùj pøilnul k dásním tvým, a abys onìmìl, a nebyl jim mužem domlouvajícím, protože dùm zpurný jsou.
Eze 3:27 Ale když mluviti budu s tebou, otevru ústa tvá, a díš jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo slyšeti chce, nech slyší, a kdo nechce, nech nechá, že dùm zpurný jsou.
Eze 4:1 Ty pak synu èlovìèí, vezmi sobì cihlu, a polože ji pøed sebe, vyrej na ní mìsto Jeruzalém.
Eze 4:2 A postav na ní obležení, a vzdìlaje na ní šance, vysyp na ní násyp, a polož na ní vojska, a postav na ní berany váleèné vùkol.
Eze 4:3 Potom vezmi sobì pánev železnou, a polož ji místo zdi železné, mezi tebou a mezi mìstem, a zatvrï tváø svou proti nìmu, a jest obleženo, a oblehneš je. To bude znamením domu Izraelskému.
Eze 4:4 Ty pak lehni na levý bok svùj, a vlož na nìj nepravost domu Izraelského. Podlé poètu dnù, v nìmž ležeti budeš na nìm, poneseš nepravost jejich.
Eze 4:5 A já dávám tobì léta nepravosti jejich v poètu dnù, tøi sta a devadesáte dnù, v nichž poneseš nepravost domu Izraelského.
Eze 4:6 Když je pak vyplníš, budeš ležeti na pravém boku podruhé, a poneseš nepravost domu Judova èetyøidceti dnù. Den za rok, den za rok dávám tobì.
Eze 4:7 K obležení, pravím, Jeruzaléma zatvrï tváø svou, ohrna ruku svou, a prorokuje proti nìmu.
Eze 4:8 A aj, dávám na tì provazy, abys se neobracel z boku jednoho na druhý, dokudž nevyplníš dnù obležení svého.
Eze 4:9 Protož ty vezmi sobì pšenice a jeèmene, též bobu, šoèovice, i prosa, a špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys sobì nastrojil z toho pokrmu podlé poètu dnù, v nichž ležeti budeš na boku svém. Za tøi sta a devadesáte dnù jísti jej budeš.
Eze 4:10 Pokrmu pak tvého, kterýž jísti budeš, váha bude dvadceti lotù na den. Od èasu až do èasu jísti jej budeš.
Eze 4:11 Vodu také na míru píti budeš, šestý díl hin; od èasu do èasu píti budeš.
Eze 4:12 Podpopelný pak chléb jeèný, kterýž jísti budeš, ten lejny neèistoty lidské pec pøed oèima jejich.
Eze 4:13 I øekl Hospodin: Tak budou jísti synové Izraelští chléb svùj neèistý pro pohany, kteréž tam shromáždím.
Eze 4:14 Tedy øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, aj, duše má není poškvrnìna mrchami, a udáveného nejedl jsem od dìtinství svého až podnes, aniž vešlo v ústa má maso ohavné.
Eze 4:15 Kterýž øekl mi: Aj, dávám kravince místo lejn lidských, abys sobì jimi napekl chleba.
Eze 4:16 Za tím øekl mi: Synu èlovìèí, aj, já zlámi hùl chleba v Jeruzalémì, tak že jísti budou chléb na váhu, a to s zámutkem, a vodu na míru píti, a to s pøedìšením,
Eze 4:17 Aby nedostatek majíce v chlebì a v vodì, dìsili se jeden každý z nich, a svadli pro nepravost svou.
Eze 5:1 Potom ty synu èlovìèí, vezmi sobì nùž ostrý, totiž bøitvu holièù, vezmi jej sobì, a ohol ním hlavu i bradu svou. Potom vezma sobì váhu, rozdìl to.
Eze 5:2 Tøetinu ohnìm spal u prostøed mìsta, když se vyplní dnové obležení; zatím vezma druhou tøetinu, posekej meèem okolo nìho; ostatní pak tøetinu rozptyl u vítr. Nebo meèem dobytým budu je stihati.
Eze 5:3 A však odejmi odtud nìco málo, a zavaž do køídel svých.
Eze 5:4 A i z tìch ještì vezma, uvrz je do prostøed ohnì, a spal je ohnìm, odkudž vyjde oheò na všecken dùm Izraelský.
Eze 5:5 Takto praví Panovník Hospodin: Tento Jeruzalém, kterýž jsem postavil u prostøed pohanù, a vùkol otoèil krajinami,
Eze 5:6 Zmìnil soudy mé v bezbožnost více než pohané, a ustanovení má více než jiné zemì, kteréž jsou vùkol

nìho; nebo soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili.
Eze 5:7 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že mnohem více než pohané, kteøíž jsou vùkol vás, v ustanoveních mých nechodili jste, a soudù mých neèinili jste, nýbrž ani tak jako pohané, kteøíž jsou vùkol vás, soudù nekonali jste:
Eze 5:8 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já na tebe, aj já, a vykonám u prostøed tebe soudy pøed oèima pohanù.
Eze 5:9 Nebo uèiním pøi tobì to, èehož jsem prv neuèinil, a èehož podobnì neuèiním více pro všecky ohavnosti tvé,
Eze 5:10 Tak že otcové jísti budou syny u prostøed tebe, a synové jísti budou otce své, a vykonám proti tobì soudy, a rozptýlím všecky ostatky tvé na všecky strany.
Eze 5:11 Protož živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že ponìvadž jsi ty svatynì mé poškvrnil všelikými mrzkostmi svými, a všelikými ohavnostmi svými, i já také zlehèím tebe, a neodpustí oko mé, a nikoli se neslituji.
Eze 5:12 Tøetina tebe morem zemøe a hladem zhyne u prostøed tebe, a tøetina druhá meèem padne vùkol tebe, ostatní pak tøetinu na všecky stany rozptýlím, a meèem dobytým stihati je budu.
Eze 5:13 A tak do konce vylit bude hnìv mùj, a dotru prchlivostí svou na nì, i potìším se. I zvìdí, že já Hospodin mluvil jsem v horlivosti své, když vykonám prchlivost svou na nich,
Eze 5:14 A obrátím tì v pouš, a dám tì v útržku mezi národy, kteøíž jsou vùkol tebe, pøed oèima každého tudy jdoucího.
Eze 5:15 A tak budeš k útržce, posmìchu, k hroznému pøíkladu a k užasnutí národùm, kteøíž jsou vùkol tebe, tehdáž když vykonám proti tobì soudy v hnìvì a v prchlivosti a v žehrání zùøivém. Já Hospodin mluvil jsem.
Eze 5:16 Tehdáš když vystøelím jízlivé støely hladu k záhubì vaší, kteréž vystøelím, abych vás vyhubil, a hlad shromáždì proti vám, zlámi vám hùl chleba.
Eze 5:17 Pošli zajisté na vás hlad a zvìø lítou, kteráž tì na sirobu pøivede; i mor a krev pøijde na tebe, když uvedu na tì meè. Já Hospodin mluvil jsem.
Eze 6:1 I stalo se ke mnì slovo Hospodinovo, økoucí:
Eze 6:2 Synu èlovìèí, obra tváø svou proti horám Izraelským, a prorokuj proti nim,
Eze 6:3 A rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám a pahrbkùm, prudkým potokùm a údolím: Aj, já, já uvedu na vás meè, a zkazím výsosti vaše.
Eze 6:4 A tak zpustnou oltáøové vaši, a ztroskotáni budou sluneèní obrazové vaši, a rozmeci zbité vaše pøed ukydanými bohy vašimi.
Eze 6:5 Povrhu také mrtvá tìla synù Izraelských pøed ukydanými bohy jejich, a rozptýlím kosti vaše okolo oltáøù vašich.
Eze 6:6 Kdekoli bydliti budete, mìsta zpuštìna budou, a výsosti zpustnou. Proèež poplénìni budou a zpustnou i oltáøové vaši, potroskotáni budou a pøestanou ukydaní bohové vaši, a sluneèní obrazové vaši zpodtínáni, a tak vyhlazena budou díla vaše.
Eze 6:7 I padnou zbití u prostøed vás, a zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 6:8 A pozùstavím nìkteré z vás, kteøíž by ušli meèe, mezi pohany, když rozptýleni budete do zemí.
Eze 6:9 I budou se rozpomínati na mne, kteøíž z vás zachováni budou mezi národy, mezi nìž budou zajati, že jsem kormoucen byl srdcem jejich smilným, kteréž odstoupilo ode mne, a oèima jejich, kteréž smilníce, chodily za ukydanými bohy svými, a tak sami se býti hodné ošklivosti seznají pro nešlechetnosti, kteréž páchali ve všech ohavnostech svých.
Eze 6:10 A zvìdí, že já jsem Hospodin, a že jsem ne nadarmo mluvil, že na nì uvedu zlé toto.
Eze 6:11 Takto praví Panovník Hospodin: Tleskni rukou svou, a dupni nohou svou, a rci: Nastojte na dùm Izraelský, že pro všecky ohavnosti nejhorší meèem, hladem a morem padnouti mají.
Eze 6:12 Ten, kdož daleko bude, morem umøe, a kdo blízko, meèem padne, ostatní pak a obležený hladem umøe, a tak docela vyleji prchlivost svou na nì.
Eze 6:13 A zvíte, že já jsem Hospodin, když budou zbití jejich u prostøed ukydaných bohù jejich vùkol oltáøù jejich, na všelikém pahrbku vysokém, na všech vrších hor, a pod všelikým døevem zeleným, i pod všelikým dubem hustým, na kterémkoli místì obìtovávali vùni libou všelikým ukydaným bohùm svým.
Eze 6:14 Nebo vztáhnu ruku svou na nì, a uèiním zemi tuto zpustlou, zpustlejší než pouš Diblat, po všech obydlích jejich. I zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 7:1 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 7:2 Slyš, synu èlovìèí: Takto praví Panovník Hospodin o zemi Izraelské: Ach, skonèení, pøišlo skonèení její na èтyøi strany zemì.
Eze 7:3 Jižtì skonèení nastalo tobì; nebo vypustím hnìv svùj na tì, a budu tì souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tì všecky ohavnosti tvé.
Eze 7:4 Neodpustí zajisté oko mé tobì, aniž se slituji, ale cesty tvé na tebe uvrhu, a ohavnosti tvé u prostøed tebe budou. I zvíte, že já jsem Hospodin.

Eze 7:5 Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj hle, pøichází bída.
Eze 7:6 Skonèení pøichází, pøichází skonèení, procítil na tì, aj, pøichází.
Eze 7:7 Pøichází to jitro na tebe, obyvateli zemì, pøichází ten èas, pøibližuje se ten den hømotu, a ne hlas rozléhající se po horách.
Eze 7:8 Již tudíž vyliji prchlivost svou na tì, a docela vypustím hnìv svùj na tebe, a budu tì souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tì všecky ohavnosti tvé.
Eze 7:9 Neodpustí zajisté oko mé, aniž se slituji, ale podlé cest tvých zaplatím tobì, a budou ohavnosti tvé u prostøed tebe. A tak zvíte, že já jsem Hospodin, ten, kterýž biji.
Eze 7:10 Aj, teï jest ten den, aj, pøicházeje,pøišlo to jitro, zkvetl prut, vypuèila se z nìho pýcha,
Eze 7:11 Ukrutnost vzrostla v prut bezbožnosti. Nezùstane z nich nic, ani z množství jejich, ani z hluku jejich, aniž bude naøíkáno nad nimi.
Eze 7:12 Pøichází ten èas, blízko jest ten den. Kdo koupí, nebude se veseliti, a kdo prodá, nic toho nebude litovati; nebo prchlivost pøijde na všecko množství její.
Eze 7:13 Ten zajisté, kdož prodal, k vìci prodané nepùjde nazpìt, by pak ještì byl mezi živými život jejich, ponìvadž vidìní na všecko množství její nenavrátí se, a žádný v nepravosti života svého nezmocní se.
Eze 7:14 Troubiti budou v troubu, a pøipraví všecko, ale nebude žádného, kdo by šel k boji; nebo prchlivost má oboøí se na všecko množství její.
Eze 7:15 Meè bude vnì, mor pak a hlad doma; kdo bude na poli, meèem zabit bude, toho pak, kdož bude v mìstì, hlad a mor zahubí.
Eze 7:16 Kteøíž pak z nich utekou, ti na horách, jako holubice v údolí, všickni lkáti budou, jeden každý pro nepravost svou.
Eze 7:17 Všeliké ruce klesnou, a všeliká kolena rozplynou se jako voda.
Eze 7:18 I pøepáší se žínìmi, a hrùza je pøikryje, a na všeliké tváøi bude stud, a na všech hlavách jejich lysina.
Eze 7:19 Støíbro své po ulicích rozházejí, a zlato jejich bude jako neèistota; støíbro jejich a zlato jejich nebude jich moci vysvoboditi v den prchlivosti Hospodinovy. Nenasytí se, a støev svých nenaplní, proto že nepravost jejich jest jim k urážce,
Eze 7:20 A že v slávì okrasy své, v té, kterouž k dùstojnosti postavil Bùh, obrazu ohavností svých a mrzkostí svých nadìlali. Protož obrátil jsem jim ji v neèistotu.
Eze 7:21 Nebo vydám ji v ruku cizozemcù k rozchvátání, a bezbožným na zemi za loupež, kteøíž poškvrní jí.
Eze 7:22 Odvrátím též tváø svou od nich, i poškvrní svatynì mé, a vejdou do ní, boøíce a poškvròujíce jí.
Eze 7:23 Udìlej øetìz, nebo zemì plná jest soudù ukrutných, a mìsto plné jest nátisku.
Eze 7:24 Protož pøivedu nejhorší z pohanù, aby dìdiènì vládli domy jejich; i uèiním pøítrž pýše silných, a poškvrnìny budou, kteøíž jich posvìcují.
Eze 7:25 Zkažení pøišlo, protož hledati budou pokoje, ale žádného nebude.
Eze 7:26 Bída za bídou pøijde, a novina bude za novinou, i budou hledati vidìní od proroka, ale zákon zahyne od knìze, a rada od starcù.
Eze 7:27 Král ustaviènì kvíliti bude, a kníže obleèe se v smutek, a ruce lidu v zemi pøedìšeny budou. Podlé cesty jejich uèiním jim, a podlé soudù jejich souditi je budu. I zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 8:1 I stalo se léta šestého, v pátý den šestého mìsíce, že jsem sedìl v domì svém, a starší Judští sedìli pøede mnou. I pøipadla na mne tu ruka Panovníka Hospodina.
Eze 8:2 A vidìl jsem, a aj, podobenství na pohledìní jako oheò. Od bedr jeho dolù oheò, od bedr pak jeho vzhùru na pohledìní jako blesk, na pohledìní jako nìjaká velmi prudká svìtlost.
Eze 8:3 Tedy vztáh podobenství ruky, vzal mne za kštici hlavy mé, a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi, a uvedl mne do Jeruzaléma u vidìních Božích, k vratùm brány vnitøní, kteráž patøí na pùlnoci, kdež byla stolice modly k horlivosti a k zùøivosti popouzející.
Eze 8:4 A aj, sláva Boha Izraelského byla tam na pohledìní jako ta, kterouž jsem vidìl v údolí.
Eze 8:5 I øekl mi: Synu èlovìèí, pozdvihni nyní oèí svých k cestì na pùlnoci. Tedy pozdvihl jsem oèi svých k cestì na pùlnoci, a aj, na pùlnoci u brány oltáøové ta modla horlení, právì kudyž se vchází.
Eze 8:6 V tom øekl mi: Synu èlovìèí, vidíš-liž ty, co tito èiní, ohavnosti tak veliké, kteréž èiní dùm Izraelský tuto, tak že se vzdáliti musím od svatynì své? Ale obrátì se, uzøíš ještì vìtší ohavnosti.
Eze 8:7 I pøivedl mne ke dveøùm sínì, kdež jsem uzøel, a aj, díra jedna byla v stìnì.
Eze 8:8 A øekl mi: Synu èlovìèí, kopej medle tu stìnu. I kopal jsem stìnu, a aj, dvéøe jedny.
Eze 8:9 Tedy øekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti tyto nejhorší, kteréž oni èiní zde.
Eze 8:10 Protož všed, uzøel jsem, a aj, všeliké podobenství zemìplazù a hovad ohyzdných, i všech ukydaných bohù domu Izraelského vyryto bylo na stìnì vùkol a vùkol.
Eze 8:11 A sedmdesáte mužù z starších domu Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u prostøed nich, stáli pøed nimi, maje každý kadidlnici svou v ruce své, tak že hustý oblak kadìní vzhùru vstupoval.
Eze 8:12 I øekl mi: Vidìl-lis, synu èlovìèí, co starší domu Izraelského èiní ve tmì, jeden každý v pokojích svých

malovaných? Nebo øíkají: Nikoli na nás nepatøí Hospodin, opustil Hospodin zemi.
Eze 8:13 Dále mi øekl: Obrátì se, uzøíš ještì vìtší ohavnosti, kteréž oni èiní.
Eze 8:14 I pøivedl mne k vratùm brány domu Hospodinova, kteráž jest na pùlnoci, a aj, ženy sedìly tam, plaèíce Tammuze.
Eze 8:15 I øekl mi: Vidìl-lis, synu èlovìèí? Obrátì se, uzøíš ještì vìtší ohavnosti nad tyto.
Eze 8:16 Tedy uvedl mne do sínì domu Hospodinova vnitøní, a aj, u vrat chrámu Hospodinova, mezi síòcí a oltáøem bylo okolo pìtmecítma mužù, jejichž záda byla k chrámu Hospodinovu, tváøi pak jejich k východu, kteøíž klanìli se proti východu slunce.
Eze 8:17 I øekl mi: Vidìl-lis, synu èlovìèí? Zdali lehká vìc jest domu Judovu, aby èinili ohavnosti tyto, kteréž èiní zde? Nebo naplnivše zemi nátiskem,obrátili se, aby mne popouzeli, a aj, pøiènìjí ratolest vinnou k nosùm svým.
Eze 8:18 Protož i já také uèiním podlé prchlivosti; neslituje se oko mé, aniž se smiluji. I budou volati v uši mé hlasem velikým, a nevyslyším jich.
Eze 9:1 Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel, øka: Pøistupte hejtmané k tomuto mìstu, a jeden každý s zbrojí svou hubící v ruce své.
Eze 9:2 A aj, šest mužù pøišlo cestou k bránì hoøejší, kteráž patøí na pùlnoci, maje každý zbroj svou rozrážející v ruce své. Muž pak jeden byl u prostøed nich, odìný rouchem lnìným, a kalamáø písaøský pøi bedrách jeho; a pøišedše, stáli u oltáøe mìdìného.
Eze 9:3 Sláva pak Boha Izraelského sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho odìného rouchem lnìným, pøi jehož bedrách byl kalamáø písaøský.
Eze 9:4 I øekl jemu Hospodin: Pøejdi prostøedkem mìsta, prostøedkem Jeruzaléma, a znamenej znamením na èelích muže ty, kteøíž vzdychají a naøíkají nade všemi ohavnostmi dìjícími se u prostøed nìho.
Eze 9:5 Onìmno pak øekl tak, že jsem slyšel: Projdìte skrze mìsto za ním, a bíte; neodpouštìjž oko vaše, aniž se slitovávejte.
Eze 9:6 Starce, mládence i pannu, malièké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na nìmž by bylo znamení, nepøistupujte, a od svatynì mé poènìte. Takž zaèali od mužù tìch starších, kteøíž byli pøed chrámem.
Eze 9:7 (Nebo jim byl øekl: Poškvròte domu, a naplòte sínì zbitými. Jdìtež.) A vyšedše, bili v mìstì.
Eze 9:8 I stalo se, když je bili, a já pozùstal, že jsem padl na tváø svou, a zvolal jsem, øka: Ach, Panovníèe Hospodine, zdaliž zahubíš všecken ostatek Izraelský, vylévaje prchlivost svou na Jeruzalém?
Eze 9:9 I øekl mi: Nepravost domu Izraelského a Judského veliká jest velmi velice, a naplnìna jest zemì mordy, a mìsto plné jest pøevrácencù. Nebo øíkali: Opustil Hospodin zemi tuto, a Hospodin nikoli nevidí nás.
Eze 9:10 Protož já také cestu jejich na hlavu jejich obrátím; neodpustí oko mé, aniž se slituji.
Eze 9:11 A aj, muž odìný rouchem lnìným, pøi jehož bedrách byl kalamáø, oznámil to, øka: Uèinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.
Eze 10:1 I vidìl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad hlavou cherubínù, jako kámen zafirový na pohledìní, jako podobenství trùnu se ukázalo nad nimi.
Eze 10:2 Tedy promluviv k muži tomu odìnému rouchem lnìným, øekl: Vejdi do prostøed kol pod cherubíny, a naplò hrsti své uhlím øeøavým z prostøedku cherubínù, a roztrus po mìstì. Kterýžto všel pøed oèima mýma.
Eze 10:3 (Cherubínové pak stáli po pravé stranì domu, když vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil síò vnitøní.
Eze 10:4 Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s cherubínù k prahu domu, tedy naplnìn byl dùm tím hustým oblakem, a síò naplnìna byla bleskem slávy Hospodinovy.
Eze 10:5 Zvuk také køídel cherubínù slyšán byl až k té síni zevnitøní jako hlas Boha silného, všemohoucího, když mluví.)
Eze 10:6 I stalo se, když pøikázal muži tomu odìnému rouchem lnìným, øka: Vezmi ohnì z prostøedku kol, z prostøedku cherubínù, že všel a postavil se podlé kol.
Eze 10:7 Tedy vztáhl cherubín jeden ruku svou z prostøedku cherubínù k ohni tomu, kterýž byl u prostøed cherubínù, a vzav, dal do hrsti toho odìného rouchem lnìným. Kterýžto vzal a vyšel.
Eze 10:8 Nebo ukazovalo se na cherubíních podobenství ruky lidské pod køídly jejich.
Eze 10:9 I vidìl jsem, a aj, èetyøi kola podlé cherubínù, jedno kolo podlé jednoho každého cherubína, podobenství pak kol jako barva kamene tarsis.
Eze 10:10 A na pohledìní mìla podobnost jednostejnou ta kola, jako by bylo kolo u prostøed kola.
Eze 10:11 Když chodili, na èetyøi strany jejich chodili. Neuchylovali se, když šli, ale k tomu místu, kamž se obracel vùdce, za ním šli. Neuchylovali se, když šli.
Eze 10:12 Všecko také tìlo jejich i høbetové jejich, i ruce jejich, i køídla jejich, též i kola plná byla oèí vùkol jich samých èetyø i kol jejich.
Eze 10:13 Kola pak ta nazval okršlkem, jakž slyšely uši mé.
Eze 10:14 Èetyøi tváøi mìlo každé. Tváø první tváø cherubínová, tváø pak druhá tváø èlovìèí, a tøetí tváø lvová, èetvrtá pak tváø orlièí.
Eze 10:15 I zdvihli se cherubínové. To jsou ta zvíøata, kteráž jsem vidìl u øeky Chebar.

Eze 10:16 Když pak šli cherubínové, šla i kola podlé nich, a když vznášeli cherubínové køídla svá, aby se pozdvihli od zemì, neuchylovala se také kola od nich.
Eze 10:17 Když stáli oni, stála, a když se vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi; nebo duch zvíøat byl v nich.
Eze 10:18 I odešla sláva Hospodinova od prahu domu, a stála nad cherubíny,
Eze 10:19 Hned jakž pozdvihli cherubínové køídel svých a vznesli se od zemì, pøed oèima mýma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála u vrat brány domu Hospodinova východní, a sláva Boha Izraelského svrchu nad nimi.
Eze 10:20 To jsou ta zvíøata, kteráž jsem vidìl pod Bohem Izraelským u øeky Chebar, a poznal jsem, že cherubínové byli.
Eze 10:21 Po ètyøech tváøích mìl jeden každý, a po ètyøech køídlích jeden každý; podobenství také rukou lidských pod køídly jejich.
Eze 10:22 Podobenství pak tváøí jejich bylo jako tváøí, kteréž jsem byl vidìl u øeky Chebar, oblíèej jejich i oni sami. Jeden každý pøímo k své stranì chodil.
Eze 11:1 I vznesl mne Duch, a pøivedl mne k bránì východní domu Hospodinova, kteráž patøí na východ, a aj, ve vratech brány té pìtmecítma mužù, mezi kterýmiž jsem vidìl Jazaniáše syna Azurova, a Pelatiáše syna Banaiášova, knížata lidu.
Eze 11:2 Tedy øekl mi: Synu èlovìèí, to jsou ti muži, kteøíž smýšlejí nepravost, a skládají radu zlou v mìstì tomto,
Eze 11:3 Øíkajíce: Nestavìjme domù blízko, sic mìsto bude hrnec a my maso.
Eze 11:4 Protož prorokuj proti nim, prorokuj, synu èlovìèí.
Eze 11:5 I sstoupil na mne Duch Hospodinùv, a øekl mi: Rci: Takto dí Hospodin: Tak øíkáte, dome Izraelský. Nebo což vám koli vstupuje na mysl, o tom já vím.
Eze 11:6 Veliké množství zmordovali jste v mìstì tomto, a naplnili jste ulice jeho zbitými.
Eze 11:7 Protož takto praví Panovník Hospodin: Ti, kteøíž jsou zbiti od vás, kteréž jste skladli u prostøed nìho, oni jsou maso, mìsto pak hrnec, ale vás vyvedu z prostøedku jeho.
Eze 11:8 Báli jste se meèe, ale meè uvedu na vás, praví Panovník Hospodin.
Eze 11:9 A vyvedu vás z prostøedku jeho, a dám vás v ruku cizích, a vykonám nad vámi soudy.
Eze 11:10 Meèem padnete, na pomezí Izraelském souditi vás budu, a zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 11:11 Mìsto nebude vám hrnec, aniž vy budete u prostøed nìho maso, na pomezí Izraelském souditi vás budu.
Eze 11:12 I zvíte, že já jsem Hospodin, ponìvadž jste v ustanoveních mých nechodili, a soudù mých neèinili, a podlé soudù tìch národù, kteøíž jsou vùkol vás, èinili jste.
Eze 11:13 Stalo se pak, když jsem prorokoval, že Pelatiáš syn Banaiášùv umøel. Proèež padl jsem na tváø svou, a zvolal jsem hlasem velikým, øka: Ach, Panovníèe Hospodine, skonání, èiníš ostatkùm Izraelským.
Eze 11:14 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 11:15 Synu èlovìèí, bratøí tvoji, bratøí tvoji, pøíbuzní tvoji, a všecken dùm Izraelský, všecken dùm, kterýmž øíkali obyvatelé Jeruzalémští: Daleko zajdìte od Hospodina, nám jest dána zemì tato v dìdictví.
Eze 11:16 Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aèkoli daleko zahnal jsem je mezi národy, a aèkoli rozptýlil jsem je do zemí, však budu jim svatyní i za ten malý èas v zemích tìch, do kterýchž pøijdou.
Eze 11:17 Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Shromáždím vás z národù a zberu vás z zemí, do kterýchž rozptýleni jste, a dám vám zemi Izraelskou.
Eze 11:18 I vejdou tam, a vyvrhou všecky mrzkosti její, i všecky ohavnosti její z ní.
Eze 11:19 Nebo dám jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitøností vašich, a odejmu srdce kamenné z tìla jejich, a dám jim srdce masité,
Eze 11:20 Aby v ustanoveních mých chodili, a soudù mých ostøíhali, a èinili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem.
Eze 11:21 Kterýchž pak srdce chodilo by po žádostech mrzkostí svých a ohavností svých, tìch cestu na hlavu jejich obrátím, praví Panovník Hospodin.
Eze 11:22 Tedy vznesli cherubínové køídla svá i kola s nimi, sláva pak Boha Izraelského nad nimi svrchu.
Eze 11:23 I odešla sláva Hospodinova z prostøedku mìsta, a stála na hoøe, kteráž jest na východ mìstu.
Eze 11:24 Duch pak vznesl mne, a zase mne pøivedl do zemì Kaldejské k zajatým, u vidìní skrze Ducha Božího. I odešlo ode mne vidìní, kteréž jsem vidìl.
Eze 11:25 A mluvil jsem k zajatým všecky ty vìci Hospodinovy, kteréž mi ukázal.
Eze 12:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 12:2 Synu èlovìèí, u prostøed domu zpurného ty bydlíš, kteøíž mají oèi, aby vidìli, však nevidí; uši mají, aby slyšeli, však neslyší, proto že dùm zpurný jsou.
Eze 12:3 Protož ty, synu èlovìèí, pøiprav sobì to, s èím bys se stìhoval, a stìhuj se ve dne pøed oèima jejich. Pøestìhuješ se pak z místa svého na místo jiné pøed oèima jejich, zdaby aspoò vidìli; nebo dùm zpurný jsou.
Eze 12:4 Vynesa pak své vìci, jakožto ty, s nimiž se stìhovati máš ve dne pøed oèima jejich, vyjdi u veèer pøed oèima jejich, jako ti, kteøíž se stìhují.

Eze 12:5 Pøed oèima jejich prokopej sobì zed, a vynes skrze ni.
Eze 12:6 Pøed oèima jejich na rameni nes, po tmì vynes, tváø svou pøikrej, a nehleï na zemi; nebo za zázrak dal jsem tì domu Izraelskému.
Eze 12:7 I uèinil jsem tak, jakž rozkázáno bylo. Vìci své vynesl jsem, jakožto ty, s nimiž bych se stìhoval ve dne, u veèer pak prokopal jsem sobì zed rukou; po tmì jsem je vynesl, na rameni nesa pøed oèima jejich.
Eze 12:8 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì ráno, økoucí:
Eze 12:9 Synu èlovìèí, zdaliž øekli dùm Izraelský, dùm ten zpurný: Co ty dìláš?
Eze 12:10 Rciž jim: Takto praví Panovník Hospodin: Na kníže v Jeruzalémì vztahuje se bøímì toto a na všecken dùm Izraelský, kteøíž jsou u prostøed nìho.
Eze 12:11 Rciž jim: Já jsem zázrakem vaším. Jakož jsem èinil, tak se stane jim, postìhují se a v zajetí pùjdou.
Eze 12:12 A kníže, kteréž jest u prostøed nich, na rameni ponese po tmì a vyjde. Zed prokopají, aby jej vyvedli skrze ni; tváø svou zakryje, tak že nebude vidìti okem svým zemì.
Eze 12:13 Nebo roztáhnu sít svou na nìj, a polapen bude do vrše mé, a zavedu jej do Babylona, zemì Kaldejské, kteréž neuzøí, a tam umøe.
Eze 12:14 Všecky také, kteøíž jsou vùkol nìho na pomoc jemu, i všecky houfy jeho rozptýlím na všecky strany, a meèem dobytým budu je stihati.
Eze 12:15 I zvìdí, že já jsem Hospodin, když je rozptýlím mezi národy, a rozženu je po krajinách.
Eze 12:16 Pozùstavím pak z nich muže nemnohé po meèi, po hladu a po moru, aby vypravovali všecky ohavnosti své mezi národy, kamž se dostanou, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 12:17 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 12:18 Synu èlovìèí, chléb svùj s strachem jez, a vodu svou s tøesením a s zámutkem pí,
Eze 12:19 A rci lidu zemì této: Takto praví Panovník Hospodin o obyvatelích Jeruzalémských, o zemi Izraelské: Chléb svùj s zámutkem jísti budou, a vodu svou s pøedìšením píti, aby obloupena byla zemì jeho z hojnosti své, pro nátisk všech pøebývajících v ní.
Eze 12:20 Mìsta také, v nichž bydlejí, zpustnou, a zemì pustá bude, a tak zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 12:21 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 12:22 Synu èlovìèí, jaké to máte pøísloví o zemi Izraelské, øíkajíce: Prodlí se dnové, aneb zahyne všeliké vidìní?
Eze 12:23 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Uèiním, aby pøestalo pøísloví toto, aniž užívati budou pøísloví toho více v Izraeli. Rci jim: Nýbrž pøiblížili se dnové ti a splnìní všelikého vidìní.
Eze 12:24 Nebo nebude více žádného vidìní marného, a hádání pochlebníka u prostøed domu Izraelského,
Eze 12:25 Proto že já Hospodin mluviti budu, a kterékoli slovo promluvím, stane se. Neprodlí se dlouho, ale za dnù vašich, dome zpurný, mluviti budu slovo, a naplním je, praví Panovník Hospodin.
Eze 12:26 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 12:27 Synu èlovìèí, aj, dùm Izraelský øíkají: Vidìní to, kteréž vidí tento, ke dnùm mnohým patøí, a na dlouhé èasy tento prorokuje.
Eze 12:28 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Neprodlí se dlouho všeliké slovo mé, ale slovo, kteréž mluviti budu, stane se, praví Panovník Hospodin.
Eze 13:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 13:2 Synu èlovìèí, prorokuj proti prorokùm Izraelským, kteøíž prorokují, a rci prorokujícím z srdce svého: Slyšte slovo Hospodinovo:
Eze 13:3 Takto praví Panovník Hospodin: Bìda prorokùm bláznivým, kteøíž následují ducha svého, ješto však nic nevidìli.
Eze 13:4 Podobni jsou liškám na pustinách proroci tvoji, Izraeli.
Eze 13:5 Nevstupujete k mezerám, aniž dìláte hradby okolo domu Izraelského, aby ostáti mohl v boji v den Hospodinùv.
Eze 13:6 Vídají marnost a hádání lživé. Øíkají: Praví Hospodin, ješto jich neposlal Hospodin, a troštují lidi, aby jen utvrdili slovo své.
Eze 13:7 Zdaliž vidìní marného nevídáte, a hádání lživého nevypravujete? A øíkáte: Praví Hospodin, ješto jsem já nemluvil.
Eze 13:8 Proèež takto praví Panovník Hospodin: Proto že mluvíte marnost, a vídáte lež, protož aj, já jsem proti vám, praví Panovník Hospodin.
Eze 13:9 Nebo bude ruka má proti prorokùm, kteøíž vídají marnost a hádají lež. V losu lidu mého nebudou, a v popisu domu Izraelského nebudou zapsáni, aniž do zemì Izraelské vejdou. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin,
Eze 13:10 Proto, proto že v blud uvedli lid mùj, øíkajíce: Pokoj, ješto nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavìl stìnu hlinìnou, a jiní obmítali ji vápnem nièemným.
Eze 13:11 Rciž tìm, kteøíž obmítají vápnem nièemným: I však to padne. Pøijde pøíval rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého, spadnete, a vítr bouølivý roztrhne ji.

Eze 13:12 A aj, když padne ta stìna, zdaliž vám nebude øeèeno: Kdež jest to obmítání, jímž jste obmítali?
Eze 13:13 Protož takto praví Panovník Hospodin: Roztrhnu ji, pravím, vìtrem bouølivým v prchlivosti své, a pøíval rozvodnilý v hnìvì mém pøijde, a kamení krupobití velikého v prchlivosti mé k vyhlazení jí.
Eze 13:14 Nebo rozboøím stìnu tu, kterouž jste obmetali vápnem nièemným, a porazím ji na zem, tak že odkryt bude grunt její. I padne, a zkaženi budete u prostøed ní, a zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 13:15 A tak vykonaje prchlivost svou na té stìnì, a na tìch, kteøíž ji obmítají vápnem nièemným, dím vám: Není více té stìny, není ani tìch, kteøíž ji obmítali,
Eze 13:16 Totiž prorokù Izraelských, kteøíž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidìní pokoje, ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin.
Eze 13:17 Ty pak, synu èlovìèí, obra tváø svou k dcerám lidu svého, kteréž prorokují z srdce svého, a prorokuj i proti nim.
Eze 13:18 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Bìda tìm, kteréž šijí polštáøíky pod všeliké lokty rukou lidu mého, a dìlají kukly na hlavu všeliké postavy, aby lovily duše. Zdaliž loviti máte duše lidu mého, abyste se živiti mohly?
Eze 13:19 Nebo zlehèujete mne u lidu mého pro hrst jeèmene a pro kus chleba, umrtvujíce duše, kteréž neumrou, a obživujíce duše, kteréž živy nebudou, lhouce lidu mému, kteøíž poslouchají lži.
Eze 13:20 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám se v polštáøíky vaše, jimiž vy lovíte tam duše, abyste je oklamaly. Nebo strhnu je s ramenou vašich, a propustím duše, duše, kteréž vy lovíte, abyste je oklamaly.
Eze 13:21 I strhnu kukly vaše, a vytrhnu lid svùj z ruky vaší, tak abyste jich nemohly více loviti, i zvíte, že já jsem Hospodin;
Eze 13:22 Proto že kormoutíte srdce spravedlivého lžmi, ješto jsem já ho nekormoutil, a posilujete rukou bezbožného, aby se neodvrátil od zlé cesty své, obživujíce jej.
Eze 13:23 Protož nebudete vídati marnosti, a s hádáním nebudete se obírati více; nebo vytrhnu lid svùj z ruky vaší, i zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 14:1 Potom pøišedše ke mnì muži z starších Izraelských, sedìli pøede mnou.
Eze 14:2 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 14:3 Synu èlovìèí, muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili pøed tváøi své. Zdaliž se upøímì radí se mnou?
Eze 14:4 Protož mluv jim a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil pøed tváø svou, a pøišel by k proroku: já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž pøišel, o množství ukydaných bohù jeho,
Eze 14:5 Abych polapil dùm Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode mne k ukydaným bohùm svým všickni napoøád.
Eze 14:6 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Obra te se a odvra te od ukydaných bohù vašich, a ode všech ohavností vašich odvra te tváø svou.
Eze 14:7 Nebo kdož by koli z domu Izraelského i z pohostinných, kteøíž jsou pohostinu v Izraeli, odvrátil se od následování mne, a složil by ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil by pøed tváø svou a pøišel by k proroku, aby se mne tázal skrze nìho: já Hospodin odpovím jemu o sobì,
Eze 14:8 A obrátím tváø svou hnìvivou proti muži tomu, a dám jej za znamení a za pøísloví, a vytnu jej z prostøed lidu svého, i zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 14:9 Prorok pak, dal-li by se pøivábiti, aby mluvil slovo, já Hospodin pøivábil jsem proroka toho. Než vztáhnu ruku svou na nìj, a vyhladím jej z prostøed lidu svého Izraelského.
Eze 14:10 A tak ponesou nepravost svou. Jakáž pokuta na toho, kdož by se tázal, takováž pokuta na proroka bude,
Eze 14:11 Aby nebloudili více dùm Izraelský ode mne, a nepoškvròovali se více žádnými pøevrácenostmi svými, aby byli lidem mým, a já abych byl jejich Bohem, praví Panovník Hospodin.
Eze 14:12 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 14:13 Synu èlovìèí, když by zemì zhøešila proti mnì, dopouštìjíc se pøestoupení, tehdy vztáhl-li bych ruku svou na ni, a zlámal jí hùl chleba, a poslal bych na ni hlad, a vyhubil z ní lidi i hovada:
Eze 14:14 By pak byli u prostøed ní tito tøi muži, Noé, Daniel a Job, oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe, praví Panovník Hospodin.
Eze 14:15 Pakli bych zvìø lítou uvedl na zemi, tak že by ji na sirobu pøivedla, a byla by pustá, aniž by kdo pøes ni jíti mohl pro zvìø:
Eze 14:16 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že by tøi muži tito u prostøed ní byli, nikoli by nevysvobodili synù ani dcer. Oni by sami vysvobozeni byli, zemì pak byla by pustá.
Eze 14:17 Aneb meè uvedl-li bych na zemi tu, a øekl bych meèi: Projdi skrz zemi tu, abych vyhubil z ní lidi i hovada:
Eze 14:18 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že by pak tøi muži tito byli u prostøed ní, nikoli by

nevysvobodili synù ani dcer, ale oni sami by vysvobozeni byli.
Eze 14:19 Aneb mor poslal-li bych na zemi tu, a vylil prchlivost svou na ni k zhoubì, aby vyhlazeni byli z ní lidé i hovada:
Eze 14:20 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že by pak Noé, Daniel a Job u prostøed ní byli, nikoli by ani syna ani dcery nevysvobodili. Oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe.
Eze 14:21 Nýbrž takto praví Panovník Hospodin: Bych pak ètyøi pokuty své zlé, meè a hlad, zvìø lítou a mor poslal na Jeruzalém, abych vyhubil z nìho lidi i hovada,
Eze 14:22 A aj, pozùstali-li by v nìm, kteøíž by toho ušli, a vyvedeni byli, synové neb dcery: aj, i oni musejí jíti k vám, a uzøíte cestu jejich a skutky jejich, i potìšíte se nad tím zlým, kteréž uvedu na Jeruzalém, nade vším, což uvedu na nìj.
Eze 14:23 A tak potìší vás, když uzøíte cestu jejich a skutky jejich. I zvíte, že jsem ne nadarmo uèinil všecko to, což jsem uèinil pøi nìm, praví Panovník Hospodin.
Eze 15:1 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 15:2 Synu èlovìèí, co jest døevo révové proti všelijakému døevu, aneb proti ratolestem døíví lesního?
Eze 15:3 Zdaliž vzato bude z nìho døevo k udìlání nìèeho? Zdaliž udìlají z nìho høebík k zavìšování na nìm všelijaké nádoby?
Eze 15:4 Aj, na oheò dává se k sežrání. Když oba konce jeho sežere oheò, a prostøedek jeho obhoøí, zdaž se k èemu hoditi mùže?
Eze 15:5 Aj, když byl celý, nic nemohlo býti z nìho udìláno, ovšem když jej oheò sežral, a shoøel, k nièemu se více hoditi nebude.
Eze 15:6 Protož takto praví Panovník Hospodin: Jakož jest døevo révové mezi døívím lesním, kteréž jsem oddal ohni k sežrání, tak jsem oddal obyvatele Jeruzalémské.
Eze 15:7 Nebo postavím tváø svou hnìvivou proti nim. Z ohnì jednoho vyjdou, a oheò druhý zžíøe je. I zvíte, že já jsem Hospodin, když obrátím tváø svou hnìvivou proti nim.
Eze 15:8 A obrátím zemi tuto v pouš, proto že se pøestoupení dopouštìli, praví Panovník Hospodin.
Eze 16:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 16:2 Synu èlovìèí, oznam Jeruzalému ohavnosti jeho,
Eze 16:3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin dceøi Jeruzalémské: Obcování tvé a rod tvùj jest z zemì Kananejské, otec tvùj jest Amorejský, a matka tvá Hetejská.
Eze 16:4 Narození pak tvé: V den, v nìmž jsi se narodila, nebyl pøiøezán pupek tvùj, a vodou nebylas obmyta, abys ošetøena byla, aniž jsi byla solí posolena, ani plénkami obvinuta.
Eze 16:5 Neslitovalo se nad tebou oko, aby v jednom z tìch vìcí posloužilo, maje lítost nad tebou, ale bylas povržena na svrchku pole, proto že jsi ošklivá byla v den, v kterémž jsi narodila se.
Eze 16:6 A jda mimo tebe, a vida tì ku potlaèení vydanou ve krvi tvé, øekl jsem tobì: Ve krvi své živa buï. Øekl jsem, pravím, tobì: Ve krvi své živa buï.
Eze 16:7 Rozmnožil jsem tì jako z rostliny polní, i rozmnožena jsi a zvelièena, a pøišlas k nejvìtší ozdobì. Prsy tvé oduly se, a vlasy tvé zrostly, aè jsi byla nahá a odkrytá.
Eze 16:8 Protož jda mimo tì, a vida tì, an aj, èas tvùj èas milování, vztáhl jsem køídlo své na tì, a pøikryl jsem nahotu tvou, a pøísahou zavázav se tobì, všel jsem v smlouvu s tebou, praví Panovník Hospodin, a tak jsi má uèinìna.
Eze 16:9 I umyl jsem tì vodou, a splákl jsem krev tvou s tebe, a pomazal jsem tì olejem.
Eze 16:10 Nadto pøiodìl jsem tì rouchem krumpovaným, a obul jsem tì v drahé støevíce, a opásal jsem tì kmentem, a pøiodìl jsem tì rouchem hedbávným.
Eze 16:11 Ozdobil jsem tì také ozdobou, a dal jsem náramky na ruce tvé, a toèenici na hrdlo tvé.
Eze 16:12 Dal jsem ozdobu i na èelo tvé, a náušnice na uši tvé, a korunu krásnou na hlavu tvou.
Eze 16:13 A tak bylas ozdobena zlatem a støíbrem, a odìv tvùj byl kment a roucho hedbávné, a promìnných barev roucho. Bìl a med a olej jídala jsi, a krásná jsi uèinìna velmi velice, a šastnì se vedlo v království,
Eze 16:14 Tak že se rozešla povìst o tobì mezi národy pro krásu tvou; nebo dokonalá byla, pro slávu mou, kterouž jsem byl vložil na tebe, praví Panovník Hospodin.
Eze 16:15 Ale úfalas v krásu svou, a smilnilas pøièinou povìstí své; nebo jsi páchala smilství s každým mimo tebe jdoucím. Každý snadnì užil krásy tvé.
Eze 16:16 A vzavši z roucha svého, nadìlalas sobì výsostí rozlièných barev, a páchalas smilství pøi nich, jemuž podobné nikdy nepøijde, aniž kdy potom bude.
Eze 16:17 Nad to, vzavši pøípravy ozdoby své z zlata mého a støíbra mého, kteréž jsem byl dal, nadìlalas sobì obrazù pohlaví mužského, a smilnilas s nimi.
Eze 16:18 Vzalas také roucha svá krumpovaná, a pøiodílas je, olej mùj i kadidlo mé kladlas pøed nimi.
Eze 16:19 Ano i chléb mùj, kterýž jsem byl dal, bìl a olej i med, jímž jsem tì krmil, kladlas pøed nimi u vùni pøíjemnou, a bylo tak, praví Panovník Hospodin.
Eze 16:20 Bralas i syny své a dcery své, kteréž jsi mnì zplodila, a obìtovalas jim k spálení. Což se ještì zdálo

málo, taková smilství tvá,
Eze 16:21 Žes i syny mé zabíjela a dávalas je, aby je provodili jim?
Eze 16:22 K tomu ve všech ohavnostech svých a smilstvích svých nerozpomenulas se na dny mladosti své, když jsi byla nahá a odkrytá, ku potlaèení vydaná ve krvi své.
Eze 16:23 Ale stalo se pøes všecku tuto nešlechetnost tvou, (bìda, bìda tobì), praví Panovník Hospodin,
Eze 16:24 Že jsi vystavìla sobì i vysoké místo, a vzdìlalas sobì výsost v každé ulici.
Eze 16:25 Pøi všelikém rozcestí udìlalas výsost svou, a zohavilas krásu svou, roztahujíc nohy své každému tudy jdoucímu, a pøíliš jsi smilnila.
Eze 16:26 Nebo smilnila jsi s syny Egyptskými, sousedy svými velikého tìla, a pøíliš jsi smilnila, abys mne k hnìvu popouzela.
Eze 16:27 Protož aj, vztáhl jsem ruku svou na tebe, a ujal jsem vymìøeného pokrmu tvého, a vydal jsem tì k líbosti nenávidících tì dcer Filistinských, kteréžto stydìly se za cestu tvou nešlechetnou.
Eze 16:28 Smilnilas též s syny Assyrskými, proto že jsi nemohla nasytiti se, a smilnivši s nimi, aniž jsi tak se nasytila.
Eze 16:29 A tak pøíliš jsi smilnila v zemi Kananejské s Kaldejskými, a aniž jsi tak se nasytila.
Eze 16:30 Jak jest zmámeno srdce tvé, praví Panovník Hospodin, ponìvadž se dopouštíš všech tìchto skutkù ženy nevìstky pøenestydaté,
Eze 16:31 Stavìje sobì vysoké místo na rozcestí všeliké silnice, a výsost sobì stroje i v každé ulici. Nýbrž pohrdaje darem, nejsi ani jako nevìstka,
Eze 16:32 A žena cizoložná, kteráž místo muže svého povoluje cizím.
Eze 16:33 Všechnìm nevìstkám dávají mzdu, ale ty dávalas mzdu svou všechnìm frejíøùm svým, a darovalas je, aby vcházeli k tobì odevšad pro smilství tvá.
Eze 16:34 A tak jest pøi tobì naproti obyèeji tìch žen pøi smilstvích tvých, ponìvadž tì k smilství nehledají, nýbrž ty dáváš dary, a ne tobì dar dáván bývá. A to jest naopak.
Eze 16:35 Protož ó nevìstko, slyš slovo Hospodinovo:
Eze 16:36 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že vylita jest mrzkost tvá, a odkrývána byla nahota tvá pøi smilstvích tvých s frejíøi tvými, a se všemi ukydanými bohy ohavností tvých, též pro krev synù tvých, kteréž jsi dala jim:
Eze 16:37 Proto aj, já shromáždím všecky frejíøe tvé, s nimiž jsi obcovala, a všecky, kteréž jsi milovala, se všechnìmi, jichž jsi nenávidìla, a shromáždì je proti tobì odevšad, odkryji nahotu tvou pøed nimi, aby vidìli všecku nahotu tvou.
Eze 16:38 A budu tì souditi soudem cizoložnic, a tìch, kteøíž krev vylévají, a oddám tì k smrti, kteráž pøijde na tì z prchlivosti a horlení.
Eze 16:39 Nebo vydám tì v ruku jejich. I rozboøí vysoké místo tvé, a rozválejí výsosti tvé, a svlekouce tì z roucha tvého, poberou pøípravy ozdoby tvé, a nechají tì nahé a odkryté.
Eze 16:40 I pøivedou proti tobì shromáždìní, a uházejí tì kamením, a probodnou tì meèi svými.
Eze 16:41 Popálí také domy tvé ohnìm, a vykonají na tobì pomstu pøed oèima žen mnohých, a tak pøítrž uèiním tvému smilství, a aniž budeš dávati daru více.
Eze 16:42 A tak odpoèine sobì hnìv mùj na tobì, a horlení mé odejde od tebe, abych upokojil se a nehnìval se více,
Eze 16:43 Proto žes se nerozpomenula na dny mladosti své, ale postavovalas se proti mnì ve všem tom. Aj hle, já také cestu tvou na hlavu tvou obrátil jsem, praví Panovník Hospodin, tak že nebudeš páchati nešlechetnosti, ani kterých ohavností svých.
Eze 16:44 Aj, kdožkoli užívá pøísloví, o tobì užive pøísloví, øka: Jakáž matka, takáž dcera její.
Eze 16:45 Dcera matky své jsi, té, kteráž sobì zošklivila muže svého a dítky své, a sestra obou sestr svých jsi, kteréž zošklivily sobì muže své a dítky své. Matka vaše jest Hetejská, a otec váš Amorejský.
Eze 16:46 Sestra pak tvá starší, kteráž sedí po levici tvé, jest Samaøí a dcery její, a sestra tvá mladší, kteráž sedí po pravici tvé, jest Sodoma a dcery její.
Eze 16:47 Nýbrž aniž jsi po cestách jejich chodila, ani podlé ohavností jejich èinila, zošklivivši sobì jako vìc špatnou, proèež pokazilas se více než ony na všech cestách svých.
Eze 16:48 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že Sodoma sestra tvá i dcery její neèinily, jako jsi ty èinila s dcerami svými.
Eze 16:49 Aj, tato byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilòovala.
Eze 16:50 Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost pøede mnou; protož sklidil jsem je, jakž mi se vidìlo.
Eze 16:51 Samaøí také ani polovice høíchù tvých nenahøešila. Nebo jsi rozhojnila ohavnosti své nad nì, a tak jsi spravedlivìjší býti ukázala sestry své všemi ohavnostmi svými, kteréž jsi páchala.
Eze 16:52 Nesiž i ty také potupu svou, kterouž jsi pøisoudila sestrám svým, pro høíchy své, kteréž jsi ohavnì páchala více než ony. Spravedlivìjší byly než ty. I ty, pravím, styï se, a nes potupu svou, ponìvadž

spravedlivìjší býti ukazuješ sestry své.
Eze 16:53 Pøivedu-li zase zajaté jejich, totiž zajaté Sodomy a dcer jejich, též zajaté Samaøí a dcer jejich, také zajetí zajatých tvých u prostøed nich,
Eze 16:54 Proto, abys musila nésti potupu svou a hanbiti se za všecko, což jsi páchala, jsuc jejich potìšením.
Eze 16:55 Jestliže sestry tvé, Sodoma a dcery její, navrátí se k prvnímu zpùsobu svému, též Samaøí a dcery její navrátí-li se k prvnímu zpùsobu svému: i ty také s dcerami svými navrátíte se k prvnímu zpùsobu svému.
Eze 16:56 Ponìvadž nebyla Sodoma sestra tvá povìstí v ústech tvých v den zvýšení tvého,
Eze 16:57 Prvé než zjevena byla zlost tvá, jako za èasu útržky od dcer Syrských a všech, kteøíž jsou vùkol nich, dcer Filistinských, kteréž tì hubily se všech stran:
Eze 16:58 Nešlechetnost svou a ohavnosti své poneseš, praví Hospodin.
Eze 16:59 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Tak uèiním tobì, jakž jsi uèinila, když jsi pohrdla pøísahou, a zrušila smlouvu.
Eze 16:60 A však rozpomenu se na smlouvu svou s tebou ve dnech mladosti tvé, potvrdím, pravím, tobì smlouvy vìèné.
Eze 16:61 I rozpomeneš se na cesty své, a hanbiti se budeš, když pøijmeš sestry své starší, nežli jsi ty, i mladší, nežli jsi ty, a dám je tobì za dcery, ale ne podlé smlouvy tvé.
Eze 16:62 A tak utvrdím smlouvu svou s tebou, i zvíš, že já jsem Hospodin,
Eze 16:63 Abys se rozpomenula a stydìla, a nemohla více úst otevøíti pro hanbu svou, když tì oèistím ode všeho, což jsi èinila, praví Panovník Hospodin.
Eze 17:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 17:2 Synu èlovìèí, vydej pohádku, a pøedlož podobenství o domu Izraelském,
Eze 17:3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Orlice veliká, velikých køídel a dlouhých brkù, plná peøí, strakatá, pøiletìvši na Libán, vzala vrch cedru.
Eze 17:4 Vrch mladistvých ratolestí jeho ulomila, a pøenesla jej do zemì kupecké; v mìstì kupeckém položila jej.
Eze 17:5 Potom vzavši z semene té zemì, vsadila je v poli úrodném, a vsadila je velmi opatrnì pøi vodách mnohých.
Eze 17:6 Kteréžto bylo by vzešlo, a bylo by révem bujným, jakžkoli nízké postavy, a byly by patøily ratolesti jeho k ní, a koøenové jeho poddáni byli by jí, a tak bylo by kmenem vinným, kterýž by vydal byl ratolesti, a vypustil rozvody.
Eze 17:7 Ale byla orlice jedna veliká velikých køídel a vypeøená, a aj, ten kmen vinný pøipjal koøeny své k ní, a ratolesti své vztáhl k ní, aby svlažovala jej z brázd štípení svého,
Eze 17:8 Ješto v poli dobrém, pøi vodách mnohých štípen byl, aby vypustil ratolesti, a nesl ovoce, a byl kmenem slavným.
Eze 17:9 Rci: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž se podaøí? Zdaliž koøenù jeho nevytrhá, a ovoce jeho neotrhá a neusuší? Zdaž všech ratolestí vyrostlých z nìho neusuší? Zdaliž s velikou silou a s mnohým lidem nevyhladí ho z koøenù jeho?
Eze 17:10 Aj, jakžkoli štípen, zdaliž se podaøí? Zdaliž, jakž se ho dotkne vítr východní, do konce neuschne? Pøi brázdách, pøi nichž se ujal, zdaž neuschne?
Eze 17:11 Za tím stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 17:12 Rci nyní domu zpurnému: Nevíte-liž, co je toto? Rci: Aj, pøitáhl král Babylonský do Jeruzaléma, a vzal krále jeho i knížata jeho, a zavedl je s sebou do Babylona.
Eze 17:13 Vzal také z semene královského, a uèiniv s ním smlouvu, pøísahou jej zavázal, a silné zemì té pobral,
Eze 17:14 Aby bylo království snížené, proto aby se nepozdvihovalo, aby ostøíhaje smlouvy jeho, tak stálo.
Eze 17:15 Ale zprotivil se jemu, poslav posly své do Egypta, aby jemu podal koní a lidu mnohého. Zdaž se mu to podaøí? Zdaž pomsty ujde ten, kdož tak èiní? Ten kdož ruší smlouvu, zdaliž pomsty ujde?
Eze 17:16 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že v místì krále toho, kterýž jej králem uèinil, jehož pøísahou pohrdl, a jehož smlouvu zrušil, u nìho v Babylonì umøe.
Eze 17:17 Aniž mu Farao s vojskem velikým a s zástupem mnohým co napomùže v boji, když vysype násyp, a vzdìlá šance, aby zahubil množství lidí,
Eze 17:18 Ponìvadž pohrdl pøísahou, zrušiv smlouvu. Neb aj, podal ruky své, a však všecko toto èiní. Neujde pomsty.
Eze 17:19 Protož takto praví Panovník Hospodin: Živ jsem já, že pøísahu svou, kterouž pohrdl, a smlouvu svou, kterouž zrušil, jistotnì obrátím na hlavu jeho.
Eze 17:20 Nebo roztáhnu na nìj sít svou, a polapen bude do vrše mé, i zavedu jej do Babylona, a souditi se s ním budu tam pro pøestoupení jeho, kteréhož se dopustil proti mnì.
Eze 17:21 Všickni též, kteøíž utekli od nìho se všemi houfy jeho, od meèe padnou, ostatní pak na všecky strany rozprostøíni budou. I zvíte, že já Hospodin mluvil jsem.
Eze 17:22 Takto praví Panovník Hospodin: A však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu

mladistvých ratolestí jeho mladou vìtvièku ulomím, a štípím na hoøe vysoké a vyvýšené.
Eze 17:23 Na hoøe vysoké Izraelské štípím ji, i vypustí ratolesti, a ponese ovoce, a tak uèinìna bude cedrem slavným, a bude bydliti pod ním všeliké ptactvo; všecko, což køídla má, v stínu ratolestí jeho bydliti bude.
Eze 17:24 A tak zvìdí všecka døíví polní, že já Hospodin snížil jsem døevo vysoké, a povýšil jsem døeva nízkého; usušil jsem strom zelený, a zpùsobil to, aby zkvetl strom suchý. Já Hospodin mluvil jsem to i uèiním.
Eze 18:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 18:2 Což jest vám, že užíváte pøísloví tohoto o zemi Izraelské, øíkajíce: Otcové jedli hrozen trpký, a zubové synù laskominy mají?
Eze 18:3 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že nebudete moci více užívati pøísloví tohoto v Izraeli.
Eze 18:4 Aj, všecky duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž høeší, ta umøe.
Eze 18:5 Nebo byl-li by nìkdo spravedlivý, a èinil by soud a spravedlnost;
Eze 18:6 Na horách by nejídal, a oèí svých nepozdvihoval k ukydaným bohùm domu Izraelského, a manželky bližního svého by nepoškvrnil, a k ženì pro neèistotu oddìlené nepøistoupil;
Eze 18:7 Kterýž by žádného neutiskal, základ dlužníku svému by navracoval, cizího mocí nebral, chleba svého by laèném udílel, a nahého pøiodíval rouchem;
Eze 18:8 Na lichvu by nedával, a úroku nebral, od nepravosti ruku svou by odvracoval, soud pravý mezi jedním i druhým by èinil;
Eze 18:9 V ustanoveních mých by chodil, a soudù mých ostøíhal, èinì, což pravého jest: spravedlivý ten jistì že živ bude, praví Panovník Hospodin.
Eze 18:10 Zplodil-li by pak syna lotra, prolevaèe krve, kterýž by èímkoli z tìch vìcí škodil bratru,
Eze 18:11 Onoho pak všeho neèinil by, anobrž i na horách by jídal, a ženy bližního svého by poškvrnil;
Eze 18:12 Chudého a nuzného by utiskl, cizí vìci mocí vzal, základu by nenavrátil, a k ukydaným bohùm oèí svých by pozdvihoval, ohavnost provodil,
Eze 18:13 Na lichvu by dával, a úrok bral: zdaž bude živ? Nebude živ. Ponìvadž všecky ohavnosti tyto èinil, jistotnì umøe, krev jeho pøijde na nìj.
Eze 18:14 A aj, zplodil-li by syna, kterýž by spatøil všecky høíchy otce svého, kteréž èinil, a vida, neèinil by tak;
Eze 18:15 Na horách by nejídal, a oèí svých nepozdvihoval k ukydaným bohùm domu Izraelského, manželky bližního svého by nepoškvrnil,
Eze 18:16 A aniž by koho utiskal, základu by nezadržoval, cizího mocí nebral, chleba svého laènému by udílel, a nahého rouchem by pøiodíl;
Eze 18:17 Od chudého by zdržel ruku svou, lichvy a úroku by nebral, soudy mé èinil, v ustanoveních mých by chodil: ten neumøe pro nepravost otce svého, jistì živ bude.
Eze 18:18 Otec pak jeho, proto že se bezpráví dopouštìl, cizí vìci bratru mocí bral, a to, což není dobré, èinil u prostøed lidu svého: protož aj, umøe pro nepravost svou.
Eze 18:19 Ale øíkáte: Jak by to bylo? Zdaž nenese syn nepravosti otcovy? Když syn èiní soud a spravedlnost, všech ustanovení mých ostøíhá a èiní je, jistì že živ bude.
Eze 18:20 Duše, kteráž høeší, ta umøe. Syn neponese nepravosti otcovy, aniž otec ponese nepravosti synovy; spravedlnost spravedlivého pøi nìm zùstane, též bezbožnost bezbožného na nìj pøipadne.
Eze 18:21 Pakli byse bezbožný odvrátil ode všech høíchu svých, kteréž èinil, a ostøíhal by všech ustanovení mých, a èinil by soud a spravedlnost, jistì živ bude a neumøe.
Eze 18:22 Žádná pøestoupení jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu pøipomínána; v spravedlnosti své, kterouž by èinil, živ bude.
Eze 18:23 Zdaliž jakou líbost mám, když umírá bezbožný? dí Panovník Hospodin. Zdali ne radìji když se odvrací od cest svých, aby živ byl?
Eze 18:24 Pakli by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a èinil by nepravost, èinì podlé všech ohavností, kteréž èiní bezbožný, takový-liž by živ byl? Na žádné spravedlnosti jeho, kteréž èinil, nebude pamatováno. Pro pøestoupení své, jehož se dopouštìl, a pro høích svùj, kterýž páchal, pro ty vìci umøe.
Eze 18:25 Že pak øíkáte: Není pravá cesta Pánì, poslyštež nyní, ó dome Izraelský: Zdali má cesta není pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé?
Eze 18:26 Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a èinì nepravost, v tom by umøel, pro nepravost svou, kterouž èinil, umøe.
Eze 18:27 A když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, kterouž èinil, a èinil by soud a spravedlnost, ten duši svou zachová pøi životu.
Eze 18:28 Nebo prohlédl, a odvrátil, se ode všech pøestoupení svých, jichž se dopouštìl; jistì že živ bude a neumøe.
Eze 18:29 A však vždy øíká dùm Izraelský: Není pravá cesta Pánì. Zdali mé cesty nepravé jsou, ó dome Izraelský? Zdaliž nejsou cesty vaše nepravé?
Eze 18:30 A protož každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navra tež se a odvra te ode všech pøestoupení svých, aby vám nebyla k úrazu nepravost.

Eze 18:31 Odvrzte od sebe všecka pøestoupení vaše, jichž jste se dopouštìli, a uèiòte sobì srdce nové a ducha nového. I proèež møete, ó dome Izraelský?
Eze 18:32 Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obra□te se tedy, a živi buïte.
Eze 19:1 Ty pak vydej se v naøíkání nad knížaty Izraelskými.
Eze 19:2 A rci: Co byla matka tvá? Lvice mezi lvy odpoèívající, a u prostøed dravých lvù vychovávala lvíèátka svá.
Eze 19:3 A když odchovala jedno z lvíèat svých, udìlal se z nìho dravý lev, tak že nauèiv se bráti loupeže, žrával lidi.
Eze 19:4 To když uslyšeli národové, v jámì jejich polapen jest, a doveden v øetìzích do zemì Egyptské.
Eze 19:5 To viduc lvice, že oèekávaná zhynula jí nadìje její, vzavši jedno z lvíèat svých, uèinila z nìho silného lva;
Eze 19:6 Kterýž ustavièní chodì mezi lvy, udìlal se dravým lvem, a nauèiv se bráti loupeže, žrával lidi.
Eze 19:7 Poboøil i pusté paláce jejich, a mìsta jejich v pouš□ uvedl, tak že spustla zemì, i což v ní bylo, od hlasu øvání jeho.
Eze 19:8 I polékli na nìj národové z okolních krajin, a rozestøeli na nìj tenata svá, a do jámy jejich lapen jest.
Eze 19:9 I dali jej do klece v øetìzích, a dopravili ho k králi Babylonskému, a uvedli jej do vìzení nejtìžšího, aby nebyl slýchán hlas jeho více po horách Izraelských.
Eze 19:10 Matka tvá v èas pokoje tvého jako vinný kmen pøi vodách štípený; plodistvý a rozkladitý byl pro hojnost vod.
Eze 19:11 A mìl pruty mocné k berlám panovníkù, zrùst pak jeho vyvýšil se nad prostøedek hustého vìtvoví, tak že patrný byl pro svou vysokost a pro množství ratolestí svých.
Eze 19:12 Ale vytržen jsa v prchlivosti, na zemi povržen jest, a vítr východní usušil ovoce jeho; vylomily se a uschly ratolesti silné jeho, oheò sežral je.
Eze 19:13 A nyní štípen jest na poušti, v zemi vyprahlé a žíznivé.
Eze 19:14 Nadto vyšed oheò z prutu ratolestí jeho, sežral ovoce jeho, tak že není na nìm prutu mocného k berle panovníka. To□ jest naøíkání, a bude□ v naøíkání.
Eze 20:1 Tedy stalo se léta sedmého, a dne desátého, pátého mìsíce, pøišli nìkteøí z starších Izraelských raditi se s Hospodinem, a posadili se pøede mnou.
Eze 20:2 Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 20:3 Synu èlovìèí, mluv k starším Izraelským a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Zdali, abyste se se mnou radili, vy pøicházíte? Živ jsem já, že vy se neradíte se mnou, dí Panovník Hospodin.
Eze 20:4 Zdali jich zastávati budeš? Zdali zastávati budeš, synu èlovìèí? Oznam jim ohavnosti otcù jejich,
Eze 20:5 A rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterýž jsem zvolil Izraele, zdvihl jsem ruku svou semeni domu Jákobova, a v známost jsem se uvedl jim v zemi Egyptské; zdvihl□ jsem jim ruku svou, øka: Já jsem Hospodin Bùh váš.
Eze 20:6 V ten den zdvihl jsem jim ruku svou, že je vyvedu z zemì Egyptské do zemì, kterouž jsem jim obhlédl, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí.
Eze 20:7 A øekl jsem jim: Jeden každý ohavnosti oèí svých zavrzte, a ukydanými bohy Egyptskými se nepoškvròujte, nebo já jsem Hospodin Bùh váš.
Eze 20:8 Ale zpurnì se postavovali proti mnì, aniž mne chtìli slyšeti, aniž kdo ohavnosti oèí svých zavrhl, a ukydaných bohù Egyptských nezanechali.Protož jsem øekl: Vyleji prchlivost svou na nì, a vyplním hnìv svùj na nich u prostøed zemì Egyptské.
Eze 20:9 A však uèinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehèeno pøed oèima tìch národù, mezi nimiž byli, pøed jejichž oèima jsem se jim v známost uvedl, že je chci vyvesti z zemì Egyptské.
Eze 20:10 Takž jsem je vyvedl z zemì Egyptské, a pøivedl jsem je na pouš□,
Eze 20:11 A dal jsem jim ustanovení svá, a soudy své v známost jsem jim uvedl, ješto èinil-li by je kdo, jistì že by živ byl skrze nì.
Eze 20:12 Nadto i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin jsem posvìtitel jejich.
Eze 20:13 Ale dùm Izraelský zpurnì se postavovali proti mnì na poušti, v ustanoveních mých nechodili, a soudy mými pohrdli, ješto èinil-li by je kdo, jistì že by živ byl skrze nì; též soboty mé poškvrnili náramnì. Proèež jsem øekl: Že vyleji prchlivost svou na nì na poušti, abych je docela vyhladil.
Eze 20:14 Ale uèinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehèeno pøed oèima tìch národù, pøed jejichž oèima jsem je vyvedl.
Eze 20:15 A však i já také pøisáhl jsem jim na té poušti, že jich neuvedu do zemì, kterouž jsem byl dal, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí,
Eze 20:16 Proto že soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili, a soboty mé poškvrnili, a že za ukydanými bohy jejich srdce jejich chodí.
Eze 20:17 Však odpustilo jim oko mé, tak že jsem jich nezahladil, a neuèinil jim konce na poušti.

Eze 20:18 A øekl jsem synùm jejich na též poušti: V ustanoveních otcù svých nechoïte, a soudù jejich neostøíhejte, a ukydanými bohy jejich se nepoškvròujte.
Eze 20:19 Já jsem Hospodin Bùh váš, v ustanoveních mých choïte, a soudù mých ostøíhejte, a èiòte je.
Eze 20:20 Též soboty mé svì□te, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bùh váš.
Eze 20:21 Ale zpurnì se mìli ke mnì ti synové, v ustanoveních mých nechodili, a soudù mých nešetøili, aby je èinili, (ješto èinil-li by je kdo, jistì že by živ byl skrze nì), i soboty mé poškvrnili. I øekl jsem: Že vyleji prchlivost svou na nì, abych vyplnil hnìv svùj na nich na té poušti.
Eze 20:22 Ale odvrátil jsem zase ruku svou; což jsem uèinil pro jméno své, aby nebylo zlehèeno pøed oèima tìch národù, pøed jejichž oèima jsem je vyvedl.
Eze 20:23 Také i tìm pøisáhl jsem na poušti, že je rozptýlím mezi pohany, a že je rozženu po krajinách,
Eze 20:24 Proto že soudù mých neèinili, a ustanoveními mými pohrdli, a soboty mé poškvrnili, a že k ukydaným bohùm otcù svých zøení mìli.
Eze 20:25 Proèež já také dal jsem jim ustanovení nedobrá, a soudy, skrze nìž nebudou živi.
Eze 20:26 A poškvrnil jsem jich s jejich dary, (proto že provodili všecko, což otvírá život), abych je zkazil, aby poznali, že já jsem Hospodin.
Eze 20:27 Protož mluv k domu Izraelskému, synu èlovìèí, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Ještì i tímto rouhali se mi otcové vaši, dopouštìjíce se proti mnì pøestoupení,
Eze 20:28 Že, když jsem je uvedl do zemì, o kteréž jsem pøisáhl, že jim ji dám, kdež spatøili který pahrbek vysoký, aneb které døevo husté, hned tu obìtovali obìti své, a tu dávali popouzející dary své, tu kladli i vùni svou pøíjemnou, a tu obìtovali mokré obìti své.
Eze 20:29 A aèkoli jsem øíkal jim: Což jest ta výsost, kamž vy chodíváte? ale ona slove výsostí až do tohoto dne.
Eze 20:30 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Cestou-liž otcù vašich vy se máte poškvròovati, a s ohavnostmi jejich máte smilniti?
Eze 20:31 Též pøinášejíce dary své, vodíce syny své skrze oheò, máte-liž se poškvròovati pøi všech ukydaných bozích vašich až do tohoto dne, a ode mne vždy rady hledati, ó dome Izraelský? Živ□ jsem já, dí Panovník Hospodin, že vy se nebudete mne více raditi.
Eze 20:32 To pak, což jste sobì v mysli uložili, nikoli se nestane, že øíkáte: Budeme jako jiní národové, jako èeledi jiných zemí, sloužíce døevu a kameni.
Eze 20:33 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že rukou silnou a ramenem vztaženým, a prchlivostí vylitou kralovati budu nad vámi.
Eze 20:34 Vyvedu vás zajisté z národù, a shromáždím vás z zemí, do nichž jste rozptýleni, rukou silnou a ramenem vztaženým, i prchlivostí vylitou.
Eze 20:35 A vodì vás po poušti tìch národù, souditi se budu s vámi tam tváøí v tváø.
Eze 20:36 Tak jako jsem se soudil s otci vašimi na poušti zemì Egyptské, tak se budu souditi s vámi, praví Panovník Hospodin.
Eze 20:37 A proženu vás pod hùl, abych vás uvedl do závazku smlouvy.
Eze 20:38 Ale ty, jenž se mi zprotivili a zpronevìøili, vymísím z vás; z zemì, v níž pohostinu jsou, vyvedu je, do zemì však Izraelské nevejdou. I zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 20:39 Vy tedy, ó dome Izraelský, takto praví Panovník Hospodin: Jdìtež, služte každý ukydaným bohùm svým i napotom, ponìvadž neposloucháte mne, a jména mého svatého nepoškvròujte více dary svými, a ukydanými bohy svými.
Eze 20:40 Nebo na hoøe mé svaté, na hoøe vysoké Izraelské, dí Panovník Hospodin, tam mi sloužiti budou všecken dùm Izraelský, což jich koli bude v té zemi. Tam je laskavì pøijmu, a tam vyhledávati budu od vás obìtí vzhùru pozdvižení i prvotin darù vašich, se všemi svatými vìcmi vašimi.
Eze 20:41 S vùní libou laskavì vás pøijmu, když vás vyvedu z národù, a shromáždím vás z tìch zemí, do nichž jste rozptýleni byli, a tak posvìcen budu v vás pøed oèima tìch národù.
Eze 20:42 I poznáte, že já jsem Hospodin, když vás uvedu do zemì Izraelské, do zemì té, o kteréž jsem pøisáhl, že ji dám otcùm vašim.
Eze 20:43 A tu se rozpomenete na cesty své a na všecky èiny své, jimiž jste se poškvròovali, tak že sami se býti hodné ošklivosti uznáte, pro všecky nešlechetnosti vaše, kteréž jste èinívali.
Eze 20:44 Tu poznáte, že já jsem Hospodin, když vám to uèiním pro jméno své, ne podlé cest vašich zlých, ani podlé èinù vašich porušených, dome Izraelský, praví Panovník Hospodin.
Eze 20:45 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 20:46 Synu èlovìèí, obra□ tváø svou k stranì polední, a vypus□ jako rosu na poledne, a prorokuj proti lesu toho pole, kteréž jest na poledne.
Eze 20:47 A rci lesu polednímu: Slyš slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zanítím v tobì oheò, kterýž sežere v tobì každé døevo zelené i každé døevo suché; nezhasne□ plamen pøeprudký, a budou

jím opáleny všecky tváøe od poledne až na pùlnoci.
Eze 20:48 I uzøí všeliké tìlo, že jsem já Hospodin zapálil jej; nezhasne.
Eze 20:49 I øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, oni mi øíkají: Však tento v pøísloví nám toliko mluví.
Eze 21:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 21:2 Synu èlovìèí, obra tváø svou k Jeruzalému, a vypus jako rosu proti místùm svatým, a prorokuj proti zemi Izraelské.
Eze 21:3 A rci zemi Izraelské: Takto praví Hospodin: Aj, já jsem proti tobì, a vytáhnu meè svùj z pošvy jeho, a vyplením z tebe spravedlivého i bezbožného.
Eze 21:4 Proto, abych vyplénil z tebe spravedlivého i bezbožného, proto vyjde meè mùj z pošvy své proti všelikému tìlu, od poledne až na pùlnoci.
Eze 21:5 I zví všeliké tìlo, že jsem já Hospodin vytáhl meè svùj z pošvy jeho; nenavrátí se zase více.
Eze 21:6 Ty pak synu èlovìèí, vzdychej, jako bys zlámaná mìl bedra, a to s hoøekováním vzdychej pøed oèima jejich.
Eze 21:7 I stane se, že øeknou: Nad èím ty vzdycháš? Tedy øekneš: Nad povìstí, kteráž pøichází, k níž rozplyne se každé srdce, a každé ruce klesnou, a všeliký duch skormoutí se, a každá kolena rozplynou se jako voda. Aj, pøichází a dìje se, praví Panovník Hospodin.
Eze 21:8 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 21:9 Synu èlovìèí, prorokuj a rci: Takto praví Hospodin: Rci: Meè, meè nabroušen, také i vyèištìn jest.
Eze 21:10 Aby zabíjel k zabití oddané, nabroušen jest; aby se blyštìl, vyèištìn jest. Radovati-liž se budeme, když prut syna mého pohrdá každým døevem?
Eze 21:11 Dal jej vyèistiti, aby v ruku vzat byl; jesti nabroušený meè, jest i vyèištìný, aby dán byl do ruky mordujícího.
Eze 21:12 Køiè a kvìl, synu èlovìèí, proto že ten bude proti lidu mému, tentýž proti všechnìm knížatùm Izraelským; uvrženi budou na meè s lidem mým, protož bí se v bedra.
Eze 21:13 Když jsem je trestával, co bylo? Nemám-liž metly hubící již pøièiniti? dí Hospodin zástupù.
Eze 21:14 Ty tedy synu èlovìèí, prorokuj a tleskej rukama; nebo po druhé i po tøetí pøijde meè, meè mordujících, ten meè mordujících bez lítosti, pronikajících i do pokojù jejich.
Eze 21:15 Tak aby se rozplynulo srdce, a rozmnoženi byli úrazové, v každé bránì jejich postavím ostøí meèe. Ach, vyèištìn jest, aby se blyštìl, zaostøen, aby zabíjel.
Eze 21:16 Shlukni se a pus se na pravo i na levo, kamžkoli a naèkoli se tobì nahodí.
Eze 21:17 I já také tleskati budu rukama svýma, a doložím prchlivost svou. Já Hospodin mluvil jsem.
Eze 21:18 V tom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 21:19 Ty pak synu èlovìèí, pøedlož sobì dvì cesty, kudy by jíti mìl meè krále Babylonského. Z zemì jedné a vycházejí obì dvì, a na rozcestí vybeø tu k mìstu, tu vybeø.
Eze 21:20 Ukaž cestu, kudy by jíti mìl meè, k Rabbat-li synù Ammon, èili k Judstvu, na Jeruzalémské pevnosti,
Eze 21:21 Proto že stane král Babylonský na rozcestí, na poèátku dvou cest, obíraje se s hádáním, vyèistí støely, doptávati se bude modl, hledìti bude do jater.
Eze 21:22 Po pravé ruce jeho hádání ukáže Jeruzalém, aby sšikoval hejtmany, kteøíž by ponoukali k mordování, a pozdvihovali hlasu s prokøikováním, aby pøistavili berany váleèné proti branám, aby vysypán byl násyp, a vzdìlání byli šancové.
Eze 21:23 I budou to míti za hádání marné pøed oèima svýma ti, jenž se zavázali pøísahami; a to pøivede na pamìt nepravost, kterouž by popadeni byli.
Eze 21:24 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že ku pamìti pøivodíte nepravost svou, a odkrývá se nevìra vaše, tak že jsou patrní høíchové vaši ve všech èinech vašich, proto že na pamìt pøicházíte, rukou tou popadeni budete.
Eze 21:25 Ty pak neèistý bezbožníèe, kníže Izraelské, jehož den pøichází, a èas skonání nepravosti,
Eze 21:26 Takto praví Panovník Hospodin: Sejmi tu èepici, a svrz tu korunu, kteráž nikdy již taková nebude; toho, kterýž na snížení pøišel, povyš, a vyvýšeného poniž.
Eze 21:27 Zmotanou, zmotanou, zmotanou uèiním ji, (èehož prvé nebývalo), až pøijde ten, jenž má právo, kteréž jsem jemu dal.
Eze 21:28 Ty pak synu èlovìèí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin o synech Ammon, i o pohanìní jejich, rci, pravím: Meè, meè dobyt jest, k zabíjení vyèištìn jest, aby hubil všecko, a aby se blyštìl.
Eze 21:29 A aèkoli pøedpovídají tobì marné vìci, a hádají tobì lež, aby tì pøiložili k hrdlùm zbitých bezbožníkù, jejichž den pøichází a èas skonání nepravosti:
Eze 21:30 Schovej meè do pošvy jeho. Na místì, na kterémž jsi zplozena, v zemi pøebývání tvého, budu tì souditi.
Eze 21:31 A vyleji na tì rozhnìvání své, ohnìm prchlivosti své na tì dmýchati budu, a dám tì v ruku lidí vzteklých, øemeslníkù všecko kazících.
Eze 21:32 Budeš ohni k sežrání, krev tvá bude u prostøed zemì, nebudeš pøipomínána; nebo jsem já

Hospodin mluvil.
Eze 22:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 22:2 Ty pak synu èlovìèí, zastával-li bys, zastával-liž bys toho mìsta vražedlného? Radìji mu oznam všecky ohavnosti jeho,
Eze 22:3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Pøichází èas mìsta toho, jenž prolévá krev u prostøed sebe, a dìlá ukydané bohy proti sobì, aby se poškvròovalo.
Eze 22:4 Ty krví svou, kterouž jsi prolilo, zavinivší, a ukydanými bohy svými, jichž jsi nadìlalo, sebe poškvrnivší, to jsi zpùsobilo, že se pøiblížili dnové tvoji, a pøišlo jsi k letùm svým. Protož vydám tì v pohanìní národùm, a ku posmìchu všechnìm zemím.
Eze 22:5 Blízké i daleké od tebe budou se tobì posmívati, ó zlopovìstné a rùznic plné.
Eze 22:6 Aj, knížata Izraelská jeden každý vší silou na to se vydali, aby krev v tobì prolévali.
Eze 22:7 Otce i matku zlehèují v tobì, pohostinnému èiní nátisk u prostøed tebe, sirotka a vdovu utiskují v tobì.
Eze 22:8 Svatými vìcmi mými zhrdáš, a sobot mých poškvròuješ.
Eze 22:9 Utrhaèi jsou v tobì, aby prolévali krev, a na horách jídají v tobì; nešlechetnost páší u prostøed tebe.
Eze 22:10 Nahotu otce syn odkrývá v tobì, a neèisté v oddìlení ponižují v tobì.
Eze 22:11 Jiný pak s ženou bližního svého páše ohavnost, a jiný s nevìstou svou poškvròuje se nešlechetností, a jiný sestry své, dcery otce svého, ponižuje v tobì.
Eze 22:12 Dar berou v tobì, aby krev prolili; lichvu a úrok béøeš, a zisku hledáš s útiskem bližního svého, na mne se pak zapomínáš, dí Panovník Hospodin.
Eze 22:13 Protož aj, já tleskl jsem rukama svýma nad ziskem tvým, jehož dobýváš, i nad tou krví, kteráž byla u prostøed tebe.
Eze 22:14 Zdali ostojí srdce tvé? Zdaž odolají ruce tvé dnùm, v nichž já budu zacházeti s tebou? Já Hospodin mluvil jsem i uèiním.
Eze 22:15 Nebo rozptýlím tì mezi pohany, a rozženu tì po krajinách, a do konce vyprázdním neèistotu tvou z tebe.
Eze 22:16 A zavrženo jsuc pøed oèima pohanù, poznáš, že já jsem Hospodin.
Eze 22:17 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 22:18 Synu èlovìèí, obrátili se mi dùm Izraelský v trùsku, všickni napoøád jsou mìï, cín, železo a olovo u prostøed peci, trùsky støíbra jsou.
Eze 22:19 Proèež takto praví Panovník Hospodin: Proto že jste vy všickni obrátili se v trùsky, protož aj, já shromáždím vás do Jeruzaléma.
Eze 22:20 Jakž se shromažïuje støíbro a mìï, železo, olovo i cín do prostøed peci, k rozdmýchání ohnì vùkol nìho a k rozpouštìní: tak shromáždím v hnìvì a v prchlivosti své, a složе, rozpouštìti vás budu.
Eze 22:21 Sberu vás, pravím, a rozdmýchám okolo vás oheò prchlivosti své, i rozpustíte se u prostøed mìsta.
Eze 22:22 Jakž se støíbro rozpouští v peci, tak se rozpustíte u prostøed nìho, i zvíte, že já Hospodin vylil jsem prchlivost svou na vás.
Eze 22:23 Ještì stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 22:24 Synu èlovìèí, rci: Ty zemì jsi neèistá, nebudeš deštìm svlažena v den rozhnìvání.
Eze 22:25 Spiknutí prorokù jejích u prostøed ní, jsou podobni lvu øvoucímu, uchvacujícímu loupež, duše žerou, bohatství a vìci drahé berou, a èiní mnoho vdov u prostøed ní.
Eze 22:26 Knìží její natahují zákona mého, a svaté vìci mé poškvròují, mezi svatým a poškvrnìným rozdílu neèiní, a mezi neèistým a èistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skrývají oèi své, tak že zlehèován bývám mezi nimi.
Eze 22:27 Knížata její u prostøed ní jsou jako vlci uchvacující loupež, vylévajíce krev, hubíce duše, aby shánìli mrzký zisk.
Eze 22:28 Proroci pak jejich obmítají jim vápnem nièemným, pøedpovídají marné vìci, a hádají jim lež, øíkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto Hospodin nemluvil.
Eze 22:29 Lid této zemì èiní nátisk, a cizí vìci mocí béøe, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného utiskují nespravedlivì.
Eze 22:30 Hledaje pak nìkoho z nich, kterýž by udìlal hradbu, a postavil se v mezeøe pøed tváøí mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím.
Eze 22:31 Protož vyleji na nì rozhnìvání své, ohnìm prchlivosti své konec jim uèiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin.
Eze 23:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 23:2 Synu èlovìèí, dvì ženy, dcery jedné mateøe byly.
Eze 23:3 Ty smilnily v Egyptì, v mladosti své smilnily. Tam jsou maèkány prsy jejich, tam opiplány prsy panenství jejich.
Eze 23:4 Jména pak jejich: vìtší Ahola, sestry pak její Aholiba. Ty jsou byly mé, a rozplodily syny a dcery. Jména, pravím, jejich jsou: Samaøí Ahola, Jeruzaléma pak Aholiba.

Eze 23:5 Ale Ahola maje mne, smilnila a frejù hledìla s milovníky svými, s Assyrskými blízkými,
Eze 23:6 Odìnými postavcem modrým, s vývodami a knížaty, i všemi napoøád mládenci krásnými, a s jezdci jezdícími na koních.
Eze 23:7 Vydala se, pravím, v smilství svá s nimi, se všemi nejpøednìjšími syny Assyrskými, a se všemi, jimž frejovala, a poškvrnila se všemi ukydanými bohy jejich.
Eze 23:8 A tak smilství svých Egyptských nenechala; nebo ji zléhali v mladosti její, a oni maèkali prsy panenství jejího, a vylili smilství svá na ni.
Eze 23:9 Protož dal jsem ji v ruku frejíøù jejích, v ruku Assyrských, jimž frejovala.
Eze 23:10 Oni jsou odkryli nahotu její, syny i dcery její pobrali, ji pak samu meèem zamordovali. Takž vzata jest na slovo od jiných žen, když soudy vykonali pøi ní.
Eze 23:11 To vidìla sestra její Aholiba, však mnohem více než onano frejovala, a smilství její vìtší byla než smilství sestry její.
Eze 23:12 S Assyrskými frejù hledìla, s vývodami a knížaty blízkými, odìnými nádhernì, s jezdci jezdícími na koních, a všemi mládenci krásnými.
Eze 23:13 I vidìl jsem, že se poškvrnila, a že cesta jednostejná jest obou dvou.
Eze 23:14 Ale tato ještì to pøièinila k smilstvím svým, že viduc muže vyryté na stìnì, obrazy Kaldejských vymalované barvou,
Eze 23:15 Pøepásané pasem po bedrách jejich, a klobouky barevné na hlavách jejich, a že jsou všickni na pohledìní jako hejtmané, podobní synùm Babylonským v Kaldejské zemi, jejichž ona vlast jest,
Eze 23:16 I zahoøela k nim z pohledìní oèima svýma, a vyslala posly k nim do zemì Kaldejské.
Eze 23:17 Tedy vešli k ní Babylonští na lùže nepoctivé, a poškvrnili ji smilstvím svým. A když se poškvrnila s nimi, odlouèila se duše její od nich.
Eze 23:18 A odkryla smilství svá, odkryla též nahotu svou, i odlouèila se duše má od ní, tak jako se odlouèila duše má od sestry její.
Eze 23:19 Nebo rozmnožila smilství svá, rozpomínajíc se na dny mladosti své, v nichž smilnila v zemi Egyptské,
Eze 23:20 A frejovala s kubìnáøi jejich, jejichž tìlo jest jako tìlo oslù, a tok jejich jako tok koòský.
Eze 23:21 A tak jsi zase navrátila se k nešlechetnosti mladosti své, když maèkali Egyptští prsy tvé z pøíèiny prsù mladosti tvé.
Eze 23:22 Protož ó Aholiba, takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vzbudím frejíøe tvé proti tobì, ty, od nichž se odlouèila duše tvá, a pøivedu je na tì odevšad,
Eze 23:23 Babylonské a všecky Kaldejské, Pekodské, a Šohejské, i Kohejské, všecky syny Assyrské s nimi, mládence krásné, vývody a knížata všecka, hejtmany a slovoutné, všecky jezdící na koních.
Eze 23:24 A pøitáhnou na tì na vozích železných a pøikrytých, i kárách, a to s zbìøí národù, s pavézami a štíty i lebkami, položí se proti tobì vùkol, i pøedložím jim právo, aby tì soudili soudy svými.
Eze 23:25 Vyleji zajisté horlení své na tebe, tak že naloží s tebou prchlivì, nos tvùj i uši tvé odejmou, a ostatek tebe meèem padne. Ti syny tvé i dcery tvé poberou, a ostatek tebe spáleno bude ohnìm.
Eze 23:26 A vyvlekou tì z roucha tvého, a rozberou šperky okrasy tvé.
Eze 23:27 A tak pøítrž uèiním pøi tobì nešlechetnosti tvé, i smilství tvému z zemì Egyptské vzatému, a nepozdvihneš oèí svých k nim, a na Egypt nezpomeneš více.
Eze 23:28 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám tebe v ruku tìch, kterýchž nenávidíš, v ruku tìch, od nichž se odlouèila duše tvá,
Eze 23:29 I budou nakládati s tebou podlé nenávisti, a poberou všecko úsilé tvé, a nechají tì nahé a obnažené. A tak bude zøejmá nahota smilství tvého a nešlechetnosti tvé, smilství, pravím, tvého.
Eze 23:30 Což vše uèiní tobì proto, že jsi smilnila, následujíc pohanù, proto že jsi poškvrnila se ukydanými bohy jejich.
Eze 23:31 Cestou sestry své chodila jsi, protož dám kalich její v ruku tvou.
Eze 23:32 Takto praví Panovník Hospodin: Kalich sestry své píti budeš hluboký a široký; bude sporý, tak že smích a žert budou míti z tebe.
Eze 23:33 Opilstvím a zámutkem naplnìna budeš, kalichem pustiny a zpuštìní, kalichem sestry své Samaøí.
Eze 23:34 I vypiješ jej a vyvážíš, a než jej polámeš, snáze prsy své roztrháš; nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin.
Eze 23:35 Protož takto praví Panovník Hospodin: Z té pøíèiny, že jsi zapomenula na mne, a zavrhlas mne za høbet svùj, i ty také vezmi za svou nešlechetnost, a za smilství svá.
Eze 23:36 I øekl Hospodin ke mnì: Synu èlovìèí, budeš-liž zastávati Ahole neb Aholiby? Nýbrž oznam jim ohavnosti jejich,
Eze 23:37 Že cizoložily, a krev jest na rukou jejich, a s ukydanými bohy svými cizoložily. Také i syny své, kteréž mnì zplodily, vodily jim, aby sežráni byli.
Eze 23:38 Ještì i toto èinily mi, že zaneèišovaly svatyni mou v tentýž den, a sobot mých poškvròovaly.
Eze 23:39 Nebo obìtovavše syny své ukydaným bohùm svým, vcházely do svatynì mé v tentýž den, aby ji

poškvrnily. Aj hle, tak jsou èinívaly u prostøed mého domu.
Eze 23:40 Nadto, že vysílaly k mužùm, jenž by pøišli zdaleka, kteøíž, jakž posel vyslán k nim, aj, hned pøicházívali. Jimž jsi se umývala, a tváø svou líèila, a okrašlovalas se okrasou.
Eze 23:41 A usazovalas se na loži slavném, pøed nímž stùl pøipravený byl, na nìž jsi i kadidlo mé i masti mé vynakládala.
Eze 23:42 Když pak hlas toho množství poutichl, tedy i k mužùm z obecného lidu vysílaly, jenž bývali pøivozováni ožralí z pouštì. I dávali náramky na ruce jejich, i koruny ozdobné na hlavy jejich.
Eze 23:43 A aèkoli jsem se domlouval na cizoložství té lotrynì, a že oni jednak s jednou, jednak s druhou smilství provodí,
Eze 23:44 A že každý z nich vchází k ní, tak jako nìkdo vchází k ženì nevìstce: však vždy vcházeli k Ahole a Aholibì, ženám pøenešlechetným.
Eze 23:45 Protož muži spravedliví, ti je souditi budou soudem cizoložných a soudem tìch, jenž vylévaly krev, proto že cizoložily, a krev jest na rukou jejich.
Eze 23:46 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Pøivedu na nì vojsko, a dám je v posmýkání i v loupež.
Eze 23:47 I uházíje to shromáždìní kamením, a poseká je meèi svými; syny jejich i dcery jejich pomordují, a domy jejich ohnìm popálí.
Eze 23:48 A tak pøítrž uèiním nešlechetnosti v zemi této, i budou se tím káti všecky ženy, a nedopustí se nešlechetnosti podobné vaší.
Eze 23:49 Nebo vzložena bude na vás nešlechetnost vaše, a ponesete høíchy ukydaných bohù svých. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin.
Eze 24:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì léta devátého, mìsíce desátého, desátého dne téhož mìsíce, økoucí:
Eze 24:2 Synu èlovìèí, napiš sobì jméno tohoto dne, vlastnì dnešního dne tohoto: nebo oblehl král Babylonský Jeruzalém právì tohoto dnešního dne.
Eze 24:3 A pøedlož tomu domu zpurnému podobenství, øka k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Pøistav tento hrnec, pøistav a nalej také do nìho vody.
Eze 24:4 A sebera kusy náležité do nìho, každý kus dobrý, stehno i plece, a nejlepšími kostmi napln jej.
Eze 24:5 Pøivezmi i nejlepších bravù, a udìlej oheò z kostí pod ním, zpùsob, a to vøe, ažby kypìlo, a se i kosti jeho rozvaøí v nìm.
Eze 24:6 Protož takto praví Panovník Hospodin: Bìda mìstu tomu vražedlnému, hrnci, v nìmž zùstává pøipálenina jeho, z nìhož, pravím, pøipálenina jeho nevychází. Po kusích, po kusích vytahuj z nìho, nepadne na nìj los.
Eze 24:7 Nebo krev jest u prostøed nìho. Na vysedlou skálu vystavilo ji; nevylilo jí na zemi, aby ji prach pøikryl.
Eze 24:8 I já zanítì prchlivost k vykonání pomsty, vystavím krev na vysedlou skálu, aby nebyla pøikryta.
Eze 24:9 Protož takto praví Panovník Hospodin: Bìda mìstu vražedlnému, i já udìlám veliký oheò,
Eze 24:10 Pøikládaje døíví, roznìcuje oheò, v nic obraceje maso, a koøenì koøením, tak že i kosti spáleny budou.
Eze 24:11 A postavím ten hrnec na uhlí jeho prázdný, aby se zhøela i rozpálila mìï jeho, ažby se vyvaøila u prostøed nìho neèistota jeho, a vyprázdnila pøipálenina jeho.
Eze 24:12 Klamy svými bylo mi tìžké, protož nevyjde z nìho množství šumu jeho; do ohnì musí šum jeho.
Eze 24:13 V tvé neèistotì jest nešlechetnost, proto že jsem tì oèišoval, však nejsi oèištìno. Nebudeš více oèišováno od neèistoty své, až i doložím prchlivost svou na tebe.
Eze 24:14 Já Hospodin mluvil jsem, dojde, a uèiním to; neustoupím, aniž se slituji, ani želeti budu. Podlé cest tvých a èinù tvých budou tì souditi, praví Panovník Hospodin.
Eze 24:15 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 24:16 Synu èlovìèí, aj, já odejmu od tebe žádost oèí tvých v náhle, však nekvìl ani plaè, a nech nevycházejí slzy tvé.
Eze 24:17 Stonati pøestaò, smutku, jakž bývá nad mrtvým, nenes, klobouk svùj vstav na sebe, a støevíce své obuj na nohy své, a nezastírej brady své, aniž pokrmu èího jez.
Eze 24:18 Což když jsem povìdìl lidu ráno, tedy umøela žena má u veèer. I uèinil jsem na ráno, jakž mi rozkázáno bylo.
Eze 24:19 I øekl ke mnì lid: Což nám neoznámíš, co tyto vìci nám znamenají, kteréž èiníš?
Eze 24:20 Tedy øekl jsem jim: Slovo Hospodinovo stalo se ke mnì, økoucí:
Eze 24:21 Rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já poškvrním svatynì své, vyvýšenosti síly vaší, žádosti oèí vašich a toho, èehož šanuje duše vaše. Též synové vaši i dcery vaše, kterýchž jste zanechali, meèem padnou.
Eze 24:22 I budete tak èiniti, jakž já èiním. Brady nezastøete, aniž èího pokrmu jísti budete.
Eze 24:23 A majíce klobouky své na hlavách svých a støevíce na nohách svých, nebudete kvíliti ani plakati, ale svadnouce pro nepravosti své, úpìti budete jeden s druhým.

Eze 24:24 Nebo jest vám Ezechiel zázrakem. Všecko, což on èiní, budete èiniti, a když to pøijde, tedy zvíte, že já jsem Panovník Hospodin.
Eze 24:25 Ty pak synu èlovìèí, zdali v ten den, když já odejmu od nich sílu jejich, veselé okrasy jejich, žádost oèí jejich, a to, po èemž touží duše jejich, syny jejich i dcery jejich,
Eze 24:26 Zdali v ten den pøijde k tobì ten, kdož uteèe, vypravuje tu novinu?
Eze 24:27 V ten den otevrou se ústa tvá pøi pøítomnosti toho, kterýž ušel, i budeš mluviti, a nebudeš více nìmým. Takž jim budeš zázrakem, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 25:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 25:2 Synu èlovìèí, obra tváø svou proti synùm Ammon, a prorokuj proti nim.
Eze 25:3 A rci synùm Ammon: Slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi nad svatyní mou, když poškvrnìna byla, øíkal: To dobøe to, a nad zemí Izraelskou, když zpuštìna byla, a nad domem Judským, když šel v zajetí,
Eze 25:4 Protož aj, já dám tì národùm východním za dìdictví, i vzdìlají sobì hrady v tobì, a vystavìjí v tobì pøíbytky své. Ti budou jísti ovoce tvé, a ti budou píti mléko tvé.
Eze 25:5 A dám Rabbu za obydlé velbloudùm, a mìsta synù Ammon za odpoèivadlo stádùm, i zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 25:6 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi tleskal rukou, a dupal nohou, a veselil se srdeènì, že jsi všelijak loupil zemi Izraelskou,
Eze 25:7 Protož aj, já vztáhnu ruku svou na tebe, a vydám tì v loupež národùm, a vypléním tì z lidí, a vyhubím tì z zemí, i zahladím tì. Tu zvíš, že já jsem Hospodin.
Eze 25:8 Takto praví Panovník Hospodin: Z té pøíèiny, že øíkal Moáb a Seir: Hle, podobný jest všechnìm jiným národùm dùm Judský,
Eze 25:9 Protož aj, já otevru bok Moábských, (hned od Arim, od mìst jejich na pomezí jejich, rozkošnou zemi Betjesimotských, Balmeonských i Kariataimských),
Eze 25:10 Národùm východním s zemí synù Ammon; nebo jsem ji dal v dìdictví, tak aby nebylo zpomínáno na syny Ammon mezi národy.
Eze 25:11 A tak i nad Moábem soudy vykonám, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 25:12 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že Idumejští nenáležitì se vymstívajíce, ukrutnì se mìli k domu Judskému, a tak uvodili na se vinu velikou, vymstívajíce se na nich,
Eze 25:13 Protož takto dí Panovník Hospodin: I na Idumea vztáhnu ruku svou, a vypléním z nìho lidi i hovada, a obrátím jej v pustinu. Hned od Teman až do Dedan meèem padati budou.
Eze 25:14 A tak uvedu pomstu svou na Idumejské skrze ruku lidu mého Izraelského, a naloží s Idumejskými podlé hnìvu mého a podlé prchlivosti mé, i poznají pomstu mou, praví Panovník Hospodin.
Eze 25:15 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se Filistinští ukrutnì mìli z pøíèiny pomsty, nenáležitì se vymstívajíce, loupíce zlostnì, a zhoubu uvodíce z nenávisti starodávní,
Eze 25:16 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vztáhnu ruku svou na Filistinské, a vypléním Ceretejské, a zkazím ostatek pøístavu moøského.
Eze 25:17 A tak vykonám pøi nich pomsty veliké káraními zùøivými, a zvìdí, že já jsem Hospodin, když uvedu pomstu svou na nì.
Eze 26:1 Bylo pak jedenáctého léta, prvního dne mìsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 26:2 Synu èlovìèí, proto že Týrus o Jeruzalému øíká: Dobøe se stalo, že jest potøíno mìsto bran velmi lidných, obrací se ke mnì, naplnìn budu, kdyžtì zpuštìno,
Eze 26:3 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobì, ó Týre, a pøivedu na tì národy mnohé, tak jako bych pøivedl moøe s vlnami jeho.
Eze 26:4 I zkazí zdi Týru, a zboøí vìže jeho; vymetu také z nìho prach jeho, a obrátím jej v skálu vysedlou,
Eze 26:5 Tak že budou vysušovati síti u prostøed moøe. Nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin, protož bude v loupež národùm.
Eze 26:6 Dcery pak jeho, kteréž na poli budou, meèem zmordovány budou, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 26:7 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já pøivedu na Týr Nabuchodonozora krále Babylonského od pùlnoci, krále nad králi, s koòmi a s vozy, i s jezdci i s vojskem a s lidem mnohým.
Eze 26:8 Dcery tvé na poli meèem zmorduje, a vzdìlá proti tobì šance, a vysype proti tobì násyp, a postaví proti tobì pavézníky.
Eze 26:9 I støelbu zasadí proti zdem tvým, a vìže tvé poboøí nosatci svými.
Eze 26:10 Od množství koní jeho pøikryje tì prach jejich; od hømotu jezdcù a kár i vozù zatøesou se zdi tvé, když on vcházeti bude do bran tvých, jako do prùchodù mìsta proboøeného.
Eze 26:11 Kopyty koní svých pošlapá všecky ulice tvé, lid tvùj meèem pomorduje, a sloupové pamìtní síly tvé na zem padnou.
Eze 26:12 I rozberou zboží tvá, a rozchvátají kupectví tvá, a rozválejí zdi tvé, i domy tvé rozkošné poboøí, a kamení tvé i døíví tvé, i prach tvùj do vody vmecí.

Eze 26:13 A tak pøítrž uèiním hluku zpìvù tvých, a zvuku citar tvých aby nebylo slýcháno více.
Eze 26:14 A obrátím tì v skálu vysedlou, budeš k vysušování sítí, nebudeš vystaven více; nebo já Hospodin mluvil jsem, praví Panovník Hospodin.
Eze 26:15 Takto praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od hømotu padání tvého, když stonati budou zranìní, když ukrutný mord bude u prostøed tebe, nepohnou se ostrovové?
Eze 26:16 A vyvstanou z stolic svých všecka knížata pomoøská, a složí z sebe pláštì své, i roucha svá krumpovaná svlekou; v hrùzu se oblekou, na zemi sedìti budou, a tøesouce se každé chvíle, trnouti budou nad tebou.
Eze 26:17 I vydadí se nad tebou v naøíkání, a øeknou tobì: Jak jsi zahynulo, ó mìsto, v nìmž bydleno bylo pro moøe, mìsto slovoutné, ještо bylo pevné na moøi, ono i s obyvateli svými, kteøíž pouštìli strach svùj na všecky obyvatele jeho!
Eze 26:18 Tehdáž tøásti se budou ostrovové v den pádu tvého; pøedìšeni, pravím, budou ostrovové, kteøíž jsou na moøi, nad zahynutím tvým.
Eze 26:19 Nebo tak praví Panovník Hospodin: Když tì uèiním mìstem zpuštìným jako mìsta, v nichž se nebydlí, když uvedu na tì hlubinu, tak že tì pøikryjí vody mnohé,
Eze 26:20 Když uèiním, že sstoupíš s sstupujícími do jámy k lidu dávnímu, a posadím tì v nejnižších stranách zemì, na pustinách starodávních s tìmi, jenž sstupují do jámy, aby nebylo bydleno v tobì: prokáži slávu v zemi živých.
Eze 26:21 Nebo uèiním to, že budeš k náramné hrùze, když tì nestane, a bys pak bylo hledáno, abys nebylo na vìky nalezeno, praví Panovník Hospodin.
Eze 27:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 27:2 Ty pak synu èlovìèí, vydej se nad Týrem v naøíkání,
Eze 27:3 A rci Týru, jenž sedì tu, kdež se na moøe pouštìjí, kupectví provodí s národy na ostrovích mnohých: Takto praví Panovník Hospodin: Ó Týre, ty jsi øíkal: Já jsem nejkrásnìjší.
Eze 27:4 U prostøed moøe byly hranice tvé, stavitelé tvoji dokonale tì ozdobovali.
Eze 27:5 Z jedloví z Sanir dìlávali všecka taflování tvá, cedry z Libánu brávali k dìlání sloupù tvých.
Eze 27:6 Z dubù Bázanských dìlávali vesla tvá, a lavièky tvé dìlávali z kostí slonových, a z pušpanu z ostrovù Citejských.
Eze 27:7 Kment s krumpováním Egyptským býval plátno tvé, z nìhož jsi plachty míval; modrý postavec a šarlat z ostrovù Elisa pøikrýval tì.
Eze 27:8 Obyvatelé Sidonští i Arvadští bývali plavci tvoji, moudøí tvoji v tobì, ó Týre, ti bývali správcové tvoji.
Eze 27:9 Starší Gebalští a moudøí jejich opravovali v tobì zboøeniny tvé; všecky lodí moøské i plavci jejich bývali v tobì, smìòujíce s tebou kupectví.
Eze 27:10 Perští a Ludští i Putští bývali v vojštì tvém bojovníci tvoji, pavézu a lebku zavìšovali v tobì. Ti jsou pøidávali tobì ozdoby.
Eze 27:11 Arvadští s vojskem tvým na zdech tvých vùkol, též Gamadští na vìžech tvých bývali, štíty své zavìšovali na zdech tvých vùkol. Ti jsou tì zvláštnì ozdobovali.
Eze 27:12 Zámoøští kupci tvoji v množství všelijakého zboží, v støíbøe, železe, cínu i olovì kupèili na jarmarcích tvých.
Eze 27:13 Javan, Tubal a Mešech, kupci tvoji, lidi a nádobí mìdìné dávali za smìnu tobì.
Eze 27:14 Z domu Togarma v koních a jezdcích i mezcích kupèili na jarmarcích tvých.
Eze 27:15 Synové Dedanovi kupci tvoji, a ostrovové mnozí pøekupníci byli koupí tvých, tobì k ruce; rohy, kosti slonové i døíví hebénové smìòovali za mzdu tvou.
Eze 27:16 Syrští kupci tvoji pro množství vìcí tvých øemeslnì udìlaných, v karbunkulích, šarlatu, krumpování i kmentu, a korálích a køištálích kupèívali na jarmarcích tvých.
Eze 27:17 Judští i zemì Izraelská kupci tvoji, pšenici Mennitskou i Fenickou, a med, olej i kadidlo dávali za smìnu tobì.
Eze 27:18 Damašští kupci tvoji, pro množství vìcí tvých øemeslnì udìlaných, kupèili ve množství všelijakého zboží, ve vínì Chelbonském a vnì bìlostkvoucí.
Eze 27:19 Též Dan i Javan chodíce na jarmarky tvé, kupèili, a železo pulerované, kassii i tøtinu vonnou tobì smìòovali.
Eze 27:20 Dedan kupèíval v tobì v suknech drahých k vozùm.
Eze 27:21 Arabští i všecka knížata Cedarská kupèívali tobì k ruce v beranech a skopcích i kozlích, tím kupèívali v tobì.
Eze 27:22 Kupci Sabejští i Ragmejští bývali kupci tvoji ve všelijakých nejpøednìjších vonných vìcech, i ve všelijakém kamení drahém i zlatì, kupèívali na jarmarcích tvých.
Eze 27:23 Cháran a Kanne i Eden, kupci Sabejští, Assur i Kilmad kupèíval v tobì.
Eze 27:24 Ti bývali kupci tvoji na jarmarcích tvých s nejvýbornìjšími vìcmi, s štouèkami postavce modrého, a s krumpováním i s klénoty drahých vìcí, kteréž se provazy svazují a zavírají do cedru.

Eze 27:25 Lodí moøské pøedek mìly v kupectví tvém. Summou, naplnìno jsi i zvelebeno náramnì u prostøed moøe.
Eze 27:26 Na vodu velikou zavezli tì ti, kteøíž tì vesly táhli; vítr východní potøíská tì u prostøed moøe.
Eze 27:27 Zboží tvá i jarmarkové tvoji, kupectví tvá, plavci tvoji a správcové tvoji, i ti, kteøíž opravovali zboøeniny tvé, a smìòovali s tebou kupectví, a všickni muži váleèní tvoji, kteøíž byli v tobì, i všecko shromáždìní tvé, kteréž bylo u prostøed tebe, padnou do hlubokosti moøské v den pádu tvého.
Eze 27:28 Od hømotu køiku správcù tvých zbouøí se i vlnobití.
Eze 27:29 I vystoupí z lodí svých všickni ti, kteøíž táhnou veslem, plavci i všickni správcové lodí moøských na zemi stanou,
Eze 27:30 A hlasem velikým nad tebou naøíkati a žalostnì køièeti budou, a sypouce prach na hlavy své, v popele se váleti.
Eze 27:31 Nadto zdìlajíce pøíèinou tvou lysiny,pøepáší se žínìmi, a kvílením hoøkým nad tebou s žalostí srdeènou plakati budou.
Eze 27:32 Vydadí se, pravím, nad tebou s hoøekováním svým v naøíkání, a budou naøíkati nad tebou: Které mìsto podobné Týru, zahlazenému u prostøed moøe?
Eze 27:33 Když vycházely koupì tvé z moøe, nasycovalo jsi národy mnohé; množstvím zboží svého i kupectví svých zbohacovalos krále zemské.
Eze 27:34 Ale když ztroskotáno budeš od moøe v hlubokých vodách, kupectví tvé i všecko shromáždìní tvé u prostøed tebe klesne.
Eze 27:35 Všickni obyvatelé ostrovù ztrnou nad tebou, a králové jejich ohromeni jsouce, zhrozí se náramnì.
Eze 27:36 Kupci mezi národy ckáti budou nad tebou; k hrùze veliké budeš, a nebude tì na vìky.
Eze 28:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 28:2 Synu èlovìèí, rci vývodovi Tyrskému: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se vyvyšuje srdce tvé, a øíkáš: Bùh silný jsem, na stolici Boží sedím u prostøed moøe, ješto jsi èlovìk a ne Bùh silný, aèkoli sobì pøivlastòuješ srdce podobné srdci Božímu,
Eze 28:3 Aj hle, moudøejší jsi nad Daniele, žádná vìc tajná není pøed tebou ukrytá;
Eze 28:4 Moudrosti svou a rozumností svou nashromáždils sobì zboží, a nahrnuls zlata a støíbra do pokladù svých;
Eze 28:5 Velikou moudrostí svou v kupectví svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo se srdce tvé zbožím tvým;
Eze 28:6 Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Proto že sobì pøivlastòuješ srdce podobné srdci Božímu,
Eze 28:7 Protož aj, já pøivedu na tì cizozemce, nejukrutnìjší národy, kteøíž vytrhnouce meèe své na krásu moudrosti tvé, zabijí jasnost tvou.
Eze 28:8 Do jámy spustí tì, a umøeš smrtí hroznou u prostøed moøe.
Eze 28:9 Budeš-liž tu ještì øíkati pøed oblíèejem mordéøe svého: Bohem jsem, ponìvadž jsi èlovìk a ne Bùh silný, jsa v ruce toho, jenž tì mordovati bude?
Eze 28:10 Smrtí neobøezancù umøeš od ruky cizozemcù; nebo já mluvil jsem, praví Panovník Hospodin.
Eze 28:11 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 28:12 Synu èlovìèí, vydej se v naøíkání nad králem Tyrským, a rci jemu: Takto praví Panovník Hospodin: Ty, jenž zapeèe□uješ summy, plný moudrosti a nejkrásnìjší,
Eze 28:13 V Eden, zahradì Boží, byl jsi, všelijaké drahé kamení pøikrývalo tì, sardius, topazius, jaspis, tarsis, onychin, beryl, zafir, karbunkulus a smaragd i zlato; nástrojové bubnù tvých a píš□al tvých v tobì, hned jakžs se narodil, pøipraveni jsou.
Eze 28:14 Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tì za ochránce pøedstavil, na hoøe svaté Boží jsi byl, u prostøed kamení ohnivého ustavièní jsi chodil.
Eze 28:15 Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost pøi tobì.
Eze 28:16 Pro množství kupectví tvého u prostøed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohøešil. Proèež zahubím tì, a vyhladím z hory Boží, ó cherube ochránce, z prostøed kamenù ohnivých.
Eze 28:17 Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své pøíèinou jasnosti své. Porazím tì na zemi, pøed oblíèej králù povrhu tì, aby se dívali na tebe.
Eze 28:18 Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti kupectví tvého poškvrnil jsi svatynì své. Protož vyvedu oheò z prostøed tebe, kterýž tì sžíøe, a obrátí tì v popel na zemi pøed oèima všech na tì hledících.
Eze 28:19 Všickni, kdož tì znali mezi národy, ztrnou nad tebou; k hrùze veliké budeš, a nebude tì na vìky.
Eze 28:20 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 28:21 Synu èlovìèí, obra□ tváø svou proti Sidonu, a prorokuj proti nìmu,
Eze 28:22 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobì jsem, ó Sidone, a budu oslaven u prostøed tebe. I zvìdí, že já jsem Hospodin, když vykonám pøi nìm soudy, a posvìcen budu v nìm.
Eze 28:23 Pošli zajisté na nìj mor, a krev na ulice jeho, a padati budou zranìní u prostøed nìho od meèe na všecky strany, i zvìdí, že já jsem Hospodin.

Eze 28:24 A tak nebude více míti dùm Izraelský trnu urážejícího a bodláku bodoucího ze všech okolních pohrdajících jimi, a zvìdí, že já jsem Panovník Hospodin.
Eze 28:25 Takto praví Panovník Hospodin: Když shromáždím dùm Izraelský z národù, mezi nìž rozptýleni jsou, a posvìcen budu v nich pøed oèima pohanù, a bydliti budou v zemi své, kterouž jsem byl dal služebníku svému Jákobovi:
Eze 28:26 Tehdy bydliti budou v ní bezpeènì, a nastavìjí domù, a štípí vinice. Bydliti, pravím, budou bezpeènì, když vykonám soudy, pøi všech zhoubcích jejich vùkol nich, i zvìdí, že já jsem Hospodin Bùh jejich.
Eze 29:1 Léta desátého, desátého mìsíce, dvanáctého dne téhož mìsíce, stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 29:2 Synu èlovìèí, obra tváø svou proti Faraonovi králi Egyptskému, a prorokuj proti nìmu i proti všemu Egyptu.
Eze 29:3 Mluv a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobì jsem, ó Faraone králi Egyptský, draku veliký, kterýž ležíš u prostøed øek svých, ješto øíkáš: Já mám øeku svou, já zajisté jsem ji pøivedl sobì.
Eze 29:4 Protož dám udici do èelistí tvých, a uèiním, že zváznou ryby øek tvých na tvých šupinách; i vyvleku tì z prostøedku øek tvých,i všecky ryby øek tvých na šupinách tvých zvázlé.
Eze 29:5 A nechám tì na poušti, tebe i všech ryb øek tvých. Na svrchku pole padneš, nebudeš sebrán ani shromážděn; šelmám zemským i ptactvu nebeskému dám tì k sežrání.
Eze 29:6 I zvìdí všickni obyvatelé Egyptští, že já jsem Hospodin, proto že jste holí tøtinovou domu Izraelskému.
Eze 29:7 Když se chytají tebe rukou, lámeš se, a roztínáš jim všecko rameno; a když se na tì zpodpírají, ztroskotána býváš, aèkoli nastavuješ jim všech bedr.
Eze 29:8 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já pøivedu na tì meè, a vyplením z tebe lidi i hovada.
Eze 29:9 I bude zemì Egyptská pustinou a pouští, i zvìdí, že já jsem Hospodin, proto že øíkal: Øeka má jest, já zajisté jsem ji pøivedl.
Eze 29:10 Protož aj, já budu proti tobì i proti øece tvé, a obrátím zemi Egyptskou v pustiny, v pouš pøehroznou od vìže Sevéne až do pomezí Mouøenínského.
Eze 29:11 Nepùjde pøes ni noha èlovìka, ani noha dobytèete pùjde pøes ni, a nebude v ní bydleno za èty øidceti let.
Eze 29:12 A tak uvedu zemi Egyptskou v pustinu nad jiné zemì pusté, a mìsta její nad jiná mìsta zpuštìná pustá budou za èty øidceti let, když rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do rozlièných zemí.
Eze 29:13 A však takto praví Panovník Hospodin: Po skonání èty øidceti let shromáždím Egyptské z národù, kamž rozptýleni budou.
Eze 29:14 A pøivedu zase zajaté Egyptské, a uvedu je zase do zemì Patros, do zemì pøebývání jejich, i budou tam královstvím sníženým.
Eze 29:15 Mimo jiná království bude sníženìjší, aniž se bude vynášeti více nad jiné národy; zmenším je zajisté, aby nepanovali nad národy.
Eze 29:16 I nebude více domu Izraelskému doufáním, kteréž by na pamìt pøivodilo nepravost, když by se obraceli za nimi; nebo zvìdí, že já jsem Panovník Hospodin.
Eze 29:17 Potom bylo dvadcátého sedmého léta, prvního mìsíce, prvního dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 29:18 Synu èlovìèí, Nabuchodonozor král Babylonský podrobil vojsko své v službu velikou proti Týru. Každá hlava oblezla, a každé rameno odøíno jest, mzdy pak nemá, on ani vojsko jeho, z Týru za tu službu, kterouž sloužili proti nìmu.
Eze 29:19 Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dávám Nabuchodonozorovi králi Babylonskému zemi Egyptskou, aby pobral zboží její, a rozebral loupeže její, i rozchvátal koøisti její, aby mìlo mzdu vojsko jeho.
Eze 29:20 Za práci jejich, kterouž mi sloužili, dám jim zemi Egyptskou, proto že mnì pracovali, praví Panovník Hospodin.
Eze 29:21 V ten den rozkáži vypuèiti se rohu domu Izraelského. Tobì též zpùsobím, že otevøeš ústa u prostøed nich, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 30:1 Opìt se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 30:2 Synu èlovìèí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Kvìlte: Ach, nastojte na tento den.
Eze 30:3 Nebo blízko jest den, blízko jest, pravím, den Hospodinùv, den mrákoty, èas národù bude.
Eze 30:4 A pøijde meè do Egypta, a bude pøetìžká bolest v Mouøenínské zemi, když padati budou zbití v Egyptì, a poberou zboží jeho, a zboøeni budou základové jeho.
Eze 30:5 Mouøenínové a Putští i Ludští i všelijaká smìsice, též Kubští i obyvatelé zemì smlouvy s nimi meèem padnou.
Eze 30:6 Tak praví Hospodin, že padnou podpùrcové Egypta, a snížena bude vyvýšenost síly jeho; od vìže Sevéne meèem padati budou v ní, praví Panovník Hospodin.
Eze 30:7 I budou v pustinu obráceni nad jiné zemì pusté, a mìsta jejich nad jiná mìsta pustá budou.
Eze 30:8 I zvìdí, že já jsem Hospodin, když zapálím oheò v Egyptì, a potøíni budou všickni pomocníci jeho.

Eze 30:9 V ten den vyjdou poslové od tváøi mé na lodech, aby pøestrašili Mouøenínskou zemi ubezpeèenou, i budou míti bolest pøetìžkou, jakáž byla ve dni Egypta; nebo aj, pøichází.
Eze 30:10 Takto praví panovník Hospodin: Uèiním zajisté konec množství Egyptskému skrze ruku Nabuchodonozora krále Babylonského.
Eze 30:11 On i lid jeho s ním, nejukrutnìjší národové pøivedeni budou, aby zkazili tu zemi; nebo vytrhnou meèe své na Egypt, a naplní tu zemi zbitými.
Eze 30:12 A obrátì øeky v sucho, prodám tu zemi v ruku nešlechetných, a tak v pustinu uvedu zemi, i což v ní jest, skrze ruku cizozemcù. Já Hospodin mluvil jsem.
Eze 30:13 Takto praví Panovník Hospodin: Zkazím i ukydané bohy, a konec uèiním modlám v Nof, a knížete z zemì Egyptské nebude více, když pustím strach na zemi Egyptskou.
Eze 30:14 Nebo pohubím Patros, a zapálím oheò v Soan, a vykonám soudy v No.
Eze 30:15 Vyleji prchlivost svou i na Sin, pevnost Egyptskou, a vypléním množství No.
Eze 30:16 Když zapálím oheò v Egyptì, velikou bolest bude míti Sin, a No bude roztrháno, Nof pak nepøátely bude míti ve dne.
Eze 30:17 Mládenci On a Bubastští meèem padnou, panny pak v zajetí pùjdou.
Eze 30:18 A v Tachpanches zatmí se den, když tam polámi závory Egypta, a pøítrž se stane v nìm vyvýšenosti síly jeho. Mrákota jej pøikryje, dcery pak jeho v zajetí pùjdou.
Eze 30:19 A tak vykonám soudy pøi Egyptu, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 30:20 Opìt bylo jedenáctého léta, prvního mìsíce, sedmého dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 30:21 Synu èlovìèí, rámì Faraona krále Egyptského zlámal jsem, a aj, nebude uvázáno, ani pøièinìno lékaøství, aniž pøiložen bude šat pro obvázání jeho a posilnìní jeho k držení meèe.
Eze 30:22 Protož takto praví panovník Hospodin: Aj, já jsem proti Faraonovi králi Egyptskému, a polámi ramena jeho, i sílu jeho, i bude zlámané, a vyrazím meè z ruky jeho.
Eze 30:23 A rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí.
Eze 30:24 Posilním zajisté ramen krále Babylonského, a dám meè svùj v ruku jeho, i polámi ramena Faraonova, tak že stonati bude pøed ním, jakž stonává smrtelnì ranìný.
Eze 30:25 Posilním, pravím, ramen krále Babylonského, ramena pak Faraonova klesnou. I zvìdí, že já jsem Hospodin, když dám meè svùj v ruku krále Babylonského, aby jej vztáhl na zemi Egyptskou.
Eze 30:26 A tak rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 31:1 Bylo pak jedenáctého léta, tøetího mìsíce, prvního dne téhož mìsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 31:2 Synu èlovìèí, rci Faraonovi králi Egyptskému i množství jeho: K komu jsi podoben v své velikosti?
Eze 31:3 Aj, Assur byl jako cedr na Libánu, pìkných ratolestí, a vìtvovím zastìòující, a vysokého zrùstu, jehož vrchové byli mezi hustými vìtvemi.
Eze 31:4 Vody k zrùstu pøivedly jej, propast jej vyvýšila, potoky jejími opuštìn byl vùkol kmen jeho, ješto jen praménky své vypouštìla na všecka døíví polní.
Eze 31:5 Takž se vyvýšil zrùst jeho nade všecka døíví polní, a rozmnožili se výstøelkové jeho, a pro hojnost vod roztáhly se ratolesti jeho, kteréž vypustil.
Eze 31:6 Na ratolestech jeho hnízdilo se všelijaké ptactvo nebeské, a pod vìtvemi jeho rodili se všelijací živoèichové polní, a v stínu jeho sedali všickni národové velicí.
Eze 31:7 I byl ušlechtilý pro svou velikost, a pro dlouhost vìtví svých; nebo koøen jeho byl pøi vodách mnohých.
Eze 31:8 Cedrové v zahradì Boží nepøikryli ho, jedle nevrovnaly se ratolestem jeho, a stromové kaštanoví nebyli podobni vìtvem jeho. Žádné døevo v zahradì Boží nebylo rovné jemu v kráse své.
Eze 31:9 Ozdobil jsem jej množstvím vìtvoví jeho, tak že mu závidìla všecka døíví Eden, kteráž byla v zahradì Boží.
Eze 31:10 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že vysoce vyrostl, a vypustil vrch svùj mezi husté vìtvoví, a pozdvihlo se srdce jeho pøièinou vysokosti jeho:
Eze 31:11 Protož vydal jsem jej v ruku nejsilnìjšího z národù, aby s ním pøísnì nakládal; pro bezbožnost jeho vyhnal jsem jej.
Eze 31:12 A tak vyali jej cizozemci, nejukrutnìjší národové, a nechali ho tu. Po horách i po všech údolích opadly vìtve jeho, a slomeny jsou ratolesti jeho na všecky prudké potoky té zemì. Proèež vystoupili z stínu jeho všickni národové zemì, a opustili jej.
Eze 31:13 Na nìmž padlém bydlí všelijaké ptactvo nebeské, a na ratolestech jeho jsou všelijací živoèichové polní,
Eze 31:14 Proto aby se nevyvyšovalo v zrostu svém žádné døíví pøi vodách, a aby nevypouštìlo vrchù svých mezi hustými vìtvemi, a nevypínalo se nad jiné vysokostí svou žádné døevo zapojené vodami, proto že všickni ti oddáni jsou k smrti, dolù do zemì mezi syny lidské s tìmi, kteøíž sstupují do jámy.
Eze 31:15 Takto praví Panovník Hospodin: Toho dne, v kterýž on sstoupil do hrobu, pøivedl jsem k kvílení, a

pøikryl jsem pøíèinou jeho propast, a zadržel jsem potoky její, aby se zastavily vody mnohé, a uèinil jsem, aby smutek nesl pøíèinou jeho Libán, a všecko døíví polní pøíèinou jeho aby umdlelo.
Eze 31:16 Od hømotu pádu jeho uèinil jsem, že se tøásli národové, když jsem jej svedl do hrobu s tìmi, kteøíž sstupují do jámy. Nad èímž se potìšila na zemi dole všecka døíví Eden, což výborného a dobrého jest na Libánu, vše což zapojeného jest vodou.
Eze 31:17 I ti s ním sstoupili do hrobu k tìm, kteøíž jsou zbiti meèem, i rámì jeho, i kteøíž sedali v stínu jeho u prostøed národù.
Eze 31:18 Kterému z stromù Eden podoben jsi tak v slávì a velikosti? Však svržen budeš s døívím Eden dolù na zem, mezi neobøezanci s zbitými meèem lehneš. To jest Farao i všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.
Eze 32:1 Opìt bylo dvanáctého léta, dvanáctého mìsíce, prvního dne téhož mìsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 32:2 Synu èlovìèí, vydej se v naøíkání nad Faraonem králem Egyptským, a rci jemu: Lvu mladému mezi národy podoben jsi, a jsi jako velryb v moøi, když procházeje se v potocích svých, kalíš vodu nohama svýma, a kormoutíš potoky její.
Eze 32:3 Takto praví Panovník Hospodin: Rozestru na tì sí svou skrze shromáždìní národù mnohých, kteøíž tì vytáhnou nevodem mým.
Eze 32:4 I nechám tì na zemi, povrhu tì na svrchku pole, a uèiním, že na tobì pøebývati bude všelijaké ptactvo nebeské, a nasytím tebou živoèichy vší zemì.
Eze 32:5 A rozmeci maso tvé po horách, a naplním údolí vysokostí tvou.
Eze 32:6 A napojím zemi, v níž ploveš, krví tvou až do hor, tak že i potokové naplnìni budou tebou.
Eze 32:7 V tom, když tì zhasím, zakryji nebesa, a zasmušilé uèiním hvìzdy jejich; slunce mrákotou zastru, a mìsíc nebude svítiti svìtlem svým.
Eze 32:8 Všecka svìtla jasná na nebesích zasmušilá uèiním pøíèinou tvou, a uvedu tmu na zemi tvou, praví Panovník Hospodin.
Eze 32:9 Nadto zkormoutím srdce národù mnohých, když zpùsobím, aby došla povìst o potøení tvém mezi národy, do zemí, jichž jsi neznal.
Eze 32:10 Uèiním, pravím, že trnouti budou nad tebou národové mnozí, a králové jejich hroziti se pøíèinou tvou velice, když šermovati budu meèem svým pøed tváøí jejich. Budou se zajisté lekati každé chvilky, každý sám za sebe v den pádu tvého.
Eze 32:11 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Meè krále Babylonského pøijde na tì.
Eze 32:12 Meèi udatných porazím množství tvé, nejukrutnìjších ze všech národù; ti zkazí pýchu Egypta, a zahlazeno bude všecko množství jeho.
Eze 32:13 Zahladím i všecka hovada jeho, kteráž jsou pøi vodách mnohých, tak že jich nezakalí noha èlovìèí více, anìž jich kaliti budou kopyta hovad.
Eze 32:14 Tu uèiním, že se usadí vody jejich, a potokové jejich že jako olej pùjdou, praví Panovník Hospodin,
Eze 32:15 Když obrátím zemi Egyptskou v pouš pøehroznou, v zemi prázdnou toho, což prvé v ní bylo, a když zbiji v ní všecky obyvatele. I zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 32:16 To jest naøíkání, jímž naøíkati budou. Tak dcery národù naøíkati budou, tak nad Egyptem i nade vším jeho množstvím naøíkati budou, dí Panovník Hospodin.
Eze 32:17 Potom bylo dvanáctého léta, patnáctého dne téhož mìsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 32:18 Synu èlovìèí, naøíkej nad množstvím Egypta, a snes jej i dcery národù tìch slavných do zpodních míst zemì k tìm, kteøíž sstupují do jámy.
Eze 32:19 A rci: Nad kohož bys utìšenìjší byl? Sstupiž a lež s neobøezanci.
Eze 32:20 Mezi zbitými meèem padnou, meèi vydán jest, vlectež jej i všecko množství jeho.
Eze 32:21 Budou k nìmu mluviti hrdiny s jeho pomocníky z prostøed hrobu, kdež neobøezanci meèem zbití sstoupivše, leží.
Eze 32:22 Tam jest Assur i všecka zbìø jeho, jehož hrobové jsou vùkol tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meèe.
Eze 32:23 Jehož hrobové jsou po stranách jámy, aby byla zbìø jeho vùkol hrobu tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meèe, kteøíž pouštívali strach v zemi živých.
Eze 32:24 Tam Elam i všecko množství jeho vùkol hrobu tohoto. Všickni ti neobøezanci byvše zbiti, padli od meèe, a sstoupili do zpodních míst zemì, kteøíž pouštívali strach svùj v zemi živých. Již nesou potupu svou s tìmi, kteøíž sstupují do jámy.
Eze 32:25 Mezi zbitými postavili jemu lože, i všemu množství jeho, vùkol nìhož jsou hrobové tohoto. Všickni ti neobøezanci zbiti meèem, nebo pouštín býval strach jejich v zemi živých. Již nesou potupu svou s tìmi, jenž sstupují do jámy, mezi zbitými položeni jsouce.
Eze 32:26 Tam Mešech, Tubal i všecko množství jeho, a vùkol nìho hrobové tohoto. Všickni ti neobøezanci zbiti

meèem, nebo pouštívali strach svùj v zemi živých.
Eze 32:27 Aè□koli ti ještì nelehli s hrdinami, kteøíž padli z neobøezancù, kteøíž sstoupili do hrobu s zbrojí svou vojenskou, a podložili meèe své pod hlavy své, a však dùjde□ nepravost jejich na kosti jejich; nebo strach hrdin byl v zemi živých.
Eze 32:28 I ty mezi neobøezanci potøín budeš, a lehneš s zbitými meèem.
Eze 32:29 Tam Edom, králové jeho, i všecka knížata jeho, kteøíž položeni jsou i s svou mocí s zbitými meèem. I ti s neobøezanci lehnou a s tìmi, kteøíž sstupují do jámy.
Eze 32:30 Tam knížata pùlnoèní strany všickni napoøád, i všickni Sidonští, kteøíž sstoupí k zbitým, s strachem svým, za svou moc stydíce se, a ležeti budou ti neobøezanci s zbitými meèem, a ponesou potupu svou s tìmi, kteøíž sstupují do jámy.
Eze 32:31 Ty uhlédaje Farao, potìší se nade vším množstvím svým, Farao i všecko vojsko jeho, zbiti jsouce meèem, dí Panovník Hospodin.
Eze 32:32 Nebo pustím strach svùj v zemi živých, a položen bude mezi neobøezanci s zbitými meèem Farao i všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.
Eze 33:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 33:2 Synu èlovìèí, mluv k synùm lidu svého a rci jim: Když uvedu na zemi nìkterou meè, jestliže vezme lid té zemì muže jednoho od konèin svých, a ustanoví jej sobì za strážného,
Eze 33:3 A ten vida meè pøicházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu,
Eze 33:4 A slyše nìkdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti, a v tom pøijda meè, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude.
Eze 33:5 Nebo slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev jeho na nìm zùstane.By□ se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil.
Eze 33:6 Pakli strážný vida, an meè pøichází, však by nezatroubil na troubu, a lid by nebyl napomenut, a pøijda meè, zachvátil by nìkoho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu.
Eze 33:7 Tebe pak synu èlovìèí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne.
Eze 33:8 Když bych já øekl bezbožnému: Bezbožníèe, smrtí umøeš, a nemluvil bys, vystøíhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umøe, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu.
Eze 33:9 Pakli bys ty vystøíhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, a však neodvrátil by se od cesty své: on□ pro nepravost svou umøe, ale ty duši svou vysvobodíš.
Eze 33:10 Protož ty synu èlovìèí, rci domu Izraelskému: Takto mluvíte, øíkajíce: Proto že pøestoupení naše a høíchové naši jsou na nás, a my v nich svadneme, i jakž bychom živi byli?
Eze 33:11 Rci jim: Živ□ jsem já, dí Panovník Hospodin, že□ nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvra□tež se, odvra□te od cest svých zlých. I proè møíti máte, ó dome Izraelský?
Eze 33:12 Ty tedy synu èlovìèí, rci synùm lidu svého: Spravedlnost spravedlivého nevytrhne ho v den pøestoupení jeho, aniž bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by se den odvrátil od bezbožnosti své; tolikéž spravedlivý nebude moci živ býti v ní, v kterýž by den zhøešil.
Eze 33:13 Jestliže dím spravedlivému: Jistì živ budeš, a on doufaje v spravedlnost svou, èinil by nepravost: žádná spravedlnost jeho nepøijde na pamìt, ale pro tu nepravost svou, kterouž èinil, umøe.
Eze 33:14 Zase øeknu-li bezbožnému: Smrtí umøeš, však odvrátí-li se od høíchu svého, a èiniti bude soud a spravedlnost,
Eze 33:15 Což v zástavì jest, navrátí-li bezbožný, což vydøel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, neèinì nepravosti: jistì že bude živ, neumøe.
Eze 33:16 Žádní høíchové jeho, jimiž høešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost èinil, jistì že bude živ.
Eze 33:17 A vždy øíkají synové lidu tvého: Není pravá cesta Pánì, ješto jejich cesta není pravá.
Eze 33:18 Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a èinil by nepravost, umøe□ pro ty vìci.
Eze 33:19 Ale když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, a èinil by soud a spravedlnost, podlé tìch vìcí živ bude.
Eze 33:20 A pøedce øíkáte: Není pravá cesta Pánì. Každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský.
Eze 33:21 Stalo se pak dvanáctého léta, desátého mìsíce, pátého dne téhož mìsíce od zajetí našeho, že pøišel ke mnì jeden, kterýž ušel z Jeruzaléma, øka: Dobyto jest mìsto.
Eze 33:22 Ruka pak Hospodinova byla pøi mnì u veèer pøed tím, než pøišel ten, kterýž utekl, a otevøela ústa má, až i ke mnì pøišel ráno; otevøela, pravím, ústa má, abych nebyl nìmým déle.
Eze 33:23 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 33:24 Synu èlovìèí, obyvatelé pustin tìchto v zemi Izraelské mluví, økouce: Jedinký byl Abraham, a dìdiènì

držel zemi tuto, nás pak mnoho jest; nám dána jest zemì tato v dìdictví.
Eze 33:25 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Se krví jídáte, a oèí svých pozdvihujete k ukydaným modlám svým, i krev vyléváte, a chtìli byste zemí touto dìdiènì vládnouti?
Eze 33:26 Stojíte na meèi svém, pášete ohavnost, a každý ženy bližního svého poškvròujete, a chtìli byste zemí touto dìdiènì vládnouti?
Eze 33:27 Takto mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Živ jsem já, že ti, kteøíž jsou na pustinách, meèem padnou, a kdo na poli, toho zvìøi dám k sežrání, kdo pak na hradích neb v jeskyních, morem zemrou.
Eze 33:28 I obrátím zemi tu v hroznou pouš a pøestane vyvýšenost moci její, a zpustnou hory Izraelské, tak že nebude žádného, kdo by šel pøes nì.
Eze 33:29 I zvìdí, že já jsem Hospodin, když obrátím zemi tu v hroznou pouš pro všecky ohavnosti jejich, kteréž páchali.
Eze 33:30 Ty pak synu èlovìèí, slyš, synové lidu tvého èasto mluvívají o tobì, za stìnami i ve dveøích domù, a øíkají jeden druhému a každý bratru svému, øka: Poïte medle a poslechnìte, jaké slovo vyšlo od Hospodina.
Eze 33:31 I scházejí se k tobì, tak jako se schází lid, a sedají pøed tebou lid mùj, a poslouchají slov tvých, ale neèiní jich. A aèkoli je sobì ústy svými libují, však za mrzkým ziskem svým srdce jejich odchází.
Eze 33:32 A aj, ty jsi jim jako zpìv libý pìkného zvuku a dobøe vznìjící. Slyší zajisté slova tvá, ale žádný jich neèiní.
Eze 33:33 Než když to pøijde, (aj, pøichází), tedy zvìdí, že prorok byl u prostøed nich.
Eze 34:1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 34:2 Synu èlovìèí, prorokuj proti pastýøùm Izraelským. Prorokuj a rci jim, tìm pastýøùm: Takto praví Panovník Hospodin: Bìda pastýøùm Izraelským, kteøíž pasou sami sebe. Zdaliž pastýøi nemají stáda pásti?
Eze 34:3 Tuk jídáte, a vlnou se odíváte, což tuèného, zabijíte, stáda však nepasete.
Eze 34:4 Neduživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepøivodíte, a zahynulé nehledáte, ale pøísnì a tvrdì panujete nad nimi,
Eze 34:5 Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýøe, a rozptýleny jsouce, jsou za pokrm všelijaké zvìøi polní.
Eze 34:6 Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vší zemì širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal.
Eze 34:7 Protož ó pastýøi, slyšte slovo Hospodinovo:
Eze 34:8 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého bývají k sežrání všelijaké zvìøi polní, nemajíce žádného pastýøe, aniž se ptají pastýøi moji po stádu mém, ale pasou pastýøi sami sebe, stáda pak mého nepasou:
Eze 34:9 Protož vy pastýøi, slyšte slovo Hospodinovo:
Eze 34:10 Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýøùm tìm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýøi samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly za pokrm.
Eze 34:11 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po ovcích svých a shledávati je.
Eze 34:12 Jakož shledává pastýø stádo své tehdáž, když bývá u prostøed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly.
Eze 34:13 A vyvedu je z národù, a shromáždím je z zemí, a uvedu je do zemì jejich, a pásti je budu na horách Izraelských, pøi potocích i na všech místech k bydlení pøíhodných v zemi té.
Eze 34:14 Na pastvì dobré pásti je budu, a na horách vysokých Izraelských bude ovèinec jejich. Tam léhati budou v ovèinci veselém, a pastvou tuènou pásti se budou na horách Izraelských.
Eze 34:15 Já pásti budu stádo své, a já zpùsobím to, že odpoèívati budou, praví Panovník Hospodin.
Eze 34:16 Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase pøivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posilím, tuènou pak a silnou zahladím; nebo je pásti budu v soudu.
Eze 34:17 Vy pak, stádo mé, slyšte: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já soudím mezi dobytèetem a dobytèetem, mezi skopci a kozly.
Eze 34:18 Což jest vám málo pastvou dobrou se pásti, že ještì ostatek pastvy vaší pošlapáváte nohama svýma? a uèištìnou vodu píti, že ostatek nohama svýma kalíte,
Eze 34:19 Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte, se pásti, a kal noh vašich píti musily?
Eze 34:20 Protož takto praví Panovník Hospodin k nim: Aj já, já souditi budu mezi dobytèetem tuèným a mezi dobytèetem hubeným,
Eze 34:21 Proto že boky i plecemi strkáte, a rohy svými trkáte všecky neduživé, tak že je vyháníte i ven.
Eze 34:22 Protož vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež, a souditi budu mezi dobytèetem a dobytèetem.
Eze 34:23 A vzbudím nad nimi pastýøe jednoho, kterýž je pásti bude, služebníka svého Davida. Ten je pásti bude, a ten bude jejich pastýøem.
Eze 34:24 Já pak Hospodin budu jejich Bohem, a služebník mùj David knížetem u prostøed nich. Já Hospodin mluvil jsem.

Eze 34:25 A uèinì s nimi smlouvu pokoje, zpùsobím, že pøestane zvìø zlá na zemi; i budou bydleti na poušti bezpeènì, a spáti i po lesích.
Eze 34:26 K tomu obdaøím je i okolí pahrbku svého požehnáním, a ssílati budu déš èasem svým; deš ové požehnání budou bývati;
Eze 34:27 Tak že vydá døevo polní ovoce své a zemì vydá úrodu svou; i budou v zemi své bezpeèní, a zvìdí, že já jsem Hospodin, když polámi závory jha jejich, a vytrhnu je z ruky tìch, jenž je v službu podrobují.
Eze 34:28 I nebudou více loupeží národùm, a zvìø zemská nebude jich žráti, ale bydliti budou bezpeènì, aniž jich kdo pøestraší.
Eze 34:29 Nadto vzbudím jim výstøelek k slávì, a nebudou více møíti hladem v té zemi, aniž ponesou více potupy od pohanù.
Eze 34:30 I zvìdí, že já Hospodin Bùh jejich jsem s nimi, a oni lid mùj, dùm Izraelský, praví Panovník Hospodin.
Eze 34:31 Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bùh váš, praví Panovník Hospodin.
Eze 35:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 35:2 Synu èlovìèí, obra tváø svou proti hoøe Seir, a prorokuj proti ní.
Eze 35:3 A rci jí: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti tobì, horo Seir, a vztáhnu ruku svou na tebe, a obrátím tì v hroznou pouš.
Eze 35:4 Mìsta tvá v pouš obrátím, a ty budeš pustinou, i zvíš, že já jsem Hospodin,
Eze 35:5 Proto že máš nepøátelství vìèné, a rozptyluješ syny Izraelské meèem v èas bídy jejich, v èas dokonání nepravosti.
Eze 35:6 Protož živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že k zabití pøipravím tì, a krev tì stihati bude. Ponìvadž krve vylévání v nenávisti nemáš, také tì krev stihati bude.
Eze 35:7 Obrátím, pravím, horu Seir v hroznou pouš, a vypléním z ní jdoucího pøes ni i vracujícího se.
Eze 35:8 A naplním hory její zbitými jejími; na pahrbcích tvých i v údolích tvých, i pøi všech potocích tvých zbití meèem padati budou.
Eze 35:9 V pustiny vìèné obrátím tì, tak že mìsta tvá nebudou zase vzdìlána, i zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 35:10 Proto že øíkáš: Tito dva národové a tyto dvì zemì mé budou, a budeme dìdiènì vládnouti tou, v níž Hospodin pøebýval,
Eze 35:11 Protož živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že uèiním podlé hnìvu tvého a podlé závisti své, kterouž jsi prokázala z nenávisti své proti nim. I budu poznán od nich, když tì budu souditi.
Eze 35:12 A zvíš, že já Hospodin slyšel jsem všecka hanìní tvá, kteráž jsi mluvila o horách Izraelských, økuci: Zpuštiny jsou, nám jsou dány k sežrání.
Eze 35:13 Nebo jste se honosili proti mnì ústy svými, a množili proti mnì slova svá, což jsem sám slyšel.
Eze 35:14 Takto praví Panovník Hospodin: Jakž se veselí všecka ta zemì, tak pustinu uèiním z tebe.
Eze 35:15 Jakž se veselíš nad dìdictvím domu Izraelského, proto že zpustl, tak uèiním i tobì. Pustinou budeš, ó horo Seir, i všecka zemì Idumejská naskrze, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 36:1 Ty synu èlovìèí, prorokuj i o horách Izraelských a rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Hospodinovo.
Eze 36:2 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že øíká ten nepøítel o vás: Aj, to dobøe, také i výsosti vìèné v dìdictví se nám dostanou,
Eze 36:3 Protož prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Proto, proto že poplénili a sehltili vás vùkol, abyste byli za dìdictví ostatku národù, a vydáni jste v pomluvu a v zlou povìst lidem,
Eze 36:4 Protož hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám i pahrbkùm, potokùm i údolím, pustinám hrozným i mìstùm opuštìným, jenž jsou za loupež a posmìch ostatku národù okolních,
Eze 36:5 Protož takto dí Panovník Hospodin: jistì že v ohni horlivosti své mluviti budu proti ostatku tìch národù, i proti vší zemi Idumejské, kteøíž sobì osobili zemi mou za dìdictví, veselíce se z celého srdce, a pléníce s chutí, aby sídlo vyhnaných z nìho bylo v loupež.
Eze 36:6 Protož prorokuj o zemi Izraelské, a mluv k horám a pahrbkùm, potokùm i k údolím: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já v horlivosti své a v prchlivosti své mluvím, proto že pohanìní od národù snášíte.
Eze 36:7 Protož takto praví Panovník Hospodin: já zdvihna ruku svou, pøisahám, že ti národové, kteøíž jsou vùkol vás, pohanìní své nésti musejí.
Eze 36:8 Vy pak hory Izraelské, ratolesti své vypouštìti, a ovoce své pøinášeti budete lidu mému Izraelskému, když se pøiblíží a pøijdou.
Eze 36:9 Nebo aj, já jsem s vámi, a patøím na vás, abyste dìlány a osívány byly.
Eze 36:10 A rozmnožím v vás lidi, všecken dùm Izraelský, jakýžkoli jest, i budou se osazovati mìsta, a pustiny vzdìlávati.
Eze 36:11 Rozmnožím, pravím, v vás lidi i hovada, a budou se množiti a ploditi, i uèiním, že bydliti budete jako za pøedešlých let vašich, èinì vám dobøe, více než v prvotinách vašich. A zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 36:12 Nebo uvedu do vás lidi, lid svùj Izraelský, a budou tebou dìdiènì vládnouti; a budeš jim za dìdictví, aniž kdy více siroby na nì uvedeš.

Eze 36:13 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že øíkají vám, že jsi ty ta zemì, kteráž zžíráš lidi, a sirotky èiníš z národù svých,
Eze 36:14 Protož nebudeš více zžírati lidi, a národù svých více k sirobì pøivoditi, praví panovník Hospodin.
Eze 36:15 Aniž dopustím, aby více slýcháno bylo v tobì potupy národù, aniž útržky lidské snášeti budeš více, ani ku pádu pøivoditi více národù svých, praví Panovník Hospodin.
Eze 36:16 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 36:17 Synu èlovìèí, dùm Izraelský, bydlíce v zemi své, poškvrnili jí cestou svou a skutky svými; podobná neèistotì ženy pro neèistotu oddìlené byla cesta jejich pøed oèima mýma.
Eze 36:18 Proèež vylil jsem prchlivost svou na nì, proto že krev vylévali na zemi, a ukydanými bohy svými poškvrnili jí.
Eze 36:19 I rozptýlil jsem je po národech, tak že rozplašeni jsou po zemích; podlé cesty jejich a podlé skutkù jejich soudil jsem je.
Eze 36:20 Nýbrž odšedše mezi národy, kamž pøišli, poškvrnili jména svatosti mé, když øíkáno o nich: Že jsou lid Hospodinùv, a že z jeho zemì vyšli.
Eze 36:21 Ale slitoval jsem se pro jméno svatosti své, kteréhož poškvrnili dùm Izraelský mezi národy, kamž pøišli.
Eze 36:22 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Ne pro vás já to uèiním, ó dome Izraelský, ale pro jméno svatosti své, kteréhož jste poškvrnili mezi národy, kamž jste pøišli,
Eze 36:23 Abych posvìtil jména svého velikého, kteréž bylo poškvrnìno mezi národy, kteréhož jste poškvrnili u prostøed nich, aby poznali národové, že já jsem Hospodin, praví Panovník Hospodin, když posvìcen budu v vás pøed oèima jejich.
Eze 36:24 Nebo poberu vás z národù, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do zemì vaší.
Eze 36:25 A pokropím vás vodou èistou, a èisti budete; ode všech poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohù vašich oèistím vás.
Eze 36:26 A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitøností vašich, a odejma srdce kamenné z tìla vašeho, dám vám srdce masité.
Eze 36:27 Ducha svého, pravím, dám do vnitøností vašich, a uèiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudù mých ostøíhali a èinili je.
Eze 36:28 I budete bydliti v zemi, kterouž jsem byl dal otcùm vašim, a budete lidem mým, a já budu vaším Bohem.
Eze 36:29 Nebo vysvobodím vás ze všelijakých poškvrn vašich, a pøivolám obilé, a rozmnožím je, a nedopustím na vás hladu.
Eze 36:30 Rozmnožím i ovoce stromù a úrody polní, tak že neponesete více potupy hladu mezi národy.
Eze 36:31 I rozpomenete se na zlé cesty vaše a na skutky vaše nedobré, tak že sami se býti hodné ošklivosti uznáte pro nepravosti vaše a pro ohavnosti vaše.
Eze 36:32 Ne pro vás já to uèiním, praví Panovník Hospodin, známo vám buï. Zahanbìtež se a zastyïte za cesty své, dome Izraelský.
Eze 36:33 Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterémž vás oèistím ode všech nepravostí vašich, osadím mìsta, a vzdìlány budou pustiny.
Eze 36:34 A tak zemì pustá bude dìlána, kteráž prvé byla pouští pøed oèima každého tudy jdoucího.
Eze 36:35 I øeknou: Zemì tato zpuštìná jest jako zahrada Eden, ano i mìsta pustá, zkažená a zboøená jsou ohrazena a osazena.
Eze 36:36 I zvìdí národové, kteøíž pozùstanou vùkol vás, že já Hospodin vystavìl jsem zboøeniny, a vysadil pustiny. Já Hospodin mluvil jsem i uèiním.
Eze 36:37 Takto praví Panovník Hospodin: Ještì toho hledati bude pøi mnì dùm Izraelský, abych je rozmnožil. Rozmnožím je lidmi jako stády.
Eze 36:38 Jako stádo k obìtem, jako stádo Jeruzalémské pøi slavnostech jeho, tak mìsta pustá budou plná stád lidí, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 37:1 Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne Hospodin v duchu, a postavil mne u prostøed údolí, kteréž bylo plné kostí.
Eze 37:2 I provedl mne skrze nì vùkol a vùkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché.
Eze 37:3 I øekl mi: Synu èlovìèí, mohly-li by ožiti kosti tyto? I øekl jsem: Panovníèe Hospodine, ty víš.
Eze 37:4 V tom øekl mi: Prorokuj o tìch kostech a rci jim: Kosti suché, slyšte slovo Hospodinovo.
Eze 37:5 Toto praví Panovník Hospodin kostem tìmto: Aj, já uvedu do vás ducha, abyste ožily.
Eze 37:6 A dám na vás žily, a uèiním, že zroste na vás maso, a otáhnu vás koží; dám, pravím, do vás ducha, abyste ožily, i zvíte, že já jsem Hospodin.
Eze 37:7 Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo. I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hømot, když se pøibližovaly kosti jedna k druhé.
Eze 37:8 I vidìl jsem, a aj, žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly po vrchu, ale ducha žádného

nebylo v nich.
Eze 37:9 I øekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu èlovìèí, a rci duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode ètyø vìtrù pøiï, duchu, a vìj na tyto zmordované, a oživou.
Eze 37:10 Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I všel do nich duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup velmi veliký.
Eze 37:11 I øekl mi: Synu èlovìèí, kosti tyto jsou všecken dùm Izraelský. Aj, øíkají: Uschly kosti naše, a zhynula èáka naše, již jest po nás.
Eze 37:12 Protož prorokuj a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobù vašich, lide mùj, a uvedu vás do zemì Izraelské.
Eze 37:13 I zvíte, že já jsem Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobù vašich, lide mùj.
Eze 37:14 A dám Ducha svého do vás, abyste ožili, a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že já Hospodin mluvím i èiním, dí Hospodin.
Eze 37:15 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 37:16 Ty pak synu èlovìèí, vezmi sobì døevo jedno, a napiš na nìm: Judovi, a synùm Izraelským, tovaryšùm jeho. Zatím vezma døevo druhé, napiš na nìm: Jozefovi døevo Efraimovo, a všechnìm synùm Izraelským, tovaryšùm jeho.
Eze 37:17 I spojž je sobì jedno k druhému v jedno døevo, aby byla jako jedno v ruce tvé.
Eze 37:18 A když mluviti budou k tobì synové lidu tvého, økouce: Což nám neoznámíš, co ty vìci znamenají:
Eze 37:19 Mluv k nim: Takto praví panovník Hospodin: Aj, já vezmu døevo Jozefovo, kteréž jest v ruce Efraimovì, a pokolení Izraelských, tovaryšù jeho, a pøiložím je s ním k døevu Judovu, a uèiním je døevem jedním, i budou jedno v ruce mé.
Eze 37:20 A když budou ta døeva, na kterýchž jsi psal, v ruce tvé pøed oèima jejich,
Eze 37:21 Tedy mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vezmu syny Izraelské z prostøed národù tìch, kamž odešli, a shromáždì je odevšad, uvedu je do zemì jejich.
Eze 37:22 A uèiním je, aby byli národem jedním v té zemi na horách Izraelských, a král jeden bude nad nimi nade všemi králem. A nebudou více dva národové, aniž se již více dìliti budou na dvoje království.
Eze 37:23 Aniž se budou poškvròovati více ukydanými bohy svými, a ohavnostmi svými, ani jakými pøestoupeními svými, i vysvobodím je ze všech obydlí jejich, v nichž høešili, a oèistím je. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem.
Eze 37:24 A služebník mùj David bude králem nad nimi, a pastýøe jednoho všickni míti budou, aby v soudech mých chodili, a ustanovení mých ostøíhali, i èinili je.
Eze 37:25 I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl dal služebníku svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši. Budou, pravím, v ní bydliti oni i synové jejich, i synové synù jejich až na vìky, a David služebník mùj knížetem jejich bude na vìky.
Eze 37:26 Nadto uèiním s nimi smlouvu pokoje; smlouva vìèná bude s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni svou u prostøed nich na vìky.
Eze 37:27 Bude i pøíbytek mùj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým.
Eze 37:28 I zvìdí národové, že jsem já Hospodin, jenž posvìcuji Izraele, když bude svatynì má u prostøed nich na vìky.
Eze 38:1 Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Eze 38:2 Synu èlovìèí, obra tváø svou proti Gogovi, zemì Magog, knížeti a hlavì v Mešech a Tubal, a prorokuj proti nìmu,
Eze 38:3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já budu proti tobì, Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal.
Eze 38:4 A odvedu tì zpìt, dada udice do èelistí tvých, když tì vyvedu i všecko vojsko tvé, konì i jezdce, všecky obleèené v celou zbroj, zástup veliký s pavézami a štíty, všecky ty, kteøíž užívají meèe:
Eze 38:5 Perské, Mouøeníny i Putské s nimi, všecky ty s štíty a lebkami,
Eze 38:6 Gomera i všecky houfy jeho, dùm Togarmy od stran pùlnoèních, i všecky houfy jeho, národy mnohé s tebou.
Eze 38:7 Budiž hotov, a pøiprav se, ty i všecko shromáždìní tvé, tìch, kteøíž se k tobì sebrali, a buï strážcím jejich.
Eze 38:8 Po mnohých dnech navštíven budeš, v potomních letech pøitáhneš na lid vysvobozený od meèe, a shromážděný z národù mnohých na hory Izraelské, kteréž byly pustinou ustavièní, když oni z národù jsouce vyvedeni, budou bydliti bezpeènì všickni.
Eze 38:9 V tom pøitáhneš a pøijdeš jako bouøe, budeš jako oblak pøikrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i národové mnozí s tebou.
Eze 38:10 Takto praví Panovník Hospodin: I stane se v ten den, že vstoupí mnohé vìci na srdce tvé, a budeš mysliti myšlení zlé.
Eze 38:11 A díš: Potáhnu na zemi, v níž jsou vsi, pøitáhnu na ty, jenž pokoje užívají, bydlíce bezpeènì, na všecky, kteøíž bydlejí beze všech zdí, a nemají žádné závory ani bran,

Eze 38:12 Abych vzebral koøisti, a rozchvátal loupeže, obraceje ruku svou proti pouštìm již osazeným, a proti lidu zase shromáždìnému z národù, zacházejícímu s dobytkem a jmìním, bydlejícím u prostøed zemì.
Eze 38:13 Sába a Dedan, a kupci moøští, i všecka lvíèata jeho øeknou tobì: K rozebrání-liž koøistí ty se béøeš? K rozchvátání-li loupeže shromáždil jsi množství své, abys bral støíbro a zlato, abys nabral dobytka i zboží, a nashromáždil loupeže veliké?
Eze 38:14 Protož synu èlovìèí, prorokuj a rci Gogovi: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž toho dne, když bude lid mùj Izraelský bydliti bezpeènì, nezvíš,
Eze 38:15 Když̆to pøitáhnouce z místa svého od stran pùlnoèních, ty i národové mnozí s tebou, sedíce na koních všickni, shromáždìní veliké a vojsko znamenité,
Eze 38:16 Potáhneš na lid mùj Izraelský jako oblak, abys pøikryl tu zemi? V potomních dnech stane se, že tì pøivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když posvìcen budu v tobì pøed oèima jejich, ó Gogu.
Eze 38:17 Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž ty nejsi ten, o kterémž jsem mluvil za dnù starodávních skrze služebníky své, proroky Izraelské, kteøíž prorokovali za tìch dnù a let, že tì pøivedu na nì?
Eze 38:18 A však stane se v ten den, v den, v kterýž pøitáhne Gog na zemi Izraelskou, praví Panovník Hospodin, že povstane prchlivost má s hnìvem mým,
Eze 38:19 A v rozhorlení svém, v ohni prchlivosti své mluviti budu. Jistì že v ten den bude pohnutí veliké v zemi Izraelské,
Eze 38:20 Tak že se pohnou pøed tváøí mou ryby moøské i ptactvo nebeské, a zvìø polní i všeliký zemìplaz plazící se po zemi, i všickni lidé, kteøíž jsou na svrchku zemì. I rozválejí se hory, a padnou výsosti, i každá zed na zem upadne.
Eze 38:21 Nebo zavolám proti nìmu po všech horách mých meèe, praví Panovník Hospodin; meè každého proti bratru jeho bude.
Eze 38:22 A vykonám pøi nìm soud morem a krve prolitím a pøívalem rozvodnilým, a kamením krupobití velikého, ohnìm a sirou dštíti budu na nìj i na houfy jeho, a na národy mnohé, kteøíž jsou s ním.
Eze 38:23 A tak zveleben, a posvìcen, a v známost uveden budu pøed oèima národù mnohých, a zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 39:1 Ty synu èlovìèí, prorokuj ještì proti Gogovi a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já povstanu proti tobì, ó Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal.
Eze 39:2 A odvedu tì zpìt, navštívì tì šesti ranami, když tì vzbudím, abys pøitáhl od stran pùlnoèních, a pøivedu tì na hory Izraelské.
Eze 39:3 Nebo vyrazím luèištì tvé z ruky tvé levé, a støely z ruky tvé pravé vyvrhu.
Eze 39:4 Na horách Izraelských padneš ty i všickni houfové tvoji i národové, kteøíž budou s tebou; ptákùm a všemu ptactvu køídla majícímu i zvìøi polní dám tì k sežrání.
Eze 39:5 Na svrchku pole padneš; nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin.
Eze 39:6 Vypustím také oheò na Magoga i na ty, kteøíž pøebývají na ostrovích bezpeènì, i zvìdí, že já jsem Hospodin.
Eze 39:7 A jméno svatosti své uvedu v známost u prostøed lidu svého Izraelského. Nedopustím, pravím, více poškvròovati jména svatosti své, i zvìdí národové, že já jsem Hospodin Svatý v Izraeli.
Eze 39:8 Aj, pøijde a stane se to, praví Panovník Hospodin, téhož dne, o kterémž jsem mluvil.
Eze 39:9 Tehdy vyjdou obyvatelé mìst Izraelských, a zapálíce, popálí zbroj a štíty i pavézy, luèištì i støely, døevce i kopí, a budou je páliti ohnìm sedm let.
Eze 39:10 Aniž nositi budou døíví s pole, ani sekati v lesích, proto že zbrojí zanìcovati budou oheò, když zloupí ty, kteøíž je loupívali, a mocí poberou tìm, kteøíž jim mocí brávali, praví Panovník Hospodin.
Eze 39:11 I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ku pohøbu tam v Izraeli, údolí, kudyž se jde k východní straně k moøi, kteréžto zacpá ústa tudy jdoucích. I pohøbí tam Goga i všecko množství jeho, a nazovou je údolí množství Gogova.
Eze 39:12 Nebo pochovávati je budou dùm Izraelský za sem mìsícù proto, aby vyèistili zemi.
Eze 39:13 A tak pohøbí je všecken lid té zemì, a bude jim to ku poctivosti v den, v kterýž oslaven budu, praví Panovník Hospodin.
Eze 39:14 Oddìlí pak muže stateèné, kteøíž by procházeli tu zemi, proto aby pochovávali ty, kteøíž by pozùstali na svrchku zemì, aby ji vyèistili. Po vyjití sedmi mìsícù pøehledávati zaènou.
Eze 39:15 A ti procházejíce, choditi budou po zemi, a když uzøí kosti èlovìèí, vzdìlají pøi nich znamení pamìtné, aby je pohøbili hrobaøi v údolí množství Gogova.
Eze 39:16 Nýbrž to množství jeho bude k slávì i mìstu, když vyèistí tu zemi.
Eze 39:17 Ty pak synu èlovìèí, takto praví Panovník Hospodin: Rci ke všelijakým ptákùm køídla majícím i ke všelijaké zvìøi polní: Shromažïte se a pøiïte, zbeøte se odevšad k obìtem mým, kterýchž já nabiji vám,obìtí velikých na horách Izraelských, a budete jísti maso a píti krev.
Eze 39:18 Maso silných rekù jísti budete, a krev knížat zemských píti, skopcù, beranù a kozlù, volkù, všecko tuèných Bázanských.

Eze 39:19 A budete jísti tuk do sytosti, a píti krev do opití z obìtí mých, kterýchž vám nabiji.
Eze 39:20 A nasytíte se z stolu mého koòmi i jezdci, silnými reky i všemi muži váleènými, dí Panovník Hospodin.
Eze 39:21 A tak zjevím slávu svou mezi národy, aby vidìli všickni národové soud mùj, kterýž jsem vykonal, i ruku mou, kterouž jsem doložil na nì.
Eze 39:22 I zví dùm Izraelský, že já jsem Hospodin Bùh jejich, od tohoto dne i potom.
Eze 39:23 Zvìdí také i národové, že pro svou nepravost zajat jest dùm Izraelský, proto že se dopouštìli pøestoupení proti mnì; proèež jsem skryl tváø svou pøed nimi, a vydal jsem je v ruku protivníkù jejich, aby padli meèem všickni napoøád.
Eze 39:24 Podlé neèistoty jejich a podlé zpronevìøení se jejich uèinil jsem jim, a skryl jsem tváø svou pøed nimi.
Eze 39:25 Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Již zase pøivedu zajaté Jákobovy, a smiluji se nade vším domem Izraelským a horliti budu pøíèinou jména svatosti své,
Eze 39:26 Aè ponesou potupu svou a všecko pøestoupení své, kteréhož se dopustili proti mnì, když bydlili v zemi své bezpeènì, aniž byl, kdo by je pøestrašil.
Eze 39:27 A však je zase pøivedu z národù, a shromáždím je z zemí nepøátel jejich, a posvìcen budu v nich pøed oèima národù mnohých.
Eze 39:28 A tak poznají, že já jsem Hospodin Bùh jejich, když zaveda je do národù, shromáždím je do zemì jejich, a nepozùstavím tam žádného z nich.
Eze 39:29 Aniž skryji více tváøi své pøed nimi, když vyleji Ducha svého na dùm Izraelský, praví Panovník Hospodin.
Eze 40:1 Dvadcátého pátého léta od zajetí našeho, na poèátku roku, desátého dne mìsíce, ètrnáctého léta po dobytí mìsta, právì v tentýž den byla nade mnou ruka Hospodinova, a uvedl mne tam.
Eze 40:2 U vidìních Božích pøivedl mne do zemì Izraelské, a postavil mne na hoøe velmi vysoké, pøi níž bylo jako stavení mìsta, ku poledni.
Eze 40:3 I uvedl mne tam, a aj, muž, kterýž na pohledìní byl jako mìï, maje šòùru lnìnou v ruce své, a prut k rozmìøování, a ten stál v bránì.
Eze 40:4 I mluvil ke mnì ten muž: Synu èlovìèí, viz oèima svýma, a ušima svýma slyš, a pøilož srdce své ke všemu, což já ukáži tobì; nebo proto a bych ukazoval, pøiveden jsi sem. Ty pak oznámíš všecko domu Izraelskému, což vidíš.
Eze 40:5 A aj, zed zevnitø pøi domu vùkol a vùkol, a v ruce muže toho prut míry, šesti loket, (loket o dlaò delší než obecní). Zmìøil šíøku toho stavení jednoho prutu, a výšku jednoho prutu.
Eze 40:6 A všed do brány, kteráž byla naproti východu, šel na horu po stupních jejích, i zmìøil prah brány jednoho prutu zšíøí, a prah druhý jednoho prutu zšíøí.
Eze 40:7 A pokojíky jednoho prutu zdélí, a jednoho prutu zšíøí, mezi pokojíky pak pìt loket, a prah brány podlé síòce brány vnitø prutu jednoho.
Eze 40:8 I zmìøil síòci brány vnitø na jeden prut.
Eze 40:9 Zmìøil také síòci brány osmi loket, a veøeje její dvou loket, totiž síòce brány vnitø.
Eze 40:10 I pokojíky brány východní, tøi s jedné a tøi s druhé strany. Jedné míry byly všecky tøi, a míra jednostejná veøejí po obou stranách.
Eze 40:11 Zmìøil též i širokost dveøí té brány desíti loket, a dlouhost též brány tøinácti loket,
Eze 40:12 A pøístøeší pøed pokojíky jednoho lokte, a na jeden loket pøístøeší s této strany, pokojíky pak šesti loket s jedné, a šesti loket s druhé strany.
Eze 40:13 A tak zmìøil bránu od støechy pokojíka do støechy druhého, širokost pìtmecítma loket, dvéøe naproti dveøím.
Eze 40:14 A udìlal veøeje šedesáti loket, a každé veøeje sínì i brány vùkol a vùkol jedna míra.
Eze 40:15 Od pøedku pak brány, kudyž se vchází do pøedku síòce brány vnitøní, bylo padesáte loket.
Eze 40:16 A byla okna possoužená v pokojících i nad veøejemi jejich, do vnitøku brány vùkol a vùkol, takž i pøi klenutí, a na okních vùkol a vùkol do vnitøku, a na veøejích byly palmy.
Eze 40:17 Potom mne uvedl do sínì zevnitøní, a aj, komùrky a pùda udìlaná pøi síni vùkol a vùkol. Tøidceti komùrek na té pùdì bylo.
Eze 40:18 Ta pak pùda po stranì tìch bran, naproti dlouhosti bran, pùda nižší byla.
Eze 40:19 Zmìøil také šíøku od pøedku brány dolejší až k pøedku sínì vnitøní, zevnitø na sto loket k východu a pùlnoci.
Eze 40:20 Též bránu, kteráž byla na pùlnoci pøi síni zevnitøní, zmìøil na dél i na šíø.
Eze 40:21 (Jejíž pokojíkové tøi s jedné a tøi s druhé strany, i veøeje její i síòce její byly podlé míry brány prvnìjší.) Padesáti loket dlouhost její, širokost pak pìtmecítma loket.
Eze 40:22 Okna také její i síòce její i palmy její byly podlé míry brány té, kteráž byla k východu, a vstupovalo se k ní po sedmi stupních, pøed nimiž síòce její byly.

Eze 40:23 A byla ta brána u sínì vnitøní naproti bránì pùlnoèní a východní; i odmìøil od brány k bránì sto loket.
Eze 40:24 Potom mne vedl ku poledni, a aj, brána ku poledni; i zmìøil veøeje její, i síòce její podlé tìch mìr,
Eze 40:25 (A okna v ní i síòce její vùkol a vùkol podobná oknùm onìm), padesáti loket zdélí a pìtmecítma loket zšíøí.
Eze 40:26 A k vstupování k ní stupòù sedm, a síòce její pøed nimi; též palmy pøi ní, jedna s jedné a druhá s druhé strany pøi veøejích jejích.
Eze 40:27 Též bránu sínì vnitøní ku poledni zmìøil od brány k bránì, na poledne, sto loket.
Eze 40:28 I uvedl mne do sínì vnitøní branou polední, a zmìøil tu bránu polední podlé týchž mìr,
Eze 40:29 I pokojíky její i veøeje její, i síòce její podlé týchž mìr, i okna její i síòce její vùkol a vùkol, padesáti loket na dél, a na šíø pìtmecítma loket.
Eze 40:30 A síòce vùkol a vùkol zšíøí pìtmecítma loket, a zdélí padesáti loket.
Eze 40:31 A síòce její jako síò zevnitøní, i palmy pøi veøejích jejích, též stupòù osm k vstupování k ní.
Eze 40:32 Uvedl mne také do sínì vnitøní k východu, i zmìøil bránu tu podlé týchž mìr,
Eze 40:33 Též pokojíky její i veøeje její, i síòce její, podlé týchž mìr, i okna její i síòce její vùkol a vùkol, zdélí padesáti loket, zšíøí pak pìtmecítma loket.
Eze 40:34 Též síòce její pøi síni zevnitøní, a palmy pøi veøejích s obou stran, a osm stupòù k vstupování k ní.
Eze 40:35 Pøivedl mne též k bránì pùlnoèní, a zmìøil ji podlé týchž mìr,
Eze 40:36 Pokojíky její, veøeje její i síòce její i okna její vùkol a vùkol, zdélí padesáti loket, a zšíøí pìtmecítma loket.
Eze 40:37 I veøeje její pøi síni zevnitøní a palmy pøi veøejích s obou stran, též osm stupòù k vstupování k ní,
Eze 40:38 I komùrky a dvéøe její pøi veøejích bran, kdež obmývali obìti zápalné.
Eze 40:39 A v síòci brány byli dva štokové s jedné strany, a dva štokové s druhé strany, aby na nich zabíjeli obìti zápalné, a za høích i vinu.
Eze 40:40 A po boku, kudyž se tam vstupuje pøi dveøích brány pùlnoèní, dva štokové; tolikéž po boku druhém síòce též brány dva štokové.
Eze 40:41 Èty øi štokové s jedné, a èty øi štokové s druhé strany po boku brány, osm štokù, na nichž zabíjeli.
Eze 40:42 Èty øi pak štokové k zápalu byli z kamení tesaného, zdélí pùldruhého lokte, a zšíøí pùldruhého lokte, a zvýší lokte jednoho, na nichž nechávali nádobí, kterýmž zabíjeli k zápalùm a obìtem.
Eze 40:43 A kotliska ztlouští na jednu dlaò pøipravená v domì vùkol a vùkol, na štocích pak maso vìcí obìtovaných.
Eze 40:44 Potom zevnitø, pøi bránì vnitøní, komùrky zpìvákù v síni vnitøní, kteráž byla po boku brány pùlnoèní, a ty byly na poledne; jedna pøi boku brány východní byla na pùlnoci.
Eze 40:45 I mluvil ke mnì: Tyto komùrky na poledne jsou knìží stráž držících nad domem;
Eze 40:46 Ty pak komùrky na pùlnoci jsou knìží stráž držících nad oltáøem, totiž synù Sádochových, kteøíž pøistupují z synù Léví k Hospodinu, aby sloužili jemu.
Eze 40:47 I zmìøil tu síò èverhranou zdélí sto loket, a zšíøí sto loket, i oltáø pøed domem.
Eze 40:48 I pøivedl mne k síòci domu, a zmìøil veøeje té síòce, pìti loket s jedné a pìti loket s druhé strany, širokost pak brány byla tøí loket s jedné a tøí loket s druhé strany.
Eze 40:49 Dlouhost síòce dvadcíti loket, širokost pak jedenácti loket i s stupni, po nichž se vstupovalo k ní; sloupové pak byli pøi veøejích, jeden s jedné, a druhý s druhé strany.
Eze 41:1 Opìt pøivedl mne k chrámu, a zmìøil veøeje, šesti loket zšíøí s jedné strany, a šesti loket zšíøí s druhé strany, podlé širokosti stánku.
Eze 41:2 A širokost dveøí desíti loket, boky pak dveøí pìti loket s jedné a pìti loket s druhé strany. Zmìøil také i dlouhost jejich èty øidcíti loket, širokost pak dvadcíti loket.
Eze 41:3 Pøišel také do vnitøku, a zmìøil veøeje dveøí dvou loket, a dvéøe šesti loket, širokost pak dveøí sedmi loket.
Eze 41:4 Zmìøil také dlouhost svatynì dvadcíti loket, a širokost dvadcíti loket v chrámì, a øekl mi: Tato jest svatynì svatých.
Eze 41:5 Zmìøil též zed domu šesti loket, a širokost pavlaèe èty ø loket, vùkol a vùkol okolo domu.
Eze 41:6 Ty pak pavlaèe, pavlaè nad pavlaèí, byly tøi, a tøidcíti noh zdélí, a scházely se pøi zdi domu vespolek, tak že se pavlaèe vùkol a vùkol držely, a nedržely se na zdi domu.
Eze 41:7 Nebo se rozšiøovala vùkol více a více, svrchu pro pavlaèe, kteréž byly okolo domu, od vrchu až dolù, vùkol a vùkol domu, ponìvadž nejširší dùm byl na hoøe, a tak nejnižší porozšiøovala se k vrchu pro prostøední.
Eze 41:8 Tak podobnì spatøil jsem pøi domu pavlaèe, i nejvyšší vùkol a vùkol, jejichž pùdy zouplna odmìøeny byly šesti loket k výstupkùm.
Eze 41:9 Širokost zdi, kteráž byla pøi pavlaèích zevnitø, pìti loket byla, i plac pavlaèí, kteréž byly pøi domu.
Eze 41:10 Mezi nimiž a komùrkami byla širokost dvadcíti loket okolo domu vùkol a vùkol.
Eze 41:11 A dvéøe pavlaèí byly k placu, dvéøe jedny na pùlnoci, a druhé dvéøe na poledne, a širokost placu byla pìti loket vùkol a vùkol.

Eze 41:12 Stavení pak, kteréž bylo pøed pøíhradkem v úhlu k západu, širokost byla sedmdesáti loket, a zed téhož stavení pìti loket zšíøí vùkol a vùkol, a zdélí devadesáti loket.
Eze 41:13 Potom zmìøil dùm, zdélí sto loket, totiž pøíhradek i stavení, a zdi jeho zdélí sto loket.
Eze 41:14 Též širokost pøedku domu i pøíhradku k východu sto loket.
Eze 41:15 Zmìøil i dlouhost stavení pøed pøíhradkem, kteréž bylo za ním, též i paláce jeho s jedné i s druhé strany, a bylo sto loket; též chrám vnitø i síòce s síní,
Eze 41:16 Prahy i okna possoužená, i paláce vùkol po tøech stranách jejich, naproti prahu taflování døevìné vùkol a vùkol, i od zemì až do oken, též i okna otaflovaná,
Eze 41:17 Od svrchku dveøí až do vnitøní i zevnitøní strany domu, i všecku zed vùkol a vùkol vnitø i zevnitø zmìøené.
Eze 41:18 Kteréž taflování bylo udìláno s cherubíny a palmami, a to vše palma mezi cherubínem a cherubínem. A cherubín mìl dvì tváøe.
Eze 41:19 Totiž tváø lidskou naproti palmì s jedné strany, a tváø lvíèete naproti palmì s druhé strany. Tak udìláno bylo ve všem domu vùkol a vùkol.
Eze 41:20 Od zemì až do vrchu dveøí cherubínové a palmy zdìlány byly i na zdi chrámu.
Eze 41:21 Chrámu veøeje byly ètverhrané, a pøedek svatynì podobný jemu.
Eze 41:22 Oltáø døevìný tøí loket zvýší, zdélí pak dvou loket s úhly svými, jehož dlouhost i poboènice jeho døevìné byly. I mluvil ke mnì: Tento jest stùl, kterýž stojí pøed Hospodinem.
Eze 41:23 A dvojnásobní dvéøe byly u chrámu i u svatynì,
Eze 41:24 A dvojnásobní dvéøe ve vratech, totiž dvojnásobní dvéøe obracející se, dvojnásobní ve vratech jednìch, a dvojnásobní dvéøe v druhých.
Eze 41:25 Byli pak udìláni na nich, na tìch dveøích chrámu, cherubínové a palmy, tak jakž udìláni byli na stìnách, trámové také døevìní byli pøed síòcí vnì.
Eze 41:26 Též na oknech possoužených byly palmy s obou stran po bocích síòce, i na pavlaèích domu toho i trámích.
Eze 42:1 Potom mne vyvedl k síni zevnitøní, kteráž byla na pùlnoci, a pøivedl mne k tìm komùrkám, kteréž byly pøed pøíhradkem, a kteréž byly naproti stavení na pùlnoci,
Eze 42:2 Jehož délka pøi dveøích pùlnoèních na pohledìní byla sto loket, a šíøka padesát loket.
Eze 42:3 Naproti síni vnitøní, kteráž mìla dvadceti loket, a naproti dlážení, kteréž bylo v síni zevnitøní, byl palác naproti paláci tømi øady.
Eze 42:4 Pøed komùrkami pak byli pláckové desíti loket zšíøí vnitø, cesta k nim lokte jednoho, a dvéøe jejich na pùlnoci.
Eze 42:5 Komùrky pak nejvyšší byly užší, proto že palácové byli širší než ony, nežli nejzpodnìjší a prostøední stavení.
Eze 42:6 Nebo o trojím ponebí bylo, ale nemìlo žádných sloupù, jacíž byli sloupové síní; protož užší bylo nežli dolejší i než prostøední od zemì.
Eze 42:7 Ohrady pak, kteráž byla vnì naproti komùrkám k síni zevnitøní, pøed komùrkami, dlouhost byla padesáti loket.
Eze 42:8 Nebo dlouhost komùrek, kteréž byly v síni zevnitøní, byla padesáti loket, pøed chrámem pak sto loket.
Eze 42:9 Pod tìmi pak komùrkami bylo vcházení od východu, skrze kteréž by se vcházelo do nich z sínì té zevnitøní.
Eze 42:10 Na šíø ohrady té sínì k východu pøed pøíhradkem i pøed stavením byly komùrky.
Eze 42:11 Cesta pak pøed nimi byla podobná cestì komùrek, kteréž byly na pùlnoci. Jakáž byla dlouhost jejich, tak širokost jejich, a všecka vycházení jejich i dvéøe jejich podobná onìmno.
Eze 42:12 A dvéøe tìch komùrek, kteréž byly na poledne, podobné byly dveøím pøi zaèátku cesty, cesty pøed ohradou pøímou k východu, kudyž se vchází do nich.
Eze 42:13 I øekl mi: Komùrky na pùlnoci a komùrky na poledne, kteréž jsou pøed pøíhradkem, jsou komùrky svaté, kdežto jídají knìží, kteøíž pøistupují k Hospodinu, vìci nejsvìtìjší. Tam nechávati budou vìcí nejsvìtìjších a obìtí suchých, též za høích a za vinu; nebo to místo svaté jest.
Eze 42:14 Když tam vejdou knìží, tedy nevyjdou z svatynì do sínì zevnitøní, leè tam nechají roucha svého, v nìmž pøisluhovali; nebo svaté jest. A oblekou roucha jiná, když budou míti pøistupovati k tomu, což se dotýèe lidu.
Eze 42:15 A dokonav rozmìøování domu vnitøního, i vedl mne k bránì, kteráž byla na východ, a zmìøil jej vùkol a vùkol.
Eze 42:16 Zmìøil stranu východní prutem, pìt set loket prutových tím prutem vùkol.
Eze 42:17 Zmìøil stranu pùlnoèní tím prutem, pìt set prutù vùkol.
Eze 42:18 Zmìøil stranu polední tím prutem, pìt set prutù.
Eze 42:19 A obrátiv se k stranì západní, namìøil tím prutem pìt set prutù.
Eze 42:20 Na èty øi strany zmìøil to, totiž zed vùkol a vùkol, zdélí pìti set, a zšíøí pìti set, aby dìlila svaté místo

od obecného.
Eze 43:1 Potom vedl mne k bránì, kterážto brána patøila k východu.
Eze 43:2 A aj, sláva Boha Izraelského pøicházela od východu, jejíž zvuk byl jako zvuk vod mnohých, a zemì svítila se od slávy jeho.
Eze 43:3 A podobné bylo to vidìní, kteréž jsem vidìl, právì tomu vidìní, kteréž jsem byl vidìl, když jsem šel, abych kazil mìsto, vidìní, pravím, podobná vidìní onomu, kteréž jsem vidìl pøi øece Chebar. I padl jsem na tváø svou.
Eze 43:4 A když sláva Boží vcházela do domu, cestou brány patøící k východu,
Eze 43:5 Tedy pojal mne Duch, a uvedl mne do sínì vnitøní, a aj, dùm plný byl slávy Hospodinovy.
Eze 43:6 I slyšel jsem, an mluví ke mnì z domu, a muž stál podlé mne.
Eze 43:7 I øekl mi: Synu èlovìèí, místo stolice mé a místo šlepìjí noh mých, kdežto bydliti budu u prostøed synù Izraelských na vìky, a nebudou poškvròovati více dùm Izraelský jména svatosti mé, oni ani králové jejich smilstvím svým a mrtvými tìly králù svých, ani výsostmi svými,
Eze 43:8 Když kladli prah svùj podlé prahu mého, a veøeji svou podlé veøeje mé, a stìnu mezi mnou a mezi sebou, a tak poškvròovali jména svatosti mé ohavnostmi svými, kteréž páchali, proèež jsem je sehltil v hnìvì svém.
Eze 43:9 Ale nyní vzdálí smilství svá i mrtvá tìla králù svých, ode mne, a budu bydliti u prostøed nich na vìky.
Eze 43:10 Ty synu èlovìèí, oznam domu Izraelskému o tomto domu, a nech se zahanbí pro nepravosti své, a a zmìøí všecko naskrze.
Eze 43:11 A když se hanbiti budou za všecko, což páchali, zpùsob domu i formu jeho, i vycházení jeho, též vcházení jeho, i všecky zpùsoby jeho, všecka ustanovení jeho, všecky, pravím, zpùsoby jeho i všecky zákony jeho v známost jim uveï, a napiš pøed oèima jejich, a ostøíhají všeho zpùsobu jeho i všech ustanovení jeho a èiní je.
Eze 43:12 Tento jest zákon toho domu: Na vrchu hory všecko obmezení jeho vùkol a vùkol, nejsvìtìjší jest. Aj, ten jest zákon toho domu.
Eze 43:13 Tyto pak jsou míry oltáøe na též lokty, o dlaò delší: Pøednì zpodek lokte zvýší a lokte zšíøí, obruba pak jeho pøi kraji jeho vùkol pídi jedné. Takový jest výstupek oltáøe,
Eze 43:14 Totiž od zpodku pøi zemi až do pøepásaní dolejšího dva lokty, širokost pak lokte jednoho, a od pøepásání menšího až do pøepásaní vìtšího ètyøi lokty, širokost též na loket.
Eze 43:15 Ale sám oltáø a jest ètyø loket, a z oltáøe zhùru ètyøi rohové.
Eze 43:16 Oltáø pak dvanácti loket zdélí a dvanácti zšíøí, èetyøhranatý po èetyøech stranách svých.
Eze 43:17 Pøepásaní pak èetrnácti loket zdélí a èetrnácti zšíøí po èetyøech stranách jeho, a obruba vùkol nìho na pùl lokte, a zpodek pøi nìm na loket vùkol, a stupòové jeho naproti východu.
Eze 43:18 I øekl ke mnì: Synu èlovìèí, takto praví Panovník Hospodin: Ta jsou ustanovení oltáøe v den, v kterýž bude udìlán, k obìtování na nìm zápalù a kropení na nìj krví.
Eze 43:19 Nebo dáš knìžím Levítským, kteøíž jsou z semene Sádochova, kteøíž pøistupují ke mnì, dí Panovník Hospodin, aby mi sloužili, volka mladého za høích.
Eze 43:20 A nabera krve jeho, dáš na èetyøi rohy jeho, i na èetyøi úhly toho pøepásaní, i na obrubu vùkol, a tak jej oèistíš i vyèistíš.
Eze 43:21 A vezmeš toho volka za høích, i spálí jej na místì uloženém v tom domì, vnì pøed svatyní.
Eze 43:22 V den pak druhý obìtovati budeš kozla bez poškvrny za høích, a oèistí oltáø, tak jakž vyèistili volkem.
Eze 43:23 A když dokonáš oèišování, obìtuj volka mladého bez vady, a skopce z stáda bez poškvrny.
Eze 43:24 Kteréž když obìtovati budeš pøed Hospodinem, uvrhou knìží na nì soli, a budou je obìtovati v zápal Hospodinu.
Eze 43:25 Po sedm dní obìtuj kozla za høích, na každý den; též i volka mladého a skopce z stáda bez poškvrny obìtovati budou.
Eze 43:26 Sedm dní oèišovati budou oltáø, a vyèistí jej, a posvìtí ruky své.
Eze 43:27 A když vyplní ty dny, osmého dne i potom obìtovati budou knìží na oltáøi zápaly vaše, a pokojné obìti vaše, i pøijmu vás laskavì, praví Panovník Hospodin.
Eze 44:1 Tedy pøivedl mne zase cestou k bránì svatynì zevnitøní, kteráž patøí k východu, a ta byla zavøená.
Eze 44:2 I øekl ke mnì Hospodin: Brána tato zavøená bude, nebude otvírána, aniž kdo bude vcházeti skrze ni. Nebo Hospodin Bùh Izraelský všel skrze ni; protož bude zavøená.
Eze 44:3 Knížecí jest, kníže samo v ní sedati bude, aby jídalo chléb pøed Hospodinem. Cestou sínì této brány vejde, a cestou její vyjde.
Eze 44:4 I vedl mne cestou k bránì pùlnoèní, k pøední stranì domu, i vidìl jsem, a aj, naplnila sláva Hospodinova dùm Hospodinùv. I padl jsem na tváø svou.
Eze 44:5 I øekl ke mnì Hospodin: Synu èlovìèí, pøilož srdce své, a viz oèima svýma, i ušima svýma slyš, cožkoli já mluvím tobì o všech ustanoveních domu Hospodinova, i o všech zákonech jeho. Pøilož, pravím, srdce své k vcházení do domu, i ke všemu vycházení z svatynì,

Eze 44:6 A rci zpurnému domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Dosti mìjte na všech ohavnostech svých, ó dome Izraelský,
Eze 44:7 Že jste uvodili cizozemce neobøezaného srdce a neobøezaného tìla, aby bývali v svatyni mé, a poškvròovali i domu mého, když jste obìtovali chléb mùj, tuk i krev, ješto oni sic rušili smlouvu mou, mimo všecky ohavnosti vaše,
Eze 44:8 A nedrželi jste stráže nad svatými vìcmi mými, ale postavili jste strážné na stráži mé, v svatyni mé místo sebe.
Eze 44:9 Takto praví Panovník Hospodin: Žádný cizozemec neobøezaného srdce a neobøezaného tìla nevejde do svatynì mé, ze všech cizozemcù, kteøíž mezi syny Izraelskými jsou.
Eze 44:10 Nýbrž i Levítové, kteøíž se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael, kteøíž zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponesou nepravost svou.
Eze 44:11 Nebo budou v svatyni mé za služebníky, v povinnostech pøi branách domu, a za slouhy pøi domu. Oni budou zabíjeti obìti zápalné i obìti lidu, a oni stávati budou pøed nimi k sloužení jim,
Eze 44:12 Proto že pøisluhovali jim pøed ukydanými bohy jejich, a byli domu Izraelskému pøíèinou pádu v nepravost. Proèež pøisáhl jsem jim, praví Panovník Hospodin, že ponesou nepravost svou.
Eze 44:13 Aniž pøistoupí ke mnì, aby mi knìžský úøad konali, ovšem aby pøistupovati mìli k kterým svatým vìcem mým, neb k nejsvìtìjším, ale ponesou pohanìní své i ohavnosti své, kteréž páchali.
Eze 44:14 Protož postavím je za strážné u domu, ke vší službì jeho i ke všemu, což èinìno býti má v nìm.
Eze 44:15 Knìží pak Levítští, synové Sádochovi, kteøíž drželi stráž nad svatyní mou, když zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou pøistupovati ke mnì, aby mi pøisluhovali, a státi pøed tváøí mou, obìtujíce mi tuk i krev, praví Panovník Hospodin.
Eze 44:16 Ti pøicházeti budou k svatyni mé, a ti pøistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a drželi stráž mou.
Eze 44:17 I stane se, když budou míti vcházeti do bran sínì vnitøní, že roucha lnìná oblekou, aniž na se vezmou vlnìného, když by služby konati mìli v branách sínì vnitøní i u vnitøku.
Eze 44:18 Klobouky lnìné míti budou na hlavì své, a košilky lnìné a mají na bedrách svých, a nepøepasují se nièímž, což by pot vyvodilo.
Eze 44:19 A majíce vyjíti do sínì zevnitøní, do sínì zevnitøní k lidu, svlekou roucha svá, v kterýchž služby konali, a nechají jich v komùrkách svatynì, a oblekou roucha jiná, a nebudou posvìcovati lidu rouchem svým.
Eze 44:20 Aniž hlavy své holiti budou, ani vlasù nositi, ale slušnì ostøíhají vlasy své.
Eze 44:21 Vína též nebude píti žádný z knìží, když budou míti vcházeti do sínì vnitøní.
Eze 44:22 Vdovy také aneb zahnané nebudou sobì pojímati za manželky, ale panny z semene domu Izraelského, aneb vdovu, kteráž by ovdovìla po knìzi, pojíti mohou.
Eze 44:23 A lid mùj budou rozdílu uèiti mezi svatým a nesvatým, též mezi neèistým a èistým a je uèí rozeznávati.
Eze 44:24 V rozepøi pak a se postavují k souzení, a podlé soudu mého soudí ji. Zákonù mých i ustanovení mých pøi všech slavnostech mých a ostøíhají, a soboty mé svìtí.
Eze 44:25 K mrtvému pak èlovìku nepùjde, aby se poškvrniti mìl, leè pøi otci neb pøi mateøi, též pøi synu a pøi dceøi, pøi bratru a sestøe, kteráž nebyla za mužem, mùže se poškvrniti.
Eze 44:26 Po oèištìní pak jeho (sedm dní odeètou jemu),
Eze 44:27 V ten den, v kterýž vejde do svatynì, do sínì vnitøní, aby služby konal v svatyni, obìtovati bude za høích svùj, praví Panovník Hospodin.
Eze 44:28 Dìdictví pak jejich toto: Já jsem dìdictví jejich, protož vládaøství nedávejte jim v Izraeli; já jsem vládaøství jejich.
Eze 44:29 Obìti suché a za høích i vinu, to oni jísti budou, i všelijaká vìc, oddána Bohu v Izraeli, jejich bude.
Eze 44:30 I pøední vìci všech prvotin ze všeho, i každá obìt zhùru pozdvižení všeliké vìci, ze všech obìtí zhùru pozdvižení vašich, knìžské bude. I prvotiny tìsta vašeho dávati budete knìzi, aby odpoèinulo požehnání v domì tvém.
Eze 44:31 Žádné mrchy a udáveného, ani z ptactva ani z hovad nebudou jídati knìží.
Eze 45:1 Když pak ujmete zemi v dìdictví, obìtovati budete obìt Hospodinu, díl svatý té zemì, zdélí pìtmecítma tisíc loket, zšíøí pak deset tisíc, a bude svatý po všem pomezí svém vùkol.
Eze 45:2 Z nìhož bude místo svaté pìt set zdélí, a pìt set zšíøí, ètyøhrané vùkol, a a má padesáte loket prostranství vùkol.
Eze 45:3 Z toho pak odmìøení odmìøíš dýlku pìtmecítma tisíc loket, a šíøku deset tisíc, aby na nìm byla svatynì, i svatynì svatých.
Eze 45:4 Díl ten zemì svatý jest. Knìží služebníkù pøi svatyni býti má, tìch, kteøíž pøistupují, aby pøisluhovali Hospodinu, aby mìli místo pro domy i místo svaté pro svatyni.
Eze 45:5 Tìch pak pìtmecítma tisíc loket dýlka a deset tisíc šíøka a jest také Levítùm, služebníkùm domu, jim k držení dvadceti komùrek.
Eze 45:6 Místo pak k vystavení na nìm mìsta oddìlíte pìt tisíc loket na šíø, a na dýl pìtmecítma tisíc, naproti obìti

místa svatého; bude pro všecken dùm Izraelský.
Eze 45:7 Knížeti pak s obou stran té obìti místa svatého, i položení mìsta pøed obìti místa svatého, a pøed položením mìsta od strany západní díl k západu, a po stranì východní díl k východu, dlouhost pak naproti každému z tìch dílù od pomezí západního ku pomezí východnímu.
Eze 45:8 To bude míti za vládaøství v Izraeli, a nebudou více utiskati knížata má lidu mého, ale rozdadí zemi domu Izraelskému po pokoleních jejich.
Eze 45:9 Takto praví Panovník Hospodin: Dostitì již, ó knížata Izraelská, nátisk a zhoubu odložte, a soud a spravedlnost konejte, sejmìte tìžké roboty vaše s lidu mého, praví Panovník Hospodin.
Eze 45:10 Váhu spravedlivou a efi spravedlivou i bát spravedlivý míti budete.
Eze 45:11 Efi i bát v jednu míru a jest, aby chomer bral v se deset bátù, efi pak desátý díl chomeru; podlé chomeru a jest míra.
Eze 45:12 Lot dvadceti penìz; dvadceti lotù, pìtmecítma lotù, a patnácte lotù libra bude vám.
Eze 45:13 Tato pak obìt pozdvižení bude, kterouž obìtovati budete: Šestý díl efi z chomeru pšenice, též šestý díl efi dáte z chomeru jeèmene.
Eze 45:14 Naøízení pak o oleji (bát jest míra oleje): Desátý díl bátu z míry chomeru, desíti bátù; nebo deset bátù jest chomer.
Eze 45:15 A dobytèe jedno ze dvou set bravù z dobrých pastviš Izraelských, k obìti suché a zápalné a k obìtem pokojným, k oèištìní vás, praví Panovník Hospodin.
Eze 45:16 Všecken lid té zemì, i s knížetem Izraelským zavázán bude k té obìti zhùru pozdvižení.
Eze 45:17 Nebo kníže povinen bude zápaly, a suché i mokré obìti, v svátky a na novmìsíce, i v soboty, na všecky slavnosti domu Izraelského; on obìtovati bude za høích, i obìt suchou i zápalnou, i obìti pokojné, aby se oèištìní dálo za dùm Izraelský.
Eze 45:18 Takto praví Panovník Hospodin: Prvního mìsíce, prvního dne vezmeš volka mladého bez poškvrny, kterýmž oèistíš svatyni.
Eze 45:19 I nabéøe knìz krve té obìti za høích, a pomaže veøejí domu, a ètyø rohù toho pøepásání na oltáøi, i veøeje brány sínì vnitøní.
Eze 45:20 Takž také uèiní sedmého dne téhož mìsíce, za každého pobloudilého i za hloupého. Tak oèistíte dùm.
Eze 45:21 Prvního mìsíce, ètrnáctého dne, budete míti Fáze, svátek sedmi dnù, chlebové pøesní jísti se budou.
Eze 45:22 A bude obìtovati kníže v ten den za sebe i za všecken lid té zemì volka za høích.
Eze 45:23 A po sedm dní svátku obìtovati bude zápal Hospodinu, sedm volkù a sedm skopcù bez poškvrny na den, po tìch sedm dní, a za høích kozla na den.
Eze 45:24 A obìt suchou, efi na volka a efi na skopce, pøipraví též oleje hin na efi.
Eze 45:25 Sedmého mìsíce, patnáctého dne, v svátek tolikéž obìtovati bude po sedm dní, jakož za høích, tak zápal, tak obìt suchou i olej.
Eze 46:1 Takto praví Panovník Hospodin: Brána sínì vnitøní, kteráž patøí k východu, bude zavøená po šest dní všedních, v den pak sobotní otevøína bude; též v den novmìsíce otvírána bude.
Eze 46:2 I pøijde kníže cestou sínì brány zevnitø, a postaví se u veøeje té brány, a budou obìtovati knìží obìt zápalnou jeho, i obìti pokojné jeho, a poklonì se na prahu brány, potom vyjde. Brána pak nebude zavírána do veèera,
Eze 46:3 Aby se klanìl lid zemì té u dveøí brány té ve dny sobotní, i na novmìsíce pøed Hospodinem.
Eze 46:4 Obìt pak zápalná, kterouž obìtovati má kníže Hospodinu v den sobotní, šest beránkù bez vady a skopec bez poškvrny,
Eze 46:5 A obìt suchá, efi na skopce, i na beránky obìt suchá, podlé toho, jakž nadìleno, a oleje hin na efi.
Eze 46:6 Ke dni pak novmìsíce a jest volek mladý bez poškvrny, a šest beránkù i skopec bez poškvrny.
Eze 46:7 Též a obìtuje efi obìti suché pøi volku, a efi pøi skopci i pøi beráncích, seè bude moci býti, a oleje hin na efi.
Eze 46:8 Kníže pak vcházeje, cestou síòce též brány pùjde, a cestou její odejde.
Eze 46:9 Ale když vcházeti bude lid zemì té pøed Hospodina na slavnosti, ten kdož vejde cestou brány pùlnoèní, aby se klanìl, vyjde cestou brány polední; a ten kdož vejde cestou brány polední, vyjde cestou brány pùlnoèní. Nenavrátí se cestou té brány, kterouž všel, ale naproti ní vyjde.
Eze 46:10 A když oni vcházeti budou, kníže mezi nimi vcházeti bude, a když odcházeti budou, odejde.
Eze 46:11 Též na svátky i na slavnosti a jest suchá obìt, efi na volka a efi na skopce, a na beránky, což nadìleno, a oleje hin na efi.
Eze 46:12 Bude-li pak obìtovati kníže obìt dobrovolnou, zápal aneb obìti pokojné dobrovolnì Hospodinu, tedy a jest mu otevøína brána, kteráž k východu patøí, a a obìtuje zápal svùj aneb pokojné obìti své, tak jakž obìtuje v den sobotní. Potom odejde, a brána bude zavøína po odchodu jeho.
Eze 46:13 K tomu beránka roèního bez poškvrny obìtovati bude v zápal každý den Hospodinu; každého jitra beránka obìtovati bude.

Eze 46:14 Též suchou obìt pøièiní k nìmu, každého jitra šestý díl efi, též oleje tøetinu hin k skropení mouky bìlné, suchou obìt Hospodinu, naøízením vìèným ustavièní.
Eze 46:15 A tak budou obìtovati beránka i obìt suchou, i olej každého jitra, zápal ustavièný.
Eze 46:16 Takto praví Panovník Hospodin: Dá-li kníže dar nìkomu z synù svých, dìdictví jeho jest, synù jeho buï, k vládaøství jejich dìdièném.
Eze 46:17 Jestliže pak dá dar z dìdictví svého nìkterému z služebníkù svých, také bude jeho až do léta svobodného, když to navrátí se knížeti tomu; však dìdictví jeho budou míti synové jeho.
Eze 46:18 Aniž bude bráti kníže z dìdictví lidu, z vládaøství jejich je vytiskuje; z svého vládaøství dìdictví dá synùm svým, aby nebyl rozptylován lid mùj žádný z vládaøství svého.
Eze 46:19 Potom vedl mne prùchodem, kterýž jest po stranì brány, k knìžím do komùrek svatých, kteréž patøily na pùlnoci, a aj, tu bylo místo po dvou bocích k západu.
Eze 46:20 I øekl mi: Toto jest místo, kdež vaøí knìží obìti za vinu a za høích, kdež smaží obìti suché, aby nevynášeli do sínì zevnitøní ku posvìcování lidu.
Eze 46:21 Vyvedl mne též do sínì zevnitøní, a vodil mne po èty øech koutech sínì, a aj, síò byla v každém rohu té sínì.
Eze 46:22 Ve èty øech úhlech té sínì byly sínì s komíny, èty øidcíti loket zdélí a tøídcíti zšíøí; míra jednostejná tìch èty ø síní nárožních.
Eze 46:23 A v tìch èty øech byly kuchyòky vùkol, též ohništì zdìlána v tìch kuchyòkách vùkol.
Eze 46:24 I øekl mi: Ta jsou místa tìch, kteøíž vaøí, kdežto vaøí služebníci domu obìti lidu.
Eze 47:1 Potom pøivedl mne zase ke dveøím domu, a aj, vody vycházely od spodku prahu domu na východ; nebo pøední strana domu k východu byla, a vody scházely pozpodu po pravé stranì domu, po stranì polední oltáøe.
Eze 47:2 Odtud mne vyvedl cestou brány pùlnoèní, a obvedl mne cestou zevnitøní k bránì zevnitøní, cestou, kteráž patøí k východu, a aj, vody vyplývaly po pravé stranì.
Eze 47:3 Když pak vycházel ten muž k východu, v jehož rukou míra, i namìøil tisíc loket, a provedl mne skrze vodu,vodu do kùtkù.
Eze 47:4 Potom namìøiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolenou; ještì namìøiv tisíc, provedl mne vodou do pasu.
Eze 47:5 Opìt když namìøil tisíc, byl potok, kteréhož jsem nemohl pøebøísti; nebo vyzdvihly se vody, vody, pøes nìž by se musilo plynouti, potok, kterýž by nemohl pøebøeden býti.
Eze 47:6 Tedy øekl mi: Vidìl-lis, synu èlovìèí? I vedl mne, a posadil mne na bøeh toho potoka.
Eze 47:7 Když jsem se pak obrátil, aj, na bøehu toho potoka bylo døíví velmi veliké po obou stranách.
Eze 47:8 I øekl mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a sstupujíce po rovinì, vejdou do moøe, a když do moøe vpadnou, opraví se vody.
Eze 47:9 I stane se, že každý živoèich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli pøijdou potokové, ožive, a bude ryb velmi mnoho, proto že když pøijdou tam tyto vody, oèerstvìjí, a živy budou všudy, kdežkoli dojde tento potok.
Eze 47:10 Stane se i to, že se postaví podlé nìho rybáøi od Engadi až do studnice Eglaim; budou tu rozstírány síti. Podlé rozlièenosti své bude ryb jejich, jako ryb moøe velikého, velmi mnoho.
Eze 47:11 Bahna a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány budou.
Eze 47:12 Pøi potoku pak poroste na bøehu jeho po obou stranách všelijaké døíví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho pøestává, v mìsících svých nese prvotiny; nebo vody jeho z svatynì vycházejí, protož ovoce jeho jest ku pokrmu, a lístí jeho k lékaøství.
Eze 47:13 Takto praví Panovník Hospodin: Toto jest obmezení, v nìmž sobì dìdièní pøivlastníte zemi po pokoleních Izraelských dvanácti; Jozefovi dva provazcové.
Eze 47:14 Dìdièní, pravím, jí vládnouti budete, jeden rovnì jako druhý, o níž pøisáhl jsem, že ji dám otcùm vašim. I pøipadne vám zemì tato v dìdictví.
Eze 47:15 Toto jest tedy pomezí té zemì: K stranì pùlnoèní od moøe velikého cestou Chetlonu, kudyž se vchází do Sedad,
Eze 47:16 Emat, Berota, Sibraim, kteøíž jsou mezi pomezím Damašským, a mezi pomezím Emat, vsi prostøední, kteréž jsou pøi pomezí Chavrón.
Eze 47:17 A tak bude pomezí od moøe Azar Enon, pomezí Damašek, a pùlnoèní strana na pùlnoci, a pomezí Emat. A to jest strana pùlnoèní.
Eze 47:18 Strana pak východní mezi Chavrón a mezi Damaškem, a mezi Galád, a mezi zemí Izraelskou pøi Jordánu; od toho pomezí pøi moøi východním mìøiti budete. A to jest strana východní.
Eze 47:19 Strana pak polední na poledne, od Támar až k vodám sváru v Kádes, od potoka až k moøi velikému. A to jest strana polední na poledne.
Eze 47:20 Strana pak západní moøe veliké, od pomezí až naproti, kudyž se vchází do Emat. Ta jest strana západní.
Eze 47:21 A tak rozdìlíte zemi tuto sobì po pokoleních Izraelských.

Eze 47:22 I stane se, že když ji rozmìøíte, bude vám v dìdictví i pøíchozím, kteøíž by pohostinu byli mezi vámi, kteøíž by zplodili syny mezi vámi; nebo budou vám jako tu zrodilí mezi syny Izraelskými, s vámi ujmou dìdictví mezi pokoleními Izraelskými.
Eze 47:23 Protož nech jest v tom pokolení pøíchozí, u nìhož pohostinu jest. Tu dìdictví dáte jemu, praví Panovník Hospodin.
Eze 48:1 Tato jsou pak jména pokolení: V konèinách na pùlnoèní stranu podlé cesty Chetlon, kudyž se vchází do Emat, Azar Enan, ku pomezí Damašskému na pùlnoèní stranu, podlé Emat, od východní strany až do západní, osadí se pokolení jedno, totiž Dan,
Eze 48:2 A pøi pomezí Dan, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Asser,
Eze 48:3 A pøi pomezí Asser, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Neftalím,
Eze 48:4 A pøi pomezí Neftalím, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Manasses,
Eze 48:5 A pøi pomezí Manasses, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Efraim,
Eze 48:6 A pøi pomezí Efraim, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Ruben,
Eze 48:7 A pøi pomezí Ruben, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Juda.
Eze 48:8 A pøi pomezí Juda, od strany východní až k stranì západní bude obìt, kterouž obìtovati budete, pìtmecítma tisíc loket zšíøí, zdélí pak zaroveò s jedním z jiných dílù, od strany východní až k stranì západní, a bude svatynì u prostøed nìho.
Eze 48:9 Ta obìt, kterouž obìtovati máte Hospodinu, bude zdélí pìtmecítma tisíc loket, zšíøí pak deset tisíc.
Eze 48:10 Tìmto pak se dostane ta obìt svatá,totiž knìžím, na pùlnoci pìtmecítma tisíc loket, k západu pak zšíøí desíti tisíc, a na východ zšíøí desíti tisíc, na poledne též zdélí pìtmecítma tisíc, a bude svatynì Hospodinova u prostøed nìho,
Eze 48:11 Knìžím, posvìcenému každému z synù Sádochových, kteøíž drží stráž mou, kteøíž nebloudili, když bloudili synové Izraelští, jako bloudili Levítové.
Eze 48:12 I bude díl jejich obìtovaný z obìti té zemì, vìc nejsvìtìjší pøi pomezí Levítù.
Eze 48:13 Levítù pak díl bude naproti pomezí knìžskému, pìtmecítma tisíc loket zdélí, a zšíøí deset tisíc; každá dlouhost pìtmecítma tisíc, a širokost deset tisíc.
Eze 48:14 A nebudou ho uprodávati, ani smìòovati, ani pøenášeti prvotin zemì, proto že jest posvìcená Hospodinu.
Eze 48:15 Pìt pak tisíc loket pozùstalých na šíø, proti tìm pìtmecítma tisícùm, bude místo obecné, pro mìsto k bydlení a k pøedmìstí, i bude mìsto u prostøed nìho.
Eze 48:16 Tyto pak jsou míry jeho: Strana pùlnoèní na ètyøi tisíce a pìt set loket, též strana polední na ètyøi tisíce a pìt set, od strany též východní ètyøi tisíce a pìt set, takž strana západní na ètyøi tisíce a pìt set.
Eze 48:17 Bude i pøedmìstí pøi mìstì k pùlnoci na dvì stì a padesáte loket, a ku poledni na dvì stì a padesáte, takž na východ na dvì stì a padesáte, též k západu na dvì stì a padesáte.
Eze 48:18 Ostatek pak na dél, naproti obìti svaté, deset tisíc loket k východu, a deset tisíc k západu; a z toho, což bude naproti té obìti svaté, budou míti dùchody ku pokrmu služebníci mìsta.
Eze 48:19 A ti služebníci mìsta sloužiti budou Izraelovi ze všech pokolení Izraelských.
Eze 48:20 Všecku tuto obì, pìtmecítma tisíc loket, podlé tìch pìtmecítma tisíc, èterhranou obìtovati budete v obìt svatou k vládaøství mìstu.
Eze 48:21 Což pak pozùstane, knížeti, s obou stran obìti svaté a vládaøství mìsta, pøed tìmi pìtmecítma tisíci loket obìti, až ku pomezí východnímu, a od západu proti týmž pìtmecítma tisíc loket, podlé pomezí západního naproti tìm dílùm, knížeti bude. A to bude obìt svatá, a svatynì domu u prostøed nìho.
Eze 48:22 Od vládaøství pak Levítù a od vládaøství mìsta, u prostøed toho, což jest knížecího, mezi pomezím Judovým a mezi pomezím Beniaminovým, knížecí bude.
Eze 48:23 Ostatní pak pokolení, od strany východní až k stranì západní, osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin.
Eze 48:24 A pøi pomezí Beniamin, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Simeon,
Eze 48:25 A pøi pomezí Simeon, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Izachar,
Eze 48:26 A pøi pomezí Izachar, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Zabulon,
Eze 48:27 A pøi pomezí Zabulon, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Gád.
Eze 48:28 A pøi pomezí Gád, k stranì polední na poledne, tu bude pomezí od Támar až k vodám sváru v Kádes, ku potoku pøi moøi velikém.
Eze 48:29 To jest ta zemì, kterouž ujmete hned od potoka, po pokoleních Izraelských, a ti dílové jejich, praví Panovník Hospodin.
Eze 48:30 Tato pak jsou vymezení mìsta: Od strany pùlnoèní ètyø tisíc a pìt set loket míra.
Eze 48:31 Brány pak mìsta podlé jmen pokolení Izraelských, brány tøi na pùlnoci, brána Rubenova jedna, brána Judova jedna, brána Léví jedna.
Eze 48:32 A od strany východní ètyø tisíc a pìt set, a brány tøi, totiž brána Jozefova jedna, brána Beniaminova jedna, brána Danova jedna.

Eze 48:33 Též od strany polední èstyø tisíc a pìt set loket míra, a brány tøi, brána Simeonova jedna, brána Izacharova jedna, brána Zabulonova jedna.
Eze 48:34 Od strany západní èstyø tisíc a pìt set, brány jejich tøi, brána Gádova jedna, brána Asserova jedna, brána Neftalímova jedna.
Eze 48:35 Okolek osmnácti tisíc loket, jméno pak mìsta od dnešního dne bude: Hospodin tam pøebývá.
Dan 1:1 Léta tøetího kralování Joakima krále Judského, pøitáhl Nabuchodonozor král Babylonský k Jeruzalému, a oblehl jej.
Dan 1:2 I vydal Pán v ruku jeho Joakima krále Judského, a nìco nádobí domu Božího. Kterýž zavezl je do zemì Sinear, do domu boha svého, a nádobí to dal vnésti do domu pokladu boha svého.
Dan 1:3 Rozkázal také král Ašpenazovi, správci dvoøanù svých, aby pøivedl z synù Izraelských, z semene královského a z knížat,
Dan 1:4 Mládence, na nichž by nebylo žádné poškvrny, a krásného oblíèeje, a vtipné ke vší moudrosti, a schopné k umìní i k nabývání jeho, a v kterýchž by byla síla, aby stávali na palácu královském, a uèili se literním umìní a jazyku Kaldejskému.
Dan 1:5 I naøídil jim král odmìøený pokrm na každý den z stolu královského, i vína, kteréž on sám pil, a aby je tak choval za tøi léta, a po dokonání jich aby stávali pøed králem.
Dan 1:6 Byli pak mezi nimi z synù Juda: Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš.
Dan 1:7 I dal jim správce dvoøanù jména. Nazval Daniele Baltazarem, Chananiáše pak Sidrachem, a Mizaele Mizachem, a Azariáše Abdenágem.
Dan 1:8 Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškvròoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Proèež hledal toho u správce nad dvoøany, aby se nemusil poškvròovati.
Dan 1:9 I zpùsobil Bùh Danielovi milost a lásku u správce nad dvoøany.
Dan 1:10 A øekl správce nad dvoøany Danielovi: Já se bojím pána svého krále, kterýž vymìøil pokrm váš a nápoj váš, tak že uzøel-li by, že tváøe vaše opadlejší jsou, nežli mládencù tìch, kteøíž podobnì jako i vy chování býti mají, zpùsobíte mi to u krále, že pøijdu o hrdlo.
Dan 1:11 I øekl Daniel služebníku, kteréhož ustanovil správce dvoøanù nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem:
Dan 1:12 Zkus, prosím, služebníkù svých za deset dní, a nech se nám vaøení dává, kteréž bychom jedli, a voda, kterouž bychom pili.
Dan 1:13 A potom nech se spatøí pøed tebou tváøe naše a tváøe mládencù, kteøíž jídají pokrm z stolu královského, a jakž uhlédáš, uèiò s služebníky svými.
Dan 1:14 I uposlechl jich v té vìci, a zkusil jich za deset dní.
Dan 1:15 Po skonání pak desíti dnù spatøíno jest, že tváøe jejich byly krásnìjší, a byli tlustší na tìle než všickni mládenci, kteøíž jídali pokrm z stolu královského.
Dan 1:16 Protož služebník brával ten vymìøený pokrm jejich, a víno nápoje jejich, a dával jim vaøení.
Dan 1:17 Mládence pak ty èstyøi obdaøil Bùh povìdomostí a rozumností ve všelikém literním umìní a moudrostí; nadto Danielovi dal, aby rozumìl všelikému vidìní a snùm.
Dan 1:18 A když se dokonali dnové, po kterýchž rozkázal král, aby je pøivedli, pøivedl je správce dvoøanù pøed Nabuchodonozora.
Dan 1:19 I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi tìmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali pøed králem.
Dan 1:20 A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, nalezl je desetkrát zbìhlejší nade všecky mudrce a hvìzdáøe, kteøíž byli ve všem království jeho.
Dan 1:21 I zùstával tu Daniel až do léta prvního Cýra krále.
Dan 2:1 Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora mìl Nabuchodonozor sen, a dìsil se duch jeho, až se tudy i ze sna protrhl.
Dan 2:2 I rozkázal král svolati mudrce, a hvìzdáøe i kouzedlníky a Kaldejské, aby oznámili králi sen jeho. Kteøížto pøišli, a postavili se pøed králem.
Dan 2:3 Tedy øekl jim král: Mìl jsem sen, a pøedìsil se duch mùj, tak že nevím, jaký to byl sen.
Dan 2:4 I mluvili Kaldejští králi Syrsky: Králi, na vìky buï živ. Povìz sen služebníkùm svým, a oznámíme výklad.
Dan 2:5 Odpovìdìl král a øekl Kaldejským: Ten sen mi již z pamìti vyšel. Neoznámíte-li mi snu i výkladu jeho, na kusy rozsekáni budete, a domové vaši v záchody obráceni budou.
Dan 2:6 Pakli mi sen i výklad jeho oznámíte, daru, odplaty a slávy veliké dùjdete ode mne. A protož sen i výklad jeho mi oznamte.
Dan 2:7 Odpovìdìli po druhé a øekli: Necha král sen poví služebníkùm svým, a výklad jeho oznámíme.
Dan 2:8 Odpovìdìl král a øekl: Jistotnì rozumím tomu, že naschvál odtahujete, vidouce, že mi vyšel z pamìti ten sen.
Dan 2:9 Neoznámíte-li mi toho snu, jistý jest ten úsudek o vás. Nebo øeè lživou a chytrou smyslili jste sobì,

abyste mluvili pøede mnou, ažby se èas promìnil. A protož sen mi povìzte, a zvím, budete-li mi moci i výklad jeho oznámiti.
Dan 2:10 Odpovìdìli Kaldejští králi a øekli: Není èlovìka na zemi, kterýž by tu vìc králi oznámiti mohl. Nadto žádný král, kníže neb potentát takové vìci se nedoptával na žádném mudrci a hvìzdáøi aneb Kaldeovi.
Dan 2:11 Nebo ta vìc, na niž se král ptá, nesnadná jest, a není jiného, kdo by ji oznámiti mohl králi, kromì bohù, kteøíž bydlení s lidmi nemají.
Dan 2:12 Z té pøíèiný rozlítil se král a rozhnìval velmi, a pøikázal, aby zhubili všecky mudrce Babylonské.
Dan 2:13 A když vyšel ortel, a mudrci mordováni byli, hledali i Daniele a tovaryšù jeho, aby zmordováni byli.
Dan 2:14 Tedy Daniel odpovìdìl moudøe a opatrnì Ariochovi, hejtmanu nad žoldnéøi královskými, kterýž vyšel, aby mordoval mudrce Babylonské.
Dan 2:15 A odpovídaje, øekl Ariochovi, hejtmanu královskému: Proè ta výpovìd náhle vyšla od krále? I oznámil tu vìc Arioch Danielovi.
Dan 2:16 Proèež Daniel všed, prosil krále, aby jemu prodlel èasu k oznámení výkladu toho králi.
Dan 2:17 A odšed Daniel do domu svého, oznámil tu vìc Chananiášovi, Mizaelovi a Azariášovi, tovaryšùm svým,
Dan 2:18 Aby se za milosrdenství modlili Bohu nebeskému pøíèinou té vìci tajné, a nebyli zahubeni Daniel a tovaryši jeho s pozùstalými mudrci Babylonskými.
Dan 2:19 I zjevena jest Danielovi u vidìní noèním ta vìc tajná. Proèež Daniel dobroøeèil Bohu nebeskému.
Dan 2:20 Mluvil pak Daniel a øekl: Buï jméno Boží požehnáno od vìkù až na vìky, nebo moudrost a síla jeho jest.
Dan 2:21 A on promìòuje èasy i chvíle; ssazuje krále, i ustanovuje krále; dává moudrost moudrým a umìní majícím rozum.
Dan 2:22 On zjevuje vìci hluboké a skryté; zná to, což jest v temnostech, a svìtlo s ním pøebývá.
Dan 2:23 Ó Bože otcù mých, tì oslavuji a chválím, že jsi mne moudrostí a silou obdaøil, ovšem nyní, že jsi mi oznámil to, èehož jsme žádali od tebe; nebo vìc královu oznámil jsi nám.
Dan 2:24 A protož Daniel všel k Ariochovi, kteréhož ustanovil král, aby zhubil mudrce Babylonské. A pøišed, takto øekl jemu: Mudrcù Babylonských nezahlazuj; uveï mne pøed krále a výklad ten oznámím.
Dan 2:25 Tedy Arioch s chvátáním uvedl Daniele pøed krále, a takto øekl jemu: Našel jsem muže z zajatých synù Judských, kterýž výklad ten králi oznámí.
Dan 2:26 Odpovìdìl král a øekl Danielovi, jehož jméno bylo Baltazar: Budeš-liž ty mi moci oznámiti sen, kterýž jsem vidìl, i výklad jeho?
Dan 2:27 Odpovìdìl Daniel králi a øekl: Té vìci tajné, na niž se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvìzdáøi, vìš ci a hadaèi králi oznámiti.
Dan 2:28 Ale však jest Bùh na nebi, kterýž zjevuje tajné vìci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se díti bude v potomních dnech. Sen tvùj, a což jsi ty vidìl na ložci svém, toto jest:
Dan 2:29 Tobì, ó králi, na mysl pøicházelo na ložci tvém, co bude potom, a ten, kterýž zjevuje tajné vìci, ukázal to, což budoucího jest.
Dan 2:30 Strany pak mne, ne skrze moudrost, kteráž by pøi mnì byla nade všecky lidi, ta vìc tajná mnì zjevena jest, ale skrze modlitbu, aby ten výklad králi oznámen byl, a ty myšlení srdce svého abys zvìdìl.
Dan 2:31 Ty králi, vidìl jsi, a aj, obraz nìjaký veliký, (obraz ten byl znamenitý a blesk jeho náramný), stál naproti tobì, kterýž na pohledìní byl hrozný.
Dan 2:32 Toho obrazu hlava byla z zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z støíbra, a bøicho jeho i bedra jeho z mìdi,
Dan 2:33 Hnátové jeho z železa, nohy jeho z èástky z železa a z èástky z hliny.
Dan 2:34 Hledìls na to, až se utrhl kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeøil obraz ten v nohy jeho železné a hlinìné, a potøel je.
Dan 2:35 A tak potøíno jest spolu železo, hlina, mìï, støíbro i zlato, a bylo to všecko jako plevy z placu letního, a zanesl to vítr, tak že místa jejich není nalezeno. Kámen pak ten, kterýž udeøil v obraz, uèinìn jest horou velikou, a naplnil všecku zemi.
Dan 2:36 To jest ten sen. Výklad jeho také povíme králi:
Dan 2:37 Ty králi, jsi král králù; nebo Bùh nebeský dal tobì království, moc a sílu i slávu.
Dan 2:38 A všeliké místo, na nìmž pøebývají synové lidští, zvìø polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou, a pánem tì ustavil nade všemi tìmi vìcmi. Ty jsi ta hlava zlatá.
Dan 2:39 Ale po tobì povstane království jiné, nižší než tvé, a jiné království tøetí mìdìné, kteréž panovati bude po vší zemi.
Dan 2:40 Království pak èvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jakož železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, kteréž potírá všecko, i ono potøe a potøíská všecko.
Dan 2:41 Že jsi pak vidìl nohy a prsty z èástky z hliny hrnèíøské a z èástky z železa, království rozdílné znamená, v nìmž bude nìco mocnosti železa, tak jakž jsi vidìl železo smíšené s hlinou nièemnou.

Dan 2:42 Ale prstové noh z èástky z železa a z èástky z hliny znamenají království z èástky mocné a z èástky ku potøení snadné.
Dan 2:43 A že jsi vidìl železo smíšené s hlinou nièemnou, ukazuje, že se pøízniti budou vespolek lidé, a však nebude se pøidržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží se z hlinou.
Dan 2:44 Za dnù pak tìch králù vzbudí Bùh nebeský království, kteréž na vìky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nespadne, ale ono potøe a konec uèiní všechnìm tìm královstvím, samo pak státi bude na vìky,
Dan 2:45 Tak jakž jsi vidìl, že se s hory utrhl kámen, kterýž nebýval v rukou, a potøel železo, mìï, hlinu, støíbro a zlato. Bùh veliký oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i vìrný výklad jeho.
Dan 2:46 Tedy král Nabuchodonozor padl na tváø svou, a poklonil se Danielovi, a rozkázal, aby obìti a vùnì libé obìtovali jemu.
Dan 2:47 A odpovídaje král Danielovi, øekl: V pravdì že Bùh váš jest Bùh bohù a Pán králù, kterýž zjevuje skryté vìci, ponìvadž jsi mohl vyjeviti tajnou vìc tuto.
Dan 2:48 Tedy král zvelebil Daniele, a dary veliké a mnohé dal jemu, a pánem ho uèinil nade vší krajinou Babylonskou, a knížetem nad vývodami, a nade všemi mudrci Babylonskými.
Dan 2:49 Daniel pak vyžádal na králi, aby pøedstavil krajinì Babylonské Sidracha, Mizacha a Abdenágo. Ale Daniel býval v bránì královské.
Dan 3:1 Potom Nabuchodonozor král udìlav obraz zlatý, jehož výška byla šedesáti loket, šíøka pak šesti loket, postavil jej na poli Dura v krajinì Babylonské.
Dan 3:2 I poslal Nabuchodonozor král, aby shromáždili knížata, vývody a vùdce, starší, správce nad poklady, v právích zbìhlé, úøedníky a všecky, kteøíž panovali nad krajinami, aby pøišli ku posvìcování obrazu, kterýž postavil Nabuchodonozor král.
Dan 3:3 Tedy shromáždili se knížata, vývodové a vùdcové, starší, správcové nad poklady, v právích zbìhlí, úøedníci a všickni, kteøíž panovali nad krajinami ku posvìcování obrazu toho, kterýž postavil Nabuchodonozor král, a stáli pøed obrazem, kterýž postavil Nabuchodonozor.
Dan 3:4 Biøic pak volal ze vší síly: Vám se to praví lidem, národùm a jazykùm,
Dan 3:5 Jakž uslyšíte zvuk trouby, píš□alky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padnìte a klanìjte se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král.
Dan 3:6 Kdož by pak nepadl a neklanìl se, té hodiny uvržen bude do prostøed peci ohnivé rozpálené.
Dan 3:7 A protož hned, jakž uslyšeli všickni lidé zvuk trouby, píš□alky, citary, huslí, loutny a všelijaké muziky, padli všickni lidé, národové a jazykové, klanìjíce se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král.
Dan 3:8 A hned téhož èasu pøistoupili muži Kaldejští, a s køikem žalovali na Židy,
Dan 3:9 A mluvíce, øekli Nabuchodonozorovi králi: Králi, na vìky buï živ.
Dan 3:10 Ty králi, vynesls výpovìd, aby každý èlovìk, kterýž by slyšel zvuk trouby, píš□alky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padl a klanìl se obrazu zlatému,
Dan 3:11 A kdož by nepadl a neklanìl se, aby uvržen byl do prostøed peci ohnivé rozpálené.
Dan 3:12 Našli se pak nìkteøí Židé, kteréž jsi pøedstavil krajinì Babylonské, totiž Sidrach, Mizach a Abdenágo, kteøížto muži nedbali na tvé, ó králi, naøízení. Bohù tvých nectí, a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, se neklanìjí.
Dan 3:13 Tedy Naduchodonozor v hnìvì a v prchlivosti rozkázal pøivésti Sidracha, Mizacha a Abdenágo. I pøivedeni jsou muži ti pøed krále.
Dan 3:14 I mluvil Nabuchodonozor a øekl jim: Zoumyslnì-li, Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, bohù mých nectíte, a obrazu zlatému, kterýž jsem postavil, se neklaníte?
Dan 3:15 Protož nyní, jste-liž hotovi, abyste hned, jakž uslyšíte zvuk trouby, píš□alky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padli a klanìli se obrazu tomu, kterýž jsem uèinil? Pakli se klanìti nebudete, té hodiny uvrženi budete do prostøed peci ohnivé rozpálené, a který jest ten Bùh, ješto by vás vytrhl z ruky mé?
Dan 3:16 Odpovìdìli Sidrach, Mizach a Abdenágo, a øekli králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozoøe, co bychom mìli odpovìdíti tobì.
Dan 3:17 Nebo aj, buïto že Bùh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás.
Dan 3:18 Buï že nevytrhne, známo buï tobì, ó králi, že□ bohù tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klanìti se nebudeme.
Dan 3:19 Tedy Nabuchodonozor naplnìn jsa prchlivostí, tak že oblíèej tváøi jeho se promìnil proti Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyèej mìli ji rozpalovati.
Dan 3:20 A mužùm silným, kteøíž byli mezi rytíøi jeho, rozkázal, aby svížíce Sidracha, Mizacha a Abdenágo, uvrhli do peci ohnivé rozpálené.
Dan 3:21 Tedy svázali muže ty v pláštích jejich, v košilkách jejich, i v kloboucích jejich a v odìvu jejich, a uvrhli je do prostøed peci ohnivé rozpálené.
Dan 3:22 Že pak rozkaz královský náhlý byl, a pec velmi rozpálená, z té pøíèiny muže ty, kteøíž uvrhli Sidracha,

Mizacha a Abdenágo, zadusil plamen ohnì.
Dan 3:23 Ale ti tøi muži, Sidrach, Mizach a Abdenágo, padli do prostøed peci ohnivé rozpálené svázaní.
Dan 3:24 Tedy Nabuchodonozor král zdìsil se, a vstal s chvátáním, a promluviv, øekl hejtmanùm svým: Zdaliž jsme neuvrhli tøí mužù do prostøed peci svázaných? Odpovìdìli a øekli králi: Pravda jest, králi.
Dan 3:25 On pak odpovídaje, øekl: Aj, vidím èstyøi muže rozvázané, procházející se u prostøed ohnì, a není žádného porušení pøi nich, a èstvrtý na pohledìní podobný jest synu Božímu.
Dan 3:26 A pøistoupiv Nabuchodonozor k èelisti peci ohnivé rozpálené, mluvil a øekl: Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjdìte a poïte sem. I vyšli Sidrach, Mizach a Abdenágo z prostøedku ohnì.
Dan 3:27 Shromáždivše se pak knížata, vývodové a vùdcové a hejtmané královští, hledìli na ty muže, an žádné moci nemìl oheò pøi tìlích jejich, ani vlas hlavy jejich nepøiškvrkl, ani pláš□ové jejich se nezmìnili, aniž co ohnìm páchli.
Dan 3:28 I mluvil Nabuchodonozor a øekl: Požehnaný Bùh jejich, totiž Sidrachùv, Mizachùv a Abdenágùv, kterýž poslal andìla svého, a vytrhl služebníky své, kteøíž doufali v nìho, až i rozkazu královského neuposlechli, ale tìla svá vydali, aby nesloužili a neklanìli se žádnému bohu, kromì Bohu svému.
Dan 3:29 A protož toto já pøikazuji, aby každý ze všelikého lidu, národu a jazyku, kdož by koli co rouhavého øekl proti Bohu Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy rozsekán byl, a dùm jeho v záchod obrácen, proto že není Boha jiného, kterýž by mohl vytrhovati, jako tento.
Dan 3:30 Tedy zvelebil zase král Sidracha, Mizacha a Abdenága v krajinì Babylonské.
Dan 3:31 Nabuchodonozor král všechnìm lidem, národùm i jazykùm, kteøíž bydlí na vší zemi: Pokoj váš rozmnožen buï.
Dan 3:32 Znamení a divy, kteréž uèinil pøi mnì Bùh nejvyšší, vidìlo mi se za slušné, abych vypravoval.
Dan 3:33 Znamení jeho jak veliká jsou, a divové jeho jak mocní jsou, království jeho království vìèné, a panování jeho od národu do pronárodu.
Dan 4:1 Já Nabuchodonozor, užívaje pokoje v domì svém, a kveta na palácu svém,
Dan 4:2 Mìl jsem sen, kterýž mne zhrozil, a myšlení na ložci svém, a to, což jsem vidìl, znepokojilo mne.
Dan 4:3 A protož vyšla ode mne ta výpovìd, aby uvedeni byli pøede mne mudrci Babylonští, kteøíž by mi výklad toho snu oznámili.
Dan 4:4 Tedy pøedstoupili mudrci, hvìzdáøi, Kaldejští a hadaèi. I povìdìl jsem jim sen, a však výkladu jeho nemohli mi oznámiti.
Dan 4:5 Až naposledy pøedstoupil pøede mne Daniel, jehož jméno Baltazar, podlé jména boha mého, a v nìmž jest duch bohù svatých. Jemuž jsem oznámil sen:
Dan 4:6 Baltazaøe, kníže mudrcù, já vím, že duch bohù svatých jest v tobì, a nic tajného není tobì nesnadného. Vidìní snu mého, kterýž jsem mìl, i výklad jeho oznam.
Dan 4:7 U vidìní pak, kteréž jsem vidìl na ložci svém, vidìl jsem, a aj, strom u prostøed zemì, jehož vysokost byla veliká.
Dan 4:8 Veliký byl strom ten a mocný, a výsost jeho dosahovala až k nebi, a patrný byl až do konèin vší zemì.
Dan 4:9 Lístí jeho bylo pìkné, a ovoce jeho hojné, všechnìm za pokrm, pod stínem pak jeho byla zvìø polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští, a z nìho potravu mìl všelikÝ živoèich.
Dan 4:10 Vidìl jsem také u vidìních svých na ložci svém, a aj, hlásný a svatý s nebe sstoupiv,
Dan 4:11 Volal ze vší síly, a tak pravil: Podetnìte strom ten, a osekejte ratolesti jeho, a otlucte lístí jeho, a rozmecte ovoce jeho; necha□ se vzdálí zvìø od nìho, a ptáci z ratolestí jeho.
Dan 4:12 A však kmene koøenù jeho v zemi zanechejte, a v poutech železných a ocelivých na trávì polní, aby rosou nebeskou smáèín byl, a díl jeho s zvìøí v bylinì zemské.
Dan 4:13 Srdce jeho od lidského a□ jest rozdílné, a srdce zvíøecí nech□ jest dáno jemu, ažby sedm let vyplnilo se pøi nìm.
Dan 4:14 Usouzení hlásných a øeè žádosti svatých stane se, ažby k tomu pøišlo, aby poznali lidé, že Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je, a toho, kterýž jest ponížený mezi lidmi, ustanovuje nad ním.
Dan 4:15 Tento sen vidìl jsem já Nabuchodonozor král, ty pak, Baltazaøe, oznam výklad jeho. Nebo všickni mudrci v království mém nemohli mi výkladu oznámiti, ale ty mùžeš, proto že duch bohù svatých jest v tobì.
Dan 4:16 Tedy Daniel, jemuž jméno Baltazar, pøedìšený stál za jednu hodinu, a myšlení jeho strašila ho. A odpovìdìv král, øekl: Baltazaøe, sen ani výklad jeho nech□ nestraší tebe. Odpovìdìl Baltazar a øekl: Pane mùj, sen tento pøiï na ty, kteøíž tì v nenávisti mají, a výklad jeho na tvé nepøátely.
Dan 4:17 Strom ten, kterýž jsi vidìl, veliký a mocný, jehož výsost dosahovala až k nebi, a kterýž patrný byl po vší zemi.
Dan 4:18 A lístí jeho pìkné, a ovoce jeho hojné, a z nìhož všickni pokrm mìli, pod nímž byla zvìø polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští,
Dan 4:19 Ty jsi ten, ó králi, kterýž jsi rozšíøil se a zmocnil, a velikost tvá vzrostla a vznesla se až k nebi, a

panování tvé až do konce zemì.
Dan 4:20 Že pak vidìl král hlásného a svatého sstupujícího s nebe, kterýž øekl: Podetnìte strom ten a zkazte jej, a však kmene koøenù jeho v zemi zanechejte, a v okovách železných a ocelivých a jest na trávì polní, aby rosou nebeskou smáèín byl, a s zvìøí polní díl jeho, ažby sedm let vyplnilo se pøi nìm:
Dan 4:21 Ten jest výklad, ó králi, a ortel Nejvyššího, kterýž vyšel na pána mého krále.
Dan 4:22 Nebo zaženou tì lidé od sebe, a s zvìøí polní bude bydlení tvé, a bylinu jako volùm tobì jísti dávati budou, a rosou nebeskou smáèín budeš, až se vyplní sedm let pøi tobì, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.
Dan 4:23 Že pak øekli, aby zanechán byl kmen koøenù toho stromu, království tvé tobì zùstane, jakž jen poznáš, že nebesa panují.
Dan 4:24 Protož ó králi, pøijmi radu mou, a høíchy své spravedlností pøetrhuj, a nepravosti své milostivostí k ssouženým, zdaby prodloužen byl pokoj tvùj.
Dan 4:25 Všecko to pøišlo na krále Nabuchodonozora.
Dan 4:26 Nebo po dokonání dvanácti mìsícù, procházeje se po palácu královském v Babylonì,
Dan 4:27 Mluvil král a øekl: Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já vystavìl mocí síly své, aby byl stolicí království k ozdobì slávy mé?
Dan 4:28 Ještì ta øeè byla v ústech krále, a aj, hlas s nebe pøišel: Tobì se praví, Nabuchodonozoøe králi, že království odešlo od tebe,
Dan 4:29 Nýbrž tì lidé i z sebe vyvrhou, a s zvìøí polní bydliti budeš. Bylinu jako volùm tobì jísti dávati budou, ažby sedm let vyplnilo se pøi tobì, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.
Dan 4:30 V touž hodinu øeè ta naplnila se pøi Nabuchodonozorovi. Nebo z spolku lidí vyvržen byl, a bylinu jako vùl jedl, a rosou nebeskou tìlo jeho smáèíno bylo, až na nìm vlasy zrostly jako peøí orlièí, a nehty jeho jako pazoury ptaèí.
Dan 4:31 Pøi skonání pak tìch dnù já Nabuchodonozor pozdvihl jsem oèí svých k nebi, a rozum mùj ke mnì se zase navrátil. I dobroøeèil jsem Nejvyššímu, a živého na vìky chválil jsem a oslavoval; nebo panování jeho jest panování vìèné, a království jeho od národu do pronárodu.
Dan 4:32 A všickni obyvatelé zemì jako za nic poèteni jsou, a podlé vùle své èiní mezi vojskem nebeským i obyvateli zemì, aniž jest kdo, ješto by mu pøes ruku dáti mohl, a øíci jemu: Co to dìláš?
Dan 4:33 Téhož èasu rozum mùj navrátil se ke mnì, a k slávì království mého ozdoba má, i dùstojnost má navrátila se ke mnì; nadto i hejtmané moji a knížata má hledali mne, a zmocnìn jsem v království svém, a velebnost vìtší jest mi pøidána.
Dan 4:34 Nyní tedy já Nabuchodonozor chválím, vyvyšuji a oslavuji krále nebeského, jehož všickni skutkové jsou pravda, a stezky jeho soud, a kterýž chodící v pýše mùže snižovati.
Dan 5:1 Balsazar král uèinil hody veliké tisíci knížatùm svým, a pøed nimi víno pil.
Dan 5:2 A když pil víno Balsazar, rozkázal pøinésti nádobí zlaté a støíbrné, kteréž vynesl Nabuchodonozor otec jeho z chrámu Jeruzalémského, aby z nìho pili král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho.
Dan 5:3 I pøineseno jest nádobí zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémì, a pili z nìho král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho.
Dan 5:4 Pili víno, a chválili bohy zlaté a støíbrné, mìdìné, železné, døevìné a kamenné.
Dan 5:5 V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti svícnu na stìnì paláce královského, a král hledìl na èástky ruky, kteráž psala.
Dan 5:6 Tedy jasnost královská zmìnila se, a myšlení jeho zkormoutila ho, a pasové bedr jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo.
Dan 5:7 A zkøikl král ze vší síly, aby pøivedeni byli hvìzdáøi, Kaldejští a hadaèi. I mluvil král a øekl mudrcùm Babylonským: Kdokoli pøeète psání toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem odín bude, a øetìz zlatý na hrdlo jeho, a tøetím v království po mnì bude.
Dan 5:8 I pøedstoupili všickni mudrci královští, ale nemohli písma toho èísti, ani výkladu oznámiti králi.
Dan 5:9 Proèež král Balsazar velmi pøedìšen byl, a jasnost jeho zmìnila se na nìm, ano i knížata jeho zkormouceni byli.
Dan 5:10 Královna pak, pøíèinou té vìci královské a knížat jeho, do domu tìch hodù vešla, a promluvivši královna, øekla: Králi, na vìky živ buï. Nech tì nedìsí myšlení tvá, a jasnost tvá nech se nemìní.
Dan 5:11 Jest muž v království tvém, v nìmž jest duch bohù svatých, v kterémž za dnù otce tvého osvícení, rozumnost a moudrost, jako moudrost bohù, nalezena, jehož král Nabuchodonozor otec tvùj knížetem mudrcù, hvìzdáøù, Kaldejských a hadaèù ustanovil, otec tvùj, ó králi,
Dan 5:12 Proto že duch znamenitý, i umìní a rozumnost vykládání snù a oznámení pohádek, i rozvázání vìcí nesnadných nalezeno pøi Danielovi, jemuž král jméno dal Baltazar. Necha nyní zavolán jest Daniel, a oznámí výklad ten.
Dan 5:13 Tedy pøiveden jest Daniel pøed krále. I mluvil král a øekl Danielovi: Ty-li jsi ten Daniel, jeden z synù

zajatých Judských, kteréhož pøivedl král otec mùj z Judstva?
Dan 5:14 Slyšel jsem zajisté o tobì, že duch bohù svatých jest v tobì, a osvícení i rozumnost a moudrost znamenitá nalezena jest v tobì.
Dan 5:15 A nyní pøivedeni jsou pøede mne mudrci a hvìzdáøi, aby mi písmo toto pøeètli, a výklad jeho oznámili, a však nemohli výkladu vìci té oznámiti.
Dan 5:16 Já pak slyšel jsem o tobì, že mùžeš to, což jest nesrozumitelného, vykládati, a což nesnadného, rozvázati. Protož nyní, budeš-li moci písmo to pøeèísti, a výklad jeho mnì oznámiti, v šarlat obleèen budeš, a øetìz zlatý na hrdlo tvé, a tøetím v království po mnì budeš.
Dan 5:17 Tedy odpovìdìl Daniel a øekl pøed králem: Darové tvoji nech zùstávají tobì, a odplatu svou dej jinému, a však písmo pøeètu králi, a výklad oznámím jemu.
Dan 5:18 Ty králi, slyš: Bùh nejvyšší království a dùstojností i slávou a okrasou obdaøil Nabuchodonozora otce tvého,
Dan 5:19 A pro dùstojnost, kterouž ho obdaøil, všickni lidé, národové a jazykové tøásli a báli se pøed ním. Kohokoli chtìl, zabil, a kterékoli chtìl, bil, kteréž chtìl, povyšoval, a kteréž chtìl, ponižoval.
Dan 5:20 Když se pak bylo pozdvihlo srdce jeho, a duch jeho zmocnil se v pýše, ssazen byl z stolice království svého, a slávu odjali od nìho.
Dan 5:21 Ano i z spolku synù lidských vyvržen byl, a srdce jeho zvíøecímu podobné uèinìno bylo, a s divokými osly bylo bydlení jeho. Bylinu jako volùm dávali jemu jísti, a rosou nebeskou tìlo jeho smáèíno bylo, dokudž nepoznal, že panuje Bùh nejvyšší nad královstvím lidským, a že kohož chce, ustanovuje nad ním.
Dan 5:22 Ty také, synu jeho Balsazaøe, neponížil jsi srdce svého, aèkolis o tom o všem vìdìl.
Dan 5:23 Ale pozdvihls se proti Pánu nebes; nebo nádobí domu jeho pøinesli pøed tebe, a ty i knížata tvá, ženy tvé i ženiny tvé pili jste víno z nìho. Nadto bohy støíbrné a zlaté, mìdìné, železné, døevìné a kamenné, kteøíž nevidí, ani slyší, aniž co vìdí, chválil jsi, Boha pak, v jehož ruce jest dýchání tvé i všecky cesty tvé, neoslavoval jsi.
Dan 5:24 Protož nyní od nìho poslána jest èástka ruky této, a písmo to napsáno jest.
Dan 5:25 A toto jest písmo napsané: Mene, mene, tekel, ufarsin, totiž: Zèetl jsem, zèetl, zvážil a rozdìluji.
Dan 5:26 Tento pak jest výklad slov: Mene, zèetl Bùh království tvé, a k konci je pøivedl.
Dan 5:27 Tekel, zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký.
Dan 5:28 Peres, rozdìleno jest království tvé, a dáno jest Médským a Perským.
Dan 5:29 Tedy z rozkazu Balsazarova oblékli Daniele v šarlat, a øetìz zlatý dali na hrdlo jeho, a rozhlašovali o nìm, že má býti pánem tøetím v království.
Dan 5:30 V touž noc zabit jest Balsazar král Kaldejský.
Dan 5:31 Darius pak Médský ujal království v letech okolo šedesáti a dvou.
Dan 6:1 Líbilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím úøedníkù sto a dvadceti, kteøíž by byli po všem království.
Dan 6:2 Nad tìmi pak hejtmany tøi, z nichžto Daniel pøední byl, kterýmž by úøedníci onino vydávali poèet, aby se králi škoda nedála.
Dan 6:3 Tedy Daniel pøevyšoval ty hejtmany a úøedníky, proto že duch znamenitìjší v nìm byl. Proèež král myslil ustanoviti jej nade vším královstvím.
Dan 6:4 Tedy hejtmané a úøedníci hledali pøíèiny proti Danielovi s strany království, a však žádné pøíèiny ani vady nemohli najíti; nebo vìrný byl, aniž jaký omyl neb vada nalézala se pøi nìm.
Dan 6:5 Protož muži ti øekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné pøíèiny, jediné leè bychom našli nìco proti nìmu s strany zákona Boha jeho.
Dan 6:6 Tedy hejtmané a úøedníci ti shromáždivše se k králi, takto mluvili k nìmu: Darie králi, na vìky buï živ.
Dan 6:7 Uradili se všickni hejtmané království, vývodové, úøedníci, správcové a vùdcové, abys ustanovil naøízení královské, a utvrdil zápovìd: Kdož by koli vložil žádost na kteréhokoli boha neb èlovìka do tøidcíti dnù, kromì na tebe, králi, aby uvržen byl do jámy lvové.
Dan 6:8 Nyní tedy, ó králi, potvrï zápovìdi této, a vydej mandát, kterýž by nemohl zmìnìn býti podlé práva Médského a Perského, kteréž jest nepromìnitelné.
Dan 6:9 Proèež král Darius vydal mandát a zápovìd.
Dan 6:10 Daniel pak, když se dovìdìl, že jest vydán mandát, všel do domu svého, kdež otevøená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a tøikrát za den klekal na kolena svá, a modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé to èiníval.
Dan 6:11 Tedy muži ti shromáždivše se a nalezše Daniele, an se modlí a pokornì prosí Boha svého,
Dan 6:12 Tedy pøistoupili a mluvili k králi o zápovìdi královské: Zdaliž jsi nevydal mandátu, aby každý èlovìk, kdož by koli nìèeho žádal od kterého boha neb èlovìka až do tøidcíti dnù, kromì od tebe, králi, uvržen byl do jámy lvové? Odpovìdìv král, øekl: Pravé jest slovo to, podlé práva Médského a Perského, kteréž jest nepromìnitelné.
Dan 6:13 Tedy odpovídajíce, øekli králi: Daniel ten, kterýž jest z zajatých synù Judských, nechtìl dbáti na tvé, ó

králi, naøízení, ani na mandát tvùj, kterýž jsi vydal, ale tøikrát za den modlívá se modlitbou svou.
Dan 6:14 Tedy král, jakž uslyšel tu øeè, velmi se zarmoutil nad tím, a uložil král v mysli své vysvoboditi Daniele, a až do západu slunce usiloval ho vytrhnouti.
Dan 6:15 Ale muži ti shromáždivše se k králi, mluvili jemu: Vìz, králi, že jest takové právo u Médských a Perských, aby každá výpovìd a naøízení, kteréž by král ustanovil, nepromìnitelné bylo.
Dan 6:16 I øekl král, aby pøivedli Daniele, a uvrhli jej do jámy lvové. Mluvil pak král a øekl Danielovi: Bùh tvùj, kterémuž sloužíš ustavièní, on vysvobodí tebe.
Dan 6:17 A pøinesen jest kámen jeden, a položen na díru té jámy, a zapeèetil ji král prstenem svým a prsteny knížat svých, aby nebyl zmìnìn ortel pøi Danielovi.
Dan 6:18 I odšel král na palác svùj, a šel ležeti, nic nejeda, a nièímž se obveseliti nedal, tak že i sen jeho vzdálen byl od nìho.
Dan 6:19 Tedy král hned ráno vstav na úsvitì, s chvátáním šel k jámì lvové.
Dan 6:20 A jakž se pøiblížil k jámì, hlasem žalostným zavolal na Daniele, a promluviv král, øekl Danielovi: Danieli, služebníèe Boha živého, Bùh tvùj, kterémuž ty sloužíš ustavièní, mohl-liž tì vysvoboditi od lvù?
Dan 6:21 Tedy Daniel mluvil s králem, øka: Králi, na vìky buï živ.
Dan 6:22 Bùh mùj poslal andìla svého, kterýž zavøel ústa lvù, aby mi neuškodili; nebo pøed ním nevina nalezena jest pøi mnì, nýbrž ani proti tobì, králi, nic zlého jsem neuèinil.
Dan 6:23 Tedy král velmi se z toho zradoval, a rozkázal Daniele vytáhnouti z jámy. I vytažen byl Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na nìm; nebo vìøil v Boha svého.
Dan 6:24 I rozkázal král, aby pøivedeni byli muži ti, kteøíž osoèili Daniele, a uvrženi jsou do jámy lvové, oni i synové jejich i ženy jejich, a prvé než dopadli dna té jámy, zmocnili se jich lvové, a všecky kosti jejich zetøeli.
Dan 6:25 Tedy Darius král napsal všechnìm lidem, národùm a jazykùm, kteøíž bydlili po vší zemi: Pokoj váš rozmnožen buï.
Dan 6:26 Ode mne vyšlo naøízení toto, aby na všem panství království mého tøásli a báli se pøed Bohem Danielovým; nebo on jest Bùh živý a zùstávající na vìky, a království jeho nebude zrušeno, ani panování jeho až do konce.
Dan 6:27 Vysvobozuje a vytrhuje, a èiní znamení a divy na nebi i na zemi, kterýž vysvobodil Daniele z moci lvù.
Dan 6:28 Danielovi pak š□astnì se vedlo v království Dariovu, a v království Cýra Perského.
Dan 7:1 Léta prvního Balsazara krále Babylonského Daniel mìl sen a vidìní svá na ložci svém, i napsal ten sen krátkými slovy.
Dan 7:2 Mluvil Daniel a øekl? Vidìl jsem u vidìní svém v noci, a aj, ètyøi vìtrové nebeští bojovali na moøi velikém.
Dan 7:3 A ètyøi šelmy veliké vystupovaly z moøe, jedna od druhé rozdílná.
Dan 7:4 První podobná lvu, a køídla orlièí mìla. Hledìl jsem, až vytrhána byla køídla její, jimiž se vznášela od zemì, tak že na nohách jako èlovìk státi musila, a srdce lidské dáno jest jí.
Dan 7:5 A aj, jiná šelma druhá podobná nedvìdu, kteráž panství jedno vyzdvihla, a tøi žebra v ústech jejích, mezi zuby jejími, a tak mluveno bylo k ní: Vstaò, nažer se hojnì masa.
Dan 7:6 Potom jsem vidìl, a aj, jiná podobná pardovi, kteráž mìla ètyøi køídla ptaèí na høbetì svém, a ètyøhlavá byla šelma ta, jíž moc dána byla.
Dan 7:7 Potom vidìl jsem u vidìních noèních, a aj, šelma ètvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelm, kteréž byly pøed ní, a mìla rohù deset.
Dan 7:8 Pilnì jsem šetøil tìch rohù, a hle, roh poslední malý vyrostal mezi nimi, a tøi z tìch rohù prvních vyvráceni jsou pøed ním; a aj, oèi podobné oèím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšnì.
Dan 7:9 Hledìl jsem, až trùnové ti svrženi byli, a Starý dnù posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako vlna èistá, trùn jako jiskry ohnì, kola jeho jako oheò hoøící.
Dan 7:10 Potok ohnivý tekl a vycházel od nìho, tisícové tisícù sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisícù stálo pøed ním; soud zasedl, a knihy otevøíny byly.
Dan 7:11 Patøil jsem tehdáž, hned jakž se zaèal zvuk té øeèi pyšné, kterouž roh mluvil; patøil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita, a vyhlazeno tìlo její, a dáno k spálení ohni.
Dan 7:12 A i ostatkùm šelm odjali panství; nebo dlouhost života jim odmìøena byla až do èasu, a to uloženého èasu.
Dan 7:13 Vidìl jsem u vidìní noèním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu èlovìka pøicházel; potom až k Starému dnù pøišel, a pøed nìj postaven byl.
Dan 7:14 I dáno jest jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství vìné, kteréž nepomíjí, a království jeho, kteréž se neruší.
Dan 7:15 I zhrozil se duch mùj ve mnì Danielovi u prostøed tìla, a vidìní má pøedìsila mne.
Dan 7:16 Tedy pøistoupil jsem k jednomu z pøístojících, a ptal jsem se ho na jistotu vší té vìci. I povìdìl mi, a výklad øeèí mi oznámil:

Dan 7:17 Ty šelmy veliké, kteréž jsou ètyry, jsou ètyøi králové, kteøíž povstanou z zemì,
Dan 7:18 A ujmou království svatých výsostí, kteøíž obdržeti mají království až na vìky, a až na vìky vìkù.
Dan 7:19 Tedy žádostiv jsem byl zprávy o šelmì ètvrté, kteráž rozdílná byla ode všech jiných, hrozná velmi; zubové její železní, a pazoury její ocelivé, kteráž zžírala, potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala.
Dan 7:20 Tolikéž o rozích desíti, kteøíž byli na hlavì její, a o posledním, kterýž vyrostl, a pøed ním spadli tøi; o tom rohu, pravím, kterýž mìl oèi a ústa mluvící pyšnì, a byl na pohledìní vìtší než jiní.
Dan 7:21 Vidìl jsem, an roh ten válku vedl s svatými, a pøemáhal je,
Dan 7:22 Až pøišel Starý dnù, a oddán jest soud svatým výsostí, a èas pøišel, aby to království svatí obdrželi.
Dan 7:23 Øekl takto: Šelma ètvrtá znamená království ètvrté na zemi, kteréž rozdílné bude ode všech království, a zžíøe všecku zemi, a zmlátí ji a potøe ji.
Dan 7:24 Rohù pak deset znamená, že z království toho deset králù povstane, a poslední povstane po nich, kterýž bude rozdílný od prvních, a poníží tøi králù.
Dan 7:25 A slova proti Nejvyššímu mluviti bude, a svaté výsostí potøe; nadto pomýšleti bude, aby promìnil èasy i práva, když vydáni budou v ruku jeho, až do èasu a èasù, i do èástky èasù.
Dan 7:26 V tom bude soud osazen, a panství jeho odejmou, vyplení a vyhladí je docela.
Dan 7:27 Království pak i panství, a dùstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království vìné, a všickni páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou.
Dan 7:28 Až potud konec té øeèi. Mne pak Daniele myšlení má velice zkormoutila, a krása má promìnila se pøi mnì, slovo však toto v srdci svém zachoval jsem.
Dan 8:1 Léta tøetího kralování Balsazara krále ukázalo mi se vidìní, mnì Danielovi po onom, kteréž se mi ukázalo na poèátku.
Dan 8:2 I vidìl jsem u vidìní, (tehdáž pak, když jsem vidìl, byl jsem v Susan, na hradì, kterýž jest v krajinì Elam), vidìl jsem, pravím, byv u potoka Ulai.
Dan 8:3 A pozdvih oèí svých, vidìl jsem, a aj, u toho potoka stál skopec jeden, kterýž mìl dva rohy. A ti dva rohové byli vysocí, a však jeden vyšší než druhý, ale ten vyšší zrostl posléze.
Dan 8:4 Vidìl jsem skopce toho, an trkal k západu, pùlnoci a poledni, jemuž žádná šelma odolati nemohla, aniž kdo co mohl vytrhnouti z moci jeho; proèež èinil podlé vùle své, a to vìci veliké.
Dan 8:5 A když jsem to rozvažoval, aj, kozel pøicházel od západu na svrchek vší zemì, a žádný se ho nedotýkal na zemi, a ten kozel mìl roh znamenitý mezi oèima svýma.
Dan 8:6 A pøišel až k tomu skopci majícímu dva rohy, kteréhož jsem byl vidìl stojícího u potoka, a pøibìhl k nìmu v prchlivosti síly své.
Dan 8:7 Vidìl jsem také, an dotøel na toho skopce, a rozlítiv se proti nìmu, udeøil jej, tak že zlámal oba rohy jeho, a nebylo síly v skopci k odpírání jemu. A poraziv ho na zemi, pošlapal jej, aniž byl, kdo by vytrhl skopce z moci jeho.
Dan 8:8 Kozel pak velikým uèinìn jest velmi. A když se ssilil, zlámal se roh ten veliký, i zrostli znamenití ètyøi místo nìho, na ètyøi strany svìta.
Dan 8:9 Z tìch pak jednoho vyšel roh jeden malièký, a zrostl velmi ku poledni a východu, a k zemi Judské.
Dan 8:10 A zpjal se až k vojsku nebeskému, a svrhl na zemi nìkteré z vojska toho i z hvìzd, a pošlapal je.
Dan 8:11 Anobrž až k vojska toho knížeti zpjal se, nebo od nìho zastavena byla ustavièná obìt, a zavržen pøíbytek svatynì Boží,
Dan 8:12 Tak že vojsko to vydáno v pøevrácenost proti ustavièné obìti, a povrhlo pravdu na zemi, a což èinilo, š□astnì mu se daøilo.
Dan 8:13 Tedy slyšel jsem jednoho svatého mluvícího, a øekl ten svatý tomu, kterýž tajné vìci v poètu maje, mluví: Dokudž toto vidìní o obìti ustavièné, a pøevrácenost na zpuštìní pøivodící trvati bude, a svaté služby vydávány budou i vojsko v pošlapání?
Dan 8:14 A øekli mi: Až do dvou tisíc a tøí set veèerù a jiter, a pøijdou k obnovení svému svaté služby.
Dan 8:15 Stalo se pak, že když jsem já Daniel hledìl na to vidìní, a ptal jsem se na rozum jeho, aj, postavil se podlé mne na pohledìní jako muž.
Dan 8:16 Slyšel jsem také hlas lidský mezi Ulaiem, kterýžto zavolav, øekl: Gabrieli, vylož tomuto vidìní to.
Dan 8:17 I pøišel ke mnì, kdež jsem stál, a když pøišel, zhrozil jsem se, a padl jsem na tváø svou. I øekl ke mnì: Pozoruj, synu èlovìèí; nebo v èasu uloženém vidìní toto se naplní.
Dan 8:18 Když pak on mluvil se mnou, usnul jsem tvrdì, leže tváøí svou na zemi. I dotekl se mne, a postavil mne tu, kdež jsem byl stál,
Dan 8:19 A øekl: Aj, já oznámím tobì to, což se díti bude až do vykonání hnìvu toho; nebo v uloženém èasu konec bude.
Dan 8:20 Skopec ten, kteréhož jsi vidìl, an mìl dva rohy, jsou králové Médský a Perský.
Dan 8:21 Kozel pak ten chlupatý jest král Øecký, a roh ten veliký, kterýž jest mezi oèima jeho, jest král první.
Dan 8:22 Že pak zlámán jest, a povstali ètyøi místo nìho, ètvero království z svého národu povstane, ale ne s takovou silou.

Dan 8:23 Pøi dokonání pak království jejich, když na vrch vzejdou nešlechetníci, povstane král nestydatý a chytrý.
Dan 8:24 Jehož síla zmocní se, aèkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubiti bude, a š□astnì se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silné i lid svatý.
Dan 8:25 A obmyslností svou š□astnì svede lest v pøedsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v èas pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat se postaví, a však bez rukou potøín bude.
Dan 8:26 Vidìní pak to veèerní a jitøní, o nìmž povìdíno, jest jistá pravda; proèež ty zavøi to vidìní, nebo jest mnohých dnù.
Dan 8:27 Tedy já Daniel zchuravìl jsem, a nemocen jsem byl nìkolik dnù. Potom povstav, konal jsem povinnost od krále poruèenou, byv pøedìšen nad tím vidìním, èehož však žádný na mnì neseznal.
Dan 9:1 Léta prvního Daria syna Asverova z semene Médského, kteréhož uèinìn jest králem v království Kaldejském,
Dan 9:2 Léta prvního kralování jeho já Daniel porozumìl jsem z knih poètu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, že se vyplní zpuštìní Jeruzaléma sedmdesátého léta.
Dan 9:3 A obrátil jsem tváø svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v žíni a popele.
Dan 9:4 I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznávaje se, øekl jsem: Prosím , Pane Bože silný, veliký a všeliké cti hodný, ostøíhající smlouvy a dobrotivosti k tìm, kteøíž tì milují, a ostøíhají pøikázaní tvých.
Dan 9:5 Zhøešili□ jsme a pøevrácenì jsme èinili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili od pøikázaní tvých a soudù tvých.
Dan 9:6 Aniž jsme poslouchali služebníkù tvých prorokù, kteøíž mluvívali ve jménu tvém králùm našim, knížatùm našim a otcùm našim, i všemu lidu zemì.
Dan 9:7 Tobì□, ó Pane, pøísluší spravedlnost, nám pak zahanbení tváøi, jakž se to dìje nyní mužùm Judským a obyvatelùm Jeruzalémským, a všechnìm Izraelským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro pøestoupení jejich, jímž pøestupovali proti tobì.
Dan 9:8 Nám□, ó Hospodine, sluší zahanbení tváøi, králùm našim, knížatùm našim a otcùm našim, nebo□ jsme zhøešili proti tobì,
Dan 9:9 Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, ponìvadž jsme se protivili jemu,
Dan 9:10 A neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha našeho, abychom chodili v nauèeních jeho, kteréž pøedkládal pøed oèi naše skrze služebníky své proroky.
Dan 9:11 Nýbrž všickni Izraelští pøestoupili zákon tvùj a odvrátili se, aby neposlouchali hlasu tvého; protož vylito jest na nás to prokletí a klatba, kteráž jest zapsána v zákonì Mojžíše služebníka Božího, nebo jsme zhøešili proti nìmu.
Dan 9:12 Proèež splnil slovo své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcùm našim, kteøíž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké, jehož se nestalo pode vším nebem, jakéž se stalo v Jeruzalémì.
Dan 9:13 Tak jakž zapsáno jest v zákonì Mojžíšovì, všecko to zlé pøišlo na nás, a však ani tak jsme se nekoøili pøed tváøí hnìvivou Hospodina Boha našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a šetøili pravdy jeho.
Dan 9:14 Protož neobmeškal Hospodin s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý jest Hospodin Bùh náš ve všech skutcích svých, kteréž èiní, jehož hlasu poslušni jsme nebyli.
Dan 9:15 Nyní však, ó Pane Bože náš, kterýž jsi vyvedl lid svùj z zemì Egyptské rukou silnou, a zpùsobils sobì jméno, jakéž jest dnešního dne, zhøešili jsme, bezbožnì jsme èinili.
Dan 9:16 Ó Pane, podlé vší tvé dobrotivosti nech□ se, prosím, odvrátí hnìv tvùj a prchlivost tvá od mìsta tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo pro høíchy naše a pro nepravosti otcù našich Jeruzalém a lid tvùj v pohanìní jest u všech, kteøíž jsou vùkol nás.
Dan 9:17 Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého, a pokorné prosby jeho, a zasvì□ tváø svou nad svatyní svou spuštìnou, pro Pána.
Dan 9:18 Nakloò, Bože mùj, ucha svého a slyš, otevøi oèi své a viz zpuštìní naše i mìsta, kteréž jest nazváno od jména tvého; nebo ne pro nìjaké naše spravedlnosti padajíce, pokornì prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá.
Dan 9:19 Vyslyšiž, ó Pane, Pane, odpus□, Pane, pozoruj a uèiò; neprodlévejž pro sebe samého, mùj Bože, nebo od jména tvého nazváno jest mìsto toto i lid tvùj.
Dan 9:20 Ještì jsem mluvil a modlil se, a vyznával høích svùj i høích lidu svého Izraelského, a padna, pokornì jsem se modlil pøed tváøí Hospodina Boha svého, za horu svatosti Boha svého,
Dan 9:21 Ještì, pravím, mluvil jsem pøi modlitbì, a muž ten Gabriel, kteréhož jsem vidìl v tom vidìní na poèátku, rychle pøiletìv, dotekl se mne v èas obìti veèerní.
Dan 9:22 A slouže mi k srozumìní, mluvil se mnou a øekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych tì nauèil vyrozumívati tajemstvím.
Dan 9:23 Pøi poèátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem pøišel, a□bych je oznámil, nebo jsi velmi milý; proèež pozoruj slova toho, a rozumìj vidìní tomu.

Dan 9:24 Sedmdesáte téhodnù odeèteno jest lidu tvému a mìstu svatému tvému k zabránìní pøevrácenosti a k zapeèetìní høíchù, i vyèištìní nepravosti a k pøivedení spravedlnosti vìné, a k zapeèetìní vidìní i proroctví, a ku pomazání Svatého svatých.
Dan 9:25 Vìziž tedy a rozumìj, že od vyjití výpovìdi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnù sedm, potom téhodnù šedesáte dva, když již zase vzdìlána bude ulice a pøíkopa, a ti èasové budou pøenesnadní.
Dan 9:26 Po téhodnech pak tìch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí; nýbrž to mìsto i tu svatyni zkazí, i lid ten svùj budoucí, tak že skonèení jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplnìní.
Dan 9:27 Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u prostøed pak toho téhodne uèiní konec obìti zápalné i obìti suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplnìní hubící, na poplnìné vylito bude zpuštìní.
Dan 10:1 Léta tøetího Cýra krále Perského, zjeveno bylo slovo Danielovi, kterýž sloul jménem Baltazar, a pravé bylo slovo to, i uložený èas dlouhý, a rozum toho slova i smysl zjeven jemu u vidìní.
Dan 10:2 V tìch dnech já Daniel kvílil jsem za tøi téhodny dnù.
Dan 10:3 Pokrmu pochotného jsem nejedl, ani maso ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se mastí mazal, až se vyplnili dnové tøí téhodnù.
Dan 10:4 Dne pak dvadcátého ètvrtého mìsíce prvního, když jsem byl na bøehu øeky veliké, to jest Hiddekel.
Dan 10:5 Pozdvih oèí svých, vidìl jsem, a aj, muž jeden odìný v roucho lnìné, a bedra jeho pøepásaná byla zlatem ryzím z Ufaz.
Dan 10:6 Tìlo pak jeho jako tarsis, a oblíèej jeho na pohledìní jako blesk, a oèi jeho podobné pochodním hoøícím, a ramena jeho i nohy jeho na pohledìní jako mìï vypulerovaná, a zvuk slov jeho podobný zvuku množství.
Dan 10:7 Vidìl jsem pak já Daniel sám vidìní to, ale muži ti, kteøíž se mnou byli, nevidìli toho vidìní, než hrùza veliká pøipadla na nì, až i utekli, aby se skryli.
Dan 10:8 Proèež já zùstal jsem sám, a vidìl jsem vidìní to veliké, ale nezùstalo i ve mnì síly, a krása má zmìnila se, a porušila na mnì, aniž jsem mohl zadržeti síly.
Dan 10:9 Tedy slyšel jsem zvuk slov jeho, a uslyšav zvuk slov jeho, usnul jsem tvrdì na tváøi své, na tváøi své na zemi.
Dan 10:10 V tom aj, ruka dotkla se mne, a pozdvihla mne na kolena má a na dlanì rukou mých.
Dan 10:11 I øekl mi: Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já mluviti budu tobì, a stùj na místì svém, nebo nyní poslán jsem k tobì. A když promluvil ke mnì slovo to, stál jsem, tøesa se.
Dan 10:12 Proèež øekl mi: Nebojž se, Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi pøiložil srdce své, abys rozumìl, a trápil se pøed Bohem svým, vyslyšána jsou slova tvá, a já pøišel jsem pøíèinou slov tvých.
Dan 10:13 Ale kníže království Perského postavovalo se proti mnì za jedenmecítma dnù, až aj, Michal, jeden pøední z knížat, pøišel mi na pomoc; protož jsem já zùstával tam pøi králích Perských.
Dan 10:14 Již pak pøišel jsem, a bych oznámil, co potkati má lid tvùj v potomních dnech; nebo ještì vidìní bude o tìch dnech.
Dan 10:15 A když mluvil ke mnì ta slova, sklopiv tváø svou k zemi, onìmìl jsem.
Dan 10:16 A aj, jako podobnost èlovìka dotkla se rtù mých, a otevøev ústa svá, mluvil jsem a øekl tomu, kterýž stál naproti mnì: Pane mùj, pøíèinou toho vidìní obrátili se bolesti mé na mne, a aniž jsem síly zadržeti mohl.
Dan 10:17 Jakž tedy bude moci služebník Pána mého takový mluviti se Pánem mým takovým, ponìvadž ve mnì od toho èasu, ve mnì, pravím, nezùstalo síly, ani dchnutí nepozùstalo ve mnì?
Dan 10:18 Proèež opìt dotkl se mne na pohledìní jako èlovìk, a posilnil mne.
Dan 10:19 A øekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj tobì, posilò se, posilò se, pravím. Když pak on mluvil se mnou, posilnìn jsa, øekl jsem: Nech mluví Pán mùj, nebo jsi mne posilnil.
Dan 10:20 I øekl: Víš-liž, proè jsem pøišel k tobì? Nebo již navrátím se, abych bojoval s knížetem Perským. A já odcházím, a aj, kníže Øecké pøitáhne.
Dan 10:21 Ale oznámím to, což jest zapsáno v psání pravdomluvném; nebo ani jednoho není, ješto by sobì zmužile poèínal se mnou v tìch vìcech, kromì Michala knížete vašeho.
Dan 11:1 A tak já léta prvního Daria Médského postavil jsem se, abych ho zmocòoval a posiloval.
Dan 11:2 Již pak oznámím pravdu: Aj, ještì tøi králové kralovati budou v Perské zemi; potom èvrtý zbohatne bohatstvím velikým nade všecky, a když se zmocní v bohatství svém, vzbudí všecky proti království Øeckému.
Dan 11:3 I povstane král mocný, kterýž bude míti panství široké, a bude èiniti podlé vùle své.
Dan 11:4 Když se pak zmocní, potøíno bude království jeho, a rozdìleno bude na ètyøi strany svìta, však ne mezi potomky jeho, aniž bude panství jeho takové, jakéž bylo; nebo vykoøenìno bude království jeho, a jiným mimo nì se dostane.
Dan 11:5 Proèež posilní se král polední, ano i jedno z knížat jeho, a mocnìjší bude nad nìho, a panovati bude; panství široké bude panství jeho.

Dan 11:6 Po nìkterých pak letech spøízní se; nebo dcera krále poledního dostane se za krále pùlnoèního, aby uèinila pøímìøí. Ale neobdrží síly ramene, aniž on ostojí s ramenem svým, ale vydána bude ona i ti, kteøíž ji pøivedou, i syn její, i ten, kterýž ji posilòoval v ty èasy.
Dan 11:7 Potom povstane z výstøelku koøenù jejích na místo jeho, kterýž pøitáhne s vojskem svým, a udeøí na pevnost krále pùlnoèního, a pøièiní se, aby se jich zmocnil.
Dan 11:8 Nadto i bohy jejich s knížaty jejich, s nádobami drahými jejich, støíbrem a zlatem v zajetí zavede do Egypta, a bude bezpeèen za mnoho let pøed králem pùlnoèním.
Dan 11:9 A tak pøijde do království král polední, a navrátí se do zemì své.
Dan 11:10 Ale synové onoho válèiti budou, a seberou množství vojsk velikých. A nenadále pøijda, jako povodeò procházeti bude, a navracuje se, válkou dotírati bude až k jeho pevnostem.
Dan 11:11 Proèež rozdráždìn jsa král polední, vytáhne, a bojovati bude s ním, s králem pùlnoèním, a sšikuje množství veliké, i bude vydáno množství to v ruku jeho.
Dan 11:12 I pozdvihne se množství to, a povýší se srdce jeho, a aèkoli porazí na tisíce, a však se nezmocní.
Dan 11:13 Potom navrátì se král pùlnoèní, sšikuje množství vìtší než prvé, a po dokonání èasu nìkterých let, nenadále pøijde s vojskem velikým a s dostatkem hojným.
Dan 11:14 V tìch èasích mnozí se postaví proti králi polednímu, ale synové nešlechetní z lidu tvého zhubeni budou, a pro stvrzení vidìní tohoto padnou.
Dan 11:15 Nebo pøitáhne král pùlnoèní, a vzdìlaje náspy, dobude mìst hrazených, tak že ramena poledního neostojí, ani lid vybraný jeho, aniž budou míti síly k odpírání.
Dan 11:16 A pøitáhna proti nìmu, bude èiniti podlé vùle své, a nebude žádného, ješto by se postavil proti nìmu. Postaví se také v zemi Judské, kterouž docela zkazí rukou svou.
Dan 11:17 Potom obrátí tváø svou, aby pøitáhna s mocí všeho království svého, a ukazuje se jako by vše upøímì jednal, dovede nìèeho. Nebo dá jemu krásnou pannu, aby ho zahubil skrze ni, ale ona nedostojí aniž bude držeti s ním.
Dan 11:18 Zatím obrátí tváø svou k ostrovùm, a dobude mnohých, ale vùdce pøítrž uèiní pohanìní jeho, anobrž to hanìní jeho na nìj obrátí.
Dan 11:19 Proèež obrátí tváø svou k pevnostem zemì své, ale klesne a padne, i zahyne.
Dan 11:20 I povstane na místo jeho v slávì královské ten, kterýž rozešle výbìrèí, ale ten po nemnohých dnech potøín bude, a to ne v hnìvì, ani v boji.
Dan 11:21 Na místì tohoto postaví se nevzácný, aèkoli nevloží na nìj ozdoby královské, a však pøijda pokojnì, ujme království skrze úlisnost.
Dan 11:22 A rameny jako povodní zachváceni budou pøed oblíèejem jeho mnozí, a potøíni budou jako i ten vùdce, kterýž s ním smlouvu uèinil.
Dan 11:23 Nebo v tovaryšství s ním vejda, prokáže nad ním lest, a pøijeda, zmocní se království s malým poètem lidu.
Dan 11:24 Bezpeènì také i do nejúrodnìjších míst té krajiny vpadne, a èiniti bude to, èehož neèinili otcové jeho, ani otcové otcù jeho; loupež a koøisti a zboží jim rozdìlí, ano i proti pevnostem chytrosti své vymýšleti bude, a to do èasu.
Dan 11:25 Potom vzbudí sílu svou a srdce své proti králi polednímu s vojskem velikým, s nímž král polední vojensky se potýkati bude, s vojskem velikým a velmi silným, ale neostojí, proto že vymyslí proti nìmu chytrost.
Dan 11:26 Nebo kteøíž jídají pokrm, potrou jej, když vojsko onoho se rozvodní; i padnou, zbiti jsouce mnozí.
Dan 11:27 Tehdáž obou tìch králù srdce bude èiniti zlé, a za jedním a týmž stolem lež mluviti budou, ale nepodaøí se, proto že cíl uložený na jiný ještì èas odložen.
Dan 11:28 A protož navrátí se do zemì své s zbožím velikým, a srdce jeho bude proti smlouvì svaté. Což uèinì, navrátí se do zemì své.
Dan 11:29 V uložený èas navrátì se, potáhne na poledne, ale to nebude podobné prvnímu ani poslednímu.
Dan 11:30 Nebo pøijdou proti nìmu lodí Citejské, proèež bude jej to boleti, tak že opìt zlobiti se bude proti smlouvì svaté. Což uèinì, navrátí se, a srozumìní míti bude s tìmi, kteøíž opustili smlouvu svatou.
Dan 11:31 A vojska veliká podlé nìho státi budou, a poškvrní svatynì a pevnosti; odejmou také obìt ustaviènou, a postaví ohavnost zpuštìní,
Dan 11:32 Tak aby ty, kteøíž se bezbožnì proti smlouvì chovati budou, v pokrytství posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž zná Boha svého, aby jímali. Což i uèiní.
Dan 11:33 Proèež vyuèující lid, vyuèující mnohé, padati budou od meèe a ohnì, zajetí a loupeže za mnohé dny.
Dan 11:34 A když padati budou, malou pomoc míti budou; nebo pøipojí se k nim mnozí pochlebnì.
Dan 11:35 Z tìch pak, kteøíž jiné vyuèují, padati budou, aby prubováni a èištìni a bíleni byli až do èasu jistého; nebo to ještì potrvá až do èasu uloženého.
Dan 11:36 Král zajisté ten bude èiniti podlé vùle své, a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu nade všemi bohy nejsilnìjšímu mluviti bude divné vìci; a šastnì se mu povede až do vykonání prchlivosti, ažby se to, což uloženo jest, vykonalo.

Dan 11:37 Ani k bohùm otcù svých se nenakloní, ani k milování žen, aniž k komu z bohù se nakloní, proto že se nade všecko velebiti bude.
Dan 11:38 A na místì Boha nejsilnìjšího ctíti bude boha, kteréhož neznali otcové jeho; ctíti bude zlatem a støíbrem, a kamením drahým a klénoty.
Dan 11:39 A tak dovede toho, že pevnosti Nejsilnìjšího budou boha cizího, a kteréž se mu vidìti bude, poctí slávou, a zpùsobí, aby panovali nad mnohými, a zemi rozdìlí místo mzdy.
Dan 11:40 Pøi dokonání pak toho èasu trkati se s ním bude král polední, ale král pùlnoční oboøí se na nìj s vozy a s jezdci a lodími mnohými, a pøitáhna do zemí, jako povodeò projde.
Dan 11:41 Potom pøitáhne do zemì Judské, a mnohé zemì padnou. Tito pak ujdou ruky jeho, Idumejští a Moábští, a prvotiny synù Ammon.
Dan 11:42 A když ruku svou vztáhne na zemì, ani zemì Egyptská nebude moci jeho zniknouti.
Dan 11:43 Nebo opanuje poklady zlata a støíbra, a všecky klénoty Egyptské; Lubimští také a Mouøenínové za ním pùjdou.
Dan 11:44 V tom noviny od východu a od pùlnoci pøestraší jej; proèež vytáhne s prchlivostí velikou, aby hubil a mordoval mnohé.
Dan 11:45 I rozbije stany paláce svého mezi moøemi, na hoøe okrasy svatosti; a když pøijde k skonání svému, nebude míti žádného spomocníka.
Dan 12:1 Toho èasu postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synù lidu tvého, a bude èas ssoužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho èasu; toho, pravím, èasu vysvobozen bude lid tvùj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize.
Dan 12:2 Tu mnozí z tìch, kteøíž spí v prachu zemì, procítí, jedni k životu vìènému, druzí pak ku pohanìní a ku potupì vìné.
Dan 12:3 Ale ti, kteøíž jiné vyuèují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteøíž k spravedlnosti pøivozují mnohé, jako hvìzdy na vìné vìky.
Dan 12:4 Ty pak Danieli, zavøi slova tato, a zapeèe knihu tuto až do èasu jistého. Mnozí budou pilnì zpytovati, a rozmnoženo bude umìní.
Dan 12:5 Zatím vidìl jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z této strany bøehu øeky, a druhý z druhé strany bøehu též øeky.
Dan 12:6 A øekl muži tomu obleèenému v roucho lnìné, kterýž stál nad vodou té øeky: Když bude konec tìm divným vìcem?
Dan 12:7 I slyšel jsem muže toho obleèeného v roucho lnìné, kterýž stál nad vodou té øeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a pøisáhl skrze Živého na vìky, že po uloženém èasu, a uložených èasích, i pùl èasu, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všecky tyto vìci.
Dan 12:8 A když jsem já slyše, nerozumìl, øekl jsem: Pane mùj, jaký konec bude tìch vìcí?
Dan 12:9 Tedy øekl: Odejdi, Danieli, nebo zavøína jsou a zapeèetìna slova ta až do èasu jistého.
Dan 12:10 Pøeèišováni a bíleni a prubováni budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchati budou, aniž co porozumìjí kteøí z nich, ale moudøí porozumìjí.
Dan 12:11 Od toho pak èasu, v nìmž odjata bude obìt ustavièná, a postavena ohavnost hubící, bude dnù tisíc, dvì stì a devadesát.
Dan 12:12 Blahoslavený, kdož doèeká a pøijde ke dnùm tisíci, tøem stùm, tøidcíti a pìti.
Dan 12:13 Ty pak odejdi k místu svému, a odpoèívati budeš, a zùstaneš v losu svém na skonání dnù.
Hos 1:1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Ozeášovi synu Bérovu za dnù Uziáše, Jotama, Achasa, Ezechiáše, králù Judských, a za dnù Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského.
Hos 1:2 Když Hospodin zaèal mluviti k Ozeášovi, øekl Hospodin Ozeášovi: Jdi, pojmi sobì ženu smilnou, a dìti z smilstva; nebo nestydatì smilnìci tato zemì, odvrátila se od Hospodina.
Hos 1:3 A tak šel a pojal Gomeru, dceru Diblaimskou, kterážto poèala a porodila jemu syna.
Hos 1:4 Tedy øekl jemu Hospodin: Nazoviž jméno jeho Jezreel; nebo po malém èasu já vyhledávati budu krve Jezreel na domu Jéhu, a pøestati káži království domu toho.
Hos 1:5 I stane se v ten den, že polámi luèištì Izraelovo v údolí Jezreel.
Hos 1:6 Opìt poèala znovu a porodila dceru. I øekl jemu: Nazov jméno její Lorucháma; nebo již více neslituji se nad domem Izraelským, abych jim co prominouti mìl.
Hos 1:7 Ale nad domem Judským se slituji, a vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich; nebo nevysvobodím jich luèištìm a meèem, ani bojem, koòmi neb jezdci.
Hos 1:8 Potom ostavivši Loruchámu, opìt poèala a porodila syna.
Hos 1:9 I øekl: Nazov jméno jeho Loammi; nebo vy nejste lid mùj, a já také nebudu váš.
Hos 1:10 A však bude poèet synù Izraelských jako písku moøského, kterýž ani zmìøen, ani seèten býti nemùže. A stane se, že místo toho, kdež øeèeno jim bylo: Nejste vy lid mùj, øeèeno jim bude: Synové Boha silného a živého jste.
Hos 1:11 I budou shromáždìni synové Judští a synové Izraelští spolu, a ustanovíce nad sebou hlavu jednu,

vyjdou z této zemì, aèkoli veliký bude den Jezreel.
Hos 2:1 Rcete bratøím vašim: Ó lide mùj, a sestrám vašim: Ó milosrdenství došlá.
Hos 2:2 Odpor veïte proti matce vaší, dokažte, že ona není manželka má, a že já nejsem muž její, leè odvaruje smilství svých od tváøi své, a cizoložství svých z prostøed prsí svých,
Hos 2:3 Abych jí nesvlékl do naha, a nepostavil jí tak, jakž byla v den narození svého, a uèinì ji podobnou poušti, a obrátì ji jako v zemi vyprahlou, umoøil bych ji žízní.
Hos 2:4 Neslitoval bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové z smilstva.
Hos 2:5 Nebo smilní matka jejich, hanebnost páše rodièka jejich; øíká zajisté: Pùjdu za frejíøi svými, kteøíž mi dodávají chleba mého, vody mé, vlny mé, lnu mého, oleje mého i nápojù mých.
Hos 2:6 A protož aj, já opletu cestu její trním, a ohradím hradbou, aby stezek svých nalezti nemohla.
Hos 2:7 Tehdy bìhati bude za frejíøi svými, a však nedostihne jich, hledati jich bude, ale nenalezne. I dí: Ej nu, již se navrátím k manželu svému prvnímu, proto že mi lépe tehdáž bylo než nyní.
Hos 2:8 Nebo ona nezná toho, že jsem já dával jí obilé, a mest a olej, anobrž rozmnožoval støíbro i zlato, kteréž vynakládají na Bále.
Hos 2:9 Protož poberu zase obilé své v èas jeho, i mest svùj v jistý èas jeho, a odejmu jí vlnu svou i len svùj k pøiodívání nahoty její,
Hos 2:10 A tak v brzce odkryji mrzkost její pøed oèima frejíøù jejích, a žádný jí nevytrhne z ruky mé.
Hos 2:11 A uèiním pøítrž vší radosti její, svátkùm jejím, novomìsícùm jejím i sobotám jejím, a všechnìm slavnostem jejím.
Hos 2:12 Pohubím také révoví její a fíkoví její, proto že øíká: Ty vìci jsou mzda má, kterouž mi dali frejíøi moji; a obrátím je v les, a sžerou je živoèichové polní.
Hos 2:13 A budu na ní vyhledávati dnù Bálù,v nichž jim kadí, a ozdobìci se náušnicemi svými a záponami svými, chodí za frejíøi svými, na mne se pak zapomíná, praví Hospodin.
Hos 2:14 Protož aj, já namluvím ji, když ji uvedu na pouš□; nebo mluviti budu k srdci jejímu.
Hos 2:15 A dám jí vinice její od téhož místa, i údolé Achor místo dveøí nadìje, i bude tam zpívati jako za dnù mladosti své, totiž jako tehdáž, když vycházela z zemì Egyptské.
Hos 2:16 I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati budeš: Muži mùj, a nebudeš mne volati více: Báli mùj.
Hos 2:17 Nebo vyprázdním jména Bálù z úst tvých, aniž pøipomínáni budou více v jménu svém.
Hos 2:18 A uèiním pro tebe smlouvu v ten den s živoèichy polními, a s ptactvem nebeským i s zemìplazy, luèištì pak a meè polámi, i válku odejmu z zemì, a zpùsobím to, aby bydleli bezpeènì.
Hos 2:19 I zasnoubím tì sobì na vìènost, zasnoubím tì sobì, pravím, v spravedlnosti a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství.
Hos 2:20 Zasnoubím tì sobì také u víøe, abys poznala Hospodina.
Hos 2:21 I stane se v ten den, že vyslýchati budu, dí Hospodin, vyslýchati budu nebesa, a ona vyslyší zemi.
Hos 2:22 Zemì pak vyslyší obilé, i mest, i olej, a ty vìci vyslyší Jezreele.
Hos 2:23 Nebo ji rozseji sobì na zemi, a smiluji se nad Loruchámou, Loammi pak øeknu: Lid mùj jsi ty, a on dí: Bože mùj.
Hos 3:1 Opìt øekl mi Hospodin: Ještì jdi, a zamiluj ženu, milou frejíøi a cizoložnou, tak jako miluje Hospodin syny Izraelské, aèkoli oni hledí k bohùm cizím, a milují kádì vína.
Hos 3:2 Tedy zjednal jsem ji sobì z patnácti støíbrných a z pùldruhého chomeru jeèmene.
Hos 3:3 A øekl jsem jí: Za mnoho dnù seï mi, nesmilni, aniž se vdávej za muže, a já také pøíèinou tvou.
Hos 3:4 Nebo za mnohé dny budou synové Izraelští bez krále, bez knížete, bez obìti, bez modly, bez efodu a terafim.
Hos 3:5 Potom pak obrátí se synové Izraelští, a hledati budou Hospodina Boha svého i Davida krále svého; a pøedìšeni jsouce, pobìhnou k Hospodinu a k dobrotì jeho v posledních èasích.
Hos 4:1 Slyšte slovo Hospodinovo, ó synové Izraelští, nebo□ má rozepøi Hospodin s obyvateli zemì této, proto že není žádné vìrnosti, ani žádného milosrdenství, ani žádné známosti Boží v této zemi.
Hos 4:2 Proklínání a lži a vraždy, a zlodìjství i cizoložství na vrch zrostlo, a vražda vraždu postihá.
Hos 4:3 Protož kvíliti bude tato zemì, a umdlí všecko, což v ní pøebývá, živoèichové polní i ptactvo nebeské, ano i ryby moøské zhynou.
Hos 4:4 A však žádný jim nedomlouvej, aniž jich kdo tresci; nebo lid tvùj podobni jsou tìm, kteøíž se vadí s knìzem.
Hos 4:5 Protož ve dne padneš, padne také i prorok s tebou v noci, zahladím i matku tvou.
Hos 4:6 Vyhlazen bude lid mùj pro neumìní. Ponìvadž jsi ty pohrdl umìním, i tebou pohrdnu, abys mi knìžství nekonal; a že jsi zapomnìl na zákon Boha svého, já také zapomenu se na syny tvé.
Hos 4:7 Èím se více rozmohli, tím více høešili proti mnì; slávu jejich v pohanìní smìním.
Hos 4:8 Obìti za høích lidu mého jedí, protož k nepravosti jejich duše své pozdvihují.
Hos 4:9 Proèež stane se jakž lidu tak knìzi. Nebo vyhledávati budu na nìm cest jeho, a skutky jeho jemu vrátím.
Hos 4:10 I budou jísti, a však se nenasytí, smilniti budou, ale nerozmnoží se; nebo nechtìjí pozoru míti na

Hospodina.
Hos 4:11 Smilství a víno a mest odjímá srdce.
Hos 4:12 Lid mùj døeva svého se dotazuje, a hùl jeho oznamuje jemu; nebo je duch smilství v blud uvodí, aby smilnili, odcházejíce od Boha svého.
Hos 4:13 Na vrších hor obìtují, a na pahrbcích kadí, pod doubím a topolím a jilmovím, nebo jest pøíhodný stín jejich; protož smilní dcery vaše, a nevìsty vaše cizoloží.
Hos 4:14 Nevyhledával-liž bych na dcerách vašich, že smilní, a na nevìstách vašich, že cizoloží, že tito s nevìstkami se oddìlují, a s ženkami obìtují? Anobrž lid, kterýž sobì nesrozumívá, padne.
Hos 4:15 Jestliže smilníš ty Izraeli, nechaž nehøeší Juda. Protož nechoïtež do Galgala, aniž vstupujte do Betaven, aniž pøisahejte: Živ jest Hospodin.
Hos 4:16 Nebo jako jalovice tvrdošijná tvrdošijný jest Izrael, již je pásti bude Hospodin jako beránka na prostrannì.
Hos 4:17 Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho.
Hos 4:18 Zpurné je èiní nápoj jejich, velice smilní, milují: Dejte. Ochráncové jeho jsou ohyzda.
Hos 4:19 Zachvátí je vítr køídly svými, i budou zahanbeni pro své obìti.
Hos 5:1 Slyštež to, ó knìží, a pozorujte, dome Izraelský, i dome královský, poslouchejte, nebo proti vám soud tento jest, proto že jste osídlo v Masfa, a sítka rozestøená na vrchu Tábor.
Hos 5:2 Nýbrž k zabíjení uchylujíce se, pøipadají k zemi, ale já ztresci každého z nich.
Hos 5:3 Znám já Efraima, a Izrael není ukryt pøede mnou; nebo nyní smilníš, Efraime, poškvròuje se Izrael.
Hos 5:4 Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému, proto že duch smilství mezi nimi jest, Hospodina pak znáti nechtìjí,
Hos 5:5 Tak že hrdost Izraelova svìdèí vùèi proti nìmu; protož Izrael i Efraim padnou pro nepravost svou, padne také i Juda s nimi.
Hos 5:6 S stády bravù a skotù svých pùjdou hledati Hospodina, však nenaleznou; vzdáliltì se od nich.
Hos 5:7 Hospodinu se zpronevìøili, nebo syny cizí zplodili; již je zžíøe mìsíc i s jmìním jejich.
Hos 5:8 Trubte trubou v Gabaa, a na pozoun v Ráma; køièete v Betaven: Po tobì, ó Beniamine.
Hos 5:9 Efraim zpuštìn bude v den káznì, v nìmž po pokoleních Izraelských uvedu v známost pravdu.
Hos 5:10 Knížata Judská jsou podobná tìm, kteøíž pøenášejí mezník; vyleji na nì jako vodu prchlivost svou.
Hos 5:11 Utištìn jest Efraim, potøín soudem, však sobì libuje choditi za rozkazem.
Hos 5:12 Protož i já byl jsem jako mol Efraimovi, a jako hnis domu Judovu.
Hos 5:13 Proèež vida Efraim neduh svùj, a Juda nežit svùj, utekl se Efraim k Assurovi, a poslal k králi, kterýž by se o nìj zasadil. Ale on nebude moci zhojiti vás, ani uzdraviti vás od nežitù.
Hos 5:14 Nebo já jsem jako lítý lev Efraimovi, a jako lvíèe domu Judovu; já, já uchvátím a ujdu, vezmu, a žádný nevytrhne.
Hos 5:15 Odejda, navrátím se na místo své, až se vinni dadí, a hledati budou tváøi mé.
Hos 6:1 V úzkosti své ráno hledati mne budou: Poïte, a navra me se k Hospodinu; nebo on uchvátil a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše.
Hos 6:2 Obživí nás po dvou dnech, dne tøetího vzkøísí nás, a budeme živi pøed oblíèejem jeho,
Hos 6:3 Tak abychom znajíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitøní svitání jest vycházení jeho, a pøijde nám jako déš jarní a podzimní na zemi.
Hos 6:4 Což mám èiniti s tebou, ó Efraime? Což mám èiniti s tebou, ó Judo, ano vaše dobrota jest jako oblak ranní, a jako rosa jitøní pomíjející?
Hos 6:5 Protož otesával jsem skrze proroky, zbil jsem je øeèmi úst svých, aby soudù tvých svìtlo vzešlo.
Hos 6:6 Nebo milosrdenství oblibuji a ne obìt, a známost Boha více než zápaly.
Hos 6:7 Ale oni smlouvu mou jako lidskou pøestoupili, a tu se mi zpronevìøili.
Hos 6:8 Galád mìsto èinitelù nepravosti, plné šlepìjí krvavých.
Hos 6:9 Rota pak knìžstva jsou jako lotøi, kteøíž na nìkoho èekají na cestì, kudyž se jde do Sichem; nebo zúmyslnou nešlechetnost páší.
Hos 6:10 V domì Izraelském vidím hroznou vìc: Tam smilstvím Efraimovým poškvròuje se Izrael.
Hos 6:11 Ano i u tebe, ó Judo, vsadil rouby, když jsem já zase vedl zajatý lid svùj.
Hos 7:1 Když léèím Izraele, tedy zjevuje se nepravost Efraimova a zlosti Samaøské; nebo provodí faleš. Vnitø zlodìjství, a vnì provozují loupežnictví.
Hos 7:2 Aniž na to pomýšlejí v srdci svém, že na všecku nešlechetnost jejich pamatují; již je obklièují skutkové jejich, a pøed mým oblíèejem jsou.
Hos 7:3 Nešlechetností svou obveselují krále, a klamy svými knížata.
Hos 7:4 Všickni napoøád cizoloží, podobni jsouce peci zanícené od pekaøe, kterýž pøestává bdíti, jen ažby zadìlané tìsto zkynulo.
Hos 7:5 V den krále našeho k nemoci jej pøivodí knížata láhvicí vína; vztahuje ruku svou s posmìvaèi.
Hos 7:6 Nebo pøiložili k úkladùm svým srdce své podobné peci; celou noc spí pekaø jejich, v jitøe hoøí jako

plamen ohnì.
Hos 7:7 Všickni napoøád rozpáleni jsou jako pec, a zžírají soudce své; všickni králové jejich padají, aniž kdo z nich volá ke mnì.
Hos 7:8 Efraim s národy smísil se, Efraim bude chléb podpopelný neobrácený.
Hos 7:9 Cizozemci zžírají sílu jeho, aèkoli on toho nezná; i šedinami prokvítaje, však vždy toho nezná.
Hos 7:10 A aèkoli pýcha Izraelova svìdèí vùèi proti nìmu, však se nenavracují k Hospodinu Bohu svému, aniž ho hledají s tím se vším.
Hos 7:11 A Efraim jest jako holubice hloupá bez srdce; k Egyptskému králi volají, k Assyrskému se utíkají.
Hos 7:12 Když odejdou, roztáhnu na nì sítku svou, a jako ptactvo nebeské pøitrhnu je; kárati je budu tak, jakž slýcháno bylo o tom v shromáždìní jejich.
Hos 7:13 Bìda jim, že jsou pobìhli mne. Zpuštìní na nì, proto že se mi zpronevìøili, ješto jsem já je vykoupil, ale oni mluvili proti mnì lži.
Hos 7:14 Aniž volají ke mnì z srdce svého, když kvílí na ložcích svých, a když pro obilé a mest shromažïujíce se, obracejí se ke mnì,
Hos 7:15 Ješto já potrestav, posiloval jsem ramen jejich, ale oni proti mnì zlé vymýšlejí.
Hos 7:16 Navracují se, ale ne k Nejvyššímu, jsou jako luèištì omylné, padají od meèe knížata jejich, od rozhnìvání jazyka jejich, což jim ku posmìchu jest v zemi Egyptské.
Hos 8:1 Pøiènì k ústùm svým troubu, rci: Aj, letí jako orlice na dùm Hospodinùv, proto že pøestoupili smlouvu mou, a proti zákonu mému pøevrácenì èinili.
Hos 8:2 Budou sic volati: Bože mùj, zná tebe Izrael,
Hos 8:3 Ale opustil jest Izrael dobré, nepøítel jej stihati bude.
Hos 8:4 Oni ustanovují krále, ale beze mne; knížata vyzdvihují, k nimž já se neznám; z støíbra i z zlata svého èiní sobì modly k svému zkažení.
Hos 8:5 Opustí je tele tvé, ó Samaøí, když se zažhne prchlivost má na nì. Až dokudž nebudou moci ostøíhati nevinnosti?
Hos 8:6 Však i ono jest od Izraele, øemeslník je udìlal, a není Bohem; nebo drtiny budou z toho telete Samaøského.
Hos 8:7 Ponìvadž vìtru rozsívají, také vichøici žíti budou; ani stébla žádného míti nebudou; úroda nevydá mouky, a by pak i vydala, cizozemci to sehltí.
Hos 8:8 Sehlcen bude Izrael, tudíž budou mezi pohany jako nádoba, v níž není žádné líbosti.
Hos 8:9 Proto že se oni utíkají k Assurovi, oslu divokému, kterýž jest toliko sám svùj, a že Efraim sobì najímá milovníky,
Hos 8:10 A že posílali dary mezi pohany: protož tudíž je zberu i já, anobrž již jsou okusili nìèeho pro bøímì krále knížat.
Hos 8:11 Nebo vzdìlal Efraim mnoho oltáøù k høešení, má oltáøe k høešení.
Hos 8:12 Vypsal jsem jemu znamenité vìci v zákonì svém, ale neváží sobì rovnì jako cizí vìci.
Hos 8:13 Z obìtí darù mých obìtují maso a jedí, Hospodin neoblibuje jich. Již zpomene na nepravost jejich, a vyhledávati bude høíchy jejich, že se oni do Egypta navracují,
Hos 8:14 A že se zapomenul Izrael na Uèinitele svého, a nastavìl chrámù, a Juda vzdìlal mnoho mìst hrazených. Protož pošli oheò na mìsta jeho, a zžíøe paláce jeho.
Hos 9:1 Neraduj se, Izraeli, s plésáním jako jiní národové, že smilníš, odcházeje od Boha svého, a miluješ mzdu po všech obilnicích.
Hos 9:2 Obilnice ani pres nebude jich pásti, a mest pochybí jim.
Hos 9:3 Aniž budou bydliti v zemi Hospodinovì, ale navrátí se Efraim do Egypta, a v Assyrii vìci neèisté jísti budou.
Hos 9:4 Nebudou obìtovati Hospodinu vína, aniž pøíjemné jemu bude. Obìti jejich budou jako chléb kvílících, z nìhož kdož by koli jedli, poškvrnili by se, protože chléb jejich pro mrtvé jejich nemá pøicházeti do domu Hospodinova.
Hos 9:5 Co pak èiniti budete v den slavnosti, a v den svátku Hospodinova?
Hos 9:6 Nebo aj, zahynou skrze poplénìní, Egypt zbéøe je, a pohøbí je Memfis; nejrozkošnìjšími schranami støíbra jejich kopøiva dìdiènì vládnouti bude, a bodláèí v domích jejich.
Hos 9:7 Pøijdou dnové navštívení, pøijdou dnové odplacení, poznají Izraelští, že ten prorok jest blázen šílený a èlovìk nièemný, pro množství nepravosti tvé a velikou nenávist tvou.
Hos 9:8 Prorok, kterýž stráž drží nad Efraimem spolu s Bohem mým, jest osídlem èihaøským na všech cestách svých, nenávist jest v domì Boha jeho.
Hos 9:9 Hluboko jsou zabøedli a porušili se, tak jako za dnù Gabaa; zpomene na nepravost jejich, a vyhledávati bude høíchy jejich.
Hos 9:10 Jako hrozny na poušti nalezl jsem byl Izraele, jako ranní fíky v prvotinách jejich popatøil jsem na otce vaše; oni odešli za Belfegor, a oddali se té ohavnosti, protož budou ohavní, tak jakž se jim líbilo.

Hos 9:11 Efraim jako pták zaletí, i sláva jejich od narození a od života, nýbrž od poèetí.
Hos 9:12 A by pak i odchovali syny své, však je zbavím vìku zmužilého; nýbrž i jim bìda, když já se od nich odvrátím.
Hos 9:13 Efraim, jakýž vidím Týr, vštípen jest v obydlí, a však Efraim vyvede k mordéøi syny své.
Hos 9:14 Dej jim, Hospodine; co bys dal? Dej jim život neplodný a prsy vyschlé.
Hos 9:15 Vrch zlosti jejich jest v Galgala, protož i tam jich nenávidím. Pro zlost skutkù jejich vyženu je z domu svého, aniž jich více budu milovati; všecka knížata jejich jsou zpurná.
Hos 9:16 Bit bude Efraim, koøen jejich uschne, ovoce nepøinesou, a by pak zplodili, tedy zmoøím nejmilejší života jejich.
Hos 9:17 Pohrdne jimi Bùh mùj, nebo nechtí ho poslouchati, i budou tuláci mezi pohany.
Hos 10:1 Izrael jest vinný kmen prázdný, ovoce skládá sobì. Èím více mívá ovoce svého, tím více rozmnožuje oltáøe, a èím lepší jest zemì jeho, tím více vzdìlává obrazy.
Hos 10:2 Klade díly srdce jejich, proèež vinni jsou. On poboøí oltáøe jejich, poplení obrazy jejich,
Hos 10:3 Ponìvadž i øíkají: Nemáme žádného krále, nýbrž aniž se bojíme Hospodina, a král co by nám uèinil?
Hos 10:4 Mluví slova, klnouce se lživì, když èiní smlouvu, a soud podobný jedu roste na záhonech polí mých.
Hos 10:5 Z pøíèiny jalovic Betavenských dìsiti se budou obyvatelé Samaøští, když kvíliti bude nad nimi lid jejich i knìží jejich, (kteøíž pøíèinou jejich nyní pléší), proto že sláva jejich zastìhuje se od nich.
Hos 10:6 Ano i sám lid do Assyrie zaveden bude v dar králi, kterýž obhájce býti mìl; Efraim hanbu ponese, a Izrael stydìti se bude za své pøedsevzetí.
Hos 10:7 Vyhlazen bude král Samaøský jako pìna na svrchku vody.
Hos 10:8 Vyplénìny budou také výsosti Avenu, høích Izraelských, trní a hloží zroste na oltáøích jejich. I dìjí horám: Pøikrejte nás, a pahrbkùm: Padnìte na nás.
Hos 10:9 Ode dnù Gabaa høešil jsi, Izraeli. Tam jsou ostáli, nepostihla jich v Gabaa válka proti nešlechetným.
Hos 10:10 A protož podlé líbosti své svíži je; nebo sberou se na nì národové k svázání jich, pro dvojí nepravost jejich.
Hos 10:11 Nebo Efraim jest jalovièka, kteráž byla vyuèována; mlatbu miluje, aèkoli jsem já nastupoval na tuèný krk její, abych k jízdì užíval Efraima, Juda aby oral, a Jákob vláèil. A øíkal jsem:
Hos 10:12 Rozsívejte sobì k spravedlnosti, žnìte k milosrdenství, oøte sobì ouhor, ponìvadž èas jest k hledání Hospodina, ažby pøišel a dštil vám spravedlností.
Hos 10:13 Ale orali jste bezbožnost, žali jste nepravost, jedli jste ovoce lži; nebo doufáš v cestu svou a ve množství rekù svých.
Hos 10:14 Protož povstane rozbroj mezi lidem tvým, i každá pevnost tvá zpuštìna bude, tak jako zpustil Salman Bet Arbel v den boje; matky s syny rozrážíny budou.
Hos 10:15 Aj, to vám zpùsobí Bethel pro pøílišnou nešlechetnost vaši; na svitání docela vyhlazen bude král Izraelský.
Hos 11:1 Když dítìtem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta povolal jsem syna svého.
Hos 11:2 Volali jich, oni tím více ucházeli pøed nimi, Bálùm obìtovali, a rytinám kadili,
Hos 11:3 Ještο jsem já na nohy stavìl Efraima, on pak bral je na lokty své; aniž znáti chtìli, že jsem já je uzdravoval.
Hos 11:4 Potahoval jsem jich provázky lidskými, provazy milování, a èinil jsem jim tak jako ti, kteøíž pozdvihují jha na èelistech hovádka, podávaje potravy jemu.
Hos 11:5 Nenavrátí se do zemì Egyptské, ale Assur bude králem jeho, proto že se nechtìli obrátiti.
Hos 11:6 Nadto bude trvati meè v mìstech jeho, a zkazí závory jeho, a sžíøe je pro rady jejich.
Hos 11:7 Nebo lid mùj ustrnul na odvrácení se ode mne, a aè ho k Nejvyššímu volají, však žádný ho neoslavuje.
Hos 11:8 Jakž bych tì vydal, ó Efraime? Jakž bych tì vydal, ó Izraeli? Kterak bych tì položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim? Zkormouceno jest ve mnì srdce mé, ano i støeva slitování mých pohnula se.
Hos 11:9 Nevykonám prchlivosti hnìvu svého, nezkazím více Efraima; nebo jsem já Bùh silný, a ne èlovìk, u prostøed tebe svatý, aniž pøitáhnu na mìsto.
Hos 11:10 I pùjdou za Hospodinem øvoucím jako lev; on zajisté øváti bude, tak že s strachem pøibìhnou synové od moøe.
Hos 11:11 S strachem pobìhnou jako ptactvo z Egypta, a jako holubice z zemì Assyrské, i osadím je v domích jejich, dí Hospodin.
Hos 11:12 Obklíèili mne Efraimští lží, a dùm Izraelský lstí, když ještì Juda panoval s Bohem silným, a s svatými vìrný byl.
Hos 12:1 Efraim se vìtrem pase, a vítr východní honí, každého dne lež a zhoubu množí; nebo smlouvu s Assurem èiní, a masti do Egypta donášejí se.
Hos 12:2 I s Judou má soud Hospodin; proèež navštívì Jákoba podlé cest jeho, podlé snažností jeho odplatí jemu.

Hos 12:3 V životì za patu držel bratra svého, a silou svou knížetsky se potýkal s Bohem.
Hos 12:4 Knížetsky, pravím, potýkal se s andìlem, a pøemohl; plakal a pokornì ho prosil; v Bethel jej nalezl, a tam s námi mluvil.
Hos 12:5 To jest Hospodin Bùh zástupù, pamìtné jeho jest Hospodin.
Hos 12:6 Protož ty k Bohu svému se obra, milosrdenství a soudu ostøíhej, a oèekávej na Boha svého ustavièní.
Hos 12:7 Kramáøem jest, v jehož ruce jsou vážky falešné, rád utiskuje,
Hos 12:8 A øíká Efraim: Však jsem zbohatl, dobyl jsem sobì zboží; ve všech mých pracech nenajdou mi nepravosti, jenž by høíchem byla.
Hos 12:9 Já pak Hospodin jsa Bohem tvým od vyjití z zemì Egyptské, ještì-liž bych tì sedìti nechal v stáncích jako ve dnech sváteèních?
Hos 12:10 A mluvì skrze proroky, já abych vidìní mnoho ukazoval, a skrze proroky podobenství pøedkládal?
Hos 12:11 Zdali toliko v Gálád byla nepravost a marnost? I v Galgala voly obìtují, pøes to i oltáøù jejich jest jako kopcù na záhonech polí mých.
Hos 12:12 Tamto utekl byl Jákob z krajiny Syrské, kdež sloužil Izrael pro ženu, a pro ženu byl pastýøem;
Hos 12:13 Sem pak skrze proroka pøivedl Hospodin Izraele z Egypta, též skrze proroka ostøíhán jest.
Hos 12:14 Vzbudil Efraim hnìv pøehoøký, a protož krev jeho na nìj se vztáhne, a potupu svou vrátí jemu Pán jeho.
Hos 13:1 Když mluvíval Efraim, býval strach; vznešený byl v Izraeli, ale prohøešiv pøi Bálovi, tož umøel.
Hos 13:2 A i nyní ještì pøedce høeší. Nebo dìlají sobì a slévají z støíbra svého podlé rozumu svého strašidla, ješto všecko to není než dílo øemeslníkù, o èemž øíkají: Lidé, kteøíž obìtují, telata a líbají.
Hos 13:3 Protož budou jako oblak ranní a jako rosa jitøní, kteráž odchází, jako plevy vichøicí zachvácené z humna, a jako dým z komínu,
Hos 13:4 Ješto já jsem Hospodin Bùh tvùj od vyjití z zemì Egyptské, a Boha kromì mne nepoznal jsi, aniž jest jiný vysvoboditel kromì mne.
Hos 13:5 Já jsem tì poznal na poušti v zemi velmi vyprahlé.
Hos 13:6 Dobré pastvy mìvše, nasyceni jsou, ale když se nasytili, pozdvihlo se srdce jejich, protož zapomenuli na mne.
Hos 13:7 Proèež budu jim jako lítý lev, jako pardus vedlé cesty èíhati budu.
Hos 13:8 Potkám se s nimi jako nedvìd osiøelý, a roztrhám všecko srdce jejich, a sežeru je tam jako lev, jako zvìø divoká roztrhující je.
Hos 13:9 Z tebe jest zhouba tvá, ó Izraeli, ješto ve mnì všecka pomoc tvá.
Hos 13:10 Kdež jest král tvùj? Kdež jest? Nech tì zachová ve všech mìstech tvých. Aneb soudcové tvoji, o nichž jsi øekl: Dej mi krále a knížata?
Hos 13:11 Dal jsem tobì krále v hnìvì svém, a odjal jsem v prchlivosti své.
Hos 13:12 Svázána jest nepravost Efraimova, schován jest høích jeho.
Hos 13:13 Bolesti rodièky pøijdou na nìj; jest syn nemoudrý, sic jinak nezùstával by tak dlouho v životì matky.
Hos 13:14 Z ruky hrobu vyplatím je, od smrti vykoupím je; budu zhoubcím tvým, ó smrti, budu zkažením tvým, ó hrobe, želení skryto bude od oèí mých.
Hos 13:15 Nebo on mezi bratøími ovoce ponese, aè prv pøijde vítr východní, vítr Hospodinùv od pouštì vstupující, a vysuší studnice jeho, osuší i vrchovištì jeho; onenno rozchvátá poklad všech nejdražších klénotù.
Hos 13:16 Zpuštìna bude Samaøí, proto že se protivila Bohu svému; od meèe padnou, dítky jejich zrozrážíny budou, a tìhotné ženy jejich zroztínány.
Hos 14:1 Obratiž se, ó Izraeli, cele k Hospodinu Bohu svému, nebo jsi padl pøíèinou nepravosti své.
Hos 14:2 Vezmìte s sebou slova, a obra te se k Hospodinu, a rcete jemu: Sejmi všelikou nepravost, a dej to, což dobrého jest, a budeme se odplaceti volky rtù našich.
Hos 14:3 Assur nemùže zachovati nás, na koních nepojedeme, aniž díme více dílu rukou našich: Bùh náš; nebo v tobì smilování nalézá sirotek.
Hos 14:4 Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolnì; nebo odvrácen bude hnìv mùj od nich.
Hos 14:5 Budu jako rosa Izraelovi, zkvetne jako lilium, a hluboce vpustí koøeny své jako Libán.
Hos 14:6 Rozloží se ratoléstky jeho, a bude jako oliva okrasa jeho, a vùnì jeho jako Libánská.
Hos 14:7 Ti, kteøíž by sedìli pod stínem jeho, navrátí se, oživou jako obilé, a puèiti se budou jako kmen vinný, jehož památka bude jako vína Libánského.
Hos 14:8 Efraime, což jest mi již do modl? Já vyslýchati, a patøiti budu na tì; já jsem jako jedle zelenající se, ze mne ovoce tvé jest.
Hos 14:9 Kdo jest moudrý, porozumìj tìmto vìcem, a rozumný poznej je; nebo pøímé jsou cesty Hospodinovy, a spravedliví choditi budou po nich, pøestupníci pak na nich padnou.
Joe 1:1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Joelovi synu Petuelovu:
Joe 1:2 Slyšte to starší, a pozorujte všickni obyvatelé této zemì, stalo-li se to za dnù vašich, aneb za dnù otcù

vašich?
Joe 1:3 Vypravujte o tom synùm svým, a synové vaši synùm svým, synové pak jejich rodinì potomní.
Joe 1:4 Co pozùstalo po housenkách, snìdly kobylky, a co pozùstalo po kobylkách, snìdli brouci, co pak pozùstalo po broucích, dojedli chroustové.
Joe 1:5 Proci□te opilci, a plaète a kvìlte vškickni, kteøíž pijíte víno, proto že odtržen jest mest od úst vašich.
Joe 1:6 Nebo pøitáhl do zemì mé národ silný a nesèíslný, jehož zubové zubové lva, a støenovní zubové jeho lvoví.
Joe 1:7 Pøivedl vinné kmeny mé v pustinu, a fíkoví mé na zkázu; docela obnažil je a zporážel, zbìlely ratolesti jejich.
Joe 1:8 Kvìl jako mladice pøepásaná žíní pro muže mladosti své.
Joe 1:9 Odjata jest suchá i mokrá obìt z domu Hospodinova, kvílí knìží, služebníci Hospodinovi.
Joe 1:10 Zpustlo pole, kvílí zemì, proto že pohubeno obilé, vyschl mest, olej zhynul.
Joe 1:11 Stydí se oráèi, kvílí vinaøi z pøíèiny pšenice a jeèmene; nebo zahynula žeò polní.
Joe 1:12 Vinný kmen usechl, a fík usvadl, strom zrnatých jablek, též i palma i jabloò, všecko døíví polní poschlo, a že odòato potìšení od synù lidských.
Joe 1:13 Pøepašte se a kvìlte, ó knìží, úpìjte pøisluhující oltáøi, vejdìte a léhejte i v noci v žíních, služebníci Boha mého. Nebo nevnáší se do domu Boha vašeho suché ani mokré obìti.
Joe 1:14 Uložte pùst, svolejte shromáždìní, shromažïte starší i všecky obyvatele zemì do domu Hospodina Boha vašeho, a volejte k Hospodinu:
Joe 1:15 Ach, nastojte na tento den; nebo blízký jest den Hospodinùv, a jako poplénìní od Všemohoucího pøichází.
Joe 1:16 Ano pøed oèima našima pokrm odjat jest, z domu Boha našeho veselé a plésání.
Joe 1:17 Vyhynulo símì pod hrudami svými, zpustly stodoly, zboøeny jsou obilnice; nebo vyschlo obilé.
Joe 1:18 Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se stáda skotù, proto že nemají žádné pastvy, ano i stáda bravù hynou.
Joe 1:19 K tobì□, ó Hospodine, volám; nebo oheò sežral pastviska pouštì; a plamen popálil všecka døíví polní.
Joe 1:20 Také i zvìø polní všecka lká k tobì, proto že vyschli potokové vod, a oheò sežral pastviska na poušti.
Joe 2:1 Trubte trubou na Sionu, a køièete na hoøe svaté mé, nech□ se tøesou vškickni obyvatelé této zemì, nebo pøichází den Hospodinùv, nebo blízký jest,
Joe 2:2 Den temnosti a mraèna, den oblaku a mrákoty, jako záøe jitøní rozprostøená po horách: Lid mnohý a silný, jemuž rovného nebylo od vìkù, aniž po nìm kdy bude až do let národù i pronárodù.
Joe 2:3 Pøed tváøí jeho oheò zžírati bude, a za ním plamen plápolati; pøed ním zemì tato jako zahrada Eden, ale po nìm bude pouš□ pøehrozná, a aniž bude, což by ušlo pøed ním.
Joe 2:4 Zpùsob jeho bude jako zpùsob koní, a jako jízdní, tak pobìhnou.
Joe 2:5 Jako s hømotem vozù po vrších hor skákati budou, jako hluk plamene ohnì zžírajícího strništì, jako lid silný zšikovaný k bitvì.
Joe 2:6 Tváøi jeho dìsiti se budou lidé, všecky tváøe zèernají jako hrnec.
Joe 2:7 Jako rekové pobìhnou, jako muži váleèní vstoupí na zed, a jeden každý cestou svou pùjde, aniž se uchýlí z stezek svých.
Joe 2:8 Jeden druhého nebude tlaèiti, každý silnicí svou pùjde, a by□ i na meè upadli, nebudou ranìni.
Joe 2:9 Po mìstì tìkati budou, po zdech bìhati, na domy vstupovati, a okny polezou jako zlodìj.
Joe 2:10 Pøed tváøí jeho tøásti se bude zemì, pohnou se nebesa, slunce i mìsíc se zatmí, a hvìzdy potratí blesk svùj.
Joe 2:11 Hospodin pak sám vydá hlas svùj pøed vojskem svým, proto že velmi veliký bude tábor jeho, proto že silný ten, kdož vykoná slovo jeho. (Nebo veliký bude den Hospodinùv a hrozný náramnì), i kdož jej bude moci snésti?
Joe 2:12 A protož ještì nyní dí Hospodin: Obra□te se ke mnì samému celým srdcem svým, a to s postem a s pláèem i s kvílením.
Joe 2:13 A roztrhnìte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navra□te se k Hospodinu Bohu vašemu; nebo□ jest on milostivý a lítostivý, dlouhoèekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituje zlého.
Joe 2:14 Kdo ví, neobrátí-li se a nebude-li želeti, a nezùstaví-li po nìm požehnání, obìti suché a mokré Hospodinu Bohu vašemu.
Joe 2:15 Trubte trubou na Sionu, uložte pùst, svolejte shromáždìní.
Joe 2:16 Shromažïte lid, posvì□te shromáždìní, shromažïte starce, shromažïte malièké i ty, jenž prsí požívají; nech□ vyjde ženich z pokojíka svého a nevìsta z schrany své.
Joe 2:17 Knìží, služebníci Hospodinovi, a□ plaèí mezi síòcí a oltáøem, a øeknou: Odpus□, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dìdictví svého v pohanìní, tak aby nad nimi panovati mìli pohané. Proè mají øíkati mezi národy: Kde jest Bùh jejich?
Joe 2:18 I bude horlivou milostí zažžen Hospodin k zemi své, a slituje se nad lidem svým.

Joe 2:19 A ohlásí se Hospodin, a øekne lidu svému: Aj, já pošli vám obilé, mest a olej, i budete jím nasyceni, aniž vás vydám více v pohanìní mezi pohany.
Joe 2:20 Nebo pùlnoèní vojsko vzdálím od vás, a zaženu je do zemì vyprahlé a pusté, pøední houf jeho k moøi východnímu, konec pak jeho k moøi nejdalšímu; i vzejde z nìho smrad a puch, jakžkoli sobì mocnì poèíná.
Joe 2:21 Neboj se zemì, plésej a vesel se; nebo mocnì dìlati bude Hospodin dílo své.
Joe 2:22 Nebojtež se zvíøátka polí mých; nebo se zotaví pastviska na poušti, a stromoví pøinese ovoce své, fík i vinný kmen vydadí moc svou.
Joe 2:23 I vy, synové Sionští, plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá déš pøíhodný, a sešle vám déš hojný, podzimní i jarní, v èas.
Joe 2:24 I budou naplnìny stodoly obilím, a oplývati budou presové mstem a olejem.
Joe 2:25 A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobylky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás.
Joe 2:26 Budete zajisté míti co jísti, a nasyceni jsouce, chváliti budete jméno Hospodina Boha svého, kterýž uèinil s vámi divné vìci, aniž zahanben bude lid mùj na vìky.
Joe 2:27 A poznáte, že já jsem u prostøed Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného jiného; nebo nebude zahanben lid mùj na vìky.
Joe 2:28 I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tìlo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidìní vídati budou.
Joe 2:29 Nýbrž i na služebníky a na služebnice v tìch dnech vyleji Ducha svého,
Joe 2:30 A ukáži zázraky na nebi i na zemi, krev a oheò a sloupy dymové.
Joe 2:31 Slunce obrátí se v tmu a mìsíc v krev, prvé než pøijde den Hospodinùv veliký a hrozný,
Joe 2:32 A však stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo, vysvobozen bude; nebo na hoøe Sion a v Jeruzalémì bude vysvobození, jakož povìdìl Hospodin, totiž v ostatcích, kterýchž povolá Hospodin.
Joe 3:1 Nebo aj, v tìch dnech a v ten èas, když zase pøivedu zajatý lid Judský a Jeruzalémský,
Joe 3:2 Shromáždím také všecky národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svùj a dìdictví své, Izraele, jejž rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdìlili.
Joe 3:3 Také o lid mùj metali los, a dávali mládence za nevìstku, mladice pak prodávali za víno, aby pili.
Joe 3:4 Anobrž, co vy máte proti mnì, ó Tyrští a Sidonští, i všecky konèiny Filistinské? Zdaliž se mi odplacujete? Jestliže mi se odplacujete, snadnì a vnáhle i já obrátím odplatu vaši na hlavu vaši,
Joe 3:5 Kteøíž støíbro mé i zlato mé béøete, a klénoty mé výborné vnášíte do chrámù svých,
Joe 3:6 A syny Judské i syny Jeruzalémské prodáváte synùm Javanovým, aby je pryè zavodili od pomezí jejich.
Joe 3:7 Aj, já vzbudím je z toho místa, kamž jste je prodali, a obrátím odplatu vaši na hlavu vaši.
Joe 3:8 Prodám zajisté syny i dcery vaše v moc synù Judských, i prodadí je Sabejským, do národu dalekého; nebo jest Hospodin mluvil.
Joe 3:9 Provolejte to mezi národy, vyhlaste boj, probuïte rekù, nech pøitáhnou, a dadí se najíti všickni muži váleèní.
Joe 3:10 Skujte motyky své v meèe, a srpy své v oštípy; ten, kterýž jest mdlý, nech øekne: Udatný jsem.
Joe 3:11 Shromažïte se a pøitáhnìte všickni národové okolní, a shluknìte se; zpùsobiž to, a tam sstoupí, ó Hospodine, rekové tvoji.
Joe 3:12 Probudí se a pøitáhnou národové ti do údolé Jozafat; nebo tam se posadím, abych soudil všecky ty národy okolní.
Joe 3:13 Pøièiòte srp, nebo uzralo obilé; poïte, sstupte, nebo plný jest pres, oplývají kádì; mnohá zajisté jest zlost jejich.
Joe 3:14 Ale více hromad, hromad v údolí posekání; nebo blízký jest den Hospodinùv, v údolí posekání.
Joe 3:15 Slunce a mìsíc zatmí se, a hvìzdy potratí blesk svùj.
Joe 3:16 A Hospodin øváti bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svùj, tak že se tøásti budou nebesa i zemì; nebo Hospodin jest útoèištì lidu svého, a síla synù Izraelských.
Joe 3:17 I zvíte, že já Hospodin jsem Bohem vaším, kterýž bydlím na Sionu, hoøe svatosti své, a tak Jeruzalém bude svatý, a cizí nepùjdou pøes nìj více.
Joe 3:18 I stane se v ten èas, že hory dštíti budou mstem, a pahrbkové oplývati mlékem, a všickni potokové Judští budou plní vody, a studnice z domu Hospodinova vyjde, kteráž zapojí údolé Setim.
Joe 3:19 Egypt na zpuštìní pøijde, a zemì Idumejská hroznì zpuštìna bude pro násilí synùm Judským èinìné; nebo vylévali krev nevinnou v zemi jejich.
Joe 3:20 Juda pak na vìky trvati bude, a Jeruzalém od národu do pronárodu.
Joe 3:21 A oèistím ty, jejichž jsem krve neoèistil; nebo Hospodin pøebývá na Sionu.
Amo 1:1 Slova Amosova, (kterýž byl mezi pastýøi) z Tekoa, kteráž vidìl o Izraelovi za dnù Uziáše krále Judského, a za dnù Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského, dvì létì pøed zemì tøesením.
Amo 1:2 I øekl: Hospodin øváti bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svùj, i budou kvíliti salášové pastýøù, a vyschnou pole nejvýbornìjší.

Amo 1:3 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Damašku, ovšem pro ètveru neodpustím jemu, proto že mlátili Galáda cepami okovanými.
Amo 1:4 Ale pošli oheò na dùm Hazaelùv, kterýžto zžíøe paláce Benadadovy.
Amo 1:5 I polámi závoru Damašku, a vypléním obyvatele z údolí Aven, a toho, kterýž drží berlu, z domu Eden, i pùjde v zajetí lid Syrský do Kir, dí Hospodin.
Amo 1:6 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Gázy, ovšem pro ètveru neslituji se nad ním, proto že je zajímajíce, v zajetí vìné podrobovali Idumejským.
Amo 1:7 Ale pošli oheò na zed Gázy, kterýžto zžíøe paláce její,
Amo 1:8 A vypléním obyvatele z Azotu, i toho, kterýž drží berlu, z Aškalon, a obrátím ruku svou proti Akaron, i zahyne ostatek Filistinských, praví Panovník Hospodin.
Amo 1:9 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Týru, ovšem pro ètveru neodpustím jemu, proto že je v zajetí vìné podrobili Idumejským, a nepamatovali na smlouvu bratrskou.
Amo 1:10 Ale pošli oheò na zed Tyrskou, kterýžto zžíøe paláce jeho.
Amo 1:11 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Edoma, ovšem pro ètveru neslituji se nad ním, proto že udusiv v sobì všecku lítostivost, stihá meèem bratra svého, a hnìv jeho ustavièní rozsapává, anobrž vzteklost jeho špehuje bez pøestání.
Amo 1:12 Ale pošli oheò na Teman, kterýžto zžíøe paláce v Bozra.
Amo 1:13 Toto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost synù Ammon, ovšem pro ètveru neodpustím jemu, proto že roztínali tìhotné Galádské, jen aby rozšiøovali pomezí své.
Amo 1:14 Ale zanítím oheò na zdi Rabba, kterýžto zžíøe paláce její, s troubením v den boje a s bouøí v den vichøice.
Amo 1:15 I pùjde král jejich v zajetí, on i knížata jeho s ním, praví Hospodin.
Amo 2:1 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Moábovu, ovšem pro ètveru neodpustím jemu, proto že spálil kosti krále Idumejského na vápno.
Amo 2:2 Ale pošli oheò na Moába, kterýžto zžíøe paláce Kariot, i umøe s hlukem Moáb, s køikem a s hlasem trouby.
Amo 2:3 A vypléním soudce jeho, i všecka knížata jeho zmorduji s ním, praví Hospodin.
Amo 2:4 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Judovu, ovšem pro ètveru neslituji se nad ním, proto že oni pohrdají zákonem Hospodinovým, a ustanovení jeho neostøíhají, a svodí se lžmi svými, jichž následovali otcové jejich.
Amo 2:5 Ale pošli oheò na Judu, kterýžto zžíøe paláce Jeruzalémské.
Amo 2:6 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Izraelovu, ovšem pro ètveru neodpustím jemu, proto že prodávají spravedlivého za peníze, a nuzného za pár støevícù.
Amo 2:7 Kteøíž dychtí, aby chudé s prstí smísili, a cestu tichých pøevracejí; nadto syn i otec vcházejí k jedné a též mladici, aby poškvrnili jména svatosti mé.
Amo 2:8 A na odìvu zastaveném klanìjí se pøi každém oltáøi, a víno pokutovaných pijí v domì bohù svých,
Amo 2:9 Ješto jsem já vyhladil Amorejského od tváøi jejich, jehož vysokost byla jako vysokost cedrù. Aèkoli pevnì stál jako dub, však jsem zkazil svrchu ovoce jeho, pospodu pak koøeny jeho.
Amo 2:10 A vás já jsem vyvedl z zemì Egyptské, a vyvedl jsem vás po poušti ètyøidceti let, abyste dìdiènì vládli zemí Amorejského.
Amo 2:11 A vzbuzoval jsem z synù vašich proroky, a z mládencù vašich Nazarejské. Zdaliž není tak, ó synové Izraelští? praví Hospodin.
Amo 2:12 Ale vy jste napájeli Nazarejské vínem, a prorokùm jste zapovídali, økouce: Neprorokujte.
Amo 2:13 Aj, já tlaèiti budu zemi vaši tak, jako vùz tìžký tlaèí snopy.
Amo 2:14 I zahyne utíkání od rychlého, silný též neužive síly své, a udatný nevysvobodí života svého.
Amo 2:15 A ten, kterýž se chápá luèištì, neostojí, a èerstvý na nohy své neuteèe, a ten, kterýž jezdí na koni, nevysvobodí života svého.
Amo 2:16 Ale i zmužilého srdce mezi nejudatnìjšími nahý utíkati bude v ten den, praví Hospodin.
Amo 3:1 Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám, synové Izraelští, proti vší té rodinì, kterouž jsem vyvedl z zemì Egyptské, øka:
Amo 3:2 Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké rodiny zemì, protož trestati vás budu ze všech nepravostí vašich.
Amo 3:3 Zdaliž pùjdou dva spolu, leè by se snesli?
Amo 3:4 Zdaliž zaøve lev v lese, když by nebylo žádné loupeže? Vydá-liž lvíèek hlas svùj z peleše své, kdyby lapiti nemìl?
Amo 3:5 Padne-liž ptáèe do osídla na zem, když by žádné léèky nebylo? Bude-liž zdviženo osídlo z zemì, když by nic neuvázlo?
Amo 3:6 Zdaliž když se troubí trubou v mìstì, lid s strachem se nezbíhá? Zdaž když se má státi v mìstì co zlého, Hospodin toho známa neèiní?

Amo 3:7 Neèiní zajisté Panovník Hospodin nièeho, leè by zjevil tajemství své služebníkùm svým prorokùm.
Amo 3:8 Lev øve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval?
Amo 3:9 Rozhlaste po palácích v Azotu, a po palácích v zemi Egyptské, a rcete: Sbeøte se na hory Samaøí, a vizte znepokojení veliká u prostøed nìho a nátisk trpící v nìm,
Amo 3:10 A že neumìjí dìlati upøímì, dí Hospodin. Poklady skládají z nátisku a loupeže na palácích svých.
Amo 3:11 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, nepøítel, a to na zemi tuto vùkol, a ten odejme od tebe sílu tvou, i budou rozchvátáni palácové tvoji.
Amo 3:12 Takto praví Hospodin: Jako když vytrhne pastýø z úst lva dva hnáty aneb kus ucha, tak vytrženi budou synové Izraelští, sedící v Samaøí lhostejnì na postelích, a na ložcích rozkošných.
Amo 3:13 Slyšte a osvìdète v domì Jákobovì, dí Panovník Hospodin, Bùh zástupù,
Amo 3:14 Že v ten den, když Izraele trestati budu pro pøestoupení jeho, navštívím také oltáøe v Bethel, a od ati budou rohové oltáøe, tak že spadnou na zem.
Amo 3:15 A udeøím domem zimním o dùm letní, i zahynou domové z kostí slonových, a konec vezmou domové velicí, praví Hospodin.
Amo 4:1 Slyšte slovo toto, ó krávy Bázanské, kteréž jste na horách Samaøských, kteréž nátisk èiníte chudým, a potíráte nuzné, kteréž øíkáte pánùm jejich: Pøineste, a pijeme.
Amo 4:2 Pøisáhl Panovník Hospodin skrze svatost svou, že aj, dnové jdou na vás, v nichž vezme vás na háky, a potomky vaše na udice rybáøské.
Amo 4:3 I vyjdete mezerami, každá tak, jakž stojí, a budete rozhazovati, což na palácích, dí Hospodin.
Amo 4:4 Jdìtež do Bethel, a buïtež pobìhlci Galgala, rozmnožujte pøevrácenost, a pøinášejte každého jitra obìti své, tøetího roku desátky své.
Amo 4:5 A pálíce obìt chvály z kvašených vìcí, provolejte i obìti dobrovolné, a rozhlaste, ponìvadž se vám tak líbí, ó synové Izraelští, dí Panovník Hospodin.
Amo 4:6 A aèkoli já dal jsem vám èistotu zubù po všech mìstech vašich, totiž nedostatek chleba na všech místech vašich, a však jste se ke mnì neobrátili, dí Hospodin.
Amo 4:7 Já také zadržel jsem vám déš, když ještì tøi mìsícové byli do žnì, a dštil jsem na jedno mìsto, a na druhé mìsto jsem nedštil; jeden díl deštìm svlažen byl, a ten díl, na kterýž nepršelo, uschl.
Amo 4:8 A toulali se dvì i tøi mìsta k jednomu mìstu, aby se napili vody, aniž se napiti mohli, a však jste se neobrátili ke mnì, dí Hospodin.
Amo 4:9 Bil jsem vás suchem a rzí; hojnost, kterouž pøinášely zahrady vaše a vinice vaše, i fíkoví vaše, i olivoví vaše, pojedly housenky, a však jste se neobrátili ke mnì, dí Hospodin.
Amo 4:10 Poslal jsem na vás mor tak jako na Egypt, zbil jsem meèem mládence vaše, v zajetí jsem vydal konì vaše, a uèinil jsem, že vstupoval smrad vojsk vašich i v chøípì vaše, a však jste se neobrátili ke mnì, dí Hospodin.
Amo 4:11 Podvrátil jsem vás, jako podvrátil Bùh Sodomu a Gomoru, tak že jste byli jako hlavnì vychvácená z ohnì, vždy však neobrátili jste se ke mnì, dí Hospodin.
Amo 4:12 A protož tak uèiním, ó Izraeli, a ponìvadž tak uèiniti míním, pøipraviž se vstøíc Bohu svému, ó Izraeli.
Amo 4:13 Nebo aj, on jest sformovatel hor a stvoøitel vìtrù, a oznamuje èlovìku, jaké by bylo jeho myšlení; èiní z záøe jitøní tmu, a šlapá po vysokostech zemì. Hospodin Bùh zástupù jest jméno jeho.
Amo 5:1 Slyšte slovo toto, kteréž já vynáším proti vám, totiž naøíkání nad domem Izraelským.
Amo 5:2 Padne, aniž více povstane panna Izraelská; opuštìna bude v zemi své, nebude žádného, kdo by jí pozdvihl.
Amo 5:3 Nebo takto praví Panovník Hospodin: V mìstì, z kteréhož vycházelo tisíc, zùstane sto, v tom pak, z kteréhož vycházelo sto, zùstane deset domu Izraelskému.
Amo 5:4 Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému: Hledejte mne a živi buïte.
Amo 5:5 A nehledejte Bethel, aniž choïte do Galgala, a do Bersabé se nesmýkejte; nebo Galgal jistotnì se pøestìhuje, a Bethel pøijde na nic.
Amo 5:6 Hledejte Hospodina, (a živi buïte, aby nepronikl jako oheò domu Jozefova, a nesehltil, a nebylo by žádného, kdo by uhasil Bethelské,
Amo 5:7 Kteøíž promìòují v pelynek soud, a spravedlnosti na zemi zanechávají),
Amo 5:8 Toho, kterýž uèinil Kuøátka i Oriona, kterýž promìòuje stín smrti v jitro, a den v temnosti noèní, kterýž pøivolává vody moøské, a vylévá je na svrchek zemì, jehož jméno jest Hospodin,
Amo 5:9 Kterýž oèerstvuje zemdleného proti silnému, tak že zemdlený do pevnosti vchází.
Amo 5:10 Nenávidí trescícího v bránì, a toho, kdož mluví vìci pravé, v ohavnosti mají.
Amo 5:11 A protož, proto že loupíte chudého, a bøímì obilé béøete od nìho, domù z tesaného kamení nastavìli jste, ale nebudete bydliti v nich; vinic výborných naštìpovali jste, ale nebudete píti vína z nich.
Amo 5:12 Nebo já vím o mnohých nešlechetnostech vašich a velikých høíších vašich, že trápíte spravedlivého, berouce poctu, a nuzných pøi v bránì pøevracíte.

Amo 5:13 Protož rozumný v ten èas mlèeti musí, nebo èas ten zlý jest.
Amo 5:14 Hledejte dobrého a ne zlého, abyste živi byli, a bude tak Hospodin Bùh zástupù s vámi, jakž pravíte.
Amo 5:15 Mìjte v nenávisti zlé, a milujte dobré, a ustanovte v bránì soud; snad Hospodin Bùh zástupù milost uèiní ostatkùm Jozefovým.
Amo 5:16 Protož takto praví Panovník Hospodin, Bùh zástupù: Po všech ulicích bude kvílení, a na všecky strany zkøiknou: Ouvech, ouvech, a povolají oráèe k pláèi a kvílení s tìmi, kteøíž umìjí naøíkati.
Amo 5:17 Nýbrž i po všech vinicích bude kvílení, když projdu prostøedkem tebe, dí Hospodin.
Amo 5:18 Bìda tìm, kteøíž žádají dne Hospodinova. K èemuž jest vám ten den Hospodinùv, ponìvadž jest tmy a ne svìtla?
Amo 5:19 Jako když by nìkdo utíkal pøed lvem, potkal by se s ním nedvìd; aneb když by všel do domu, a zpolehna rukou svou na stìnu, uškl by ho had.
Amo 5:20 Zdali není tmy a ne svìtla den Hospodinùv, v nìmž není blesku, ale mrákota?
Amo 5:21 Nenávidím, zavrhl jsem svátky vaše, aniž sobì chutnám slavností vašich.
Amo 5:22 Nebo budete-li mi obìtovati zápaly a suché obìti vaše, neoblíbím jich, a na pokojné obìti krmného dobytka vašeho nepopatøím.
Amo 5:23 Odejmi ode mne hluk písní svých, ani hudby louten vašich nechci poslouchati.
Amo 5:24 Ale povalí se jako voda soud, a spravedlnost jako potok silný.
Amo 5:25 Zdali jste mnì obìti a dary obìtovali na poušti za èty¤idceti let, dome Izraelský?
Amo 5:26 Nýbrž nosili jste stánek Melecha vašeho a Kijuna, obrazy vaše, hvìzdu boha vašeho, kterézto vìci sami jste sobì zdìlali.
Amo 5:27 Protož pøestìhuji vás dále než Damašské, praví Hospodin, jehož jméno jest Bùh zástupù.
Amo 6:1 Bìda pokoj majícím na Sionu, a doufajícím v horu Samaøskou, kterézto hory jsou slovoutné mimo jiné u tìch národù, k nimž se scházejí dùm Izraelský.
Amo 6:2 Projdìte až do Chalne, a odtud jdìte do Emat veliké, a sstupte do Gát Filistinských, a shlédnìte, jsou-li která království lepší nežli tato? Jest-li vìtší jejich kraj nežli kraj váš?
Amo 6:3 Kteøíž smyslíte, že jest daleko den bídy, a pøistavujete stolici nátisku.
Amo 6:4 Kteøíž léhají na ložcích slonových, a rozkošnì sobì poèínají na postelích svých, kteøíž jídají berany z stáda a telata nejtuènìjší,
Amo 6:5 Pøizpìvujíce k loutnì jako David, vymýšlejíce sobì nástroje muzické.
Amo 6:6 Kteøíž pijí z bání vinných, a drahými mastmi se maží, aniž jsou èitelni bolesti pro potøení Jozefovo.
Amo 6:7 Proèež již pùjdou v zajetí v prvním houfu stìhujících se, a tak nastane žalost tìm, kteøíž sobì rozkošnì poèínají.
Amo 6:8 Pøisáhl Panovník Hospodin skrze sebe samého, dí Hospodin Bùh zástupù: V ohavnosti mám pýchu Jákobovu, i palácù jeho nenávidím, proèež vydám mìsto i vše, což v nìm jest.
Amo 6:9 I stane se, že pozùstane-li deset osob v domì jednom, i ti zemrou.
Amo 6:10 A vezme nìkoho strýc jeho, aneb ten, kterýž mu strojí pohøeb, aby vynesl kosti z domu, a dí tomu, kdož jest v pokoji domu: Jest-liž ještì s tebou kdo? I dí: Není žádného. I øekne: Mlè, proto že nepøipomínali jména Hospodinova.
Amo 6:11 Nebo aj, Hospodin pøikáže, a bíti bude na dùm veliký pøívaly, a na dùm menší rozsedlinami.
Amo 6:12 Zdaliž koni bìžeti mohou po skále? Zdaliž ji kdo orati mùže voly? Nebo jste promìnili soud v jed, a ovoce spravedlnosti v pelynek,
Amo 6:13 Vy, kteøíž se veselíte, ano není z èeho, øíkajíce: Zdaliž jsme svou silou nevzali sobì rohù?
Amo 6:14 Ale aj, já vzbudím proti vám, ó dome Izraelský, praví Hospodin Bùh zástupù, národ, kterýž vás ssouží, odtud, kudy se jde do Emat, až do potoka roviny.
Amo 7:1 Toto mi ukázal Panovník Hospodin, že aj, formoval kobylky, když nejprvé poèala rùsti otava, když aj, otava byla po královském poseèení.
Amo 7:2 I stalo se, když snìdly byliny zemské, že jsem øekl: Panovníèe Hospodine, odpustiž, prosím. Kdož zùstane Jákobovi? Nebo ho malièko jest.
Amo 7:3 I želel Hospodin toho. Nestane se, øekl Hospodin.
Amo 7:4 Tedy ukázal mi Panovník Hospodin, a aj, Panovník Hospodin volal, že pøi svou povede ohnìm. A spáliv propast velikou, spálil i díl.
Amo 7:5 Já pak øekl jsem: Panovníèe Hospodine, pøestaniž, prosím. Kdož zùstane Jákobovi? Nebo ho malièko jest.
Amo 7:6 I želel Hospodin toho. A ani toho se nestane, øekl Panovník Hospodin.
Amo 7:7 Potom ukázal mi, a aj, Pán stál na zdi podlé pravidla vzdìlané, v jehož ruce bylo pravidlo.
Amo 7:8 I øekl mi Hospodin: Co vidíš, Amose? Øekl jsem: Pravidlo. I øekl Pán: Aj, já položím pravidlo u prostøed lidu svého Izraelského, nebudu již více promíjeti jemu.
Amo 7:9 Nebo zpuštìny budou výsosti Izákovy, a svatynì Izraelovy zpustnou, tehdáž, když povstanu proti domu Jeroboámovu s meèem.

Amo 7:10 Tedy poslal Amaziáš knìz Bethelský k Jeroboámovi králi Izraelskému, øka: Spuntoval se proti tobì Amos u prostøed domu Izraelského, ta zemì nemohla by snésti všech slov jeho.
Amo 7:11 Nebo takto praví Amos: Od meèe umøe Jeroboám, a Izrael jistotnì pøestìhován bude z zemì své.
Amo 7:12 Potom øekl Amaziáš Amosovi: Ó vidoucí, ujdi, radím□, utec do zemì Judské, a jez tam chléb, a tam prorokuj.
Amo 7:13 Ale v Bethel již více neprorokuj, nebo ono svatynì králova i dùm královský jest.
Amo 7:14 Tedy odpovídaje Amos, øekl Amaziášovi: Nebyl□ jsem já prorokem, ano ani synem prorockým, ale byl jsem skotákem, a èesával jsem plané fíky.
Amo 7:15 Ale Hospodin mne vzal, když jsem chodil za stádem, a øekl mi Hospodin: Jdi, prorokuj lidu mému Izraelskému.
Amo 7:16 Nyní tedy slyšiž slovo Hospodinovo. Ty pravíš: Neprorokuj v Izraeli, a nekaž v domì Izákovì.
Amo 7:17 Protož takto praví Hospodin: Žena tvá cizoložiti bude v mìstì, synové pak tvoji i dcery tvé od meèe padnou; a zemì tvá provazcem dìlena bude, a ty v zemi neèisté umøeš, Izrael pak jistotnì pøestìhován bude z zemì své.
Amo 8:1 Také mi ukázal Panovník Hospodin, a aj, byl koš ovoce letního.
Amo 8:2 A øekl: Co ty vidíš, Amose? I øekl jsem: Koš ovoce letního. Opìt mi øekl Hospodin: Pøišeltì konec lidu mému Izraelskému, nebudu□ již více promíjeti jemu.
Amo 8:3 Proèež kvíliti budou zpìvové chrámoví v ten den, praví Panovník Hospodin. Množství mrtvých, mlèe, namece na všelijaké místo.
Amo 8:4 Slyštež to vy, kteøíž sehlcujete chudého, abyste vyhladili nuzné z zemì,
Amo 8:5 Øíkajíce: Skoro-liž pomine novmìsíce, abychom prodávali obilé, a sobota, abychom otevøeli obilnice, abychom ujímali efi, a pøivìtšovali váhy, a faleš provodili vážkami falešnými,
Amo 8:6 Kupujíce za peníze nuzné, a chudého za pár støevícù, nadto abychom plevy obilné prodávali?
Amo 8:7 Pøisáhl Hospodin skrze dùstojnost Jákobovu: Že□ se nezapomenu na vìky na všecky skutky jejich.
Amo 8:8 Nad tím-liž by se netøásla i zemì, a nekvílil by každý, kdož pøebývá na ní? Proto-liž by nemìla vystoupiti všecka jako potok, a zachvácena i zatopena býti jako potokem Egyptským?
Amo 8:9 Anobrž stane se v ten den, praví Panovník Hospodin, uèiním, že slunce zajde o poledni, a uvedu tmy na zemi v jasný den.
Amo 8:10 A promìním svátky vaše v kvílení, a všecky zpìvy vaše v naøíkání, a zpùsobím to, že bude na každých bedrách žínì, a na každé hlavì lysina, a bude v zemi této kvílení jako nad jednorozeným, a poslední vìci její jako den hoøkosti.
Amo 8:11 Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeò vody, ale slyšení slov Hospodinových,
Amo 8:12 Tak že toulati se budou od moøe až k moøi, a od pùlnoci až na východ bìhati, hledajíce slova Hospodinova, však nenajdou.
Amo 8:13 V ten èas umdlévati budou panny krásné, ano i mládenci tou žízní,
Amo 8:14 Kteøíž pøisahají skrze ohavnost Samaøskou, a øíkají: Živ□ jest Bùh tvùj, ó Dan, a živa jest cesta Bersabé. I padnou, a nepovstanou více.
Amo 9:1 Vidìl jsem Pána, an se postavil na oltáøi a øekl: Udeø v makovici, až se zatøesou ty veøeje, a rozetni je všecky od vrchu jejich, ostatek pak meèem zmorduji. Neuteèe□ žádný z nich, aniž kdo z nich bude, ješto by toho znikl.
Amo 9:2 By□ se pak do zemì zakopali, i odtud by je ruka má vzala; pakli by vstoupili do nebe, i odtud bych je strhl.
Amo 9:3 A jestliže by se schovali na vrchu Karmele, vyhledám a vezmu je odtud; pakli by se skryli pøed oèima mýma na dnì moøe, pøikáži hadu, aby je i odtud vyhryzl.
Amo 9:4 Pakli□ by šli v zajetí pøed nepøátely svými, i tam pøikáži meèi, aby je zmordoval; obrátím zajisté oko své proti nim k zlému, a ne k dobrému.
Amo 9:5 Nebo Panovník Hospodin zástupù když se jen dotkne zemì, rozplývá se, a kvílí všickni pøebývající na ní, a vystupuje všecka jako potok, a zatopena bývá jako potokem Egyptským,
Amo 9:6 Kterýž vzdìlal na nebesích paláce své, a zástup svùj na zemi sšikoval, kterýž mùže zavolati vody moøské, a vyliti ji na svrchek zemì, jehož jméno jest Hospodin.
Amo 9:7 Zdaliž nejste podobni synùm Mouøenínù pøede mnou, ó synové Izraelovi? dí Hospodin. Zdaliž jsem Izraele nevyvedl z zemì Egyptské, tak jako Filistinské z Kaftor, a Syrské z Kir?
Amo 9:8 Aj, oèi Panovníka Hospodina proti království tomuto høešícímu, abych je vyhladil se svrchku zemì, a však nevyhladím docela domu Jákobova, dí Hospodin.
Amo 9:9 Nebo aj, já pøikázal jsem, a budu zmítati domem Izraelským mezi všemi národy, tak jako zmítáno bývá na øíèici, tak že ani kameníèko nepropadne na zem.
Amo 9:10 Meèem zbiti budou všickni høíšníci z lidu mého, kteøíž øíkají: Nepøiblíží□ se, aniž potká nás to zlé.
Amo 9:11 V ten den zdvihnu stánek Davidùv, kterýž klesá, a zahradím mezery jeho, a zboøeniny jeho opravím,

a vzdìlám jej jako za dnù starodávních,
Amo 9:12 Aby dìdili s ostatky Idumejských a se všechnìmi národy, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Hospodin, kterýž to uèiní.
Amo 9:13 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati bude oráè žence, a ten, kdož tlaèí hrozny, rozsevaèe, hory pak dštíti budou mstem, a všickni pahrbkové oplývati.
Amo 9:14 Pøivedu také zase zajatý lid svùj Izraelský, a vystavìjí mìsta zpuštìná, aby v nich bydlili; a budou štìpovati vinice, a píti víno jejich, nadìlají i zahrad, a jísti budou ovoce jejich.
Amo 9:15 A tak je štípím v zemi jejich, že nebudou vykoøenìni více z zemì své, kterouž jsem dal jim, praví Hospodin Bùh tvùj.
Oba 1:1 Vidìní Abdiášovo. Takto praví Panovník Hospodin o zemi Idumejské: Povìst jsme slyšeli od Hospodina, a legáta k národùm vyslaného: Nuže, povstaòmež k boji proti ní.
Oba 1:2 Aj, zpùsobím to, abys byl nejšpatnìjší mezi národy, a abys byl v náramném pohrdání.
Oba 1:3 Pýcha srdce tvého zklamá tì, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, v pøevysokém obydlí svém, øíkaje v srdci svém: Kdož by mne strhl na zem?
Oba 1:4 Bys pak vysoko udìlal jako orlice, nýbrž bys mezi hvìzdami položil hnízdo své, i odtud strhnu tì, praví Hospodin.
Oba 1:5 Kterak jsi poplénìn? Zdali zlodìji pøišli na tebe? Zdali loupežníci noèní? Zdaliž by kradli pøes spotøebu svou? Kdyby ti, kteøíž zbírají víno, pøišli na tebe, zdaž by nepozùstavili aspoò pabìrkù?
Oba 1:6 Jak jsou vystiženy vìci Ezau, vyhledáni pokladové jeho!
Oba 1:7 Až ku pomezí vystrèí tì všickni, s kterýmiž smlouvu máš; podvedou tì, zmocní se tebe ti, s nimiž pokoj máš; náchlebníci tvoji udìlají ránu zrádnì, již nebude lze vyrozumìti.
Oba 1:8 Zdaliž v ten den, praví Hospodin, nevyhladím moudrých z zemì Idumejské, a rozumných s hory Ezau?
Oba 1:9 I budou se dìsiti udatní tvoji, ó Temane, proto, že poraženi jsouce, vyplénìni budou všickni s hory Ezau.
Oba 1:10 Pro nátisk bratru tvému Jákobovi èinìný pøikryje tì hanba, a vyplénìn budeš na vìènost.
Oba 1:11 Stál jsi v ten den naproti, a když zajímali cizí vojsko jeho, a když cizozemci vcházeli do bran jeho, a o Jeruzalém metali losy, ty jsi také byl jako jeden z nich.
Oba 1:12 Nedívejž se tedy na den bratra svého, na den zajetí jeho, aniž se vesel nad syny Judskými v den zahynutí jejich, aniž pyšnì mluv ústy svými v den uzkosti.
Oba 1:13 Nevcházej do brány lidu mého v den bídy jejich, aniž se dívej trápení jeho v den bídy jeho, a nechtìj sahati na statek jeho v den bídy jeho.
Oba 1:14 Aniž stùj pøi mezeøe, abys hubil ty, kteøíž z nich ucházejí, aniž vydávej nepøíteli v moc tìch, kteøíž z nich pozùstali v den úzkosti.
Oba 1:15 Nebo blízko jest den Hospodinùv proti všechnìm tìm národùm. Jakž jsi èinil, tak se stane tobì, odplata tvá navrátí se na hlavu tvou.
Oba 1:16 Nebo ponìvadž vy na mé hoøe svaté píti bedete, nadto píti budou všickni národové ustavienì. Píti, pravím, a požírati budou, až budou, jako by jich nebylo.
Oba 1:17 Na hoøe pak Sion bude vysvobození, a bude svatá, a tak dìdiènì držeti bude dùm Jákobùv dìdictví svá.
Oba 1:18 I bude dùm Jákobùv oheò, a dùm Jozefùv plamen, dùm pak Ezau plevy, i rozpálí se na nì a sehltí je, aniž kdo pozùstane z domu Ezau; nebo Hospodin mluvil.
Oba 1:19 A tak dìditi budou v krajinì polední s horou Ezau, i v rovinì s Filistinskými; vládnouti také budou krajinou Efraimovou i krajinou Samaøskou, a Beniaminovou i Galádskou.
Oba 1:20 I zajaté vojsko toto synù Izraelských v tom, což bylo Kananejských až do Sarepty, zajatí pak Jeruzalémští v tom, což jest na konci panství, dìditi budou s mìsty na poledne.
Oba 1:21 I vstoupí vysvoboditelé na horu Sion, aby soudili horu Ezau, a tak bude Hospodinovo království.
Jon 1:1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty, økoucí:
Jon 1:2 Vstaò, jdi do Ninive mìsta toho velikého, a volej proti nìmu; nebo jest vstoupila nešlechetnost jejich pøed oblíèej mùj.
Jon 1:3 Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváøi Hospodinovy. A pøišed do Joppe, našel lodí, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do Tarsu od tváøi Hospodinovy.
Jon 1:4 Ale Hospodin vzbudil vítr veliký na moøi. I stala se bouøe veliká na moøi, až se domnívali, že se lodí ztroskoce.
Jon 1:5 A bojíce se plavci, volali jeden každý k bohu svému, a vyhazovali to, což mìli na lodí, do moøe, aby sobì tím polehèili. Jonáš pak byl sešel k bokùm lodí, a položiv se, spal tvrdì.
Jon 1:6 Tedy pøišed k nìmu správce lodí, øekl jemu: Což ty dìláš, ospalèe? Vstaò, volej k Bohu svému. Snad ten Bùh rozpomene se na nás, abychom nezahynuli.
Jon 1:7 I øekli jeden druhému: Poïte, vrzme losy, abychom zvìdìli, pro koho to zlé pøišlo na nás. Tedy metali losy, a padl los na Jonáše.
Jon 1:8 I øekli jemu: Povìz nám medle, pro koho toto zlé na nás? Jaký jest obchod tvùj, a odkud jdeš? Z které

jsi zemì a z kterého národu?
Jon 1:9 I øekl jim: Hebrejský jsem, a Hospodina Boha nebes, kterýž uèinil moøe i zemi, já ctím.
Jon 1:10 Proèež báli se ti muži bázní velikou,a dovìdìvše se muži ti, že od tváøi Hospodinovy utíká, (nebo jim byl oznámil), øekli jemu: Což jsi to uèinil?
Jon 1:11 Øekli ještì k nìmu: Což máme uèiniti s tebou, aby se moøe spokojilo? (Nebo moøe vždy více a více bouøilo se.)
Jon 1:12 Jimžto øekl: Vezmìte mne, a uvrzte mne do moøe, a utichne moøe pøed vámi; nebo já vím, že pøíèinou mou bouøe tato veliká jest proti vám.
Jon 1:13 Ale muži ti stateènì táhli, chtíce k bøehu pøistati, však nemohli; nebo moøe vždy více a více se bouøilo proti nim.
Jon 1:14 I zvolali k Hospodinu, økouce: Prosíme□, ó Hospodine, abychom nezahynuli pro smrt èlovìka tohoto, aniž na nás vyhledávej krve nevinné; nebo ty, ó Hospodine, jakž chceš, tak èiníš.
Jon 1:15 Tedy vzavše Jonáše, uvrhli ho do moøe. I pøestalo moøe bouøiti se.
Jon 1:16 Proèež báli se muži ti bázní velikou Hospodina, a obìtovali obìt Hospodinu, a sliby èinili.
Jon 2:1 Nastrojil pak byl Hospodin rybu velikou, aby požøela Jonáše. I byl Jonáš v støevách té ryby tøi dni a tøi noci.
Jon 2:2 I modlil se Jonáš Hospodinu Bohu svému v støevách té ryby,
Jon 2:3 A øekl: Z ssoužení svého volal jsem k Hospodinu, a ozval se mi; z bøicha hrobu køièel jsem, a vyslyšel jsi hlas mùj.
Jon 2:4 Nebo jsi mne uvrhl do hlubiny, do prostøed moøe, a øeka obklíèila mne; všecka vlnobití tvá i rozvodnìní tvá na mne se svalila.
Jon 2:5 Byl□ jsem již øekl: Vyhnán jsem od oèí tvých, ale ještì□ pohledím na tvùj svatý chrám.
Jon 2:6 Obklíèily mne vody až k duši, propast obklíèila mne, lekno otoèilo se okolo hlavy mé.
Jon 2:7 Až k spodkùm hor dostal jsem se, zemì závorami svými zalehla mi na vìènost, ty jsi však vysvobodil od porušení život mùj, ó Hospodine Bože mùj.
Jon 2:8 Když se svírala ve mnì duše má, na Hospodina jsem se rozpomínal, i pøišla k tobì modlitba má do chrámu svatého tvého.
Jon 2:9 Kteøíž ostøíhají marností pouhých, dobroty Boží se zbavují.
Jon 2:10 Já pak s hlasem díkèinìní obìtovati budu tobì; což jsem slíbil, splním. Hojné vysvobození jest u Hospodina.
Jon 2:11 Rozkázal pak byl Hospodin rybì té, i vyvrátila Jonáše na bøeh.
Jon 3:1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé, økoucí:
Jon 3:2 Vstaò, jdi do Ninive mìsta toho velikého, a kaž proti nìmu to, což já porouèím tobì.
Jon 3:3 Tedy vstav Jonáš, šel do Ninive podlé slova Hospodinova. (Bylo pak Ninive mìsto velmi veliké, cesty tøí dnù.)
Jon 3:4 A jakž poèal byl Jonáš jíti po mìstì cestou dne jednoho a volati, pravì: Po ètyøidcíti dnech Ninive vyvráceno bude,
Jon 3:5 Tedy uvìøili Ninivitští Bohu, a vyhlásivše pùst, oblékli se v žínì, od nejvìtšího z nich až do nejmenšího z nich.
Jon 3:6 Nebo jakž došla ta øeè krále Ninivitského, vstav s trùnu svého, složil s sebe odìv svùj, a pøiodìv se žíní, sedìl v popele.
Jon 3:7 A dal provolati a oznámiti v Ninive z usouzení královského i knížat svých, takto øka: Lidé i hovada, volové i ovce, neokoušejte nièeho, nepaste se, ani vody nepíte.
Jon 3:8 Ale pøiodìjte se žínìmi lidé i hovada, a volejte k Bohu horlivì, a odvra□ se jeden každý od cesty své zlé, i loupeže, kteráž jest v rukou jeho.
Jon 3:9 Kdo ví, neobrátí-li se a nebude-li želeti toho Bùh; neodvrátí-li se, pravím, od prchlivosti hnìvu svého, abychom nezahynuli.
Jon 3:10 I vidìl Bùh skutky jejich, že se odvrátili od cesty své zlé, a lítost mìl Bùh nad tím zlým, kteréž øekl uèiniti jim. A neuèinil.
Jon 4:1 I mrzelo to Jonáše velmi, a rozpálen byl hnìv jeho.
Jon 4:2 Proèež modlil se Hospodinu a øekl: Prosím, Hospodine, zdaliž jsem toho neøekl, když jsem ještì byl v zemi své? Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu; nebo jsem vìdìl, že jsi ty Bùh milostivý a lítostivý, dlouhoèekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituješ zlého.
Jon 4:3 Nyní tedy, ó Hospodine, vezmi, prosím, duši mou ode mne; nebo lépe jest mi umøíti nežli živu býti.
Jon 4:4 I øekl Hospodin: Jest-liž to dobøe, že tak horlíš?
Jon 4:5 Nebo vyšel byl Jonáš z mìsta, a sedìl na východ proti mìstu, a udìlav sobì tu boudu, sedìl pod ní v stínu, ažby vidìl, co se bude díti s tím mìstem.
Jon 4:6 Pøistrojil pak byl Hospodin Bùh bøeèetan, kterýž vyrostl nad Jonáše, aby zastìòoval hlavu jeho, a chránil ho pøed horkem. I radoval se Jonáš z toho bøeèetanu radostí velikou.

Jon 4:7 V tom nazejtøí v svitání nastrojil Bùh èerva, kterýž ranil ten bøeètan, tak že uschl.
Jon 4:8 I stalo se, že když vzešlo slunce, nastrojil Bùh vítr východní žhoucí, a bilo slunce na hlavu Jonášovu, tak že umdléval, a žádal sobì, aby umøel, øka: Lépe mi jest umøíti nežli živu býti.
Jon 4:9 I øekl Bùh Jonášovi: Jest-liž to dobøe, že se tak hnìváš pro ten bøeètan? Kterýžto øekl: An dobøe jest, že se hnìvám až na smrt.
Jon 4:10 Jemuž øekl Hospodin: Ty lituješ toho bøeètanu, o nìmž jsi nepracoval, aniž jsi ho k zrostu pøivedl, kterýž za jednu noc zrostl, a jedné noci zahynul,
Jon 4:11 A já abych nelitoval Ninive mìsta tak velikého, v nìmž jest více nežli sto a dvadceti tisíc lidí, kteøíž neznají rozdílu mezi pravicí svou a levicí svou, a dobytka mnoho?
Mic 1:1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Micheášovi Moraštickému za dnù Jotama, Achasa a Ezechiáše králù Judských, kteréž u vidìní slyšel o Samaøí a Jeruzalému.
Mic 1:2 Slyšte všickni lidé napoøád, pozoruj zemì, i což na ní jest, a nech jest Panovník Hospodin proti vám svìdkem, Panovník z chrámu svatosti své.
Mic 1:3 Nebo aj, Hospodin vyjde z místa svého, a sstoupì, šlapati bude po vysokostech zemì.
Mic 1:4 I budou se rozplývati hory pod ním, a údolé se roztrhovati, tak jako vosk od ohnì, a jako vody mající spád dolù,
Mic 1:5 A to všecko pro Jákobovo zpronevìøení, a pro høíchy domu Izraelského. Kdo jest pøíèina zpronevìøení Jákobova? Zdali ne Samaøí? A kdo výsostí Judských: Zdali ne Jeruzalém?
Mic 1:6 Protož obrátím Samaøí v hromadu rumu, k štípení vinic, a svalím do údolí kamení její, i základy její odkryji.
Mic 1:7 A všecky rytiny její ztluèeny budou, i všickni darové její ohnìm spáleni, a všecky modly její obrátím v pustinu. Nebo ze mzdy nevìstèí toho nashromáždila, protož se zase ke mzdì nevìstèí to navrátí.
Mic 1:8 Nad èímž kvíliti a naøíkati budu, chodì svleèený a nahý, vydám se v naøíkání jako drakové, a v kvílení jako mladé sovy,
Mic 1:9 Proto že zneduživìla od ran svých, a že pøišlo to až k Judovi, dosáhlo až k bránì lidu mého, až do Jeruzaléma.
Mic 1:10 Neoznamujtež v Gát, aniž hned plaète; v domì Ofra v prachu se válej.
Mic 1:11 Ty, kteráž bydlíš v Safir, zajdi, obnaženou majíc hanbu. Nevyjde ta, kteráž bydlí v Zaanan pro kvílení v Betezel, od vás maje živnost svou.
Mic 1:12 Bude, pravím, bolestiti pro dobré vìci obyvatelkynì Marót, proto že sstoupí zlé od Hospodina až do brány Jeruzalémské.
Mic 1:13 Zapøáhni do vozu rychlé konì, obyvatelkynì Lachis, kteráž jsi pùvod høícha dceøi Sionské; nebo v tobì nalezena jsou pøestoupení Izraelova.
Mic 1:14 Protož pošleš dary své s Morešet v Gát; domové Achzib zklamají krále Izraelské.
Mic 1:15 Ó obyvatelkynì Maresa, i tobì tudíž pøivedu dìdice; až do Adulam pøijde, k slávì Izraelské.
Mic 1:16 Uèiniž sobì lysinu, a ohol se pro syny rozkoší svých; rozšiø lysinu svou jako orlice, nebo stìhují se od tebe.
Mic 2:1 Bìda tìm, kteøíž vymýšlejí nepravost a ukládají zlé na ložcích svých, a na úsvitì ráno vykonávají je, když jest v moci rukou jejich.
Mic 2:2 Požádají polí, i vydírají, takž i domù, a odjímají; a tak provozují moc nad mužem i domem jeho, nad jedním každým i dìdictvím jeho.
Mic 2:3 Protož takto praví Hospodin: Aj, já myslím proti èeledi té vìc zlou, odkudž nevyòmete hrdel vašich, aniž budete choditi vysokomyslnì; nebo èas zlý bude.
Mic 2:4 V ten den užívati budou o vás pøísloví, a naøíkati budou naøíkáním žalostným, økouce: Do cela zpuštìni jsme, podíl lidu mého promìnil. Jaktì mi jej odjal, a vzav pole naše, rozdìlil!
Mic 2:5 Protož nebudeš míti, kdož by vztáhl provazec na los v shromáždìní Hospodinovu.
Mic 2:6 Neprorokujte. Budou prorokovati, ale nebudou tìmto prorokovati, a neponesou pohanìní.
Mic 2:7 Ó kteráž sloveš domem Jákobovým, zdali do tìsna vehnán býti má duch Hospodinùv? To-liž by skutkové jeho byli? Zdaliž slova má nejsou dobrá tomu, kdož upøímì chodí?
Mic 2:8 Vèera byl lidem mým, již jako nepøítel povstává. Majíce odìv, pláš strhujete s tìch, kteøíž chodí bezpeènì, vyhýbajíce se bitvì.
Mic 2:9 Manželky lidu mého vyháníte z domu rozkoší jejich, od dítek jejich odjímáte slávu mou na vìky.
Mic 2:10 Vstaòte a odejdìte, nebo tato není sídlem pro neèistotu. Ztratí vás, a to ztracením jistým.
Mic 2:11 Jestliže za proroka se vydávaje a lež mluvì, øíká: Budu tobì prorokovati o vínì aneb o nápoji opojujícím, takový bývá prorokem lidu tohoto.
Mic 2:12 Jistotnì zberu tì, Jákobe, docela, jistotnì shromáždím ostatky Izraele, a seženu je v hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostøed ovèince jeho, i vzejde hluk od lidu.
Mic 2:13 Vstoupí ten, kterýž prolamovati bude pøed nimi. Prolomí, a projdou bránu, a vyjdou skrze ni; ano i král jejich pùjde pøed nimi, a Hospodin na špici jejich.

Mic 3:1 Protož pravím: Slyštež již pøední v Jákobovi, a vùdcové domu Izraelského: Zdaliž vy nemáte povìdomi býti soudu?
Mic 3:2 Nenávidí dobrého a milují zlé, sdírají s lidu kùži jejich, a maso jejich s kostí jejich.
Mic 3:3 A jedí maso lidu mého, a kùži jejich s nich svláèejí, i kosti jejich rozlamují, a rozdìlují jako do hrnce, a jako maso do kotlíku.
Mic 3:4 Tehdy volati budou k Hospodinu, a nevyslyší jich, ale skryje tváø svou pøed nimi v ten èas, tak jakž oni vykonávali zlá pøedsevzetí svá.
Mic 3:5 Takto praví Hospodin o tìch prorocích, kteøíž v blud uvodí lid mùj, a hryzouce zuby svými, vyhlašují pokoj, a proti tomu, kdož by jim nic do úst nedal, válku vyzdvihují.
Mic 3:6 A protož obrátí se vám vidìní v noc, a pøedpovídání vaše v tmu; nebo zajde slunce tìm prorokùm, a zatmí se jim den.
Mic 3:7 I budou se hanbiti ti vidoucí, a stydìti ti vìštci, a zastrou bradu svou všickni napoøád, proto že nebude žádné odpovìdi Boží.
Mic 3:8 Ale já naplnìn jsem silou Ducha Hospodinova, a soudem i udatností, abych oznámil Jákobovi zpronevìøení jeho, a Izraelovi høích jeho.
Mic 3:9 Slyštež již toto pøední v domì Jákobovì, a vùdcové domu Izraelského, kteøíž v ošklivosti mají soud, a cožkoli jest pravého, pøevracejí:
Mic 3:10 Každý vzdìlává Sion vraždami, a Jeruzalém nepravostí.
Mic 3:11 Jehož pøední podlé darù soudí, a knìží jeho ze mzdy uèí, a proroci jeho z penìz hádají, a však na Hospodina zpoléhají, øíkajíce: Zdaliž Hospodina není u prostøed nás? Nepøijde na nás nic zlého.
Mic 3:12 A protož vaší pøíèinou Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu toho v vysoké lesy.
Mic 4:1 Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohrnou se k ní národové.
Mic 4:2 A pùjdou lidé mnozí, øíkajíce: Poïte, a vstupme na horu Hospodinovu, totiž do domu Boha Jákobova, a bude nás vyuèovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.
Mic 4:3 On bude souditi mezi národy mnohými, a trestati bude národy silné za dlouhé èasy. I skují meèe své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meèe, a nebudou se více uèiti boji.
Mic 4:4 Ale sedìti bude každý pod vinným kmenem svým, a pod fíkovím svým, a nebude žádného, kdo by pøestrašil; nebo ústa Hospodina zástupù mluvila.
Mic 4:5 Všickni zajisté národové choditi budou jeden každý ve jménu boha svého, ale my choditi budeme ve jménu Hospodina Boha našeho na vìky vìkù.
Mic 4:6 V ten den, dí Hospodin, zberu zase kulhavou, a zahnanou shromáždím, i tu, kteréž jsem zle èinil.
Mic 4:7 I dám té kulhavé potomky, a pryè zahnané národ silný, a bude kralovati Hospodin nad nimi na hoøe Sion od tohoto èasu až na vìky.
Mic 4:8 A tak ty vìže bravná, bašto dcery Sionské, až k tobì pøijde, pøijde, pravím, panování první, a království k dceøi Jeruzalémské.
Mic 4:9 Proèež nyní tak velice køièíš? Zdaliž není žádného krále v tobì? Zdali rádce tvùj zahynul, že tì zachvátila bolest jako rodièku?
Mic 4:10 Pracujž ku porodu a úpìj, dcero Sionská, jako rodièka; nebo již vyjdeš z mìsta, a budeš bydliti na poli, a pøijdeš až do Babylona. Tam vytržena budeš, tam tì vykoupí Hospodin z ruky nepøátel tvých.
Mic 4:11 Sbírají se nyní sic proti tobì národové mnozí, øíkající: Nech jest poškvrnìn Sion, a nech se podívají na to oèi naše.
Mic 4:12 Však oni neznají myšlení Hospodinových, aniž rozumìjí radì jeho, že je shromažïuje jako snopy na humno.
Mic 4:13 Vstaniž a mla, dcero Sionská; nebo rok tvùj uèiním železný, a kopyta tvá uèiním ocelivá. I zetøeš národy mnohé, a posvìtím Hospodinu jmìní jejich, a zboží jejich Pánu vší zemì.
Mic 5:1 Sbeøiž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni nás, necha bijí holí v líce soudce Izraelského.
Mic 5:2 A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnù vìèných.
Mic 5:3 Protož, aè je vydá v rozptýlení, ažby ta, kteráž rodí, porodila, však ostatek bratøí jeho navrátí se s syny Izraelskými.
Mic 5:4 I stane a pásti bude v síle Hospodinovì, a u velebnosti jména Hospodina Boha svého. I budou bydliti, nebo již velikomocný bude až do konèin zemì.
Mic 5:5 I bude takový pokoj, že když Assur pøitáhne do zemì naší, a šlapati bude po palácích našich, tedy postavíme proti nìmu sedm pastýøù, a osmero knížat z lidu,
Mic 5:6 Kteøíž spasou zemi Assyrskou meèem, a zemi Nimrodovu v pomezích jejích. A tak vytrhne od Assura, když pøitáhne do zemì naší, a šlapati bude po našem pomezí.

Mic 5:7 A protož ostatkové Jákobovi u prostøed národù mnohých budou jako rosa od Hospodina, jako tiší deš□ ové skrápìjící bylinu, jichž neoèekává od žádného, aniž èeká od synù lidských.
Mic 5:8 Budou též ostatkové Jákobovi mezi pohany, a u prostøed národù mnohých, jako lev mezi zvìøí divokou, jako mladý lev mezi stády ovec. Kterýžto když jde, a pošlapává, i lapá, není žádného, kdo by vytrhl.
Mic 5:9 Vyvýši□ se ruka tvá nad tvými nepøátely, a všickni protivníci tvoji vyplénìni budou.
Mic 5:10 I stane se v ten den, dí Hospodin, že vypléním konì tvé z prostøedku tvého, a zkazím vozy tvé.
Mic 5:11 A vypléním mìsta zemì tvé, a rozboøím všecky pevnosti tvé.
Mic 5:12 Vypléním též kouzly z tebe, a planetáøù nebude v tobì.
Mic 5:13 Zahladím i rytiny tvé, i obrazy tvé z prostøedku tvého, a nebudeš se klanìti více dílu rukou svých.
Mic 5:14 Vykoøením i háje tvé z prostøedku tvého, a zkazím nepøátely tvé.
Mic 5:15 A tak v hnìvu a v prchlivosti vykonám pomstu nad tìmi národy, kteøíž nebyli poslušni.
Mic 6:1 Slyštež nyní, co praví Hospodin: Vstaò, suï se s tìmito horami, a nech□ slyší pahrbkové hlas tvùj.
Mic 6:2 Slyštež hory rozepøi Hospodinovu, i nejpevnìjší základové zemì; nebo má rozepøi Hospodin s lidem svým, a proti Izraelovi odpor povede.
Mic 6:3 Lide mùj, což□ jsem uèinil? A èím jsem tì obtìžoval? Vydej svìdectví proti mnì.
Mic 6:4 Ješto jsem tì vyvedl z zemì Egyptské, a z domu služebníkù vykoupil jsem tì, a poslal jsem pøed tváøí tvou Mojžíše, Arona a Marii.
Mic 6:5 Lide mùj, rozpomeò se nyní, jakou radu skládal Balák král Moábský, a co jemu odpovídal Balám syn Beorùv, od Setim až do Galgala, abys poznal hojnou spravedlnost Hospodinovu.
Mic 6:6 Èímž pøedejdu Hospodina? Skloniti-liž se mám pøed Bohem nejvyšším? Pøedejdu-liž ho zápaly, volky roèními?
Mic 6:7 Zalíbí-liž sobì Hospodin v tisících skopcù, v mnohokrát desíti tisících potokù oleje? Dám-liž prvorozeného svého za pøestoupení své, plod života svého za høích duše své?
Mic 6:8 Oznámiltì tobì, ó èlovìèe, co jest dobrého, i èehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys èinil soud, a miloval milosrdenství, a pokornì chodil s Bohem svým.
Mic 6:9 Hlas Hospodinùv na mìsto volá (ale sám rozumný spatøuje jméno tvé,): Slyštež o metle, a kdo ji uložil.
Mic 6:10 Ještì-liž jsou v domì bezbožného pokladové nespravedliví, a míra nespravedlivá a ohavná?
Mic 6:11 Zdaliž ospravedlniti mám vážky nepravé, a v pytlíku kamení falešné?
Mic 6:12 Bohatí jeho plní jsou nátisku, a obyvatelé jeho mluví lež, a jazyk jejich lstivý jest v ústech jejich.
Mic 6:13 Proèež i já také nemoc dopustím, bíti a pléniti tì budu pro høíchy tvé.
Mic 6:14 Ty budeš jísti, a nenasytíš se, a snížení tvé bude u prostøed tebe. Vyneseš zajisté, ale neodneseš, a co vyneseš, vydám pod meè.
Mic 6:15 Ty budeš síti, ale nebudeš žíti; ty tlaèiti budeš olivky, ale nebudeš se pomazovati olejem, i mest, ale nebudeš píti vína.
Mic 6:16 Nebo snažnì ostøíhá ustanovení Amri, i každého skutku domu Achabova, a spravujete se radami jejich, tak abych tì vydal v zpuštìní, a obyvatele jeho v posmìch. A protož pohanìní lidu mého ponesete.
Mic 7:1 Bìda mnì, že jsem jako pabìrek úrod letních, jako pabìrkové po vinobraní. Není žádného hroznu k jídlu, prvotiny z ovoce žádá duše má.
Mic 7:2 Zahynul pobožný z zemì této, a upøímého mezi lidmi není žádného; všickni napoøád o vylití krve úklady èiní, jeden každý bratra svého loví sítí.
Mic 7:3 Co zlého obìma rukama páchají, to aby za dobré poèteno bylo. Kníže žádá, a soudce z úplatku soudí, a kdož veliký jest, ten mluví pøevrácenost duše své, a v hromadu ji pletou.
Mic 7:4 Nejlepší z nich jest jako bodlák, nejupøímìjší pøevyšuje trní. Pøichází□ den strážných tvých, navštívení tvé pøichází; již□ nastane zpletení jejich.
Mic 7:5 Nedovìøujte se pøíteli, nedoufejte v vùdce; pøed tou, jenž leží v lùnu tvém, ostøíhej dveøí úst svých.
Mic 7:6 Nebo syn v lehkost uvodí otce, dcera povstává proti mateøi své, nevìsta proti svegruši své, a nepøátelé jednoho každého jsou vlastní jeho.
Mic 7:7 Protož já na Hospodina vyhlédati budu, oèekávati budu na Boha spasení svého, vyslyší□ mne Bùh mùj.
Mic 7:8 Neraduj se ze mne, nepøítelkynì má. Upadla-li□ jsem, povstanu; sedím-li□ v temnostech, svítí mi Hospodin.
Mic 7:9 Zùøivost Hospodinovu ponesu, nebo jsem proti nìmu zhøešila, až se vždy zasadí o mou pøi, a mne zastane. Vyvede□ mne na svìtlo, budu vidìti spravedlnost jeho.
Mic 7:10 Uzøí□ to nepøítelkynì má, a pøikryje ji hanba, ješto mi øíká: Kdež jest Hospodin Bùh tvùj? Oèi mé podívají se na ni; již□ bude rozšlapána jako bláto na ulicích.
Mic 7:11 Toho dne, v nìmž vystaveny budou hradby tvé, toho dne daleko se rozejde výpovìd.
Mic 7:12 Toho dne k tobì pøicházeti budou i z Assyrské zemì až do pevností, a od pevností až k øece, a od moøe k moøi, a od hory k hoøe.
Mic 7:13 A však zemì tato zpuštìna bude pro obyvatele své, pro ovoce èinù jejich.
Mic 7:14 Pasiž lid svùj berlou svou, stádce dìdictví svého, kteréž pøebývá osamìlé v lese u prostøed polí, a□

spasou Bázan a Galád jako za dnù starodávních,
Mic 7:15 Jako za dnù v nichž jsi vyšel z zemì Egyptské. Ukáži jemu divné vìci.
Mic 7:16 Což vidouce národové, stydìti se budou za všecku sílu svou; vloží ruku na ústa, a uši jejich ohlechnou.
Mic 7:17 Lízati budou prach jako had, a jako hadové zemští s tøesením polezou z dìr svých; k Hospodinu Bohu našemu, pøedìšeni jsouce, pobìhnou, a báti se tebe budou.
Mic 7:18 Kdo jest Bùh silný podobný tobì, kterýž by snímal nepravost a promíjel pøestoupení ostatkùm dìdictví svého, kterýž by nedržel na vìky hnìvu svého, proto že líbost má v slitování se?
Mic 7:19 Navrátì se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin moøských všecky høíchy naše.
Mic 7:20 Pravdomluvným se ukážeš Jákobovi, milosrdným Abrahamovi, jakož jsi pøisáhl otcùm našim ode dnù starodávních.
Nah 1:1 Bøímì Ninive: Kniha vidìní Nahuma Elkošského.
Nah 1:2 Hospodin jest Bùh horlivý a mstitel, mstitel jesti Hospodin, a zùøivý. Hospodin uvodí pomstu na protivníky své, a drží hnìv proti nepøátelùm svým.
Nah 1:3 Hospodin dlouhoèekající jest a velikomocný, však nikoli neospravedlòuje vinného. U vichru a bouøi jest cesta Hospodinova, a oblak jest prach noh jeho.
Nah 1:4 Když domlouvá moøi, vysušuje je, i všecky øeky vysušuje; chøadne Bázan i Karmel, i kvìt Libánský chøadne.
Nah 1:5 Hory se tøesou pøed ním, a pahrbkové se rozplývají, zemì pak hoøí pøed tváøí jeho, i okršlek zemský a všickni, kteøíž pøebývají na nìm.
Nah 1:6 Pøed rozhnìváním jeho kdo ostojí? A kdo se postaví proti prchlivosti hnìvu jeho? Prchlivost jeho vylévá se jako oheò, a skály vyvracejí se pøed ním.
Nah 1:7 Dobrý jest Hospodin, silou jest v den ssoužení, a zná ty, kdož v nìho doufají.
Nah 1:8 Protož povodní prudkou konec uèiní místu jeho, a nepøátely Boží stihati budou temnosti.
Nah 1:9 Co myslíte proti Hospodinu? On konec uèiní, nezdvihne druhé rány.
Nah 1:10 Nebo rovnì jako trní spleteni jsouce, a jako vínem opojeni, jako strništì suché docela sehlceni budou.
Nah 1:11 Z tebe vyšel ten, kterýž myslí proti Hospodinu zlé, rádce nešlechetný.
Nah 1:12 Takto dí Hospodin: By se byli pokojnì mìli, byli by tak v rozšíøení zùstali aneb by toliko pøemrštìni byli; i bylo by to pominulo, a netrápil bych jich více, tak jako jsem trápil.
Nah 1:13 Nyní pak polámi jho jeho, aby neleželo na tobì, a to, èímž jsi svázán, roztrhám.
Nah 1:14 Nebo pøikázaní vydal proti tobì Hospodin, nebude rozsíváno ze jména tvého více; z domu Boha tvého vyhladím rytinu i slitinu, a když zlehèen budeš, zpùsobím hrob.
Nah 1:15 Aj hle na horách tìchto nohy potìšené vìci zvìstujícího, ohlašujícího pokoj. Slavìž, o Judo, slavnosti své, plò sliby své. Nebo nepokusí se více ani mimo tebe choditi nešlechetný, docela jest vyhlazen.
Nah 2:1 Táhne zhoubce na tebe, ostøíhejž pevnosti, vyhlídej na cestu, posilò bedr, dobøe se silou opatø.
Nah 2:2 Nebo jest odjal Hospodin pýchu Jákobovu jako pýchu Izraelovu, proto že vyprázdnili je zhoubcové, a réví jejich pokazili.
Nah 2:3 Pavéza udatných jeho èervená, bojovníci èervcem odìní, vozové jako pochodnì hoøící jiskøiti budou v den mustruòku jeho, a jedle hroznì tøásti se budou.
Nah 2:4 Po ulicích jezditi budou vozové, a hrèeti po ryncích; na pohledìní budou jako pochodnì, a jako blesk pronikati budou.
Nah 2:5 Sšikuje nejznamenitìjší své, klesnou v šiku svém, pospíší ke zdem jeho, a skryše pøipravována bude.
Nah 2:6 Brány pøi øekách se otevrou, chrám se rozplyne.
Nah 2:7 A Hutsab zajata jsuc, zavedena bude, a dìveèky její poberou se, lkajíce jako holubice, a tepouce prsy své.
Nah 2:8 A aèkoli jako rybník vod bylo Ninive od zaèátku svého, však již sami utíkají. Stùjte, stùjte a však žádný se neohlédne.
Nah 2:9 Rozchvátejtež støíbro, rozchvácejte zlato a nesèíslná zboží, a cožkoli nejvzácnìjšího na všelikých klénotích drahých.
Nah 2:10 Prázdné a vyprázdnìné, nýbrž docela zpuštìné bude, a srdce se rozplyne, a tluèení kolen vespolek i bolest na všech bedrách bude, a tváøe všech zèernají jako hrnec.
Nah 2:11 Kdež jest peleš lvù a to pastvištì lvíèat, kamž chodíval lev, lev i lvíèe, a nebylo žádného, kdo by pøestrašil.
Nah 2:12 Lev, kterýž hojnì lovíval mladým svým, a dávíval lvicím svým, kterýž naplòoval loupeží jeskynì své, a peleše své tím, což nahonil?
Nah 2:13 Aj, já proti tobì, praví Hospodin zástupù, a popálím na prach vozy tvé, a lvíèata tvá sžíøe meè; i vypléním z zemì loupež tvou, a nebude slyšán více hlas poslù tvých.
Nah 3:1 Bìda mìstu vražednému, kteréž všecko lži a ukrutenství plné jest, neodchází z nìho loupež.
Nah 3:2 Praskání bièù a hømot kol, a dusání koní, a vozù skákání bude.

Nah 3:3 Jezdec vyzdvihne tøpytící se meè, a blýskající se kopí, i bude množství zbitých, a veliké hromady tìl mrtvých, tak že nebude žádného poètu tìl mrtvých, až i padati budou pøes tìla jejich,
Nah 3:4 Pro množství smilství smilnice, velmi milé, mistrynì kouzlù, kteráž prodávala národy smilstvými svými, a lidi kouzly svými.
Nah 3:5 Aj, já proti tobì, dí Hospodin zástupù, a odkryji podolek tvùj nad hlavu tvou, a ukáži národùm nahotu tvou, a královstvím hanbu tvou.
Nah 3:6 A ukydaje tì ohavnými vìcmi, uvedu tì v lehkost, a vystavím tì za divadlo.
Nah 3:7 I stane se, že kdožkoli uzøí tì, vzdálí se od tebe, a dí: Vyplundrováno jest Ninive. Kdož by ho litovati mìl? Kdež bych shledal ty, kteøíž by tì tìšiti mìli?
Nah 3:8 Což by se tobì lépe díti mìlo, nežli No lidnému, kteréž sedìlo mezi øekami, vodami byvši opuštìno, jehož val bylo moøe, zed mìlo od moøe?
Nah 3:9 Mouøenínská zemì i Egypt silou jeho byla, a nesèíslní, Putští a Lubimští, byli jemu na pomoc.
Nah 3:10 A však i to v pøestìhování pøišlo a v zajetí, tak že i maliècí jeho rozrážíni byli na úhlech všech ulic, a o nejslavnìjší jeho metali los, a všickni znamenití jeho sevøíni byli pouty.
Nah 3:11 Takž i ty opiješ se, a pokrývati se musíš, i ty hledati budeš pomoci proti nepøíteli.
Nah 3:12 Všecky tvé pevnosti jsou jako fíkové s ovocem ranním, jimž jakž se zatøese, prší do úst toho, kdož by jedl.
Nah 3:13 Aj, lid tvùj jsou ženy u prostøed tebe, nepøátelùm tvým dokoøen otevøíny budou brány zemì tvé, a oheò sžíøe závory tvé.
Nah 3:14 Navaž sobì vody k obležení, upevni ohrady své, vejdi do bláta a šlapej hlinu, oprav cihelnu.
Nah 3:15 Tam tì sžíøe oheò, vytne tì meè, sžíøe tì jako brouky, nech jest vás veliký poèet jako broukù, nech jest vás veliký poèet jako kobylek.
Nah 3:16 Rozmnožilo jsi kupce své nad hvìzdy nebeské, brouci pøipadnou i zaletují.
Nah 3:17 Znamenití tvoji jako kobylky, a hejtmané tvoji jako velicí chroustové, kteøíž se kladou vojensky po plotích v èas studena. Slunce vzešlo, tož letí, aniž znáti místa jejich, kde byli.
Nah 3:18 Zdøímají pastýøi tvoji, ó králi Assyrský, ležeti budou znamenití tvoji, hojnost lidu tvého bude po horách, ale nebude žádného, kdo by shromáždil.
Nah 3:19 K potøení tvému není žádného léku, bolest rány tvé rozmohla se. Kteøížkoli uslyší povìst o tobì, rukama plésati budou nad tebou. Nebo na koho ustavièní nedocházelo ukrutenství tvé?
Hab 1:1 Bøímì, kteréž u vidìní vidìl Abakuk prorok.
Hab 1:2 Až dokud, ó Hospodine, køièeti budu, a nevyslyšíš? Volati budu k tobì pro nátisk, a nespomùžeš?
Hab 1:3 Proè dopouštíš, abych hledìti musil na nepravost, a na bezpráví se dívati, též na zhoubu a na nátisk proti mnì? A vždy jest, kdož svár a rùznici vzbuzuje.
Hab 1:4 Odkudž se dìje opuštìní zákona, a nedochází nikdá soud. Nebo bezbožný obklièuje spravedlivého, proèež vychází soud pøevrácený.
Hab 1:5 Pohleïte na národy a popatøte, nýbrž s velikým podivením se užasnìte, proto že dìlám dílo ve dnech vašich, o nìmž když vypravováno bude, neuvìøíte.
Hab 1:6 Nebo aj, já vzbudím Kaldejské, národ lítý a rychlý, kterýž zjezdí všecku širokost zemì, aby dìdiènì opanoval pøíbytky jiných,
Hab 1:7 Strašlivý a hrozný, od nìhož soud jeho i vyvýšenost jeho vyjde.
Hab 1:8 Koni jeho rychlejší budou než rysové, a lítìjší nad vlky veèerní; veliké množství bude jezdcù jeho, kteøížto jezdci jeho zdaleka pøijedou, a pøiletí jako orlice, kteráž chvátá na pastvu.
Hab 1:9 Každý z nich k utiskování pøijde, obrátíce tváøi své k východu, když seberou jako písek zajaté.
Hab 1:10 Tentýž i králùm se posmívati bude, a knížata smích jemu budou; tentýž každé pevnosti smáti se bude, a zdìlaje náspy, dobude jí.
Hab 1:11 Tehdy promìní se duch jeho, a pøestoupí i zaviní, mysle, že ta moc jeho boha jeho jest.
Hab 1:12 Hospodine Bože mùj, Svatý mùj, zdaliž ty nejsi od vìnosti? My nezemøeme. Hospodine, k soudu postavil jsi jej, ty, ó skálo, k trestání nastrojil jsi ho.
Hab 1:13 Èisté jsou tvé oèi, tak že na zlé vìci hledìti, a na bezpráví se dívati nemùžeš. Proèež pøehlídati máš nešlechetníkùm a mlèeti, ponìvadž bezbožník sehlcuje spravedlivìjšího, než sám jest.
Hab 1:14 A zanechávati lidí jako ryb moøských, jako zemìplazu, kterýž nemá pána?
Hab 1:15 Všecky napoøád udicí vytahuje, zatahuje je sítí svou, a zahrnuje je nevodem svým, protož veselí se a pléše.
Hab 1:16 Protož síti své obìtuje, a kadí nevodu svému; nebo skrze nì ztuènìl díl jeho, a strava jeho zlepšena.
Hab 1:17 S tím-liž se vším pøedce zatahovati má sít svou, a ustavièní národy mordovati bez lítosti?
Hab 2:1 Na stráži své státi budu, a postavím se na baštì, vyhlédaje, abych vidìti mohl, co mluviti bude ke mnì Bùh, a co bych odpovídati mìl po svém trestání.
Hab 2:2 I odpovìdìl mi Hospodin, a øekl: Napiš vidìní, a to zøetelnì na dskách, aby je pøebìhl ètenáø,
Hab 2:3 Proto že ještì do jistého èasu bude vidìní, a smìle mluviti bude až do konce, a nesklamá. Jestliže by

pak poprodlilo, poseèkej na nì; nebo jistotnì dojde, aniž bude meškati.
Hab 2:4 Aj ten, kdož se zpíná, toho duše není upøímá v nìm, ale spravedlivý z víry své živ bude.
Hab 2:5 Ovšem pak více opilec, nešlechetnost a pýchu provodì, neostojí v pøíbytku; kterýž rozšiøuje jako peklo duši svou, jest jako smrt, kteráž se nemùže nasytiti, by pak shromáždil k sobì všecky národy, a shrnul k sobì všecky lidi.
Hab 2:6 Zdaliž všickni ti proti nìmu pøísloví nevynesou, a svìtlých slov i pohádek o nìm? A neøeknou-liž: Bìda tomu, kterýž rozmnožuje vìci ne své, (až dokud pak?) a obtìžuje se hustým blátem?
Hab 2:7 Zdaliž nepovstanou rychle, kteøíž by tì hryzli, a neprocítí, kteøíž by tebou smýkali? A budeš u nich v ustavièném potlaèení.
Hab 2:8 Proto že jsi ty zloupil národy mnohé, zloupí tì všickni ostatkové národù, pro krev lidskou, a nátisk zemì a mìsta, i všech, kteøíž pøebývají v nìm.
Hab 2:9 Bìda tomu, kdož lakomì hledá mrzkého zisku domu svému, aby postavil na místì vysokém hnízdo své, a tak znikl nebezpeèenství.
Hab 2:10 Uradils se k hanbì domu svému, abys plénil národy mnohé, a zhøešil sobì samému.
Hab 2:11 Nebo kamení ze zdi køièeti bude, a suk z døeva posvìdèovati bude toho.
Hab 2:12 Bìda tomu, kterýž staví mìsto krví, a utvrzuje mìsto nepravostí.
Hab 2:13 Aj, zdaliž to není od Hospodina zástupù, že, o èemž pracují lidé a národové až do ustání nadarmo, oheò zkazí.
Hab 2:14 Nebo naplnìna bude zemì známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplòují moøe.
Hab 2:15 Bìda tomu, kterýž napájí bližního svého, pøièinìje nádoby své, tak aby jej opojil, a díval se na jeho nahotu.
Hab 2:16 Sytíš se potupou, proto že jsi slavný. Píti budeš i ty, a obnažen budeš; obejde k tobì kalich pravice Hospodinovy, a vývratek mrzutý na slávu tvou.
Hab 2:17 Nebo nátisk Libánu a zhouba zvìøi, kteráž ji dìsila, pøikryje tì, pro krev lidskou, a nátisk zemì a mìsta, i všech, kteøíž pøebývají v nìm.
Hab 2:18 Co prospívá rytina, že ji vyryl øemeslník její? Slitina i uèitel lži, že doufá uèinitel v úèinek svùj, dìlaje modly nìmé?
Hab 2:19 Bìda tomu, kterýž øíká døevu: Proci, a kameni nìmému: Probuï se. On-liž by uèiti mohl? Pohleï na nìj. Obložen jest zlatem a støíbrem, ale není v nìm žádného ducha.
Hab 2:20 Hospodin pak v chrámì svatosti své jest, umlkniž pøed oblíèejem jeho všecka zemì.
Hab 3:1 Modlitba Abakuka proroka podlé Šigejonót:
Hab 3:2 Ó Hospodine, uslyšev pohrùžku tvou, ulekl jsem se. Hospodine, dílo své u prostøed let pøi životu zachovej, u prostøed let známé uèiò, v hnìvì na milosrdenství se rozpomeò.
Hab 3:3 Když se Bùh bral od poledne, a Svatý s hory Fáran, Sélah, slávu jeho pøikryla nebesa, a zemì byla plná chvály jeho.
Hab 3:4 Blesk byl jako svìtlo, rohy po bocích svých mìl, a tu skryta byla síla jeho.
Hab 3:5 Pøed tváøí jeho šlo morní nakažení, a uhlí øeøavé šlo pøed nohama jeho.
Hab 3:6 Zastavil se, a zmìøil zemi; pohledìl, a rozptýlil národy. Zrozrážíny jsou hory vìèné, sklonili se pahrbkové vìní, cesty jeho jsou vìèné.
Hab 3:7 Vidìl jsem, že stanové Chusan jsou pouhá marnost, a tøásli se kobercové zemì Madianské.
Hab 3:8 Zdaliž se na øeky, ó Hospodine, zdaliž se na øeky rozpálil hnìv tvùj? Zdali proti moøi rozhnìvání tvé, když jsi jel na koních svých a na vozích svých spasitelných?
Hab 3:9 Patrnì jest zjeveno luèištì tvé pro pøísahy pokolením lidu tvého stalé, Sélah. Øeky zemì jsi rozdìlil,
Hab 3:10 Vidìly tì hory, tøásly se, povodeò vod ustoupila; vydala propast hlas svùj, hlubina rukou svých pozdvihla.
Hab 3:11 Slunce a mìsíc v obydlí svém zastavil se, pøi svìtle støely tvé létaly, pøi blesku stkvoucí kopí tvé.
Hab 3:12 V hnìvì šlapal jsi zemi, v prchlivosti mlátil jsi pohany.
Hab 3:13 Vyšel jsi k vysvobození lidu svého, k vysvobození s pomazaným svým; srazil jsi hlavu s domu bezbožníka až do hrdla, obnaživ základ. Sélah.
Hab 3:14 Holemi jeho probodl jsi hlavu vsí jeho, když se bouøili jako vichøice k rozptýlení mému, plésali, jako by sežrati mìli chudého v skrytì.
Hab 3:15 Bral jsi se po moøi na koních svých, skrze hromadu vod mnohých.
Hab 3:16 Slyšel jsem, a zatøáslo se bøicho mé, k hlasu tomu drkotali rtové moji, kosti mé práchnivìly, a všecken jsem se tøásl, že se mám upokojiti v den ssoužení, když pøitáhne na lid, aby jej váleènì hubil.
Hab 3:17 By pak fík nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; by i ovoce olivy pochybilo, a rolí nepøinesla užitky; a od ovèince odøezován byl brav, a nebylo žádného skotu v chlévích:
Hab 3:18 Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého.
Hab 3:19 Hospodin Panovník jest síla má, kterýž èiní nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých cestu mi zpùsobuje. Pøednímu zpìváku na mùj neginot.

Zep 1:1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Sofoniášovi synu Chusi, syna Godoliášova, syna Amariášova, syna Ezechiášova, za dnù Joziáše syna Amonova, krále Judského.
Zep 1:2 Zajisté že sklidím všecko se svrchku té zemì, praví Hospodin.
Zep 1:3 Sklidím lidi i hovada, sklidím ptactvo nebeské i ryby moøské, i pohoršení s bezbožnými; vypléním, pravím, lidi se svrchku této zemì, praví Hospodin.
Zep 1:4 Nebo vztáhna ruku svou na Judu a na všecky obyvatele Jeruzalémské, zahladím z místa tohoto ostatek Bále, i knìží jeho s jich pomocníky,
Zep 1:5 I ty, kteøíž se klanìjí na støechách vojsku nebeskému, i ty, kteøíž klanìjíce se, pøisahají skrze Hospodina, i ty, kteøíž pøisahají skrze Melecha svého.
Zep 1:6 I ty, kteøíž zpìt odcházejí, aby nenásledovali Hospodina, a kteøíž nehledají Hospodina, aniž se ho dotazují.
Zep 1:7 Umlkni pøed oblíèejem Panovníka Hospodina, nebo blízký jest den Hospodinùv; pøistrojil zajisté Hospodin obìt, povolal pozvaných svých.
Zep 1:8 I stane se v den obìti Hospodinovy, že navštívím knížata a syny královy i všecky, kteøíž se obláèejí v roucho cizozemcù.
Zep 1:9 Navštívím v ten den i každého, kterýž vskakuje na prah, kteøíž naplòují dùm pánù svých nátiskem a lstí.
Zep 1:10 I stane se v ten den, praví Hospodin, hlas køiku od brány rybné, a kvílení od druhé strany a tøeskot veliký od pahrbkù.
Zep 1:11 Kvìlte vy, kteøíž bydlíte u vnitøku; nebo vyhlazen bude všecken obor kupcù, vyplénìni budou všickni snášející støíbro.
Zep 1:12 I stane se v ten èas, že pøehledávati budu Jeruzalém s lucernami, a navštívím muže, kteøíž ulnuli v kvasnicích svých, kteøíž øíkají v srdci svém: Neèini dobøe Hospodin, aniž zle èiní.
Zep 1:13 Nebo pøijde statek jejich na rozchvátání, a domové jejich na zpuštìní. Stavìjí zajisté domy, ale nebudou v nich bydliti; a štìpují vinice, ale nebudou píti vína z nich.
Zep 1:14 Blízký jest den Hospodinùv veliký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova, tu hoøce køièeti bude udatný.
Zep 1:15 Den rozhnìvání bude ten den, den úzkosti a trápení, den zpuštìní a to hrozného, den temnosti a mraèna, den oblaku a mrákoty,
Zep 1:16 Den trouby a troubení proti mìstùm hrazeným, a proti úhlùm vysokým,
Zep 1:17 V nìmž úzkostmi sevru lidi, aby chodili jako slepí, nebo proti Hospodinu zhøešili. I vylita bude krev jejich jako prach, a tìla jejich jako lejna.
Zep 1:18 Ani støíbro jejich, ani zlato jejich nebude jich moci vytrhnouti v den rozhnìvání Hospodinova; nebo ohnìm horlivosti jeho sehlcena bude tato všecka zemì, proto že konec jistì rychlý uèiní všechnìm obyvatelùm zemì.
Zep 2:1 Ohledejte sebe, ohledejte, pravím, ó národe nemilý,
Zep 2:2 Prvé než uložení pøijde, a den jako plevy pomine, prvé než pøijde na vás prchlivost hnìvu Hospodinova, prvé než pøijde na vás den hnìvu Hospodinova.
Zep 2:3 Hledejte Hospodina všickni tiší zemì, kteøíž soud jeho èiníte; hledejte spravedlnosti, hledejte tichosti. Snad se ukryjete v den hnìvu Hospodinova.
Zep 2:4 Nebo Gáza bude opuštìno, a Aškalon zpustne; Azot o polednách zaženou, a Akaron vykoøenìn bude.
Zep 2:5 Bìda tìm, kteøíž bydlí v krajinì pomoøské, národu Ceretejských. Slovo Hospodinovo proti vám jest, ó zemì Kananejská Filistinských, že tì tak zahladím, aby nebylo žádného obyvatele.
Zep 2:6 I bude krajina pomoøská místo ovèincù, jam pastýøských a stájí dobytka.
Zep 2:7 Bude také i ostatku domu Judského krajinou, kdež by pásli. V domích Aškalonu u veèer léhati budou, když je navštíví Hospodin Bùh jejich, a pøivede zase zajaté jejich.
Zep 2:8 Slyšel jsem hanìní Moábských a utrhání synù Ammonitských, kterýmiž hanìli mùj lid, a honosili se na pomezí jejich.
Zep 2:9 Protož živ jsem já, praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, že Moáb jako Sodoma bude, a synové Ammonitští jako Gomora, místem kopøiv a domem solným a pustinou až na vìky. Ostatkové lidu mého rozchvátají je, a pozùstalí z lidu mého dìdiènì je obdrží.
Zep 2:10 To jim pro pýchu jejich, že zhanìli a zpínali se nad lid Hospodina zástupù.
Zep 2:11 Hrozný jim bude Hospodin; nebo zpùsobí, aby zhubenìli všickni bohové zemì. I bude se jemu klaniti každý z místa svého, všickni ostrovové národu.
Zep 2:12 Také i vy, Mouøenínové, meèem mým zbiti budete.
Zep 2:13 Nebo vztáhne ruku svou na pùlnoci, a zhubí Assyrii, a obrátí Ninive v pustinu, a v suchost jako pouš.
Zep 2:14 I budou u prostøed nìho léhati stáda, všecky šelmy národù, pelikán i výr na makovicích jeho nocovati budou; hlas zníti bude na oknì, pustina na veøeji, když cedroví jeho obnaží.
Zep 2:15 Takové bude to mìsto plésající, kteréž sedí bezpeènì, øíkaje v srdci svém: Já jsem, a kromì mne

není žádného více. Jak jest uèinìno pusté, peleší šelmám! Kdožkoli pùjde skrze nì, ckáti bude a zmítati rukou svou.
Zep 3:1 Bìda mìstu tomuto hltavému a poškvrnìnému a utiskujícímu.
Zep 3:2 Neposlouchá hlasu, aniž pøijímá káznì; v Hospodina nedoufá, k Bohu svému nepøibližuje se.
Zep 3:3 Knížata jeho jsou u prostøed nìho lvové øvoucí, soudcové jeho vlci veèerní, nehryzou kostí až do rána.
Zep 3:4 Proroci jeho kvapní, muži velmi nešlechetní; knìží jeho poškvròují vìci svaté, natahují zákona.
Zep 3:5 Hospodin spravedlivý u prostøed nìho jest, nelibuje nepravosti, každého dne soud svùj vynáší na svìtlo bez pøestání, a však nešlechetník neumí se stydìti.
Zep 3:6 Vyplénil jsem národy, zpustli zámkové jejich, v pustinu obrátil jsem ulice jejich, tak že žádný pøes nì nechodí; zpustla mìsta jejich, tak že není èlovìka, není žádného obyvatele.
Zep 3:7 Øekl jsem: Jistotnì báti se mne budeš, pøijmeš kázeò, aby nebyl vyplénìn pøíbytek tvùj tím, èím jsem tì navštíviti chtìl. Ale ráno vstanouce, porušují všecky snažnosti své.
Zep 3:8 Protož oèekávejtež na mne, praví Hospodin, do dne toho, v kterémž povstanu k loupeži. Nebo soud mùj jest, abych sebral národy, shromáždil království, abych vylil na nì rozhnìvání své a všecku prchlivost hnìvu svého; ohnìm zajisté horlivosti mé sehlcena bude všecka tato zemì.
Zep 3:9 Tehdáž zajisté zpùsobím národùm rty èisté, jimiž by vzývali všickni jméno Hospodinovo, a sloužili jemu jedním ramenem.
Zep 3:10 Ti, kteøíž jsou za øekami Mouøenínské zemì, koøíce se mi, se dcerou rozptýlených mých dary mi pøinesou.
Zep 3:11 V ten den nebudeš se hanbiti za žádné skutky své, jichž jsi se dopustil proti mnì; nebo tehdáž odejmu z prostøedku tvého ty, kteøíž pléší v dùstojnosti tvé, a nebudeš se více vyvyšovati na hoøe svatosti mé.
Zep 3:12 A pozùstavím u prostøed tebe lid chudý a nuzný, i budou doufati ve jménu Hospodinovu.
Zep 3:13 Ostatkové Izraele neuèiní nepravosti, aniž mluviti budou lži, aniž se nalezne v ústech jejich jazyk lstivý, ale pásti se budou a odpoèívati, a nebude žádného, kdo by je pøestrašil.
Zep 3:14 Prozpìvuj, dcero Sionská, prokøikujte, Izraelští, vesel se a plésej vším srdcem, dcero Jeruzalémská,
Zep 3:15 Že odjal Hospodin soudy tvé, odklidil nepøítele tvého. Král Izraelský Hospodin jest u prostøed tebe, nebudeš se báti více zlého.
Zep 3:16 V ten den bude øeèeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu: Nech nemdlejí ruce tvé.
Zep 3:17 Hospodin Bùh tvùj u prostøed tebe mocný zachová tì, radovati se bude z tebe velice, pøestane na milování svém tebe, plésati bude nad tebou s prozpìvováním, øka:
Zep 3:18 Toužící po Jeruzalému zase sberu, z tebe jsou, bolestící pro bøímì pohanìní vzložené na tebe.
Zep 3:19 Aj, já konec uèiním všechnìm, kteøíž tì trápiti budou v ten èas, a zachovám kulhavou, a zahnanou shromáždím; nýbrž zpùsobím jim chválu a jméno po vší zemi, v níž pohanìní nesli.
Zep 3:20 V ten èas pøivedu vás, v ten èas, pravím, shromáždím vás; nebo dám vám jméno a chválu mezi všemi národy zemì, když zase pøivedu zajaté vaše pøed oèima vašima, dí Hospodin.
Hag 1:1 Léta druhého Daria krále, mìsíce šestého, prvního dne téhož mìsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a k Jozue synu Jozadakovu, knìzi nejvyššímu, økoucí:
Hag 1:2 Takto dí Hospodin zástupù, øka: Lid tento praví, že nepøišel èas, èas, v nìmž by dùm Hospodinùv staven byl.
Hag 1:3 Proèež stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, økoucí:
Hag 1:4 Jest-liž vám èas, abyste vy sedìli v domích svých taflovaných, a dùm tento pustý stál?
Hag 1:5 Protož nyní takto praví Hospodin zástupù: Pøiložte srdce své k cestám svým.
Hag 1:6 Sejete mnoho, a shromažïujete málo; jíte, ale nebýváte nasyceni; pijete, ale neuhašujete žíznì; obláèíte se, ale žádný nemùže se zahøíti; a ten, kdož sobì mzdu shromažïuje, shromažïuje ji do pytlíka dìravého.
Hag 1:7 Takto praví Hospodin zástupù: Pøiložte srdce své k cestám svým.
Hag 1:8 Vstupte na tuto horu, a svezouce døíví, stavìjte dùm tento, i oblíbím sobì to, a budu oslaven, praví Hospodin.
Hag 1:9 Patøíte na mnoho, a aj, malièko jest, a což vnášíte do domu, já to rozdmychuji. Proè se to dìje? dí Hospodin zástupù. I pro dùm mùj, že pustý jest, ještto vy jeden každý peèlivi jste o dùm svùj.
Hag 1:10 Protož zavøelo se nebe nad vámi, aby nedávalo rosy, zemì také zavøela se, aby nevydávala úrody své.
Hag 1:11 A tak zavolal jsem sucha na zemi tuto, a na tyto hory, i na obilé, i na víno, a na olej, i na to, což by mìla vydávati zemì, i na lidi, i na dobytek, i na všecku práci rukou.
Hag 1:12 I uposlechl Zorobábel syn Salatielùv, a Jozue syn Jozadakùv, knìz nejvyšší, i všickni ostatkové lidu hlasu Hospodina Boha svého, a slov Aggea proroka, ponìvadž jej poslal Hospodin Bùh jejich; nebo se bál lid tváøi Hospodinovy.
Hag 1:13 Tedy Aggeus posel Hospodinùv mluvil lidu v poselství Hospodinovu, øka: Já s vámi jsem, praví Hospodin.

Hag 1:14 V tom vzbudil Hospodin ducha Zorobábele syna Salatielova, knížete Judského, a ducha Jozue syna Jozadakova, knìze nejvyššího, a ducha ostatkù všeho lidu, a pøišedše, dìlali dílo v domì Hospodina zástupù, Boha svého.
Hag 2:1 Dne dvadcátého èvrtého, mìsíce šestého, léta druhého Daria krále.
Hag 2:2 Mìsíce sedmého, dvadcátého prvního dne téhož mìsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, økoucí:
Hag 2:3 Mluv nyní k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a Jozue synu Jozadakovu, knìzi nejvyššímu, i k ostatkùm lidu, øka:
Hag 2:4 Kdo jest mezi vámi pozùstalý, ješto vidìl dùm ten v slávì jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdaliž není proti onomu jako nic pøed oèima vašima?
Hag 2:5 A však nyní posilò se Zorobábeli, praví Hospodin, posilò se i Jozue synu Jozadakùv, knìže nejvyšší, a posilò se všecken lide zemì této, praví Hospodin, a dodìlejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin zástupù,
Hag 2:6 Podlé slova, jímž jsem smlouvu uèinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta. Duch také mùj stane u prostøed vás, nebojtež se.
Hag 2:7 Nebo takto praví Hospodin zástupù: Po malém èasu, aj, já ještì jednou pohnu nebem i zemí, a moøem i suchostí.
Hag 2:8 Pohnu, pravím, všemi národy, a pøijdou k Žádoucímu všechnìm národùm, i naplním dùm tento slávou, praví Hospodin zástupù.
Hag 2:9 Mé jest støíbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupù.
Hag 2:10 Vìtší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupù; nebo na tomto místì zpùsobím pokoj, praví Hospodin zástupù.
Hag 2:11 Dvadcátého èvrtého dne, devátého mìsíce, léta druhého Daria, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, økoucí:
Hag 2:12 Takto praví Hospodin zástupù: Vzeptej se nyní knìží na zákon, øka:
Hag 2:13 Ej, kdyby nìkdo nesl maso svaté v køídle suknì své, aneb dotkl by se køídlem svým chleba, neb vaøení, neb vína, neb oleje, neb jakéžkoli krmì, zdali bude posvìcen? I odpovìdìli knìží a øekli: Nikoli.
Hag 2:14 Tedy øekl Aggeus: Jestliže nìkdo jsa neèistý od tìla mrtvého, dotkl by se nìèeho z tìch vìcí, bude-li neèisté? I odpovìdìli knìží a øekli: Neèisté bude.
Hag 2:15 Tedy odpovídaje Aggeus, øekl: Tak lid tento a tak národ tento pøed tváøí mou, praví Hospodin, a tak všecko dílo rukou jejich, i cožkoli obìtovali tam, neèisté bylo.
Hag 2:16 Nyní tedy pøiložte medle srdce své od tohoto dne až do onoho, jakž pøestal kladen býti kámen na kameni v domì Hospodinovì,
Hag 2:17 Od toho èasu, když pøišel nìkdo k hromadì dvadcíti, bylo jen deset; když pøišel k kádi, aby nabral padesáte z presu, bylo jen dvadcet.
Hag 2:18 Bil jsem vás suchem a rzí, i krupobitím všecko dílo rukou vašich, však žádný z vás neobrátil se ke mnì, praví Hospodin.
Hag 2:19 Pøiložte již srdce své od tohoto dne až do onoho, ode dne dvadcátého èvrtého, mìsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl chrám Hospodinùv, (pøiložte srdce své).
Hag 2:20 Zdali již jest semeno v obilnici? Anobrž ani vinný kmen, ani fík, ani strom jablek zrnatých, ani strom olivový nevydal ovoce. Od tohoto dne požehnám.
Hag 2:21 Potom stalo se slovo Hospodinovo po druhé k Aggeovi, dvadcátého èvrtého dne téhož mìsíce, økoucí:
Hag 2:22 Mluv k Zorobábelovi knížeti Judskému, øka: Já pohnu nebem i zemí,
Hag 2:23 A podvrátím stolici království, a zkazím sílu království pohanských; podvrátím, pravím, vùz i ty, kteøíž na nìm jezdí, a sejdou koni i jezdci jejich jeden každý od meèe bratra svého.
Hag 2:24 V ten den, praví Hospodin zástupù, vezmu tebe, Zorobábeli synu Salatielùv, služebníèe mùj, praví Hospodin, a uèiním tì jako peèetní prsten; nebo jsem tì vyvolil, praví Hospodin zástupù.
Zec 1:1 Mìsíce osmého, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, økoucí:
Zec 1:2 Rozhnìval se Hospodin na otce vaše velice.
Zec 1:3 Protož rci tìmto: Takto praví Hospodin zástupù: Navra te se ke mnì, praví Hospodin zástupù, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupù.
Zec 1:4 Nebuïte jako otcové vaši, na nìž volávali proroci onino pøedešlí, øíkajíce: Takto praví Hospodin zástupù: Navra te se nyní od cest svých zlých, i od skutkù vašich zlých, ale neuposlechli, ani pozorovali mne, praví Hospodin.
Zec 1:5 Otcové vaši kde jsou? A proroci ti zdali na vìky živi jsou?
Zec 1:6 Ale však slova má a soudové moji, kteréž jsem pøikázal služebníkùm svým prorokùm, zdali nepostihli otcù vašich? tak že obrátivše se, øekli: Jakž uložil Hospodin zástupù uèiniti nám podlé cest našich, a podlé skutkù našich, tak uèinil nám.

Zec 1:7 Dne èty¤mecítmého, jedenáctého mìsíce, kterýž jest mìsíc Šebat, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, ¤koucí:
Zec 1:8 Vidìl jsem v noci, a aj, muž sedí na koni ryzím, kterýž stál mezi myrtovím, kteréž bylo v dolinì, za ním pak konì ryzí, strakaté a bílé.
Zec 1:9 I ¤ekl jsem: Kdo jsou tito, Pane mùj? Ø¤ekl mi andìl ten, kterýž mluvil se mnou: Já ukáži tobì, kdo jsou tito.
Zec 1:10 Tedy odpovídaje muž ten, kterýž stál mezi myrtovím, ¤ekl: Tito jsou, kteréž poslal Hospodin, aby zchodili zemi.
Zec 1:11 I odpovìdìli andìlu Hospodinovu tomu, kterýž stál mezi myrtovím, a ¤ekli: Zchodili jsme zemi, a aj, všecka zemì bezpeènì bydlí, a pokoje užívá.
Zec 1:12 Tedy odpovìdìl andìl Hospodinùv a ¤ekl: Ó Hospodine zástupù, až dokudž ty se nesmiluješ nad Jeruzalémem a nad mìsty Judskými, na kteréž jsi hnìval se již sedmdesáte let?
Zec 1:13 I odpovìdìl Hospodin andìlu tomu, kterýž mluvil se mnou, slovy dobrými, slovy potìšitelnými.
Zec 1:14 Tedy ¤ekl mi andìl, kterýž mluvil ke mnì: Volej a rci: Takto praví Hospodin zástupù: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým.
Zec 1:15 A hnìvám se náramnì na ty národy, kte¤íž mají pokoj; nebo když jsem já se málo rozhnìval, oni pomáhali k zlému.
Zec 1:16 Protož takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému milosrdenstvím, dùm mùj staven bude v nìm, praví Hospodin zástupù, a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém.
Zec 1:17 Ještì volej a rci: Takto praví Hospodin zástupù: Ještì se rozsadí mìsta má pro hojnost dobrého; nebo utìší ještì Hospodin Sion, a vyvolí ještì Jeruzalém.
Zec 1:18 Tedy pozdvihl jsem o¤í svých, a uz¤el jsem, a aj, èty¤i rohové.
Zec 1:19 I ¤ekl jsem andìlu, kterýž mluvil se mnou: Co jest toto? I ¤ekl mi: To jsou ti rohové, kte¤íž zmítali Judou, Izraelem a Jeruzalémem.
Zec 1:20 Ukázal mi také Hospodin èty¤i ková¤e.
Zec 1:21 I ¤ekl jsem: Co jdou dìlati tito? I mluvil, ¤ka: Tito jsou rohové, kte¤íž zmítali Judou, tak že žádný nemohl pozdvihnouti hlavy své. Protož p¤išli tito, aby je p¤estrašili, a srazili rohy tìch národù, kte¤íž pozdvihli rohu proti zemi Judské, aby ní zmítali.
Zec 2:1 Opìt pozdvihl jsem o¤í svých, a uz¤el jsem, a aj muž, v jehož ruce byla šnùra míry.
Zec 2:2 I ¤ekl jsem: Kam jdeš? I ¤ekl mi: Mì¤iti Jeruzaléma, abych vidìl, jak veliká širokost jeho, a jak veliká dlouhost jeho.
Zec 2:3 A aj, když andìl ten, kterýž mluvil se mnou, vycházel, jiný andìl vycházel jemu vst¤íc.
Zec 2:4 A ¤ekl jemu: Bìž, mluv k mládenci tomu, ¤ka: Po vsech bydliti budou Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prost¤ed nìho.
Zec 2:5 A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou vùkol, a slávou budu u prost¤ed nìho.
Zec 2:6 Nuže, nuže, utecte již z zemì pùlnoèní, praví Hospodin, ponìvadž se èty¤ stran svìta volný prùchod u¤inil jsem vám, praví Hospodin.
Zec 2:7 Nuže, Sione, kterýž p¤ebýváš u dcery Babylonské, vydobuï se.
Zec 2:8 Nebo takto praví Hospodin zástupù: Po slávì poslal mne proti národùm tìm, kte¤íž zloupili vás; nebo kdož se dotýká vás, dotýká se z¤ítelnice oka mého.
Zec 2:9 Nebo aj, já zdvihnu ruku svou proti nim, a budou loupež služebníkùm svým, i zvíte, že Hospodin zástupù poslal mne.
Zec 2:10 Prozpìvuj a vesel se, dcero Sionská; nebo aj, já p¤ijdu a budu bydliti u prost¤ed tebe, praví Hospodin.
Zec 2:11 I p¤ipojí se národové mnozí k Hospodinu v ten den, a budou mým lidem, a budu bydliti u prost¤ed tebe, i zvíš, že Hospodin zástupù poslal mne k tobì.
Zec 2:12 Tehdy dìdiènì ujme Hospodin Judu, díl svùj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém.
Zec 2:13 Umlkniž všeliké tìlo p¤ed oblíèejem Hospodinovým, nebo procítí z p¤íbytku svatosti své.
Zec 3:1 Potom mi ukázal Jozue knìze nejvyššího, stojícího p¤ed andìlem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil.
Zec 3:2 Ale Hospodin ¤ekl satanu: Potresciž tì Hospodin, satane, potresciž tì, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavnì vychvácená z ohnì?
Zec 3:3 Jozue pak obleèen byl v roucha zmazaná, a stál p¤ed andìlem.
Zec 3:4 I odpovìdìl a ¤ekl tìm, kte¤íž stáli p¤ed ním, ¤ka: Vezmìte roucho to zmazané s nìho. A ¤ekl jemu: Pohleï, p¤enesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tì v roucha promìnná.
Zec 3:5 Opìt ¤ekl: Nech vstaví èepici pìknou na hlavu jeho. I vstavili èepici pìknou na hlavu jeho, a oblékli ho v roucha. Andìl pak Hospodinùv tu stál.
Zec 3:6 A osvìdèil andìl Hospodinùv Jozue, ¤ka:
Zec 3:7 Takto praví Hospodin zástupù: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dùm mùj, a budeš-li ostíhati sínì mých: dám zajisté to, abys chodil mezi tìmito

pøístojícími.
Zec 3:8 Slyš nyní, Jozue, knìže nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteøíž sedí pøed tebou: Aèkoli muži ti jsou za zázrak, aj, já však pøivedu služebníka svého, Výstøelek.
Zec 3:9 Nebo aj, toto jest ten kámen, kterýž kladu pøed Jozue, na kámen jeden sedm oèí; aj, já vyøeži na nìm øezbu, praví Hospodin zástupù, a odejmu nepravost té zemì jednoho dne.
Zec 3:10 V ten den, praví Hospodin zástupù, povoláte jeden každý bližního svého pod vinný kmen a pod fík.
Zec 4:1 Potom navrátil se andìl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého.
Zec 4:2 I øekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem øekl:Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný dèbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na nìm, a sedm nálevek k tìm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho.
Zec 4:3 A dvì olivy pøi nìm, jedna po pravé stranì dèbánu olejného, a druhá po levé stranì jeho.
Zec 4:4 Tehdy odpovìdìl jsem a øekl jsem andìlu tomu, kterýž mluvil ke mnì, øka: Co ty vìci jsou, pane mùj?
Zec 4:5 A odpovídaje andìl, kterýž mluvil se mnou, øekl mi: Což nevíš, co ty vìci jsou? I øekl jsem: Nevím, pane mùj.
Zec 4:6 Tedy odpovídaje, mluvil ke mnì, øka: Toto jest slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, økoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupù.
Zec 4:7 Co jsi ty, ó horo veliká, pøed Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží nejvyšší kámen s hluèným prokøikováním: Milost, milost jemu.
Zec 4:8 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:
Zec 4:9 Ruce Zorobábelovy založily dùm tento, a ruce jeho dokonají. I zvíš, že Hospodin zástupù poslal mne k vám.
Zec 4:10 Nebo kdož by pohrdal dnem malých zaèátkù, ponìvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na závaží v ruce Zorobábelovì, tìch sedm oèí Hospodinových, procházejících všecku zemi?
Zec 4:11 Tedy odpovídaje jemu, øekl jsem? Co ty dvì olivy po pravé stranì toho svícnu, i po levé stranì jeho?
Zec 4:12 Opìt odpovídaje jemu, øekl jsem: Co ty dvì olivky, kteréž jsou mezi dvìma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato?
Zec 4:13 I mluvil ke mnì, øka: Víš-liž, co ty vìci jsou? I øekl jsem: Nevím, pane mùj.
Zec 4:14 Tedy øekl: To jsou ty dvì olivy, kteréž jsou u Panovníka vší zemì.
Zec 5:1 Potom opìt pozdvihna oèí svých, uzøel jsem, a aj, kniha letìla.
Zec 5:2 I øekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem øekl: Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadcíti loktù a širokost desíti loktù.
Zec 5:3 Tedy øekl mi: Toto prokletí vyjde na širokost vší zemì. Nebo každý zlodìj podlé nìho jako i ona vyhlazen, a každý pøisahající podlé nìho jako i ona vyhlazen bude.
Zec 5:4 Vynesu je, praví Hospodin zástupù, aby došlo na dùm zlodìje, a na dùm pøisahajícího skrze jméno mé falešnì; anobrž bude bydliti u prostøed domu jeho, a docela zkazí jej, i døíví jeho i kamení jeho.
Zec 5:5 Tedy vyšel andìl ten, kterýž mluvil se mnou, a øekl mi: Pozdvihni nyní oèí svých a viz, co jest to, což pochází.
Zec 5:6 I øekl jsem: Co jest? Kterýž odpovìdìl: Toto jest efi pocházející. Øekl také: Toto jest oko její prohlédající všecku zemi.
Zec 5:7 A aj, plech tlustý olovìný nesen byl, a pøitom žena jedna, kteráž sedìla u prostøed té efi.
Zec 5:8 I øekl: Toto jest ta bezbožnost. I uvrhl ji do prostøed té efi, uvrhl i ten plech olovìný na vrch její.
Zec 5:9 A pozdvihna oèí svých, uzøel jsem, a aj, dvì ženy vycházely, majíce vítr v køídlách svých. Mìly pak køídla podobná køídlùm èápím, a vyzdvihly tu efi mezi zemi a mezi nebe.
Zec 5:10 I øekl jsem andìlu tomu, kterýž mluvil se mnou: Kam ony nesou tu efi?
Zec 5:11 Kterýž øekl mi: Aby sobì vystavìla dùm v zemi Sinear, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém.
Zec 6:1 Potom opìt pozdvihna oèí svých, vidìl jsem, a aj, ètyøi vozové vycházeli z prostøedku dvou hor, hory pak ty byly hory ocelivé.
Zec 6:2 V prvním voze byli koni ryzí, a v druhém voze byli koni vraní,
Zec 6:3 V voze pak tøetím koni bílí, a v voze ètvrtém koni strakatí a hnìdí.
Zec 6:4 Tedy odpovídaje, øekl jsem andìlu, kterýž mluvil se mnou: Co tyto vìci, pane mùj?
Zec 6:5 I odpovìdìl andìl ten a øekl mi: To jsou ètyøi vìtrové nebeští, vycházející odtud, kdež stáli pøed Panovníkem vší zemì.
Zec 6:6 Koni vraní zapøežení vycházejí do zemì pùlnoèní, a bílí vycházejí za nimi, strakatí pak vycházejí do zemì polední.
Zec 6:7 Hnìdí také vyšedše, chtìli jíti, aby schodili zemi. Protož øekl: Jdìte, schoïte zemi. I schodili zemi.
Zec 6:8 A povolav mne, mluvil ke mnì, øka: Aj ti, kteøíž vyšli do zemì pùlnoèní, spokojili ducha mého v zemi pùlnoèní.
Zec 6:9 I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí:

Zec 6:10 Vezmi od zajatých, od Cheldaje a od Tobiáše a od Jedaiáše, (a pøijdeš ty téhož dne, a vejdeš do domu Joziáše syna Sofoniášova), kteøíž jdou z Babylona,
Zec 6:11 Vezmi, pravím, støíbro a zlato, a udìlej koruny, a vstav na hlavu Jozue syna Jozadakova, knìze nejvyššího.
Zec 6:12 A mluviti budeš k nìmu, øka: Takto praví Hospodin zástupù, øka: Aj muž, jehož jméno jest Výstøelek, kterýž z místa svého puèiti se bude, ten vystaví chrám Hospodinùv.
Zec 6:13 Nebo ten má vystavìti chrám Hospodinùv, a tentýž zase pøinese slávu, a sedìti a panovati bude na trùnu svém, a bude knìzem na trùnu svém, a rada pokoje bude mezi nimi obìma.
Zec 6:14 Budou pak ty koruny Chelemovi, a Tobiášovi, a Jedaiášovi, a Chenovi synu Sofoniášovu na památku v chrámì Hospodinovì.
Zec 6:15 Nebo dalecí pøijdou, a budou stavìti chrám Hospodinùv, i zvíte, že Hospodin zástupù poslal mne k vám. A to se stane, jestliže skuteènì poslouchati budete hlasu Hospodina Boha svého.
Zec 7:1 Potom stalo se léta ètvrtého Daria krále, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, ètvrtého dne mìsíce devátého, kterýž jest Kislef,
Zec 7:2 Když poslal do domu Božího Sarezer a Regemmelech, i muži jeho, aby se koøili tváøi Hospodinovì,
Zec 7:3 A aby mluvili k knìžím, kteøíž byli v domì Hospodina zástupù, i k prorokùm, økouce: Budeme-li plakati mìsíce pátého, oddìlujíce se, jako jsme èinili již po mnoho let?
Zec 7:4 I stalo se slovo Hospodina zástupù ke mnì, økoucí:
Zec 7:5 Rci všemu lidu této zemì i knìžím takto: Když jste se postívali a kvílili, pátého a sedmého mìsíce, a to po sedmdesáte let, zdaliž jste se opravdu mnì, mnì, pravím, postili?
Zec 7:6 A když jíte aneb pijete, zdaliž ne pro sebe jíte a ne pro sebe pijete?
Zec 7:7 Zdaliž tato nejsou slova, kteráž prohlásil Hospodin skrze proroky pøedešlé, když ještì Jeruzalém sedìl bezpeènì a užíval pokoje, i mìsta jeho vùkol nìho, a lid v stranì polední i na rovinách bydlil?
Zec 7:8 I stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, økoucí:
Zec 7:9 Takto mluvíval Hospodin zástupù, øka: Soud pravý vynášejte, a milosrdenství a lítosti dokazujte jeden každý k bližnímu svému.
Zec 7:10 A vdovy ani sirotka, pøíchozího ani chudého neutiskejte, a zlého žádný bližnímu svému neobmýšlejte v srdci svém.
Zec 7:11 Ale nechtìli pozorovati, a nastavili ramene urputného, a uši své obtížili, aby neslyšeli.
Zec 7:12 A srdce své uèinili kámen pøetvrdý, aby neslyšeli zákona toho a slov tìch, kteráž posílal Hospodin zástupù Duchem svým skrze proroky pøedešlé. Proèež pøišel hnìv veliký od Hospodina zástupù.
Zec 7:13 Nebo stalo se, že jakož volajícího neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem, praví Hospodin zástupù.
Zec 7:14 A vichøicí rozptýlil jsem je mezi všecky ty národy, kterýchž neznali, a zemì tato spustla po nich, tak že nebylo žádného, kdo by tudy chodil, a tak pøivedli zemi žádoucí na spuštìní.
Zec 8:1 Opìt stalo se slovo Hospodina zástupù, økoucí:
Zec 8:2 Takto praví Hospodin zástupù: Horlil jsem pro Sion horlením velikým, nýbrž rozhnìváním velikým horlil jsem pro nìj.
Zec 8:3 Takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Sionu, a bydlím u prostøed Jeruzaléma, aby sloul Jeruzalém mìstem vìrným, a hora Hospodina zástupù horou svatosti.
Zec 8:4 Takto praví Hospodin zástupù: Ještì sedati budou starci i baby na ulicích Jeruzalémských, maje každý z nich hùl v ruce své pro sešlost vìku.
Zec 8:5 Ulice také mìsta plné budou pacholat a dìvèat, hrajících na ulicích jeho.
Zec 8:6 Takto praví Hospodin zástupù: Zdali, že se to nepodobné zdá pøed oèima ostatkù lidu tohoto dnù tìchto, také pøed oèima mýma nepodobné bude? praví Hospodin zástupù.
Zec 8:7 Takto praví Hospodin zástupù: Aj, já vysvobozuji lid svùj z zemì východní, a z zemì na západ slunce,
Zec 8:8 A pøivedu je zase. I budou bydliti u prostøed Jeruzaléma, a budou lidem mým, a já budu jejich Bohem v pravdì a v spravedlnosti.
Zec 8:9 Takto praví Hospodin zástupù: Posilòtež se ruce vaše, kteøíž jste slyšeli tìchto dnù slova tato z úst prorokù, od toho dne, v nìmž založen jest dùm Hospodina zástupù, že má chrám dostaven býti.
Zec 8:10 Nebo pøed tìmito dny práce lidská, ani práce hovádek se nenahražovala, nýbrž ani vycházejícímu ani vcházejícímu nebylo pokoje pro nepøítele, nebo já spustil jsem všecky lidi jedny s druhými.
Zec 8:11 Nyní pak, ne jako ve dnech tìch pøedešlých, èiním ostatkùm lidu tohoto, praví Hospodin zástupù.
Zec 8:12 Ale rozsívání máte pokojné, vinný kmen vydává ovoce své, a zemì vydává úrodu svou, nebesa také dávají rosu svou, a to všecko dávám v dìdictví ostatkùm lidu tohoto.
Zec 8:13 A tak stane se, že jakož jste byli zloøeèením mezi pohany, ó dome Judský a dome Izraelský, tak zase vás chrániti budu, a budete požehnáním. Nebojtež se, posilòte se ruce vaše.
Zec 8:14 Nebo takto praví Hospodin zástupù: Jakož jsem byl myslil zle uèiniti vám, když mne hnìvali otcové vaši, praví Hospodin zástupù, aniž jsem litoval:
Zec 8:15 Tak obrátì se, myslím v tìchto dnech dobøe èiniti Jeruzalému a domu Judskému. Nebojtež se.

Zec 8:16 Tyto pak vìci jsou, kteréž èiniti budete: Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách svých.
Zec 8:17 Aniž kdo bližnímu svému zlého obmýšlej v srdci svém, též pøísahy falešné nemilujte; nebo všecko to jest, èehož nenávidím, praví Hospodin.
Zec 8:18 I stalo se slovo Hospodina zástupù ke mnì, økoucí:
Zec 8:19 Takto praví Hospodin zástupù: Pùst èvrtého mìsíce, a pùst pátého, a pùst sedmého, a pùst desátého obrátí se domu Judskému v radost a veselí, i v slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte.
Zec 8:20 Takto praví Hospodin zástupù: Ještì budou pøicházeti národové a obyvatelé mìst mnohých,
Zec 8:21 Pøicházeti budou, pravím, obyvatelé jednoho k druhému, økouce: Poïmež s ochotností koøiti se tváøi Hospodinovì, a hledati Hospodina zástupù. Pùjdu i já.
Zec 8:22 A tak pøijdou lidé mnozí a národové nesèíslní, aby hledali Hospodina zástupù v Jeruzalémì, a koøili se tváøi Hospodinovì.
Zec 8:23 Takto praví Hospodin zástupù: V tìch dnech chopí se deset mužù ze všech jazykù tìch národù, chopí se, pravím, podolka jednoho Žida, økouce: Pùjdeme s vámi; nebo slyšíme, že jest Bùh s vámi.
Zec 9:1 Bøímì slova Hospodinova proti zemi, kteráž jest v vùkolí tvém, a Damašek bude odpoèinutí jeho. Nebo k Hospodinu zøetel èlovìka i všech pokolení Izraelských.
Zec 9:2 Ano i do Emat dosáhne, do Týru i Sidonu, aèkoli jest moudrý velmi.
Zec 9:3 Vystavìltì sobì Týrus pevnost, a nashromáždil støíbra jako prachu, a ryzího zlata jako bláta na ulicích.
Zec 9:4 Aj, Pán vyžene jej, a vrazí do moøe sílu jeho, i on od ohnì sežrán bude.
Zec 9:5 Vida to Aškalon, báti se bude, i Gáza velikou bolest míti bude, též i Akaron, proto že jej zahanbilo oèekávání jeho. I zahyne král z Gázy, a Aškalon neosedí.
Zec 9:6 A bude bydliti pankhart v Azotu, a tak vypléním pýchu Filistinských.
Zec 9:7 Když pak odejmu vraždu jednoho každého od úst jeho, a ohavnosti jeho od zubù jeho, pøipojen bude také i on Bohu našemu, aby byl jako vývoda v Judstvu, a Akaron jako Jebuzejský.
Zec 9:8 A položím se vojensky u domu svého pro vojsko a pro ty, kteøíž tam i zase jdou; aniž pùjde skrze nì více násilník, proto že se tak nyní vidí oèím mým.
Zec 9:9 Plésej velice, dcerko Sionská, prokøikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvùj pøijde tobì spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.
Zec 9:10 Nebo vypléním vozy z Efraima a konì z Jeruzaléma, a vyplénìna budou luèištì váleèná; nadto rozhlásí pokoj národùm, a panování jeho od moøe až k moøi, a od øeky až do konèin zemì.
Zec 9:11 Anobrž ty, pro krev smlouvy své vypustil jsem vìznì tvé z jámy, v níž není žádné vody.
Zec 9:12 Navra ež se k ohradì, ó vìzòové v nadìji postavení. A tak v ten den, jakž oznamuji, dvojnásobnì nahradím tobì,
Zec 9:13 Když sobì napnu Judu a luèištì naplním Efraimem, a vzbudím syny své, ó Sione, proti synùm tvým, ó Javane, a nastrojím tì jako meè udatného.
Zec 9:14 Nebo Hospodin proti nim se ukáže, a vynikne jako blesk støela jeho. Panovník, pravím, Hospodin trubou troubiti bude, a pobéøe se s vichøicemi poledními.
Zec 9:15 Hospodin zástupù chrániti bude lidu svého, aby zmocníce se kamením z praku, jedli a pili, prokøikujíce jako od vína, a naplní jakož èíši tak i rohy oltáøe.
Zec 9:16 A tak je vysvobodí v ten den Hospodin Bùh jejich, jakožto stádce lid svùj, a vystaveno bude kamení pìknì tesané místo korouhví v zemi jeho.
Zec 9:17 Nebo aj, jaké blahoslavenství jeho, a jak veliká okrasa jeho! Obilé mládence a mest panny uèiní mluvné.
Zec 10:1 Žádejte od Hospodina deštì v èas pøíhodný, i zpùsobí Hospodin pršku, a dá vám déš hojný, a každému bylinu na poli.
Zec 10:2 Nebo obrazové mluví marnost, a vìš ci prorokují faleš, a sny marné mluví, marností potìšují. Protož šli jako stádo, ztrestáni jsou, proto že žádného nebylo pastýøe.
Zec 10:3 Proti pastýøùm takovým zažžen jest hnìv mùj, a kozly ty trestati budu, ale stádo své, dùm Judský, navštíví Hospodin zástupù, a uèiní je jako konì ozdobného k boji.
Zec 10:4 Od nìho úhel, od nìho høeb, od nìho luèištì váleèné, od nìho též pojde všelikÝ úøedník.
Zec 10:5 A budou podobni rekùm, pošlapávajíce do bláta na ulicích v boji, když bojovati budou; nebo Hospodin s nimi, a zahanbí ty, kteøíž jedou na koních.
Zec 10:6 Posilním zajisté domu Judova, a dùm Jozefùv vysvobodím, a bezpeènì je osadím. Nebo lítost mám nad nimi, i budou, jako bych jich nezahnal; nebo já jsem Hospodin Bùh jejich, a vyslyším je.
Zec 10:7 I budou Efraimští jako silný rek, a veseliti se bude srdce jejich jako od vína. I jejich synové vidouce to, rozveselí se, a zpléše srdce jejich v Hospodinu.
Zec 10:8 Šeptati jim budu, a tak je shromáždím; nebo je vykoupím, a rozmnoženi budou, jakož rozmnoženi byli.
Zec 10:9 Nadto rozseji je mezi národy, aby na místech dalekých rozpomínali se na mne, a živi jsouce s syny svými, navrátili se.

Zec 10:10 A tak je zase pøivedu z zemì Egyptské, i z Assyrské shromáždím je, a do zemì Galád a k Libánu pøivedu je, ale nepostaèí jim.
Zec 10:11 Protož pro tìsnost pøejde pøes moøe, a prorazí na moøi vlnobití, i vyschnou všecky hlubiny øeky, bude snížena i pýcha Assyrie, a berla Egypta odjata bude.
Zec 10:12 A posilním jich v Hospodinu, aby ve jménu jeho ustavièní chodili, praví Hospodin.
Zec 11:1 Otevøi, Libáne, vrata svá, a zžíøe oheò cedry tvé.
Zec 11:2 Kvìl jedle, nebo padl cedr, nebo znamenití vyplénìni jsou; kvìlte dubové Bázanští, nebo klesl les ohražený.
Zec 11:3 Hlas kvílení pastýøù, proto že poplénìno dùstojenství jejich; hlas øvání lvù, proto že poplénìna pýcha Jordánu.
Zec 11:4 Takto praví Hospodin Bùh mùj: Pas ovce tyto k zbití oddané,
Zec 11:5 Kteøíž držitelé jejich mordují, aniž bývají obviòováni, a kdož je prodávají, øíkají: Požehnaný Hospodin, že jsme zbohatli, a kteøíž je pasou, nemají lítosti nad nimi.
Zec 11:6 Protož nebudu míti lítosti více nad obyvateli této zemì, praví Hospodin, ale aj, já uvedu ty lidi jednoho druhému v ruku, a v ruku krále jejich. I budou potírati zemi tuto, a nevytrhnu jí z ruky jejich.
Zec 11:7 Nebo jsem pásl ovce k zbití oddané, totiž vás chudé toho stáda, a vzav sobì dvì hole, nazval jsem jednu utìšením, a druhou jsem nazval svazujících. A pásl jsem, pravím, ty ovce,
Zec 11:8 A zahladil jsem tøi pastýøe mìsíce jednoho, ale duše má stýskala sobì s nimi, proto že duše jejich nenávidìla mne.
Zec 11:9 Proèež øekl jsem: Nebudu vás pásti. Kteráž umøíti má, nech umøe, a kteráž má vyhlazena býti, nech jest vyhlazena, a jiné nechaž jedí maso jedna druhé.
Zec 11:10 Protož vzav hùl svou utìšení, posekal jsem ji, zrušiv smlouvu svou, kterouž jsem uèinil se vším tím lidem.
Zec 11:11 A v ten den, když zrušena byla, právì poznali chudí toho stáda, kteøíž na mne pozor mìli, že øeè Hospodinova jest.
Zec 11:12 Nebo jsem øekl jim: Jestliže se vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu mou tøidceti støíbrných.
Zec 11:13 I øekl mi Hospodin: Povrz je pøed hrnèíøe. Znamenitá mzda, kterouž jsem tak draze šacován od nich. A tak vzav tøidceti støíbrných, uvrhl jsem je v domì Hospodinovì pøed hrnèíøe.
Zec 11:14 Potom posekal jsem hùl svou druhou svazujících, zrušiv bratrství mezi Judou a mezi Izraelem.
Zec 11:15 I øekl mi Hospodin: Vezmi sobì ještì oruží pastýøe bláznivého.
Zec 11:16 Nebo aj, já vzbudím pastýøe v této zemi. Pobloudilých nebude navštìvovati, ani jehòátka hledati, ani což polámaného jest, léèiti, ani toho, což se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tuènìjšího jest, jísti bude, a kopyta jejich poláme.
Zec 11:17 Bìda pastýøi tomu nièemnému, kterýž opouští stádo. Meè na rameno jeho a na oko pravé jeho, rámì jeho docela uschne, a oko pravé jeho naprosto zatmí se.
Zec 12:1 Bøímì slova Hospodinova pøíèinou Izraele. Praví Hospodin, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a sformoval ducha èlovìka, kterýž jest v nìm:
Zec 12:2 Aj, já postavím Jeruzalém jako èíši, kteráž ku potácení pøivede všecky národy vùkol, kteøíž budou proti Judovi v obležení, i proti Jeruzalému.
Zec 12:3 Nýbrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen pøetìžký všechnìm národùm, jejž kdožkoli zdvihati budou, velmi se urazí, by se pak shromáždili proti nìmu všickni národové zemì.
Zec 12:4 V ten den, praví Hospodin, raním všelikého koní strnutím, a jezdce jeho zbláznìním, ale na dùm Judský otevru oèi své, a všecky koní národù raním slepotou.
Zec 12:5 I dìjí vùdcové Judští v srdci svém: Máme sílu, i obyvatelé Jeruzalémští, v Hospodinu zástupù, Bohu svém.
Zec 12:6 V ten den uèiním vùdce Judské podobné ohni zanícenému mezi døívím, a pochodni hoøící mezi snopy, i zžíøe na pravo i na levo všecky národy vùkol, a ostojí Jeruzalém ještì na místì svém v Jeruzalémì.
Zec 12:7 Zachová Hospodin i stánky Judské prvé, aby se nevelebila ozdoba domu Davidova a ozdoba, pøebývajících v Jeruzalémì nad Judu.
Zec 12:8 V ten den chrániti bude Hospodin obyvatelù Jeruzalémských, a bude nejnestateènìjší z nich v ten den podobný Davidovi, a dùm Davidùv podobný bohùm, podobný andìlu Hospodinovu pøed nimi.
Zec 12:9 Nebo stane se v ten den, že shledám všecky národy, kteøíž pøitáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil.
Zec 12:10 A vyleji na dùm Davidùv a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zøetel ke mnì, kteréhož jsou bodli, a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hoøce, pravím, plakati budou nad ním, jako hoøce plaèí nad prvorozeným.
Zec 12:11 V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémì, jako kvílení v Adadremmon na poli Mageddo.
Zec 12:12 Nebo kvíliti bude zemì, každá èeled obzvláštnì, èeled domu Davidova obzvláštnì, a ženy jejich

obzvláštnì, èeled domu Nátanova obzvláštnì, a ženy jejich obzvláštnì,
Zec 12:13 Èeled domu Léví obzvláštnì, a ženy jejich obzvláštnì, èeled Semei obzvláštnì, a ženy jejich obzvláštnì,
Zec 12:14 I všecky èeledi jiné, každá èeled obzvláštnì, a ženy jejich obzvláštnì.
Zec 13:1 V ten den bude studnice otevøená domu Davidovu a obyvatelùm Jeruzalémským, k obmytí høícha i neèistoty.
Zec 13:2 Stane se také v ten den, praví Hospodin zástupù, že vyhladím jména modl z zemì, tak že nebudou pøipomínány více, nýbrž také i ty proroky a ducha neèistoty vyprázdním z zemì.
Zec 13:3 I stane se, prorokoval-li by nìkdo více, že jemu øeknou otec jeho a matka jeho, kteøíž jej zplodili: Nebudeš živ, proto že jsi lež mluvil ve jménu Hospodinovu. I probodnou jej otec jeho a matka jeho, kteøíž jej zplodili, že prorokoval.
Zec 13:4 A tak stane se v ten den, že se budou stydìti proroci ti, každý za vidìní své, když by prorokovali, aniž oblekou suknì z srstí, aby klamali.
Zec 13:5 Ale dí každý: Nejsem já prorok. Muž, kterýž zemi dìlá, jsem já; nebo mne uèil tomu èlovìk od dìtinství mého.
Zec 13:6 A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány na rukou svých? I odpoví: Jimiž jsem zbit v domì tìch, kteøíž mne milují.
Zec 13:7 Ó meèi, proci na pastýøe mého, a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupù. Bí pastýøe, a rozprchnou se ovce, ale zase obrátím ruku svou k malièkým.
Zec 13:8 Nebo stane se po vší zemi této, praví Hospodin, že dvì èástky vyhlazeny budou v ní a zemrou, a tøetí v ní zanechána bude.
Zec 13:9 A i tu tøetí uvedu do ohnì, a pøeženu je, jako se pøehání støíbro, a zprubuji je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej. Øeknu: Lid mùj jest: a on dí: Hospodin jest Bùh mùj.
Zec 14:1 Aj, den Hospodinùv pøichází, a rozdìleny budou koøisti tvé u prostøed tebe.
Zec 14:2 Nebo shromáždím všecky národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyto mìsto, a domové zloupeni, a ženy zhanobeny budou. A když vyjde díl mìsta v zajetí, ostatek lidu nebude vyhlazeno z mìsta.
Zec 14:3 Nebo Hospodin vytáhna, bude bojovati proti tìm národùm, jakž bojuje v den potýkání.
Zec 14:4 I stanou nohy jeho v ten den na hoøe Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu údolím velmi velikým, a odstoupí díl té hory na pùlnoci, a díl její na poledne.
Zec 14:5 I budete utíkati pøed údolím hor; nebo dosáhne údolí hor až k Azal. Budete, pravím, utíkati, jako jste utíkali pøed zemì tøesením za dnù Uziáše krále Judského, když pøijde Hospodin Bùh mùj, a všickni svatí s ním.
Zec 14:6 I stane se v ten den, že nebude svìtla drahého, ani tmy husté.
Zec 14:7 A tak bude den jeden, kterýž jest znám Hospodinu, aniž bude den, ani noc; a však stane se, že v èas veèera bude svìtlo.
Zec 14:8 Stane se také v ten den, že vycházeti budou vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moøi východnímu, a díl jich k moøi nejdalšímu. V létì i v zimì bude.
Zec 14:9 A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno.
Zec 14:10 A uèinìna bude všecka tato zemì jako rovina od Gaba k Remmon na polední stranì Jeruzalému, kterýž vyvýšen jsa, státi bude na místì svém, od brány Beniaminovy až k místu brány první, a až k bránì úhlové, a od vìže Chananeel až k presu královskému.
Zec 14:11 A budou bydliti v nìm, a nebude více v prokletí; mìsto Jeruzalém zajisté bezpeènì sedìti bude.
Zec 14:12 Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všecky národy, kteøíž by bojovali proti Jeruzalému: Usuší tìlo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oèi jednoho každého usvadnou v dìrách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich.
Zec 14:13 I stane se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo veliké mezi nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku, a vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého.
Zec 14:14 Také i ty, Judo, bojovati budeš v Jeruzalémì, a shromáždìno bude zboží všech národù vùkol, zlato a støíbro, i roucha velmi mnoho.
Zec 14:15 A podobná bude rána koní, mezkù, velbloudù a oslù i všech hovad, kteráž budou v tom ležení, podobná ránì té.
Zec 14:16 I stane se, že kdožkoli pozùstane ze všech národù, kteøíž by pøitáhli proti Jeruzalému, pøicházeti budou z rok do roka klanìti se králi Hospodinu zástupù a slaviti slavnost stánkù.
Zec 14:17 I stane se, kdo z èeledí zemì nebude pøicházeti do Jeruzaléma klanìti se králi Hospodinu zástupù, že nebude na nì pršeti déšt.
Zec 14:18 A jestliže èeled Egyptská nevstoupí, ani pøijde, jakkoli na nì nepršívá, pøijde však táž rána, kterouž raní Hospodin národy, kteøíž by nepøicházeli k slavení slavnosti stánkù.
Zec 14:19 Ta bude pokuta pro høích Egyptských a pokuta pro høích všech národù, kteøíž by nechodili k slavení slavnosti stánkù.

Zec 14:20 V ten den bude na zvoncích koòských: Svatost Hospodinu; a bude hrncù v domì Hospodinovì jako èíší pøed oltáøem.
Zec 14:21 Nýbrž bude všeliký hrnec v Jeruzalémì a v Judstvu svatost Hospodinu zástupù; a pøicházejíce všickni, kteøíž obìtovati mají, budou je bráti a vaøiti v nich. Aniž bude Kananejský více v domì Hospodina zástupù v ten den.
Mal 1:1 Bøímì slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše.
Mal 1:2 Miluji vás, praví Hospodin, vy pak øíkáte: V èem nás miluješ? Zdaliž Ezau nebyl bratr Jákobùv? praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba.
Mal 1:3 Ezau pak mìl jsem v nenávisti; protož zanechal jsem hor jeho pustých, a dìdictví jeho drakùm pouštì.
Mal 1:4 Øekne-li Idumejská zemì: Ochuzeni jsme, ale navrátíme se zase, a vystavíme místa pustá, takto praví Hospodin zástupù: Oni nech stavìjí, a já budu boøiti. I budou je nazývati pomezím bezbožnosti a lidem, na nìjž hnìviv bude Hospodin až na vìky.
Mal 1:5 Což oèi vaše uzøí, a vy díte: Veleben buï Hospodin po pomezích Izraelských.
Mal 1:6 Syn ctí otce, a služebník pána svého. Protož jestliže jsem já otec, kdež jest èest má? A jestliže jsem pán, kde jest bázeò má? Vám to mluví Hospodin zástupù, ó knìží, kteøíž sobì zlehèujete jméno mé. A však øíkáte: V èem zlehèujeme jméno tvé?
Mal 1:7 Kteøíž pøinášejíce na oltáø mùj obìt poškvrnìnou, øíkáte: Èímž jsme tì poškvrnili? Tím, když øíkáte: Stùl Hospodinùv v pohrdání jest.
Mal 1:8 Nebo když pøivodíte slepé k obìtování, což to není nic zlého? A když pøivodíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li mu se tím, a pøijme-li tváø tvou, praví Hospodin zástupù.
Mal 1:9 A protož nyní koøtež se tváøi Boha silného, aby nám milost uèinil. Ale když to z rukou vašich jest, pøijme-liž kterého z vás oblíèej? praví Hospodin zástupù.
Mal 1:10 Anobrž kdo jest mezi vámi, aby zavøel dvéøe, aneb zapálil na oltáøi mém darmo? Nemám v vás žádné líbosti, praví Hospodin zástupù, a obìti nepøijmu z ruky vaší.
Mal 1:11 Nebo od východu slunce až na západ jeho veliké bude jméno mé mezi národy, a na všelikém místì kadìní pøinášíno bude jménu mému, a obìt èistá. Veliké zajisté jméno mé bude mezi národy, praví Hospodin zástupù,
Mal 1:12 Aèkoli vy ho poškvròujete, když øíkáte: Stùl Hospodinùv v pohrdání jest, a což kladeno bývá na nìj, že jest chaterný pokrm.
Mal 1:13 Øíkáte také: Ach, vìtší práce, ješto byste to zdmýchnouti mohli, praví Hospodin zástupù. Nebo pøinášíte to, což jest vydøeno, a chromé i nemocné, pøinášejíce dar. To-liž mám pøijímati z ruky vaší? praví Hospodin.
Mal 1:14 Anobrž zloøeèený jest fortelný, kterýž maje v svém stádì samce, èiní slib, a obìtuje Pánu to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin zástupù, a jméno mé jest hrozné mezi národy.
Mal 2:1 A tak nyní k vám pøikázání to, ó knìží.
Mal 2:2 Neuposlechnete-li a nesložíte-li v srdci, abyste dali slávu jménu mému, praví Hospodin zástupù, zajisté že pošli na vás zloøeèenství, a zloøeèiti budu požehnáním vašim. Anobrž již jsem zloøeèil každému z nich, nebo jste nikoli nesložili toho v srdci.
Mal 2:3 Aj, já pokazím vám to, což nasejete, a vkydnu lejno na tváøe vaše, lejno obìtí vašich, tak že vás zachvátí k sobì.
Mal 2:4 Nebo víte, že jsem poslal k vám pøikázaní to, aby byla stálá smlouva s Léví, praví Hospodin zástupù.
Mal 2:5 Smlouva má byla s ním života a pokoje, a dal jsem jemu to pro bázeò; nebo se bál mne, a pro jméno mé potøín byl.
Mal 2:6 Zákon pravdy byl v ústech jeho, a nepravost nebyla nalezena ve rtech jeho, v pokoji a upøímosti chodil se mnou, a mnohé odvrátil od nepravosti.
Mal 2:7 Nebo rtové knìze mají ostøíhati umìní, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel zajisté Hospodina zástupù jest.
Mal 2:8 Vy pak sešli jste s cesty, byli jste pøíèinou mnohým, aby èinili proti zákonu; zrušili jste smlouvu Levítskou, praví Hospodin zástupù.
Mal 2:9 Proèež i já také vydal jsem vás v potupu a v nevážnost všemu lidu, jakož vy v nièemž neostøíháte cest mých, a pøijímáte osoby v zákonì.
Mal 2:10 Zdaliž není jeden otec všech nás? Zdaliž Bùh jeden nestvoøil nás? Proè nevìrnì èiniti máme jeden druhému a zlehèovati smlouvu otcù našich?
Mal 2:11 Nevìrnì èiní Juda, a ohavnost se dìje v Izraeli a v Jeruzalémì; nebo poškvròuje Juda svatosti Hospodinovy, kterouž by milovati mìl, pojímaje za manželku dceru boha jiného.
Mal 2:12 Vyplení Hospodin muže, kterýž to èiní, z stánkù Jákobových, bdícího i odpovídajícího, i obìtujícího dar Hospodinu zástupù.
Mal 2:13 Již to podruhé èiníte, že pøikrýváte slzami oltáø Hospodinùv, pláèem a køikem, proèež nikoli nepatøí

již více k daru, aniž pøijímá obìti vzácné z ruky vaší.
Mal 2:14 A však øíkáte? Pro kterou pøíèinu? Proto že Hospodin jest svìdkem mezi tebou a manželkou mladosti tvé, kteréž ty nevìrnì èiníš, ješto ona jest tovaryška tvá, a manželka smlouvy tvé.
Mal 2:15 Zdaliž neuèinil jedno, aèkoli ještì více ducha mìl? Proè pak jedno? Aby hledali semene Božího. Protož ostøíhejte ducha svého, a manželce mladosti své neèiòte nevìrnì.
Mal 2:16 Proto že v nenávisti má propouštìní, praví Hospodin Bùh Izraelský, proto že takový pøikrývá ukrutnost pláštìm jeho, praví Hospodin zástupù, protož ostøíhejte ducha svého, abyste neèinili nevìrnì.
Mal 2:17 Tìžcí jste Hospodinu slovy svými, a však øíkáte: V èem jsme tìžcí? Když øíkáte: Každý, kdož èiní zlé, líbí se Hospodinu, a v tìch on líbost má, aneb: Kde jest Bùh soudu?
Mal 3:1 Aj, já posílám andìla svého, kterýž pøipraví cestu pøed tváøí mou. V tom hned pøijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a andìl smlouvy, v nìmž vy líbost máte. Aj, pøijde, praví Hospodin zástupù.
Mal 3:2 Ale kdo bude moci snésti den pøíchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheò rozpouštìjící a jako mýdlo bìlièù.
Mal 3:3 I sedna, pøehánìti bude a pøeèišovati støíbro, a pøeèistí syny Léví, a vyèistí je jako zlato a jako støíbro. I budou Hospodinovi, obìtujíce obìti v spravedlnosti.
Mal 3:4 I zachutná sobì Hospodin obìt Judovu a Jeruzalémských, jako za dnù prvních, a jako za let starodávních.
Mal 3:5 K vám pak pøikroèím s pomstou, a budu rychlým svìdkem proti kouzedlníkùm, a proti cizoložníkùm, a proti køivopøísežníkùm, i proti tìm, kteøíž s útiskem zadržují mzdu nájemníka, vdovì a sirotku, a pøíchozímu køivdu èiníce, nebojí se mne, praví Hospodin zástupù.
Mal 3:6 Nebo já Hospodin nemìním se, protož vy, synové Jákobovi, nevzali jste skonèení.
Mal 3:7 Hned ode dnù otcù vašich odešli jste od ustanovení mých, a neostøíhali jste jich. Navraš tež se ke mnì, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupù. Ale øíkáte: V èem bychom se navrátiti mìli?
Mal 3:8 Loupiti-liž má èlovìk Boha, že vy loupíte mne? A však øíkáte: V èem tì loupíme? V desátcích a obìtech.
Mal 3:9 Naprosto zloøeèení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko.
Mal 3:10 Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domì mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupù, nezotvírám-li vám prùduchù nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.
Mal 3:11 A pøimluvím pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupù.
Mal 3:12 I budou vás blažiti všickni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupù.
Mal 3:13 Rozmohla se proti mnì slova vaše, praví Hospodin, a však øíkáte: Což jsme mluvili proti tobì?
Mal 3:14 Øíkáte: Daremná jest vìc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostøíhati naøízení jeho, a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupù?
Mal 3:15 Nýbrž nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteøíž páší bezbožnost, vzdìlávají se, a pokoušející Boha vysvobozeni bývají.
Mal 3:16 Tehdy ti, kteøíž se bojí Hospodina, tytýž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamìtná pøed ním pro ty, kteøíž se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho.
Mal 3:17 Ti budou, praví Hospodin zástupù, v den, kterýž já uèiním, mým klínotem, a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží.
Mal 3:18 Tehdy obrátíte se, a uzøíte rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo jemu neslouží.
Mal 4:1 Nebo aj, den ten pøichází hoøící jako pec, v nìmž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strništì. I zažhne je ten den, kterýž pøijíti má, praví Hospodin zástupù, tak že neostaví jim ani koøene ani ratolesti.
Mal 4:2 Vám pak, kteøíž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprslcích jeho. Tedy vycházeti budete,a porostete jako telata vykrmená.
Mal 4:3 A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohami vašimi v den, kterýž já uèiním, praví Hospodin zástupù.
Mal 4:4 Pamatujtež na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem pøikázal na Orébì pøednesti všemu Izraeli ustanovení a soudy.
Mal 4:5 Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli pøijde den Hospodinùv veliký a hrozný,
Mal 4:6 Aby obrátil srdce otcù k synùm, a srdce synù k otcùm jejich, abych pøijda, neranil zemì prokletím.
Mat 1:1 Kniha (o) rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abrahamova.
Mat 1:2 Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil Jákoba. Jákob zplodil Judu a bratøí jeho.
Mat 1:3 Judas pak zplodil Fáresa a Záru z Támar. Fáres pak zplodil Ezroma. Ezrom zplodil Arama.
Mat 1:4 Aram pak zplodil Aminadaba. Aminadab pak zplodil Názona. Názon zplodil Salmona.
Mat 1:5 Salmon zplodil Bóza z Raab. A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak zplodil Jesse.
Mat 1:6 Jesse zplodil Davida krále. David pak král zplodil Šalomouna, z té, kteráž nìkdy byla žena Uriášova.
Mat 1:7 Šalomoun zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáše. Abiáš zplodil Azu.

Mat 1:8 Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil Joráma. Jorám zplodil Oziáše.
Mat 1:9 Oziáš pak zplodil Joátama. Joátam pak zplodil Achasa. Achas zplodil Ezechiáše.
Mat 1:10 Ezechiáš pak zplodil Manasesa. A Manases zplodil Amona. Amon pak zplodil Joziáše.
Mat 1:11 Joziáš pak zplodil Jekoniáše a bratøí jeho v zajetí Babylonském.
Mat 1:12 A po zajetí Babylonském Jekoniáš zplodil Salatiele. Salatiel pak zplodil Zorobábele.
Mat 1:13 A Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliachima. Eliachim zplodil Azora.
Mat 1:14 Azor potom zplodil Sádocha. Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil Eliuda.
Mat 1:15 Eliud zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan zplodil Jákoba.
Mat 1:16 Jákob pak zplodil Jozefa, muže Marie, z nížto narodil se JEŽÍŠ, jenž slove Kristus.
Mat 1:17 A tak všech rodù od Abrahama až do Davida bylo rodù ètrnácte. A od Davida až do zajetí Babylonského rodù ètrnácte. A od zajetí Babylonského až do Krista rodù ètrnácte.
Mat 1:18 Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria snoubena byla Jozefovi, prve než se sešli, nalezena jest tìhotná z Ducha svatého.
Mat 1:19 Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a nechtìv jí v lehkost uvésti, chtìl ji tajnì propustiti.
Mat 1:20 Když pak on o tom pøemyšloval, aj, andìl Pánì ve snách ukázal se jemu, øka: Jozefe synu Davidùv, neboj se pøijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest poèato, z Ducha svatého jest.
Mat 1:21 Porodí pak syna, a nazùveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svùj od høíchù jejich.
Mat 1:22 Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povìdíno bylo ode Pána skrze proroka, økoucího:
Mat 1:23 Aj, panna tìhotná bude, a porodí syna, a nazùveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bùh.
Mat 1:24 Procítiv pak Jozef ze sna, uèinil, jakož mu pøikázal andìl Pánì, a pøijal manželku svou.
Mat 1:25 Ale nepoznal jí, až i porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho Ježíš.
Mat 2:1 Když se pak narodil Ježíš v Betlémì Judovì, za dnù Herodesa krále, aj, mudrci od východu slunce pøijeli do Jeruzaléma,
Mat 2:2 Økouce: Kde jest ten, kterýž se narodil Král Židovský? Nebo vidìli jsme hvìzdu jeho na východu slunce, a pøijeli jsme klanìti se jemu.
Mat 2:3 To uslyšev Herodes král, zarmoutil se i všecken Jeruzalém s ním.
Mat 2:4 A svolav všecky pøední knìží a uèitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus mìl naroditi.
Mat 2:5 Oni pak øekli jemu: V Betlémì Judovì. Nebo tak jest psáno skrze proroka:
Mat 2:6 A ty Betléme, zemì Judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; nebo z tebe vyjde Vývoda, kterýž pásti bude lid mùj Izraelský.
Mat 2:7 Tedy Herodes tajnì povolav mudrcù, pilnì se jich ptal, kterého by se jim èasu hvìzda ukázala.
Mat 2:8 A když je propouštìl do Betléma, øekl: Jdouce, ptejte se pilnì na to dítì, a když naleznete, zvìstujtež mi, a i já pøijda, pokloním se jemu.
Mat 2:9 Oni pak vyslyševše krále, jeli. A aj, hvìzda, kterouž byli vidìli na východu slunce, pøedcházela je, až i pøišedši, stála nad domem, kdež bylo dítì.
Mat 2:10 A uzøevše hvìzdu, zradovali se radostí velmi velikou.
Mat 2:11 I všedše do domu, nalezli dítì s Marijí matkou jeho, a padše, klanìli se jemu; a otevøevše poklady své, obìtovali jemu dary, zlato a kadidlo a mirru.
Mat 2:12 A od Boha napomenuti jsouce ve snách, aby se nenavraceli k Herodesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své.
Mat 2:13 Když pak oni odjeli, aj, andìl Pánì ukázal se Jozefovi ve snách, øka: Vstana, vezmi dítì i matku jeho, a utec do Egypta, a buï tam, dokavadž nepovím tobì; nebo bude Herodes hledati dítì, aby je zahubil.
Mat 2:14 Kterýžto vstav hned v noci, vzal dítì i matku jeho, a odšel do Egypta.
Mat 2:15 A byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povìdìní Pánì skrze proroka, økoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého.
Mat 2:16 Tehdy Herodes uzøev, že by oklamán byl od mudrcù, rozhnìval se náramnì, a poslav služebníky své, zmordoval všecky dítky, kteréž byly v Betlémì i ve všech konèinách jeho, od dvouletých a níže, podle èasu, na kterýž se byl pilnì vyptal od mudrcù.
Mat 2:17 Tehdy naplnìno jest to povìdìní Jeremiáše proroka, økoucího:
Mat 2:18 Hlas v Ráma slyšán jest, naøíkání a pláè a kvílení mnohé; Ráchel plaèící synù svých, a nedala se potìšiti, protože jich není.
Mat 2:19 Když pak umøel Herodes, aj, andìl Pánì ukázal se Jozefovi ve snách v Egyptì,
Mat 2:20 Øka: Vstana, vezmi dítì i matku jeho, a jdiž do zemì Izraelské; nebo jsou zemøeli ti, jenž hledali bezživotí dítìte.
Mat 2:21 Kterýžto vstav, vzal dítì i matku jeho, a pøišel do zemì Izraelské.
Mat 2:22 A uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu místo Herodesa otce svého, obával se tam jíti; a napomenut jsa od Boha ve snách, obrátil se do krajin Galilejských.
Mat 2:23 A pøišed, bydlil v mìstì, jenž slove Nazarét, aby se naplnilo, což povìdíno bylo skrze proroky, že Nazaretský slouti bude.

Mat 3:1 V tìch pak dnech pøišel Jan Køtitel, káže na poušti Judské,
Mat 3:2 A øka: Pokání èiòte, nebo pøiblížilo se království nebeské.
Mat 3:3 Toto jest zajisté ten Pøedchùdce pøedpovìdìný od Izaiáše proroka, økoucího: Hlas volajícího na poušti: Pøipravujte cestu Pánì, pøímé èiòte stezky jeho.
Mat 3:4 Mìl pak Jan roucho z srstí velbloudových a pás kožený okolo bedr svých, a pokrm jeho byl kobylky a med lesní.
Mat 3:5 Tedy vycházeli k nìmu z Jeruzaléma a ze všeho Judstva, i ze vší krajiny ležící pøi Jordánu,
Mat 3:6 A køtìni byli od nìho v Jordánì, vyznávajíce høíchy své.
Mat 3:7 Uzøev pak mnohé z farizeù a z saduceù, že jdou k jeho køtu, øekl jim: Pokolení ještìrèí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci mìli budoucího hnìvu?
Mat 3:8 Protož èiòte ovoce hodné pokání.
Mat 3:9 A nedomnívejte se, že mùžete øíkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Nebo pravím vám, že by mohl Bùh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.
Mat 3:10 A již jest i sekera k koøenu stromù pøiložena. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vy at a na oheò uvržen bývá.
Mat 3:11 Já køtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mnì pøichází, jesti mocnìjší nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. On vás køtíti bude Duchem svatým a ohnìm.
Mat 3:12 Jehožto vìjeèka v ruce jeho, a vyèistí humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy páliti bude ohnìm neuhasitelným.
Mat 3:13 Tehdy pøišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby také pokøtìn byl od nìho.
Mat 3:14 Ale Jan zbraòoval mu, øka: Mnì jest potøebí, abych od tebe pokøtìn byl, a ty pak jdeš ke mnì?
Mat 3:15 A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopus tak; nebo tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu.
Mat 3:16 A pokøtìn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevøína jsou mu nebesa, a vidìl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a pøicházejícího na nìj.
Mat 3:17 A aj, zavznìl hlas s nebe økoucí: Tento jest ten mùj milý Syn, v nìmž mi se dobøe zalíbilo.
Mat 4:1 Tehdy Ježíš veden jest na pouš od Ducha, aby pokoušín byl od ïábla.
Mat 4:2 A postiv se ètyøidceti dnù a ètyøidceti nocí, potom zlaènìl.
Mat 4:3 A pøistoupiv k nìmu pokušitel, øekl: Jsi-li Syn Boží, rcìž, a kamení toto chlebové jsou.
Mat 4:4 On pak odpovídaje, øekl: Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude èlovìk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.
Mat 4:5 Tedy pojal jej ïábel do svatého mìsta a postavil ho na vrchu chrámu.
Mat 4:6 A øekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolù; nebo psáno jest, že andìlùm svým pøikázal o tobì, a na ruce uchopí tebe, abys nìkde o kámen nohy své neurazil.
Mat 4:7 I øekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.
Mat 4:8 Opìt pojal ho ïábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všecka království svìta i slávu jejich, a øekl jemu:
Mat 4:9 Toto všecko tobì dám, jestliže padna, budeš mi se klaniti.
Mat 4:10 Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; nebo jest psáno: Pánu Bohu svému klaniti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.
Mat 4:11 Tedy opustil ho ïábel, a aj, andìlé pøistoupili a sloužili jemu.
Mat 4:12 A když uslyšel Ježíš, že by Jan vsazen byl do žaláøe, odšel do Galilee.
Mat 4:13 A opustiv Nazarét, pøišed, bydlil v Kafarnaum za moøem, v krajinách Zabulon a Neftalím,
Mat 4:14 Aby se naplnilo povìdìní skrze Izaiáše proroka, økoucího:
Mat 4:15 Zemì Zabulon a Neftalím pøi moøi za Jordánem, Galilea pohanská,
Mat 4:16 Lid, kterýž bydlil v temnostech, vidìl svìtlo veliké, a sedícím v krajinì a stínu smrti, svìtlo vzešlo jim.
Mat 4:17 Od toho èasu poèal Ježíš kázati a praviti: Pokání èiòte; nebo se pøiblížilo království nebeské.
Mat 4:18 A chodì Ježíš podle moøe Galilejského, uzøel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondøeje bratra jeho, ani pouštìjí sít do moøe, (nebo byli rybáøi.)
Mat 4:19 I dí jim: Pojïte za mnou, a uèiním vás rybáøe lidí.
Mat 4:20 A oni hned opustivše síti, šli za ním.
Mat 4:21 A poodšed odtud, uzøel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodí s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich.
Mat 4:22 A oni hned opustivše lodí a otce svého, šli za ním.
Mat 4:23 I procházel Ježíš všecku Galilei, uèe v shromážděních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.
Mat 4:24 A rozešla se o nìm povìst po vší Syrii. I pøivedli k nìmu všecky nemocné, rozlièným neduhy a trápeními poražené, i ïábelníky, i námìsièníky, i šlakem poražené; a uzdravoval je.
Mat 4:25 I šli za ním zástupové mnozí z Galilee a z krajiny Desíti mìst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z Zajordání.

Mat 5:1 Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když se posadil, pøistoupili k nìmu uèedlníci jeho.
Mat 5:2 I otevøev ústa svá, uèil je, øka:
Mat 5:3 Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.
Mat 5:4 Blahoslavení lkající, nebo oni potìšeni budou.
Mat 5:5 Blahoslavení tiší, nebo oni dìdictví obdrží na zemi.
Mat 5:6 Blahoslavení, kteøíž laènìjí a žíznìjí spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.
Mat 5:7 Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dùjdou.
Mat 5:8 Blahoslavení èistého srdce, nebo oni Boha vidìti budou.
Mat 5:9 Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.
Mat 5:10 Blahoslavení, kteøíž protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest království nebeské.
Mat 5:11 Blahoslavení jste, když vám zloøeèiti budou lidé a protivenství èiniti, a mluviti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne.
Mat 5:12 Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Tak zajisté protivili se prorokùm, kteøíž byli pøed vámi.
Mat 5:13 Vy jste sùl zemì. Jestliže sùl zmaøena bude, èím bude osolena? K nièemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlaèena.
Mat 5:14 Vy jste svìtlo svìta. Nemùže mìsto na hoøe ležící skryto býti.
Mat 5:15 Aniž rozsvìcují svíce a stavìjí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechnìm, kteøíž v domu jsou.
Mat 5:16 Tak svì svìtlo vaše pøed lidmi, a vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.
Mat 5:17 Nedomnívejte se, že bych pøišel rušiti Zákon anebo Proroky. Nepøišel jsem rušiti, ale naplniti.
Mat 5:18 Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i zemì, jediná literka aneb jediný puòktík nepomine z Zákona, až se všecky vìci stanou.
Mat 5:19 Protož zrušil-li by kdo jedno z pøikázání tìchto nejmenších a uèil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli èinil i jiné uèil, ten veliký slouti bude v království nebeském.
Mat 5:20 Nebo pravím vám: Nebude-li hojnìjší spravedlivost vaše nežli zákoníkù a farizeù, nikoli nevejdete do království nebeského.
Mat 5:21 Slyšeli jste, že øeèeno jest od starých: Nezabiješ. Pakli by kdo zabil, povinen bude státi k soudu.
Mat 5:22 Ale já pravím vám: Že každý, kdož se hnìvá na bratra svého bez pøíèiny, povinen k soudu státi. Kdož by pak øekl bratru svému: Rácha, povinen bude pøed radou státi; a kdož by øekl: Blázne, povinen bude pekelný oheò trpìti.
Mat 5:23 Protož obìtoval-li bys dar svùj na oltáø, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvùj má nìco proti tobì,
Mat 5:24 Nechejž tu daru svého pøed oltáøem a jdi, prve smiø se s bratrem svým, a potom pøijda, obìtuj dar svùj.
Mat 5:25 Vejdi v dobrou vùli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na cestì, a by snad nedal tebe protivník tvùj soudci, a soudce dal by tì služebníku, a byl bys uvržen do žaláøe.
Mat 5:26 Amen pravím tobì: Nevyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho posledního haléøe nenavrátíš.
Mat 5:27 Slyšeli jste, že øeèeno jest od starých: Nezcizoložíš.
Mat 5:28 Ale já pravím vám: Že každý, kdož by pohledìl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.
Mat 5:29 Jestliže pak oko tvé pravé horší tì, vylupiž je a vrz od sebe; neb jest užiteènìji tobì, aby radìji zahynul jeden úd tvùj, nežli by celé tìlo tvé uvrženo bylo do ohnì pekelného.
Mat 5:30 A pakli ruka tvá pravá horší tì, utniž ji a vrz od sebe; nebo užiteènìji jest tobì, aby zahynul radìji jeden úd tvùj, nežli by všecko tìlo tvé uvrženo bylo do pekelného ohnì.
Mat 5:31 Též øeèeno jest: Kdož by koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozlouèení.
Mat 5:32 Já pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromì pøíèiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštìnou pojme, cizoloží.
Mat 5:33 Opìt slyšeli jste, že øeèeno jest od starých: Nebudeš køivì pøisahati, ale splníš Pánu pøísahy své.
Mat 5:34 Ale já pravím vám: Abyste nepøisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest,
Mat 5:35 Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo mìsto velikého Krále jest.
Mat 5:36 Ani skrze hlavu svou budeš pøisahati, nebo nemùžeš jednoho vlasu uèiniti bílého aneb èerného.
Mat 5:37 Ale buï øeè vaše: Jistì, jistì; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od toho zlého jest.
Mat 5:38 Slyšeli jste, že øeèeno jest: Oko za oko, a zub za zub.
Mat 5:39 Já pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeøí-li tì kdo v pravé líce tvé, nasaï jemu i druhého.
Mat 5:40 A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i pláštì.
Mat 5:41 A nutil-li by tì kdo jíti s sebou míli jednu, jdi s ním dvì.
Mat 5:42 A prosícímu tebe dej, a od toho, kdo by chtìl vypùjèiti od tebe, neodvracuj se.
Mat 5:43 Slyšeli jste, že øeèeno jest: Milovati budeš bližního svého, a nenávidìti budeš nepøítele svého.
Mat 5:44 Ale já vám pravím: Milujte nepøátely vaše, dobroøeète tìm, kteøíž vás proklínají, a dobøe èiòte nenávidícím vás, a modlte se za nepøátely a protivníky vaše,

Mat 5:45 Abyste byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déš dává na spravedlivé i na nespravedlivé.
Mat 5:46 Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete? Zdaliž i publikáni téhož neèiní?
Mat 5:47 A budete-li pozdravovati toliko bratøí svých, což více nad jiné èiníte? Však i publikáni to èiní.
Mat 5:48 Buïtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.
Mat 6:1 Pilnì se varujte, abyste almužny vaší nedávali pøed lidmi, proto abyste byli vidíni od nich, jinak nebudete míti odplaty u Otce vašeho, jenž jest v nebesích.
Mat 6:2 Protož když dáváš almužnu, netrub pøed sebou, jako pokrytci èiní v školách a na ulicech, aby chváleni byli od lidí. Amen pravím vám, mají odplatu svou.
Mat 6:3 Ale ty když dáváš almužnu, tak èiò, a neví levice tvá, co èiní pravice tvá,
Mat 6:4 Aby almužna tvá byla v skrytì, a Otec tvùj, kterýž vidí v skrytì, odplatí tobì zjevnì.
Mat 6:5 A když bys se chtìl modliti, nebývejž jako pokrytci, kteøíž obyèej mají, v školách a na úhlech rynku stojíce, modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen pravím vám, že mají odplatu svou.
Mat 6:6 Ale ty když bys se modliti chtìl, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveøe své, modliž se Otci svému, jenž jest v skrytì, a Otec tvùj, kterýž vidí v skrytì, odplatí tobì zjevnì.
Mat 6:7 Modléce se pak, nebuïtež marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že mnohomluvností svou to zpùsobí, aby byli uslyšáni.
Mat 6:8 Nepøirovnávejtež se tedy jim, nebo ví Otec váš, èeho jest vám potøebí, prve nežli byste vy ho prosili.
Mat 6:9 A protož vy takto se modlte: Otèe náš, jenž jsi v nebesích, posvì se jméno tvé.
Mat 6:10 Pøijï království tvé. Buï vùle tvá jako v nebi tak i na zemi.
Mat 6:11 Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
Mat 6:12 A odpus nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkùm našim.
Mat 6:13 I neuvoï nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na vìky, Amen.
Mat 6:14 Nebo budete-li odpouštìti lidem viny jejich, odpustí i vám nebeský Otec váš.
Mat 6:15 Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám høíchù vašich.
Mat 6:16 Když byste se pak postili, nebývejtež jako pokrytci zasmušilí; nebo pošmuøují tváøí svých, aby vìdomé bylo lidem, že se postí. Amen pravím vám, vzali jsou odplatu svou.
Mat 6:17 Ty pak, když se postíš, pomaž hlavy své a tváø svou umej,
Mat 6:18 Aby nebylo zjevné lidem, že se postíš, ale Otci tvému, kterýž jest v skrytì. A Otec tvùj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobì zjevnì.
Mat 6:19 Neskládejte sobì pokladù na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdež zlodìji vykopávají a kradou.
Mat 6:20 Ale skládejte sobì poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zlodìji nevykopávají ani kradou.
Mat 6:21 Nebo kdež jest poklad váš, tu jest i srdce vaše.
Mat 6:22 Svíce tìla jesti oko; jestliže oko tvé sprostné bylo by, všecko tìlo tvé svìtlé bude.
Mat 6:23 Pakli by oko tvé bylo nešlechetné, všecko tìlo tvé tmavé bude. Protož jestliže svìtlo, kteréž jest v tobì, jest tma, co pak sama tma, jaká bude?
Mat 6:24 Žádný nemùže dvìma pánùm sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenávidìti bude, a druhého milovati, aneb jednoho pøidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemùžte Bohu sloužiti i mamonì.
Mat 6:25 Protož pravím vám: Nepeèujte o život váš, co byste jedli a co pili, ani o tìlo vaše, èím byste je odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tìlo více nežli odìv?
Mat 6:26 Hleïte na ptactvo nebeské, že nesejí ani žnou, ani shromažïují do stodol, avšak Otec váš nebeský krmí je. I zdaliž vy jich mnohem nepøevyšujete?
Mat 6:27 A kdo z vás peèlivì mysle, mùže pøidati ku postavì své loket jeden?
Mat 6:28 A o odìv proè peèujete? Pouète se na kvítí polním, kterak roste, nepracuje ani pøede.
Mat 6:29 A aj, pravím vám, že ani Šalomoun ve vší slávì své tak odín nebyl, jako jedno z nich.
Mat 6:30 Ponìvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bùh tak odívá, i zdaliž mnohem více vám toho neèiní, ó malé víry?
Mat 6:31 Nepeèujtež tedy, øíkajíce: Co budeme jísti? anebo: Co budeme píti? anebo: Èím se budeme odívati?
Mat 6:32 Nebo toho všeho pohané hledají. Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potøebujete.
Mat 6:33 Ale hledejte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám pøidáno.
Mat 6:34 Protož nepeèujte o zítøejší den, nebo zítøejší den peèovati bude o své vìci. Dosti má den na svém trápení.
Mat 7:1 Nesuïtež, abyste nebyli souzeni.
Mat 7:2 Nebo jakým soudem soudíte, takovýmž budete souzeni, a jakouž mìrou mìøíte, takovouž bude vám zase odmìøeno.
Mat 7:3 Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém bøevna necítíš?
Mat 7:4 Aneb kterak díš bratru svému: Nech, a vyvrhu mrvu z oka tvého, a aj, bøevno jest v oku tvém?
Mat 7:5 Pokrytèe, vyvrz nejprv bøevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyòal mrvu z oka bratra tvého.
Mat 7:6 Nedávejte svatého psùm, aniž mecte perel svých pøed svinì, a by snad nepotlaèily jich nohama

svýma, a psi obrátíce se, aby neroztrhaly vás.
Mat 7:7 Proste, a dáno bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevøíno.
Mat 7:8 Nebo každý, kdož prosí, béøe; a kdož hledá, nalézá; a tomu, jenž tluèe, bude otevøíno.
Mat 7:9 Nebo který z vás jest èlovìk, kteréhož kdyby prosil syn jeho za chléb, zdali kamene podá jemu?
Mat 7:10 A prosil-li by za rybu, zdali hada podá jemu?
Mat 7:11 Ponìvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávati synùm vašim, èím více Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré vìci tìm, kteøíž ho prosí?
Mat 7:12 A protož všecko, což byste chtìli, aby vám lidé èinili, to i vy èiòte jim; to zajisté jest Zákon i Proroci.
Mat 7:13 Vcházejte tìsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest tìch, kteøíž vcházejí skrze ni.
Mat 7:14 Nebo tìsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.
Mat 7:15 Pilnì se pak varujte falešných prorokù, kteøíž pøicházejí k vám v rouše ovèím, ale vnitø jsou vlci hltaví.
Mat 7:16 Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláèí fíky?
Mat 7:17 Tak každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese.
Mat 7:18 Nemùže dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati.
Mat 7:19 Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyat a na oheò uvržen bývá.
Mat 7:20 A tak tedy po ovocích jejich poznáte je.
Mat 7:21 Ne každý, kdož mi øíká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož èiní vùli Otce mého, kterýž v nebesích jest.
Mat 7:22 Mnozí mi dìjí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém ïáblù nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divù mnohých neèinili?
Mat 7:23 A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejdìte ode mne, èinitelé nepravosti.
Mat 7:24 A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, pøipodobním muži moudrému, kterýž ustavìl dùm svùj na skále.
Mat 7:25 I spadl pøíval, a pøišly øeky, a váli vìtrové, a oboøili se na ten dùm, a nepadl; nebo založen byl na skále.
Mat 7:26 A každý, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, pøipodobnìn bude muži bláznu, kterýž ustavìl dùm svùj na písku.
Mat 7:27 I spadl pøíval, a pøišly øeky, a váli vìtrové, a oboøili se na ten dùm, i padl, a byl pád jeho veliký.
Mat 7:28 I stalo se, když dokonal Ježíš øeèi tyto, že se pøevelmi divili zástupové uèení jeho.
Mat 7:29 Nebo uèil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.
Mat 8:1 A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové mnozí.
Mat 8:2 A aj, malomocný pøišed, klanìl se jemu, øka: Pane, kdybys jen chtìl, mùžeš mne oèistiti.
Mat 8:3 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, øka: Chci, buï èist. A hned oèištìno jest malomocenství jeho.
Mat 8:4 I dí mu Ježíš: Vizi, abys žádnému nepravil. Ale jdi, a ukaž se knìzi, a obìtuj dar, kterýž pøikázal Mojžíš, na svìdectví jim.
Mat 8:5 A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, pøistoupil k nìmu setník, prose ho,
Mat 8:6 A øka: Pane, služebník mùj leží doma šlakem poražený, velmi se trápì.
Mat 8:7 I dí mu Ježíš: Já pøijdu a uzdravím ho.
Mat 8:8 A odpovídaje setník, øekl: Pane, nejsem hoden, abys všel pod støechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník mùj.
Mat 8:9 Nebo i já jsem èlovìk moci poddaný, maje pod sebou žoldnéøe, avšak dím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Pøijï, a pøijde, a služebníku svému: Uèiò toto, a uèiní.
Mat 8:10 Tedy uslyšev to Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou øekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl.
Mat 8:11 Pravím pak vám, že pøijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském,
Mat 8:12 Ale synové království vyvrženi budou do temností zevnitøních. Tam bude pláè a škøipení zubù.
Mat 8:13 I øekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvìøil, staò se tobì. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu.
Mat 8:14 A pøišed Ježíš do domu Petrova, uzøel svegruši jeho, ana leží a má zimnici.
Mat 8:15 I dotekl se ruky její, a hned pøestala jí zimnice. I vstala a posluhovala jim.
Mat 8:16 A když byl veèer, pøivedli k nìmu mnohé, kteøíž ïábelství mìli, a on vymítal duchy zlé slovem, a všecky, kteøíž se zle mìli, uzdravil,
Mat 8:17 Aby se naplnilo povìdìní skrze Izaiáše proroka, økoucího: On jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše nesl.
Mat 8:18 Vida pak Ježíš zástupy mnohé okolo sebe, kázal pøeplaviti se na druhou stranu.
Mat 8:19 A pøistoupiv jeden zákoník, øekl jemu: Mistøe, pùjdu za tebou, kamžkoli pùjdeš.
Mat 8:20 I dí mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn èlovìka nemá, kde by hlavu sklonil.

Mat 8:21 Jiný pak z uèedlníkù jeho øekl jemu: Pane, dopus mi prve odjíti a pochovati otce mého.
Mat 8:22 Ale Ježíš øekl jemu: Pojï za mnou, a nech, a tam mrtví pochovávají mrtvé své.
Mat 8:23 A když vstoupil na lodí, vstoupili za ním i uèedlníci jeho.
Mat 8:24 A aj, bouøe veliká stala se jest na moøi, takže vlny pøikrývaly lodí. On pak spal.
Mat 8:25 A pøistoupivše uèedlníci jeho, zbudili jej, økouce: Pane, zachovej nás, hyneme.
Mat 8:26 I dí jim: Proè se bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, pøimluvil vìtrùm a moøi, i stalo se utišení veliké.
Mat 8:27 Lidé pak divili se, økouce: Kteraký jest tento, že ho i vìtrové i moøe poslouchají?
Mat 8:28 A když se pøeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali se s ním dva ïábelníci z hrobu vyšlí, ukrutní náramnì, takže pro nì žádný nemohl tou cestou choditi.
Mat 8:29 A aj, zkøikli, økouce: Co je nám po tobì, Ježíši, Synu Boží? Pøišel jsi sem pøed èasem trápiti nás.
Mat 8:30 A bylo opodál od nich stádo veliké vepøù, pasoucích se.
Mat 8:31 Ïáblové pak prosili ho, økouce: Ponìvadž nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do toho stáda vepøù.
Mat 8:32 I øekl jim: Jdìte. A oni vyšedše, vešli do stáda tìch vepøù. A aj, hnalo se všecko stádo tìch vepøù s vrchu dolù do moøe, i ztonuli v vodách.
Mat 8:33 Pastýøi pak utekli. A pøišedše do mìsta, vypravovali to všecko, i o tìch ïábelnících.
Mat 8:34 A aj, všecko mìsto vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzøevše ho, prosili, aby šel z konèin jejich.
Mat 9:1 A vstoupiv na lodí, pøeplavil se, a pøišel do mìsta svého.
Mat 9:2 A aj, pøinesli mu šlakem poraženého, ležícího na loži. A vidìv Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Doufej, synu, odpuštìni jsou tobì høíchové tvoji.
Mat 9:3 A aj, nìkteøí z zákoníkù øekli sami v sobì: Tento se rouhá.
Mat 9:4 A vidìv Ježíš myšlení jejich, øekl: Proè vy myslíte zlé vìci v srdcích vašich?
Mat 9:5 Nebo co jest snáze øíci, to-li: Odpouštìjí se tobì høíchové? èili øíci: Vstaò a choï?
Mat 9:6 Ale abyste vìdìli, že má moc Syn èlovìka na zemi odpouštìti høíchy, tedy dí šlakem poraženému: Vstaò, vezmi lože své, a jdi do domu svého.
Mat 9:7 Tedy vstal a odšel do domu svého.
Mat 9:8 A vidouce to zástupové, divili se a velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem.
Mat 9:9 A jda odtud Ježíš, uzøel èlovìka sedícího na cle, jménem Matouše. I dí mu: Pojï za mnou. A on vstav, šel za ním.
Mat 9:10 I stalo se, když sedìl za stolem v domu jeho, a aj, mnozí celní a høíšníci pøišedše, stolili s Ježíšem a s uèedlníky jeho.
Mat 9:11 A vidouce to farizeové, øekli uèedlníkùm jeho: Proè s celnými a høíšníky jí Mistr váš?
Mat 9:12 Ježíš pak uslyšev to, øekl jim: Nepotøebují zdraví lékaøe, ale nemocní.
Mat 9:13 Jdìte vy radìji a uète se, co jest to: Milosrdenství chci a ne obìti. Nebo nepøišel jsem volati spravedlivých, ale høíšných ku pokání.
Mat 9:14 Tehdy pøistoupili k nìmu uèedlníci Janovi, økouce: Proè my a farizeové postíme se èasto, uèedlníci pak tvoji se nepostí?
Mat 9:15 I øekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové Ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest Ženich? Ale pøijdou dnové, když bude od nich odjat Ženich, a tehdy se budou postiti.
Mat 9:16 Žádný zajisté nepøišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještì nìjaký díl od roucha, a tak vìtší by díra byla.
Mat 9:17 Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obé zachováno.
Mat 9:18 A když on toto k nim mluvil, aj, kníže jedno pøistoupilo a klanìlo se jemu, øka: Pane dcera má nyní umøela. Ale pojï, vlož na ni ruku svou, a bude živa.
Mat 9:19 A vstav Ježíš, šel za ním, i uèedlníci jeho.
Mat 9:20 (A aj, žena, kteráž nemocí svou trápena byla ode dvanácti let, pøistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho.
Mat 9:21 Nebo øekla sama v sobì: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu.
Mat 9:22 Ježíš pak obrátiv se a uzøev ji, øekl: Doufej, dcero, víra tvá tì uzdravila. A zdráva uèinìna jest žena od té chvíle.)
Mat 9:23 Pøišed pak Ježíš do domu knížete, a uzøev tu trubaèe a zástup hluèící,
Mat 9:24 Øekl jim: Odejdìtež; neb neumøela dìveèka, ale spí. I posmívali se jemu.
Mat 9:25 A když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal ji za ruku její; i vstala jest dìveèka.
Mat 9:26 A roznesla se povìst ta po vší té zemi.
Mat 9:27 A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volajíce a økouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidùv.
Mat 9:28 A když všel do domu, pøistoupili k nìmu ti slepí. I dí jim Ježíš: Vìøíte-li, že to mohu uèiniti? Øekli jemu: Ovšem, Pane.
Mat 9:29 Tedy dotekl se oèí jejich, øka: Podle víry vaší staniž se vám.
Mat 9:30 I otevøíny jsou oèi jejich. Zapovìdìl jim pak tuze Ježíš, øka: Viztež, a nižádný o tom nezví.

Mat 9:31 Ale oni vyšedše, rozhlásali jej po vší té zemi.
Mat 9:32 A když oni vycházeli, aj, pøivedli mu èlovìka nìmého, majícího ïábelství.
Mat 9:33 A když vyvrhl ïábelství, mluvil jest nìmý. I divili se zástupové, økouce: Že nikdy se nic takového neukázalo v lidu Izraelském.
Mat 9:34 Farizeové pak pravili: Mocí knížete ïábelského vymítá ïábly.
Mat 9:35 I obcházel Ježíš všecka mìsta i mìsteèka, uèe v školách jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.
Mat 9:36 A když hledìl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli tak opuštìni a rozptýleni jako ovce, nemajíce pastýøe.
Mat 9:37 Tedy dí uèedlníkùm svým: Žeò zajisté jest mnohá, ale dìlníkù málo.
Mat 9:38 Protož proste Pána žni, a vypudí dìlníky na žeò svou.
Mat 10:1 A svolav k sobì dvanácte uèedlníkù svých, dal jim moc nad duchy neèistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh.
Mat 10:2 Dvanácti pak apoštolù jména jsou tato: První Šimon, jenž slove Petr, a Ondøej bratr jeho, Jakub Zebedeùv a Jan bratr jeho,
Mat 10:3 Filip a Bartolomìj, Tomáš a Matouš, jenž byl celný, Jakub Alfeùv a Lebbeus, pøijmím Thaddeus,
Mat 10:4 Šimon Kananitský a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho.
Mat 10:5 Tìch dvanácte poslal Ježíš, pøikazuje jim, øka: Na cestu pohanù nechoïte, a do mìst Samaritánských nevcházejte.
Mat 10:6 Ale radìji jdìte k ovcem zahynulým z domu Izraelského.
Mat 10:7 Jdouce pak, kažte, økouce: Že se pøiblížilo království nebeské.
Mat 10:8 Nemocné uzdravujte, malomocné èis te, mrtvé køeste, ïábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.
Mat 10:9 Neshromažïujte zlata ani støíbra, ani penìz v opascích vašich mívejte,
Mat 10:10 Ani mošny na cestì, ani dvou sukní, ani obuvi, ani hùlky; hoden jest zajisté dìlník pokrmu svého.
Mat 10:11 A do kteréhožkoli mìsta neb mìsteèka vešli byste, vzeptejte se, kdo by v nìm hodný byl, a tu pobuïte, až byste i vyšli odtud.
Mat 10:12 A vcházejíce do domu, pozdravtež ho.
Mat 10:13 A jestliže bude dùm ten hodný, pokoj váš pøijdiž naò; pakli by nebyl hodný, pokoj váš navratiž se k vám.
Mat 10:14 A kdožkoli nepøijal by vás, a neuposlechl by øeèí vašich, vyjdouce ven z domu neb z mìsta toho, vyraztež prach z noh vašich.
Mat 10:15 Amen pravím vám: Lehèeji bude zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli mìstu tomu.
Mat 10:16 Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož buïte opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice.
Mat 10:17 Vystøíhejtež se pak lidí; neb vás vydávati budou do snìmù, a v školách svých budou vás bièovati.
Mat 10:18 Ano i pøed vladaøe i pøed krále vedeni budete pro mne, na svìdectví jim, i tìm národùm.
Mat 10:19 Když pak vás vydadí, nebuïtež peèliví, kterak aneb co byste mluvili; dáno bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluviti.
Mat 10:20 Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví v vás.
Mat 10:21 Vydá pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanou dítky proti rodièùm, a zmordují je.
Mat 10:22 A budete v nenávisti všechnìm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, ten spasen bude.
Mat 10:23 Když se pak vám budou protiviti v tom mìstì, utecte do jiného. Amen zajisté pravím vám, nezchodíte mìst Izraelských, až pøijde Syn èlovìka.
Mat 10:24 Není uèedlník nad mistra, ani služebník nad pána svého.
Mat 10:25 Dosti jest uèedlníku, aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho. Ponìvadž jsou hospodáøe Belzebubem nazývali, èím pak více domácí jeho?
Mat 10:26 Protož nebojte se jich; neb není nic skrytého, což by nemìlo býti zjeveno, ani co tajného, ješto by nemìlo zvìdíno býti.
Mat 10:27 Což vám pravím ve tmách, pravte na svìtle, a co v uši slyšíte, hlásejte na domích.
Mat 10:28 A nebojte se tìch, kteøíž zabíjejí tìlo, ale duše nemohou zabíti; než bojte se radìji toho, kterýž mùže i duši i tìlo zatratiti v pekelném ohni.
Mat 10:29 Zdaliž neprodávají dvou vrabcù za malý peníz? a jeden z nich nepadá na zem bez vùle Otce vašeho.
Mat 10:30 Vaši pak i vlasové na hlavì všickni seèteni jsou.
Mat 10:31 Protož nebojte se, mnohých vrabcù dražší jste vy.
Mat 10:32 Kdožkoli tedy vyzná mne pøed lidmi, vyznám i já jej pøed Otcem svým, jenž jest v nebesích.
Mat 10:33 Ale kdož by mne zapøel pøed lidmi, zapøím ho i já pøed Otcem svým, kterýž jest v nebesích.
Mat 10:34 Nedomnívejte se, že bych pøišel pokoj dáti na zemi. Nepøišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meè.
Mat 10:35 Pøišel jsem zajisté, abych rozdìlil èlovìka proti otci jeho, a dceru proti mateøi její, a nevìstu proti svegruši její.

Mat 10:36 A nepøátelé èlovìka budou domácí jeho.
Mat 10:37 Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden; a kdož miluje syna nebo dceru více nežli mne, není mne hoden.
Mat 10:38 A kdož nebéøe køíže svého a nenásleduje mne, není mne hoden.
Mat 10:39 Kdož nalezne duši svou, ztratí ji; a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezne ji.
Mat 10:40 Kdož vás pøijímá, mne pøijímá; a kdo mne pøijímá, pøijímá toho, kterýž mne poslal.
Mat 10:41 Kdo pøijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a kdož pøijímá spravedlivého ve jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme.
Mat 10:42 A kdož by koli dal jednomu z tìchto nejmenších èíši vody studené k nápoji, toliko ve jménu uèedlníka, zajisté pravím vám, neztratí odplaty své.
Mat 11:1 I stalo se, když dokonal Ježíš øeèi své, kteréž mluvil, pøikázání dávaje dvanácti uèedlníkùm svým, bral se odtud, aby uèil a kázal v mìstech jejich.
Mat 11:2 Jan pak v vìzení uslyšev o skutcích Kristových, poslal dva z uèedlníkù svých,
Mat 11:3 A øekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž pøijíti má, èili jiného èekati máme?
Mat 11:4 I odpovídaje Ježíš, øekl jim: Jdouce, zvìstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte:
Mat 11:5 Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se èistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým pak evangelium se zvìstuje.
Mat 11:6 A blahoslavený jest, kdož se nehorší na mnì.
Mat 11:7 A když oni odešli, poèal Ježíš praviti zástupùm o Janovi: Co jste vyšli na pouš vidìti? Zdali tøtinu vìtrem se klátící?
Mat 11:8 Aneb co jste vyšli vidìti? Zda èlovìka mìkkým rouchem odìného? Aj, kteøíž se mìkkým rouchem odívají, v domích královských jsou.
Mat 11:9 Aneb co jste vyšli vidìti? Proroka-li? Jistì pravím vám, i více nežli proroka.
Mat 11:10 Tento jest zajisté, o nìmž psáno: Aj, já posílám andìla svého pøed tváøí tvou, kterýžto pøipraví cestu tvou pøed tebou.
Mat 11:11 Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal vìtší nad Jana Køtitele; ale kdo jest menší v království nebeském, jesti vìtší nežli on.
Mat 11:12 Ode dnù pak Jana Køtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteøíž násilí èiní, uchvacují je.
Mat 11:13 Nebo všickni Proroci i Zákon až do Jana prorokovali.
Mat 11:14 A chcete-li pøijmouti: On jest Eliáš, kterýž pøijíti mìl.
Mat 11:15 Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mat 11:16 Ale k komu pøipodobním pokolení toto? Podobno jest dìtem, sedícím na ryncích, a kteøíž na tovaryše své volají,
Mat 11:17 A øíkají: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostnì jsme naøíkali, a neplakali jste.
Mat 11:18 Pøišel zajisté Jan, nejeda ani pije, a oni økou: Ïábelství má.
Mat 11:19 Pøišel Syn èlovìka, jeda a pije, a oni økou: Aj, èlovìk žráè a pijan vína, pøítel publikánù a høíšníkù. Ale ospravedlnìna jest moudrost od synù svých.
Mat 11:20 Tehdy poèal pøimlouvati mìstùm, v nichžto èinìni jsou jeho mnozí divové, že pokání neèinili.
Mat 11:21 Bìda tobì Korozaim, bìda tobì Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli èinìni divové ti, kteøíž jsou èinìni v vás, dávno by byli v žíni a v popele pokání èinili.
Mat 11:22 Nýbrž pravím vám, že Týru a Sidonu lehèeji bude v den soudný nežli vám.
Mat 11:23 A ty Kafarnaum, kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla sstrèeno budeš. Nebo kdyby v Sodomì èinìni byli divové ti, kteøíž jsou èinìni v tobì, byli by zùstali až do dnešního dne.
Mat 11:24 Ano více pravím vám, že zemi Sodomských lehèeji bude v den soudný nežli tobì.
Mat 11:25 V ten èas odpovìdìv Ježíš, øekl: Chválím tì, Otèe, Pane nebe i zemì, že jsi skryl tyto vìci pøed moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je malièkým.
Mat 11:26 Jistì, Otèe, že se tak líbilo pøed tebou.
Mat 11:27 Všecky vìci dány jsou mi od Otce mého, a žádný nezná Syna, jediné Otec, aniž Otce kdo zná, jediné Syn, a komuž by chtìl Syn zjeviti.
Mat 11:28 Pojdtež ke mnì všickni, kteøíž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpoèinutí dám.
Mat 11:29 Vezmìte jho mé na se, a uète se ode mne, nebo jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpoèinutí dušem vašim.
Mat 11:30 Jho mé zajisté jesti rozkošné, a bøímì mé lehké.
Mat 12:1 V ten èas šel Ježíš v den sváteèní skrze obilí, a uèedlníci jeho laèni jsouce, poèali vymínati klasy a jísti.
Mat 12:2 Farizeové pak vidouce to, øekli jemu: Hle, uèedlníci tvoji èiní to, èehož nesluší èiniti v den sváteèní.
Mat 12:3 On pak øekl jim: Co jste neètli, co jest uèinil David, když laènìl, on i ti, kteøíž s ním byli?
Mat 12:4 Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchžto jemu neslušelo jísti, ani tìm, kteøíž s

ním byli, než toliko samým knìžím?
Mat 12:5 Anebo zdali jste neètli v Zákonì, že knìží ve dny sváteèní v chrámì svátek ruší, a jsou bez høíchu?
Mat 12:6 Ale pravím vám, že vìtší jest tuto nežli chrám.
Mat 12:7 Než kdybyste vìdìli, co je to: Milosrdenství chci a ne obìti, neodsuzovali byste nevinných.
Mat 12:8 Syn zajisté èlovìka jesti pánem i dne sváteèního.
Mat 12:9 A poodšed odtud Ježíš, pøišel do školy jejich.
Mat 12:10 A aj, byl tu èlovìk, maje ruku uschlou. I tázali se ho, økouce: Sluší-li v den sváteèní uzdravovati? aby jej obžalovali.
Mat 12:11 On pak dí jim: Který bude z vás èlovìk, ješto by mìl ovci jednu, a kdyby ta upadla do jámy v den sváteèní, i zdaliž dosáhna nevytáhne jí?
Mat 12:12 A èím lepší jest èlovìk nežli ovce? A protož sluší v den sváteèní dobøe èiniti.
Mat 12:13 Tedy øekl èlovìku tomu: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a uèinìna jest zdravá jako i druhá.
Mat 12:14 Farizeové pak vyšedše, drželi radu proti nìmu, kterak by jej zahladili.
Mat 12:15 A vìda to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všecky.
Mat 12:16 A s pohrùžkou pøikázal jim, aby ho nezjevovali,
Mat 12:17 Aby se naplnilo povìdìní skrze Izaiáše proroka, økoucího:
Mat 12:18 Aj, služebník mùj, kteréhož jsem vyvolil, milý mùj, v nìmž se dobøe zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na nìj, a soud národùm zvìstovati bude.
Mat 12:19 Nebude se vaditi, ani køièeti, ani kdo na ulicích uslyší hlas jeho.
Mat 12:20 Tøtiny nalomené nedolomí, a lnu kouøícího se neuhasí, až i vypoví soud k vítìzství.
Mat 12:21 A ve jménu jeho národové doufati budou.
Mat 12:22 Tedy podán jemu ïábelstvím posedlý, slepý a nìmý. I uzdravil jej, takže ten byv slepý a nìmý, i mluvil i vidìl.
Mat 12:23 I divili se všickni zástupové a pravili: Není-liž tento Syn Davidùv?
Mat 12:24 Ale farizeové to uslyševše, øekli: Tento nevymítá ïáblù než Belzebubem, knížetem ïábelským.
Mat 12:25 Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí jim: Každé království rozdìlené samo v sobì zpustne, a každé mìsto neb dùm proti sobì rozdìlený nestane.
Mat 12:26 A jestliže satan satana vymítá, proti sobì rozdìlen jest. Kterak tedy stane království jeho?
Mat 12:27 A vymítám-li já ïábly v Belzebubu, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou.
Mat 12:28 Pakli já Duchem Božím ïábly vymítám, jistì pøišlo jest mezi vás království Boží.
Mat 12:29 Aneb kterak kdo mùže do domu silného reka vjíti a jeho nádobí pobrati, leè by prve svázal toho silného, a teprv by dùm jeho obloupiti mohl?
Mat 12:30 Kdož není se mnou, proti mnì jest; a kdo neshromažïuje se mnou, rozptyluje.
Mat 12:31 Protož pravím vám: Všeliký høích i rouhání bude lidem odpuštìno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštìno lidem.
Mat 12:32 A kdyby kdo øekl slovo proti Synu èlovìka, bude jemu odpuštìno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštìno, ani na tomto svìtì, ani na budoucím.
Mat 12:33 A protož nebo èiòte strom dobrý, a ovoce jeho dobré; anebo èiòte strom zlý, a ovoce jeho zlé. Nebo po ovoci strom bývá poznán.
Mat 12:34 Pokolení ještìrèí, kterakž mùžete dobré vìci mluviti, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.
Mat 12:35 Dobrý èlovìk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý èlovìk ze zlého pokladu vynáší zlé.
Mat 12:36 Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluviti budou lidé, vydadí poèet v den soudný.
Mat 12:37 Nebo z slov svých spravedliv budeš uèinìn, a z øeèí tvých budeš odsouzen.
Mat 12:38 Tehdy odpovìdìli nìkteøí z zákoníkù a farizeù, økouce: Mistøe, chceme od tebe znamení vidìti.
Mat 12:39 On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, a znamení nebude jemu dáno, jediné znamení Jonáše proroka.
Mat 12:40 Nebo jakož byl Jonáš v bøiše velryba tøi dni a tøi noci, tak bude Syn èlovìka v srdci zemì tøi dni a tøi noci.
Mat 12:41 Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je, protože pokání èinili k Jonášovu kázání, a aj, více jest nežli Jonáš tuto.
Mat 12:42 Královna od poledne povstane k soudu s pokolením tímto, a odsoudí je; nebo pøijela od konèin zemì, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více jest tuto nežli Šalomoun.
Mat 12:43 Když pak neèistý duch vyjde od èlovìka, chodí po místech suchých, hledaje odpoèinutí, ale nenalézaje, dí:
Mat 12:44 Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A pøijda, nalezne prázdný, vyèištìný a ozdobený.
Mat 12:45 Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchù horších, a vejdouce, pøebývají tam, i bývají poslední vìci èlovìka toho horší nežli první. Tak bude i tomuto zlému pokolení.
Mat 12:46 A když on ještì mluvil k zástupùm, aj, matka a bratøí jeho stáli vnì, žádajíce s ním promluviti.

Mat 12:47 I øekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratøí tvoji stojí vnì, chtíce s tebou mluviti.
Mat 12:48 On pak odpovídaje, øekl tomu, kterýž k nìmu byl promluvil: Kdo jest matka má? A kdo jsou bratøí moji?
Mat 12:49 A vztáhna ruku svou na uèedlníky své, i øekl: Aj, matka má i bratøí moji.
Mat 12:50 Nebo kdož by èinil vùli Otce mého nebeského, ten jest bratr mùj, i sestra má, i matka má.
Mat 13:1 A v ten den vyšed Ježíš z domu, sedl podle moøe.
Mat 13:2 I sešli se k nìmu zástupové mnozí, takže vstoupiv na lodí, sedìl, všecken pak zástup stál na bøehu.
Mat 13:3 I mluvil jim mnoho v podobenstvích, øka: Aj, vyšel rozsevaè, aby rozsíval.
Mat 13:4 A když on rozsíval, nìkterá seménka padla podle cesty, a pøiletìli ptáci, i szobali je.
Mat 13:5 Jiná pak padla na místa skalnatá, kdežto nemìla mnoho zemì; a rychle vzešla, protože nemìla hlubokosti zemì.
Mat 13:6 Ale když slunce vzešlo, uvadla, a že nemìla koøene, uschla.
Mat 13:7 Jiná pak padla v trní; i vzrostlo trní, a udusilo je.
Mat 13:8 A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, nìkteré stý, jiné šedesátý a jiné tøidcátý.
Mat 13:9 Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mat 13:10 Tedy pøistoupivše uèedlníci, øekli jemu: Proè jim v podobenstvích mluvíš?
Mat 13:11 On pak odpovìdìv, øekl jim: Nebo vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno.
Mat 13:12 (Nebo kdož má, bude jemu dáno a rozhojní se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od nìho odjato.)
Mat 13:13 Proto v podobenstvích mluvím jim, že vidouce nevidí, a slyšíce neslyší, ani rozumìjí.
Mat 13:14 A plní se na nich proroctví Izaiáše, økoucí: Ušima uslyšíte, ale nesrozumíte; a hledíce, hledìti budete, ale neuzøíte.
Mat 13:15 Nebo ztuènìlo jest srdce lidu tohoto, a ušima tìžce slyšeli a oèi své zamhouøili, aby snad nìkdy neuzøeli oèima a ušima neslyšeli a srdcem nesrozumìli, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil.
Mat 13:16 Ale oèi vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší.
Mat 13:17 Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví žádali vidìti to, což vy vidíte, a nevidìli, a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli.
Mat 13:18 Vy tedy slyšte podobenství rozsevaèe.
Mat 13:19 Každý, kdož slyší slovo království a nerozumí, pøichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest.
Mat 13:20 Ale v skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s radostí pøijímá.
Mat 13:21 Než nemá v sobì koøene, ale jest èasný, a když pøichází soužení nebo protivenství pro slovo, hned se horší.
Mat 13:22 Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale peèování tohoto svìta a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá uèinìno bez užitku.
Mat 13:23 V dobrou pak zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce nese a vydává, nìkteré zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak tøidcátý.
Mat 13:24 Jiné podobenství pøedložil jim, øka: Podobno jest království nebeské èlovìku, rozsívajícímu dobré semeno na poli svém.
Mat 13:25 Když pak lidé zesnuli, pøišel nepøítel jeho a nasál koukole mezi pšenici a odšel.
Mat 13:26 A když vzrostla bylina a užitek pøinesla, tedy ukázal se i koukol.
Mat 13:27 I pøistoupivše služebníci hospodáøe toho, øekli jemu: Pane, všaks dobrého semene nasál na poli svém, kdeže se pak vzal koukol?
Mat 13:28 A on øekl jim: Nepøítel èlovìk to uèinil. Služebníci pak øekli mu: Chceš-liž, tedy pùjdeme a vytrháme jej?
Mat 13:29 On pak odpovìdìl: Nikoli, abyste trhajíce koukol, spolu s ním nevytrhali pšenice.
Mat 13:30 Nechte, a obé spolu roste až do žni. A v èas žni dím žencùm: Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopky k spálení, ale pšenici shromažïte do stodoly mé.
Mat 13:31 Jiné podobenství pøedložil jim, øka: Podobno jest království nebeské zrnu horèièsomething, kteréž vzav èlovìk, vsál na poli svém.
Mat 13:32 Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste, vìtší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské pøiletíce, hnízda sobì dìlají na ratolestech jeho.
Mat 13:33 Jiné podobenství mluvil jim, øka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadìlala ve tøech mìøicích mouky, až by zkysalo všecko.
Mat 13:34 Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupùm, a bez podobenství nemluvil jim,
Mat 13:35 Aby se naplnilo povìdìní skrze proroka, økoucího: Otevru v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté vìci od založení svìta.
Mat 13:36 Tedy rozpustiv zástupy, šel do domu Ježíš. I pøistoupili k nìmu uèedlníci jeho, økouce: Vylož nám podobenství o koukoli toho pole.

Mat 13:37 On pak odpovídaje, øekl jim: Rozsevaè dobrého semene jesti Syn èlovìka.
Mat 13:38 A pole jest tento svìt, dobré pak símì jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka.
Mat 13:39 A nepøítel, kterýž jej rozsívá, jesti ïábel, ale žeò jest skonání svìta, a ženci jsou andìlé.
Mat 13:40 Protož jakož vytrhávají koukol a ohnìm spalují, tak bude pøi skonání svìta tohoto.
Mat 13:41 Pošle Syn èlovìka andìly své, i vyberou z království jeho všecka pohoršení, i ty, kteøíž èiní nepravost,
Mat 13:42 A uvrhou je do peci ohnivé. Tam bude pláè a škøipení zubù.
Mat 13:43 A tehdáž spravedliví stkvíti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mat 13:44 Opìt podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna èlovìk, skrývá, a radostí pro nìj odejde a prodá všecko, což má, a koupí pole to.
Mat 13:45 Opìt podobno jest království nebeské èlovìku kupci, hledajícímu dobrých perel.
Mat 13:46 Kterýž nalezna jednu velmi drahou perlu, odšel a prodal všecko, což mìl, a koupil ji.
Mat 13:47 Opìt podobno jest království nebeské vrši puštìné do moøe a ze všelikého plodu shromažïující;
Mat 13:48 Kteroužto, když naplnìna byla, vytáhše na bøeh a sedíce, vybírali, což dobrého bylo, v nádoby své, a což bylo zlého, preè zamítali.
Mat 13:49 Tak bude pøi skonání svìta. Vyjdou andìlé a oddìlí zlé z prostøedku spravedlivých,
Mat 13:50 A uvrhou je do peci ohnivé. Tam bude pláè a škøipení zubù.
Mat 13:51 Potom dí jim Ježíš: Srozumìli-li jste tomuto všemu? Øekli jemu: I ovšem, Pane.
Mat 13:52 On pak øekl jim: Protož každý uèitel umìlý v království nebeském podoben jest èlovìku hospodáøi, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré vìci.
Mat 13:53 I stalo se, když dokonal Ježíš podobenství tato, bral se odtud.
Mat 13:54 A pøišed do vlasti své, uèil je v školách jejich, takže se velmi divili, økouce: Odkud má tento moudrost tuto a moc tuto?
Mat 13:55 Zdaliž tento není syn tesaøùv? a zdaliž matka jeho neslove Maria a bratøí jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas?
Mat 13:56 A sestry jeho zdaliž také všecky u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všecky vìci?
Mat 13:57 I zhoršili se na nìm. A Ježíš øekl: Není prorok beze cti, než v své vlasti a v domu svém.
Mat 13:58 I neuèinil tu mnoho divù, pro nevìru jejich.
Mat 14:1 V tom èase uslyšel Herodes ètvrták povìst o Ježíšovi.
Mat 14:2 I øekl služebníkùm svým: To jest Jan Køtitel. On jest vstal z mrtvých, a protož se divové dìjí skrze nìho.
Mat 14:3 Nebo Herodes byl jal Jana a svázal jej a dal do žaláøe pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého.
Mat 14:4 Nebo byl øekl jemu Jan: Nesluší tobì míti jí.
Mat 14:5 A chtìv zabíti jej, bál se lidu; nebo za proroka jej mìli.
Mat 14:6 Když pak slaven byl den narození Herodesova, tancovala dcera Herodiady uprostøed hodovníkù, i líbilo se to Herodesovi,
Mat 14:7 Tak že s pøísahou zaslíbil jí dáti, zaè by ho prosila.
Mat 14:8 A ona jsuci prve navedena od mateøe své, øekla: Dej mi zde na míse hlavu Jana Køtitele.
Mat 14:9 I zarmoutil se král, ale pro pøísahu a pro ty, kteøíž spolu s ním stolili, rozkázal jí dáti.
Mat 14:10 A poslav kata, sal Jana v žaláøi.
Mat 14:11 I pøinesena jest hlava jeho na míse, a dána dìveèce. A ona nesla ji mateøi své.
Mat 14:12 A pøišedše uèedlníci jeho, vzali tìlo jeho a pochovali je; a šedše, povìdìli to Ježíšovi.
Mat 14:13 A uslyšev to Ježíš, plavil se odtud na lodièce na místo pusté soukromí. A uslyševše o tom zástupové, šli za ním pìšky z mìst.
Mat 14:14 A vyšed Ježíš, uzøel zástup mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné jejich.
Mat 14:15 A když bylo k veèerou, pøistoupili k nìmu uèedlníci jeho, økouce: Pusté jest místo toto, a èas již pominul. Rozpus zástupy, a jdouce do mìsteèek, nakoupí sobì pokrmù.
Mat 14:16 Ježíš pak øekl jim: Není potøebí odcházeti, dejte vy jim jísti.
Mat 14:17 A oni økou jemu: Nemáme zde, než pìt chlebù a dvì rybì.
Mat 14:18 Kterýžto dí jim: Pøinestež mi je sem.
Mat 14:19 A rozkázav zástupu posaditi se na trávì a vzav pìt chlebù a dvì rybì, vzhléd v nebe, požehnal, a lámaje, dal uèedlníkùm chleby, a uèedlníci zástupùm.
Mat 14:20 I jedli všickni a nasyceni jsou. I sebrali pozùstalých drobtù, dvanácte košù plných.
Mat 14:21 Tìch pak, kteøíž jedli, bylo okolo pìti tisícù mužù, kromì žen a dìtí.
Mat 14:22 A ihned pøinutil uèedlníky své, aby vstoupili na lodí a pøedešli jej za moøe, dokudž by nerozpustil zástupù.
Mat 14:23 A rozpustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se modlil. A když byl veèer, sám byl tam.
Mat 14:24 Lodí pak již byla uprostøed moøe, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporný jim.

Mat 14:25 Pøi ètvrtém pak bdìní noènìm bral se k nim Ježíš, jda po moøi.
Mat 14:26 A vidouce jej uèedlníci po moøi jdoucího, zarmoutili se, økouce: Obluda jest. A strachem køièeli.
Mat 14:27 Ale ihned Ježíš promluvil k nim, øka: Doufejtež, já jsem, nebojte se.
Mat 14:28 I odpovìdìv Petr, øekl: Pane, jsi-li ty, rozkažiž mi k sobì pøijíti po vodì.
Mat 14:29 A on øekl: Pojï. A vystoupiv Petr z lodí, šel po vodì, aby pøišel k Ježíšovi.
Mat 14:30 Ale vida vítr tuhý, bál se. A poèav tonouti, zkøikl, øka: Pane, pomoz mi.
Mat 14:31 A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a øekl jemu: Malé víry, proèežs pochyboval?
Mat 14:32 A jakž oni vstoupili na lodí, pøestal vítr.
Mat 14:33 Ti pak, kteøíž na lodí byli, pøistoupivše, klanìli se jemu, økouce: Jistì Syn Boží jsi.
Mat 14:34 A pøeplavivše se, pøišli do zemì Genezaretské.
Mat 14:35 A poznavše jej muži místa toho, rozeslali po vší té krajinì vùkol, a shromáždili k nìmu všecky neduživé.
Mat 14:36 A prosili ho, aby se aspoò podolka roucha jeho dotkli. A kteøížkoli dotkli se, uzdraveni jsou.
Mat 15:1 A v tom pøistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákoníci a farizeové, økouce:
Mat 15:2 Proè uèedlníci tvoji pøestupují ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když mají jísti chléb.
Mat 15:3 A on odpovídaje, øekl jim: Proèež i vy pøestupujete pøikázání Boží pro ustanovení vaše?
Mat 15:4 Nebo pøikázal Bùh, øka: Cti otce svého i matku, a kdož by zloøeèil otci neb mateøi, smrtí a umøe.
Mat 15:5 Ale vy pravíte: Kdož by koli øekl otci neb mateøi: Dar ode mne obìtovaný, tobì prospìje, by pak i neuctil otce svého neb mateøe své, bez viny bude.
Mat 15:6 A takž zrušili jste pøikázání Boží pro své ustanovení.
Mat 15:7 Pokrytci, dobøe prorokoval o vás Izaiáš, øka:
Mat 15:8 Pøibližuje se ke mnì lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne.
Mat 15:9 Nadarmo mne ctí, uèíce uèení, jenž jsou pøikázání lidská.
Mat 15:10 A svolav zástup, øekl jim: Slyšte a rozumìjte.
Mat 15:11 Ne to, což vchází v ústa, poskvròuje èlovìka, ale což z úst pochází, to poskvròuje èlovìka.
Mat 15:12 Tehdy pøistoupivše uèedlníci jeho, øekli mu: Víš-li, že farizeové, slyševše tu øeè, zhoršili se?
Mat 15:13 A on odpovídaje, øekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec mùj nebeský, vykoøenìno bude.
Mat 15:14 Nechte jich, vùdcové jsou slepí slepých, a povede-li slepý slepého, oba v jámu upadnou.
Mat 15:15 I odpovìdìv Petr, øekl jemu: Vylož nám to podobenství.
Mat 15:16 Ježíš pak øekl: Ještì i vy bez rozumu jste?
Mat 15:17 Nerozumíte-liž, že všecko, což v ústa vchází, do bøicha jde a vypouští se ven?
Mat 15:18 Ale které vìci z úst pocházejí, z srdce jdou, a ty poskvròují èlovìka.
Mat 15:19 Z srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, køivá svìdectví, rouhání.
Mat 15:20 Ty jsou vìci poskvròující èlovìka. Ale neumytýma rukama jísti, to neposkvròuje èlovìka.
Mat 15:21 A vyšed odtud Ježíš, bral se do krajin Tyrských a Sidonských.
Mat 15:22 A aj, žena Kananejská z konèin tìch vyšedši, volala za ním, økuci: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidùv. Dceru mou hroznì trápí ïábelství.
Mat 15:23 Kterýžto neodpovìdìl jí slova. I pøistoupivše uèedlníci jeho, prosili ho, økouce: Propus ji, nebo volá za námi.
Mat 15:24 On pak odpovìdìv, øekl: Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského.
Mat 15:25 Ale ona pøistoupivši, klanìla se jemu, økuci: Pane, pomoz mi.
Mat 15:26 On pak odpovìdìv, øekl: Není slušné vzíti chléb synù a vrci štìòatùm.
Mat 15:27 A ona øekla: Tak jest, Pane. Avšak štìòata jedí drobty, kteøíž padají z stolù pánù jejich.
Mat 15:28 Tedy odpovídaje Ježíš, øekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobì, jakž chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu.
Mat 15:29 A odšed odtud Ježíš, šel podle moøe Galilejského, a vstoupiv na horu, posadil se tam.
Mat 15:30 I pøišli k nìmu zástupové mnozí, majíce s sebou kulhavé, slepé, nìmé, polámané a jiné mnohé. I kladli je k nohám Ježíšovým, a on uzdravil je,
Mat 15:31 Takže se zástupové divili, vidouce, ano nìmí mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského.
Mat 15:32 Ježíš pak svolav uèedlníky své, øekl: Líto mi zástupu, ješto již tøi dni trvají se mnou a nemají, co by jedli; a rozpustiti jich laèných nechci, aby nezhynuli na cestì.
Mat 15:33 I øekli mu uèedlníci jeho: I kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasytili?
Mat 15:34 I øekl jim Ježíš: Kolik chlebù máte? A oni økou: Sedm a málo rybièek.
Mat 15:35 I rozkázal zástupùm, aby se posadili na zemi.
Mat 15:36 A vzav tìch sedm chlebù a ryby, uèiniv díky, lámal a dal uèedlníkùm svým, a uèedlníci zástupu.

Mat 15:37 I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtù, sedm košù plných.
Mat 15:38 Bylo pak tìch, kteøíž jedli, ètyøi tisíce mužù kromì žen a dìtí.
Mat 15:39 A rozpustiv zástupy, vstoupil na lodí. I pøišel do krajiny Magdala.
Mat 16:1 I pøistoupili k nìmu farizeové a saduceové, a pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe ukázal.
Mat 16:2 On pak odpovídaje, øekl jim: Když bývá veèer, øíkáte: Jasno bude, nebo se èervená nebe.
Mat 16:3 A ráno: Dnes bude neèas, nebo se èervená zasmušilé nebe. Pokrytci, zpùsob zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak èasù nemùžete souditi?
Mat 16:4 Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, než toliko znamení Jonáše proroka. A opustiv je, odšel.
Mat 16:5 A pøeplavivše se uèedlníci jeho pøes moøe, zapomenuli vzíti chleba.
Mat 16:6 Ježíš pak øekl jim: Hleïte a varujte se kvasu farizejského a saducejského.
Mat 16:7 Oni pak rozjímali mezi sebou, økouce: Nevzali jsme chleba.
Mat 16:8 A znaje to Ježíš, øekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebù nevzali?
Mat 16:9 Ještì-liž nerozumíte, ani pamatujete na pìt chlebù, jimiž nasyceno bylo pìt tisícù lidu, a kolik jste košù drobtù sebrali?
Mat 16:10 Ani na sedm chlebù, jimiž nasyceno bylo ètyøi tísíce lidí, a kolik jste košù drobtù sebrali?
Mat 16:11 I kterakž pak nerozumíte, že ne o chlebu mluvil jsem vám, pravì: Varujte se od kvasu farizejského a saducejského?
Mat 16:12 Tedy srozumìli, že neøekl, aby se varovali od kvasu chleba, ale od uèení farizeù a saduceù.
Mat 16:13 Pøišed pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se uèedlníkù svých, øka: Kým mne praví lidé býti, mne Syna èlovìka?
Mat 16:14 A oni øekli: Nìkteøí Janem Køtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z prorokù.
Mat 16:15 I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte?
Mat 16:16 I odpovìdìv Šimon Petr, øekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.
Mat 16:17 A odpovídaje Ježíš, øekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášùv; nebo tìlo a krev nezjevilo tobì toho, ale Otec mùj, kterýž jest v nebesích.
Mat 16:18 I já pravím tobì, že jsi ty Petr, a na té skále vzdìlám církev svou, a brány pekelné nepøemohou jí.
Mat 16:19 A tobì dám klíèe království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, bude svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.
Mat 16:20 Tedy pøikázal uèedlníkùm svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus.
Mat 16:21 A od té chvíle poèal Ježíš oznamovati uèedlníkùm svým, že musí jíti do Jeruzaléma, a mnoho trpìti od starších a pøedních knìží a od zákonníkù, a zabit býti, a tøetího dne z mrtvých vstáti.
Mat 16:22 I odved ho Petr na stranu, poèal mu pøimlouvati, øka: Odstup to od tebe, Pane, nestane se tobì toho.
Mat 16:23 Kterýžto obrátiv se, øekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš tìch vìcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.
Mat 16:24 Tedy øekl Ježíš uèedlníkùm svým: Chce-li kdo za mnou pøijíti, zapøiž sebe sám, a vezmi køíž svùj, a následuj mne.
Mat 16:25 Nebo kdož by chtìl duši svou zachovati, ztratí ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezne ji.
Mat 16:26 Nebo co jest platno èlovìku, by pak všecken svìt získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá èlovìk odmìnu za duši svou?
Mat 16:27 Syn zajisté èlovìka pøijde v slávì Otce svého s andìly svými, a tehdáž odplatí jednomu každému podle skutkù jeho.
Mat 16:28 Amen pravím vám: Jsou nìkteøí z stojících tuto, kteøíž neokusí smrti, až i uzøí Syna èlovìka, pøicházejícího v království svém.
Mat 17:1 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí,
Mat 17:2 A promìnil se pøed nimi. I zastkvìla se tváø jeho jako slunce, a roucho jeho uèinìno bílé jako svìtlo.
Mat 17:3 A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním.
Mat 17:4 A odpovìdìv Petr, øekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, udìlejme tuto tøi stánky, tobì jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.
Mat 17:5 Když pak on ještì mluvil, aj, oblak svìtlý zastínil je. A aj, zavznìl hlas z oblaku økoucí: Toto jest ten mùj milý Syn, v nìmž mi se dobøe zalíbilo, toho poslouchejte.
Mat 17:6 To uslyšavše uèedlníci, padli na tváøi své a báli se velmi.
Mat 17:7 A pøistoupiv Ježíš, dotekl se jich, øka jim: Vstaòte, nebojte se.
Mat 17:8 A pozdvihše oèí svých, žádného nevidìli, než samého Ježíše.
Mat 17:9 Když pak sstupovali s hory, pøikázal jim Ježíš, øka: Žádnému nepravte tohoto vidìní, dokudž by Syn èlovìka nevstal z mrtvých.
Mat 17:10 I otázali se ho uèedlníci jeho, økouce: Což to pak zákoníci praví, že má Eliáš prve pøijíti?
Mat 17:11 A Ježíš odpovídaje, øekl jim: Eliáš zajisté pøijde prve a napraví všecky vìci.

Mat 17:12 Ale pravím vám, že Eliáš již pøišel, avšak nepoznali ho, ale uèinili mu, což chtìli. Tak i Syn èlovìka trpìti bude od nich.
Mat 17:13 Tedy srozumìli uèedlníci, že jim to praví o Janovi Køtiteli.
Mat 17:14 A když pøišli k zástupu, pøistoupil k nìmu èlovìk jeden, a poklekl pøed ním na kolena,
Mat 17:15 A øekl: Pane, smiluj se nad synem mým, nebo námìsièník jest, a bídnì se trápí. Èasto zajisté padá do ohnì a èastokrát do vody.
Mat 17:16 I pøivedl jsem ho uèedlníkùm tvým, ale nemohli ho uzdraviti.
Mat 17:17 Odpovídaje pak Ježíš, øekl: Ó národe nevìrný a pøevrácený, dokud budu s vámi? Dokudž vás trpìti budu? Pøiveïte jej sem ke mnì.
Mat 17:18 I pohrozil jemu Ježíš. I vyšlo od nìho ïábelství a uzdraven jest mládenec v tu hodinu.
Mat 17:19 Tedy pøistoupivše uèedlníci k Ježíšovi soukromí, øekli jemu: Proè jsme my ho nemohli vyvrci?
Mat 17:20 Øekl jim Ježíš: Pro nevìru vaši. Amen zajisté pravím vám: Budete-li míti víru, jako jest zrno horèièné, díte hoøe této: Jdi odsud tam, a pùjde, a nebude vám nic nemožného.
Mat 17:21 Toto pak pokolení nevychází, jediné skrze modlitbu a pùst.
Mat 17:22 A když byli v Galileji, øekl jim Ježíš: Syn èlovìka bude zrazen v ruce lidí bezbožných.
Mat 17:23 A zabijí jej, a tøetího dne z mrtvých vstane. I zarmoutili se náramnì.
Mat 17:24 A když pøišli do Kafarnaum, pøistoupili, kteøíž plat vybírali, ku Petrovi a øekli: Což mistr váš nedává platu?
Mat 17:25 A on øekl: Dává. A když všel do domu, pøedšel jej Ježíš øeèí, øka: Co se tobì zdá, Šimone? Králové zemští od kterých berou daò anebo plat, od synù-li svých, èili od cizích?
Mat 17:26 Odpovìdìl jemu Petr: Od cizích. I dí mu Ježíš: Tedy synové jsou svobodní?
Mat 17:27 Ale abychom jich nepohoršili, jda k moøi, vrz udici, a tu rybu, kteráž nejprve uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za mne i za sebe.
Mat 18:1 V ten èas pøistoupili uèedlníci k Ježíšovi, økouce: Kdo pak jest vìtší v království nebeském?
Mat 18:2 A zavolav Ježíš pacholete, postavil je uprostøed nich,
Mat 18:3 A øekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.
Mat 18:4 Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, ten jest vìtší v království nebeském.
Mat 18:5 A kdož by koli pøijal pacholátko takové ve jménu mém, mne pøijímá.
Mat 18:6 Kdo by pak pohoršil jednoho z malièkých tìchto vìøících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavìšen byl žernov oslièí na hrdlo jeho, a pohøížen byl do hlubokosti moøské.
Mat 18:7 Bìda svìtu pro pohoršení. Aèkoli musí to býti, aby pøicházela pohoršení, ale však bìda èlovìku, skrze nìhož pøichází pohoršení.
Mat 18:8 Protož jestliže ruka tvá anebo noha tvá pohoršuje tì, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobì do života vjíti kulhavému anebo bezrukému, nežli dvì ruce aneb dvì noze majícímu uvrženu býti do vìèného ohnì.
Mat 18:9 A pakli oko tvé pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe jest tobì jednookému do života vjíti, nežli obì oèi majícímu uvrženu býti do pekelného ohnì.
Mat 18:10 Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z malièkých tìchto. Nebo pravím vám, že andìlé jejich v nebesích vždycky vidí tváø Otce mého, kterýž v nebesích jest.
Mat 18:11 Nebo pøišel Syn èlovìka, aby spasil to, což bylo zahynulo.
Mat 18:12 Co se vám zdá? Kdyby nìkterý èlovìk mìl sto ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilé?
Mat 18:13 A nahodí-li mu se nalézti ji, amen pravím vám, že se radovati bude nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými.
Mat 18:14 Tak není vùle pøed Otcem vaším, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z malièkých tìchto.
Mat 18:15 Zhøešil-li by pak proti tobì bratr tvùj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého.
Mat 18:16 Jestliže by pak neuposlechl, pøijmi k sobì jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tøí svìdkù stálo každé slovo.
Mat 18:17 Pakli by jich neuposlechl, povìz církvi. Jestliže pak i církve neuposlechne, budiž tobì jako pohan a publikán.
Mat 18:18 Amen pravím vám: Cožkoli svížete na zemi, bude svázáno i na nebi; a cožkoli rozvížete na zemi, bude rozvázáno i na nebi.
Mat 18:19 Opìt pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou vìc, za kterouž by koli prosili, stane se jim od Otce mého nebeského.
Mat 18:20 Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tøi ve jménu mém, tu jsem já uprostøed nich.
Mat 18:21 Tedy pøistoupiv k nìmu Petr, øekl: Pane, kolikrát zhøeší proti mnì bratr mùj, a odpustím jemu? Do sedmilikrát?
Mat 18:22 I dí mu Ježíš: Nepravím tobì až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát.

Mat 18:23 A protož podobno jest království nebeské èlovìku králi, kterýž chtìl poèet klásti s služebníky svými.
Mat 18:24 A když poèal poètu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisícù høiven.
Mat 18:25 A když nemìl èím zaplatiti, kázal jej pán jeho prodati, i ženu jeho i dìti i všecko, což mìl, a zaplatiti.
Mat 18:26 Tedy padna služebník ten, prosil ho, øka: Pane, poshovìj mi, a všecko zaplatím tobì.
Mat 18:27 I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil.
Mat 18:28 Vyšed pak služebník ten, nalezl jednoho z spoluslužebníkù svých, kterýž mu byl dlužen sto penìz, a chopiv se ho, hrdloval se s ním, øka: Zapla mi, cos dlužen.
Mat 18:29 Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil ho, øka: Poshovìj mi, a všecko zaplatím tobì.
Mat 18:30 On pak nechtìl, ale odšed, dal jej do žaláøe, dokudž by nezaplatil dluhu.
Mat 18:31 Tedy vidouce spoluslužebníci, co se dálo, zarmoutili se velmi; a šedše, povìdìli pánu svému všecko, co se bylo stalo.
Mat 18:32 Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníèe zlý, všecken ten tvùj dluh odpustil jsem tobì, nebs mne prosil.
Mat 18:33 Zdaliž i ty nemìl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou?
Mat 18:34 I rozhnìvav se pán jeho, dal jej katùm, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen.
Mat 18:35 Tak i Otec mùj nebeský uèiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich provinìní.
Mat 19:1 I stalo se, když dokonal Ježíš øeèi tyto, bral se z Galilee, a pøišel do konèin Judských za Jordán.
Mat 19:2 I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je tam.
Mat 19:3 I pøistoupili k nìmu farizeové, pokoušejíce ho a økouce jemu: Sluší-li èlovìku propustiti ženu svou z kterékoli pøíèiny?
Mat 19:4 On pak odpovídaje, øekl jim: Což jste neètli, že ten, jenž stvoøil èlovìka s poèátku, muže a ženu uèinil je?
Mat 19:5 A øekl: Protož opustí èlovìk otce i matku, a pøipojí se k manželce své, i budou dva jedno tìlo.
Mat 19:6 A tak již nejsou dva, ale jedno tìlo. A protož, což jest Bùh spojil, èlovìk nerozluèuj.
Mat 19:7 Øekli jemu: Proèež tedy Mojžíš rozkázal dáti list zapuzení a propustiti jí?
Mat 19:8 Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštìti manželky vaše, ale s poèátku nebylo tak.
Mat 19:9 Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, (leè pro smilství) a jinou pojme, cizoloží, a kdož propuštìnou pojme, také cizoloží.
Mat 19:10 Øekli jemu uèedlníci jeho: Ponìvadž jest taková pøe s manželkou, není dobré ženiti se.
Mat 19:11 On pak øekl jim: Ne všickni chápají slova toho, ale ti toliko, jimž jest dáno.
Mat 19:12 Jsou zajisté panicové, kteøíž se tak z života matky zrodili; a jsou panicové, kteøíž uèinìni jsou od lidí; a jsou panicové, kteøíž se sami v panictví oddali pro království nebeské. Kdo mùže pochopiti, pochop.
Mat 19:13 Tehdy pøineseny jsou k nìmu dítky, aby na nì ruce vzkládal a modlil se za nì. Uèedlníci pak pøimlouvali jim.
Mat 19:14 Ale Ježíš øekl jim: Nechte dítek a nebraòte jim jíti ke mnì; nebo takových jest království nebeské.
Mat 19:15 A po vzkládání na nì rukou odebral se odtud.
Mat 19:16 A aj, jeden pøistoupiv, øekl jemu: Mistøe dobrý, co dobrého budu èiniti, abych mìl život vìèný?
Mat 19:17 A on øekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bùh. Chceš-li pak vjíti do života, ostøíhej pøikázání.
Mat 19:18 Dí jemu: Kterých? A Ježíš øekl mu: Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš køivého svìdectví,
Mat 19:19 Cti otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého jako sebe samého.
Mat 19:20 Dí jemu mládenec: Všeho toho ostøíhal jsem od své mladosti. Èehož mi se ještì nedostává?
Mat 19:21 Øekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svùj, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojï, následuj mne.
Mat 19:22 Uslyšev pak mládenec tu øeè, odšel, smuten jsa; nebo mìl statku mnoho.
Mat 19:23 Tedy Ježíš øekl uèedlníkùm svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadnì vejde do království nebeského.
Mat 19:24 A opìt pravím vám: Snáze jest velbloudu skrze ucho jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.
Mat 19:25 A uslyšavše to uèedlníci jeho, i užasli se velmi, økouce: I kdož tedy mùže spasen býti?
Mat 19:26 A pohledìv na nì Ježíš, øekl jim: U lidí jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné.
Mat 19:27 Tehdy odpovìdìv Petr, øekl mu: Aj, my opustili jsme všecky vìci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude dáno za to?
Mat 19:28 A Ježíš øekl jim: Amen pravím vám, že vy, kteøíž jste následovali mne, v druhém narození, když se posadí Syn èlovìka na trùnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské.

Mat 19:29 A každý, kdož opustil by domy, nebo bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, nebo manželku, nebo syny, nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život vìèný dìdiènì obdrží.
Mat 19:30 Mnozí pak první budou poslední, a poslední první.
Mat 20:1 Nebo podobno jest království nebeské èlovìku hospodáøi, kterýž vyšel na úsvitì, aby najal dìlníky na vinici svou.
Mat 20:2 Smluviv pak s dìlníky z peníze denního, odeslal je na vinici svou.
Mat 20:3 A vyšed okolo hodiny tøetí, uzøel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce.
Mat 20:4 I øekl jim: Jdìtež i vy na vinici mou, a co bude spravedlivého, dám vám.
Mat 20:5 A oni šli. Opìt vyšed pøi šesté a deváté hodinì, uèinil též.
Mat 20:6 Pøi jedenácté pak hodinì vyšed, nalezl jiné, ani stojí zahálejíce. I øekl jim: Proèež tu stojíte, celý den zahálejíce?
Mat 20:7 Økou jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdìtež i vy na vinici mou, a což by bylo spravedlivého, vezmete.
Mat 20:8 Veèer pak øekl pán vinice šafáøi svému: Zavolej dìlníkù a zapla jim, poèna od posledních až do prvních.
Mat 20:9 A pøišedše ti, kteøíž byli pøi jedenácté hodinì najati, vzali jeden každý po penízi.
Mat 20:10 Pøišedše pak první, domnívali se, že by více mìli vzíti; ale vzali i oni jeden každý po penízi.
Mat 20:11 A vzavše, reptali proti hospodáøi, økouce:
Mat 20:12 Tito poslední jednu hodinu toliko dìlali, a rovné jsi je nám uèinil, kteøíž jsme nesli bøímì dne i horko.
Mat 20:13 On pak odpovídaje jednomu z nich, øekl: Pøíteli, neèiním tobì køivdy; však jsi z peníze denního smluvil se mnou.
Mat 20:14 Vezmiž, což tvého jest, a jdi pøedce. Já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobì.
Mat 20:15 Zdaliž mi nesluší v mém uèiniti, což chci? Èili oko tvé nešlechetné jest, že já dobrý jsem?
Mat 20:16 Tak budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.
Mat 20:17 A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte uèedlníkù svých soukromí na cestì, i øekl jim:
Mat 20:18 Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn èlovìka vydán bude pøedním knìžím a zákoníkùm, a odsoudí ho na smrt.
Mat 20:19 A vydadí jej pohanùm ku posmívání a k bièování a ukøižování; a tøetího dne z mrtvých vstane.
Mat 20:20 Tedy pøistoupila k nìmu matka synù Zebedeových s syny svými, klanìjící se a prosecí nìco od nìho.
Mat 20:21 Kterýžto øekl jí: Co chceš? Øekla jemu: Rci, a tito dva synové moji sednou, jeden na pravici tvé a druhý na levici, v království tvém.
Mat 20:22 Odpovídaje pak Ježíš, øekl: Nevíte, zaè prosíte. Mùžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a køtem, jímž já se køtím, køtìni býti? Øekli jemu: Mùžeme.
Mat 20:23 Dí jim: Kalich zajisté mùj píti budete, a køtem, jímž já se køtím, pokøtìni budete, ale sedìti na pravici mé a na levici mé, není mé dáti vám, ale dáno bude tìm, kterýmž pøipraveno jest od Otce mého.
Mat 20:24 A uslyšavše to deset uèedlníkù Pánì, rozhnìvali se na ty dva bratry.
Mat 20:25 Ale Ježíš svolav je, øekl: Víte, že knížata národù panují nad svými, a kteøíž velicí jsou, moci užívají nad nimi.
Mat 20:26 Ne tak bude mezi vámi; ale kdožkoli chtìl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš.
Mat 20:27 A kdož by koli mezi vámi chtìl býti první, budiž váš služebník;
Mat 20:28 Jako i Syn èlovìka nepøišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svùj na vykoupení za mnohé.
Mat 20:29 A když vycházeli z Jericho, šel za ním zástup veliký.
Mat 20:30 A aj, dva slepí sedící u cesty, uslyševše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, økouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidùv.
Mat 20:31 Zástup pak pøimlouval jim, aby mlèeli. Oni pak více volali, økouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidùv.
Mat 20:32 I zastaviv se Ježíš, zavolal jich, a øekl: Co chcete, abych vám uèinil?
Mat 20:33 Økou jemu: Pane, a se otevrou oèi naše.
Mat 20:34 I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl se oèí jejich, a ihned prohlédly oèi jejich. A oni šli za ním.
Mat 21:1 A když se pøiblížili k Jeruzalému, a pøišli do Betfage k hoøe Olivetské, tedy Ježíš poslal dva uèedlníky své,
Mat 21:2 Øka jim: Jdìtež do mìsteèka, kteréž proti vám jest, a hned naleznete oslici pøivázanou a oslátko s ní. Odvìžtež je a pøiveïte ke mnì.
Mat 21:3 A øekl-li by kdo co vám, rcete, že Pán jich potøebuje, a hned propustí je.
Mat 21:4 Toto se pak všecko stalo, aby se naplnilo povìdìní skrze proroka, økoucího:
Mat 21:5 Povìzte dceøi Sionské: Aj, král tvùj béøe se tobì tichý, a sedì na oslici, a na oslátku té oslice jhu podrobené.
Mat 21:6 I jdouce uèedlníci, a uèinivše tak, jakož jim pøikázal Ježíš,

Mat 21:7 Pøivedli oslici i oslátko, a vložili na nì roucha svá, a jej navrchu posadili.
Mat 21:8 Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestì, jiní pak ratolesti z døíví sekali a metali na cestu.
Mat 21:9 A zástupové, kteøíž napøed šli, i ti, kteøíž nazad byli, volali, økouce: Aj syn Davidùv, Spasitel. Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì; spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech.
Mat 21:10 A když vjel do Jeruzaléma, zbouøilo se všecko mìsto, økouce: I kdo jest tento?
Mat 21:11 Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok od Nazarétu Galilejského.
Mat 21:12 I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všecky prodavaèe a kupce z chrámu, a stoly penìzomìncù a stolice prodávajících holubice pøevracel,
Mat 21:13 A øekl jim: Psáno jest: Dùm mùj dùm modlitby slouti bude, ale vy uèinili jste jej peleší lotrovskou.
Mat 21:14 I pøistoupili k nìmu slepí a kulhaví v chrámì, i uzdravil je.
Mat 21:15 Vidouce pak pøední knìží a zákoníci divy, kteréž èinil, a dítky, any volají v chrámì a praví : Aj syn Davidùv, Spasitel, rozhnìvali se.
Mat 21:16 A øekli jemu: Slyšíš-liž, co tito praví? Ježíš pak øekl jim: I ovšem. Nikdá-liž jste neètli, že z úst nemluvòátek a tìch, jenž prsí požívají, dokonal jsi chválu?
Mat 21:17 A opustiv je, šel ven z mìsta do Betany a tu zùstal.
Mat 21:18 Ráno pak navracuje se do mìsta, zlaènìl.
Mat 21:19 A vida jeden fíkový strom podle cesty, šel k nìmu, a nic na nìm nenalezl, než listí toliko. I dí tomu stromu: Nikdy více neroï se z tebe ovoce na vìky. I usechl jest hned fík ten.
Mat 21:20 A vidouce to uèedlníci, divili se, økouce: Kterak jest ihned usechl fík ten!
Mat 21:21 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Amen pravím vám: Budete-li míti víru, a nebudete-li pochybovati, netoliko to, co se stalo fíkovému døevu, uèiníte, a kdybyste i této hoøe øekli: Zdvihni se a vrz sebou do moøe, stane se.
Mat 21:22 A všecko, zaè byste koli prosili na modlitbì, vìøíce, vezmete.
Mat 21:23 A když pøišel do chrámu, pøistoupili k nìmu pøední knìží a starší lidu, když uèil, økouce: Jakou mocí tyto vìci èiníš? A kdo jest tobì tu moc dal?
Mat 21:24 Odpovídaje pak Ježíš, øekl jim: Otíži se i já vás na jednu vìc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto vìci èiním.
Mat 21:25 Køest Janùv odkud jest byl? S nebe-li, èili z lidí? A oni rozvažovali mezi sebou, økouce: Díme-li: S nebe, dí nám: Proè jste pak nevìøili jemu?
Mat 21:26 Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni mìli Jana za proroka.
Mat 21:27 I odpovídajíce Ježíšovi, øekli: Nevíme. Øekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí tyto vìci èiním.
Mat 21:28 Ale co se vám zdá? Èlovìk jeden mìl dva syny. A pøistoupiv k prvnímu, øekl: Synu, jdi na vinici mou dnes a dìlej.
Mat 21:29 A on odpovìdìv, øekl: Nechci. A potom usmysliv sobì, šel.
Mat 21:30 I pøistoupiv k druhému, øekl jemu též. A on odpovìdìv, øekl: Jdu, pane. A nešel.
Mat 21:31 Který z tìch dvou uèinil vùli otcovu? Øekli jemu: První. Dí jim Ježíš: Amen pravím vám, že publikáni a nevìstky pøedcházejí vás do království Božího.
Mat 21:32 Nebo pøišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a neuvìøili jste mu, ale publikáni a nevìstky uvìøili jemu. Vy pak vidìvše to, aniž jste potom usmyslili sobì, abyste vìøili jemu.
Mat 21:33 Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodáø, kterýž vzdìlal vinici, a opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavìl vìži, i pronajal ji vinaøùm, a odšel pryè pøes pole.
Mat 21:34 A když se pøiblížil èas ovoce, poslal služebníky své k vinaøùm, aby vzali užitky její.
Mat 21:35 Vinaøi pak zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a jiného ukamenovali.
Mat 21:36 Opìt poslal jiných služebníkù více nežli prve. I uèinili jim též.
Mat 21:37 Naposledy pak poslal k nim syna svého, øka: Ostýchati se budou syna mého.
Mat 21:38 Vinaøi pak uzøevše syna jeho, øekli mezi sebou: Tento jest dìdic; pojïte, zabijme jej, a uvažme se v dìdictví jeho.
Mat 21:39 I chytivše ho, vyvrhli jej ven z vinice a zabili.
Mat 21:40 Protož když pøijde pán vinice, co uèiní vinaøùm tìm?
Mat 21:41 Øekli jemu: Zlé zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným vinaøùm, kteøíž budou vydávati jemu užitek èasy svými.
Mat 21:42 Øekl jim Ježíš: Nikdy-li jste neètli v Písmích: Kámen, kterýž jsou zavrhli dìlníci, ten uèinìn jest v hlavu úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné pøed oèima našima.
Mat 21:43 Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu èinícímu užitky jeho.
Mat 21:44 A kdož by padl na ten kámen, rozrazí se; a na kohož upadne, setøe jej.
Mat 21:45 A slyšavše pøední knìží podobenství jeho, porozumìli, že by o nich mluvil.
Mat 21:46 I hledajíce ho jíti, báli se zástupù; neb ho mìli za proroka.
Mat 22:1 I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opìt v podobenstvích, øka:
Mat 22:2 Podobno jest království nebeské èlovìku králi, kterýž uèinil svadbu synu svému.

Mat 22:3 I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu; a oni nechtìli pøijíti.
Mat 22:4 Opìt poslal jiné služebníky, øka: Povìzte pozvaným: Aj, obìd mùj pøipravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest, a všecko hotovo. Pojïtež na svadbu.
Mat 22:5 Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém.
Mat 22:6 Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posmìch jim uèinivše, zmordovali.
Mat 22:7 A uslyšav to král, rozhnìval se; a poslav vojska svá, zhubil vražedníky ty a mìsto jejich zapálil.
Mat 22:8 Tedy øekl služebníkùm svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti, kteøíž pozváni byli, nebyli hodni.
Mat 22:9 Protož jdìte na rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu.
Mat 22:10 I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všecky, kteréžkoli nalezli, zlé i dobré. A naplnìna jest svadba hodovníky.
Mat 22:11 Tedy všed král, aby pohledìl na hodovníky, uzøel tam èlovìka neodìného rouchem svadebním.
Mat 22:12 I øekl jemu: Pøíteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on onìmìl.
Mat 22:13 Tedy øekl král služebníkùm: Svížíce ruce jeho i nohy, vezmìte ho, a uvrztež jej do temností zevnitøních. Tam bude pláè a škøipení zubù.
Mat 22:14 Nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.
Mat 22:15 Tedy odšedše farizeové, radili se, jak by polapili jej v øeèi.
Mat 22:16 I poslali k nìmu uèedlníky své s herodiány, økouce: Mistøe, víme, že pravdomluvný jsi a cestì Boží v pravdì uèíš a nedbáš na žádného; nebo nepatøíš na osobu lidskou.
Mat 22:17 Protož povìz nám, co se tobì zdá: Sluší-li daò dáti císaøi, èili nic?
Mat 22:18 Znaje pak Ježíš zlost jejich, øekl: Co mne pokoušíte, pokrytci?
Mat 22:19 Ukažte mi peníz danì. A oni podali mu peníze.
Mat 22:20 I øekl jim: Èí jest tento obraz a svrchu napsání?
Mat 22:21 Øekli mu: Císaøùv. Tedy dí jim: Dejtež, co jest císaøova, císaøi, a co jest Božího, Bohu.
Mat 22:22 To uslyšavše, divili se, a opustivše jej, odešli.
Mat 22:23 V ten den pøišli k nìmu saduceové, kteøíž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho,
Mat 22:24 Økouce: Mistøe, Mojžíš povìdìl: Umøel-li by kdo, nemaje dìtí, aby bratr jeho právem švagrovství pojal ženu jeho a vzbudil símì bratru svému.
Mat 22:25 I bylo u nás sedm bratrù. První pojav ženu, umøel, a nemaje semene, zùstavil ženu svou bratru svému.
Mat 22:26 Takž podobnì i druhý, i tøetí, až do sedmého.
Mat 22:27 Nejposléze pak po všech umøela i žena.
Mat 22:28 Protož pøi vzkøíšení kterého z tìch sedmi bude žena? Nebo všickni ji mìli.
Mat 22:29 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Bloudíte, neznajíce Písem ani moci Boží.
Mat 22:30 Však pøi vzkøíšení ani se nebudou ženiti ani vdávati, ale budou jako andìlé Boží v nebi.
Mat 22:31 O vzkøíšení pak mrtvých zdaliž jste neètli, co jest vám povìdíno od Boha, kterýž takto dí:
Mat 22:32 Já jsem Bùh Abrahamùv a Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv; a Bùh není Bùh mrtvých, ale živých.
Mat 22:33 A slyševše to zástupové, divili se uèení jeho.
Mat 22:34 Farizeové pak uslyšavše, že by k mlèení pøivedl saducejské, sešli se v jedno.
Mat 22:35 I otázal se ho jeden z nich zákoník nìjaký, pokoušeje ho, a øka:
Mat 22:36 Mistøe, které jest pøikázání veliké v Zákonì?
Mat 22:37 I øekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše své a ze vší mysli své.
Mat 22:38 To jest pøední a veliké pøikázání.
Mat 22:39 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.
Mat 22:40 Na tìch dvou pøikázáních všecken Zákon záleží i Proroci.
Mat 22:41 A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš,
Mat 22:42 Øka: Co se vám zdá o Kristu? Èí jest syn? Økou jemu: Davidùv.
Mat 22:43 Dí jim: Kterakž pak David v Duchu nazývá ho Pánem, øka:
Mat 22:44 Øekl Pán Pánu mému: Seï na pravici mé, dokavadž nepodložím nepøátel tvých, aby byli za podnože noh tvých?
Mat 22:45 Ponìvadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterakž syn jeho jest?
Mat 22:46 A nižádný nemohl jemu odpovìdíti slova, aniž se odvážil kdo více od toho dne jeho se naè tázati.
Mat 23:1 Tedy Ježíš mluvil zástupùm a uèedlníkùm svým,
Mat 23:2 Øka: Na stolici Mojžíšovì posadili se zákoníci a farizeové.
Mat 23:3 Protož všecko, což by koli rozkázali vám zachovávati, zachovávejte a èiòte, ale podle skutkù jejich neèiòte; nebo praví, a neèiní.
Mat 23:4 Svazují zajisté bøemena tìžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechtí jimi ani pohnouti.
Mat 23:5 A všecky ty své skutky èiní, aby byli vidíni od lidí. Rozšiøují zajisté nápisy své a veliké dìlají podolky

pláštù svých,
Mat 23:6 A milují pøední místa na veèeøích, a první stolice v školách,
Mat 23:7 A pozdravování na trhu, a aby byli nazýváni od lidí: Mistøi, mistøi.
Mat 23:8 Ale vy nebývejte nazýváni mistøi; nebo jeden jest Mistr váš, totiž Kristus, vy pak všickni bratøí jste.
Mat 23:9 A otce nenazývejte sobì na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích.
Mat 23:10 Ani se nazývejte vùdcové; nebo jeden jest vùdce váš Kristus.
Mat 23:11 Ale kdo z vás vìtší jest, bude služebníkem vaším.
Mat 23:12 Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen.
Mat 23:13 Ale bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království nebeské pøed lidmi; nebo sami tam nevcházíte, ani tìm, jenž by vjíti chtìli, vcházeti dopouštíte.
Mat 23:14 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zžíráte domy vdovské, za pøíèinou dlouhého modlení; protož tìžší soud ponesete.
Mat 23:15 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že obcházíte moøe i zemi, abyste uèinili jednoho novovìrce, a když bude uèinìn, uèiníte jej syna zatracení, dvakrát více, nežli jste sami.
Mat 23:16 Bìda vám, vùdcové slepí, kteøíž øíkáte: Pøisáhl-li by kdo skrze chrám, to nic není; ale kdo by pøisáhl skrze zlato chrámové, povinen jest pøísaze dosti èiniti.
Mat 23:17 Blázni a slepci; nebo co jest vìtšího, zlato-li, èili chrám, kterýž posvìcuje zlata?
Mat 23:18 A pøisáhl-li by kdo skrze oltáø, nic není; ale kdo by pøisáhl skrze ten dar, kterýž jest na nìm, povinen jest.
Mat 23:19 Blázni a slepci, i co jest vìtšího, dar-li, èili oltáø, kterýž posvìcuje daru?
Mat 23:20 A protož kdokoli pøisahá skrze oltáø, pøisahá skrze nìj, i skrze to všecko, což na nìm jest .
Mat 23:21 A kdož pøisahá skrze chrám, pøisahá skrze nìj, i skrze toho, kterýž pøebývá v nìm.
Mat 23:22 A kdož pøisahá skrze nebe, pøisahá skrze trùn Boží, i skrze toho, kterýž na nìm sedí.
Mat 23:23 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což tìžšího jest v Zákonì, totiž soud a milosrdenství a vìrnost. Tyto vìci mìli jste èiniti a onìch neopouštìti.
Mat 23:24 Vùdcové slepí, kteøíž cedíte komára, velblouda pak požíráte.
Mat 23:25 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že èistíte po vrchu konvice a mísy, a vnitø plno jest loupeže a nestøedmosti.
Mat 23:26 Farizee slepèe, vyèis prve to, což vnitø jest v konvi a v míse, aby i to, což jest zevnitø, bylo èisto.
Mat 23:27 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se pøipodobnili hrobùm zbíleným, kteøíž aè se zdadí zevnitø krásní, ale vnitø jsou plní kostí umrlèích i vší neèistoty.
Mat 23:28 Tak i vy zevnitø zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitø plní jste pokrytství a nepravosti.
Mat 23:29 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo vzdìláváte hroby prorokù a ozdobujete hroby spravedlivých,
Mat 23:30 A øíkáte: Kdybychom byli za dnù otcù našich, nebyli bychom úèastníci jejich ve krvi prorokù.
Mat 23:31 Protož osvìdèujete sami proti sobì, že jste synové tìch, kteøíž proroky zmordovali.
Mat 23:32 I vy také naplòte míru otcù svých.
Mat 23:33 Hadové, plémì ještìrèí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohnì?
Mat 23:34 Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a uèitele, a vy z tìch nìkteré zmordujete a ukøižujete, a nìkteré z nich bièovati budete v školách vašich, a budete je honiti z mìsta do mìsta,
Mat 23:35 Aby pøišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a oltáøem.
Mat 23:36 Amen pravím vám: Pøijdou tyto všecky vìci na pokolení toto.
Mat 23:37 Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéøi prorokù, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobì posíláni, kolikrát jsem chtìl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažïuje kuøátka svá pod køídla, a nechtìli jste.
Mat 23:38 Aj, zanechává se vám dùm váš pustý.
Mat 23:39 Nebo pravím vám, že mne již více nikoli neuzøíte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì.
Mat 24:1 A vyšed Ježíš, bral se z chrámu; i pøistoupili uèedlníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové.
Mat 24:2 Ježíš pak øekl jim: Vidíte-liž tyto všecky vìci? Amen pravím vám: Nebude zùstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zboøen.
Mat 24:3 A když se posadil na hoøe Olivetské, pøistoupili k nìmu uèedlníci jeho soukromí, økouce: Povìz nám, kdy to bude, a která znamení budou pøíchodu tvého a skonání svìta?
Mat 24:4 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Vizte, aby vás žádný nesvedl.
Mat 24:5 Nebo mnozí pøijdou ve jménu mém, økouce: Já jsem Kristus, a svedou mnohé.
Mat 24:6 Budete slyšeti zajisté boje a povìsti bojù. Hleïtež, abyste se nekormoutili; nebo musí to všecko býti; ale ne ihned bude konec.
Mat 24:7 Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemìtøesení po místech.

Mat 24:8 Ale tyto všecky vìci jsou poèátkové bolestí.
Mat 24:9 A tehdy vy budete souženi, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národù pro jméno mé.
Mat 24:10 A tehdy se zhorší mnozí a vespolek se budou zrazovati a nenávidìti.
Mat 24:11 A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé.
Mat 24:12 A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.
Mat 24:13 Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.
Mat 24:14 A bude kázáno toto evangelium království po všem svìtì, na svìdectví všem národùm, a tehdáž pøijde skonání.
Mat 24:15 Protož když uzøíte ohavnost zpuštìní, pøedpovìdìnou od Daniele proroka, ana stojí na místì svatém, (kdo ète, rozumìj,)
Mat 24:16 Tehdáž ti, kteøíž by byli v Judstvu, nech utekou k horám.
Mat 24:17 A kdo na støeše, nesstupuj dolù, aby nìco vzal z domu svého.
Mat 24:18 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá.
Mat 24:19 Bìda pak tìhotným a tìm, kteréž kojí, v tìch dnech.
Mat 24:20 Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimì anebo v svátek.
Mat 24:21 Nebo bude tehdáž soužení veliké, jakéž nebylo od poèátku svìta až dosavad, aniž kdy potom bude.
Mat 24:22 A by nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný èlovìk. Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti.
Mat 24:23 Tehdy øekl-li by vám kdo: Aj, tuto jest Kristus, anebo tamto, nevìøte.
Mat 24:24 Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a èiniti budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.
Mat 24:25 Aj, pøedpovìdìl jsem vám.
Mat 24:26 Protož øeknou-li vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevìøte.
Mat 24:27 Neb jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i pøíchod Syna èlovìka.
Mat 24:28 Nebo kdežkoli bude tìlo, tu se sletí i orlice.
Mat 24:29 A hned po soužení, kteréž bude tìch dnù, slunce se zatmí a mìsíc nedá svìtla svého a hvìzdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati.
Mat 24:30 A tehdy se ukáže znamení Syna èlovìka na nebi, a tu budou kvíliti všecka pokolení zemì, a uzøí Syna èlovìka pøicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slavou velikou.
Mat 24:31 Kterýž pošle andìly své s hlasem velikým trouby, a shromáždí vyvolené jeho ode ètyø vìtrù, od konèin nebes až do konèin jejich.
Mat 24:32 Od stromu pak fíkového nauète se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a listí se puèí, porozumíváte, že blízko jest léto.
Mat 24:33 Takéž i vy, když uzøeli byste toto všecko, vìzte, že blízko jest a ve dveøích království Boží.
Mat 24:34 Amen pravím vám, že nepomine vìk tento, až se tyto všecky vìci stanou.
Mat 24:35 Nebe a zemì pominou, ale slova má nepominou.
Mat 24:36 O tom pak dni a hodinì té nižádný neví, ani andìlé nebeští, jediné sám Otec mùj.
Mat 24:37 Ale jakož bylo za dnù Noé, tak bude i pøíchod Syna èlovìka.
Mat 24:38 Nebo jakož jsou za dnù tìch pøed potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu,
Mat 24:39 A nezvìdìli, až pøišla potopa, a zachvátila všecky, tak bude i pøíští Syna èlovìka.
Mat 24:40 Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán.
Mat 24:41 Dvì budou ve mlýnì pøi žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána.
Mat 24:42 Bdìtež tedy, ponìvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš pøijíti má.
Mat 24:43 Toto pak vìzte, že by vìdìl hospodáø, v které by bdìní zlodìj mìl pøijíti, bdìl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého.
Mat 24:44 Protož i vy buïte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadìjete, Syn èlovìka pøijde.
Mat 24:45 Kdo tedy jest služebník vìrný a opatrný, kteréhož ustanovil pán jeho nad èeledí svou, aby jim dával pokrm v èas?
Mat 24:46 Blahoslavený služebník ten, kteréhož, pøijda pán jeho, nalezl by, an tak èiní.
Mat 24:47 Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.
Mat 24:48 Jestliže by pak øekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlévá pán mùj pøijíti,
Mat 24:49 I poèal by bíti spoluslužebníky, jísti a píti s opilci,
Mat 24:50 Pøijde pán služebníka toho v den, v kterýž se nenadìje, a v hodinu, v kterouž neví.
Mat 24:51 I oddìlí jej, a díl jeho položí s pokrytci. Tam bude pláè a škøipení zubù.
Mat 25:1 Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi.

Mat 25:2 Pìt pak z nich bylo opatrných, a pìt bláznivých.
Mat 25:3 Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje.
Mat 25:4 Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.
Mat 25:5 A když prodléval Ženich, zdøímaly se všecky a zesnuly.
Mat 25:6 O pùlnoci pak stal se køik: Aj, Ženich jde, vyjdìte proti nìmu.
Mat 25:7 Tedy vstaly všecky panny ty, a ozdobily lampy své.
Mat 25:8 Bláznivé pak opatrným øekly: Udìlte nám oleje vašeho, nebo lampy naše hasnou.
Mat 25:9 I odpovìdìly opatrné, økouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám nedostalo, jdìte radìji k prodavaèùm a kupte sobì.
Mat 25:10 A když odešly kupovati, pøišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu, i zavøíny jsou dveøe.
Mat 25:11 Potom pak pøišly i ty druhé panny, økouce: Pane, pane, otevøi nám.
Mat 25:12 A on odpovìdìv, øekl: Amen, pravím vám, neznám vás.
Mat 25:13 Bdìtež tedy; neb nevíte dne ani hodiny, v kterou Syn èlovìka pøijde.
Mat 25:14 Neb tak se díti bude, jako když èlovìk jeden, jda na cestu, povolal služebníkù svých a poruèil jim statek svùj.
Mat 25:15 I dal jednomu pìt høiven, jinému pak dvì, a jinému jednu, každému podle možnosti jeho, i odšel hned.
Mat 25:16 Odšed pak ten, kterýž vzal pìt høiven, tìžel jimi, i vydìlal jiných pìt høiven.
Mat 25:17 Též i ten, kterýž vzal dvì, získal jiné dvì.
Mat 25:18 Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed, zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého.
Mat 25:19 Po mnohém pak èasu pøišel pán služebníkù tìch, i èinil poèet s nimi.
Mat 25:20 A pøistoupiv ten, kterýž byl pìt høiven vzal, podal jiných pìti høiven, øka: Pane, pìt høiven dal jsi mi, aj, jiných pìt høiven získal jsem jimi.
Mat 25:21 I øekl mu pán jeho: To dobøe, služebníèe dobrý a vìrný, nad málem byl jsi vìrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého.
Mat 25:22 Pøistoupiv pak ten, kterýž byl dvì høivnì vzal, dí: Pane, dvì høivnì jsi mi dal, aj, jiné dvì jimi získal jsem.
Mat 25:23 Øekl mu pán jeho: To dobøe, služebníèe dobrý a vìrný, nad málem byl jsi vìrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého.
Mat 25:24 Pøistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu høivnu, øekl: Pane, vìdìl jsem, že jsi ty èlovìk pøísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal,
Mat 25:25 I boje se, odšel jsem a skryl høivnu tvou v zemi. Aj, teï máš, což tvého jest.
Mat 25:26 A odpovídaje pán jeho, øekl mu: Služebníèe zlý a lenivý, vìdìl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal,
Mat 25:27 Protož mìl jsi ty peníze mé dáti penìzomìncùm, a já pøijda, vzal byl bych, což jest mého, s požitkem.
Mat 25:28 Nu vezmìtež od nìho tu høivnu, a dejte tomu, kterýž má deset høiven.
Mat 25:29 (Nebo každému majícímu bude dáno, a bude hojnì míti, od nemajícího pak i to, což má, bude odjato.)
Mat 25:30 A toho neužiteèného služebníka uvrztež do temností zevnitøních. Tam bude pláè a škøipení zubù.
Mat 25:31 A když pøijde Syn èlovìka v slávì své, a všickni svatí andìlé s ním, tedy se posadí na trùnu velebnosti své,
Mat 25:32 A shromáždìni budou pøed nìj všickni národové. I rozdìlí je na rùzno, jedny od druhých, tak jako pastýø oddìluje ovce od kozlù.
Mat 25:33 A postaví ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici.
Mat 25:34 Tedy dí Král tìm, kteøíž na pravici jeho budou: Pojïte požehnaní Otce mého, dìdiènì vládnìte královstvím, vám pøipraveným od ustanovení svìta.
Mat 25:35 Nebo jsem laènìl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti; hostem jsem býval, a pøijali jste mne;
Mat 25:36 Nah jsem byl, a pøiodìli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláøi jsem sedìl, a pøicházeli jste ke mnì.
Mat 25:37 Tedy odpovìdí jemu spravedliví, økouce: Pane, kdy jsme tì vídali laèného, a krmili jsme tebe, žíznivého, a dávali jsme nápoj?
Mat 25:38 Aneb kdy jsme tì vidìli hostì, a pøijali jsme tebe, anebo nahého, a pøiodìli jsme tebe?
Mat 25:39 Aneb kdy jsme tì vidìli nemocného, aneb v žaláøi, a pøicházeli jsme k tobì?
Mat 25:40 A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste èinili jednomu z bratøí tìchto mých nejmenších, mnì jste uèinili.
Mat 25:41 Potom dí i tìm, kteøíž na levici budou: Jdìte ode mne zloøeèení do ohnì vìèného, kterýž jest pøipraven ïáblu i andìlùm jeho.
Mat 25:42 Nebo jsem laènìl, a nedali jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti;

Mat 25:43 Hostem jsem byl, a nepøijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláøi jsem byl, a nenavštívili jste mne.
Mat 25:44 Tedy odpovìdí jemu i oni, økouce: Pane, kdy jsme tebe vídali laèného, neb žíznivého, aneb hostì, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláøi, a neposloužili jsme tobì?
Mat 25:45 Tedy odpoví jim, øka: Amen pravím vám: Èehož jste koli neèinili jednomu z nejmenších tìchto, mnì jste neèinili.
Mat 25:46 I pùjdou tito do trápení vièného, ale spravedliví do života vièného.
Mat 26:1 I stalo se, když dokonal Ježíš øeèi tyto všecky, øekl uèedlníkùm svým:
Mat 26:2 Víte, že po dvou dnech velikanoc bude a Syn èlovìka zrazen bude, aby byl ukøižován.
Mat 26:3 Tedy sešli se pøední knìží a zákoníci, i starší lidu na síò nejvyššího knìze, kterýž sloul Kaifáš.
Mat 26:4 A radili se, jak by Ježíše lstivì jali a zamordovali.
Mat 26:5 Ale pravili: Ne v den sváteèní, aby snad nebyl rozbroj v lidu.
Mat 26:6 Když pak byl Ježíš v Betany, v domu Šimona malomocného,
Mat 26:7 Pøistoupila k nìmu žena, mající nádobu alabastrovou masti drahé, i vylila ji na hlavu jeho, když sedìl za stolem.
Mat 26:8 A vidouce to uèedlníci jeho, rozhnìvali se, økouce: I k èemu jest ztráta tato?
Mat 26:9 Neb mohla tato mast prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým.
Mat 26:10 A znaje to Ježíš, dí jim: Proè za zlé máte této ženì? Dobrý zajisté skutek uèinila nade mnou.
Mat 26:11 Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.
Mat 26:12 Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tìlo, ku pohøebu mému to uèinila.
Mat 26:13 Amen pravím vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem svìtì, také□ i to bude praveno, co uèinila tato, na památku její.
Mat 26:14 Tedy odšed k pøedním knìžím, jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský,
Mat 26:15 Øekl jim: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni uložili jemu dáti tøidceti støíbrných.
Mat 26:16 A od té chvíle hledal pøíhodného èasu, aby ho zradil.
Mat 26:17 Prvního pak dne pøesnic, pøistoupili k Ježíšovi uèedlníci, økouce jemu: Kde chceš, a□ pøipravíme tobì, abys jedl beránka?
Mat 26:18 On pak øekl: Jdìte tam k jednomu do mìsta, a rcete jemu: Vzkázal□ Mistr: Èas mùj blízko jest, u tebe □ jísti budu beránka s uèedlníky svými.
Mat 26:19 I uèinili uèedlníci tak, jakož jim poruèil Ježíš, a pøipravili beránka.
Mat 26:20 A když byl veèer, posadil se za stùl se dvanácti.
Mat 26:21 A když jedli, øekl jim: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.
Mat 26:22 I zarmoutivše se velmi, poèali každý z nich øíci jemu: Zdali já jsem, Pane?
Mat 26:23 On pak odpovídaje, øekl: Kdo omáèí se mnou rukou v míse, ten□ mne zradí.
Mat 26:24 Syn□ zajisté èlovìka jde, jakož psáno o nìm, ale bìda èlovìku tomu, skrze nìhož Syn èlovìka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil èlovìk ten.
Mat 26:25 Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Mistøe? Øekl jemu: Ty jsi øekl.
Mat 26:26 A když oni jedli, vzav Ježíš chléb a dobroøeèiv, lámal, a dal uèedlníkùm, a øekl: Vezmìte, jezte, to jest tìlo mé.
Mat 26:27 A vzav kalich, a díky èiniv, dal jim, øka: Pijte z toho všickni.
Mat 26:28 Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštìní høíchù.
Mat 26:29 Ale pravím□ vám, že□ nebudu píti již více z tohoto plodu vinného koøene, až do onoho dne, když jej píti budu s vámi nový v království Otce mého.
Mat 26:30 A sezpívavše písnièku, vyšli na horu Olivetskou.
Mat 26:31 Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýøe, a rozprchnou□ se ovce stáda.
Mat 26:32 Ale když z mrtvých vstanu, pøedejdu vás do Galilee.
Mat 26:33 Odpovídaje pak Petr, øekl jemu: By□ se pak všickni zhoršili nad tebou, já□ se nikdy nezhorším.
Mat 26:34 Dí mu Ježíš: Amen pravím tobì, že této noci, prve než kohout zazpívá, tøikrát mne zapøíš.
Mat 26:35 Øekl jemu Petr: Bych□ pak mìl také s tebou umøíti, nezapøím tebe. Takž podobnì i všickni uèedlníci pravili.
Mat 26:36 Tedy pøišel s nimi Ježíš na místo, kteréž sloulo Getsemany. I dí uèedlníkùm: Poseïtež tuto, až□ odejda, pomodlím se tamto.
Mat 26:37 A pojav s sebou Petra a dva syny Zebedeovy, poèal se rmoutiti a teskliv býti.
Mat 26:38 Tedy øekl jim: Smutná□ jest duše má až k smrti. Pozùstaòtež tuto a bdìte se mnou.
Mat 26:39 A poodšed malièko, padl na tváø svou, modle se a øka: Otèe mùj, jest-li možné, nech□ odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš.
Mat 26:40 I pøišel k uèedlníkùm, a nalezl je, ani spí. I øekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bdíti se mnou?

Mat 26:41 Bdìtež a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tìlo nemocno.
Mat 26:42 Opìt po druhé odšed, modlil se, øka: Otèe mùj, nemùže-li tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vùle tvá.
Mat 26:43 I pøišed k nim, nalezl je, a oni zase spí; nebo byly oèi jejich obtíženy.
Mat 26:44 A nechav jich, opìt odšel, a modlil se po tøetí, touž øeè øíkaje.
Mat 26:45 Tedy pøišel k uèedlníkùm svým, a øekl jim: Spìtež již a odpoèívejte. Aj, pøiblížila se hodina, a Syna èlovìka zrazují v ruce høíšných.
Mat 26:46 Vstaòtež, pojïme. Aj, pøiblížil se ten, jenž mne zrazuje.
Mat 26:47 A když on ještì mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, pøišel, a s ním zástup mnohý s meèi a s kyjmi, poslaných od pøedních knìží a starších lidu.
Mat 26:48 Ten pak, jenž jej zrazoval, dal jim znamení, øka: Kteréhož koli políbím, ten jest; držtež jej.
Mat 26:49 A hned pøistoupiv k Ježíšovi, øekl: Zdráv buï, Mistøe, a políbil jej.
Mat 26:50 I øekl jemu Ježíš: Pøíteli, naè jsi pøišel? Tedy pøistoupili a ruce vztáhli na Ježíše a jali ho.
Mat 26:51 A aj, jeden z tìch, kteøíž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meè svùj; a udeøiv služebníka nejvyššího knìze, u al ucho jeho.
Mat 26:52 Tedy dí jemu Ježíš: Obra meè svùj v místo jeho; nebo všickni, kteøíž meè berou, od meèe zahynou.
Mat 26:53 Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfù andìlù?
Mat 26:54 Ale kterak by se pak naplnila Písma, kteráž svìdèí, že tak musí býti?
Mat 26:55 V tu hodinu øekl Ježíš k zástupùm: Jako na lotra vyšli jste s meèi a s kyjmi jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uèe v chrámì, a nejali jste mne.
Mat 26:56 Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila Písma prorocká. Tedy uèedlníci všickni opustivše ho, utekli.
Mat 26:57 A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knìzi, kdežto zákoníci a starší byli se sešli.
Mat 26:58 Ale Petr šel za ním zdaleka, až do sínì nejvyššího knìze. A všed vnitø, sedìl s služebníky, aby vidìl všeho toho konec.
Mat 26:59 Pøední pak knìží a starší a všecka ta rada hledali falešného svìdectví proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali,
Mat 26:60 I nenalezli. A aèkoli mnozí falešní svìdkové pøistupovali, však nenalézali. Naposledy pak pøišli dva falešní svìdkové,
Mat 26:61 A øekli: Tento jest povìdìl: Mohu zboøiti chrám Boží a ve tøech dnech zase jej ustavìti.
Mat 26:62 A povstav nejvyšší knìz, øekl jemu: Nic neodpovídáš? Což pak tito proti tobì svìdèí?
Mat 26:63 Ale Ježíš mlèel. I odpovídaje nejvyšší knìz, øekl k nìmu: Zaklínám tì skrze Boha živého, abys nám povìdìl, jsi-li ty Kristus Syn Boží?
Mat 26:64 Dí mu Ježíš: Ty jsi øekl. Ale však pravím vám: Od toho èasu uzøíte Syna èlovìka sedícího na pravici moci Boží a pøicházejícího na oblacích nebeských.
Mat 26:65 Tedy nejvyšší knìz roztrhl roucho své, a øekl: Rouhal se. Což ještì potøebujeme svìdkù? Aj, nyní jste slyšeli rouhání jeho.
Mat 26:66 Co se vám zdá? A oni odpovídajíce, øekli: Hoden jest smrti.
Mat 26:67 Tedy plili na tváø jeho a pohlavkovali jej; jiní pak hùlkami jej bili,
Mat 26:68 Øíkajíce: Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, kterýž tebe udeøil?
Mat 26:69 Ale Petr sedìl vnì v síni. I pøistoupila k nìmu jedna dìveèka, økuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským.
Mat 26:70 On pak zapøel pøede všemi, øka: Nevím, co pravíš.
Mat 26:71 A když vycházel ze dveøí, uzøela jej jiná dìveèka. I øekla tìm, kteøíž tu byli: I tento byl s Ježíšem tím Nazaretským.
Mat 26:72 A on opìt zapøel s pøísahou, øka: Neznám toho èlovìka.
Mat 26:73 A po malé chvíli pøistoupili blíže, kteøíž tu stáli, i øekli Petrovi: Jistì i ty z nich jsi, neb i øeè tvá známa tebe èiní.
Mat 26:74 Tedy poèal se proklínati a pøisahati, øka: Neznám toho èlovìka. A hned kohout zazpíval.
Mat 26:75 I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl øekl: Že prve než kohout zazpívá, tøikrát mne zapøíš. A vyšed ven, plakal hoøce.
Mat 27:1 A když bylo ráno, vešli v radu všickni pøední knìží a starší lidu proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali.
Mat 27:2 I svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému Pilátovi hejtmanu.
Mat 27:3 Tedy vida Jidáš, zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase tøidceti støíbrných pøedním knìžím a starším,
Mat 27:4 Øka: Zhøešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak øekli: Co nám do toho? Ty viz.
Mat 27:5 A on povrh ty støíbrné v chrámì, odšel pryè, a odšed, obìsil se.
Mat 27:6 A pøední knìží vzavše peníze, øekli: Nesluší jich vložiti do pokladnice, nebo mzda krve jest.
Mat 27:7 A poradivše se, koupili za nì pole to hrnèíøovo, ku pohøebu poutníkù.

Mat 27:8 Protož nazváno jest pole to pole krve, až do dnešního dne.
Mat 27:9 A tehdy naplnilo se povìdìní skrze Jeremiáše proroka økoucího: A vzali tøidceti støíbrných, mzdu cenìného, kterýž šacován byl od synù Izraelských,
Mat 27:10 A dali je za pole hrnèíøovo, jakož mi ustanovil Pán.
Mat 27:11 Ježíš pak stál pøed vladaøem. A otázal se ho vladaø, øka: Ty-li jsi ten král Židovský? Øekl jemu Ježíš: Ty pravíš.
Mat 27:12 A když na nìj pøední knìží a starší žalovali, nic neodpovìdìl.
Mat 27:13 Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteraké vìci proti tobì svìdèí?
Mat 27:14 Ale on neodpovìdìl jemu k žádnému slovu, takže se vladaø tomu velmi divil.
Mat 27:15 Mìl pak obyèej vladaø v svátek propustiti lidu vìznì jednoho, kteréhož by chtìli.
Mat 27:16 I mìli v ten èas vìznì jednoho znamenitého, kterýž sloul Barabbáš.
Mat 27:17 Protož když se lidé sešli, øekl: Kterého chcete, a vám propustím? Barabbáše-li, èili Ježíše, jenž slove Kristus?
Mat 27:18 Nebo vìdìl, že jej z závisti vydali.
Mat 27:19 A když sedìl na soudné stolici, poslala k nìmu žena jeho, økuci: Nic nemìj èiniti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpìla dnes ve snách pro nìho.
Mat 27:20 Ale pøední knìží a starší navedli lid, aby prosili za Barabbáše, Ježíše pak aby zahubili.
Mat 27:21 I odpovìdìv vladaø, øekl jim: Kterého chcete ze dvou, a vám propustím? A oni øekli: Barabbáše.
Mat 27:22 Dí jim Pilát: Co pak uèiním s Ježíšem, jenž slove Kristus? Øekli mu všickni: Ukøižován buï.
Mat 27:23 Vladaø pak øekl: I což jest zlého uèinil? Oni pak více volali, økouce: Ukøižován buï.
Mat 27:24 A vida Pilát, že by nic neprospìl, ale že by vìtší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce pøed lidem, øka: Èist jsem já od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte.
Mat 27:25 A odpovìdìv všecken lid, øekl: Krev jeho na nás i na naše syny.
Mat 27:26 Tedy propustil jim Barabbáše, ale Ježíše zbièovav, vydal, aby byl ukøižován.
Mat 27:27 Tedy žoldnéøi hejtmanovi, vzavše Ježíše do radného domu, shromáždili k nìmu všecku svou rotu.
Mat 27:28 A svlékše jej, pøiodíli ho pláštìm brunátným.
Mat 27:29 A spletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali tøtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce pøed ním, posmívali se jemu, økouce: Zdráv buï, ó králi Židovský.
Mat 27:30 A plijíce na nìho, brali tøtinu a bili jej v hlavu.
Mat 27:31 A když se mu naposmívali, svlékli s nìho pláš, a oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukøižován.
Mat 27:32 A vyšedše, nalezli èlovìka Cyrenenského, jménem Šimona. Toho pøinutili, aby nesl køíž jeho.
Mat 27:33 I pøišedše na místo, kteréž slove Golgata, to jest popravné místo,
Mat 27:34 Dali mu píti octa, smíšeného se žluèí. A okusiv ho, nechtìl píti.
Mat 27:35 Ukøižovavše pak jej, rozdìlili roucha jeho, mecíce o nì los, aby se naplnilo povìdìní proroka, økoucího: Rozdìlili sobì roucho mé, a o mùj odìv metali los.
Mat 27:36 A sedíce, ostøíhali ho tu.
Mat 27:37 I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Toto jest Ježíš, ten král Židovský.
Mat 27:38 I ukøižováni jsou s ním dva lotøi, jeden na pravici a druhý na levici.
Mat 27:39 Ti pak, kteøíž chodili tudy, rouhali mu se, ukøivujíce hlav svých,
Mat 27:40 A øíkajíce: Hej, ty jako rušíš chrám Boží a ve tøech dnech jej zase vzdìláváš, pomoziž sám sobì. Jsi-li Syn Boží, sestupiž s køíže.
Mat 27:41 Tak podobnì i pøední knìží posmívajíce se s zákoníky a staršími, pravili:
Mat 27:42 Jiným pomáhal, sám sobì nemùž pomoci. Jestliže jest král Židovský, necha nyní sstoupí s køíže, a uvìøíme jemu.
Mat 27:43 Doufal v Boha, necha ho nyní vysvobodí, chce-li mu; nebo pravil: Syn Boží jsem.
Mat 27:44 Takž také i lotøi, kteøíž byli s ním ukøižováni, utrhali jemu.
Mat 27:45 Od šesté pak hodiny tma se stala po vší té zemi až do hodiny deváté.
Mat 27:46 A pøi hodinì deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, øka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože mùj, Bože mùj, proè jsi mne opustil?
Mat 27:47 A nìkteøí z tìch, jenž tu stáli, slyšíce, pravili, že Eliáše volá tento.
Mat 27:48 A hned jeden z nich bìžev, vzal houbu, naplnil ji octem a vloživ na tres, dával jemu píti.
Mat 27:49 Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, pøijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil.
Mat 27:50 Ježíš pak opìt volaje hlasem velikým, vypustil duši.
Mat 27:51 A aj, opona chrámová roztrhla se na dvé, od vrchu až dolù, a zemì se tøásla a skálé se pukalo,
Mat 27:52 A hrobové se otvírali, a mnohá tìla zesnulých svatých vstala jsou.
Mat 27:53 A vyšedše z hrobù, po vzkøíšení jeho pøišli do svatého mìsta a ukázali se mnohým.
Mat 27:54 Tedy centurio a ti, kteøíž s ním byli, ostøíhajíce Ježíše, vidouce zemìtøesení a to, co se dálo, báli se velmi, økouce: Jistì Syn Boží byl tento.

Mat 27:55 Byly také tu ženy mnohé, zdaleka se dívajíce, kteréž byly pøišly za Ježíšem od Galilee, posluhujíce jemu,
Mat 27:56 Mezi nimiž byla Maria Magdaléna a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a matka synù Zebedeových.
Mat 27:57 A když byl veèer, pøišel jeden èlovìk bohatý od Arimatie, jménem Jozef, kterýž také byl uèedlník Ježíšùv.
Mat 27:58 Ten pøistoupil ku Pilátovi a prosil za tìlo Ježíšovo. Tedy Pilát rozkázal dáti tìlo.
Mat 27:59 A vzav tìlo Ježíšovo Jozef, obvinul je v plátno èisté,
Mat 27:60 A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a pøivaliv kámen veliký ke dveøùm hrobovým, odšel.
Mat 27:61 A byla tu Maria Magdaléna a druhá Maria, sedíce naproti hrobu.
Mat 27:62 Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se pøední knìží a farizeové ku Pilátovi,
Mat 27:63 Økouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svùdce øekl, ještì živ jsa: Po tøech dnech vstanu.
Mat 27:64 Rozkažiž tedy ostøíhati hrobu až do tøetího dne, a by snad uèedlníci jeho, pøijdouce v noci, neukradli ho, a øekli by lidu: Vstal jest z mrtvých. I bude poslední blud horší nežli první.
Mat 27:65 Øekl jim Pilát: Máte stráž; jdìte, ostøíhejte, jakž víte.
Mat 27:66 A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapeèetivše kámen.
Mat 28:1 Na skonání pak soboty, když již svitalo na první den toho téhodne, pøišla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohledìly na hrob.
Mat 28:2 A aj, zemìtøesení stalo se veliké. Nebo andìl Pánì sstoupiv s nebe a pøistoupiv, odvalil kámen ode dveøí hrobových, a posadil se na nìm.
Mat 28:3 A byl oblièej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh.
Mat 28:4 A pro strach jeho zdìsili se strážní a uèinìni jsou jako mrtví.
Mat 28:5 I odpovìdìv andìl, øekl ženám: Nebojte se vy, nebo vím, že Ježíše ukøižovaného hledáte.
Mat 28:6 Není ho tuto; nebo vstal jest, jakož pøedpovìdìl. Pojïte, a vizte místo, kdež ležel Pán.
Mat 28:7 A rychle jdouce, povìzte uèedlníkùm jeho, že vstal z mrtvých. A aj, pøedchází vás do Galilee, tam jej uzøíte. Aj, povìdìl jsem vám.
Mat 28:8 I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, bìžely, aby uèedlníkùm jeho zvìstovaly.
Mat 28:9 Když pak šly zvìstovati uèedlníkùm jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, øka: Zdrávy buïte. A ony pøistoupivše, chopily se noh jeho, a klanìly se jemu.
Mat 28:10 Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jdite, zvìstujte bratøím mým, a jdou do Galilee, a tam mne uzøí.
Mat 28:11 Když pak ony odešly, aj, nìkteøí z stráže pøišedše do mìsta, oznámili pøedním knìžím všecko, co se stalo.
Mat 28:12 Kteøížto shromáždivše se s staršími a uradivše se, mnoho penìz dali žoldnéøùm,
Mat 28:13 Økouce: Pravte, že uèedlníci jeho noènì pøišedše, ukradli jej, když jsme my spali.
Mat 28:14 A uslyší-li o tom hejtman, my ho spokojíme a vás bezpeèny uèiníme.
Mat 28:15 A oni vzavše peníze, uèinili, jakž nauèeni byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židù až do dnešního dne.
Mat 28:16 Jedenácte pak uèedlníkù šli do Galilee na horu, kdežto jim byl uložil Ježíš.
Mat 28:17 A uzøevše ho, klanìli se jemu. Ale nìkteøí pochybovali.
Mat 28:18 A pøistoupiv Ježíš, mluvil jim, øka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.
Mat 28:19 Protož jdouce, uète všecky národy, køtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,
Mat 28:20 Uèíce je zachovávati všecko, což jsem koli pøikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání svìta. Amen.
Mar 1:1 Poèátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího;
Mar 1:2 Jakož psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám andìla svého pøed tváøí tvou, kterýž pøipraví cestu tvou pøed tebou.
Mar 1:3 Hlas volajícího na poušti: Pøipravujte cestu Pánì, pøímé èiòte stezky jeho.
Mar 1:4 Køtil Jan na poušti a kázal køest pokání na odpuštìní høíchù.
Mar 1:5 I vycházeli k nìmu ze vší krajiny Židovské i Jeruzalémští, a køtili se od nìho všickni v Jordánì øece, vyznávajíce høíchy své.
Mar 1:6 Byl pak Jan odín srstmi velbloudovými, a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobylky a med lesní.
Mar 1:7 A kázal, øka: Za mnou jde silnìjší mne, kteréhožto nejsem hoden, sehna se, rozvázati øeménka u obuvi jeho.
Mar 1:8 Já zajisté køtil jsem vás vodou, ale on vás køtíti bude Duchem svatým.
Mar 1:9 I stalo se v tìch dnech, pøišel Ježíš z Nazarétu Galilejského, a pokøtìn jest v Jordánì od Jana.
Mar 1:10 A hned vystoupì z vody, uzøel nebesa otevøená a Ducha jakožto holubici, sstupujícího na nìj.
Mar 1:11 A hlas stal se s nebe: Ty jsi ten mùj milý Syn, v nìmž mi se dobøe zalíbilo.
Mar 1:12 A ihned ho Duch vypudil na pouš.
Mar 1:13 I byl tam na poušti ètyøidceti dnù, a pokoušín byl od satana; a byl s zvìøí, a andìlé pøisluhovali jemu.
Mar 1:14 Když pak byl vsazen Jan do žaláøe, pøišel Ježíš do Galilee, zvìstuje evangelium království Božího,

Mar 1:15 Pravì: Že se naplnil èas, a pøiblížilo se království Boží. Èiòte pokání, a vìøte evangelium.
Mar 1:16 A chodì podle moøe Galilejského, uzøel Šimona a Ondøeje bratra jeho, ani pouštìjí síti do moøe, nebo rybáøi byli.
Mar 1:17 I øekl jim Ježíš: Pojïte za mnou, a uèiním vás rybáøe lidí.
Mar 1:18 A oni hned opustivše síti své, šli za ním.
Mar 1:19 A pošed odtud malièko, uzøel Jakuba Zebedeova, a Jana bratra jeho, kteøíž také byli na lodí tvrdíce síti své;
Mar 1:20 A hned povolal jich. A oni opustivše otce svého Zebedea na lodí s pacholky, šli za ním.
Mar 1:21 I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šel Ježíš do školy, a uèil.
Mar 1:22 I divili se náramnì uèení jeho; nebo uèil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci.
Mar 1:23 I byl v škole jejich èlovìk, posedlý duchem neèistým. I zvolal,
Mar 1:24 Øka: Ale což jest tobì do nás, Ježíši Nazaretský? Pøišel jsi zatratiti nás; znám tì, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží.
Mar 1:25 I pøimluvil mu Ježíš, øka: Umlkniž a vyjdi z nìho.
Mar 1:26 I polomcovav jím duch neèistý a køièe hlasem velikým, vyšel z nìho.
Mar 1:27 I lekli se všickni, takže se tázali mezi sebou, økouce: I co jest toto? Jakéž jest toto nové uèení, že tento mocnì duchùm neèistým rozkazuje, a poslouchají ho?
Mar 1:28 I roznesla se povìst o nìm hned po vší krajinì Galilejské.
Mar 1:29 A hned vyšedše ze školy, pøišli do domu Šimonova a Ondøejova s Jakubem a s Janem.
Mar 1:30 Šimonova pak svegruše ležela, majíc zimnici. A hned jemu povìdìli o ní.
Mar 1:31 A pøistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku její, a hned pøestala jí zimnice. I posluhovala jim.
Mar 1:32 Veèer pak již pøi západu slunce, nosili k nìmu všecky nemocné i ïábelníky.
Mar 1:33 A bylo se všecko mìsto sbìhlo ke dveøùm.
Mar 1:34 I uzdravoval mnohé ztrápené rozliènými neduhy, a ïábelství mnohá vymítal, a nedopustil mluviti ïáblùm; nebo znali ho.
Mar 1:35 A pøede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na pusté místo, a tam se modlil.
Mar 1:36 I šel za ním Šimon i ti, kteøíž s ním byli.
Mar 1:37 A když jej nalezli, øekli jemu: Všickni tì hledají.
Mar 1:38 I dí jim: Pojïmež do okolních mìsteèek, abych i tam kázal. Nebo na to jsem pøišel.
Mar 1:39 I kázal v školách jejich ve vší Galileji, a ïábelství vymítal.
Mar 1:40 Tedy pøišel k nìmu malomocný, prose ho, a klekna pøed ním, øekl jemu: Pane, chceš-li, mùžeš mne oèistiti.
Mar 1:41 Ježíš pak slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a øekl jemu: Chci, buï èist.
Mar 1:42 A když to øekl, hned odstoupilo od nìho malomocenství, a oèištìn jest.
Mar 1:43 I pohroziv mu, hned ho odbyl,
Mar 1:44 A øekl mu: Viziž, abys nižádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knìzi, a obìtuj za oèištìní své to, což pøikázal Mojžíš, na svìdectví jim.
Mar 1:45 On pak vyšed, poèal vypravovati mnoho a ohlašovati tu vìc, takže již nemohl Ježíš do mìsta zjevnì vjíti, ale vnì na místech pustých byl. I scházeli se k nìmu odevšad.
Mar 2:1 A opìt všel do Kafarnaum po nìkolika dnech. I uslyšáno jest, že by doma byl.
Mar 2:2 A hned sešlo se jich množství, takže již nemohli ani ke dveøùm. I mluvil jim slovo.
Mar 2:3 Tedy pøijdou k nìmu nìkteøí, nesouce šlakem poraženého, kterýžto ode ètyø nesen byl.
Mar 2:4 A když k nìmu nemohli pro zástupy, loupali støechu, kdež byl Ježíš, a proboøivše pùdu, spustili po provazích dolù ložce, na nìmž ležel šlakem poražený.
Mar 2:5 A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštìjí se tobì høíchové tvoji.
Mar 2:6 A byli tu nìkteøí z zákoníkù, sedíce a myslíce v srdcích svých:
Mar 2:7 Co tento tak mluví rouhavì? Kdo mùž odpustiti høíchy, jediné sám Bùh?
Mar 2:8 To hned poznav Ježíš duchem svým, že by tak pøemyšlovali sami v sobì, øekl jim: Proè o tom pøemyšlujete v srdcích svých?
Mar 2:9 Co jest snáze øíci šlakem poraženému: Odpouštìjí se tobì høíchové, èili øíci: Vstaò a vezmi lože své a choï?
Mar 2:10 Ale abyste vìdìli, že Syn èlovìka má moc na zemi odpouštìti høíchy, dí šlakem poraženému:
Mar 2:11 Tobì pravím: Vstaò, a vezmi lože své, a jdi do domu svého.
Mar 2:12 I vstal hned, a vzav lože své pøede všemi, odšel, takže se dìsili všickni, a chválili Boha, økouce: Nikdy jsme toho nevidìli.
Mar 2:13 I vyšel opìt k moøi, a všecken zástup pøicházel k nìmu, i uèil je.
Mar 2:14 A pomíjeje Ježíš, uzøel Léví syna Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojï za mnou. A on vstav, šel za ním.
Mar 2:15 I stalo se, když sedìl za stolem v domu jeho, že i publikáni mnozí a høíšníci sedìli spolu s Ježíšem a s

uèedlníky jeho; neb mnoho jich bylo, a šlo za ním.
Mar 2:16 Zákoníci pak a farizeové vidouce, že jedl s publikány a s høíšníky, øekli uèedlníkùm jeho: Což jest toho, že s publikány a høíšníky jí a pije Mistr váš?
Mar 2:17 To uslyšav Ježíš, dí jim: Nepotøebují zdraví lékaøe, ale nemocní. Nepøišel jsem volati spravedlivých, ale høíšných ku pokání.
Mar 2:18 Uèedlníci pak Janovi a farizejští postívali se. I pøišli a øekli jemu: Proè uèedlníci Janovi a farizejští postí se, a tvoji uèedlníci se nepostí?
Mar 2:19 I øekl jim Ježíš: Kterakž mohou synové Ženichovi postiti se, když jest s nimi Ženich? Dokavadž mají s sebou Ženicha, nemohou se postiti.
Mar 2:20 Ale pøijdou dnové, když od nich odjat bude Ženich, a tehdáž se budou postiti v tìch dnech.
Mar 2:21 Ano nižádný záplaty sukna nového nepøišívá k rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého ještì nìco, i bývá vìtší díra.
Mar 2:22 A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; jinak rozpuèí nové víno nádoby, a tak víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má lito býti do nádob nových.
Mar 2:23 I stalo se, že šel Ježíš v sobotu skrze obilí, i poèali uèedlníci jeho jdouce vymínati klasy.
Mar 2:24 Tedy farizeové øekli jemu: Pohleï, co èiní uèedlníci tvoji, èehož nesluší èiniti v sobotu.
Mar 2:25 I øekl jim: Nikdy-liž jste neètli, co uèinil David, když nouze byla, a laènìl, on i ti, kteøíž s ním byli?
Mar 2:26 Kterak všel do domu Božího za Abiatara nejvyššího knìze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než samým knìžím,) a dal i tìm, kteøíž s ním byli?
Mar 2:27 I pravil jim: Sobota pro èlovìka uèinìna jest, a ne èlovìk pro sobotu.
Mar 2:28 Protož Syn èlovìka jest pánem také i soboty.
Mar 3:1 I všel opìt do školy, a byl tu èlovìk, maje ruku uschlou.
Mar 3:2 I šetøili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho obžalovali.
Mar 3:3 I øekl tomu èlovìku, kterýž mìl uschlou ruku: Vstaò a pojï sem do prostøedku.
Mar 3:4 I dí jim: Sluší-li v sobotu dobøe èiniti, èili zle, život zachovati, èili zamordovati? Ale oni mlèeli.
Mar 3:5 A pohledìv na nì vùkol hnìvivì, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, øekl èlovìku: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a uèinìna jest ruka jeho zdravá, jako i druhá.
Mar 3:6 A vyšedše farizeové, hned s herodiány radu uèinili proti Ježíšovi, kterak by ho zahubili.
Mar 3:7 Ježíš pak s uèedlníky svými poodšel k moøi, a veliké množství od Galilee šlo za ním, i z Judstva,
Mar 3:8 I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteøíž byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteraké vìci èiní, pøišli k nìmu.
Mar 3:9 I rozkázal uèedlníkùm svým, aby lodièku ustavièní nahotovì mìli, pro zástup, aby ho tak netiskli.
Mar 3:10 Nebo mnohé uzdravoval, takže naò padali, aby se ho dotýkali, kteøížkoli mìli jaké neduhy.
Mar 3:11 A duchové neèistí, jakž ho zazøeli, padali pøed ním a køièeli, økouce: Ty jsi Syn Boží.
Mar 3:12 A on velmi jim pøimlouval, aby ho nezjevovali.
Mar 3:13 I vstoupil na horu, a povolal k sobì tìch, kterýchž se jemu vidìlo; i pøišli k nìmu.
Mar 3:14 I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, aby je poslal kázati,
Mar 3:15 A aby mìli moc uzdravovati nemoci a vymítati ïábelství:
Mar 3:16 A nejprve Šimona, jemuž dal jméno Petr,
Mar 3:17 A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromovi,)
Mar 3:18 A Ondøeje, a Filipa, a Bartolomìje, a Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona Kananejského,
Mar 3:19 A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I šli s ním domù.
Mar 3:20 A vtom opìt sšel se zástup, takže nemohli ani chleba pojísti.
Mar 3:21 A slyšavše o tom pøíbuzní jeho, pøišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pominul.
Mar 3:22 Zákoníci pak, kteøíž byli pøišli od Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba má a že v knížeti ïábelském vymítá ïábly.
Mar 3:23 A povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak mùže satan satana vymítati?
Mar 3:24 A jestliže království v sobì se rozdvojí, nemùže státi království to.
Mar 3:25 A rozdvojí-li se dùm proti sobì, nebude moci dùm ten státi.
Mar 3:26 Tak jestliže jest povstal satan sám proti sobì, a rozdvojen jest, nemùže státi, ale konec béøe.
Mar 3:27 Nižádný nemùže nádobí silného reka, vejda do domu jeho, rozebrati, leè by prve silného toho svázal; a tehdy dùm jeho zloupí.
Mar 3:28 Amen pravím vám, že všickni høíchové odpuštìni budou synùm lidským, i rouhání, jímž by se rouhali,
Mar 3:29 Ale kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštìní na vìky, ale hoden jest vìèného odsouzení.
Mar 3:30 Nebo pravili: Že ducha neèistého má.
Mar 3:31 Tedy pøišla matka jeho a bratøí, a stojíce vnì, poslali k nìmu, aby ho vyvolali.
Mar 3:32 A sedìl okolo nìho zástup. I øekli jemu: Aj, matka tvá a bratøí tvoji vnì hledají tebe.
Mar 3:33 Ale on odpovìdìl jim, øka: Kdo jest matka má a bratøí moji?

Mar 3:34 A obezøev uèedlníky vùkol sedící, øekl: Aj, matka má a bratøí moji.
Mar 3:35 Nebo kdož by koli èinil vùli Boží, ten jest bratr mùj, i sestra, i matka má.
Mar 4:1 A opìt poèal Ježíš uèiti u moøe. I shromáždil se k nìmu zástup mnohý, takže vstoupiv na lodí, sedìl na moøi, a všecken zástup byl na zemi podle moøe.
Mar 4:2 I uèil je mnohým vìcem v podobenstvích, a pravil jim v uèení svém:
Mar 4:3 Slyšte. Aj, vyšel rozsevaè, aby rozsíval.
Mar 4:4 I stalo se v tom rozsívání, že jedno padlo podle cesty, a pøiletìlo ptactvo nebeské, i szobali je.
Mar 4:5 A jiné padlo na místo skalnaté, kdežto nemìlo mnoho zemì, a hned vzešlo; neb nemìlo hlubokosti zemì.
Mar 4:6 A když vyšlo slunce, uvadlo, a protože nemìlo koøene, uschlo.
Mar 4:7 A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udusilo je. I nevydalo užitku.
Mar 4:8 Jiné pak padlo v zemi dobrou, a dalo užitek vzhùru vstupující a rostoucí; pøineslo zajisté jedno tøidcátý, a jiné šedesátý, a jiné pak stý.
Mar 4:9 I pravil jim: Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mar 4:10 A když pak byl sám, tázali se ho ti, kteøíž pøi nìm byli, se dvanácti, na to podobenství.
Mar 4:11 I øekl jim: Vám jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale tìm, kteøíž jsou vnì, v podobenství všecko se dìje,
Mar 4:12 Aby hledíce, hledìli, a neuzøeli, a slyšíce, slyšeli, a nesrozumìli, aby se snad neobrátili, a byli by jim odpuštìni høíchové.
Mar 4:13 I dí jim: Neznáte podobenství tohoto? A kterakž pak jiná všecka podobenství poznáte?
Mar 4:14 Rozsevaè, ten slovo rozsívá.
Mar 4:15 Tito pak jsou, ješto podle cesty símì pøijímají, kdežto se rozsívá slovo, kteréž když oni slyší, ihned pøichází satan a vynímá slovo, kteréž vsáto jest v srdcích jejich.
Mar 4:16 A tak podobnì ti, kteøíž jako skalnatá zemì posáti jsou, kteøížto jakž uslyší slovo, hned s radostí pøijímají je.
Mar 4:17 Než nemají koøene v sobì, ale jsou èasní; potom když vznikne soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší.
Mar 4:18 A tito jsou, jenž mezi trní posáti jsou, kteøíž aè slovo slyší,
Mar 4:19 Ale peèování tohoto svìta a oklamání zboží, a jiné žádosti zlé k tomu pøistupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá.
Mar 4:20 Tito pak jsou, jenž v zemi dobrou símì pøijali, kteøíž slyší slovo Boží, a pøijímají, a užitek pøinášejí, jedno tøidcátý, a jiné šedesátý, a jiné stý.
Mar 4:21 Dále pravil jim: Zdali rozsvícena bývá svíce, aby postavena byla pod nádobu nebo pod postel? Však aby na svícen vstavena byla.
Mar 4:22 Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak ukrytého, aby najevo nevyšlo.
Mar 4:23 Jestliže kdo má uši k slyšení, slyš.
Mar 4:24 I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou mìrou budete mìøiti, tou vám bude odmìøeno, a pøidáno bude vám poslouchajícím.
Mar 4:25 Nebo kdož má, tomu bude dáno; a kdo nemá, i to, což má, bude od nìho odjato.
Mar 4:26 I pravil jim: Tak jest království Boží, jako kdyby èlovìk uvrhl símì v zemi.
Mar 4:27 A spal by, a vstával by ve dne i v noci, a semeno by vzešlo a vzrostlo, jakž on neví.
Mar 4:28 Nebo sama od sebe zemì plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilé v klasu.
Mar 4:29 A když sezrá úroda, ihned pøièiní srp; nebo jest nastala žeò.
Mar 4:30 I øekl opìt: K èemu pøipodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je pøirovnáme?
Mar 4:31 Jest jako zrno horèièné, kteréžto, když vsáto bývá v zemi, menší jest ze všech semen, kteráž jsou na zemi.
Mar 4:32 Ale když vsáto bývá, roste, a bývá vìtší než všecky byliny, a èiní ratolesti veliké, takže pod stínem jeho mohou sobì ptáci nebeští hnízda dìlati.
Mar 4:33 A takovými mnohými podobenstvími mluvil jim slovo, jakž mohli slyšeti.
Mar 4:34 A bez podobenství nemluvil jim, uèedlníkùm pak svým soukromí vykládal všecko.
Mar 4:35 I øekl jim v ten den, když již bylo veèer: Plavme se na druhou stranu.
Mar 4:36 A nechavše zástupu, pojali jej, tak jakž byl na lodièce. Ale i jiné lodièky byly s ním.
Mar 4:37 Tedy stala se bouøe veliká od vìtru, až se vlny na lodí valily, takže se již naplòovala lodí.
Mar 4:38 A on zzadu na lodí spal na podušce. I zbudili jej, a øekli jemu: Mistøe, což pak nic nedbáš, že hyneme?
Mar 4:39 I probudiv se, pøimluvil vìtru a øekl moøi: Umlkni a upokoj se. I pøestal vítr, a stalo se utišení veliké.
Mar 4:40 I øekl jim: Proè se tak bojíte? Což ještì nemáte víry?
Mar 4:41 I báli se bázní velikou, a pravili jeden k druhému: Hle kdo jest tento, že i vítr i moøe poslouchají jeho?
Mar 5:1 Tedy pøeplavili se pøes moøe do krajiny Gadarenských.
Mar 5:2 A jakž vyšel z lodí, hned se s ním potkal èlovìk z hrobù, maje ducha neèistého.

Mar 5:3 Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho kdo již mohl øetìzy svázati,
Mar 5:4 Nebo èasto jsa pouty a øetìzy okován, polámal øetìzy a pouta roztrhal, a žádný nemohl ho zkrotiti.
Mar 5:5 A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích byl, køièe a tepa se kamením.
Mar 5:6 Uzøev pak Ježíše zdaleka, bìžel a poklonil se jemu,
Mar 5:7 A køièe hlasem velikým, øekl: Co jest tobì do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tì skrze Boha, abys mne netrápil.
Mar 5:8 (Nebo pravil jemu: Vyjdiž, duchu neèistý, z èlovìka tohoto.)
Mar 5:9 I otázal se ho: Jak øíkají? A on odpovídaje, øekl: Množství jméno mé jest, neb jest nás mnoho.
Mar 5:10 I prosil ho velmi, aby jich nevyháníl z té krajiny.
Mar 5:11 Bylo pak tu pøi horách stádo vepøù veliké pasoucích se.
Mar 5:12 I prosili ho všickni ti ïáblové, økouce: Pus nás do vepøù, a do nich vejdeme.
Mar 5:13 I povolil jim hned Ježíš. A vyšedše duchové neèistí, vešli do vepøù. I bìželo to stádo s vrchu dolù do moøe, (a bylo jich ke dvìma tisícùm,) i ztonuli v moøi.
Mar 5:14 Ti pak, kteøíž ty vepøe pásli, utekli a oznámili to v mìstì i ve vsech. I vyšli lidé, aby vidìli, co je se to stalo.
Mar 5:15 I pøišli k Ježíšovi, a uzøeli toho, kterýž byl trápen od ïábelství, an sedí, odín jsa a maje zdravý rozum, toho totiž, kterýž mìl tmu ïáblù. I báli se.
Mar 5:16 A kteøíž to vidìli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž mìl ïábelství, i o vepøích.
Mar 5:17 Tedy poèali ho prositi, aby odšel z krajin jejich.
Mar 5:18 A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen byl od ïábelství, aby byl s ním.
Mar 5:19 Ježíš pak nedopustil mu, ale øekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvìstuj jim, kterak jest veliké vìci uèinil tobì Hospodin, a slitoval se nad tebou.
Mar 5:20 I odšel, a poèal ohlašovati v krajinì Desíti mìst, kterak veliké vìci uèinil mu Ježíš. I divili se všickni.
Mar 5:21 A když se pøeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu, sšel se k nìmu zástup mnohý. A on byl u moøe.
Mar 5:22 A aj, pøišel jeden z knížat školy Židovské, jménem Jairus, a uzøev jej, padl k nohám jeho,
Mar 5:23 A velmi ho prosil, øka: Dcerka má skonává. Prosím, pojï, vlož na ni ruce, aby uzdravena byla, a bude živa.
Mar 5:24 I šel s ním, a zástup mnohý šel za ním, i tiskli jej.
Mar 5:25 (Tedy žena jedna, kteráž tok krve mìla dvanácte let,
Mar 5:26 A mnoho byla trápena od mnohých lékaøù, a vynaložila všecken statek svùj, a nic jí bylo neprospìlo, ale vždy se hùøe mìla,
Mar 5:27 Uslyšavši o Ježíšovi, pøišla v zástupu pozadu, a dotkla se roucha jeho.
Mar 5:28 Neb øekla byla: Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu.
Mar 5:29 A hned pøestal jest krvotok její, a pocítila na tìle, že by uzdravena byla od neduhu svého.
Mar 5:30 A hned Ježíš poznav sám v sobì, že jest moc vyšla z nìho k uzdravení, obrátiv se v zástupu, øekl: Kdo se dotekl roucha mého?
Mar 5:31 I øekli mu uèedlníci jeho: Vidíš, že tì zástup tiskne, a pravíš: Kdo se mne dotekl?
Mar 5:32 I hledìl vùkol, aby ji uzøel, která jest to uèinila.
Mar 5:33 Ta pak žena s bázní a s tøesením, vìduci, co se stalo pøi ní, pøistoupila a padla pøed ním, a povìdìla mu všecku pravdu.
Mar 5:34 On pak øekl jí: Dcero, víra tvá tì uzdravila, jdiž u pokoji, a buï zproštìna od trápení svého.)
Mar 5:35 A když on ještì mluvil, pøišli nìkteøí z domu knížete školy, økouce: Dcera tvá umøela, proè již zamìstknáváš Mistra?
Mar 5:36 Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, øekl knížeti školy: Neboj se, toliko vìø.
Mar 5:37 I nedal žádnému za sebou jíti, jediné Petrovi, Jakubovi a Janovi, bratru Jakubovu.
Mar 5:38 I pøišel do domu knížete školy, a vidìl tam hluk, ano plaèí a kvílí velmi.
Mar 5:39 I všed tam, øekl jim: Co se bouøíte a plaèete? Neumøela jest dìveèka, ale spí.
Mar 5:40 I posmívali se jemu. On pak vyhnav všecky, pojal toliko otce a matku dìveèky, a ty, kteøíž s ním byli, i všel tam, kdež dìveèka ležela.
Mar 5:41 A vzav ruku dìveèky, øekl jí: Talitha kumi, jenž se vykládá: Dìveèko, (tobì pravím,) vstaò.
Mar 5:42 A hned vstala dìveèka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech. I zdìsili se divením pøevelikým.
Mar 5:43 A pøikázal jim pilnì, aby žádný o tom nezvìdìl. I rozkázal jí dáti jísti.
Mar 6:1 I vyšel odtud a pøišel do vlasti své, a šli za ním uèedlníci jeho.
Mar 6:2 A když bylo v sobotu, poèal uèiti v škole, a mnozí slyšíce, divili se, økouce: Odkud tento má tyto vìci? A jaká jest to moudrost, kteráž jest jemu dána, že i takové moci dìjí se skrze ruce jeho?
Mar 6:3 Zdaliž tento není tesaø, syn Marie, bratr Jakubùv a Jozesùv a Judùv a Šimonùv? A zdaliž nejsou i sestry jeho zde u nás? I zhoršili se na nìm.
Mar 6:4 I øekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jediné v vlasti své a v rodinì své a v domu svém.

Mar 6:5 I nemohl tu znamení žádného uèiniti, jediné málo nemocných, vzkládaje na nì ruce, uzdravil.
Mar 6:6 I podivil se jejich nevìøe, a obcházel vùkol po mìsteèkách, uèe.
Mar 6:7 A svolav dvanácte, poèal je posílati po dvou a dvou, a dal jim moc nad duchy neèistými.
Mar 6:8 A pøikázal jim, aby nièehož nebrali na cestu, jediné toliko hùl, ani mošny, ani chleba, ani na pase penìz,
Mar 6:9 Ale jen obuté míti nohy v støevíce, a aby neobláèeli dvou sukní.
Mar 6:10 A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaòte, dokudž nevyšli byste odtud.
Mar 6:11 A kdož by koli vás nepøijali, ani vás slyšeli, vyjdouce odtud, vyrazte prach z noh vašich na svìdectví jim. Amen pravím vám: Lehèeji bude Sodomským a Gomorským v den soudný nežli mìstu tomu.
Mar 6:12 Tedy oni vyšedše, kázali, aby pokání èinili.
Mar 6:13 A ïábelství mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, a uzdravovali je.
Mar 6:14 A uslyšev o tom Herodes král, (neb zjevné uèinìno bylo jméno jeho,) i pravil, že Jan Køtitel vstal z mrtvých, a protož se dìjí divové skrze nìho.
Mar 6:15 Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní pravili, že jest prorok, aneb jako jeden z proroků.
Mar 6:16 To uslyšev Herodes, øekl: Kteréhož jsem já s□al, Jana, ten□ jest. Ontì z mrtvých vstal.
Mar 6:17 Ten zajisté Herodes byl poslal a jal Jana a vsadil jej do žaláøe pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, že ji byl za manželku pojal.
Mar 6:18 Nebo pravil Jan Herodesovi: Nesluší□ tobì míti manželky bratra svého.
Mar 6:19 Herodias pak lest skládala proti nìmu, a chtìla jej o hrdlo pøipraviti, ale nemohla.
Mar 6:20 Nebo Herodes ostýchal se Jana, vìda jej býti muže spravedlivého a svatého. I šetøil ho, a slýchaje jej, mnoho i èinil, a rád ho poslouchal.
Mar 6:21 A když pøišel den pøíhodný, že Herodes, pamatuje den svého narození, uèinil veèeøi knížatùm svým a hejtmanùm a pøedním mužùm z Galilee,
Mar 6:22 A dcera té Herodiady tam vešla a tancovala, zalíbilo se Herodesovi i spoluhodovníkùm, i øekl král dìveèce: Pros mne, zaè chceš, a dám□.
Mar 6:23 I pøisáhl jí: Že zaèkoli prositi budeš, dám tobì, by pak bylo až do polovice království mého.
Mar 6:24 Ona pak vyšedši, øekla mateøi své: Zaè budu prositi? A ona øekla: Za hlavu Jana Køtitele.
Mar 6:25 A všedši hned s chvátáním k králi, prosila ho, økuci: Chci, abys mi dal hned na míse hlavu Jana Køtitele.
Mar 6:26 Král pak zarmoutiv se velmi, pro pøísahu a pro spoluhodovníky nechtìl jí oslyšeti.
Mar 6:27 I poslav hned kata, rozkázal pøinésti hlavu Janovu.
Mar 6:28 A on odšed, s□al jej v žaláøi, a pøinesl hlavu jeho na míse, a dal ji dìveèce, a dìveèka dala mateøi své.
Mar 6:29 To uslyšavše uèedlníci jeho, pøišli a vzali tìlo jeho, a pochovali je v hrobì.
Mar 6:30 Tedy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvìstovali jemu všecko, i to, co èinili, i co uèili.
Mar 6:31 I øekl jim: Pojïte vy sami obzvláštnì na pusté místo, a odpoèiòte malièko. Nebo bylo množství tìch, kteøíž pøicházeli a odcházeli, takže jsou ani k jídlu chvíle nemìli.
Mar 6:32 I plavili se až na pusté místo soukromí.
Mar 6:33 A vidouce je zástupové, že jdou pryè, poznali jej mnozí. I sbìhli se tam ze všech mìst pìšky, a pøedešli je, a shromáždili se k nìmu.
Mar 6:34 Tedy vyšed Ježíš, uzøel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýøe. I poèal je uèiti mnohým vìcem.
Mar 6:35 A když se již prodlilo, pøistoupivše k nìmu uèedlníci jeho, øekli: Pusté□ jest toto místo, a již se prodlilo,
Mar 6:36 Rozpus□ je, a□ jdouce do okolních vesnic a mìsteèek, nakoupí sobì chleba; nebo nemají, co by jedli.
Mar 6:37 On pak odpovìdìv, øekl jim: Dejte vy jim jísti. I økou jemu: Co tedy, jdouce koupíme za dvì stì grošù chleba, a dáme jim jísti?
Mar 6:38 I dí jim: Kolik chlebù máte? Jdìte a zvìzte. A když zvìdìli, øekli: Pìt, a dvì rybì.
Mar 6:39 I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechnìm po houfích na zelené trávì.
Mar 6:40 I usadili se rozdílnì, místy po stu a místy po padesáti.
Mar 6:41 A vzav tìch pìt chlebù a ty dvì rybì, popatøiv do nebe, dobroøeèil, i lámal chleby, a dal uèedlníkùm svým, aby kladli pøed nì. A dvì rybì rozdìlil též mezi všecky.
Mar 6:42 I jedli všickni, a nasyceni jsou.
Mar 6:43 Potom sebrali drobtù dvanácte košù plných, i z ryb.
Mar 6:44 A bylo tìch, kteøíž jedli ty chleby, okolo pìt tisícù mužù.
Mar 6:45 A hned pøinutil uèedlníky své vstoupiti na lodí, aby jej pøedešli pøes moøe do Betsaidy, až by on rozpustil zástup.
Mar 6:46 A rozpustiv je, šel na horu, aby se modlil.
Mar 6:47 A když bylo veèer, byla lodí uprostøed moøe, a on sám na zemi.
Mar 6:48 A vidìl je, a oni se s tìžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A pøi ètvrtém bdìní noèním pøišel k

nim, chodì po moøi, a chtìl je pominouti.
Mar 6:49 Oni pak uzøevše jej, an chodí po moøi, domnívali se, že by obluda byla, i zkøikli.
Mar 6:50 (Nebo jej všickni vidìli, a zstrašili se.) A hned promluvil k nim a øekl jim: Doufejtež, já jsem, nebojte se.
Mar 6:51 I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr; a oni náramnì sami v sobì se dìsili a divili.
Mar 6:52 Nebo nerozumìli byli, co se stalo pøi chlebích; bylo zajisté srdce jejich zhrublo.
Mar 6:53 A když se pøeplavili, pøišli do zemì Genezaretské, a tu lodí pøistavili.
Mar 6:54 A když vyšli z lodí, hned jej poznali.
Mar 6:55 A bìhajíce po vší krajinì té, poèali na ložcích k nìmu nositi nemocné, kdežkoli zvìdìli o nìm, že by byl.
Mar 6:56 A kamžkoli vcházel do mìsteèek neb do mìst nebo do vsí, na ulicech kladli neduživé, a prosili ho, aby se aspoò podolka roucha jeho dotkli. A kolikož jich koli se jeho dotkli, uzdraveni byli.
Mar 7:1 I sešli se k nìmu farizeové a nìkteøí z zákoníkù, kteøíž byli pøišli z Jeruzaléma.
Mar 7:2 A uzøevše nìkteré z uèedlníkù jeho obecnýma rukama (to jest neumytýma) jísti chleby, reptali o to.
Mar 7:3 Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leè by ruce umyli, držíce ustanovení starších.
Mar 7:4 A z trhu pøijdouce nejedí, leè se umyjí. A jiné mnohé vìci jsou, kteréž pøijali, aby zachovávali, jako umývání koflíkù, žejdlíkù a medenic i stolù.
Mar 7:5 Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proè uèedlníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb?
Mar 7:6 On pak odpovìdìv, øekl jim: Dobøe o vás pokrytcích prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.
Mar 7:7 Ale nadarmo mne ctí, uèíce uèení, kterážto nejsou než ustanovení lidská.
Mar 7:8 Nebo opustivše pøikázání Boží, držíte ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíkù a koflíkù; a jiné mnohé vìci tìm podobné èiníte.
Mar 7:9 I pravil jim: Èistì vy rušíte pøikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali.
Mar 7:10 Nebo Mojžíš povìdìl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by zloøeèil otci nebo mateøi, a smrtí umøe.
Mar 7:11 Ale vy pravíte: Øekl-li by èlovìk otci neb mateøi: Korban, to jest, dar, kterýžkoli jest ode mne, tobì prospìje,
Mar 7:12 A nedopustíte mu nic více uèiniti otci svému nebo mateøi své,
Mar 7:13 Rušíce pøikázání Boží ustanoveními vašimi, kteráž jste ustanovili. A mnohé tìm podobné vìci èiníte.
Mar 7:14 I svolav všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumìjte.
Mar 7:15 Nic není z zevnitøku vcházejícího do èlovìka, což by jej poskvrniti mohlo; ale to, což pochází z nìho, to jest, což poskvròuje èlovìka.
Mar 7:16 Má-li kdo uši k slyšení, slyš.
Mar 7:17 A když všel do domu od zástupu, tázali se ho uèedlníci jeho o tom podobenství.
Mar 7:18 I øekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všecko, což z zevnitøku do èlovìka vchází, nemùže ho poskvrniti?
Mar 7:19 Nebo nevchází v srdce jeho, ale v bøicho, a potom ven vychází, èistìci všeliké pokrmy.
Mar 7:20 Ale pravil, že to, což pochází z èlovìka, to poskvròuje èlovìka.
Mar 7:21 Nebo z vnitøku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy,
Mar 7:22 Krádeže, lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství.
Mar 7:23 Všecky tyto zlé vìci pocházejí z vnitøku a poskvròují èlovìka.
Mar 7:24 A vstav odtud, odšel do konèin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtìl, aby kdo o nìm vìdìl, ale nemohl se tajiti.
Mar 7:25 Nebo uslyševši o nìm žena, jejížto dcerka mìla ducha neèistého, pøišla a padla k nohám jeho.
Mar 7:26 (Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby ïábelství vyvrhl z její dcery.
Mar 7:27 Ale Ježíš øekl jí: Necha se prve nasytí synové; neb není slušné vzíti chléb synù a vrci štìòatùm.
Mar 7:28 A ona odpovìdìla a øekla mu: Ovšem, Pane, nebo štìòátka jedí pod stolem drobty synù.
Mar 7:29 I øekl jí: Pro tu øeè jdi, vyšlo jest ïábelství z tvé dcery.
Mar 7:30 I odšedši do domu svého, nalezla dìveèku, ana leží na loži, a ïábelství z ní vyšlo.
Mar 7:31 Tedy odšed zase z konèin Tyrských a Sidonských, pøišel k moøi Galilejskému, prostøedkem krajin Desíti mìst.
Mar 7:32 I pøivedli jemu hluchého a nìmého, a prosili ho, aby na nìj ruku vzložil.
Mar 7:33 A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho.
Mar 7:34 A vzezøev k nebi, vzdechl, a øekl jemu: Effeta, to jest, otevøi se.
Mar 7:35 A hned otevøíny jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil právì.
Mar 7:36 I pøikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim pøikazoval, pøedce oni mnohem více ohlašovali.
Mar 7:37 A pøevelmi se divili, økouce: Dobøe všecky vìci uèinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i nìmým mluviti.
Mar 8:1 V tìch dnech když opìt velmi veliký zástup byl s ním, a nemìli, co by jedli, svolav Ježíš uèedlníky své,

øekl jim:
Mar 8:2 Lítost mám nad zástupy; nebo již tøi dni trvají se mnou a nemají, co by jedli.
Mar 8:3 A rozpustím-li je laèné do domù jejich, zhynou na cestì; nebo nìkteøí z nich zdaleka pøišli.
Mar 8:4 Odpovìdìli mu uèedlníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti?
Mar 8:5 I otázal se jich: Kolik chlebù máte? A oni øekli: Sedm.
Mar 8:6 I kázal zástupu posaditi se na zemi. A vzav sedm chlebù, díky uèiniv, lámal a dával uèedlníkùm svým, aby pøedkládali. I kladli pøed zástup.
Mar 8:7 A mìli také rybièek malièko. Jichž požehnav, kázal i ty pøed nì klásti.
Mar 8:8 I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozùstalo drobtù, sedm košù.
Mar 8:9 Tìch pak, kteøíž jedli, bylo okolo èetyø tisícù. I rozpustil je.
Mar 8:10 Potom hned vstoupiv na lodí s uèedlníky svými, pøeplavil se do krajin Dalmanutských.
Mar 8:11 I vyšli farizeové a poèali se s ním hádati, hledajíce od nìho znamení s nebe, pokoušejíce ho.
Mar 8:12 A on vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto.
Mar 8:13 A opustiv je, vstoupil zase na lodí, i plavil se pøes moøe.
Mar 8:14 I zapomenuli s sebou vzíti chlebù, a nemìli než jeden chléb s sebou na lodí.
Mar 8:15 Tedy pøikazoval jim, øka: Vizte a pilnì se šetøte kvasu farizejského a kvasu Herodesova.
Mar 8:16 I pøemyšlovali, økouce jeden k druhému: Chleba nemáme.
Mar 8:17 A znaje to Ježíš, øekl jim: Co pøemyšlujete o tom, že chleba nemáte? Ještì neznáte, ani rozumíte? Ještì máte oslepené srdce vaše?
Mar 8:18 Oèi majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte,
Mar 8:19 Že jsem pìt chlebù lámal mezi pìt tisícù? A kolik jste plných košù drobtù sebrali? Øekli jemu: Dvanácte.
Mar 8:20 A když také sedm chlebù lámal jsem mezi èetyøi tisíce, kolik jste plných košù drobtù vzali? I økou jemu: Sedm.
Mar 8:21 I øekl jim: Kterakž tedy ještì nerozumíte?
Mar 8:22 I pøišel do Betsaidy, a pøivedli k nìmu slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl.
Mar 8:23 I ujav slepého za ruku, vyvedl jej ven z mìsteèka, a plinuv na oèi jeho a vloživ na nìj ruce, otázal se ho, vidìl-li by co.
Mar 8:24 A on pohledìv, øekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako stromové.
Mar 8:25 Potom opìt vložil ruce na oèi jeho, a kázal mu hledìti. I uzdraven jest, takže i zdaleka jasnì vidìl všecky.
Mar 8:26 I odeslal jej do domu jeho, øka: Aniž do toho mìsteèka choï, aniž komu z mìsteèka co o tom prav.
Mar 8:27 Tedy vyšel Ježíš a uèedlníci jeho do mìsteèek Cesaree Filipovy. A na cestì tázal se uèedlníkù svých, øka jim: Kým mne praví býti lidé?
Mar 8:28 Kteøížto odpovìdìli: Janem Køtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak jedním z proroků.
Mar 8:29 Tedy on øekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpovìdìv Petr, øekl jemu: Ty jsi Kristus.
Mar 8:30 I pøikázal jim, aby toho o nìm žádnému nepravili.
Mar 8:31 I poèal uèiti je, že Syn èlovìka musí mnoho trpìti, a potupen býti od starších a pøedních knìží a zákoníků, a zabit býti, a ve tøech dnech z mrtvých vstáti.
Mar 8:32 Zjevnì to slovo mluvil. A chytiv jej Petr, poèal mu domlouvati.
Mar 8:33 Kterýžto obrátiv se a pohledìv na uèedlníky své, pøimluvil Petrovi, øka: Jdiž za mnou, satane; nebo nechápáš, co jest Božího, ale co lidského.
Mar 8:34 A svolav zástup s uèedlníky svými, øekl jim: Chce-li kdo za mnou pøijíti, zapøi sebe sám, a vezmi køíž svùj, a následujž mne.
Mar 8:35 Nebo chtìl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, ten ji zachová.
Mar 8:36 Nebo co prospìje èlovìku, by všecken svìt získal, a své duši škodu uèinil?
Mar 8:37 Aneb jakou dá èlovìk odmìnu za duši svou?
Mar 8:38 Nebo kdož by se koli za mne stydìl a za má slova v tomto pokolení cizoložném a høíšném, i Syn èlovìka stydìti se bude za nìj, když pøijde v slávì Otce svého s andìly svatými.
Mar 9:1 I pravil jim: Amen pravím vám, že jsou nìkteøí z stojících tuto, kteøíž neokusí smrti, až i uzøí království Boží pøicházející v moci.
Mar 9:2 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana, i uvedl je na horu vysokou soukromí samy, a promìnil se pøed nimi.
Mar 9:3 A uèinìno jest roucho jeho stkvoucí a bílé velmi jako sníh, ješto tak bílého žádný bìliè na zemi uèiniti nemùže.
Mar 9:4 I uzøeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem mluví.
Mar 9:5 A odpovìdìv Petr, øekl k Ježíšovi: Mistøe, dobré jest nám tuto býti. Protož udìlejme tøi stánky, tobì jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.
Mar 9:6 Nebo nevìdìl, co mluví; byli zajisté pøestrašeni.

Mar 9:7 I stal se oblak zastìòující je, a pøišel hlas z oblaku, økoucí: Tento jest ten Syn mùj milý, jeho poslouchejte.
Mar 9:8 A hned obezøevše se, žádného víc nevidìli než samého Ježíše s sebou.
Mar 9:9 A když sstupovali s hory, pøikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co vidìli, než až Syn èlovìka z mrtvých vstane.
Mar 9:10 I zachovali tu vìc u sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti?
Mar 9:11 I otázali se ho, økouce: Což pak zákoníci praví, že Eliáš musí pøijíti prve?
Mar 9:12 On pak odpovìdìv, øekl jim: Eliáš pøijda nejprve, napraví všecky vìci, a jakož psáno jest o Synu èlovìka, že má mnoho trpìti a za nic položen býti.
Mar 9:13 Ale pravím vám, že Eliáš již pøišel, a uèinili mu, což jsou chtìli, jakož psáno jest o nìm.
Mar 9:14 Tedy pøišed k uèedlníkùm, uzøel zástup veliký okolo nich a zákoníky, an se hádají s nimi.
Mar 9:15 A hned všecken zástup uzøev jej, ulekli se; a sbìhše se, pøivítali ho.
Mar 9:16 I otázal se zákoníkù: Co se hádáte spolu?
Mar 9:17 A odpovídaje jeden z zástupu, øekl: Mistøe, pøivedl jsem syna svého k tobì, kterýž má ducha nìmého.
Mar 9:18 Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a škøipí zubami, a svadne. I øekl jsem uèedlníkùm tvým, aby jej vyvrhli, a nemohli.
Mar 9:19 A on odpovídaje jemu, øekl: Ó národe nevìrný! Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpìti budu? Pøiveïte jej ke mnì.
Mar 9:20 I pøivedli ho k nìmu. A jakž jej uzøel, hned jím duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil.
Mar 9:21 I otázal se otce jeho: Dávno-li se jemu to stalo? A on øekl: Hned od dìtinství.
Mar 9:22 A èasto jím metal i na oheò i do vody, aby jej zahubil. Ale mùžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi.
Mar 9:23 A Ježíš øekl jemu: Mùžeš-li tomu vìøiti; všecko jest možné vìøícímu.
Mar 9:24 A ihned zvolav otec mládence toho s slzami, øekl: Vìøím, Pane, spomoz nedovìøe mé.
Mar 9:25 Uzøev pak Ježíš, že se zástup sbíhá, pøimluvil duchu tomu neèistému, øka jemu: Hluchý a nìmý duše, já tobì pøikazuji, vyjdi z nìho, a nevcházej více do nìho.
Mar 9:26 Tedy køièe a velmi jím lomcuje, vyšel z nìho. I uèinìn jest èlovìk ten jako mrtvý, takže mnozí pravili, že umøel.
Mar 9:27 Ale Ježíš ujav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal.
Mar 9:28 A když všel do domu, uèedlníci jeho otázali ho soukromí: Proèež jsme my ho nemohli vyvrci?
Mar 9:29 I øekl jim: Toto pokolení nijakž nemùž vyhnáno býti, jediné modlitbou a postem.
Mar 9:30 A jdouce odtud, šli skrze Galilei, a nechtìl, aby kdo o tom vìdìl.
Mar 9:31 Nebo uèil uèedlníky své a pravil jim: Že Syn èlovìka dán bude v ruce lidské, a zamordují jej, ale zamordován jsa, tøetí den z mrtvých vstane.
Mar 9:32 Oni pak nesrozumìli tomu povìdìní, a ostýchali se ho otázati.
Mar 9:33 I pøišel do Kafarnaum, a v domì byv, otázal se jich: Co jste na cestì mezi sebou rozjímali?
Mar 9:34 A oni mlèeli. Nebo hádali se byli na cestì mezi sebou, kdo by z nich byl vìtší.
Mar 9:35 A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, bude všech nejposlednìjší a všech služebník.
Mar 9:36 A vzav pacholátko, postavil je uprostøed nich, a vzav je na lokty své, øekl jim:
Mar 9:37 Kdož by koli jedno z takových dítek pøijal ve jménu mém, mne pøijímá; a kdož by mne koli pøijal, ne mne pøijímá, ale toho, kterýž mne poslal.
Mar 9:38 I odpovìdìl mu Jan, øka: Mistøe, vidìli jsme tam jednoho, an ve jménu tvém ïábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí.
Mar 9:39 Ježíš pak øekl: Nebraòtež mu. Neb není žádného, kterýž by divy èinil ve jménu mém, a by mohl snadnì zle mluviti o mnì.
Mar 9:40 Nebo kdož není proti nám, s námi jest.
Mar 9:41 Kdož by koli zajisté dal vám píti èíši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi, amen pravím vám, neztratí nikoli odplaty své.
Mar 9:42 A kdož by koli pohoršil jednoho z tìchto malièkých, vìøících ve mne, mnohem by lépe mu bylo, aby byl zavišen na hrdlo jeho žernov mlýnský a vržen byl do moøe.
Mar 9:43 A horšila-li by tì ruka tvá, utni ji. Lépe jest tobì bezrukému vjíti do života, radìji nežli obì ruce majícímu jíti do pekla, v oheò neuhasitelný,
Mar 9:44 Kdež èerv jejich neumírá a oheò nehasne.
Mar 9:45 A pakli noha tvá horšila by tì, utniž ji. Lépe jest tobì kulhavému vjíti do života, nežli obì noze majícímu uvrženu býti do pekla, v oheò neuhasitelný,
Mar 9:46 Kdežto èerv jejich neumírá a oheò nehasne.
Mar 9:47 Pakli by tì oko tvé horšilo, vylup je. Lépe jest tobì jednookému vjíti do království Božího, nežli obì oèi majícímu uvrženu býti do ohnì pekelného,

Mar 9:48 Kdežto èerv jejich neumírá a oheò nehasne.
Mar 9:49 Nebo každý èlovìk ohnìm bude solen, a všeliká obìt solí bude osolena.
Mar 9:50 Dobrá jest sùl. Pakli sùl bude neslaná, èím ji osolíte? Mìjte sùl v sobì sami, a pokoj mìjte mezi sebou.
Mar 10:1 A vstav odtud, pøišel do konèin Judských skrze krajinu za Jordánem ležící. I sešli se k nìmu zase zástupové, a jakž obyèej mìl, opìt je uèil.
Mar 10:2 Tedy pøistoupivše farizeové, otázali se ho: Sluší-li muži ženu propustiti? pokoušejíce ho.
Mar 10:3 On pak odpovídaje, øekl jim: Co vám pøikázal Mojžíš?
Mar 10:4 Kteøížto øekli: Mojžíš dopustil lístek zapuzení napsati a propustiti.
Mar 10:5 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Pro tvrdost srdce vašeho napsal vám Mojžíš to pøikázání.
Mar 10:6 Ale od poèátku stvoøení muže a ženu uèinil je Bùh.
Mar 10:7 Proto opustí èlovìk otce svého i matku, a pøídržeti se bude ženy své.
Mar 10:8 I budou dva jedno tìlo. A tak již nejsou dva, ale jedno tìlo.
Mar 10:9 Protož což Bùh spojil, èlovìk nerozluèuj.
Mar 10:10 A v domu opìt uèedlníci jeho otázali se ho o též vìci.
Mar 10:11 I dí jim: Kdož by koli propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží a høeší proti ní.
Mar 10:12 A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se vdala, cizoloží.
Mar 10:13 Tedy pøinášeli k nìmu dítky, aby se jich dotýkal. Ale uèedlníci pøimlouvali tìm, kteøíž je nesli.
Mar 10:14 To vidìv Ježíš, nelibì to nesl, a øekl jim: Nechtež dítek jíti ke mnì a nebraòtež jim, nebo takových jest království Boží.
Mar 10:15 Amen pravím vám: Kdož by koli nepøijal království Božího jako dítì, nikoli do nìho nevejde.
Mar 10:16 A bera je na lokty své a vzkládaje na nì ruce, požehnání jim dával.
Mar 10:17 Potom když vyšel na cestu, pøibìhl jeden, a poklekna pøed ním, otázal se ho, øka: Mistøe dobrý, co uèiním, abych života vìèného dìdiènì došel?
Mar 10:18 I øekl mu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bùh.
Mar 10:19 Pøikázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svìdectví, neoklamáš, cti otce svého i matku.
Mar 10:20 A on odpovìdìv, øekl jemu: Mistøe, toho všeho jsem ostøíhal od své mladosti.
Mar 10:21 Tedy Ježíš pohledìv na nìj, zamiloval ho, a øekl mu: Jednoho se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojï, následuj mne, vezma køíž svùj.
Mar 10:22 On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo mìl mnohá zboží.
Mar 10:23 A pohledìv vùkol Ježíš, dí uèedlníkùm svým: Aj jak nesnadnì ti, jenž statky mají, vejdou do království Božího.
Mar 10:24 Tedy uèedlníci užasli se nad øeèmi jeho. Ježíš pak zase odpovìdìv, dí jim: Synáèkové, kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království Božího vjíti.
Mar 10:25 Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.
Mar 10:26 Oni pak více se dìsili, økouce mezi sebou: I kdož mùže spasen býti?
Mar 10:27 A pohledìv na nì Ježíš, dí: U lidí jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha všecko možné jest.
Mar 10:28 I poèal Petr mluviti k nìmu: Aj, my opustili jsme všecko a šli jsme za tebou.
Mar 10:29 Odpovìdìv pak Ježíš, øekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dùm, neb bratøí, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolí pro mne a pro evangelium,
Mar 10:30 Aby nevzal stokrát tolik nyní v èasu tomto domù a bratrù a sestr a matek a synù a rolí s protivenstvím, a v budoucím vìku život vìèný.
Mar 10:31 Mnozí zajisté byvše první, budou poslední, a poslední první.
Mar 10:32 Byli pak na cestì, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napøed. I byli pøedìšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav Ježíš opìt dvanácte, poèal jim praviti, co se jemu má státi,
Mar 10:33 Øka: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn èlovìka vydán bude pøedním knìžím a zákoníkùm, i odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanùm.
Mar 10:34 Kteøížto posmívati se budou jemu, a ubièují ho, a uplijí a zabijí jej, ale tøetího dne z mrtvých vstane.
Mar 10:35 Tedy pøistoupili k nìmu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, økouce: Mistøe, chceme, zaè bychom koli prosili tebe, abys uèinil nám.
Mar 10:36 On pak øekl jim: Co chcete, abych vám uèinil?
Mar 10:37 I øekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé sedìli v slávì tvé.
Mar 10:38 Ježíš pak øekl jim: Nevíte, zaè prosíte. Mùžete-li píti kalich, kterýž já piji, a køtíti se køtem, kterýmž já se køtím?
Mar 10:39 A oni øekli jemu: Mùžeme. A Ježíš øekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, píti budete, a køtem, kterýmž já se køtím, køtìni budete,
Mar 10:40 Ale sedìti na pravici mé, nebo na levici mé, není má vìc dáti vám, ale dáno bude, kterýmž pøipraveno jest.

Mar 10:41 A uslyšavše to jiných deset, poèali se hnìvati na Jakuba a na Jana.
Mar 10:42 Ale Ježíš povolav jich, øekl jim: Víte, že ti, kteøíž sobì zalibují vládnouti nad národy, panují nad nimi; a kteøíž velicí u nich jsou, moc provozují nad nimi.
Mar 10:43 Ne tak bude mezi vámi. Ale kdožkoli chtìl by mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník.
Mar 10:44 A kdožkoli z vás chtìl by býti pøední, budiž služebník všech.
Mar 10:45 Nebo i Syn èlovìka nepøišel, aby mu sloužili, ale aby on sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé.
Mar 10:46 Tedy pøišli do Jericho, a když vycházel on z Jericha, i uèedlníci jeho a zástup mnohý, Timeùv syn, Bartimeus slepý, sedìl podle cesty, žebøe.
Mar 10:47 A když uslyšel, že by to byl Ježíš Nazaretský, poèal volati a øíci: Ježíši, synu Davidùv, smiluj se nade mnou.
Mar 10:48 I pøimlouvali mu mnozí, aby mlèel. Ale on mnohem více volal: Synu Davidùv, smiluj se nade mnou.
Mar 10:49 Tedy zastaviv se Ježíš, kázal ho zavolati. I zavolali toho slepého, økouce jemu: Dobré mysli buï, vstaò, volá tì.
Mar 10:50 On pak povrh pláš svùj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi.
Mar 10:51 I odpovìdìv Ježíš, dí jemu: Co chceš, a uèiním? A slepý øekl jemu: Mistøe, a vidím.
Mar 10:52 Tedy Ježíš øekl mu: Jdi, víra tvá tì uzdravila. A on hned prohlédl, a šel cestou za Ježíšem.
Mar 11:1 A když se pøiblížili k Jeruzalému a Betfagi i Betany pøi hoøe Olivetské, poslal dva z uèedlníkù svých,
Mar 11:2 A øekl jim: Jdìte do hrádku, kterýž proti vám jest, a hned vejdouce tam, naleznete oslátko pøivázané, na kterémž ještì nižádný z lidí nesedìl. Odvížíce, pøiveïte ke mnì.
Mar 11:3 A øekl-li by vám kdo: Co to èiníte? rcete: Že ho Pán potøebuje. A hned je propustí sem.
Mar 11:4 I odešli, a nalezli oslátko pøivázané vnì u dveøí na rozcestí. I odvázali je.
Mar 11:5 Tedy nìkteøí z tìch, kteøíž tu stáli, øekli jim: Co èiníte, odvazujíce oslátko?
Mar 11:6 Oni pak øekli jim, jakož byl pøikázal Ježíš. I nechali jich.
Mar 11:7 Protož pøivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili na nì roucha svá. I vsedl na nì.
Mar 11:8 Mnozí pak stlali roucha svá na cestì, a jiní ratolesti sekali z stromù, a metali na cestu.
Mar 11:9 A kteøíž napøed šli, i ti, kteøíž za ním šli, volali, økouce: Spas nás. Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì.
Mar 11:10 Požehnané, kteréž jest pøišlo ve jménu Pánì, království otce našeho Davida! Spas nás na výsostech.
Mar 11:11 I všel do Jeruzaléma Ježíš, i do chrámu. A spatøiv tu všecko, když již byla veèerní hodina, vyšel do Betany se dvanácti.
Mar 11:12 A druhého dne, když vycházel z Betany, zlaènìl.
Mar 11:13 A uzøev zdaleka fík, an má listí, šel, zda by co nalezl na nìm. A když pøišel k nìmu, nic nenalezl kromì listí; nebo nebyl èas fíkù.
Mar 11:14 Tedy odpovìdìv Ježíš, øekl jemu: Již více na vìky nižádný z tebe ovoce nejez. A slyšeli to uèedlníci jeho.
Mar 11:15 I pøišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, poèal vymítati ty, jenž prodávali a kupovali v chrámì, a stoly penìzomìncù a stolice prodávajících holuby pøevracel.
Mar 11:16 A nedopustil, aby kdo jakou nádobu nesl skrze chrám.
Mar 11:17 I uèil je, øka jim: Zdaliž není psáno, že dùm mùj dùm modlitby slouti bude u všech národù? Vy pak uèinili jste jej peleší lotrù.
Mar 11:18 Slyšeli pak to zákoníci i pøední knìží, a hledali, kterak by jej zahubili; nebo se ho báli, protože všecken zástup divil se uèení jeho.
Mar 11:19 A když byl veèer, vyšel Ježíš z mìsta.
Mar 11:20 A uèedlníci ráno jdouce, uzøeli fík, an usechl hned z koøene.
Mar 11:21 Tedy zpomenuv Petr, øekl jemu: Mistøe, aj fík, kterémuž jsi zloøeèil, usechl.
Mar 11:22 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Mìjte víru Boží.
Mar 11:23 Nebo amen pravím vám, že kdož by koli øekl hoøe této: Zdvihni se a vrz sebou do moøe, a nepochyboval by v srdci svém, ale vìøil by, že se stane, cožkoli dí, bude jemu tak, což by koli øekl.
Mar 11:24 Protož pravím vám: Zaèež byste koli, modléce se, prosili, vìøte, že vezmete, a stane se vám.
Mar 11:25 A když se postavíte k modlení, odpouštìjte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám høíchy vaše.
Mar 11:26 Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest, odpustí vám høíchù vašich.
Mar 11:27 I pøišli zase do Jeruzaléma. A když on chodil v chrámì, pøistoupili k nìmu pøední knìží a zákoníci a starší.
Mar 11:28 I øekli jemu: Jakou mocí to èiníš? A kdo jest tobì dal tu moc, abys tyto vìci èinil?
Mar 11:29 Tedy odpovídaje Ježíš, øekl jim: Otíži se i já vás na jednu vìc. Odpovìzte mi, a povím vám, jakou mocí to èiním.
Mar 11:30 Køest Janùv s nebe-li byl, èili z lidí? Odpovìzte mi.

Mar 11:31 I rozvažovali to sami mezi sebou, økouce: Díme-li: S nebe, dí nám: Proèež jste tedy neuvìøili jemu?
Mar 11:32 Pakli díme: Z lidí, bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi smyslili, že jest právì byl prorok.
Mar 11:33 I odpovìdìvše, øekli Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš odpovídaje, øekl jim: Aniž já vám povím, jakou mocí to èiním.
Mar 12:1 Tedy poèal jim mluviti v podobenstvích: Vinici štípil jeden èlovìk, a opletl ji plotem, a vkopal pres, a ustavìl vìži, a najal ji vinaøùm, i odšel na cestu.
Mar 12:2 A v èas užitkù poslal k vinaøùm služebníka, aby od vinaøù vzal ovoce z vinice.
Mar 12:3 Oni pak javše jej, zmrskali ho a odeslali prázdného.
Mar 12:4 I poslal k nim zase jiného služebníka. I toho též kamenovavše, ranili v hlavu a odeslali zohaveného.
Mar 12:5 I poslal opìt jiného. I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž nìkteré zmrskali a jiné zmordovali.
Mar 12:6 Ještì pak maje jediného syna nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, øka: Ostýchati se budou syna mého.
Mar 12:7 Ale vinaøi øekli jedni k druhým: Tento jest dìdic; pojïte, zabijme jej, a bude naše dìdictví.
Mar 12:8 Tedy javše jej, zabili ho a vyvrhli ven z vinice.
Mar 12:9 Což tedy uèiní pán vinice? Pøijde, a zatratí vinaøe ty, a dá vinici jiným.
Mar 12:10 Zdaliž jste písma toho neètli? Kámen, kterýž zavrhli dìlníci, ten uèinìn jest hlavou úhlovou.
Mar 12:11 Ode Pána stalo se toto, a jest divné pøed oèima našima.
Mar 12:12 I hledali ho jíti, ale báli se zástupu; nebo poznali, že podobenství to proti nim povìdìl. A nechavše ho, odešli pryè.
Mar 12:13 Potom poslali k nìmu nìkteré z farizeù a herodiánù, aby jej polapili v øeèi.
Mar 12:14 Kteøížto pøišedše, øekli jemu: Mistøe, víme, že jsi pravdomluvný, a nedbáš na žádného; nebo nepatøíš na osobu lidskou, ale v pravdì cestì Boží uèíš. Sluší-li daò dávati císaøi, èili nic? Dáme-liž, èili nedáme?
Mar 12:15 On pak znaje pokrytství jejich, øekl jim: Co mne pokoušíte? Pøineste mi peníz, a pohledím.
Mar 12:16 A oni podali mu. Tedy øekl jim: Èí jest tento obraz a nápis? A oni øekli mu: Císaøùv.
Mar 12:17 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Dávejtež tedy, což jest císaøova, císaøi, a což jest Božího, Bohu. I podivili se tomu.
Mar 12:18 Potom pøišli k nìmu saduceové, kteøíž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, økouce:
Mar 12:19 Mistøe, Mojžíš nám napsal: Kdyby èí bratr umøel, a ostavil po sobì manželku, a synù by nemìl, aby bratr jeho pojal manželku jeho a vzbudil símì bratru svému.
Mar 12:20 I bylo sedm bratrù. A první pojav ženu, umøel, neostaviv semene.
Mar 12:21 A druhý pojav ji, také umøel, a aniž ten ostavil semene. A tøetí tolikéž.
Mar 12:22 A tak ji pojalo všech sedm, a nezùstavili po sobì semene. Nejposléze pak po všech umøela i žena.
Mar 12:23 Protož pøi vzkøíšení, když z mrtvých vstanou, èí z tìch bude manželka? Neb jich sedm mìlo ji za manželku.
Mar 12:24 A odpovídaje Ježíš, øekl jim: Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží?
Mar 12:25 Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou jako andìlé nebeští.
Mar 12:26 O mrtvých pak, že mají vstáti, zdaliž jste neètli v knihách Mojžíšových, kterak ve køi promluvil k nìmu Bùh, øka: Já jsem Bùh Abrahamùv a Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv?
Mar 12:27 Není Bùh mrtvých, ale Bùh živých. Protož vy velmi bloudíte.
Mar 12:28 Tedy pøistoupil k nìmu jeden z zákoníkù, slyšev je hádající se, a vida, že jim dobøe odpovìdìl, otázal se ho, které by bylo pøikázání první ze všech.
Mar 12:29 A Ježíš odpovìdìl jemu, že první ze všech pøikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bùh náš Pán jeden jest.
Mar 12:30 Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první pøikázání.
Mar 12:31 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Vìtšího pøikázání jiného nad tato není.
Mar 12:32 I øekl jemu ten zákoník: Mistøe, dobøe jsi vpravdì povìdìl. Nebo jeden jest Bùh, a není jiného kromì nìho;
Mar 12:33 A milovati ho ze všeho srdce, a ze vší mysli, a ze vší duše, i ze všech mocí, a milovati bližního jako sebe samého, to jest vìtší nade všecky zápalné i vítìzné obìti.
Mar 12:34 A vidìv Ježíš, že by moudøe odpovìdìl, dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný více neodvážil se ho o nic tázati.
Mar 12:35 I odpovídaje Ježíš, øekl, uèe v chrámì: Kterak praví zákoníci, že Kristus jest syn Davidùv?
Mar 12:36 Nebo David praví v Duchu svatém: Øekl Pán Pánu mému: Seï na pravici mé, až i položím nepøátely tvé podnože noh tvých.
Mar 12:37 Ponìvadž sám David nazývá jej Pánem, kterakž syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho poslouchal.
Mar 12:38 I mluvil jim v uèení svém: Varujte se zákoníkù, kteøíž rádi v krásném rouše chodí, a chtìjí

pozdravováni býti na trhu,
Mar 12:39 A na pøedních stolicích sedìti v školách, a pøední místa míti na veèeøech,
Mar 12:40 Kteøížto zžírají domy vdovské pod zámyslem dlouhých modliteb. Ti vezmou soud tìžší.
Mar 12:41 A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metali mnoho.
Mar 12:42 A pøišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, jenž jest èvrtá èástka peníze tehdejšího.
Mar 12:43 I svolav uèedlníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteøíž metali do pokladnice.
Mar 12:44 Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metali, ale tato z své chudoby, všecko, což mìla, uvrhla, všecku živnost svou.
Mar 13:1 A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z uèedlníkù jeho: Mistøe, pohleï, kteraké kamení a jaké jest toto stavení!
Mar 13:2 Tedy Ježíš odpovídaje, øekl jemu: Vidíš toto tak veliké stavení? Nebude ostaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zboøen.
Mar 13:3 A když se posadil na hoøe Olivetské proti chrámu, otázali se jeho obzvláštnì Petr, Jakub a Jan a Ondøej, økouce:
Mar 13:4 Povìz nám, kdy to bude? A které znamení, když se toto všecko bude plniti?
Mar 13:5 Ježíš pak odpovídaje jim, poèal praviti: Vizte, aby vás nìkdo nesvedl.
Mar 13:6 Nebo mnozí pøijdou ve jménu mém, økouce: Já jsem Kristus, a mnohé svedou.
Mar 13:7 Když pak uslyšíte boje a povìst o válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale ne ihned konec.
Mar 13:8 Povstane zajisté národ proti národu a království proti království, a bude zemìtøesení po místech, a hladové i bouøky.
Mar 13:9 A to budou poèátkové bolesti. Vy pak šetøte se. Nebo vydávati vás budou na snìmy a do shromáždìní; budete biti, a pøed vladaøi a králi stanete pro mne, na svìdectví jim.
Mar 13:10 Ale ve všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium.
Mar 13:11 Když pak vás povedou vyzrazujíce, nestarejte se, co byste mluvili, aniž o to peèlivì pøemyšlujte, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo nejste vy, jenž mluvíte, ale Duch svatý.
Mar 13:12 Vydá pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou dìti proti rodièùm, a budou je mordovati.
Mar 13:13 A budete v nenávisti všechnìm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce, ten spasen bude.
Mar 13:14 Když pak uzøíte ohavnost zpuštìní, o kteréž povìdíno jest skrze Daniele proroka, ana stojí, kdež by státi nemìla, (kdo ète, rozumij,) tehdáž ti, kdož jsou v Židovstvu, a utekou na hory.
Mar 13:15 A kdož na støeše jest, nesstupuj do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého.
Mar 13:16 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho své.
Mar 13:17 Bìda pak tìhotným a tìm, kteréž krmí v tìch dnech.
Mar 13:18 Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimì.
Mar 13:19 Nebo budou ti dnové plní takového soužení, jakéhož nebylo od poèátku stvoøení, kteréž Bùh stvoøil, až dosavad, aniž potom bude.
Mar 13:20 A by neukrátil Pán tìch dnù, nebyl by spasen žádný èlovìk. Ale pro vyvolené, kteréž vyvolil, ukrátil tìch dnù.
Mar 13:21 A tehdáž øekl-li by vám kdo: Aj teï jest Kristus, aneb, aj tamto, nevìøte.
Mar 13:22 Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou èiniti divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených.
Mar 13:23 Vy pak šetøte se. Aj, pøedpovìdìl jsem vám všecko.
Mar 13:24 V tìch pak dnech, po soužení tom, slunce se zatmí a mìsíc nedá svìtla svého.
Mar 13:25 A hvìzdy nebeské budou padati, a moci, které jsou na nebi, pohnou se.
Mar 13:26 A tehdáž uzøí Syna èlovìka, an se béøe v oblacích s mocí velikou a s slavou.
Mar 13:27 I tehdy pošle andìly své, a shromáždí vyvolené své ode ètyø vìtrù, od konèin zemì až do konèin nebe.
Mar 13:28 Od fíku pak uète se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a vypuèí se listí, znáte, že blízko jest léto.
Mar 13:29 Takž i vy, když uzøíte, ano se tyto vìci dìjí, vìzte, že blízko jest a ve dveøích království Boží.
Mar 13:30 Amen pravím vám, že nepomine pokolení toto, až se tyto všecky vìci stanou.
Mar 13:31 Nebe a zemì pominou, ale slova má nepominou.
Mar 13:32 Ale o tom dni a hodinì žádný neví, ani andìlé, jenž jsou v nebesích, ani Syn, jediné sám Otec.
Mar 13:33 Vizte, bdìte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten èas.
Mar 13:34 Syn èlovìka zajisté jest jako èlovìk, kterýž daleko odšel, opustiv dùm svùj, a poruèiv služebníkùm svým vladaøství, a jednomu každému práci jeho, vrátnému pøikázal, aby bdìl.
Mar 13:35 Protož bdìte; nebo nevíte, kdy Pán domu pøijde, u veèer-li, èili o pùlnoci, èili když kohouti zpívají, èili ráno;

Mar 13:36 Aby snad pøijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte.
Mar 13:37 A což vám pravím, všechnìm pravím: Bdìte.
Mar 14:1 Po dvou pak dnech byl hod beránka a pøesnic; i hledali pøední knìží a zákoníci, kterak by jej lstivì jmouce, zamordovali.
Mar 14:2 Ale pravili: Ne v svátek, aby snad nebyl rozbroj v lidu.
Mar 14:3 A když byl v Betany, v domu Šimona malomocného, a sedìl za stolem, pøišla žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koøení. A rozbivši nádobu, vylila ji na hlavu jeho.
Mar 14:4 I hnìvali se nìkteøí mezi sebou, økouce: I proè ztráta masti této stala se?
Mar 14:5 Nebo mohlo jest toto prodáno býti dráže než za tøi sta penìz, a dáno býti chudým. I škøipìli zubami na ni.
Mar 14:6 Ale Ježíš øekl: Nechtež jí. Proè ji rmoutíte? Dobrý jest skutek uèinila nade mnou.
Mar 14:7 Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtíti, mùžete jim dobøe èiniti, ale mne ne vždy míti budete.
Mar 14:8 Ona což mohla, to uèinila; pøedešla jest, aby tìla mého pomazala ku pohøebu.
Mar 14:9 Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem svìtì, také i to, což uèinila tato, bude vypravováno na památku její.
Mar 14:10 Tedy Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k pøedním knìžím, aby ho jim zradil.
Mar 14:11 Oni pak uslyševše to, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak by ho pøíhodnì zradil.
Mar 14:12 Prvního pak dne pøesnic, když velikonoèní beránek zabíjín býval, økou jemu uèedlníci jeho: Kde chceš, a jdouce, pøipravíme, abys jedl beránka?
Mar 14:13 I poslal dva z uèedlníkù svých, a øekl jim: Jdìte do mìsta, a potká vás èlovìk dèbán vody nesa. Jdìtež za ním.
Mar 14:14 A kamžkoli vejde, rcete k hospodáøi domu toho: Mistr praví: Kde jest veèeøadlo, v nìmž bych jedl beránka s uèedlníky svými?
Mar 14:15 A on vám ukáže veèeøadlo veliké, podlážené a pøipravené. Tu nám pøipravte.
Mar 14:16 I odešli uèedlníci jeho, a pøišli do mìsta, a nalezli tak, jakož jim byl povìdìl. I pøipravili beránka.
Mar 14:17 Když pak byl veèer, pøišel se dvanácti.
Mar 14:18 A když sedìli za stolem a jedli, øekl Ježíš: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou.
Mar 14:19 A oni poèali se rmoutiti a praviti jemu jeden každý obzvláštnì: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já?
Mar 14:20 On pak odpovìdìv, øekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáèí se mnou v míse.
Mar 14:21 Syn zajisté èlovìka jde, jakož jest psáno o nìm, ale bìda èlovìku tomu, skrze nìhož Syn èlovìka bude zrazen. Dobré by bylo jemu, aby se byl nenarodil èlovìk ten.
Mar 14:22 A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobroøeèiv, lámal a dával jim, øka: Vezmìte, jezte, to jest tìlo mé.
Mar 14:23 A vzav kalich, a díky uèiniv, dal jim. A pili z nìho všickni.
Mar 14:24 I øekl jim: To jest krev má nového Zákona, kteráž se za mnohé vylévá.
Mar 14:25 Amen pravím vám, že již více nebudu píti z plodu vinného koøene, až do onoho dne, když jej píti budu nový v království Božím.
Mar 14:26 A sezpívavše písnièku, vyšli na horu Olivetskou.
Mar 14:27 Potom øekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýøe, a rozprchnou se ovce.
Mar 14:28 Ale když z mrtvých vstanu, pøedejdu vás do Galilee.
Mar 14:29 Tedy Petr øekl jemu: By se pak všickni zhoršili, ale já nic.
Mar 14:30 Øekl jemu Ježíš: Amen pravím tobì, že dnes této noci, prve než kohout po dvakrát zazpívá, tøikrát mne zapøíš.
Mar 14:31 On pak mnohem více mluvil: Bych pak mìl s tebou i umøíti, nezapøím tebe. A takž také i všickni mluvili.
Mar 14:32 I pøišli na místo, kterémuž jméno Getsemany. Tedy øekl uèedlníkùm svým: Seïtež tuto, až se pomodlím.
Mar 14:33 A pojav s sebou Petra a Jakuba a Jana, poèal se lekati a velmi teskliv býti.
Mar 14:34 I dí jim: Smutná jest duše má až k smrti. Poèekejtež tuto a bdìte.
Mar 14:35 A poodšed malièko, padl na zemi a modlil se, aby, bylo-li by možné, odešla od nìho hodina ta.
Mar 14:36 I øekl: Abba, Otèe, všecko jest možné tobì. Pøenes kalich tento ode mne, ale však ne, což já chci, ale co ty.
Mar 14:37 I pøišel k uèedlníkùm a nalezl je, ani spí. I øekl Petrovi: Šimone, spíš? Nemohl-lis jediné hodiny bdíti?
Mar 14:38 Bdìte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tìlo nemocno.
Mar 14:39 A opìt odšed, modlil se, táž slova mluvì.

Mar 14:40 A navrátiv se, nalezl je, ani opìt spí; nebo oèi jejich byly obtíženy; aniž vìdìli, co by jemu odpovìdìli.
Mar 14:41 I pøišel po tøetí, a øekl jim: Spìtež již a odpoèívejte; dosti jest. Pøišla hodina; aj, Syna èlovìka zrazují v ruce høíšných.
Mar 14:42 Vstaòte, pojïme. Aj, kterýž mne zrazuje, blízko jest.
Mar 14:43 A hned, když on ještì mluvil, pøišel Jidáš, jenž byl jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s meèi a s kyjmi, poslaných od pøedních knìží a od zákoníkù a starších.
Mar 14:44 Zrádce pak byl jim dal znamení, øka: Kteréhožkoli políbím, ten jest, jmìtež ho a veïte opatrnì.
Mar 14:45 A pøišed, hned pøistoupiv k nìmu, øekl: Mistøe, Mistøe, a políbil ho.
Mar 14:46 Tedy oni vztáhli naò ruce své a jali jej.
Mar 14:47 Jeden pak z tìch, kteøíž tu okolo stáli, vytrh meè, udeøil služebníka nejvyššího knìze, a ual jemu ucho.
Mar 14:48 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Jako na lotra vyšli jste s meèi a s kyjmi, abyste mne jali?
Mar 14:49 Na každý den býval jsem u vás, uèe v chrámì, a nejali jste mne. Ale to se dìje, aby se naplnila písma.
Mar 14:50 Tedy uèedlníci opustivše jej, všickni utekli.
Mar 14:51 Jeden pak mládenèek šel za ním, odín jsa rouchem lnìným po nahém tìle. I popadli jej mládenci.
Mar 14:52 On pak opustiv roucho, nahý utekl od nich.
Mar 14:53 I pøivedli Ježíše k nejvyššímu knìzi, a sešli se k nìmu všickni pøední knìží i starší i zákoníci.
Mar 14:54 Petr pak šel za ním zdaleka až na dvùr nejvyššího knìze; i sedìl s služebníky, zhøívaje se u ohnì.
Mar 14:55 Ale nejvyšší knìz i všecka ta rada hledali proti Ježíšovi svìdectví, aby jej na smrt vydali, avšak nenalezli.
Mar 14:56 Nebo aè mnozí køivé svìdectví mluvili proti nìmu, ale svìdectví jejich nebyla jednostejná.
Mar 14:57 Tedy nìkteøí povstavše, køivé svìdectví dávali proti nìmu, økouce:
Mar 14:58 My jsme slyšeli tohoto, že øekl: Já zboøím chrám tento rukou udìlaný, a ve tøech dnech jiný ne rukou udìlaný postavím.
Mar 14:59 Ale ani to jejich svìdectví nebylo jednostejné.
Mar 14:60 Tedy povstav nejvyšší knìz uprostøed, otázal se Ježíše, øka: Neodpovídáš nièehož, což tito na tebe svìdèí?
Mar 14:61 Ale on mlèel, a nic neodpovìdìl. Opìt nejvyšší knìz otázal se ho a øekl jemu: Jsi-liž ty Kristus, Syn Boha Požehnaného?
Mar 14:62 A Ježíš øekl: Já jsem, a uzøíte Syna èlovìka, an sedí na pravici moci Boží, a pøichází s oblaky nebeskými.
Mar 14:63 Tedy nejvyšší knìz roztrh roucho své, øekl: I což ještì potøebujeme svìdkù?
Mar 14:64 Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá? Oni pak všickni odsoudili jej, že jest hoden smrti.
Mar 14:65 I poèali nìkteøí naò plvati, a tváø jeho zakrývati, a polièkovati, a øíkati jemu: Prorokuj nám. A služebníci kyji jej bili.
Mar 14:66 A když byl Petr v síni dole, pøišla jedna z dìveèek nejvyššího knìze.
Mar 14:67 A uzøevši Petra, an se ohøívá, a popatøivši naò, dí: I ty s Ježíšem Nazaretským byl jsi.
Mar 14:68 Ale on zapøel, øka: Aniž vím, ani rozumím, co ty pravíš. I vyšel ven pøed síò, a kohout zazpíval.
Mar 14:69 Tedy dìveèka, uzøevši jej opìt, poèala praviti tìm, kteøíž tu okolo stáli, že tento z nich jest.
Mar 14:70 A on opìt zapøel. A po malé chvíli opìt ti, kteøíž tu stáli, øekli Petrovi: Jistì z nich jsi, nebo i Galilejský jsi, i øeè tvá podobná jest.
Mar 14:71 On pak poèal se proklínati a pøisahati, pravì: Neznám èlovìka toho, o nìmž vy pravíte.
Mar 14:72 A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl øekl jemu Ježíš: Že prve než kohout dvakrát zazpívá, tøikrát mne zapøíš. A vyšed, plakal.
Mar 15:1 A hned ráno uradivše se pøední knìží s staršími a s zákoníky i se vším shromáždìním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi.
Mar 15:2 I otázal se ho Pilát: Ty-liž jsi král Židovský? A on odpovìdìv, øekl jemu: Ty pravíš.
Mar 15:3 I žalovali na nìj pøední knìží mnoho. On pak nic neodpovídal.
Mar 15:4 Tedy Pilát otázal se ho opìt, øka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho proti tobì svìdèí.
Mar 15:5 Ale Ježíš pøedce nic neodpovìdìl, takže se podivil Pilát.
Mar 15:6 Ve svátek pak propouštíval jim jednoho z vìzòù, za kteréhož by prosili.
Mar 15:7 I byl jeden, kterýž sloul Barabbáš, jenž s svárlivými byl v vìzení, kteøíž v svadì vraždu byli spáchali.
Mar 15:8 A zvolav zástup, poèal prositi, aby uèinil, jakož jim vždycky èiníval.
Mar 15:9 Pilát pak odpovìdìl jim, øka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského?
Mar 15:10 (Nebo vìdìl, že jsou jej z závisti vydali pøední knìží.)
Mar 15:11 Ale pøední knìží ponukli zástupu, aby jim radìji propustil Barabbáše.
Mar 15:12 A Pilát odpovìdìv, øekl jim zase: Což pak chcete, a uèiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte?

Mar 15:13 A oni opìt zvolali: Ukøižuj ho.
Mar 15:14 A Pilát pravil jim: I což jest zlého uèinil? Oni pak více volali: Ukøižuj ho.
Mar 15:15 Tedy Pilát, chtì lidu dosti uèiniti, pustil jim Barabbáše, a dal jim Ježíše ubièovaného, aby byl ukøižován.
Mar 15:16 Žoldnéøi pak uvedli jej vnitø do sínì, do radného domu, a svolali všecku sbìø.
Mar 15:17 I oblékli jej v šarlat, a korunu spletše z trní, vložili naò.
Mar 15:18 I poèali ho pozdravovati, økouce: Zdráv buï, králi Židovský.
Mar 15:19 A bili hlavu jeho tøtinou, a plvali na nìj, a sklánìjíce kolena, klanìli se jemu.
Mar 15:20 A když se jemu naposmívali, svlékli s nìho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukøižovali.
Mar 15:21 I pøinutili nìjakého Šimona Cyrenenského, pomíjejícího je, (kterýž šel z pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby vzal køíž jeho.
Mar 15:22 I vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-li by,) popravné místo.
Mar 15:23 I dávali mu píti víno s mirrou, ale on nepøijal ho.
Mar 15:24 A ukøižovavše jej, rozdìlili roucha jeho, mecíce o nì los, kdo by co vzíti mìl.
Mar 15:25 A byla hodina tøetí, když ho ukøižovali.
Mar 15:26 A byl nápis viny jeho napsán tìmi slovy: Král Židovský.
Mar 15:27 Ukøižovali také s ním dva lotry: jednoho na pravici a druhého na levici jeho.
Mar 15:28 I naplnìno jest písmo, økoucí: A s nepravými poèten jest.
Mar 15:29 A kteøíž tudy chodili mimo nìj, rouhali se jemu, potøásajíce hlavami svými, a øíkajíce: Hahá, kterýž rušíš chrám Boží, a ve tøech dnech jej zase vzdìláváš,
Mar 15:30 Spomoz sobì samému, a sstup s køíže.
Mar 15:31 Též i pøední knìží posmívajíce se, jeden k druhému s zákoníky pravili: Jiným jest pomáhal, sám sobì pomoci nemùže.
Mar 15:32 Kristus král Izraelský, nechaž nyní sstoupí s køíže, a uzøíme a uvìøíme. A i ti, kteøíž s ním ukøižováni byli, útržku mu èinili.
Mar 15:33 A když byla hodina šestá, stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté.
Mar 15:34 A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, øka: Elói, Elói, lama zabachtani? jenž se vykládá: Bože mùj, Bože mùj, proès mne opustil?
Mar 15:35 A nìkteøí z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáše volá.
Mar 15:36 A bìžev jeden, naplnil houbu octem a vloživ na tres, dával jemu píti, øka: Ponechte, uzøíme, pøijde-li Eliáš, aby jej složil.
Mar 15:37 Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil duši.
Mar 15:38 A opona v chrámì roztrhla se na dvé, od vrchu až dolù.
Mar 15:39 Vidìv pak to centurio, kterýž naproti stál, že tak volaje, vypustil duši, øekl: Jistì èlovìk tento Syn Boží byl.
Mar 15:40 Byly pak tu i ženy, zdaleka se dívajíce, mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria Jakuba menšího, a Jozesova mátì, a Salome.
Mar 15:41 Kteréž, když ještì byl v Galilei, chodily za ním a posluhovaly jemu, i jiné mnohé, kteréž byly s ním vstoupily do Jeruzaléma.
Mar 15:42 A když již byl veèer, (že byl den pøipravování, to jest pøed sobotou,)
Mar 15:43 Pøišed Jozef z Arimatie, poèestná osoba úøadná, kterýž také oèekával království Božího, smìle všel ku Pilátovi a prosil za tìlo Ježíšovo.
Mar 15:44 Pilát pak podivil se, již-li by umøel. A povolav centuriona, otázal se ho, dávno-li je umøel.
Mar 15:45 A zvìdìv od centuriona, dal tìlo Jozefovi.
Mar 15:46 A Jozef koupiv plátna, a složiv ho s køíže, obvinul v plátno, i položil do hrobu, kterýž byl vytesán z skály, a pøivalil kámen ke dveøùm hrobovým.
Mar 15:47 Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.
Mar 16:1 A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných vìcí, aby pøijdouce, pomazaly Ježíše.
Mar 16:2 A velmi ráno vyšedše první den po sobotì, pøišly k hrobu, an již slunce vzešlo.
Mar 16:3 I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveøí hrobových?
Mar 16:4 (A vzhlédše, uzøely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi.
Mar 16:5 A všedše do hrobu, uzøely mládence, an sedí na pravici, odìného rouchem bílým. I ulekly se.
Mar 16:6 Kterýžto øekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského ukøižovaného. Vstal jest, není ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili.
Mar 16:7 Ale jdìte, povìzte uèedlníkùm jeho i Petrovi, že vás pøedejde do Galilee. Tam jej uzøíte, jakož jest povìdìl vám.
Mar 16:8 A ony vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo pøišel na nì strach a hrùza. A aniž komu co øekly, nebo

se bály.
Mar 16:9 Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v nedìli, ukázal se nejprv Mariji Magdalénì, z nížto byl vyvrhl sedm ïáblù.
Mar 16:10 Ona pak šedši, zvìstovala tìm, kteøíž s ním bývali, lkajícím a plaèícím.
Mar 16:11 A oni slyšavše, že by živ byl a vidín od ní, nevìøili.
Mar 16:12 Potom pak dvìma z nich jdoucím ukázal se v jiné zpùsobì, když šli pøes pole.
Mar 16:13 A ti šedše, povìdìli jiným. Ani tìm nevìøili.
Mar 16:14 Nejposléze sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedovìru jejich a tvrdost srdce, že tìm, kteøíž jej vidìli vzkøíšeného, nevìøili.
Mar 16:15 A øekl jim: Jdouce po všem svìtì, kažte evangelium všemu stvoøení.
Mar 16:16 Kdož uvìøí a pokøtí se, spasen bude; kdož pak neuvìøí, bude zatracen.
Mar 16:17 Znamení pak ti, kteøíž uvìøí, tato míti budou: Ve jménu mém ïábly budou vymítati, jazyky novými mluviti.
Mar 16:18 Hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobøe se míti budou.
Mar 16:19 Když pak jim odmluvil Pán, vzhùru vzat jest do nebe, a sedí na pravici Boží.
Mar 16:20 A oni šedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval èinìním divù.
Luk 1:1 Ponìvadž mnozí usilovali sepsati poøádnì vypravování tìch vìcí, kteréž jsou u nás jisté,
Luk 1:2 Jakž jsou nám vydali ti, kteøížto od poèátku sami vidìli, a služebníci toho Slova byli,
Luk 1:3 Vidìlo se i mnì, kterýž jsem toho všeho pravé povìdomosti došel, tobì z gruntu o tom poøádnì vypsati, výborný Theofile,
Luk 1:4 Abys zvìdìl jistotu tìch vìcí, jimž jsi vyuèován.
Luk 1:5 Byl za dnù Herodesa krále Judského knìz nìjaký, jménem Zachariáš, z tøídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžbìta.
Luk 1:6 Byli pak oba spravedliví pøed oblièejem Božím, chodíce ve všech pøikázáních a spravedlnostech Pánì bez úhony.
Luk 1:7 A nemìli plodu, protože Alžbìta byla neplodná, a oba se byli zstarali ve dnech svých.
Luk 1:8 I stalo se, když on úøad knìžský konal v poøádku tøídy své pøed Bohem,
Luk 1:9 Že vedle obyèeje úøadu knìžského los naò pøišel, aby položil zápal, vejda do chrámu Pánì.
Luk 1:10 A všecko množství lidu bylo vnì, modlíce se v hodinu zápalu.
Luk 1:11 Tedy ukázal se jemu andìl Pánì, stoje na pravé stranì oltáøe zápalu.
Luk 1:12 A uzøev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeò pøipadla na nìj.
Luk 1:13 I øekl jemu andìl: Neboj se, Zachariáši, nebo jest uslyšána modlitba tvá, a Alžbìta manželka tvá porodí tobì syna, a nazùveš jméno jeho Jan.
Luk 1:14 Z èehož budeš míti radost a veselé, a mnozí z jeho narození budou se radovati.
Luk 1:15 Bude zajisté veliký pøed oblièejem Pánì, a vína i nápoje opojného nebude píti, a Duchem svatým bude naplnìn hned od života matky své.
Luk 1:16 A mnohé z synù Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich.
Luk 1:17 Nebo, on pøedejde pøed oblièejem jeho v duchu a v moci Eliášovì, aby obrátil srdce otcù k synùm, a nevìøící k opatrnosti spravedlivých, aby tak pøipravil Pánu lid hotový.
Luk 1:18 I øekl Zachariáš k andìlu: Po èemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých.
Luk 1:19 Odpovìdìv andìl, øekl jemu: Já jsem Gabriel, kterýž stojím pøed oblièejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto vìci veselé tobì zvìstoval.
Luk 1:20 A aj, budeš nìmý, a nebudeš moci mluviti až do toho dne, v kterémž se tyto vìci stanou, protože jsi neuvìøil øeèem mým, kteréž se naplní èasem svým.
Luk 1:21 Lid pak oèekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámì.
Luk 1:22 Vyšed pak, nemohl mluviti k nim. I srozumìli, že vidìní vidìl v chrámì. Nebo on návìští jim dával, a zùstal nìmý.
Luk 1:23 I stalo se, když se vyplnili dnové konání úøadu jeho, odšel do domu svého.
Luk 1:24 A po tìch dnech poèala Alžbìta manželka jeho, a tajila se za pìt mìsícù, økuci:
Luk 1:25 Že tak mi uèinil Pán ve dnech, v nichžto vzezøel, aby odjal mé pohanìní mezi lidmi.
Luk 1:26 V mìsíci pak šestém poslán jest andìl Gabriel od Boha do mìsta Galilejského, kterémuž jméno Nazarét,
Luk 1:27 Ku pannì zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria.
Luk 1:28 I všed k ní andìl, dí: Zdráva milosti došlá, Pán Bùh s tebou, požehnaná ty mezi ženami.
Luk 1:29 Ona pak uzøevši ho, zarmoutila se nad øeèí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení.
Luk 1:30 I øekl jí andìl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha.
Luk 1:31 A poèneš v životì a porodíš syna, a nazùveš jméno jeho Ježíš.

Luk 1:32 Ten bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dá jemu Pán Bùh stolici Davida otce jeho.
Luk 1:33 A kralovati bude v domì Jákobovì na vìky, a království jeho nebude konce.
Luk 1:34 I øekla Maria k andìlu: Kterak se to stane, ponìvadž já muže nepoznávám?
Luk 1:35 A odpovìdìv andìl, øekl jí: Duch svatý sstoupí v tì, a moc Nejvyššího zastíní tobì; a protož, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.
Luk 1:36 A aj, Alžbìta, pøíbuzná tvá, i ona poèala syna v starosti své, a tento jest jí šestý mìsíc, kteráž sloula neplodná.
Luk 1:37 Nebo nebude nemožné u Boha všeliké slovo.
Luk 1:38 I øekla Maria: Aj, služebnice Pánì, staniž mi se podle slova tvého. I odšel od ní andìl.
Luk 1:39 Tedy povstavši Maria v tìch dnech, odešla na hory s chvátáním do mìsta Judova.
Luk 1:40 I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžbìty.
Luk 1:41 I stalo se, jakž uslyšela pozdravení Marie Alžbìta, zplésalo nemluvòátko v životì jejím, a naplnìna jest Duchem svatým Alžbìta.
Luk 1:42 I zvolala hlasem velikým a øekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.
Luk 1:43 A odkud mi to, aby pøišla matka Pána mého ke mnì?
Luk 1:44 Nebo aj, jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplésalo radostnì nemluvòátko v životì mém.
Luk 1:45 A blahoslavená, kteráž uvìøila, nebo dokonány budou ty vìci, kteréž jsou povìdíny jí ode Pána.
Luk 1:46 Tedy øekla Maria: Velebí duše má Hospodina,
Luk 1:47 A veselí se duch mùj v Bohu, Spasiteli mém,
Luk 1:48 Že jest vzezøel na ponížení služebnice své; neb aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všickni národové.
Luk 1:49 Nebo mi uèinil veliké vìci ten, jenž mocný jest, a svaté jméno jeho,
Luk 1:50 A jehož milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím se jeho.
Luk 1:51 Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné myšlením srdce jejich.
Luk 1:52 Sházel mocné s stolic, a povýšil ponížených.
Luk 1:53 Laèné nakrmil dobrými vìcmi, a bohaté pustil prázdné.
Luk 1:54 Pøijal Izraele, služebníka svého, pamìtliv jsa na milosrdenství své
Luk 1:55 (Jakož mluvil k otcùm našim, k Abrahamovi a semeni jeho) na vìky.
Luk 1:56 I zùstala Maria s ní asi za tøi mìsíce, a potom navrátila se do domu svého.
Luk 1:57 Alžbìtì pak naplnil se èas, aby porodila; i porodila syna.
Luk 1:58 A uslyšeli sousedé a pøátelé její, že Hospodin veliké uèinil s ní milosrdenství své, i radovali se spolu s ní.
Luk 1:59 Stalo se pak v den osmý, pøišli obøezovati dítìte, a nazývali jej jménem otce jeho Zachariášem.
Luk 1:60 Ale odpovìdìvši matka jeho, øekla: Nikoli, ale slouti bude Jan.
Luk 1:61 I øekli k ní: Však nižádného není v rodu tvém, kterýž by sloul jménem tím.
Luk 1:62 I dávali návìští otci jeho, jak by ho chtìl nazývati.
Luk 1:63 A on požádav deštièky, napsal øka: Jan jest jméno jeho. I divili se všickni.
Luk 1:64 A ihned otevøela se ústa jeho a jazyk jeho, i mluvil, velebì Boha.
Luk 1:65 Tedy pøišla bázeò na všecky sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlásána jsou všecka ta slova.
Luk 1:66 A všickni, kteøíž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém, økouce: I kteraké dítì toto bude? A ruka Pánì byla s ním.
Luk 1:67 Zachariáš pak otec jeho naplnìn jest Duchem svatým, a prorokoval øka:
Luk 1:68 Požehnaný Pán Bùh Izraelský, že jest navštívil, a uèinil vykoupení lidu svému,
Luk 1:69 A vyzdvihl nám roh spasení v domu Davida, služebníka svého,
Luk 1:70 Jakož mluvil skrze ústa prorokù svých svatých, kteøíž byli od vìkù,
Luk 1:71 O vysvobození z nepøátel našich, a z ruky všech, kteøíž nás nenávidìli,
Luk 1:72 Aby uèinil milosrdenství s otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou,
Luk 1:73 Na pøísahu, kterouž jest pøisáhl Abrahamovi, otci našemu, že jistì nám to dá,
Luk 1:74 Abychom bez strachu, z ruky nepøátel našich jsouce vysvobozeni, sloužili jemu,
Luk 1:75 V svatosti a v spravedlnosti pøed oblièejem jeho, po všecky dny života našeho.
Luk 1:76 Ty pak, dítì, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo pøedejdeš pøed tváøí Pánì pøipravovati cesty jeho,
Luk 1:77 Aby bylo dáno umìní spasitelné lidu jeho na odpuštìní høíchù jejich,
Luk 1:78 Skrze srdeèné milosrdenství Boha našeho, v nìmžto navštívil nás, vyšed z výsosti,
Luk 1:79 Aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich na cestu pokoje.
Luk 1:80 Dítì pak rostlo a posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu Izraelskému.
Luk 2:1 I stalo se v tìch dnech, vyšlo jest vyrèení od císaøe Augusta, aby byl popsán všecken svìt.
Luk 2:2 (To popsání nejprve stalo se, když vladaøem Syrským byl Cyrenius.)

Luk 2:3 I šli všickni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého mìsta.
Luk 2:4 Vstoupil pak i Jozef od Galilee z mìsta Nazarétu do Judstva, do mìsta Davidova, kteréž slove Betlém, (protože byl z domu a z èeledi Davidovy,)
Luk 2:5 Aby zapsán byl s Marijí, zasnoubenou sobì manželkou, tìhotnou.
Luk 2:6 I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila.
Luk 2:7 I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslech, neb nemìli jinde místa v hospodì.
Luk 2:8 A pastýøi byli v krajinì té, ponocujíce a stráž noèní držíce nad svým stádem.
Luk 2:9 A aj, andìl Pánì postavil se podle nich, a sláva Pánì osvítila je. I báli se bázní velikou.
Luk 2:10 Tedy øekl jim andìl: Nebojtež se; nebo aj, zvìstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.
Luk 2:11 Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v mìstì Davidovì.
Luk 2:12 A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvòátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech.
Luk 2:13 A hned s andìlem zjevilo se množství rytíøstva nebeského, chválících Boha a økoucích:
Luk 2:14 Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vùle.
Luk 2:15 I stalo se, jakž odešli od nich andìlé do nebe, že ti lidé, totiž pastýøi, øekli vespolek: Pojïme až do Betléma a vizme tu vìc, jenž se stala, o níž Pán oznámil nám.
Luk 2:16 I pøišli, chvátajíce, a nalezli Mariji a Jozefa, a nemluvòátko ležící v jeslech.
Luk 2:17 A vidìvše, rozhlašovali to, což jim povìdíno bylo o tom dítìti.
Luk 2:18 I divili se všickni, kteøíž slyšeli o tom, což bylo mluveno od pastýøù k nim.
Luk 2:19 Ale Maria zachovávala všecka slova tato, skládajici je v srdci svém.
Luk 2:20 I navrátili se pastýøi, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a vidìli, tak jakž bylo povìdíno jim.
Luk 2:21 A když se naplnilo dní osm, aby obøezáno bylo dítì, nazváno jest jméno jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od andìla, prve než se v životì poèalo.
Luk 2:22 A když se naplnili dnové oèišování Marie podle Zákona Mojžíšova, pøinesli jej do Jeruzaléma, aby ho postavili pøede Pánem,
Luk 2:23 (Jakož psáno jest v Zákonì Pánì, že každý pacholík, otvíraje život, svatý Pánu slouti bude,)
Luk 2:24 A aby dali obìt, jakož povìdíno jest v Zákonì Pánì, dvì hrdlièky anebo dvé holoubátek.
Luk 2:25 A aj, èlovìk jeden byl v Jeruzalémì, jemuž jméno Simeon. A èlovìk ten byl spravedlivý a nábožný, oèekávající potìšení Izraelského, a Duch svatý byl v nìm.
Luk 2:26 A bylo jemu zjeveno od Ducha svatého, že neuzøí smrti, až by prve uzøel Krista Pánì.
Luk 2:27 Ten pøišel, ponuknut jsa od Ducha Pánì, do chrámu. A když uvodili dítì Ježíše rodièové, aby uèinili podle obyèeje Zákona za nìj,
Luk 2:28 Tedy on vzal jej na lokty své, i chválil Boha a øekl:
Luk 2:29 Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji.
Luk 2:30 Nebo jsou vidìly oèi mé spasení tvé,
Luk 2:31 Kteréž jsi pøipravil pøed oblièejem všech lidí,
Luk 2:32 Svìtlo k zjevení národùm a slávu lidu tvého Izraelského.
Luk 2:33 Otec pak a matka jeho divili se tìm vìcem, kteréž praveny byly o nìm.
Luk 2:34 I požehnal jim Simeon, a øekl k Mariji, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpíráno,
Luk 2:35 (A tvou vlastní duši pronikne meè,) aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení.
Luk 2:36 Byla také Anna prorokynì, dcera Fanuelova z pokolení Aser. Ta se byla zstarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství svého.
Luk 2:37 A ta vdova byla, mající let okolo osmdesáti a èтyø, kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami slouženi Bohu dnem i nocí.
Luk 2:38 A ta v touž hodinu pøišedši, chválila Pána, a mluvila o nìm všechnìm, kteøíž èekali vykoupení v Jeruzalémì.
Luk 2:39 Oni pak, jakž vykonali všecko podle Zákona Pánì, vrátili se do Galilee, do mìsta svého Nazaréta.
Luk 2:40 Dítì pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v nìm.
Luk 2:41 I chodívali rodièové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoèní.
Luk 2:42 A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyèeje toho dne sváteèního,
Luk 2:43 A když vykonali dni, a již se navracovali, zùstalo dítì Ježíš v Jeruzalémì, a nevìdìli o tom Jozef a matka jeho.
Luk 2:44 Domnívajíce se pak o nìm, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi pøíbuznými a známými.
Luk 2:45 A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledajíce ho.
Luk 2:46 I stalo se po tøech dnech, že nalezli jej v chrámì, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se jich.
Luk 2:47 A dìsili se všickni, kteøíž jej slyšeli, nad rozumností a odpovìdmi jeho.

Luk 2:48 A uzøevše ho, ulekli se. I øekla matka jeho k nìmu: Synu, proè jsi nám tak uèinil? Aj, otec tvùj a já s bolestí hledali jsme tebe.
Luk 2:49 I øekl k nim: Co jest, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevìdìli, že v tìch vìcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?
Luk 2:50 Ale oni nesrozumìli tìm slovùm, kteráž k nim mluvil.
Luk 2:51 I šel s nimi, a pøišel do Nazarétu, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala všecka slova ta v srdci svém.
Luk 2:52 A Ježíš prospíval moudrostí, a vìkem, a milostí, u Boha i u lidí.
Luk 3:1 Léta pak patnáctého císaøství Tiberia císaøe, když Pontský Pilát spravoval Judstvo, a Herodes byl ètvrtákem v Galilei, Filip pak bratr jeho byl ètvrtákem Iturejské a Trachonitidské krajiny, a Lyzaniáš ètvrtákem Abilinským,
Luk 3:2 Za nejvyššího knìze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Pánì nad Janem synem Zachariášovým na poušti.
Luk 3:3 I chodil po vší krajinì ležící pøi Jordánu a kázal køest pokání na odpuštìní høíchù,
Luk 3:4 Jakož psáno jest v knihách proroctví Izaiáše proroka, økoucího: Hlas volajícího na poušti: Pøipravujte cestu Pánì, pøímé èiòte stezky jeho.
Luk 3:5 Každé údolí bude vyplnìno, a každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou køivé vìci spraveny a ostré cesty budou hladké.
Luk 3:6 A uzøí všeliké tìlo spasení Boží.
Luk 3:7 Pravil pak k zástupùm vycházejícím, aby se køtili od nìho: Plemeno ještìrèí, kdo je vám ukázal, abyste utekli pøed budoucím hnìvem?
Luk 3:8 Protož èiòte ovoce hodné pokání, a neøíkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Nebo pravím vám, že jest mocen Bùh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.
Luk 3:9 A již jest i sekera k koøenu stromù pøiložena. Protož každý strom, jenž nenese ovoce dobrého, vyat a na oheò uvržen bude.
Luk 3:10 I tázali se ho zástupové, økouce: Což tedy èiniti budeme?
Luk 3:11 A on odpovídaje, pravil jim: Kdo má dvì suknì, dej jednu nemajícímu, a kdo má pokrmy, tolikéž uèiò.
Luk 3:12 Pøišli pak i celní køtíti se, i øekli jemu: Mistøe, co budeme èiniti?
Luk 3:13 A on øekl k nim: Nic více nevybírejte než to, což jest ustaveno.
Luk 3:14 I tázali se ho také i žoldnéøi, økouce: A my což èiniti budeme? I øekl jim: Nižádného neutiskujte, ani podvodnì èiòte, a dosti mìjte na svých žoldích.
Luk 3:15 A když pak lid oèekával, a myslili všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li by snad on Kristus,
Luk 3:16 Odpovìdìl Jan všechnìm, a øka: Já zajisté køtím vás vodou, ale jde silnìjší nežli já, kteréhožto nejsem hoden rozvázati øeménka u obuvi jeho. Ten vás køtíti bude Duchem svatým a ohnìm.
Luk 3:17 Jehožto vìjeèka v ruce jeho, a vyèistí humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy páliti bude ohnìm neuhasitelným.
Luk 3:18 A tak mnohé jiné vìci, napomínaje, zvìstoval lidu.
Luk 3:19 Herodes pak ètvrták, když od nìho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech zlých vìcí, kteréž èinil Herodes,
Luk 3:20 Pøidal i toto nade všecko, že jest vsadil Jana do žaláøe.
Luk 3:21 I stalo se, když se køtil všecken lid, a když se pokøtil i Ježíš, a modlil se, že otevøelo se nebe,
Luk 3:22 A sstoupil Duch svatý v tìlesné zpùsobì jako holubice na nìj, a stal se hlas s nebe, økoucí: Ty jsi Syn mùj milý, v tobì mi se zalíbilo.
Luk 3:23 Ježíš pak poèínal býti jako ve tøidcíti letech, jakž domnín byl syn Jozefùv, kterýž byl syn Heli,
Luk 3:24 Kterýž byl Matatùv, kterýž byl Léví, kterýž byl Melchùv, kterýž byl Jannùv, kterýž byl Jozefùv,
Luk 3:25 Kterýž byl Matatiášùv, kterýž byl Amosùv, kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge,
Luk 3:26 Kterýž byl Mahatùv, kterýž byl Matatiášùv, kterýž byl Semei, kterýž byl Jozefùv, kterýž byl Judùv,
Luk 3:27 Kterýž byl Johannùv, kterýž byl Resùv, kterýž byl Zorobábelùv, kterýž byl Salatielùv, kterýž byl Neriùv,
Luk 3:28 Kterýž byl Melchiùv, kterýž byl Addiùv, kterýž byl Kozamùv, kterýž byl Elmódamùv, kterýž byl Erùv,
Luk 3:29 Kterýž byl Józùv, kterýž byl Eliezerùv, kterýž byl Jórimùv, kterýž byl Matatùv, kterýž byl Léví,
Luk 3:30 Kterýž byl Simeonùv, kterýž byl Judùv, kterýž byl Jozefùv, kterýž byl Jónamùv, kterýž byl Eliachimùv,
Luk 3:31 Kterýž byl Meleùv, kterýž byl Ménamùv, kterýž byl Matatanùv, kterýž byl Nátanùv, kterýž byl Davidùv,
Luk 3:32 Kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédùv, kterýž byl Bózùv, kterýž byl Salmonùv, kterýž byl Názonùv,
Luk 3:33 Kterýž byl Aminadabùv, kterýž byl Aramùv, kterýž byl Ezromùv, kterýž byl Fáresùv, kterýž byl Judùv, kterýž byl Jákobùv,
Luk 3:34 Kterýž byl Izákùv, kterýž byl Abrahamùv, kterýž byl Táre, kterýž byl Náchorùv,
Luk 3:35 Kterýž byl Sáruchùv, kterýž byl Ragaùv, kterýž byl Fálekùv, kterýž byl Heberùv, kterýž byl Sále,
Luk 3:36 Kterýž byl Kainanùv, kterýž byl Arfaxadùv, kterýž byl Semùv, kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechùv,
Luk 3:37 Kterýž byl Matuzalémùv, kterýž byl Enochùv, kterýž byl Járedùv, kterýž byl Malalehelùv, kterýž byl Kainanùv,

Luk 3:38 Kterýž byl Enosùv, kterýž byl Setùv, kterýž byl Adamùv, kterýž byl Boží.
Luk 4:1 Ježíš pak, pln jsa Ducha svatého, vrátil se od Jordánu, a puzen jest v Duchu na pouš.
Luk 4:2 A za èty¤idceti dní pokoušín byl od ïábla, a nic nejedl v tìch dnech. A když se skonali dnové ti, potom zlaènìl.
Luk 4:3 I ¤ekl jemu ïábel: Jestliže jsi Syn Boží, rci kamenu tomuto, a jest chléb.
Luk 4:4 I odpovìdìl jemu Ježíš: Psáno jest: Že ne samým chlebem živ bude èlovìk, ale každým slovem Božím.
Luk 4:5 I vedl jej ïábel na horu vysokou, a ukázal mu všecka království okršlku zemì pojednou.
Luk 4:6 A ¤ekl jemu ïábel: Tobì dám tuto všecku moc i slávu tìchto království, nebo mnì dána jest, a komuž bych koli chtìl, dám ji.
Luk 4:7 Protož ty pokloníš-li se p¤ede mnou, bude všecko tvé.
Luk 4:8 I odpovìdìv Ježíš, ¤ekl jemu: Jdi pryè ode mne, satanáši; nebo psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klanìti a jemu samému sloužiti.
Luk 4:9 Tedy vedl jej do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu chrámu, a ¤ekl mu: Jsi-li Syn Boží, pus se odtud dolù.
Luk 4:10 Nebo psáno jest: Že andìlùm svým p¤ikáže o tobì, aby tì ostøíhali,
Luk 4:11 A že tì na ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své.
Luk 4:12 A odpovídaje, dí mu Ježíš: Povìdíno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.
Luk 4:13 A dokonav všecka pokušení ïábel, odšel od nìho až do èasu.
Luk 4:14 I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galilee, a vyšla povìst o nìm po vší té okolní krajinì.
Luk 4:15 A on uèil v školách jejich, a slaven byl ode všech.
Luk 4:16 I p¤išel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel podle obyèeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby èetl.
Luk 4:17 I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otev¤ev knihu, nalezl místo, kdež bylo napsáno:
Luk 4:18 Duch Pánì nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvìstovati jatým propuštìní a slepým vidìní, a propustiti soužené v svobodu,
Luk 4:19 A zvìstovati léto Pánì vzácné.
Luk 4:20 A zav¤ev knihu a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oèi byly obráceny naò.
Luk 4:21 I poèal mluviti k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.
Luk 4:22 A všickni jemu posvìdèovali, a divili se libým slovùm, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdaliž tento není syn Jozefùv?
Luk 4:23 I dí k nim: Zajisté díte mi toto podobenství: Lékaøi, uzdrav se sám. Které vìci slyšeli jsme, žes èinil v Kafarnaum, uèiò také i zde v své vlasti.
Luk 4:24 I ¤ekl jim: Amen pravím vám, že žádný prorok není vzácen v vlasti své.
Luk 4:25 Ale v pravdì pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnù Eliáše v lidu Izraelském, když¤to zav¤íno bylo nebe za tøi léta a za šest mìsícù, takže byl hlad veliký po vší zemi,
Luk 4:26 Však Eliáš k nižádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty Sidonské k ženì vdovì.
Luk 4:27 A mnoho malomocných bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a žádný z nich není oèištìn, než Náman Syrský.
Luk 4:28 I naplnìni jsou všickni v škole hnìvem, slyšíce to.
Luk 4:29 A povstavše, vyvedli jej ven z mìsta, a vedli ho až na vrch hory, na nížto mìsto jejich bylo vzdìláno, aby jej dolù sst¤èili.
Luk 4:30 Ale on bera se prostøedkem jich, ušel.
Luk 4:31 I sstoupil do Kafarnaum, mìsta Galilejského, a tu uèil je ve dny sobotní.
Luk 4:32 I divili se velmi uèení jeho, nebo mocná byla øeè jeho.
Luk 4:33 Byl pak tu v škole èlovìk jeden, mající ducha ïábelství neèistého. I zvolal hlasem velikým,
Luk 4:34 Øka: Ach, což jest tobì do nás, Ježíši Nazaretský? P¤išel jsi zatratiti nás? Znám tì, kdo jsi, že jsi ten svatý Boží.
Luk 4:35 I p¤imluvil jemu Ježíš, øka: Umlkniž a vyjdi od nìho. A povrha jej ïábel mezi nì, vyšel od nìho, a nic mu neuškodil.
Luk 4:36 I p¤išel strach na všecky, a rozmlouvali vespolek, økouce: Jaké jest toto slovo, že v moci a síle p¤ikazuje neèistým duchùm, a vycházejí?
Luk 4:37 I rozcházela se o nìm povìst po všem okolí té krajiny.
Luk 4:38 Vstav pak Ježíš ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla tìžkou zimnicí. I prosili ho za ni.
Luk 4:39 Tedy stoje nad ní, p¤imluvil zimnici, i p¤estala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim.
Luk 4:40 P¤i západu pak slunce všickni, kte¤íž mìli nemocné rozlièným neduhy, vodili je k nìmu, a on na jednoho každého z nich ruce vzkládav, uzdravoval je.
Luk 4:41 Od mnohých také ïábelství vycházela, køièící a øíkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale on p¤imlouvaje, nedopouštìl jim mluviti; nebo vìdìli, že jest on Kristus.

Luk 4:42 A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho zástupové, a pøišli až k nìmu, a zdržovali ho, aby neodcházel od nich.
Luk 4:43 On pak øekl jim: I jiným mìstùm musím zvìstovati království Boží; nebo na to poslán jsem.
Luk 4:44 I kázal v školách Galilejských.
Luk 5:1 Stalo se pak, když se zástup na nìj valil, aby slyšeli slovo Boží, že on stál podle jezera Genezaretského.
Luk 5:2 I uzøel dvì lodí, any stojí u jezera, rybáøi pak sstoupivše z nich, vypírali síti.
Luk 5:3 I vstoupiv na jednu z tìch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby od zemì odvezl malièko. A posadiv se, uèil z lodí zástupy.
Luk 5:4 A když pøestal mluviti, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestøete síti své k lovení ryb.
Luk 5:5 I odpovìdìv Šimon, øekl jemu: Mistøe, pøes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru sít.
Luk 5:6 A když to uèinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala sít jejich.
Luk 5:7 I ponukli tovaryšù, kteøíž byli na druhé lodí, aby pøišli a pomohli jim. I pøišli a naplnili obì lodí, takže se témìø pohøižovaly.
Luk 5:8 To uzøev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, øka: Odejdi ode mne, Pane, nebo jsem èlovìk høíšný.
Luk 5:9 Hrùza zajisté byla jej obklíèila, i všecky, kteøíž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli,
Luk 5:10 A též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteøíž byli tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto èasu lidi živé budeš loviti.
Luk 5:11 A pøivezše k bøehu lodí, a všecko opustivše, šli za ním.
Luk 5:12 I stalo se, když byl v jednom mìstì, a aj, byl tam muž plný malomocenství. A uzøev Ježíše, padl na tváø, a prosil ho, øka: Pane, kdybys chtìl, mùžeš mne oèistiti.
Luk 5:13 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, øka: Chci, buï èist. A hned odešlo od nìho malomocenství.
Luk 5:14 I pøikázal jemu, aby žádnému nepravil, ale øekl mu: Odejda, ukaž se knìzi, a obìtuj za oèištìní své, jakož pøikázal Mojžíš, na svìdectví jim.
Luk 5:15 Tedy rozhlašovala se více øeè o nìm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravováni byli od nìho v svých nemocech.
Luk 5:16 On pak odcházel na pouštì, a modlil se.
Luk 5:17 I stalo se v jeden den, že on sedìl uèe, a sedìli také tu i farizeové a Zákona uèitelé, kteøíž se byli sešli z každého mìsteèka Galilejského a Judského i z Jeruzaléma, a moc Pání pøítomná byla k uzdravování jich.
Luk 5:18 A aj, muži nesli na loži èlovìka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali vnésti ho a položiti pøed nìj.
Luk 5:19 A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dùm, a skrze podlahu spustili jej s ložem uprostøed pøed Ježíše.
Luk 5:20 Kterýžto vidìv víru jejich, øekl mu: Èlovìèe, odpuštìni jsou tobì høíchové tvoji.
Luk 5:21 Tedy poèali pøemyšlovati zákoníci a farizeové, økouce: Kdo jest tento, jenž mluví rouhání? Kdo mùže odpustiti høíchy, jediné sám Bùh?
Luk 5:22 Poznav pak Ježíš myšlení jejich, odpovídaje, øekl k nim: Co tak utrhavì pøemyšlujete v srdcích vašich?
Luk 5:23 Co jest snáze øíci: Odpouštìjí se tobì høíchové tvoji, èili øíci: Vstaò a choï?
Luk 5:24 Ale abyste vìdìli, že Syn èlovìka má moc na zemi odpouštìti høíchy, (øekl dnou zlámanému:) Tobì pravím: Vstaò, a vezma lože své, jdi do domu svého.
Luk 5:25 A on hned vstav pøed nimi, vzal lože, na nìmž ležel, i odšel do domu svého, velebì Boha.
Luk 5:26 I užasli se všickni, i velebili Boha, a naplnìni jsou bázní, økouce: Že jsme vidìli dnes divné vìci.
Luk 5:27 A potom vyšel Ježíš a uzøel celného, jménem Léví, sedícího na cle. I øekl jemu: Pojï za mnou.
Luk 5:28 A on opustiv všecko, vstav, šel za ním.
Luk 5:29 I uèinil jemu hody veliké Léví v domu svém, a byl tu zástup veliký publikánù i jiných, kteøíž s ním stolili.
Luk 5:30 Tedy reptali zákoníci a farizeové, økouce uèedlníkùm jeho: Proè s publikány a høíšníky jíte a pijete?
Luk 5:31 I odpovìdìv Ježíš, øekl k nim: Nepotøebují zdraví lékaøe, ale nemocní.
Luk 5:32 Nepøišel jsem volati spravedlivých, ale høíšných ku pokání.
Luk 5:33 A oni øekli jemu: Proè uèedlníci Janovi postí se èasto a modlí se, též podobnì i farizejští, tvoji pak jedí a pijí?
Luk 5:34 On pak øekl k nim: Zdali mùžete synùm ženicha, dokudž s nimi jest ženich, kázati se postiti?
Luk 5:35 Ale pøijdou dnové, a když odjat bude od nich ženich, tehdáž se budou postiti v tìch dnech.
Luk 5:36 Pravil pak i podobenství k nim: Že žádný záplaty roucha nového nepøišívá k rouchu vetchému; sic jinak i nové roztrhuje, a vetchému nepøísluší záplata z nového.
Luk 5:37 A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; sic jinak víno nové rozpuèí nádoby, a samo vyteèe, a nádoby se pokazí.
Luk 5:38 Ale víno nové v nádoby nové má lito býti, a obé bude zachováno.
Luk 5:39 A aniž kdo, když pije staré, hned chce nového, ale dí: Staré lepší jest.

Luk 6:1 I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí. I trhali uèedlníci jeho klasy, a rukama vymínajíce, jedli.
Luk 6:2 Tehdy nìkteøí z farizeù øekli jim: Proè to èiníte, èehož nesluší èiniti v svátky?
Luk 6:3 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Což jste ani toho neètli, co jest uèinil David, když laènìl, on i ti, kteøíž s ním byli?
Luk 6:4 Kterak všel do domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl, a dal i tìm, kteøíž s ním byli, jichžto nenáleží jísti než toliko samým knìžím?
Luk 6:5 I øekl jim: Že jest Syn èlovìka pánem také i dne sváteèního.
Luk 6:6 Stalo se pak i v jiný den sváteèní, že všel do školy Ježíš, a uèil. A byl tu èlovìk, jehož pravá ruka byla uschlá.
Luk 6:7 I šetøili ho zákoníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati, aby nalezli, èím by jej obžalovali.
Luk 6:8 Ale on znal pøemyšlování jich. I dí èlovìku, kterýž mìl ruku uschlou: Vstaò, a stùj v prostøedku. A on vstav, i stál.
Luk 6:9 Tedy øekl k nim Ježíš: Otíži se vás na jednu vìc: Sluší-li v sobotu dobøe èiniti? duši zachovati, èili zatratiti?
Luk 6:10 A pohledìv na nì na všecky vùkol, dí èlovìku: Vztáhni ruku svou. A on uèinil tak. I navrácena jest k zdraví ruka jeho a byla jako druhá.
Luk 6:11 Oni pak naplnìni jsou hnìvivou nemoudrostí, a rozmlouvali mezi sebou, co by uèiniti mìli Ježíšovi.
Luk 6:12 I stalo se v tìch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam pøes noc na modlitbì Boží.
Luk 6:13 A když byl den, povolal uèedlníkù svých, a vyvolil z nich dvanácte, kteréž i apoštoly nazval.
Luk 6:14 (Šimona, kterémuž také dal jméno Petr, a Ondøeje bratra jeho, Jakuba a Jana, Filipa a Bartolomìje,
Luk 6:15 Matouše a Tomáše, Jakuba syna Alfeova, a Šimona, kterýž slove Zelótes,
Luk 6:16 Judu bratra Jakubova, a Jidáše Iškariotského, kterýž pak byl zrádce.)
Luk 6:17 I sstoupiv s nimi s hory, stál na místì polním, a zástup uèedlníkù jeho, a množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, jenž pøi moøi jsou, kteøíž byli pøišli, aby jej slyšeli a uzdraveni byli od neduhù svých,
Luk 6:18 I kteøíž trápeni byli od duchù neèistých. A byli uzdravováni.
Luk 6:19 A všecken zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z nìho vycházela, a uzdravovala všecky.
Luk 6:20 A on pozdvih oèí svých na uèedlníky, pravil: Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží.
Luk 6:21 Blahoslavení, kteøíž nyní laèníte, nebo nasyceni budete. Blahoslavení, kteøíž nyní plaèete, nebo smáti se budete.
Luk 6:22 Blahoslavení budete, když vás nenávidìti budou lidé, a když vás vyobcují, a hanìti budou, a vyvrhou jméno vaše jakožto zlé, pro Syna èlovìka.
Luk 6:23 Radujte se v ten den a veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá jest v nebesích. Tak jsou zajisté èinívali prorokùm otcové jejich.
Luk 6:24 Ale bìda vám bohatým, nebo vy již máte potìšení své.
Luk 6:25 Bìda vám, kteøíž jste nasyceni, nebo laènìti budete. Bìda vám, kteøíž se nyní smìjete, nebo kvíliti a plakati budete.
Luk 6:26 Bìda vám, když by dobøe o vás mluvili všickni lidé; nebo tak jsou èinívali falešným prorokùm otcové jejich.
Luk 6:27 Ale vám pravím, kteøíž slyšíte: Milujte nepøátely vaše, dobøe èiòte tìm, kteøíž vás nenávidí,
Luk 6:28 Dobroøeète tìm, kteøíž vás proklínají, a modlte se za ty, kteøíž vám bezpráví èiní.
Luk 6:29 A udeøil-li by tebe kdo v líce jedno, nasaï mu i druhého, a tomu, kterýž tobì odjímá pláš, také i suknì nebraò.
Luk 6:30 Každému pak prosícímu tebe dej, a od toho, jenž béøe tvé vìci, zase nežádej.
Luk 6:31 A jakž chcete, aby vám lidé èinili, i vy jim též podobnì èiòte.
Luk 6:32 Nebo jestliže milujete ty, kteøíž vás milují, jakou míti budete milost? Nebo i høíšníci milují ty, od nichž milováni bývají.
Luk 6:33 A budete-li dobøe èiniti tìm, kteøíž vám dobøe èiní, jakou máte milost? Však i høíšníci totéž èiní.
Luk 6:34 A budete-li pùjèovati tìm, od kterýchž se nadìjete zase vzíti, jakou máte milost? Však i høíšníci høíšníkùm pùjèují, aby tolikéž zase vzali.
Luk 6:35 Protož milujte nepøátely vaše, a dobøe èiòte, a pùjèujte, nic se odtud nenadìjíce, a bude odplata vaše mnohá, a budete synové Nejvyššího. Nebo on dobrotivý jest i k nevdìèným a zlým.
Luk 6:36 Protož buïte milosrdní, jako i Otec váš milosrdný jest.
Luk 6:37 Nesuïte, a nebudete souzeni. Nepotupujte, a nebudete potupeni. Odpouštìjte, a bude vám odpuštìno.
Luk 6:38 Dávejte, a bude vám dáno. Míru dobrou, natlaèenou, a natøesenou, a osutou dadí v lùno vaše; touž zajisté mìrou, kterouž mìøíte, bude vám odmìøeno.
Luk 6:39 Povìdìl jim také i podobenství: Zdali mùže slepý slepého vésti? Zdaž oba do jámy neupadnou?

Luk 6:40 Není uèedlník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho.
Luk 6:41 Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a bøevna, kteréž jest v tvém vlastním oku, neznamenáš?
Luk 6:42 Aneb kterak mùžeš øíci bratru svému: Bratøe, necha vyvrhu mrvu z oka tvého, sám v oku svém bøevna nevida? Pokrytèe, vyvrz prve bøevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyòal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého.
Luk 6:43 Nebo není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, kterýž nese ovoce dobré.
Luk 6:44 Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán; nebo nesbírají s trní fíkù, ani s hloží sbírají hroznù.
Luk 6:45 Dobrý èlovìk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý èlovìk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho.
Luk 6:46 Co pak mi øíkáte: Pane, Pane, a neèiníte, což pravím?
Luk 6:47 Každý kdož pøichází ke mnì, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl.
Luk 6:48 Podoben jest èlovìku stavìjícímu dùm, kterýž kopal hluboko, a založil grunty v skále. A když se stala povodeò, oboøila se øeka na dùm ten, ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále.
Luk 6:49 Ale kdož slyší a neèiní, podoben jest èlovìku, kterýž staví dùm svùj na zemi bez gruntu. Na kterýžto oboøila se øeka, a on hned padl, i stal se pád domu toho veliký.
Luk 7:1 A když vykonal všecka slova svá pøi pøítomnosti lidu, všel do Kafarnaum.
Luk 7:2 Setníka pak jednoho služebník nemocen jsa, k smrti se pøibližoval, kteréhož on sobì mnoho vážil.
Luk 7:3 I uslyšav o Ježíšovi, poslal k nìmu starší z Židù, prose ho, aby pøišel a uzdravil služebníka jeho.
Luk 7:4 A oni pøišedše k Ježíšovi, prosili ho snažnì, økouce: Hoden jest, abys jemu to uèinil.
Luk 7:5 Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavìl.
Luk 7:6 Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k nìmu setník pøátely, øka jemu: Pane, nepøidávej sobì práce. (Nejsem zajisté hoden, abys všel pod støechu mou.
Luk 7:7 A protož jsem i sebe samého za nehodného položil, abych pøišel k tobì.) Ale rci slovem, a bude uzdraven služebník mùj.
Luk 7:8 Nebo i já jsem èlovìk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldnéøe, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Pøijï, a pøijde, a služebníku svému: Uèiò toto, a uèiní.
Luk 7:9 Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se k zástupu, kterýž za ním šel, øekl: Pravím vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak veliké víry.
Luk 7:10 Vrátivše se pak do domu ti, kteøíž posláni byli, nalezli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého.
Luk 7:11 I stalo se potom, šel Ježíš do mìsta, kteréž slove Naim, a šli s ním uèedlníci jeho mnozí a zástup veliký.
Luk 7:12 A když se pøiblížil k bránì mìsta, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup mìsta mnohý s ní.
Luk 7:13 Kteroužto uzøev Pán, milosrdenstvím hnut jsa nad ní, øekl jí: Neplaèiž.
Luk 7:14 A pøistoupiv, dotekl se már. (Ti pak, kteøíž nesli, zastavili se.) I øekl: Mládenèe, tobì pravím, vstaò.
Luk 7:15 I pozdvih se mrtvý, sedl, a poèal mluviti. I dal jej mateøi jeho.
Luk 7:16 Tedy podjala všecky bázeò, i velebili Boha, økouce: Že prorok veliký povstal mezi námi, a že Bùh navštívil lid svùj.
Luk 7:17 I vyšla øeè ta o nìm po všem Judstvu i po vší okolní krajinì.
Luk 7:18 I zvìstovali Janovi uèedlníci jeho o všech tìchto vìcech. A zavolav kterýchs dvou z uèedlníkù svých Jan,
Luk 7:19 Poslal k Ježíšovi, øka: Ty-li jsi ten, kterýž pøijíti má, èili jiného èekati máme?
Luk 7:20 Pøišedše pak k nìmu muži ti, øekli: Jan Køtitel poslal nás k tobì, øka: Ty-li jsi ten, kterýž pøijíti má, èili jiného èekati máme?
Luk 7:21 A v touž hodinu mnohé uzdravil od neduhù, od nemocí a duchù zlých, a slepým mnohým zrak dal.
Luk 7:22 Odpovìdìv pak Ježíš, øekl jim: Jdouce, povìzte Janovi, co jste vidìli a slyšeli, že slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní oèištìní pøijímají, hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvìstuje evangelium.
Luk 7:23 A blahoslavený jest, kdož by se na mnì nezhoršil.
Luk 7:24 A když odešli poslové Janovi, poèal praviti k zástupùm o Janovi: Co jste vyšli na pouš spatøovati? Tøtinu-li, kteráž se vìtrem klátí?
Luk 7:25 Anebo naè jste hledìti vyšli? Na èlovìka-li mìkkým rouchem odìného? Aj, kteøíž v rouše slavném a v rozkoši jsou, v domích královských jsou.
Luk 7:26 Aneb co jste vyšli vidìti? Proroka-li? Ovšem pravím vám, i více nežli proroka.
Luk 7:27 Tento jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám andìla svého pøed tváøí tvou, jenž pøipraví cestu tvou pøed tebou.
Luk 7:28 Nebo pravím vám, vìtšího proroka mezi syny ženskými nad Jana Køtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, vìtší jest nežli on.
Luk 7:29 Tedy všecken lid slyše to i publikáni, velebili Boha, byvše pokøtìni køtem Janovým.

Luk 7:30 Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobì, nebyvše pokøtìni od nìho.
Luk 7:31 I øekl Pán: Komu tedy pøirovnám lidi pokolení tohoto a èemu podobni jsou?
Luk 7:32 Podobni jsou dìtem, jenž na rynku sedí a jedni na druhé volají, øíkajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostnì jsme naøíkali vám, a neplakali jste.
Luk 7:33 Nebo pøišel Jan Køtitel, nejeda chleba, ani pije vína, a pravíte: Ïábelství má.
Luk 7:34 Pøišel Syn èlovìka, jeda a pije, a pravíte: Aj, èlovìk žráè a pijan vína, pøítel publikánù a høíšníkù.
Luk 7:35 Ale ospravedlnìna jest moudrost ode všech synù svých.
Luk 7:36 Prosil ho pak jeden z farizeù, aby jedl s ním. Proèež všed do domu toho farizea, posadil se za stùl.
Luk 7:37 A aj, žena jedna v mìstì, kteráž byla høíšnice, zvìdìvši, že by sedìl za stolem v domì farizea, pøinesla nádobu alabastrovou masti.
Luk 7:38 A stojeci zzadu u noh jeho, s pláèem poèala slzami smáèeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala.
Luk 7:39 Uzøev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, øekl sám v sobì: By tento byl prorok, vìdìl by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo høíšnice jest.
Luk 7:40 I odpovìdìv Ježíš, dí k nìmu: Šimone, mám nìco povìdíti. A on øekl: Mistøe, povìz.
Luk 7:41 I øekl Ježíš: Dva dlužníky mìl jeden vìøitel. Jeden dlužen byl pìt set penìz, a druhý padesát.
Luk 7:42 A když nemìli, odkud by zaplatili, odpustil obìma. Povìziž tedy, který z nich více jej bude milovati?
Luk 7:43 I odpovìdìv Šimon, øekl: Mám za to, že ten, kterému více odpustil. A on øekl jemu: Právì jsi rozsoudil.
Luk 7:44 A obrátiv se k ženì, øekl Šimonovi: Vidíš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáèela nohy mé, a vlasy hlavy své vytøela.
Luk 7:45 Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepøestala líbati noh mých.
Luk 7:46 Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé.
Luk 7:47 Protož pravím tobì: Odpuštìni jsou jí høíchové mnozí, nebo jest milovala mnoho. Komu se pak málo odpouští, málo miluje.
Luk 7:48 I øekl k ní: Odpuštìni jsou tobì høíchové.
Luk 7:49 Tedy poèali, kteøíž tu spolu sedìli za stolem, øíci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i høíchy odpouští?
Luk 7:50 I øekl k ženì: Víra tvá tebe k spasení pøivedla. Jdiž u pokoji.
Luk 8:1 I stalo se potom, že on chodil po mìstech a po mìsteèkách, káže a zvìstuje království Boží, a dvanácte s ním,
Luk 8:2 I ženy nìkteré, kteréž byly uzdraveny od duchù zlých a od nemocí: Maria, jenž slove Magdaléna, z nížto bylo sedm ïáblù vyšlo,
Luk 8:3 A Johanna manželka Chuzova, úøedníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z statkù svých.
Luk 8:4 Když se pak scházel zástup mnohý, a z okolních mìst hrnuli se k nìmu, mluvil jim v podobenství:
Luk 8:5 Vyšel rozsevaè, aby rozsíval símì své. A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošlapáno jest, a ptáci nebeští szobali je.
Luk 8:6 A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, nebo nemìlo vláhy.
Luk 8:7 Jiné pak padlo mezi trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je.
Luk 8:8 A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, uèinilo užitek stý. To povìdìv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš.
Luk 8:9 I otázali se ho uèedlníci jeho, økouce: Jaké jest to podobenství?
Luk 8:10 A on øekl: Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podobenství, aby hledíce, nevidìli, a slyšíce, nerozumìli.
Luk 8:11 Jesti pak podobenství toto: Símì jest slovo Boží.
Luk 8:12 A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteøíž slyší, a potom pøichází ïábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevìøíce, spaseni nebyli.
Luk 8:13 Ale kteøíž na skálu, ti když slyší, s radostí pøíjímají slovo, a ti koøenù nemají; ti na èas vìří, a v èas pokušení odstupují.
Luk 8:14 Kteréž pak mezi trní padlo, ti jsou, kteøíž slyšíce, a po peèování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají udušeni, a nepøinášejí užitku.
Luk 8:15 Ale kteréž padlo v zemi dobrou, ti jsou, kteøížto v srdci ctném a dobrém, slyšíce slovo, zachovávají je, a užitek pøinášejí v trpìlivosti.
Luk 8:16 Nižádný pak rozsvítì svíci, nepøikrývá jí nádobou, ani staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteøíž vcházejí, svìtlo vidìli.
Luk 8:17 Nebo nic není tajného, což by nemìlo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemìlo poznáno býti a na svìtlo vyjíti.
Luk 8:18 Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude odjato od nìho.

Luk 8:19 Tedy pøišli k nìmu matka a bratøí jeho, ale nemohli ho dojíti pro zástup.
Luk 8:20 I povìdìli mu, økouce: Matka tvá a bratøí tvoji stojí vnì, chtíce tebe vidìti.
Luk 8:21 A on odpovìdìv, øekl k nim: Matka má a bratøí moji jsou ti, kteøíž slovo Boží slyší a plní je.
Luk 8:22 Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na lodí i uèedlníci jeho. I øekl k nim: Pøeplavme se pøes jezero. I odstrèili lodí od bøehu.
Luk 8:23 A když se plavili, usnul. Tedy pøišla bouøe tuhého vìtru na jezero, a vlny lodí naplòovaly, takže v nebezpeèenství byli.
Luk 8:24 I pøistoupivše, zbudili ho, økouce: Mistøe, Mistøe, hyneme. A on procítiv, pøimluvil vìtru a zdutí vod. I pøestala bouøe, a stalo se utišení.
Luk 8:25 I øekl jim: Kde je víra vaše? Kteøížto bojíce se, podivili se, vespolek økouce: I kdo jest tento, že vìtrùm pøikazuje i vodám, a poslouchají ho?
Luk 8:26 I plavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei.
Luk 8:27 A když z lodí vystoupil na zemi, potkal jej muž jeden z mìsta, kterýž mìl ïábelství od mnoha èasù, a rouchem se neodíval, ani v domu býval, ale v hrobích.
Luk 8:28 Ten uzøev Ježíše zkøikl a padl pøed ním, a hlasem velikým øekl: Co je tobì do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne.
Luk 8:29 Nebo pøikazoval duchu neèistému, aby vyšel z toho èlovìka. Po mnohé zajisté èasy jím lomcoval, a býval ukován øetìzy a v poutech ostøíhán, ale on polámal okovy a býval od ïábelství puzen na pouš□.
Luk 8:30 I otázal se Ježíš, øka: Jak□ øíkají? A on øekl: Tma. Neb bylo mnoho ïáblù vešlo do nìho.
Luk 8:31 Tedy prosili ho, aby jim nepøikazoval jíti do propasti.
Luk 8:32 Bylo pak tu veliké stádo vepøù, kteøíž se pásli na hoøe. I prosili ho ïáblové, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil jim.
Luk 8:33 I vyšedše ïáblové z èlovìka, vešli do vepøù, a hned bìželo stádo s chvátáním s vrchu do jezera, i ztonulo.
Luk 8:34 A vidìvše pastýøi, co se stalo, utekli pryè; a šedše, vypravovali to v mìstì i po vsech.
Luk 8:35 I vyšli lidé, aby vidìli, co se stalo. I pøišli k Ježíšovi, a nalezli èlovìka toho, z kteréhož ïáblové vyšli, odìného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se.
Luk 8:36 A vypravovali jim také ti, kteøíž byli vidìli, kterak jest zdráv uèinìn ten, jenž mìl ïábelství.
Luk 8:37 I prosilo ho to všecko množství té okolní krajiny Gadarenských, aby odšel od nich; nebo bázní velikou naplnìni byli. A on vstoupiv na lodí, navrátil se.
Luk 8:38 Prosil ho pak muž ten, z kteréhož ïáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš propustil ho, øka:
Luk 8:39 Navra□ se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké vìci uèinil tobì Bùh. I odšel, po všem mìstì vypravuje, jak veliké vìci uèinil jemu Ježíš.
Luk 8:40 Stalo se pak, když se navrátil Ježíš, že pøijal jej zástup; nebo všickni oèekávali ho.
Luk 8:41 A aj, pøišel muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže školy Židovské. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel do domu jeho.
Luk 8:42 Nebo mìl dceru tu jedinou, kteréž bylo okolo dvanácti let, a ta umírala. A když šel, tiskl jej zástup.
Luk 8:43 Tedy žena jedna, jenž nemoc svou trpìla od let dvanácti, (kterážto byla na lékaøe vynaložila všecken statek, a od žádného nemohla uzdravena býti,)
Luk 8:44 Pøistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho, a hned pøestala nemoc její.
Luk 8:45 I øekl Ježíš: Kdo jest, jenž se mne dotekl? A když všickni zapírali, øekl Petr, a kteøíž s ním byli: Mistøe, zástupové tebe tisknou a tlaèí, a ty pravíš: Kdo se mne dotekl?
Luk 8:46 I øekl Ježíš: Dotekl se mne nìkdo, nebo poznal jsem já, že jest moc ode mne vyšla.
Luk 8:47 A viduci žena, že by tajno nebylo, tøesuci se, pøistoupila a padla pøed ním, a pro kterou pøíèinu dotkla se ho, povìdìla pøede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena.
Luk 8:48 A on øekl jí: Dobré mysli buï, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.
Luk 8:49 A když on ještì mluvil, pøišel jeden od knížete školy, øka jemu: Již umøela dcera tvá, nezamìstnávej Mistra.
Luk 8:50 Ale Ježíš uslyšav to, odpovìdìl jemu: Nebojž se, vìø toliko, a zdráva□ bude.
Luk 8:51 A všed do domu, nedopustil s sebou vjíti žádnému než Petrovi a Jakubovi a Janovi, a otci a mateøi té dìveèky.
Luk 8:52 Plakali jí pak všickni a kvílili. A on øekl: Neplaètež. Neumøela□, ale spí□.
Luk 8:53 I posmívali se jemu, vìdouce, že jest umøela.
Luk 8:54 On pak vyhnav ven všecky, a ujav ruku její, zavolal, øka: Dìveèko, vstaò!
Luk 8:55 I navrátil se duch její, a vstala hned. I kázal jí dáti jísti.
Luk 8:56 I divili se náramnì rodièové její. A on jim kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.
Luk 9:1 I svolav Ježíš dvanácte uèedlníkù svých, dal jim sílu a moc nad všelikým ïábelstvím, a aby neduhy uzdravovali.
Luk 9:2 I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali nemocné.

Luk 9:3 A øekl jim: Nic nebeøte na cestu, ani hùlky, ani mošny, ani chleba, ani penìz, ani po dvou sukních mívejte.
Luk 9:4 A do kteréhožkoli domu vešli byste, tu zùstaòte, a odtud vyjdìte.
Luk 9:5 A kteøíž by vás koli nepøijali, vyjdouce z mìsta toho, také i ten prach z noh vašich vyrazte na svìdectví proti nim.
Luk 9:6 I vyšedše, chodili po mìsteèkách vùkol, zvìstujíce evangelium, a uzdravujíce všudy.
Luk 9:7 Uslyšel pak Herodes ètvrták o všech vìcech, kteréž se dály od nìho. I rozjímal to v mysli své, protože bylo praveno od nìkterých, že by Jan vstal z mrtvých,
Luk 9:8 A od jiných, že by se Eliáš zjevil, od nìkterých pak, že by jeden z prorokù starých vstal.
Luk 9:9 I øekl Herodes: Jana jsem já s□al. Kdož pak jest tento, o kterémž já slyším takové vìci? I žádostiv byl ho vidìti.
Luk 9:10 Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu, cožkoli èinili. A pojav je, odšel soukromí na místo pusté mìsta øeèeného Betsaida.
Luk 9:11 To když zvìdìli zástupové, šli za ním; i pøijal je, a mluvil jim o království Božím, a ty, kteøíž uzdravení potøebovali, uzdravoval.
Luk 9:12 Den pak poèal se nachylovati. I pøistoupivše dvanácte uèedlníkù, øekli jemu: Rozpus□ zástupy, a□ rozejdouce se do mìsteèek okolních a do vesnic, jdou a hledají pokrmù, nebo jsme tuto na místì pustém.
Luk 9:13 I øekl jim: Dejte vy jim jísti. A oni øekli: Nemáme□ víc než pìt chlebù a dvì rybì, leè bychom my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmù?
Luk 9:14 Nebo bylo mužù okolo pìti tisícù. I øekl uèedlníkùm svým: Rozkažte se jim posaditi v každém øadu po padesáti.
Luk 9:15 I uèinili tak, a posadili se všickni.
Luk 9:16 A vzav tìch pìt chlebù a dvì rybì, vzhlédl v nebe a dobroøeèil jim, i lámal, a rozdával uèedlníkùm, aby kladli pøed zástup.
Luk 9:17 I jedli, a nasyceni jsou všickni. A sebráno jest, což jim bylo ostalo drobtù, dvanácte košù.
Luk 9:18 I stalo se, když se on modlil obzvláštnì, že byli s ním uèedlníci. I otázal se jich, øka: Kým mne praví býti zástupové?
Luk 9:19 A oni odpovìdìvše, øekli: Janem Køtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal.
Luk 9:20 I øekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpovìdìv Petr, øekl: Krista toho Božího.
Luk 9:21 A on pohroziv jim, rozkázal, aby toho žádnému nepravili,
Luk 9:22 Pravì: Že Syn èlovìka musí mnoho trpìti, a potupen býti od starších a od pøedních knìží i od zákoníkù, a zamordován býti, a tøetího dne z mrtvých vstáti.
Luk 9:23 I pravil ke všechnìm: Chce-li kdo pøijíti za mnou, zapøi sám sebe, a beø svùj køíž na každý den, a následuj mne.
Luk 9:24 Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratí□ ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, zachová□ ji.
Luk 9:25 Nebo co jest platno èlovìku, by všecken svìt získal, kdyby sám sebe zatratil, nebo sám sebe zmrhal?
Luk 9:26 Neb kdož by se za mne stydìl a za mé øeèi, za toho□ se Syn èlovìka stydìti bude, když pøijde v slávì své a Otce svého i svatých andìlù.
Luk 9:27 Ale pravím□ vám jistì: Jsou□ nìkteøí z tìch, jenž tuto stojí, kteøíž neokusí smrti, až i uzøí království Boží.
Luk 9:28 I stalo se po tìch øeèech, jako po osmi dnech, že Ježíš vzav s sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil.
Luk 9:29 A když se modlil, uèinìna jest tváø jeho promìnìná, a odìv jeho bílý a stkvoucí.
Luk 9:30 A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš.
Luk 9:31 Kteøíž okázavše se v slávì, vypravovali o smrti jeho, kterouž mìl podstoupiti v Jeruzalémì.
Luk 9:32 Petr pak a ti, kteøíž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše, vidìli slávu jeho a dva muže, ani stojí s ním.
Luk 9:33 I stalo se, když oni odešli od nìho, øekl Petr k Ježíšovi: Mistøe, dobré□ jest nám zde býti. Protož udìlejme tuto tøi stánky, tobì jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevìda, co mluví.
Luk 9:34 A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak uèedlníci, když oni vcházeli do oblaku.
Luk 9:35 I stal se hlas z oblaku økoucí: Tento□ jest Syn mùj milý, jeho poslouchejte.
Luk 9:36 A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlèeli, a nepravili žádnému v tìch dnech nièehož z tìch vìcí, kteréž jsou vidìli.
Luk 9:37 Stalo se pak druhého dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý.
Luk 9:38 A aj, muž z zástupu zvolal, øka: Mistøe, prosím tebe, vzhlédni na syna mého, neb□ jediného toho mám.
Luk 9:39 A aj, duch jej napadá, a on ihned køièí, a sliní se, a ïábel lomcuje jím slinícím se, a nesnadnì odchází od nìho, sápaje jím.
Luk 9:40 I prosil jsem uèedlníkù tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli.

Luk 9:41 I odpovìdìv Ježíš, øekl: Ó pokolení nevìrné a pøevrácené, dokudž budu u vás a dokud vás snášeti budu? Pøiveï sem syna svého.
Luk 9:42 A v tom, když on pøicházel, porazil jej ïábel a lomcoval jím. I pøimluvil duchu neèistému Ježíš, a uzdravil mládence, a navrátil jej otci jeho.
Luk 9:43 I divili se náramnì všickni velikomocnosti Božské. A když se všickni divili všem vìcem, kteréž èinil Ježíš, øekl uèedlníkùm svým:
Luk 9:44 Složte vy v uších vašich øeèi tyto, nebo Syn èlovìka bude vydán v ruce lidské.
Luk 9:45 Ale oni nesrozumìli slovu tomu, a bylo pøed nimi skryto, aby nevyrozumìli jemu. A báli se ho otázati o tom slovu.
Luk 9:46 I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich byl vìtší.
Luk 9:47 Ježíš pak vidìv pøemyšlování srdce jejich, vzav dítì, postavil je podle sebe,
Luk 9:48 A øekl jim: Kdožkoli pøijal by dítì toto ve jménu mém, mne pøijímá; a kdož by koli mne pøijal, pøijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdož jest nejmenší mezi všemi vámi, ten bude veliký.
Luk 9:49 I odpovìdìv Jan, øekl: Mistøe, vidìli jsme jednoho, an ve jménu tvém ïábly vymítá; i bránili jsme mu, protože nechodí s námi.
Luk 9:50 I dí jemu Ježíš: Nebraòtež. Nebo kdo není proti nám, s námi jest.
Luk 9:51 I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho vzhùru, a on se byl již na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma,
Luk 9:52 Že poslal posly pøed sebou. A oni jdouce, vešli do mìsteèka Samaritánského, aby jemu zjednali hospodu.
Luk 9:53 I nepøijali ho, protože oblièej jeho byl obrácen k jití do Jeruzaléma.
Luk 9:54 A vidìvše to uèedlníci jeho, Jakub a Jan, øekli: Pane, chceš-li, a díme, aby oheò sstoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš uèinil?
Luk 9:55 A obrátiv se Ježíš, potrestal jich, øka: Nevíte, èího jste vy duchu.
Luk 9:56 Syn zajisté èlovìka nepøišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil. I odešli do jiného mìsteèka.
Luk 9:57 Stalo se pak, když šli cestou, øekl jemu jeden: Pane, pùjdu za tebou, kam se koli obrátíš.
Luk 9:58 I øekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn èlovìka nemá, kde by hlavu sklonil.
Luk 9:59 I øekl k jinému: Pojï za mnou. A on øekl: Pane, dopus mi prve jíti a pochovati otce mého.
Luk 9:60 I dí jemu Ježíš: Nech, a mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvìstuj království Boží.
Luk 9:61 I øekl opìt jiný : Pùjdu za tebou, Pane, ale prve dopus mi, a se rozžehnám s tìmi, kteøíž jsou v domu mém.
Luk 9:62 Øekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpìt, není zpùsobný k království Božímu.
Luk 10:1 Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou pøed tváøí svou do každého mìsta i místa, kamž mìl sám pøijíti.
Luk 10:2 A pravil jim: Žeò zajisté jest mnohá, ale dìlníkù málo. Protož proste Pána žni, a vypudí dìlníky na žeò svou.
Luk 10:3 Jdìtež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky.
Luk 10:4 Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestì nepozdravujte.
Luk 10:5 A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu.
Luk 10:6 A bude-li tu který syn pokoje, odpoèine na nìm pokoj váš; pakli nic, k vám se navrátí.
Luk 10:7 A v témž domu ostaòte, jedouce a pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dìlník mzdy své. Nechoïtež z domu do domu.
Luk 10:8 Ale do kteréhožkoli mìsta vešli byste a pøijali by vás, jezte, což pøed vás pøedloží.
Luk 10:9 A uzdravujte nemocné, kteøíž by v nìm byli, a rcete jim: Pøiblížilo se k vám království Boží.
Luk 10:10 A do kteréhožkoli mìsta vešli byste, a nepøijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež:
Luk 10:11 Také i ten prach, kterýž se pøichytil nás z mìsta vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vìzte, že se jest pøiblížilo k vám království Boží.
Luk 10:12 Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehèeji bude nežli tomu mìstu.
Luk 10:13 Bìda tobì Korozaim, bìda tobì Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu èinìni byli divové ti, kteøíž v vás èinìni jsou, dávno by v žíni a v popele sedíce, pokání èinili.
Luk 10:14 A protož Týru a Sidonu lehèeji bude na soudu nežli vám.
Luk 10:15 A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš.
Luk 10:16 Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdá tím, kdož mne poslal.
Luk 10:17 Potom navrátilo se s radostí tìch sedmdesáte, økouce: Pane, také i ïáblové se nám poddávají ve jménu tvém.
Luk 10:18 I øekl jim: Vidìl jsem satana jako blesk padajícího s nebe.

Luk 10:19 Aj, dávám vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepøítele, a nic vám neuškodí.
Luk 10:20 Avšak z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale radìji se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.
Luk 10:21 V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a øekl: Chválím tì, Otèe, Pane nebe i zemì, že jsi tyto vìci skryl pøed moudrými a opatrnými, a zjevils je malièkým. Ovšem, Otèe, neb tak se líbilo pøed tebou.
Luk 10:22 Všecky vìci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediné Otec, a kdo by byl Otec, jediné Syn, a komuž by chtìl Syn zjeviti.
Luk 10:23 A obrátiv se k uèedlníkùm obzvláštnì, øekl: Blahoslavené oèi, kteréž vidí, co vy vidíte.
Luk 10:24 Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtìli vidìti, což vy vidíte, a nevidìli, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli.
Luk 10:25 A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a øka: Mistøe, co èinì, život vìèný dìdièní obdržím?
Luk 10:26 A on øekl k nìmu: V Zákonì co jest psáno? Kterak èteš?
Luk 10:27 A on odpovìdìv, øekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého.
Luk 10:28 I øekl mu Ježíš: Právì jsi odpovìdìl. To èiò, a živ budeš.
Luk 10:29 On pak chtìje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest mùj bližní?
Luk 10:30 I odpovìdìv Ježíš, øekl: Èlovìk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteøíž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše.
Luk 10:31 I pøihodilo se, že knìz jeden šel touž cestou, a uzøev jej, pominul.
Luk 10:32 Též i Levíta až k tomu místu pøišed, a uzøev jej, pominul.
Luk 10:33 Samaritán pak jeden, cestou se bera, pøišel až k nìmu, a uzøev jej, milosrdenstvím hnut jest.
Luk 10:34 A pøistoupì, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péèi o nìj mìl.
Luk 10:35 Druhého pak dne odjíti maje, vyòav dva peníze, dal hospodáøi, a øekl: Mìj o nìj péèi, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobì.
Luk 10:36 Kdo tedy z tìch tøí zdá se tobì bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry?
Luk 10:37 A on øekl: Ten, kterýž uèinil milosrdenství nad ním. I øekl jemu Ježíš: Jdi, i ty uèiò též.
Luk 10:38 I stalo se, když šli, že on všel do jednoho mìsteèka. Žena pak jedna, jménem Marta, pøijala jej do domu svého.
Luk 10:39 A ta mìla sestru, jménem Mariji, kterážto sedìci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho.
Luk 10:40 Ale Marta peèliva byla pøi mnohé službì Pánu. Kterážto pøistoupivši, øekla: Pane, nemáš-liž o to péèe, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci jí, a mi pomùž.
Luk 10:41 A odpovìdìv, øekl jí Ježíš: Marta, Marta, peèlivá jsi, a rmoutíš se pøi mnohých vìcech.
Luk 10:42 Ale jednoho jest potøebí. Maria dobrou stránku vyvolila, kterážto nebude odjata od ní.
Luk 11:1 I stalo se, když byl na jednom místì, modle se, že když pøestal, øekl k nìmu jeden z uèedlníkù jeho: Pane, nauè nás modliti se, jako i Jan uèil uèedlníky své.
Luk 11:2 I øekl jim: Když se modlíte; øíkejte: Otèe náš, jenž jsi v nebesích, posvì se jméno tvé. Pøijï království tvé. Buï vùle tvá, jako v nebi tak i na zemi.
Luk 11:3 Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne.
Luk 11:4 I odpus nám høíchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku našemu. A neuvoï nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Luk 11:5 I øekl k nim: Kdo z vás bude míti pøítele, a pùjde k nìmu o pùlnoci, a dí jemu: Pøíteli, pùjè mi tøi chlebù.
Luk 11:6 Nebo pøítel mùj pøišel s cesty ke mnì, a nemám, co bych pøedložil pøed nìj.
Luk 11:7 A on vnitø jsa, odpovìdìl by, øka: Neèiò mi nevole, neb jsou již dveøe zavøíny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohu vstáti a dáti tobì.
Luk 11:8 Pravím vám: Aè nedá jemu, vstana, protože jest pøítel jeho, ale však pro nezbednost jeho vstana, dá jemu, kolikožkoli potøebuje.
Luk 11:9 I já pravím vám: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevøíno.
Luk 11:10 Neb každý, kdož prosí, béøe; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluèe, bude otevøíno.
Luk 11:11 Kterého pak z vás otce prosil by syn za chléb, zdali kamene podá jemu? Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada?
Luk 11:12 Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra?
Luk 11:13 Ponìvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávati dìtem svým, èím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého tìm, kteøíž ho prosí?
Luk 11:14 I vymítal Ježíš ïábelství, a to bylo nìmé. Stalo se pak, když vyšlo ïábelství, že mluvil nìmý. I divili se zástupové.
Luk 11:15 Ale nìkteøí z nich pravili: V Belzebubu, knížeti ïábelském, vymítá ïábly.
Luk 11:16 A jiní pokoušejíce ho, znamení s nebe hledali od nìho.

Luk 11:17 Ale on znaje myšlení jejich, øekl jim: Každé království samo v sobì rozdìlené pustne, a dùm na dùm padá.
Luk 11:18 Jestliže jest pak i satan proti sobì rozdìlen, kterakž stane království jeho? Nebo pravíte, že já v Belzebubu vymítám ïábly.
Luk 11:19 Jestliže já v Belzebubu vymítám ïábly, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou.
Luk 11:20 Pakli prstem Božím vymítám ïábly, jistì jest pøišlo k vám království Boží.
Luk 11:21 Když silný odìnec ostøíhá sínì své, v pokoji jsou všecky vìci, kteréž má.
Luk 11:22 Pakli by silnìjší než on pøijda, pøemohl jej, všecka odìní jeho odejme, v nìž úfal, a loupeže jeho rozdìlí.
Luk 11:23 Kdož není se mnou, proti mnì jest; a kdož neshromažïuje se mnou, rozptyluje.
Luk 11:24 Když neèistý duch vyjde od èlovìka, chodí po místech suchých, hledaje odpoèinutí. A nenalezna, dí: Vrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel.
Luk 11:25 A pøijda, nalezne jej vymetený a ozdobený.
Luk 11:26 I jde, a pøijme k sobì jiných sedm duchù horších sebe, a vejdouce, pøebývají tam. I jsou poslední vìci èlovìka toho horší nežli první.
Luk 11:27 I stalo se, když on to mluvil, pozdvihši hlasu jedna žena z zástupu, øekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval.
Luk 11:28 A on øekl: Ovšem pak blahoslavení, kteøíž slyší slovo Boží a ostøíhají jeho.
Luk 11:29 A když se zástupové scházeli, poèal praviti: Pokolení toto nešlechetné jest. Znamení vyhledává, a znamení jemu nebude dáno, než znamení Jonáše proroka.
Luk 11:30 Nebo jakož Jonáš uèinìn byl znamením Ninivitským, tak bude i Syn èlovìka pokolení tomuto.
Luk 11:31 Královna od poledne stane na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo pøijela od konèin zemì, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více než Šalomoun tuto!
Luk 11:32 Muži Ninivitští povstanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo èinili pokání k kázání Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto!
Luk 11:33 Žádný rozsvítì svíci, nepostaví jí do skrýše, ani pod kbelec, ale na svícen, aby ti, kteøíž vcházejí, svìtlo vidìli.
Luk 11:34 Svíce tìla tvého jest oko tvé. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tìlo tvé všecko bude svìtlé; a pakli bude nešlechetné, také i tìlo tvé tmavé bude.
Luk 11:35 Viziž tedy, aby svìtlo, kteréž jest v tobì, nebylo tmou.
Luk 11:36 Pakli celé tìlo tvé svìtlé bude, nemaje žádné èástky tmavé, bude všecko tak svìtlé, že tì jako svíce bleskem osvítí.
Luk 11:37 A mezi tím když on mluvil, prosil ho jeden farizeus, aby obìdval u nìho. A všed, posadil se za stùl.
Luk 11:38 Farizeus pak vidìv to, podivil se, že se neumyl pøed obìdem.
Luk 11:39 I øekl Pán k nìmu: Nyní vy farizeové povrchu konvice a mísy èistíte, ale to, což vnitø jest v vás, plno jest loupeže a nešlechetností.
Luk 11:40 Blázni, zdaliž ten, kterýž uèinil, což zevnitø jest, neuèinil také i toho, což jest vnitø?
Luk 11:41 Ale však i z toho, což máte, dávejte almužnu, a aj, všecky vìci vaše èisté budou.
Luk 11:42 Ale bìda vám farizeùm, kteøíž desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží; ješto tyto vìci mìli jste èiniti, a onìch neopouštìti.
Luk 11:43 Bìda vám farizeùm, nebo milujete první místa v školách a pozdravování na trzích.
Luk 11:44 Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, po nichž lidé chodíce, nevìdí o tom, co tam jest.
Luk 11:45 I odpovìdìv jeden z zákoníkù, øekl jemu: Mistøe, tyto vìci mluvì, i nám také lehkost èiníš.
Luk 11:46 A on øekl: I vám zákoníkùm bìda, nebo obtìžujete lidi bøemeny nesnesitelnými, a sami se tìch bøemen jedním prstem nedotýkáte.
Luk 11:47 Bìda vám, jenž vzdìláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali.
Luk 11:48 A tak osvìdèujete a potvrzujete skutkù otcù vašich. Nebo oni zajisté zmordovali jsou je, vy pak vzdìláváte hroby jejich.
Luk 11:49 Protož i Moudrost Boží øekla: Pošli k nim proroky a apoštoly, a z tìch nìkteré mordovati budou, a jiné vyhánìti,
Luk 11:50 Aby požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech prorokù, kteráž vylita jest od ustanovení svìta,
Luk 11:51 Od krve Abelovy až do krve Zachariášovy, kterýž zahynul mezi oltáøem a chrámem. Jistì, pravím vám, požádáno bude od pokolení tohoto.
Luk 11:52 Bìda vám zákoníkùm, nebo jste vzali klíè umìní; sami jste nevešli, a tìm, kteøíž vcházeli, zbránili jste.
Luk 11:53 A když jim to mluvil, poèali zákoníci a farizeové pøísnì jemu odpírati, a k mnohým øeèem pøíèiny jemu dávati,
Luk 11:54 Ukládajíce o nìm, a hledajíce popadnouti nìco z úst jeho, aby jej obžalovali.
Luk 12:1 A vtom, když mnozí zástupové scházeli se, takže jedni druhé velmi tlaèili, poèal mluviti k uèedlníkùm

svým: Nejpøednìji se varujte od kvasu farizeù, jenž jest pokrytství.
Luk 12:2 Nebo nic není skrytého, což by nemìlo býti zjeveno; ani jest co tajného, ješto by nemìlo býti zvìdíno.
Luk 12:3 Protož to, co jste pravili ve tmách, bude na svìtle slyšáno, a co jste sobì v uši šeptali v pokojích, hlásáno bude na støechách.
Luk 12:4 Pravím pak vám pøátelùm svým: Nestrachujte se tìch, jenž tìlo zabíjejí, a potom nemají, co by více uèinili.
Luk 12:5 Ale ukáži vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýžto, když zabije, má moc uvrci do pekelného ohnì. Jistì, pravím vám, toho se bojte.
Luk 12:6 Zdaliž neprodávají pìt vrabcù za dva haléøe? Avšak ani jeden z nich není v zapomenutí pøed Bohem.
Luk 12:7 Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni zeèteni jsou. Protož nebojtež se, mnohem vy vrabce pøevyšujete.
Luk 12:8 Pravím pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne pøed lidmi, i Syn èlovìka vyzná jej pøed andìly Božími.
Luk 12:9 Kdož by mne pak zapøel pøed lidmi, zapøín bude pøed andìly Božími.
Luk 12:10 A každý kdož dí slovo proti Synu èlovìka, bude mu odpuštìno, ale tomu, kdož by se Duchu svatému rouhal, nebude odpuštìno.
Luk 12:11 Když pak vás voditi budou do škol a k vladaøùm a k mocným, nepeèujte, kterak aneb co byste odpovídali, aneb co byste mluvili.
Luk 12:12 Duch svatý zajisté nauèí vás v tu hodinu, co byste mìli mluviti.
Luk 12:13 I øekl jemu jeden z zástupu: Mistøe, rci bratru mému, a rozdìlí se mnou dìdictví.
Luk 12:14 A on øekl jemu: Èlovìe, kdo mne ustavil soudcí aneb dìlièem nad vámi?
Luk 12:15 I øekl k nim: Viztež a vystøíhejte se od lakomství; nebo ne v rozhojnìní statku nìèího život jeho záleží.
Luk 12:16 Povìdìl jim také i podobenství, øka: Èlovìka jednoho bohatého hojné úrody pole pøineslo.
Luk 12:17 I pøemyšloval sám v sobì, øka: Co uèiním, že nemám, kde bych shromáždil úrody své?
Luk 12:18 I øekl: Toto uèiním: Zboøím stodoly své a vìtších nadìlám, a tu shromáždím všecky své úrody i zboží svá.
Luk 12:19 A dím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpoèívej, jez, pij, mìj dobrou vùli.
Luk 12:20 I øekl jemu Bùh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs pøipravil, èí bude?
Luk 12:21 Tak jest každý, kdož sobì shromažïuje, a není v Bohu bohatý.
Luk 12:22 Øekl pak uèedlníkùm svým: Protož pravím vám: Nebuïtež peèliví o život svùj, co byste jedli, ani o tìlo, èím byste se odívali.
Luk 12:23 Život vìtší jest nežli pokrm, a tìlo vìtší nežli odìv.
Luk 12:24 Patøte na havrany, že nesejí, ani žnou, a nemají špižírny, ani stodoly, a Bùh krmí je. I èím v vìtší vážnosti jste vy než ptactvo?
Luk 12:25 A kdož pak z vás peèlivì o to mysle, mùž pøidati ku postavì své loket jeden?
Luk 12:26 Ponìvadž tedy nemùžete s to býti, což nejmenšího jest, proè o jiné vìci se staráte?
Luk 12:27 Patøte na kvítí polní, kterak rostou, nedìlají, ani pøedou, a pravím vám, že ani Šalomoun ve vší slávì své nebyl tak odín, jako jedno z tìchto.
Luk 12:28 A ponìvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá, Bùh tak odívá, èím více vás, ó malé víry?
Luk 12:29 I vy nestarejte se o to, co byste jedli, aneb co byste pili, aniž o to tak velmi peèujte.
Luk 12:30 Nebo tìch všech vìcí národové svìta tohoto hledají. Ví pak Otec váš, že tìch vìcí potøebujete.
Luk 12:31 Ale radìji hledejte království Božího, a tyto všecky vìci budou vám pøidány.
Luk 12:32 Neboj se, ó malièké stádce, nebo se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.
Luk 12:33 Prodávejte statky vaše, a dávejte almužnu. Dìlejte sobì pytlíky, kteøíž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne, v nebesích, kdežto zlodìj dojíti nemùž, a kdež mol nekazí.
Luk 12:34 Nebo kdež jest poklad váš, tu bude i srdce vaše.
Luk 12:35 Buïtež bedra vaše pøepásaná, a svíce hoøící.
Luk 12:36 A vy podobni buïte lidem oèekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by pøišel a potloukl, otevøeli jemu.
Luk 12:37 Blaze služebníkùm tìm, kteréž pøijda Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že pøepáše se, a káže jim sednouti za stùl, a chodì, bude jim sloužiti.
Luk 12:38 A pøišel-li by v druhé bdìní, a pakli by v tøetí bdìní pøišel, a tak je nalezl, blahoslavení jsou služebníci ti.
Luk 12:39 Toto pak vìzte, že by vìdìl hospodáø, v kterou by hodinu mìl zlodìj pøijíti, bdìl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého.
Luk 12:40 Protož i vy buïte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadìjete se, Syn èlovìka pøijde.
Luk 12:41 I øekl jemu Petr: Pane, nám-li pravíš toto podobenství, èili všechnìm?

Luk 12:42 I dí Pán: Aj kdo jest vìrný šafáø a opatrný, jehož by ustanovil pán nad èeledí svou, aby jim v èas dával vymìøený pokrm,
Luk 12:43 Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když by pøišel pán jeho, nalezne, an tak èiní.
Luk 12:44 Vpravdì pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.
Luk 12:45 Pakli by øekl služebník ten v srdci svém: Prodlévá pøijíti pán mùj, i poèal by bíti služebníky a služebnice, a jísti a píti i opíjeti se,
Luk 12:46 Pøijde pán služebníka toho v den, v který se nenadìje, a v hodinu, které neví. I oddìlí jej, a díl jeho položí s nevìrnými.
Luk 12:47 Služebník pak ten, který by znal vùli pána svého a nepøipravoval se, a neèinil podle vùle jeho, bit bude velmi.
Luk 12:48 Ale který neznal, a hodné vìci trestání èinil, bit bude ne tak velmi. Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od nìho požádáno; a komu jsou mnoho poruèili, více požádají od nìho.
Luk 12:49 Oheò pøišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže již hoøí?
Luk 12:50 Ale køtem mám køtìn býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná!
Luk 12:51 A což se domníváte, že bych pøišel pokoj dáti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdìlení.
Luk 12:52 Nebo již od této chvíle bude jich pìt v jednom domu rozdìleno, tøi proti dvìma, a dva proti tøem.
Luk 12:53 Bude rozdìlen otec proti synu, a syn proti otci, mátì proti dceøi, a dcera proti mateøi, svegruše proti nevìstì své, a nevìsta proti svegruši své.
Luk 12:54 Pravil také i k zástupùm: Když vídáte oblak, an vzchodí od západu, hned pravíte: Pøíval jde, a tak bývá.
Luk 12:55 A když od poledne vítr vìje, øíkáte: Bude horko, a bývá.
Luk 12:56 Pokrytci, zpùsob nebe a zemì umíte souditi, a kterakž pak tohoto èasu nepoznáváte?
Luk 12:57 Ano proè i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého jest?
Luk 12:58 Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestì pøièiò se o to, abys byl zproštìn od nìho, aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe biøici, a biøic vsadil by tì do žaláøe.
Luk 12:59 Pravím tobì: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního haléøe nenavrátil.
Luk 13:1 Byli pak tu pøítomní èasu toho nìkteøí, vypravujíce jemu o Galilejských, kterýchžto krev Pilát smísil s obìtmi jejich.
Luk 13:2 I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Co mníte, že jsou ti Galilejští byli vìtší høíšníci nežli všickni jiní Galilejští, že takové vìci trpìli?
Luk 13:3 Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání èiniti, všickni též zahynete.
Luk 13:4 Anebo onìch osmnácte, na kterézto upadla vìže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad všecky lidi pøebývající v Jeruzalémì?
Luk 13:5 Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání èiniti, všickni též zahynete.
Luk 13:6 Povìdìl pak toto podobenství: Èlovìk jeden mìl strom fíkový štípený na vinici své. I pøišel, hledaje ovoce na nìm, ale nenalezl.
Luk 13:7 I øekl k vinaøi: Aj, po tøi léta již pøicházím, hledaje ovoce na tom fíku, a nenalézám. Vytniž jej! Proè i tu zemi darmo kazí?
Luk 13:8 On pak odpovìdìv, øekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, až jej okopám a ohnojím,
Luk 13:9 Zdali by nesl ovoce. Pakli neponese, potom vytneš jej.
Luk 13:10 Uèil pak v jedné škole jejich v den sváteèní.
Luk 13:11 A aj, byla tu žena, která mìla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklíèena, a nijakž se nemohla zprostiti.
Luk 13:12 A uzøev ji Ježíš, zavolal jí k sobì, a øekl jí: Ženo, zproštìna jsi od nemoci své.
Luk 13:13 I vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha.
Luk 13:14 Tedy kníže školní odpovìdìv, hnìvaje se proto, že v den sváteèní uzdravoval Ježíš, øekl k zástupu: Šest dní jest, v nichž náleží dìlati; protož v tìch dnech pøicházejíce, buïte uzdravováni, a ne v den sobotní.
Luk 13:15 I odpovìdìv jemu Pán, øekl: Pokrytèe, zdali jeden každý z vás v den sváteèní neodvazuje vola svého nebo osla od jeslí, a nevodí napájeti?
Luk 13:16 Tato pak dcera Abrahamova, kterouž byl svázal satan již osmnácte let, což nemìla býti rozvázána od svazku v den sváteèní?
Luk 13:17 A když on to povìdìl, zastydìli se všickni protivníci jeho, ale všecken lid radoval se ze všech tìch slavných skutkù, kteøíž se dáli od nìho.
Luk 13:18 I øekl Ježíš: Èemu podobno jest království Boží a k èemu je pøirovnám?
Luk 13:19 Podobno jest zrnu horèièénému, kterézto vzav èlovìk, uvrhl do zahrady své. I rostlo, a uèinìno jest v strom veliký, a ptactvo nebeské hnízda sobì dìlali na ratolestech jeho.
Luk 13:20 A opìt øekl: K èemu pøipodobním království Boží?
Luk 13:21 Podobno jest kvasu, kterýžto vzavši žena, zadìlala ve tøech mìøicích mouky, až zkysalo všecko.
Luk 13:22 I chodil po mìstech a mìsteèkách uèe, bera se do Jeruzaléma.

Luk 13:23 I øekl jemu jeden: Pane, tuším, že jest málo tìch, kteøíž spaseni býti mají? On pak øekl k nim:
Luk 13:24 Snažujte se vcházeti tìsnou branou; nebo (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci,
Luk 13:25 Totiž když vejde hospodáø, a zavøe dveøe, a poènete vnì státi a tlouci na dveøe, økouce: Pane, Pane, otevøi nám, a on odpovídaje, dí vám: Neznám vás, odkud jste:
Luk 13:26 Tedy poènete øíci: Jídali jsme a píjeli pøed tebou, a na ulicech našich jsi uèil.
Luk 13:27 I dí: Pravím vám, že vás neznám, odkud jste. Odejdìtež ode mne všickni èinitelé nepravosti.
Luk 13:28 Tam bude pláè a škøipení zubù, když uzøíte Abrahama a Izáka a Jákoba a všecky proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnané ven.
Luk 13:29 I pøijdou mnozí od východu, a od západu, a od pùlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím.
Luk 13:30 A aj, jsou poslední, kteøíž budou první, a jsou první, kteøíž budou poslední.
Luk 13:31 A v ten den pøistoupili nìkteøí z farizeù, økouce jemu: Vyjdi, a odejdi odsud, nebo Herodes chce tì zamordovati.
Luk 13:32 I øekl jim: Jdouce, povìzte lišce té: Aj, vymítám ïábly, a uzdravuji dnes a zítra, a tøetího dne dokonám.
Luk 13:33 Ale však musím dnes a zítra i pozejtøí choditi; nebo jest nelze proroku zahynouti jinde kromì Jeruzaléma.
Luk 13:34 Jeruzaléme, Jeruzaléme, ještо morduješ proroky a kamenuješ ty, kteøíž k tobì bývají posláni, kolikrát jsem chtìl shromážditi syny tvé, jako slepice kuøátka svá pod køídla? A nechtìli jste.
Luk 13:35 Aj, opuštìn bude dùm váš a zanechán vám pustý. Ale jistì pravím vám, že nikoli mne neuzøíte, až pøijde èas, když díte: Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì.
Luk 14:1 I stalo se, když všel Ježíš do domu jednoho knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetøili ho.
Luk 14:2 A aj, èlovìk jeden vodnotelný byl pøed ním.
Luk 14:3 I odpovìdìv Ježíš, dí zákoníkùm a farizeùm, øka: Sluší-li v sobotu uzdravovati?
Luk 14:4 A oni mlèeli. Tedy on dosáh jeho, uzdravil a propustil.
Luk 14:5 A odpovìdìv k nim øekl: Èí z vás osel anebo vùl upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v den sobotní?
Luk 14:6 I nemohli jemu na to odpovìdíti.
Luk 14:7 Povìdìl také i ku pozvaným podobenství, (spatøiv to, kterak sobì pøední místa vyvolovali,) øka k nim:
Luk 14:8 Kdybys byl od nìkoho pozván na svadbu, nesedej na pøedním místì, a by snad vzácnìjší nežli ty nebyl pozván od nìho.
Luk 14:9 A pøijda ten, kterýž tebe i onoho pozval, øekl by tobì: Dej tomuto místo. A tehdy poèal bys s hanbou na posledním místì sedìti.
Luk 14:10 Ale když bys byl pozván, jda, posaï se na posledním místì. A kdyby pøišel ten, kterýž tebe pozval, aby øekl tobì: Pøíteli, posedni výše, tedy budeš míti chválu pøed spolustolícími.
Luk 14:11 Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen.
Luk 14:12 Pravil také i tomu, kterýž ho byl pozval: Když èiníš obìd nebo veèeøi, nezov pøátel svých, ani bratøí svých, ani sousedù bohatých, a by snad i oni zase nezvali tebe, a mìl bys odplatu.
Luk 14:13 Ale když èiníš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých,
Luk 14:14 A blahoslavený budeš. Nebo nemají, odkud by odplatili tobì, ale bude odplaceno pøi vzkøíšení spravedlivých.
Luk 14:15 I uslyšav to jeden z pøísedících, øekl jemu: Blahoslavený jest, kdož jí chléb v království Božím.
Luk 14:16 On pak øekl jemu: Èlovìk jeden uèinil veèeøi velikou, a pozval mnohých.
Luk 14:17 I poslal služebníka svého v hodinu veèeøe, aby øekl pozvaným: Pojïte, nebo již pøipraveno jest všecko.
Luk 14:18 I poèali se všickni spolu vymlouvati. První øekl jemu: Ves jsem koupil, a musím vyjíti a ohledati jí; prosím tebe, vymluv mne.
Luk 14:19 A druhý øekl: Patero spøežení volù koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne.
Luk 14:20 A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu pøijíti.
Luk 14:21 I navrátiv se služebník, zvìstoval tyto vìci pánu svému. Tedy rozhnìvav se hospodáø, øekl služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice mìsta, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveï sem.
Luk 14:22 I øekl služebník: Pane, stalo se, jakož jsi rozkázal, a ještì místo jest.
Luk 14:23 Tedy øekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a pøinu vjíti, a se naplní dùm mùj.
Luk 14:24 Nebo pravím vám, že žádný z mužù tìch, kteøíž pozváni byli, neokusí veèeøe mé.
Luk 14:25 Šli pak mnozí zástupové s ním. A on obrátiv se, øekl jim:
Luk 14:26 Jde-li kdo ke mnì, a nemá-li v nenávisti otce svého, i mateøe, i ženy, i dìtí, i bratøí, i sestr, ano i té duše své, nemùž býti mým uèedlníkem.
Luk 14:27 A kdožkoli nenese køíže svého, a jde za mnou, nemùž býti mým uèedlníkem.

Luk 14:28 Nebo kdo z vás jest, chtìje stavìti vìži, aby prve sedna, nepoèetl nákladu, bude-li míti dosti k dokonání toho díla?
Luk 14:29 Aby snad, když by položil grunt, a nemohl dokonati, nepøišlo na to, že všickni to vidouce, poèali by se jemu posmívati,
Luk 14:30 Økouce: Tento èlovìk poèal stavìti, a nemohl dokonati.
Luk 14:31 Anebo který král bera se k boji proti jinému králi, zdaliž prve nesedne, aby se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s tím, kterýž s dvadcíti tisíci táhne proti nìmu?
Luk 14:32 Sic jinak, když ještì podál od nìho jest, pošle posly k nìmu, žádaje toho, což by bylo ku pokoji.
Luk 14:33 Tak zajisté každý z vás, kdož se neodøekne všech vìcí, kterýmiž vládne, nemùž býti mým uèedlníkem.
Luk 14:34 Dobrá jest sùl. Pakli sùl bude zmaøena, èím bude napravena?
Luk 14:35 Ani do zemì, ani do hnoje se nehodí; ale vyvržena bude ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.
Luk 15:1 Pøibližovali se pak k nìmu všickni publikáni a høíšníci, aby ho slyšeli.
Luk 15:2 I reptali farizeové a zákoníci, økouce: Tento høíšníky pøijímá a jí s nimi.
Luk 15:3 I povìdìl jim podobenství toto, øka:
Luk 15:4 Kdyby nìkdo z vás mìl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji?
Luk 15:5 A nalezna, jistì by ji vložil na ramena svá s radostí.
Luk 15:6 A pøijda domù, svolal by pøátely a sousedy, øka jim: Spolu radujte se se mnou, neb jsem nalezl ovci svou, kteráž byla zahynula.
Luk 15:7 Pravím vám, že tak jest radost v nebi nad jedním høíšníkem pokání èinícím vìtší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteøíž nepotøebují pokání.
Luk 15:8 Aneb žena nìkterá mající grošù deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilnì, dokudž nenalezne?
Luk 15:9 A když nalezne, svolá pøítelkynì a sousedy, økuci: Spolu radujte se se mnou, neb jsem nalezla groš, kterýž jsem byla ztratila.
Luk 15:10 Tak pravím vám, že jest radost pøed andìly Božími nad jedním høíšníkem pokání èinícím.
Luk 15:11 Øekl také Ježíš: Èlovìk jeden mìl dva syny.
Luk 15:12 Z nichž mladší øekl otci: Otèe, dej mi díl statku, kterýž mnì náleží. I rozdìlil jim statek.
Luk 15:13 A po nemnohých dnech, shromáždiv sobì všecko mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svùj, živ jsa prostopášnì.
Luk 15:14 A když všecko utratil, stal se hlad veliký v krajinì té, a on poèal nouzi trpìti.
Luk 15:15 I všed, pøidržel se jednoho mìštìnína krajiny té; a on jej poslal do vsi své, aby pásl vepøe.
Luk 15:16 I žádal nasytiti bøicho své mlátem, kteréž svinì jedly, a žádný nedával jemu.
Luk 15:17 On pak pøišed sám k sobì, øekl: Aj, jak mnozí èeledínové u otce mého hojnost mají chleba, a já tuto hladem mru!
Luk 15:18 Vstana, pùjdu k otci svému, a dím jemu: Otèe, zhøešil jsem proti nebi a pøed tebou,
Luk 15:19 A již více nejsem hoden slouti syn tvùj. Ale uèiò mne jako jednoho z èeledínù svých.
Luk 15:20 I vstav, šel k otci svému. A když ještì opodál byl, uzøel jej otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, pøibìh, padl na šíji jeho, a políbil ho.
Luk 15:21 I øekl jemu syn: Otèe, zhøešil jsem proti nebi a pøed tebou, a již nejsem hoden slouti syn tvùj.
Luk 15:22 I øekl otec služebníkùm svým: Pøineste roucho to první, a oblecte jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy.
Luk 15:23 A pøivedouce tele tuèné, zabijte, a hodujíce, buïme veseli.
Luk 15:24 Nebo tento syn mùj byl umøel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen jest. I poèali veseli býti.
Luk 15:25 Byl pak syn jeho starší na poli. A jda, když se pøibližoval k domu, uslyšel zpívání a hluk veselících se.
Luk 15:26 I povolav jednoho z služebníkù svých, otázal se ho, co by to bylo.
Luk 15:27 A on øekl jemu: Bratr tvùj pøišel, i zabil otec tvùj tuèné tele, že ho zdravého pøijal.
Luk 15:28 I rozhnìval se on, a nechtìl tam vjíti. Otec pak jeho vyšed, prosil ho.
Luk 15:29 A on odpovìdìv, øekl otci: Aj, tolik let sloužím tobì, a nikdy jsem pøikázání tvého nepøestoupil, avšak nikdy jsi mi nedal ani kozelce, abych také s pøáteli svými vesel pobyl.
Luk 15:30 Ale když syn tvùj tento, kterýž prožral statek tvùj s nevìstkami, pøišel, zabils jemu tele tuèné.
Luk 15:31 A on øekl mu: Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všecky vìci mé jsou tvé.
Luk 15:32 Ale hodovati a radovati se náleželo. Nebo bratr tvùj tento byl umøel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen jest.
Luk 16:1 Pravil pak i k uèedlníkùm svým: Èlovìk jeden byl bohatý, kterýž mìl šafáøe; a ten obžalován jest pøed ním, jako by mrhal statek jeho.
Luk 16:2 I povolav ho, øekl jemu: Což to slyším o tobì? Vydej poèet z vladaøství svého, neb již nebudeš moci

déle vládnouti.
Luk 16:3 I dí vladaø sám v sobì: Co uèiním? Teï pán mùj odjímá ode mne vladaøství. Kopati nemohu, žebrati se stydím.
Luk 16:4 Vím, co uèiním, aby, když budu zbaven vladaøství, pøijali mne do svých domù.
Luk 16:5 I zavolav jednoho každého dlužníka pána svého, øekl prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému?
Luk 16:6 A on øekl: Sto tun oleje. I øekl mu: Vezmi rejistra svá, a sedna rychle, napiš padesát.
Luk 16:7 Potom druhému øekl: Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž øekl: Sto korcù pšenice. I dí mu: Vezmi rejistra svá, a napiš osmdesát.
Luk 16:8 I pochválil pán vladaøe nepravého, že sobì opatrnì uèinil. Nebo synové tohoto svìta opatrnìjší jsou, nežli synové svìtla v svých vìcech.
Luk 16:9 I já pravím vám: Èiòte sobì pøátely z mamony nepravosti, aby, když byste zhynuli, pøijali vás do vìèných stanù.
Luk 16:10 Kdož jest vìrný v mále, i ve mnoze vìrný bude. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnoze nepravý jest.
Luk 16:11 Ponìvadž tedy v mamonì nepravé vìrní jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svìøí?
Luk 16:12 A když jste v cizím vìrní nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?
Luk 16:13 Nižádný služebník nemùž dvìma pánùm sloužiti. Neb zajisté jednoho nenávidìti bude, a druhého milovati, aneb jednoho pøídržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemùžte Bohu sloužiti a mamonì.
Luk 16:14 Slyšeli pak toto všecko i farizeové, kteøíž byli lakomí, a posmívali se jemu.
Luk 16:15 I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví èiníte pøed lidmi, ale Bùh zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest pøed Bohem.
Luk 16:16 Zákon a Proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvìstuje se, a každý se do nìho násilnì tiskne.
Luk 16:17 Snáze jest zajisté nebi a zemi pominouti, nežli v Zákonì jednomu tytlíku zahynouti.
Luk 16:18 Každý, kdož propustí manželku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a kdož propuštìnou od muže pojímá, cizoloží.
Luk 16:19 Byl pak èlovìk jeden bohatý, a obláèel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den stkvostnì.
Luk 16:20 A byl také jeden žebrák, jménem Lazar, kterýžto ležel u vrat jeho vøedovitý,
Luk 16:21 Žádaje nasycen býti z drobtù, kteøíž padali z stolu bohatce. Ale i psi pøicházejíce, lízali vøedy jeho.
Luk 16:22 I stalo se, že ten žebrák umøel, a nesen jest od andìlù do lùna Abrahamova. Umøel pak i bohatec, a pohøben jest.
Luk 16:23 Potom v pekle pozdvih oèí svých, v mukách jsa, uzøel Abrahama zdaleka, a Lazara v lùnu jeho.
Luk 16:24 I zvolav bohatec, øekl: Otèe Abrahame, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, a omoèí konec prstu svého v vodì, a svlaží jazyk mùj; nebo se muèím v tomto plameni.
Luk 16:25 I øekl mu Abraham: Synu, rozpomeò se, žes ty již vzal dobré vìci své v životì svém, a Lazar též zlé. Nyní pak tento se již tìší, ale ty se muèíš.
Luk 16:26 A nadto nade všecko mezi námi a vámi propast veliká utvrzena jest, aby ti, kteøíž chtí odsud k vám jíti, nemohli, ani odonud k nám pøijíti.
Luk 16:27 I øekl: Ale prosím tebe, Otèe, abys ho poslal do domu otce mého.
Luk 16:28 Nebo mám pìt bratrù. A jim svìdèí, aby i oni nepøišli do tohoto místa muk.
Luk 16:29 I øekl jemu Abraham: Mají Mojžíše a Proroky, nech jich poslouchají.
Luk 16:30 A on øekl: Nic, otèe Abrahame, ale kdyby kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání èiniti.
Luk 16:31 I øekl mu: Ponìvadž Mojžíše a Prorokù neposlouchají, aniž by kdo z mrtvých vstal, uvìøí jemu.
Luk 17:1 Tedy øekl uèedlníkùm: Není možné, aby nepøišla pohoršení, ale bìda tomu, skrze kohož pøicházejí.
Luk 17:2 Lépe by mu bylo, aby žernov oslièí vložen byl na hrdlo jeho, a uvržen byl do moøe, nežli by pohoršil jednoho z tìchto malièkých.
Luk 17:3 Šetøte se. Zhøešil-li by pak proti tobì bratr tvùj, potresci ho, a bude-li toho želeti, odpus mu.
Luk 17:4 A by pak sedmkrát za den zhøešil proti tobì, a sedmkrát za den obrátil se k tobì, øka: Žel mi toho, odpus mu.
Luk 17:5 I øekli apoštolé Pánu: Pøispoø nám víry.
Luk 17:6 I dí Pán: Kdybyste mìli víru jako zrno horèièné, øekli byste této moruši: Vykoøeò se a pøesaï se do moøe, a uposlechla by vás.
Luk 17:7 Nebo kdo jest z vás, maje služebníka, ješto oøe aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navrátil, hned øekl: Pojï a seï za stùl?
Luk 17:8 Ale zdali radìji nedí jemu: Pøiprav, a poveèeøím, a opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij?
Luk 17:9 Zdali dìkuje služebníku tomu, že uèinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se.
Luk 17:10 Tak i vy, když uèiníte všecko, což vám pøikázáno, rcete: Služebníci neužiteèní jsme. Což jsme povinni byli uèiniti, uèinili jsme.

Luk 17:11 I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samaøí a Galilei.
Luk 17:12 A když vcházel do jednoho mìsteèka, potkalo se s ním deset mužù malomocných, kteøížto stáli zdaleka.
Luk 17:13 A pozdvihše hlasu, øekli: Ježíši pøikazateli, smiluj se nad námi.
Luk 17:14 Kterážto on uzøev, øekl jim: Jdouce, ukažte se knìžím. I stalo se, když šli, že oèištìni jsou.
Luk 17:15 Jeden pak z nich uzøev, že jest uzdraven, navrátil se s velikým hlasem, velebì Boha.
Luk 17:16 A padl na tváø k nohám jeho, díky èinì jemu. A ten byl Samaritán.
Luk 17:17 I odpovìdìv Ježíš, øekl: Zdaliž jich deset není oèištìno? A kdež jest jich devìt?
Luk 17:18 Nenalezli se k tomu, aby pøijdouce, chválu Bohu vzdali, jediné cizozemec tento?
Luk 17:19 I øekl jemu: Vstana, jdi, víra tvá tì uzdravila.
Luk 17:20 Otázán pak jsa od zákoníkù, kdy pøijde království Boží, odpovìdìl jim a øekl: Nepøijde□ království Boží patrnì.
Luk 17:21 Aniž øeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jesti□ mezi vámi.
Luk 17:22 I øekl uèedlníkùm: Pøijdou dnové, že budete žádati vidìti jeden den Syna èlovìka, a neuzøíte.
Luk 17:23 A dìjí□ vám: Aj, zde, hle, tamto. Nechoïte, ani následujte.
Luk 17:24 Nebo jakožto blesk blýskající se z jedné krajiny, kteráž pod nebem jest, až do druhé, kteráž též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn èlovìka ve dni svém.
Luk 17:25 Ale nejprve musí mnoho trpìti, a potupen býti od národu tohoto.
Luk 17:26 A jakož se dálo za dnù Noé, tak bude i za dnù Syna èlovìka.
Luk 17:27 Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé všel do korábu; i pøišla potopa, a zahladila všecky.
Luk 17:28 A též podobnì, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, štìpovali, stavìli.
Luk 17:29 Ale dne toho, když vyšel Lot z Sodomy, pršel oheò s sirou s nebe, a zahladil všecky.
Luk 17:30 Tak□ nápodobnì bude v ten den, když se Syn èlovìka zjeví.
Luk 17:31 V ten èas kdo by byl na støeše, a nádobí jeho v domu, nesstupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též nevracuj se zase.
Luk 17:32 Pomnìte na Lotovu ženu.
Luk 17:33 Nebo kdož by koli hledal život svùj zachovati, ztratí□ jej; a kdož by jej koli ztratil, obživí□ jej.
Luk 17:34 Pravím□ vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštìn.
Luk 17:35 Dvì budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštìna.
Luk 17:36 Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštìn.
Luk 17:37 I odpovìdìvše, øekli jemu: Kde, Pane? On pak øekl jim: Kdež□ bude tìlo, tam□ se shromáždí i orlice.
Luk 18:1 Povìdìl jim také i podobenství, kterak by potøebí bylo vždycky se modliti a neoblevovati,
Luk 18:2 Øka: Byl jeden soudce v mìstì jednom, kterýž se Boha nebál a èlovìka nestydìl.
Luk 18:3 Byla pak vdova jedna v témž mìstì. I pøišla k nìmu, økuci: Pomsti mne nad protivníkem mým.
Luk 18:4 A on nechtìl za dlouhý èas. Ale potom øekl sám v sobì: Aè se Boha nebojím, a èlovìka nestydím,
Luk 18:5 Však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposledy pøijduci, neuhanìla mne.
Luk 18:6 I dí Pán: Slyšte, co praví soudce nepravý.
Luk 18:7 A což by pak Bùh nepomstil volených svých, volajících k nìmu dnem i nocí, aèkoli i prodlévá jim?
Luk 18:8 Pravím□ vám, že□ jich brzo pomstí. Ale když pøijde Syn èlovìka, zdaliž nalezne víru na zemi?
Luk 18:9 I øekl také k nìkterým, kteøíž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných sobì za nic neváží ce, podobenství toto:
Luk 18:10 Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus a druhý publikán.
Luk 18:11 Farizeus stoje soukromí, takto se modlil: Bože, dìkuji tobì, že nejsem jako jiní lidé, dráèi, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán.
Luk 18:12 Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech vìcí, kterýmiž vládnu.
Luk 18:13 Publikán pak zdaleka stoje, nechtìl ani oèí k nebi pozdvihnouti, ale bil se v prsy své, øka: Bože, buï milostiv mnì høíšnému.
Luk 18:14 Pravím□ vám: Odšel tento, ospravedlnìn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen.
Luk 18:15 Pøinášeli také k nìmu i nemluvòátka, aby se jich dotýkal. To vidìvše uèedlníci, pøimlouvali jim.
Luk 18:16 Ale Ježíš svolav je, øekl: Nechte dítek, a□ jdou ke mnì, a nebraòte jim, nebo takových□ jest království Boží.
Luk 18:17 Amen pravím vám: Kdož by koli nepøijal království Božího jako dítì, nevejde□ do nìho.
Luk 18:18 I otázalo se ho jedno kníže, øka: Mistøe dobrý, co èinì, život vìèný obdržím?
Luk 18:19 I øekl jemu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bùh.
Luk 18:20 Však umíš pøikázání: Nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepromluvíš køivého svìdectví, cti otce svého i matku svou.
Luk 18:21 On pak øekl: Toho všeho ostøíhal jsem od své mladosti.

Luk 18:22 Slyšav to Ježíš, øekl mu: Ještì se jednoho nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojï, následuj mne.
Luk 18:23 On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi.
Luk 18:24 A vidìv jej Ježíš zarmouceného, øekl: Aj, jak nesnadnì ti, kdož statky mají, do království Božího vejdou!
Luk 18:25 Snáze jest zajisté velbloudu skrze jehelnou dírku projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.
Luk 18:26 Tedy øekli ti, kteøíž to slyšeli: I kdož mùže spasen býti?
Luk 18:27 A on dí jim: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha.
Luk 18:28 I øekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou.
Luk 18:29 On pak øekl jim: Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dùm, neb rodièe, neb bratøí, neb manželku, nebo dítky, pro království Boží,
Luk 18:30 Aby nevzal v tomto èasu mnohem více, v budoucím pak vìku míti bude život vìèný.
Luk 18:31 Tedy pojav Ježíš dvanácte, øekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a naplní se všecko to, což psáno jest skrze Proroky o Synu èlovìka.
Luk 18:32 Nebo vydán bude pohanùm, a bude posmíván, a zlehèen i uplván.
Luk 18:33 A ubièujíce, zamordují jej, ale on tøetího dne z mrtvých vstane.
Luk 18:34 Oni pak tomu nic nerozumìli, a bylo slovo to skryto pøed nimi, aniž vìdìli, co se pravilo.
Luk 18:35 I stalo se, když se pøibližoval k Jericho, slepý jeden sedìl podle cesty, žebøe.
Luk 18:36 A slyšev zástup pomíjející, otázal se, co by to bylo?
Luk 18:37 I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy jde.
Luk 18:38 I zvolal, øka: Ježíši, synu Davidùv, smiluj se nade mnou!
Luk 18:39 A ti, kteøíž napøed šli, pøimlouvali mu, aby mlèal. Ale on mnohem více volal: Synu Davidùv, smiluj se nade mnou!
Luk 18:40 Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobì pøivésti. A když se pøibližoval, otázal se ho,
Luk 18:41 Øka: Co chceš, a tobì uèiním? On pak dí: Pane, a vidím.
Luk 18:42 A Ježíš øekl jemu: Prohlédni. Víra tvá tì uzdravila.
Luk 18:43 A ihned prohlédl, a šel za ním, velebì Boha. A všecken lid vidìv to, vzdal chválu Bohu.
Luk 19:1 A všed Ježíš, bral se pøes Jericho.
Luk 19:2 A aj, muž, jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl bohatý.
Luk 19:3 I žádostiv byl vidìti Ježíše, kdo by byl; a nemohl pro zástup, nebo postavy malé byl.
Luk 19:4 A pøedbìh napøed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej vidìl; neb tudy mìl jíti.
Luk 19:5 A když pøišel k tomu místu, pohledìv zhùru Ježíš, uzøel jej, i øekl jemu: Zachee, spìšnì sstup dolù, nebo dnes v domu tvém musím zùstati.
Luk 19:6 I sstoupil rychle, a pøijal jej radostnì.
Luk 19:7 A vidìvše to všickni, reptali, økouce: K èlovìku høíšnému se obrátil.
Luk 19:8 Stoje pak Zacheus, øekl ku Pánu: Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v èem koho, navracuji to ètvernásob.
Luk 19:9 I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest syn Abrahamùv.
Luk 19:10 Nebo pøišel Syn èlovìka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.
Luk 19:11 Toho když oni poslouchali, promluvil k nim dále podobenství, protože byl blízko od Jeruzaléma a že se oni domnívali, že by se hned mìlo zjeviti království Boží.
Luk 19:12 I øekl: Èlovìk jeden rodu znamenitého odšel do daleké krajiny, aby pøijal království a zase se navrátil.
Luk 19:13 I povolav desíti služebníkù svých, dal jim deset høiven, a øekl jim: Kupètež, dokudž nepøijdu.
Luk 19:14 Mìšané pak jeho nenávidìli ho, a poslali poselství za ním, økouce: Nechceme, aby tento kraloval nad námi.
Luk 19:15 I stalo se, když se navrátil, pøijav království, rozkázal zavolati tìch svých služebníkù, kterýmž byl dal peníze, aby zvìdìl, jak kdo mnoho získal.
Luk 19:16 I pøišel první, øka: Pane, høivna tvá deset høiven získala.
Luk 19:17 I øekl jemu: To dobøe, služebníèe dobrý. Že jsi nad málem byl vìrný, mìjž moc nad desíti mìsty.
Luk 19:18 A druhý pøišel, øka: Pane, høivna tvá získala pìt høiven.
Luk 19:19 I tomu øekl: I ty budiž nad pìti mìsty.
Luk 19:20 A jiný pøišel, øka: Pane, aj, teï høivna tvá, kterouž jsem mìl složenou v šátku.
Luk 19:21 Nebo jsem se bál tebe, ješto jsi èlovìk pøísný; béøeš, èeho jsi nepoložil, a žneš, èeho jsi nerozsíval.
Luk 19:22 I øekl jemu: Z úst tvých soudím tebe, služebníèe zlý. Vìdìl jsi, že jsem já èlovìk pøísný, bera, což jsem nepoložil, a žna, èehož jsem nerozsíval.
Luk 19:23 I proèes tedy nedal penìz mých na stùl, a já pøijda, byl bych je vzal i s požitky?
Luk 19:24 I øekl tìm, kteøíž tu stáli: Vezmìte od nìho høivnu, a dejte tomu, kterýž má deset høiven.
Luk 19:25 I øekli jemu: Pane, má deset høiven.
Luk 19:26 I dí jim: Jistì pravím vám, že každému, kdož má, bude dáno, ale od toho, kterýž nemá, i to, což má,

bude odjato.
Luk 19:27 Ty pak nepøátely mé, kteøíž nechtìli, abych nad nimi kraloval, pøiveïte sem a zmordujte pøede mnou.
Luk 19:28 To povìdìv, šel pøedce, vstupuje k Jeruzalému.
Luk 19:29 I stalo se; když se pøiblížil k Betfagi a k Betany, k hoøe, kteráž slove Olivetská, poslal dva uèedlníky své,
Luk 19:30 Øka: Jdìte do mìsteèka, kteréž proti vám jest. Do kteréhožto vejdouce, naleznete oslátko pøivázané, na nìmžto nikdy žádný z lidí nesedìl. Odvìžtež je, a pøiveïte ke mnì.
Luk 19:31 A optal-li by se vás kdo, proè je odvazujete, tak jemu díte: Protože Pán ho potøebuje.
Luk 19:32 Tedy odšedše ti, kteøíž byli posláni, nalezli tak, jakž jim byl povìdìl.
Luk 19:33 A když odvazovali oslátko, øekli páni jeho k nim: Proè odvazujete oslátko?
Luk 19:34 A oni øekli: Pán ho potøebuje.
Luk 19:35 I pøivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na oslátko, vsadili na nì Ježíše.
Luk 19:36 A když on jel, stlali roucha svá na cestì.
Luk 19:37 Když se pak již pøibližoval k místu tomu, kudyž scházejí s hory Olivetské, poèalo všecko množství uèedlníkù radostnì chváliti Boha hlasem velikým ze všech divù, kteréž byli vidìli,
Luk 19:38 Økouce: Požehnaný král, jenž se béøe ve jménu Pánì. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech.
Luk 19:39 Ale nìkteøí z farizeù, kteøíž tu byli v zástupu, øekli k nìmu: Mistøe, potresci uèedlníkù svých.
Luk 19:40 I odpovìdìv, øekl jim: Pravím vám: Budou-li tito mlèeti, kamení bude volati.
Luk 19:41 A když se pøiblížil, uzøev mìsto, plakal nad ním,
Luk 19:42 Øka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoò v takový tento den tvùj, které by vìci ku pokoji tobì byly; ale skryto jest to nyní od oèí tvých.
Luk 19:43 Nebo pøijdou na tì dnové, v nichž obklíèí tì nepøátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouží tì se všech stran.
Luk 19:44 A s zemí srovnají tì, i syny tvé, kteøíž v tobì jsou, a nenechají v tobì kamene na kameni, protože jsi nepoznalo èasu navštívení svého.
Luk 19:45 A všed do chrámu, poèal vymítati prodavaèe a kupce z nìho,
Luk 19:46 Øka jim: Psáno jest: Dùm mùj dùm modlitby jest, vy jste jej pak uèinili peleší lotrovskou.
Luk 19:47 I uèil na každý den v chrámì. Pøední pak knìží a zákoníci i pøední v lidu hledali ho zahladiti.
Luk 19:48 A nenalezli, co by jemu uèinili. Nebo všecken lid jej sobì liboval, poslouchaje ho.
Luk 20:1 I stalo se v jeden den, když on uèil lid v chrámì a kázal evangelium, že pøišli k tomu pøední knìží a zákoníci s staršími,
Luk 20:2 I øekli jemu: Povìz nám, jakou mocí tyto vìci èiníš, aneb kdo tobì tuto moc dal?
Luk 20:3 I odpovìdìv, øekl jim: Otíži se i já vás o jedné vìci a odpovìztež mi:
Luk 20:4 Køest Janùv s nebe-li byl, èili z lidí?
Luk 20:5 Oni pak uvažovali to mezi sebou, økouce: Jestliže bychom øekli: S nebe, dí nám: Proèež jste tedy neuvìøili jemu?
Luk 20:6 Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; neb oni cele tak drží, že Jan jest prorok.
Luk 20:7 I odpovìdìli: Že nevìdí, odkud jest byl.
Luk 20:8 I øekl jim Ježíš: Aniž já vám povím, jakou mocí toto èiním.
Luk 20:9 I poèal lidu praviti podobenství toto: Èlovìk jeden štípil vinici, a pronajal ji vinaøùm, a sám odšed podál byl tam za mnohé èasy.
Luk 20:10 A v èas slušný poslal k vinaøùm služebníka, aby z ovoce vinice dali jemu. Vinaøi pak zmrskavše jej, pustili ho prázdného.
Luk 20:11 A on poslal druhého služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a zohavivše, pustili prázdného.
Luk 20:12 I poslal tøetího. Ale oni i toho zranivše, vystrèili ven.
Luk 20:13 Tedy øekl Pán vinice: Co uèiním? Pošli svého milého Syna. Snad když toho uzøí, ostýchati se budou.
Luk 20:14 Uzøevše pak vinaøi, rozmlouvali mezi sebou, økouce: Tento jest dìdic; pojïte, zabijme jej, aby naše bylo dìdictví.
Luk 20:15 A vystrèivše jej ven z vinice, zamordovali ho. Což tedy uèiní jim Pán vinice?
Luk 20:16 Pøijde a vyhladí vinaøe ty, a dá vinici jiným. To uslyšavše, øekli: Odstup to.
Luk 20:17 A on pohledìv na nì, øekl: Co jest pak to, což napsáno jest: Kámen, kterýmž pohrdli dìlníci, ten uèinìn jest v hlavu úhelní.
Luk 20:18 Každý, kdož padne na ten kámen, rozrazí se; a na kohož by on upadl, potøe jej.
Luk 20:19 I hledali pøední knìží a zákoníci, jak by naò vztáhli ruce v tu hodinu, ale báli se lidu. Nebo porozumìli, že by na nì mluvil podobenství to.
Luk 20:20 Tedy ukládajíce o nìm, poslali špehéøe, kteøíž by se spravedlivými èinili, aby ho polapili v øeèi, a potom jej vydali vrchnosti a v moc hejtmanu.

Luk 20:21 I otázali se ho oni, økouce: Mistøe víme, že právì mluvíš a uèíš, a nepøijímáš osoby, ale v pravdì cestì Boží uèíš.
Luk 20:22 Sluší-li nám daò dávati císaøi, èili nic?
Luk 20:23 Ale Ježíš rozumìje chytrosti jejich, dí jim: Co mne pokoušíte?
Luk 20:24 Ukažte mi peníz. Èí má obraz a nápis? I odpovìdìvše, øekli: Císaøùv.
Luk 20:25 On pak øekl jim: Dejtež tedy, co jest císaøova, císaøi, a což jest Božího, Bohu.
Luk 20:26 I nemohli ho za slovo popadnouti pøed lidem, a divíce se odpovìdi jeho, umlkli.
Luk 20:27 Pøistoupivše pak nìkteøí z saduceù, (kteøíž odpírají býti vzkøíšení,) otázali se ho,
Luk 20:28 Økouce: Mistøe, Mojžíš napsal nám: Kdyby bratr nìèí umøel, maje manželku, a umøel by bez dìtí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil símì bratru svému.
Luk 20:29 I bylo sedm bratøí, a první pojav ženu, umøel bez dìtí.
Luk 20:30 I pojal ji druhý, a umøel i ten bez dìtí.
Luk 20:31 A tøetí pojal ji, též i všech tìch sedm, a nezùstavivše semene, zemøeli.
Luk 20:32 Nejposléze po všech umøela i žena.
Luk 20:33 Protož pøi vzkøíšení kterého z nich bude manželka, ponìvadž sedm jich mìlo ji za manželku?
Luk 20:34 A odpovídaje, øekl jim Ježíš: Synové tohoto svìta žení se a vdávají.
Luk 20:35 Ale ti, kteøíž hodni jmíni budou dosáhnouti onoho vìku a vzkøíšení z mrtvých, ani se ženiti budou ani vdávati.
Luk 20:36 Nebo ani umírati více nebudou moci, andìlùm zajisté rovni budou. A jsou synové Boží, ponìvadž jsou synové vzkøíšení.
Luk 20:37 A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal pøi onom køi, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým a Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým.
Luk 20:38 Bùh pak není mrtvých, ale živých, nebo všickni jsou jemu živi.
Luk 20:39 Tedy odpovìdìvše nìkteøí z zákoníkù, øekli: Mistøe, dobøe jsi povìdìl.
Luk 20:40 I neodvážili se jeho na nic více tázati.
Luk 20:41 On pak øekl jim: Kterak nìkteøí praví Krista býti synem Davidovým?
Luk 20:42 A sám David praví v knihách Žalmových: Øekl Pán Pánu mému: Seï na pravici mé,
Luk 20:43 Až i položím nepøátely tvé v podnož noh tvých.
Luk 20:44 Ponìvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho jest?
Luk 20:45 I øekl uèedlníkùm svým pøede vším lidem:
Luk 20:46 Varujte se od zákoníkù, kteøíž rádi chodí v krásném rouše a milují pozdravování na trzích a pøední stolice v školách a první místo na veèeøích,
Luk 20:47 Kteøíž zžírají domy vdovské pod zámyslem dlouhé modlitby. Ti vezmou tìžší odsouzení.
Luk 21:1 A pohledìv, uzøel lidi bohaté, kteøíž metali dary své do pokladnice.
Luk 21:2 Uzøel pak i jednu vdovu chudièkou, ana uvrhla dva šarty.
Luk 21:3 I øekl: Vpravdì pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní.
Luk 21:4 Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž mìla, uvrhla.
Luk 21:5 A když nìkteøí pravili o chrámu, kterak by kamením pìkným i jinými okrasami ozdoben byl, øekl:
Luk 21:6 Naèež se to díváte? Pøijdou dnové, v nichžto nebude zùstaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zboøen.
Luk 21:7 I otázali se ho, økouce: Mistøe, kdy to bude? A které znamení, když se to bude míti státi?
Luk 21:8 On pak øekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo mnozí pøijdou ve jménu mém, økouce: Že já jsem Kristus, a èas se blíží. Protož nepostupujte po nich.
Luk 21:9 Když pak uslyšíte o válkách a rùznicech, nestrachujte se; nebo musí to prve býti, ale ne ihned konec.
Luk 21:10 Tehdy pravil jim: Povstane národ proti národu, a království proti království.
Luk 21:11 A zemì tøesení veliká budou po místech, a hladové, a morové, hrùzy i zázrakové s nebe velicí.
Luk 21:12 Ale pøed tím pøede vším vztáhnou ruce své na vás, a protiviti se vám budou, vydávajíce vás do škol a žaláøù, vodíce k králùm a k vladaøùm pro jméno mé.
Luk 21:13 A to se vám díti bude na svìdectví.
Luk 21:14 Protož složtež to v srdcích vašich, abyste se nestarali, kterak byste odpovídati mìli.
Luk 21:15 Já zajisté dám vám ústa a moudrost, kteréžto nebudou moci odolati, ani proti vám ostáti všickni protivníci vaši.
Luk 21:16 Budete pak zrazováni i od rodièù a od bratrù, od pøíbuzných i od pøátel, a zmordují nìkteré z vás.
Luk 21:17 A budete v nenávisti všechnìm pro jméno mé.
Luk 21:18 Ale vlas s hlavy vaší nezahyne.
Luk 21:19 V trpìlivosti vaší vládnìte dušemi vašimi.
Luk 21:20 Když pak uzøíte obležený od vojska Jeruzalém, tedy vìzte, že se pøiblížilo zkažení jeho.
Luk 21:21 A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostøed nìho, vyjdìte, a kteøí v konèinách,

nevcházejte do nìho.
Luk 21:22 Nebo budou dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno jest.
Luk 21:23 Ale bìda tìhotným a tìm, kteréž kojí v tìch dnech. Nebo bude dav veliký v této zemi, a hnìv Boží nad lidem tímto.
Luk 21:24 I padati budou ostrostí meèe, a zjímaní vedeni budou mezi všecky národy, a Jeruzalém tlaèen bude od pohanù, dokudž se nenaplní èasové pohanù.
Luk 21:25 A budou znamení na slunci a na mìsíci i na hvìzdách, a na zemi soužení národù, nevìdoucích se kam díti, když zvuk vydá moøe a vlnobití,
Luk 21:26 Takže zmrtvìjí lidé pro strach a pro oèekávání tìch vìcí, kteréž pøijdou na všecken svìt. Nebo moci nebeské pohybovati se budou.
Luk 21:27 A tehdy uzøí Syna èlovìka, an se béøe v oblace s mocí a slavou velikou.
Luk 21:28 A když se toto poène díti, pohleïtež a pozdvihnìtež hlav vašich,protože se pøibližuje vykoupení vaše.
Luk 21:29 I povìdìl jim podobenství: Patøte na fíkový strom i na všecka stromoví.
Luk 21:30 Když se již puèí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest léto.
Luk 21:31 Takž i vy, když uzøíte, ano se tyto vìci dìjí, vìztež, že blízko jest království Boží.
Luk 21:32 Amen pravím vám, že nepomine vìk tento, až se toto všecko stane.
Luk 21:33 Nebe a zemì pominou, ale slova má nepominou.
Luk 21:34 Pilnì se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a peèováním o tento život, a vnáhle pøikvaèil by vás ten den.
Luk 21:35 Nebo jako osidlo pøijde na všecky, jenž pøebývají na tváøi vší zemì.
Luk 21:36 Protož bdìte všelikého èasu, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech tìch vìcí, kteréž se budou díti, a postaviti se pøed Synem èlovìka.
Luk 21:37 I býval ve dne v chrámì, uèe, ale v noci vycházeje, pøebýval na hoøe, kteráž slove Olivetská.
Luk 21:38 A všecken lid na úsvitì pøicházel k nìmu do chrámu, aby ho poslouchal.
Luk 22:1 Pøibližoval se pak svátek pøesnic, jenž slove velikanoc.
Luk 22:2 I hledali pøední knìží a zákoníci, kterak by jej vyhladili; ale obávali se lidu.
Luk 22:3 Tedy ïábel vstoupil do Jidáše, kterýž sloul Iškariotský, jednoho z poètu dvanácti.
Luk 22:4 A on odšed, mluvil s pøedními knìžími, a s úøedníky nad chrámem, kterak by ho jim zradil.
Luk 22:5 I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí peníze dáti.
Luk 22:6 A on také jim pøiøekl. I hledal pøíhodného èasu, aby ho jim zradil bez zástupu.
Luk 22:7 Tedy pøišel den pøesnic, v kterémžto zabit mìl býti beránek.
Luk 22:8 I poslal Ježíš Petra a Jana, øka: Jdouce, pøipravte nám beránka, abychom jedli.
Luk 22:9 A oni øekli mu: Kde chceš, a pøipravíme?
Luk 22:10 On pak øekl k nim: Aj, když vcházeti budete do mìsta, potká vás èlovìk, dèbán vody nesa. Jdìtež za ním do domu, do kteréhož vejde.
Luk 22:11 A díte hospodáøi toho domu: Vzkazuje tobì Mistr: Kde jest síò, kdežto budu jísti beránka s uèedlníky svými?
Luk 22:12 A on vám ukáže veèeøadlo veliké podlážené. Tam pøipravte.
Luk 22:13 I odšedše, nalezli, jakž jim povìdìl, a pøipravili beránka.
Luk 22:14 A když pøišel èas veèeøe, posadil se za stùl, a dvanácte apoštolù s ním.
Luk 22:15 I øekl jim: Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, prve než bych trpìl.
Luk 22:16 Nebo pravím vám, že ho již více nebudu jísti, až se naplní v království Božím.
Luk 22:17 A vzav kalich, a díky èiniv, øekl: Vezmìte jej a dìlte mezi sebou.
Luk 22:18 Nebo pravím vám, že nebudu píti z plodu vinného koøene, až království Boží pøijde.
Luk 22:19 A vzav chléb, díky èiniv, lámal a dal jim, øka: To jest tìlo mé, kteréž se za vás dává. To èiòte na mou památku.
Luk 22:20 Takž také dal jim i kalich, když bylo po veèeøi, øka: Tento kalich jest nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá.
Luk 22:21 Ale aj, ruka zrádce mého se mnou jest za stolem.
Luk 22:22 A Syn zajisté èlovìka jde, tak jakž jest uloženo o nìm, ale bìda èlovìku tomu, kterýž ho zrazuje.
Luk 22:23 Tedy oni poèali vyhledávati mezi sebou, kdo by z nich byl, kterýž by to mìl uèiniti.
Luk 22:24 Stal se pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti vìtší.
Luk 22:25 On pak øekl jim: Králové národù panují nad nimi, a kteøíž moc mají nad nimi, dobrodincové slovou.
Luk 22:26 Ale vy ne tak. Nýbrž kdož vìtší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vùdce jest, budiž jako sloužící.
Luk 22:27 Nebo kdo vìtší jest, ten-li, kterýž sedí, èili ten, kterýž slouží? Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží.
Luk 22:28 Vy pak jste ti, kteøíž jste v mých pokušeních se mnou zùstali.
Luk 22:29 A já vám zpùsobuji, jakož mi zpùsobil Otec mùj, království,

Luk 22:30 Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a sedìli na stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské.
Luk 22:31 I øekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil vás, aby vás tøíbil jako pšenici.
Luk 22:32 Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá. A ty nìkdy obrátì se, potvrzuj bratøí svých.
Luk 22:33 A on øekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláøe i na smrt jíti.
Luk 22:34 On pak dí: Pravím tobì, Petøe, nezazpívá dnes kohout, až prve tøikrát zapøíš, že neznáš mne.
Luk 22:35 I øekl jim: Když jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez obuvi, zdali jste v èem nedostatek mìli? A oni øekli: V nièemž.
Luk 22:36 Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi jej, a též i mošnu; a kdož nemá, prodej sukni svou, a kup sobì meè.
Luk 22:37 Nebo pravím vám, že se ještì to musí naplniti na mnì, což psáno: A s nešlechetnými poèten jest. Nebo ty vìci, kteréž psány jsou o mnì, konec berou.
Luk 22:38 Oni pak øekli: Pane, aj, dva meèe teï. A on øekl jim: Dosti jest.
Luk 22:39 A vyšed podle obyèeje svého, šel na horu Olivovou, a šli za ním i uèedlníci jeho.
Luk 22:40 A když pøišel na místo, øekl jim: Modlte se, abyste nevešli v pokušení.
Luk 22:41 A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se,
Luk 22:42 Øka: Otèe, chceš-li, pøenes kalich tento ode mne, ale však ne má vùle, ale tvá staò se.
Luk 22:43 I ukázal se jemu andìl s nebe, posiluje ho.
Luk 22:44 A jsa v boji, horlivìji se modlil. I uèinìn jest pot jeho jako krùpì krve tekoucí na zemi.
Luk 22:45 A vstav od modlitby, a pøišed k uèedlníkùm, nalezl je, ani spí zámutkem.
Luk 22:46 I øekl jim: Co spíte? Vstaòte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.
Luk 22:47 A když on ještì mluvil, aj, zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš, jeden ze dvanácti, šel napøed, a pøiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil.
Luk 22:48 Ježíš pak øekl jemu: Jidáši, políbením Syna èlovìka zrazuješ?
Luk 22:49 A vidouce ti, kteøíž pøi nìm byli, k èemu se chýlí, øekli jemu: Pane, budeme-liž bíti meèem?
Luk 22:50 I udeøil jeden z nich služebníka nejvyššího knìze, a ucal ucho jeho pravé.
Luk 22:51 A Ježíš odpovìdìv, øekl: Nechtež až potud. A dotkna se ucha jeho, uzdravil jej.
Luk 22:52 I dí Ježíš tìm, kteøíž pøišli k nìmu, pøedním knìžím a úøedníkùm chrámu a starším: Jako na lotra vyšli jste s meèi a s kyjmi?
Luk 22:53 Ješto na každý den býval jsem s vámi v chrámì, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale toto jest ta vaše hodina a moc temnosti.
Luk 22:54 A oni javše jej, vedli ho, a uvedli do domu nejvyššího knìze. Petr pak šel za ním zdaleka.
Luk 22:55 A když zanítili oheò uprostøed sínì a posadili se vùkol, sedl Petr mezi nì.
Luk 22:56 A uzøevši ho jedna dìveèka, an sedí u ohnì, a pilnì naò pohledìvši, øekla: I tento byl s ním.
Luk 22:57 A on zapøel ho, øka: Ženo, neznám ho.
Luk 22:58 A po malé chvíli jiný, vida jej, øekl: I ty z nich jsi. Petr pak øekl: Ó èlovìèe, nejsem.
Luk 22:59 A potom asi po jedné hodinì jiný potvrzoval, øka: V pravdì i tento s ním byl, neb i Galilejský jest.
Luk 22:60 I øekl Petr: Èlovìèe, nevím, co pravíš. A hned, když on ještì mluvil, kohout zazpíval.
Luk 22:61 I obrátiv se Pán, pohledìl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Pánì, kterak jemu byl øekl: Že prve než kohout zazpívá, tøikrát mne zapøíš.
Luk 22:62 I vyšed ven Petr, plakal hoøce.
Luk 22:63 Muži pak ti, kteøíž drželi Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho.
Luk 22:64 A zakrývajíce ho, bili jej v tváø, a tázali se ho, økouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeøil?
Luk 22:65 A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti nìmu.
Luk 22:66 A když byl den, sešli se starší lidu a pøední knìží a zákoníci, a vedli ho do rady své,
Luk 22:67 Økouce: Jsi-li ty Kristus? Povìz nám! I dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvìøíte.
Luk 22:68 A pakli se vás co otíži, neodpovíte mi, ani propustíte.
Luk 22:69 Ale od této chvíle Syn èlovìka sedne na pravici moci Boží.
Luk 22:70 I øekli všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak øekl jim: Vy pravíte, že já jsem.
Luk 22:71 A oni øekli: Což ještì potøebujeme svìdectví? Však jsme sami slyšeli z úst jeho.
Luk 23:1 Tehdy povstavši všecko to množství jich, vedli jej ku Pilátovi.
Luk 23:2 A poèali naò žalovati, økouce: Tohoto jsme nalezli, an pøevrací lid, a brání danì dávati císaøi, pravì se býti Kristem králem.
Luk 23:3 Pilát pak otázal se ho, øka: Ty-li jsi král Židovský? A on odpovìdìv, øekl jemu: Ty pravíš.
Luk 23:4 I dí Pilát k pøedním knìžím a k zástupùm: Žádné viny nenalézám na tomto èlovìku.
Luk 23:5 Oni pak více se rozmáhali v køiku, økouce: Bouøí lid, uèe po všem Judstvu, poèav od Galilee až sem.
Luk 23:6 Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byl-li by èlovìk Galilejský.
Luk 23:7 A když zvìdìl, že by byl z panství Herodesova, poslal jej k Herodesovi, kterýž také v Jeruzalémì byl v ty

dni.
Luk 23:8 Herodes pak uzøev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal vidìti jej, protože mnoho o nìm slýchal, a nadál se, že nìjaký div od nìho uèinìný uzøí.
Luk 23:9 I tázal se ho mnohými øeèmi, ale on jemu nic neodpovídal.
Luk 23:10 Stáli pak tu pøední knìží a zákoníci, tuze na nìj žalujíce.
Luk 23:11 A pohrdna jím Herodes s svým rytíøstvem, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi.
Luk 23:12 I uèinìni jsou pøátelé Herodes s Pilátem v ten den. Nebo pøed tím nepøátelé byli vespolek.
Luk 23:13 Pilát pak svolav pøední knìží a úøadné osoby i lid,
Luk 23:14 Øekl k nim: Dali jste mi toho èlovìka, jako by lid odvracel po sobì, a aj, já pøed vámi vyptávaje se ho, žádné viny jsem nenalezl na tom èlovìku ve všem tom, což vy na nìj žalujete.
Luk 23:15 Ano ani Herodes; nebo odeslal jsem vás k nìmu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu.
Luk 23:16 Protož potresce ho, propustím jej.
Luk 23:17 Musíval pak propouštìti jim v svátek jednoho vìznì.
Luk 23:18 Protož zkøikli spolu všecko množství, økouce: Zahlaï tohoto, a propus nám Barabbáše.
Luk 23:19 Kterýž byl pro svádu nìjakou v mìstì uèinìnou a pro vraždu vsazen do žaláøe.
Luk 23:20 Tedy Pilát opìt mluvil k nim, chtìje propustiti Ježíše.
Luk 23:21 A oni vždy volali, økouce: Ukøižuj ho, ukøižuj!
Luk 23:22 A on po tøetí øekl k nim: Což jest pak zlého uèinil tento? Já žádné pøíèiny smrti nenalézám na nìm. Protož potresce ho, propustím.
Luk 23:23 Oni pak pøedce dotírali na nìj køikem velikým, žádajíce, aby byl ukøižován. A rozmáhali se hlasové jejich a pøedních knìží.
Luk 23:24 Pilát pak pøisoudil, aby se naplnila žádost jejich.
Luk 23:25 I propustil jim toho, kterýž pro bouøku a vraždu vsazen byl do žaláøe, za nìhož prosili, ale Ježíše vydal k vùli jejich.
Luk 23:26 A když jej vedli, chytivše Šimona nìjakého Cyrenenského, jdoucího s pole, vložili na nìj køíž, aby jej nesl za Ježíšem.
Luk 23:27 I šlo za ním veliké množství lidu i žen, kteréžto plakaly a kvílily ho.
Luk 23:28 A obrátiv se k nim Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplaètež nade mnou, ale radìji samy nad sebou plaète a nad svými dìtmi.
Luk 23:29 Nebo aj, pøijdou dnové, v nichžto øeknou: Blahoslavené neplodné, a bøicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily.
Luk 23:30 Tehdy poènou øíci k horám: Padnìte na nás, a pahrbkùm: Pøikrejte nás!
Luk 23:31 Nebo ponìvadž na zeleném døevì toto se dìje, i co pak bude na suchém?
Luk 23:32 Vedeni pak byli s ním i jiní dva zloèinci, aby spolu s ním byli ukøižováni.
Luk 23:33 A když pøišli na místo, kteréž slove popravištné, tu jej ukøižovali, i ty zloèince, jednoho na pravici, druhého pak na levici.
Luk 23:34 Tedy Ježíš øekl: Otèe, odpus jim, nebo nevìdí, co èiní. A rozdìlivše roucho jeho, metali o nì los.
Luk 23:35 I stál lid, dívaje se. A posmívali se jemu knížata s nimi, økouce: Jiným jest spomáhal, necha nyní pomùže sám sobì, jestliže on jest Kristus, ten Boží zvolený.
Luk 23:36 Posmívali se také jemu žoldnéøi, pøistupujíce a octa podávajíce jemu,
Luk 23:37 A økouce: Jsi-li ty ten král Židovský, spomoziž sám sobì.
Luk 23:38 A byl také i nápis napsaný nad ním, literami Øeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest král Židovský.
Luk 23:39 Jeden pak z tìch zloèincù, kteøíž s ním viseli, rouhal se jemu, øka: Jsi-li ty Kristus, spomoziž sobì i nám.
Luk 23:40 A odpovìdìv druhý, trestal ho, øka: Ty se ani Boha nebojíš, ještoš jsi v témž odsouzení?
Luk 23:41 My zajisté spravedlivì trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky naše béøeme, ale tento nic zlého neuèinil.
Luk 23:42 I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeò se na mne, když pøijdeš do království svého.
Luk 23:43 I øekl mu Ježíš: Amen pravím tobì, dnes budeš se mnou v ráji.
Luk 23:44 A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté.
Luk 23:45 I zatmìlo se slunce, a opona chrámová roztrhla se na poly.
Luk 23:46 A zvolav Ježíš hlasem velikým, øekl: Otèe, v ruce tvé porouèím ducha svého. A to povìdìv, umøel.
Luk 23:47 A vida centurio, co se stalo, velebil Boha, øka: Jistì èlovìk tento spravedlivý byl.
Luk 23:48 A všickni zástupové, pøítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dálo, tepouce prsy své, navracovali se.
Luk 23:49 Stáli pak všickni známí jeho zdaleka, i ženy, kteréž byly pøišly za ním od Galilee, hledíce na to.
Luk 23:50 A aj, muž jménem Jozef, jeden z úøadu, muž dobrý a spravedlivý,

Luk 23:51 Kterýž byl nepovolil radì a skutku jejich, z Arimatie mìsta Judského, kterýžto také oèekával království Božího,
Luk 23:52 Ten pøistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tìlo Ježíšovo,
Luk 23:53 A složiv je s køíže, obvinul v kment a pochoval je v hrobì vytesaném v skále, v kterémž ještì nebyl žádný pochován.
Luk 23:54 A byl den pøipravování, a sobota se zaèínala.
Luk 23:55 Šedše pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem pøišly od Galilee, pohledìly na hrob, a kterak pochováno bylo tìlo jeho.
Luk 23:56 Vrátivše se pak, pøipravily vonné vìci a masti, ale v sobotu odpoèinuly, podle pøikázání.
Luk 24:1 První pak den po sobotì, velmi ráno vyšedše, pøišly k hrobu, nesouce vonné vìci, kteréž byly pøipravily, a nìkteré jiné byly spolu s nimi.
Luk 24:2 I nalezly kámen odvalený od hrobu.
Luk 24:3 A všedše tam, nenalezly tìla Pána Ježíše.
Luk 24:4 I stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži dva postavili se podle nich, v rouše stkvoucím.
Luk 24:5 Když se pak ony bály, a sklonily tváøi své k zemi, øekli k nim: Co hledáte živého s mrtvými?
Luk 24:6 Není ho tuto, ale vstal jest. Rozpomeòte se, kterak mluvil vám, když ještì v Galilei byl,
Luk 24:7 Øka: Že Syn èlovìka musí vydán býti v ruce høíšných lidí, a ukøižován býti, a tøetí den z mrtvých vstáti.
Luk 24:8 I rozpomenuly se na slova jeho.
Luk 24:9 A navrátivše se od hrobu, zvìstovaly to všecko tìm jedenácti uèedlníkùm i jiným všechnìm.
Luk 24:10 Byly pak ženy ty: Maria Magdaléna a Johanna a Maria matka Jakubova, a jiné nìkteré s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolùm.
Luk 24:11 Ale oni mìli za bláznovství slova jejich, a nevìøili jim.
Luk 24:12 Tedy Petr vstav, bìžel k hrobu, a pohledìv do nìho, uzøel prostìradla, ana sama leží. I odšel, divì se sám v sobì, co se to stalo.
Luk 24:13 A aj, dva z nich šli toho dne do mìsteèka, kteréž bylo vzdálí od Jeruzaléma honù šedesáte, jemuž jméno Emaus.
Luk 24:14 A rozmlouvali vespolek o tìch všech vìcech, kteréž se byly staly.
Luk 24:15 I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i Ježíš, pøiblíživ se k nim, šel s nimi.
Luk 24:16 Ale oèi jejich držány byly, aby ho nepoznali.
Luk 24:17 I øekl k nim: Které jsou to vìci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a proè jste smutní?
Luk 24:18 A odpovìdìv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, øekl jemu: Ty sám jeden jsi z pøíchozích do Jeruzaléma, ještos nezvìdìl, co se stalo v nìm tìchto dnù?
Luk 24:19 Kterýmžto on øekl: I co? Oni pak øekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, pøed Bohem i pøede vším lidem,
Luk 24:20 A kterak jej vydali pøední knìží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukøižovali jej.
Luk 24:21 My pak jsme se nadáli, že by on mìl vykoupiti lid Izraelský. Ale nyní tomu všemu tøetí den jest dnes, jakž se to stalo.
Luk 24:22 Ale i ženy nìkteré z našich zdìsily nás, kteréž ráno byly u hrobu,
Luk 24:23 A nenalezše tìla jeho, pøišly, pravíce, že jsou také vidìní andìlské vidìly, kteøížto praví, že by živ byl.
Luk 24:24 I chodili nìkteøí z našich k hrobu, a nalezli tak, jakž pravily ženy, ale jeho nevidìli.
Luk 24:25 Tedy on øekl k nim: Ó blázni a zpozdilí srdcem k vìøení všemu tomu, což mluvili Proroci.
Luk 24:26 Zdaliž nemusil tìch vìcí trpìti Kristus a tak vjíti v slávu svou?
Luk 24:27 A poèav od Mojžíše a všech Prorokù, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o nìm byla.
Luk 24:28 A vtom pøiblížili se k mìsteèku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtìl dále jíti.
Luk 24:29 Ale oni pøinutili ho, økouce: Zùstaò s námi, nebo se již pøipozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zùstal.
Luk 24:30 I stalo se, když sedìl s nimi za stolem, vzav chléb, dobroøeèil, a lámaje, podával jim.
Luk 24:31 I otevøíny jsou oèi jejich, a poznali ho. On pak zmizel od oèí jejich.
Luk 24:32 I øekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehoøelo, když mluvil nám na cestì a otvíral nám písma?
Luk 24:33 A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a nalezli shromáždìných jedenácte, a ty, kteøíž s nimi byli,
Luk 24:34 Ani praví: Že vstal Pán právì, a ukázal se Šimonovi.
Luk 24:35 I vypravovali oni také to, co se stalo na cestì, a kterak ho poznali v lámání chleba.
Luk 24:36 A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš uprostøed nich, a øekl jim: Pokoj vám.
Luk 24:37 Oni pak zhrozivše se a pøestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha vidìli.
Luk 24:38 I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují na srdce vaše?
Luk 24:39 Vizte ruce mé i nohy mé, že v pravdì já jsem. Dotýkejte se a vizte; nebo duch tìla a kostí nemá, jako mne vidíte míti.

Luk 24:40 A povìdìv to, ukázal jim ruce i nohy.
Luk 24:41 Když pak oni ještì nevìøili pro radost, ale divili se, øekl jim: Máte-li tu nìco, ješto by se pojedlo?
Luk 24:42 A oni podali jemu kusu ryby peèené a plástu strdi.
Luk 24:43 A vzav to, pojedl pøed nimi,
Luk 24:44 A øekl jim: Tato jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještì byv s vámi: Že se musí naplniti všecko, což psáno jest v Zákonì Mojžíšovì a v Prorocích i v Žalmích o mnì.
Luk 24:45 Tedy otevøel jim mysl, aby rozumìli Písmùm.
Luk 24:46 A øekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpìti, a tøetího dne z mrtvých vstáti,
Luk 24:47 A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštìní høíchù mezi všemi národy, poèna od Jeruzaléma.
Luk 24:48 Vy jste pak svìdkové toho.
Luk 24:49 A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak èekejte v mìstì Jeruzalémì, dokudž nebudete obleèeni mocí s výsosti.
Luk 24:50 I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání.
Luk 24:51 I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe.
Luk 24:52 A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma s radostí velikou.
Luk 24:53 A byli vždycky v chrámì, chválíce a dobroøeèíce Boha. Amen.
Joh 1:1 Na poèátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bùh.
Joh 1:2 To bylo na poèátku u Boha.
Joh 1:3 Všecky vìci skrze nì uèinìny jsou, a bez nìho nic není uèinìno, což uèinìno jest.
Joh 1:4 V nìm život byl, a život byl svìtlo lidí.
Joh 1:5 A to Svìtlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.
Joh 1:6 Byl èlovìk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan.
Joh 1:7 Ten pøišel na svìdectví, aby svìdèil o tom Svìtle, aby všickni uvìøili skrze nìho.
Joh 1:8 Nebyl on to Svìtlo, ale poslán byl, aby svìdectví vydával o tom Svìtle.
Joh 1:9 Ten byl to pravé Svìtlo, jenž osvìcuje každého èlovìka pøicházejícího na svìt.
Joh 1:10 Na svìtì byl, a svìt skrze nìho uèinìn jest, a svìt ho nepoznal.
Joh 1:11 Do svého vlastního pøišel, a vlastní jeho nepøijali ho.
Joh 1:12 Kteøíž pak koli pøijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž tìm, kteøíž vìøí ve jméno jeho,
Joh 1:13 Kteøížto ne ze krví, ani z vùle tìla, ani z vùle muže, ale z Boha zplozeni jsou.
Joh 1:14 A Slovo to tìlo uèinìno jest, a pøebývalo mezi námi, (a vidìli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy.
Joh 1:15 Jan svìdectví vydával o nìm, a volal, øka: Tento jest, o nìmž jsem pravil, že po mnì pøišed, pøedšel mne; nebo pøednìjší jest nežli já.
Joh 1:16 A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.
Joh 1:17 Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se jest.
Joh 1:18 Boha žádný nikdy nevidìl, ale jednorozený Syn, kterýž jest v lùnu Otce, on jest nám vypravil.
Joh 1:19 A toto jest svìdectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma knìží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi?
Joh 1:20 I vyznal a nezapøel, a vyznal: Že já nejsem ten Kristus.
Joh 1:21 I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I øekl: Nejsem. Tedy jsi ten Prorok? Odpovìdìl: Nejsem.
Joh 1:22 I øekli jemu: Kdožs pak? A odpovìd dáme tìm, kteøíž nás poslali. Co pravíš sám o sobì?
Joh 1:23 Øekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Pánì, jakož povìdìl Izaiáš prorok.
Joh 1:24 Ti pak, kteøíž byli posláni, z farizeù byli.
Joh 1:25 I otázali se ho a øekli jemu: Proèež tedy køtíš, ponìvadž ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani Prorok?
Joh 1:26 Odpovìdìl jim Jan, øka: Já køtím vodou, ale uprostøed vás stojí, jehož vy neznáte.
Joh 1:27 Ten aèkoli po mnì pøišel, však pøedšel mne, u jehožto obuvi já nejsem hoden rozvázati øeménka.
Joh 1:28 Toto v Betabaøe stalo se za Jordánem, kdežto Jan køtil.
Joh 1:29 Druhého pak dne uzøel Jan Ježíše, an jde k nìmu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá høích svìta.
Joh 1:30 Tento jest, o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne pøedšel; nebo pøednìjší jest nežli já.
Joh 1:31 A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já pøišel, køtì vodou.
Joh 1:32 A svìdectví vydal Jan, øka: Vidìl sem Ducha sstupujícího jako holubice s nebe, a zùstal na nìm.
Joh 1:33 A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal køtíti vodou, ten mi øekl: Nad kýmž uzøíš Ducha sstupujícího a zùstávajícího na nìm, ten jest, kterýž køtí Duchem svatým.
Joh 1:34 A já jsem vidìl, a svìdectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.
Joh 1:35 Druhého pak dne opìt stál Jan, a z uèedlníkù jeho dva,
Joh 1:36 A uzøev Ježíše, an se prochází, øekl: Aj, Beránek Boží.
Joh 1:37 I slyšeli ho dva uèedlníci mluvícího, a šli za Ježíšem.

Joh 1:38 I obrátiv se Ježíš, a uzøev je, ani jdou za ním, dí jim:
Joh 1:39 Co hledáte? A oni øekli jemu: Rabbi, (jenž se vykládá: Mistøe,) kde bydlíš?
Joh 1:40 Dí jim: Pojïte a vizte. I šli, aby vidìli, kde by bydlil, a zùstali u nìho ten den; neb bylo již okolo desáté hodiny.
Joh 1:41 Byl pak Ondøej, bratr Šimona Petra, jeden ze dvou, kteøíž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním.
Joh 1:42 I nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona, a øekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž se vykládá Kristus.
Joh 1:43 I pøivedl jej k Ježíšovi. A pohledìv naò Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášùv, ty slouti budeš Céfas, jenž se vykládá Petr.
Joh 1:44 Na druhý pak den Ježíš chtìl vyjíti do Galilee, i nalezl Filipa, a øekl jemu: Pojï za mnou.
Joh 1:45 A byl Filip z Betsaidy, mìsta Ondøejova a Petrova.
Joh 1:46 Nalezl také Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákonì a Proroci, nalezli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta.
Joh 1:47 I øekl jemu Natanael: A mùže z Nazaréta co dobrého býti? Øekl jemu Filip: Pojï a viz.
Joh 1:48 Vida Ježíš Natanaele, an jde k nìmu, i dí o nìm: Aj, právì Izraelitský, v nìmžto lsti není.
Joh 1:49 Øekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Prve nežli tì Filip zavolal, když byl pod fíkem, vidìl jsem tebe.
Joh 1:50 Odpovìdìl Natanael a øekl jemu: Mistøe, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský.
Joh 1:51 Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Že jsem øekl: Vidìl jsem tebe pod fíkem, vìøíš? Vìtší vìci nad tyto uzøíš.
Joh 1:52 I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto èasu uzøíte nebe otevøené, a andìly Boží vstupující a sstupující na Syna èlovìka.
Joh 2:1 Tøetího dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam.
Joh 2:2 A pozván jest také Ježíš i uèedlníci jeho na svadbu.
Joh 2:3 Když se pak nedostalo vína, øekla matka Ježíšova k nìmu: Vína nemají.
Joh 2:4 Dí jí Ježíš: Co mnì a tobì ženo? Ještì nepøišla hodina má.
Joh 2:5 Dí matka jeho k služebníkùm: Což by koli vám øekl, uèiòte.
Joh 2:6 I bylo tu kamenných stoudví šest postaveno, podle obyèeje oèišování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvì nebo tøi míry.
Joh 2:7 Øekl jim Ježíš: Naplòte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu.
Joh 2:8 I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli.
Joh 2:9 A jakž okusil vrchní správce svadby vody vínem uèinìné, (nevìdìl pak, odkud by bylo, ale služebníci vìdìli, kteøíž vážili vodu,) povolal ženicha ten vrchní správce,
Joh 2:10 A øekl mu: Každý èlovìk nejprve dobré víno dává, a když by se hojnì napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale ty zachoval jsi víno dobré až dosavad.
Joh 2:11 To uèinil Ježíš poèátek divù v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvìøili v nìho uèedlníci jeho.
Joh 2:12 Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratøí jeho, i uèedlníci jeho, a pobyli tam nemnoho dní;
Joh 2:13 Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma.
Joh 2:14 A nalezl v chrámì, ano prodávají voly a ovce i holubice, a penìzomìnce sedící.
Joh 2:15 A udìlav biè z provázkù, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penìzomìncùm rozsypal peníze, a stoly zpøevracel.
Joh 2:16 A tìm, kteøíž holuby prodávali, øekl: Odnestež tyto vìci odsud, a neèiòte domu Otce mého domem kupeckým.
Joh 2:17 I rozpomenuli se uèedlníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého snìdla mne.
Joh 2:18 Tedy odpovìdìli Židé a øekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že tyto vìci èiníš?
Joh 2:19 Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Zrušte chrám tento, a ve tøech dnech zase vzdìlám jej.
Joh 2:20 I øekli Židé: Èty øidceti a šest let dìlán jest chrám tento, a ty ve tøech dnech vzdìláš jej?
Joh 2:21 Ale on pravil o chrámu tìla svého.
Joh 2:22 A protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se uèedlníci jeho, že jim to byl povìdìl. I uvìøili Písmu a slovu, kteréž povìdìl Ježíš.
Joh 2:23 A když byl v Jeruzalémì na velikunoc v den sváteèní, mnozí uvìøili ve jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž èinil.
Joh 2:24 Ale Ježíš nesvìøil sebe samého jim, protože on znal všecky.
Joh 2:25 Aniž potøeboval, aby jemu kdo svìdectví vydával o èlovìku; neb on vìdìl, co by bylo v èlovìku.
Joh 3:1 Byl pak èlovìk z farizeù, jménem Nikodém, kníže Židovské.
Joh 3:2 Ten pøišel k Ježíšovi v noci, a øekl jemu: Mistøe, víme, že jsi od Boha pøišel Mistr; nebo žádný nemùže tìch divù èiniti, kteréž ty èiníš, leè by Bùh byl s ním.
Joh 3:3 Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Amen, amen pravím tobì: Nenarodí-li se kdo znovu, nemùž vidìti království Božího.

Joh 3:4 Øekl jemu Nikodém: Kterak mùž èlovìk naroditi se, starý jsa? Zdali mùže opìt v život matky své vjíti a naroditi se?
Joh 3:5 Odpovìdìl Ježíš: Amen, amen pravím tobì: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemùž vjíti do království Božího.
Joh 3:6 Což se narodilo z tìla, tìlo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest.
Joh 3:7 Nediviž se, že jsem øekl tobì: Musíte se znovu zroditi.
Joh 3:8 Vítr kde chce vìje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud pøichází, a kam jde. Tak jest každý, kdož se z Ducha narodil.
Joh 3:9 Odpovìdìl Nikodém a øekl jemu: Kterak mohou tyto vìci býti?
Joh 3:10 Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?
Joh 3:11 Amen, amen pravím tobì: Že což víme, mluvíme, a což jsme vidìli, svìdèíme, ale svìdectví našeho nepøijímáte.
Joh 3:12 Ponìvadž zemské vìci mluvil jsem vám, a nevìøíte, kterak, budu-li vám praviti nebeské, uvìøíte?
Joh 3:13 Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn èlovìka, kterýž jest v nebi.
Joh 3:14 A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn èlovìka,
Joh 3:15 Aby každý, kdož vìøí v nìho, nezahynul, ale mìl život vìèný.
Joh 3:16 Nebo tak Bùh miloval svìt, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož vìøí v nìho, nezahynul, ale mìl život vìèný.
Joh 3:17 Nebo jest neposlal Bùh Syna svého na svìt, aby odsoudil svìt, ale aby spasen byl svìt skrze nìho.
Joh 3:18 Kdož vìøí v nìho, nebude odsouzen, ale kdož nevìøí, již jest odsouzen; nebo neuvìøil ve jméno jednorozeného Syna Božího.
Joh 3:19 Toto pak jest ten soud, že Svìtlo pøišlo na svìt, ale milovali lidé více tmu nežli Svìtlo; nebo skutkové jejich byli zlí.
Joh 3:20 Každý zajisté, kdož zle èiní, nenávidí svìtla, a nejde k svìtlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho.
Joh 3:21 Ale kdož èiní pravdu, jde k svìtlu, aby zjeveni byli skutkové jeho, že v Bohu uèinìni jsou.
Joh 3:22 Potom pøišel Ježíš i uèedlníci jeho do zemì Judské, a tu pøebýval s nimi, a køtil.
Joh 3:23 A Jan také køtil v Enon, blízko Sálim, nebo byly tam vody mnohé. I pøicházeli mnozí, a køtili se.
Joh 3:24 Nebo ještì Jan nebyl vsazen do žaláøe.
Joh 3:25 Tedy vznikla otázka mezi Židy a nìkterými z uèedlníkù Janových o oèišování.
Joh 3:26 I pøišli k Janovi a øekli jemu: Mistøe, ten, kterýž byl s tebou za Jordánem, jemužs ty svìdectví vydal, aj, on køtí, a všickni jdou k nìmu.
Joh 3:27 Odpovìdìl Jan a øekl: Nemůž èlovìk vzíti nièehož, leè by jemu dáno bylo s nebe.
Joh 3:28 Vy sami svìdkové jste mi, že jsem povìdìl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán pøed ním.
Joh 3:29 Kdož má nevìstu, ženich jest, pøítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplnìna jest.
Joh 3:30 On musí rùsti, já pak menšiti se.
Joh 3:31 Kdož jest shùry pøišel, nade všecky jest; kdož jest z zemì, zemský jest, a zemské vìci mluví. Ale ten, jenž s nebe pøišel, nade všecky jest.
Joh 3:32 A což vidìl a slyšel, to svìdèí, ale svìdectví jeho žádný nepøijímá.
Joh 3:33 Kdož pak pøijímá svìdectví jeho, zpeèetil jest to, že Bùh pravdomluvný jest.
Joh 3:34 Nebo ten, kteréhož Bùh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bùh ducha.
Joh 3:35 Otec miluje Syna a všecko dal v ruku jeho.
Joh 3:36 Kdož vìøí v Syna, má život vìèný; ale kdož jest nevìøící Synu, neuzøí života, ale hnìv Boží zùstává na nìm.
Joh 4:1 A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové, že by Ježíš více uèedlníkù èinil a køtil nežli Jan,
Joh 4:2 (Aèkoli Ježíš sám nekøtil, ale uèedlníci jeho,)
Joh 4:3 Opustil Judstvo a odšel opìt do Galilee.
Joh 4:4 Musil pak jíti skrze Samaøí.
Joh 4:5 I pøišel k mìstu Samaøskému, kteréž slove Sichar, vedle popluží, kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému.
Joh 4:6 Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestì Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo již okolo šesté hodiny.
Joh 4:7 I pøišla žena z Samaøí vážiti vody. Kterézto øekl Ježíš: Dej mi píti.
Joh 4:8 (Nebo uèedlníci jeho byli odešli do mìsta, aby nakoupili pokrmù.)
Joh 4:9 I øekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.)
Joh 4:10 Odpovìdìl Ježíš a øekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a vìdìla, kdo jest, kterýž praví tobì: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dal by tobì vody živé.
Joh 4:11 I dí jemu žena: Pane, anižmáš, èím bys navážil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu

živou?
Joh 4:12 Zdaliž jsi ty vìtší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho?
Joh 4:13 Odpovìdìl Ježíš a øekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opìt.
Joh 4:14 Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na vìky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v nìm studnicí vody prýštící se k životu vìènému.
Joh 4:15 Øekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, a bych nežíznila, ani chodila sem vážiti.
Joh 4:16 Øekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a pøijï sem.
Joh 4:17 Odpovìdìla žena a øekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobøes øekla: Nemám muže.
Joh 4:18 Nebos pìt mužù mìla, a nyní kteréhož máš, není tvùj muž. To jsi pravdu povìdìla.
Joh 4:19 Øekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.
Joh 4:20 Otcové naši na této hoøe modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémì jest místo, kdežto náleží se modliti.
Joh 4:21 Dí jí Ježíš: Ženo, vìø mi, že jde hodina, kdyžto ani na této hoøe, ani v Jeruzalémì nebudete se modliti Otci.
Joh 4:22 Vy se modlíte, a nevíte, èemu; my se pak modlíme, èemuž víme, nebo spasení z Židù jest.
Joh 4:23 Ale jde hodina, a nyní jest, když to praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v pravdì. Nebo takových Otec hledá, aby se modlili jemu.
Joh 4:24 Bùh duch jest, a ti, kteøíž se jemu modlí, v duchu a v pravdì musejí se modliti.
Joh 4:25 Dí jemu žena: Vím, že Mesiáš pøijde, jenž slove Kristus. Ten, když pøijde, oznámí nám všecko.
Joh 4:26 Dí jí Ježíš: Já jsem, kterýž mluvím s tebou.
Joh 4:27 A v tom pøišli uèedlníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, avšak žádný jemu neøekl: Naè se jí ptáš, aneb proè mluvíš s ní?
Joh 4:28 I nechala tu žena vìdra svého, a šla do mìsta, a øekla tìm lidem:
Joh 4:29 Pojïte, vizte èlovìka, kterýž povìdìl mi všecko, což jsem koli èinila. Není-li on ale Kristus?
Joh 4:30 Tedy vyšli z mìsta, a pøišli k nìmu.
Joh 4:31 Mezi tím pak prosili ho uèedlníci, økouce: Mistøe, pojez.
Joh 4:32 A on øekl jim: Já mám pokrm k jísti, kteréhož vy nevíte.
Joh 4:33 Uèedlníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo pøinesl jísti?
Joh 4:34 Dí jim Ježíš: Mùj pokrm jest, abych èinil vùli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo jeho.
Joh 4:35 Však vy pravíte, že ještì ètyøi mìsícové jsou, a žeò pøijde. Aj, pravím vám: Pozdvihnìte oèí vašich, a patøte na krajiny, že se již bìlejí ke žni.
Joh 4:36 Kdož pak žne, odplatu béøe, a shromažïuje užitek k životu vìènému, aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne.
Joh 4:37 Nebo i v tom pravé jest slovo, že jiný jest, jenž rozsívá, a jiný, kterýž žne.
Joh 4:38 Já jsem vás poslal žíti, o èemž jste vy nepracovali. Jiní jsou pracovali, a vy jste v jejich práce vešli.
Joh 4:39 Z mìsta pak toho mnozí z Samaritánù uvìøili v nìho, pro øeè ženy, svìdèící: Že mi povìdìl všecko, což jsem èinila.
Joh 4:40 A když k nìmu pøišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zùstal. I pobyl tu za dva dni.
Joh 4:41 A mnohem jich více uvìøilo pro øeè jeho.
Joh 4:42 A ženì té øekli: Že již ne pro tvé vypravování vìøíme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právì Spasitel svìta, Kristus.
Joh 4:43 Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do Galilee.
Joh 4:44 Nebo sám Ježíš byl svìdectví vydal, že prorok v vlasti své v vážnosti není.
Joh 4:45 A když pøišel do Galilee, pøijali jej Galilejští, všecko vidìvše, co èinil v Jeruzalémì v svátek; nebo i oni byli pøišli ke dni sváteènímu.
Joh 4:46 Tedy opìt pøišel Ježíš do Kánì Galilejské, kdežto uèinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl.
Joh 4:47 Ten uslyšev, že by Ježíš pøišel z Judstva do Galilee, šel k nìmu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo poèínal umírati.
Joh 4:48 I øekl k nìmu Ježíš: Neuzøíte-li divù a zázrakù, neuvìøíte.
Joh 4:49 Dí jemu ten královský služebník: Pane, pojï prve, nežli umøe syn mùj.
Joh 4:50 Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvùj živ jest. I uvìøil èlovìk øeèi, kterouž mluvil k nìmu Ježíš, a šel.
Joh 4:51 Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvìstovali mu, økouce: Syn tvùj živ jest.
Joh 4:52 Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe mìl. I øekli jemu: Vèera v hodinu sedmou pøestala mu zimnice.
Joh 4:53 Tedy poznal otec, že právì v tu hodinu to se stalo, v kterouž øekl byl jemu Ježíš: Syn tvùj živ jest. I uvìøil on i dùm jeho všecken.
Joh 4:54 To opìt druhý div uèinil Ježíš, pøišed z Judstva do Galilee.

Joh 5:1 Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma.
Joh 5:2 Byl pak v Jeruzalémì u brány bravné rybník, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero pøístøeší maje.
Joh 5:3 Kdežto leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, oèekávajících hnutí vody.
Joh 5:4 Nebo andìl Pánì jistým èasem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.
Joh 5:5 I byl tu èlovìk jeden, kterýž osm a tøidceti let nemocen byl.
Joh 5:6 Toho uzøev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdráv býti?
Joh 5:7 Odpovìdìl mu nemocný: Pane, nemám èlovìka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu, jiný pøede mnou již vstupuje.
Joh 5:8 Dí jemu Ježíš: Vstaò, vezmi lože své a choï.
Joh 5:9 A hned zdráv jest uèinìn èlovìk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v ten den.
Joh 5:10 Tedy øekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest, nesluší tobì lože nositi.
Joh 5:11 Odpovìdìl jim: Ten, kterýž mne uzdravil, on mi øekl: Vezmi lože své a choï.
Joh 5:12 I otázali se ho: Kdo jest ten èlovìk, kterýž tobì øekl: Vezmi lože své a choï?
Joh 5:13 Ten pak uzdravený nevìdìl, kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od zástupu shromáždìného na tom místì.
Joh 5:14 Potom pak nalezl jej Ježíš v chrámì, a øekl jemu: Aj, zdráv jsi uèinìn; nikoli víc nehøeš, a by se nìco horšího nepøihodilo.
Joh 5:15 Odšel ten èlovìk, a povìdìl Židùm, že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého uèinil.
Joh 5:16 A protož protivili se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabíti, že to uèinil v sobotu.
Joh 5:17 Ježíš pak odpovìdìl jim: Otec mùj až dosavad dìlá, i já dìlám.
Joh 5:18 Tedy Židé ještì víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se èinì Bohu.
Joh 5:19 I odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemùže Syn sám od sebe nic èiniti, jediné což vidí, an Otec èiní. Nebo cožkoli on èiní, to i Syn též podobnì èiní.
Joh 5:20 Otec zajisté miluje Syna, a ukazuje mu všecko, což sám èiní; a vìtší nad to ukáže jemu skutky tak, abyste vy se divili.
Joh 5:21 Nebo jakož Otec køísí mrtvé a obživuje, tak i Syn, kteréž chce, obživuje.
Joh 5:22 Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu,
Joh 5:23 Aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal.
Joh 5:24 Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a vìøí tomu, jenž mne poslal, má život vìèný, a na soud nepøijde, ale pøešel jest z smrti do života.
Joh 5:25 Amen, amen pravím vám: Že pøijde hodina, a nyní jest, když mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteøíž uslyší, živi budou.
Joh 5:26 Nebo jakož Otec má život sám v sobì, tak jest dal i Synu, aby mìl život v samém sobì.
Joh 5:27 A dal jemu moc i soud èiniti, nebo Syn èlovìka jest.
Joh 5:28 Nedivtež se tomu; nebo pøijde hodina, v kteroužto všickni, kteøíž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho.
Joh 5:29 A pùjdou ti, kteøíž dobré vìci èinili, na vzkøíšení života, ale ti, kteøíž zlé vìci èinili, na vzkøíšení soudu.
Joh 5:30 Nemohu já sám od sebe nic èiniti. Ale jakž slyším, tak soudím, a soud mùj spravedlivý jest. Nebo nehledám vùle své, ale vùle toho, jenž mne poslal, Otcovy.
Joh 5:31 Vydám-li já svìdectví sám o sobì, svìdectví mé není pravé.
Joh 5:32 Jiný jest, kterýž svìdectví vydává o mnì, a vím, že pravé jest svìdectví, kteréž vydává o mnì.
Joh 5:33 Vy jste byli poslali k Janovi, a on svìdectví vydal pravdì.
Joh 5:34 Ale já nepøijímám svìdectví od èlovìka, než toto pravím, abyste vy spaseni byli.
Joh 5:35 On jest byl svíce hoøící a svítící, vy pak chtìli jste na èas poradovati se v svìtle jeho.
Joh 5:36 Ale já mám vìtší svìdectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, ti skutkové, kteréž já èiním, svìdèí o mnì, že jest mne Otec poslal.
Joh 5:37 A kterýž mne poslal, Otec, on jest svìdectví vydal o mnì, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváøi jeho vidìli.
Joh 5:38 A slova jeho nemáte v sobì zùstávajícího. Nebo kteréhož jest on poslal, tomu vy nevìøíte.
Joh 5:39 Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich vìèný život míti, a ta svìdectví vydávají o mnì.
Joh 5:40 A nechcete pøijíti ke mnì, abyste život mìli.
Joh 5:41 Chvály od lidí já nepøijímám.
Joh 5:42 Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobì.
Joh 5:43 Já jsem pøišel ve jménu Otce svého, a nepøijímáte mne. Kdyby jiný pøišel ve jménu svém, toho pøijmete.
Joh 5:44 Kterak vy mùžete vìøiti, chvály jedni od druhých hledajíce, ponìvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte?
Joh 5:45 Nedomnívejte se, bych já na vás žalovati mìl pøed Otcem. Jesti, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v

nìmž vy nadìji máte.
Joh 5:46 Nebo kdybyste vìøili Mojžíšovi, vìøili byste i mnì; neb jest on o mnì psal.
Joh 5:47 Ale ponìvadž jeho písmùm nevìøíte, i kterak slovùm mým uvìøíte?
Joh 6:1 Potom odšel Ježíš za moøe Galilejské, jenž jest Tiberiadské.
Joh 6:2 A šel za ním zástup veliký; nebo vidìli divy jeho, kteréž èinil nad nemocnými.
Joh 6:3 I všel na horu Ježíš, a tam sedìl s uèedlníky svými.
Joh 6:4 Byla pak blízko velikanoc, svátek Židovský.
Joh 6:5 Tedy pozdvih oèí Ježíš a vidìv, že zástup veliký jde k nìmu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chlebù, aby pojedli tito?
Joh 6:6 (Ale to øekl pokoušeje ho; nebo on sám vìdìl, co by mìl uèiniti.)
Joh 6:7 Odpovìdìl jemu Filip: Za dvì stì penìz chlebù nepostaèí jim, aby jeden každý z nich nìco malièko vzal.
Joh 6:8 Dí jemu jeden z uèedlníkù jeho, Ondøej, bratr Šimona Petra:
Joh 6:9 Jesti mládenèek jeden zde, kterýž má pìt chlebù jeèných a dvì rybièky. Ale co jest to mezi tak mnohé?
Joh 6:10 I øekl Ježíš: Rozkažtež lidu, a se usadí. A bylo trávy mnoho na tom místì. I posadilo se mužù v poètu okolo pìti tisícù.
Joh 6:11 Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky uèiniv, rozdával uèedlníkùm, uèedlníci pak sedícím; též podobnì z tìch rybièek, jakž jsou mnoho chtìli.
Joh 6:12 A když byli nasyceni, øekl uèedlníkùm svým: Sbeøte ty drobty, kteøíž zùstali, a nezhynou.
Joh 6:13 I sebrali a naplnili dvanácte košù drobtù z pìti chlebù jeèných, kteøíž pozùstali po tìch, jenž jedli.
Joh 6:14 Ti pak lidé, uzøevše ten div, kterýž uèinil Ježíš, pravili: Tento jest jistì prorok, kterýž mìl pøijíti na svìt.
Joh 6:15 Tedy Ježíš vìda, že by mìli pøijíti a chytiti jej, aby ho uèinili králem, ušel na horu opìt sám jediný.
Joh 6:16 Když pak byl veèer, sstoupili uèedlníci jeho k moøi.
Joh 6:17 A vstoupivše na lodí, plavili se pøes moøe do Kafarnaum. A bylo již tma, a nepøišel byl Ježíš k nim.
Joh 6:18 Moøe pak dutím velikého vìtru zdvihalo se.
Joh 6:19 A odplavivše se honù jako pìtmecítma nebo tøidceti, uzøeli Ježíše, an chodí po moøi a pøibližuje se k lodí. I báli se.
Joh 6:20 On pak øekl jim: Já jsem, nebojte se.
Joh 6:21 I vzali ho na lodí ochotnì, a hned pøibìhla k zemi, do kteréž se plavili.
Joh 6:22 Nazejtøí pak zástup, kterýž byl za moøem, vidìv, že jiné lodièky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili uèedlníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s uèedlníky svými na lodí, ale sami uèedlníci jeho byli se plavili,
Joh 6:23 (Jiné pak lodí byly pøiplouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto byli jedli chléb, když díky uèinil Pán,)
Joh 6:24 Když tedy uzøel zástup, že Ježíše tu není, ani uèedlníkù jeho, vstoupili i oni na lodí, a pøijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše.
Joh 6:25 A nalezše ho za moøem, øekli jemu: Mistøe, kdy jsi sem pøišel?
Joh 6:26 Odpovìdìl jim Ježíš a øekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste divy vidìli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste.
Joh 6:27 Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zùstává k životu vìènému, kterýž Syn èlovìka dá vám. Nebo toho jest potvrdil Bùh Otec.
Joh 6:28 Tedy øekli jemu: Co budeme èiniti, abychom dìlali dílo Boží?
Joh 6:29 Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Toto jest to dílo Boží, abyste vìøili v toho, kteréhož on poslal.
Joh 6:30 I øekli jemu: Jakéž pak ty znamení èiníš, abychom vidìli a vìøili tobì? Co dìláš?
Joh 6:31 Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim jísti.
Joh 6:32 Tedy øekl Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec mùj vám dává ten chléb s nebe pravý.
Joh 6:33 Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život svìtu.
Joh 6:34 A oni øekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky.
Joh 6:35 I øekl jim Ježíš: Já jsem ten chléb života. Kdož pøichází ke mnì, nebude nikoli laènìti, a kdož vìøí ve mne, nebude žízniti nikdy.
Joh 6:36 Ale povìdìl jsem vám, anobrž vidìli jste mne, a nevìøíte.
Joh 6:37 Všecko, což mi dává Otec, ke mnì pøijde, a toho, kdož ke mnì pøijde, nevyvrhu ven.
Joh 6:38 Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych èinil vùli svou, ale vùli toho, jenž mne poslal.
Joh 6:39 Tato jest pak vùle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho, ale vzkøísil to v nejposlednìjší den.
Joh 6:40 A tato jest vùle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a vìøí v nìho, mìl život vìèný. A já jej vzkøísím v den nejposlednìjší.
Joh 6:41 I reptali Židé na nìho, že øekl: Já jsem chléb, kterýž jsem s nebe sstoupil.
Joh 6:42 A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn Jozefùv, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento: S

nebe jsem sstoupil?
Joh 6:43 Tedy odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Nerepcete vespolek.
Joh 6:44 Však žádný nemùž pøijíti ke mnì, jediné leè Otec mùj, kterýž mne poslal, pøitrhl by jej; a já jej vzkøísím v den nejposlednìjší.
Joh 6:45 Psáno jest v Prorocích: A budou všickni uèeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a nauèil se, jde ke mnì.
Joh 6:46 Ne že by kdo vidìl Otce, jediné ten, kterýž jest od Boha, ten jest vidìl Otce.
Joh 6:47 Amen, amen pravím vám: Kdož vìøí ve mne, má život vìèný.
Joh 6:48 Já jsem ten chléb života.
Joh 6:49 Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemøeli.
Joh 6:50 Toto jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl, neumøe.
Joh 6:51 Já jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na vìky. A chléb, kterýž já dám, tìlo mé jest, kteréž já dám za život svìta.
Joh 6:52 Tedy hádali se Židé vespolek, økouce: Kterak tento mùže dáti nám tìlo své jísti?
Joh 6:53 I øekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti tìla Syna èlovìka a píti krve jeho, nemáte života v sobì.
Joh 6:54 Kdož jí mé tìlo a pije mou krev, má život vìèný, a já jej vzkøísím v nejposlednìjší den.
Joh 6:55 Nebo tìlo mé právì jest pokrm, a krev má právì jest nápoj.
Joh 6:56 Kdo jí mé tìlo a pije mou krev, ve mnì pøebývá a já v nìm.
Joh 6:57 Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.
Joh 6:58 Toto jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli mannu, a zemøeli. Kdož jí chléb tento, živ bude na vìky.
Joh 6:59 Toto mluvil Ježíš v škole, uèe v Kafarnaum.
Joh 6:60 Tedy mnozí z uèedlníkù jeho, slyševše to, øekli: Tvrdá jest toto øeè. Kdo ji mùže slyšeti?
Joh 6:61 Ale vìda Ježíš sám v sobì, že by proto reptali uèedlníci jeho, øekl jim: To vás uráží?
Joh 6:62 Co pak, kdybyste uzøeli Syna èlovìka, an vstupuje, kdež prve byl?
Joh 6:63 Duch jest, jenž obživuje, tìlo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou.
Joh 6:64 Ale jsou nìkteøí z vás, ješto nevìøí. Nebo vìdìl Ježíš od poèátku, kdo by byli nevìøící, a kdo by ho mìl zraditi.
Joh 6:65 I pravil: Protož jsem vám øekl, že žádný nemùže pøijíti ke mnì, leè by dáno bylo od Otce mého.
Joh 6:66 A z toho mnozí z uèedlníkù jeho odešli zpìt, a nechodili s ním více.
Joh 6:67 Tedy øekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy chcete odjíti?
Joh 6:68 I odpovìdìl jemu Šimon Petr: Pane, k komu pùjdeme? A ty slova vìèného života máš.
Joh 6:69 A my jsme uvìøili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.
Joh 6:70 Odpovìdìl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ïábel jest.
Joh 6:71 A to øekl o Jidášovi synu Šimona Iškariotského; nebo ten jej mìl zraditi, byv jeden ze dvanácti.
Joh 7:1 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtìl býti v Judstvu, protože ho hledali Židé zabíti.
Joh 7:2 A byl blízko svátek Židovský, památka stánkù.
Joh 7:3 Tedy øekli jemu bratøí jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, a i uèedlníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž èiníš.
Joh 7:4 Nižádný zajisté v skrytì nic nedìlá, kdož chce vidín býti. Protož ty, èiníš-li takové vìci, zjeviž se svìtu.
Joh 7:5 Nebo ani bratøí jeho nevìøili v nìho.
Joh 7:6 I dí jim Ježíš: Èas mùj ještì nepøišel, ale èas váš vždycky jest hotov.
Joh 7:7 Nemùže vás svìt nenávidìti, ale mne nenávidí; nebo já svìdectví vydávám o nìm, že skutkové jeho zlí jsou.
Joh 7:8 Vy jdìte k svátku tomuto. Já ještì nepùjdu k svátku tomuto, nebo èas mùj ještì se nenaplnil.
Joh 7:9 To povìdìv jim, zùstal v Galilei.
Joh 7:10 A když odešli bratøí jeho, tedy i on šel k svátku, ne zjevnì, ale jako ukrytì.
Joh 7:11 Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde jest onen?
Joh 7:12 A mnoho øeèí bylo o nìm v zástupu. Nebo nìkteøí pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup.
Joh 7:13 Žádný však o nìm nemluvil zjevnì pro bázeò Židù.
Joh 7:14 Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a uèil.
Joh 7:15 I divili se Židé, økouce: Kterak tento Písmo umí, neuèiv se?
Joh 7:16 Odpovìdìl jim Ježíš a øekl: Mé uèení není mé, ale toho, jenž mne poslal.
Joh 7:17 Bude-li kdo chtíti vùli jeho èiniti, ten bude umìti rozeznati, jest-li to uèení z Boha, èili mluvím já sám od sebe.
Joh 7:18 Kdo sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, ten pravdomluvný jest, a nepravosti v nìm není.

Joh 7:19 Však Mojžíš dal vám Zákon? a žádný z vás neplní Zákona? Proè mne hledáte zamordovati?
Joh 7:20 Odpovìdìl zástup a øekl: Ïábelství máš. Kdo tì hledá zamordovati?
Joh 7:21 Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Jeden skutek uèinil jsem, a všickni se tomu divíte.
Joh 7:22 Mojžíš vydal vám obøízku, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otcù,) a v sobotu obøezujete èlovìka.
Joh 7:23 Ponìvadž èlovìk obøízku pøijímá i v sobotu, aby nebyl rušen Zákon Mojžíšùv, proè pak se na mne hnìváte, že jsem celého èlovìka uzdravil v sobotu?
Joh 7:24 Nesuïte podle osoby, ale spravedlivý soud suïte.
Joh 7:25 Tedy nìkteøí z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten, kteréhož hledají zabíti?
Joh 7:26 A aj, svobodnì mluví, a nic mu neøíkají. Zdali jsou již právì poznali knížata, že tento jest právì Kristus?
Joh 7:27 Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když pøijde, žádný nebude vìdìti, odkud by byl.
Joh 7:28 I volal Ježíš v chrámì, uèe a øka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A však jsem nepøišel sám od sebe, ale jesti pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte.
Joh 7:29 Ale já znám jej, nebo od nìho jsem, a on mne poslal.
Joh 7:30 I hledali ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na nìho, nebo ještì byla nepøišla hodina jeho.
Joh 7:31 Z zástupu pak mnozí uvìøili v nìj, a pravili: Kristus když pøijde, zdali více divù èiniti bude nad ty, kteréž tento èiní?
Joh 7:32 Slyšeli pak farizeové zástup, an o nìm takové vìci rozmlouvá, i poslali farizeové a pøední knìží služebníky, aby jej jali.
Joh 7:33 Tedy øekl jim Ježíš: Ještì malièký èas jsem s vámi, potom odejdu k tomu, jenž mne poslal.
Joh 7:34 Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy tam nemùžte pøijíti.
Joh 7:35 I øekli Židé k sobì vespolek: Kam tento pùjde, že my ho nenalezneme? Zdali v rozptýlení pohanù pùjde, a bude uèiti pohany?
Joh 7:36 Jaká jest to øeè, kterouž promluvil: Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy nemùžete pøijíti?
Joh 7:37 V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, øka: Žízní-li kdo, pojï ke mnì, a napij se.
Joh 7:38 Kdož vìøí ve mne, jakož dí Písmo, øeky z života jeho poplynou vody živé.
Joh 7:39 (A to øekl o Duchu svatém, kteréhož mìli pøijíti vìøící v nìho; nebo ještì nebyl dán Duch svatý, protože ještì Ježíš nebyl oslaven.)
Joh 7:40 Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu øeè, pravili: Tento jest právì prorok.
Joh 7:41 Jiní pravili: Tento jest Kristus. Ale nìkteøí pravili: Zdaliž od Galilee pøijde Kristus?
Joh 7:42 Zdaž nedí písmo, že z semene Davidova a z Betléma mìsteèka, kdež býval David, pøijíti má Kristus?
Joh 7:43 A tak rùznice v zástupu stala se pro nìj.
Joh 7:44 Nìkteøí pak z nich chtìli ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na nìj.
Joh 7:45 Tedy pøišli služebníci k pøedním knìžím a k farizeùm, i øekli jim oni: Proè jste ho nepøivedli?
Joh 7:46 Odpovìdìli služebníci: Nikdy tak èlovìk nemluvil, jako tento èlovìk.
Joh 7:47 I odpovìdìli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni?
Joh 7:48 Zdaliž kdo z knížat uvìøil v nìho anebo z farizeù?
Joh 7:49 Než zástup ten, kterýž nezná Zákona. Zloøeèení jsou.
Joh 7:50 I dí k nim Nikodém, ten, jenž byl pøišel k nìmu v noci, kterýž byl jeden z nich:
Joh 7:51 Zdali Zákon náš soudí èlovìka, leè prve uslyší od nìho a zví, co by èinil?
Joh 7:52 Odpovìdìli a øekli jemu: Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, že žádný prorok od Galilee nepovstal.
Joh 7:53 I šel jeden každý do domu svého.
Joh 8:1 Ježíš pak odšel na horu Olivetskou.
Joh 8:2 Potom na úsvitì zase pøišel do chrámu, a všecken lid sšel se k nìmu. A on posadiv se, uèil je.
Joh 8:3 I pøivedli k nìmu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v prostøedku,
Joh 8:4 Øekli jemu: Mistøe, tato žena jest postižena pøi skutku, když cizoložila.
Joh 8:5 A v Zákonì Mojžíš pøikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?
Joh 8:6 A to øekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolù, prstem psal na zemi.
Joh 8:7 A když se nepøestávali otazovati jeho, zdvihl se a øekl jim: Kdo jest z vás bez høíchu, nejprv hoï na ni kamenem.
Joh 8:8 A opìt schýliv se, psal na zemi.
Joh 8:9 A oni uslyševše to a v svìdomích svých obvinìni jsouce, jeden po druhém odcházeli, poèavše od starších až do posledních. I zùstal tu Ježíš sám, a žena uprostøed stojeci.
Joh 8:10 A pozdvih se Ježíš a žádného nevidìv, než ženu, øekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteøíž na tebe žalovali? Žádný-li tì neodsoudil?
Joh 8:11 Kterážto øekla: Žádný, Pane. I øekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehøeš více.
Joh 8:12 Tedy Ježíš opìt jim mluvil, øka: Já jsem Svìtlo svìta. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti Svìtlo života.
Joh 8:13 I øekli jemu farizeové: Ty sám o sobì svìdectví vydáváš, svìdectví tvé není pravé.

Joh 8:14 Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Aèkoli já svìdectví vydávám sám o sobì, však pravé jest svìdectví mé; nebo vím, odkud jsem pøišel a kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem pøišel, anebo kam jdu.
Joh 8:15 Vy podle tìla soudíte, já nesoudím žádného.
Joh 8:16 A bych pak i soudil já, soud mùj jest pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec.
Joh 8:17 A v Zákonì vašem psáno jest: Že dvou èlovìkù svìdectví pravé jest.
Joh 8:18 Já svìdectví vydávám sám o sobì, a svìdectví vydává o mnì ten, kterýž mne poslal, Otec.
Joh 8:19 Tedy øekli jemu: Kdež jest ten tvùj Otec? Odpovìdìl Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali byste.
Joh 8:20 Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uèe v chrámì, a žádný ho nejal, nebo ještì byla nepøišla hodina jeho.
Joh 8:21 I øekl jim opìt Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v høíchu vašem zemøete. Kam já jdu, vy nemùžete pøijíti.
Joh 8:22 I pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy nemùžete pøijíti?
Joh 8:23 I øekl jim: Vy z dùlu jste, já s hùry jsem. Vy jste z tohoto svìta, já nejsem z svìta tohoto.
Joh 8:24 Protož jsem øekl vám: Že zemøete v høíších svých. Nebo jestliže nebudete vìøiti, že já jsem, zemøete v høíších vašich.
Joh 8:25 I øekli jemu: Kdo jsi ty? I øekl jim Ježíš: To, což hned s poèátku pravím vám.
Joh 8:26 Mnoho mám o vás mluviti a souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od nìho, to mluvím na svìtì.
Joh 8:27 A oni neporozumìli, že by o Bohu Otci pravil jim.
Joh 8:28 Protož øekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna èlovìka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic neèiním, ale jakž mne nauèil Otec mùj, tak mluvím.
Joh 8:29 A ten, kterýž mne poslal, se mnou jest, a neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já èiním vždycky.
Joh 8:30 Ty vìci když mluvil, mnozí uvìøili v nìho.
Joh 8:31 Tedy øekl Ježíš tìm Židùm, kteøíž uvìøili jemu: Jestliže vy zùstanete v øeèi mé, právì uèedlníci moji budete.
Joh 8:32 A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.
Joh 8:33 I odpovìdìli jemu: Símì Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete?
Joh 8:34 Odpovìdìl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož èiní høích, služebník jest høícha.
Joh 8:35 A služebník nezùstává v domu na vìky; ale Syn zùstává na vìky.
Joh 8:36 Protož jestliže vás vysvobodí Syn, právì svobodní budete.
Joh 8:37 Vím, že jste símì Abrahamovo, ale hledáte mne zabíti; nebo øeè má nemá místa u vás.
Joh 8:38 Já, což jsem vidìl u Otce svého, to mluvím; a i vy, co jste vidìli u otce vašeho, to èiníte.
Joh 8:39 Odpovìdìli a øekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, èinili byste skutky Abrahamovy.
Joh 8:40 Ale nyní hledáte mne zabíti, èlovìka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Toho jest Abraham neèinil.
Joh 8:41 Vy èiníte skutky otce svého. I øekli jemu: My z smilstva nejsme zplozeni, jednoho Otce máme, totiž Boha.
Joh 8:42 Tedy øekl jim Ježíš: By Bùh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha pošel, a pøišel jsem; aniž jsem sám od sebe pøišel, ale on mne poslal.
Joh 8:43 Proè mluvení mého nechápáte? Protože hned slyšeti nemùžete øeèi mé.
Joh 8:44 Vy z otce ïábla jste, a žádosti otce vašeho chcete èiniti. On byl vražedník od poèátku, a v pravdì nestál; nebo pravdy v nìm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lháø jest a otec lži.
Joh 8:45 Já pak že pravdu pravím, nevìøíte mi.
Joh 8:46 Kdo z vás bude mne obviòovati z høíchu? A ponìvadž pravdu pravím, proè vy mi nevìøíte?
Joh 8:47 Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.
Joh 8:48 Tedy odpovìdìli Židé a øekli jemu: Zdaliž my dobøe nepravíme, že jsi ty Samaritán, a ïábelství máš?
Joh 8:49 Odpovìdìl Ježíš: Já ïábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili.
Joh 8:50 Já pak nehledám chvály své; jesti, kdo hledá a soudí.
Joh 8:51 Amen, amen pravím vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti neuzøí na vìky.
Joh 8:52 Tedy øekli mu Židé: Nyní jsme poznali, že ïábelství máš. Abraham umøel i proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávati øeè mou, smrti neokusí na vìky.
Joh 8:53 Zdali jsi ty vìtší otce našeho Abrahama, kterýž umøel? I proroci zemøeli jsou. Kým ty se èiníš?
Joh 8:54 Odpovìdìl Ježíš: Chválím-li já se sám, chvála má nic není. Jesti kterýž mne chválí, Otec mùj, o nìmž vy pravíte, že Bùh váš jest.

Joh 8:55 A nepoznali jste ho, ale já jej znám. A kdybych øekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lháø. Ale znám jej, a øeè jeho zachovávám.
Joh 8:56 Abraham, otec váš, veselil se, aby vidìl den mùj, i vidìl, a radoval se.
Joh 8:57 Tedy øekli jemu Židé: Padesáti let ještì nemáš, a Abrahama jsi vidìl?
Joh 8:58 Øekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem.
Joh 8:59 I zchápali Židé kamení, aby házeli na nìj. Ježíš pak skryl se, a prošed skrze nì, vyšel z chrámu, a tak jich znikl.
Joh 9:1 Pomíjeje Ježíš, uzøel èlovìka slepého od narození.
Joh 9:2 I otázali se uèedlníci jeho, økouce: Mistøe, kdo jest zhøešil, tento-li, èili rodièové jeho, že se slepý narodil?
Joh 9:3 Odpovìdìl Ježíš: Ani tento nezhøešil, ani rodièové jeho, ale aby zjeveni byli skutkové Boží na nìm.
Joh 9:4 Já musím dìlati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Pøichází noc, když žádný nebude moci dìlati.
Joh 9:5 Dokudž jsem na svìtì, Svìtlo jsem svìta.
Joh 9:6 To povìdìv, plinul na zemi, a uèinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oèi slepého.
Joh 9:7 A øekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i pøišel, vida.
Joh 9:8 Sousedé pak a ti, kteøíž jej prve vídali slepého, øekli: Však tento jest, kterýž sedával a žebral?
Joh 9:9 Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k nìmu. Ale on pravil: Já jsem.
Joh 9:10 Tedy øekli jemu: Kterak jsou otevøíny oèi tvé?
Joh 9:11 On odpovìdìl a øekl: Èlovìk ten, kterýž slove Ježíš, bláto uèinil a pomazal oèí mých, a øekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem.
Joh 9:12 I øekli jemu: Kde jest ten èlovìk? Øekl: Nevím.
Joh 9:13 Tedy pøivedli toho, kterýž nìkdy byl slepý, k farizeùm.
Joh 9:14 Byla pak sobota, když Ježíš uèinil bláto a otevøel oèi jeho.
Joh 9:15 I tázali se ho opìt i farizeové, kterak by prozøel. On pak øekl jim: Bláto položil mi na oèi, a umyl jsem se, i vidím.
Joh 9:16 Tedy nìkteøí z farizeù øekli: Tento èlovìk není z Boha, nebo neostøíhá soboty. Jiní pravili: Kterak mùže èlovìk høíšný takové divy èiniti? I byla rùznice mezi nimi.
Joh 9:17 Tedy øekli opìt slepému: Co ty o nìm pravíš, že otevøel oèi tvé? A on øekl: Že prorok jest.
Joh 9:18 I nevìøili Židé o nìm, by slepý byl a prozøel, až povolali rodièù toho, kterýž byl prozøel.
Joh 9:19 A otázali se jich, økouce: Jest-li ten syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí?
Joh 9:20 Odpovìdìli jim rodièové jeho a øekli: Víme, že tento jest syn náš a že se slepý narodil.
Joh 9:21 Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo jest otevøel oèi jeho, my nevíme. Však má léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluviti bude.
Joh 9:22 Tak mluvili rodièové jeho, že se báli Židù; nebo již tak byli uložili Židé, kdož by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze školy.
Joh 9:23 Protož øekli rodièové jeho: Má léta, ptejte se jeho.
Joh 9:24 I zavolali po druhé èlovìka toho, kterýž býval slepý, a øekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že èlovìk ten høíšník jest.
Joh 9:25 I odpovìdìl on a øekl: Jest-li høíšník, nevím, než to vím, že byv slepý, již nyní vidím.
Joh 9:26 I øekli jemu opìt: Co uèinil? Kterak otevøel oèi tvé?
Joh 9:27 Odpovìdìl jim: Již jsem vám povìdìl, a neslyšeli jste? Což opìt chcete slyšeti? Zdaliž i vy chcete uèedlníci jeho býti?
Joh 9:28 I zloøeèili jemu a øekli: Budiž ty sám uèedlníkem jeho, ale my jsme Mojžíšovi uèedlníci.
Joh 9:29 My víme, že Mojžíšovi mluvil Bùh, tento pak nevíme, odkud jest.
Joh 9:30 Odpovìdìl ten èlovìk a øekl jim: To jest jistì divná vìc, že vy nevíte, odkud jest, a otevøel oèi mé.
Joh 9:31 Víme pak, že Bùh høíšníkù neslyší, ale kdo by byl ctitel Boží a vùli jeho èinil by, toho slyší.
Joh 9:32 Od vìku není slýcháno, aby kdo otevøel oèi slepého tak narozeného.
Joh 9:33 By tento nebyl od Boha, nemohl by nic uèiniti.
Joh 9:34 Odpovìdìli a øekli jemu: Ty jsi všecken se v høíších narodil, a ty náš uèíš? I vyhnali jej ven.
Joh 9:35 Uslyšel pak Ježíš, že jsou jej vyhnali ven. A když jej nalezl, øekl jemu: Vìøíš-liž ty v Syna Božího?
Joh 9:36 Odpovìdìl on a øekl: I kdož jest, Pane, abych vìøil v nìho?
Joh 9:37 I øekl jemu Ježíš: I vidìl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, on jest.
Joh 9:38 A on øekl: Vìøím, Pane, a klanìl se jemu.
Joh 9:39 I øekl jemu Ježíš: Na soud pøišel jsem já na tento svìt, aby ti, kteøíž nevidí, vidìli, a ti, jenž vidí, aby slepí byli.
Joh 9:40 I slyšeli to nìkteøí z farizeù, kteøíž s ním byli, a øekli jemu: Zdali i my slepí jsme?
Joh 9:41 Øekl jim Ježíš: Byste slepí byli, høíchu byste nemìli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož høích váš

zùstává.
Joh 10:1 Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveømi do ovèince ovcí, ale vchází jinudy, ten zlodìj jest a lotr.
Joh 10:2 Ale kdož vchází dveømi, pastýø jest ovcí.
Joh 10:3 Tomu vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je.
Joh 10:4 A jakž ovce své vlastní ven vypustí, pøed nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.
Joh 10:5 Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale utekou od nìho; nebo neznají hlasù cizích.
Joh 10:6 To pøísloví povìdìl jim Ježíš, ale oni nevìdìli, co by to bylo, což jim mluvil.
Joh 10:7 Tedy opìt øekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveøe ovcí.
Joh 10:8 Všickni, kolikož jich koli pøede mnou pøišlo, zlodìji jsou a lotøi, ale neslyšely jich ovce.
Joh 10:9 Já jsem dveøe. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.
Joh 10:10 Zlodìj nepøichází, jediné aby kradl a mordoval a hubil; já jsem pøišel, aby život mìly, a hojnì aby mìly.
Joh 10:11 Já jsem ten pastýø dobrý. Dobrý pastýø duši svou pokládá za ovce.
Joh 10:12 Ale nájemník a ten, kterýž není pastýø, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce.
Joh 10:13 Nájemník pak utíká; nebo nájemník jest, a nemá péèe o ovce.
Joh 10:14 Já jsem ten dobrý pastýø, a znám ovce své, a znají mne mé.
Joh 10:15 Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.
Joh 10:16 A mám i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovèince. I ty musím pøivésti, a hlas mùj slyšeti budou. A bude jeden ovèinec a jeden pastýø.
Joh 10:17 Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.
Joh 10:18 Nižádný jí nebéøe ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položiti ji, a mám moc zase vzíti ji. To pøikázání vzal jsem od Otce svého.
Joh 10:19 Tedy stala se opìt rùznice mezi Židy pro ty øeèi.
Joh 10:20 A pravili mnozí z nich: Ïábelství má a bláznì. Co ho posloucháte?
Joh 10:21 Jiní pravili: Tato slova nejsou ïábelství majícího. Zdaliž ïábelství mùže slepých oèi otvírati?
Joh 10:22 I bylo posvícení v Jeruzalémì, a zima byla.
Joh 10:23 I procházel se Ježíš v chrámì po síòci Šalomounovì.
Joh 10:24 Tedy obstoupili jej Židé, a øekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, povìz nám zjevnì.
Joh 10:25 Odpovìdìl jim Ježíš: Povìdìl jsem vám, a nevìøíte. Skutkové, kteréž já èiním ve jménu Otce svého, ti svìdectví vydávají o mnì.
Joh 10:26 Ale vy nevìøíte, nebo nejste z ovcí mých, jakož jsem vám povìdìl.
Joh 10:27 Nebo ovce mé hlas mùj slyší, a já je znám, a následují mne.
Joh 10:28 A já život vìèný dávám jim, a nezahynou na vìky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.
Joh 10:29 Otec mùj, kterýž mi je dal, vìtší jest nade všecky, a žádný jich nemùže vytrhnouti z ruky Otce mého.
Joh 10:30 Já a Otec jedno jsme.
Joh 10:31 Tedy zchápali opìt kamení Židé, aby jej kamenovali.
Joh 10:32 Odpovìdìl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z tìch skutkù kamenujete mne?
Joh 10:33 Odpovìdìli jemu Židé, økouce: Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, èlovìk jsa, dìláš se Bohem.
Joh 10:34 Odpovìdìl jim Ježíš: Však psáno jest v Zákonì vašem: Já jsem øekl: Bohové jste.
Joh 10:35 Ponìvadž ty nazval bohy, k nimžto øeè Boží stala se, a nemùže zrušeno býti Písmo,
Joh 10:36 Kterakž tedy o mnì, kteréhož posvìtil Otec a poslal na svìt, vy pravíte, že se rouhám, že jsem øekl: Syn Boží jsem?
Joh 10:37 Neèiním-li skutkù Otce svého, nevìøte mi.
Joh 10:38 Pakli èiním, tedy byste pak mnì nevìøili, aspoò skutkùm vìøte, abyste poznali a vìøili, že Otec ve mnì jest, a já v nìm.
Joh 10:39 Tedy opìt hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich.
Joh 10:40 I odšel opìt za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan køtil, a pozùstal tam.
Joh 10:41 I pøišli k nìmu mnozí, a pravili: Jan zajisté žádného divu neuèinil, ale všecko, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravé bylo.
Joh 10:42 A mnozí tam uvìøili v nìho.
Joh 11:1 Byl pak nemocen èlovìk nìjaký jménem Lazar z Betany, totiž z mìsteèka Marie a Marty, sestry její.
Joh 11:2 (A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí a vytøela nohy jeho vlasy svými, jejížto bratr Lazar byl nemocen.)
Joh 11:3 Tedy poslaly k nìmu sestry jeho, økouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.
Joh 11:4 A uslyšav to Ježíš, øekl: Nemoc ta není k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze

ni.
Joh 11:5 Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.
Joh 11:6 A jakž uslyšel, že by nemocen byl, i pozùstal za dva dni na tom místì, kdež byl.
Joh 11:7 Potom pak dí uèedlníkùm: Pojïme zase do Judstva.
Joh 11:8 Øekli jemu uèedlníci: Mistøe, nyní hledali tì Židé kamenovati, a ty zase tam chceš jíti?
Joh 11:9 Odpovìdìl Ježíš: Však dvanácte hodin za den jest. Chodí-li kdo ve dne, neurazí se; nebo svìtlo tohoto svìta vidí.
Joh 11:10 Pakli by kdo chodil v noci, urazí se; nebo svìtla není v nìm.
Joh 11:11 To povìdìl, a potom dí jim: Lazar, pøítel náš, spí, ale jdu, abych jej ze sna probudil.
Joh 11:12 I øekli uèedlníci jeho: Pane, spí-li, zdráv bude.
Joh 11:13 Ale Ježíš øekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil.
Joh 11:14 Tedy øekl jim Ježíš zjevnì: Lazar umøel.
Joh 11:15 A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste vìøili. Ale pojïme k nìmu.
Joh 11:16 I øekl Tomáš, kterýž slove Didymus, spoluuèedlníkùm: Pojïme i my, abychom zemøeli s ním.
Joh 11:17 Tedy pøišel Ježíš, i nalezl ho již ètyøi dni v hrobì pochovaného.
Joh 11:18 Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honù patnácte.
Joh 11:19 Mnozí pak z Židù byli pøišli k Martì a Mariji, aby je tìšili pro smrt bratra jejich.
Joh 11:20 Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti nìmu, ale Maria doma sedìla.
Joh 11:21 I øekla Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr mùj byl by neumøel.
Joh 11:22 Ale i nyní vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobì Bùh.
Joh 11:23 Dí jí Ježíš: Vstane bratr tvùj.
Joh 11:24 Øekla jemu Marta: Vím, že vstane pøi vzkøíšení v den nejposlednìjší.
Joh 11:25 Øekl jí Ježíš: Já jsem vzkøíšení i život. Kdo vìøí ve mne, by pak i umøel, živ bude.
Joh 11:26 A každý, kdož jest živ, a vìøí ve mne, neumøe na vìky. Vìøíš-li tomu?
Joh 11:27 Øekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvìøila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž mìl pøijíti na svìt.
Joh 11:28 A když to povìdìla, odešla a zavolala tajnì Marie, sestry své, økuci: Mistr zde jest, a volá tebe.
Joh 11:29 Ona jakž to uslyšela, vstala rychle, a šla k nìmu.
Joh 11:30 (Ještì pak byl Ježíš nepøišel do mìsteèka, ale byl na tom místì, kdež vyšla byla proti nìmu Marta.)
Joh 11:31 Tedy Židé, kteøíž s ní byli v domì a tìšili ji, vidìvše Mariji, že jest rychle vstala a vyšla, šli za ní, økouce: Jde k hrobu, aby tam plakala.
Joh 11:32 Ale Maria, když tam pøišla, kdež byl Ježíš, uzøevši jej, padla k nohám jeho, a øekla jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr mùj byl by neumøel.
Joh 11:33 Ježíš pak jakž uzøel, ana pláèe, i Židy, kteøíž byli s ní pøišli, ani plaèí, zastonal duchem, a zkormoutil se.
Joh 11:34 A øekl: Kdež jste jej položili? Økou jemu: Pane, pojï a pohleï.
Joh 11:35 I zaplakal Ježíš.
Joh 11:36 Tedy øekli Židé: Aj, kterak ho miloval!
Joh 11:37 Nìkteøí pak z nich øekli: Nemohl-liž jest tento, kterýž otevøel oèi slepého, uèiniti i toho, aby tento neumøel?
Joh 11:38 Ježíš pak opìt zastonav sám v sobì, pøišel k hrobu. Byla pak jeskynì, a kámen byl svrchu položen na ni.
Joh 11:39 I dí Ježíš: Zdvihnìte kámen. Øekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, již smrdí; nebo ètyøi dni v hrobì jest.
Joh 11:40 Dí jí Ježíš: Však jsem øekl, že budeš-li vìøiti, uzøíš slávu Boží.
Joh 11:41 Tedy zdvihli kámen, kdež byl mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl vzhùru oèí a øekl: Otèe, dìkuji tobì, že jsi mne slyšel.
Joh 11:42 Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, øekl jsem, aby vìøili, že jsi ty mne poslal.
Joh 11:43 A to povìdìv, zavolal hlasem velikým: Lazaøe, pojï ven!
Joh 11:44 I vyšel, kterýž byl umøel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tváø jeho šatem byla obvinuta. Øekl jim Ježíš: Rozvìžtež jej, a nechte, a odejde.
Joh 11:45 Tedy mnozí z Židù, kteøíž byli pøišli k Mariji, vidìvše, co jest uèinil Ježíš, uvìøili v nìho.
Joh 11:46 Nìkteøí pak z nich odešli k farizeùm a povìdìli jim, co jest uèinil Ježíš.
Joh 11:47 I sešli se pøední knìží a farizeové v radu, a pravili: Co èiníme? Tento èlovìk divy mnohé èiní.
Joh 11:48 Necháme-li ho tak, všickni uvìøí v nìho, i pøijdou Øímané, a odejmou místo naše i lid.
Joh 11:49 Jeden pak z nich, jménem Kaifáš, nejvyšším knìzem jsa toho léta, øekl jim: Vy nic nevíte,
Joh 11:50 Aniž co o tom pøemyšlujete, že jest užiteèné nám, aby jeden èlovìk umøel za lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul.
Joh 11:51 Toho pak neøekl sám od sebe, ale nejvyšším knìzem byv léta toho, prorokoval, že jest mìl Ježíš

umøíti za tento národ,
Joh 11:52 A netoliko za tento národ, ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno.
Joh 11:53 Protož od toho dne spolu se o to radili, aby jej zabili.
Joh 11:54 Ježíš pak již nechodil zjevnì mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny, kteráž byla blízko pouštì, do mìsta, jenž slove Efraim, a tu bydlil s uèedlníky svými.
Joh 11:55 Byla pak blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma z krajiny té pøed velikonocí, aby se oèistili.
Joh 11:56 I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámì stojíce: Co se vám zdá, že nepøišel k svátku?
Joh 11:57 Vydali pak byli pøední knìží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvìdìl, kde by byl, aby povìdìl, aby jej jali.
Joh 12:1 Tedy Ježíš šestý den pøed velikonocí pøišel do Betany, kdežto byl Lazar, ten kterýž byl umøel, jehož vzkøísil z mrtvých.
Joh 12:2 I pøipravili jemu tu veèeøi, a Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden z stolících s nimi.
Joh 12:3 Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytøela vlasy svými nohy jeho. I naplnìn jest dùm vùní té masti.
Joh 12:4 Tedy øekl jeden z uèedlníkù jeho, Jidáš, syn Šimona Iškariotského, kterýž jej mìl zraditi:
Joh 12:5 Proè tato mast není prodána za tøi sta penìz, a není dáno chudým?
Joh 12:6 To pak øekl, ne že by mìl péèi o chudé, ale že zlodìj byl, a mìšec mìl, a to, což do nìho kladeno bylo, nosil.
Joh 12:7 Tedy øekl Ježíš: Nech jí, ke dni pohøebu mého zachovala to.
Joh 12:8 Chudé zajisté vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.
Joh 12:9 Zvìdìl pak zástup veliký z Židù o nìm, že by tu byl. I pøišli tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara vidìli, kteréhož byl vzkøísil z mrtvých.
Joh 12:10 Radili se pak pøední knìží, aby i Lazara zamordovali.
Joh 12:11 Nebo mnozí z Židù odcházeli pro nìho, a uvìøili v Ježíše.
Joh 12:12 Potom nazejtøí mnohý zástup, kterýž byl pøišel k svátku velikonoènímu, když uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma,
Joh 12:13 Nabrali ratolestí palmových, a vyšli proti nìmu, a volali: Spas nás! Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì, Král Izraelský.
Joh 12:14 I dostav Ježíš oslátka, vsedl na nì, jakož psáno jest:
Joh 12:15 Neboj se, dcero Sionská, aj, Král tvùj béøe se, na oslátku sedì.
Joh 12:16 Tomu pak nesrozumìli uèedlníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že jest to psáno bylo o nìm a že jemu to uèinili.
Joh 12:17 Vydával pak o nìm svìdectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkøísil jej z mrtvých.
Joh 12:18 Protož i v cestu vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by ten div uèinil.
Joh 12:19 Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte, že nic neprospíváte? Aj, všecken svìt postoupil po nìm.
Joh 12:20 Byli pak nìkteøí Øekové z tìch, kteøíž pøicházívali, aby se modlili v svátek.
Joh 12:21 Ti také pøistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, økouce: Pane, chtìli bychom Ježíše vidìti.
Joh 12:22 Pøišel Filip a povìdìl Ondøejovi, Ondøej pak a Filip povìdìli Ježíšovi.
Joh 12:23 A Ježíš odpovìdìl jim, øka: Pøišla jest hodina, aby oslaven byl Syn èlovìka.
Joh 12:24 Amen, amen pravím vám: Zrno pšenièné padna v zemi, neumøe-li, ono samo zùstane, a pakli umøe, mnohý užitek pøinese.
Joh 12:25 Kdož miluje duši svou, ztratí ji; a kdož nenávidí duše své na tomto svìtì, k životu vìènému ostøíhá jí.
Joh 12:26 Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tu i mùj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctí ho Otec mùj.
Joh 12:27 Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otèe, vysvoboï mne z této hodiny. Ale proto jsem pøišel k hodinì této.
Joh 12:28 Otèe, oslaviž jméno své. Tedy pøišel hlas s nebe økoucí: I oslavil jsem, i ještì oslavím.
Joh 12:29 Ten pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahømìlo. Jiní pravili: Andìl k nìmu mluvil.
Joh 12:30 Odpovìdìl Ježíš a øekl: Ne pro mne hlas tento se stal, ale pro vás.
Joh 12:31 Nyní jest soud svìta tohoto, nyní kníže svìta tohoto vyvrženo bude ven.
Joh 12:32 A já budu-li povýšen od zemì, všecky potáhnu k sobì.
Joh 12:33 (To pak povìdìl, znamenaje, kterou by smrtí mìl umøíti.)
Joh 12:34 Odpovìdìl jemu zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že Kristus zùstává na vìky, a kterakž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn èlovìka? Kdo jest to Syn èlovìka?
Joh 12:35 Tedy øekl jim Ježíš: Ještì na malý èas Svìtlo s vámi jest. Choïte, dokud Svìtlo máte, a vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde.

Joh 12:36 Dokud Svìtlo máte, vìøte v Svìtlo, abyste synové Svìtla byli. Toto povìdìl Ježíš, a odšed, skryl se pøed nimi.
Joh 12:37 A aèkoli tak mnohá znamení èinil pøed nimi, však jsou neuvìøili v nìho,
Joh 12:38 Aby se naplnila øeè Izaiáše proroka, kterouž povìdìl: Pane, kdo uvìøil kázaní našemu a rámì Pánì komu jest zjeveno?
Joh 12:39 Ale proto jsou nemohli vìøiti, neb opìt Izaiáš øekl:
Joh 12:40 Oslepil oèi jejich a zatvrdil srdce jejich, aby oèima nevidìli a srdcem nerozumìli a neobrátili se, abych jich neuzdravil.
Joh 12:41 To povìdìl Izaiáš, když vidìl slávu jeho a mluvil o nìm.
Joh 12:42 A aèkoli mnozí z knížat uvìøili v nìho, však pro farizee nevyznávali ho, aby ze školy nebyli vyobcováni.
Joh 12:43 Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.
Joh 12:44 Ježíš pak zvolal a øekl: Kdo vìøí ve mne, ne ve mne vìøí, ale v toho, jenž mne poslal.
Joh 12:45 A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal.
Joh 12:46 Já Svìtlo na svìt jsem pøišel, aby žádný, kdož vìøí ve mne, ve tmì nezùstal.
Joh 12:47 A slyšel-li by kdo slova má, a nevìøil by, já ho nesoudím; nebo nepøišel jsem, abych soudil svìt, ale abych spasen uèinil svìt.
Joh 12:48 Kdož mnou pohrdá a nepøijímá slov mých, má, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, ta jej souditi budou v nejposlednìjší den.
Joh 12:49 Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on mi pøikázaní dal, co bych mìl praviti a mluviti.
Joh 12:50 A vím, že pøikázání jeho jest život vìèný. A protož, což já mluvím, jakž mi povìdìl Otec, tak mluvím.
Joh 13:1 Pøed svátkem pak velikonoèním, vìda Ježíš, že pøišla hodina jeho, aby šel z tohoto svìta k Otci, milovav své, kteøíž byli na svìtì, až do konce je miloval.
Joh 13:2 A když veèeøeli, (a ïábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil,)
Joh 13:3 Vìda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal a že od Boha vyšel a k Bohu jde,
Joh 13:4 Vstal od veèeøe, a složil roucho své, a vzav rouchu, pøepásal se.
Joh 13:5 Potom nalil vody do medenice, i poèal umývati nohy uèedlníkù a vytírati rouchou, kterouž byl pøepásán.
Joh 13:6 Tedy pøišel k Šimonovi Petrovi. A on øekl jemu: Pane, ty mi chceš nohy mýti?
Joh 13:7 Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Co já èiním, ty nevíš nyní, ale potom zvíš.
Joh 13:8 Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých na vìky. Odpovìdìl jemu Ježíš: Neumyji-li tebe, nebudeš míti dílu se mnou.
Joh 13:9 Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu.
Joh 13:10 Øekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotøebuje, než aby nohy umyl; nebo èist jest všecken. I vy èistí jste, ale ne všickni.
Joh 13:11 Nebo vìdìl o zrádci svém; protož øekl: Ne všickni èistí jste.
Joh 13:12 Když pak umyl nohy jejich a vzal na sebe roucho své, posadiv se za stùl zase, øekl jim: Víte-liž, co jsem uèinil vám?
Joh 13:13 Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobøe pravíte, jsem zajisté.
Joh 13:14 Ponìvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati.
Joh 13:15 Pøíklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já uèinil vám, i vy též èinili.
Joh 13:16 Amen, amen pravím vám: Není služebník vìtší pána svého, ani posel vìtší nežli ten, kdož jej poslal.
Joh 13:17 Znáte-li tyto vìci, blahoslavení jste, budete-li je èiniti.
Joh 13:18 Ne o všech vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musí to býti, aby se naplnilo písmo: Ten, jenž jí chléb se mnou, pozdvihl proti mnì paty své.
Joh 13:19 Nyní pravím vám, prve než by se to stalo, abyste, když se stane, uvìøili, že já jsem.
Joh 13:20 Amen, amen pravím vám: Kdo pøijímá toho, kohož bych já poslal, mne pøijímá; a kdož mne pøijímá, pøijímá toho, kterýž mne poslal.
Joh 13:21 A to povìdìv Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvìdèil, øka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.
Joh 13:22 Tedy uèedlníci vzhlédali na sebe vespolek, pochybujíce, o kom by to pravil.
Joh 13:23 Byl pak jeden z uèedlníkù Ježíšových, kterýž zpolehl na klínì jeho, jehož miloval Ježíš.
Joh 13:24 Protož tomu návìští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o nìmž praví?
Joh 13:25 A on odpoèívaje na prsech Ježíšových, øekl jemu: Pane, kdo jest?
Joh 13:26 Odpovìdìl Ježíš: Ten jest, komuž já omoèené skyvy chleba podám. A omoèiv skyvu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského.
Joh 13:27 A hned po vzetí toho chleba vstoupil do nìho satan. I øekl jemu Ježíš: Co èiníš, èiò spìšnì.
Joh 13:28 Tomu pak žádný z pøísedících nerozumìl, k èemu by jemu to øekl.

Joh 13:29 Nebo nìkteøí se domnívali, ponìvadž Jidáš mìšec mìl, že by jemu øekl Ježíš: Nakup tìch vìcí, kterýchž jest nám potøebí k svátku, anebo aby nìco chudým dal.
Joh 13:30 A on vzav skyvu chleba, hned vyšel. A byla již noc.
Joh 13:31 Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyní oslaven jest Syn èlovìka, a Bùh oslaven jest v nìm.
Joh 13:32 A ponìvadž Bùh oslaven jest v nìm, i Bùh oslaví jej sám v sobì, a to hned oslaví jej.
Joh 13:33 Synáèkové, ještì malièko s vámi jsem. Hledati mne budete, a jakož jsem øekl Židùm: Kam já jdu, vy nemùžete pøijíti, tak i vám pravím nyní.
Joh 13:34 Pøikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého.
Joh 13:35 Po tom poznají všickni, že jste moji uèedlníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.
Joh 13:36 Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš? Odpovìdìl mu Ježíš: Kam já jdu, nemùžeš ty nyní jíti za mnou, ale pùjdeš potom.
Joh 13:37 Dí jemu Petr: Pane, proè bych nemohl nyní jíti za tebou? A já duši svou za tebe položím.
Joh 13:38 Odpovìdìl jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen pravím tobì: Nezazpívá kohout, až mne tøikrát zapøíš.
Joh 14:1 Nermutiž se srdce vaše. Vìøíte v Boha, i ve mne vìøte.
Joh 14:2 V domu Otce mého pøíbytkové mnozí jsou. By nebylo tak, povìdìl bych vám.
Joh 14:3 Jdu, abych vám pøipravil místo. A odejdu-li, a pøipravím vám místo, zase pøijdu, a poberu vás k sobì samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.
Joh 14:4 A kam já jdu, víte, i cestu víte.
Joh 14:5 Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak mùžeme cestu vìdìti?
Joh 14:6 Dí jemu Ježíš: Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepøichází k Otci než skrze mne.
Joh 14:7 Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a vidìli jste ho.
Joh 14:8 Øekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dosti jest nám.
Joh 14:9 Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý èas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce?
Joh 14:10 A což nevìøíš, že já v Otci a Otec ve mnì jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mnì pøebývaje, on èiní skutky.
Joh 14:11 Vìøtež mi, že jsem já v Otci a Otec ve mnì; nebo aspoò pro samy skutky vìøte mi.
Joh 14:12 Amen, amen pravím vám: Kdož vìøí ve mne, skutky, kteréž já èiním, i on èiniti bude, a vìtší nad ty èiniti bude. Nebo já jdu k Otci svému.
Joh 14:13 A jestliže byste co prosili ve jménu mém, to uèiním, aby oslaven byl Otec v Synu.
Joh 14:14 Budete-li zaè prositi ve jménu mém, já uèiním.
Joh 14:15 Milujete-li mne, pøikázání mých ostøíhejte.
Joh 14:16 A já prositi budu Otce, a jiného Utìšitele dá vám, aby s vámi zùstal na vìky,
Joh 14:17 Ducha pravdy, jehož svìt nemùže pøijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neb u vás pøebývá a v vás bude.
Joh 14:18 Neopustím vás sirotkù, pøijdu k vám.
Joh 14:19 Ještì malièko, a svìt mne již neuzøí, ale vy uzøíte mne; nebo já živ jsem, a i vy živi budete.
Joh 14:20 V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mnì, a já v vás.
Joh 14:21 Kdož by mìl pøikázaní má a ostøíhal jich, on jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a já jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe.
Joh 14:22 Øekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne svìtu?
Joh 14:23 Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostøíhati bude, a Otec mùj bude jej milovati, a k nìmu pøijdeme, a pøíbytek u nìho uèiníme.
Joh 14:24 Kdož pak nemiluje mne, slov mých neostøíhá; a slovo, kteréž slyšíte, není mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo.
Joh 14:25 Toto mluvil jsem vám, u vás pøebývaje.
Joh 14:26 Utìšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, on vás nauèí všemu a pøipomene vám všecko, což jsem koli mluvil vám.
Joh 14:27 Pokoj zùstavuji vám, pokoj mùj dávám vám; ne jako svìt dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.
Joh 14:28 Slyšeli jste, že já øekl jsem vám: Jdu, a zase pøijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistì, že jsem øekl: Jdu k Otci; nebo Otec vìtší mne jest.
Joh 14:29 A nyní povìdìl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste, když se stane, uvìøili.
Joh 14:30 Již nemnoho mluviti budu s vámi; nebo jde Kníže tohoto svìta, ale nemá nic na mnì.
Joh 14:31 Ale aby poznal svìt, že miluji Otce, a jakož mi pøikázání dal Otec, tak èiním. Vstaòte, pojïme odtud.
Joh 15:1 Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec mùj vinaø jest
Joh 15:2 Každou ratolest, kteráž ve mnì nenese ovoce, odøezuje, a každou, kteráž nese ovoce, èistí, aby

hojnìjší ovoce nesla.
Joh 15:3 Již vy èisti jste pro øeè, kterouž jsem mluvil vám.
Joh 15:4 Zùstaòtež ve mnì, a já v vás. Jakož ratolest nemùže nésti ovoce sama od sebe, nezùstala-li by pøi kmenu, takž ani vy, leè zùstanete ve mnì.
Joh 15:5 Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zùstává ve mnì, a já v nìm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemùžete uèiniti.
Joh 15:6 Nezùstal-li by kdo ve mnì, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschne□, a sberou□ ty ratolesti a na oheò uvrhou a shoøí□.
Joh 15:7 Zùstanete-li ve mnì, a slova má zùstanou-li□ v vás, což byste koli chtìli, proste, a stane□ se vám.
Joh 15:8 V tom□ bývá oslaven Otec mùj, když ovoce nesete hojné, a tak□ budete moji uèedlníci.
Joh 15:9 Jakož miloval mne Otec, tak i já miloval jsem vás. Zùstaòtež v milování mém.
Joh 15:10 Budete-li zachovávati pøikázaní má, zùstanete v mém milování, jakož i já pøikázání Otce svého zachoval jsem, i zùstávám v jeho milování.
Joh 15:11 Toto mluvil jsem vám, aby radost má zùstala v vás, a radost vaše aby byla plná.
Joh 15:12 Toto□ jest pøikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás.
Joh 15:13 Vìtšího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za pøátely své.
Joh 15:14 Vy pøátelé moji jste, uèiníte-li to, což já pøikazuji vám.
Joh 15:15 Již vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by èinil pán jeho. Ale vás jsem nazval pøáteli, nebo všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.
Joh 15:16 Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce pøinesli, a ovoce vaše aby zùstalo, aby zaè byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám.
Joh 15:17 To pøikazuji vám, abyste se milovali vespolek.
Joh 15:18 Jestliže□ vás svìt nenávidí, víte, že□ jest mne prve než vás v nenávisti mìl.
Joh 15:19 Byste byli z svìta, svìt, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z svìta, ale já z svìta vyvolil jsem vás, protož vás svìt nenávidí.
Joh 15:20 Pamatujte na øeè mou, kterouž jsem já mluvil vám: Není□ služebník vìtší nežli pán jeho. Ponìvadž se mnì protivili, i vám□ se protiviti budou; ponìvadž jsou øeèi mé šetøili, i vaší šetøiti budou.
Joh 15:21 Ale toto všecko uèiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, jenž mne poslal.
Joh 15:22 Kdybych byl nepøišel a nemluvil jim, høíchu by nemìli; ale nyní výmluvy nemají z høíchu svého.
Joh 15:23 Kdož mne nenávidí, i Otce□ mého nenávidí.
Joh 15:24 Bych byl skutkù neèinil mezi nimi, jichžto žádný jiný neèinil, høíchu by nemìli; ale nyní jsou i vidìli, i nenávidìli, i mne i Otce mého.
Joh 15:25 Ale musilo tak býti, aby se naplnila øeè, kteráž v Zákonì jejich napsána jest: Že v nenávisti mìli mne bez pøíèiny.
Joh 15:26 Když pak pøijde Utìšitel, kteréhož já pošli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, ten□ svìdectví vydávati bude o mnì.
Joh 15:27 Ano i vy svìdectví vydávati budete, nebo od poèátku se mnou jste.
Joh 16:1 Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili.
Joh 16:2 Vypovìdí□ vás ze škol, ano pøijde□ èas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží.
Joh 16:3 A to□ uèiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne.
Joh 16:4 Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když pøijde ten èas, rozpomenuli se na to, že jsem já to pøedpovìdìl vám. Toho□ jsem vám s poèátku nemluvil, neb jsem byl s vámi.
Joh 16:5 Nyní pak jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se mne: Kam jdeš?
Joh 16:6 Ale že jsem vám tyto vìci mluvil, zámutek naplnil srdce vaše.
Joh 16:7 Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užiteèné, abych já odšel. Nebo neodejdu-li□, Utìšitel nepøijde k vám; a pakli□ odejdu, pošli ho k vám.
Joh 16:8 A on□ pøijda, obviòovati bude svìt z høíchu, a z spravedlnosti, a z soudu.
Joh 16:9 Z høíchu zajisté, že nevìøí ve mne;
Joh 16:10 A z spravedlnosti, že jdu k Otci, a již více neuzøíte mne;
Joh 16:11 Z soudu pak, že Kníže tohoto svìta již jest odsouzeno.
Joh 16:12 Ještì□ bych mìl mnoho mluviti vám, ale nemùžete snésti nyní.
Joh 16:13 Ale když pøijde ten Duch pravdy, uvede□ vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluviti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, to□ mluviti bude; ano i budoucí vìci zvìstovati bude vám.
Joh 16:14 On□ mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvìstuje vám.
Joh 16:15 Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem øekl, že z mého vezme, a zvìstuje vám.
Joh 16:16 Malièko, a neuzøíte mne, a opìt malièko, a uzøíte mne; nebo já jdu k Otci.
Joh 16:17 I øekli nìkteøí z uèedlníkù jeho mezi sebou: Co jest to, že praví nám: Malièko, a neuzøíte mne, a opìt malièko, a uzøíte mne, a že já jdu k Otci?

Joh 16:18 Protož pravili: Co jest to, že praví: Malièko? Nevíme, co praví.
Joh 16:19 I poznal Ježíš, že se ho chtìli otázati. I øekl jim: O tom tížete mezi sebou, že jsem øekl: Malièko, a neuzøíte mne, a opìt malièko, a uzøíte mne?
Joh 16:20 Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svìt se bude radovati; vy pak se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátí se v radost.
Joh 16:21 Žena, když rodí, zámutek má, nebo pøišla hodina její; ale když porodí dítì, již nepamatuje na soužení, pro radost, že se narodil èlovìk na svìt.
Joh 16:22 Protož i vy zámutek máte nyní, ale opìt uzøím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný neodejme od vás.
Joh 16:23 A v ten den nebudete se mne tázati o nièemž. Amen, amen pravím vám: Že zaè byste koli prosili Otce ve jménu mém, dá vám.
Joh 16:24 Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplnìna byla.
Joh 16:25 Toto v pøíslovích mluvil jsem vám; pøijde hodina, když již ne v pøíslovích budu mluviti vám, ale zjevnì o Otci svém zvìstovati budu vám.
Joh 16:26 V ten den ve jménu mém prositi budete, a nepravím vám, že já budu prositi Otce za vás.
Joh 16:27 Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvìøili, že jsem já od Boha vyšel.
Joh 16:28 Vyšel jsem od Otce, a pøišel jsem na svìt; a opìt opouštím svìt, a jdu k Otci.
Joh 16:29 Økou jemu uèedlníci jeho: Aj, nyní zjevnì mluvíš, a pøísloví žádného nepravíš.
Joh 16:30 Nyní víme, že víš všecko, a nepotøebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to vìøíme, že jsi od Boha pøišel.
Joh 16:31 Odpovìdìl jim Ježíš: Nyní vìøíte.
Joh 16:32 Aj, pøijde hodina, anobrž již pøišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého necháte. Ale nejsem sám, nebo Otec se mnou jest.
Joh 16:33 Tyto vìci mluvil jsem vám, abyste ve mnì pokoj mìli. Na svìtì soužení míti budete, ale doufejtež, já jsem pøemohl svìt.
Joh 17:1 To povìdìv Ježíš, i pozdvihl oèí svých k nebi a øekl: Otèe, pøišla jest hodina, oslaviž Syna svého, aby i Syn tvùj oslavil tebe;
Joh 17:2 Jakož jsi dal jemu moc nad každým èlovìkem, aby tìm všechnìm, kteréž jsi dal jemu, on život vìèný dal.
Joh 17:3 Toto jest pak vìèný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.
Joh 17:4 Já jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych èinil.
Joh 17:5 A nyní oslaviž ty mne, Otèe, u sebe samého, slávou, kterouž jsem mìl u tebe, prve nežli svìt byl.
Joh 17:6 Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z svìta. Tvoji jsou byli, a mnì jsi je dal, a øeè tvou zachovali.
Joh 17:7 A nyní poznali, že všecky vìci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou.
Joh 17:8 Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni pøijali, a poznali vpravdì, že jsem od tebe vyšel, a uvìøili, že jsi ty mne poslal.
Joh 17:9 Já za nì prosím, ne za svìt prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou.
Joh 17:10 A všecky vìci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a já oslaven jsem v nich.
Joh 17:11 Již pak více nejsem na svìtì, ale oni jsou na svìtì, a já k tobì jdu. Otèe svatý, ostøíhejž jich ve jménu svém, kteréž jsi mi dal, a by byli jedno jako i my.
Joh 17:12 Dokudž jsem s nimi byl na svìtì, já jsem jich ostøíhal ve jménu tvém. Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul, než syn zatracení, aby #se Písmo naplnilo.
Joh 17:13 Ale nyní k tobì jdu, a toto mluvím na svìtì, aby mìli radost mou plnou v sobì.
Joh 17:14 Já jsem jim dal slovo tvé, a svìt jich nenávidìl; nebo nejsou z svìta, jako i já nejsem z svìta.
Joh 17:15 Neprosím, abys je vzal z svìta, ale abys jich zachoval od zlého.
Joh 17:16 Z svìta nejsou, jakož i já nejsem z svìta.
Joh 17:17 Posvìtiž jich v pravdì své, slovo tvé pravda jest.
Joh 17:18 Jakož jsi mne poslal na svìt, i já jsem je poslal na svìt.
Joh 17:19 A já posvìcuji sebe samého za nì, aby i oni posvìceni byli v pravdì.
Joh 17:20 Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteøíž skrze slovo jejich mají uvìøiti ve mne,
Joh 17:21 Aby všickni jedno byli, jako ty, Otèe, ve mnì, a já v tobì, aby i oni v nás jedno byli, aby uvìøil svìt, že jsi ty mne poslal.
Joh 17:22 A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme.
Joh 17:23 Já v nich, a ty ve mnì, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svìt, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval.
Joh 17:24 Otèe, kteréž jsi mi dal, chci, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hledìli na slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval pøed ustanovením svìta.

Joh 17:25 Otèe spravedlivý, tebe jest svìt nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal.
Joh 17:26 A známé jsem jim uèinil jméno tvé, a ještì známo uèiním, aby to milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.
Joh 18:1 To když povìdìl Ježíš, vyšel s uèedlníky svými pøes potok Cedron, kdež byla zahrada; do kteréžto všel on i uèedlníci jeho.
Joh 18:2 Vìdìl pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo èasto chodíval tam Ježíš s uèedlníky svými.
Joh 18:3 Protož Jidáš pojav s sebou zástup, a od pøedních knìží a farizeù služebníky, pøišel tam s lucernami a s pochodnìmi a s zbrojí.
Joh 18:4 Ježíš pak vìda všecko, což pøijíti mìlo na nìj, vyšed proti nim, øekl jim: Koho hledáte?
Joh 18:5 Odpovìdìli jemu: Ježíše Nazaretského. Øekl jim Ježíš: Já jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho.
Joh 18:6 A jakž øekl jim: Já jsem, postoupili nazpìt, a padli na zem.
Joh 18:7 I otázal se jich opìt: Koho hledáte? A oni øekli: Ježíše Nazaretského.
Joh 18:8 Odpovìdìl Ježíš: Povìdìl jsem vám, že já jsem. Ponìvadž tedy mne hledáte, nechtež tìchto, a odejdou.
Joh 18:9 Aby se naplnila øeè, kterouž byl povìdìl: Že které jsi mi dal, neztratil jsem z nich žádného.
Joh 18:10 Tedy Šimon Petr, maje meè, vytrhl jej a udeøil služebníka nejvyššího knìze a ual mu ucho jeho pravé. A bylo jméno služebníka toho Malchus.
Joh 18:11 I øekl Ježíš Petrovi: Schovej meè svùj do pošvy. Což nemám píti kalicha, kterýž mi dal Otec?
Joh 18:12 Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští jali Ježíše, a svázali jej.
Joh 18:13 A vedli ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášùv, kterýž byl nejvyšším knìzem toho léta.
Joh 18:14 Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židùm, že by užiteèné bylo, aby èlovìk jeden umøel za lid.
Joh 18:15 Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný uèedlník. A ten uèedlník byl znám nejvyššímu knìzi, i všel s Ježíšem do sínì nejvyššího knìze.
Joh 18:16 Ale Petr stál u dveøí vnì. I vyšel ten druhý uèedlník, kterýž byl znám nejvyššímu knìzi, a promluvil s vrátnou, i uvedl tam Petra.
Joh 18:17 Tedy øekla Petrovi dìveèka vrátná: Nejsi-liž i ty z uèedlníkù èlovìka toho? Øekl on: Nejsem.
Joh 18:18 Stáli pak tu služebníci a pacholci, kteøíž oheò udìlali, nebo zima bylo, i zhøívali se. A byl s nimi také i Petr, stoje tu a zhøívaje se.
Joh 18:19 Tedy nejvyšší knìz tázal se Ježíše o uèedlnících jeho a o uèení jeho.
Joh 18:20 Odpovìdìl jemu Ježíš: Já zjevnì mluvil jsem svìtu, já vždycky uèíval jsem v škole a v chrámì, kdežto se odevšad Židé scházejí, a tajnì jsem nic nemluvil,
Joh 18:21 Co se mne ptáš? Ptej se tìch, kteøíž mne slýchali, co jsem jim mluvil. Aj, ti vìdí, co jsem já mluvil.
Joh 18:22 A když on to povìdìl, jeden z služebníkù, stoje tu, dal polièek Ježíšovi, øka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knìzi?
Joh 18:23 Odpovìdìl mu Ježíš: Mluvil-li jsem zle, svìdectví vydej o zlém; pakli dobøe, proè mne tepeš?
Joh 18:24 I poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi nejvyššímu knìzi.
Joh 18:25 Stál pak Šimon Petr, a zhøíval se. Tedy øekli jemu: Nejsi-liž i ty z uèedlníkù jeho? Zapøel on a øekl: Nejsem.
Joh 18:26 Dí jemu jeden z služebníkù nejvyššího knìze, pøíbuzný toho, kterémuž Petr ual ucho: Zdaž jsem já tebe nevidìl s ním v zahradì?
Joh 18:27 Tedy Petr opìt zapøel. A hned kohout zazpíval.
Joh 18:28 I vedli Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo ráno. Oni pak nevešli do radného domu, aby se neposkvrnili, ale aby jedli beránka.
Joh 18:29 Tedy vyšel k nim Pilát ven a øekl: Jakou žalobu vedete proti èlovìku tomuto?
Joh 18:30 Odpovìdìli a øekli jemu: By tento nebyl zloèinec, nedali bychom ho tobì.
Joh 18:31 I øekl jim Pilát: Vezmìte vy jej, a podle Zákona vašeho suïte ho. I øekli mu Židé: Nám nesluší zabíti žádného.
Joh 18:32 Aby se øeè Ježíšova naplnila, kterouž øekl, znamenaje, kterou by smrtí mìl umøíti.
Joh 18:33 Tedy Pilát všel opìt do radného domu, i povolal Ježíše a øekl jemu: Ty-li jsi Král Židovský?
Joh 18:34 Odpovìdìl Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, èili jiní tobì povìdìli o mnì?
Joh 18:35 Odpovìdìl Pilát: Zdaliž jsem já Žid? Národ tvùj a pøední knìží dali mi tebe. Co jsi uèinil?
Joh 18:36 Odpovìdìl Ježíš: Království mé není z tohoto svìta. By z tohoto svìta bylo království mé, služebníci moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židùm. Ale nyní mé království není odsud.
Joh 18:37 I øekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Já jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svìt pøišel, abych svìdectví vydal pravdì. Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas mùj.
Joh 18:38 Dí jemu Pilát: Co jest pravda? A když to øekl, opìt vyšel k Židùm, a dí jim: Já na nìm žádné viny nenalézám.
Joh 18:39 Ale jest obyèej váš, abych vám propustil jednoho vìzní na velikunoc. Chcete-liž tedy, a vám

propustím Krále Židovského?
Joh 18:40 I zkøikli opìt všickni, økouce: Ne toho, ale Barabbáše. Byl pak Barabbáš lotr.
Joh 19:1 Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbièoval jej.
Joh 19:2 A žoldnéøi zpletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštìm šarlatovým pøiodìli jej.
Joh 19:3 A øíkali: Zdráv buï, Králi Židovský. A dávali jemu polièky.
Joh 19:4 I vyšel opìt ven Pilát, a øekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, že na nìm žádné viny nenalézám.
Joh 19:5 Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a pláš šarlatový. I øekl jim Pilát: Aj, èlovìk.
Joh 19:6 A jakž jej uzøeli pøední knìží a služebníci jejich, zkøikli økouce: Ukøižuj, ukøižuj ho. Dí jim Pilát: Vezmìtež vy jej a ukøižujte, nebo já na nìm viny nenalézám.
Joh 19:7 Odpovìdìli jemu Židé: My Zákon máme, a podle Zákona našeho má umøíti, nebo Synem Božím se èinil.
Joh 19:8 A když Pilát uslyšel tuto øeè, více se obával.
Joh 19:9 I všel do radného domu zase, a øekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovìdi.
Joh 19:10 Tedy øekl jemu Pilát: Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukøižovati tì a moc mám propustiti tebe?
Joh 19:11 Odpovìdìl Ježíš: Nemìl bys nade mnou moci nižádné, by nebylo dáno s hùry; protož, kdo jest mne tobì vydal, vìtší høích má.
Joh 19:12 Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali økouce: Propustíš-li tohoto, nejsi pøítel císaøùv; nebo každý, kdož se králem èiní, protiví se císaøi.
Joh 19:13 Tedy Pilát uslyšev tu øeè, vyvedl ven Ježíše, a sedl na soudné stolici na místì, kteréž slove Litostrotos, a Židovsky Gabbata.
Joh 19:14 A byl den pøipravování pøed velikonocí, okolo šesté hodiny. I øekl Židùm: Aj, král váš.
Joh 19:15 Oni pak zkøikli: Vezmi, vezmi a ukøižuj jej. Øekl jim Pilát: Krále vašeho ukøižuji? Odpovìdìli pøední knìží: Nemáme krále, než císaøe.
Joh 19:16 Tedy vydal jim ho, aby byl ukøižován. I pojali Ježíše a vedli jej ven.
Joh 19:17 A on nesa køíž svùj, šel až na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota.
Joh 19:18 Kdežto ukøižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran, a v prostøedku Ježíše.
Joh 19:19 Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na køíž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, Král Židovský.
Joh 19:20 Ten pak nápis mnozí z Židù èetli; nebo blízko mìsta bylo to místo, kdež ukøižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky, Øecky a Latinì.
Joh 19:21 Tedy pøední knìží Židovští øekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on øekl: Král Židovský jsem.
Joh 19:22 Odpovìdìl Pilát: Co jsem psal, psal jsem.
Joh 19:23 Žoldnéøi pak, když Ježíše ukøižovali, vzali roucha jeho, a uèinili èetyøi díly, každému rytíøi díl jeden, vzali také i sukni, kterážto suknì byla nesšívaná, ale odvrchu všecka naskrze setkaná.
Joh 19:24 I øekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, èí bude. Aby se naplnilo písmo, økoucí: Rozdìlili sobì roucho mé, a o mùj odìv metali los. A žoldnéøi zajisté tak uèinili.
Joh 19:25 Stály pak blízko køíže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria, manželka Kleofášova, a Maria Magdaléna.
Joh 19:26 Tedy Ježíš uzøev matku a uèedlníka tu stojícího, kteréhož miloval, øekl k matce své: Ženo, aj, syn tvùj.
Joh 19:27 Potom øekl uèedlníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny pøijal ji uèedlník ten k sobì.
Joh 19:28 Potom vìda Ježíš, že již všecko jiné dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, øekl: Žízním.
Joh 19:29 Byla pak tu postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnili houbu octem, a obloživše yzopem, podali k ústùm jeho.
Joh 19:30 A když okusil Ježíš octa, øekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavy, ducha Otci poruèil.
Joh 19:31 Židé pak, aby nezùstala na køíži tìla na sobotu, ponìvadž byl den pøipravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní,) prosili Piláta, aby zlámáni byli hnátové jejich a aby byli složeni.
Joh 19:32 I pøišli žoldnéøi, a prvnímu zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukøižován byl s ním.
Joh 19:33 Ale k Ježíšovi pøišedše, jakž uzøeli jej již mrtvého, nelámali hnátù jeho.
Joh 19:34 Ale jeden z žoldnéøù bok jeho kopím otevøel, a hned vyšla krev a voda.
Joh 19:35 A ten, jenž vidìl, svìdectví vydal, a pravé jest svìdectví jeho; on ví, že pravé vìci praví, abyste i vy vìøili.
Joh 19:36 Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude zlámána.
Joh 19:37 A opìt jiné Písmo dí: Uzøí, v koho jsou bodli.
Joh 19:38 Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl uèedlník Ježíšùv, ale tajný, pro strach Židovský,) aby sòal tìlo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on pøišed, i sòal tìlo Ježíšovo.
Joh 19:39 Pøišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve pøišel k Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes okolo sta liber.

Joh 19:40 Tedy vzali tìlo Ježíšovo, a obvinuli je prostìradly s vonnými vìcmi, jakž obyèej jest Židùm se pochovávati.
Joh 19:41 A byla na tom místì, kdež ukøižován byl, zahrada, a v zahradì hrob nový, v nìmžto ještì žádný nebyl pochován.
Joh 19:42 Protož tu pro den pøipravování Židovský, že blízko byl hrob, položili Ježíše.
Joh 20:1 První pak den po sobotì Maria Magdaléna pøišla ráno k hrobu, když ještì tma bylo. I uzøela kámen odvalený od hrobu.
Joh 20:2 I bìžela odtud a pøišla k Šimonovi Petrovi a k jinému uèedlníku, jehož miloval Ježíš, a øekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili.
Joh 20:3 Tedy vyšel Petr a jiný uèedlník, a šli k hrobu.
Joh 20:4 I bìželi oba spolu. Ale ten druhý uèedlník pøedbìhl Petra, a pøišel prve k hrobu.
Joh 20:5 A nachýliv se, uzøel prostìradla položená, ale však tam nevšel.
Joh 20:6 Tedy pøišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzøel prostìradla položená,
Joh 20:7 A rouchu, kteráž byla na hlavì jeho, ne s prostìradly položenou, ale obzvláštnì svinutou na jednom místì.
Joh 20:8 Potom všel i ten druhý uèedlník, kterýž byl prve pøišel k hrobu, i uzøel a uvìøil.
Joh 20:9 Nebo ještì neznali Písma, že mìl Kristus z mrtvých vstáti.
Joh 20:10 I odešli zase ti uèedlníci tam, kdež prve byli.
Joh 20:11 Ale Maria stála u hrobu vnì, plaèici. A když plakala, naklonila se do hrobu.
Joh 20:12 A uzøela dva andìly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tìlo Ježíšovo.
Joh 20:13 Kteøížto øekli jí: Ženo, co pláèeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.
Joh 20:14 To když øekla, obrátila se zpátkem, a uzøela Ježíše, an stojí, ale nevìdìla, by Ježíš byl.
Joh 20:15 Dí jí Ježíš: Ženo, co pláèeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, øekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, povìz mi, kdes ho položil, a já jej vezmu.
Joh 20:16 Øekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, øekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistøe.
Joh 20:17 Dí jí Ježíš: Nedotýkejž se mne; neb jsem ještì nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratøím mým, a povìz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.
Joh 20:18 I pøišla Maria Magdaléna, zvìstujici uèedlníkùm, že by vidìla Pána a že jí to povìdìl.
Joh 20:19 Když pak byl veèer toho dne, kterýž jest první po sobotì, a dveøe byly zavøíny, kdež byli uèedlníci shromáždìni, pro strach Židovský, pøišel Ježíš, a stál u prostøed, a øekl jim: Pokoj vám.
Joh 20:20 A to povìdìv, ukázal jim ruce i bok svùj. I zradovali se uèedlníci, vidouce Pána.
Joh 20:21 Tedy øekl jim opìt: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.
Joh 20:22 To povìdìv, dechl, a øekl jim: Pøijmìte Ducha svatého.
Joh 20:23 Kterýmžkoli odpustili byste høíchy, odpouštìjí se jim; a kterýmžkoli zadrželi byste je, zadržáni jsou.
Joh 20:24 Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul Didymus, nebyl s nimi, když byl pøišel Ježíš.
Joh 20:25 I øekli jemu jiní uèedlníci: Vidìli jsme Pána. A on øekl jim: Leè uzøím v rukou jeho bodení høebù, a vpustím prst svùj v místo høebù, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvìøím.
Joh 20:26 A po osmi dnech opìt uèedlníci jeho byli vnitø, a Tomáš s nimi. Pøišel Ježíš, a dveøe byly zavøíny, i stál uprostøed a øekl: Pokoj vám.
Joh 20:27 Potom øekl k Tomášovi: Vložiž prst svùj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpus v bok mùj, a nebudiž nevìøící, ale vìøící.
Joh 20:28 I odpovìdìl Tomáš a øekl jemu: Pán mùj a Bùh mùj.
Joh 20:29 Dí jemu Ježíš: Žes mne vidìl, Tomáši, uvìøil jsi. Blahoslavení, kteøíž nevidìli, a uvìøili.
Joh 20:30 Mnohé zajisté i jiné divy èinil Ježíš pøed oblièejem uèedlníkù svých, kteréž nejsou psány v knize této.
Joh 20:31 Ale toto psáno jest, abyste vìøili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste vìøíce, život vìèný mìli ve jménu jeho.
Joh 21:1 Potom opìt zjevil se Ježíš uèedlníkùm u moøe Tiberiadského. A zjevil se takto:
Joh 21:2 Byli spolu Šimon Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus, a Natanael, jenž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z uèedlníkù jeho dva.
Joh 21:3 Dí jim Šimon Petr: Pùjdu ryb loviti. Øekli jemu: Pùjdeme i my s tebou. I šli, a vstoupili na lodí hned; a té noci nic nepopadli.
Joh 21:4 A když bylo již ráno, stál Ježíš na bøehu. Nevìdìli však uèedlníci, by Ježíš byl.
Joh 21:5 Tedy dí jim Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmièku? Odpovìdìli jemu: Nemáme.
Joh 21:6 On pak øekl jim: Zavrztež sít na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli sít a hned nemohli jí táhnouti pro množství ryb.
Joh 21:7 I øekl uèedlník ten, kteréhož miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil se do moøe.
Joh 21:8 Jiní také uèedlníci na lodí plavili se, (nebo nedaleko byli od bøehu, asi okolo dvou set loket,) táhnouce

sít plnou ryb.
Joh 21:9 A jakž vystoupili na bøeh, uzøeli øeøavé uhlí a rybu svrchu položenou a chléb.
Joh 21:10 Øekl jim Ježíš: Pøineste z ryb, kterýchž jste nalapali nyní.
Joh 21:11 Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl sít na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto padesáte a tøi. A aèkoli jich tak mnoho bylo, však neztrhala se sít.
Joh 21:12 Øekl jim Ježíš: Pojïte, obìdujte. Žádný pak z uèedlníkù neodvážil se ho otázati: Ty kdo jsi? vìdouce, že Pán jest.
Joh 21:13 I pøišel Ježíš, a vzal chléb, a dával jim, i rybu též.
Joh 21:14 To již po tøetí ukázal se Ježíš uèedlníkùm svým, vstav z mrtvých.
Joh 21:15 A když poobìdvali, øekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášùv, miluješ-li mne více nežli tito? Øekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tì miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé.
Joh 21:16 Øekl jemu opìt po druhé: Šimone Jonášùv, miluješ-li mne? Øekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tì miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé.
Joh 21:17 Øekl jemu po tøetí: Šimone Jonášùv, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr proto, že jemu øekl po tøetí: Miluješ-li mne? A odpovìdìl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš, že tì miluji. Øekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.
Joh 21:18 Amen, amen pravím tobì: Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi, kams chtìl; ale když se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tì opáše, a povede, kamž ty nechceš.
Joh 21:19 To pak povìdìl, znamenaje, kterou by smrtí mìl oslaviti Boha. A to povìdìv, øekl jemu: Pojï za mnou.
Joh 21:20 I obrátiv se Petr, uzøel toho uèedlníka, kteréhož miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i odpoèíval za veèeøí na prsech jeho, a byl øekl: Pane, kdo jest ten, kterýž tì zradí?
Joh 21:21 Toho vidìv Petr, dí k Ježíšovi: Pane, co pak tento?
Joh 21:22 Øekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepøijdu, co tobì po tom? Ty pojï za mnou.
Joh 21:23 I vyšla øeè ta mezi bratøí, že by uèedlník ten nemìl umøíti. A neøekl byl jemu Ježíš, že by nemìl umøíti, ale øekl: Chci-li ho nechati, dokudž nepøijdu, co tobì po tom?
Joh 21:24 To jest uèedlník ten, kterýž svìdectví vydává o tìchto vìcech, a napsal toto, a víme, že pravé jest svìdectví jeho.
Joh 21:25 Jesti pak i jiných mnoho vìcí, kteréž èinil Ježíš, kteréž kdyby mìly všecky, každá obzvláštnì, psány býti, mám za to, že by ten svìt nemohl pøijíti tìch knih, kteréž by napsány byly. Amen.
Act 1:1 První zajisté knihu sepsal jsem, ó Teofile, o všech vìcech, kteréž zaèal Ježíš èiniti a uèiti,
Act 1:2 Až do toho dne, v kterémžto dav pøikázání apoštolùm, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhùru vzat jest.
Act 1:3 Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umuèení ve mnohých jistých dùvodích, za èetyøidceti dnù ukazuje se jim a mluvì o království Božím.
Act 1:4 A shromáždiv se s nimi, pøikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby oèekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne.
Act 1:5 Nebo Jan zajisté køtil vodou, ale vy pokøtìni budete Duchem svatým po nemnohých tìchto dnech.
Act 1:6 Oni pak sšedše se, otázali se ho, økouce: Pane, v tomto-li èasu napravíš království Izraelské?
Act 1:7 I øekl jim: Není vaše vìc znáti èasy anebo pøíhodnosti èasù, kterézto Otec v moci své položil.
Act 1:8 Ale pøijmete moc Ducha svatého, pøicházejícího na vás, a budete mi svìdkové, i v Jeruzalémì, i ve všem Judstvu, i v Samaøí, a až do posledních konèin zemì.
Act 1:9 A to povìdìv, ani na to hledí, vzhùru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od oèí jejich.
Act 1:10 A když za ním v nebe jdoucím pilnì hledìli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém,
Act 1:11 A øekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhùru vzat jest od vás do nebe, tak pøijde, jakž jste spatøili zpùsob jeho jdoucího do nebe.
Act 1:12 Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne sváteèního.
Act 1:13 A když pøišli domù, vstoupili do vrchního pøíbytku domu, kdež pøebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondøej, Filip a Tomáš, Bartolomìj a Matouš, Jakub Alfeùv a Šimon Zelótes a Judas bratr Jakubùv.
Act 1:14 Ti všickni byli trvajíce jednomyslnì na modlitbì a pokorné prosbì s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratøími jeho.
Act 1:15 V tìch pak dnech povstav Petr uprostøed uèedlníkù, øekl (a byl zástup lidí spolu shromáždìných okolo sta a dvadcíti):
Act 1:16 Muži bratøí, musilo se naplniti Písmo to, kteréž pøedpovìdìl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vùdce tìch, jenž jímali Ježíše.
Act 1:17 Nebo byl pøièten k nám, a byl došel losu pøisluhování tohoto.
Act 1:18 Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a obìsiv se, rozpukl se na dvé, i vykydla se všecka støeva jeho.
Act 1:19 A to známé jest uèinìno všechnìm pøebývajícím v Jeruzalémì, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve.

Act 1:20 Psáno jest zajisté v knihách Žalmù: Budiž pøíbytek jeho pustý, a nebuï, kdo by pøebýval v nìm, a opìt: Biskupství jeho vezmi jiný.
Act 1:21 Protož musí to býti, aby jeden z tìch mužù, kteøíž jsou s námi bývali po všecken èas, v nìmž pøebýval mezi námi Pán Ježíš,
Act 1:22 Poèav od køtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhùru vzat jest od nás, byl svìdkem spolu s námi vzkøíšení jeho.
Act 1:23 Tedy postavili dva, Jozefa, jenž sloul Barsabáš, kterýž mìl pøíjmí Justus, a Matìje.
Act 1:24 A modléce se, øekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukažiž, kterého jsi vyvolil z tìchto dvou,
Act 1:25 Aby pøijal los pøisluhování tohoto a apoštolství, z nìhož jest vypadl Jidáš, aby odšel na místo své.
Act 1:26 I dali jim losy. Spadl pak los na Matìje, i pøipojen jest z spoleèného snešení k jedenácti apoštolùm.
Act 2:1 A když pøišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místì.
Act 2:2 I stal se rychle zvuk s nebe, jako pøicházejícího vìtru prudkého, a naplnil všecken dùm, kdež sedìli.
Act 2:3 I ukázali se jim rozdìlení jazykové jako oheò, kterýžto posadil se na každém z nich.
Act 2:4 I naplnìni jsou všickni Duchem svatým, a poèali mluviti jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.
Act 2:5 Byli pak v Jeruzalémì pøebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest.
Act 2:6 A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví pøirozeným jazykem jeho.
Act 2:7 I dìsili se všickni a divili se, økouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteøíž mluví, Galilejští?
Act 2:8 A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluviti jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili?
Act 2:9 Partští, a Medští, a Elamitští, a kteøíž pøebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii,
Act 2:10 V Frygii a v Pamfylii, v Egyptì a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Øímané, Židé, i vnovì na víru obrácení,
Act 2:11 Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké vìci Boží.
Act 2:12 I dìsili se všickni a divili se, jeden k druhému økouce: I což toto bude?
Act 2:13 Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito.
Act 2:14 A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteøíž bydlíte v Jeruzalémì, toto vám známo buï, a ušima pozorujte slov mých.
Act 2:15 Jistì nejsou tito, jakož vy se domníváte, zpilí, ponìvadž jest teprv tøetí hodina na den.
Act 2:16 Ale toto jest, což jest pøedpovìdíno skrze proroka Joele:
Act 2:17 A bude v posledních dnech, (dí Bùh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tìlo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidìní vídati budou, a starci vaši sny míti budou.
Act 2:18 A zajisté na služebníky své a na služebnice své v tìch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati.
Act 2:19 A ukáži zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheò a páru dýmovou.
Act 2:20 Slunce obrátí se v temnost a mìsíc v krev, prve než pøijde den Pánì veliký a zjevný.
Act 2:21 A stane se, že každý, kdožkoli vzýval by jméno Pánì, spasen bude.
Act 2:22 Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zvelièeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kteréž èinil skrze nìho Bùh uprostøed vás, jakož i vy sami víte,
Act 2:23 Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a pøedzvìdìní Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukøižovavše, zamordovali jste.
Act 2:24 Jehožto Bùh vzkøísil, zprostiv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní.
Act 2:25 Nebo David praví o nìm: Spatøoval jsem Pána pøed sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul.
Act 2:26 Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk mùj, nýbrž i tìlo mé odpoèine v nadìji.
Act 2:27 Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš vidìti svatému svému porušení.
Act 2:28 Známé jsi mi uèinil cesty života, a naplníš mne utìšením pøed oblièejem svým.
Act 2:29 Muži bratøí, sluší smìle mluviti k vám o patriarchovi Davidovi, že i umøel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne.
Act 2:30 Prorok tedy byv a vìdìv, že pøísahou zavázal se jemu Bùh, že z plodu ledví jeho podle tìla vzbudí Krista a posadí na stolici jeho,
Act 2:31 To pøedzvìdìv, mluvil o vzkøíšení Kristovu, že není opuštìna duše jeho v pekle, ani tìlo jeho vidìlo porušení.
Act 2:32 Toho Ježíše vzkøísil Bùh, jehožto my všickni svìdkové jsme.
Act 2:33 Protož pravicí Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.
Act 2:34 Nebo jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Øekl Pán Pánu mému: Seï na pravici mé,
Act 2:35 Dokavadž nepoložím nepøátel tvých, aby byli podnože noh tvých.
Act 2:36 Protož vìziž jistì všecken dùm Izraelský, že jest Bùh i Pánem ho uèinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukøižovali.

Act 2:37 To slyševše, zkormouceni jsou v srdci svém, a øekli ku Petrovi a k jiným apoštolùm: Což máme èiniti, muži bratøí?
Act 2:38 Tedy Petr øekl k nim: Pokání èiòte, a pokøti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštìní høíchù a pøijmete dar Ducha svatého.
Act 2:39 Vám jest zajisté zaslíbení stalo se a synùm vašim, i všechnìm, kteøíž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bùh náš.
Act 2:40 A jinými slovy mnohými osvìdèoval a napomínal jich, øka: Oddìlte se od pokolení toho zlého.
Act 2:41 Tedy ti, kteøíž ochotnì pøijali slova jeho, pokøtìni jsou, a pøipojilo se k nim ten den duší okolo tøí tisícù.
Act 2:42 I zùstávali v uèení apoštolském, a v spoleènosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.
Act 2:43 I pøišla na všelikou duši bázeò, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly.
Act 2:44 Všickni pak vìøící byli pospolu, a mìli všecky vìci obecné.
Act 2:45 A prodávali vladaøství a statky, a dìlili mezi všecky, jakž komu potøebí bylo.
Act 2:46 A na každý den trvajíce jednomyslnì v chrámì, a lámajíce po domích chléb, pøijímali pokrm s potìšením a sprostností srdce,
Act 2:47 Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak pøidával církvi na každý den tìch, kteøíž by spaseni byli.
Act 3:1 Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou.
Act 3:2 A muž nìjaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveøí chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu tìch, kteøíž vcházeli do chrámu.
Act 3:3 Ten uzøev Petra a Jana, ani vcházeti mìli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali.
Act 3:4 I pohledìv naò Petr s Janem, øekl: Hleï na nás.
Act 3:5 A on pilnì pohledìl na nì, nadìje se, že nìco vezme od nich.
Act 3:6 Tedy øekl Petr: Støíbra a zlata nemám, ale což mám, to tobì dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaò a choï.
Act 3:7 I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.
Act 3:8 A zchytiv se, stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodì, a poskakuje, a chvále Boha.
Act 3:9 A vidìl jej všecken lid, an chodí a chválí Boha.
Act 3:10 I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužnì sedával u dveøí Krásných chrámových. I naplnìni jsou strachem a dìšením nad tím, což se stalo jemu.
Act 3:11 A když se ten uzdravený pøidržel Petra a Jana, sbìhl se k nim všecken lid do síòce, kteráž sloula Šalomounova, pøedìšen jsa.
Act 3:12 To vidìv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se divíte tomuto? Anebo co na nás tak pilnì hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností uèinili to, aby tento chodil?
Act 3:13 Bùh Abrahamùv a Izákùv a Jákobùv, Bùh otcù našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepøeli se pøed tváøí Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštìní.
Act 3:14 Vy pak svatého a spravedlivého odepøeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán.
Act 3:15 Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bùh vzkøísil z mrtvých; èehož my svìdkové jsme.
Act 3:16 A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze nìho, dala jemu celé zdraví toto pøed oblièejem všech vás.
Act 3:17 Ale nyní, bratøí, vím, že jste to z nevìdomí uèinili, jako i knížata vaše.
Act 3:18 Bùh pak to, což pøedzvìstoval skrze ústa všech prorokù, že mìl Kristus trpìti, tak jest naplnil.
Act 3:19 Protož èiòte pokání, a obra te se, aby byli shlazeni høíchové vaši, když by pøišli èasové rozvlažení od tváøi Pánì,
Act 3:20 A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista.
Act 3:21 Kteréhož zajisté musí pøijíti nebesa, až do èasu napravení všech vìcí; což byl pøedpovìdìl Bùh skrze ústa svých svatých prorokù od vìkù.
Act 3:22 Mojžíš zajisté otcùm øekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bùh váš z bratøí vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluviti vám.
Act 3:23 A stane se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého.
Act 3:24 Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteøížkoli mluvili, také jsou o tìchto dnech pøedzvìstovali.
Act 3:25 Vy jste synové prorokù a synové úmluvy, kterouž uèinil Bùh s otci našimi, øka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všecky èeledi zemì.
Act 3:26 Vám nejprve Bùh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobroøeèícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.
Act 4:1 A když oni mluvili k lidu, pøišli knìží a úøedník chrámu a saduceové,
Act 4:2 Tìžce to nesouce, že lid uèili a zvìstovali ve jménu Ježíše vzkøíšení z mrtvých.
Act 4:3 I vztáhli na nì ruce a vsadili je do žaláøe až do jitra, neb již byl veèer.
Act 4:4 Mnozí pak z tìch, kteøíž slyšeli slovo Boží, uvìøili. I uèinìn jest poèet mužù okolo pìti tisícù.

Act 4:5 Stalo se pak nazejtøí, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémì,
Act 4:6 A Annáš nejvyšší knìz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteøížkoli byli z pokolení nejvyššího knìze.
Act 4:7 I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu uèinili jste to vy?
Act 4:8 Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, øekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští,
Act 4:9 Ponìvadž my dnes k soudu jsme pøivedeni pro dobrodiní èlovìku nemocnému uèinìné, kterak by on zdráv uèinìn byl:
Act 4:10 Známo buï všechnìm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukøižovali, jehož Bùh vzkøísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí pøed vámi zdravý.
Act 4:11 To jest ten kámen za nic položený od vás dìlníkù, kterýž uèinìn jest v hlavu úhelní.
Act 4:12 A není v žádném jiném spasení; nebo není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti.
Act 4:13 I vidouce takovou udatnost a smìlost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neuèení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali.
Act 4:14 Èlovìka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, nemìli co mluviti proti nim.
Act 4:15 I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek,
Act 4:16 Økouce: Co uèiníme lidem tìmto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze nì, všem pøebývajícím v Jeruzalémì známé jest, aniž mùžeme toho zapøíti.
Act 4:17 Ale aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohrùžkou pøikažme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili.
Act 4:18 I povolavše jich, pøikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani uèili ve jménu Ježíšovu.
Act 4:19 Tedy Petr a Jan odpovídajíce, øekli jim: Jest-li to spravedlivé pøed oblièejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, suïte.
Act 4:20 Neb nemùžeme nemluviti toho, co jsme vidìli a slyšeli.
Act 4:21 A oni pohrozivše jim, propustili je, nenalezše na nich pøíèiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo.
Act 4:22 Byl zajisté v letech více než ve ètyøidcíti èlovìk ten, pøi kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení.
Act 4:23 A jsouce propuštìni, pøišli k svým a povìdìli jim, co k nim pøední knìží a starší mluvili.
Act 4:24 Kteøíž uslyševše to, jednomyslnì pozdvihli hlasu k Bohu a øekli: Hospodine, ty jsi Bùh, kterýž jsi uèinil nebe i zemi, i moøe i všecko, což v nich jest,
Act 4:25 Kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, øekl: Proè jsou se bouøili národové a lidé myslili marné vìci?
Act 4:26 Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho.
Act 4:27 Právì jsou se jistì sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským,
Act 4:28 Aby uèinili to, což ruka tvá a rada tvá pøeduložila, aby se stalo.
Act 4:29 A nyní, Pane, pohlediž na pohrùžky jejich a dejž služebníkùm svým mluviti slovo tvé svobodnì a smìle,
Act 4:30 Vztahuje ruku svou k uzdravování a k èinìní divù a zázrakù, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše.
Act 4:31 A když se oni modlili, zatøáslo se to místo, na kterémž byli shromáždìni, a naplnìni jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží smìle a svobodnì.
Act 4:32 Toho pak množství vìøících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z tìch vìcí, kteréž mìl, svým vlastním býti pravil, ale mìli všecky vìci obecné.
Act 4:33 A mocí velikou vydávali apoštolé svìdectví o vzkøíšení Pána Ježíše, a milost veliká pøítomná byla všechnìm jim.
Act 4:34 A žádný mezi nimi nebyl nuzný; nebo kteøížkoli mìli pole nebo domy, prodávajíce, pøinášeli peníze, za kteréž prodávali,
Act 4:35 A kladli pøed nohy apoštolské. I rozdìlováno bylo jednomu každému, jakž komu potøebí bylo.
Act 4:36 Jozes pak, kterýž pøíjmí mìl od apoštolù Barnabáš, (což se vykládá syn utìšení,) z pokolení Levítského, z Cypru rodem,
Act 4:37 Mìv pole, prodal je, a pøinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.
Act 5:1 Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafirou, manželkou svou, prodal statek.
Act 5:2 A lstivì nìco tìch penìz ujal s vìdomím manželky své, a pøinesa díl nìjaký, položil k nohám apoštolským.
Act 5:3 I øekl Petr: Ananiáši, proè naplnil satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivì ujal èástku penìz za to pole?
Act 5:4 Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobì nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proè jsi tuto vìc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu.
Act 5:5 Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeò veliká na všecky, kteøíž to slyšeli.
Act 5:6 A vstavše mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali.
Act 5:7 I stalo se po chvíli, jako po tøech hodinách, že i jeho žena, nevìduci, co se bylo stalo, pøišla.
Act 5:8 I øekl k ní Petr: Povìz mi, za toliko-li jste pole své prodali? A ona øekla: Ano, za tolik.

Act 5:9 Tedy dí jí Petr: I proèež jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Pánì? Aj, nohy tìch, kteøíž pochovali muže tvého, pøede dveømi jsou, a vynesou také i tebe.
Act 5:10 I padla hned pøed nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, nalezli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího.
Act 5:11 I byla bázeò veliká po vší církvi, i mezi všemi, kteøíž to slyšeli.
Act 5:12 Skrze ruce pak apoštolù dáli se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslnì v síòci Šalomounovì.
Act 5:13 Jiný pak žádný neodvážil se pøipojiti k nim, ale velebil je lid.
Act 5:14 A vždy více se rozmáhalo množství vìøících Pánu, mužù i také žen.)
Act 5:15 Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoò stín jeho zastínil na nìkteré z nich.
Act 5:16 Scházelo se pak množství z okolních mìst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchù neèistých, a uzdravováni byli všickni.
Act 5:17 Tedy povstav nejvyšší knìz a všickni, kteøíž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplnìni jsou závistí.
Act 5:18 I zjímali apoštoly, a vsázeli je do žaláøe obecného.
Act 5:19 Ale andìl Pánì v noci otevøev dveøe u žaláøe, vyvedl je ven a øekl:
Act 5:20 Jdìte, a postavíce se, mluvte lidu v chrámì všecka slova života tohoto.
Act 5:21 To oni uslyševše, vešli na úsvitì do chrámu a uèili. Tedy pøišed nejvyšší knìz a ti, kteøíž s ním byli, svolali radu a všecky starší synù Izraelských, i poslali do žaláøe, aby byli pøivedeni.
Act 5:22 A služebníci pøišedše, nenalezli jich v žaláøi. A navrátivše se, vypravovali,
Act 5:23 Økouce: Žaláø zajisté nalezli jsme zavøený se vší pilností a strážné vnì stojící u dveøí, ale otevøevše dveøe, žádného jsme tam nenalezli.
Act 5:24 A když uslyšeli øeèi tyto i nejvyšší knìz i úøedník chrámu i jiní pøední knìží, nerozumìli, co by se to stalo.
Act 5:25 A pøišed kdosi, povìdìl jim, øka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláøe, v chrámì stojí a uèí lid.
Act 5:26 Tedy šel tam úøedník s služebníky, a pøivedl je bez násilé; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni.
Act 5:27 A pøivedše je, postavili je v radì. I otázal se jich nejvyšší knìz,
Act 5:28 Øka: Zdaliž jsme vám pøísnì nepøikázali, abyste neuèili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém uèením svým, a chcete na nás uvésti krev èlovìka toho.
Act 5:29 Odpovìdìv pak Petr a apoštolé, øekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí.
Act 5:30 Bùh otcù našich vzkøísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, povìsivše na døevì.
Act 5:31 Toho jest Bùh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštìní høíchù.
Act 5:32 A my jsme svìdkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bùh tìm, jenž jsou poslušni jeho.
Act 5:33 Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhladili.
Act 5:34 Tedy povstav v radì jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona uèitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly.
Act 5:35 I øekl jim: Muži Izraelští, pilnì se rozmyslte pøi tìchto lidech, co máte èiniti.
Act 5:36 Nebo pøed tìmito èasy byl povstal Teudas, pravì se také býti nìèím velikým, jehož se pøidrželo mužù okolo ètyø set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteøíž pøistoupili k nìmu, rozptýleni jsou a v nic obráceni.
Act 5:37 Po nìm pak povstal Judas Galilejský za dnù popisu, a mnoho lidu po sobì obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteøížkoli pøistoupili k nìmu, rozptýleni jsou.
Act 5:38 A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj tìmto lidem, a nechte jich. Nebo jestliže jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchne se;
Act 5:39 Pakli jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezeni nebyli.
Act 5:40 I povolili jemu. A povolavše apoštolù, a zmrskavše je, pøikázali, aby více nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je.
Act 5:41 Oni pak šli z toho jejich shromáždìní, radujíce se, že jsou hodni uèinìni trpìti protivenství pro jméno Pána Ježíše.
Act 5:42 Na každý pak den nepøestávali v chrámì i po domích uèiti a zvìstovati Ježíše Krista.
Act 6:1 A v tìch dnech, když se rozmnožovali uèedlníci, stalo se reptání Øekù proti Židùm proto, že by zanedbávány byly v pøisluhování vezdejším vdovy jejich.
Act 6:2 Tedy dvanácte apoštolù, svolavše množství uèedlníkù, øekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, pøisluhovali stolùm.
Act 6:3 Protož, bratøí, vybeøte z sebe mužù sedm dobropovìstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poruèili tu práci.
Act 6:4 My pak modlitby a služby slova Pánì pilni budeme.

Act 6:5 I líbila se ta øeè všemu množství. I vyvolili Štìpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víøe vnovì obráceného.
Act 6:6 Ty postavili pøed oblièejem apoštolù, kteøížto pomodlivše se, vzkládali na nì ruce.
Act 6:7 I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se poèet uèedlníkù v Jeruzalémì velmi. Mnohý také zástup knìží poslouchal víry.
Act 6:8 Štìpán pak, jsa plný víry a moci, èinil divy a zázraky veliké v lidu.
Act 6:9 I povstali nìkteøí z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a tìch, kteøíž byli z Cilicie a Azie, hádajíce se s Štìpánem.
Act 6:10 A nemohli odolati moudrosti a Duchu Pánì, kterýž mluvil.
Act 6:11 Tedy Istivì nastrojili muže, kteøíž øekli: My jsme jej slyšeli mluviti slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu.
Act 6:12 A tak zbouøili lid a starší i zákoníky, a oboøivše se na nìj, chytili jej, a vedli do rady.
Act 6:13 I vystavili falešné svìdky, kteøíž øekli: Èlovìk tento nepøestává mluviti slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu.
Act 6:14 Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkazí místo toto, a promìní ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš.
Act 6:15 A pilnì patøíce na nìj všickni, kteøíž sedìli v radì, vidìli tváø jeho, jako tváø andìla.
Act 7:1 Tedy øekl nejvyšší knìz: Jest-liž to tak?
Act 7:2 A on øekl: Muži bratøí a otcové, slyšte. Bùh slávy ukázal se otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran.
Act 7:3 A øekl k nìmu: Vyjdi z zemì své a z pøíbuznosti své, a pojï do zemì, kterouž ukáži tobì.
Act 7:4 Tedy vyšel z zemì Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umøel otec jeho, pøestìhoval jej do zemì této, v kterézto vy nyní bydlíte.
Act 7:5 A nedal jemu dìdictví v ní, ani šlépìje nožné, aè byl jemu ji slíbil dáti k vladaøství, i semeni jeho po nìm, když ještì nemìl dìdice.
Act 7:6 Mluvil pak jemu Bùh takto: Bude símì tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobeno, a zle s ním budou nakládati za ètyøi sta let.
Act 7:7 Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, praví Bùh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místì.
Act 7:8 I vydal jemu smlouvu obøízky. A tak on zplodil Izáka, a obøezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob
Act 7:9 A patriarchové v nenávisti mìvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bùh byl s ním,
Act 7:10 A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost pøed tváøí faraona, krále Egyptského, takže ho uèinil úøedníkem nad Egyptem a nade vším domem svým.
Act 7:11 Potom pøišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké, aniž mìli pokrmù otcové naši.
Act 7:12 A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptì, poslal tam otce naše nejprve.
Act 7:13 A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratøí svých, a zjevena jest rodina Jozefova faraonovi.
Act 7:14 Tedy poslav Jozef posly, pøistìhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pìti.
Act 7:15 I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umøel on i otcové naši.
Act 7:16 I pøeneseni jsou do Sichem, a pochováni v hrobì, kterýž byl koupil Abraham za støíbro od synù Emorových, otce Sichemova.
Act 7:17 Když se pak pøibližoval èas zaslíbení, o kterémž byl pøisáhl Bùh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptì,
Act 7:18 Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa.
Act 7:19 Ten Istivì nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati nemluvòátka svá, aby se nerozplozovali.
Act 7:20 V tom èasu narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tøi mìsíce v domu otce svého.
Act 7:21 A když vyložen byl na øeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobì za syna.
Act 7:22 I vyuèen jest Mojžíš vší moudrosti Egyptské, a byl mocný v øeèech i v skutcích.
Act 7:23 A když jemu bylo ètyøidceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratøí své, syny Izraelské.
Act 7:24 A uzøev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpìl, zabiv Egyptského.
Act 7:25 Domníval se zajisté, že bratøí jeho rozumìjí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bùh vysvobození, ale oni nerozumìli.
Act 7:26 Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtìl je v pokoj uvésti, øka: Muži, bratøí jste, i proè køivdu èiníte sobì vespolek?
Act 7:27 Ten pak, kterýž èinil køivdu bližnímu svému, odehnal ho, øka: Kdo tì ustanovil knížetem a soudcím nad námi?

Act 7:28 Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi vèera zabil Egyptského?
Act 7:29 I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny.
Act 7:30 A když se vyplnilo let èty¤idceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai andìl Páni, v plameni ohnì ve køi.
Act 7:31 A Mojžíš uzøev to, divil se tomu vidìní. A když blíže pøistoupil, aby to pilnìji spatøil, stal se k nìmu hlas Páni:
Act 7:32 Já jsem Bùh otcù tvých, Bùh Abrahamùv a Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patøiti.
Act 7:33 I øekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, zemì svatá jest.
Act 7:34 Vidìl jsem, vidìl trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptì, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní pojï, pošli tì do Egypta.
Act 7:35 Toho Mojžíše, kteréhož se odepøeli, økouce: Kdo tì ustanovil knížetem a soudcí? toho jest Bùh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku andìla, kterýž se jemu ukázal ve køi.
Act 7:36 A ten je vyvedl, èinì divy a zázraky v zemi Egyptské a na moøi Èerveném, i na poušti za èty¤idceti let.
Act 7:37 To jest ten Mojžíš, kterýž øekl synùm Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bùh váš z bratøí vašich, podobnì jako mne, toho poslouchejte.
Act 7:38 On jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andìlem, kterýž mluvíval k nìmu na hoøe Sinai, i s otci našimi, kterýž pøijal slova živá, aby je nám vydal.
Act 7:39 Jehož nechtìli poslušni býti otcové naši, ale zavrhli jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta,
Act 7:40 Økouce k Aronovi: Uèiò nám bohy, kteøíž by šli pøed námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z zemì Egyptské, nevíme, co se pøihodilo.
Act 7:41 I udìlali v tìch dnech tele, a obìtovali obìti modle, a veselili se v díle rukou svých.
Act 7:42 I odvrátil se od nich Bùh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zdaliž jste mi obìti aneb dary obìtovali za èty¤idceti let na poušti, dome Izraelský?
Act 7:43 Nýbrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvìzdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdìlali sobì, abyste se jim klanìli. Protož pøestìhuji vás za Babylon.
Act 7:44 Stánek svìdectví mìli jsou otcové naši na poušti, jakož byl naøídil ten, jenž øekl Mojžíšovi, aby jej udìlal, podle zpùsobu toho, kterýž byl vidìl.
Act 7:45 Kterýžto pøijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vladaøství pohanù, kteréž vyhnal Bùh od tváøi otcù našich, až do dnù Davida.
Act 7:46 Jenž nalezl milost pøed oblièejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek Bohu Jákobovu.
Act 7:47 Šalomoun pak udìlal jemu dùm.
Act 7:48 Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udìlaných, jakož dí prorok:
Act 7:49 Nebe jest mi stolice a zemì podnož noh mých, i jakýž mi tedy dùm udìláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpoèívání mého?
Act 7:50 Zdaliž ruka má všeho toho neuèinila?
Act 7:51 Tvrdošijní a neobøezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy.
Act 7:52 Kterému z prorokù otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž pøedzvìstovali pøíchod spravedlivého tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste.
Act 7:53 Kteøíž jste vzali Zákon pùsobením andìlským, a neostøíhali jste ho.
Act 7:54 Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škøipìli zuby na nìho.
Act 7:55 On pak pln jsa Ducha svatého, pohledìv do nebe, uzøel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží.
Act 7:56 I øekl: Aj, vidím nebesa otevøená a Syna èlovìka stojícího na pravici Boží.
Act 7:57 A oni zkøikše hlasem velikým, zacpali uši své, a oboøili se jednomyslnì na nìj.
Act 7:58 A vyvedše jej z mìsta, kamenovali ho. A svìdkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul.
Act 7:59 I kamenovali Štìpána vzývajícího Boha a økoucího: Pane Ježíši, pøijmi ducha mého.
Act 7:60 A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za høích. A to povìdìv, usnul v Pánu.
Act 8:1 Saul pak také pøivolil k usmrcení jeho. I pøišlo v ten èas veliké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémì, a všickni se rozprchli po krajinách Judských a Samaøských, kromì apoštolù.
Act 8:2 I pochovali Štìpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním.
Act 8:3 Saul pak hubil církev, do domù vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláøe.
Act 8:4 Ti pak, kteøíž se byli rozprchli, chodili, kážíce slovo Boží.
Act 8:5 A Filip všed do mìsta Samaøí, kázal jim Krista.
Act 8:6 I pozorovali zástupové s pilností jednomyslnì toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž èinil.
Act 8:7 Nebo duchové neèistí z mnohých, kteøíž je mìli, køièíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou.
Act 8:8 A stala se radost veliká v tom mìstì.

Act 8:9 Muž pak nìjaký, jménem Šimon, pøed tím v tom mìstì èáry provodil, a lid Samaøský mámil, pravì se býti nìjakým velikým.
Act 8:10 Na nìhož pozor mìli všickni, od nejmenšího až do nejvìtšího, øíkajíce: Tento jest Boží moc veliká.
Act 8:11 Pozor pak mìli na nìho, protože je za mnohý èas mámil svými èáry.
Act 8:12 A když, uvìøivše Filipovi zvìstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, køtili se muži i ženy,
Act 8:13 Tedy i ten Šimon také uvìøil, a pokøtìn byv, pøídržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké èinìné, dìsil se.
Act 8:14 Uslyšavše pak v Jeruzalémì apoštolé, že by Samaøí pøijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana.
Act 8:15 Kteøíž pøišedše k nim, modlili se za nì, aby pøijali Ducha svatého.
Act 8:16 (Nebo ještì byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokøtìni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.)
Act 8:17 Tedy vzkládali na nì ruce, a oni pøijali Ducha svatého.
Act 8:18 I uzøev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch svatý, pøinesl jim peníze,
Act 8:19 Øka: Dejte i mnì tu moc, a, na kohož bych koli vzložil ruce, pøijme Ducha svatého.
Act 8:20 I øekl k nìmu Petr: Peníze tvé buïtež s tebou na zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze.
Act 8:21 Nemáš dílu ani losu v této vìci; nebo srdce tvé není upøímé pøed Bohem.
Act 8:22 Protož èiò pokání z této své nešlechetnosti, a pros Boha, zda by odpuštìno bylo tobì to myšlení srdce tvého.
Act 8:23 Nebo v žluèi hoøkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím.
Act 8:24 I odpovìdìv Šimon, øekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepøišlo nìco z tìch vìcí, kteréž jste mluvili.
Act 8:25 Oni pak osvìdèovavše a mluvivše slovo Páni, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých mìsteèkách Samaritánských kázali evangelium.
Act 8:26 V tom andìl Páni mluvil k Filipovi, øka: Vstaò a jdi ku polední stranì na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do mìsta Gázy, kteréž jest pusté.
Act 8:27 A on vstav, i šel. A aj, muž Mouøenín, kleštìnec, komorník královny Mouøenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl pøijel do Jeruzaléma, aby se modlil,
Act 8:28 Již se navracoval zase, sedì na voze svém, a èetl Izaiáše proroka.
Act 8:29 I øekl Duch k Filipovi: Pøistup a pøiviò se k vozu tomu.
Act 8:30 A pøibìh Filip, slyšel jej, an ète Izaiáše proroka. I øekl: Rozumíš-liž, co èteš?
Act 8:31 A on øekl: Kterakž bych mohl rozumìti, leè by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil na vùz, a sedìl s ním.
Act 8:32 Místo pak toho Písma, kteréž èetl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek nìmý pøed tím, kdož jej støiže, tak neotevøel úst svých.
Act 8:33 V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, aèkoli zahlazen byl z zemì život jeho?
Act 8:34 A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobì, èili o nìkom jiném?
Act 8:35 Tedy otevøev Filip ústa svá, a poèav od toho Písma, zvìstoval jemu Ježíše.
Act 8:36 A když jeli cestou, pøijeli k jedné vodì. I øekl komorník: Aj, teï voda. Proè nemám býti pokøtìn?
Act 8:37 I øekl Filip: Vìøíš-li celým srdcem, sluší. A on odpovìdìv, øekl: Vìøím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží.
Act 8:38 I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokøtil ho.
Act 8:39 A když vystoupili z vody, Duch Páni pochopil Filipa, a nevidìl ho více komorník; i jel cestou svou, raduje se.
Act 8:40 Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodì, kázal evangelium všem mìstùm, až pøišel do Cesaree.
Act 9:1 Saul pak ještì dychtì po pohrùžkách a po mordu proti uèedlníkùm Páni, šel k nejvyššímu knìzi,
Act 9:2 A vyžádal od nìho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané pøivedl do Jeruzaléma.
Act 9:3 A když byl na cestì, stalo se, že již pøibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíèilo jej svìtlo s nebe.
Act 9:4 A padna na zem, uslyšel hlas økoucí: Saule, Saule, proè mi se protivíš?
Act 9:5 A on øekl: I kdo jsi, Pane? A Pán øekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdo jest tobì proti ostnùm se zpìèovati.
Act 9:6 A on tøesa se a boje se, øekl: Pane, co chceš, abych èinil? A Pán k nìmu: Vstaò a jdi do mìsta, a bude tobì povìdíno, co bys ty mìl èiniti.
Act 9:7 Ti pak muži, kteøíž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale žádného nevidouce.
Act 9:8 I vstal Saul z zemì, a otevøev oèi své, nic nevidìl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku.
Act 9:9 I byl tu za tøi dni nevida, a nejedl nic, ani nepil.
Act 9:10 Byl pak jeden uèedlník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I øekl k nìmu Pán u vidìní: Ananiáši.

A on øekl: Aj, já, Pane.
Act 9:11 A Pán k nìmu: Vstaò a jdi do ulice, kteráž slove Pøímá, a hledej v domì Judovì Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se,
Act 9:12 A vidìl u vidìní muže, Ananiáše jménem, an jde k nìmu, a vzkládá naò ruku, aby zrak pøijal.
Act 9:13 I odpovìdìl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho zlého èinil svatým tvým v Jeruzalémì.
Act 9:14 A i zde má moc od pøedních knìží, aby jímal všecky, kteøíž vzývají jméno tvé.
Act 9:15 I øekl jemu Pán: Jdi, nebo on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé pøed pohany i krále, i pøed syny Izraelské.
Act 9:16 Já zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpìti pro jméno mé.
Act 9:17 I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naò, øekl: Saule bratøe, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobì na cestì, po níž jsi šel, abys zrak pøijal a naplnìn byl Duchem svatým.
Act 9:18 A hned spadly s oèí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokøtìn jest.
Act 9:19 A pøijav pokrm, posilnil se. I zùstal Saul s uèedlníky, kteøíž byli v Damašku, za nìkoliko dní.
Act 9:20 A hned v školách kázal Krista, pravì, že on jest Syn Boží.
Act 9:21 I divili se náramnì všickni, kteøíž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémì ty, kteøíž vzývali jméno toto, a sem na to pøišel, aby je svázané vedl k pøedním knìžím?
Act 9:22 Saul pak mnohem více se zmocòoval a zahanboval Židy, kteøíž byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus.
Act 9:23 A když pøebìhlo drahnì dnù, radu mezi sebou na tom zavøeli Židé, aby jej zabili.
Act 9:24 Ale zvìdìl Saul o tìch úkladech jejich. Ostøíhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili.
Act 9:25 Ale uèedlníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze pøes zed v koši.
Act 9:26 Pøišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se pøitovaryšiti k uèedlníkùm, ale báli se ho všickni, nevìøíce, by byl uèedlníkem.
Act 9:27 Barnabáš pak pøijav jej, vedl ho k apoštolùm, a vypravoval jim, kterak na cestì vidìl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodnì mluvil ve jménu Ježíše.
Act 9:28 I byl s nimi pøebývaje v Jeruzalémì,
Act 9:29 A smìle mluvì ve jménu Pána Ježíše, a hádal se s Øeky; oni pak usilovali ho zabíti.
Act 9:30 To zvìdìvše bratøí, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu.
Act 9:31 A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaøí mìli pokoj, vzdìlávajíce se, a chodíce v bázni Pánì, a rozhojòovali se potìšením Ducha svatého.
Act 9:32 Stalo se pak, že Petr, když procházel všecky sbory, pøišel také k svatým, kteøíž byli v Lyddì.
Act 9:33 I nalezl tu èlovìka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený.
Act 9:34 I øekl mu Petr: Eneáši, uzdravuje tebe Ježíš Kristus; vstaò a ustel sobì. A hned vstal.
Act 9:35 I vidìli jej všickni, kteøíž bydlili v Lyddì a v Sáronì, kteøíž se obrátili ku Pánu.
Act 9:36 Byla pak jedna uèedlnice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutkù dobrých a almužen, kteréž èinila.
Act 9:37 I stalo se v tìch dnech, že roznemohši se, umøela. Kteroužto umyvše, položili na síò vrchní.
Act 9:38 A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše uèedlníci, že by tam byl Petr, poslali k nìmu dva muže, prosíce ho, aby sobì neobtìžoval pøijíti až k nim.
Act 9:39 Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když pøišel, vedli jej na síò. I obstoupily ho všecky vdovy, plaèíce a ukazujíce suknì a pláštì, kteréž jim dìlala, dokudž s nimi byla, Dorkas.
Act 9:40 I rozkázav všechnìm vyjíti ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tìlu, øekl: Tabito, vstaò. A ona otevøela oèi své, a uzøevši Petra, posadila se.
Act 9:41 A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou.
Act 9:42 I rozhlášeno jest to po všem mìstì Joppen, a uvìøili mnozí v Pána.
Act 9:43 I stalo se, že za mnohé dni pozùstal Petr v Joppen u nìjakého Šimona koželuha.
Act 10:1 Muž pak nìjaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloul Vlaský,
Act 10:2 Nábožný a bohobojný se vším domem svým, èinì almužny mnohé lidu,
Act 10:3 A modle se Bohu vždycky. Ten vidìl u vidìní zøetelnì, jako v hodinu devátou na den, andìla Božího, an všel k nìmu, a øekl jemu: Kornéli.
Act 10:4 A on pilnì popatøil naò, a zstrašiv se, øekl: Co chceš, Pane? I øekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na pamìt pøed tváøí Boží.
Act 10:5 Protož nyní pošli muže nìkteré do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má pøíjmí Petr.
Act 10:6 Ten hospodu má u nìjakého Šimona koželuha, kterýž má dùm u moøe. On poví tobì, co bys mìl èiniti.
Act 10:7 A když odšel andìl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníkù svých, a rytíøe pobožného z tìch, kteøíž vždycky pøi nìm byli,

Act 10:8 A povìdìv jim všecko to, poslal je do Joppen.
Act 10:9 Nazejtøí pak, když oni šli a pøibližovali se k mìstu, všel Petr nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou.
Act 10:10 A potom velice zlaènìv, chtìl pojísti. Když pak oni strojili, pøipadlo na nìj mysli vytržení.
Act 10:11 I uzøel nebe otevøené a sstupující k sobì nádobu jakous jako prostìradlo veliké, za ètyøi rohy uvázané, ano se spouští na zem,
Act 10:12 Na nìmž byla všeliká zemská hovada èvernohá, a zvíøata, a zemìplazové, i ptactvo nebeské.
Act 10:13 I stal se hlas k nìmu: Vstaò, Petøe, bij a jez.
Act 10:14 I øekl Petr: Nikoli, Pane, neb jsem nikdy nejedl nic obecného anebo neèistého.
Act 10:15 Tedy opìt po druhé stal se hlas k nìmu: Což jest Bùh oèistil, nemìj ty toho za neèisté.
Act 10:16 A to se stalo po tøikrát. I vzato jest zase prostìradlo do nebe.
Act 10:17 A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidìní to, kteréž vidìl, aj muži ti, kteøíž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na dùm Šimonùv, stáli pøede dveømi.
Act 10:18 A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má pøíjmí Petr?
Act 10:19 A když Petr pøemýšloval o tom vidìní, øekl jemu Duch: Aj, muži tøi hledají tebe.
Act 10:20 Protož vstana, sejdi dolù a jdi s nimi, nic nepochybuje; nebo jsem já je poslal.
Act 10:21 Tedy sšed Petr k mužùm, jenž posláni byli k nìmu od Kornelia, øekl: Aj, já jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest pøíèina, pro niž jste pøišli?
Act 10:22 Oni pak øekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohabojící, i svìdectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidìní napomenut jest od andìla svatého, aby povolal tebe do domu svého a slyšel øeè od tebe.
Act 10:23 Tedy zavolav jich do domu, pøijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a nìkteøí bratøí z Joppen šli s ním.
Act 10:24 A nazejtøí pøišli do Cesaree. Kornelius pak oèekával jich, svolav pøíbuzné své a pøátely blízké.
Act 10:25 I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti nìmu Kornelius, a padna k nohám jeho, klanìl se mu.
Act 10:26 Ale Petr pozdvihl ho, øka: Vstaò, však i já také èlovìk jsem.
Act 10:27 A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a nalezl mnoho tìch, kteøíž se byli sešli.
Act 10:28 I øekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu pøipojiti se aneb pøistoupiti k cizozemci, ale mnì ukázal Bùh, abych žádného èlovìka nepravil obecným neb neèistým býti.
Act 10:29 Protož bez odporu pøišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou pøíèinu poslali jste pro mne?
Act 10:30 A Kornelius øekl: Pøede ètyømi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu svém. A aj, postavil se pøede mnou muž v rouše bìlostkvoucím,
Act 10:31 A øekl: Kornéli, uslyšána jest modlitba tvá a almužny tvé jsou v pamìti pøed tváøí Boží.
Act 10:32 Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Ten má hospodu v domu Šimona koželuha u moøe; on pøijda, bude mluviti tobì.
Act 10:33 Já pak hned jsem poslal k tobì, a ty jsi dobøe uèinil, žes pøišel. Nyní tedy my všickni pøed oblièejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest koli pøikázáno tobì od Boha.
Act 10:34 Tedy Petr otevøev ústa, øekl: V pravdì jsem shledal, že Bùh není pøijimaè osob.
Act 10:35 Ale v každém národu, kdož se ho bojí a èiní spravedlnost, pøíjemný jest jemu;
Act 10:36 Jakž to oznámil synùm Izraelským, zvìstuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho.
Act 10:37 O èemž i vy sami víte, co se dálo po všem Židovstvu, poèna od Galilee, po køtu, kterýž kázal Jan:
Act 10:38 Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bùh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobøe èinì, a uzdravuje všecky posedlé od ïábla; nebo Bùh s ním byl.
Act 10:39 A my jsme svìdkové všeho toho, což jest èinil v krajinì Judské a v Jeruzalémì. Kteréhožto zamordovali jsou, povìsivše na døevì.
Act 10:40 Toho Bùh vzkøísil tøetího dne, a zpùsobil to, aby zjeven byl,
Act 10:41 Ne všemu lidu, ale svìdkùm prve k tomu zøízeným od Boha, nám, kteøíž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání.
Act 10:42 A pøikázal nám kázati lidu a svìdèiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých.
Act 10:43 Jemu všickni proroci svìdectví vydávají, že odpuštìní høíchù vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvìøil by v nìho.
Act 10:44 A když ještì Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky, kteøíž poslouchali slova Božího.
Act 10:45 I užasli se ti, jenž z obøezaných vìøící byli, kteøíž byli pøišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit.
Act 10:46 Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozlièným, a velebí Boha. Tedy odpovìdìl Petr:
Act 10:47 Zdali mùže kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokøtìni, kteøíž Ducha svatého pøijali jako i my?
Act 10:48 A rozkázal je pokøtíti ve jménu Pánì. I prosili ho, aby u nich pobyl za nìkterý den.
Act 11:1 Uslyšeli pak apoštolé a bratøí, kteøíž byli v Judstvu, že by i pohané pøijali slovo Boží.
Act 11:2 A když pøišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naò ti, kteøíž byli z obøezaných,
Act 11:3 Økouce: K mužùm neobøezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi.

Act 11:4 Tedy zaèav Petr, vypravoval jim poøád, øka:
Act 11:5 Byl jsem v mìstì Joppen, modle se. I vidìl jsem u vytržení mysli jsa vidìní, nádobu nìjakou sstupující jako prostìradlo veliké, za èтyøi rohy pøivázané, ano se spouští s nebe, a pøišlo až ke mnì.
Act 11:6 V kteréž pohledìv pilnì, spatøil jsem hovada zemská èтvernohá, i zvíøata, a zemìplazy, i ptactvo nebeské.
Act 11:7 Slyšel jsem také i hlas ke mnì økoucí: Vstaò, Petøe, bij a jez.
Act 11:8 I øekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb neèistého nikdy nevcházelo v ústa má.
Act 11:9 I odpovìdìl mi hlas po druhé s nebe, øka: Co jest Bùh oèistil, nemìj ty toho za neèisté.
Act 11:10 A to se stalo po tøikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe.
Act 11:11 A aj, hned té chvíle tøi muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mnì z Cesaree.
Act 11:12 I øekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo se mnou i tìchto šest bratøí, a vešli jsme do domu muže jednoho.
Act 11:13 Kterýžto vypravoval nám, kterak vidìl andìla v domu svém, an se pøed ním postavil a øekl jemu: Pošli do Joppen muže nìkteré a povolej Šimona, kterýž slove Petr.
Act 11:14 On tobì bude mluviti slova, skrze nìž spasen budeš ty i všecken tvùj dùm.
Act 11:15 Když jsem pak já mluviti zaèal, sstoupil Duch svatý na nì jako i na nás na poèátku.
Act 11:16 I rozpomenul jsem se na slovo Pánì, kteréž byl povìdìl: Jan zajisté køtil vodou, ale vy pokøtìni budete Duchem svatým.
Act 11:17 Ponìvadž tedy jednostejný dar dal jim Bùh jako i nám, kteøíž uvìøili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu?
Act 11:18 To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, økouce: Tedy i pohanùm Bùh pokání dal k životu.
Act 11:19 Ti pak, kteøíž se byli rozprchli pøíèinou soužení, kteréž se bylo stalo pro Štìpána, pøišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než samým toliko Židùm.
Act 11:20 A byli nìkteøí z nich muži z Cypru a nìkteøí Cyrenenští, kteøížto pøišedše do Antiochie, mluvili Øekùm, zvìstujíce jim Pána Ježíše.
Act 11:21 A byla ruka Pánì s nimi, a veliký poèet vìøících obrátil se ku Pánu.
Act 11:22 I pøišla povìst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémì. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie.
Act 11:23 Kterýžto pøišed tam, a uzøev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu.
Act 11:24 Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I pøibyl jich tu veliký zástup Pánu.
Act 11:25 Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, pøivedl ho do Antiochie.
Act 11:26 I byli pøes celý rok pøi tom sboru, a uèili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii uèedlníci nazváni jsou køes ané.
Act 11:27 V tìch pak dnech pøišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie.
Act 11:28 I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršlku zemském. Kterýžto i stal se za císaøe Klaudia.
Act 11:29 Tedy uèedlníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati nìco ku pomoci bratøím pøebývajícím v Judstvu.
Act 11:30 Což i uèinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.
Act 12:1 A pøi tom èasu dal se v to Herodes král, aby sužoval nìkteré z církve.
Act 12:2 I zamordoval Jakuba, bratra Janova, meèem.
Act 12:3 A vida, že se to líbilo Židùm, umínil jíti i Petra. (A byli dnové pøesnic.)
Act 12:4 Kteréhož jav, do žaláøe vsadil, poruèiv jej šestnácti žoldnéøùm k ostøíhání, chtìje po velikonoci vyvésti jej lidu.
Act 12:5 I byl Petr ostøíhán v žaláøi, modlitba pak ustavièná k Bohu dála se za nìj od církve.
Act 12:6 A když jej již vyvésti mìl Herodes, té noci spal Petr mezi dvìma žoldnéøi, svázán jsa dvìma øetìzy, a strážní pøede dveømi ostøíhali žaláøe.
Act 12:7 A aj, andìl Pánì postavil se, a svìtlo se zastkvìlo v žaláøi; a udeøiv Petra v bok, zbudil ho, øka: Vstaò rychle. I spadli øetìzové s rukou jeho.
Act 12:8 Tedy øekl andìl k nìmu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když uèinil, øekl jemu: Odìj se pláštìm svým, a pojï za mnou.
Act 12:9 I vyšed, bral se za ním, a nevìdìl, by to pravé bylo, co se dálo skrze andìla, ale domníval se, že by vidìní vidìl.
Act 12:10 A prošedše skrze první i druhou stráž, pøišli k bráni železné, kteráž vede do mìsta, a ta se jim hned sama otevøela. A všedše skrze ni, pøešli ulici jednu, a hned odšel andìl od nìho.
Act 12:11 Tedy Petr pøišed sám k sobì, øekl: Nyní právì vím, že poslal Pán andìla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho oèekávání lidu Židovského.
Act 12:12 A pováživ toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž pøíjmí mìl Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se.

Act 12:13 A když Petr potloukl na dveøe, vyšla dìveèka, aby poslechla, jménem Ródé.
Act 12:14 A poznavši hlas Petrùv, pro radost neotevøela dveøí, ale vbìhši, zvìstovala, že Petr stojí u dveøí.
Act 12:15 A oni øekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni øekli: Andìl jeho jest.
Act 12:16 Ale Petr pøedce tloukl. A otevøevše dveøe, uzøeli jej, i ulekli se.
Act 12:17 A pokynuv na nì rukou, aby mlèeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán vyvedl z žaláøe, a potom øekl: Povìztež to Jakubovi a bratøím. A vyšed, bral se na jiné místo.
Act 12:18 A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldnéøi o to, co se stalo pøi Petrovi.
Act 12:19 Herodes pak ptaje se na nìj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryè vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, pøebýval tam.
Act 12:20 A v ten èas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteøížto jednomyslnì pøišli k nìmu, a namluvivše sobì Blasta, pøedního komorníka královského, žádali za pokoj, protože jejich krajiny potravu mìly z zemí královských.
Act 12:21 V uložený pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stolici, uèinil k nim øeè.
Act 12:22 I zvolal lid, øka: Boží jest toto hlas, a ne lidský.
Act 12:23 A ihned ranil jej andìl Pánì, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se èervy, umøel.
Act 12:24 A slovo Pánì rostlo a rozmáhalo se.
Act 12:25 Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž pøíjmí mìl Marek.
Act 13:1 Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a uèitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž mìl pøíjmí Èerný, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s Herodesem tetrarchou, a Saul.
Act 13:2 A když oni služby Pánì konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddìlte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal.
Act 13:3 Tedy postíce se, a modlíce se, a vzkládajíce na nì ruce, propustili je.
Act 13:4 A oni posláni jsouce od Ducha svatého, pøišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru.
Act 13:5 A pøišedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách Židovských; a mìli s sebou i Jana k službì.
Act 13:6 A když zchodili ten ostrov až do Páfu, nalezli tu jakéhos èarodìjníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno bylo Barjezus,
Act 13:7 Kterýž byl u znamenitého vladaøe Sergia Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyšeti slovo Boží.
Act 13:8 Ale protivil se jim Elymas, totiž èarodìjník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaøe od víry.
Act 13:9 Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplnìn jsa Duchem svatým, pilnì pohledìv na nìj,
Act 13:10 Øekl: Ó plný vší lsti a vší nešlechetnosti, synu ïáblùv, a nepøíteli vší spravedlnosti, což nepøestaneš pøevraceti cest Pánì pøímých?
Act 13:11 A aj, nyní ruka Pánì nad tebou, a budeš slepý, nevida slunce až do èasu. A pojednou pøipadla na nìj mrákota a tma, a jda vùkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl.
Act 13:12 Tehdy vladaø uzøev, co se stalo, uvìøil, divì se uèení Pánì.
Act 13:13 A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteøíž s ním byli, pøišli do mìsta Pergen v krajinì Pamfylii. Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma.
Act 13:14 Oni pak šedše z Pergen, pøišli do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní, posadili se.
Act 13:15 A když bylo po ètení Zákona a Prorokù, poslali k nim knížata školy té økouce: Muži bratøí, máte-li úmysl jaké napomenutí uèiniti k lidu, mluvte.
Act 13:16 Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlèeli, pokynuv, øekl: Muži Izraelští, a kteøíž se bojíte Boha, slyšte.
Act 13:17 Bùh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní.
Act 13:18 A za èas ètyøidceti let snášel jejich obyèeje na poušti.
Act 13:19 A zahladiv sedm národù v zemi Kanán, rozdìlil losem mezi nì zemi jejich.
Act 13:20 A potom, témìø za èetyøi sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka.
Act 13:21 A vtom žádali za krále, i dal jim Bùh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova, za èetyøidceti let.
Act 13:22 A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svìdectví dávaje, øekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude èiniti všecku vùli mou.
Act 13:23 Z jehožto semene Bùh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše,
Act 13:24 Pøed jehožto pøíštím kázal Jan køest pokání všemu lidu Izraelskému.
Act 13:25 A když Jan dokonával bìh svùj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, pøijde po mnì tak dùstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho.
Act 13:26 Muži bratøí, synové rodu Abrahamova, a kteøíž mezi vámi jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest.
Act 13:27 Nebo ti, kteøíž pøebývají v Jeruzalémì, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy

Prorocké, kteøíž se na každou sobotu ètou, naplnili.
Act 13:28 A nižádné viny hodné smrti na nìm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili.
Act 13:29 A když dokonali všecko, což o nìm psáno bylo, složen jsa s døeva, do hrobu jest položen.
Act 13:30 Bùh pak vzkøísil jej z mrtvých.
Act 13:31 Kterýžto vidín jest po mnohé dni od tìch, jenž spolu s ním byli pøišli z Galilee do Jeruzaléma, kteøížto jsou svìdkové jeho k lidu.
Act 13:32 A my vám zvìstujeme to zaslíbení, které se stalo otcùm, že jest je již Bùh naplnil nám synùm jejich, vzkøísiv Ježíše;
Act 13:33 Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn mùj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.
Act 13:34 A že jej z mrtvých vzkøísil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom øekl: Dám vám svaté vìci Davidovy vìrné.
Act 13:35 Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému vidìti porušení.
Act 13:36 David zajisté za svého vìku poslouživ vùli Boží, usnul, a pøiložen jest k otcùm svým, a vidìl porušení,
Act 13:37 Ale ten, kteréhož Bùh vzkøísil, nevidìl porušení.
Act 13:38 Protož známo vám buï, muži bratøí, že skrze toho zvìstuje se vám odpuštìní høíchù,
Act 13:39 A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžíšùv ospravedlnìni býti, skrze tohoto každý, kdož vìøí, bývá ospravedlnìn.
Act 13:40 Protož vizte, a na vás nepøijde to, což jest v Prorocích povìdíno:
Act 13:41 Vizte potupníci, a podivte se, a na nic pøijïte; nebo já dílo dìlám za dnù vašich, dílo to, o kterémž vy neuvìøíte, kdyby je vám kdo vypravoval.
Act 13:42 A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova.
Act 13:43 A když bylo rozpuštìno shromáždìní, šlo mnoho Židù a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteøížto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží.
Act 13:44 V druhou pak sobotu témìø všecko mìsto sešlo se k slyšení slova Božího.
Act 13:45 A Židé vidouce zástupy, naplnìni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se.
Act 13:46 Tedy svobodnì Pavel a Barnabáš øekli: Vám jest mìlo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale ponìvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte vìèného života, aj, obracíme se ku pohanùm.
Act 13:47 Nebo jest nám tak pøikázal Pán, øka: Položil jsem tebe svìtlo pohanùm, tak abys ty byl spasení až do konèin zemì.
Act 13:48 A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Pánì; a uvìøili všickni, což jich koli bylo pøedzøízeno k životu vìènému.
Act 13:49 I rozhlašovalo se slovo Pánì po vší krajinì.
Act 13:50 Tedy Židé zbouøili ženy nábožné a poctivé a pøední mìš any, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z konèin svých.
Act 13:51 A oni vyrazivše prach z noh svých na nì, pøišli do Ikonie.
Act 13:52 Uèedlníci pak naplnìni byli radostí a Duchem svatým.
Act 14:1 I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvili slovo Boží, takže jest uvìøilo i Židù i Øekù veliké množství.
Act 14:2 Ale kteøíž z Židù nepovolní byli, ti zbouøili a zdráždili mysli pohanù proti bratøím.
Act 14:3 I byli tu za dlouhý èas, smìle a svobodnì mluvíce v Pánu, kterýž svìdectví vydával slovu milosti své, a pùsobil to, aby se dáli divové a zázrakové skrze ruce jejich.
Act 14:4 I rozdìlilo se množství mìsta, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštoly.
Act 14:5 A když se oboøili na apoštoly i pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali,
Act 14:6 Oni srozumìvše tomu, utekli do mìst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí,
Act 14:7 A tu kázali evangelium.
Act 14:8 Muž pak nìjaký v Lystøe, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z života matky své, kterýž nikdy nechodil.
Act 14:9 Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohledìv naò, a vida, an vìøí, že uzdraven bude,
Act 14:10 Øekl velikým hlasem: Postav se pøímì na nohách svých. I zchopil se a chodil.
Act 14:11 Zástupové pak vidìvše, co uèinil Pavel, pozdvihli hlasu svého, Lykaonitsky økouce: Bohové pøipodobnivše se lidem, sstoupili k nám.
Act 14:12 I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží.
Act 14:13 Tedy knìz Jupitera, modly té, kteráž byla pøed mìstem jejich, pøivedl býky a pøinesl vìnce pøed bránu, a chtìl s lidem obìti obìtovati.
Act 14:14 To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše suknì své, vybìhli k zástupùm, køièíce,
Act 14:15 A økouce: Muži, což to èiníte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddaní, kteøíž vás napomínáme, abyste se obrátili od tìchto marností k Bohu živému, kterýž uèinil nebe i zemi, i moøe, i všecko, což v nich jest.

Act 14:16 Kterýžto za pøedešlých vìkù všech pohanù nechával, aby chodili po cestách svých,
Act 14:17 Aèkoli proto nenechal sebe bez osvìdèení, dobøe èinì, dávaje nám s nebe déš a èasy úrodné, naplòuje pokrmem a potìšením srdce naše.
Act 14:18 A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobìtovali.
Act 14:19 A vtom pøišli od Antiochie a Ikonie nìjací Židé, kteøížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej pøed mìsto, domnívajíce se, že umøel.
Act 14:20 A když jej obstoupili uèedlníci, vstal a všel do mìsta, a nazejtøí odšel s Barnabášem do Derben.
Act 14:21 A kázavše evangelium mìstu tomu, a uèedlníkù mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie,
Act 14:22 Potvrzujíce duší uèedlníkù, a napomínajíce jich, aby trvali u víøe, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího.
Act 14:23 A zøídivše jim, podle daných hlasù, starší po církvech, a modlivše se s postem, poruèili je Pánu, v kteréhož jsou uvìøili.
Act 14:24 A prošedše Pisidii, pøišli do Pamfylie,
Act 14:25 A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do mìsta Attalie.
Act 14:26 A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poruèeni byli milosti Boží k dílu, kteréž jsou vykonali.
Act 14:27 A když tam pøišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kteraké vìci Bùh skrze nì uèinil a že otevøel pohanùm dveøe víry.
Act 14:28 I byli tu za dlouhý èas s uèedlníky.
Act 15:1 Pøišedše pak nìkteøí z Židovstva, uèili bratøí: Že nebudete-li se obøezovati podle obyèeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti.
Act 15:2 A když se stala mezi nimi rùznice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi mìl, i zùstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a nìkteøí jiní z nich šli k apoštolùm a starším do Jeruzaléma o tu otázku.
Act 15:3 Tedy oni jsouce vyprovozeni od církve, šli skrze Fenicen a Samaøí, vypravujíce o obrácení pohanù na víru, i zpùsobili radost velikou všem bratøím.
Act 15:4 A když se dostali do Jeruzaléma, pøijati jsou od církve a od apoštolù a starších. I zvìstovali jim, kteraké vìci èinil skrze nì Bùh.
Act 15:5 A že povstali nìkteøí z sekty farizejské, kteøíž byli uvìøili, pravíce, že musejí obøezováni býti, a potom aby jim bylo pøikázáno zachovávati zákon Mojžíšùv.
Act 15:6 Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili.
Act 15:7 A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, øekl k nim: Muži bratøí, vy víte, že od dávních dnù mezi námi Bùh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvìøili.
Act 15:8 A ten, jenž zpytuje srdce, Bùh, svìdectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám.
Act 15:9 A neuèinil rozdílu mezi nimi a námi, vìrou oèistiv srdce jejich.
Act 15:10 Protož nyní, proè pokoušíte Boha, chtíce vzložiti na hrdlo uèedlníkù jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli?
Act 15:11 Ale skrze milost Pána Ježíše Krista vìøíme, že spaseni budeme, rovnì jako i oni.
Act 15:12 I mlèelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících, kteraké divy a zázraky èinil Bùh skrze nì mezi pohany.
Act 15:13 A když oni tak umlkli, odpovìdìl Jakub, øka: Muži bratøí, slyšte mne.
Act 15:14 Šimon teï vypravoval, kterak Bùh nejprve popatøil na pohany, aby z nich pøijal lid jménu svému.
Act 15:15 A s tím se srovnávají i øeèi prorocké, jakož psáno jest:
Act 15:16 Potom se navrátím, a vzdìlám zase stánek Davidùv, kterýž byl klesl, a zboøeniny jeho zase vzdìlám, a vyzdvihnu jej,
Act 15:17 Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž èiní tyto všecky vìci.
Act 15:18 Známá jsou Bohu od vìkù všecka díla jeho.
Act 15:19 Protož já tak soudím, aby nebyli kormouceni ti, kteøíž se z pohanù obracejí k Bohu,
Act 15:20 Ale aby jim napsáno bylo, a se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného a od krve.
Act 15:21 Nebo Mojžíš od dávních vìkù má po všech mìstech, kdo by jej kázal v školách, ponìvadž na každou sobotu èítán bývá.
Act 15:22 Tehdy vidìlo se apoštolùm a starším se vší církví, aby vyvolili z sebe muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloul Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratøími,
Act 15:23 Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratøí tìm, kteøíž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratøím, kteøíž jsou z pohanù, pozdravení vzkazují.
Act 15:24 Ponìvadž jsme slyšeli, že nìkteøí vyšedše od nás, zkormoutili vás, øeèmi svými zemdlévajíce duše vaše, pravíce, že se máte obøezovati a Zákon zachovávati, jimž jsme toho neporuèili:
Act 15:25 I vidìlo se nám shromáždìným jednomyslnì, abychom vyvolili muže nìkteré a poslali k vám s

nejmilejšími našimi bratøími, Barnabášem a Pavlem,
Act 15:26 Lidmi tìmi, kteøíž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista.
Act 15:27 Protož poslali jsme Judu a Sílu, a ti i ústnì povìdí vám totéž.
Act 15:28 Vidìlo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás bøemene nevzkládati, kromì tìchto vìcí potøebných,
Act 15:29 Totiž abyste se zdržovali od obìtovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od tìch vìcí budete-li se ostøíhati, dobøe budete èiniti. Mìjte se dobøe.
Act 15:30 Tedy oni propuštìni jsouce, pøišli do Antiochie, a shromáždivše množství, dali jim list.
Act 15:31 Kterýžto ètouce, radovali se z toho potìšení jich.
Act 15:32 Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou øeèí napomínali bratøí a potvrzovali jich.
Act 15:33 A pobyvše tu za nìkterý èas, propuštìni jsou od bratøí v pokoji zase k apoštolùm.
Act 15:34 Ale Sílovi se vidìlo, aby tu zùstal.
Act 15:35 Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, uèíce a zvìstujíce slovo Páni, i s mnohými jinými.
Act 15:36 Po nìkolika pak dnech øekl Pavel k Barnabášovi: Vracujíce se, navštìvme bratøí naše po všech mìstech, v kterýchž jsme kázali slovo Páni, a pøezvíme, kterak se mají.
Act 15:37 Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž pøíjmí mìl Marek.
Act 15:38 Ale Pavlovi se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci.
Act 15:39 I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli rùzno. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru.
Act 15:40 A Pavel pøipojiv k sobì Sílu, odšel, poruèen jsa milosti Boží od bratøí.
Act 15:41 I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.
Act 16:1 Pøišel pak do Derben a do Lystry, aj, uèedlník jeden tu byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy Židovky vìøící, ale otce mìl Øeka.
Act 16:2 Tomu svìdectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystøe a v Ikonii bratøí.
Act 16:3 Toho sobì oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obøezal jej, pro Židy, kteøíž byli v tìch místech; nebo vìdìli všickni, že otec jeho byl Øek.
Act 16:4 A když chodili po mìstech, vydávali jim k ostøíhání ustanovení zøízená od apoštolù a od starších, kteøíž byli v Jeruzalémì.
Act 16:5 A tak církve utvrzovaly se u víøe a rozmáhaly se v poètu na každý den.
Act 16:6 A prošedše Frygii i Galatskou krajinu, když jim zabránìno od Ducha svatého, aby nemluvili slova Božího v Azii,
Act 16:7 Pøišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch Ježíšùv.
Act 16:8 Tedy pominuvše Myzii, šli do Troady.
Act 16:9 I ukázalo se Pavlovi v noci vidìní, jako by muž nìjaký Macedonský stál, a prosil ho, øka: Pøijda do Macedonie, pomoz nám.
Act 16:10 A jakž to vidìní vidìl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištìni jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium.
Act 16:11 Protož pustivše se od Troady, pøímým bìhem pøiplavili jsme se do Samotracie a nazejtøí do Neapolis,
Act 16:12 A odtud do Filippis, kterézto jest první místo krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zùstali jsme v tom místì za nìkolik dní.
Act 16:13 V den pak sobotní vyšli jsme ven za místo k øece, kdež býval obyèej modliti se. A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly.
Act 16:14 Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v místì Tyatirských, bohabojící, poslouchala nás. Jejížto srdce otevøel Pán, aby to pilnì rozsuzovala, co se od Pavla pravilo.
Act 16:15 A když pokøtìna byla i dùm její, prosila, økuci: Ponìvadž jste mne soudili vìrnou Pánu býti, vejdìtež do domu mého, a pobuïte u mne. I pøinutila nás.
Act 16:16 I stalo se, když jsme šli k modlitbì, že dìveèka nìjaká, mající ducha vìštího, potkala se s námi, kteráž veliký užitek pøinášela pánùm svým budoucích vìcí pøedpovídáním.
Act 16:17 Ta šedši za Pavlem a za námi, volala, økuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteøížto zvìstují nám cestu spasení.
Act 16:18 A to èinívala za mnoho dní. Pavel pak tìžce to nesa, a obrátiv se, øekl duchu tomu: Pøikazuji tobì ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle.
Act 16:19 A vidìvše páni její, že jest odešla nadìje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynk pøed úøad.
Act 16:20 A postavivše je pøed úøedníky, øekli: Tito lidé bouøí místo naše, jsouce Židé,
Act 16:21 A zvìstují obyèeje, kterýchž nám nesluší pøijíti ani zachovávati, ponìvadž jsme my Øímané.
Act 16:22 I povstala obec proti nim. A úøedníci, roztrhše suknì jejich, kázali je metlami mrskati.
Act 16:23 A množství ran jim davše, vsadili je do žaláøe, pøikázavše strážnému žaláøe, aby jich pilnì ostøíhal.

Act 16:24 Tedy on takové maje pøikázání, vsadil je do nejhlubšího žaláøe, a nohy jejich sevøel kladou.
Act 16:25 O pùlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písnièky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vìzòové.
Act 16:26 A vtom pojednou zemì tøesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláøe, a hned se jim všecky dveøe otevøely a všech okovové spadli.
Act 16:27 I procítiv strážný žaláøe a vida dveøe žaláøe otevøené, vytrhl meè, aby se zabil, domnívaje se, že vìzòové utekli.
Act 16:28 I zkøikl naò Pavel hlasem velikým, øka: Neèiò sobì nic zlého, však jsme teï všickni.
Act 16:29 A požádav svìtla, vbìhl k nim, a tøesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým.
Act 16:30 I vyved je ven, øekl: Páni, co já mám èiniti, abych spasen byl?
Act 16:31 A oni øekli: Vìø v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dùm tvùj.
Act 16:32 I mluvili jemu slovo Páně, i všechnìm, kteøíž byli v domu jeho.
Act 16:33 A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokøtìn jest hned on i všecka èeled jeho.
Act 16:34 A když je uvedl do domu svého, pøipravil jim stùl, a veselil se, že jest se vším domem svým uvìøil Bohu.
Act 16:35 A když bylo ve dne, poslali úøedníci služebníky, økouce: Vypus□ ty lidi.
Act 16:36 I oznámil strážný žaláøe slova ta Pavlovi, pravì: Že poslali úøedníci, abyste byli propuštìni. Protož nyní vyjdouce, jdìtež v pokoji.
Act 16:37 Ale Pavel øekl k nim: Zmrskavše nás zjevnì a bez vyslyšení, lidi Øímany, vsázeli do žaláøe, a již nyní nás chtìjí tajnì vyhnati? Nikoli, ale necha□ sami pøijdou, a vyvedou nás.
Act 16:38 Tedy povìdìli úøedníkùm služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Øímané byli.
Act 16:39 A pøišedše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z mìsta.
Act 16:40 I vyšedše z žaláøe, vešli k Lydii, a uzøevše bratøí, potìšili jich, i šli odtud.
Act 17:1 A prošedše mìsto Amfipolim a Apollonii, pøišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola.
Act 17:2 Tedy Pavel podle obyèeje svého všel k nim, a po tøi soboty kázal jim z Písem,
Act 17:3 Otvíraje a pøedkládaje to, že mìl Kristus trpìti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvìstuji vám.
Act 17:4 I uvìøili nìkteøí z nich, a pøipojili se Pavlovi a Sílovi, i Øekù nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo.
Act 17:5 Ale zažženi jsouce závistí Židé pravdì nepovolní, a pøivzavše k sobì nìkteré lehkomyslné a zlé lidi, shlukše se, zbouøili mìsto, a útok uèinivše na dùm Jázonùv, hledali jich, aby je vyvedli pøed lid.
Act 17:6 A nenalezše jich, táhli Jázona a nìkteré bratøí k starším mìsta, køièíce: Tito, kteøíž všecken svìt bouøí, ti sem také pøišli,
Act 17:7 Kteréž pøijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císaøskému èiní, pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše.
Act 17:8 A tak zbouøili obec i starší mìsta, kteøíž od nich to slyšeli.
Act 17:9 Ale oni pøijavše dosti uèinìní od Jázona a jiných, propustili je.
Act 17:10 Bratøí pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kteøížto pøišedše tam, vešli do školy Židovské.
Act 17:11 A ti byli udatnìjší nežli Tessalonitští, kteøížto pøijali slovo Boží se vší chtivostí, na každý den rozvažujíce Písma, tak-li by ty vìci byly, jakž kázal Pavel.
Act 17:12 A tak mnozí z nich uvìøili, i Øecké ženy poctivé i mužù nemálo.
Act 17:13 A když zvìdìli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, pøišli také tam, bouøíce zástupy.
Act 17:14 Ale hned bratøí vypustili Pavla, aby šel jako k moøi; Sílas pak a Timoteus zùstali tu.
Act 17:15 Ti pak, kteøíž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poruèení k Sílovi a k Timoteovi, aby pøišli k nìmu, což nejspíše mohou, šli zase.
Act 17:16 A když Pavel èekal jich v Aténách, roznìcoval se v nìm duch jeho, vida to mìsto oddané býti modloslužbì.
Act 17:17 I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všecky dni, s tìmi, kteøíž se koli nahodili.
Act 17:18 Tedy nìkteøí z epikureù a stoických mudrákù hádali se s ním. A nìkteøí øekli: I co tento žváè chce povìdíti? Jiní pak pravili: Zdá se býti nìjakých cizích bohù zvìstovatel. Neb jim o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval.
Act 17:19 I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a øekli jemu: Mùžeme-li vìdìti, jaké jest to uèení nové, kteréž vypravuješ?
Act 17:20 Nebo nové jakési vìci vkládáš v uši naše, protož chceme vìdìti, co by to bylo.
Act 17:21 (Aténští zajisté všickni, i ti, kteøíž tu byli hosté, k nièemuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti nìco nového.)
Act 17:22 Tedy Pavel, stoje uprostøed Areopágu, øekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak pøíliš nábožné lidi.

Act 17:23 Nebo procházeje se a spatøuje náboženství vaše, nalezl jsem také oltáø, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, toho já zvìstuji vám.
Act 17:24 Bùh ten, kterýž stvoøil svìt i všecko, což jest na nìm, ten jsa Pánem nebe i zemì, nebydlí v chrámích rukou udìlaných,
Act 17:25 Aniž bývá ctìn lidskýma rukama, jako by nìèeho potøeboval, ponìvadž on dává všechnìm život i dýchání i všecko.
Act 17:26 A uèinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby pøebývalo na tváøi vší zemì, vymìøiv jim uložené èasy a cíle pøebývání jejich,
Act 17:27 Aby hledali Boha, zda by snad makajíce, mohli nalézti jej, aèkoli není daleko od jednoho každého z nás.
Act 17:28 Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i nìkteøí z vašich poetù povìdìli: Že i rodina jeho jsme.
Act 17:29 Rodina tedy Boží jsouce, nemáme se domnívati, že by Bùh zlatu neb støíbru neb kamenu, øemeslem anebo dùvtipem lidským vyrytému, byl podoben.
Act 17:30 Nebo èasy této neznámosti pøehlídaje Bùh, již nyní zvìstuje lidem všechnìm všudy, aby pokání èinili,
Act 17:31 Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všecken svìt v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víøe o tom všechnìm, vzkøíšením jeho z mrtvých.
Act 17:32 Uslyševše pak o vzkøíšení z mrtvých, nìkteøí se posmívali, a nìkteøí øekli: Budeme tì slyšeti o tom po druhé.
Act 17:33 A tak Pavel vyšel z prostøedku jejich.
Act 17:34 Nìkteøí pak muži, pøídržíce se ho, uvìøili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.
Act 18:1 Potom pak Pavel vyšed z Atén, pøišel do Korintu.
Act 18:2 A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl pøišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Øíma vyšli), i pøivinul se k nim.
Act 18:3 A že byl téhož øemesla jako oni, bydlil u nich a dìlal; a bylo øemeslo jejich stany dìlati.
Act 18:4 I hádal se v škole na každou sobotu a k získání pøivodil i Židy i Øeky.
Act 18:5 A když pøišli z Macedonie Sílas a Timoteus, roznìcoval se v duchu Pavel, osvìdèuje Židùm, že Ježíš jest Kristus.
Act 18:6 A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyraziv prach z roucha svého, øekl k nim: Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já èist jsa, hned pùjdu ku pohanùm.
Act 18:7 A jda odtud, všel do domu èlovìka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dùm byl u samé školy.
Act 18:8 Krispus pak, kníže školy, uvìøil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvìøili a køtìni byli.
Act 18:9 I øekl Pán v noci u vidìní Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlè.
Act 18:10 Neb já s tebou jsem, a žádný nesáhne na tebe, a by zle uèinil; nebo mnoho mám lidu v tomto mìstì.
Act 18:11 I byl tu pùl druhého léta, káže jim slovo Boží.
Act 18:12 Když pak Gallio vladaøem byl v Achaii, povstali jednomyslnì Židé proti Pavlovi, a pøivedli jej pøed soudnou stolici,
Act 18:13 Pravíce: Tento navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha.
Act 18:14 A když Pavel mìl již otevøíti ústa, øekl Gallio k Židùm: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechetnost nìjaká, slušnì bych vás vyslyšel.
Act 18:15 Pakli jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu pøihlédnìte. Já toho soudce býti nechci.
Act 18:16 I odehnal je od soudné stolice.
Act 18:17 Tedy Øekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu pøed soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal.
Act 18:18 Pavel pak, pobyv tam ještì za mnoho dní, i rozžehnav se s bratøími, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl uèinil slib.
Act 18:19 I pøišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy.
Act 18:20 A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil.
Act 18:21 Ale požehnav jich, øekl: Musím já jistotnì svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémì slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vùle Boží. I bral se z Efezu.
Act 18:22 A pøišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie.
Act 18:23 A pobyv tu za nìkterý èas, odšel a procházel poøád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech uèedlníkù.
Act 18:24 Žid pak nìjaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, pøišel do Efezu, uèený v Písmì.

Act 18:25 Ten byl poèáteènì nauèen cestì Pánì, a jsa vroucího ducha, horlivì mluvil a uèil pilnì tìm vìcem, kteréž jsou Pánì, znaje toliko køest Janùv.
Act 18:26 A ten poèal smìle a svobodnì mluviti v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, pøijali ho k sobì a dokonaleji vypravovali jemu o cestì Boží.
Act 18:27 A když chtìl jíti do Achaie, bratøí napomenuvše ho, psali uèedlníkùm, aby jej pøijali. Kterýžto když tam pøišel, mnoho prospìl tìm, kteøíž uvìøili skrze milost Boží.
Act 18:28 Nebo náramnì pøemáhal Židy, zjevnì pøede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.
Act 19:1 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošed vrchní krajiny, pøišel do Efezu, a nalezna tu nìkteré uèedlníky,
Act 19:2 Øekl k nim: Pøijali-li jste Ducha svatého, uvìøivše? A oni øekli jemu: Ba, aniž jsme slýchali, jest-li Duch svatý.
Act 19:3 On pak øekl jim: Naèež tedy pokøtìni jste? A oni øekli: Køtìni jsme køtem Janovým.
Act 19:4 I øekl Pavel: Jan zajisté køtil køtem pokání, pravì lidu, aby v toho, kterýž mìl po nìm pøijíti, vìøili, to jest v Krista Ježíše.
Act 19:5 Kteøíž pak toho uposlechli, pokøtìni jsou ve jméno Pána Ježíše.
Act 19:6 A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na nì, i mluvili jazyky rozliènými, a prorokovali.
Act 19:7 A bylo všech spolu okolo dvanácti mužù.
Act 19:8 Tedy Pavel všed do školy, smìle a svobodnì mluvil za tøi mìsíce, hádaje se a uèe o království Božím.
Act 19:9 A když se nìkteøí zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestì Boží pøede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddìlil uèedlníky, na každý den kázání èinì v škole nìjakého Tyranna.
Act 19:10 A to se dálo za dvì létì, takže všickni, kteøíž pøebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Øekové.
Act 19:11 A divy veliké èinil Bùh skrze ruce Pavlovy,
Act 19:12 Takže i šátky a fìrtochy od jeho tìla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové neèistí vycházeli z nich.
Act 19:13 Tedy pokusili se nìkteøí z Židù tulákù, kteøíž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad tìmi, jenž mìli duchy neèisté, øíkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel.
Act 19:14 A bylo jich sedm synù jednoho Žida, jménem Scevy, pøedního knìze, kteøíž to èinili.
Act 19:15 Tedy odpovìdìv duch zlý, øekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste?
Act 19:16 A oboøiv se na nì èlovìk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranìní vybìhli z domu toho.
Act 19:17 A to známo uèinìno jest všechnìm Židùm i Øekùm bydlícím v Efezu, a spadla bázeò na nì na všecky. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše.
Act 19:18 Mnozí pak z vìøících pøicházeli, vyznávajíce se a zjevujíce skutky své.
Act 19:19 Mnozí také z tìch, kteøíž se s marnými umìními obírali, snesše knihy o tìch vìcech, spálili je pøede všemi; a poèetše cenu jejich, shledali toho padesáte tisícù penìz.
Act 19:20 Tak jest mocnì rostlo slovo Pánì a zmocòovalo se.
Act 19:21 A když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, øka: Když pobudu tam, musím také i na Øím pohledìti.
Act 19:22 I poslav dva z tìch, jenž mu pøisluhovali, do Macedonie, Timotea a Erasta, sám pozùstal v Azii do èasu.
Act 19:23 Tedy stala se v ten èas nemalá bouøka pro cestu Boží.
Act 19:24 Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dìlával chrámy støíbrné modly Diány, nemalý zisk pøivodil øemeslníkùm.
Act 19:25 Kteréž svolav, i ty, kteøíž byli k tìm podobných vìcí dìlníci, øekl jim: Muži, víte, že z tohoto øemesla jest živnost naše.
Act 19:26 A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale témìø po vší Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravì: Že to nejsou bohové, kteøíž jsou rukama udìlaní.
Act 19:27 A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší pøítrž nestala, ale také i veliké bohynì Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepøišlo k zkáze dùstojenství její, kteroužto všecka Azia i všecken svìta okršlek ctí.
Act 19:28 To uslyšavše a naplnìni jsouce hnìvem, zkøikli økouce: Veliká jest Diána Efezských.
Act 19:29 I naplnìno jest všecko mìsto rozbrojem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy.
Act 19:30 Pavlovi pak, když chtìl jíti k lidu, nedopustili uèedlníci.
Act 19:31 Ano i nìkteøí z pøedních mužù Azianských, kteøíž jemu pøáli, poslavše k nìmu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku.
Act 19:32 A jedni tak, jiní jinak køièeli; nebo byla obec zbouøena, a mnozí nevìdìli, proè jsou se sbìhli.
Act 19:33 Z zástupu pak nìkteøí Alexandra nìjakého táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak

pokynuv rukou, chtìl zprávu dáti lidu.
Act 19:34 Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednostejný všech hlas, jako za dvì hodinì volajících: Veliká jest Diána Efezských.
Act 19:35 A když písaø pokojil zástup, øekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ještо by nevìdìl, že mìsto Efezské slouží veliké bohyni Diánì a od Jupitera spadlému obrazu?
Act 19:36 A ponìvadž tomu odpíráno býti nemùže, slušné jest, abyste se upokojili a nic kvapnì neèinili.
Act 19:37 Pøivedli jste zajisté lidi tyto, kteøíž nejsou ani svatokrádce ani ruhaèi bohynì vaší.
Act 19:38 Jestliže pak Demetrius a ti, kteøíž jsou s ním øemeslníci, mají s kým jakou pøi, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Necha jedni druhé viní.
Act 19:39 Pakli èeho jiného hledáte, i to mùž v poøádném svolání obce skoncováno býti.
Act 19:40 Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouøku dnešní, ponìvadž žádné pøíèiny není, kterouž bychom mohli pøedložiti, proè jsme se tuto sbìhli. A to povìdìv, rozpustil lid.
Act 20:1 Když pak pøestala ta bouøka, povolav Pavel uèedlníkù a požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie.
Act 20:2 A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim uèiniv mnohými øeèmi, pøišel do zemì Øecké,
Act 20:3 V kteréžto pobyv za tøi mìsíce, (kdežto Židé uèinili jemu zálohy,) když se mìl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii.
Act 20:4 I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus.
Act 20:5 Ti všickni šedše napøed, doèkali nás v Troadì.
Act 20:6 My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a pøišli jsme k nim do Troady v pìti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní.
Act 20:7 Tedy první den po sobotì, když se uèedlníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtøí jíti pryè, i prodlil øeèí až do pùlnoci.
Act 20:8 A bylo mnoho svìtel tu na té síni, kdež byli shromáždìni.
Act 20:9 Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedì na oknì, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spì, spadl s tøetího ponebí dolù, a vzat jest mrtvý.
Act 20:10 I sstoupiv dolù Pavel, zpolehl na nìj, a objav jej, øekl: Nermu tež se, však duše jeho v nìm jest.
Act 20:11 A vstoupiv zase na síò, lámal chléb a jedl, a kázání jim uèiniv dlouho až do svitání, tak odšel pryè.
Act 20:12 I pøivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potìšeni.
Act 20:13 My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobì vzíti Pavla; neb jest byl tak poruèil, maje sám jíti po zemi.
Act 20:14 A když se k nám pøipojil v Asson, vzavše jej, pøijeli jsme do Mitylénu.
Act 20:15 A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a tøetího dne pøistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtøí pøišli jsme do Milétu.
Act 20:16 Nebo Pavel byl umínil pominouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémì.
Act 20:17 Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobì starších církve.
Act 20:18 Kteøížto když pøišli k nìmu, øekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto pøišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten èas s vámi byl,
Act 20:19 Slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne pøicházela z úkladù Židovských.
Act 20:20 Kterak jsem nièehož nepominul, což by vám užiteèného bylo, abych vám toho neoznámil, ale uèil jsem vás vùbec zjevnì i po domích,
Act 20:21 Svìdectví vydávaje i Židùm i Øekùm o pokání k Bohu a o víøe v Pána našeho Ježíše Krista.
Act 20:22 A aj, nyní já sevøín jsa duchem, beru se do Jeruzaléma, nevìda, co mi se v nìm má státi,
Act 20:23 Než že Duch svatý po mìstech, kudyž jsem šel, osvìdèuje mi, pravì, že vìzení a soužení mne oèekávají.
Act 20:24 Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych bìh svùj s radostí vykonal a pøisluhování, kteréž jsem pøijal od Pána Ježíše, k osvìdèování evangelium milosti Boží.
Act 20:25 A aj, já nyní vím, že již více neuzøíte tváøi mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím.
Act 20:26 Protož osvìdèuji vám dnešní den, že jsem èist od krve všech.
Act 20:27 Neb jsem neobmeškal zvìstovati vám všeliké rady Boží.
Act 20:28 Buïtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v nìmžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobì dobyl svou vlastní krví.
Act 20:29 Nebo já to jistotnì vím, že po mém odjití vejdou mezi vás vlci hltaví, kteøíž nebudou odpouštìti stádu.
Act 20:30 A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluviti pøevrácené vìci, aby obrátili uèedlníky po sobì.
Act 20:31 Protož bdìte, v pamìti majíce, že jsem po tøi léta nepøestával dnem i nocí s pláèem napomínati

jednoho každého z vás.
Act 20:32 A již nyní, bratøí, porouèím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdìlati vás, a dáti vám dìdictví mezi všemi posvìcenými.
Act 20:33 Støíbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného.
Act 20:34 Nýbrž sami víte, že toho, èehož mi kdy potøebí bylo, i tìm, kteøíž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto.
Act 20:35 Vše ukázal jsem vám, že tak pracujíce, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; neb on øekl: Blahoslavenìji jest dáti nežli bráti.
Act 20:36 A to povìdìv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi.
Act 20:37 I stal se pláè veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej,
Act 20:38 Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž øekl, že by již více nemìli tváøi jeho vidìti. I provodili jej až k lodí.
Act 21:1 Když jsme se pak plavili, rozlouèivše se s nimi, pøímým bìhem pøijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary.
Act 21:2 I nalezše tu lodí, kteráž mìla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se.
Act 21:3 A když se nám poèal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé stranì, plavili jsme se do Syrie, a pøiplavili jsme se do Týru; nebo tu mìli složiti náklad z lodí.
Act 21:4 A nalezše tu uèedlníky, pobyli jsme tam za sedm dní, kteøížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma.
Act 21:5 A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryè, a sprovodili nás všickni s ženami i s dìtmi až za mìsto. A poklekše na kolena na bøehu, pomodlili jsme se.
Act 21:6 A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na lodí, a oni se vrátili domù.
Act 21:7 My pak pøeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratøí, pobyli jsme u nich jeden den.
Act 21:8 A nazejtøí vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, pøišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z onìch sedmi,) pobyli jsme u nìho.
Act 21:9 A ten mìl ètyøi dcery panny, prorokynì.
Act 21:10 A když jsme tu pobyli za drahnì dní, pøišel prorok nìjaký z Judstva, jménem Agabus.
Act 21:11 Ten když k nám pøišel, vzal pás Pavlùv, a svázav sobì ruce i nohy, øekl: Toto praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé v Jeruzalémì a vydadí v ruce pohanùm.
Act 21:12 A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteøíž byli v tom místì, aby nechodil do Jeruzaléma.
Act 21:13 Tedy odpovìdìl Pavel: I co èiníte, plaèíce a trápíce srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umøíti hotov jsem v Jeruzalémì pro jméno Pána Ježíše.
Act 21:14 A když nechtìl povoliti, dali jsme tomu pokoj, økouce: Staò se vùle Pánì.
Act 21:15 Po tìch pak dnech pøipravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma.
Act 21:16 A šli s námi i uèedlníci nìkteøí z Cesaree, vedouce s sebou nìjakého Mnázona z Cypru, starého uèedlníka, u nìhož bychom hospodu mìli.
Act 21:17 A když jsme pøišli do Jeruzaléma, vdìènì nás pøijali bratøí.
Act 21:18 Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakubovi, a tu se byli všickni starší sešli.
Act 21:19 Jichžto pozdraviv, vypravoval jim všecko, což Bùh skrze službu jeho èinil mezi pohany.
Act 21:20 A oni slyšavše to, velebili Pána, a øekli jemu: Vidíš, bratøe, kterak jest mnoho tisícù Židù vìøících, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona.
Act 21:21 Ale o tobì mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všecky ty Židy, kteøíž jsou mezi pohany, pravì, že nemají obøezovati synù svých, ani zachovávati obyèejù Zákona.
Act 21:22 Což tedy èiniti? Musí zajisté shromáždìno býti všecko množství, nebo uslyší o tobì, že jsi pøišel.
Act 21:23 Uèiniž tedy toto, což povíme: Máme tu ètyøi muže, kteøíž mají slib na sobì.
Act 21:24 Ty pøijma k sobì, posvì se s nimi, i náklad uèiò s nimi, aby oholili hlavy své. A tak zvìdí všickni, že to, což slyšeli o tobì, nic není, ale že i sám ty chodíš, ostøíhaje Zákona.
Act 21:25 Z strany pak tìch, kteøíž z pohanù uvìøili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto nièeho nešetøili, toliko aby se varovali modlám obìtovaného, a krve, a udáveného, a smilstva.
Act 21:26 Tedy Pavel, pøijav k sobì ty muže, na druhý den posvìtiv se s nimi, všel do chrámu, a vypravoval o vyplnìní dní toho posvìcení, až i obìtována jest obìt za jednoho každého z nich.
Act 21:27 A když se vyplniti mìlo dní sedm, Židé nìkteøí z Azie, uzøevše jej v chrámì, zbouøili všecken lid a vztáhli naò ruce,
Act 21:28 Køièíce: Muži Izraelští, pomozte! Toto jest ten èlovìk, kterýž proti lidu i Zákonu i místu tomuto všecky všudy uèí, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa.
Act 21:29 Nebo byli vidìli prve Trofima Efezského s ním v mìstì, kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl.
Act 21:30 Takž se zbouøilo všecko mìsto, a sbìhli se lidé, a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavøíny jsou dveøe.

Act 21:31 A když jej chtìli zamordovati, povìdíno hejtmanu vojska, že se bouøí všecken Jeruzalém.
Act 21:32 Kterýžto hned pojav s sebou žoldnéøe a setníky, pøibìhl na nì. A oni uzøevše hejtmana a žoldnéøe, pøestali bíti Pavla.
Act 21:33 Tedy pøistoupiv hejtman, dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvìma øetìzy, a ptal se, kdo jest a co uèinil.
Act 21:34 V zástupu pak jedni tak, jiní jinak køièeli. A nemoha nic jistého zvìdìti pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska.
Act 21:35 A když pøišel k stupòùm, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéøù pro násilé lidu.
Act 21:36 Nebo šlo za ním množství lidu, køièíce: Zahlaï jej!
Act 21:37 A když mìl již uveden býti do vojska Pavel, øekl hejtmanu: Mohu-li co promluviti k tobì? Kterýž øekl: Umíš Øecky?
Act 21:38 Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi pøed tìmito dny byl bouøku uèinil, a vyvedls na pouš èтyøi tisíce lotrù?
Act 21:39 I øekl Pavel: Já jsem èlovìk Žid Tarsenský, neposledního mìsta Cilické zemì obyvatel; protož prosím tebe, dopus mi promluviti k lidu.
Act 21:40 A když mu on dopustil, Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlèení stalo, mluvil k nim Židovsky, øka:
Act 22:1 Muži bratøí a otcové, poslechnìte této mé omluvy, kterouž vám nyní pøedložím.
Act 22:2 (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím radìji mlèeli.) I øekl:
Act 22:3 Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu mìstì Cilickém, ale vychován jsem v tomto mìstì u noh Gamalielových, vyuèený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste.
Act 22:4 Kterýž jsem se této cestì protivil až k smrti, svazuje a dávaje do žaláøe i muže i ženy,
Act 22:5 Jakož i nejvyšší knìz svìdek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratøím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteøíž tam byli, svázané pøivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni.
Act 22:6 I stalo se, když jsem se bral cestou a pøibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklíèilo mne svìtlo veliké.
Act 22:7 I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proè mi se protivíš?
Act 22:8 A já odpovìdìl jsem: Kdo jsi, Pane? I øekl ke mnì: Já jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protivíš.
Act 22:9 Ti pak, kteøíž se mnou byli, svìtlo zajisté vidìli a pøestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli.
Act 22:10 I øekl jsem: Pane, což mám èiniti? A Pán øekl ke mnì: Vstana, jdiž do Damašku, a tu tobì bude povìdíno všecko, což jest uloženo, abys ty èinil.
Act 22:11 A že jsem byl oslnul pro jasnost svìtla toho, za ruce jsa veden od tìch, kteøíž se mnou byli, pøišel jsem do Damašku.
Act 22:12 Ananiáš pak nìjaký, muž pobožný podle zákona, svìdectví maje ode všech pøebývajících v Damašku Židù,
Act 22:13 Pøišel ke mnì, a stoje, øekl mi: Saule, bratøe, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohledìl jsem na nìj.
Act 22:14 I øekl mi: Bùh otcù našich vyvolil tì, abys poznal vùli jeho, a uzøel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho.
Act 22:15 Nebo svìdkem jemu budeš u všech lidí tìch vìcí, kteréž jsi vidìl a slyšel.
Act 22:16 A protož nyní co prodléváš? Vstana, pokøti se, a obmej høíchy své, vzývaje jméno Pánì.
Act 22:17 Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámì, že jsem byl u vytržení mysli.
Act 22:18 I vidìl jsem jej, an dí ke mnì: Pospìš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, nebo nepøijmou svìdectví tvého o mnì.
Act 22:19 A já øekl jsem: Pane, oni vìdí, že jsem já do žaláøe dával a bil jsem v školách ty, kteøíž vìøili v tebe.
Act 22:20 A když vylévali krev Štìpána, svìdka tvého, já také jsem tu stál, a pøivolil jsem k usmrcení jeho, a ostøíhal jsem roucha tìch, kteøíž jej mordovali.
Act 22:21 A Pán øekl ke mnì: Jdi, nebo já ku pohanùm daleko pošli tebe.
Act 22:22 I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, økouce: Zahlaï z zemì takového, nebo nesluší jemu živu býti.
Act 22:23 A když oni køièeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povìtøí,
Act 22:24 Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal jej bièi mrskati, aby zvìdìl, pro kterou pøíèinu na nìj tak køièí.
Act 22:25 A když jej svázali øemením, øekl Pavel setníkovi, jenž tu stál: Sluší-liž vám Øímana a neodsouzeného mrskati?
Act 22:26 To uslyšav setník, pøistoupì k hejtmanu, povìdìl jemu, øka: Viz, co chceš èiniti; nebo èlovìk tento jest Øíman.
Act 22:27 A pøistoupiv hejtman, øekl mu: Povìz mi, jsi-li ty Øíman? A on øekl: A já jsem.

Act 22:28 I odpovìdìl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho mìš□anství dosáhl. Pavel pak øekl: Ale já jsem se i narodil Øíman.
Act 22:29 Tedy ihned odstoupili od nìho ti, kteøíž jej mìli trápiti. Ano i hejtman bál se, když zvìdìl, že jest Øíman, a že jej byl kázal svázati.
Act 22:30 Nazejtøí pak, chtìje zvìdìti jistotu, z èeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli pøední knìží i všecka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho pøed nimi.
Act 23:1 Tedy Pavel, pohledìv pilnì na to shromáždìní, øekl: Muži bratøí, já všelijak s dobrým svìdomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne.
Act 23:2 Tedy nejvyšší knìz Ananiáš kázal tìm, kteøíž tu stáli, aby jej bili v ústa.
Act 23:3 Pavel pak øekl jemu: Bude□ tebe bíti Bùh, stìno zbílená. A ty sedíš, soudì mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bíti.
Act 23:4 A nìkteøí stojíce tu øekli: Nejvyššímu knìzi Božímu zloøeèíš?
Act 23:5 I øekl Pavel: Nevìdìl□ jsem, bratøí, by□ nejvyšším knìzem byl; psáno□ jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zloøeèiti.
Act 23:6 A vìda Pavel, že tu byla jedna strana saduceù a druhá farizeù, zvolal v radì: Muži bratøí, já jsem farizeus, syn farizeùv; pro nadìji a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím.
Act 23:7 A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a rozdvojilo se množství.
Act 23:8 Nebo saduceové tak praví, že není vzkøíšení, ani andìla, ani ducha, ale farizeové obé to vyznávají.
Act 23:9 I stal se køik veliký. A povstavše uèitelé strany farizejské, zastávali ho, økouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto èlovìku; protož buï že mluvil jemu duch neb andìl, nebojujme s Bohem.
Act 23:10 A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldnéøùm sjíti dolù a vychvátiti ho z prostøedku jejich a vésti do vojska.
Act 23:11 V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, øekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svìdèil o mnì v Jeruzalémì, tak musíš svìdèiti i v Øímì.
Act 23:12 A když byl den, sšedše se nìkteøí z Židù, zapøisáhli se s klatbou, økouce, že nebudou jísti ani píti, až zabijí Pavla.
Act 23:13 A bylo jich více než èty øidceti, kteøíž se byli tak spikli.
Act 23:14 Kteøížto pøistoupivše k pøedním knìžím a k starším, øekli: Prokletím prokleli jsme se, že neokusíme nièehož, dokudž nezabijeme Pavla.
Act 23:15 Protož vy nyní dejte vìdìti hejtmanu, z jednostejného vší rady svolení, aby jej zítra k vám pøivedl, jako byste nìco jistšího chtìli zvìdìti o jeho vìcech; my pak, prve nežli□ se k vám pøiblíží, hotovi jsme jej zabíti.
Act 23:16 Slyšev pak o tìch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a povìdìl Pavlovi.
Act 23:17 Tedy zavolav Pavel k sobì jednoho z setníkù, øekl: Doveï mládence tohoto k hejtmanu; nebo□ má jemu nìco povìdíti.
Act 23:18 A on pojav jej, vedl k hejtmanu a øekl jemu: Vìzeò Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence pøivedl k tobì, že by mìl nìco mluvit s tebou.
Act 23:19 I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to, ješto mi máš oznámiti?
Act 23:20 Tedy on øekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by nìco jistšího chtìli vyzvìdìti o nìm.
Act 23:21 Ale ty nepovoluj jim; nebo□ úklady èiní jemu více než èty øidceti mužù z nich, kteøíž se zapøisáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani píti, až jej zabijí. A již□ jsou hotovi, èekajíce na odpovìd od tebe.
Act 23:22 Tedy hejtman propustil toho mládence, pøikázav: Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil.
Act 23:23 A zavolav dvou setníkù, øekl jim: Pøipravte žoldnéøù dvì stì, aby šli až do Cesaree, a jezdcù sedmdesáte, a drabantù dvì stì k tøetí hodinì na noc.
Act 23:24 I hovada pøiveïte, aby vsadíce na nì Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaøi;
Act 23:25 Napsav jemu také i list v tento rozum:
Act 23:26 Klaudius Lyziáš výbornému vladaøi Felixovi vzkazuje pozdravení.
Act 23:27 Muže tohoto javše Židé, hned zamordovati mìli. Kteréhožto já, pøispìv s houfem žoldnéøù, vydøel jsem, zvìdìv, že jest Øíman.
Act 23:28 A chtìje zvìdìti, z èeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich.
Act 23:29 I shledal jsem, že na nìj žalují o nìjaké otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vìzení.
Act 23:30 A když mi povìdíno o úkladech, kteréž jsou o nìm skládali Židé, ihned jsem jej poslal k tobì, pøikázav také i žalobníkùm jeho, aby, což mají proti nìmu, oznámili pøed tebou. Mìj se dobøe.
Act 23:31 Tedy žoldnéøi, jakž jim poruèeno bylo, pojavše Pavla, pøivedli jej v noci do Antipatridy.
Act 23:32 A nazejtøí, nechavše jízdných, aby s ním jeli, vrátili se do vojska.
Act 23:33 Oni pak pøijevše do Cesaree, dali list vladaøi, a Pavla také postavili pøed ním.
Act 23:34 A pøeèta list vladaø, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvìdìv, že jest z Cilicie,

Act 23:35 Øekl: Budu tì slyšeti, když tvoji žalobníci také pøijdou. I rozkázal ho ostøíhati v domì Herodesovì.
Act 24:1 Po pìti pak dnech sstoupil nejvyšší knìz Ananiáš s staršími a s nìjakým Tertullem øeèníkem; kteøížto postavili se pøed vladaøem proti Pavlovi.
Act 24:2 A když povolán byl, poèal naò žalovati Tertullus, øka:
Act 24:3 Kterak mnohý pokoj zpùsoben jest nám skrze tebe a mnohé vìci v tomto národu výbornì se dìjí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším dìkováním vyznáváme, výborný Felix.
Act 24:4 Ale abych tì déle nezamìstnával, prosím, vyslyšiž nás malièko podle obyèeje pøívìtivosti své.
Act 24:5 Nalezli jsme zajisté èlovìka tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího rùznice mezi všemi Židy po všem svìtì, a vùdci té sekty nazaretské;
Act 24:6 Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskvrnil; a kteréhožto javše, vedle Zákona našeho chtìli jsme souditi.
Act 24:7 Ale pøišed k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich,
Act 24:8 Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobì. Od nìhožto ty sám budeš moci, vyptaje se, zvìdìti o všem o tom, z èeho my jej viníme.
Act 24:9 A k tomu se pøimluvili i Židé, pravíce, že to tak jest.
Act 24:10 Tedy Pavel odpovìdìl, když mu návìští dal vladaø, aby mluvil: Od mnohých let vìda tebe býti soudcím národu tomuto pøedstaveným, s lepší myslí k tomu, což se mne dotýèe, odpovídati budu,
Act 24:11 Ponìvadž ty mùžeš to vìdìti, že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem pøišel do Jeruzaléma, abych se modlil.
Act 24:12 A aniž jsou mne nalezli v chrámì s nìkým se hádajícího, aneb èinícího roty v zástupu, ani v školách, ani v mìstì,
Act 24:13 Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují.
Act 24:14 Ale toto já pøed tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni nazývají kacíøstvím, tak sloužím Bohu otcù svých, vìøe všemu, cožkoli psáno jest v Zákonì a v Prorocích,
Act 24:15 Maje nadìji v Bohu, že bude, jehož i oni èekají, vzkøíšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých.
Act 24:16 A tak se chovati hledím, abych mìl dobré svìdomí bez úrazu pøed Bohem i pøed lidmi vždycky
Act 24:17 Po mnohých pak letech pøišel jsem, almužny nesa národu svému a obìti.
Act 24:18 Pøi èemž mne nalezli v chrámì oèištìného, ne s zástupem, ani s bouøkou, nìkteøí Židé z Azie,
Act 24:19 Kteøíž by mìli tuto také pøed tebou státi a žalovati, mìli-li by co proti mnì.
Act 24:20 Anebo necha tito sami povìdí, nalezli-li jsou na mnì jakou nepravost, když jsem stál v radì,
Act 24:21 Leè to jedno promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro vzkøíšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás.
Act 24:22 A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestì nìco místnìjšího vyzvìdìl, øka: Až hejtman Lyziáš sem pøijede, posoudím té pøe vaší.
Act 24:23 I poruèil setníkovi, aby Pavla ostøíhal a polehèil mu vìzení a nebránil žádnému z pøátel jeho posluhovati jemu anebo navštìvovati ho.
Act 24:24 Po nìkolika pak dnech pøišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od nìho o víøe v Krista.
Act 24:25 A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdrželivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpovìdìl: Nyní odejdi, a v èas pøíhodný zavolám tì.
Act 24:26 Nadál se pak, že jemu Pavel dá nìjaké peníze, aby jej propustil, proèež i tím èastìji, povolávaje ho, mluvíval s ním.
Act 24:27 Po dvou pak letech mìl po sobì námìstka Felix, Festa Porcia, a chtìje se zalíbiti Židùm Felix, nechal Pavla v vìzení.
Act 25:1 Tedy Festus vladaøství ujav, po tøech dnech pøijel z Cesaree do Jeruzaléma.
Act 25:2 I oznámili jemu nejvyšší knìz a pøednìjší z Židù o Pavlovi, a prosili ho,
Act 25:3 Žádajíce té milosti proti nìmu, aby jej kázal pøivésti do Jeruzaléma, zálohy uèinivše jemu, aby zabit byl na cestì.
Act 25:4 A Festus odpovìdìl, že má Pavel ostøíhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž tam pøijede.
Act 25:5 Protož (øekl), kteøíž z vás mohou, nech tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži, necha naò žalují.
Act 25:6 A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolici, kázal Pavla pøivésti.
Act 25:7 Kterýžto když byl pøiveden, obstoupili jej ti, jenž byli pøišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a tìžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dovésti,
Act 25:8 Nebo Pavel pøi všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaøi nic neprovinil.
Act 25:9 Ale Festus, chtìje se Židùm zalíbiti, odpovìdìv, øekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti pøede mnou?

Act 25:10 I øekl Pavel: Pøed stolicí císaøovou chci státi a tam souzen býti. Židùm jsem nic neublížil, jakož i ty dobøe to víš.
Act 25:11 Nebo jestliže jim v èem ubližuji, aneb nìco smrti hodného jsem spáchal, neodpírám umøíti; a pakli nic toho pøi mnì není, z èehož mne oni viní, žádný mne jim nemùže dáti. K císaøi se odvolávám.
Act 25:12 Tedy Festus promluviv s radou, odpovìdìl: K císaøis se odvolal? K císaøi pùjdeš.
Act 25:13 A po nìkolika dnech král Agrippa a Bernice pøijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa.
Act 25:14 A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlovì pøi, øka: Muž jeden ostaven jest od Felixa v vìzení,
Act 25:15 O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémì, oznámili mi pøední knìží a starší Židovští, žádajíce na nìj ortele.
Act 25:16 Kterýmž jsem odpovìdìl, že není obyèej Øímanùm vydati èlovìka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba dìje, pøítomné mìl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z èehož by byl obviòován.
Act 25:17 A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolici, rozkázal jsem pøivésti toho muže.
Act 25:18 Jehožto žalobníci tu stojíce, z nièeho takového nevinili ho, èehož jsem já se domníval.
Act 25:19 Ale o nìjaké otázky pøi tom svém náboženství mìli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ.
Act 25:20 Já pak maje tu pøi v pochybnosti, øekl jsem jemu, chtìl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty vìci souzen býti.
Act 25:21 A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaøi.
Act 25:22 Tedy Agrippa øekl k Festovi: Chtìl bych i já rád èlovìka toho slyšeti. A on øekl: Zítra ho uslyšíš.
Act 25:23 Nazejtøí pak, když pøišel Agrippa a Bernice s velikou slavou, a vešli na síò s hejtmany a s lidmi nejznamenitìjšími mìsta toho, k rozkázání Festovu pøiveden jest Pavel.
Act 25:24 I øekl Festus: Králi Agrippo a všickni, kteøíž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za nìjžto všecko množství Židù prosili mne, i v Jeruzalémì i zde, køièíce, že takový nemá více živ býti.
Act 25:25 Já pak shledav to, že nic hodného smrti neuèinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati.
Act 25:26 O nìmž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teï pøivedl pøed vás, a zvláštì pøed tebe, králi Agrippo, abych vyptaje se, vìdìl, co psáti.
Act 25:27 Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vìznì a pøe jeho neoznámiti.
Act 26:1 Potom Agrippa øekl Pavlovi: Dopouští se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil:
Act 26:2 Na všecky ty vìci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippo, za šastného se poèítám, že dnes pøed tebou odpovídati mám,
Act 26:3 A zvláštì proto, ponìvadž jsi ty povìdom všech tìch, kteøíž u Židù jsou, obyèejù a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšiž mne trpìlivì.
Act 26:4 O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od poèátku v národu mém v Jeruzalémì, vìdí všickni Židé,
Act 26:5 Mìvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtìli svìdectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus.
Act 26:6 A nyní pro nadìji toho zaslíbení, kteréž se stalo otcùm našim od Boha, teï stojím, soudu jsa poddán,
Act 26:7 K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustavièní dnem i nocí, nadìji má, že pøijde; pro kteroužto nadìji žalují na mne Židé, ó králi Agrippo.
Act 26:8 A tak-liž se to od vás za nepodobné k víøe soudí, že Bùh køísí mrtvé?
Act 26:9 Aè i mnì se zdálo, že by mi náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného èiniti,
Act 26:10 Jakož jsem i èinil v Jeruzalémì, a mnohé z svatých já jsem do žaláøù dával, vzav moc od pøedních knìží. A když mìli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti.
Act 26:11 A po všech školách èasto trápì je, pøinucoval jsem, aby se rouhali; a náramnì rozlítiv se na nì, protivil jsem se jim, až i do jiných mìst na to jsem jezdil.
Act 26:12 A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poruèením pøedních knìží,
Act 26:13 O poledni na cestì, ó králi, uzøel jsem, ano svìtlo s nebe, jasnìjší nad blesk sluneèný, obklíèilo mne, i ty, kteøíž se mnou šli.
Act 26:14 A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mnì a økoucí Židovským jazykem: Saule, Saule, proè mi se protivíš? Tvrdo jest tobì proti ostnùm se zpìèovati.
Act 26:15 A já øekl: I kdo jsi, Pane? A on øekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš.
Act 26:16 Ale vstaò a stùj na nohách svých; nebo proto jsem se tobì ukázal, a bych tebe uèinil služebníkem a svìdkem i tìch vìcí, kteréž jsi vidìl, i tìch, v kterýchžto ukazovati se budu tobì,
Act 26:17 Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanù, k nimž tì nyní posílám,
Act 26:18 Otvírati oèi jejich, aby se obrátili od temností k svìtlu a z moci ïábelské k Bohu, aby tak høíchù

odpuštìní a díl s posvìcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne.
Act 26:19 A protož, ó králi Agrippo, nebyl jsem nevìøící nebeskému vidìní.
Act 26:20 Ale hned nejprv tìm, kteøíž jsou v Damašku a v Jeruzalémì, i po vší krajinì Judské, potom i pohanùm zvìstoval jsem evangelium, aby pokání èinili a obrátili se k Bohu, skutky hodné pokání èiníce.
Act 26:21 A pro tu pøíèinu Židé javše mne v chrámì, pokoušeli se rukama svýma zamordovati.
Act 26:22 Ale s pomocí Boží ještì až do dnešního dne stojím, vydávaje svìdectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvìstovali, že se mìlo státi:
Act 26:23 Totiž, že mìl Kristus trpìti, a z mrtvých vstana první, zvìstovati svìtlo lidu tomuto i pohanùm.
Act 26:24 To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým øekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umìní k bláznovství tebe pøivodí.
Act 26:25 On pak øekl: Neblázním, výborný Feste, ale slova pravdy a støedmosti mluvím.
Act 26:26 Ví zajisté o tìch vìcech král, pøed kterýmž smìle a svobodnì mluvím; nebo mám za to, že ho nic z tìchto vìcí tajno není, ponìvadž se toto nedálo pokoutnì.
Act 26:27 Vìøíš-li, králi Agrippo, Prorokùm? Vím, že vìøíš.
Act 26:28 Tedy Agrippa øekl Pavlovi: Témìø bys mne k tomu naklonil, abych byl køesanem.
Act 26:29 A Pavel øekl: Žádal bych od Boha, abyste i ponìkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteøíž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromì okovù tìchto.
Act 26:30 A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladaø a Bernice, i ti, kteøíž s nimi sedìli.
Act 26:31 A odšedše na stranu, mluvili spolu, økouce: Nic hodného smrti neb vìzení neèiní èlovìk tento.
Act 26:32 Agrippa pak Festovi øekl: Mohl propuštìn býti èlovìk tento, kdyby se byl neodvolal k císaøi.
Act 27:1 A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poruèen jest i Pavel i nìkteøí jiní vìzòové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým.
Act 27:2 Tedy všedše na lodí Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajin Azie, pustili jsme se na moøe. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tessaloniky.
Act 27:3 Druhý pak den pøiplavili jsme se k Sidonu. A tu Julius pøívìtivì se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k pøátelùm, u nich mìl pohodlí.
Act 27:4 A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám.
Act 27:5 A tak pøeplavivše se pøes moøe Cilické a Pamfylické, pøišli jsme do mìsta Myry, kteréž jest v krajinì, jenž slove Lycia.
Act 27:6 A tu našed setník bárku Alexandrinskou, kteráž mìla plouti do Vlach, uvedl nás na ni.
Act 27:7 A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva pøiplouli proti Gnidum, a vítr nám bránil pøiblížiti se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny.
Act 27:8 A sotva ji pomíjeti mohše, pøijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pìkný bøeh, od kteréhožto nedaleko bylo mìsto Lasea.
Act 27:9 Když pak drahný èas pøešel, a již bylo nebezpeèné plavení, (neb již byl i pùst pominul,) napomínal jich Pavel,
Act 27:10 Øka k nim: Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životù našich toto plavení bude.
Act 27:11 Ale setník více vìøil správci lodí a marináøi, nežli tomu, co Pavel pravil.
Act 27:12 A když nebylo tu pøíhodného pøístavu, kdež by pobyli pøes zimu, mnozí tak radili, aby se pøedce pustili odtud, zda by jak mohli, pøijedouce do Fenicen, pøes zimu tu pobýti na bøehu Kréty, kterýž leží k vìtru nešpornímu a k vìtru více než západnímu.
Act 27:13 A když poèal vítr víti od poledne, majíce za to, že se budou umínìnou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty.
Act 27:14 Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vítr bouølivý pùlnoèní, kterýž slove Euroklydon.
Act 27:15 A když lodí zachvácena byla a nemohla odolati proti vìtru, pustivše ji po vìtru, tak jsme se vezli.
Act 27:16 A pøibìhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti èlun u bárky.
Act 27:17 Kterýžto zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpeèné, spustivše èlun, tak se plavili.
Act 27:18 A když bouøe vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což bylo v lodí nákladù, metali ven.
Act 27:19 A tøetí den i to nádobí bárce potøebné svýma rukama vyházeli jsme.
Act 27:20 A když ani slunce se neukázalo ani hvìzdy za mnoho dní, a bouøe vždy vìtší nastávala, již byla všecka nadìje o vysvobození našem odjata.
Act 27:21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostøed nich, øekl: Mìli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpeèenství tohoto a škody
Act 27:22 A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; nebo nezahyne žádný z vás, kromì bárky samé.
Act 27:23 Nebo této noci ukázal mi se andìl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím,
Act 27:24 Øka: Neboj se, Pavle, pøed císaøem máš státi, a aj, dal jest tobì Bùh všecky, kteøíž se plaví s tebou.

Act 27:25 Protož buïte dobré mysli, muži; nebo já vìøím Bohu, že se tak stane, jakž jest mi mluveno.
Act 27:26 Máme se pak dostati na nìjaký ostrov.
Act 27:27 A když již byla ètrnáctá noc, a my se plavili po moøi Adriatickém, okolo pùlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nìjaká.
Act 27:28 Kteøížto spustivše do vody olovnici, nalezli hlubokost dvadcíti loktù; a odjevše odtud malièko, opìt spustivše olovnici, nalezli hlubokost patnácti loktù.
Act 27:29 A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky ètyøi kotve, žádali, aby den byl.
Act 27:30 Chtìli pak marináøi utéci z bárky, pustivše èlun do moøe, pod zámyslem, jako by chtìli od pøedku lodí kotve roztahovati,
Act 27:31 I øekl Pavel setníkovi a žoldnéøùm: Nezùstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachováni býti.
Act 27:32 Tedy žoldnéøi utínali provazy u èlunu, a pustili jej, aby pryè plynul.
Act 27:33 A když již dnìlo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, øka: Již jest tomu dnes ètrnáctý den, jakž oèekávajíce, trváte laèní, nic nejedouce.
Act 27:34 Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nespadne.
Act 27:35 A to povìdìv, vezma chléb, díky vzdával Bohu pøede všemi, a rozlomiv, poèal jísti.
Act 27:36 A tak potìšeni byvše všickni, pojedli i oni.
Act 27:37 Bylo pak nás všech osob na lodí dvì stì sedmdesáte a šest.
Act 27:38 A nasyceni jsouce pokrmem, oblehèovali bárku, vysýpajíce pšenici do moøe.
Act 27:39 A když byl den, nemohli zemì vidìti, než okøídlí nìjaké znamenali, ano má bøeh, k nìmuž myslili, kdyby jak mohli pøistáti s lodí.
Act 27:40 A vytáhše kotvy, pustili se po moøi, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k vìtru, táhli se k bøehu.
Act 27:41 Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moøe schází, tu se zastavila lodí. A pøední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln.
Act 27:42 Tedy žoldnéøi radili setníkovi, aby vìznì zmordovali, aby jim nìkterý vyplyna, neutekl.
Act 27:43 Ale setník chtìje zachovati Pavla, nedal toho uèiniti. I rozkázal tìm, kteøíž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moøe a vyplynuli na zem,
Act 27:44 Jiní pak aby na dskách plynuli a nìkteøí na tìch kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.
Act 28:1 A tak zachováni jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita.
Act 28:2 Lidé pak toho ostrova velikou pøívìtivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici drev, pøijali nás všecky, pro déš, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu.
Act 28:3 A když Pavel sebral drahnì rožd a kladl na oheò, ještìrka, utíkajíc pøed horkem, pøipjala se k ruce jeho.
Act 28:4 A když uzøeli lidé toho ostrovu, ano ještìrka visí u ruky jeho, øekli jedni k druhým: Jistì èlovìk tento jest vražedlník; neb aè z moøe vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti.
Act 28:5 Ale on støásl tu ještìrku do ohnì, a nic se jemu zlého nestalo.
Act 28:6 Oni pak oèekávali, že oteèe, aneb padna, pojednou umøe. A když toho dlouho èekali a vidìli, že se mu nic zlého nestalo, zmìnivše myšlení své, pravili, že jest on bùh.
Act 28:7 Na tìch pak místech mìl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto pøijav nás k sobì, za tøi dni pøátelsky u sebe v hospodì choval.
Act 28:8 I pøihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a èervenou nemoc. K nìmuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na nìj ruce a uzdravil jej.
Act 28:9 A když se to stalo, tedy i jiní, kteøíž na ostrovì tom nemocní byli, pøistupovali, a byli uzdravováni.
Act 28:10 Ctili nás pak velice, a když jsme se mìli pryè plaviti, nakladli nám na lodí toho, èehož potøebí bylo.
Act 28:11 A po tøech mìsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrovì pøes zimu, majici za erb Kastora a Polluxa.
Act 28:12 A když jsme pøijeli do Syrakusis, zùstali jsme tu za tøi dni.
Act 28:13 A odtud okolo plavíce se, pøišli jsme do Regium; a po jednom dni, když vál vítr od poledne, druhý den pøijeli jsme do Puteolos.
Act 28:14 Kdežto nalezli jsme bratøí, kteøíž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Øímu.
Act 28:15 Odkudž, když o nás uslyšeli bratøí, vyšli proti nám až na rynk Appiùv a ke Tøem krèmám. Kterézto uzøev Pavel, podìkoval Bohu a poèal býti dobré mysli.
Act 28:16 A když jsme pøišli do Øíma, setník dal vìznì v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštìno, aby sám bydlil s žoldnéøem, kterýž ho ostøíhal.
Act 28:17 I stalo se po tøech dnech, svolal Pavel muže pøední z Židù. A když se sešli, øekl k nim: Muži bratøí, já nic neuèiniv proti lidu ani proti obyèejùm otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Øímanùm,

Act 28:18 Kteøíž vyslyševše mne, chtìli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mnì nebylo.
Act 28:19 Ale když Židé tomu odpírali, pøinucen jsem odvolati se k císaøi, ne jako bych mìl co národ svùj žalovati.
Act 28:20 A protož z té pøíèiny povolal jsem vás, žádostiv jsa vidìti vás a s vámi promluviti; nebo pro nadìji lidu Izraelského øetìzem tímto svázán jsem.
Act 28:21 A oni øekli jemu: My jsme žádného psaní nemìli o tobì z Židovstva, aniž kdo z bratøí pøijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobì.
Act 28:22 Ale žádáme od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektì, že se jí všudy odpírá.
Act 28:23 A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k nìmu, jimžto s osvìdèováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víøe o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Prorokù, od jitra až do veèera.
Act 28:24 A nìkteøí uvìøili tomu, což Pavel vypravoval, nìkteøí pak nevìøili.
Act 28:25 A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jistì že jest dobøe Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcùm našim,
Act 28:26 Øka: Jdi k lidu tomuto a rciž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hledìti budete, a neuzøíte.
Act 28:27 Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima tìžce slyšeli, a oèi své zamhouøili, aby snad nevidìli oèima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozumìli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil.
Act 28:28 Budiž vám tedy známo, že jest pohanùm posláno toto spasení Boží, a oni slyšeti budou.
Act 28:29 A když on to propovìdìl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky.
Act 28:30 Pavel pak trval za celé dvì létì v hospodì své, a pøijímal všecky, kteøíž pøicházeli k nìmu,
Act 28:31 Káže o království Božím a uèe tìm vìcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vší doufanlivostí bez pøekážky.
Rom 1:1 Pavel, služebník Jezukristùv, povolaný apoštol, oddìlený k kázaní evangelium Božího,
Rom 1:2 (Kterézto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmích svatých,)
Rom 1:3 O Synu jeho, (zplozeném z semene Davidova s strany tìla,
Rom 1:4 Kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocnì, podle Ducha posvìcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem,
Rom 1:5 Skrze nìhožto jsme pøijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho,
Rom 1:6 Z nichžto i vy jste povolaní Ježíše Krista,
Rom 1:7 Všechnìm, kteøíž jste v Øímì, milým Božím, povolaným svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Rom 1:8 Nejprve pak díky èiním Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhlašuje se po všem svìtì.
Rom 1:9 Svìdek mi jest zajisté Bùh, kterémužto slouží m duchem mým v evangelium Syna jeho, že bez pøestání zmínku o vás èiním,
Rom 1:10 Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoò nìkdy mohl šastnì k vám, byla-li by vùle Boží, pøijíti.
Rom 1:11 Nebo velice žádám vidìti vás, abych vám udìlil èástku nìjakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu,
Rom 1:12 To jest, abych spolu s vámi potìšen byl, skrze spoleènou i vaši i mou víru.
Rom 1:13 Nechci pak, bratøí, abyste nevìdìli, že jsem mnohokrát již uložil pøijíti k vám, (ale pøekážky jsem mìl až dosavad,) abych nìjaký užitek také i mezi vámi mìl, jako i mezi jinými národy.
Rom 1:14 Nebo Øekùm i kterýmkoli jiným národùm, i moudrým i nemoudrým, dlužník jsem.
Rom 1:15 A tak, pokudž na mnì jest, hotov jsem i vám, kteøíž v Øímì jste, zvìstovati evangelium.
Rom 1:16 Nebo se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému vìøícímu, Židu pøednì, potom i Øeku.
Rom 1:17 Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze nì z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.
Rom 1:18 Zjevuje se zajisté hnìv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících.
Rom 1:19 Nebo což poznáno býti mùže o Bohu, známé jest jim uèinìno, Bùh zajisté zjevil jim.
Rom 1:20 Nebo neviditelné vìci jeho mohou vidíny býti, když z skutkù pøi stvoøení svìta stalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho vìèná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy,
Rom 1:21 Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu dìkovali, ale marní uèinìni jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré srdce jejich.
Rom 1:22 Mìvše se za moudré, blázni uèinìni jsou.
Rom 1:23 Nebo smìnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obraza porušitelného èlovìka, i ptactva, i hovad ètvernohých, i zemìplazù.
Rom 1:24 Protož i Bùh vydal je v žádosti srdce jejich, v neèistotu, aby zprznili tìla svá vespolek,

Rom 1:25 Jakožto ty, kteøíž jsou smìnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoøení radìji nežli Stvoøiteli, kterýž jest požehnaný na vìky. Amen.
Rom 1:26 Protož je vydal Bùh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich zmìnily pøirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti pøirození.
Rom 1:27 A podobnì i mužské pohlaví, opustivše pøirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pášíce, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce.
Rom 1:28 A jakož sobì málo vážili známosti Boha, takž také Bùh vydal je v pøevrácený smysl, aby èinili to, což nesluší,
Rom 1:29 Jsouce naplnìni vší nepravostí, zlostí, smilstvem, nešlechetností, lakomstvím, plní závisti, vraždy, svárù, lsti, zlých obyèejù,
Rom 1:30 Utrhaèi, pomluvaèi, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezaèi zlých vìcí, rodièù neposlušní,
Rom 1:31 Nemoudøí, smluv nezdrželiví, beze vší lítosti, neukojitelní a nemilosrdní.
Rom 1:32 Kteøížto vìdouce o tom právu Božím, že ti, kteøíž takové vìci èiní, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty vìci èiní, ale i jiným též èinícím nakládají.
Rom 2:1 Protož nemùžeš se vymluviti, ó èlovìèe každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, ponìvadž totéž èiníš, což na jiném tupíš.
Rom 2:2 Víme zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti tìm, kteøíž takové vìci èiní.
Rom 2:3 Zdali se domníváš, ó èlovìèe, jenž soudíš ty, kdož takové vìci èiní, a sám totéž èinì, že ty ujdeš soudu Božího?
Rom 2:4 Èili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhoèekání pohrdáš, nevìda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?
Rom 2:5 Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažïuješ sobì hnìv ke dni hnìvu a zjevení spravedlivého soudu Božího,
Rom 2:6 Kterýž odplatí jednomu každému podle skutkù jeho,
Rom 2:7 Tìm zajisté, kteøíž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, životem vìèným,
Rom 2:8 Tìm pak, kteøíž jsou svárliví a pravdì nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivostí a hnìvem,
Rom 2:9 Trápením a úzkostí, a to každé duši èlovìka èinícího zlé, i Žida pøednì, a též i Øeka.
Rom 2:10 Ale slávu a èest a pokoj dá každému, kdož èiní dobré, i Židu pøednì, a též i Øeku.
Rom 2:11 Nebo není pøijímání osob u Boha.
Rom 2:12 Kteøížkoli zajisté bez Zákona høešili, bez Zákona i zahynou; a kteøížkoli pod Zákonem byvše høešili, skrze Zákon odsouzeni budou,
Rom 2:13 (Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedlivi jsou pøed Bohem, ale èinitelé Zákona spravedlivi budou.
Rom 2:14 Nebo když pohané Zákona nemajíce, od pøirození èiní to, což pøikazuje Zákon, takoví Zákona nemajíce, sami sobì zákonem jsou,
Rom 2:15 Kteøížto ukazují dílo Zákona napsané na srdcích svých, když jim to osvìdèuje svìdomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviòují, anebo také vymlouvají.)
Rom 2:16 V ten den, kdyžto souditi bude Bùh tajné vìci lidské, podle evangelium mého skrze Jezukrista.
Rom 2:17 Aj, ty sloveš Žid, a spoléháš na Zákon, a chlubíš se Bohem,
Rom 2:18 A znáš vùli jeho, a rozeznáváš, co sluší neb nesluší, nauèen jsa z Zákona,
Rom 2:19 A za to máš, že jsi ty vùdcím slepých, svìtlem tìch, kteøíž jsou ve tmì,
Rom 2:20 Øeditelem nemoudrých, uèitelem nemluvòat, majícím formu umìní a pravdy v Zákonì.
Rom 2:21 Kterakž tedy jiného uèe, sám sebe neuèíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno býti, sám kradeš?
Rom 2:22 Pravì: Nezcizoložíš, a cizoložství pácháš? V ohavnosti maje modly, svatokrádeže se dopouštíš?
Rom 2:23 Zákonem se chlubì, pøestupováním Zákona Bohu neúctu èiníš?
Rom 2:24 Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno jest.
Rom 2:25 Obøezání zajisté prospìje, budeš-li Zákon plniti; pakli budeš pøestupitelem Zákona, obøezání tvé uèinìno jest neobøezáním.
Rom 2:26 A protož jestliže by neobøízka ostøíhala práv Zákona, zdaliž nebude poètena neobøízka jejich za obøízku?
Rom 2:27 A odsoudí ti, kteøíž jsou z pøirození neobøízka, zachovávající Zákon, tebe, kterýž pod literou a obøízkou pøestupník jsi Zákona?
Rom 2:28 Nebo ne ten jest pravý Žid, kterýž jest zjevnì Židem; aniž to jest pravé obøezání, kteréž bývá zjevnì na tìle;
Rom 2:29 Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitø jest Židem, a to jest pravé obøezání, kteréž jest srdeèné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z lidí jest, ale z Boha.
Rom 3:1 Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb jaký jest užitek obøízky?
Rom 3:2 Mnohý všelikterak. Pøední zajisté ten, že jest jim svìøen Zákon Boží.
Rom 3:3 Nebo což jest do toho, jestliže byli nìkteøí z nich nevìrní? Zdaliž nevìra jejich vìrnost Boží vyprázdní?

Rom 3:4 Nikoli, nýbrž budiž Bùh pravdomluvný, ale každý èlovìk lháø, jakož psáno jest: Aby ospravedlnìn byl v øeèech svých, a pøemohl, když by soudil.
Rom 3:5 Ale jestliže pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuje, což díme? Zdali nespravedlivý jest Bùh, jenž uvodí hnìv? (Po lidsku pravím.)
Rom 3:6 Nikoli, sic jinak kterakž by Bùh soudil svìt?
Rom 3:7 Nebo jestliže pravda Boží mou lží rozmohla se k slávì jeho, i proèež pak já jako høíšník bývám souzen?
Rom 3:8 A ne radìji (jakž o nás zle mluví a jakož nìkteøí praví, že bychom øíkali,): Èiòme zlé vìci, aby pøišly dobré? Jichžto spravedlivé jest odsouzení.
Rom 3:9 Což tedy? My pøevyšujeme pohany? Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Øekové, všickni pod høíchem,
Rom 3:10 Jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho.
Rom 3:11 Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.
Rom 3:12 Všickni se uchýlili, spolu neužiteèní uèinìni jsou; není, kdo by èinil dobré, není ani jednoho.
Rom 3:13 Hrob otevøený hrdlo jejich, jazyky svými lstivì mluvili, jed lítých hadù pod rty jejich.
Rom 3:14 Kterýchžto ústa plná jsou zloøeèení a hoøkosti.
Rom 3:15 Nohy jejich rychlé k vylévání krve.
Rom 3:16 Setøení a bída na cestách jejich.
Rom 3:17 A cesty pokoje nepoznali.
Rom 3:18 Není báznì Boží pøed oèima jejich.
Rom 3:19 Víme pak, že cožkoli Zákon mluví, tìm, kteøíž jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká ústa zacpána byla a aby vinen byl všecken svìt Bohu.
Rom 3:20 Protož z skutkù Zákona nebude ospravedlnìn žádný èlovìk pøed oblièejem jeho; nebo skrze Zákon pøichází poznání høícha.
Rom 3:21 Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvìdèená Zákonem i Proroky,
Rom 3:22 Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všecky vìøící.
Rom 3:23 Nebo není rozdílu. Všickni zajisté zhøešili, a nemají slávy Boží.
Rom 3:24 Spravedlivi pak uèinìni bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši,
Rom 3:25 Jehožto Bùh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštìní pøedešlých høíchù,
Rom 3:26 V shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynìjším èasu, k tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlòujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy.
Rom 3:27 Kdež jest tedy chlouba tvá? Vyprázdnìna jest. Skrze který zákon? Skutkù-li? Nikoli, ale skrze zákon víry.
Rom 3:28 Protož za to máme, že èlovìk bývá spravedliv uèinìn vìrou bez skutkù Zákona.
Rom 3:29 Zdaliž jest toliko Bùh Židù? Zdali také není i pohanù? Ba, jistì i pohanù,
Rom 3:30 Ponìvadž jeden jest Bùh, kterýž ospravedlòuje obøízku z víry, a neobøízku skrze víru.
Rom 3:31 Což tedy Zákon vyprazdòujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon tvrdíme.
Rom 4:1 Což tedy díme, èeho jest došel podle tìla Abraham otec náš?
Rom 4:2 Nebo byl-li Abraham z skutkù spravedliv uèinìn, má se èím chlubiti, ale ne u Boha.
Rom 4:3 Nebo co praví Písmo? Uvìøil pak Abraham Bohu, i poèteno jemu za spravedlnost.
Rom 4:4 Kdož skutky èiní, tomu odplata nebývá poètena podle milosti, ale podle dluhu.
Rom 4:5 Tomu pak, kdož neèiní skutkù, ale vìøí v toho, kterýž spravedlivého èiní bezbožníka, bývá poètena víra jeho za spravedlnost,
Rom 4:6 Jakož i David vypravuje blahoslavenství èlovìka, jemuž Bùh pøivlastòuje spravedlnost bez skutkù, øka:
Rom 4:7 Blahoslavení, jichžto odpuštìny jsou nepravosti a jejichžto pøikryti jsou høíchové.
Rom 4:8 Blahoslavený muž, kterému Pán nepoèítá høíchu.
Rom 4:9 Blahoslavenství tedy toto k obøízce-li se vztahuje toliko, èili také k neobøízce? Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest poètena za spravedlnost.
Rom 4:10 Kterak pak jest poètena? Zdali když byl obøezán, èili pøed obøezáním? Ne v obøízce, ale pøed obøezáním.
Rom 4:11 A potom znamení, totiž obøízku, pøijal za znamení spravedlnosti víry, kteráž byla pøed obøezáním, na to, aby byl otcem všech vìøících v neobøízce, aby i jim pøiètena byla spravedlnost,
Rom 4:12 A aby byl otcem obøízky, tìch totiž, kteøíž ne z obøízky toliko jsou, ale kteøíž kráèejí šlépìjemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla pøed obøezáním.
Rom 4:13 Nebo ne skrze Zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dìdicem svìta, ale skrze spravedlnost víry.
Rom 4:14 Nebo jestliže toliko ti, kteøíž jsou z Zákona, dìdicové jsou, zmaøena jest víra a zrušeno zaslíbení.
Rom 4:15 Zákon zajisté hnìv pùsobí; nebo kdež není Zákona, tu ani pøestoupení.

Rom 4:16 A protož z víry jde dìdictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z Zákona jest, ale i tomu, jenž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás,
Rom 4:17 (Jakož psáno jest: Otcem mnohých národù postavil jsem tebe,) pøed oblièejem Boha, jemuž uvìøil, kterýž obživuje mrtvé a povolává i tìch vìcí, jichž není, jako by byly.
Rom 4:18 Kterýžto Abraham v nadìji proti nadìji uvìøil, že bude otcem mnohých národù, podle toho povìdìní: Tak bude símì tvé, jakožto hvìzdy nebeské a jako písek moøský.
Rom 4:19 A nezemdlev u víøe, nepatøil na své tìlo již umrtvené, ješto témìø ve stu letech byl, ani na život Sáry také již umrtvený.
Rom 4:20 Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedovìry, nýbrž posilnil se vìrou, dav chválu Bohu,
Rom 4:21 Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i uèiniti.
Rom 4:22 A protož poèteno jest jemu to za spravedlnost.
Rom 4:23 Jesti pak to napsáno ne pro nìj toliko, že jemu to poèteno bylo za spravedlnost,
Rom 4:24 Ale i pro nás, kterýmžto bude poèteno za spravedlnost, vìøícím v toho, kterýž vzkøísil Ježíše Pána našeho z mrtvých,
Rom 4:25 Kterýž vydán jest na smrt pro høíchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnìní naše.
Rom 5:1 Ospravedlnìni tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista,
Rom 5:2 Skrze nìhož i pøístup mìli jsme vìrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadìjí slávy Boží.
Rom 5:3 A ne toliko nadìjí, ale také chlubíme se souženími, vìdouce, že soužení trpìlivost pùsobí,
Rom 5:4 A trpìlivost zkušení, zkušení pak nadìji,
Rom 5:5 A nadìje nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám.
Rom 5:6 Kristus zajisté, když jsme my ještì mdlí byli, v èas pøíhodný za bezbožné umøel.
Rom 5:7 Ješto sotva kdo za spravedlivého umøe, aè za dobrého by nìkdo snad i umøíti smìl.
Rom 5:8 Dokazuje pak Bùh lásky své k nám; nebo když jsme ještì høíšníci byli, Kristus umøel za nás.
Rom 5:9 Èím tedy více nyní již ospravedlnìni jsouce krví jeho, spaseni budeme skrze nìho od hnìvu.
Rom 5:10 Ponìvadž byvše nepøátelé, smíøeni jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadto již smíøení spaseni budeme skrze život jeho.
Rom 5:11 A ne toliko to, ale chlubíme se také i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista, skrze nìhož nyní smíøení jsme došli.
Rom 5:12 A protož jakož skrze jednoho èlovìka høích na svìt všel a skrze høích smrt, a tak na všecky lidi smrt pøišla, v nìmž všickni zhøešili.
Rom 5:13 Nebo až do Zákona høích byl na svìtì, ale høích se nepoèítá, když Zákona není.
Rom 5:14 Kralovala pak smrt od Adama až do Mojžíše také i nad tìmi, kteøíž nehøešili ku podobenství pøestoupení Adamova, kterýž jest figura toho budoucího Adama.
Rom 5:15 Ale ne jako høích, tak i milost. Nebo ponìvadž onoho pádem jednoho mnoho jich zemøelo, mnohem více milost Boží a dar z milosti toho jednoho èlovìka Jezukrista na mnohé rozlit jest.
Rom 5:16 Avšak ne jako skrze jednoho, kterýž zhøešil, tak zase milost. Nebo vina z jednoho pádu pøivedla všecky k odsouzení, ale milost z mnohých høíchù pøivodí k ospravedlnìní.
Rom 5:17 Nebo ponìvadž pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohem více, kteøíž by rozhojnìnou milost a dar spravedlnosti pøijali, v životì novém kralovati budou skrze jednoho Jezukrista.
Rom 5:18 A tak tedy, jakž skrze pád jeden všickni lidé pøišli k odsouzení, tak i skrze ospravedlnìní jednoho všickni lidé mohou pøijíti k ospravedlnìní života.
Rom 5:19 Neb jakož skrze neposlušenství jednoho èlovìka uèinìno jest mnoho høíšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedlivi uèinìni budou mnozí.
Rom 5:20 Zákon pak vkroèil mezi to, aby se rozhojnil høích, a když se rozhojnil høích, tedy ještì více rozhojnila se milost,
Rom 5:21 Aby jakož jest kraloval høích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu vìènému, skrze Jezukrista Pána našeho.
Rom 6:1 Což tedy díme? Snad zùstaneme v høíchu, aby se milost rozhojnila?
Rom 6:2 Nikoli. Kteøíž jsme zemøeli høíchu, kterakž ještì živi budeme v nìm?
Rom 6:3 Zdaliž nevíte, že kteøížkoli pokøtìni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokøtìni jsme?
Rom 6:4 Pohøbeni jsme tedy s ním skrze køest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávì Otce, tak i my v novotì života chodili.
Rom 6:5 Nebo ponìvadž jsme v nìj vštípeni pøipodobnìním smrti jeho, tedy i vzkøíšením jemu pøipodobnìni budeme,
Rom 6:6 To vìdouce, že starý èlovìk náš s ním spolu ukøižován jest, aby bylo umrtveno tìlo høícha, abychom již potom nesloužili høíchu.
Rom 6:7 Nebo kdož umøel, ospravedlnìn jest od høíchu.
Rom 6:8 Jestliže jsme pak zemøeli s Kristem, vìøíme, že spolu s ním také živi budeme,

Rom 6:9 Vìdouce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje.
Rom 6:10 Nebo že jest umøel, høíchu umøel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu.
Rom 6:11 Tak i vy za to mìjte, že jste zemøeli zajisté høíchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem.
Rom 6:12 Nepanujž tedy høích v smrtelném tìle vašem, tak abyste povolovali jemu v žádostech jeho.
Rom 6:13 Aniž vydávejte údù svých za odìní nepravosti kterémukoli høíchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odìní spravedlnosti Bohu.
Rom 6:14 Nebo høích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem, ale pod milostí.
Rom 6:15 Což tedy? Høešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli.
Rom 6:16 Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buïto høíchu k smrti, buïto poslušenství k spravedlnosti?
Rom 6:17 Ale díka Bohu, že byvše služebníci høícha, uposlechli jste z srdce zpùsobu uèení toho, v kteréž uvedeni jste.
Rom 6:18 Vysvobozeni jsouce pak od høíchu, uèinìni jste služebníci spravedlnosti.
Rom 6:19 Po lidsku pravím, pro mdlobu tìla vašeho: Jakž jste vydávali údy vaše v službu neèistotì a nepravosti k tomu, abyste èinili nepravost, tak již nyní vydávejte údy vaše v službu spravedlnosti ku posvìcení.
Rom 6:20 Nebo když jste byli služebníci høícha, cizí jste byli od spravedlnosti.
Rom 6:21 Jaký jste pak užitek mìli tehdáž toho, zaèež se nyní stydíte? Konec zajisté tìch vìcí jest smrt.
Rom 6:22 Nyní pak vysvobozeni jsouce od høíchu a podmanìni v službu Bohu, máte užitek váš ku posvìcení, cíl pak život vìèný.
Rom 6:23 Nebo odplata za høích jest smrt, ale milost Boží jest život vìèný v Kristu Ježíši, Pánu našem.
Rom 7:1 Zdaliž nevíte, bratøí, (nebo povìdomým Zákona mluvím) že Zákon panuje nad èlovìkem, dokudž živ jest èlovìk?
Rom 7:2 Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému muži pøivázána jest zákonem; pakli by umøel muž její, rozvázána jest od zákona muže.
Rom 7:3 A protož dokudž jest živ muž její, slouti bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakli by muž její umøel, již jest svobodna od zákona toho, takže již nebude cizoložnice, bude-li s jiným mužem.
Rom 7:4 Takž, bratøí moji, i vy umrtveni jste Zákonu skrze tìlo Kristovo, abyste byli jiného, totiž toho, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.
Rom 7:5 Nebo když jsme byli v tìle, žádosti høíchù pøíèinou Zákona vzbuzené moc svou provodily v údech našich k nesení ovoce ne Bohu, ale smrti.
Rom 7:6 Nyní pak osvobozeni jsme od Zákona, když umøel ten, v nìmž jsme držáni byli, tak abychom již sloužili v novotì ducha, a ne v vetchosti litery.
Rom 7:7 Což tedy díme? Že Zákon jest høíchem? Nikoli; nýbrž høíchu jsem nepoznal, než skrze Zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevìdìl, aby høíchem byla, by byl Zákon neøekl: Nepožádáš.
Rom 7:8 Ale pøíèinu vzav høích skrze pøikázaní, zplodil ve mnì všelikou žádost. Bez Zákona zajisté høích mrtev jest.
Rom 7:9 Já pak byl jsem živ nìkdy bez Zákona, ale když pøišlo pøikázání, høích ožil,
Rom 7:10 a já umøel. I shledáno jest, že to pøikázání, kteréž mìlo mi býti k životu, že jest mi k smrti.
Rom 7:11 Nebo høích, vzav pøíèinu skrze to pøikázání, podvedl mne, a skrze nì i zabil.
Rom 7:12 A tak Zákon zajisté svatý, a pøikázání svaté i spravedlivé a dobré jest.
Rom 7:13 Tedy to dobré uèinìno jest mi smrt? Nikoli, ale høích, kterýž aby se okázal býti høíchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby tak byl pøíliš velmi høešící høích skrze pøikázání.
Rom 7:14 Víme zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já jsem tìlesný, prodaný høíchu.
Rom 7:15 Nebo toho, což èiním, neoblibuji; nebo ne, což chci, to èiním, ale, což v nenávisti mám, to èiním.
Rom 7:16 Jestliže pak, což nechci, to èiním, tedy povoluji Zákonu, že jest dobrý.
Rom 7:17 A tak již ne já to èiním, ale ten, kterýž pøebývá ve mnì, høích.
Rom 7:18 Vím zajisté, že nepøebývá ve mnì, (to jest v tìle mém), dobré. Nebo chtìní hotové mám, ale vykonati dobrého, toho nenalézám.
Rom 7:19 Nebo neèiním toho dobrého, což chci, ale èiním to zlé, èehož nechci.
Rom 7:20 A ponìvadž pak, èehož já nechci, to èiním, tedy již ne já èiním to, ale ten, kterýž pøebývá ve mnì, høích.
Rom 7:21 Nalézám tedy takový pøi sobì zákon, když chci èiniti dobré, že se mne pøídrží zlé.
Rom 7:22 Nebo zvláštní libost mám v Zákonì Božím podle vnitøního èlovìka;
Rom 7:23 Ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující zákonu mysli mé a jímající mne, tak abych byl vìzeò zákona høícha, kterýž jest v údech mých.
Rom 7:24 Bídný já èlovìk! Kdo mne vysvobodí z toho tìla smrti?
Rom 7:25 Ale dìkuji Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takž já sloužím myslí Zákonu Božímu, ale tìlem zákonu høícha.
Rom 8:1 A protož není již žádného odsouzení tìm, kteøíž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle tìla, ale

podle Ducha.
Rom 8:2 Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona høícha a smrti.
Rom 8:3 Nebo seè nemohl býti Zákon, byv mdlý pro tìlo, Bùh poslav Syna svého v podobnosti tìla høícha, a to pøíèinou høícha, odsoudil høích na tìle,
Rom 8:4 Aby spravedlnost Zákona vyplnìna byla v nás, kteøíž nechodíme podle tìla, ale podle Ducha.
Rom 8:5 Ti zajisté, kteøíž jsou podle tìla živi, chutnají to, což jest tìla, ale ti, kteøíž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.
Rom 8:6 Nebo smýšlení tìla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj,
Rom 8:7 Protože smýšlení tìla jest nepøátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned mùže býti.
Rom 8:8 Protož ti, kteøíž jsou v tìle, Bohu se líbiti nemohou.
Rom 8:9 Vy pak nejste v tìle, ale v Duchu, ponìvadž Duch Boží pøebývá v vás. Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho.
Rom 8:10 A jest-li Kristus v vás, tedy aè tìlo umrtveno jest pro høích, však duch živ jest pro spravedlnost.
Rom 8:11 Jestliže pak Duch toho, kterýž vzkøísil Ježíše z mrtvých, pøebývá v vás, ten, kterýž vzkøísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná tìla vaše, pro pøebývajícího Ducha jeho v vás.
Rom 8:12 A takž tedy, bratøí, dlužníci jsme ne tìlu, abychom podle tìla živi byli.
Rom 8:13 Nebo budete-li podle tìla živi, zemøete; pakli byste Duchem skutky tìla mrtvili, živi budete.
Rom 8:14 Nebo kteøížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.
Rom 8:15 Nepøijali jste zajisté Ducha služby opìt k bázni, ale pøijali jste Ducha synovství, v nìmžto voláme Abba, totiž Otèe.
Rom 8:16 A ten Duch osvìdèuje duchu našemu, že jsme synové Boží.
Rom 8:17 A jestliže synové, tedy i dìdicové, dìdicové zajisté Boží, spolu pak dìdicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.
Rom 8:18 Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynìjší oné budoucí slávì, kteráž se zjeviti má na nás.
Rom 8:19 Nebo peèlivé oèekávání všeho stvoøení oèekává žádostivého zjevení synù Božích.
Rom 8:20 Marnosti zajisté poddáno jest stvoøení, nechtì, ale pro toho, kterýž je poddal,
Rom 8:21 V nadìji, že i ono vysvobozeno bude od služby porušení a pøivedeno v svobodu slávy synù Božích.
Rom 8:22 Nebo víme, že všecko stvoøení spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad,
Rom 8:23 A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i my také sami v sobì lkáme, zvolení synù Božích oèekávajíce, a tak vykoupení tìla našeho.
Rom 8:24 Nebo nadìjí spaseni jsme. Nadìje pak, kteráž se vidí, není nadìje. Nebo což kdo vidí, proè by se toho nadál?
Rom 8:25 Pakli èehož nevidíme, toho se nadìjeme, tedy toho skrze trpìlivost oèekáváme.
Rom 8:26 Ano také i Duch svatý pomocen jest mdlobám našim. Nebo zaè bychom se mìli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.
Rom 8:27 Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za svaté.
Rom 8:28 Víme pak, že milujícím Boha všecky vìci napomáhají k dobrému, totiž tìm, kteøíž podle uložení jeho povoláni jsou.
Rom 8:29 Nebo kteréž pøedzvìdìl, ty i pøedzøídil, aby byli pøipodobnìni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratøími.
Rom 8:30 Kteréž pak pøedzøídil, tìch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil.
Rom 8:31 Což tedy díme k tomu? Když jest Bùh s námi, i kdo proti nám?
Rom 8:32 Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všecky vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech vìcí nedal?
Rom 8:33 Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bùh jest, jenž ospravedlòuje.
Rom 8:34 Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umøel za nì, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.
Rom 8:35 A protož kdo nás odlouèí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, èili nahota? Zdali nebezpeèenství, èili meè?
Rom 8:36 Jakož psáno jest: Pro tebe mrtveni býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití.
Rom 8:37 Ale v tom ve všem udatnì vítìzíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.
Rom 8:38 Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andìlé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající vìci, ani budoucí,
Rom 8:39 Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoøení, nebude moci nás odlouèiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.
Rom 9:1 Pravdu pravím v Kristu a neklamám, èemuž i svìdomí mé svìdectví vydává v Duchu svatém,
Rom 9:2 Že mám veliký zámutek a ustaviènou bolest v srdci svém.

Rom 9:3 Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratøí svých, totiž pøíbuzných svých podle tìla.
Rom 9:4 Kteøížto jsou Izraelští, jejichžto jest pøijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba Boží, i zaslíbení.
Rom 9:5 Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto jest Kristus podle tìla, kterýž jest nade všecky Bùh požehnaný na vìky. Amen.
Rom 9:6 Avšak nemùže zmaøeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteøíž jsou z Izraele, Izraelští jsou.
Rom 9:7 Aniž proto, že jsou símì Abrahamovo, hned také všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símì.
Rom 9:8 To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové tìla, jsou také synové Boží, ale kteøíž jsou synové Božího zaslíbení, ti se poèítají za símì.
Rom 9:9 Nebo toto jest slovo zaslíbení: V týž èas pøijdu, a Sára bude míti syna.
Rom 9:10 A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho poèavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho dùvodem jest.
Rom 9:11 Nebo ještì pøed narozením obou tìch synù, a prve nežli co dobrého nebo zlého uèinili, aby uložení Boží, kterézto jest podle vyvolení, a tak ne z skutkù, ale z toho, jenž povolává, pevné bylo,
Rom 9:12 Øeèeno jest jí: Vìtší sloužiti bude menšímu,
Rom 9:13 Jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenávidìl jsem.
Rom 9:14 I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli.
Rom 9:15 Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se nad tím, komuž milost uèiním, a slituji se nad tím, nad kýmž se slituji.
Rom 9:16 A tak tedy není vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom, jenž bìží, ale na Bohu, jenž se smilovává.
Rom 9:17 Nebo dí Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobì ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vší zemi.
Rom 9:18 A tak tedy nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje.
Rom 9:19 Ale díš mi: I proèež se pak hnìvá? Nebo vùli jeho kdo odepøel?
Rom 9:20 Ale ó èlovìèe, kdo jsi ty, že tak odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnèíøi: Proès mne tak udìlal?
Rom 9:21 Zdaliž hrnèíø nemá moci nad hlinou, aby z jednostejného truple udìlal jednu nádobu ke cti a jinou ku potupì?
Rom 9:22 Což pak divného, že Bùh, chtìje ukázati hnìv a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpìlivosti nádoby hnìvu, pøipravené k zahynutí.
Rom 9:23 A takž také, aby známé uèinil bohatství slávy své pøi nádobách milosrdenství, kteréž pøipravil k slávì.
Rom 9:24 Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko z Židù, ale také i z pohanù,
Rom 9:25 Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu nelid mùj lidem mým, a nemilou nazovu milou.
Rom 9:26 A bude na tom místì, kdež øeèeno bylo jim: Nejste vy lid mùj, tu nazváni budou synové Boha živého.
Rom 9:27 Izaiáš pak volá nad Izraelem, øka: By pak byl poèet synù Izraelských jako písek moøský, ostatkové toliko spaseni budou.
Rom 9:28 Nebo pohubení uèiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté uèiní Pán na zemi, a to jisté.
Rom 9:29 A jakož prve povìdìl Izaiáš: By byl Pán zástupù nepozùstavil nám semene, jako Sodoma uèinìni bychom byli, a Gomoøe byli bychom podobni.
Rom 9:30 Což tedy díme? Že pohané, kteøíž nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry;
Rom 9:31 Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepøišel.
Rom 9:32 Proè? Nebo ne z víry, ale jako z skutkù Zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky,
Rom 9:33 Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý, kdož uvìøí v nìj, nebude zahanben.
Rom 10:1 Bratøí, pøíchylnost zajisté s zvláštní libostí srdce mého jesti k Izraelovi, i modlitba za nìj k Bohu, aby spasen byl.
Rom 10:2 Nebo jim svìdectví vydávám, že horlivost Boží mají, ale ne podle umìní.
Rom 10:3 Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni.
Rom 10:4 Nebo konec Zákona jest Kristus k ospravedlnìní všelikému vìøícímu.
Rom 10:5 Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, pravì: Který by koli èlovìk èinil ty vìci, živ bude v nich.
Rom 10:6 Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neøíkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svésti.
Rom 10:7 Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi.
Rom 10:8 Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe jesti slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A to jest slovo to víry, kteréž kážeme,
Rom 10:9 Totiž, vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvìøíš-li, že jej Bùh vzkøísil z mrtvých,

spasen budeš.
Rom 10:10 Nebo srdcem se vìøí k spravedlnosti, ale ústy vyznání dìje se k spasení.
Rom 10:11 Nebo dí Písmo: Všeliký, kdož vìøí v nìj, nebude zahanben.
Rom 10:12 Není zajisté rozdílu mezi Židem a Øekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všem vzývajícím jej.
Rom 10:13 Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Pánì, spasen bude.
Rom 10:14 Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvìøili? A kterak uvìøí tomu, o nìmž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele?
Rom 10:15 A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Aj, jak krásné nohy zvìstujících pokoj, zvìstujících dobré vìci.
Rom 10:16 Ale ne všickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uvìøil kázání našemu?
Rom 10:17 Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží.
Rom 10:18 Ale pravím: Zdaliž jsou neslyšeli? Anobrž po vší zemi rozšel se zvuk jejich a až do konèin okršlku zemì slova jejich.
Rom 10:19 Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho? Ano první z nich Mojžíš øekl: Já k závisti vás pøivedu skrze národ ten, kteréhož nemáte za lid mùj; skrze lid nemoudrý k hnìvu popudím vás.
Rom 10:20 A Izaiáš smìle dí: Nalezen jsem od tìch, kteøíž mne nehledali; zjeven jsem tìm, kteøíž se na mne neptali.
Rom 10:21 Ale proti lidu Izraelskému dí: Pøes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.
Rom 11:1 Protož pravím: Zdali jest Bùh zavrhl lid svùj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Beniaminova.
Rom 11:2 Nezavrhl jest Bùh lidu svého, kterýž pøedzvìdìl. Zdali nevíte, co Písmo praví o Eliášovi? Kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému øka:
Rom 11:3 Pane, proroky tvé zmordovali a oltáøe tvé rozkopali, já pak zùstal jsem sám, a i mé duše hledají.
Rom 11:4 Ale co jemu dí odpovìd Boží? Pozùstavil jsem sobì sedm tisícù mužù, kteøíž nesklánìli kolen pøed Bálem.
Rom 11:5 Tak i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zùstali,
Rom 11:6 A ponìvadž z milosti, tedy ne z skutkù, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutkù, tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.
Rom 11:7 Což tedy? Èeho hledá Izrael, toho jest nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzeni jsou,
Rom 11:8 (Jakož psáno jest: Dal jim Bùh ducha zkormoucení, oèi, aby nevidìli, a uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne.
Rom 11:9 A David dí: Budiž jim stùl jejich osidlem a pastmi a pohoršením i spravedlivým odplacením.
Rom 11:10 Zatmìtež se oèi jejich, a nevidí, a høbet jejich vždycky shýbej.
Rom 11:11 A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé klesli, aby docela padli? Nikoli, ale jejich klesnutím spasení pøiblížilo se pohanùm, aby je tak Bùh k závidìní pøivedl.
Rom 11:12 A ponìvadž pak jejich pád jest bohatství svìta a zmenšení jejich jest bohatství pohanù, èím více plnost jich?
Rom 11:13 Vám zajisté pravím pohanùm, jelikož jsem já apoštol pohanský, pøisluhování mé oslavuji,
Rom 11:14 Zda bych jak k závidìní vzbuditi mohl ty, jenž jsou tìlo mé, a k spasení pøivésti aspoò nìkteré z nich.
Rom 11:15 Nebo když zavržení jich jest smíøení svìta, co pak bude zase jich pøijetí, než život z mrtvých?
Rom 11:16 Ponìvadž prvotiny svaté jsou, také svaté jest i tìsto; a jest-li koøen svatý, tedy i ratolesti.
Rom 11:17 Že jsou pak nìkteré ratolesti vylomeny, a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich a uèinìn jsi úèastník koøene i tuènosti olivy.
Rom 11:18 Proto ty se nechlub proti ratolestem. Pakli se chlubíš, vìz, že ne ty koøen neseš, ale koøen tebe.
Rom 11:19 Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen,
Rom 11:20 Dobøe pravíš. Pro nevìru vylomeny jsou, ale ty vìrou stojíš. Nebuï vysokomyslný, ale boj se.
Rom 11:21 Nebo ponìvadž Bùh ratolestem pøirozeným neodpustil, vìz, že by ani tobì neodpustil.
Rom 11:22 A protož viz dobrotivost i zuøivost Boží. K tìm zajisté, kteøíž padli, zuøivost, ale k tobì dobrotivost, aè budeš-li trvati v dobrotì. Sic jinak i ty vyøat budeš.
Rom 11:23 Ano i oni, jestliže nezùstanou v nevìøe, zase vštípeni budou. Mocen jest zajisté Bùh zase vštípiti je.
Rom 11:24 Nebo ponìvadž ty vyøat jsi z pøirozené plané olivy a proti pøirození vštípen jsi v dobrou olivu, èím více pak ti, kteøíž podle pøirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou v svou vlastní olivu.
Rom 11:25 Nebo nechci, bratøí, abyste nevìdìli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudøí,) že zatvrdilost tato zèástky pøihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanù.
Rom 11:26 A tak všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Pøijde z Siona vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba.

Rom 11:27 A tato bude smlouva má s nimi, když shladím høíchy jejich.
Rom 11:28 A tak s strany evangelium jsou nepøátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce svaté.
Rom 11:29 Darù zajisté svých a povolání Bùh nelituje.
Rom 11:30 Nebo jakož i vy nìkdy jste nebyli poslušni Boha, ale nyní milosrdenství jste došli pro jejich nevìru,
Rom 11:31 Tak i oni nyní neuposlechli, aby pro uèinìné vám milosrdenství i oni také milosrdenství dosáhli.
Rom 11:32 Zavøel zajisté Bùh všecky v nevìøe, aby se nade všemi smiloval.
Rom 11:33 Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umìní Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho!
Rom 11:34 Nebo kdo jest poznal mysl Pánì? Aneb kdo jemu radil?
Rom 11:35 Nebo kdo prve dal jemu, a bude mu odplaceno?
Rom 11:36 Nebo z nìho a skrze nìho a v nìm jsou všecky vìci, jemuž sláva na vìky. Amen.
Rom 12:1 Protož prosím vás, bratøí, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali tìla svá v obìt živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.
Rom 12:2 A nepøipodobòujte se svìtu tomuto, ale promìòtež se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vùle Boží dobrá, libá a dokonalá.
Rom 12:3 Nebo pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,) každému z tìch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více smyslil, než sluší smysliti, ale aby smyslil v støedmosti, tak jakž jednomu každému Bùh udìlil míru víry.
Rom 12:4 Nebo jakož v jednom tìle mnohé údy máme, ale nemají všickni údové jednostejného díla,
Rom 12:5 Tak mnozí jedno tìlo jsme v Kristu, a obzvláštnì jedni druhých údové.
Rom 12:6 Ale majíce obdarování rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, buïto proroctví, kteréž a jest podle pravidla víry;
Rom 12:7 Buïto úøad, v bedlivém pøisluhování; buïto ten, jenž uèí, v vyuèování.
Rom 12:8 Též kdo napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává, dávej v upøímnosti; kdož jiným pøedložen jest, konej úøad svùj s pilností; kdo milosrdenství èiní, s ochotností.
Rom 12:9 Milování buï bez pokrytství; v ošklivosti mìjte zlé, pøipojeni jsouce k dobrému.
Rom 12:10 Láskou bratrskou jedni k druhým naklonìni jsouce, uctivostí se vespolek pøedcházejte,
Rom 12:11 V pracech neleniví, duchem vroucí, pøíhodnosti èasu šetøící,
Rom 12:12 Nadìjí se radující, v souženích trpìliví, na modlitbì ustavièní,
Rom 12:13 V potøebách s svatými se sdìlující, pøívìtivosti k hostem následující.
Rom 12:14 Dobroøeète protivníkùm vašim, dobroøeète, pravím, a nezloøeète.
Rom 12:15 Radujte s radujícími, a plaète s plaèícími.
Rom 12:16 Buïte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobì smýšlejíce, ale k nízkým se nakloòujíce.
Rom 12:17 Nebuïte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíce dobré pøede všemi lidmi,
Rom 12:18 Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce,
Rom 12:19 Ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hnìvu; nebo psáno jest: Mnì pomsta, já odplatím, praví Pán.
Rom 12:20 A protož laèní-li nepøítel tvùj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu píti. Nebo to uèinì, uhlí øeøavé shrneš na hlavu jeho.
Rom 12:21 Nedej se pøemoci zlému, ale pøemáhej v dobrém zlé.
Rom 13:1 Každá duše vrchnostem povýšeným poddána buï. Nebo není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti jsou, ty od Boha zøízené jsou.
Rom 13:2 A protož, kdož se vrchnosti protiví, Božímu zøízení se protiví; kteøíž se pak protiví, ti sobì odsouzení dobudou.
Rom 13:3 Nebo vrchnosti nejsou k strachu dobøe èinícím, ale zle èinícím. Protož chceš-li se nebáti vrchnosti, èiò dobøe, a budeš míti chválu od ní.
Rom 13:4 Boží zajisté služebník jest, tobì k dobrému. Pakli bys zle èinil, boj se; nebo ne nadarmo nese meè. Boží zajisté služebník jest, mstitel zuøivý nad tím, kdož zle èiní.
Rom 13:5 A protož musejí vrchnostem všickni poddáni býti, netoliko pro hnìv, ale i pro svìdomí.
Rom 13:6 Nebo proto i daò dáváte, ponìvadž služebníci Boží jsou, pilnou práci o to vedouce.
Rom 13:7 Každému tedy což jste povinni, dávejte. Komu daò, tomu daò; komu clo, tomu clo; komu bázeò, tomu bázeò; komu èest, tomu èest.
Rom 13:8 Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje bližního, Zákon naplnil,
Rom 13:9 Ponìvadž to pøikázání: Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš køivého svìdectví, nepožádáš, a jest-li které jiné pøikázání, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.
Rom 13:10 Láska bližnímu zle neuèiní, a protož plnost Zákona jesti láska.
Rom 13:11 A zvláštì pak vidouce takovou pøíhodnost, že jest se nám již èas ze sna probuditi. (Nyní zajisté

blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvìøili.)
Rom 13:12 Noc pominula, ale den se pøiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v odìní svìtla.
Rom 13:13 Jakožto ve dne poctivì choïme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a v chlipnostech, ne v sváru a v závisti,
Rom 13:14 Ale oblecte se v Pána Jezukrista, a nepeèujte o tìlo k vyplòování žádostí jeho.
Rom 14:1 Mdlého pak u víøe pøijímejte, ne k hádkám o nepotøebných otázkách.
Rom 14:2 Nebo nìkdo vìøí, že mùže jísti všecko; jiný pak u víøe mdlý jsa, jí zelinu.
Rom 14:3 Ten, kdož jí, nepokládej sobì za nic toho, kdož její; a kdo její, toho nesuï, kdož jí. Nebo Bùh pøijal jej.
Rom 14:4 Ty kdo jsi, abys soudil cizího služebníka? Však Pánu svému stojí, anebo padá. Stane pak; mocen jest zajisté Bùh utvrditi jej.
Rom 14:5 Nebo nìkdo rozsuzuje mezi dnem a dnem, a nìkdo soudí každý den jednostejný býti. Jeden každý v svém smyslu ujištìn buï.
Rom 14:6 Kdož dnù šetøí, Pánu šetøí; a kdo nešetøí, Pánu nešetøí. A kdo jí, Pánu jí, nebo dìkuje Bohu; a kdož její, Pánu její, a dìkuje Bohu.
Rom 14:7 Žádný zajisté z nás není sám sobì živ, a žádný sobì sám neumírá.
Rom 14:8 Nebo buïto že jsme živi, Pánu živi jsme; buïto že møeme, Pánu møeme. A tak buï že jsme živi, buï že umíráme, Pánì jsme.
Rom 14:9 Na to jest zajisté Kristus i umøel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby nad živými i nad mrtvými panoval.
Rom 14:10 Ty pak proè odsuzuješ bratra svého? Anebo také ty proè za nic pokládáš bratra svého? Však všickni staneme pøed stolicí Kristovou.
Rom 14:11 Psáno jest zajisté: Živ jsem já, praví Pán, že pøede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.
Rom 14:12 A tak jeden každý z nás sám za sebe poèet vydávati bude Bohu.
Rom 14:13 Nesuïmež tedy více jedni druhých, ale toto radìji rozsuzujte, jak byste nekladli úrazu nebo pohoršení bratru.
Rom 14:14 Vím a v tom ujištìn jsem v Pánu Ježíši, že nic neèistého není samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by neèisté bylo, jemu neèisté jest.
Rom 14:15 Ale bývá-li rmoucen bratr tvùj pro pokrm, již nechodíš podle lásky. Hledìž, abys k zahynutí nepøivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umøel.
Rom 14:16 Nebudiž tedy v porouhání dáno dobré vaše.
Rom 14:17 Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém.
Rom 14:18 Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu a lidem pøíjemný.
Rom 14:19 Protož následujme toho, což by sloužilo ku pokoji a k vzdìlání vespolek.
Rom 14:20 Nekaziž pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté èisté jest, ale zlé jest èlovìku, kterýž jí s pohoršením.
Rom 14:21 Dobré jest nejísti masa a nepíti vína, ani èehokoli toho, na èemž se uráží bratr tvùj, nebo horší, anebo zemdlívá.
Rom 14:22 Ty víru máš? Mìjž ji sám u sebe pøed Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom, což oblibuje.
Rom 14:23 Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z víry, høích jest.
Rom 15:1 Povinni jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobì se líbiti.
Rom 15:2 Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdìlání.
Rom 15:3 Nebo i Kristus ne sám se sobì líbil, ale jakož psáno jest: Hanìní hanìjících tebe pøipadla jsou na mne.
Rom 15:4 Nebo kterézkoli vìci napsány jsou, k našemu nauèení napsány jsou, abychom skrze trpìlivost a potìšení Písem nadìji mìli.
Rom 15:5 Bùh pak dárce trpìlivosti a potìšení dejž vám jednomyslným býti vespolek podle Jezukrista,
Rom 15:6 Abyste jednomyslnì jednìmi ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista.
Rom 15:7 Protož pøijímejte se vespolek, jakož i Kristus pøijal nás v slávu Boží.
Rom 15:8 Nebo pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem obøízky pro Boží pravost, aby potvrzeni byli slibové otcùm uèinìní,
Rom 15:9 A aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: Protož vyznávati tebe budu mezi pohany, a jménu tvému plésati budu.
Rom 15:10 A opìt dí: Veselte se pohané s lidem jeho.
Rom 15:11 A opìt: Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež ho všickni lidé.
Rom 15:12 A opìt Izaiáš dí: Bude koøen Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad pohany; v nìm pohané doufati budou.
Rom 15:13 Bùh pak nadìje naplòuj vás všelikou radostí a pokojem u víøe, tak abyste se rozhojnili v nadìji skrze moc Ducha svatého.

Rom 15:14 Vím zajisté, bratøí moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplnìni jsouce všelikou známostí, takže se i napomínati mùžete vespolek.
Rom 15:15 Ale však proto psal jsem vám, bratøí, ponìkud smìle, jako ku pamìti pøivodì vám, podle milosti, kteráž jest mi dána od Boha,
Rom 15:16 K tomu, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže evangelium Božímu, aby byla obìt pohanù vzácná, posvìcena jsuci skrze Ducha svatého.
Rom 15:17 Mám se tedy èím chlubiti v Kristu Ježíši, v Božích vìcech.
Rom 15:18 Nebo bych se neodvážil mluviti toho, èehož by skrze mne neuèinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství pøivedeni byli pohané slovem i skutkem,
Rom 15:19 V moci divù a zázrakù, v síle Ducha Božího, takže jsem od Jeruzaléma vùkol až k Ilyrické zemi naplnil evangelium Kristovým,
Rom 15:20 A to tak žádostiv jsa kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl Kristus, abych na cizí základ nestavìl,
Rom 15:21 Ale jakož psáno jest: Kterýmž není zvìstováno o nìm, uzøí, a ti, jenž neslýchali, srozumìjí.
Rom 15:22 A tím jest mi mnohokrát pøekaženo pøijíti k vám.
Rom 15:23 Nyní pak nemaje již více místa v tìchto krajinách a žádost maje pøijíti k vám od mnoha let,
Rom 15:24 Kdyžkoli pùjdu do Hišpanie, pøijdu k vám. Mám zajisté nadìji, že tudy jda, uzøím vás, a že vy mne provodíte tam, avšak až bych prve u vás ponìkud pobyl.
Rom 15:25 Nyní pak beru se do Jeruzaléma, službu èinì svatým.
Rom 15:26 Nebo za dobré se vidìlo Macedonským a Achaiským, aby sbírku nìjakou uèinili na chudé svaté, kteøíž jsou v Jeruzalémì.
Rom 15:27 Tak sobì to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Nebo ponìvadž duchovních vìcí jejich byli úèastni pohané, povinni jsou jim také sloužiti tìlesnými.
Rom 15:28 A protož když to vykonám a jim odvedu užitek ten, pùjdu skrze vás do Hišpanie.
Rom 15:29 A vím, že pøijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova pøijdu.
Rom 15:30 Prosím pak vás, bratøí, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha svatého, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažnì,
Rom 15:31 Abych vysvobozen byl od protivníkù, kteøíž jsou v Judstvu a aby služba tato má pøíjemná byla svatým v Jeruzalémì,
Rom 15:32 Abych k vám bohdá s radostí pøišel, a s vámi poodpoèinul.
Rom 15:33 Bùh pak pokoje budiž se všemi vámi. Amen.
Rom 16:1 Porouèím pak vám Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské,
Rom 16:2 Abyste ji pøijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocni byli, jestliže by vás v èem potøebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotnì posluhovala, až i mnì také.
Rom 16:3 Pozdravte Priscilly a Akvila, pomocníkù mých v Kristu Ježíši,
Rom 16:4 Kteøíž pro mùj život svých vlastních hrdel nasadili, jimžto ne já sám toliko dìkuji, ale i všecky církve pohanské,
Rom 16:5 I domácího jejich shromáždìní. Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie v Kristu.
Rom 16:6 Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce mìla s námi.
Rom 16:7 Pozdravte Andronika a Junia, pøíbuzných mých a spoluvìzòù mých, kteøíž jsou vzácní u apoštolù a kteøíž pøede mnou byli v Kristu Ježíši.
Rom 16:8 Pozdravte Amplia mnì v Pánu milého.
Rom 16:9 Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna mého milého.
Rom 16:10 Pozdravte Apella zkušeného v Kristu. Pozdravte tìch, kteøíž jsou z domu Aristobulova.
Rom 16:11 Pozdravte Herodiona, pøíbuzného mého. Pozdravte tìch, kteøí jsou z èeledi Narciškovy vìøící v Pána.
Rom 16:12 Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu.
Rom 16:13 Pozdravte Rufa, zvláštního v Pánu, a matky jeho i mé.
Rom 16:14 Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Hermy, Patroba, Merkuria, i jiných bratøí, kteøíž jsou s nimi.
Rom 16:15 Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteøíž jsou s nimi.
Rom 16:16 Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravují vás církve Kristovy.
Rom 16:17 Prosím pak vás, bratøí, abyste šetøili tìch, kteøíž rùznice a pohoršení èiní, naodpor uèení tomu, kterémuž jste vy se nauèili, a varujte se jich.
Rom 16:18 Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému bøichu; a skrze lahodné øeèi a pochlebenství svodí srdce prostých.
Rom 16:19 Nebo vaše poslušenství všechnìch došlo. A protož se raduji z vás. Než chci, abyste byli moudøí k dobrému, a prostí k zlému.
Rom 16:20 Bùh pak pokoje potøe satana pod nohy vaše brzo. Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi.

Amen.
Rom 16:21 Pozdravují vás Timoteus, pomocník mùj, a Lucius, a Jázon, a #Sozipater, pøíbuzní moji.
Rom 16:22 Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list.
Rom 16:23 Pozdravuje vás Gáius, hospodáø mùj i vší církve. Pozdravuje vás Erastus, dùchodní písaø mìstský, a Kvartus bratr.
Rom 16:24 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.
Rom 16:25 Tomu pak, jenž mùže vás utvrditi podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od èasù vìèných skrytého,
Rom 16:26 Nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poruèení vìèného Boha, ku poslušenství víry všechnìm národùm oznámeného,
Rom 16:27 Tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na vìky. Amen List tento k Øímanùm psán jest z Korintu, a poslán po Fében, služebnici sboru Cenchrenského.
1Co 1:1 Pavel, povolaný apoštol Ježíše Krista, skrze vùli Boží, a bratr Sostenes,
1Co 1:2 Církvi Boží, kteráž jest v Korintu, posvìceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým, spolu se všemi, kteøíž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém místì, i jejich i našem:
1Co 1:3 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
1Co 1:4 Dìkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši,
1Co 1:5 Že ve všem obohaceni jste v nìm, v každém slovu a ve všelikém umìní,
1Co 1:6 Jakož svìdectví Kristovo upevnìno jest mezi vámi,
1Co 1:7 Takže nemáte žádného nedostatku ve všeliké milosti, oèekávajíce zjevení Pána našeho Jezukrista,
1Co 1:8 Kterýžto i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni pøíští Pána našeho Jezukrista.
1Co 1:9 Vìrný jest Bùh, skrze nìhož povoláni jste k úèastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho.
1Co 1:10 Prosím vás pak, bratøí, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejnì mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buïte spojeni jednostejnou myslí a jednostejným smyslem.
1Co 1:11 Nebo oznámeno jest mi o vás, bratøí moji, od nìkterých z èeledi Chloe, že by mezi vámi byly rùznice.
1Co 1:12 Míním pak toto, že jeden každý z vás øíká: Já jsem Pavlùv, já Apollùv, já Petrùv, já pak Kristùv.
1Co 1:13 Zdali rozdìlen jest Kristus? Zdali Pavel ukøižován jest za vás? Anebo zdali jste ve jménu Pavlovu pokøtìni byli?
1Co 1:14 Dìkuji Bohu, že jsem žádného z vás nekøtil, než Krispa a Gáia,
1Co 1:15 Aby nìkdo neøekl, že jsem ve jméno své køtil.
1Co 1:16 Køtil jsem také i Štìpánovu èeled. Více nevím, abych koho jiného køtil.
1Co 1:17 Nebo neposlal mne Kristus køtíti, ale evangelium kázati, ne v moudrosti øeèi, aby nebyl vyprázdnìn køíž Kristùv.
1Co 1:18 Nebo slovo køíže tìm, kteøíž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteøíž spasení dosahujeme, moc Boží jest.
1Co 1:19 Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu.
1Co 1:20 Kde jest moudrý? A kde uèený? A kde chytrák tohoto svìta? Zdaliž Bùh neobrátil moudrosti tohoto svìta v bláznovství?
1Co 1:21 Nebo když v moudrosti Boží svìt nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázaní spasiti vìøící,
1Co 1:22 Ponìvadž i Židé zázrakù žádají, i Øekové hledají moudrosti.
1Co 1:23 My pak kážeme Krista ukøižovaného, Židùm zajisté pohoršení, a Øekùm bláznovství,
1Co 1:24 Ale povolaným, i Židùm i Øekùm, Krista, Boží moc a Boží moudrost.
1Co 1:25 Nebo to bláznovství Boží jest moudøejší nežli lidé a mdloba Boží jest silnìjší než lidé.
1Co 1:26 Vidíte zajisté povolání vaše, bratøí, že nemnozí moudøí podle tìla, nemnozí mocní, nemnozí urození;
1Co 1:27 Ale což bláznivého jest u svìta, to sobì vyvolil Bùh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u svìta mdlé, Bùh vyvolil, aby zahanbil silné.
1Co 1:28 A neurozené u svìta a za nic položené vyvolil Bùh, ano hned, kteréž nejsou, aby ty vìci, kteréž jsou, zkazil,
1Co 1:29 Proto aby se nechlubilo pøed oblièejem jeho žádné tìlo.
1Co 1:30 Vy pak jste z nìho v Kristu Ježíši, kterýž uèinìn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvìcení, i #vykoupení,
1Co 1:31 Aby se tak dálo, jakož jest napsáno: Kdo se chlubí, v Pánu se chlub.
1Co 2:1 I já pøišed k vám, bratøí, nepøišel jsem s dùstojností øeèi nebo moudrostí, zvìstuje vám svìdectví Boží.
1Co 2:2 Nebo tak jsem usoudil nic jiného neumìti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještì toho ukøižovaného.
1Co 2:3 A byl jsem já u vás v mdlobì, a v bázni, i v strachu mnohém.
1Co 2:4 A øeè má a kázaní mé nebylo v slibných lidské moudrosti øeèech, ale v dokázání Ducha svatého a moci,
1Co 2:5 Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží.

1Co 2:6 Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto svìta, ani knížat svìta tohoto, jenž hynou.
1Co 2:7 Ale mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž Bùh pøeduložil pøed vìky k slávì naší,
1Co 2:8 Jížto žádný z knížat svìta tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali, nebyli by Pána slávy ukøižovali.
1Co 2:9 Ale kážeme, jakož psáno jest: Èehož oko nevídalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest pøipravil Bùh tìm, kteøíž jej milují.
1Co 2:10 Nám pak Bùh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všecky vìci, i hlubokosti Božské.
1Co 2:11 Nebo kdo z lidí ví, co jest v èlovìku, jediné duch èlovìka, kterýž jest v nìm? Tak i Božích vìcí nezná žádný, jediné Duch Boží.
1Co 2:12 My pak nepøijali jsme ducha svìta, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom vìdìli, které vìci od Boha darovány jsou nám.
1Co 2:13 O nichž i mluvíme ne tìmi slovy, jimž lidská moudrost uèí, ale kterýmž vyuèuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, pøivlastòujíce.
1Co 2:14 Ale tìlesný èlovìk nechápá tìch vìcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich mùže poznati, protože ony duchovnì mají rozsuzovány býti.
1Co 2:15 Ale duchovní èlovìk rozsuzuje všecko, sám pak od žádného nebývá souzen.
1Co 2:16 Nebo kdo jest poznal mysl Pánì? A kdo jej bude uèiti? My pak mysl Kristovu máme.
1Co 3:1 A já, bratøí, nemohl jsem vám mluviti jako duchovním, ale jako tìlesným, jako malièkým v Kristu.
1Co 3:2 Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještì nemohli pokrmù tvrdších užívati, ano i nyní ještì nemùžete.
1Co 3:3 Ještì zajisté tìlesní jste. Ponìvadž jest mezi vámi nenávist, svárové a rùznice, zdaž ještì tìlesní nejste? a tak podle èlovìka chodíte.
1Co 3:4 Nebo když nìkdo øíká: Já jsem Pavlùv, jiný pak: Já Apollùv, zdaliž nejste tìlesní?
1Co 3:5 Nebo kdo jest Pavel, a kdo jest Apollo, než služebníci, skrze nìž jste uvìøili, a jakž jednomu každému dal Pán?
1Co 3:6 Já jsem štípil, Apollo zaléval, ale Bùh dal zrùst.
1Co 3:7 A protož ani ten, kdož štìpuje, nic není, ani ten, jenž zalévá, ale ten, kterýž zrùst dává, Bùh.
1Co 3:8 Ten pak, kdož štìpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou, avšak jeden každý vlastní odplatu vezme podle své práce.
1Co 3:9 Boží jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdìlání jste.
1Co 3:10 Já podle milosti Boží mnì dané, jako moudrý stavitel, základ jsem založil, jiný pak na nìm staví. Ale jeden každý viz, jak na nìm staví.
1Co 3:11 Nebo základu jiného žádný položiti nemùž, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus.
1Co 3:12 Staví-li pak kdo na ten základ zlato, støíbro, kamení drahé, døíví, seno, strništì,
1Co 3:13 Jednoho každého dílo zjeveno bude. Den zajisté to všecko okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheò zprubuje.
1Co 3:14 Zùstane-li èí dílo, kteréž na nìm stavìl, vezme odplatu.
1Co 3:15 Pakli èí dílo shoøí, ten vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak jako skrze oheò.
1Co 3:16 Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás pøebývá?
1Co 3:17 Jestliže kdo chrámu Božího poskvròuje, toho zatratí Bùh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.
1Co 3:18 Žádný sám sebe nesvoï. Zdá-li se komu z vás, že jest moudrý na tomto svìtì, budiž bláznem, aby byl uèinìn moudrým.
1Co 3:19 Moudrost zajisté svìta tohoto bláznovství jest u Boha. Nebo psáno jest: Kterýž zlapá moudré v chytrosti jejich.
1Co 3:20 A opìt: Zná Pán pøemyšlování moudrých, že jsou marná.
1Co 3:21 A tak nechlubiž se žádný lidmi; nebo všecky vìci vaše jsou.
1Co 3:22 Buïto Pavel, buïto Apollo, buïto Petr, buïto svìt, buïto život, buïto smrt, buïto pøítomné vìci, buïto budoucí, všecko jest vaše,
1Co 3:23 Vy pak Kristovi, a Kristus Boží.
1Co 4:1 Tak o nás smýšlej èlovìk, jako o služebnících Kristových a šafáøích tajemství Božích.
1Co 4:2 Dále pak vyhledává se pøi šafáøích toho, aby každý z nich vìrný nalezen byl.
1Co 4:3 Mnì pak to za nejmenší vìc jest, abych od vás souzen byl, aneb od lidského soudu; nýbrž aniž sám sebe soudím.
1Co 4:4 Nebo aèkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrze to jsem spravedliv; nebo ten, ješto mne soudí, Pán jest.
1Co 4:5 Protož nesuïtež nic pøed èasem, až by pøišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmì, a zjeví rady srdcí. A tehdáž bude míti chválu jeden každý od Boha.
1Co 4:6 Tyto pak vìci, bratøí moji, v podobenství obrátil jsem na sebe a na Apollo, pro vás, abyste se na nás

uèili nad to, což psáno jest, výše nesmýšleti, a abyste jeden pro druhého nenadýmali se proti nìkomu.
1Co 4:7 Nebo kdož tì soudí? A co máš, ješto bys nevzal? A když jsi vzal, proè se chlubíš, jako bys nevzal?
1Co 4:8 Již jste nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste kralovali, abychom i my také spolu s vámi kralovali.
1Co 4:9 Za to mám jistì, že nás Bùh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo uèinìni jsme divadlo tomuto svìtu, i andìlùm, i lidem.
1Co 4:10 My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení.
1Co 4:11 Až do tohoto èasu i laèníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i polièkováni býváme, i místa nemáme,
1Co 4:12 A pracujeme, dìlajíce rukama vlastníma; uhanìni jsouce, dobroøeèíme; protivenství trpíce, mile snášíme.
1Co 4:13 Když se nám rouhají, modlíme se za nì; jako smeti tohoto svìta uèinìni jsme, a jako povrhel u všech, až posavad.
1Co 4:14 Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých milých synù napomínám.
1Co 4:15 Nebo byste pak deset tisíc pìstounù mìli v Kristu, však proto nemnoho máte otcù. Nebo v Kristu Ježíši skrze evangelium já jsem vás zplodil.
1Co 4:16 Protož prosím vás, buïtež následovníci moji.
1Co 4:17 Pro tu pøíèinu poslal jsem vám Timotea, kterýžto jest syn mùj milý a vìrný v Pánu. Ten vám pøipomínati bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé církvi uèím.
1Co 4:18 Rovnì jako bych nemìl k vám pøijíti, tak se naduli nìkteøí.
1Co 4:19 Ale pøijdu k vám brzo, bude-li Pán chtíti, a poznám ne øeè tìch nadutých, ale moc.
1Co 4:20 Nebo nezáleží v øeèi království Boží, ale v moci.
1Co 4:21 Co chcete? S metlou-li abych pøišel k vám, èili s láskou, a s duchem tichosti?
1Co 5:1 Naprosto se slyší, že by mezi vámi bylo smilstvo, a to takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje, totiž aby nìkdo mìl manželku otce svého.
1Co 5:2 A vy nadutí jste, a nermoutíte se radìji, aby vyvržen byl z prostøedku vás ten, kdož takový skutek spáchal.
1Co 5:3 Já zajisté, aè vzdálený tìlem, ale pøítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych pøítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal,
1Co 5:4 Ve jménu Pána našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí Pána našeho Jezukrista,
1Co 5:5 Vydali takového satanu k zahubení tìla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše.
1Co 5:6 Není dobrá chlouba vaše. Zdaliž nevíte, že malièko kvasu všecko tìsto nakvašuje?
1Co 5:7 Vyèis tež tedy starý kvas, abyste byli nové zadìlání, jakož pak jste nenakvašeni. Nebo jest Beránek náš velikonoèní za nás obìtován, Kristus.
1Co 5:8 A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechetnosti, ale v pøesnicích upøímosti a pravdy.
1Co 5:9 Psal jsem vám v listu, abyste se nesmìšovali s smilníky.
1Co 5:10 Ale ne všelikterak s smilníky tohoto svìta, neb s lakomci, nebo s dráèi, aneb s modláøi, sic jinak musili byste z tohoto svìta vyjíti.
1Co 5:11 Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesmìšovali s takovými, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modláø, neb zlolejce, neb opilec, neb dráè. S takovým ani nejezte.
1Co 5:12 Nebo proè já mám i ty, kteøíž jsou vnì, souditi? Však ty, kteøíž jsou vnitø, vy soudíte?
1Co 5:13 Ty pak, kteøíž jsou vnì, Bùh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe.
1Co 6:1 Smí nìkdo z vás, maje pøi s druhým, souditi se pøed nepravými, a ne radìji pøed svatými?
1Co 6:2 Nevíte-liž, že svatí svìt souditi budou? I ponìvadž od vás souzen býti má svìt, kterakž tedy nehodni jste tìch nejmenších vìcí rozsuzovati?
1Co 6:3 Zdaliž nevíte, že andìly souditi budeme? Co pak tyto èasné vìci?
1Co 6:4 Protož když byste mìli míti soud o tyto èasné vìci, tìmi, kteøíž nejzadnìjší jsou v církvi, soud osaïte.
1Co 6:5 K zahanbení vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratrem a bratrem svým?
1Co 6:6 Ale bratr s bratrem soudí se, a to pøed nevìøícími?
1Co 6:7 Již tedy koneènì nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proè radìji køivdy netrpíte? Proè radìji škody nebéøete?
1Co 6:8 Nýbrž vy køivdu èiníte, a k škodì pøivodíte, a to bratøí své.
1Co 6:9 Zdali nevíte, že nespravedliví dìdictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláøi, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani samcoložníci,
1Co 6:10 Ani zlodìji, ani lakomci, ani opilci, ani zlolejci, ani dráèi, dìdictví království Božího nedùjdou.
1Co 6:11 A takoví jste nìkteøí byli, ale obmyti jste, ale posvìceni jste, ale ospravedlnìni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho.

1Co 6:12 Všecko mi sluší, ale ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale já pod žádné té vìci moc poddán nebudu.
1Co 6:13 Pokrmové bøichu náležejí, a bøicho pokrmùm; Bùh pak i pokrmy i bøicho zkazí. Ale tìlo ne smilstvu oddáno býti má, ale Pánu, a Pán tìlu.
1Co 6:14 Bùh pak i Pána Ježíše vzkøísil, i nás také vzkøísí mocí svou.
1Co 6:15 Nevíte-liž, že tìla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma údy Kristovy, uèiním je údy nevìstky? Odstup to.
1Co 6:16 Zdaliž nevíte, že kdož se pøipojuje k nevìstce, jedno tìlo jest s ní? Nebo dí Písmo: Budou dva jedno tìlo.
1Co 6:17 Ten pak, jenž se pøipojuje Pánu, jeden duch jest s ním.
1Co 6:18 Utíkejte smilstva. Všeliký høích, kterýžkoli uèinil by èlovìk, kromì tìla jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tìlu høeší.
1Co 6:19 Zdaliž nevíte, že tìlo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž pøebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji?
1Co 6:20 Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tìlem vaším i duchem vaším, kterézto vìci Boží jsou.
1Co 7:1 O èemž jste mi pak psali, k tomu vám toto odpovídám: Dobré by bylo èlovìku ženy se nedotýkati.
1Co 7:2 Ale pro uvarování se smilstva, jeden každý manželku svou mìj a jedna každá mìj muže svého.
1Co 7:3 Muž k ženì povinnou pøívìtivost okazuj, a tak podobnì i žena muži.
1Co 7:4 Žena vlastního tìla svého v moci nemá, ale muž; též podobnì i muž tìla svého vlastního v moci nemá, ale žena.
1Co 7:5 Nezbavujte jeden druhého, leè by to bylo z spoleèného svolení na èas, abyste se uprázdnili ku postu a k modlitbì; a potom zase k témuž se navra te, aby vás nepokoušel satan pro nezdrželivost vaši.
1Co 7:6 Ale to pravím podle dopuštìní, ne podle rozkazu.
1Co 7:7 Nebo chtìl bych, aby všickni lidé tak byli jako já, ale jeden každý svùj vlastní dar od Boha má, jeden tak a jiný jinak.
1Co 7:8 Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré jest jim, aby tak zùstali jako i já.
1Co 7:9 Pakli se nemohou zdržeti, nechaž v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli páliti se.
1Co 7:10 Vdaným pak pøikazuji ne já, ale Pán, øka: Manželka od muže neodcházej.
1Co 7:11 Pakli by odešla, zùstaniž nevdaná, anebo smiø se s mužem svým. Tolikéž muž nepropouštìj ženy.
1Co 7:12 Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevìøící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštìjž jí.
1Co 7:13 A má-li která žena muže nevìøícího, a on chce býti s ní, nepropouštìj ho.
1Co 7:14 Posvìcen jest zajisté nevìøící muž pro ženu vìøící, a žena nevìøící posvìcena jest pro muže; sic jinak dìti vaši neèistí by byli, ale nyní svatí jsou.
1Co 7:15 Pakli nevìøící odjíti chce, necha jde. Není manem bratr neb sestra v takové vìci, ale ku pokoji povolal nás Bùh.
1Co 7:16 A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu?
1Co 7:17 Ale jakž jednomu každému odmìøil Bùh a jakž jednoho každého povolal Pán, tak choï. A tak ve všech církvech øídím.
1Co 7:18 Obøezaný nìkdo povolán jest? Neuvodiž na sebe neobøezání; pakli kdo v neobøízce povolán, neobøezuj se.
1Co 7:19 Nebo obøízka nic není, a neobøízka také nic není, ale zachovávání pøikázání Božích.
1Co 7:20 Jeden každý v povolání tom, jímž povolán jest, zùstávej.
1Co 7:21 Služebníkem byv, povolán jsi? Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, radìji toho užívej.
1Co 7:22 Nebo kdož jest v Pánu povolán, byv služebníkem, osvobozený jest Pánì. Též podobnì kdož jest povolán byv svobodný, služebník jest Kristùv.
1Co 7:23 Za mzdu koupeni jste, nebuïtež služebníci lidští.
1Co 7:24 Jeden každý, jakž povolán jest, bratøí, v tom zùstávej pøed Bohem.
1Co 7:25 O pannách pak pøikázání Pánì nemám, ale však radu dávám, jakožto ten, jemuž z milosrdenství svého Pán dal vìrným býti.
1Co 7:26 Za to pak mám, že jest to dobré pro nastávající potøebu, totiž že jest dobré èlovìku tak býti.
1Co 7:27 Pøivázán-lis k ženì, nehledej rozvázání. Jsi-li prost od ženy, nehledej ženy.
1Co 7:28 Pakli bys ses i oženil, nezhøešils, a vdala-li by se panna, nezhøešila; ale trápení tìla míti budou takoví; já pak vám odpouštím.
1Co 7:29 Ale toto vám pravím, bratøí, protože èas ostatní jest ukrácený: náleží tedy, aby i ti, kteøíž mají ženy, byli, jako by jich nemìli.
1Co 7:30 A kteøíž plaèí, jako by neplakali, a kteøíž se radují, jako by se neradovali, a kteøíž kupují, jako by

nevládli,
1Co 7:31 A kteøíž užívají tohoto svìta, jako by neužívali. Nebo pomíjí zpùsob tohoto svìta.
1Co 7:32 A já bych rád chtìl, abyste vy bez peèování byli. Nebo kdo ženy nemá, peèuje o to, což jest Pánì, kterak by se líbil Pánu.
1Co 7:33 Ale kdo se oženil, peèuje o vìci tohoto svìta, kterak by se líbil ženì.
1Co 7:34 Rozdílné jsou jistì žena a panna. Nevdaná peèuje o to, což jest Pánì, aby byla svatá i tìlem i duchem, ale vdaná peèuje o vìci svìta, kterak by se líbila muži.
1Co 7:35 Toto pak pravím proto, abych vám to, což jest užiteènìjšího, ukázal, ne abych na vás osidlo uvrhl, ale abyste slušnì a pøípadnì Pána se pøidrželi bez všeliké roztržitosti.
1Co 7:36 Pakli kdo za neslušnou vìc své pannì pokládá pomíjení èasu k vdání, a tak by se státi mìlo, uèiò, jakžkoli chce, nezhøeší. Nechaž ji vdá.
1Co 7:37 Ale kdož jest se pevnì ustavil v srdci svém, a není mu toho potøeba, ale v moci má vlastní vùli svou, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobøe èiní.
1Co 7:38 A tak i ten, kdož vdává pannu svou, dobøe èiní, ale kdo nevdává, lépe èiní.
1Co 7:39 Žena pøivázána jest k manželství zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umøel muž její, svobodná jest; mùž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu.
1Co 7:40 Ale blahoslavenìjší jest, zùstala-li by tak, podle mého soudu. Mám pak za to, že i já mám Ducha Božího.
1Co 8:1 O tìch pak vìcech, kteréž modlám obìtovány bývají, víme, že všickni známost máme. A známost nadýmá, ale láska vzdìlává.
1Co 8:2 Zdá-li se pak komu, že nìco umí, ještì nic nepoznal, tak jakž by mìl znáti.
1Co 8:3 Ale jestliže kdo miluje Boha, ten jest vyuèen od nìho.
1Co 8:4 A protož o pokrmích, kteøíž se modlám obìtují, toto dím: Víme, že modla na svìtì nic není a že není jiného žádného Boha nežli jeden.
1Co 8:5 Nebo aèkoli jsou nìkteøí, ješto slovou bohové, i na nebi i na zemi, (jakož jsou mnozí bohové a páni mnozí,)
1Co 8:6 Ale my máme jediného Boha Otce, z nìhož všecko, a my v nìm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze nìhož všecko, i my skrze nìho.
1Co 8:7 Ale ne ve všech jest to umìní. Nebo nìkteøí se zlým svìdomím pro modlu až dosavad jako modlám obìtované jedí, a svìdomí jejich, jsuci mdlé, poskvròuje se.
1Co 8:8 Neèiní pak nás pokrm vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím lepší nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme.
1Co 8:9 Ale vizte, a by snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým.
1Co 8:10 Nebo uzøí-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš pøi pokrmu modlám obìtovaném, zdaliž svìdomí toho, kterýž jest mdlý, nebude pøivedeno k tomu, aby také jedl modlám obìtované?
1Co 8:11 I zahyne bratr mdlý, (pro tvé to vìdìní), za kteréhož Kristus umøel.
1Co 8:12 A tak høešíce proti bratøím, a urážejíce svìdomí jejich mdlé, proti Kristu høešíte.
1Co 8:13 A protož jestliže pohoršuje pokrm bližního mého, nebudu jísti masa na vìky, abych nezhoršil bratra svého.
1Co 9:1 Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný? Zdaliž jsem Jezukrista Pána našeho nevidìl? Zdaliž vy nejste práce má v Pánu?
1Co 9:2 Bych pak jiným nebyl apoštol, tedy vám jsem. Nebo peèet mého apoštolství vy jste v Pánu.
1Co 9:3 Odpovìd má pøed tìmi, jenž mne soudí, ta jest:
1Co 9:4 Zdaliž nemáme moci jísti a píti?
1Co 9:5 Zdaliž nemáme moci sestry ženy pøi sobì míti, jako i jiní apoštolé, i bratøí Pánì, i Petr?
1Co 9:6 Zdaliž sám já a Barnabáš nemáme moci tìlesných prací zanechati?
1Co 9:7 I kdo bojuje kdy na svùj náklad? Kdo štìpuje vinici a jejího ovoce nejí? Anebo kdo pase stádo a mléka od stáda nejí?
1Co 9:8 Zdali podle èlovìka to pravím? Zdaliž i Zákon toho nepraví?
1Co 9:9 Nebo v Zákonì Mojžíšovì psáno jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bùh tak o voly peèuje?
1Co 9:10 Èili naprosto pro nás to praví? Pro nás jistì to napsáno jest. Nebo kdo oøe, v nadìji orati má; a kdo mlátí v nadìji, nadìje své má úèasten býti.
1Co 9:11 Ponìvadž jsme my vám duchovní vìci rozsívali, tak-liž jest pak to veliká vìc, jestliže bychom my vaše èasné vìci žali?
1Co 9:12 Když jiní práva svého k vám užívají, proè ne radìji my? Avšak neužívali jsme práva toho, ale všecko snášíme, abychom žádné pøekážky neuèinili evangelium Kristovu.
1Co 9:13 Zdaliž nevíte, že ti, kteøíž o svatých vìcech pracují, z svatých vìcí jedí, a kteøíž oltáøi pøístojí, s oltáøem spolu díl mají?
1Co 9:14 Tak jest i Pán naøídil tìm, kteøíž evangelium zvìstují, aby z evangelium živi byli.

1Co 9:15 Já jsem však nièeho toho neužíval. Aniž jsem toho proto psal, aby se to pøi mnì tak dálo, ano by mi mnohem lépe bylo umøíti, nežli aby kdo chválu mou vyprázdnil.
1Co 9:16 Nebo káži-li evangelium, nemám se èím chlubiti, ponìvadž jsem to povinen; ale bìda by mnì bylo, kdybych nekázal.
1Co 9:17 Jestliže pak dobrovolnì to èiním, mám odplatu; pakli bezdìky, úøad jest mi svìøen.
1Co 9:18 Jakouž tedy mám odplatu? abych evangelium káže, bez nákladù býti evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva svého pøi evangelium.
1Co 9:19 Svoboden zajisté jsa ode všech, všechnìm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal.
1Co 9:20 A uèinìn jsem Židùm jako Žid, abych Židy získal; tìm, kteøíž pod Zákonem jsou, jako bych pod Zákonem byl, abych ty, kteøíž pod Zákonem jsou, získal.
1Co 9:21 Tìm, kteøíž jsou bez Zákona, jako bych bez Zákona byl, (a nejsa bez Zákona Bohu, ale jsa v Zákonì Kristu,) abych získal ty, jenž jsou bez Zákona.
1Co 9:22 Uèinìn jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všechnìm všecko jsem uèinìn, abych vždy nìkteré k spasení pøivedl.
1Co 9:23 A to èiním pro evangelium, abych úèastník jeho byl.
1Co 9:24 Zdaliž nevíte, že ti, kteøíž v závod bìží, všickni zajisté bìží, ale jeden béøe základ? Tak bìžte, abyste základu dosáhli.
1Co 9:25 A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrželivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdrželiví, ale my neporušitelnou.
1Co 9:26 Protož já tak bìžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje,
1Co 9:27 Ale podmaòuji tìlo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný.
1Co 10:1 Nechci pak, abyste nevìdìli, bratøí, že otcové naši všickni pod oblakem byli, a všickni moøe pøešli,
1Co 10:2 A všickni v Mojžíše pokøtìni jsou v oblace a v moøi,
1Co 10:3 A všickni týž pokrm duchovní jedli,
1Co 10:4 A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla; a ta skála byl Kristus.
1Co 10:5 Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti.
1Co 10:6 Ty pak vìci za pøíklad nám býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali.
1Co 10:7 Protož nebuïte modláøi, jako nìkteøí z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hrali.
1Co 10:8 Aniž smilnìme, jako nìkteøí z nich smilnili, a padlo jich jeden den tøimecítma tisícù.
1Co 10:9 Ani pokoušejme Krista, jako nìkteøí z nich pokoušeli, a od hadù zhynuli.
1Co 10:10 Ani repcete, jako i nìkteøí z nich reptali, a zhynuli od záhubce.
1Co 10:11 Toto pak všecko u figuøe dálo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteøíž jsme již na konci svìta.
1Co 10:12 A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby nepadl.
1Co 10:13 Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale vìrný jest Bùh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale zpùsobí s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.
1Co 10:14 Protož, moji milí bratøí, utíkejtež modláøství.
1Co 10:15 Jakožto opatrným mluvím. Vy suïte, co pravím.
1Co 10:16 Kalich dobroøeèení, kterémuž dobroøeèíme, zdaliž není spoleènost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není spoleènost tìla Kristova?
1Co 10:17 Nebo jeden chléb, jedno tìlo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme.
1Co 10:18 Pohleïte na Izraele podle tìla. Zdaliž ti, kteøíž jedí obìti, nejsou úèastníci oltáøe?
1Co 10:19 Což pak tedy dím? Že modla jest nìco? Anebo že modlám obìtované nìco jest? Nikoli.
1Co 10:20 Ale toto pravím, že, což obìtují pohané, ïáblùm obìtují, a ne Bohu. Nechtìl bych pak, abyste vy byli úèastníci ïáblù.
1Co 10:21 Nebo nemùžete kalicha Pánì píti a kalicha ïáblù; nemùžete úèastníci býti stolu Pánì a stolu ïáblù.
1Co 10:22 Èili k hnìvu popouzíme Pána? Zdali silnìjší jsme nežli on?
1Co 10:23 Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užiteèné; všecko mi sluší, ale ne všecko vzdìlává.
1Co 10:24 Žádný nehledej svých vìcí, ale jeden každý toho, což jest bližního.
1Co 10:25 Všecko, což se v masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro svìdomí.
1Co 10:26 Nebo Pánì jest zemì i plnost její.
1Co 10:27 Pozval-li by vás pak kdo z nevìøících k stolu, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám pøedloženo, jezte, nic se nevyptávajíce pro svìdomí.
1Co 10:28 Pakli by vám nìkdo øekl: Toto jest modlám obìtované, nejezte pro toho, jenž oznámil, a pro svìdomí. Pánì zajisté jest zemì i plnost její.
1Co 10:29 Svìdomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proè by mìla svoboda má potupena býti od cizího svìdomí?
1Co 10:30 A ponìvadž já s díkù èinìním požívám, proè mi se rouhají pøíèinou toho, z èehož já díky èiním?

1Co 10:31 Protož buïto že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli èiníte, všecko k slávì Boží èiòte.
1Co 10:32 Bez úrazu buïte i Židùm i Øekùm i církvi Boží,
1Co 10:33 Jakož i já ve všem líbím se všechnìm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.
1Co 11:1 Následovníci moji buïte, jako i já Kristùv.
1Co 11:2 Chválím pak vás, bratøí, že všecky vìci mé v pamìti máte, a jakž jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte.
1Co 11:3 Chci pak, abyste vìdìli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bùh.
1Co 11:4 Každý muž, modle se aneb prorokuje s pøikrytou hlavou, ohyžïuje hlavu svou.
1Co 11:5 Každá pak žena, modleci se anebo prorokujici s nepøikrytou hlavou, ohyžïuje hlavu svou; nebo jednostejná vìc jest, jako by se oholila.
1Co 11:6 Nebo nezavíjí-li žena hlavy své, nechaž se také ostøíhá. Pakli jest mrzká vìc ženì oholiti se neb ostøíhati, nechaž se zavíjí.
1Co 11:7 Muž nemá zavíjeti hlavy své, obraz a sláva Boží jsa, ale žena sláva mužova jest.
1Co 11:8 Nebo není muž z ženy, ale žena z muže.
1Co 11:9 Není zajisté muž stvoøen pro ženu, ale žena pro muže.
1Co 11:10 Protož má žena míti obestøení na hlavì pro andìly.
1Co 11:11 Avšak ani muž bez ženy, ani žena bez muže, v Pánu.
1Co 11:12 Nebo jakož žena jest z muže, tak i muž skrze ženu, všecky pak vìci z Boha.
1Co 11:13 Vy sami mezi sebou suïte, sluší-li se ženì s nepøikrytou hlavou modliti Bohu.
1Co 11:14 Zdaliž vás i samo pøirození neuèí, že jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy?
1Co 11:15 Ale ženì míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dány jsou jí.
1Co 11:16 Jestliže pak komu se vidí neustupným býti, my takového obyèeje nemáme, ani církev Boží.
1Co 11:17 Toto pak pøedkládaje, nechválím toho, že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte.
1Co 11:18 Nejprve zajisté, když se scházíte do shromáždìní, slyším, že jsou roztržky mezi vámi, a ponìkud tomu vìøím.
1Co 11:19 Nebo musejí i kacíøstva mezi vámi býti, aby právì zbožní zjeveni byli mezi vámi.
1Co 11:20 A tak když se scházíte vespolek, již to není veèeøi Pánì jísti,
1Co 11:21 Ponìvadž jeden každý nejprv veèeøi svou pøijímá v jedení, a tu nìkdo laèní, a jiný se pøepil.
1Co 11:22 A což pak domù nemáte k jedení a ku pití? Èili církev Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteøíž nemají hojnosti pokrmù? Což vám dím? Chváliti budu vás? V tom jistì nechválím.
1Co 11:23 Já zajisté pøijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb,
1Co 11:24 A díky èiniv, lámal a øekl: Vezmìte, jezte, to jest tìlo mé, kteréž se za vás láme. To èiòte na mou památku.
1Co 11:25 Takž i kalich, když poveèeøel, øka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To èiòte, kolikrátkoli píti budete, na mou památku.
1Co 11:26 Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Pánì zvìstujte, dokavadž nepøijde.
1Co 11:27 A protož kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha Pánì nehodnì, vinen bude tìlem a krví Pánì.
1Co 11:28 Zkusiž tedy sám sebe èlovìk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.
1Co 11:29 Nebo kdož jí a pije nehodnì, odsouzení sobì jí a pije, nerozsuzuje tìla Pánì.
1Co 11:30 Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí,
1Co 11:31 Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.
1Co 11:32 Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme pouèováni, abychom s svìtem nebyli odsouzeni.
1Co 11:33 A tak, bratøí moji, když se scházíte k jedení, jedni na druhé èekávejte.
1Co 11:34 Pakli kdo laèní, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak vìci, když pøijdu, zøídím.
1Co 12:1 O duchovních pak daøích, bratøí, nechci, abyste nevìdìli.
1Co 12:2 Víte, že jste byli pohané, kteøíž k modlám nìmým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili.
1Co 12:3 Protož známo vám èiním, že žádný v Duchu Božím mluvì, nezloøeèí Pánu Ježíši, a žádný nemùže øíci Pán Ježíš, jediné v Duchu svatém.
1Co 12:4 Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch,
1Co 12:5 A rozdílná jsou pøisluhování, ale tentýž Pán,
1Co 12:6 A rozdílné jsou moci, ale tentýž Bùh, jenžto pùsobí všecko ve všech.
1Co 12:7 Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku.
1Co 12:8 Nebo nìkomu dána bývá skrze Ducha øeè moudrosti, jinému pak øeè umìní podle téhož Ducha,
1Co 12:9 Jinému víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednostejném Duchu,
1Co 12:10 Nìkomu divù èinìní, jinému proroctví, jinému rozeznání duchù, jinému rozlièност jazykù, jinému vykládání jazykù.

1Co 12:11 Ale to vše pùsobí jeden a týž Duch, rozdìluje jednomu každému obzvláštnì, jakž ráèí.
1Co 12:12 Nebo jakož tìlo jedno jest a mnoho má údù, ale všickni ti jednoho tìla údové, mnozí jsouce, však jedno tìlo jsou: tak i Kristus.
1Co 12:13 Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tìlo pokøtìni jsme, buïto Židé, buïto Øekové, buïto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme.
1Co 12:14 Nebo tìlo není jeden úd, ale mnozí.
1Co 12:15 Dí-li noha: Ponìvadž nejsem rukou, nejsem z tìla, zdaliž proto není z tìla?
1Co 12:16 A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z tìla, zdaliž proto není z tìla?
1Co 12:17 Jestliže všecko tìlo jest oko, kde pak bude sluch? Pakli všecko tìlo jest sluch, kde povonìní?
1Co 12:18 Ale zøídil Bùh údy jeden každý z nich v tìle, tak jakž jest on chtìl.
1Co 12:19 Nebo kdyby byli všickni údové jeden úd, kde by bylo tìlo?
1Co 12:20 Ale nyní mnozí údové jsou, však jedno tìlo.
1Co 12:21 A tak nemùž oko øíci ruce: Nepotøebí mi tebe, anebo opìt hlava nohám: Nepotøebuji vás.
1Co 12:22 Nýbrž mnohem více údové, kteøíž se zdadí nejmdlejší v tìle býti, potøební jsou.
1Co 12:23 A kteréž máme za nejménì ctihodné údy v tìle, ty vìtší ctí pøistíráme; a nezdobní údové naši hojnìjší ozdobu mají,
1Co 12:24 Ozdobní pak údové naši toho nepotøebují. Ale Bùh tak zpùsobil tìlo, poslednìjšímu dav hojnìjší poctu,
1Co 12:25 Aby nebyla nesvornost v tìle, ale aby údové jedni o druhé vespolek peèovali
1Co 12:26 A protož jestliže trpí co jeden úd, spolu s ním trpí všickni údové; pakli jest v slávì jeden úd, radují se spolu s ním všickni údové.
1Co 12:27 Vy pak jste tìlo Kristovo, a údové z èástky.
1Co 12:28 A nìkteré zajisté postavil Bùh v církvi nejprv apoštoly, druhé proroky, tøetí uèitele, potom moci, potom ty, kteøí mají dary uzdravování, pomocníky, správce jiných, rozliènost jazykù mající.
1Co 12:29 Zdaliž jsou všickni apoštolé? Zdali všickni proroci? Zdali všickni uèitelé? Zdali všickni divy èiní?
1Co 12:30 Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky rozliènými mluví? Zdali všickni vykládají?
1Co 12:31 Snažujtež se pak dojíti darù lepších, a ještì vyšší cestu vám ukáži.
1Co 13:1 Bych jazyky lidskými mluvil i andìlskými, a lásky kdybych nemìl, uèinìn jsem jako mìï zvuèící anebo zvonec znìjící.
1Co 13:2 A bych mìl proroctví, a znal všecka tajemství, i všelikého umìní došel, a kdybych mìl tak velikou víru, že bych hory pøenášel, lásky pak kdybych nemìl, nic nejsem.
1Co 13:3 A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všecken statek svùj, a bych vydal tìlo své k spálení, a lásky bych jen nemìl, nic mi to neprospívá.
1Co 13:4 Láska trpìlivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všeteèná, nenadýmá se.
1Co 13:5 V nic neslušného se nevydává, nehledá svých vìcí, nezpouzí se, neobmýšlí zlého.
1Co 13:6 Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdì.
1Co 13:7 Všecko snáší, všemu vìøí, všeho se nadìje, všeho trpìlivì èeká.
1Co 13:8 Láska nikdy nevypadá, aèkoli proroctví pøestanou, i jazykové utichnou, i uèení v nic pøijde.
1Co 13:9 Z èástky zajisté poznáváme a z èástky prorokujeme.
1Co 13:10 Ale jakž by pøišlo dokonalé, tehdy to, což jest z èástky, vyhlazeno bude.
1Co 13:11 Dokudž jsem byl dítì, mluvil jsem jako dítì, myslil jsem jako dítì, smýšlel jsem jako dítì, ale když jsem uèinìn muž, opustil jsem dìtinské vìci.
1Co 13:12 Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdáž tváøí v tváø. Nyní poznávám z èástky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdaøen budu.
1Co 13:13 Nyní pak zùstává víra, nadìje, láska, to tré, ale nejvìtší z nich jesti láska.
1Co 14:1 Následujtež tedy lásky, horlivì žádejte duchovních vìcí, nejvíce však, abyste prorokovali.
1Co 14:2 Nebo ten, jenž mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu; nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství.
1Co 14:3 Kdož pak prorokuje, lidem mluví vzdìlání, i napomínání, i potìšení.
1Co 14:4 Kdož mluví cizím jazykem, sám sebe vzdìlává, ale kdož prorokuje, ten církev vzdìlává.
1Co 14:5 Chtìl bych pak, abyste všickni jazyky rozliènými mluvili, ale však radìji, abyste prorokovali. Nebo vìtší jest ten, jenž prorokuje, nežli ten, kdož jazyky cizími mluví, leè by také to, což mluví, vykládal, aby se vzdìlávala církev.
1Co 14:6 A protož, bratøí, pøišel-li bych k vám, jazyky cizími mluvì, což vám prospìji, nebudu-li vám mluviti, buï v zjevení neb v umìní, buï v proroctví neb v uèení?
1Co 14:7 Podobnì jako i bezdušné vìci, vydávající zvuk, jako píš alka nebo harfa, kdyby rozdílného zvuku nevydávaly, kterak by vìdíno bylo, co se píská, anebo na harfu hrá?
1Co 14:8 Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojiti k boji?
1Co 14:9 Tak i vy, nevydali-li byste jazykem svým srozumitelných slov, kterak bude rozumíno, co se mluví?

Budete jen u vítr mluviti.
1Co 14:10 Tak mnoho, (jakž vidíme,) rozdílù hlasù jest na svìtì, a nic není bez hlasu.
1Co 14:11 Protož nebudu-li znáti moci hlasu, budu tomu, kterýž mluví, cizozemec, a ten, jenž mluví, bude mi také cizozemec.
1Co 14:12 Tak i vy, ponìvadž jste horliví milovníci duchovních vìcí, toho hledejte, abyste se k vzdìlání církve rozhojnili.
1Co 14:13 A protož, kdož mluví jazykem cizím, modl se, aby mohl vykládati.
1Co 14:14 Nebo budu-li se modliti cizím jazykem, duch mùj se toliko modlí, ale mysl má bez užitku jest.
1Co 14:15 Což tedy jest? Modliti se budu duchem, a modliti se budu i myslí; plésati budu duchem a plésati budu i myslí.
1Co 14:16 Nebo kdybys ty dobroøeèil Bohu duchem, kterakž ten, jenž prostý èlovìk jest, k tvému dobroøeèení øekne Amen, ponìvadž neví, co praví?
1Co 14:17 Nebo aè ty dobøe díky èiníš, ale jiný se nevzdìlává.
1Co 14:18 Dìkuji Bohu svému, že více nežli vy všickni jazyky cizími mluvím.
1Co 14:19 Ale v sboru radìji bych chtìl pìt slov srozumitelnì promluviti, abych také jiných pouèil, nežli deset tisícù slov jazykem neznámým.
1Co 14:20 Bratøí, nebuïte dìti v smyslu, ale zlostí buïte dìti, smyslem pak buïte dospìlí.
1Co 14:21 Psáno jest v Zákonì: Že rozlièným jazyky a cizími rty budu mluviti lidu tomuto, a anižto tak mne slyšeti budou, praví Pán.
1Co 14:22 A tak jazykové jsou za div ne tìm, jenž vìøí, ale nevìøícím, proroctví pak ne nevìøícím, ale vìøícím.
1Co 14:23 A protož když by se sešla všecka církev spolu, a všickni by jazyky cizími mluvili, a vešli by tam i neuèení neb nevìøící, zdaliž neøeknou, že blázníte?
1Co 14:24 Ale kdyby všickni prorokovali, a všel by tam mezi nì nìkdo nevìøící nebo neuèený, pøemáhán by byl ode všech a souzen ode všech.
1Co 14:25 A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou, a on padna na tváø, klanìti se bude Bohu, vyznávaje, že jistì Bùh jest mezi vámi.
1Co 14:26 Což tedy bratøí? Když se scházíte, jeden každý z vás píseò má, uèení má, cizí jazyk má, zjevení má, vykládání má, všecko to budiž k vzdìlání.
1Co 14:27 Buïto že by kdo jazykem cizím mluvil, a se to dìje skrze dva neb nejvíce tøi, a to jeden po druhém, a jeden a vykládá.
1Co 14:28 Pakli by nebylo vykladaèe, necha mlèí v shromáždìní, než sobì sám nechaž mluví a Bohu.
1Co 14:29 Proroci pak dva nebo tøi a mluví, a jiní nech rozsuzují.
1Co 14:30 Pakli by jinému tu pøísedícímu zjeveno bylo, první mlè.
1Co 14:31 Nebo mùžete všickni, jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni uèili a všickni se potìšovali.
1Co 14:32 Duchové pak prorokù prorokùm poddáni jsou.
1Co 14:33 Nebo není Bùh pùvod rùznice, ale pokoje, jakož i ve všech shromáždìních svatých uèím.
1Co 14:34 Ženy vaše v shromáždìních a mlèí, nebo nedopouští se jim mluviti, ale aby poddány byly, jakž i Zákon praví.
1Co 14:35 Pakli se chtí èemu nauèiti, doma mužù svých necha se ptají. Nebo mrzká vìc jest ženám mluviti v shromáždìní.
1Co 14:36 Zdaliž jest od vás slovo Boží pošlo? Zdali k samým vám pøišlo?
1Co 14:37 Zdá-li se sobì kdo býti prorokem nebo duchovním, nechaž pozná, co vám píši, že jsou pøikázání Pánì.
1Co 14:38 Pakli kdo neví, nevìz.
1Co 14:39 A takž, bratøí, o to se snažte, abyste prorokovali, a jazyky cizími mluviti nezbraòujte.
1Co 14:40 Všecko slušnì a podle øádu a se dìje.
1Co 15:1 Známo vám pak èiním, bratøí, evangelium, kteréž jsem zvìstoval vám, kteréž jste i pøijali, v nìmž i stojíte,
1Co 15:2 Skrze kteréž i spasení béøete, kterak kázal jsem vám, pamatujete-li, leè byste nadarmo uvìøili.
1Co 15:3 Vydal jsem zajisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umøel za høíchy naše podle Písem,
1Co 15:4 A že jest pohøben a že vstal z mrtvých tøetího dne podle Písem.
1Co 15:5 A že vidín jest od Petra, potom od dvanácti.
1Co 15:6 Potom vidín více než od pìti set bratøí spolu, z nichžto mnozí ještì živi jsou až dosavad, a nìkteøí již zesnuli.
1Co 15:7 Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolù.
1Co 15:8 Nejposléze pak ze všech, jakožto nedochùdèeti, ukázal se i mnì.
1Co 15:9 Nebo já jsem nejmenší z apoštolù, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, protože jsem se protivil církvi Boží.
1Co 15:10 Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho mnì uèinìná daremná nebyla, ale hojnìji nežli oni

všickni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží, kteráž se mnou jest.
1Co 15:11 Protož i já i oni tak kážeme, a tak jste uvìøili.
1Co 15:12 Ponìvadž se pak káže o Kristu, že jest z mrtvých vstal, kterakž nìkteøí mezi vámi praví, že by nebylo z mrtvých vstání?
1Co 15:13 Nebo není-li z mrtvých vstání, aniž jest Kristus z mrtvých vstal.
1Co 15:14 A nevstal-li jest z mrtvých Kristus, tedy jest daremné kázaní naše, a daremná jest i víra vaše.
1Co 15:15 A byli bychom nalezeni i køiví svìdkové Boží; nebo vydali jsme svìdectví o Bohu, že vzkøísil z mrtvých Krista. Kteréhož nevzkøísil, (totiž) jestliže mrtví z mrtvých nevstávají.
1Co 15:16 Nebo jestliže mrtví z mrtvých nevstávají, aniž jest Kristus vstal.
1Co 15:17 A nevstal-li jest z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještì jste v høíších vašich.
1Co 15:18 A tak i ti, kteøíž zesnuli v Kristu, zahynuli.
1Co 15:19 Jestliže pak v tomto životì toliko nadìji máme v Kristu, nejbídnìjší jsme ze všech lidí.
1Co 15:20 Ale vstal jest z mrtvých Kristus, prvotiny tìch, jenž zesnuli.
1Co 15:21 Nebo ponìvadž skrze èlovìka smrt, také i skrze èlovìka vzkøíšení z mrtvých.
1Co 15:22 Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.
1Co 15:23 Ale jeden každý v svém poøádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteøíž jsou Kristovi, v pøíští jeho.
1Co 15:24 Potom bude konec, když vzdá království Bohu a Otci, když vyprázdní všeliké knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc.
1Co 15:25 Nebo musí to býti, aby on kraloval, dokudž nepoloží všech nepøátel pod nohy jeho.
1Co 15:26 Nejposlednìjší pak nepøítel zahlazen bude smrt.
1Co 15:27 Nebo všecky vìci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všecky vìci poddány jsou jemu, zjevné jest, že kromì toho, kterýž jemu poddal všecko.
1Co 15:28 A když poddáno jemu bude všecko, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všecko, aby byl Bùh všecko ve všech.
1Co 15:29 Sic jinak co èiní ti, kteøíž se køtí za mrtvé? Nevstávají-li mrtví z mrtvých, i proè se køtí za mrtvé?
1Co 15:30 Proè i my nebezpeèenství trpíme každé hodiny?
1Co 15:31 Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž mám v Kristu Ježíši Pánu našem.
1Co 15:32 Jestliže jsem obyèejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co mi to prospìje, nevstanou-li mrtví? Tedy jezme a pijme, nebo zítra zemøeme.
1Co 15:33 Nedejte se svoditi. Porušují dobré obyèeje zlá rozmlouvání.
1Co 15:34 Proci te k konání spravedlnosti, a nehøešte. Nebo nìkteøí ještì neznají Boha; k zahanbení vašemu toto mluvím.
1Co 15:35 Ale øekne nìkdo: Kterakž pak vstanou mrtví? A v jakém tìle pøijdou?
1Co 15:36 Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš, nebývá obživeno, leè umøe.
1Co 15:37 A což rozsíváš, ne to tìlo, kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí, pšenice nebo kterékžkoli jiné.
1Co 15:38 Bùh pak dává jemu tìlo, jakž ráèí, a jednomu každému z tìch semen jeho vlastní tìlo.
1Co 15:39 Ne každé tìlo jest jednostejné tìlo, ale jiné zajisté tìlo lidské, jiné tìlo hovadí, jiné pak rybí, a jiné ptaèí.
1Co 15:40 A jsou tìla nebeská, a jsou tìla zemská, ale jiná jest sláva nebeských, a jiná zemských,
1Co 15:41 Jiná sláva slunce, a jiná mìsíce, a jiná sláva hvìzd; nebo hvìzda od hvìzdy dìlí se v slávì.
1Co 15:42 Tak i vzkøíšení z mrtvých. Rozsívá se tìlo porušitelné, vstane neporušitelné;
1Co 15:43 Rozsívá se neslièné, vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné;
1Co 15:44 Rozsívá se tìlo tìlesné, vstane tìlo duchovní. Jest tìlo tìlesné, jest také i duchovní tìlo.
1Co 15:45 Tak i psáno jest: Uèinìn jest první èlovìk Adam v duši živou, ale poslední Adam v ducha obživujícího.
1Co 15:46 Však ne nejprve duchovní, ale tìlesné, potom pak duchovní.
1Co 15:47 První èlovìk byl z zemì zemský, druhý èlovìk jest sám Pán s nebe.
1Co 15:48 Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž budou také i nebeští.
1Co 15:49 A jakož jsme nesli obraz zemského, tak poneseme obraz i nebeského.
1Co 15:50 Toto pak pravím, bratøí: Že tìlo a krev království Božího dìdictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dìdiènì obdrží.
1Co 15:51 Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni promìnìni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu.
1Co 15:52 Nebo zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my promìnìni budeme.
1Co 15:53 Musí zajisté toto porušitelné tìlo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.
1Co 15:54 A když porušitelné toto tìlo obleèe neporušitelnost, a smrtelné toto obleèe nesmrtelnost, tehdy se naplní øeè, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítìzství.
1Co 15:55 Kde jest, ó smrti, osten tvùj? Kde jest, ó peklo, vítìzství tvé?
1Co 15:56 Osten pak smrti jesti høích, a moc høícha jest Zákon.

1Co 15:57 Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítìzství skrze Pána našeho Jezukrista.
1Co 15:58 Protož, bratøí moji milí, stálí buïte a nepohnutelní, rozhojòujíce se v díle Pánì vždycky, vìdouce, že práce vaše není daremná v Pánu.
1Co 16:1 O sbírce pak na svaté, jakž jsem naøídil v církvích Galatských, tak i vy èiòte.
1Co 16:2 V každou nedìli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti, aby ne teprv, když k vám pøijdu, sbírky se dály.
1Co 16:3 Když pak pøijdu, kterékoli osoby schválíte skrze listy, ty pošli, aby donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma.
1Co 16:4 Pakli by bylo potøebí, abych i já šel, pùjdou se mnou.
1Co 16:5 Pøijdu pak k vám, když Macedonií projdu; (nebo Macedonií míním projíti.)
1Co 16:6 Ale u vás snad poostanu, aneb i pøes zimu pobudu, abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel.
1Co 16:7 Nechci zajisté s vámi se nyní toliko na zastavení shledati, ale nadìji se, že za nìjaký èas pobudu u vás, bude-li Pán chtíti.
1Co 16:8 Zùstanu pak v Efezu až do letnic.
1Co 16:9 Nebo otevøíny jsou mi tu veliké a mocné dveøe, a protivníku mnoho.
1Co 16:10 Pøišel-li by pak k vám Timoteus, hleïtež, aby bezpeènì byl u vás; nebo dílo Boží dìlá jako i já.
1Co 16:11 Protož nech jím žádný nepohrdá, ale vyprovoïte jej v pokoji, a pøijde ke mnì; nebo na nìj èekám s bratøími.
1Co 16:12 O Apollovi pak bratru oznamuji vám, že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratøími. Ale nikoli nebyla vùle jeho, aby nyní pøišel, než pøijde, když bude míti èas pøíhodný.
1Co 16:13 Bdìte, stùjte u víøe, zmužile sobì èiòte a buïtež silní.
1Co 16:14 Všecky vìci vaše a se dìjí v lásce.
1Co 16:15 Prosím vás pak, bratøí, znáte èeled Štìpánovu, že jsou oni prvotiny Achaie, a že jsou se v službu svatým vydali,
1Co 16:16 Abyste i vy poddáni byli takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu.
1Co 16:17 Tiším se pak z pøíchodu Štìpána a Fortunáta a Achaika; nebo nedostatek pro vaši nepøítomnost oni doplnili.
1Co 16:18 Potìšili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež takové.
1Co 16:19 Pozdravují vás sborové, kteøíž jsou v Azii. Pozdravují vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domu jejich.
1Co 16:20 Pozdravují vás všickni bratøí. Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém.
1Co 16:21 Pozdravení vlastní rukou Pavlovou.
1Co 16:22 Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž proklatý: Maran atha.
1Co 16:23 Milost Pána Jezukrista budiž s vámi.
1Co 16:24 I láska má v Kristu Ježíši se všemi vámi. Amen.
2Co 1:1 Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vùli Boží, a Timoteus bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se všemi svatými, kteøíž jsou ve vší Achaii:
2Co 1:2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
2Co 1:3 Požehnaný Bùh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bùh všelikého potìšení,
2Co 1:4 Kterýž tìší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potìšovati tìch, kteøíž by byli v jakémkoli ssoužení, a to tím potìšením, kterýmž i my potìšeni jsme od Boha.
2Co 1:5 Nebo jakož se rozhojòují utrpení Kristova na nás, tak skrze Krista rozhojòuje se i potìšení naše.
2Co 1:6 Nebo buïto že souženi jsme, pro vaše potìšení a spasení souženi jsme, kteréž se pùsobí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buïto že potìšováni býváme, pro vaše potìšení a spasení potìšováni býváme. A nadìje naše pevná jest o vás.
2Co 1:7 Ponìvadž víme, že jakož jste úèastníci utrpení, také i potìšení.
2Co 1:8 Nechceme zajisté, abyste nevìdìli, bratøí, o soužení našem, kteréž jsme mìli v Azii, že jsme nad míru pøetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili.
2Co 1:9 Nýbrž sami v sobì již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umøíti, abychom nedoufali sami v sobì, ale v Bohu, jenž i mrtvé køísí.
2Co 1:10 Kterýž z takového nebezpeèenství smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v nìhož doufáme, že i ještì vytrhne,
2Co 1:11 Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z daru toho, pøíèinou mnohých osob nám daného, od mnohých dìkováno bylo Bohu za nás.
2Co 1:12 Nebo chlouba naše tato jest, svìdectví svìdomí našeho, že v sprostnosti a v upøímosti Boží, ne v moudrosti tìlesné, ale v milosti Boží obcovali jsme na tomto svìtì, zvláštì pak u vás.
2Co 1:13 Nebo nepíšeme vám nic jiného, nežli to, což èítete, aneb což prvé znáte. A nadìji mám, že až do konce tak znáti budete.
2Co 1:14 Jakož jste již i z stránky poznali nás, že jsme chlouba vaše, podobnì jako i vy naše, v den Pána Ježíše.

2Co 1:15 A v tom doufání chtìl jsem k vám pøijíti nejprve, abyste druhou milost mìli,
2Co 1:16 A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie pøijíti k vám, a potom od vás abych byl doprovozen do Judstva.
2Co 1:17 O tom pak když jsem pøemýšloval, zdali jsem co lehkomyslnì èinil? Aneb což pøemýšluji, zdali podle tìla pøemýšluji, tak aby bylo pøi mnì: Jest, jest, není, není?
2Co 1:18 Ale ví to vìrný Bùh, že øeè naše, kteráž byla mluvena k vám, nebyla: Jest, a není.
2Co 1:19 Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v kázání o nìm: Jest,
2Co 1:20 (Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v nìm jsou: Jest, a v nìm také jest Amen,) k slávì Bohu skrze nás.
2Co 1:21 Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bùh jest.
2Co 1:22 Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Ducha svatého v srdce naše.
2Co 1:23 Já pak Boha za svìdka beru na svou duši, že lituje vás, ještì jsem nepøišel do Korintu.
2Co 1:24 Ne jako bychom panovali nad vìrou vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo vìrou stojíte.
2Co 2:1 Toto jsem pak sobì uložil, abych k vám zase s zámutkem nepøišel.
2Co 2:2 Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen?
2Co 2:3 A proto jsem vám to napsal, abych pøijda k vám, nemìl zámutku z tìch, z nichž bych se mìl radovati, doufaje o všech o vás, že radost má jest všech vás radost.
2Co 2:4 Nebo z velikého soužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmouceni byli, ale abyste poznali lásku, kteroužto k vám velikou mám.
2Co 2:5 Jestliže jest pak kdo zarmoutil, ne mne zarmoutil, ne toliko ponìkud, abych jím neobtìžoval všech vás.
2Co 2:6 Dosti má takový na tom trestání, kteréž mìl od mnohých,
2Co 2:7 Tak abyste jemu již radìji zase odpustili a potìšili ho, aby on snad pøílišným zámutkem nepøišel na zahynutí.
2Co 2:8 Protož prosím vás, abyste utvrdili k nìmu lásku.
2Co 2:9 Nebo i proto psal jsem vám, abych zkušením zvìdìl, jste-li ve všem poslušni.
2Co 2:10 Komuž pak vy co odpouštíte, i já odpouštím. Nebo i já, jestliže jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás odpustil jsem, pøed oblièejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana.
2Co 2:11 Nebo nejsou nám neznámá myšlení jeho.
2Co 2:12 Když jsem pak pøišel do Troady, k zvìstování evangelium Kristova, aèkoli dveøe mi otevøíny byly skrze Pána, však nemìl jsem žádného upokojení v duchu svém, protože jsem nenalezl Tita, bratra svého.
2Co 2:13 Ale požehnav jich, odšel jsem do Macedonie.
2Co 2:14 Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítìzství v Kristu, a vùni známosti své zjevuje skrze nás na každém místì.
2Co 2:15 Nebo jsme Kristova vùnì dobrá Bohu v tìch, jenž k spasení pøicházejí, i v tìch, kteøíž hynou,
2Co 2:16 Tìm zajisté jsme vùnì smrtelná k smrti, onìm pak vùnì života k životu. Ale k tomu kdo jest zpùsobný?
2Co 2:17 Nebo nejsme, jako mnozí, cizoložící slovo Boží, ale jako z upøímnosti, a jako z Boha, pøed oblièejem Božím, o Kristu mluvíme.
2Co 3:1 Zaèínáme opìt sami sebe chváliti? Zdaliž potøebujeme, jako nìkteøí, schvalujících listù k vám, nebo od vás k jiným?
2Co 3:2 List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a ètou všickni lidé.
2Co 3:3 Nebo to zjevné jest, že jste vy list Kristùv, zpravený skrze pøisluhování naše, napsaný ne èernidlem, ale Duchem Boha živého, ne na dskách kamenných, ale na dskách srdce masitých.
2Co 3:4 Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu,
2Co 3:5 Ne že bychom dostateèní byli mysliti nìco sami z sebe, jakožto sami z sebe, ale dostateènost naše z Boha jest.
2Co 3:6 Kterýžto i hodné nás uèinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje.
2Co 3:7 A ponìvadž pøisluhování smrti, literami vyryté na dskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patøiti synové Izraelští v tváø Mojžíšovu, pro slávu oblíèeje jeho, kteráž pominouti mìla,
2Co 3:8 I kterakž by tedy ovšem pøisluhování Ducha nemìlo býti slavné?
2Co 3:9 Nebo ponìvadž pøisluhování pomsty slavné bylo, mnohem se více rozhojòuje v slávì pøisluhování spravedlnosti.
2Co 3:10 Nebo to, což oslaveno bylo, anìž oslaveno bylo v té èástce, u pøirovnání pøevýšené slávy nového pøisluhování.
2Co 3:11 Nebo ponìvadž to pomíjející slavné bylo, mnohem více to, což zùstává, jesti slavné.
2Co 3:12 Protož majíce takovou nadìji, mnohé svobody užíváme,

2Co 3:13 A ne jako Mojžíš, kterýž kladl zástøení na tváø svou, aby nepatøili synové Izraelští k cíli té vìci pomíjející.
2Co 3:14 Ale ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnešního dne to zastøení v èítání Starého Zákona zùstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá.
2Co 3:15 Protož až do dnešního dne, když se ètou knihy Mojžíšovy, zastøení jest položeno na jejich srdci.
2Co 3:16 Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odòato bude zástøení.
2Co 3:17 Nebo Pán Duch jest, a kdež jest Duch Pánì, tu i svoboda.
2Co 3:18 My pak všickni odkrytou tváøí slávu Pánì jakožto v zrcadle spatøujíce, v týž obraz promìnìni býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Pánì.
2Co 4:1 Protož majíce toto pøisluhování, tak jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme v nìm.
2Co 4:2 Ale odmítáme ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivì obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v pøíjemnost uvodíce sebe u každého svìdomí lidského pøed oblièejem Božím.
2Co 4:3 Pakli zakryté jest evangelium naše, pøed tìmi, kteøíž hynou, zakryté jest.
2Co 4:4 V nichžto Bùh svìta tohoto oslepil mysli, totiž v nevìrných, aby se jim nezasvítilo svìtlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.
2Co 4:5 Nebo ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobì pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše.
2Co 4:6 Bùh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností svìtlo zablesklo, ten jest se osvítil v srdcích našich, k osvícení známosti slávy Boží v tváøi Ježíše Krista.
2Co 4:7 Máme pak poklad tento v nádobách hlinìných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás.
2Co 4:8 My se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlaèeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceni;
2Co 4:9 Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštìni; býváme opovrženi, ale nehyneme.
2Co 4:10 Vždycky mrtvení Pána Ježíše na tìle svém nosíme, aby i život Ježíšùv na tìle našem zjeven byl.
2Co 4:11 Vždycky zajisté my, kteøíž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšùv zjeven byl na smrtelném tìle našem.
2Co 4:12 A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život.
2Co 4:13 Majíce tedy téhož ducha víry, podle toho, jakž psáno jest: Uvìøil jsem, protož jsem mluvil, i my vìøíme, protož i mluvíme,
2Co 4:14 Vìdouce, že ten, kterýž vzkøísil Pána Ježíše, i nás skrze Ježíše vzkøísí a postaví s vámi.
2Co 4:15 Nebo to všecko pro vás se dìje, aby ta pøehojná milost skrze díkù èinìní od mnohých vìrných rozmohla se k slávì Boží.
2Co 4:16 Protož neoblevujeme, ale aèkoli zevnitøní èlovìk náš ruší se, však ten vnitøní obnovuje se den ode dne.
2Co 4:17 Nebo toto nynìjší lehouèké ssoužení naše pøevelmi veliké vìèné slávy bøímì nám pùsobí,
2Co 4:18 Když nepatøíme na ty vìci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty vìci, kteréž se vidí, jsou èasné, ale které se nevidí, jsou vìèné.
2Co 5:1 Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského pøebývání stánek zboøen, stavení od Boha máme, pøíbytek ne rukou udìlaný, vìèný v nebesích.
2Co 5:2 Proèež i v tomto stánku vzdycháme, v pøíbytek náš, kterýž jest s nebe, obleèeni býti žádajíce,
2Co 5:3 Jestliže však obleèení a ne nazí nalezeni budeme.
2Co 5:4 Nebo kteøíž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, ponìvadž bychom nechtìli svleèeni býti, ale pøiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života.
2Co 5:5 Ten pak, kdož nás tak k tomu zpùsobil, Bùh jest, kterýž i dal nám závdavek Ducha svého.
2Co 5:6 Protož doufanlivé mysli vždycky jsouce, a vìdouce, že dokudž pohostinu jsme v tomto tìle, vzdáleni jsme ode Pána,
2Co 5:7 (Nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidìní tváøi Pánì,)
2Co 5:8 Doufanlivé pak mysli jsme, a oblibujeme radìji vyjíti z tìla a pøijíti ku Pánu.
2Co 5:9 Protož i usilujeme buï v tìle pohostinu jsouce, buïto z tìla se berouce, jemu se líbiti.
2Co 5:10 Všickni my zajisté ukázati se musíme pøed soudnou stolicí Kristovou, aby pøijal jeden každý odplatu za to, což skrze tìlo pùsobil, podle toho, jakž práce èí byla, buïto v dobrém, nebo ve zlém.
2Co 5:11 Protož znajíce tu hrùzu Pánì, lidem k víøe sloužíme, Bohu pak známi jsme. A nadìji mám, že i svìdomí vašemu známi jsme.
2Co 5:12 Nebo ne sami sebe opìt vám chválíme, ale pøíèinu vám dáváme, abyste se chlubili námi, a abyste to mìli proti tìm, kteøíž se v tvárnosti chlubí, a ne v srdci.
2Co 5:13 Nebo buïto že nesmyslní jsme, Bohu nesmyslní jsme; buï že jsme rozumní, vám rozumní jsme.
2Co 5:14 Láska zajisté Kristova víže nás,
2Co 5:15 Jakožto ty, kteøíž tak soudíme, že ponìvadž jeden za všecky umøel, tedy všickni zemøeli, a že za všecky umøel, aby ti, kteøíž živi jsou, již ne sami sobì živi byli, ale tomu, kterýž za nì umøel i z mrtvých vstal.

2Co 5:16 A tak my již od toho èasu žádného neznáme podle tìla. A aèkoli jsme poznali Krista podle tìla, ale nyní již více neznáme.
2Co 5:17 Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoøení jest. Staré vìci pominuly, aj, nové všecko uèinìno jest.
2Co 5:18 To pak všecko jest z Boha, kterýž smíøil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíøení tohoto.
2Co 5:19 Nebo Bùh byl v Kristu, smíøuje svìt s sebou, nepoèítaje jim høíchù jejich, a složil v nás to slovo smíøení.
2Co 5:20 Protož my na místo Krista poselství dìjeme; a jako by Bùh skrze nás žádal vás, prosíme na místì Kristovì, smiøte se s Bohem.
2Co 5:21 Nebo toho, kterýž høíchu nepoznal, za nás uèinil høíchem, abychom my uèinìni byli spravedlností Boží v nìm.
2Co 6:1 Protož napomáhajíce, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali,
2Co 6:2 (Nebo praví Bùh: V èas pøíhodný uslyšel jsem tì a v den spasení spomohl jsem tobì. Aj, nyní jest èas pøíhodný, aj, nyní dnové spasení.)
2Co 6:3 Žádného v nièemž nedávajíce pohoršení, aby byla bez úhony služba naše;
2Co 6:4 Ale ve všem se chovajíce jakožto Boží služebníci, ve mnohé trpìlivosti, v utištìních, v nedostatcích, v úzkostech,
2Co 6:5 V ranách, v žaláøích, v nepokojích, v pracech, v bdìní, v postech,
2Co 6:6 V èistotì, v umìní, v dlouhoèekání, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v lásce neošemetné,
2Co 6:7 V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odìní spravedlnosti, napravo i nalevo,
2Co 6:8 Skrze slávu i pohanìní, skrze zlou i dobrou povìst, jakožto bludní, a jsouce pravdomluvní,
2Co 6:9 Jakožto neznámí, a jsouce známí, jakožto umírající, a aj, živi jsme, jakožto potrestaní, a nezmordovaní,
2Co 6:10 Jako smutní, avšak vždycky se radujíce, jako chudí, a mnohé zbohacujíce, jako nic nemajíce, avšak všemi vìcmi vládnouce.
2Co 6:11 Ústa naše otevøína jsou k vám, ó Korinští, srdce naše rozšíøeno jest.
2Co 6:12 Nejste v nás souženi, než souženi jste v srdcích vašich.
2Co 6:13 O takovéž odplaty žádám od vás, jakožto synùm pravím: Rozšiøte se i vy.
2Co 6:14 A netáhnìte jha s nevìøícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování svìtla s temnostmi?
2Co 6:15 A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl vìøícímu s nevìøícím?
2Co 6:16 A jaké spolèení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož povìdìl Bùh: Že pøebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.
2Co 6:17 A protož vyjdìtež z prostøedku jejich a oddìlte se od nich, praví Pán; a neèistého se nedotýkejte, a já pøijmu vás.
2Co 6:18 A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.
2Co 7:1 Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, oèišujmež se od všeliké poskvrny tìla i ducha, konajíce posvìcení naše v bázni Boží.
2Co 7:2 Pøijmìtež nás. Žádnému jsme neublížili, žádnému neuškodili, žádného neoklamali.
2Co 7:3 Nepravím toho ku potupì vaší, ponìvadž jsem napøed povìdìl, že v srdcích našich jste, tak abychom hotovi byli spolu s vámi zemøíti i spolu živi býti.
2Co 7:4 Mnohé jsem k vám dùvìrnosti, mnoho se vámi chlubím; naplnìn jsem potìšením, a rozhojòuji se v radosti ve všelikém soužení našem.
2Co 7:5 Nebo i když jsme byli pøišli do Macedonie, žádného odpoèinutí nemìlo tìlo naše, ale ve všem souženi jsme byli; mìli jsme zevnitø boje, vnitø strachy.
2Co 7:6 Ale ten, jenž tìší ponížené, potìšil nás, Bùh, skrze Titùv pøíchod.
2Co 7:7 A netoliko pøíchodem jeho, ale také i potìšením tím, kteréž on mìl z vás, vypravovav nám o vaší veliké žádosti nás, o vašem kvílení, a vaší ke mnì horlivé milosti, takže jsem se velmi zradoval.
2Co 7:8 A aèkoli zarmoutil jsem vás listem, nelituji toho, aè jsem byl litoval. Nebo vidím, že ten list, aèkoli na èas, zarmoutil vás.
2Co 7:9 Ale nyní raduji se, ne že jste zarmouceni byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podle Boha, takže jste k žádné škodì nepøišli skrze nás.
2Co 7:10 Nebo zámutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení pùsobí takové, jehož nikdy líto nebude, ale zámutek svìta zpùsobuje smrt.
2Co 7:11 Ano hle, to samo, že jste podlé Boha zarmouceni byli, kterakou v vás zpùsobilo snažnost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí hnìvu, nýbrž bázeò, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobrž pomstu? A Všelijak ukázali jste se nevinni býti v té pøíhodì.
2Co 7:12 A aè psal jsem vám, však ne pro toho jsem psal, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se køivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás pøed oblièejem Božím.
2Co 7:13 Protož potìšeni jsme z potìšení vašeho. Ale mnohem hojnìji zradovali jsme se z radosti Titovy, že

pooèerstven jest duch jeho ode všech vás,
2Co 7:14 A že chlubil-li jsem se v èem vámi pøed ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všecko mluvili jsme vám v pravdì, tak i chlouba naše, kteráž byla pøed Titem, pravá jest shledána.
2Co 7:15 A hojnìji i srdce jeho jest k vám obráceno, nebo rozpomíná se na poslušenství všech vás, a kterak jste ho s bázní a s strachem pøijali.
2Co 7:16 Raduji se pak, že ve všem mám o vás doufání.
2Co 8:1 Známu pak vám èiníme, bratøí, milost Boží, danou zborùm Macedonským,
2Co 8:2 Že v mnohém zkušení rozlièných soužení rozhojnilá radost jejich a pøeveliká chudoba jejich rozhojnìna jest v bohatství upøímnosti jejich.
2Co 8:3 Nebo svìdectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli sdìliti se,
2Co 8:4 Mnohými žádostmi prosíce nás, abychom té milosti jejich a obcování služebnost (v rozdìlování toho svatým) na se pøijali.
2Co 8:5 A netoliko tak uèinili, jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, a i nám také u vùli Boží,
2Co 8:6 Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prve zapoèal, tak také i dokonal pøi vás milost tuto.
2Co 8:7 A protož jakž ve všech vìcech jste hojní, totiž u víøe i v øeèi i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce vaší k nám, tak i v této milosti hojní buïte.
2Co 8:8 Ne jako rozkazuje, toto pravím, ale pøíèinou jiných snažnosti i vaši upøímou lásku zkušenou ukázati chtìje.
2Co 8:9 Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás uèinìn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.
2Co 8:10 A k tomu vám radu dávám; nebo jest vám to užiteèné, kteøíž jste netoliko èiniti, ale i chtíti prve zaèali léta pøedešlého.
2Co 8:11 Protož nyní již to skutkem vykonejte, aby jakož hotové bylo chtìní, tak také bylo i vykonání z toho, což máte.
2Co 8:12 Nebo jest-li prve vùle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest Bohu, ne podle toho, èehož nemá.
2Co 8:13 Nebo ne proto vás ponoukám, aby jiným bylo polehèení, a vám soužení, ale rovnost a jest; nyní pøítomnì vaše hojnost spomoziž jejich chudobì,
2Co 8:14 Aby potom také jejich hojnost vaší chudobì byla ku pomoci, aby tak byla rovnost;
2Co 8:15 Jakož psáno: Kdo mnoho nasbíral, nic mu nezbývalo, a kdo málo, nemìl nedostatku.
2Co 8:16 Ale díka Bohu, kterýž takovouž snažnost k službì vám dal v srdce Titovo,
2Co 8:17 Takže to napomenutí naše ochotnì pøijal, anobrž jsa v lásce k vám opravdový, sám z své dobré vùle šel k vám.
2Co 8:18 Poslali jsme pak s ním bratra toho, kterýž má velikou chválu v evangelium po všech sboøích,
2Co 8:19 (A netoliko to, ale také losem vyvolen jest od církví za tovaryše putování našeho, s touto milostí, kteroužto sloužíme k slávì Pánu a k vyplnìní vùle vaší,)
2Co 8:20 Varujíce se toho, aby nám nìkdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž my pøisluhujeme,
2Co 8:21 Dobré opatrujíce netoliko pøed oblièejem Pánì, ale i pøed lidmi.
2Co 8:22 Poslali jsme pak s nimi bratra našeho, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých vìcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnìjší bude pro mnohé doufání mé o vás.
2Co 8:23 Z strany Tita víte, že jest tovaryš mùj, a mezi vámi pomocník mùj; a z strany bratøí našich, že jsou poslové církví a sláva Kristova.
2Co 8:24 Protož jistoty lásky vaší a chlouby naší o vás, k nim dokažte, pøed oblièejem církví.
2Co 9:1 Nebo o pomoci, kteráž se sbírá na svaté, jest zbyteèné psáti vám.
2Co 9:2 Vím zajisté o vaší hotovosti, pro kteroužto chlubím se vámi u Macedonských, kterak by Achaia hotova byla k tomu od pøedešlého léta. A ta z vás pošlá horlivost mnohými k témuž pohnula.
2Co 9:3 I poslal jsem k vám tyto bratøí, aby chlouba naše vámi nebyla marná v té stránce, ale abyste, (jakž jsem øekl,) byli hotovi,
2Co 9:4 Abychom snad, pøišli-li by se mnou Macedonští, a nalezli vás nehotové, nemusili se stydìti, (a nedím vy) za takovou chloubu.
2Co 9:5 Protož vidìlo mi se za potøebné tìchto bratøí napomenouti, aby pøedešli mne k vám, a pøipravili prve opovìdìnou sbírku vaši, aby byla hotová jako dobrovolná sbírka, a ne jako bezdìèná.
2Co 9:6 Ale toto pravím: Kdo skoupì rozsívá, skoupì i žíti bude; a kdož rozsívá ochotnì, ochotnì i žíti bude.
2Co 9:7 Jeden každý jakž uložil v srdci svém, tak uèiò, ne s neochotnou myslí anebo z mušení. Nebo ochotného dárce miluje Bùh.
2Co 9:8 Mocen jest pak Bùh všelikou milost rozhojniti v vás, abyste ve všem všudy všelikou dostateènost majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému,
2Co 9:9 Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost jeho zùstává na vìky.
2Co 9:10 Ten pak, kterýž dává símì rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a rozmnožiž símì vaše, a

pøispoøiž úrody spravedlnosti vaší,
2Co 9:11 Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kterážto pùsobí skrze nás, aby díky èinìny byly Bohu.
2Co 9:12 Nebo služba obìti této netoliko doplòuje nedostatky svatých, ale také rozhojòuje se v mnohé díkù èinìní Bohu, pøíèinou schválení služby této,
2Co 9:13 Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upøímé pomoci jim i všechnìm uèinìné,
2Co 9:14 A modlí se za vás ti, kteøíž vás pøevelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás.
2Co 9:15 Díka pak budiž Bohu z nevymluvného daru jeho.
2Co 10:1 Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v pøítomnosti u vás jsem pokorný, ale v nepøítomnosti smìle dovìrný jsem k vám.
2Co 10:2 Prosím pak vás za to, abych pøítomen jsa, nemusil doufanlivý býti tou smìlostí, kterouž jsem jmín, že bych smìlý byl proti nìkterým, kteøíž za to mají, že bychom my podle tìla chodili.
2Co 10:3 V tìle zajisté chodíce, ne podle tìla rytìøujeme,
2Co 10:4 Nebo odìní rytìøování našeho není tìlesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad,
2Co 10:5 Jímžto podvracíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umìní Božímu, jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu,
2Co 10:6 A nahotovì majíce pomstu proti každému neposlušenství, když naplnìno bude vaše poslušenství.
2Co 10:7 A což toliko na to, co pøed oèima jest, hledíte? Má-li kdo tu nadìji o sobì, že by Kristùv byl, pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristùv, tak i my Kristovi jsme.
2Co 10:8 Nebo bych se pak i ještì hojnìji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán vzdìlání a ne k zkažení vašemu, nebudu zahanben;
2Co 10:9 Abych se nezdál listy strašiti vás.
2Co 10:10 Nebo listové jeho (dí nìkdo) jsou tìžcí a mocní, ale pøítomnost osobná jest mdlá, a øeè chaterná.
2Co 10:11 Toto necha myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdáleni jsouce od vás, takoví také budeme i v skutku, pøijdouce k vám.
2Co 10:12 Nebo my se neodvažujeme pøimísiti aneb pøirovnati k nìkterým, kteøíž sami sebe chválí. Ale ti nerozumìjí, že sami sebou sebe mìøí a pøirovnávají sebe sobì.
2Co 10:13 My pak nebudeme se nad to, což nám není odmìøeno, chlubiti, ale podle míry pravidla, kteroužto míru odmìøil nám Bùh, chlubiti se budeme, totiž že jsme dosáhli až k vám.
2Co 10:14 Nebo ne jako bychom nedosáhli až k vám, rozšiøujeme se nad míru. Až i k vám zajisté pøišli jsme v evangelium Kristovu.
2Co 10:15 Protož my se nad to, což nám není odmìøeno, nechlubíme, totiž cizími pracemi, ale nadìji máme, když víra vaše rùsti bude v vás, že my se rozšíøíme dále podle toho, jakž nám odmìøeno,
2Co 10:16 Totiž, abych ještì i na tìch místech, kteráž jsou za vámi dále, kázal evangelium, a ne abych v tom, což jinému odmìøeno jest, a již jest hotové, se chlubil.
2Co 10:17 Ale kdo se chlubí, v Pánu se chlub.
2Co 10:18 Nebo ne ten, kdož se sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.
2Co 11:1 Ó byste mne malièko posnesli v nemoudrosti mé, nýbrž posneste mne.
2Co 11:2 Nebo miluji vás Božím milováním. Zasnoubil jsem zajisté vás jako èistou pannu oddati jednomu muži, Kristu.
2Co 11:3 Ale bojím se, aby snad, jakož had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu.
2Co 11:4 Nebo kdyby nìkdo pøijda, jiného Ježíše vám kázal, kteréhož jsme my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha pøijali, kteréhož jste prve nepøijali, anebo jiné evangelium, kteréhož jste od nás nevzali, slušnì byste to snášeli.
2Co 11:5 Nebo za to mám, že jsem nic menší nebyl velikých apoštolù.
2Co 11:6 Jestliže pak jsem nedospìlý v øeèi, však ne v umìní, ale ve všem všudy otevøení jsme vám.
2Co 11:7 Zdali jsem zhøešil, ponižuje se, abyste vy povýšeni byli, a že jsem darmo evangelium Boží kázal vám?
2Co 11:8 Jiné jsem církve loupil, bera od nich plat k službì vaší. A byv u vás, jsa potøeben, neobtìžoval jsem žádného.
2Co 11:9 Nebo ten nedostatek mùj doplnili bratøí, pøišedše z Macedonie. A ve všech vìcech varoval jsem se, a varovati budu, abych vás neobtìžoval.
2Co 11:10 Jesti pravda Kristova ve mnì, že chlouba tato nebude mi zmaøena v krajinách Achaiských.
2Co 11:11 Z které pøíèiny? Snad že vás nemiluji? Bùh ví.
2Co 11:12 Ale což èiním, ještì èiniti budu, abych odòal pøíèinu tìm, kteøíž hledají pøíèiny k tomu, aby v tom, v èemž se chlubí, nalezeni byli takoví jako i my.
2Co 11:13 Nebo takoví falešní apoštolé jsou dìlníci lstiví, promìòující se v apoštoly Kristovy.

2Co 11:14 A není div. Nebo i satan promìòuje se v andìla svìtlosti.
2Co 11:15 Protož není to tak veliká vìc, jestliže i služebníci jeho promìòují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutkù jejich.
2Co 11:16 Opìt pravím, aby mne nìkdo nemìl za nemoudrého; nýbrž i jako nemoudrého pøijmìte mne, a i já se malièko nìco pochlubím.
2Co 11:17 Což mluvím, nemluvím jako ode Pána, ale jako v nemoudrosti z strany této chlouby.
2Co 11:18 Když se mnozí chlubí podle tìla, i já se pochlubím.
2Co 11:19 Rádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce sami moudøí.
2Co 11:20 Nebo snesete i to, by vás kdo v službu podrobil, by kdo zžíral, by kdo bral, by se kdo pozdvihoval, by vás kdo v tváø bil.
2Co 11:21 K zahanbení vašemu pravím, rovnì jako bychom my nìjací špatní byli. Nýbrž v èem kdo smí, (v nemoudrosti mluvím,) smím i já.
2Co 11:22 Židé jsou? Jsem i já Žid. Izraelští jsou? Jsem i já. Símì Abrahamovo jsou? I já.
2Co 11:23 Služebníci Kristovi jsou? (Nemoudøe dím:) Nadto já. V pracech býval jsem hojnìji, v ranách pøílišnì, v žaláøích hojnìji, v smrtech èastokrát.
2Co 11:24 Od Židù pìtkrát èty øidceti ran bez jedné trpìl jsem.
2Co 11:25 Tøikrát metlami mrskán jsem, jednou jsem byl ukamenován, tøikrát jsem na moøi tonul, ve dne i v noci v hlubokosti moøské byl jsem.
2Co 11:26 Na cestách èasto, v nebezpeèenství na øekách, v nebezpeèenství od lotrù, v nebezpeèenství od svého pokolení, v nebezpeèenství od pohanù, v nebezpeèenství v mìstì, v nebezpeèenství na poušti, v nebezpeèenství na moøi, v nebezpeèenství mezi falešnými bratøími;
2Co 11:27 V práci a v ustání, v bdìních èasto, v hladu a v žízni, v postech èastokrát, na zimì a v nahotì.
2Co 11:28 Kromì toho, což zevnitø jest, dotírá na mne ten houf na každý den povstávající proti mnì, to jest péèe o všecky sbory.
2Co 11:29 Kdo umdlévá, abych já s ním nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil?
2Co 11:30 Jestliže se mám chlubiti, nemocmi svými se chlubiti budu.
2Co 11:31 Bùh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž jest požehnaný na vìky, ví, že nelhu.
2Co 11:32 Hejtman v Damašku lidu Aréty krále, ostøíhal mìsta Damašku, chtìje mne do vìzení vzíti.
2Co 11:33 Ale já oknem po provaze spuštìn jsem v koši pøes zed, i ušel jsem rukou jeho.
2Co 12:1 Ale chlubiti mi se není dobré, nebo pøišel bych k vypravování o vidìních a zjeveních Pánì.
2Co 12:2 Znám èlovìka v Kristu pøed lety ètrnácti, (v tìle-li, nevím, èili krom tìla, nevím, Bùh ví,) kterýž byl vtržen až do tøetího nebe.
2Co 12:3 A vím takového èlovìka, (bylo-li v tìle, èili krom tìla, nevím, Bùh ví),
2Co 12:4 Že jest byl vtržen do ráje, a slyšel nevypravitelná slova, kterýchž nesluší èlovìku mluviti.
2Co 12:5 Takovým budu se chlubiti, ale sám sebou nechci se chlubiti, než toliko nemocmi svými.
2Co 12:6 Nebo budu-li se chtíti chlubiti, nebudu proto nemoudrým, nebo pravdu povím; ale uskrovním, aby nìkdo nesmýšlel více, nežli vidí pøi mnì, aneb slyší ode mne.
2Co 12:7 A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest osten do tìla, totiž andìl satan, aby mne polièkoval, abych se nad míru nepovyšoval.
2Co 12:8 Za to tøikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne.
2Co 12:9 Ale øekl mi: Dosti máš na mé milosti, nebo moc má v nemoci dokonává se. Nejradìji tedy chlubiti se budu nemocmi svými, aby ve mnì pøebývala moc Kristova.
2Co 12:10 Protož libost mám v nemocech svých, v pohanìních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem.
2Co 12:11 Uèinìn jsem nemoudrým, chlubì se; vy jste mne k tomu pøinutili. Neb já od vás mìl jsem chválen býti; nebo jsem nic menší nebyl velikých apoštolù, aèkoli nic nejsem.
2Co 12:12 Znamení zajisté apoštolství mého prokázána jsou mezi vámi ve vší trpìlivosti, i v divích a v zázracích, a v mocech.
2Co 12:13 Neb co jest, èeho byste vy ménì mìli nežli jiné církve, leè to, že jsem já vás neobtìžoval? Odpus tež mi to bezpráví.
2Co 12:14 Aj, již potøetí hotov jsem pøijíti k vám, a nebudu vás obtìžovati. Nebo nehledám toho, což jest vašeho, ale vás. Nebo nemají synové rodièùm pokladù shromažïovati, ale rodièové synùm.
2Co 12:15 Já pak velmi rád náklad uèiním, i sám se vynaložím za duše vaše, aèkoli velmi vás miluje, málo jsem milován.
2Co 12:16 Ale nech už jest tak, že jsem já vás neobtìžoval, než chytrý jsa, lstí jsem vás zjímal.
2Co 12:17 Zdali skrze nìkoho z tìch, kteréž jsem poslal k vám, obloupil jsem vás?
2Co 12:18 Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním bratra toho. Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž jsme jedním duchem nechodili? Zdaliž ne jednìmi šlépìjemi?
2Co 12:19 A zase domníváte-li se, že my se vymlouváme pøed vámi? Pøed oblièejem Božím v Kristu

mluvíme, a to všecko, nejmilejší, k vašemu vzdìlání.
2Co 12:20 Nebo se bojím, abych snad pøijda k vám, nenalezl vás takových, jakýchž bych nechtìl, a já nebyl nalezen od vás, jakéhož byste vy nechtìli, aby snad nebyli mezi vámi svárové, závistí, hnìvové, vády, utrhání, reptání, nadýmání, rùznice,
2Co 12:21 Aby mne opìt, když bych pøišel, neponížil Bùh mùj u vás, a plakal bych mnohých z tìch, kteøíž jsou prve høešili, a neèinili pokání z neèistoty, a z smilstva, a z nestydatosti, kterouž páchali.
2Co 13:1 Toto již po tøetí jdu k vám, a v ústech dvou neb tøí svìdkù stane každé slovo.
2Co 13:2 Pøedpovìdìl jsem, a pøedpovídám po druhé jako pøítomný, a nepøítomný nyní píši tìm, kteøíž prve høešili, i jiným všechnìm, že pøijdu-li opìt znovu, neodpustím,
2Co 13:3 Ponìvadž zkusiti hledáte toho, kterýž skrze mne mluví, Krista, kterýžto k vám není nemocný, ale mocný jest v vás.
2Co 13:4 Nebo aèkoli ukøižován jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlí jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží vztahující se až k vám.
2Co 13:5 Sami sebe zkušujte, jste-li u víøe; sami sebe ohledujte. Èili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leè jste snad zavrženi.
2Co 13:6 Ale nadìji mám, že poznáte, že my nejsme zavrženi.
2Co 13:7 Modlím se pak Bohu, abyste nic zlého neèinili, ne proto, abychom my se dokonalí ukázali, ale abyste vy to, což jest dobrého, èinili, my pak jako zavržení abychom byli.
2Co 13:8 Nebo nic nemùžeme proti pravdì, ale k pravdì.
2Co 13:9 Radujeme se zajisté, že aè jsme mdlí, ale vy jste silní, a za to se i modlíme, abyste vy byli dokonalí.
2Co 13:10 Protož toto nepøítomný jsa, píši, abych snad potom pøítomen jsa, nemusil býti pøísný, podle moci, kterouž mi dal Pán k vzdìlání, a ne k zkáze.
2Co 13:11 Naposledy, bratøí mìjtež se dobøe, dokonalí buïte, potìšujte se, jednostejnì smyslte, pokoj mìjte. A Bùh lásky a pokoje bude s vámi.
2Co 13:12 Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni svatí.
2Co 13:13 Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a úèastenství Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen.
Druhý list k Korintským psán byl z Filippis, Mìsta Macedonského, po Titovi a Lukášovi.
Gal 1:1 Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze èlovìka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkøísil z mrtvých,)
Gal 1:2 I ti, kteøíž jsou se mnou, všickni bratøí sborùm Galatským:
Gal 1:3 Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána našeho Jezukrista,
Gal 1:4 Kterýž vydal sebe samého za høíchy naše, aby nás vytrhl z tohoto pøítomného vìku zlého, podle vùle Boha a Otce našeho,
Gal 1:5 Jemuž buï sláva na vìky vìkù. Amen.
Gal 1:6 Divím se tomu, že tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium,
Gal 1:7 Kteréž není jiné, ale jsou nìkteøí, ješto vás kormoutí a pøevrátiti chtìjí evangelium Kristovo.
Gal 1:8 Ale bychom pak i my neb andìl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buï.
Gal 1:9 Jakož jsme již povìdìli, a ještì znovu pravím: Jestliže by vám kdo co jiného kázal mimo to, což jste pøijali, prokletý buï.
Gal 1:10 Nebo lidské-liž vìci, èili Boží pøedkládám? Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještì lidem zaliboval, služebník Kristùv bych nebyl.
Gal 1:11 Oznamuji pak vám, bratøí, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne, není podle èlovìka.
Gal 1:12 Nebo aniž jsem já ho pøijal od èlovìka, ani se nauèil, ale skrze zjevení Ježíše Krista.
Gal 1:13 Slýchali jste zajisté o mém obcování nìkdejším v Židovstvu, kterak jsem se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji,
Gal 1:14 A že jsem prospíval v Židovstvu nad mnohé mnì rovné v pokolení mém, byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení.
Gal 1:15 Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddìlil z života matky mé a povolal skrze milost svou,
Gal 1:16 Zjeviti Syna svého mnì, abych jej kázal mezi pohany, hned jsem se neporadil s tìlem a krví;
Gal 1:17 Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k tìm, jenž prve byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, pøišel jsem pak zase do Damašku.
Gal 1:18 Potom po tøech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem u nìho patnácte dní.
Gal 1:19 Jiného pak z apoštolù žádného jsem nevidìl než Jakuba, bratra Pánì.
Gal 1:20 Což pak píši vám, aj, pøed Bohem osvìdèuji, že neklamám.
Gal 1:21 Potom pøišel jsem do krajin Syrských a Cilických.
Gal 1:22 A nebyl jsem známý osobou sborùm Židovským, kteøíž byli v Kristu,
Gal 1:23 Než toliko slýchali o mnì: Že ten, kterýž se nám nìkdy protivil, již nyní káže víru, kterouž nìkdy hubil.

Gal 1:24 A slavili ve mnì Boha.
Gal 2:1 Potom po ètrnácti letech opìt vstoupil jsem do Jeruzaléma s Barnabášem, pojav s sebou i Tita.
Gal 2:2 Vstoupil jsem pak podle zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvláštì pak znamenitìjším, abych snad nadarmo nebìžel nyní i prve.
Gal 2:3 Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl pøinucen obøezati se,
Gal 2:4 Totiž pro podešlé falešné bratøí, kteøíž se byli vloudili k vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili.
Gal 2:5 Kterýmžto ani na chvilku neustoupili jsme a nepoddali se, aby pravda evangelium zùstala u vás.
Gal 2:6 Od tìch pak, kteøíž se zdadí nìco býti, nic mi není pøidáno, aè jací jsou nìkdy byli, mnì potom nic není, Bùh osoby èlovìka nepøijímá; ti, pravím, kteøíž se nìco zdadí býti, nic mi nepøidali.
Gal 2:7 Nýbrž naodpor, když uzøeli, že jest mi svìøeno evangelium, abych je kázal neobøezaným, jako i Petrovi mezi Židy,
Gal 2:8 (Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany,)
Gal 2:9 A poznavše milost mnì danou, Jakub a Petr a Jan, kteøíž se zdadí sloupové býti, podali svých pravic mnì a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany a oni mezi Židy kázali.
Gal 2:10 Toliko napomenuli, abychom na chudé pamatovali, což jsem se i èiniti snažoval.
Gal 2:11 A když byl pøišel Petr do Antiochie, zjevnì jsem jemu odepøel; hoden zajisté byl trestání.
Gal 2:12 Nebo prve nežli jsou pøišli nìkteøí od Jakuba, jídal s pohany, a když pøišli, ucházel a oddìloval se od nich, boje se tìch, kteøíž byli z Židovstva.
Gal 2:13 A spolu s ním v tom pokrytství byli i jiní Židé, takže i Barnabáš uveden byl v jejich pokrytství.
Gal 2:14 Ale já uzøev, že nesprostnì chodí v pravdì evangelium, øekl jsem Petrovi pøede všemi: Ponìvadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proè pohany k Židovskému zpùsobu vedeš?
Gal 2:15 My pøirození Židé, a ne pohané høíšní,
Gal 2:16 Vìdouce, že nebývá èlovìk ospravedlnìn z skutkù Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista uvìøili jsme, abychom ospravedlnìni byli z víry Kristovy, a ne z skutkù Zákona, protože nebude ospravedlnìn z skutkù Zákona žádný èlovìk.
Gal 2:17 Jestliže pak hledajíce ospravedlnìni býti v Kristu, nalézáme se i my høíšníci, tedy jest Kristus služebník høícha? Nikoli.
Gal 2:18 Nebo budu-li to, což jsem zboøil, opìt zase vzdìlávati, pøestupníkem sebe èiním.
Gal 2:19 Já zajisté skrze Zákon Zákonu umøel jsem, abych živ byl Bohu.
Gal 2:20 S Kristem ukøižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mnì Kristus. Že pak nyní živ jsem v tìle, u víøe Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.
Gal 2:21 Nepohrdám tou milostí Boží. Nebo jestliže jest z Zákona spravedlnost, tedy jest Kristus nadarmo umøel.
Gal 3:1 Ó nemoudøí Galatští, kdož jest vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdì, kterýmž pøed oèima Ježíš Kristus prve byl vypsán a mezi vámi ukøižován?
Gal 3:2 Toto bych jen rád chtìl zvìdìti od vás, z skutkù-li Zákona Ducha svatého jste pøijali, èili z slyšení víry?
Gal 3:3 Tak nemoudøí jste? Poèavše Duchem, již nyní tìlem konáte?
Gal 3:4 Tak mnoho trpìli jste nadarmo? A ještì nadarmo-li.
Gal 3:5 Ten tedy, kterýž vám dává Ducha svatého a èiní divy mezi vámi, z skutkù-li Zákona to èiní, èili z slyšení víry?
Gal 3:6 Jako Abraham uvìøil Bohu, a poèteno jemu to k spravedlnosti.
Gal 3:7 A tak vidíte, že ti, kteøíž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi.
Gal 3:8 Pøedzvìdìvši pak Písmo, že z víry ospravedlòuje pohany Bùh, pøedpovìdìlo Abrahamovi: Že v tobì budou požehnáni všickni národové.
Gal 3:9 A tak ti, kteøíž jsou z víry, docházejí požehnání s vìrným Abrahamem.
Gal 3:10 Kteøíž pak koli z skutkù Zákona jsou, pod zloøeèenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zloøeèený každý, kdož nezùstává ve všem, což jest psáno v knihách Zákona, aby to plnil.
Gal 3:11 A že z Zákona nebývá žádný ospravedlnìn pøed Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry živ bude.
Gal 3:12 Zákon pak není z víry, ale ten èlovìk, kterýž by plnil ta pøikázání, živ bude v nich.
Gal 3:13 Ale vykoupil jest nás Kristus z zloøeèenství Zákona, uèinìn byv pro nás zloøeèenstvím, (nebo psáno jest: Zloøeèený každý, kdož visí na døevì),
Gal 3:14 Aby na pohany požehnání Abrahamovo pøišlo v Kristu Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého pøijali skrze víru.
Gal 3:15 Bratøí, po lidsku pravím: Však utvrzené nìkterého èlovìka smlouvy žádný neruší, aniž k ní kdo nìco pøidává.
Gal 3:16 Abrahamovi pak uèinìna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: A semenùm, jako by o mnohých mluvil, ale jako o jednom: A semenu tvému, jenž jest Kristus.

Gal 3:17 Toto pak pravím: Že smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahující se k Kristu, Zákon, kterýž po ètyøech stech a po tøidcíti letech zaèal se, nevyprazdòuje, tak aby slib Boží v nic obrátil.
Gal 3:18 Nebo jestliže z Zákona pochází dìdictví, tedy již ne z zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval jest Bùh dìdictví.
Gal 3:19 Což pak Zákon? Pro pøestupování ustanoven jest, dokudž by nepøišlo to símì, jemuž se stalo zaslíbení, zpùsobený skrze andìly v ruce prostøedníka.
Gal 3:20 Ale prostøedník není jednoho, Bùh pak jeden jest.
Gal 3:21 Tedy Zákon jest proti slibùm Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, kterýž by mohl obživiti, jistì z Zákona byla by spravedlnost.
Gal 3:22 Ale zavøelo Písmo všecky pod høích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo vìøícím.
Gal 3:23 Prve pak, nežli pøišla víra, pod Zákonem byli jsme ostøíháni, zavøíni jsouce k té víøe, kteráž potom mìla zjevena býti.
Gal 3:24 A tak Zákon pìstounem naším byl k Kristu, abychom z víry ospravedlnìni byli.
Gal 3:25 Ale když pøišla víra, již nejsme pod pìstounem.
Gal 3:26 Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.
Gal 3:27 Nebo kteøížkoli v Krista pokøtìni jste, Krista jste oblékli.
Gal 3:28 Není ani Žid, ani Øek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši.
Gal 3:29 A když Kristovi jste, tedy símì Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dìdicové.
Gal 4:1 Pravím pak, že pokudž dìdic malièký jest, nic není rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho,
Gal 4:2 Ale pod ochráncemi a správcemi jest až do èasu uloženého od otce.
Gal 4:3 Tak i my, když jsme byli maliècí, pod živly svìta byli jsme v službu podrobeni.
Gal 4:4 Ale když pøišla plnost èasu, poslal Bùh Syna svého uèinìného z ženy, uèinìného pod Zákonem,
Gal 4:5 Aby ty, kteøíž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synù pøijali.
Gal 4:6 A že jste synové, protož poslal Bùh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otèe.
Gal 4:7 A tak již nejsi slouha, ale syn, a ponìvadž syn, tedy i dìdic Boží skrze Krista.
Gal 4:8 Ale tehdáž, nemìvše známosti Boha, sloužili jste tìm, kteøíž z pøirození nejsou bohové.
Gal 4:9 Nyní pak, znajíce Boha, nýbrž poznáni jsouce od Boha, kterakž se zpátkem zase obracíte k mdlým a bídným živlùm, jimž opìt znovu chcete sloužiti?
Gal 4:10 Dnù šetøíte, a mìsícù, a èasù, i let.
Gal 4:11 Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi vámi.
Gal 4:12 Buïte jako já, neb i já jsem jako vy, bratøí, prosím vás. Nic jste mi neublížili.
Gal 4:13 Neb víte, že s mdlobou tìla kázal jsem vám evangelium ponejprve.
Gal 4:14 A pokušení mé, pøišlé na tìlo mé, nebylo u vás málo váženo, aniž jste pohrdli, ale jako andìla Božího pøijali jste mne, jako Krista Ježíše.
Gal 4:15 Jaké tehdy bylo blahoslavenství vaše? Svìdectví vám zajisté dávám, že, kdyby to možné bylo, oèi vaše vyloupíce, byli byste mi dali.
Gal 4:16 Což tedy uèinìn jsem vaším nepøítelem, pravdu vám pravì?
Gal 4:17 Milují vás nìkteøí nedobøe, nýbrž odstrèiti vás chtìjí, abyste vy je milovali.
Gal 4:18 Slušné jest pak horlivì milovati v dobrém vždycky, a ne jen toliko tehdáž, když jsem pøítomen vám.
Gal 4:19 Synáèkové moji, (kteréž opìt rodím, až by Kristus zformován byl v vás),
Gal 4:20 Chtìl bych pak pøítomen vám býti nyní a promìniti hlas svùj; nebo v pochybnosti jsem o vás.
Gal 4:21 Povìzte mi, kteøíž pod Zákonem chcete býti, nepozorujete-liž Zákona?
Gal 4:22 Nebo psáno jest: Že Abraham mìl dva syny, jednoho z služebnice, a druhého z svobodné.
Gal 4:23 Ale ten z služebnice podle tìla se narodil, tento pak z svobodné podle zaslíbení.
Gal 4:24 Kteréžto vìci u figuøe se staly. Nebo to jsou ti dva Zákonové, jeden s hory Sinai, k manství zplozující, a ten jest jako Agar.
Gal 4:25 Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii. Dobøe se pak k ní trefuje nynìjší Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s syny svými.
Gal 4:26 Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka všech nás.
Gal 4:27 Nebo psáno jest: Vesel se neplodná, kteráž nerodíš, vykøikni a zvolej, kteráž nepracuješ ku porodu; nebo ta opuštìná mnoho má synù, více nežli ta, kteráž má muže.
Gal 4:28 My jsme tedy, ó bratøí, tak jako Izák, synové zaslíbení.
Gal 4:29 Ale jakož tehdáž ten podle tìla zplozený protivil se tomu, kterýž byl zplozen podle Ducha, tak se dìje i nyní.
Gal 4:30 Než co praví Písmo? Vyvrz služebnici i syna jejího; nebo nebude dìdicem syn služebnice s synem svobodné.
Gal 4:31 A tak, bratøí, nejsme synové služebnice, ale svobodné.
Gal 5:1 Protož v svobodì, kterouž Kristus nás osvobodil, stùjte a nezapletejtež se zase v jho služebnosti.

Gal 5:2 Aj, já Pavel pravím vám, že budete-li se obøezovati, Kristus vám nic neprospìje.
Gal 5:3 A zase osvìdèuji všelikému èlovìku, kterýž se obøezuje, že jest povinen všecken Zákon naplniti.
Gal 5:4 Odcizili jste se Krista, kteøížkoli v Zákonì ospravedlnìni býti hledáte; vypadli jste z milosti.
Gal 5:5 My zajisté duchem z víry, nadìje spravedlnosti oèekáváme.
Gal 5:6 Nebo v Kristu Ježíši ani obøízka neprospívá, ani neobøízka, ale víra skrze lásku dìlající.
Gal 5:7 Bìželi jste dobøe. Kdo jest vám pøekazil, abyste pravdy neposlouchali?
Gal 5:8 Není ta rada z toho, kterýž vás volá.
Gal 5:9 Malièko kvasu všecko tìsto nakvašuje.
Gal 5:10 Já mám nadìji o vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, jenž kormoutí vás, trpìti bude soud, kdož jest on koli.
Gal 5:11 Já pak, bratøí, káži-li také obøízku, i proèež protivenství trpím? Tedy jest vyprázdnìno pohoršení køíže.
Gal 5:12 Ó by radìji odøezáni byli, kteøíž vás nepokojí.
Gal 5:13 Nebo vy v svobodu povoláni jste, bratøí, toliko abyste té svobody nepokládali sobì za zámysl povolování tìlu, ale skrze lásku posluhujte sobì vespolek.
Gal 5:14 Nebo všecken Zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.
Gal 5:15 Pakli se vespolek koušete a žerete, hleïtež, abyste jedni od druhých zkaženi nebyli.
Gal 5:16 Ale pravím: Duchem choïte, a žádosti tìla nevykonáte.
Gal 5:17 Nebo tìlo žádá proti Duchu, a Duch proti tìlu. Ty pak vìci jsou sobì vespolek odporné, tak abyste ne hned, což byste chtìli, to èinili.
Gal 5:18 Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod Zákonem.
Gal 5:19 Zjevní jsou pak skutkové tìla, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, neèistota, chlipnost,
Gal 5:20 Modloslužba, èarování, nepøátelství, svárové, nenávisti, hnìvové, dráždìní, rùznice, sekty,
Gal 5:21 Závisti, vraždy, opilství, hodování, a tìm podobné vìci. Kteréžto kdožkoli èiní, to vám pøedpovídám, jakož jsem i prve pravil, že království Božího dìdicové nebudou.
Gal 5:22 Ovoce pak Ducha jest: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, vìrnost, krotkost, støedmost.
Gal 5:23 Proti takovým není Zákon.
Gal 5:24 Nebo kteøíž jsou Kristovi, ti jsou tìlo své ukøižovali s vášnìmi a s žádostmi.
Gal 5:25 Jsme-li tedy Duchem živi, Duchem i choïme.
Gal 5:26 Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým závidíce.
Gal 6:1 Bratøí, byl-li by zachvácen èlovìk v nìjakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje každý sám k sobì, abys snad i ty nebyl pokoušín.
Gal 6:2 Jedni druhých bøemena neste a tak plòte zákon Kristùv.
Gal 6:3 Nebo zdá-li se komu, že by nìco byl, nic nejsa, takového vlastní mysl jeho svodí.
Gal 6:4 Ale díla svého zkus jeden každý, a tak sám v sobì chválu míti bude, a ne v jiném.
Gal 6:5 Neb jeden každý své bøímì ponese.
Gal 6:6 Sdílejž se pak ten, kterýž nauèení pøijímá v slovu Pánì, s tím, od kohož nauèení béøe, vším svým statkem.
Gal 6:7 Nemylte se, Bùh nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by èlovìk, to bude i žíti.
Gal 6:8 A kdož rozsívá tìlu svému, z tìla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Ducha žíti bude život vìèný.
Gal 6:9 Èiníce pak dobøe, neoblevujme; nebo èasem svým budeme žíti, neustávajíce.
Gal 6:10 A protož dokudž èas máme, èiòme dobøe všechnìm, a zvláštì nejvíce pak domácím víry
Gal 6:11 Hle, jaký jsem vám list napsal svou rukou.
Gal 6:12 Ti, kteøíž chtìjí tvární býti podle tìla, nutí vás, abyste se obøezovali, jediné aby protivenství pro køíž Kristùv netrpìli.
Gal 6:13 Nebo ani sami ti, kteøíž se obøezují, nezachovávají Zákona, ale chtí, abyste se obøezovali proto, aby se tìlem vaším chlubili.
Gal 6:14 Ale ode mne odstup to, a abych se v èem chlubil, jediné v køíži Pána našeho Jezukrista, skrze nìhož jest mi svìt ukøižován, a já svìtu.
Gal 6:15 Nebo v Kristu Ježíši ani obøízka nic neplatí, ani neobøízka, ale nové stvoøení.
Gal 6:16 A kteøíkoli tohoto pravidla následují, pokoj pøijde na nì a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.
Gal 6:17 Dále pak žádný mi neèiò zamìstknání, já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na tìle svém.
Gal 6:18 Milost Pána Ježíše Krista budiž s duchem vaším, bratøí. Amen.
Eph 1:1 Pavel apoštol Jezukristùv, skrze vùli Boží, svatým, kteøí jsou v Efezu, a vìrným v Kristu Ježíši:
Eph 1:2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
Eph 1:3 Požehnaný Bùh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním

duchovním v nebeských vìcech v Kristu.
Eph 1:4 Jakož vyvolil nás v nìm pøed ustanovením svìta k tomu, abychom byli svatí a neposkvrnìní pøed oblièejem jeho v lásce,
Eph 1:5 Pøedzøídiv nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobøe libé vùle své,
Eph 1:6 K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás uèinil v milém Synu svém.
Eph 1:7 V nìmžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštìní høíchù, podle bohatství milosti jeho,
Eph 1:8 Kterouž rozhojnil k nám ve vší moudrosti a opatrnosti,
Eph 1:9 Oznámiv nám tajemství vùle své podle dobré libosti své, kteroužto libost pøeduložil byl sám v sobì,
Eph 1:10 Aby v dokonání plnosti èasù v jedno shromáždil všecko v Kristu, buïto nebeské vìci, buïto zemské.
Eph 1:11 V nìm, pravím, v kterémžto i k losu pøipuštìni jsme, pøedzøízeni byvše, podle pøedurèení toho, jenž všecko pùsobí podle rady vùle své,
Eph 1:12 Abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteøíž jsme prve nadìji mìli v Kristu.
Eph 1:13 V kterémžto i vy nadìji máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v nìmžto i uvìøivše, znamenáni jste Duchem zaslíbení Svatým,
Eph 1:14 Kterýž jest závdavek dìdictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho.
Eph 1:15 Protož i já, slyšev o vaší víøe v Pánu Ježíši, a o lásce ke všem svatým,
Eph 1:16 Nepøestávám díkù èiniti z vás, zmínku èinì o vás na modlitbách svých:
Eph 1:17 Aby Bùh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho,
Eph 1:18 A tak osvícené oèi mysli vaší, abyste vìdìli, která by byla nadìje povolání jeho a jaké bohatství slávy dìdictví jeho v svatých,
Eph 1:19 A kterak jest pøevýšená velikost moci jeho k nám vìøícím podle pùsobení mocnosti síly jeho,
Eph 1:20 Kteréž dokázal na Kristu, vzkøísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici své na nebesích,
Eph 1:21 Vysoce nade všecko knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v vìku tomto, ale i v budoucím.
Eph 1:22 A všecko poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všecko církvi,
Eph 1:23 Kterážto jest tìlo jeho a plnost všecko ve všech naplòujícího.
Eph 2:1 I vás obživil mrtvé vinami a høíchy,
Eph 2:2 V nichž jste nìkdy chodili podle obyèeje svìta tohoto a podle knížete mocného v povìtøí, ducha toho, kterýž nyní dìlá v synech zpoury.
Eph 2:3 Mezi nimižto i my všickni žili jsme nìkdy v žádostech tìla našeho, èinivše to, což se líbilo tìlu a mysli, a byli jsme z pøirození synové hnìvu jako i jiní.
Eph 2:4 Ale Bùh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kteroužto zamiloval nás,
Eph 2:5 Když jsme my ještì mrtví byli v høíších, obživil nás spolu s Kristem, jehož milostí jste spaseni,
Eph 2:6 A spolu s ním vzkøísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši,
Eph 2:7 Aby ukázal v vìku budoucím nepøevýšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.
Eph 2:8 Nebo milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami z sebe: dar jest to Boží,
Eph 2:9 Ne z skutkù, aby se nìkdo nechlubil.
Eph 2:10 Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoøeni v Kristu Ježíši k skutkùm dobrým, kteréž Bùh pøipravil, abychom v nich chodili.
Eph 2:11 Protož pamatujte, že vy byli nìkdy pohané podle tìla, kteøíž jste slouli neobøízka od tìch, kteøíž slouli obøízka na tìle, kteráž se pùsobí rukama,
Eph 2:12 A že jste byli za onoho èasu bez Krista, odcizeni od spoleènosti Izraele, a cizí od úmluv zaslíbení, nadìje nemající, a bez Boha na svìtì.
Eph 2:13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteøíž jste nìkdy byli dalecí, blízcí uèinìni jste skrze krev Kristovu.
Eph 2:14 Nebo on jest pokoj náš, kterýž uèinil oboje jedno, zboøiv hradbu dìlící na rùzno,
Eph 2:15 A nepøátelství, totiž Zákon pøikázání, záležející v ustanoveních, vyprázdniv skrze tìlo své, aby dvoje vzdìlal v samém sobì v jednoho nového èlovìka, tak èinì pokoj,
Eph 2:16 A v mír uvodì oboje v jednom tìle Bohu skrze køíž, vyhladiv nepøátelství skrze nìj.
Eph 2:17 A pøišed, zvìstoval pokoj vám, dalekým i blízkým.
Eph 2:18 Nebo skrze nìho obojí máme pøístup v jednom Duchu k Otci.
Eph 2:19 Aj, již tedy nejste hosté a pøíchozí, ale spolumìšané svatých a domácí Boží,
Eph 2:20 Vzdìlaní na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus,
Eph 2:21 Na nìmžto všecko stavení pøíslušnì vzdìlané roste v chrám svatý v Pánu;
Eph 2:22 Na kterémžto i vy spolu vzdìláváte se v pøíbytek Boží, v Duchu svatém.
Eph 3:1 Pro tu vìc já Pavel, jsem vìzeò Krista Ježíše pro vás pohany,
Eph 3:2 Jestliže však jste slyšeli o milosti Boží, kteréž jest mi udìleno k pøisluhování vám,
Eph 3:3 Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem vám prve psal krátce;
Eph 3:4 Z èehož mùžete, ètouce, porozumìti známosti mé v tajemství Kristovu;)
Eph 3:5 Kteréž za jiných vìkù nebylo známo synùm lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolùm jeho a

prorokùm skrze Ducha,
Eph 3:6 Totiž že by mìli býti pohané spoludìdicové a jednotìlní, i spoluúèastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium,
Eph 3:7 Kteréhož já uèinìn jsem slouha z daru milosti Boží mnì dané, podle pùsobení moci jeho.
Eph 3:8 Mnì nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvìstoval nestihlá bohatství Kristova,
Eph 3:9 A vysvìtlil všechnìm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od vìkù v Bohu, kterýž všecko stvoøil skrze Ježíše Krista,
Eph 3:10 Aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církev rozlièná moudrost Boží,
Eph 3:11 Podle pøeduložení vièného, kteréž jest uložil v Kristu Ježíši Pánu našem,
Eph 3:12 V nìmžto máme smìlost a pøístup s doufáním skrze víru jeho.
Eph 3:13 Protož prosím, abyste nehynuli v èas soužení mých pro vás, kteráž jsou sláva vaše.
Eph 3:14 A pro tu pøíèinu klekám na kolena svá pøed Otcem Pána našeho Jezukrista,
Eph 3:15 Z nìhožto všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se,
Eph 3:16 Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilnìnu býti skrze Ducha svého na vnitøním èlovìku,
Eph 3:17 Aby Kristus skrze víru pøebýval v srdcích vašich,
Eph 3:18 Abyste v lásce vkoøenìni a založeni jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, kteraká by byla širokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost,
Eph 3:19 A poznati pøenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnìni byli ve všelikou plnost Boží.
Eph 3:20 Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko uèiniti mnohem hojnìji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dìlá v nás,
Eph 3:21 Tomu, pravím, buï sláva v církvi svaté skrze Krista Ježíše po všecky vìky vìkù. Amen.
Eph 4:1 Protož prosím vás já vìzeò v Pánu, abyste hodnì chodili, jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povoláni jste,
Eph 4:2 Se vší pokorou, tichostí, i s snášelivostí, snášejíce se vespolek v lásce,
Eph 4:3 Usilujíce zachovávati jednotu Ducha v svazku pokoje.
Eph 4:4 Jedno jest tìlo, a jeden Duch, jakož i povoláni jste v jedné nadìji povolání vašeho.
Eph 4:5 Jeden Pán, jedna víra, jeden køest,
Eph 4:6 Jeden Bùh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás.
Eph 4:7 Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova.
Eph 4:8 Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vìznì, a dal dary lidem.
Eph 4:9 Ale to, že vstoupil, co jest, jediné že i sstoupil prve do nejnižších stran zemì?
Eph 4:10 Ten pak, jenž sstoupil, on jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecka nebesa, aby naplnil všecko.
Eph 4:11 A on jest dal nìkteré zajisté apoštoly, nìkteré pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýøe a uèitele,
Eph 4:12 Pro spoøádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdìlání tìla Kristova,
Eph 4:13 Až bychom se sbìhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného vìku Kristova,
Eph 4:14 Abychom již více nebyli dìti, zmítající se a toèící každým vìtrem uèení v neustavièenosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému;
Eph 4:15 Ale pravdu èiníce v lásce, rosme v nìj všelikterak, v toho, kterýž jest hlava, totiž Kristus,
Eph 4:16 Z kteréhožto všecko tìlo pøíslušnì spojené a svázané po všech kloubích pøisluhování, podle vnitøní moci v míru jednoho každého údu, zrùst tìla èiní, k vzdìlání svému v lásce.
Eph 4:17 A protož toto pravím a osvìdèuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti mysli své,
Eph 4:18 Zatemnìní v rozumu, odcizeni jsouce od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich.
Eph 4:19 Kteøížto zoufavše sobì, vydali se v nestydatost, aby všelikou neèistotu páchali s chtivostí.
Eph 4:20 Ale vy ne tak jste se vyuèili následovati Krista,
Eph 4:21 Aè jestliže jste ho slyšeli a o nìm byli vyuèeni, jakž ta jest pravda v Ježíšovi,
Eph 4:22 Totiž, složiti ono první obcování podle starého èlovìka, rušícího se, podle žádostí oklamávajících,
Eph 4:23 Obnoviti se pak duchem mysli vaší,
Eph 4:24 A obléci nového èlovìka, podle Boha stvoøeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.
Eph 4:25 Protož složíce lež, mluvtež pravdu jeden každý s bližním svým; nebo jsme vespolek údové.
Eph 4:26 Hnìvejte se, a nehøešte; slunce nezapadej na hnìvivost vaši.
Eph 4:27 Nedávejte místa ïáblu.
Eph 4:28 Kdo kradl, již více nekraï, ale radìji pracuj, dìlaje rukama svýma, což dobrého jest, aby mìl z èeho udìliti nuznému.
Eph 4:29 Žádná øeè mrzutá nevycházej z úst vašich, ale a jest každé promluvení dobré k vzdìlání užiteènému, aby dalo milost posluchaèùm.

Eph 4:30 A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenáni jste ke dni vykoupení.
Eph 4:31 Všeliká hoøkost, a rozzlobení se, i hnìv, i køik, i rouhání buï odjato od vás, se vší zlostí,
Eph 4:32 Ale buïte k sobì vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštìjíce sobì vespolek, jakož i Bùh v Kristu odpustil vám.
Eph 5:1 Buïtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí.
Eph 5:2 A choïtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a obìt Bohu u vùni rozkošnou.
Eph 5:3 Smilstvo pak a všeliká neèistota, neb lakomství, aniž jmenováno buï mezi vámi, jakož sluší na svaté,
Eph 5:4 A tolikéž mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kterézto vìci jsou nenáležité, ale radìji a jest díkù èinìní.
Eph 5:5 Víte zajisté o tom, že žádný smilník aneb neèistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník,) nemá dìdictví v království Kristovì a Božím.
Eph 5:6 Žádný vás nesvoï marnými øeèmi; nebo pro takové vìci pøichází hnìv Boží na syny nepoddané.
Eph 5:7 Nebývejtež tedy úèastníci jejich.
Eph 5:8 Byli jste zajisté nìkdy temnosti, ale již nyní jste svìtlo v Pánu. Jakožto synové svìtla choïte,
Eph 5:9 (Nebo ovoce Ducha záleží ve vší dobrotì, a spravedlnosti, a v pravdì,)
Eph 5:10 O to stojíce, což by se dobøe líbilo Pánu.
Eph 5:11 A neobcujte s skutky neužiteènými tmy, ale radìji je trescete.
Eph 5:12 Nebo což se tajnì dìje od nich, mrzko jest o tom i mluviti.
Eph 5:13 Všecko pak, což bývá trestáno, od svìtla bývá zjeveno; nebo to, což všecko zjevuje, svìtlo jest.
Eph 5:14 Protož praví: Probuï se ty, jenž spíš, a vstaò z mrtvých, a zasvítí se tobì Kristus.
Eph 5:15 Viztež tedy, kterak byste opatrnì chodili, ne jako nemoudøí, ale jako moudøí,
Eph 5:16 Vykupujíce èas; nebo dnové zlí jsou.
Eph 5:17 Protož nebývejte neopatrní, ale rozumìjící, která by byla vùle Pánì.
Eph 5:18 A neopíjejte se vínem, v nìmžto jest prostopášnost, ale naplnìni buïte Duchem svatým,
Eph 5:19 Mluvíce sobì vespolek v žalmích, a v chvalách, a v písniènách duchovních, zpívajíce a plésajíce v srdcích vašich Pánu,
Eph 5:20 Díky èiníce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otci,
Eph 5:21 Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží.
Eph 5:22 Ženy mužùm svým poddány buïte jako Pánu.
Eph 5:23 Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus jest hlava církve, a on jest Spasitel tìla.
Eph 5:24 A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužùm svým a jsou poddány ve všem.
Eph 5:25 Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni,
Eph 5:26 Aby ji posvìtil, oèistiv ji obmytím vody v slovu,
Eph 5:27 Aby ji sobì postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.
Eph 5:28 Tak jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní tìla. Kdo miluje ženu svou, sebe samého miluje.
Eph 5:29 Žádný zajisté nikdy tìla svého nemìl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev.
Eph 5:30 Nebo jsme údové tìla jeho, z masa jeho a z kostí jeho.
Eph 5:31 A proto opustí èlovìk otce i matku, a pøipojí se k manželce své, i budou dva jedno tìlo.
Eph 5:32 Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi.
Eph 5:33 Avšak i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak a se bojí muže svého.
Eph 6:1 Dítky poslouchejte rodièù svých v Pánu; nebo jest to spravedlivé.
Eph 6:2 Cti otce svého i matku, (to jest pøikázaní první s zaslíbením,)
Eph 6:3 Aby dobøe bylo tobì a abys byl dlouhovìký na zemi.
Eph 6:4 A vy otcové nepopouzejte k hnìvu dítek vašich, ale vychovávejte je v cvièení a v napomínání Pánì.
Eph 6:5 Služebníci, buïte poslušni pánù tìlesných s bázní a s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista,
Eph 6:6 Ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, èiníce vùli Boží z té duše,
Eph 6:7 S dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem,
Eph 6:8 Vìdouce, že, což by koli jeden každý uèinil dobrého, za to odplatu vzíti má ode Pána, buïto služebník, buïto svobodný.
Eph 6:9 A vy páni též se tak mìjte k nim, zanechajíce pohrùžky, vìdouce, že i vy také máte Pána v nebesích, a pøijímání osob není u nìho.
Eph 6:10 Dále pak, bratøí moji, posilòte se v Pánu a v moci síly jeho.
Eph 6:11 Oblecte se v celé odìní Boží, abyste mohli státi proti útokùm ïábelským.
Eph 6:12 Nebo není bojování naše proti tìlu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti svìta pánùm

temností vìku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.
Eph 6:13 A protož vezmìte celé odìní Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi.
Eph 6:14 Stùjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou, a obleèeni jsouce v pancíø spravedlnosti,
Eph 6:15 A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje,
Eph 6:16 A zvláštì pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všecky šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti.
Eph 6:17 A lebku spasení vezmìte, i meè Ducha, jenž jest slovo Boží,
Eph 6:18 Všelikou modlitbou a prosbou modléce se každého èasu v Duchu, a v tom bedlivi jsouce se vší ustavièností a prošením za všecky svaté,
Eph 6:19 I za mne, aby mi dána byla øeè v otevøení úst mých svobodnì a smìle, abych oznamoval tajemství evangelium svatého,
Eph 6:20 Pro nìžto úøad svùj konám v øetìzu tomto, abych tak v nìm svobodnì a smìle mluvil, jakž mnì mluviti náleží.
Eph 6:21 A abyste i vy vìdìli, co se se mnou dìje a co èiním, všecko vám to oznámí Tychikus, milý bratr a vìrný služebník v Pánu,
Eph 6:22 Jehož jsem pro to samo k vám poslal, abyste vìdìli o našich vìcech a aby potìšil srdcí vašich.
Eph 6:23 Pokoj budiž vám bratøím, a láska s vìrou, od Boha Otce a Pána Jezukrista.
Eph 6:24 Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti. Amen. List tento k Efezským psán byl z Øíma po Tychikovi.
Phi 1:1 Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všechnìm svatým v Kristu Ježíši, kteøíž jsou v mìstì Filippis, s biskupy a s jáhny:
Phi 1:2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
Phi 1:3 Dìkuji Bohu mému, když se koli na vás rozpomenu,
Phi 1:4 (Vždycky pøi každé modlitbì mé, s radostí za všecky za vás prosbu èinì,)
Phi 1:5 Z vašeho úèastenství v evangelium, hned od prvního dne až posavad,
Phi 1:6 Jist jsa tím, že ten, kterýž zaèal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista,
Phi 1:7 Jakož jest mi spravedlivé tak smysliti o všech vás proto, že vás v srdci mám i v vìzení mém, a v obraòování i v utvrzování evangelium, vás, pravím, všecky úèastníky milosti mnì dané.
Phi 1:8 Svìdek mi jest zajisté Bùh, kterak po všech po vás toužím v srdci Ježíše Krista.
Phi 1:9 A za to se modlím, aby láska vaše ještì více a více se rozhojòovala v známosti a ve všelikém smyslu,
Phi 1:10 K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užiteèné vìci od neužiteèných, tak abyste byli upøímí a bez úrazu, až ke dni Kristovu,
Phi 1:11 Naplnìni jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávì a k chvále Boží.
Phi 1:12 Chci pak, bratøí, abyste vìdìli, že to pokušení, kteréž mne obklíèilo, k vìtšímu prospìchu evangelium pøišlo,
Phi 1:13 Takže vìzení mé pro Krista rozhlášeno jest po všem císaøském dvoøe, i jinde všudy.
Phi 1:14 A mnozí z bratøí v Pánu, spolehše na vìzení mé, hojnìjší smìlost mají bez strachu mluviti slovo Boží.
Phi 1:15 Nìkteøí zajisté jen z závisti a navzdoru, nìkteøí pak také z oblíbení sobì toho Krista káží.
Phi 1:16 Ti pak, kteøíž navzdoru Krista zvìstují, ne v èistotì, domnívají se, že mi k vìzení mému soužení pøidadí;
Phi 1:17 Kteøí pak z lásky, ti vìdí, že jsem k obranì evangelium postaven.
Phi 1:18 Ale což pak o to? Nýbrž jakýmkoli zpùsobem, buï v samé tvárnosti, buï v pravdì Kristus se zvìstuje, i z toho se raduji, a ještì radovati budu.
Phi 1:19 Nebo vím, že mi to pøijde k spasení skrze vaši modlitbu a pomoc Ducha Jezukristova,
Phi 1:20 Podle peèlivého oèekávání a nadìje mé, že v nièemž nebudu zahanben, ale ve vší doufanlivé smìlosti, jako i prve vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na tìle mém, buïto skrze život, buïto skrze smrt.
Phi 1:21 Mnì zajisté Kristus i v životì i v smrti ziskem jest.
Phi 1:22 Jest-li mi pak prospìšnìji živu býti v tìle pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil.
Phi 1:23 K obému se k tomu nakloòuji, žádost maje umøíti, a býti s Kristem, což by mnohem lépe bylo,
Phi 1:24 Ale pozùstati ještì v tìle potøebnìji jest pro vás.
Phi 1:25 Naèež spoléhaje, vím, že pobudu a s vámi se všemi spolu pozùstanu k vašemu prospìchu a k radosti víry,
Phi 1:26 Aby se vaše ze mne chlouba v Kristu Ježíši rozhojnila, skrze mou opìt vám zase pøítomnost.
Phi 1:27 Toliko, jakž sluší na úèastníky evangelium Kristova, se chovejte, abych, buïto pøijda k vám a vida vás, buïto vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyslnì pracujíce u víøe evangelium,
Phi 1:28 A v nièemž se nestrachujte protivníkù, což jest jim jistým znamením zahynutí, vám pak spasení, a to od Boha.
Phi 1:29 Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v nìho vìøili, ale také pro nìj i trpìli,
Phi 1:30 Týž boj majíce, jakýž jste pøi mnì i vidìli, i nyní o mnì slyšíte.
Phi 2:1 Protož jest-li jaké potìšení v Kristu, jest-li které utìšení lásky, jest-li která spoleènost Ducha svatého, jsou-li která milosrdenství a slitování,

Phi 2:2 Naplòte radost mou v tom, abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednostejnì smýšlejíce,
Phi 2:3 Nic neèiòte skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoøe jedni druhé za dùstojnìjší sebe majíce.
Phi 2:4 Nehledejte jeden každý svých vìcí, ale každý také toho, což jest jiných.
Phi 2:5 Budiž tedy tatáž mysl pøi vás, jakáž byla pøi Kristu Ježíši,
Phi 2:6 Kterýž jsa v zpùsobu Božím, nepoložil sobì toho za loupež rovný býti Bohu,
Phi 2:7 Ale samého sebe zmaøil, zpùsob služebníka pøijav, podobný lidem uèinìn.
Phi 2:8 A v zpùsobu nalezen jako èlovìk, ponížil se, poslušný jsa uèinìn až do smrti, a to do smrti køíže.
Phi 2:9 Protož i Bùh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno,
Phi 2:10 Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, tìch, kteøíž jsou na nebesích, a tìch, jenž jsou na zemi, i tìch, jenž jsou pod zemí,
Phi 2:11 A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávì Boha Otce.
Phi 2:12 A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v pøítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem vzdálen od vás, s bázní a s tøesením spasení své konejte.
Phi 2:13 Bùh zajisté jest, kterýž pùsobí v vás i chtìní i skuteèné èinìní, podle dobøe libé vùle své.
Phi 2:14 Všecko pak èiòte bez reptání a bez pochybování,
Phi 2:15 Abyste byli bez úhony, a upøímí synové Boží, bez obvinìní uprostøed národu zlého a pøevráceného; mezi kterýmižto svì□te jakožto svìtla na svìtì,
Phi 2:16 Slovo života zachovávajíce, k chloubì mé v den Kristùv, aby bylo vidíno, že jsem ne nadarmo bìžel, ani nadarmo pracoval.
Phi 2:17 A bych□ pak i obìtován byl pro obìt a službu víøe vaší, raduji se a spolu raduji se se všemi vámi.
Phi 2:18 A též i vy radujte se a spolu radujte se se mnou.
Phi 2:19 Mám□ pak nadìji v Kristu Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych i já pokojné mysli byl, zvìda, kterak vy se máte.
Phi 2:20 Nebo žádného tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastnì o vaše vìci peèoval.
Phi 2:21 Všickni zajisté svých vìcí hledají, a ne tìch, kteréž jsou Krista Ježíše.
Phi 2:22 Ale jej zkušeného býti víte, podle toho, že jakož syn s otcem se mnou pøisluhoval v evangelium.
Phi 2:23 Toho□ hle, nadìji mám, že pošli, jakž jen porozumím, co se bude díti se mnou.
Phi 2:24 Mám□ pak nadìji v Pánu, že i sám brzo k vám pøijdu.
Phi 2:25 Ale zdálo se mi za potøebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolurytíøe mého, vašeho pak apoštola i služebníka, v potøebì mé poslati k vám,
Phi 2:26 Ponìvadž takovou mìl žádost vás všecky vidìti, a velmi tìžek nad tím byl, že jste o nìm slyšeli, že by byl nemocen.
Phi 2:27 A byl□ jest jistì nemocen, i blízek smrti, ale Bùh se nad ním smiloval, a ne nad ním toliko, ale i nade mnou, abych zámutku na zámutek nemìl.
Phi 2:28 Protož tím spìšnìji poslal jsem ho k vám, abyste, vidouce jej zase, zradovali se, a já abych byl bez zámutku.
Phi 2:29 Protož pøijmìtež jej v Pánu se vší radostí, a mìjte takové v uctivosti.
Phi 2:30 Nebo□ jest pro dílo Kristovo až k smrti se pøiblížil, opováživ se života svého, jedné aby doplnil to, v èemž jste vy mìli nedostatek pøi posloužení mnì.
Phi 3:1 Dále pak, bratøí moji, radujte se v Pánu. Jednostejných vìcí vám psáti mnì se jistì nestýštì, vám pak to bezpeèné jest.
Phi 3:2 Vizte psy, vizte zlé dìlníky, vizte roztržku.
Phi 3:3 Nebo my□ jsme obøízka, kteøíž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši, a nedoufáme v tìle,
Phi 3:4 Aèkoli i já mohl bych doufati v tìle. Zdá-li□ se komu jinému, že by mohl doufati v tìle, já mnohem více,
Phi 3:5 Obøezán jsa osmého dne, jsa z rodu Izraelského, pokolení Beniaminova, Žid z Židù, podle zákona farizeus,
Phi 3:6 A z strany horlivosti protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony.
Phi 3:7 Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobì pro Krista za škodu.
Phi 3:8 Nýbrž i všecky vìci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána mého, pro nìjž jsem to všecko ztratil, a mám to jako za smetí, jedné abych Krista získal,
Phi 3:9 A v nìm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost, kterážto jest z Boha a u víøe záleží,
Phi 3:10 Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkøíšení jeho, a spoleènost utrpení jeho, pøipodobòuje se k smrti jeho,
Phi 3:11 Zda bych tak pøišel k vzkøíšení z mrtvých.
Phi 3:12 Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažnì bìžím, zda bych i dostihnouti mohl, naèež uchvácen jsem od Krista Ježíše.

Phi 3:13 Bratøí, já nemám za to, že bych již dosáhl.
Phi 3:14 Ale to jedno èiním, na ty vìci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k tìm pak, kteréž jsou pøede mnou, úsilnì chvátaje, k cíli bìžím, k odplatì svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.
Phi 3:15 Protož kteøížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v èem jinak smyslíte, i to vám Bùh zjeví.
Phi 3:16 Ale k èemuž jsme již pøišli, v tom pøi jednostejném zùstávejme pravidle a jednostejnì smysleme.
Phi 3:17 Spolunásledovníci moji buïte, bratøí, a šetøte tìch, kteøíž tak chodí, jakož máte pøíklad na nás.
Phi 3:18 Nebo mnozí chodí, o nichž jsem èastokrát pravil vám a nyní s pláèem pravím, že jsou nepøátelé køíže Kristova,
Phi 3:19 Jichžto konec jest zahynutí, jejichžto bùh jest bøicho, a sláva jejich v mrzkostech jejich, kteøíž o zemské vìci stojí.
Phi 3:20 Ale naše mìšanství jesti v nebesích, odkudž i Spasitele oèekáváme Pána Jezukrista,
Phi 3:21 Kterýž promìní to tìlo naše ponížené, tak aby bylo podobné k tìlu slávy jeho, podle mocnosti té, kteroužto on mocen jest i všecky vìci podmaniti sobì.
Phi 4:1 A tak, bratøí moji milí a pøežádoucí, jenž jste radost a koruna má, tak stùjte v Pánu, milí.
Phi 4:2 Evody prosím, i Syntychény prosím, aby jednostejnì smyslily v Pánu.
Phi 4:3 Ano i tebe prosím, tovaryši mùj vlastní, budiž jim pomocen, kteréžto v evangelium spolu se mnou pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky mými, jejichžto jména napsána jsou v knize života.
Phi 4:4 Radujte se v Pánu vždycky; opìt pravím, radujte se.
Phi 4:5 Støedmost vaše známa buï všechnìm lidem. Pán blízko.
Phi 4:6 O nic nebuïte peèliví, ale ve všech vìcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díkù èinìním prosby vaše známy buïte Bohu.
Phi 4:7 A pokoj Boží, kterýž pøevyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslù vašich v Kristu Ježíši.
Phi 4:8 Dále pak, bratøí, kterékoli vìci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli èisté, kterékoli milé, kterékoli dobropovìstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o tìch vìcech pøemyšlujte.
Phi 4:9 Kterýmž jste se i nauèili, je i pøijali, a slyšeli i vidìli na mnì. Ty vìci èiòte, a Bùh pokoje bude s vámi.
Phi 4:10 Zradoval jsem se v Pánu velice z toho, že již opìt zase rozzelenala se péèe vaše o mne. Naèež bezpochyby i prve myslili jste, ale nedostalo se vám pøíhodného èasu.
Phi 4:11 Ne proto, že bych jakou nouzi mìl, toto pravím; nebo já nauèil jsem se dosti míti na tom, což mám.
Phi 4:12 Umím i snížen býti, umím také i hojnost míti; všudy a ve všech vìcech pocvièen jsem, i nasycen býti i laènìti, i hojnost míti i nouzi trpìti.
Phi 4:13 Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.
Phi 4:14 Avšak dobøe jste uèinili, úèastni byvše mého soužení.
Phi 4:15 Víte pak i vy, Filipenští, že pøi poèátku evangelium, když jsem šel z Macedonie, žádný sbor neudìlil mi z strany dání a vzetí, než vy sami.
Phi 4:16 Ano i do Tesaloniky jednou i po druhé, èehož jsem potøeboval, poslali jste mi.
Phi 4:17 Ne protože bych hledal darù, ale hledám užitku hojného k vašemu prospìchu.
Phi 4:18 Pøijal jsem pak všecko, a hojnì mám, naplnìn jsem již, vzav od Epafrodita to, což posláno bylo od vás, k vùni sladkosti, obìt vzácnou a libou Bohu.
Phi 4:19 Bùh pak mùj naplní všelikou potøebu vaši podle bohatství svého slavnì v Kristu Ježíši.
Phi 4:20 Bohu pak a Otci našemu sláva na vìky vìkù. Amen.
Phi 4:21 Pozdravtež všech svatých v Kristu Ježíši. Pozdravují vás bratøí, kteøíž jsou se mnou.
Phi 4:22 Pozdravují vás všickni svatí, zvláštì pak ti, kteøíž jsou z domu císaøova.
Phi 4:23 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. List tento k Filipenským psán jest z Øíma po Epafroditovi.
Col 1:1 Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vùli Boží, a Timoteus bratr,
Col 1:2 Tìm, kteøíž jsou v mìstì Kolossis, svatým a vìrným bratøím v Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Col 1:3 Díky èiníme Bohu a Otci Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se,
Col 1:4 Slyšavše o víøe vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všechnìm svatým,
Col 1:5 Pro nadìji složenou vám v nebesích, o níž jste prve slyšeli v slovu pravdy, jenž jest evangelium.
Col 1:6 Kteréž jest pøišlo k vám, jako i na všecken svìt, a ovoce nese, jako i u vás, od toho dne, v kterémž jste slyšeli a poznali milost Boží v pravdì,
Col 1:7 Jakož jste se i nauèili od Epafry, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest vìrný k vám služebník Kristùv,
Col 1:8 Kterýž také oznámil nám lásku vaši v Duchu.
Col 1:9 Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepøestáváme modliti se za vás a žádati, abyste naplnìni byli známostí vùle jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní,
Col 1:10 Abyste chodili hodnì Pánu ke vší jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávajíce a rostouce v známosti Boží,

Col 1:11 Všelikou mocí zmocnìni jsouce, podle síly slávy jeho, ke vší trpìlivosti a dobrotivosti s radostí,
Col 1:12 Díky èiníce Otci, kterýž hodné nás uèinil úèastnosti losu svatých v svìtle,
Col 1:13 Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a pøenesl do království milého Syna svého,
Col 1:14 V nìmžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštìní høíchù,
Col 1:15 Kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoøení.
Col 1:16 Nebo skrze nìho stvoøeny jsou všecky vìci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buïto trùnové nebo panstva, buïto knížatstva nebo mocnosti; všecko skrze nìho a pro nìho stvoøeno jest.
Col 1:17 A on jest pøede vším a všecko jím stojí.
Col 1:18 A on jest hlava tìla církve, kterýž jest poèátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel,
Col 1:19 Ponìvadž se zalíbilo Otci, aby v nìm všecka plnost pøebývala,
Col 1:20 A skrze nìho aby smíøil s sebou všecko, v pokoj uvodì skrze krev køíže jeho, skrze nìj, pravím, buïto ty vìci, kteréž jsou na zemi, buï ty, kteréž jsou na nebi.
Col 1:21 A vás také nìkdy odcizené a nepøátely, v mysli vaší obrácené k skutkùm zlým, nyní již smíøil,
Col 1:22 Tìlem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrnìné, a bez úhony pøed oblièejem svým,
Col 1:23 Však jestliže zùstáváte u víøe založení a pevní, a neuchylujete se od nadìje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu stvoøení, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel uèinìn jsem služebník;
Col 1:24 Kterýž nyní raduji se z utrpení mých, kteráž snáším pro vás, a doplòuji ostatky soužení Kristových na tìle svém za jeho tìlo, jenž jest církev,
Col 1:25 Jejížto uèinìn jsem já služebník, tak jakž mi to svìøil Bùh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží,
Col 1:26 Jenž jest tajemství skryté od vìkù a národù, nyní pak zjevené svatým jeho.
Col 1:27 Jimžto Bùh ráèil známo uèiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest pøebývání Krista v vás, kterýž jest nadìje slávy,
Col 1:28 Kteréhož my zvìstujeme, napomínajíce všelikého èlovìka a uèíce všelikého èlovìka ve vší moudrosti, abychom postavili každého èlovìka dokonalého v Kristu Ježíši.
Col 1:29 O èež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dìlá ve mnì dílo své mocnì.
Col 2:1 Chci zajisté, abyste vìdìli, kterakou nesnáz mám o vás a o ty, kteøíž jsou v Laodicii a kteøížkoli nevidìli tváøi mé podle tìla,
Col 2:2 Aby potìšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství pøejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista Pána,
Col 2:3 V nìmžto jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti.
Col 2:4 A toto pravím proto, aby vás žádný, falešnì dovodì, neoklamal podobnou k pravdì øeèí.
Col 2:5 Nebo aèkoli vzdálen jsem tìlem, však duchem s vámi jsem, raduje se, a vida øád váš a utvrzení té víry vaší v Krista.
Col 2:6 Protož jakož jste pøijali Krista Ježíše Pána, tak v nìm choïte,
Col 2:7 Vkoøenìní a vzdìlaní na nìm, a utvrzení u víøe, jakž jste nauèeni, rozhojòujíce se v ní s díkù èinìním.
Col 2:8 Hleïtež, a by vás nìkdo neobloupil moudrostí svìta a marným zklamáním, uèe podle ustanovení lidských, podle živlù svìta, a ne podle Krista.
Col 2:9 Nebo v nìm pøebývá všecka plnost Božství tìlesnì.
Col 2:10 A vy v nìm jste doplnìni, kterýžto jest hlava všeho knížatstva i mocnosti,
Col 2:11 V nìmžto i obøezáni jste obøezáním ne rukou uèinìným, svlékše tìlo høíchù v obøezání Kristovu,
Col 2:12 Pohøbeni jsouce s ním ve køtu, skrze kterýžto i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, jíž jste došli z mocnosti Boží, kterýž vzkøísil jej z mrtvých.
Col 2:13 A vás, ještì mrtvé v høíších a v neobøízce tìla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všecky høíchy,
Col 2:14 A smazav proti nám èelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostøedku, pøibiv jej k køíži;
Col 2:15 A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevnì, triumf slaviv nad nimi skrze nìj.
Col 2:16 Protož žádný vás nesuï pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany nìkterého svátku, nebo novumìsíce, anebo sobot,
Col 2:17 Kteréžto vìci jsou stín budoucích, ale to, od èehož se stín dìlal, jesti tìlo Kristovo.
Col 2:18 Nižádný vás nepøedchvacuj svémyslnì pokorou a náboženstvím andìlským, v to, èehož nevidìl, vysokomyslnì se vydávaje, marnì se nadýmaje smyslem tìla svého,
Col 2:19 A nedrže se hlavy, od níž všecko tìlo po kloubích a svazích vzdìlané a spojené roste Božím zrùstem.
Col 2:20 Ponìvadž tedy zemøevše s Kristem osvobozeni jste od živlù svìta, proèež tak jako byste živi byli svìtu, tìmi ceremoniemi dáte se obtìžovati?
Col 2:21 Když øíkáte: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej!
Col 2:22 Kteréžto všecky vìci samým užíváním jich pøicházejí k zkáze, a to vše není než podle pøikázání a

uèení lidských.
Col 2:23 Aè□koli pak ty vìci mají tvárnost moudrosti, v zpùsobu té nábožnosti pošmourné a v povrchní pokoøe i v neodpouštìní tìlu, avšak nejsou v žádné platnosti, když pøináležejí toliko k nasycení tìla.
Col 3:1 Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních vìcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.
Col 3:2 O svrchní vìci peèujte, ne o zemské.
Col 3:3 Nebo zemøeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.
Col 3:4 Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávì.
Col 3:5 Protož mrtvìte údy své zemské, smilstvo, neèistotu, chlípnost, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení.
Col 3:6 Pro kteréžto vìci pøichází hnìv Boží na syny zpurné.
Col 3:7 V kterýchžto høíších i vy nìkdy chodili jste, když jste živi byli v nich.
Col 3:8 Ale již nyní složtež i vy všecko to, hnìv, prchlivost, zlobivost, zloøeèení i mrzkomluvnost zapuïte od úst vašich.
Col 3:9 Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého èlovìka s skutky jeho,
Col 3:10 A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvoøil,
Col 3:11 Kdežto není Øek a Žid, obøízka a neobøízka, cizozemec a Scýta, služebník a svobodný ale všecko a ve všech Kristus.
Col 3:12 Protož oblecte se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobì smýšlení, krotkost, trpìlivost,
Col 3:13 Snášejíce jeden druhého a odpouštìjíce sobì vespolek, mìl-li by kdo proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.
Col 3:14 Nadto pak nade všecko obleèeni buïte v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti.
Col 3:15 A pokoj Boží vítìziž v srdcích vašich, k nìmuž i povoláni jste v jedno tìlo; a buïtež vdìèni.
Col 3:16 Slovo Kristovo pøebývejž v vás bohatì se vší moudrostí; uèíce a napomínajíce sebe vespolek Žalmy, a zpìvy, a písnièkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci vašem Pánu.
Col 3:17 A všecko, cožkoli èiníte v slovu nebo v skutku, všecko èiòte ve jménu Pána Ježíše, díky èiníce Bohu a Otci skrze nìho.
Col 3:18 Ženy poddány buïte mužùm svým tak, jakž sluší, v Pánu.
Col 3:19 Muži milujte ženy své, a nemìjtež se pøísnì k nim.
Col 3:20 Dítky poslouchejte rodièù ve všem; nebo to jest dobøe libé Pánu.
Col 3:21 Otcové nepopouzejte k hnìvivosti dítek svých, aby sobì nezoufaly.
Col 3:22 Služebníci poslušni buïte ve všem pánù svých tìlesných, ne na oko toliko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha.
Col 3:23 A všecko, což byste koli èinili, z té duše èiòte, jakožto Pánu, a ne lidem,
Col 3:24 Vìdouce, že ode Pána vzíti máte odplatu vìèného dìdictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.
Col 3:25 Kdož by pak nepravost páchal, odmìnu své nepravosti vezme. A není□ pøijímání osob u Boha.
Col 4:1 Páni spravedlivì a slušnì s služebníky svými nakládejte, vìdouce, že i vy Pána máte v nebesích.
Col 4:2 Na modlitbì buïtež ustavièní, bdíce v tom s díkù èinìním,
Col 4:3 Modléce se spolu i za nás, aby Bùh otevøel nám dveøe slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro nìž i v vìzení jsem,
Col 4:4 Abych je zjevoval, tak jakž mi náleží mluviti.
Col 4:5 Choïtež v moudrosti pøed tìmi, kteøíž jsou vnì, èas kupujíce.
Col 4:6 Øeè vaše vždycky budiž pøíjemná, ozdobená solí, tak abyste vìdìli, kterak byste mìli jednomu každému odpovìdíti.
Col 4:7 O vìcech mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a vìrný slouha Kristùv a spoluslužebník v Pánu;
Col 4:8 Kteréhož jsem poslal k vám naschvál, aby zvìdìl, co se dìje u vás, a potìšil srdcí vašich,
Col 4:9 S Onezimem, vìrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. Ti□ vám všecko oznámí, co se dìje u nás.
Col 4:10 Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvìzeò mùj, a Marek, sestøenec Barnabášùv, (o kterémž jsem vám poruèil, pøišel-li by k vám, pøijmìtež jej;)
Col 4:11 A Jezus, kterýž slove Justus, kteøížto jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci moji v kázání o království Božím; ti□ mi byli ku potìšení.
Col 4:12 Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristùv, kterýž vždycky úsilnì pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonalí a plní ve vší vùli Boží.
Col 4:13 Nebo svìdectví jemu vydávám, že□ vás velmi horlivì miluje, a též i ty, kteøíž jsou v Laodicii, i kteøíž jsou v Hierapoli.
Col 4:14 Pozdravuje vás Lukáš, lékaø, bratr milý, a Démas.
Col 4:15 Pozdravte bratøí Laodicenských, i Nymfy, i té církve, kteráž jest v domu jeho.
Col 4:16 A když bude pøeèten u vás tento list, spravtež to, a□ jest i v Laodicenském sboru èten; a ten, kterýž

jest psán z Laodicie, i vy také pøeètìte,
Col 4:17 A rcete Archippovi: Viz, abys služebnost, kterouž jsi pøijal od Pána, vyplnil.
Col 4:18 Pozdravení mou rukou Pavlovou. Pamatujtež na mé vìzení. Milost Boží budiž s vámi. Amen. List tento psán k Kolossenským z Øíma po Tychikovi a Onezimovi.
1Th 1:1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v Bohu Otci a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
1Th 1:2 Díky èiníme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku èiníce o vás na modlitbách našich,
1Th 1:3 Bez pøestání pamatujíce na skutek víry vaší, a na práci svaté lásky, a na trpìlivost nadìje Pána našeho Jezukrista, pøed Bohem a Otcem naším,
1Th 1:4 Vìdouce, bratøí Bohu milí, o vyvolení vašem.
1Th 1:5 Nebo evangelium naše k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v jistotì mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi a to pro vás.
1Th 1:6 A vy následovníci naši i Pánì uèinìni jste, pøijavše slovo jeho ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého,
1Th 1:7 Takže jste uèinìni pøíklad dobrý všem vìøícím v Macedonii a v Achaii.
1Th 1:8 Nebo od vás rozhlásilo se slovo Pánì netoliko v Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místì víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se, takže již nepotøebí nám o tom nic mluviti.
1Th 1:9 Oni zajisté sami o nás vyznávají, jaký byl pøíchod náš k vám a kterak jste se obrátili k Bohu od modloslužby, abyste sloužili Bohu živému a pravému,
1Th 1:10 A oèekávali Syna jeho s nebe, kteréhož jest vzkøísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hnìvu budoucího.
1Th 2:1 Nebo i vy sami víte, bratøí, pøíchod náš k vám že jest nebyl daremný.
1Th 2:2 Ale i prve trpìvše, a pohanìní snáševše, (jakož víte) v mìstì Filippis, osvobodili jsme se v Bohu našem mluviti vám smìle evangelium Boží, s mnohými odpory.
1Th 2:3 Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z neèistoty, ani ve lsti.
1Th 2:4 Ale jakož Bùh nás hodné uèinil toho, aby nám svìøeno bylo evangelium, tak mluvíme, ne jako lidem se líbíce, ale Bohu, kterýž zkušuje srdcí našich.
1Th 2:5 Aniž jsme zajisté kdy užívali øeèi pochlebné, jakož víte, ani za pøíèinou nìèeho lakomství provodili. Bùh jest svìdek.
1Th 2:6 Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od jiných, aè jsme mohli vás obtìžovati, jako Kristovi apoštolé.
1Th 2:7 Ale byli jsme tiší mezi vámi, jako když matka chová dítky své.
1Th 2:8 Tak naklonìni k vám byvše, hotovi jsme byli s velikou chutí, vydati vám netoliko evangelium Boží, ale také i duše naše, protože jste nám byli velmi milí.
1Th 2:9 Nebo pamatujete, bratøí, na práci naši a ustávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše, proto abychom žádného z vás neobtìžovali, kázali jsme u vás evangelium Boží.
1Th 2:10 Vy jste svìdkové toho i Bùh, kterak jsme svatì, a spravedlivì, a bez úhony obcovali mezi vámi, kteøíž jste uvìøili,
1Th 2:11 Jakož víte, kterak jednoho každého z vás, jako otec dítek svých, napomínali jsme vás a potìšovali,
1Th 2:12 I s osvìdèováním, abyste chodili hodnì Bohu, kterýž povolal vás do království svého a v slávu.
1Th 2:13 Protož i my díky èiníme Bohu bez pøestání, že pøijavše slovo Boží, kteréž jste slyšeli od nás, pøijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v pravdì jest, jako slovo Boží, kterýžto i dílo své pùsobí v vás vìøících.
1Th 2:14 Vy zajisté, bratøí, následovníci uèinìni jste církví Božích, kteréž jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste takovéž vìci i vy trpìli od vašeho pokolení, jako i oni od Židù.
1Th 2:15 Kteøíž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všem lidem jsou odporní,
1Th 2:16 Nedopouštìjíce nám mluviti pohanùm, k tomu aby spaseni byli, aby tak vždy doplòovali høíchy své. Nebo vylit jest na nì hnìv Boží koneèný.
1Th 2:17 My pak, bratøí, zbaveni byvše vás na chvíli tìlem, ne srdcem, opravdovìji usilovali jsme vidìti tváø vaši s mnohou žádostí.
1Th 2:18 Protož chtìli jsme pøijíti k vám, (zvláštì já Pavel,) jednou i po druhé, ale pøekazil nám satan.
1Th 2:19 Nebo která jest naše nadìje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy pøed oblièejem Pána našeho Jezukrista v èas pøíchodu jeho?
1Th 2:20 Vy jistì jste sláva naše i radost.
1Th 3:1 Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám vidìlo, abychom v Aténách pozùstali my sami,
1Th 3:2 A poslali jsme Timotea, bratra našeho a služebníka Božího a pomocníka našeho v evangelium Kristovu, aby potvrdil vás a napomenul k tomu, což náleží víøe vaší,
1Th 3:3 Aby se žádný nepohnul od ní v takových tìchto souženích. Neb i sami víte, že jsme k tomu postaveni.
1Th 3:4 Ještì zajisté, když jsme u vás byli, pøedpovídali jsme vám, že budeme souženi; jakož se i stalo, jakž

víte.
1Th 3:5 Protož i já, nemoha se déle zdržeti, poslal jsem ho k vám, abych zvìdìl o víøe vaší, a by snad nìjak nepokoušel vás ten pokušitel, a tak aby nebyla daremná práce naše.
1Th 3:6 Nyní pak když k nám pøišel Timoteus od vás a zvìstoval nám novinu veselou o víøe a lásce vaší, a že nás pøipomínáte dobøe, žádajíce vždycky nás vidìti, jako také i my vás,
1Th 3:7 Protož potìšeni jsme z vás, bratøí, ve všelikém soužení a nesnadnosti naší, skrze víru vaši.
1Th 3:8 Nebo aj, živi jsme, jestliže vy pevnì stojíte v Pánu.
1Th 3:9 A jakým dìkováním z vás mùžeme se odmìniti Bohu za všecku tu radost, kterouž radujeme se pro vás pøed oblièejem Boha našeho,
1Th 3:10 Dnem i nocí pøehorlivì modléce se, abychom uzøeli tváø vaši a doplnili to, èehož by se nedostávalo víøe vaší?
1Th 3:11 Sám pak Bùh a Otec náš, a Pán náš Ježíš Kristus spravìž cestu naši k vám.
1Th 3:12 A vás tentýž Pán raèiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce, kterouž máte k sobì vespolek, i ke všechnìm, jako i nás k vám,
1Th 3:13 Aby tak utvrzena byla srdce vaše neposkvrnìná v svatosti, pøed Bohem a Otcem naším, ku pøíští Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho.
1Th 4:1 Dále pak, bratøí, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, jakož jste pøijali od nás, kterak byste mìli choditi a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili více.
1Th 4:2 Víte zajisté, jaká pøikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše.
1Th 4:3 Ta jest zajisté vùle Boží, totiž posvìcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva,
1Th 4:4 A aby umìl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v uctivosti,
1Th 4:5 Ne v libosti tìlesných žádostí jako i pohané, kteøíž Boha neznají;
1Th 4:6 A aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání bratra svého, protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i pøedpovìdìli jsme vám a osvìdèili.
1Th 4:7 Nebo nepovolal nás Bùh k neèistotì, ale ku posvìcení.
1Th 4:8 A protož kdo by pohrdal tímto, ne èlovìkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i dal Ducha svého svatého nám.
1Th 4:9 O lásce pak bratrské není potøebí psáti vám; nebo jste vy již tomu od Boha nauèeni, abyste milovali jedni druhé.
1Th 4:10 A jistì èiníte to ke všechnìm bratøím ve vší Macedonii. Napomínáme pak vás, bratøí, abyste se v tom ještì více rozhojnili,
1Th 4:11 A snažili se pokojni býti a hledìti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma vlastníma, jakož jsme pøikázali vám,
1Th 4:12 Tak abyste slušnì chodili pøed tìmi, kteøíž jsou vnì, a v nièemž abyste nemìli nedostatku.
1Th 4:13 Nechci pak, abyste nevìdìli, bratøí, o tìch, kteøíž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteøíž nadìje nemají.
1Th 4:14 Nebo jakož vìøíme, že Ježíš umøel a z mrtvých vstal, tak Bùh i ty, kteøíž by zesnuli v Ježíšovi, pøivede s ním.
1Th 4:15 Toto zajisté vám pravíme slovem Pánì, že my, kteøíž živi pozùstaneme do pøíchodu Pánì, nepøedejdeme tìch, kteøíž zesnuli.
1Th 4:16 Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archandìla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteøíž jsou v Kristu, vstanou nejprve.
1Th 4:17 Potom my živí pozùstavení spolu s nimi zachváceni budeme do oblakù, vstøíc Pánu v povìtøí, a tak vždycky se Pánem budeme.
1Th 4:18 A protož potìšujtež jedni druhých tìmito slovy.
1Th 5:1 O èasích pak a chvílech, bratøí, nepotøebujete, aby vám psáno bylo.
1Th 5:2 Nebo vy sami výbornì víte, že ten den Pánì jako zlodìj v noci, tak pøijde.
1Th 5:3 Neb když dìjí: Pokoj a bezpeènost, tedy rychle pøijde na nì zahynutí, jako bolest ženì tìhotné, a neujdou toho.
1Th 5:4 Ale vy, bratøí, nejste ve tmì, aby vás ten den jako zlodìj zachvátil.
1Th 5:5 Všickni vy synové svìtla jste a synové dne; nejsme synové noci, ani tmy.
1Th 5:6 Nespìmež tedy, jako i jiní, ale bdìme a støízliví buïme.
1Th 5:7 Nebo kteøíž spí, v noci spí, a kteøíž se opíjejí, v noci opilí jsou.
1Th 5:8 Ale my, synové dne jsouce, støízliví buïme, obleèeni jsouce v pancíø víry a lásky, a v lebku, jenž jest nadìje spasení.
1Th 5:9 Nebo nepostavil nás Bùh k hnìvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista,
1Th 5:10 Kterýž umøel za nás, abychom, buïto že bdíme, buïto že spíme, spolu s ním živi byli.
1Th 5:11 Protož napomínejte se vespolek, a vzdìlávejte jeden druhého, jakož i èiníte.
1Th 5:12 A prosíme vás, bratøí, znejtež ty, kteøíž pracují mezi vámi, a pøedloženi jsou vám v Pánu, a napomínají vás,

1Th 5:13 A velice je milujte pro práci jejich. A mìjte se k sobì vespolek pokojnì.
1Th 5:14 A prosíme vás, bratøí, napomínejte z øádu vystupujících, potìšujte choulostivých, snášejte mdlé, trpìlivì se mìjte ke všechnìm.
1Th 5:15 Vizte, aby nìkdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky úèinnosti dokazujte, i k sobì vespolek i ke všechnìm.
1Th 5:16 Vždycky se radujte,
1Th 5:17 Bez pøestání se modlte,
1Th 5:18 Ze všeho díky èiòte; nebo ta jest vùle Boží v Kristu Ježíši, aby se tak dálo od vás.
1Th 5:19 Ducha neuhašujte,
1Th 5:20 Proroctvím nepohrdejte,
1Th 5:21 Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte.
1Th 5:22 Od všeliké zlé tvárnosti se varujte.
1Th 5:23 On pak Bùh pokoje posvìtiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tìlo bez úhony ku pøíští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.
1Th 5:24 Vìrný jest ten, jenž povolal vás, kterýž také i uèiní to.
1Th 5:25 Bratøí, modlte se za nás.
1Th 5:26 Pozdravte všech bratøí v políbením svatém.
1Th 5:27 Zavazuji vás skrze Pána, aby èten byl list tento všechnìm bratøím svatým.
1Th 5:28 Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen. List první k Tessalonicenským psán jest v Aténách.
2Th 1:1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu Otci našem a v Pánu Ježíši Kristu:
2Th 1:2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a od Pána Jezukrista.
2Th 1:3 Povinni jsme díky èiniti Bohu vždycky z vás, bratøí, tak jakž hodné jest, protože velmi roste víra vaše a rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechnìch k sobì vespolek,
2Th 1:4 Takže my se vámi v sboøích Božích chlubíme, vaší trpìlivostí a vìrou ve všech protivenstvích a souženích, kteráž snášíte;
2Th 1:5 Kterážto jsou zjevný dùvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak za hodné jmíni byli království Božího, pro nìž i trpíte,
2Th 1:6 Ponìvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo tìm, kteøíž vás sužují, soužením,
2Th 1:7 Vám pak, úzkost trpícím, aby dáno bylo odpoèinutí s námi, pøi zjevení Pána Ježíše s nebe, s andìly moci jeho,
2Th 1:8 V plameni ohnì, kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista,
2Th 1:9 Kteøíž pomstu ponesou, vìné zahynutí, zahnáni jsouce od tváøi Pánì a od slávy moci jeho,
2Th 1:10 Když pøijde, aby oslaven byl v svatých svých a pøedivný ukázal se ve všech vìøících, (nebo uvìøeno jest svìdectví našemu u vás,) v onen den.
2Th 1:11 Proèež i modlíme se vždycky za vás, aby vás hodné uèiniti ráèil povolání toho Bùh náš a vyplnil všecku dobøe libou vùli dobrotivosti své, i skutek víry mocnì,
2Th 1:12 Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v nìm, podle milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.
2Th 2:1 Prosíme pak vás, bratøí, skrze pøíští Pána našeho Jezukrista a naše shromáždìní v nìj,
2Th 2:2 Abyste se nedali rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, buï skrze ducha, buïto skrze øeè, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával den Kristùv.
2Th 2:3 Nesvodiž vás žádný nižádným obyèejem. Nebo nenastane den Pánì, než až prve pøijde odstoupení, a zjeven bude ten èlovìk høícha, syn zatracení,
2Th 2:4 Protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bùh, anebo èemuž se dìje Božská èest, takže se posadí v chrámì Božím, tak sobì poèínaje, jako by byl Bùh.
2Th 2:5 Nepomníte-liž, že ještì byv u vás, o tom jsem vám pravil?
2Th 2:6 A nyní co meška, víte, totiž aby on teprv zjeven byl èasem svým.
2Th 2:7 Nebo již tajemství nepravosti pùsobí, toliko až by ten, jenž jej zdržuje nyní, z prostøedku byl vyvržen.
2Th 2:8 A tehdáž zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých a zkazí zjevením jasné pøítomnosti své,
2Th 2:9 Kteréhožto nešlechetníka pøíští jest podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými,
2Th 2:10 A se všelikým podvodem nepravosti v tìch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepøijali, aby spaseni byli.
2Th 2:11 A protož pošle jim Bùh mocné dílo podvodù, aby vìøili lži,
2Th 2:12 A aby odsouzeni byli všickni, kteøíž neuvìøili pravdì, ale oblíbili sobì nepravost.
2Th 2:13 My pak jsme povinni dìkovati Bohu vždycky z vás, bratøí Pánu milí, že vyvolil vás Bùh od poèátku k spasení, v posvìcení Ducha a u víøe pravdy,

2Th 2:14 K èemuž povolal vás skrze evangelium naše, k dojití slávy Pána našeho Jezukrista.
2Th 2:15 A protož, bratøí, stùjtež a držtež se uèení vydaného, jemuž jste se nauèili, buïto skrze øeè, buïto i skrze list náš.
2Th 2:16 On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bùh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a dal nám potìšení vìèné a nadìji dobrou z milosti,
2Th 2:17 Potìšujž srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.
2Th 3:1 Dále pak, bratøí, modlte se za nás, aby slovo Pánì rozmáhalo se a slaveno bylo, jako i u vás,
2Th 3:2 A abychom vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí. Nebo ne všech jest víra.
2Th 3:3 Ale vìrný jest Pán, kterýž utvrdí vás a ostøíhati bude od zlého.
2Th 3:4 Doufáme pak v Pánu o vás, že to, což vám pøedkládáme, èiníte i èiniti budete.
2Th 3:5 Pán pak spravujž srdce vaše k lásce Boží a k trpìlivému oèekávání Krista.
2Th 3:6 Pøikazujeme pak vám, bratøí, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste se oddìlovali od každého bratra, kterýž by se choval neøádnì a ne podle nauèení vydaného, kteréž pøijal od nás.
2Th 3:7 Nebo sami víte, kterak jest potøebí následovati nás, ponìvadž jsme se nechovali mezi vámi neslušnì.
2Th 3:8 Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s tìžkostí, ve dne i v noci dìlajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtížení.
2Th 3:9 Ne jako bychom nemìli k tomu práva, ale abychom se vám za pøíklad vydali, abyste nás následovali.
2Th 3:10 Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám pøedkládali: Kdož nechce dìlati, aby také nejedl.
2Th 3:11 Slyšíme zajisté, že nìkteøí mezi vámi chodí nezpùsobnì, nic nedìlajíce, ale v neužiteèné vìci se vydávajíce.
2Th 3:12 Protož tìm, kteøíž takoví jsou, pøikazujeme, a napomínáme jich skrze Pána našeho Jezukrista, aby pokojnì pracujíce, svùj chléb jedli.
2Th 3:13 Vy pak, bratøí, neoblevujte dobøe èiníce.
2Th 3:14 Pakli kdo neuposlechne skrze psaní øeèi naší, toho znamenejte, a nemìjte s ním nic èiniti, a by se zastydìl.
2Th 3:15 Avšak nemìjte ho za nepøítele, ale napomínejte jako bratra.
2Th 3:16 Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým zpùsobem. Pán budiž se všemi vámi.
2Th 3:17 Pozdravení mou vlastní rukou Pavlovou, což jest za znamení v každém listu. Tak obyèejnì píši.
2Th 3:18 Milost Pána našeho Jezukrista budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Tessalonicenským psán byl z Atén.
1Ti 1:1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zøízení Boha spasitele našeho a pána Jezukrista, nadìje naší,
1Ti 1:2 Timoteovi, vlastnímu synu u víøe: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a od Krista Ježíše Pána našeho.
1Ti 1:3 Jakož jsem prosil tebe, abys pozùstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, vizìž, abys pøikázal nìkterým jiného uèení neuèiti,
1Ti 1:4 Ani oblibovati básní a vypravování rodù, èemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdìlání Boží, kteréž jest u víøe,
1Ti 1:5 Ješto konec pøikázání jest láska z srdce èistého a z svìdomí dobrého a z víry neošemetné.
1Ti 1:6 Od èehož nìkteøí jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti,
1Ti 1:7 Chtíce býti uèitelé Zákona, a nerozumìjíce, ani co mluví, ani èeho zastávají.
1Ti 1:8 Víme pak, že dobrý jest Zákon, když by ho kdo náležitì užíval,
1Ti 1:9 Toto znaje, že spravedlivému není uložen Zákon, ale nepravým a nepoddaným, bezbožným a høíšníkùm, nešlechetným a neèistým, mordéøùm otcù svých a matek, vražedlníkùm,
1Ti 1:10 Smilníkùm, samcoložníkùm, tìm, kteøíž lidi kradou, lháøùm, køivým pøísežníkùm, a jest-li co jiného, ješto by bylo naodpor zdravému uèení,
1Ti 1:11 Jenž jest podle slavného evangelium blahoslaveného Boha, kterézto mnì svìøeno jest.
1Ti 1:12 Protož dìkuji tomu, kterýž mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak vìrného soudil, aby mne v službì té postavil,
1Ti 1:13 Ješto jsem prve byl ruhaè, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství jsem došel; neb jsem to z neznámosti èinil v nevìøe.
1Ti 1:14 Rozhojnila se pak náramnì milost Pána našeho, s vìrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši.
1Ti 1:15 Vìrná jest tato øeè a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš pøišel na svìt, aby høíšné spasil, z nichžto já první jsem.
1Ti 1:16 Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mnì prvním dokázal Ježíš Kristus všeliké dobrotivosti, ku pøíkladu tìm, kteøíž mají uvìøiti v nìho k životu vìènému.
1Ti 1:17 Protož Králi vìkù nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž èest i sláva na vìky vìkù. Amen.
1Ti 1:18 Toto pøikázání porouèím tobì, synu Timotee, totiž abys podle pøedešlých o tobì proroctví bojoval v tom dobrý boj,

1Ti 1:19 Maje víru a dobré svìdomí, kteréžto nìkteøí potrativše, zhynuli u víøe.
1Ti 1:20 Z nichžto jest Hymeneus a Alexander, kteréž jsem vydal satanu, aby trestáni jsouce, uèili se nerouhati.
1Ti 2:1 Napomínám pak, aby pøedevším èinìny bývaly pokorné modlitby, prosby, svaté žádosti a díkù èinìní za všelijaké lidi,
1Ti 2:2 Za krále i za všecky v moci postavené, abychom tichý a pokojný život vedli ve vší zbožnosti a šlechetnosti.
1Ti 2:3 Nebo to jest dobré a vzácné pøed spasitelem naším Bohem,
1Ti 2:4 Kterýž chce, aby všelijací lidé spaseni byli a k známosti pravdy pøišli.
1Ti 2:5 Jeden jest zajisté Bùh, jeden také i prostøedník Boží a lidský, èlovìk Kristus Ježíš,
1Ti 2:6 Kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všecky, na osvìdèení èasem svým.
1Ti 2:7 K èemuž postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravdu pravím v Kristu a neklamám,) za uèitele pohanù u víøe a pravdì.
1Ti 2:8 Protož chtìl bych, aby se modlili muži na všelikém místì, pozdvihujíce èistých rukou, bez hnìvu a bez roztržitosti.
1Ti 2:9 Takž také i ženy aby se odìvem slušným s stydlivostí a s støedmostí ozdobovaly, ne strojením a køtaltováním sobì vlasù, neb zlatem, anebo perlami, anebo drahým rouchem,
1Ti 2:10 Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují pøi sobì zbožnosti,) dobrými skutky.
1Ti 2:11 Žena a se uèí mlèeci, ve všeliké poddanosti.
1Ti 2:12 Nebo ženì nedopouštím uèiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlèení.
1Ti 2:13 Adam zajisté prve jest stvoøen, potom Eva.
1Ti 2:14 A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, pøíèinou pøestoupení byla.
1Ti 2:15 Ale však spasena bude v plození dìtí, jestliže by zùstala u víøe, a v lásce, a v posvìcení svém, s støedmostí.
1Ti 3:1 Vìrná jest tato øeè, žádá-li kdo biskupství že výborné práce žádá.
1Ti 3:2 Ale musí biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, støedmý, vážný, k hostem pøívìtivý, zpùsobný k uèení.
1Ti 3:3 Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec,
1Ti 3:4 Kterýž by dùm svùj dobøe spravoval, a dítky své mìl v poddanosti se vší šlechetností.
1Ti 3:5 (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Pánì peèovati bude?)
1Ti 3:6 Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení ïáblovo.
1Ti 3:7 A musí také i svìdectví dobré míti od tìch, kteøíž jsou vnì, aby neupadl v pohanìní a v osidlo ïáblovo.
1Ti 3:8 Takž podobnì jáhnové musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku,
1Ti 3:9 Mající tajemství víry v svìdomí èistém.
1Ti 3:10 A ti také a jsou nejprv zkušeni, a tak a pøisluhují, jsouce bez úhony.
1Ti 3:11 Též i manželky jejich musejí býti šlechetné, neutrhavé, støedmé, ve všem vìrné.
1Ti 3:12 Jáhnové buïtež jedné manželky muži, kteøíž by své dítky dobøe spravovali i své domy.
1Ti 3:13 Nebo kteøíž by dobøe pøisluhovali, dobrého stupnì sobì dobudou, a mnohé doufanlivosti u víøe, kteráž jest v Kristu Ježíši.
1Ti 3:14 Toto píši tobì, maje nadìji, že brzo pøijdu k tobì.
1Ti 3:15 Pakli prodlím, abys vìdìl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy.
1Ti 3:16 A v pravdì veliké jest tajemství zbožnosti, že Bùh zjeven jest v tìle, ospravedlnìn v Duchu, ukázal se andìlùm, kázán jest pohanùm, uvìøeno jemu na svìtì, vzhùru pøijat jest ve slávu.
1Ti 4:1 Duch pak svìtle praví, že v posledních èasích odvrátí se nìkteøí od víry, poslouchajíce duchù bludných a uèení ïábelských,
1Ti 4:2 V pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svìdomí své,
1Ti 4:3 Zbraòujících ženiti se, pøikazujících zdržovati se od pokrmù, kteréž Bùh stvoøil k užívání s díkèinìním vìøícím a tìm, jenž poznali pravdu.
1Ti 4:4 Nebo všeliké stvoøení Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což se s díkù èinìním pøijímá.
1Ti 4:5 Posvìcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu.
1Ti 4:6 Toto pøedkládaje bratøím, budeš dobrý služebník Jezukristùv, vykrmený slovy víry a pravého uèení, kteréhož jsi následoval.
1Ti 4:7 Svìtské pak a babské básnì zavrz, ale cviè se v zbožnosti.
1Ti 4:8 Nebo tìlesné cvièení malého jest užitku, ale zbožnost ke všemu jest užiteèná, a má i nynìjšího i budoucího života zaslíbení.
1Ti 4:9 Vìrná jest tato øeè a hodná, aby všelijak oblíbena byla.
1Ti 4:10 Proto zajisté i pracujeme, i pohanìní neseme, že nadìji máme v Bohu živém, kterýž jest spasitel všech lidí, a zvláštì vìøících.

1Ti 4:11 Ty vìci pøedkládej a uè.
1Ti 4:12 Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buï pøíkladem vìrných v øeèi, v lásce, v duchu, u víøe, v èistotì.
1Ti 4:13 Dokudž k tobì nepøijdu, buïiž pilen èítání, a napomínání, i uèení.
1Ti 4:14 Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobì, jenž jest dán skrze proroctví s vzkládáním rukou starších na tì.
1Ti 4:15 O tom pøemýšluj, v tom buï ustavièní, aby prospìch tvùj zjevný byl všechnìm.
1Ti 4:16 Budiž sebe pilen i uèení, a v tom trvej; nebo to èinì, i samého sebe spasíš, i ty, kteøíž tebe poslouchají.
1Ti 5:1 Staršího zuøivì netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako bratøí,
1Ti 5:2 Starých žen jako matek, mladic jako sestr, ve vší èistotì.
1Ti 5:3 Vdovy mìj v uctivosti, kteréž pravé vdovy jsou.
1Ti 5:4 Pakli která vdova syny nebo vnuky má, nechaž se oni uèí pøednì k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodièùm se odplacovati; nebo jest to chvalitebné a vzácné pøed oblièejem Božím.
1Ti 5:5 Kteráž pak právì vdova jest a osamìla, má nadìji v Bohu, a trvá na modlitbách a svatých žádostech dnem i nocí.
1Ti 5:6 Ale rozkošná, ta živa jsuci, již umøela.
1Ti 5:7 Protož jim to pøikaž, a jsou bez úhony.
1Ti 5:8 Jestliže pak kdo o své, a zvláštì o domácí péèe nemá, zapøel jest víry, a jest horší nežli nevìøící.
1Ti 5:9 Vdova buï vyvolená, kteráž by nemìla ménì šedesáti let, kteráž byla jednoho muže manželka,
1Ti 5:10 O níž by svìdectví bylo, že dobré skutky èinila; a jestliže dítky své zbožnì vychovala, do domu pocestné pøijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže bídným posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla.
1Ti 5:11 Ale mladých vdov nepøijímej; nebo když, nedbajíce na Krista, v chlipnost se vydadí, teprv se vdávati chtìjí,
1Ti 5:12 Jsouce již hodné odsouzení, protože první víru zrušily.
1Ti 5:13 Nýbrž také i zahálejíce, uèí se choditi po domích; a netoliko nedìlné, ale jsou i klevetné a všeteèné, mluvíce, což nesluší.
1Ti 5:14 Protož chci, aby se mladší vdávaly, dìti rodily, hospodynì byly, a tak žádné pøíèiny protivníku nedávaly ku pomlouvání.
1Ti 5:15 Nebo již se nìkteré uchýlily zpìt po satanovi.
1Ti 5:16 Protož má-li kdo vìøící neb která vìøící vdovy, opatrujž je, a nebuï obtìžována církev, aby tìm, kteréž právì vdovy jsou, postaèilo.
1Ti 5:17 Pøedložení, kteøíž dobøe spravují, dvojí cti hodni jmíni buïte, zvláštì ti, kteøíž pracují v slovu Božím a v uèení.
1Ti 5:18 Nebo praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hoden jest dìlník své mzdy.
1Ti 5:19 Proti staršímu žaloby nepøijímej, leè pode dvìma nebo tømi svìdky.
1Ti 5:20 Ty pak, kteøíž høeší, pøede všemi tresci, aby i jiní bázeò mìli.
1Ti 5:21 Osvìdèuji pøed oblièejem Božím a Pána Jezukrista, i vyvolených andìlù jeho, abys tìchto vìcí ostøíhal bez pøijímání osob, nic neèinì podle náchylnosti.
1Ti 5:22 Nevzkládej rukou rychle na nižádného, a nepøiúèastòuj se høíchùm cizím. Sebe samého ostøíhej v èistotì.
1Ti 5:23 Nepij již více vody, ale vína skrovnì užívej, pro svùj žaludek a èasté nemoci své.
1Ti 5:24 Nìkterých lidí høíchové prve zjevní jsou, pøedcházející soud, nìkterých pak i následují.
1Ti 5:25 A takž také i skutkové dobøí prve zjevní jsou. Což pak jest jinak, ukrýti se nemùže.
1Ti 6:1 Kteøížkoli pod jhem jsou služebníci, a mají pány své za hodné vší uctivosti, aby jméno Boží a uèení jeho nebylo rouháno.
1Ti 6:2 Kteøíž pak mají pány vìøící, nechaž jich sobì nezlehèují, protože jsou bratøími, ale tím radìji slouží, protože jsou vìøící a milí, dobrodiní Božího úèastníci. Tomu vyuèuj a napomínej.
1Ti 6:3 Jestliže pak kdo jinak uèí, a nepovoluje zdravým øeèem Pána našeho Jezukrista, a tomu uèení, kteréž jest podle zbožnosti,
1Ti 6:4 Takový jest nadutý, nic neumìje, ale nemoudrost provodí pøi otázkách a hádkách o slova, z kterýchžto pochází závist, svár, rouhání, zlá domnìní,
1Ti 6:5 Marné hádky lidí na mysli porušených a pravdy zbavených, domnívajících se, že by zbožnost byla zisk tìlesný. Takových se varuj.
1Ti 6:6 Jesti pak zisk veliký zbožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, pøestati umí.
1Ti 6:7 Nic jsme zajisté nepøinesli na tento svìt, bezpochyby že také nic odnésti nemùžeme.
1Ti 6:8 Ale majíce pokrm a odìv, na tom pøestaneme.
1Ti 6:9 Kteøíž pak chtí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohøižují lidi v zahynutí a v zatracení.
1Ti 6:10 Koøen zajisté všeho zlého jesti milování penìz, kterýchžto nìkteøí žádostivi jsouce, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými.

1Ti 6:11 Ale ty, ó èlovìèe Boží, takových vìcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, zbožnosti, víry, lásky, trpìlivosti, tichosti.
1Ti 6:12 Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni vìèného života, k nìmuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání pøed mnohými svìdky.
1Ti 6:13 Pøikazuji tobì pøed Bohem, kterýž všecko obživuje, a pøed Kristem Ježíšem, kterýž osvìdèil pøed Pontským Pilátem dobré vyznání,
1Ti 6:14 Abys ostøíhal pøikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista,
1Ti 6:15 Kteréž èasem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících,
1Ti 6:16 Kterýž sám má nesmrtelnost, a pøebývá v svìtle nepøistupitelném, jehož žádný z lidí nevidìl, aniž vidìti mùže, kterémužto èest a síla vìná. Amen.
1Ti 6:17 Bohatým tohoto svìta pøikazuj, a nejsou vysokomyslní a a nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.
1Ti 6:18 A a dobøe èiní, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní a jsou k udílení, i pøívìtiví,
1Ti 6:19 Tak sobì skládajíce základ dobrý k èasu budoucímu, aby dosáhli vìèného života.
1Ti 6:20 Ó Timotee, což jest svìøeno, ostøíhej, utíkaje bezbožných daremních køikù a odporù falešnì nazvaného umìní,
1Ti 6:21 Kterýmž nìkteøí chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou. Amen. K Timoteovi první list psán byl z Laodicie, mìsta hlavního Frygie Pakacianské.
2Ti 1:1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vùli Boží, podle zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši,
2Ti 1:2 Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho.
2Ti 1:3 Díky èiním Bohu, jemuž sloužím, jako i pøedkové moji, v svìdomí èistém, z toho, že mám na tì ustaviènou pamìt na svých modlitbách ve dne i v noci,
2Ti 1:4 Žádaje vidìti tebe, zpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplnìn byl,
2Ti 1:5 Rozpomínaje se na tu víru, kteráž v tobì jest bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábì tvé Loidì, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobì.
2Ti 1:6 Pro kteroužto pøíèinu napomínám tebe, abys roznìcoval v sobì dar Boží, kterýž jest dán skrze vzkládání rukou mých.
2Ti 1:7 Nebo nedal nám Bùh ducha báznì, ale moci, a milování, a mysli zpùsobné.
2Ti 1:8 Protož nestyï se za svìdectví Pána našeho, ani za mne, vìznì jeho, ale èitedlen buï úzkostí pøicházejících pro evangelium podle moci Boží,
2Ti 1:9 Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutkù našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši pøed èasy vìkù,
2Ti 1:10 Nyní pak teprv zjevené skrze pøíští Spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na svìtlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium,
2Ti 1:11 Jehožto já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i uèitelem pohanù.
2Ti 1:12 A pro tu pøíèinu toto všecko trpím, ale nestydím se za to; nebo vím, komu jsem uvìøil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u nìho složil, ostøíhati až do onoho dne.
2Ti 1:13 Mìj jistý pøíklad zdravých øeèí, kteréž jsi slýchal ode mne, u víøe a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši.
2Ti 1:14 Výborného toho pokladu ostøíhej, skrze Ducha svatého pøebývajícího v nás.
2Ti 1:15 Víš snad o tom, že se odvrátili ode mne všickni, kteøíž jsou v Azii, z nichžto jest Fygellus a Hermogenes.
2Ti 1:16 Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo èasto mi èinil pohodlí, aniž se stydìl za øetìzy mé.
2Ti 1:17 Nýbrž pøišed do Øíma, pilnì mne hledal, a nalezl.
2Ti 1:18 Dejž jemu Pán nalézti milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho posluhoval v Efezu, ty výbornì víš.
2Ti 2:1 Protož ty, synu mùj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.
2Ti 2:2 A což jsi slyšel ode mne pøed mnohými svìdky, svìøuj to lidem vìrným, kteøíž by zpùsobní byli i jiné uèiti.
2Ti 2:3 A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíø Ježíše Krista.
2Ti 2:4 Žádný, kdož rytìøuje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil.
2Ti 2:5 A jestliže by kdo i bojoval, nebude korunován, leè by øádnì bojoval.
2Ti 2:6 Pracovati musí i oráè, prve nežli užitku okusí.
2Ti 2:7 Rozumìj, co pravím, a dejž tobì Pán ve všem smysl pravý.
2Ti 2:8 Pamatuj na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene Davidova, podle evangelium mého.
2Ti 2:9 V kterémžto protivenství trpím, až i vìzení, jako bych zloèinec byl, ale slovo Boží není u vìzení.
2Ti 2:10 Protož všecko to snáším pro vyvolené Boží, aby i oni spasení došli, kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slavou vìènou.
2Ti 2:11 Vìrná jest tato øeè. Nebo jestliže jsme s ním zemøeli, tedy také spolu s ním živi budeme.

2Ti 2:12 A trpíme-li□, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i on□ nás zapøe.
2Ti 2:13 A jsme-li□ nevìrní, on□ zùstává vìrný; zapøíti sám sebe nemùže.
2Ti 2:14 Tyto vìci pøipomínej, s osvìdèováním pøed oblièejem Pánì, a a□ se o slova nevadí, nebo to k nièemu není užiteèné, ale jest ku podvrácení posluchaèù.
2Ti 2:15 Pilnì se snažuj vydati sebe Bohu milého dìlníka, za nìjž by se nebylo proè stydìti, a kterýž by právì slovo pravdy rozdìloval.
2Ti 2:16 Bezbožných pak tìch køikù daremních varuj se, nebo□ velmi rozmnožují bezbožnost,
2Ti 2:17 A øeè jejich jako rak rozjídá se. Z nichžto jest Hymeneus a Filétus,
2Ti 2:18 Kteøíž pøi pravdì pobloudili od cíle, pravíce, že by se již stalo vzkøíšení, a pøevracejí víru nìkterých.
2Ti 2:19 Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Zná□ Pán ty, kteøíž jsou jeho, a opìt: Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Kristovo.
2Ti 2:20 V domu pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a støíbrné, ale také døevìné i hlinìné, a nìkteré zajisté ke cti, nìkteré pak ku potupì.
2Ti 2:21 Protož jestliže by se kdo oèistil od tìch vìcí, bude nádobou ke cti, posvìcenou, a užiteènou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou.
2Ti 2:22 Mládenèích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s tìmi, kteøíž vzývají Pána z srdce èistého.
2Ti 2:23 Bláznivých pak a nevzdìlavatelných otázek varuj se, vìda, že plodí sváry.
2Ti 2:24 Na služebníka pak Božího nesluší vaditi se, ale aby byl pøívìtivý ke všem, zpùsobný k uèení, trpìlivý,
2Ti 2:25 Kterýž by v tichosti vyuèoval ty, jenž se pravdì protiví, zda by nìkdy dal jim Bùh pokání ku poznání pravdy,
2Ti 2:26 Aby sami k sobì pøijdouce, dobyli se z osidla ïáblova, od nìhož jsou zjímáni k vykonávání jeho vùle.
2Ti 3:1 Toto pak vìz, že v posledních dnech nastanou èasové nebezpeèní.
2Ti 3:2 Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodièù neposlušní, nevdìèní, bezbožní,
2Ti 3:3 Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhaèi, nestøedmí, plaší, kterýmž nic dobrého milo není,
2Ti 3:4 Zrádci, pøívažèiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha,
2Ti 3:5 Mající zpùsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se odvracuj.
2Ti 3:6 Nebo z tìch jsou i ti, kteøíž nacházejí do domù, a jímajíce, vodí ženky obtížené høíchy, jenž vedeny bývají rozliènými žádostmi,
2Ti 3:7 Kteréž vždycky se uèí, ale nikdy ku poznání pravdy pøijíti nemohou.
2Ti 3:8 Jakož zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdì, lidé na mysli porušení a pøi víøe spletení.
2Ti 3:9 Ale nebudou□ více prospívati. Nebo nemoudrost jejich zjevná bude všechnìm, jako i onìchno byla.
2Ti 3:10 Ale ty jsi došel mého uèení, zpùsobu života mého, úmyslu, víry, snášelivosti, lásky, trpìlivosti,
2Ti 3:11 Protivenství, utrpení, kteráž na mne pøišla v Antiochii, v Ikonii, a v Lystøe; kterážto protivenství snášel jsem, ale ze všech vysvobodil mne Pán.
2Ti 3:12 A takž i všickni, kteøíž chtìjí zbožnì živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.
2Ti 3:13 Zlí pak lidé a svùdcové prospívati budou ze zlého v horší, i jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce.
2Ti 3:14 Ale ty zùstávej v tom, èemužs se nauèil a což□ jest svìøeno, vìda, od kohos se nauèil.
2Ti 3:15 A že hned od dìtinství svatá Písma znáš, kteráž tì mohou moudrého uèiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.
2Ti 3:16 Všeliké zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užiteèné k uèení, k trestání, k napravování, k správì, kteráž náleží k spravedlnosti,
2Ti 3:17 Aby byl dokonalý èlovìk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.
2Ti 4:1 Protož já osvìdèuji pøed oblièejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v den zjevení svého a království svého,
2Ti 4:2 Kaž slovo Boží, ponoukej vèas nebo nevèas, tresci, žehøi, napomínej, ve vší tichosti a uèení.
2Ti 4:3 Nebo pøijde èas, že zdravého uèení nebudou pøijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažïovati sami sobì budou uèitele.
2Ti 4:4 A odvrátí□ uši od pravdy, a k básnìm obrátí.
2Ti 4:5 Ale ty ve všem buï bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostateènì, že jsi vìrný Kristùv služebník.
2Ti 4:6 Neb já se již k tomu blížím, abych obìtován byl, a èas rozdìlení mého nastává.
2Ti 4:7 Boj výborný bojoval jsem, bìh jsem dokonal, víru jsem zachoval.
2Ti 4:8 Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mnì, ale i všechnìm tìm, kteøíž milují pøíští jeho.
2Ti 4:9 Pøièiò se k tomu, abys ke mnì brzo pøišel.

2Ti 4:10 Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svìt, a šel do Tessaloniky, Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie.
2Ti 4:11 Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi potøebný k službì.
2Ti 4:12 Tychika jsem poslal do Efezu.
2Ti 4:13 Truhlièku, kteréž jsem nechal v Troadì u Karpa, když pùjdeš, pøines s sebou, i knihy, zvláštì pergamén.
2Ti 4:14 Alexander kotláø mnoho mi zlého zpùsobil; odplatiž jemu Pán podle skutkù jeho.
2Ti 4:15 Kteréhož i ty se vystøíhej; nebo velmi se protivil øeèem našim.
2Ti 4:16 Pøi prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne opustili. Nebudiž jim to poèítáno za høích.
2Ti 4:17 Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.
2Ti 4:18 A vysvobodí mne Pán od každého skutku zlého a zachová k království svému nebeskému, jemuž sláva na vìky vìkù. Amen.
2Ti 4:19 Pozdrav Prišky a Akvile, i Oneziforova domu.
2Ti 4:20 Erastus zùstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu nemocného.
2Ti 4:21 Pospìš pøed zimou pøijíti ke mnì. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a Línus a Klaudia, i všickni bratøí.
2Ti 4:22 Pán Ježíš Kristus budiž s duchem tvým. Milost Boží s vámi. Amen. List tento druhý psán jest z Øíma k Timoteovi, (kterýž první v Efezu za biskupa skrze vzkládání rukou zøízen byl,) když Pavel opìt po druhé se stavìl pøed císaøem Neronem.
Tit 1:1 Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle zbožnosti,
Tit 1:2 K nadìji života vìèného, kterýž zaslíbil pøed èasy vìkù ten, jenž nikdy neklamá, Bùh, zjevil pak èasy svými,
Tit 1:3 Totiž to slovo své, skrze kázání mnì svìøené, podle zøízení Spasitele našeho Boha, Titovi, vlastnímu synu u víøe obecné:
Tit 1:4 Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Pána Jezukrista Spasitele našeho.
Tit 1:5 Z té pøièiny zanechal jsem tebe v Krétì, abys to, èehož tam ještì potøebí, spravil a ustanovil po mìstech starší, jakož i já pøi tobì jsem zøídil:
Tit 1:6 Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dítky maje vìøící, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujní, anebo nepoddaní.
Tit 1:7 Nebo biskup má býti bez úhony, jako Boží šafáø, ne svémyslný, ne hnìvivý, ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku,
Tit 1:8 Ale pøívìtivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý, zdrželivý,
Tit 1:9 Pilnì se pøidržící vìrné øeèi v uèení Božím, aby mohl i napomínati uèením zdravým, i ty, kteøíž odpírají, pøemáhati.
Tit 1:10 Nebo jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svùdcové myslí lidských, zvláštì ti, jenž jsou z obøízky.
Tit 1:11 Jimž musejí ústa zacpána býti; kteøíž celé domy pøevracejí, uèíce neslušným vìcem, pro mrzký zisk.
Tit 1:12 Øekl jeden z nich, vlastní jejich prorok, že Kretenští jsou vždycky lháøi, zlá hovada, bøicha lenivá.
Tit 1:13 Svìdectví to pravé jest. A protož tresciž je pøísnì, a jsou zdraví u víøe,
Tit 1:14 Nešetøíce Židovských básní, a pøikázání lidí tìch, jenž se odvracují od pravdy.
Tit 1:15 Všecko zajisté èisté jest èistým, poskvrnìným pak a nevìøícím nic není èistého, ale poskvrnìná jest i mysl jejich i svìdomí.
Tit 1:16 Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho zapírají, ohavní jsouce, a nepoddaní, a ke všelikému skutku dobrému nehodní.
Tit 2:1 Ty pak mluv, což sluší na zdravé uèení.
Tit 2:2 Starci a jsou støízliví, vážní, opatrní, zdraví u víøe, v lásce, v snášelivosti.
Tit 2:3 Tak také i staré ženy a chodí zbožnì, v odìvu pøíslušném a a nejsou pøevrhlé, ani mnoho vína pijící, dobrým vìcem uèící,
Tit 2:4 Aby mladice vyuèovaly, kterak by muže své i dítky øádnì milovaly,
Tit 2:5 A byly šlechetné, èistotné, netoulavé, dobrotivé, mužùm svým poddané, aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží.
Tit 2:6 Takž i mládencù napomínej k støedmosti,
Tit 2:7 Ve všech vìcech sebe samého vydávaje za pøíklad dobrých skutkù, a zachovávaje v uèení celost, vážnost,
Tit 2:8 Slovo zdravé bez úhony, aby ten, jenž by se protivil, zastydìti se musil, nemaje co zlého mluviti o vás.
Tit 2:9 Služebníky uè, a jsou poddáni pánùm svým, ve všem jim se líbíce, neodmlouvajíce,
Tit 2:10 Neokrádajíce, ale ve všem vìrnosti pravé dokazujíce, aby uèení Spasitele našeho Boha ve všem

ozdobovali.
Tit 2:11 Zjevila se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechnìm lidem,
Tit 2:12 Vyuèující nás, abychom odøeknouce se bezbožnosti a svìtských žádostí, støízlivì, a spravedlivì, a zbožnì živi byli na tomto svìtì,
Tit 2:13 Oèekávajíce té blahoslavené nadìje a pøíští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista,
Tit 2:14 Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a oèistil sobì samému lid zvláštní, horlivì následovný dobrých skutkù.
Tit 2:15 Toto mluv, a napomínej, a tresci mocnì. Žádný tebou nepohrzej.
Tit 3:1 Napomínej jich, a jsou knížatùm a mocnostem poddáni, jich poslušni, a a jsou k každému skutku dobrému hotovi.
Tit 3:2 Žádnému a se nerouhají, nejsou svárliví, ale pøívìtiví, dokazujíce všeliké tichosti ke všem lidem.
Tit 3:3 Byli jsme zajisté i my nìkdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem a rozkošem rozlièným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávidíce.
Tit 3:4 Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha,
Tit 3:5 Ne z skutkù spravedlnosti, kteréž bychom my èinili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého,
Tit 3:6 Kteréhož vylil na nás hojnì, skrze Jezukrista Spasitele našeho,
Tit 3:7 Abychom, ospravedlnìni jsouce milostí jeho, byli dìdicové v nadìji života vìèného.
Tit 3:8 Vìrná jest øeè tato, a chci, abys tìch vìcí potvrzoval, a se snaží v dobrých skutcích pøedèiti všickni, kteøíž uvìøili Bohu. A to jsou ty vìci dobré, i lidem užiteèné.
Tit 3:9 Nemoudré pak otázky, a vyèítání rodù, a sváry, a hádky o vìci zákonní zastavuj; neb jsou neužiteèné a marné.
Tit 3:10 Èlovìka kacíøe po jednom neb druhém napomínání vyvrz,
Tit 3:11 Vìda, že takový jest pøevrácený, a høeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen.
Tit 3:12 Když pošli k tobì Artemana aneb Tychika, snaž se pøijíti ke mnì do Nikopolim; neb jsem umínil tu pøes zimu pobýti.
Tit 3:13 Zéna, uèeného v Zákonì, a Apollo s pilností vyprovoï, a v nièemž nemají nedostatku.
Tit 3:14 A nechaž se také uèí i naši v dobrých skutcích pøedèiti, a zvláštì, kdež jsou toho potøeby, aby nebyli neužiteèní.
Tit 3:15 Pozdravují tì, kteøíž jsou se mnou, všickni. Pozdraviž tìch, kteøíž nás milují u víøe. Milost Boží budiž se všemi vámi. Amen. K Titovi, kterýž první biskup církve Kretenské skrze vzkládání rukou zøízen byl, psán z Nikopoli mìsta Macedonského.
Phm 1:1 Pavel, vìzeò Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi milému, a pomocníku našemu,
Phm 1:2 A Apfie sestøe milé, a Archippovi spolurytíøi našemu, i vší církvi, kteráž jest v domì tvém:
Phm 1:3 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
Phm 1:4 Díky èiním Bohu svému, vždycky zmínku o tobì èinì na svých modlitbách,
Phm 1:5 Slyše o lásce tvé a víøe, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechnìm svatým,
Phm 1:6 Aby spoleènost víry tvé mocná byla a tudy poznáno býti mohlo, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše.
Phm 1:7 Radost zajisté máme velikou, a potìšení z lásky tvé, že srdce svatých obèerstvena jsou skrze tebe, bratøe.
Phm 1:8 Protož aèkoli mnohou smìlost mám v Kristu rozkázati tobì, což by náleželo,
Phm 1:9 Však pro lásku radìji tebe prosím, jsa již takový, totiž Pavel starý, a nyní i vìzeò Ježíše Krista.
Phm 1:10 Prosím pak tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vìzení svém, Onezima,
Phm 1:11 Kterýž byl nìkdy tobì neužiteèný, ale nyní tobì i mnì velmi užiteèný, jehož jsem odeslal.
Phm 1:12 Protož ty jej, (totiž srdce mé,) pøijmi.
Phm 1:13 Kteréhožto já chtìl jsem byl pøi sobì zanechati, aby mi posluhoval místo tebe v vìzení, kteréž trpím pro evangelium;
Phm 1:14 Ale bez vìdomí tvého nechtìl jsem nic uèiniti, aby dobrý skutek tvùj nebyl jako bezdìky, ale z dobré vùle.
Phm 1:15 Ano snad proto byl odšel na chvíli, abys jej potom vìèného mìl,
Phm 1:16 Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž bratra milého, zvláštì mnì, a èím víc tobì, i podle tìla, i v Pánu.
Phm 1:17 Protož máš-li mne za tovaryše, pøijmiž jej, jako mne.
Phm 1:18 Jestliže pak v èem ublížil, anebo jest-li co dlužen, to mnì pøièti.
Phm 1:19 Já Pavel psal jsem svou rukou, já zaplatím; a nedím tobì, že ty i sám sebe jsi mi dlužen.
Phm 1:20 Tak, bratøe, a já užívu tebe v Pánu; oèerstviž srdce mé v Pánu.
Phm 1:21 Jist jsa tvým poslušenstvím, tak jsem tobì napsal, vìda, že i více, nežli pravím, uèiníš.
Phm 1:22 A mezi tím pøipraviž mi také hospodu; nebo nadìji mám, že k modlitbám vašim budu vám navrácen.

Phm 1:23 Pozdravují tì Epafras, (spoluvìzeò mùj pro Krista Ježíše,)
Phm 1:24 Marek, Aristarchus, Démas a Lukáš, pomocníci moji.
Phm 1:25 Milost Pána našeho Jezukrista budiž s duchem vaším. Amen. List tento k Filemonovi psán byl z Øíma po Onezimovi služebníku.
Heb 1:1 Èastokrát a rozlièným zpùsoby mluvíval nìkdy Bùh otcùm skrze proroky, v tìchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého,
Heb 1:2 Kteréhož ustanovil dìdicem všeho, skrze nìhož i vìky uèinil.
Heb 1:3 Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, oèištìní høíchù našich skrze sebe samého uèiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech,
Heb 1:4 Tím dùstojnìjší nad andìly uèinìn, èím vyvýšenìjší nad nì jméno dìdièní obdržel.
Heb 1:5 Nebo kterému kdy z andìlù øekl: Syn mùj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opìt: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem?
Heb 1:6 A opìt, když uvodí prvorozeného na okršlek zemì, dí: A klanìjte se jemu všickni andìlé Boží.
Heb 1:7 A o andìlích zajisté dí: Kterýž èiní andìly své duchy, a služebníky své plamen ohnì;
Heb 1:8 Ale k Synu dí: Stolice tvá, ó Bože, trvá na vìky vìkù, berla pravosti jesti berla království tvého.
Heb 1:9 Miloval jsi spravedlnost, a nenávidìl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bùh tvùj olejem veselé nad spoluúèastníky tvé.
Heb 1:10 A opìt:Ty, Pane, na poèátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.
Heb 1:11 Ona pominou, ty pak zùstáváš; a všecka jako roucho zvetšejí,
Heb 1:12 A jako odìv svineš je, i budou zmìnìna. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepøestanou.
Heb 1:13 A kterému kdy z andìlù øekl: Seï na pravici mé, dokavadž nepoložím nepøátel tvých za podnože noh tvých?
Heb 1:14 Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteøíž posíláni bývají k službì pro ty, jenž mají dìdièní obdržeti spasení?
Heb 2:1 Protož musíme my tím snažnìji šetøiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo.
Heb 2:2 Nebo ponìvadž skrze andìly mluvené slovo bylo pevné, a každé pøestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odmìnu pomsty,
Heb 2:3 Kterakž my uteèeme, takového zanedbávajíce spasení? Kteréžto nejprvé zaèalo vypravováno býti skrze samého Pána, od tìch pak, kteøíž Pána slýchali, nám utvrzeno jest.
Heb 2:4 Èemuž i Bùh svìdectví vydával skrze divy a zázraky, a rozlièné moci, i podìlování Duchem svatým, podle vùle své.
Heb 2:5 Nebo nepoddal andìlùm okršlku zemì budoucího, o kterémž mluvíme.
Heb 2:6 Osvìdèil jest pak na jednom místì jeden, øka: Co jest èlovìk, že naò pomníš, aneb syn èlovìka, že na nìj patøíš.
Heb 2:7 Malièkos jej menšího andìlù uèinil, slavou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých.
Heb 2:8 Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A když jest jemu všecko poddal, tedy nièeho nezanechal nepodmanìného jemu. Aèkoli nyní ještì nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo.
Heb 2:9 Ale toho malièko nižšího andìlù, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všecky okusil smrti.
Heb 2:10 Slušelo zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny pøiveda k slávì, vùdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého uèinil.
Heb 2:11 Nebo i ten, jenž posvìcuje, i ti, kteøíž posvìceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto pøíèinu nestydí se jich nazývati bratøími,
Heb 2:12 Øka: Zvìstovati budu jméno tvé bratøím svým, uprostøed shromáždìní prozpìvovati budu tobì.
Heb 2:13 A opìt: Já budu v nìm doufati. A opìt: Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bùh.
Heb 2:14 Ponìvadž tedy dítky úèastnost mají tìla a krve, i on též podobnì úèasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládaøství smrti, to jest ïábla,
Heb 2:15 A abyvysvobodil ty, kteøížto bázní smrti po všecken èas života svéhopodrobeni byli v službu.
Heb 2:16 Nebo nepøijal andìlù, ale símì Abrahamovo pøijal.
Heb 2:17 A protož ve všem pøipodobnìn býti mìl bratøím, aby milosrdný byl a vìrný nejvyšší knìz v tom, což by u Boha k oèištìní høíchù lidu jednáno býti mìlo.
Heb 2:18 Nebo že jest i sám trpìl, pokoušín byv, mùže také pokušení trpícím spomáhati.
Heb 3:1 A protož, bratøí svatí, povolání nebeského úèastníci, spatøujte apoštola a nejvyššího knìze vyznání našeho, Krista Ježíše,
Heb 3:2 Vìrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl vìrný ve všem domì jeho.
Heb 3:3 Tím vìtší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, èím vìtší má èest stavitel nežli sám dùm.
Heb 3:4 Nebo všeliký dùm ustaven bývá od nìkoho, ten pak, kdož všecky tyto vìci ustavìl, Bùh jest.
Heb 3:5 A Mojžíš zajisté vìrný byl v celém domì jeho, jako služebník, na osvìdèení toho, což potom mìlo mluveno býti.

Heb 3:6 Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dùm my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu nadìje až do konce pevnou zachováme.
Heb 3:7 Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho,
Heb 3:8 Nezatvrzujtež srdcí svých, jako pøi onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti;
Heb 3:9 Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusili jsou mne, a vidìli skutky mé po èтyøidceti let.
Heb 3:10 Protož hnìviv jsem byl na pokolení to, a øekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých.
Heb 3:11 Takže jsem pøisáhl v hnìvì svém, že nevejdou v odpoèinutí mé.
Heb 3:12 Viztež, bratøí, aby snad v nìkom z vás nebylo srdce zlé, a nevìrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.
Heb 3:13 Ale napomínejte se vespolek po všecky dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby nìkdo nebyl zatvrzen oklamáním høícha.
Heb 3:14 Úèastníci zajisté Krista uèinìni jsme, jestliže však ten poèátek podstaty až do konce pevný zachováme.
Heb 3:15 Protož dokudž se øíká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako pøi onom popouzení Boha.
Heb 3:16 Nebo nìkteøí slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta skrze Mojžíše.
Heb 3:17 Na které se pak hnìval èтyøidceti let? Zdali ne na ty, kteøíž høešili, jejichžto tìla padla na poušti?
Heb 3:18 A kterým zapøisáhl, že nevejdou do odpoèinutí jeho? Však tìm, kteøíž byli neposlušní.
Heb 3:19 A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevìru.
Heb 4:1 Bojmež se tedy, aby snad opustì zaslíbení o vjití do odpoèinutí jeho, neopozdil se nìkdo z vás.
Heb 4:2 Nebo i nám zvìstováno jest, jako i onìmno, ale neprospìla jim øeè slyšená, nepøipojená k víøe, když slyšeli.
Heb 4:3 Nebo vcházíme v odpoèinutí my, kteøíž jsme uvìøili, jakož øekl: Protož jsem pøisáhl v hnìvì svém, že nevejdou v odpoèinutí mé, aèkoli dávno odpoèinul Bùh, hned po vykonání skutkù od ustanovení svìta.
Heb 4:4 Nebo povìdìl na jednom místì o sedmém dni takto: I odpoèinul Bùh dne sedmého ode všech skutkù svých.
Heb 4:5 A tuto zase: Že nevejdou v odpoèinutí mé.
Heb 4:6 A ponìvadž vždy na tom jest, že nìkteøí mají vjíti do nìho, a ti, kterýmž prvé zvìstováno jest, nevešli pro svou nevìru,
Heb 4:7 Opìt ukládá den jakýsi, Dnes, pravì skrze Davida, po takovém èasu, jakož øeèeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.
Heb 4:8 Nebo by byl Jozue v odpoèinutí je uvedl, nebyl by potom mluvil o jiném dni.
Heb 4:9 A protož zùstává svátek lidu Božímu.
Heb 4:10 Neb kdožkoli všel v odpoèinutí jeho, také i on odpoèinul od skutkù svých, jako i Bùh od svých.
Heb 4:11 Snažmež se tedy vjíti do toho odpoèinutí, aby nìkdo neupadl v týž pøíklad nedovìry.
Heb 4:12 Živá jest zajisté øeè Boží a mocná, a pronikavìjší nad všeliký meè na obì stranì ostrý, a dosahuje až do rozdìlení i duše i ducha i kloubù i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínìní srdce.
Heb 4:13 A není žádného stvoøení, kteréž by nebylo zjevné pøed oblièejem jeho, nýbrž všecky vìci jsou nahé a odkryté oèima toho, o kterémž jest øeè naše.
Heb 4:14 Protož majíce nejvyššího knìze velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše.
Heb 4:15 Nebo nemáme nejvyššího knìže, kterýž by nemohl èitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobnì, kromì høíchu.
Heb 4:16 Pøistupmež tedy smìle s doufáním k trùnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v èas pøíhodný.
Heb 5:1 Všeliký zajisté nejvyšší knìz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v tìch vìcech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obìtoval i dary i obìti za høíchy,
Heb 5:2 Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíèen nemocí.
Heb 5:3 A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obìtovati obìti za høíchy.
Heb 5:4 A aniž kdo sobì sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron.
Heb 5:5 Tak i Kristus ne sám sobì té cti osobil, aby byl nejvyšším knìzem, ale ten, kterýž øekl jemu: Syn mùj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.
Heb 5:6 Jakž i jinde praví: Ty jsi knìz na vìky podle øádu Melchisedechova.
Heb 5:7 Kterýž za dnù tìla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s køikem velikým a slzami obìtoval, a uslyšán jest i vysvobozen z toho, èehož se strašil.
Heb 5:8 A aèkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpìl, nauèil se poslušenství.
Heb 5:9 A tak dokonalý jsa, uèinìn jest všechnìm sebe poslušným pùvodem spasení vìèného,
Heb 5:10 Nazván jsa od Boha nejvyšším knìzem podlé øádu Melchisedechova.

Heb 5:11 O kterémž mnoho by se mìlo mluviti, a to nesnadných vìci k vypravení, ale vy jste nezpùsobných uší.
Heb 5:12 Nebo mìvše býti v tak dlouhém èasu mistøi, opìt potøebujete uèeni býti prvním poèátkùm výmluvností Božích, a uèinìni jste mléka potøebující, a ne pokrmu hrubšího.
Heb 5:13 Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvnì jest).
Heb 5:14 Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž tìch, kteøíž pro zvyklost mají smysly zpùsobné k rozeznání dobrého i zlého.
Heb 6:1 Protož opustíce øeè poèátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opìt zakládajíce gruntu pokání z skutkù mrtvých, a víry v Boha,
Heb 6:2 Køtù uèení, vzkládání rukou, a vzkøíšení z mrtvých, i soudu vìèného.
Heb 6:3 A to uèiníme, dopustí-li Bùh.
Heb 6:4 Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteøíž i zakusili daru nebeského, a úèastníci uèinìni byli Ducha svatého,
Heb 6:5 Okusili také dobrého Božího slova, a moci vìka budoucího,
Heb 6:6 Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto tìm, kteøíž opìt sobì znovu køižují Syna Božího, a v porouhání vydávají.
Heb 6:7 Zemì zajisté, kteráž èasto na sebe pøicházející déš pije, a rodí bylinu pøíhodnou tìm, od kterýchž bývá dìlána, dochází požehnání od Boha.
Heb 6:8 Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízká zloøeèení, jejížto konec bývá spálení.
Heb 6:9 My pak, nejmilejší, nadìjeme se o vás lepších vìcí, a náležejících k spasení, aè pak koli tak mluvíme.
Heb 6:10 Nebo není nespravedlivý Bùh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještì slouží ce.
Heb 6:11 Žádáme pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost k nabytí plné jistoty nadìje,
Heb 6:12 Tak abyste nebyli líní, ale následovníci tìch, kteøíž skrze víru a snášelivost obdrželi dìdictví zaslíbené.
Heb 6:13 Abrahamovi zajisté zaslíbení èinì Bùh, když nemìl skrze koho vìtšího pøisáhnouti, pøisáhl skrze sebe samého,
Heb 6:14 Øka: Jistì požehnám velmi tobì, a velice rozmnožím tebe.
Heb 6:15 A tak trpìlivì oèekávaje, dosáhl zaslíbení.
Heb 6:16 Lidé zajisté skrze vìtšího, nežli jsou sami, pøisahají, a všeliké rozepøe mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena pøísahou.
Heb 6:17 A takž Bùh, chtìje dostateènì ukázati dìdicùm zaslíbení svých nepromìnitelnost rady své, vložil mezi to pøísahu,
Heb 6:18 Abychom skrze ty dvì vìci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bùh klamal), mìli pøepevné potìšení, my, kteøíž jsme se utekli k obdržení pøedložené nadìje.
Heb 6:19 Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpeènou i pevnou, a vcházející až do vnitøku za oponu,
Heb 6:20 Kdežto pøedchùdce náš pro nás všel Ježíš, jsa uèinìn podle øádu Melchisedechova nejvyšším knìzem na vìky.
Heb 7:1 Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, knìz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králù, a dal jemu požehnání.
Heb 7:2 Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest král pokoje,
Heb 7:3 Bez otce, bez matky, bez rodu, ani poèátku dnù, ani skonání života nemaje, ale pøipodobnìn jsa Synu Božímu, zùstává knìzem vìènì.
Heb 7:4 Pohleïtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z koøistí dal Abraham patriarcha.
Heb 7:5 A ješto ti, kteøíž jsou z synù Léví knìžství pøijímající, pøikázaní mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratøí svých, aèkoli pošlých z bedr Abrahamových,
Heb 7:6 Tento pak, jehož rod není poèten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama, a tomu, kterýž mìl zaslíbení, požehnání dal.
Heb 7:7 A jistì beze všeho odporu menší od vìtšího požehnání béøe.
Heb 7:8 A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o nìmž se vysvìdèuje, že jest živ.
Heb 7:9 A a tak dím, i sám Léví, kterýž desátky béøe, v Abrahamovi desátky dal.
Heb 7:10 Nebo ještì v bedrách otce byl, když vyšel proti nìmu Melchisedech.
Heb 7:11 A protož byla-li dokonalost spasení skrze Levítské knìžství, (nebo za toho knìžství vydán jest lidu Zákon,) jakáž toho byla potøeba, aby jiný knìz podle øádu Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle øádu Aronova jmenován?
Heb 7:12 A ponìvadž jest knìžství pøeneseno, musilo také i Zákona pøenesení býti.
Heb 7:13 Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto žádný pøi oltáøi v službì nebyl.
Heb 7:14 Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova pošel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z strany knìžství nemluvil Mojžíš.

Heb 7:15 Nýbrž hojnìji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný knìz podle øádu Melchisedechova,
Heb 7:16 Kterýžto uèinìn jest knìzem ne podle zákona pøikázaní tìlesného, ale podle moci života neporušitelného.
Heb 7:17 Nebo svìdèí Písmo, øka: Ty jsi knìz na vìky podle øádu Melchisedechova.
Heb 7:18 Stalo se zajisté složení onoho pøedešlého pøikázaní, protože bylo mdlé a neužiteèné.
Heb 7:19 Nebo nièehož k dokonalosti nepøivedl Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší nadìje, skrze niž pøibližujeme se k Bohu.
Heb 7:20 A to tím lepší, že ne bez pøísahy.
Heb 7:21 Nebo onino bez pøísahy knìžími uèinìni bývali, tento pak s pøísahou, skrze toho, kterýž øekl k nìmu: Pøisáhl Pán, a nebude toho litovati: Ty jsi knìz na vìky podle øádu Melchisedechova.
Heb 7:22 Tak lepší smlouvy prostøedníkem uèinìn jest Ježíš.
Heb 7:23 A také onino mnozí bývali knìží, protože smrt bránila jim vždycky trvati;
Heb 7:24 Ale tento ponìvadž zùstává na vìky, vìèné má knìžství.
Heb 7:25 A protož i dokonale spasiti mùže všecky pøistupující skrze nìj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za nì.
Heb 7:26 Takového zajisté nám slušelo míti nejvyššího knìze, svatého, nevinného, nepoškvrnìného, oddìleného od høíšníkù, a jenž by vyšší nad nebesa uèinìn byl,
Heb 7:27 Kterýž by nepotøeboval na každý den, jako onino knìží, nejprv za své vlastní høíchy obìti obìtovati, potom za za høíchy lidu. Nebo jest to uèinil jednou, samého sebe obìtovav.
Heb 7:28 Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší knìží, ale slovo pøísežné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na vìky.
Heb 8:1 Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího knìze, kterýž se posadil na pravici trùnu velebnosti v nebesích.
Heb 8:2 Služebník jsa svatynì, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdìlal, a ne èlovìk.
Heb 8:3 Všeliký zajisté nejvyšší knìz k obìtování darù a obìtí bývá ustanoven, a protož potøebí bylo, aby i tento mìl, co by obìtoval.
Heb 8:4 Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knìzem byl, když by zùstávali ti knìží, kteøíž obìtují dary podle Zákona,
Heb 8:5 Sloužíce podobenství a stínu nebeských vìcí, jakož Mojžíšovi od Boha øeèeno bylo, když dokonávati mìl stánek: Hleïiž, prý, abys udìlal všecko ku podobenství, kteréž jest ukázáno na hoøe.
Heb 8:6 Nyní pak tento náš nejvyšší knìz tím dùstojnìjšího došel úøadu, èímž i lepší smlouvy prostøedníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.
Heb 8:7 Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé.
Heb 8:8 Nebo obviòuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou.
Heb 8:9 Ne podle smlouvy té, kterouž jsem uèinil s otci jejich v ten den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z zemì Egyptské. Nebo oni nezùstali v smlouvì mé, a já opustil jsem je, praví Pán.
Heb 8:10 Protož tato jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po tìch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.
Heb 8:11 A nebudou uèiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, øíkajíce: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do nejvìtšího z nich.
Heb 8:12 Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na høíchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.
Heb 8:13 A když praví o nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak vetší a schází, blízké jest zahynutí.
Heb 9:1 Mìla pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyni svìtskou.
Heb 9:2 Nebo udìlán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stùl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatynì.
Heb 9:3 Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloul svatynì svatých,
Heb 9:4 Zlatou maje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo vìderce zlaté, mající v sobì mannu, a hùl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona,
Heb 9:5 Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastìòující slitovnici. O kterýchž vìcech není potøebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláštnì.
Heb 9:6 To vše když tak jest zøízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí knìží, služby vykonávajíce,
Heb 9:7 Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší knìz, ne bez krve, kterouž obìtuje sám za sebe, i za lidské nevìdomosti.
Heb 9:8 Èímž Duch svatý ukazuje to, že ještì nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval.
Heb 9:9 Kterýž byl podobenstvím na ten pøítomný èas, v nìmžto darové a obìti se obìtují, kteréž nemohou dokonalého v svìdomí uèiniti toho, kdož obìtuje,
Heb 9:10 Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozlièných umýváních a ospravedlòováních tìlesných, až do èasu napravení, záležející.
Heb 9:11 Ale Kristus pøišed, nejvyšší knìz budoucího dobrého, skrze vìtší a dokonalejší stánek, ne rukou

udìlaný, to jest ne tohoto stavení,
Heb 9:12 Ani skrze krev kozlù a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatynì, vìné vykoupení nalezl.
Heb 9:13 Nebo jestliže krev býkù a kozlù, a popel jalovice, pokropující poskvrnìných, posvìcuje jich k oèištìní tìla,
Heb 9:14 Èím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha vìného samého sebe obìtoval nepoškvrnìného Bohu, oèistí svìdomí vaše od skutkù mrtvých k sloužení Bohu živému?
Heb 9:15 A pro tu pøíèinu nové smlouvy prostøedník jest, aby, když by smrt mezi to vkroèila k vyplacení pøestoupení tìch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení vìného dìdictví pøijali ti, jenž jsou povoláni.
Heb 9:16 Nebo kdež se dìje kšaft, potøebí jest, aby k tomu smrt pøikroèila toho, kdož èiní kšaft.
Heb 9:17 Kšaft zajisté tìch, kteøíž zemøeli, pevný jest, ponìvadž ještì nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft èinil.
Heb 9:18 Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvìcován.
Heb 9:19 Nebo když Mojžíš všecka pøikázaní podle Zákona všemu lidu pøedložil, vzav krev telat a kozlù, s vodou a s vlnou èervenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil,
Heb 9:20 Øka: Tato jest krev Zákona, kterýž vám Bùh vydal.
Heb 9:21 Ano i stánku i všech nádob k službì náležitých rovnì též krví pokropil.
Heb 9:22 A témìø všecko podle Zákona krví oèišováno bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštìní vin.
Heb 9:23 Protož potøebí bylo, aby vìcí nebeských pøíkladové tìmi vìcmi oèišováni byli, nebeské pak vìci lepšími obìtmi, nežli jsou ty.
Heb 9:24 Nebo nevšel Kristus do svatynì rukou udìlané, kteráž by byla pøíklad s pravou svatyní se srovnávající, ale právì v nebe všel, aby nyní pøítomný byl tváøi Boží za nás.
Heb 9:25 Ne aby èastokrát obìtoval sebe samého, jako nejvyšší knìz vcházel do svatynì každý rok se krví cizí,
Heb 9:26 (Sic jinak byl by musil èastokrát trpìti od poèátku svìta,) ale nyní jednou pøi skonání vìkù, na shlazení høícha skrze obìtování sebe samého, zjeven jest.
Heb 9:27 A jakož uloženo lidem jednou umøíti, a potom bude soud,
Heb 9:28 Tak i Kristus jednou jest obìtován, k shlazení mnohých lidi høíchù; podruhé pak bez høíchu ukáže se tìm, kteøíž ho èekají k spasení.
Heb 10:1 Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý tìch vìcí, jednostejnými, kteréž po všecka léta obìtují, obìtmi nikdy nemùž pøistupujících dokonalých uèiniti.
Heb 10:2 Sic jinak zdaliž by již nepøestaly obìtovány býti, protože by již nemìli žádného svìdomí z høíchu ti, jenž obìtují, jsouce jednou oèištìni?
Heb 10:3 Ale pøi tìch obìtech pøipomínání høíchù dìje se každého roku.
Heb 10:4 Nebo možné není, aby krev býkù a kozlù shladila høíchy.
Heb 10:5 Protož vcházeje na svìt, dí: Obìtí a darù nechtìl jsi, ale tìlo jsi mi zpùsobil.
Heb 10:6 Zápalných obìtí, ani obìtí za høích jsi neoblíbil.
Heb 10:7 Tehdy øekl jsem: Aj, jdu, (jakož v knihách psáno jest o mnì), abych èinil, ó Bože, vùli tvou.
Heb 10:8 Povìdìv napøed: Že obìtí a darù, a zápalù, i obìtí za høích, (kteréž se podle Zákona obìtují), nechtìl jsi, aniž jsi jich oblíbil,
Heb 10:9 Tehdy øekl: Aj, jdu, (jakož v knihách psáno jest o mnì) abych èinil, ó Bože, vùli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil.
Heb 10:10 V kterézto vùli posvìceni jsme skrze obìtování tìla Ježíše Krista jednou.
Heb 10:11 A všeliký zajisté knìz pøístojí, na každý den službu konaje, a jednostejné èasto obìtuje obìti, kteréž nikdy nemohou odjíti høíchù.
Heb 10:12 Ale tento, jednu obìt obìtovav za høíchy, vždycky sedí na pravici Boží,
Heb 10:13 Již dále oèekávaje, až by položeni byli nepøátelé jeho za podnož noh jeho.
Heb 10:14 Nebo jednou obìtí dokonalé uèinil na vìky ty , kteøíž posvìceni bývají.
Heb 10:15 Svìdèí pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve povìdìv:
Heb 10:16 Tato jest smlouva, kterouž uèiním s nimi po tìch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je,
Heb 10:17 Za tím øekl: A na høíchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.
Heb 10:18 Kdež pak jest odpuštìní jich, není potøebí více obìti za høích.
Heb 10:19 Majíce tedy, bratøí, plnou svobodu k vjíti do svatynì skrze krev Ježíšovu,
Heb 10:20 Tou cestou novou a živou, kterouž nám zpùsobil skrze oponu, to jest tìlo své,
Heb 10:21 A majíce knìze velikého nad domem Božím,
Heb 10:22 Pøistupmež s pravým srdcem, v plné jistotì víry, oèištìná majíce srdce od svìdomí zlého,
Heb 10:23 A umyté tìlo vodou èistou, držmež nepochybné vyznání nadìje; (nebo vìrný jest ten, kterýž zaslíbil.)
Heb 10:24 A šetøme jedni druhých, k roznìcování se v lásce a dobrých skutcích,
Heb 10:25 Neopouštìjíce spoleèného shromáždìní našeho, jako nìkteøí obyèej mají, ale napomínajíce se, a to

tím více, èímž více vidíte, že se ten den pøibližuje.
Heb 10:26 Nebo jestliže bychom dobrovolnì høešili po pøijetí známosti pravdy, nezùstávalo by již více obìti za høíchy,
Heb 10:27 Ale hrozné nìjaké oèekáváni soudu, a ohnì prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky.
Heb 10:28 Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvìma neb tømi svìdky umírá.
Heb 10:29 Což se vám zdá, jak pøísnìjšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvìcen, za nehodnou drahého vážení by mìl, a duchu milosti potupu uèinil?
Heb 10:30 Známe zajisté toho, jenž øekl: Mnì pomsta, já odplatím, praví Pán. A opìt: Pán souditi bude lid svùj.
Heb 10:31 Hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého.
Heb 10:32 Rozpomeòtež se pak na pøedešlé dny, v nichžto osvíceni byvše, mnohý boj rozliènýchutrpení snášeli jste,
Heb 10:33 Buïto když jste byli i pohanìními i ssouženími jako divadlo uèinìni, buïto úèastníci uèinìni byvše tìch, kteøíž tak zmítáni byli.
Heb 10:34 Nebo i vìzení mého èitelni jste byli, a rozchvátání statkù svých s radosti jste strpìli, vìdouce, že v sobì máte lepší zboží nebeské a trvanlivé.
Heb 10:35 Protož neodmítejtež od sebe smìlé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu.
Heb 10:36 Než potøebí jest vám trpìlivosti, abyste vùli Boží èiníce, dosáhli zaslíbení.
Heb 10:37 Nebo ještì velmi, velmi malièko, a aj, ten, kterýž pøijíti má, pøijde, a nebude meškati.
Heb 10:38 Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobì duše má v nìm.
Heb 10:39 Ale my nejsme pobìhlci k zahynutí, ale vìøící k získání duše.
Heb 11:1 Víra pak jest nadìjných vìcí podstata, a dùvod neviditelných.
Heb 11:2 Pro ni zajisté svìdectví došli pøedkové.
Heb 11:3 Vìrou rozumíme, že uèinìni jsou vìkové slovem Božím, takže z nièeho jest to, což vidíme, uèinìno.
Heb 11:4 Vìrou lepší obìt Bohu obìtoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto svìdectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bùh darùm jeho svìdectví vydal. A skrze tu víru, již umøev, ještì mluví.
Heb 11:5 Vìrou Enoch pøenesen jest, aby nevidìl smrti, a není nalezen, proto že jej Bùh pøenesl. Prvé zajisté, než jest pøenesen, svìdectví mìl, že se líbil Bohu.
Heb 11:6 Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo pøistupující k Bohu vìøiti musí, že jest Bùh, a tìm, kteøíž ho hledají, že odplatu dává.
Heb 11:7 Vìrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, èehož ještì nebylo vidìti, boje se, pøipravoval koráb k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svìt, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, uèinìn jest dìdicem.
Heb 11:8 Vìrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž mìl vzíti za dìdictví; i šel, nevìda, kam pøíjde.
Heb 11:9 Vìrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních pøebývaje s Izákem a s Jákobem, spoludìdici téhož zaslíbení.
Heb 11:10 Nebo oèekával mìsta základy majícího, jehožto øemeslník a stavitel jest Bùh.
Heb 11:11 Vìrou také i Sára moc ku poèetí semene pøijala, a mimo èas vìku porodila, když vìøila, že jest vìrný ten, jenž zaslíbil.
Heb 11:12 A protož i z jednoho, a to již témìø umrtveného, rozplozeno jest potomkù množství veliké, jako jest množství hvìzd nebeských, a jako písek nesèíslný, kterýž jest na bøehu moøském.
Heb 11:13 Podle víry zemøeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je vidìvše, jim i vìøili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a pøíchozí na zemi.
Heb 11:14 Nebo ti, kteøíž tak mluví, zjevnì to prokazují, že vlasti hledají.
Heb 11:15 A jistì, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, mìli dosti èasu zase se navrátiti.
Heb 11:16 Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bùh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim pøipravil mìsto.
Heb 11:17 Vìrou obìtoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obìtoval ten, kterýž byl zaslíbení pøijal,
Heb 11:18 K nìmuž bylo øeèeno: V Izákovi nazváno bude tobì símì,
Heb 11:19 Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bùh i z mrtvých vzkøísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkøíšeného pøijal.
Heb 11:20 Vìrou o budoucích vìcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau.
Heb 11:21 Vìrou Jákob, umíraje, každému z synù Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepøev se na vrch hùlky své.
Heb 11:22 Vìrou Jozef, dokonávaje, o vyjití synù Izraelských zmínku uèinil, a o kostech svých poruèil.
Heb 11:23 Vìrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tøi mìsíce od rodièù svých, protože vidìli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského.
Heb 11:24 Vìrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepøel slouti synem dcery faraonovy,

Heb 11:25 Vyvoliv sobì radìji protivenství trpìti s lidem Božím, nežli èasné a høíšné pohodlí míti,
Heb 11:26 Vìtší sobì pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanìní Kristovo; nebo prohlédal k hojné odplatì.
Heb 11:27 Vìrou opustil Egypt, neboje se hnìvu královského; nebo jako by vidìl Neviditelného, tak se utvrdil.
Heb 11:28 Vìrou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil prvorozené, nedotekl se jich.
Heb 11:29 Vìrou pøešli moøe èervené jako po suchu; o èež pokusivše se Egyptští, ztonuli.
Heb 11:30 Vìrou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní.
Heb 11:31 Vìrou Raab nevìstka nezahynula s neposlušnými, pokojnì pøijavši špehéøe.
Heb 11:32 A co mám více praviti? Nepostaèí mi zajisté èas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích.
Heb 11:33 Kteøíž skrze víru vybojovávali království, èinili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvùm,
Heb 11:34 Uhašovali moc ohnì, utekli ostrosti meèe, zmocnìni bývali v mdlobách, silní uèinìni v boji, vojska zahánìli cizozemcù.
Heb 11:35 Ženy pøijímaly mrtvé své vzkøíšené. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobì vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkøíšení.
Heb 11:36 Jiní pak posmìchy a mrskáním trápeni, ano i vìzeními a žaláøi.
Heb 11:37 Kamenováni jsou, sekáni, pokoušíni, meèem zmordováni; chodili v kožích ovèích a kozelèích, opuštìni, souženi, a zle s nimi nakládáno,
Heb 11:38 Jichžto nebyl svìt hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech zemì.
Heb 11:39 A ti všickni svìdectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení,
Heb 11:40 Protože Bùh nìco lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepøišli k dokonalosti.
Heb 12:1 Protož i my, takový oblak svìdkù vùkol majíce, odvrhouce všeliké bøímì, i snadnì obklièující nás høích, skrze trpìlivost konejme bìh uloženého nám boje,
Heb 12:2 Patøíce na vùdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo pøedložené sobì radosti strpìl køíž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trùnu Božího.
Heb 12:3 A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od høíšníkù taková proti sobì odmlouvání, abyste neustávali, v myslech vašich hynouce.
Heb 12:4 Ještì jste se až do krve nezprotivili, proti høíchu bojujíce.
Heb 12:5 A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synùm mluví:Synu mùj, nepohrdej kázní Pánì, aniž sobì stýskej, když od nìho trestán býváš?
Heb 12:6 Nebo kohož miluje Pán, toho tresce, a švihá každého, kteréhož za syna pøijímá.
Heb 12:7 Jestliže kázeò snášíte, Bùh se vám podává jakožto synùm. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec?
Heb 12:8 Pakli jste bez káznì, kteréžto všickni synové úèastni jsou, tedy jste cizoložòata, a ne synové.
Heb 12:9 Ano tìlesné otce naše mìli jsme, kteøíž nás trestali, a mìli jsme je u vážnosti; i zdaliž nemáme mnohem více poddáni býti Otci duchù, abychom živi byli?
Heb 12:10 A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidìlo, trestali, ale tento v vìcech pøeužiteèných, totiž k tomu, abychom došli úèastnosti svatosti jeho.
Heb 12:11 Každé pak trestání, když pøítomné jest, nezdá se býti potìšené, ale smutné, než potom rozkošné ovoce spravedlnosti pøináší tìm, kteøíž by v nìm pocvièeni byli.
Heb 12:12 Protož opuštìných rukou a zemdlených kolen posilòte,
Heb 12:13 A pøímé kroky èiòte nohama svýma, aby, což zkulhavìlo, do konce se nevyvinulo, ale radìji uzdraveno bylo.
Heb 12:14 Pokoje následujte se všechnìmi a svatosti, bez níž žádný neuzøí Pána,
Heb 12:15 Prohlédajíce k tomu bedlivì, aby nìkdo neodpadl od milosti Boží, a aby nìjaký koøen hoøkosti nepodrostl, a neuèinil pøekážky, skrze nìjž by poškvrnìni byli mnozí;
Heb 12:16 Aby nìkdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmi prodal prvorozenství své.
Heb 12:17 Víte zajisté, že potom, chtìje dìdiènì dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, aè ho koli s pláèem hledal.
Heb 12:18 Nebo nepøistoupili jste k hmotné hoøe a k hoøícímu ohni, a k vichru, a k mrákotì, a k bouøi,
Heb 12:19 A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno.
Heb 12:20 (Nebo nemohli snésti toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado dotklo hory, bude ukamenováno, aneb šípem postøeleno.
Heb 12:21 A tak hrozné bylo to, což vidìli, že i Mojžíš øekl: Lekl jsem se, až se tøesu.)
Heb 12:22 Ale pøistoupili jste k hoøe Sionu, a k mìstu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesèíslnému zástupu andìlù,
Heb 12:23 K veøejnému shromáždìní a k církvi prvorozených, kteøíž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchùm spravedlivých dokonalých,
Heb 12:24 A k prostøedníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova.

Heb 12:25 Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo ponìvadž onino neušli pomsty, kteøíž odpírali tomu, jenž na zemi na místì Božím mluvil, èím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme?
Heb 12:26 Jehožto hlas tehdáž byl zemí pohnul, nyní pak propovìdìl, øka: Ještì já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem.
Heb 12:27 A to, že dí: Ještì jednou, svìtle ukazuje pohnutelných vìcí pøenesení, jakožto rukama uèinìných, aby zùstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné.
Heb 12:28 Protož království pøijímajíce nepohnutelné, mìjmež milost, skrze kteroužto služme libì Bohu, s vážností a uctivostí.
Heb 12:29 Nebo Bùh náš jest oheò spalující.
Heb 13:1 Láska bratrská zùstávejž mezi vámi.
Heb 13:2 Na pøívìtivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté nìkteøí, nevìdìvše, andìly za hostì pøijímali.
Heb 13:3 Pomnìte na vìznì, jako byste spolu vìzòové byli, na soužené, jakožto ti, jenž také v tìle jste.
Heb 13:4 Poctivé jest u všech lidí manželství a lože nepoškvrnìné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude Bùh.
Heb 13:5 Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. On zajisté øekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tì opustím;
Heb 13:6 Tak abychom doufanlivì øíkali: Pán spomocník mùj, aniž se budu báti, by mi co uèiniti mohl èlovìk.
Heb 13:7 Zpomínejte na vùdce vaše, kteøíž vám mluvili slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatøujíce, následujtež jejich víry.
Heb 13:8 Ježíš Kristus jest vèera i dnes, tentýž i na vìky.
Heb 13:9 Uèením rozlièným a cizím nedejte se toèiti. Výborné jest zajisté, aby milostí upevnìno bylo srdce, a ne pokrmy, kteøíž neprospìli tìm, jenž se jimi vázali.
Heb 13:10 Máme oltáø, z nìhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží.
Heb 13:11 Nebo kterýchž hovad krev vnášína bývá do svatynì skrze nejvyššího knìze za høích, tìch pálena bývají tìla vnì za stany.
Heb 13:12 Protož i Ježíš, aby posvìtil lidu skrze svou vlastní krev, vnì za branou trpìl.
Heb 13:13 Vyjdìmež tedy k nìmu ven z stanù, pohanìní jeho nesouce.
Heb 13:14 Nebo nemáme zde mìsta zùstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.
Heb 13:15 Protož skrze nìho obìtujme Bohu obìt chvály vždycky, to jest ovoce rtù, oslavujících jméno jeho.
Heb 13:16 Na úèinnost pak a na sdílnost nezapomínejte; nebo v takových obìtech zvláštní svou libost má Bùh.
Heb 13:17 Povolni buïte správcùm vašim a poslušni buïte jich; oni zajisté bdìjí nad dušemi vašimi, jako ti, kteøíž poèet mají vydati; a by to s radostí èinili, a ne s stýskáním. Nebo by vám to nebylo užiteèné.
Heb 13:18 Modltež se za nás; doufáme zajisté, že dobré svìdomí máme, jakožto ti, kteøíž se chceme ve všem chvalitebnì chovati.
Heb 13:19 Proèež prosím vás, abyste to hojnìji èinili, abych tím døíve navrácen byl vám.
Heb 13:20 Bùh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy vìèné Pastýøe ovcí vzkøísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše,
Heb 13:21 Uèiniž vás zpùsobné ve všelikém skutku dobrém, k èinìní vùle jeho, pùsobì v vás to, což jest libé pøed oblièejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na vìky vìkù. Amen.
Heb 13:22 Prosím pak vás, bratøí, snestež trpìlivì slovo napomenutí tohoto; nebo jsem krátce psal vám.
Heb 13:23 Vìztež o bratru Timoteovi, že jest propuštìn, s kterýmžto, (pøišel-li by brzo), navštívím vás.
Heb 13:24 Pozdravtež všech správcù svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratøi z Vlach.
Heb 13:25 Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židùm psán jest z Vlach po Timoteovi.
Jam 1:1 Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanácteru pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje.
Jam 1:2 Za nejvìtší radost mìjte, bratøí moji, kdyžkoli pokušeními obklièováni býváte rozlièными,
Jam 1:3 Vìdouce, že zkušení víry vaší pùsobí trpìlivost.
Jam 1:4 Trpìlivost pak a má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v nièemž nemajíce nedostatku.
Jam 1:5 Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechnìm dává ochotnì a neomlouvá; i bude jemu dána.
Jam 1:6 Žádejž pak dùvìrnì, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám moøským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá.
Jam 1:7 Nedomnívej se zajisté èlovìk ten, by co vzíti mìl ode Pána,
Jam 1:8 Jakožto muž dvojí mysli a neustavièný ve všech cestách svých.
Jam 1:9 Chlubiž se pak bratr ponížený v povýšení svém,
Jam 1:10 A bohatý v ponížení se; nebo jako kvìt byliny pomine.
Jam 1:11 Nebo jakož slunce vzešlé s horkostí usušilo bylinu, a kvìt její spadl, i ušlechtilost postavy jeho zhynula, tak i bohatý v svých cestách usvadne.
Jam 1:12 Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán tìm, jenž ho milují.

Jam 1:13 Žádný, když bývá pokoušín, neøíkej, že by od Boha pokoušín byl; nebo Bùh nemùže pokoušín býti ve zlém, aniž on koho pokouší.
Jam 1:14 Ale jeden každý pokoušín bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván.
Jam 1:15 Potom žádost když poène, porodí høích, høích pak vykonaný zplozuje smrt.
Jam 1:16 Nebluïtež, bratøí moji milí.
Jam 1:17 Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shùry jest sstupující od Otce svìtel, u nìhožto není promìnìní, ani jakého pro obrácení se nìkam jinam zastínìní.
Jam 1:18 On proto, že chtìl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nìjaké stvoøení jeho.
Jam 1:19 A tak, bratøí moji milí, budiž každý èlovìk rychlý k slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hnìvu.
Jam 1:20 Nebo hnìv muže spravedlnosti Boží nepùsobí.
Jam 1:21 Protož odvrhouce všelikou neèistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí pøijímejte vsáté slovo, kteréž mùže spasiti duše vaše.
Jam 1:22 Buïtež pak èinitelé slova, a ne posluchaèi toliko, oklamávajíce sami sebe.
Jam 1:23 Nebo byl-li by kdo posluchaè slova, a ne èinitel, ten podoben jest muži spatøujícímu oblièej pøirozený svùj v zrcadle.
Jam 1:24 Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl.
Jam 1:25 Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody a zùstával by v nìm, ten nejsa posluchaè zapominatelný, ale èinitel skutku, ten, pravím, blahoslavený bude v skutku svém.
Jam 1:26 Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.
Jam 1:27 Náboženství èisté a neposkvrnìné pøed Bohem a Otcem toto jest: Navštìvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostøíhati sebe neposkvrnìného od svìta.
Jam 2:1 Bratøí moji, nepøipojujtež pøijímání osob k víøe slavného Pána našeho Jezukrista.
Jam 2:2 Nebo kdyby pøišel do shromáždìní vašeho muž, maje prsten zlatý, v drahém rouše, a všel by také i chudý v chaterném odìvu,
Jam 2:3 A popatøili byste k tomu, jenž drahé roucho má, a øekli byste jemu: Ty sedni tuto pìknì; chudému pak øekli byste: Ty stùj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých;
Jam 2:4 Zdaliž jste již neuèinili rozdílu mezi sebou a uèinìni jste rozeznavatelé v myšleních zlých?
Jam 2:5 Slyšte, bratøí moji milí, zdaliž Bùh nevyvolil chudých na tomto svìtì, aby bohatí byli u víøe a dìdicové království, kteréž zaslíbil tìm, jenž jej milují?
Jam 2:6 Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž ne ti, jenž bohatí jsou, mocí utiskují vás, a oni vás i k soudùm pøivozují?
Jam 2:7 Zdali oni nerouhají se tomu slavnému jménu, kteréž vzýváno jest nad vámi?
Jam 2:8 Jestliže pak plníte Zákon královský podle Písem: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého, dobøe èiníte.
Jam 2:9 Pakli osoby pøijímáte, høešíte, a Zákon vás tresce jako pøestupníky.
Jam 2:10 Nebo kdo by koli celého Zákona ostøíhal, pøestoupil by pak v jediném, uèinìn jest všemi vinen.
Jam 2:11 Ten zajisté, kterýž øekl: Nesesmilníš, také jest øekl: Nezabiješ. Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys, uèinìn jsi pøestupníkem Zákona.
Jam 2:12 Tak mluvte a tak èiòte, jakožto ti, kteøíž podle zákona svobody souzeni býti máte.
Jam 2:13 Nebo odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož neèiní milosrdenství, ale chlubí se milosrdenstvím proti odsudku.
Jam 2:14 Co prospìje, bratøí moji, praví-li se kdo víru míti, a nemá-li skutkù? Zdaliž jej ta víra mùže spasiti?
Jam 2:15 A kdyby bratr neb sestra neodìní byli, a opuštìní z strany každodenního pokrmu,
Jam 2:16 Øekl by pak jim nìkdo z vás: Jdìte v pokoji a zhøejte se, a najezte se, avšak nedali byste jim potøeby tìlesné, což to platno bude?
Jam 2:17 Takž i víra, nemá-li skutkù, mrtvá jest sama v sobì.
Jam 2:18 Ale dí nìkdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutkù svých, a já tobì ukáži víru svou z skutkù svých.
Jam 2:19 Ty vìøíš, že jest jeden Bùh. Dobøe èiníš. I ïáblové tomu vìøí, avšak tøesou se.
Jam 2:20 Ale chceš-liž vìdìti, ó èlovìèe marný, že víra bez skutkù jest mrtvá?
Jam 2:21 Abraham otec náš zdali ne z skutkù ospravedlnìn jest, obìtovav syna svého Izáka na oltáø?
Jam 2:22 Vidíš-li, že víra napomáhala skutkùm jeho a z skutkù víra dokonalá byla?
Jam 2:23 A tak naplnìno jest Písmo, økoucí: I uvìøil Abraham Bohu, a poèteno jest jemu to za spravedlnost, a pøítelem Božím nazván jest.
Jam 2:24 Vidíte-liž tedy, že z skutkù ospravedlnìn bývá èlovìk a ne z víry toliko?
Jam 2:25 Též podobnì i Raab nevìstka zdali ne z skutkù ospravedlnìna jest, pøijavši posly a jinou cestou pryè je vypustivši?
Jam 2:26 Nebo jakož tìlo bez duše jest mrtvé, tak i víra bez skutkù jest mrtvá.

Jam 3:1 Nebuïtež mnozí mistøi, bratøí moji, vìdouce, že bychom tìžší odsouzení vzali.
Jam 3:2 V mnohém zajisté klesáme všickni. Kdož neklesá v slovu, ten jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati všecko tìlo.
Jam 3:3 An my konì v uzdu pojímáme, aby nám povolni byli, a vším tìlem jejich vládneme.
Jam 3:4 An i lodí tak veliké jsouce a prudkými vìtry hnány bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam obracíny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje.
Jam 3:5 Tak i jazyk malý úd jest, avšak veliké vìci provodí. Aj, malièký oheò, kterak veliký les zapálí!
Jam 3:6 A jesti jazyk jako oheò a svìt nepravosti. Tak jest, pravím, postaven jazyk mezi údy našimi, naneèiš ující celé tìlo, a rozpalující kolo narození našeho, jsa roznìcován od ohnì pekelného.
Jam 3:7 Všeliké zajisté pøirození i zvìøi, i ptactva, i hadù, i moøských potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí;
Jam 3:8 Ale jazyka žádný z lidí zkrotiti nemùže; tak jest nezkrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného.
Jam 3:9 Jím dobroøeèíme Bohu Otci a jím zloøeèíme lidem, ku podobenství Božímu stvoøeným.
Jam 3:10 Z jednìch a týchž úst pochází dobroøeèení i zloøeèení. Ne tak býti má, bratøí moji.
Jam 3:11 Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hoøkou vodu?
Jam 3:12 Zdaliž mùže, bratøí moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Tak žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemùže.
Jam 3:13 Kdo jest moudrý a umìlý mezi vámi? Ukažiž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti.
Jam 3:14 Pakli máte mezi sebou hoøkou závist a zdráždìní v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdì.
Jam 3:15 Není zajisté ta moudrost shùry sstupující, ale jest zemská, hovadná a ïábelská.
Jam 3:16 Nebo kdež jest závist a rozdráždìní, tu jest roztržka a všeliké dílo zlé.
Jam 3:17 Ale moudrost, kteráž jest shùry, nejprve zajisté jest èistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství.
Jam 3:18 Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se tìm, kteøíž pokoj pùsobí.
Jam 4:1 Odkud pocházejí bojové a vády mezi vámi? Zdali ne odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytìøují v údech vašich?
Jam 4:2 Žádáte, a nemáte; závidíte sobì, a dychtíte po tom, což sobì zalibujete, a nemùžete dosáhnouti; bojujete a válèíte, avšak toho, oè usilujete, nemáte, protože neprosíte.
Jam 4:3 Prosíte, a nebéøete, protože zle prosíte, abyste na své libosti vynakládali.
Jam 4:4 Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že pøízeò svìta jest nepøítelkynì Boží? A protož kdo by koli chtìl býti pøítelem tohoto svìta, nepøítelem Božím uèinìn bývá.
Jam 4:5 Což mníte, že nadarmo dí Písmo: Zdali k závisti nakloòuje duch ten, kterýž pøebývá v nás?
Jam 4:6 Nýbrž hojnìjší dává milost. Nebo dí: Bùh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.
Jam 4:7 Poddejtež se tedy Bohu, a zepøetež se ïáblu, i uteèe od vás.
Jam 4:8 Pøibližte se k Bohu, a pøiblíží se k vám. Umejte ruce, høíšníci, a oèis te srdce vy, jenž jste dvojité mysli.
Jam 4:9 Souženi buïte, a kvìlte, a plaète; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zámutek.
Jam 4:10 Ponižte se pøed oblièejem Pánì, a povýší vás.
Jam 4:11 Neutrhejtež jedni druhým, bratøí. Kdož utrhá bratru a soudí bratra svého, utrhá Zákonu a soudí Zákon. Soudíš-li pak Zákon, nejsi plnitel Zákona, ale soudce.
Jam 4:12 Jeden jest vydavatel Zákona, kterýž mùže spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného?
Jam 4:13 Ale nuže vy, kteøíž øíkáte: Dnes nebo zítra vypravíme se do onoho mìsta, a pobudeme tam pøes celý rok, a budeme kupèiti, a nìco zíštìme;
Jam 4:14 (Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo jaký jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na malièko ukáže, a potom zmizí.)
Jam 4:15 Místo toho, co byste mìli øíci: Bude-li Bùh chtíti, a budeme-li živi, i uèiníme toto nebo onono.
Jam 4:16 Vy pak chlubíte se v pýše své. Všeliká taková chlouba zlá jest.
Jam 4:17 A protož kdo umí dobøe èiniti, a neèiní, høích má.
Jam 5:1 Nuže nyní, boháèi, plaète, kvílíce nad bídami svými, kteréž pøijdou.
Jam 5:2 Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovatìlo.
Jam 5:3 Zlato vaše a støíbro zerzavìlo, a rez jejich bude na svìdectví proti vám, a zžíøe tìla vaše jako oheò. Shromáždili jste poklad ku posledním dnùm.
Jam 5:4 Aj, mzda dìlníkù, kteøíž žali krajiny vaše, pøi vás zadržaná, køièí, a hlas volání žencù v uši Pána zástupù vešel.
Jam 5:5 Rozkoš jste provodili na zemi a zbujnìli jste; vykrmili jste srdce vaše jakožto ke dni zabití.
Jam 5:6 Odsoudili jste a zamordovali spravedlivého, a neodpíral vám.
Jam 5:7 A protož trpìliví buïte, bratøí, až do pøíchodu Pánì. Aj, oráè oèekává drahého užitku zemského, trpìlivì naò oèekávaje, až by pøijal podzimní i jarní déš.

Jam 5:8 Buïtež i vy trpìliví a potvrzujte srdcí vašich; nebo se pøibližuje pøíští Pánì.
Jam 5:9 Nevzdychejtež k Bohu jedni proti druhým, bratøí, abyste nebyli odsouzeni. Aj, Soudce již pøede dveømi stojí.
Jam 5:10 Ku pøíkladu snášení protivenství a dlouhoèekání, bratøí moji, vezmìte proroky, kteøíž mluvívali ve jménu Pánì.
Jam 5:11 Aj, blahoslavíme ty trpìlivé. O trpìlivosti Jobovì slýchali jste, a dokonání Pánì vidìli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.
Jam 5:12 Pøede všemi pak vìcmi, bratøí moji, nepøisahejte, ani skrze nebe, ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou pøísahou, ale buï øeè vaše: Jistì, jistì, nikoli, nikoli, abyste neupadli v odsouzení.
Jam 5:13 Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modliž se. Pakli jest kdo mysli dobré? Prozpìvuj Pánu.
Jam 5:14 Stùnì-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modltež se za nìj, mažíce jej olejem ve jménu Pánì.
Jam 5:15 A modlitba víry uzdraví neduživého, a pozdvihne ho Pán; a jestliže jest co prohøešil, bude jemu odpuštìno.
Jam 5:16 Vyznávejtež se pak jedni druhým z høíchù svých, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnoho zajisté mùže modlitba spravedlivého opravdová.
Jam 5:17 Eliáš èlovìk byl týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déš na zemi za tøi léta a za šest mìsícù.
Jam 5:18 A zase modlil se, i vydalo nebe déš, a zemì zplodila ovoce své.
Jam 5:19 Bratøí, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a nìkdo by jej napravil,
Jam 5:20 Vìzìž, že ten, kdož by odvrátil høíšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a pøikryje množství høíchù.
1Pe 1:1 Petr, apoštol Ježíše Krista, pøíchozím rozptýleným v Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii a v Bitynii,
1Pe 1:2 Vyvoleným podle pøedzvìdìní Boha Otce, v posvìcení Ducha svatého, ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj rozmnožen buï.
1Pe 1:3 Požehnaný Bùh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v nadìji živou skrze vzkøíšení Ježíše Krista z mrtvých,
1Pe 1:4 K dìdictví neporušitelnému a neposkvrnìnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám,
1Pe 1:5 Kteøížto mocí Boží ostøíháni býváme skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v èasu posledním.
1Pe 1:6 V èemžto veselíte se, malièko nyní, (jestliže kdy potøebí jest,) zkormouceni jsouce v rozlièných pokušeních,
1Pe 1:7 Aby zkušení víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávì pøi zjevení Ježíše Krista.
1Pe 1:8 Kteréhožto nevidìvše, milujete; kteréhožto nyní nevidouce, avšak v nìho vìøíce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou,
1Pe 1:9 Docházejíce konce víry vaší, spasení duší vašich,
1Pe 1:10 O kterémžto spasení bedlivì pøemyšlovali a je vystihati usilovali proroci, kteøíž o té milosti, jenž se vám státi mìla, prorokovali,
1Pe 1:11 Snažujíce se tomu vyrozumìti, na který aneb jaký èas mínil by ten, kterýž v nich byl, Duch Kristùv, pøedpovídající o utrpeních Kristových a o veliké slávì za tím jdoucí.
1Pe 1:12 Kterýmž zjeveno jest, že ne sobì, ale nám tím pøisluhovali, což jest vám nyní zvìstováno skrze ty, kteøíž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréžto vìci žádostivi jsou andìlé patøiti.
1Pe 1:13 Protož pøepášíce bedra mysli vaší, a støízlivi jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude pøi zjevení Ježíše Krista,
1Pe 1:14 Jakožto synové poslušní, nepøirovnávajíce se prvním neznámosti vaší žádostem.
1Pe 1:15 Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, buïte;
1Pe 1:16 Jakož napsáno jest: Svatí buïte, nebo já Svatý jsem.
1Pe 1:17 A ponìvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez pøijímání osob soudí vedle skutkù jednoho každého, viztež, abyste v bázni Pánì èas vašeho zde putování konali,
1Pe 1:18 Vìdouce, že ne tìmi porušitelnými vìcmi, støíbrem nebo zlatem, vykoupeni jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otcù,
1Pe 1:19 Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrnìného, Krista,
1Pe 1:20 Pøedzvìdìného zajisté pøed ustanovením svìta, zjeveného pak v èasích posledních pro vás,
1Pe 1:21 Kteøíž skrze nìho vìøíte v Boha, jenž jej vzkøísil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak aby víra vaše a nadìje byla v Bohu.
1Pe 1:22 Ponìvadž duše své oèistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha svatého, k milování neošemetnému bratrstva, z èistého tedy srdce jedni druhé milujte snažnì,
1Pe 1:23 Znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zùstávající na vìky.

1Pe 1:24 Nebo všeliké tìlo jest jako tráva, a všeliká sláva èlovìka jako kvìt trávy. Usvadla tráva, a kvìt její spadl,
1Pe 1:25 Ale slovo Pánì zùstává na vìky. Toto pak jest to slovo, kteréž zvìstováno jest vám.
1Pe 2:1 Protož složíce zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhání,
1Pe 2:2 Jakožto nyní zrozená nemluvòátka, mléka beze lsti, to jest Božího slova žádostivi buïte, abyste jím rostli,
1Pe 2:3 Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán.
1Pe 2:4 K kterémužto pøistupujíce, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému,
1Pe 2:5 I vy, jakožto kamení živé, vzdìlávejte se v dùm duchovní, knìžstvo svaté, k obìtování duchovních obìtí, vzácných Bohu skrze Jezukrista.
1Pe 2:6 A protož praví Písmo: Aj, zakládám na Sionu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v kterýž kdokoli vìøí, nikoli nebude zahanben.
1Pe 2:7 Vám tedy vìøícím jest drahý, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhli ti, jenž stavìli, ten jest uèinìn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení,
1Pe 2:8 Totiž tìm, jenž se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k èemuž i odloženi jsou.
1Pe 2:9 Ale vy jste rod vyvolený, královské knìžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvìstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v pøedivné svìtlo své.
1Pe 2:10 Kteøíž jste nìkdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteøíž jste nìkdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství.
1Pe 2:11 Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto pøíchozí a pohostinní zdržovali se od tìlesných žádostí, kteréž rytìují proti duši,
1Pe 2:12 Obcování vaše mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zloèincùm, dobré skutky vaše spatøujíce, velebili Boha v den navštívení.
1Pe 2:13 Poddáni tedy buïte všelikému lidskému zøízení pro Pána, buïto králi, jako nejvyššímu,
1Pe 2:14 Buïto vladaøùm, jako od nìho poslaným, ku pomstì zle èinících a k chvále dobøe èinících.
1Pe 2:15 Nebo tak jest vùle Boží, abyste dobøe èiníce, zacpali ústa nemoudrých lidí z neznámosti vám utrhajících.
1Pe 2:16 Buïtež jako svobodní, však ne jako zastøení majíce své zlosti svobodu, ale jakožto služebníci Boží.
1Pe 2:17 Všecky ctìte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále v uctivosti mìjte.
1Pe 2:18 Služebníci poddáni buïte ve vší bázni pánùm, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým.
1Pe 2:19 Neb to jest milé, jestliže kdo pro svìdomí Boží snáší zámutky, trpì bez viny.
1Pe 2:20 Nebo jaká jest chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, høešíce? Ale jestliže dobøe èiníce, a bez viny trpíce, snášíte, to jest milé pøed Bohem.
1Pe 2:21 Nebo i k tomu povoláni jste, jako i Kristus trpìl za nás, nám pozùstaviv pøíklad, abychom následovali šlépìjí jeho.
1Pe 2:22 Kterýž høíchu neuèinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.
1Pe 2:23 Kterýžto, když mu zloøeèili, nezloøeèil zase; trpìv, nehrozil, ale porouèel køivdy tomu, jenž spravedlivì soudí.
1Pe 2:24 Kterýžto høíchy naše na svém tìle sám vnesl na døevo, abychom høíchùm zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste.
1Pe 2:25 Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale již nyní obráceni jste ku pastýøi a biskupu duší vašich.
1Pe 3:1 Též podobnì i ženy buïte poddané mužùm svým, aby, by pak kteøí i nevìøili slovu, skrze zbožné obcování žen bez slova získáni byli,
1Pe 3:2 Spatøujíce v bázni svaté vaše obcování.
1Pe 3:3 Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitøní, v spletání vlasù, a províjení jich zlatem, anebo v odívání pláš ù,
1Pe 3:4 Ale ten skrytý srdce èlovìk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto pøed oblièejem Božím velmi drahý jest.
1Pe 3:5 Tak jsou zajisté nìkdy i ony svaté ženy, kteréž nadìji mìly v Bohu, ozdobovaly se, poddány byvše manželùm svým,
1Pe 3:6 Jako Sára poslušna byla Abrahama, pánem jej nazývajici; jejížto vy jste dcerky, dobøe èiníce a nebojíce se žádného pøestrašení.
1Pe 3:7 Též podobnì i muži spolu s nimi bydlíce podle umìní, jakožto mdlejšímu osudí ženskému udìlujíce cti, jakožto i spoludìdièkám života milosti, aby modlitby vaše nemìly pøekážky.
1Pe 3:8 A tak sumou, všickni buïte jednomyslní, jedni druhých bíd èitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví,
1Pe 3:9 Neodplacujíce zlého za zlé, ani zloøeèenství za zloøeèenství, ale radìji dobroøeèíce, vìdouce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dìdiènì obdrželi.
1Pe 3:10 Nebo kdož chce milovati život, a vidìti dny dobré, zkrocujž jazyk svùj od zlého, a ústa jeho a nemluví

Isti.
1Pe 3:11 Uchyl se od zlého, a èiò dobré; hledej pokoje, a stihej jej.
1Pe 3:12 Nebo oèi Pánì obrácené jsou na spravedlivé a uši jeho k prosbám jejich, ale zuøivý oblièej Pánì na ty, kteøíž èiní zlé vìci.
1Pe 3:13 A kdo jest, ješto by vám zle uèinil, jestliže budete následovníci dobrého?
1Pe 3:14 Ale kdybyste pak i trpìli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich nebojte se, ani se kormu□te,
1Pe 3:15 Ale Pána Boha posvìcujte v srdcích vašich. Hotovi pak buïte vždycky k vydání poètu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z nadìje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní,
1Pe 3:16 Majíce dobré svìdomí, aby za to, že utrhají vám jako zloèincùm, zahanbeni byli ti, kteøíž hanìjí vaše ctné v Kristu obcování.
1Pe 3:17 Lépe□ jest zajisté, abyste dobøe èiníce, líbilo-li by se tak vùli Boží, trpìli, nežli zle èiníce.
1Pe 3:18 Nebo i Kristus jedinou za høíchy trpìl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás pøivedl k Bohu, umrtven jsa z strany tìla, ale obživen z strany Ducha.
1Pe 3:19 Skrze nìhož i tìm, kteøíž jsou již v žaláøi, duchùm pøicházeje kázával,
1Pe 3:20 Nìkdy nepovolným, když ono jednou oèekávala Boží snášelivost za dnù Noé, když dìlán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodì.
1Pe 3:21 K èemužto pøipodobnìn jsa nyní køest, i nás spaseny èiní, ne to tìlesné špíny smytí, ale dobrého svìdomí u Boha dotázání, skrze vzkøíšení Ježíše Krista.
1Pe 3:22 Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobì andìly, i mocnosti, i moci.
1Pe 4:1 Ponìvadž tedy Kristus trpìl za nás na tìle, i vy také týmž myšlením odíni buïte, totiž že ten, kdož na tìle trpìl, pøestal od høíchu,
1Pe 4:2 K tomu, aby již nebyl více tìlesným žádostem, ale vùli Boží v tìle živ, po všecken èas, což ho ještì zùstává.
1Pe 4:3 Dosti□ jest zajisté nám na tom pøebìhlém èasu života našeho, v nìmž jsme vùli tìla podle obyèeje pohanù páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v žádostech, v zbyteèném pití vína, v hodování, v opilství a v ohyzdném modlosloužení.
1Pe 4:4 A protož když se k nim nepøipojujete v takovém jejich vydávání se v rozpustilosti, zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu.
1Pe 4:5 Ti□ vydadí poèet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé.
1Pe 4:6 Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni byli podle lidí, to jest z strany tìla, ale živi byli podle Boha duchem.
1Pe 4:7 Všemu□ se pak pøibližuje konec.
1Pe 4:8 A protož buïte støedmí a bedliví k modlitbám. Pøede vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mìjte; nebo láska pøikryje množství høíchù.
1Pe 4:9 Buïte vespolek pøívìtiví k hostem, bez reptání.
1Pe 4:10 Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobì pøisluhujte, jako dobøí šafáøi rozlièné milosti Boží.
1Pe 4:11 Mluví-li kdo, mluviž jako øeèi Boží; jestliže kdo pøisluhuje, èiniž to jakožto z moci, kteréž jemu udìluje Bùh, aby ve všem slaven byl Bùh skrze Jezukrista, kterémuž jest sláva a císaøství na vìky vìkù. Amen.
1Pe 4:12 Nejmilejší, nebudiž vám divný ten pøišlý na vás oheò, pro zkušení vás, jako by se vám nìco nového pøihodilo.
1Pe 4:13 Ale z toho, že jste úèastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i pøi zjevení slávy jeho radovali se s veselím.
1Pe 4:14 Trpíte-li pohanìní pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na vás odpoèívá, kterémužto z strany jich zajisté rouhání se dìje, ale z strany vaší oslavován bývá.
1Pe 4:15 Žádný pak z vás netrp jako vražedlník, aneb zlodìj, neb zloèinec, anebo všeteèný.
1Pe 4:16 Jestliže pak kdo trpí jako køes□an, nestyï se za to, ale oslavujž Boha v té èástce.
1Pe 4:17 Nebo□ jest èas, aby se zaèal soud od domu Božího. A ponìvadž nejprv zaèíná se od nás, jakýž bude konec tìch, kteøíž nejsou povolni evangelium Božímu?
1Pe 4:18 A ponìvadž spravedlivý sotva k spasení pøichází, bezbožný a høíšník kde se ukáže?
1Pe 4:19 A protož i ti, kteøíž trpí podle vùle Boží, jakožto vìrnému Stvoøiteli a□ porouèejí duše své, dobøe èiníce.
1Pe 5:1 Starších, kteøíž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svìdek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy úèastník:
1Pe 5:2 Paste stádo Boží, kteréž pøi vás jest, opatrujíce je, ne bezdìky, ale dobrovolnì, ne pro mrzký zisk, ale ochotnì,
1Pe 5:3 Ani jako panujíce nad dìdictvím Pánì, ale jako pøíkladem jsouce stádu.
1Pe 5:4 A když se ukáže kníže pastýøù, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.

1Pe 5:5 Podobnì i mládenci, buïte poddáni starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitø se ozdobte. Bùh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.
1Pe 5:6 Pokoøtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil èasem svým,
1Pe 5:7 Všelikou péèi vaši uvrhouce na nìj. Nebo on má péèi o vás.
1Pe 5:8 Støízliví buïte, bdìte; nebo protivník váš ïábel jako lev øvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.
1Pe 5:9 Jemužto odpírejte, silní jsouce u víøe, vìdouce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na svìtì jest, obklièují.
1Pe 5:10 Bùh pak všeliké milosti, kterýž povolal nás k vìèné slávì své v Kristu Ježíši, když malièko potrpíte, on dokonalé vás uèiò, utvrï, zmocni i upevni.
1Pe 5:11 Jemuž sláva a císaøství na vìky vìkù. Amen.
1Pe 5:12 Po Silvánovi, vám vìrném bratru, tak za to mám, že jsem psal vám krátce, napomínaje a osvìdèuje, že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte.
1Pe 5:13 Pozdravuje vás ta církev, kteráž jest v Babylonì, úèastnice vyvolení vašeho, a Marek syn mùj.
1Pe 5:14 Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém. Pokoj vám všechnìm, kteøíž jste v Kristu Ježíši. Amen.
2Pe 1:1 Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, tìm, kteøíž spolu s námi zároveò drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a Spasitele Jezukrista:
2Pe 1:2 Milost vám a pokoj rozmnožen buï skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.
2Pe 1:3 Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potøebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávì a k ctnosti.
2Pe 1:4 Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze nì Božského pøirození úèastníci uèinìni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na svìtì v žádostech zlých.
2Pe 1:5 A na to pak vy všecku snažnost svou vynaložíce, prokazujte u víøe své ctnost, a v ctnosti umìní,
2Pe 1:6 V umìní pak zdrželivost, a v zdrželivosti trpìlivost, v trpìlivosti pak zbožnost,
2Pe 1:7 V zbožnosti pak bratrstva milování, a v milování bratrstva lásku.
2Pe 1:8 Ty zajisté vìci když budou pøi vás a to rozhojnìné, ne prázdné, ani neužiteèné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.
2Pe 1:9 Nebo pøi komž není tìchto vìcí, slepý jest, a toho, což vzdáleno jest, nevida, zapomenuv na oèištìní svých starých høíchù.
2Pe 1:10 Protož, bratøí, radìji snažte se pevné povolání své i vyvolení uèiniti; nebo to èiníce, nepadnete nikdy.
2Pe 1:11 Tak zajisté hojné zpùsobeno vám bude vjití k vìènému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.
2Pe 1:12 Protož nezanedbám vždycky vám pøipomínati tìch vìcí, aèkoli umìlí i utvrzení jste v pøítomné pravdì.
2Pe 1:13 Nebo to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomínáním,
2Pe 1:14 Vìda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil.
2Pe 1:15 Pøièiním se i o to, abyste vy po odchodu mém èasto se na ty vìci rozpomínati mohli.
2Pe 1:16 Nebo ne nìjakých vtipnì složených básní následujíce, známu uèinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a pøíchod, ale jakožto ti, kteøíž jsme oèima svýma vidìli jeho velebnost.
2Pe 1:17 Pøijal jest zajisté od Boha Otce èest a slávu, když se stal k nìmu hlas takový od velebné slávy: Tento jest ten mùj milý Syn, v nìmž mi se zalíbilo.
2Pe 1:18 A ten hlas my jsme slyšeli s nebe pošlý, s ním byvše na oné hoøe svaté.
2Pe 1:19 A máme pøepevnou øeè prorockou, kteréžto že šetøíte jako svíce, jenž svítí v temném místì, dobøe èiníte, až by se den rozednil a dennice vzešla v srdcích vašich,
2Pe 1:20 Toto nejprve znajíce, že žádného proroctví Písma svatého výklad nezáleží na rozumu lidském.
2Pe 1:21 Nebo nikdy z lidské vùle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.
2Pe 2:1 Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní uèitelé, kteøíž chytøe uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí.
2Pe 2:2 A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze nìž cesta pravdy bude v porouhání dávána.
2Pe 2:3 A lakomì skrze vymyšlené øeèi vámi kupèiti budou; kterýchžto odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí.
2Pe 2:4 Nebo ponìvadž Bùh andìlùm, kteøíž zhøešili, neodpustil, ale strhna je do žaláøe, øetìzùm mrákoty oddal, aby k odsouzení chováni byli,
2Pe 2:5 I onomu prvnímu svìtu neodpustil, ale sama osmého Noé, kazatele spravedlnosti, zachoval, když potopu na svìt bezbožníkù uvedl.
2Pe 2:6 A mìsta Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením odsoudil, pøíklad budoucím bezbožníkùm na nich ukázav,
2Pe 2:7 A spravedlivého Lota, ztrápeného tìch nešlechetníkù chlipným obcováním, vytrhl.
2Pe 2:8 Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hledìním i slyšením spravedlivou duši nešlechetnými jejich skutky trápil.

2Pe 2:9 Umí Pán zbožné z pokušení vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu potrestaných dochovati,
2Pe 2:10 A zvláštì tìch, jenž po tìle v žádosti neèisté chodí, a vrchností pohrdají, jsou i smìlí, sobì se zalibující, neostýchají se dùstojnostem porouhati.
2Pe 2:11 Ješto andìlé, jsouce vìtší v síle a v moci, neèiní proti nim pøede Pánem potupného soudu.
2Pe 2:12 Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za pøirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, èemuž nerozumìjí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou,
2Pe 2:13 A tak odplatu nepravosti své ponesou, jakožto ti, kteøížto sobì za rozkoš položili, aby se na každý den v libostech svých kochali, nejsouce než poskvrny a mrzkosti, ti, kteøíž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají,
2Pe 2:14 Oèi majíce plné cizoložstva, a bez pøestání høešící, pøeluzujíce duše neustavièné, srdce majíce vycvièené v lakomství, synové zloøeèenství.
2Pe 2:15 Kteøíž opustivše cestu pøímou, zbloudili, následujíce cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval.
2Pe 2:16 Ale mìl, od koho by pokárán byl pro svùj výstupek. Nebo jhu poddaná oslice nìmá, èlovìèím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka.
2Pe 2:17 Ti jsou studnice bez vody, a mlhy vichrem zbouøené, jimž o mrákota tmy chová se na vìènost.
2Pe 2:18 Nebo pøepyšnì marné vìci vypravujíce, žádostmi tìla a chlipnostmi loudí ty, kteøíž byli vpravdì utekli od tìch, jenž bludu obcují,
2Pe 2:19 Slibujíce jim svobodu, ješto sami jsou služebníci porušení, ponìvadž od kohož kdo jest pøemožen, tomu jest i v službu podroben.
2Pe 2:20 Jestliže pak ti, jenž ušli poskvrn svìta, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista, opìt zase v to zapleteni jsouce, pøemoženi byli, uèinìn jest poslední zpùsob jejich horší nežli první.
2Pe 2:21 Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého pøikázání.
2Pe 2:22 Ale pøihodilo se jim to, což se v pøísloví pravém øíkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svinì umytá do kališti bláta.
2Pe 3:1 Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, v kterýchžto listech vzbuzuji skrze napomínání vaši upøímnou mysl,
2Pe 3:2 Abyste pamatovali na slova pøedpovìdìná od svatých prorokù, a na pøikázání vydané vám od nás apoštolù Pána a Spasitele,
2Pe 3:3 Toto nejprve vìdouce, že pøijdou v posledních dnech posmìvaèi, podle svých vlastních žádostí chodící,
2Pe 3:4 A øíkající: Kdež jest to zaslibování pøíchodu jeho? Nebo jakž otcové naši zesnuli, všecko tak trvá od poèátku stvoøení.
2Pe 3:5 Toho zajisté z úmysla vìdìti nechtí, že nebesa již dávno slovem Božím byla uèinìna, i zemì z vody a na vodì upevnìna.
2Pe 3:6 Proèež onen první svìt vodou jsa zatopen, zahynul.
2Pe 3:7 Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i zemì, týmž slovem odložena jsou a zachována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí.
2Pe 3:8 Ale tato jedna vìc nebudiž pøed vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.
2Pe 3:9 Nemeškáv Pán s naplnìním slibù, (jakož nìkteøí za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtì, aby kteøí zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili.
2Pe 3:10 Pøijde zajisté den Pánì, jako zlodìj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohnì rozplynou se, zemì pak i ty vìci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.
2Pe 3:11 Ponìvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti,
2Pe 3:12 Oèekávajíce a chvátajíce ku pøíští dne Božího, v nìmžto nebesa, hoøíce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohnì rozplynou se?
2Pe 3:13 Nového pak nebe a nové zemì podle zaslíbení jeho èekáme, v kterýchžto spravedlnost pøebývá.
2Pe 3:14 Protož, nejmilejší, takových vìcí èekajíce, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony pøed ním nalezeni byli v pokoji;
2Pe 3:15 A Pána našeho dlouhoèekání za spasení mìjte, jakož i milý bratr náš Pavel, podle sobì dané moudrosti, psal vám,
2Pe 3:16 Jako i ve všech epištolách svých, mluvì v nich o tìch vìcech. Mezi nimiž nìkteré jsou nesnadné k vyrozumìní, kterýchžto neuèení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení.
2Pe 3:17 Vy tedy, nejmilejší, to prve vìdouce, støežtež se, abyste bludem tìch nešlechetných lidí nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti.
2Pe 3:18 Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na èasy vìèné. Amen.

1Jo 1:1 Což bylo od poèátku, což jsme slýchali, co jsme oèima svýma vidìli, a co jsme pilnì spatøili, a èeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života,
1Jo 1:2 (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme vidìli jej, a svìdèíme, i zvìstujeme vám ten život vìèný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,)
1Jo 1:3 Což jsme vidìli a slyšeli, to vám zvìstujeme, abyste i vy s námi obecenství mìli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.
1Jo 1:4 A toto píšeme vám, aby radost vaše byla plná.
1Jo 1:5 To jest tedy zvìstování to, kteréž jsme slýchali od nìho, a zvìstujeme vám: Že Bùh jest svìtlo, a tmy v nìm nižádné není.
1Jo 1:6 Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmì chodíme, lžeme a neèiníme pravdy.
1Jo 1:7 Pakli chodíme v svìtle, jako on jest v svìtle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho oèišuje nás od všelikého høíchu.
1Jo 1:8 Pakli díme, že høíchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.
1Jo 1:9 Jestliže pak budeme vyznávati høíchy své, vìrný jest Bùh a spravedlivý, aby nám odpustil høíchy, a oèistil nás od všeliké nepravosti.
1Jo 1:10 Díme-li, že jsme nehøešili, èiníme jej lháøem, a není v nás slova jeho.
1Jo 2:1 Synáèkové moji, toto vám píši, abyste nehøešili. Pakli by kdo zhøešil, pøímluvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.
1Jo 2:2 A on jest obìt slitování za høíchy naše, a netoliko za naše, ale i za høíchy všeho svìta.
1Jo 2:3 A po tom známe, že jsme jej poznali, jestliže pøikázání jeho ostøíháme.
1Jo 2:4 Dí-li kdo: Znám jej, a pøikázání jeho neostøíhá, lháø jest, a pravdy v nìm není.
1Jo 2:5 Ale kdož ostøíhá slova jeho, v pravdì láska Boží v tom jest dokonalá. Po tom známe, že jsme v nìm.
1Jo 2:6 Kdo praví, že v nìm zùstává, má, jakž on chodil, i tento tak choditi.
1Jo 2:7 Bratøí, ne nìjaké nové pøikázání vám píši, ale pøikázání staré, kteréž jste mìli od poèátku. A to pøikázání staré jesti slovo to, kteréž jste slyšeli od poèátku.
1Jo 2:8 A zase pøikázání nové píši vám, kteréžto jest pravé i v nìm i v vás. Nebo tma pomíjí, a svìtlo to pravé již svítí.
1Jo 2:9 Kdo praví, že jest v svìtle, a bratra svého nenávidí, v temnosti jest až posavad.
1Jo 2:10 Kdož miluje bratra svého, v svìtle zùstává, a pohoršení v nìm není.
1Jo 2:11 Ale kdož nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oèi jeho.
1Jo 2:12 Píši vám, synáèkové, že jsou vám odpuštìni høíchové pro jméno jeho.
1Jo 2:13 Píši vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od poèátku. Píši vám, mládenci, že jste zvítìzili nad zlým.
1Jo 2:14 Píši vám, dítky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od poèátku. Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zùstává, a že jste zvítìzili nad zlým.
1Jo 2:15 Nemilujtež svìta, ani tìch vìcí, kteréž na svìtì jsou. Miluje-li kdo svìt, není lásky Otcovy v nìm.
1Jo 2:16 Nebo všecko, což jest na svìtì, jako žádost tìla, a žádost oèí, a pýcha života, to není z Otce, ale jest z svìta.
1Jo 2:17 A svìt hyne i žádost jeho, ale kdož èiní vùli Boží, ten trvá na vìky.
1Jo 2:18 Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slýchaly, že antikrist pøijíti má, i nyní antikristové jsou mnozí. Odkudž známe, že poslední hodina jest.
1Jo 2:19 Z nás jsou vyšli, ale nebyli z nás. Nebo by byli z nás, byli by zùstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjeveni byli, že nejsou všickni z nás.
1Jo 2:20 Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko.
1Jo 2:21 Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy.
1Jo 2:22 A kdo jest lháø, nežli ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus? Ten jest antikrist; kdo zapírá Otce, zapírá i Syna.
1Jo 2:23 Každý kdož zapírá Syna, nemá ani Otce.
1Jo 2:24 A protož zùstaniž v vás to, což jste slýchali od poèátku. Zùstane-li v vás to, co jste slýchali od poèátku, i vy také v Synu i v Otci zùstanete.
1Jo 2:25 A to jest to zaslíbení, kteréž nám zaslíbil, totiž ten život vìèný.
1Jo 2:26 Tyto vìci psal jsem vám o tìch, kteøíž vás svodí.
1Jo 2:27 Ale pomazání to, kteréž jste vzali od nìho, v vás zùstává, a aniž potøebujete, aby kdo uèil vás, ale jakž pomazání to uèí vás o všech vìcech, a pravé jest a neoklamavatelné, a jakž nauèilo vás, tak v nìm zùstávejte.
1Jo 2:28 A nyní, synáèkové, zùstávejtež v nìm, abychom, když by se ukázal, smìlé doufání mìli, a nebyli zahanbeni od nìho v èas pøíchodu jeho.
1Jo 2:29 Ponìvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také, že každý, kdož èiní spravedlnost, z nìho jest

narozen.
1Jo 3:1 Pohleïte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Proto svìt nezná nás, že jeho nezná.
1Jo 3:2 Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještì se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo vidìti jej budeme tak, jakž jest.
1Jo 3:3 A každý, kdož má takovou nadìji v nìm, oèišuje se, jakož i on èistý jest.
1Jo 3:4 Každý, kdož èiní høích, èiní proti zákonu; nebo høích jest pøestoupení zákona.
1Jo 3:5 A víte, že on se okázal proto, aby høíchy naše sòal, a høíchu v nìm není.
1Jo 3:6 Každý tedy, kdož v nìm zùstává, nehøeší; ale každý, kdož høeší, nevidìl ho, aniž ho poznal.
1Jo 3:7 Synáèkové, nižádný vás nesvoï. Kdož èiní spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on jest spravedlivý.
1Jo 3:8 Kdož èiní høích, z ïábla jest; nebo ïábel hned od poèátku høeší. Na to jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ïáblovy.
1Jo 3:9 Každý, kdož se narodil z Boha, høíchu neèiní; nebo símì jeho v nìm zùstává, aniž mùže høešiti, nebo z Boha narozen jest.
1Jo 3:10 Po tomto zjevní jsou synové Boží a synové ïáblovi. Každý, kdož neèiní spravedlnosti, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého.
1Jo 3:11 Nebo to jest to zvìstování, kteréž jste slýchali od poèátku, abychom milovali jedni druhé.
1Jo 3:12 Ne jako Kain, kterýž z toho zlostníka byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou pøíèinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví.
1Jo 3:13 Nedivtež se, bratøí moji, jestliže vás svìt nenávidí.
1Jo 3:14 My víme, že jsme pøeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratøí. Kdož nemiluje bratra, zùstává v smrti.
1Jo 3:15 Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedlník jest, a víte, že žádný vražedlník nemá života vìèného v sobì zùstávajícího.
1Jo 3:16 Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i my tedy máme za bratøí duše své klásti.
1Jo 3:17 Kdo by pak mìl statek tohoto svìta, a vidìl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavøel by srdce své pøed ním, kterak láska Boží zùstává v nìm?
1Jo 3:18 Synáèkové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem toliko, ale skutkem a pravdou.
1Jo 3:19 A po tom poznáváme, že z pravdy jsme, a pøed oblièejem jeho spokojíme srdce svá.
1Jo 3:20 Nebo obviòovalo-li by nás srdce naše, ovšem Bùh, kterýž jest vìtší nežli srdce naše a zná všecko.
1Jo 3:21 Nejmilejší, jestliže by nás srdce naše neobviòovalo, smìlou doufanlivost máme k Bohu.
1Jo 3:22 A zaèež ho koli prosíme, béøeme od nìho; nebo pøikázání jeho ostøíháme, a to, což jest libého pøed oblièejem jeho, èiníme.
1Jo 3:23 A toto jest to pøikázání jeho, abychom vìøili jménu Syna jeho Jezukrista a milovali jedni druhé, jakož nám dal pøikázání.
1Jo 3:24 Nebo kdož ostøíhá pøikázání jeho, v nìm zùstává, a on také v nìm. A po tom poznáváme, že zùstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.
1Jo 4:1 Nejmilejší, ne každému duchu vìøte, ale zkušujte duchù, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svìt.
1Jo 4:2 Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v tìle pøišlého, z Boha jest.
1Jo 4:3 Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v tìle pøišlého, není z Boha; nýbrž to jest ten duch antikristùv, o kterémž jste slýchali, že pøijíti má, a již jest nyní na svìtì.
1Jo 4:4 Vy pak z Boha jste, synáèkové, a zvítìzili jste nad nimi; nebo vìtší jest ten, kterýž jest v vás, nežli ten, kterýž jest v svìtì.
1Jo 4:5 Oni z svìta jsou, a protož o svìtu mluví, a svìt jich poslouchá.
1Jo 4:6 My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdož pak není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.
1Jo 4:7 Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a zná Boha.
1Jo 4:8 Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bùh láska jest.
1Jo 4:9 V tom zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bùh na svìt, abychom živi byli skrze nìho.
1Jo 4:10 V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obìt slitování za høíchy naše.
1Jo 4:11 Nejmilejší, ponìvadž tak miloval nás Bùh, i my máme jedni druhé milovati.
1Jo 4:12 Boha žádný nikdy nespatøil, ale milujeme-li jedni druhé, Bùh v nás pøebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.
1Jo 4:13 Po tomto poznáváme, že v nìm pøebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám.

1Jo 4:14 A my jsme vidìli, a svìdèíme, že Otec poslal Syna svého spasitele svìta.
1Jo 4:15 Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bùh v nìm pøebývá, a on v Bohu.
1Jo 4:16 A my jsme poznali, a uvìøili o lásce, kterouž Bùh má k nám. Bùh láska jest, a kdož v lásce pøebývá, v Bohu pøebývá, a Bùh v nìm.
1Jo 4:17 V tomto jest k dokonání svému pøišla láska Boží s námi, abychom bezpeèné doufání mìli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on, takovíž i my jsme na tomto svìtì.
1Jo 4:18 Báznì není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeò; nebo bázeò trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce.
1Jo 4:19 My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.
1Jo 4:20 Øekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenávidìl by, lháø jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož vidìl, Boha, kteréhož nevidìl, kterak mùže milovati?
1Jo 4:21 A toto pøikázání máme od nìho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.
1Jo 5:1 Každý, kdož vìøí, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, miluje i toho, kterýž zplozen jest z nìho.
1Jo 5:2 Po tom poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme a pøikázání jeho ostøíháme.
1Jo 5:3 Nebo to jest láska Boží, abychom pøikázaní jeho ostøíhali; a pøikázání jeho nejsou tìžká.
1Jo 5:4 Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, pøemáhá svìt; a to jest to vítìzství, kteréž pøemáhá svìt, víra naše.
1Jo 5:5 Kdo jest, ješto pøemáhá svìt, jediné, kdož vìøí, že Ježíš jest Syn Boží?
1Jo 5:6 To jest ten, kterýž pøišel vyznamenán jsa skrze vodu a krev, totiž Ježíš Kristus, ne u vodì toliko, ale u vodì a ve krvi. A Duch jest, jenž svìdectví vydává, že Duch jest pravda.
1Jo 5:7 Nebo tøi jsou, kteøíž svìdectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tøi jedno jsou.
1Jo 5:8 A tøi jsou, jenž svìdectví vydávají na zemi: Duch, a Voda, a Krev, a ti tøi jedno jsou.
1Jo 5:9 Ponìvadž svìdectví lidské pøijímáme, svìdectví Boží vìtší jest. Nebo toto svìdectví jest Boží, kteréž vysvìdèil o Synu svém.
1Jo 5:10 Kdož vìøí v Syna Božího, má svìdectví sám v sobì. Kdož pak nevìøí Bohu, lháøem jej uèinil; nebo neuvìøil tomu svìdectví, kteréž vysvìdèil Bùh o Synu svém.
1Jo 5:11 A toto jest svìdectví to, že život vìèný dal nám Bùh, a ten život v Synu jeho jest.
1Jo 5:12 Kdož má Syna Božího, má život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.
1Jo 5:13 Tyto vìci psal jsem vám vìøícím ve jméno Syna Božího, abyste vìdìli, že máte vìèný život, a abyste vìøili ve jméno Syna Božího.
1Jo 5:14 A toto jest to smìlé doufání, kteréž máme k nìmu, že zaèež bychom koli prosili podle vùle jeho, slyší nás.
1Jo 5:15 A když víme, že nás slyší, prosili-li bychom zaè, tedy víme, že máme nìkteré prosby naplnìné, kteréž jsme pøedkládali jemu.
1Jo 5:16 Vidìl-li by kdo bratra svého høešícího høíchem ne k smrti, modliž se za nìj, a dá jemu Bùh život, totiž høešícím ne k smrti. Jesti høích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil.
1Jo 5:17 Každá nepravost jesti høích, ale jesti høích ne k smrti.
1Jo 5:18 Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehøeší; ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostøíhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.
1Jo 5:19 Víme, že z Boha jsme, ale svìt všecken ve zlém leží.
1Jo 5:20 A víme, že Syn Boží pøišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsme v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On jest ten pravý Bùh a život vìèný.
1Jo 5:21 Synáèkové, vystøíhejte se modl. Amen.
2Jo 1:1 Starší v Kristu vyvolené paní i synùm jejím, kteréž já miluji v pravdì, a ne sám já, ale i všickni, kteøíž poznali pravdu,
2Jo 1:2 Pro pravdu, kteráž zùstává v nás a s námi bude na vìky:
2Jo 1:3 Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Jezukrista, Syna Otcova, v pravdì a v lásce.
2Jo 1:4 Zradoval jsem se velmi, že jsem nalezl nìkteré z synù tvých, an chodí v pravdì, jakož jsme pøikázání vzali od Otce.
2Jo 1:5 A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové pøikázání pøedkládaje tobì, ale to, kteréž jsme mìli od poèátku, abychom milovali jedni druhé.
2Jo 1:6 A toto jest ta láska, abychom chodili podle pøikázání jeho. Pøikázání pak toto jest, jakž jste slýchali od poèátku, abyste v nìm chodili.
2Jo 1:7 Nebo mnozí bludaøi vyšli na svìt, kteøíž nevyznávají Jezukrista pøišlého v tìle. Takový každý jest bludaø a antikrist.
2Jo 1:8 Hleïtež sebe, abychom neztratili toho, o èemž jsme pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali.
2Jo 1:9 Každý, kdož pøestupuje a nezùstává v uèení Kristovu, nemá Boha; kdož zùstává v uèení Kristovu, ten

i Otce i Syna má.
2Jo 1:10 Pøichází-li kdo k vám, a tohoto uèení nepøináší, nepøijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte.
2Jo 1:11 Nebo kdož takového pozdravuje, pøiúèastòuje se skutkùm jeho zlým.
2Jo 1:12 Mnoho vám psáti mìv, nechtìl jsem svìøiti toho èernidlu a papíru, ale mám nadìji, že k vám pøijdu, a ústy k ústùm mluviti budu, aby radost naše plná byla.
2Jo 1:13 Pozdravují tì synové sestry tvé v Pánu vyvolené. Amen.
3Jo 1:1 Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdì.
3Jo 1:2 Nejmilejší, žádám obzvláštnì, abys se dobøe mìl a zdráv byl, tak jako duše tvá dobøe se má.
3Jo 1:3 Zradoval jsem se zajisté velice, když pøišli bratøí a svìdectví vydávali o tvé upøímnosti, vypravujíce, kterak ty v upøímnosti chodíš.
3Jo 1:4 Nemám vìtší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v upøímnosti.
3Jo 1:5 Nejmilejší, vìrnì dìláš, cožkoli èiníš bratøím a hostem,
3Jo 1:6 Kteøížto svìdectví vydali o lásce tvé pøed církví. Kteréžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobøe uèiníš.
3Jo 1:7 Nebo jsou pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od pohanù.
3Jo 1:8 Máme tedy my takové pøijímati, abychom byli pomocníci pravdy.
3Jo 1:9 Psal jsem sboru vašemu, ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi nimi, nepøijímá nás.
3Jo 1:10 Protož pøijdu-li tam, pøipomenu skutky jeho, kteréž èiní, mluvì proti nám zlé øeèi. A nemaje dosti na tom, i sám bratøí nepøijímá, i tìm, kteøíž by pøijímati chtìli, nedopouští, a ze sboru je vyluèuje.
3Jo 1:11 Nejmilejší, nenásleduj zlého, ale dobrého. Kdož dobøe èiní, z Boha jest; ale kdož zle èiní, nevidí Boha.
3Jo 1:12 Demetriovi svìdectví vydáno jest ode všech, i od samé pravdy; ano i my svìdectví o nìm vydáváme, a víte, že svìdectví naše pravé jest.
3Jo 1:13 Mnoho jsem mìl psáti, ale nechci psáti èernidlem a pérem.
3Jo 1:14 Nebo mám nadìji, že tì tudíž uzøím, a ústy k ústùm mluviti budeme.
3Jo 1:15 Pokoj budiž tobì. Pozdravují tì pøátelé. Pozdraviž i ty dobrých pøátel ze jména.
Jud 1:1 Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubùv, posvìceným v Bohu Otci, a Kristu Ježíši zachovaným a k nìmu povolaným:
Jud 1:2 Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž rozmnožena.
Jud 1:3 Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste stateènì bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým.
Jud 1:4 Nebo jsou podešli nìkteøí lidé bezbožní, prve již dávno poznamenaní k tomu odsouzení; kteøížto milost Boha našeho pøenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají.
Jud 1:5 Protož vidìlo mi se vám to pøipomenouti, kteøíž jednou již o tom víte, že když Pán lid svùj z zemì Egyptské vysvobodil, potom ty, kteøíž nevìøící byli, zatratil.
Jud 1:6 A ty andìly, kteøíž neostøíhali svého knížetství, ale opustili pøíbytek svùj, k soudu velikého toho dne vazbou vìènou pod mrákotou schoval.
Jud 1:7 Jako Sodoma a Gomora, a okolní mìsta, když podobným zpùsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali a odešli po tìle cizím, pøedložena jsou za pøíklad, pokutu vìèného ohnì snášejíce.
Jud 1:8 Takéž podobnì i tito, jako v hluboký sen pohøižení, tìlo zajisté poskvròují, panstvím pak pohrdají a dùstojnosti se rouhají;
Jud 1:9 Ješto Michal archandìl, když s ïáblem odpor maje, hádal se o tìlo Mojžíšovo, neodvážil se proti nìmu vynésti soudu zloøeèení, ale øekl: Ztresciž tì Pán.
Jud 1:10 Tito pak, èehož neznají, tomu se rouhají; a což od pøirození znají, jako nerozumná hovada, v tom se poskvròují.
Jud 1:11 Bìda jim, nebo cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy po lakomství se vylili, a odporováním Kóre zahynuli.
Jud 1:12 Ti jsou na hodech vašich poskvrny, když s vámi hodují bezstoudnì, sami se pasouce; jsouce jako oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam toèí, stromové uvadlí, neužiteèní, dvakrát mrtví a vykoøenìní,
Jud 1:13 Vzteklé vody moøské, vymítajíce jako pìny svou mrzkost, hvìzdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na vìènost.
Jud 1:14 Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, øka: Aj, Pán s svatými tisíci svými béøe se,
Jud 1:15 Aby uèinil soud všechnìm a trestal všecky, kteøíž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutkù bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých øeèí, kteréž mluvili proti nìmu høíšníci bezbožní.
Jud 1:16 Ti jsou reptáci žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebujíce osobám nìkterým pro svùj užitek.
Jud 1:17 Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova pøedpovìdìná od apoštolù Pána našeho Jezukrista.

Jud 1:18 Nebo jsou povìdìli vám, že v posledním èasu budou posmìvaèi, podle svých bezbožných žádostí chodící.
Jud 1:19 To jsou ti, kteøíž se sami odtrhují, lidé hovadní, Ducha Kristova nemající.
Jud 1:20 Ale vy, nejmilejší, vzdìlávajíce se na té nejsvìtìjší víøe vaší, v Duchu svatém modléce se,
Jud 1:21 Ostøíhejte se v lásce Boží, oèekávajíce milosrdenství Pána našeho Jezukrista k vìènému životu.
Jud 1:22 A nad nìkterými zajisté lítost mìjte, rozeznání v tom majíce.
Jud 1:23 Jiné pak strašením k spasení pøivozujte, jako z ohnì je vychvacujíce, v nenávisti majíce i tu skrze tìlo poskvrnìnou sukni.
Jud 1:24 Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti pøed oblièejem slávy své bez úhony s veselím,
Jud 1:25 Samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císaøství i moc, i nyní i po všecky vìky. Amen.
Rev 1:1 Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bùh, aby ukázal služebníkùm svým, které vìci mìly by se díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze andìla svého, služebníku svému Janovi,
Rev 1:2 Kterýž osvìdèil slovo Boží a svìdectví Jezukristovo, a cožkoli vidìl.
Rev 1:3 Blahoslavený, kdož ète, i ti, kteøíž slyší slova proroctví tohoto a ostøíhají toho, což napsáno jest v nìm; nebo èas blízko jest.
Rev 1:4 Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Jenž jest, a Kterýž byl, a Kterýž pøijíti má, a od sedmi Duchù, kteøíž pøed oblièejem trùnu jeho jsou,
Rev 1:5 A od Ježíše Krista, jenž jest svìdek vìrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králù zemì, kterýžto zamiloval nás a umyl nás od høíchù našich krví svou,
Rev 1:6 A uèinil nás krále a knìží Bohu a Otci svému, jemužto buï sláva a moc na vìky vìkù. Amen.
Rev 1:7 Aj, béøe se s oblaky, a uzøí jej všeliké oko, i ti, kteøíž ho bodli; a budou plakati pro nìj všecka pokolení zemì, jistì, Amen.
Rev 1:8 Já jsem Alfa i Omega, poèátek i konec, praví Pán, Kterýž jest, a Kterýž byl, a Kterýž pøijíti má, ten všemohoucí.
Rev 1:9 Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúèastník v soužení, i v království, i v trpìlivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrovì, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svìdectví Ježíše Krista.
Rev 1:10 A byl jsem u vytržení ducha v den Pánì, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby,
Rev 1:11 An mi dí: Já jsem Alfa i Omega, ten první i poslední, a øekl: Co vidíš, piš do knihy, a pošli sborùm, kteøíž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie.
Rev 1:12 I obrátil jsem se, abych vidìl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzøel jsem sedm svícnù zlatých,
Rev 1:13 A uprostøed sedmi svícnù podobného Synu èlovìka, obleèeného v dlouhé roucho a pøepásaného na prsech pasem zlatým.
Rev 1:14 Hlava pak jeho a vlasové byli bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oèi jeho jako plamen ohnì.
Rev 1:15 Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hoøící; a hlas jeho jako hlas vod mnohých.
Rev 1:16 A mìl v pravé ruce své sedm hvìzd, a z úst jeho meè s obou stran ostrý vycházel; a tváø jeho jako slunce, když jasnì svítí.
Rev 1:17 A jakž jsem jej uzøel, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, øka ke mnì: Neboj se. Já jsem ten první i poslední,
Rev 1:18 A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na vìky vìkù. Amen. A mám klíèe pekla i smrti.
Rev 1:19 Napiš ty vìci, kteréž jsi vidìl, a kteréž jsou, a kteréž se mají díti potom.
Rev 1:20 Tajemství sedmi hvìzd, kteréž jsi vidìl v pravici mé, a sedm svícnù zlatých, jest toto: Sedm hvìzd jsou andìlé sedmi církví; a sedm svícnù, kterézs vidìl, jest tìch sedm církví.
Rev 2:1 Andìlu Efezské církve piš: Toto praví ten, kterýž drží tìch sedm hvìzd v pravici své, jenž se prochází uprostøed tìch sedmi svícnù zlatých:
Rev 2:2 Znám skutky tvé, a práci tvou, i trpìlivost tvou, a že nemùžeš trpìti zlých; a zkusil jsi tìch, kteøíž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháøi.
Rev 2:3 A snášel jsi, a trpìlivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal.
Rev 2:4 Ale mám nìco proti tobì, totiž že jsi tu první lásku svou opustil.
Rev 2:5 Protož pomni, odkud jsi vypadl, a èiò pokání a první skutky èiò. Pakli toho nebude, pøijdu na tebe rychle a pohnu svícnem tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání èiniti.
Rev 2:6 Ale toto dobré do sebe máš, že nenávidíš skutkù Mikulášenské roty, kterýchž i já nenávidím.
Rev 2:7 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož zvítìzí, dám jísti z døeva života, kteréž jest uprostøed ráje Božího.
Rev 2:8 Andìlu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil:
Rev 2:9 Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobì tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání tìch, kteøíž se praví býti Židé, a nejsou, ale jsou sbìø satanova.

Rev 2:10 Nebojž se nic toho, co trpìti máš. Aj, uvrže ïábel nìkteré z vás do vìzení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž vìrný až do smrti, a dám korunu života.
Rev 2:11 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítìzí, nebude uražen od smrti druhé.
Rev 2:12 Andìlu pak Pergamenské církve piš: Toto praví ten, kterýž má ten meè s obou stran ostrý:
Rev 2:13 Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapøel jsi víry mé, ani v tìch dnech, když Antipas, svìdek mùj vìrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan.
Rev 2:14 Ale mám proti tobì nìco málo, že tam máš ty, kteøíž drží uèení Balámovo, jenž uèil Baláka pohoršení klásti pøed oblièejem synù Izraelských, aby jedli modlám obìtované a smilnili.
Rev 2:15 Tak i ty máš nìkteré, kteøíž drží uèení Mikulášencù, což já v nenávisti mám.
Rev 2:16 Èiniž pokání. Pakli nebudeš, pøijdu na tebe brzy, a bojovati budu s nimi meèem úst svých.
Rev 2:17 Kdo má uši, slyšiž, co Duch praví církvím: Tomu, jenž vítìzí, dám jísti mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je pøijímá.
Rev 2:18 Andìlu pak Tyatirské církve piš: Toto praví Syn Boží, jenž má oèi jako plamen ohnì, a nohy jeho podobné jsou mosazi:
Rev 2:19 Znám skutky tvé, i lásku, i pøisluhování, i vìrnost, i trpìlivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední, kteøíž vìtší jsou nežli první.
Rev 2:20 Ale mám proti tobì nìco málo, že dopouštíš ženì Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, uèiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám obìtované.
Rev 2:21 Ale dal jsem jí èas, aby pokání èinila z smilstva svého, avšak neèinila pokání.
Rev 2:22 Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteøíž cizoloží s ní, v soužení pøeveliké, jestliže nebudou èiniti pokání z skutkù svých.
Rev 2:23 A syny její zmorduji smrtí; i zvìdí všecky církve, že jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás podle skutkù vašich.
Rev 2:24 Vám pak pravím i jiným Tyatirským, kteøížkoli nemají uèení tohoto, a kteøíž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž oni øíkají: Nevzložím na vás jiného bøemene.
Rev 2:25 Avšak to, což máte, držte, dokavadž nepøijdu.
Rev 2:26 Kdož by pak vítìzil a ostøíhal až do konce skutkù mých, dám jemu moc nad pohany.
Rev 2:27 I bude je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrnèíøova støískáni budou, jakž i já vzal jsem od Otce svého.
Rev 2:28 A dám jemu hvìzdu jitøní.
Rev 2:29 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.
Rev 3:1 Andìlu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchù Božích a sedm hvìzd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.
Rev 3:2 Budiž bedlivý, a potvrdiž toho, což mìlo umøíti. Nebo jsem nenalezl skutkù tvých plných pøed Bohem.
Rev 3:3 Pomniž tedy, co jsi pøijal a slyšel, a ostøíhej toho, a èiò pokání. Pakli bdíti nebudeš, pøijdu na tì jako zlodìj, a nezvíš, v kterou hodinu na tì pøijdu.
Rev 3:4 Ale máš nìkteré osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha svého, protož budou se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni.
Rev 3:5 Kdo zvítìzí, ten bude odín rouchem bílým; a nevymaži jména jeho z knih života, ale vyznám jméno jeho pøed oblièejem Otce svého i pøed andìly jeho.
Rev 3:6 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.
Rev 3:7 Andìlu pak Filadelfitské církve piš: Toto praví ten svatý a pravý, jenž má klíè Davidùv, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá:
Rev 3:8 Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem pøed tebou dveøe otevøené, a žádný jich nemùže zavøíti. Nebo máš aè nevelikou moc, a ostøíhal jsi slova mého, a nezapøels jména mého.
Rev 3:9 Aj, dávám nìkteré z sbìøi satanovy, kteøíž se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, pravím, zpùsobím to, že pøijdou a budou se klanìti pøed nohama tvýma, a poznají, že jsem já tì miloval.
Rev 3:10 Nebo jsi ostøíhal slova trpìlivosti mé, i já tebe ostøíhati budu od hodiny pokušení, kteréž pøijíti má na všecken svìt, aby zkušeni byli obyvatelé zemì.
Rev 3:11 Aj, pøijdu brzy. Držiž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.
Rev 3:12 Kdo zvítìzí, uèiním jej sloupem v chrámì Boha svého, a nevyjde již více ven; a napíši na nìm jméno Boha svého a jméno mìsta Boha mého, nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své nové.
Rev 3:13 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.
Rev 3:14 Andìlu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svìdek ten vìrný a pravý, poèátek stvoøení Božího:
Rev 3:15 Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutnì studený byl anebo horký.
Rev 3:16 A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tì z úst svých.
Rev 3:17 Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotøebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a

chudý, a slepý, i nahý.
Rev 3:18 Radím tobì, abys sobì koupil ode mne zlata ohnìm zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé abys obleèen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oèí svých pomaž kollyrium, abys vidìl.
Rev 3:19 Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a èiò pokání.
Rev 3:20 Aj, stojím u dveøí, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas mùj a otevøel dveøe, vejdu k nìmu, a budu s ním veèeøeti, a on se mnou.
Rev 3:21 Kdož zvítìzí, dám jemu sedìti s sebou na trùnu svém, jako i já zvítìzil jsem, a sedím s Otcem svým na trùnu jeho.
Rev 3:22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.
Rev 4:1 Potom jsem vidìl, a aj, dveøe otevøíny byly v nebi, a hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, økoucí: Vstup sem, a ukáži, co se má díti potom.
Rev 4:2 A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trùn postaven byl na nebi, a na trùnu jeden sedìl.
Rev 4:3 A ten, jenž sedìl, podoben byl oblièejem kameni jaspidu a sardiovi; a vùkol toho trùnu byla duha, na pohledìní podobná smaragdu.
Rev 4:4 A okolo toho trùnu bylo stolic èty¤mecítma, a na tìch stolicích vidìl jsem èty¤mecítma starcù sedících, obleèených v roucha bílá. A mìli na hlavách svých koruny zlaté.
Rev 4:5 A z toho trùnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hoøících pøed trùnem, jenž jsou sedm Duchù Božích.
Rev 4:6 A pøed trùnem bylo moøe sklené, podobné køišálu, a uprostøed trùnu a vùkol trùnu èty¤vero zvíøat, plných oèí zpøedu i zzadu.
Rev 4:7 A zvíøe první podobné bylo lvu, a druhé zvíøe podobné teleti, a tøetí zvíøe mající tvárnost jako èlovìk, a èty¤vrté zvíøe podobné orlu letícímu.
Rev 4:8 A jedno každé z tìch èty¤ zvíøat mìlo šest køídel okolo, a vnitø plná byla oèí, a nemìla odpoèinutí dnem i nocí, øíkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bùh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i pøijíti má.
Rev 4:9 A když ta zvíøata vzdávala slávu a èest i díkù èinìní sedícímu na trùnu, živému na vìky vìkù,
Rev 4:10 Padlo tìch èty¤mecítma starcù pøed oblièejem sedícího na trùnu, a klanìlo se živému na vìky vìkù, a metali koruny své pøed trùnem, økouce:
Rev 4:11 Hoden jsi, Pane, pøijíti slávu, a èest, i moc; nebo ty jsi stvoøil všecky vìci, a pro vùli tvou trvají, i stvoøeny jsou.
Rev 5:1 I vidìl jsem po pravici sedícího na trùnu knihy popsané vnitø i zevnitø, zapeèetìné sedmi peèetmi
Rev 5:2 A vidìl jsem andìla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden otevøíti knihy tyto a zrušiti peèeti jejich?
Rev 5:3 I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevøíti knih, ani pohledìti do nich.
Rev 5:4 Proèež já plakal jsem velmi, že není nalezen žádný, kterýž by hoden byl otevøíti a èísti tu knihu, ani pohledìti do ní.
Rev 5:5 Tedy jeden z starcù dí mi: Neplaè. Aj, zvítìzil Lev, ten, kterýž jest z pokolení Judova, koøen Davidùv, aby otevøel tu knihu a zrušil sedm peèetí jejích.
Rev 5:6 I vidìl jsem, a aj, mezi trùnem a èty¤mi zvíøaty a mezi starci Beránek stojí jako zabitý, maje sedm rohù a sedm oèí, jenž jsou sedm Duchù Božích, poslaných na všecku zemi.
Rev 5:7 I pøišel a vzal knihy z pravice toho, kterýž sedìl na trùnu.
Rev 5:8 A jakž vzal knihy, ihned tìch èty¤vero zvíøat a tìch èty¤mecítma starcù padlo pøed Beránkem, majíce jeden každý z nich harfu a bánì zlaté plné vùní, jenž jsou modlitby svatých.
Rev 5:9 A zpívali píseò novou, økouce: Hoden jsi vzíti knihy a otevøíti peèeti jejich. Nebo jsi zabit, a vykoupils nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu.
Rev 5:10 A uèinil jsi nás Bohu našemu krále a knìží, a budeme kralovati na zemi.
Rev 5:11 I vidìl jsem a slyšel hlas andìlù mnohých okolo trùnu a zvíøat a starcù, a byl poèet jejich stokrát tisíc tisícù a desetkrát sto tisícù,
Rev 5:12 Økoucích velikým hlasem: Hoden jest ten zabitý Beránek vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i èest, i slávu, i požehnání.
Rev 5:13 Též všecko stvoøení, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moøi, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem økoucí: Sedícímu na trùnu a Beránkovi požehnání, èest a sláva i síla na vìky vìkù.
Rev 5:14 Èty¤vero pak zvíøat øeklo: Amen. A tìch èty¤mecítma starcù padlo, a klanìli se živému na vìky vìkù.
Rev 6:1 I vidìl jsem, když otevøel Beránek jednu z tìch peèetí, a slyšel jsem jedno ze èty¤ zvíøat, ano praví, jako hlasem hromovým: Pojï a viz.
Rev 6:2 I pohledìl jsem, a aj, kùò bílý, a ten, jenž sedìl na nìm, mìl luèištì. A dána jest jemu koruna, i vyjel, pøemáhaje, a aby pøemáhal.
Rev 6:3 A když otevøel peèet druhou, slyšel jsem druhé zvíøe, økoucí: Pojï a viz.
Rev 6:4 I vyšel jiný kùò ryzí. A sedícímu na nìm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z zemì a aby se lidé vespolek mordovali; a dán jemu meè veliký.

Rev 6:5 A když otevøel peèet tøetí, slyšel jsem tøetí zvíøe, økoucí: Pojï a viz. I pohledìl jsem, a aj, kùò vraný, a ten, jenž na nìm sedìl, mìl váhu v ruce své.
Rev 6:6 I slyšel jsem hlas z prostøedku ètyø zvíøat, an praví: Mìøice pšenice za peníz, a tøi mìøice jeèmene za peníz, oleji pak a vínu neškoï.
Rev 6:7 A když otevøel peèet ètvrtou, slyšel jsem hlas ètvrtého zvíøete, økoucí: Pojï a viz.
Rev 6:8 I pohledìl jsem, a aj, kùò plavý, a toho, kterýž sedìl na nìm, jméno smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad ètvrtým dílem zemì, aby mordovali meèem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými.
Rev 6:9 A když otevøel peèet pátou, vidìl jsem pod oltáøem duše zmordovaných pro slovo Boží a pro svìdectví, kteréž vydávali.
Rev 6:10 I volali hlasem velikým, økouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší nad tìmi, kteøíž pøebývají na zemi?
Rev 6:11 Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a øeèeno jest jim, aby odpoèívali ještì za malý èas, až by se naplnil poèet spolusluzebníkù jejich a bratøí jejich, kteøíž zmordováni býti mají, jako i oni.
Rev 6:12 I pohledìl jsem, když otevøel peèet šestou, a aj, zemì tøesení veliké stalo se, a slunce uèinìno jest èerné jako pytel žínìný, a mìsíc všecken byl jako krev.
Rev 6:13 A hvìzdy nebeské padaly na zemi, podobnì jako døevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velikého vìtru kláceno bývá.
Rev 6:14 A nebe se schovalo jako knihy zavøené, a všeliká hora i ostrovové z místa svého pohnuli se.
Rev 6:15 A králové zemì, i knížata, i bohatí, a úøedníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor,
Rev 6:16 A øekli horám a skalí: Padnìte na nás a skrejte nás pøed tváøí toho, jenž sedí na trùnu, a pøed hnìvem Beránka.
Rev 6:17 Neb jest pøišel den veliký hnìvu jeho. I kdo bude moci ostáti?
Rev 7:1 Potom jsem vidìl ètyøi andìly, stojící na ètyøech úhlech zemì, držící ètyøi vìtry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moøe, ani na žádný strom.
Rev 7:2 A vidìl jsem jiného andìla, vystupujícího od východu slunce, majícího peèet Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velikým na ty ètyøi andìly, jimž dáno, aby škodili zemi a moøi,
Rev 7:3 Øka: Neškoïte zemi, ani moøi, ani stromùm, dokudž neznamenáme služebníkù Boha našeho na èelích jejich.
Rev 7:4 I slyšel jsem poèet znamenaných, sto ètyøidceti a ètyøi tisíce jich zapeèetìno ze všech pokolení synù Izraelských.
Rev 7:5 Z pokolení Juda dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Ruben dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Gád dvanácte tisícù znamenaných;
Rev 7:6 Z pokolení Aser dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Neftalím dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Manases dvanácte tisícù znamenaných;
Rev 7:7 Z pokolení Simeon dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Léví dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Izachar dvanácte tisícù znamenaných;
Rev 7:8 Z pokolení Zabulon dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Jozef dvanácte tisícù znamenaných, z pokolení Beniamin dvanácte tisícù znamenaných.
Rev 7:9 Potom pohledìl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný pøeèísti nemohl, ze všech národù a pokolení a lidí i jazykù, ani stojí pøed trùnem a pøed oblièejem Beránka, obleèeni jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich.
Rev 7:10 A volali hlasem velikým, økouce: Spasení jest od Boha našeho na trùnu sedícího a od Beránka.
Rev 7:11 A všickni andìlé stáli okolo trùnu a starcù a ètyø zvíøat. I padli pøed trùnem na tváøi své a klanìli se Bohu,
Rev 7:12 Økouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díkù èinìní, a èest, a moc, i síla Bohu našemu na vìky vìkù. Amen.
Rev 7:13 I promluvil ke mnì jeden z tìch starcù, a øekl mi: Kdo jsou tito, kteøíž obleèeni jsou v bílé roucho? A odkud pøišli?
Rev 7:14 I øekl jsem jemu: Pane, ty víš. I øekl mi: To jsou ti, kteøíž pøišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve krvi Beránkovì.
Rev 7:15 Protož jsou pøed trùnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámì jeho; a ten, jenž sedí na trùnu, pøebývati bude s nimi.
Rev 7:16 Nebudou laèniti ani žízniti více, a nebude bíti na nì slunce, ani žádné horko.
Rev 7:17 Nebo Beránek, kterýž jest uprostøed trùnu, pásti je bude, a dovede je k živým studnicím vod, a setøe Bùh všelikou slzu s oèí jejich.
Rev 8:1 A když otevøel peèet sedmou, stalo se na nebi mlèení, jako za pùl hodiny.
Rev 8:2 I vidìl jsem sedm andìlù, kteøíž stojí pøed oblièejem Božím, jimž dáno sedm trub.
Rev 8:3 A jiný andìl pøišel a postavil se pøed oltáøem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu zápalové mnozí,

aby je obìtoval s modlitbami všechnìch svatých na oltáøi zlatém, kterýž jest pøed trùnem.
Rev 8:4 I vstoupil dým zápalù s modlitbami svatých z ruky andìla až pøed oblièej Boží.
Rev 8:5 I vzal andìl kadidlnici, a naplnil ji ohnìm s oltáøe, a svrhl ji na zem. I stalo se hromobití, a hlasové, a blýskání, i zemì tøesení.
Rev 8:6 A tìch sedm andìlù, kteøíž mìli sedm trub, pøipravili se, aby troubili.
Rev 8:7 I zatroubil první andìl, a stalo se krupobití a oheò smíšený se krví, a svrženo jest to na zem. A tøetí díl stromù shoøel, a všecka tráva zelená spálena jest.
Rev 8:8 Potom zatroubil druhý andìl, a uvržena jest do moøe jako hora veliká ohnìm hoøící. I uèinìn jest krví tøetí díl moøe.
Rev 8:9 A zemøel v moøi tøetí díl stvoøení tìch, kteráž mìla duši, a tøetí díl lodí zhynul.
Rev 8:10 A vtom tøetí andìl zatroubil, i spadla s nebe hvìzda veliká, hoøící jako pochodnì, a padla na tøetí díl øek a do studnic vod.
Rev 8:11 A jméno hvìzdy té bylo Pelynek. I obrátil se tøetí díl vod v pelynek, a mnoho lidí zemøelo od tìch vod, nebo byly zhoøkly.
Rev 8:12 Potom èvrtý andìl zatroubil, i udeøena jest tøetina slunce, a tøetina mìsíce, a tøetí díl hvìzd, takže se tøetí díl jich zatmìl, a tøetina dne nesvítila, a též podobnì i noci.
Rev 8:13 I vidìl jsem a slyšel andìla jednoho, an letí po prostøedku nebe, a praví hlasem velikým: Bìda, bìda, bìda tìm, kteøíž pøebývají na zemi, pro jiné hlasy trub tøí andìlù, kteøíž mají troubiti.
Rev 9:1 Potom andìl pátý zatroubil, i vidìl jsem, ano hvìzda s nebe spadla na zem; a dán jest tomu andìlu klíè od studnice propasti.
Rev 9:2 Kterýžto otevøel studnici propasti. I vyšel dým z studnice jako dým z peci veliké, i zatmìlo se slunce i povìtøí pro dým studnice.
Rev 9:3 A z toho dýmu vyšly kobylky na zemi, jimžto dána jest moc taková, jakouž moc mají štírové zemští.
Rev 9:4 Ale øeèeno jim, aby neškodily travì zemské, ani èemu zelenému, ani kterémukoli stromoví, než toliko lidem, kteøíž nemají znamení Božího na èelích svých.
Rev 9:5 Dáno jest pak jim, ne aby je zabíjely, ale trápily za pìt mìsícù, a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uš□knul èlovìka.
Rev 9:6 A v tìch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a žádati budou zemøíti, ale smrt uteèe od nich.
Rev 9:7 Zpùsob pak tìch kobylek podobný byl koòùm pøipraveným k boji, a na hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu, a tváøi jejich jako tváøi lidské.
Rev 9:8 A mìly vlasy jako vlasy ženské, a zuby jejich byly jako zubové lvù.
Rev 9:9 Mìly také pancíøe jako pancíøe železné, a zvuk køídel jejich jako zvuk vozù, když množství koní bìží k boji.
Rev 9:10 A mìly ocasy podobné štírùm, a žihadla v ocasích jejich byla, a moc jejich byla škoditi lidem za pìt mìsícù.
Rev 9:11 A mìly nad sebou krále, andìla propasti, jemuž jméno Židovsky Abaddon, a øecky Apollyon.
Rev 9:12 Bída jedna pominula, a aj, pøijdou ještì dvì bídy potom.
Rev 9:13 Tedy šestý andìl zatroubil, i slyšel jsem hlas jeden ze èty rohù oltáøe zlatého, kterýž jest pøed oblièejem Božím,
Rev 9:14 Økoucí k šestému andìlu, kterýž mìl troubu: Rozvìž ty èty andìly, kteøíž jsou u vìzení pøi veliké øece Eufrates.
Rev 9:15 I rozvázáni jsou ti èty andìlé, kteøíž byli pøipraveni k hodinì, a ke dni, a k mìsíci, a k roku, aby zmordovali tøetí díl lidí.
Rev 9:16 A byl poèet vojska lidu jízdného dvìstìkrát tisíc tisícù; nebo slyšel jsem poèet jejich.
Rev 9:17 A též vidìl jsem u vidìní, konì a ti, kteøíž sedìli na nich, mìli pancíøe ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak tìch koòù byly jako hlavy lvové, a z úst jejich vycházel oheò, a dým, a síra.
Rev 9:18 A tímto trojím zmordována jest tøetina lidu, totiž ohnìm, a dýmem, a sirou, kteréž vycházely z úst jejich.
Rev 9:19 Nebo moc jejich jest v ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich jsou podobni hadùm, majíce hlavy, jimiž škodí.
Rev 9:20 Jiní pak lidé, kteøíž nejsou zmordováni tìmi ranami, neèinili pokání z skutkù rukou svých, aby se neklanìly ïáblùm, a modlám zlatým, a støíbrným, a mìdìným, i kamenným, i døevìným, kterézto ani hledìti nemohou, ani slyšeti, ani choditi.
Rev 9:21 Aniž èinili pokání z vražd svých, ani z trávení svých, ani z smilstva svého, ani z krádeží svých.
Rev 10:1 Vidìl jsem jiného andìla silného, sstupujícího s nebe, odìného oblakem, a duha na hlavì jeho byla, a tváø jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohniví.
Rev 10:2 A v ruce své mìl knížky otevøené. I postavil nohu svou pravou na moøi a levou na zemi.
Rev 10:3 A volal hlasem velikým, jako by lev øval. A když dokonal volání, mluvilo sedm hromù hlasy své.

Rev 10:4 A když odmluvilo sedm hromù hlasy své, byl bych to psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe økoucí ke mnì: Zapeèe to, co mluvilo sedm hromù, než nepiš toho.
Rev 10:5 Tedy andìl, kteréhož jsem vidìl stojícího na moøi a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi,
Rev 10:6 A pøisáhl skrze živého na vìky vìkù, kterýž stvoøil nebe i to, což v nìm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moøe i to, což v nìm jest, že již více èasu nebude.
Rev 10:7 Ale ve dnech hlasu sedmého andìla, když bude troubiti, dokonáno bude tajemství Boží, jakož zvìstoval služebníkùm svým prorokùm.
Rev 10:8 A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opìt mluvil se mnou a øekl: Jdi, a vezmi ty knížky otevøené z ruky andìla, stojícího na moøi a na zemi.
Rev 10:9 I šel jsem k andìlu, a øekl jsem jemu: Dej mi ty knížky. I øekl mi: Vezmi, a požøi je, a uèiní hoøkost v bøiše tvém, ale v ústech tvých budou sladké jako med.
Rev 10:10 I vzal jsem knížky z ruky andìla, a požøel jsem je. I byly v ústech mých sladké jako med, ale když jsem je požøel, hoøko mi bylo v bøiše mém.
Rev 10:11 I dí mi: Musíš opìt prorokovati lidem, a národùm, a jazykùm, i králùm mnohým.
Rev 11:1 I dána mi tøtina, podobná prutu, a postavil se tu andìl, a øekl mi: Vstaò, a zmìø chrám Boží, i oltáø, i ty, kteøíž se modlí v nìm.
Rev 11:2 Ale síò, kteráž vnì jest, vyvrz ven, a nemìø jí. Nebo jest dána pohanùm, a budou tlaèiti mìsto svaté za èstyøidceti a dva mìsíce.
Rev 11:3 Ale dám jej dvìma svìdkùm svým, kteøíž budou prorokovati tisíc dvì stì a šedesáte dnù, obleèeni jsouce v pytle.
Rev 11:4 Ti jsou dvì olivy a dva svícnové, stojící pøed oblièejem Boha Pána vší zemì.
Rev 11:5 Jimžto jestliže by kdo chtìl ubližovati, oheò vyjde z úst jejich, a sžíøe nepøátely jejich; a tak musí zabit býti, kdož by koli jim škoditi chtìl.
Rev 11:6 Ti mají moc zavøíti nebe, aby nepršel déš za dnù proroctví jejich; a mají moc nad vodami, obrátiti je v krev, a bíti zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtìli.
Rev 11:7 Ale když dokonají svìdectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvítìzí nad nimi, i zmorduje je.
Rev 11:8 A ležeti budou tìla jejich mrtvá na ryncích mìsta velikého, kteréž slove duchovnì Sodoma a Egypt, kdežto i Pán náš ukøižován jest.
Rev 11:9 A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazykù, i z národù tìla jejich mrtvá za pùl èstvrta dne, ale tìl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích.
Rev 11:10 Anobrž ti, kteøíž pøebývají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž pøebývají na zemi.
Rev 11:11 Ale po pùl èstvrtu dni duch života od Boha poslaný vstoupil do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeò veliká spadla na ty, kteøíž je vidìli.
Rev 11:12 Potom slyšeli hlas veliký s nebe, økoucí k nim: Vstupte sem! I vstoupili na nebe v oblace, a hledìli na nì nepøátelé jejich.
Rev 11:13 A v tu hodinu stalo se zemì tøesení veliké, a desátý díl mìsta padl, a zbito jest v tom zemì tøesení sedm tisícù lidu, a jiní zstrašeni jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému.
Rev 11:14 Bída druhá pominula, a aj, tøetí bída pøijde rychle.
Rev 11:15 A sedmý andìl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, økoucí: Uèinìna jsou království všeho svìta Pána našeho a Krista jeho, a kralovati bude na vìky vìkù.
Rev 11:16 Tedy tìch èstyømecítma starcù, kteøíž pøed oblièejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváøi své, a klanìli se Bohu,
Rev 11:17 Økouce: Díky èiníme tobì, Pane Bože všemohoucí, Kterýž jsi, a Kterýžs byl, a Kterýž pøijíti máš; nebo jsi pøijal moc svou velikou a království ujal.
Rev 11:18 I rozhnìvali se národové, a pøišel hnìv tvùj, a èas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkùm tvým prorokùm, i jiným svatým i všechnìm, jenž se bojí jména tvého, malým i velikým, a aby zkaženi byli ti, kteøíž nakažují zemi.
Rev 11:19 I otevøín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámì jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a zemì tøesení, i krupobití veliké.
Rev 12:1 I ukázal se div veliký na nebi: Žena odìná sluncem,pod jejímiž nohama byl mìsíc a na jejíž hlavì byla koruna dvanácti hvìzd.
Rev 12:2 A jsuci tìhotná, køièela, pracujici ku porodu a trápìci se, aby porodila.
Rev 12:3 I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohù deset, a na tìch hlavách svých sedm korun.
Rev 12:4 Jehož ocas strhl tøetinu hvìzd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál pøed ženou, kteráž mìla porodit, aby hned, jakž by porodila, syna jejího sežral.
Rev 12:5 I porodila syna pacholíka, kterýž mìl spravovati všecky národy prutem železným. I vytržen jest syn její

k Bohu a k trùnu jeho.
Rev 12:6 A žena utekla na pouš, kdež mìla místo od Boha pøipravené, aby ji tam živili za dnù tisíc dvì stì a šedesát.
Rev 12:7 I stal se boj na nebi: Michal a andìlé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andìlé jeho.
Rev 12:8 Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.
Rev 12:9 I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove ïábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek svìta; svržen jest, pravím, na zem, i andìlé jeho s ním svrženi jsou.
Rev 12:10 A uslyšel jsem hlas veliký, økoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratøí našich, kterýž žaloval na nì pøed oblièejem Boha našeho dnem i nocí.
Rev 12:11 Ale oni zvítìzili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svìdectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.
Rev 12:12 Protož veselte se nebesa, a kteøíž pøebýváte v nich. Bìda tìm, jenž pøebývají na zemi a na moøi; nebo ïábel sstoupil k vám, maje hnìv veliký, vìda, že krátký èas má.
Rev 12:13 A když uzøel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka.
Rev 12:14 Ale dána jsou ženì dvì køídla orlice veliké, aby letìla od tváøi hada na pouš, na místo své, kdež by ji živili do èasu a èasù, a do pùl èasu.
Rev 12:15 I vypustil had z úst svých po ženì vodu jako øeku, aby ji øeka zachvátila.
Rev 12:16 Ale zemì pomohla ženì; neb otevøela zemì ústa svá a požøela øeku, kterouž vypustil drak z úst svých.
Rev 12:17 I rozhnìval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteøíž ostøíhají pøikázání Božích a mají svìdectví Ježíše Krista.
Rev 12:18 I stál jsem na písku moøském.
Rev 13:1 I vidìl jsem šelmu vystupující z moøe, kteráž mìla sedm hlav a deset rohù. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání.
Rev 13:2 Byla pak šelma ta, kterouž jsem vidìl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvìdí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trùn svùj, a moc velikou.
Rev 13:3 A vidìl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všecka zemì, šla za tou šelmou.
Rev 13:4 A klanìli se drakovi, kterýž dal moc šelmì; a klanìli se šelmì, økouce: Kdo jest podobný té šelmì? Kdo bude moci bojovati s ní?
Rev 13:5 I dána jsou jí ústa mluvící veliké vìci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za èty øidceti a dva mìsíce.
Rev 13:6 Protož otevøela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho, i stánku jeho, i tìm, kteøíž pøebývají na nebi.
Rev 13:7 Dáno jí i bojovati s svatými a pøemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad rozlièným jazykem, i nad národem.
Rev 13:8 Protož klanìti se jí budou všickni, kteøíž pøebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knihách života Beránka, toho zabitého od poèátku svìta.
Rev 13:9 Má-li kdo uši, slyš.
Rev 13:10 Jestliže kdo do vìzení povede, do vìzení pùjde; zabije-li kdo meèem, musí meèem zabit býti. Zde jest trpìlivost a víra svatých.
Rev 13:11 Potom vidìl jsem jinou šelmu vystupující z zemì, a mìla dva rohy, podobné rohùm Beránkovým, ale mluvila jako drak.
Rev 13:12 Kterážto všecku moc první šelmy provozuje pøed tváøí její; a pùsobí to, že zemì i ti, kteøíž pøebývají na ní, klanìjí se šelmì té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla.
Rev 13:13 A èiní divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem pøed oblièejem mnohých lidí.
Rev 13:14 A svodí ty, jenž pøebývají na zemi, tìmi divy, kterézto dáno jí èiniti pøed oblièejem šelmy, øíkající obyvatelùm zemì, aby udìlali obraz šelmì, kteráž mìla ránu od meèe, a ožila zase.
Rev 13:15 I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz šelmy, a aby to zpùsobila, kteøížkoli neklanìli by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni.
Rev 13:16 A rozkazuje všechnìm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby mìli znamení na pravé ruce své, aneb na èelích svých,
Rev 13:17 A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo poèet jména jejího.
Rev 13:18 Tu jest moudrost. Kdo má rozum, seètiž poèet šelmy. Nebo jest poèet èlovìka, a jesti poèet ten šest set šedesáte a šest.
Rev 14:1 Tedy pohledìl jsem, a aj, Beránek stál na hoøe Sion, a s ním sto èty øidceti a èty øi tisícù majících jméno Otce jeho napsané na èelích svých.
Rev 14:2 A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem, jako

tìch, kteøíž hrají na harfy své.
Rev 14:3 A zpívali jakožto píseò novou, pøed trùnem, a pøed ètyømi zvíøaty, a pøed starci, a žádný nemohl se nauèiti té písni, jediné tìch sto ètyøidceti a èbyøi tisíce, kteøíž jsou koupeni z zemì.
Rev 14:4 Toto jsou ti, kteøíž s ženami nejsou poskvrnìni; nebo panicové jsou. Ti jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; ti jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.
Rev 14:5 A v ústech jejich není nalezena lest; nebo jsou bez úhony pøed trùnem Božím.
Rev 14:6 I vidìl jsem jiného andìla letícího po prostøedku nebe, majícího evangelium vìèné, aby je zvìstoval tìm, jenž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu,
Rev 14:7 Økoucího velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, nebo pøišla hodina soudu jeho; a klanìjte se tomu, kterýž uèinil nebe i zemi i moøe i studnice vod.
Rev 14:8 A jiný andìl letìl za ním, øka: Padl, padl Babylon, mìsto to veliké, nebo vínem hnìvu smilství svého napájelo všecky národy.
Rev 14:9 A tøetí andìl letìl za nimi, pravì velikým hlasem: Bude-li se kdo klanìti šelmì a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na èelo své aneb na ruku svou,
Rev 14:10 I ten také bude píti víno hnìvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hnìvu jeho; a trápen bude ohnìm a sirou pøed oblièejem andìlù svatých a pøed oblièejem Beránka.
Rev 14:11 A dým muk jejich vstoupí na vìky vìkù, a nebudou míti odpoèinutí dnem i nocí ti, kteøíž se klanìjí šelmì a obrazu jejímu, a jestliže kdo pøijme znamení jména jejího.
Rev 14:12 Tu jest trpìlivost svatých, tu jsou ti, kteøíž ostøíhají pøikázání Božích a víry Ježíšovy
Rev 14:13 I slyšel jsem hlas s nebe, økoucí ke mnì: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteøíž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpoèinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich.
Rev 14:14 I pohledìl jsem, a aj, oblak bìlostkvoucí, a na tom oblaku sedìl podobný Synu èlovìka, maje na hlavì své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý.
Rev 14:15 A jiný andìl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž sedìl na oblaku: Pus srp svùj a žni; neb jest pøišla tobì hodina žni, nebo již dozrala žeò zemì.
Rev 14:16 I spustil ten, kterýž sedìl na oblaku, srp svùj na zem, a požata jest zemì.
Rev 14:17 A jiný andìl vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on srp ostrý.
Rev 14:18 Opìt vyšel jiný andìl z oltáøe, kterýž mìl moc nad ohnìm, a volal køikem velikým na toho, jenž mìl srp ostrý, øka: Pus srp svùj ostrý, a zbeø hrozny vinice zemské; nebo jsou uzrali hroznové její.
Rev 14:19 I spustil andìl srp svùj na zemi, a sebral vinici zemì, a vmetal hrozny do jezera velikého hnìvu Božího.
Rev 14:20 I tlaèeno jest jezero pøed mìstem, a vyšla krev z jezera až do udidl koòùm za tisíc a za šest set honù.
Rev 15:1 Potom vidìl jsem jiný zázrak na nebi veliký a pøedivný: Sedm andìlù majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hnìv Boží.
Rev 15:2 A vidìl jsem jako moøe sklené, smíšené s ohnìm, a ty, kteøíž zvítìzili nad šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad poètem jména jejího, ani stojí nad tím moøem skleným, majíce harfy Boží,
Rev 15:3 A zpívají píseò Mojžíše, služebníka Božího, a píseò Beránkovu, økouce: Velicí a pøedivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých.
Rev 15:4 Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové pøijdou a klanìti se budou pøed oblièejem tvým; nebo soudové tvoji zjeveni jsou.
Rev 15:5 Potom pak vidìl jsem, a aj, otevøín jest chrám stánku svìdectví na nebi.
Rev 15:6 I vyšlo sedm tìch andìlù z chrámu, majících sedm ran, obleèeni jsouce rouchem lnìným, èistým a bìlostkvoucím, a pøepásáni na prsech pasy zlatými.
Rev 15:7 A jedno ze èbyø zvíøat dalo sedmi andìlùm sedm koflíkù zlatých, plných hnìvu Boha živého na vìky vìkù.
Rev 15:8 I naplnìn jest chrám dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran tìch sedmi andìlù.
Rev 16:1 I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, økoucí sedmi andìlùm: Jdìte, vylijte sedm koflíkù hnìvu Božího na zemi.
Rev 16:2 I šel první andìl a vylil koflík svùj na zemi, i vyvrhli se vøedové škodliví a zlí na lidech, majících znamení šelmy, a na tìch, kteøíž se klanìli obrazu jejímu.
Rev 16:3 Za tím druhý andìl vylil koflík svùj na moøe, a uèinìno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá v moøi umøela.
Rev 16:4 Potom tøetí andìl vylil koflík svùj na øeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev.
Rev 16:5 I slyšel jsem andìla vod, økoucího: Spravedlivý jsi, Pane, Kterýž jsi, a Kterýž jsi byl, a Svatý, žes to usoudil.
Rev 16:6 Nebo jsou krev svatých a prorokù vylévali, i dal jsi jim krev píti; hodni jsou zajisté toho.
Rev 16:7 I slyšel jsem jiného andìla od oltáøe, kterýž øekl: Jistì, Pane Bože všemohoucí, praví jsou a spravedliví soudové tvoji.

Rev 16:8 Potom èvrtý andìl vylil koflík svùj na slunce, i dáno jest jemu trápiti lidi ohnìm.
Rev 16:9 I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho, kterýž má moc nad tìmito ranami, avšak neèinili pokání, aby vzdali slávu jemu.
Rev 16:10 Tedy pátý andìl vylil koflík svùj na stolici té šelmy, i uèinìno jest království její tmavé, i kousali lidé jazyky své pro bolest.
Rev 16:11 A rouhali se Bohu nebeskému pro bolesti své a pro vøedy své, avšak neèinili pokání z skutkù svých.
Rev 16:12 Šestý pak andìl vylil koflík svùj na tu velikou øeku Eufrates, i vyschla voda její, aby pøipravena byla cesta králùm od východu slunce.
Rev 16:13 A vidìl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tøi duchové neèistí, podobní žabám.
Rev 16:14 Nebo jsou duchové ïábelští, ještо èiní divy a chodí mezi krále zemské a všeho svìta, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.
Rev 16:15 Aj, pøicházím jako zlodìj. Blahoslavený, kdož bdí a ostøíhá roucha svého, aby nah nechodil, aby nevidìli hanby jeho.
Rev 16:16 I shromáždil je na místo, kteréž slove Židovsky Armageddon.
Rev 16:17 Tedy sedmý andìl vylil koflík svùj na povìtøí, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trùnu, økoucí: Stalo se.
Rev 16:18 I stali se zvukové a hromobití a blýskání, i zemì tøesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž zemì tøesení tak velikého.
Rev 16:19 I roztrhlo se to veliké mìsto na tøi strany, a mìsta národù padla. A Babylon veliký pøišel na pamìt pøed oblièejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hnìvu svého.
Rev 16:20 A všickni ostrovové pominuli, a hory nejsou nalezeny.
Rev 16:21 A kroupy veliké jako centnéøové pršely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu tìch krup; nebo velmi veliká byla ta rána.
Rev 17:1 I pøišel jeden z sedmi andìlù, kteøíž mìli sedm koflíkù, a mluvil se mnou, øka ke mnì: Pojï, ukáži odsouzení nevìstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých,
Rev 17:2 S kteroužto smilnili králové zemì a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé zemì.
Rev 17:3 I odnesl mne na pouš v duchu, a vidìl jsem ženu sedící na šelmì brunátné; a ta šelma plná byla jmen rouhání, a mìla sedm hlav a deset rohù.
Rev 17:4 Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a neèistoty smilstva svého.
Rev 17:5 A na èele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, Mátì smilstva a ohavností zemì.
Rev 17:6 A vidìl jsem ženu tu opilou krví svatých a krví muèedlníkù Ježíšových, a vidìv ji, divil jsem se divením velikým.
Rev 17:7 I øekl mi andìl: Co se diviš? Já tobì povím tajemství té ženy i šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohù deset.
Rev 17:8 Šelma, kterous vidìl, byla, a již není, a má vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé zemì, (ti, kterýchžto jména nejsou napsána v knihách života od ustanovení svìta,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, avšak jest.
Rev 17:9 Tento pak jest smysl toho, a má zavøenou v sobì moudrost: Sedm hlav jesti sedm hor, na kterýchž ta žena sedí.
Rev 17:10 A králù sedm jest. Pìt jich padlo, jeden jest, a jiný ještì nepøišel; a když pøijde, na malou chvíli musí trvati.
Rev 17:11 A šelma, kteráž byla a není, ona jest osmý, a z sedmi jest, i na zahynutí jde.
Rev 17:12 Deset pak rohù, kterézs vidìl, jesti deset králù, kteøíž ještì království nepøijali, ale pøijmou moc jako králové, jedné hodiny spolu s šelmou.
Rev 17:13 Ti jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmì dadí.
Rev 17:14 Ti bojovati budou s Beránkem, a Beránek zvítìzí nad nimi, nebo Pán pánù jest a Král králù, i ti, kteøíž jsou s ním, povolaní, a vyvolení, a vìrní.
Rev 17:15 I øekl mi: Vody, kterézs vidìl, kdež nevìstka sedí, jsou lidé, a zástupové, a národové, a jazykové.
Rev 17:16 Deset pak rohù, kterézs vidìl na šelmì, ti v nenávist vezmou nevìstku, a uèiní ji opuštìnou a nahou, a tìlo její jísti budou, a ji páliti budou ohnìm.
Rev 17:17 Nebo dal Bùh v srdce jejich, aby èinili vùli jeho a aby se sjednomyslnili, a toliko dotud království své šelmì dali, dokudž by nebyla vykonána slova Boží.
Rev 17:18 A žena, kteroužs vidìl, jesti mìsto to veliké, kteréž má království nad králi zemì.
Rev 18:1 Potom pak vidìl jsem andìla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a zemì osvícena byla od slávy jeho.
Rev 18:2 I zkøikl silnì hlasem velikým, øka: Padl, padl Babylon ten veliký, a uèinìn jest pøíbytkem ïáblù, a stráží každého ducha neèistého, a stráží všelikého ptactva neèistého a ohyzdného.

Rev 18:3 Nebo z vína hnìvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli.
Rev 18:4 I slyšel jsem jiný hlas s nebe, økoucí: Vyjdìte z nìho, lide mùj, abyste se nepøiúèastòovali høíchùm jeho a abyste nepøijali z jeho ran.
Rev 18:5 Nebo dosáhli høíchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bùh na nepravosti jeho.
Rev 18:6 Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu dvénásob podle skutkù jeho; v koflík, kterýž naléval vám, nalijte jemu to dvénásob.
Rev 18:7 Jakž se mnoho chlubil a zbujnìl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláèe. Nebo v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsem vdovou, a pláèe neuzøím.
Rev 18:8 Protož v jeden den pøijdou rány jeho, smrt a pláè i hlad, a ohnìm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí.
Rev 18:9 I plakati ho budou a kvíliti nad ním králové zemì, kteøíž s ním smilnili a svou rozkoš mìli, když uzøí dým zapálení jeho,
Rev 18:10 Zdaleka stojíce, pro bázeò muk jeho, a økouce: Bìda, bìda, veliké mìsto Babylon, to mìsto silné, že jest jedné hodiny pøišel odsudek tvùj.
Rev 18:11 Ano i kupci zemští budou plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude kupovati více,
Rev 18:12 Koupì od zlata, a støíbra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, šarlatu, i hedváví, i brunátného roucha, i všelikého døeva tyinového, a všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z nejdražšího døíví, i z mìdi, i z železa, i z mramoru;
Rev 18:13 A kupectví skoøice, i vonných vìcí, a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bìlí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozù, i služebníkù, i duší lidských;
Rev 18:14 I ovoce žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tuèné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš.
Rev 18:15 Ti, pravím, kupci, kteøíž v tom kupèili a jím zbohatli, zdaleka stanou pro strach muk jeho, plaèíce, a kvílíce,
Rev 18:16 A økouce: Bìda, bìda, ó mìsto veliké, kteréž odíno kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami! nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství.
Rev 18:17 Ano i všeliký správce lodí moøských, i všecko množství lidí, kteøíž jsou na lodech, i plavci, i ti, kteøíž svou živnost na moøi mají, zdaleka stanou,
Rev 18:18 A zkøiknou, vidouce dým zapálení jeho, økouce: Které mìsto bylo podobné tomuto velikému mìstu!
Rev 18:19 A sypouce prach na hlavy své, køièeti budou, plaèíce, a kvílíce, a økouce: Bìda, bìda, mìsto veliké, v nìmžto zbohatli všickni, kteøíž mìli lodí na moøi, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpustlo.
Rev 18:20 Ale raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstil vás Bùh nad ním.
Rev 18:21 I zdvihl jeden silný andìl kámen jako žernov veliký a hodil jím do moøe, øka: Tak prudce uvržen bude Babylon, to mìsto veliké, a již více nebude nalezeno.
Rev 18:22 A hlas na harfy hrajících, a zpìvákù, a pišcù, a trubaèù nebude více v tobì slyšán, a žádný øemeslník žádného øemesla nebude v tobì více nalezen, a zvuk žernovu nebude v tobì více slyšán.
Rev 18:23 Ani svìtlo svíce nebude v tobì více svíti, a hlas ženicha ani nevìsty nebude v tobì více slyšán, ještò kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové.
Rev 18:24 Ale v nìm nalezena jest krev prorokù a svatých i všech zmordovaných na zemi.
Rev 19:1 Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, økoucího: Haleluiah. Spasení, a sláva, a èest, i moc Pánu Bohu našemu.
Rev 19:2 Nebo jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevìstku tu velikou, jenž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníkù svých z ruky její.
Rev 19:3 I øekli po druhé: Haleluiah. A dým její vstupoval na vìky vìkù.
Rev 19:4 I padlo èty¤mecítma starcù a èty¤vero zvíøat, a klanìli se Bohu sedícímu na trùnu, økouce: Amen, Haleluiah.
Rev 19:5 I vyšel z trùnu hlas, økoucí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteøíž se bojíte jeho, i malí i velicí.
Rev 19:6 A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromù silných, økoucích: Haleluiah. Kraloval jest Pán Bùh náš všemohoucí.
Rev 19:7 Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Nebo jest pøišla svadba Beránkova, a manželka jeho pøipravila se.
Rev 19:8 A dáno jest jí, aby se oblékla v kment èistý a stkvoucí, a ten kment jsou ospravedlòování svatých.
Rev 19:9 I øekl mi: Piš: Blahoslavení, kteøíž jsou k veèeøi svadby Beránkovy povoláni. A øekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.
Rev 19:10 I padl jsem k nohám jeho, klanìti se jemu chtìje. Ale øekl mi: Hleï, abys toho neèinil. Nebo jsem spolusluzebník tvùj i bratøí tvých, tìch, jenž mají svìdectví Ježíšovo. Bohu se klanìj! Svìdectví pak Ježíšovo jesti duch proroctví.

Rev 19:11 I vidìl jsem nebe otevøené, a aj, kùò bílý, a ten, jenž sedìl na nìm, sloul Vìrný a Pravý, a kterýž v spravedlnosti soudí i bojuje.
Rev 19:12 Oèi pak jeho byly jako plamen ohnì, a na hlavì jeho korun množství, a mìl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám.
Rev 19:13 A byl odín v roucho pokropené krví, a slove jméno jeho Slovo Boží.
Rev 19:14 A rytíøstvo nebeské jelo za ním na bílých koních, jsouce odíni v kment bílý a èistý.
Rev 19:15 A z úst jeho vycházel meè ostrý, aby jím bil všecky národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; on i pres vína hnìvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlaèiti bude.
Rev 19:16 A má na rouchu a na bedrách svých napsané jméno: Král králù a Pán pánù.
Rev 19:17 I vidìl jsem jednoho andìla, an stojí v slunci, a zkøikl hlasem velikým, øka všechnìm ptákùm, kteøíž létali po prostøed nebes: Pojïte a shromažïte se k veèeøi velikého Boha,
Rev 19:18 Abyste jedli tìla králù, a tìla hejtmanù, a tìla silných, a tìla koòù, i tìch, kteøíž na nich sedí, a tìla všech svobodných i služebníkù, i malých i velikých.
Rev 19:19 I vidìl jsem šelmu a krále zemì a vojska jejich, ani se sjeli, aby bojovali s tím, kterýž sedìl na koni, a s rytíøstvem jeho.
Rev 19:20 I jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž èiníval divy pøed ní, jimiž svodil ty, kteøíž pøijali znamení šelmy a kteøíž se klanìli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera ohnivého, hoøícího sirou.
Rev 19:21 A jiní zbiti jsou meèem toho, kterýž sedìl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všickni ptáci nasyceni jsou tìly jejich.
Rev 20:1 I vidìl jsem andìla sstupujícího s nebe, majícího klíè od propasti a øetìz veliký v ruce své.
Rev 20:2 I chopil draka, hada toho starého, jenž jest ïábel a satan, i svázal jej za tisíc let.
Rev 20:3 A uvrhl ho do propasti, i zavøel jej tam a svrchu nad ním zapeèetil, aby nesvodil více národù, až by se vyplnilo tisíc let; nebo potom musí býti propuštìn na malý èas.
Rev 20:4 I vidìl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud, a vidìl jsem duše stínaných pro svìdectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteøíž se neklanìli šelmì, ani obrazu jejímu, a aniž pøijali znamení jejího na èela svá, anebo na ruce své. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let.
Rev 20:5 Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo tisíc let. A to jest první vzkøíšení.
Rev 20:6 Blahoslavený a svatý, kdož má díl v prvním vzkøíšení. Nad tìmi ta druhá smrt nemá moci, ale budou knìží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let.
Rev 20:7 A když se vyplní tisíc let, propuštìn bude satanáš z žaláøe svého.
Rev 20:8 I vyjde, aby svodil národy, kteøíž jsou na èty øech stranách zemì, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto poèet jest jako písku moøského.
Rev 20:9 I vstoupili na širokost zemì a obklíèili stany svatých, i to mìsto milé, ale sstoupil oheò od Boha s nebe a spálil je.
Rev 20:10 A ïábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohnì a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budou muèeni dnem i nocí na vìky vìkù.
Rev 20:11 I vidìl jsem trùn veliký bílý, a sedícího na nìm, pøed jehož tváøí utekla zemì i nebe, a místo jim není nalezeno.
Rev 20:12 I vidìl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící pøed oblièejem Božím, a knihy otevøíny jsou. A jiné knihy také jsou otevøíny, to jest knihy života, i souzeni jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutkù svých.
Rev 20:13 A vydalo moøe mrtvé, kteøíž byli v nìm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteøíž v nich byli, i souzeni jsou jeden každý podle skutkù svých.
Rev 20:14 Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a to jest smrt druhá.
Rev 20:15 I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohnivého.
Rev 21:1 Potom vidìl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první zemì byla pominula, a moøe již nebylo.
Rev 21:2 A já Jan vidìl jsem mìsto svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, pøipravený jako nevìstu okrášlenou muži svému.
Rev 21:3 I slyšel jsem hlas veliký s nebe, økoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bùh s nimi bude, jsa jejich Bohem.
Rev 21:4 A setøe Bùh všelikou slzu s oèí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani køiku, ani bolesti nebude více; nebo první vìci pominuly.
Rev 21:5 I øekl ten, kterýž sedìl na trùnu: Aj, nové èiním všecko. I øekl mi: Napiš to. Nebo jsou tato slova vìrná a pravá.
Rev 21:6 I dí mi: Již se stalo. Já jsem Alfa i Omega, poèátek i konec. Já žíznivému dám z studnice vody živé darmo.
Rev 21:7 Kdož zvítìzí, obdrží dìdiènì všecko, a budu jemu Bohem, a on mi bude synem.
Rev 21:8 Strašlivým pak, a nevìrným, a ohyzdným, a vražedlníkùm, a smilníkùm, a èarodìjníkùm, a modláøùm, i

všechnìm lháøùm, pøipraven jest díl jejich v jezeøe, kteréž hoøí ohnìm a sirou, jenž jest smrt druhá.
Rev 21:9 I pøišel ke mnì jeden z sedmi andìlù, kteøíž mìli sedm koflíkù plných sedmi ran nejposlednìjších, a mluvil se mnou, øka: Pojï, ukáži nevìstu, manželku Beránkovu.
Rev 21:10 I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi mìsto veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha,
Rev 21:11 Mající slávu Boží. Jehož svìtlost byla podobná k kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl zpùsobu køišálového,
Rev 21:12 A mìlo zed velikou a vysokou, v níž bylo dvanácte bran, a na tìch branách dvanácte andìlù, a jména napsaná, kterážto jména jsou dvanáctera pokolení synù Izraelských.
Rev 21:13 Od východu slunce brány tøi, od pùlnoci brány tøi, od poledne brány tøi, od západu brány tøi.
Rev 21:14 A zed mìstská mìla základù dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolù Beránkových.
Rev 21:15 A ten, kterýž mluvil se mnou, mìl tøtinu zlatou, aby zmìøil mìsto i brány jeho i zed jeho.
Rev 21:16 Položení mìsta toho èterverhrané jest, jehož dlouhost tak veliká jest jako i širokost. I zmìøil to mìsto tøtinou a vymìøil dvanácte tisícù honù; dlouhost pak jeho, i širokost, i vysokost jednostejná jest.
Rev 21:17 I zmìøil zed jeho, a namìøil sto èstyøidceti a èstyøi loktù, mìrou èlovìka, kteráž jest míra andìla.
Rev 21:18 A bylo stavení zdi jeho jaspis, mìsto pak samo zlato èisté, podobné sklu èistému.
Rev 21:19 A základové zdi mìstské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl jaspis, druhý zafir, tøetí chalcedon, èstvrtý smaragd,
Rev 21:20 Pátý sardonyx, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.
Rev 21:21 Dvanácte pak bran dvanácte perel jest, a jedna každá brána jest z jedné perly; a rynk mìsta zlato èisté jako sklo, kteréž se naskrze prohlédnouti mùže.
Rev 21:22 Ale chrámu jsem v nìm nevidìl; nebo Pán Bùh všemohoucí chrám jeho jest a Beránek.
Rev 21:23 A to mìsto nepotøebuje slunce ani mìsíce, aby svítily v nìm; nebo sláva Boží je osvìcuje, a svíce jeho jest Beránek.
Rev 21:24 A národové lidí k spasení pøišlých, v svìtle jeho procházeti se budou, a králové zemští pøenesou slávu a èest svou do nìho.
Rev 21:25 A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude.
Rev 21:26 A snesou do nìho slávu a èest národù.
Rev 21:27 A nevejde do nìho nic poskvròujícího, anebo pùsobícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteøíž napsaní jsou v knihách života Beránkova.
Rev 22:1 I ukázal mi potok èistý vody živé, svìtlý jako køišál, tekoucí z trùnu Božího a Beránkova.
Rev 22:2 Uprostøed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo døevo života, pøinášející dvanáctero ovoce, na každý mìsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národù.
Rev 22:3 A nièeho zloøeèeného již více nebude, ale trùn Boží a Beránkùv bude v nìm, a služebníci jeho sloužiti jemu budou.
Rev 22:4 A tváø jeho vidìti budou, a jméno jeho bude na èelích jejich.
Rev 22:5 A noci tam nebude, aniž budou potøebovati svíce, ani svìtla sluneèného; nebo Pán Bùh je osvìcuje, a kralovati budou na vìky vìkù.
Rev 22:6 I øekl mi: Slova tato jsou vìrná a pravá, a Pán, jenž jest Bùh svatých prorokù, poslal andìla svého, aby ukázal služebníkùm svým, co se díti musí brzo.
Rev 22:7 Aj, pøijdu rychle. Blahoslavený, kdož ostøíhá slov proroctví knihy této.
Rev 22:8 Já pak Jan vidìl jsem a slyšel tyto vìci. A když jsem slyšel a vidìl, padl jsem, klanìti se chtìje pøed nohama andìla toho, kterýž mi tyto vìci ukazoval.
Rev 22:9 Ale øekl mi: Hleï, abys toho neèinil. Nebo jsem spoluslužebník tvùj a bratøí tvých prorokù, a tìch, jenž ostøíhají slov knihy této. Bohu se klanìj.
Rev 22:10 Potom øekl mi: Nezapeèetuj slov proroctví knihy této; nebo jest blízko èas.
Rev 22:11 Kdo škodí, škodiž ještì; a kdo smrdí, smrdiž ještì; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještì; a svatý posvìtiž se ještì.
Rev 22:12 A aj, pøijdu brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutkù jeho.
Rev 22:13 Já jsem Alfa i Omega, poèátek i konec, první i poslední.
Rev 22:14 Blahoslavení, kteøíž zachovávají pøikázání jeho, aby mìli právo k døevu života a aby branami vešli do mìsta.
Rev 22:15 Vnì pak budou psi a èarodìjníci, a smilníci, a vražedlníci, a modláøi, i každý, kdož miluje a èiní lež.
Rev 22:16 Já Ježíš poslal jsem andìla svého, aby vám svìdèil o tìchto vìcech v církvích. Já jsem koøen a rod Davidùv, a hvìzda jasná a jitøní.
Rev 22:17 A Duch i nevìsta økou: Pojï. A kdož slyší, rciž: Pøijï. A kdož žízní, pøijdiž, a kdo chce, nabeø vody života darmo.
Rev 22:18 Osvìdèuji pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo pøidal k tìmto

vìcem, že jemu pøidá Bùh ran napsaných v knize této.
Rev 22:19 A jestliže by kdo ujal nìco od slov proroctví tohoto, odejme Bùh díl jeho z knihy života, a z mìsta svatého, a z tìch vìcí, kteréž jsou napsány v knize této.
Rev 22:20 Tak praví ten, kterýž svìdectví vydává o tìchto vìcech: Jistì pøijdu brzo. Amen. Pøijdiž tedy, Pane Ježíši.
Rev 22:21 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.